BẢY VỊ SƯ TỶ TUYỆT SẮC CỦA TA

Tác giả: Lạp Mỗ Ca

Thể loại: Huyền Ảo, Hậu Cung

Nguồn: bachngocsach.vip

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

"Ngươi có xe sao?" "Sư tỷ ta có." "Ngươi có nhà sao?" "Sư tỷ ta có." "..." "Diệp Thần có bảy vị sư tỷ tuyệt mỹ, hắn mang theo huyết hải thâm cừu, nhưng thật tình hắn không biết bản thân đã sớm là người khiến cả thế giới phải run sợ. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ khi đọc truyện Bảy Vị Sư Tỷ Tuyệt Sắc Của Ta!

Mục lục

Chương 1. Tôi không muốn làm con rể nhà người ta!
Chương 2. Đến Tô gia!
Chương 3. Nên tiến hay nên lùi?
Chương 4. Sư tỷ!
Chương 5. Lão thần tiên!
Chương 6. Cháu nguyện ý gả cho hắn!
Chương 7. Trang bức bị đánh mặt!
Chương 8. Ba điều quy ước!
Chương 9. Mắt chó coi thường người khác!
Chương 10. Đánh Kim thiếu!
Chương 11. Kiều sư tỷ!
Chương 12. Kim gia uy hiếp!
Chương 13. Long Vương Điện!
Chương 14. Bị Đuổi!
Chương 15. Sư tỷ quyến rũ (hạ)!
Chương 16. Sư tỷ quyến rũ (thượng)!
Chương 17. Đăng ký kết hôn!
Chương 18. Thật nực cười!
Chương 19. Âm mưu!
Chương 20. Đám ô hợp!
Chương 21. Cuộc đời thái giám!
Chương 22. Rơi xuống lỗ cống?
Chương 23. Cha con Phùng gia!
Chương 24. Bác sĩ quá phổ thông!
Chương 25. Cổ độc!
Chương 26. Cổ trùng!
Chương 27. Rùa biển!
Chương 28. Hoa tươi cắm vào bãi phân trâu?
Chương 29. Đồ nhà quê!
Chương 30. Nhìn mặt nói chuyện!
Chương 31. Hạ trùng bất khả ngữ băng!
Chương 32. Lại gặp Kim thiếu!
Chương 33. Thần ca!
Chương 34. Mượn đao giết người!
Chương 35. Bạch Uyên!

Chương 36. Có thêm một đại gia!
Chương 37. Diệp gia!
Chương 38. Ngủ chung phòng!
Chương 39. Đến sơn trang Vân Đỉnh
Chương 40. Biệt thự số 1!
Chương 41. Kim Quy!
Chương 42. Triệu Mẫn mờ ám!
Chương 43. Cảnh sát!
Chương 44. Gặp tứ sư tỷ!
Chương 45. Phản cốt chi tướng!
Chương 46. Diệp Uyển Nhi!
Chương 47. Thảo Quy!
Chương 48. Người của Bạch gia!
Chương 49. Em gái!
Chương 50. Tiện nghi!
Chương 51. Mẹ vợ tốt (hạ)!
Chương 52. Mẹ vợ tốt (thượng)!
Chương 53. Chàng khờ? Chồng dại?
Chương 54. Bữa tiệc!
Chương 55. Nội kình ngoại phóng!
Chương 56. Người tu chân!
Chương 57. Tên khờ chính hiệu!
Chương 58. Người anh em cướp tiệm vàng!
Chương 59. Hội nghị gia tộc (hạ)!
Chương 60. Hội nghị gia tộc (trung)!
Chương 61. Hội nghị gia tộc (thượng)!
Chương 62. Nhồi nhét tư tưởng!
Chương 63. Đãi ngộ thăng cấp!
Chương 64. Nữ phóng viên!
Chương 65. Âm mưu!
Chương 66. Chân tướng!
Chương 67. Đảo ngược!
Chương 68. Đại thiếu Hứa gia!
Chương 69. Rút ống dưỡng khí!
Chương 70. Loét dạ dày!
Chương 71. La viện trưởng tới!
Chương 72. Thi châm!
Chương 73. Tâm sự!
Chương 74. Bí mật của Trần Đạt!
Chương 75. Phá vỡ hợp đồng!

Chương 76. Bà nội ra mặt!
Chương 77. Ai cũng không gặp!
Chương 78. Cướp tiệm vàng!
Chương 79. Đao thương bất nhập!
Chương 80. Phim gia tăng dân số?
Chương 81. Mẹ vợ thích trang bức!
Chương 82. Tiết kiệm điện!
Chương 83. Thân thích của Diệp tiên sinh!
Chương 84. Tô Triết, ta khuyên ngươi làm người thiện lương (hạ)!
Chương 85. Tô Triết, ta khuyên ngươi làm người thiện lương (thượng)!
Chương 86. Tẩm bổ!
Chương 87. Nói lời giữ lời!
Chương 88. Diệp Thần hứa hẹn!
Chương 89. Công nhân gãy chân!
Chương 90. Chiết Diệp Thủ!
Chương 91. Tôn Bảo Bảo!
Chương 92. Thân thể hư nhược!
Chương 93. Thuốc đến bệnh trừ!
Chương 94. Quái bệnh!
Chương 95. Thiêu Sơn Hỏa, Thấu Thiên Lương!
Chương 96. Hà Thủ Ô Hình Người!
Chương 97. Phùng gia mời!
Chương 98. Kiếp nạn của Phùng gia!
Chương 99. Hắc pháp sư!
Chương 100. Bản mệnh cổ!
Chương 101. Tu vi của ngươi quá thấp!
Chương 102. Chó cưng của Kim Dạ Vũ!
Chương 103. Ban giám đốc!
Chương 104. Hứa Ba!
Chương 105. Bức vua thoái vị?
Chương 106. Phần thưởng của Kiều An Na!
Chương 107. Lôi Đài Thi Đấu Trường Dương!
Chương 108. Bôi thuốc!
Chương 109. Hứa gia!
Chương 110. Võ quán Tuyên Uy Đường!
Chương 111. Diệp minh chủ!
Chương 112. Diệp Uyển Nhi cầu cứu!
Chương 113. Bồi thường tiền!
Chương 114. Giải Trí Đế Hào!

Chương 115. Hồng Hổ!
Chương 116. Hoành Luyện!
Chương 117. Bỏ đá xuống giếng?
Chương 118. Bại hoại nhã nhặn!
Chương 119. Quy định mới của nhà hàng!
Chương 120. Phát âm của ngươi giống người da đen Pháp!
Chương 121. Bữa ăn 990 ngàn!
Chương 122. Ba ca!
Chương 123. Tội phạm vượt ngục!
Chương 124. Trời xanh có mắt!
Chương 125. Thuê sảnh yến hội!
Chương 126. Tưởng công tử!
Chương 127. Chủ nghĩa đại nam tử!
Chương 128. Thần ca ưu tiên!
Chương 129. Tô Vạn Đạt đâu?
Chương 130. Tô Vạn Đạt bị bắt!
Chương 131. Cha con Ngô gia!
Chương 132. Huân Chương Kim Long Kiếm!
Chương 133. Quân đội xuất động (hạ)!
Chương 134. Quân đội xuất động (trung)!
Chương 135. Quân đội xuất động (thượng)!
Chương 136. Bồ Tát phù hộ!
Chương 137. Cục Cảnh Sát bắt nhầm người!
Chương 138. Kim Dạ Vũ tại nạn xe!
Chương 139. Bệnh nhân tai nạn xe cộ!
Chương 140. Véo lỗ tai!
Chương 141. Sư phụ của tôi gọi là Diệp Thần!
Chương 142. Kim Khải Niên giải thích!
Chương 143. Bác sĩ bạo lực!
Chương 144. Trương Tú gọi điện!
Chương 145. Điện thoại của Đại sư tỷ!
Chương 146. Thân thế của Kiều An Na!
Chương 147. Sinh nhật Tô Vạn Đạt!
Chương 148. Võ giả tu luyện Thiết Sa Chưởng!
Chương 149. Lý Hương Cầm bá đạo!
Chương 150. Tô Triết thay đổi tính nết!
Chương 151. Thằng đần này chui ở đâu ra?
Chương 152. Người người đến chúc!
Chương 153. Phong thủy luân chuyển!
Chương 154. Sư phụ Bạch Hổ!

Chương 155. Kẻ đến không thiện!
Chương 156. Nam nhân mập, nam nhân gầy!
Chương 157. Diệp Thần tới!
Chương 158. Mê Âm Đảo (hạ)!
Chương 159. Mê Âm Đảo (thượng)!
Chương 160. Trên trán phản cốt!
Chương 161. Bách Hoa Hoàn
Chương 162. Tầm quan trọng của con rể!
Chương 163. Tưởng Xán!
Chương 164. Tác Lạp, Bố Mạn!
Chương 165. Cháu của ta đâu!
Chương 166. Trò chơi người lớn!
Chương 167. Củ lạc còn chưa tới sao?
Chương 168. Bất hiếu (hạ)!
Chương 169. Bất hiếu (thượng)!
Chương 170. Viên đại đầu!
Chương 171. Huyền Thuật!
Chương 172. Lại là tà tu!
Chương 173. Tuyệt chiêu tà tu!
Chương 174. Viên Vũ Vẹc-xây!
Chương 175. Thiết Tháp ca!
Chương 176. Cha, con thực sự xin lỗi!
Chương 177. Nhân quả báo ứng!
Chương 178. Người thủ mộ!
Chương 179. Tam sư tỷ trúng độc!
Chương 180. Khí tức tà tu!
Chương 181. Mập mạp xúi quẩy!
Chương 182. Bách Thảo Viên!
Chương 183. Lưu manh đường phố!
Chương 184. Ra đường không xem lịch!
Chương 185. Diệp Thần bị tập kích!
Chương 186. Thu phục!
Chương 187. Lôi phù!
Chương 188. Hành trình đến Trường Dương (hạ)!
Chương 189. Hành trình đến Trường Dương (thượng)!
Chương 190. Tiệm Ăn Con Ruồi!
Chương 191. Chúng ta là người của Không Động Phái!
Chương 192. Lâm Mộc Đồng (hạ)!
Chương 193. Lâm Mộc Đồng (thượng)!
Chương 194. Béo thúc thúc vô sỉ!

Chương 195. Âu Dương Phong!
Chương 196. Ngũ Nhạc Minh!
Chương 197. Viên Bán Tiên!
Chương 198. Không nghe lời thầy bói, chết ráng chịu a!
Chương 199. Lợi ích chi tranh!
Chương 200. Ban thưởng?
Chương 201. Phản đồ Tằng Tranh!
Chương 202. Lôi đài thi đấu bắt đầu!
Chương 203. Giấy sinh tử!
Chương 204. Ba đánh một!
Chương 205. Tông sư!
Chương 206. Tằng Tranh vô sỉ!
Chương 207. Vô Căn tiền bối!
Chương 208. Xi Vưu Thiên Thư!
Chương 209. Hắc y nhân thần bí!
Chương 210. Ngươi nói rất có đạo lý!
Chương 211. Mê Âm Đảo phức tạp!
Chương 212. Sói xám tham lam!
Chương 213. Từ nay về sau ngươi chính là ca ta!
Chương 214. Vào địa lao!
Chương 215. Chồng già vợ trẻ!
Chương 216. Lang Vương Khương Thành!
Chương 217. Phúc Hậu, không Phúc Hậu!
Chương 218. Vu oan hãm hại (hạ)!
Chương 219. Vu oan hãm hại (thượng)!
Chương 220. Đặt cược!
Chương 221. Bệnh Gout!
Chương 222. Tụ Âm Trận!
Chương 223. Đoản kiếm rỉ sét!
Chương 224. Môn chủ Âm Luật Môn!
Chương 225. Sư Hổ phản đối!
Chương 226. Tuyệt học Mê Âm Đảo!
Chương 227. Hỏa Vân Chưởng, U Linh Bộ!
Chương 228. Nhiệm vụ của Mê Âm Đảo!
Chương 229. Đảo chủ âm hiểm!
Chương 230. Chỉ đợi người hữu duyên!
Chương 231. Cấm địa chi mê!
Chương 232. Nữ quỷ, cổ cầm!
Chương 233. Khảo thí!
Chương 234. Quyển sách bị nguyền rủa!

Chương 235. Nhẫn trữ vật!
Chương 236. Kim Thiềm!
Chương 237. Thường Nga giao phó!
Chương 238. Trở về Ninh Châu!
Chương 239. Đại sư Viên Vũ!
Chương 240. Kiều An Na bất lực (hạ)!
Chương 241. Kiều An Na bất lực (trung)!
Chương 242. Kiều An Na bất lực (thượng)!
Chương 243. Vị hôn phu hẹp hòi!
Chương 244. Chu công tử?
Chương 245. Ăn ngon!
Chương 246. Lãnh Giang mời!
Chương 247. Lãnh Giang âm hiểm!
Chương 248. Cung phụng Lãnh gia!
Chương 249. Làm theo kế hoạch!
Chương 250. Tới cửa tặng lễ!
Chương 251. Nam nhi Lãnh gia!
Chương 252. Ăn tối!
Chương 253. Thần quỳ!
Chương 254. Trung y là lừa đảo!
Chương 255. Mao Sơn Thuật!
Chương 256. Định Thân Pháp!
Chương 257. Người hạ chú?
Chương 258. Đồ vật?
Chương 259. Nobita-kun!
Chương 260. Dì nhỏ!
Chương 261. Thất nghiệp!
Chương 262. Một nhà yêu trang bức!
Chương 263. Tô Vạn Đạt bị đánh?
Chương 264. Mặt mũi của Trương Gia Đống!
Chương 265. Hạ trùng bất khả ngữ băng!
Chương 266. Ngũ sư tỷ!
Chương 267. Gọi điện thoại cho sư phó!
Chương 268. Lan Trần!
Chương 269. Hổ Dực!
Chương 270. Mập mạp bị bắt!
Chương 271. Cầm phổ!
Chương 272. Phần Dương Bảo Điển!
Chương 273. Bức vương Lan Trần!
Chương 274. Đi ăn máng khác?

Chương 275. Võ Thần Tài!
Chương 276. Đón Lâm Mộc Đồng!
Chương 277. Tôn Trường Sinh bệnh?
Chương 278. Tôn Bảo Bảo phẫn nộ!
Chương 279. Tiểu quỷ tử đến!
Chương 280. Tỷ thí ngân châm (hạ)!
Chương 281. Tỷ thí ngân châm (trung)!
Chương 282. Tỷ thí ngân châm (thượng)!
Chương 283. Tiểu Honekawa hùng vĩ!
Chương 284. Cắt?
Chương 285. Mồi câu!
Chương 286. Diệp Thần bị bắt đi!
Chương 287. Lãnh Thủy Phong mời!
Chương 288. Giúp đỡ (hạ)!
Chương 289. Giúp đỡ (thượng)!
Chương 290. Khâu Điền điên cuồng!
Chương 291. Nàng dâu của ta đâu!
Chương 292. Ngoại thành phía Nam!
Chương 293. Tiên đoán của Thiên Cơ Tử!
Chương 294. Ngũ sư tỷ bị khi dễ!
Chương 295. Hội y học Thường Thanh (hạ)!
Chương 296. Hội y học Thường Thanh (thượng)!
Chương 297. Ta phách lối đã quen!
Chương 298. Người thủy tinh!
Chương 299. Nghệ thuật gia trộm mộ?
Chương 300. Tiệc ăn mừng Tô gia!
Chương 301. Bạn trai Tô Na (hạ)!
Chương 302. Bạn trai Tô Na (thượng)!
Chương 303. Dư Ba đắc ý (hạ)!
Chương 304. Dư Ba đắc ý (thượng)!
Chương 305. Đại lừa gạt!
Chương 306. Lộc Tiên Tửu!
Chương 307. Viên Vũ về Long Hổ Sơn!
Chương 308. Giải ước phong ba (hạ)!
Chương 309. Giải ước phong ba (trung)!
Chương 310. Giải ước phong ba (thượng)!
Chương 311. Một tỷ không đủ!
Chương 312. Nhiệm vụ mẹ vợ giao!
Chương 313. Anh họ Mạc Thông!
Chương 314. Hộ Long tộc!

Chương 315. Ninh Châu quá mẹ nó xui xẻo!
Chương 316. Đại sư tỷ sắp đính hôn!
Chương 317. Tiêu gia!
Chương 318. Tào Dương mời khách!
Chương 319. Đả thông hai mạch Nhâm Đốc!
Chương 320. Ám sát!
Chương 321. Đạo đức nghề nghiệp!
Chương 322. Giải Trí Đế Hào!
Chương 323. Gặp lại Âu Dương Phong!
Chương 324. Âu Dương Phong thiện biến!
Chương 325. Lật mặt nhanh hơn lật sách!
Chương 326. Công Ty TNHH Dược Liệu Kim Nguyên Bảo!
Chương 327. Con buôn điển hình!
Chương 328. Gặp lại Trương Gia Đống, Kim Tử!
Chương 329. Tại họa của Bách Thảo Viên!
Chương 330. Diệp phó tổng!
Chương 331. Phí tổn thất tinh thần!
Chương 332. Kim Tử trong tay xã hội đen!
Chương 333. Lừa bịp tiền!
Chương 334. Người tình của Bạch lão đại?
Chương 335. Kim Tử không biết tốt xấu!
Chương 336. Ngự Phu Chi Thuật!
Chương 337. Kiều gia lão gia tử (hạ)!
Chương 338. Kiều gia lão gia tử (thượng)!
Chương 339. Ban đêm xông vào Kiều gia!
Chương 340. Hạ Hầu Kiệt nổi giận!
Chương 341. Luyện Hồn Quyết!
Chương 342. Nữ sát thủ!
Chương 343. Ôn Viêm Bân!
Chương 344. Cung Hỉ Phát Tài!
Chương 345. Khách khứa như mây!
Chương 346. Ai khinh người quá đáng (hạ)?
Chương 347. Ai khinh người quá đáng (thượng)?
Chương 348. Giằng co!
Chương 349. Tiểu sư đệ tới!
Chương 350. Ôn gia chủ xuất thủ!
Chương 351. Viên đại đầu tới!
Chương 352. Hộ Long tộc tới!
Chương 353. Cứu binh của Hạ Hầu Văn (hạ)!
Chương 354. Cứu binh của Hạ Hầu Văn (thượng)!

Chương 355. Kết cục của Hạ Hầu Kiệt (hạ)!
Chương 356. Kết cục của Hạ Hầu Kiệt (thượng)!
Chương 357. Trưởng lão Hộ Long tộc!
Chương 358. Hội nghị Diệp gia!
Chương 359. Chuyện quỷ dị ở khu phía nam!
Chương 360. Em gái của Tào Dương!
Chương 361. Ông cháu Ôn gia!
Chương 362. Mồ của Ôn tiền bối!
Chương 363. Nghỉ ngơi sớm!
Chương 364. Dạ tập (hạ)!
Chương 365. Dạ tập (thượng)!
Chương 366. Dairo?
Chương 367. Máy bay hết chỗ!
Chương 368. Ôn Nhai làm phản?
Chương 369. Tiêu Quang Minh gọi!
Chương 370. Tiêu Quang Minh mời!
Chương 371. Mấy người đi đi!
Chương 372. Khổng Long tâm thuật bất chính!
Chương 373. Vận mệnh bất công!
Chương 374. Con rể trở về?
Chương 375. Chu Phượng báo thù (hạ)!
Chương 376. Chu Phượng báo thù (thượng)!
Chương 377. Bạn gái của Lan Trần!
Chương 378. Có tiền tùy hứng!
Chương 379. Giẫm lên người ta?
Chương 380. Hán gian Sakai Long!
Chương 381. Thất sư tỷ!
Chương 382. Vòng thứ nhất!
Chương 383. Vòng thứ hai!
Chương 384. Vòng thứ ba!
Chương 385. Kameda thua trận!
Chương 386. So tài độc dược (hạ)!
Chương 387. So tài độc dược (thượng)!
Chương 388. So tài với Honekawa!
Chương 389. Đổi bệnh nhân!
Chương 390. Lại thấy Hắc Ngọc Cao!
Chương 391. Đứng lên!
Chương 392. Quỳ xuống!
Chương 393. Cốc gia kiêng kị (hạ)!
Chương 394. Cốc gia kiêng kị (thượng)!

Chương 395. Kế Hoạch Đổi Quốc!
Chương 396. Bố cục của tiểu quỷ tử!
Chương 397. Nhà trắng nhỏ!
Chương 398. Phòng thí nghiệm phát nổ!
Chương 399. Vườn nho Chu gia!
Chương 400. Thuận nước đẩy thuyền!
Chương 401. Tô Tuyết Di bị uy hiếp!
Chương 402. Người của ai lợi hại hơn?
Chương 403. Chỗ dựa của Tiền Giang!
Chương 404. Chu gia bị diệt!
Chương 405. Âm Dương Sư Đảo quốc (hạ)!
Chương 406. Âm Dương Sư Đảo quốc (thượng)!
Chương 407. Dao Cầm cứu chủ!
Chương 408. Linh Hồ, Hoa Bỉ Ngạn!
Chương 409. Bán con hồ ly này cho ta?
Chương 410. Nữ nhân trong mộng!
Chương 411. Đi Nga Mi Sơn!
Chương 412. Hành trình Nga Mi!
Chương 413. Nữ hài nói lời công đạo!
Chương 414. Nữ nhân cua ta!
Chương 415. Ngũ Đại Phái!
Chương 416. Đồng giới tương xích!
Chương 417. Hỗn chiến!
Chương 418. Vấn đề nan giải!
Chương 419. Điều kiện của Diệp Thần (hạ)!
Chương 420. Điều kiện của Diệp Thần (thượng)!
Chương 421. Dê béo?
Chương 422. Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ!
Chương 423. Ngươi thả ta giết!
Chương 424. Hoàng Phúc Hậu vô sỉ!
Chương 425. Hỗn chiến!
Chương 426. Ai mới là trộm mộ?
Chương 427. Bích họa quỷ dị!
Chương 428. Danh Môn Chính Phái?
Chương 429. Phòng thí nghiệm xảy ra chuyện!
Chương 430. Itou sợ hãi!
Chương 431. Người đụng đến sư tỷ ta, chết!
Chương 432. Gây họa lớn!
Chương 433. Người quân đội tới!
Chương 434. Hậu thuẫn của Diệp Thần (hạ)!

Chương 435. Hậu thuẫn của Diệp Thần (thượng)!
Chương 436. Có người vui vẻ có người sầu!
Chương 437. Lan Trần trúng mị độc (hạ)!
Chương 438. Lan Trần trúng mị độc (thượng)!
Chương 439. Diệu chiêu phòng trộm!
Chương 440. Hộ Hoa Sứ Giả (hạ)!
Chương 441. Hộ Hoa Sứ Giả (thượng)!
Chương 442. Ai mới là đại cổ đông!
Chương 443. Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến!
Chương 444. Hạ Hầu gia xin lỗi!
Chương 445. Quyết định của Hạ Hầu Kiệt!
Chương 446. Ác quỷ đoạt xá!
Chương 447. Oan đại đầu Lan Trần!
Chương 448. Nhà hàng Tây!
Chương 449. Đại ngu ngơ!
Chương 450. Chó cắn chó!
Chương 451. Thu lưu!
Chương 452. Đầu cơ chuộc lợi!
Chương 453. Biết anh họ ta là ai không?
Chương 454. Buổi hòa nhạc!
Chương 455. Mời ăn kẹo (hạ)!
Chương 456. Mời ăn kẹo (thượng)!
Chương 457. Người của Cục Võ Thống!
Chương 458. Mùa xuân đến?
Chương 459. Diệp Tinh Cầu cực khổ!
Chương 460. Các sư tỷ uống say!
Chương 461. Việt Châu chi hành!
Chương 462. Mộ Triệu Đà?
Chương 463. Đi Phiên Ngu!
Chương 464. Phác nhai?
Chương 465. Thôn Hoa Đào!
Chương 466. Ngưu thôn trưởng!
Chương 467. Gia gia Trần Hi, Thiên Sát Trận!
Chương 468. Mộ Nhâm Hiêu (hạ)!
Chương 469. Mộ Nhâm Hiêu (thượng)!
Chương 470. Rơi vực sâu, đồng quan!
Chương 471. Thần ca xảy ra chuyện!
Chương 472. Sinh tử chưa biết!
Chương 473. Quỷ Vực!
Chương 474. Kết cục của Trần Văn Thiêm, quái vật!

Chương 475. Quỷ đả tường?
Chương 476. Điên cuồng luyện hóa!
Chương 477. Diệp Phi tìm phiền toái!
Chương 478. Lý Hương Cầm bưu hãn!
Chương 479. Bàn gia ta cũng biết công phu!
Chương 480. Bạch gia làm phản (hạ)!
Chương 481. Bạch gia làm phản (thượng)!
Chương 482. Hạ Hầu Kiệt có lòng tin!
Chương 483. Quay về cổ mộ!
Chương 484. Chân Long bay lên!
Chương 485. Long chủ?
Chương 486. Danh kiếm thượng cổ!
Chương 487. Lối vào Cô Hồn Thành!
Chương 488. Lấy thân báo đáp?
Chương 489. Phản đồ (hạ)?
Chương 490. Phản đồ (thượng)?
Chương 491. Một chưởng xong việc!
Chương 492. Diệp Thần khác lạ!
Chương 493. Đền áo cho ta!
Chương 494. Dịch Kim Thiềm!
Chương 495. Hồng Thiên Thạc nổi bão (hạ)!
Chương 496. Hồng Thiên Thạc nổi bão (thượng)!
Chương 497. Con trai?
Chương 498. Lão Akita!
Chương 499. Quán bar Dã Cách!
Chương 500. Nam tử mùi vị cá ướp muối!
Chương 501. Nam tử kỳ quái!
Chương 502. Sắc Long!
Chương 503. Hồng Thiên Thạc tới (hạ)!
Chương 504. Hồng Thiên Thạc tới (thượng)!
Chương 505. Lại là Huyền Cơ Tử (hạ)!
Chương 506. Lại là Huyền Cơ Tử (thượng)!
Chương 507. Người tìm việc ngưu bức nhất!
Chương 508. Huynh muội Tào Vinh!
Chương 509. Mê Âm Đảo đe dọa!
Chương 510. Lại đến Mê Âm Đảo!
Chương 511. Kẻ phản bội!
Chương 512. Cẩu tiên sinh!
Chương 513. Kiếm chân chính!
Chương 514. Người Cung gia!

Chương 515. Cục Võ Đạo!
Chương 516. Huynh muội Plastic!
Chương 517. Đổi huấn luyện viên (hạ)!
Chương 518. Đổi huấn luyện viên (thượng)!
Chương 519. Điện thoại của Ảnh Tử!
Chương 520. Đại viện Diệp gia!
Chương 521. Đầu trọc nhà ngươi?
Chương 522. Tình yêu của Liên Tử Anh, K tiên sinh!
Chương 523. Quên cho ăn?
Chương 524. Thượng Quan Dĩnh bị tập kích!
Chương 525. Lái xe cũng cần bằng lái?
Chương 526. Uy lực cổ cầm (hạ)!
Chương 527. Uy lực cổ cầm (thượng)!
Chương 528. Toàn Ngư Yến!
Chương 529. Tạo em bé?
Chương 530. Lão Akita!
Chương 531. Sách viết linh tinh!
Chương 532. Có kinh hỉ?
Chương 533. Lục sư tỷ!
Chương 534. Thất Tinh Huyết Tế, đi chợ!
Chương 535. Công ty TNHH Đại Đảo Quốc!
Chương 536. Sakai tiểu thư!
Chương 537. Sakai dụ hoặc!
Chương 538. Phiền não của Tần Mặc Diêu!
Chương 539. Vu tộc!
Chương 540. Iga-ryu!
Chương 541. Tào Dương bị bắt?
Chương 542. Đi Tam Giác Vàng!
Chương 543. Thảo luận an toàn con tin!
Chương 544. Thân phận xã hội đen!
Chương 545. Xã hội đen có học thức!
Chương 546. Gặp Sát Sai!
Chương 547. Cứu người còn khó hơn giết người (hạ)!
Chương 548. Cứu người còn khó hơn giết người (thượng)!
Chương 549. Tự nhiên chui tới cửa!
Chương 550. Là ai nói cho ngươi!
Chương 551. Khôn Sa!
Chương 552. Ivanốp!
Chương 553. Kết cục của Hán gian (hạ)!
Chương 554. Kết cục của Hán gian (thượng)!

Chương 555. Nữ nhân của ta ngươi cũng dám truy?
Chương 556. Gọi người?
Chương 557. Thay trời hành đạo!
Chương 558. Văn Linh xảy ra chuyện!
Chương 559. Văn Linh tuyệt vọng (hạ)!
Chương 560. Văn Linh tuyệt vọng (thượng)!
Chương 561. Nhảy bungee?
Chương 562. Bồi thường!
Chương 563. Tài phiệt tính là cái gì chứ!
Chương 564. Không cấp nổi lễ hỏi?
Chương 565. Đại nạn lâm đầu!
Chương 566. Điên lão đầu!
Chương 567. Văn Vương Lục Thập Tứ Quái!
Chương 568. Ứng kiếp chi chiến (hạ)!
Chương 569. Ứng kiếp chi chiến (thượng)!
Chương 570. Thất Tinh Liên Châu!
Chương 571. Tổ Thần Vu tộc!
Chương 572. Cửu Vĩ Linh Hồ!
Chương 573. Phong vân biến ảo!
Chương 574. Hàng lởm giúp đỡ?
Chương 575. Lão tặc hẳn phải chết (hạ)!
Chương 576. Lão tặc hẳn phải chết (thượng)!
Chương 577. Lại gặp giấc mộng!
Chương 578. Nằm mơ cũng không được vượt quá giới hạn?
Chương 579. Bồi nàng dâu đi tỉnh thành!
Chương 580. Lớp trưởng đại nhân?
Chương 581. Đừng khinh thiếu niên nghèo, biết không?
Chương 582. Chúng tinh phủng nguyệt!
Chương 583. Lão bản nhà hàng!
Chương 584. Lại gặp Sakai (hạ)!
Chương 585. Lại gặp Sakai (thượng)!
Chương 586. Kết giao bằng hữu?
Chương 587. Sakai xin giúp đỡ!
Chương 588. Hai con ngốc cẩu!
Chương 589. Hỗn Độn Tâm Thuật!
Chương 590. Tân thôn Di Ninh!
Chương 591. Cuồng loạn!
Chương 592. Lan Hội Sở!
Chương 593. Lại gặp Cung Tuyết Hoa!
Chương 594. Hội vận động quân nhân thế giới!

Chương 595. Mì sợi? Cháo gạo trắng?
Chương 596. Truy sát Tử Trúc Lâm!
Chương 597. Giảng quy củ (hạ)!
Chương 598. Giảng quy củ (thượng)!
Chương 599. Lão đầu 500 tuổi!
Chương 600. Độc nhất là lòng dạ đàn bà!
Chương 601. Ngự phu thuật?
Chương 602. Đảo quốc chi hành (hạ)!
Chương 603. Đảo quốc chi hành (thượng)!
Chương 604. Gặp Yamamoto Ichiro!
Chương 605. Ngươi là súc sinh không bằng heo chó!
Chương 606. Đánh cược!
Chương 607. Người chí tiện, ắt vô địch!
Chương 608. Lão Yamamoto tỉnh!
Chương 609. Lão Yamamoto phẫn nộ!
Chương 610. Sakai mời!
Chương 611. Thân thế Sakai!
Chương 612. Ám sát!
Chương 613. Ai là người phía sau màn?
Chương 614. Yamamoto Yoji bệnh nặng!
Chương 615. Bằng hữu thổ hào!
Chương 616. Con cái của hắn quá hôi sữa!
Chương 617. Phong ba bỏ phiếu!
Chương 618. Yamamoto Takeshi nổi giận (hạ)!
Chương 619. Yamamoto Takeshi nổi giận (thượng)!
Chương 620. Yamamoto Takeshi chết!
Chương 621. Cỏ đầu tường!
Chương 622. Đi gặp Saitō!
Chương 623. Ác chiến Saitō (hạ)!
Chương 624. Ác chiến Saitō (trung)!
Chương 625. Ác chiến Saitō (thượng)!
Chương 626. Thân phận lão đầu đi chân trần!
Chương 627. Lối vào Linh Giới!
Chương 628. Ngươi gọi là Eimi Fukada đúng không?
Chương 629. Giết Mutou!
Chương 630. Thái Cực quốc vô sỉ!
Chương 631. Địa bàn của ta do ta làm chủ!
Chương 632. Chiến Orochi!
Chương 633. Inukai xui xẻo!
Chương 634. Ai vô sỉ hơn ai?

Chương 635. Ăn sầu riêng!
Chương 636. Nhiệm vụ mới!
Chương 637. Mộ Dung Vân Hải (hạ)!
Chương 638. Mộ Dung Vân Hải (thượng)!
Chương 639. Ôn gia thôn (hạ)!
Chương 640. Ôn gia thôn (thượng)!
Chương 641. Thôn trưởng!
Chương 642. An táng Ôn Thiên Tinh (hạ)!
Chương 643. An táng Ôn Thiên Tinh (thượng)!
Chương 644. Tiên nhân thật ra là con chồn?
Chương 645. Tung Sơn chi hành!
Chương 646. Thập Bát Đồng Nhân!
Chương 647. Phương trượng Trí Vân!
Chương 648. Di Giới Chi Môn!
Chương 649. Đến Linh Giới!
Chương 650. Khái niệm ở Linh Giới!
Chương 651. Bi kịch!
Chương 652. Cố Mộng Di (hạ)!
Chương 653. Cố Mộng Di (thượng)!
Chương 654. Lần đầu cưỡi tiên hạc!
Chương 655. Chiến không bằng hoà!
Chương 656. Bảy đại thế lực!
Chương 657. Thiên Trì!
Chương 658. Dưới đáy trì!
Chương 659. Tướng Thần!
Chương 660. Thanh Đế!
Chương 661. Phiêu Miểu Phong đổi họ La?
Chương 662. Thanh Mộc Thánh Thể!
Chương 663. Ta liều mạng với ngươi!
Chương 664. La Cực Thần điên cuồng!
Chương 665. Mang ta đi Minh Giới!
Chương 666. Đi Minh Giới!
Chương 667. Âm thọ!
Chương 668. Hôn sự!
Chương 669. Hồn phách Thất sư tỷ!
Chương 670. Cẩu tử cũng đi Hoàng Tuyền Lộ!
Chương 671. Tiểu cẩu cẩu thật đáng yêu!
Chương 672. Mẹ vợ cho lão công đội nón xanh?
Chương 673. Hiến lương!
Chương 674. Các sư tỷ say rượu!

Chương 675. Gặp lại Văn Linh!
Chương 676. Đại tỷ?
Chương 677. Chúng Sinh Đường gặp chuyện!
Chương 678. Chúng Sinh Đường sẽ không đóng cửa!
Chương 679. Nện!
Chương 680. Nối xương!
Chương 681. Sư tử há mồm!
Chương 682. Cho một cái công đạo (hạ)?
Chương 683. Cho một cái công đạo (thượng)?
Chương 684. Rút vốn?
Chương 685. Xin lỗi!
Chương 686. Thịt kho cẩu tử!
Chương 687. Cẩu tử nói tiếng người!
Chương 688. Cẩu tử với vẹt, con nào huấn luyện khó hơn!
Chương 689. Cẩu tử bàn điều kiện?
Chương 690. Chó thành tinh?
Chương 691. Tự ăn thịt mình!
Chương 692. Lan Trần phẫn nộ!
Chương 693. Tụ hội!
Chương 694. Tưởng Hạo Nhiên!
Chương 695. Liêu Cúc Hoa tức giận!
Chương 696. Đan dược tăng cao tu vi linh thú!
Chương 697. Đi Hoa Sơn!
Chương 698. Thí Kiếm thạch!
Chương 699. Mộ Dung gia!
Chương 700. Liêu gia!
Chương 701. Lục gia!
Chương 702. Thiên kiêu thi đấu bắt đầu!
Chương 703. Thiên Nhận Trảm!
Chương 704. Quỷ Khiếu!
Chương 705. Quái vật (hạ)?
Chương 706. Quái vật (trung)?
Chương 707. Quái vật (thượng)?
Chương 708. Hèn nhát!
Chương 709. U Minh Luân Bàn!
Chương 710. Con rể Ma Giới!
Chương 711. Tả Tây Bắc lắc lư!
Chương 712. Lưu lại con cẩu kia!
Chương 713. Lão tổ Hoa Sơn!
Chương 714. Thối cẩu ra tay!

Chương 715. Đồ vật khắc vào trong gen cẩu!
Chương 716. Cảng Đảo chi hành!
Chương 717. Lỗ Đạt đại sư!
Chương 718. Giết gà dùng dao mổ trâu?
Chương 719. Bích Tủy Hoàn!
Chương 720. Quy Lão Kame!
Chương 721. Nhân phẩm có vấn đề?
Chương 722. Tứ sư tỷ gọi!
Chương 723. Quái sự mất tích người!
Chương 724. Tiểu bạch kiểm!
Chương 725. Ngồi đu quay!
Chương 726. Răng độc!
Chương 727. Tiểu sắc cẩu, đi cửa ngách!
Chương 728. Hội đấu giá mạng sống (hạ)!
Chương 729. Hội đấu giá mạng sống (trung)!
Chương 730. Hội đấu giá mạng sống (thượng)!
Chương 731. Vĩnh Sinh Hội!
Chương 732. Hắc Bạch Vô Thường!
Chương 733. Minh Hẹn!
Chương 734. Thế lực Cảng Đảo (hạ)!
Chương 735. Thế lực Cảng Đảo (thượng)!
Chương 736. Tào Hiểu Húc (hạ)!
Chương 737. Tào Hiểu Húc (thượng)!
Chương 738. Chó nhà cắn người!
Chương 739. Cùng nhau đoạt loại Phiêu Miểu Cung?
Chương 740. Thông minh từ nhỏ!
Chương 741. Lan gia xảy ra chuyện!
Chương 742. Kim kê độc lập!
Chương 743. Đốt thành người Châu Phi!
Chương 744. Mã Đầu Cầm!
Chương 745. Thả pháo hoa?
Chương 746. Trâu hoan hỉ!
Chương 747. Thúc thúc?
Chương 748. Nhân lúc cháy nhà hôi của!
Chương 749. Thân thế Hoa Nhu!
Chương 750. Hoa Uyển Ương!
Chương 751. Lương thiếu!
Chương 752. Đao tử!
Chương 753. Hoa Uyển Ương (hạ)!
Chương 754. Hoa Uyển Ương (thượng)!

Chương 755. Bàn Đào Thiên Cung?
Chương 756. Tiểu thiếp?
Chương 757. Liêu gia xuất thủ!
Chương 758. Phong lão (hạ)!
Chương 759. Phong lão (thượng)!
Chương 760. Ta muốn đầu óc của ngươi!
Chương 761. Giao dịch của Liêu Tú Liên!
Chương 762. Bàn Đào, Tứ Đại Thần Thú (hạ)!
Chương 763. Bàn Đào, Tứ Đại Thần Thú (thượng)!
Chương 764. Cẩu huynh?
Chương 765. Cocacola!
Chương 766. Bắt cóc?
Chương 767. Khí tức tử vong!
Chương 768. La Cực Thần?
Chương 769. Tôn Hàn Tuyết!
Chương 770. Lý Thiều Quang!
Chương 771. Quản gia Lý Tước Đức!
Chương 772. Bị chó cắn chết!
Chương 773. Âu Thiết Trụ!
Chương 774. Sâu kiến!
Chương 775. Cao thủ!
Chương 776. Cái ngu ngơ!
Chương 777. Bạch Hổ!
Chương 778. Kẻ này không dễ chọc!
Chương 779. Nhận đại ca!
Chương 780. Chó đất hung hãn!
Chương 781. Tiêu Quang Minh thỉnh cầu!
Chương 782. Trường Sinh Hội!
Chương 783. Gian phu dâm phụ!
Chương 784. Trương Khoa!
Chương 785. Tra gia!
Chương 786. Đến tỉnh thành!
Chương 787. Đồn cảnh sát!
Chương 788. Đại náo tỉnh thành?
Chương 789. Khách sạn Fuji (hạ)!
Chương 790. Khách sạn Fuji (thượng)!
Chương 791. Tra Tử Thụy!
Chương 792. Cù Dĩnh!
Chương 793. Nện khách sạn!
Chương 794. Đến Kim Lăng!

Chương 795. Gặp lại huynh đệ Mộ Dung!
Chương 796. Mộ Dung gia mời!
Chương 797. Bị cắn nát meo meo?
Chương 798. Hải Linh!
Chương 799. Âu gia thôn (hạ)!
Chương 800. Tôi lại giết người!
Chương 801. Mẹ của Âu Thiết Trụ!
Chương 802. Cường vô sỉ!
Chương 803. Thôn trưởng!
Chương 804. Đi hải vực!
Chương 805. Tuyệt dục?
Chương 806. Cá mập lên bờ?
Chương 807. Hùng Duệ nổi nóng!
Chương 808. Tàu bảo vệ biến mất!
Chương 809. Pirates Of The Caribbean?
Chương 810. Không tín hiệu?
Chương 811. Âm binh!
Chương 812. Hai vị bằng hữu!
Chương 813. Các ngươi cuồng mà!
Chương 814. Hải Linh xuất hiện!
Chương 815. Hải Mãng!
Chương 816. Chó cắn Hàn lão!
Chương 817. Ngươi, đáng chết!
Chương 818. Gọi viên binh!
Chương 819. Nội đan!
Chương 820. Phân chia!
Chương 821. Hùng Duệ hèn hạ!
Chương 822. Tham quan (hạ)!
Chương 823. Tham quan (thượng)!
Chương 824. Duyên tận!
Chương 825. Hội nghị kết thúc!
Chương 826. Đạo sĩ thúi!
Chương 827. Lõm đầu?
Chương 828. Lan Trần mất tích?
Chương 829. Triệu Long!
Chương 830. Nữ che mặt!
Chương 831. Đạo sĩ xuống núi?
Chương 832. Đến Chung Nam Sơn!
Chương 833. Hồ Hoành Sinh!
Chương 834. Kiếp sau đừng trang bức!

Chương 835. Dưới hồ có Kỳ Lân?
Chương 836. Kỳ Lân mệnh cách!
Chương 837. Lão phu dạy ngươi làm người!
Chương 838. Kiếm Trủng?
Chương 839. Hảo bằng hữu!
Chương 840. Cẩu thí giáo sư!
Chương 841. Lão đầu nốt ruồi!
Chương 842. Vào Kiếm Trủng!
Chương 843. Thần khí!
Chương 844. Thần khí chọn chủ!
Chương 845. Quân đoàn U Linh!
Chương 846. Chó ngoan?
Chương 847. Biến dị!
Chương 848. Robert (hạ)!
Chương 849. Robert (thượng)!
Chương 850. Chất lỏng màu xanh biếc!
Chương 851. Khỏi?
Chương 852. Cá cược?
Chương 853. Trúng tà?
Chương 854. Lấy oán trả ơn?
Chương 855. Ngôi sao sáng giới bản an!
Chương 856. Ăn đào!
Chương 857. Tu tiên?
Chương 858. Robert tới?
Chương 859. Phương thuốc chi tranh (hạ)!
Chương 860. Quỷ nháo?
Chương 861. Kim Cương bị ám toán!
Chương 862. Linh Giới gặp nạn (hạ)!
Chương 863. Linh Giới gặp nạn (trung)!
Chương 864. Linh Giới gặp nạn (thượng)!
Chương 865. Kịch chiến (hạ)!
Chương 866. Kịch chiến (trung)!
Chương 867. Kịch chiến (thượng)!
Chương 868. Nguy cơ Linh Giới!
Chương 869. Nam nhân tóc tím!
Chương 870. Phối giống cho Lão La?
Chương 871. Lôi khế, Tường Vân Tự!
Chương 872. Lăng Vân Các chủ muốn gặp!
Chương 873. Trong vân phong?
Chương 874. Có bằng lòng gia nhập Lăng Vân Các?

Chương 875. Gạo nấu thành cơm?
Chương 876. Hạc roi!
Chương 877. Hạc Vương!
Chương 878. Lăng Vân Các!
Chương 879. Giá lớn!
Chương 880. Phá cờ!
Chương 881. Tuệ Uyển Hố!
Chương 882. Hài tử 20 năm trước!
Chương 883. Bớt ở đâu?
Chương 884. Khảo thí!
Chương 885. Nhận con!
Chương 886. Một lần làm đệ tử Thượng Quan gia!
Chương 887. Chín tiếng chuông vang!
Chương 888. Lại là 9 tiếng chuông vang!
Chương 889. Cổ chung pha kè?
Chương 890. Đấu Thượng Quan Khiếu (hạ)!
Chương 891. Đấu Thượng Quan Khiếu (thượng)!
Chương 892. Sư phó ngươi là ai?
Chương 893. Thiết yến!
Chương 894. Thượng Quan gia phân liệt!
Chương 895. Ma Giới giáng lâm!
Chương 896. Đấu Hạ Hầu Kiệt (hạ)!
Chương 897. Đấu Hạ Hầu Kiệt (trung)!
Chương 898. Bị đánh lén!
Chương 899. Đại lễ!
Chương 900. Quỷ U Long!
Chương 901. Đều cho ngươi!
Chương 902. Quản toàn bộ Linh Giới!
Chương 903. Nữ La Sát!
Chương 904. Cửu Đầu Sư!
Chương 905. Ngươi biết ta là ai không?
Chương 906. Điền Tâm Ny
Chương 907. Đơn độc tấm sự?
Chương 908. Ủng hộ Tô tiểu thư!
Chương 909. Bò sữa!
Chương 910. Bác gái, tiểu ca!
Chương 911. Quái bệnh!
Chương 912. Hành vi cơ bắp!
Chương 913. Hạ dược!
Chương 914. Thiên tài bắt cóc?

Chương 915. Người nào?
Chương 916. Chuột tinh?
Chương 917. Đầu nguồn bệnh!
Chương 918. Tom and Jerry?
Chương 919. Địch nhân của chúng ta đâu?
Chương 920. Keo cao su John Bull!
Chương 921. Ta thay nàng bồi cho ngươi!
Chương 922. Nhà nuôi bao nhiêu con dê?
Chương 923. Ăn liệng?
Chương 924. Đồ đệ Ôn lão!
Chương 925. Sự kiện an ủi!
Chương 926. Cách Manny!
Chương 927. Thịt chó?
Chương 928. Một lần trúng thầu!
Chương 929. Chó bắt chuột!
Chương 930. Mượn đao giết người?
Chương 931. Gia hỏa này có mờ ám!
Chương 932. Khoa học kỹ thuật ngưu bức!
Chương 933. Đại họa lâm đầu!
Chương 934. Hạt châu tà môn!
Chương 935. Con rể bà là võ tu!
Chương 936. Cửa hàng tóc đẹp!
Chương 937. Cha con?
Chương 938. Ta đánh chết ngươi!
Chương 939. Tấm lòng cha mẹ!
Chương 940. Ngươi không thích hợp đeo nó!
Chương 941. Yêu giới?
Chương 942. Ăn tết giết gà?
Chương 943. Yêu nhân Ba Tụng!
Chương 944. Câu cua phải dùng tiểu đinh đinh!
Chương 945. Lại gặp Ba Tụng!
Chương 946. Lưu tinh xẹt qua!
Chương 947. Đi bar?
Chương 948. Luka Kho!
Chương 949. Hồ nháo!
Chương 950. Ra quán mì!
Chương 951. Đàm phán (hạ)!
Chương 952. Đàm phán (thượng)!
Chương 953. Kim Cương bị thương!
Chương 954. Cẩu tử giam người?

Chương 955. Nằm viện?
Chương 956. Gen cẩu kích hoạt!
Chương 957. 100 tỷ!
Chương 958. Giải cứu sư tỷ!
Chương 959. Hạ dược!
Chương 960. Đồ trang điểm tốt nhất!
Chương 961. Nam nữ ăn sạch
Chương 962. Đồ chó con!
Chương 963. Giấy chứng nhận!
Chương 964. Mua dây xích?
Chương 965. Cách Manny cầu cứu!
Chương 966. Vảy ngược!
Chương 967. Đói khát!
Chương 968. Cha Thiết Trụ!
Chương 969. Tên điên?
Chương 970. Xe bò nhân giới!
Chương 971. Trú Nhan Đan!
Chương 972. Muội tỷ!
Chương 973. Đâm Tây!
Chương 974. Tàng Phật!
Chương 975. Ta nói!
Chương 976. Nguy cơ!
Chương 977. Gen bạo lực!
Chương 978. Cha nuôi?
Chương 979. Án mạng!
Chương 980. Giao cho ta!
Chương 981. Liếm cẩu?
Chương 982. Gặp nhau!
Chương 983. Mê Hồn Tán?
Chương 984. Ra oai phủ đầu!
Chương 985. Cặn bã nam!
Chương 986. Người Linh Giới quá hèn hạ!
Chương 987. Ngủ ghế sô pha?
Chương 988. Yêu Ma sắp giáng lâm Nhân Giới!
Chương 989. Sự cố!
Chương 990. Nhảy dù?
Chương 991. Tang Cát!
Chương 992. Yêu giới đều là Heo?
Chương 993. Trư Bát Giới?
Chương 994. Huyết Hải, Cẩu Vương!

Chương 995. Ngươi có nguyện gia nhập Cẩu tộc ta?
Chương 996. Cẩu Vương uy vũ!
Chương 997. Hồ Vương!
Chương 998. Dẫn ta đi Yêu giới!
Chương 999. Thu phục!
Chương 1000. Ngươi tính cái rễ hành nào!
Chương 1001. Yêu Giới!
Chương 1002. Nhà hàng Yêu giới!
Chương 1003. Nhiều cảnh giới như vậy!
Chương 1004. Ngưu Vương!
Chương 1005. Lật mặt!
Chương 1006. Nhện tinh? Bảy mỹ nữ?
Chương 1007. Châu Châu?
Chương 1008. Hoa Cúc?
Chương 1009. Châu nhi?
Chương 1010. Hốt du!
Chương 1011. Tướng công?
Chương 1012. Nhện tộc sau giao phối!
Chương 1013. Tai họa ngập đầu!
Chương 1014. Bích Trì!
Chương 1015. Thánh Vực!
Chương 1016. Quỳ gối cầu xin?
Chương 1017. Thật biết đùa!
Chương 1018. Hoàn thành tâm nguyện!
Chương 1019. Khương Triết!
Chương 1020. Một trái một phải!
Chương 1021. Trần tỷ!
Chương 1022. Côn đồ hơn cả côn đồ!
Chương 1023. Tịt pháo!
Chương 1024. Cẩu ca!
Chương 1025. Muốn ăn đậu hũ?
Chương 1026. Thượng cổ ngân châm?
Chương 1027. Lang băm!
Chương 1028. Giao phối?
Chương 1029. Đi gặp Cẩu ca!
Chương 1030. Quá yêu chiều hài tử cũng không phải chuyện tốt!
Chương 1031. Trang bức phạm?
Chương 1032. Đại ca ta là Hạng Bá Vương?
Chương 1033. Bán!
Chương 1034. Trị Khương Triết!

Chương 1035. Quy củ sơn trang!
Chương 1036. Hạnh phúc?
Chương 1037. Khương gia!
Chương 1038. Sợ ngươi xúc động!
Chương 1039. Không có hai chữ không được!
Chương 1040. Đứa con hiểu chuyện!
Chương 1041. Lớp cá biệt!
Chương 1042. Bài học đầu tiên!
Chương 1043. Gia hỏa ngứa da!
Chương 1044. Lục thiếu!
Chương 1045. Tiểu tử này là Diêm Vương sao?
Chương 1046. Mẹ, cứu con!
Chương 1047. Rốt cục gặp lại cậu!
Chương 1048. Diệp thiên kiêu!
Chương 1049. Làm cơm?
Chương 1050. Bảy ngày!
Chương 1051. Khương Thái Công!
Chương 1052. Mồm chó không nhả ra ngà voi!
Chương 1053. Mạnh gia!
Chương 1054. Tiệm thịt lừa!
Chương 1055. Có tiền làm phiền thiên hạ!
Chương 1056. Người thử xe!
Chương 1057. Ngược chiều nói lý!
Chương 1058. Thử xe!
Chương 1059. Nhân gian luyện ngục!
Chương 1060. Thần thú Đảo quốc?
Chương 1061. Thi quỷ!
Chương 1062. Hậu thử xe!
Chương 1063. Động tác của Đảo quốc!
Chương 1064. Kiếp sau làm người tốt đi!
Chương 1065. Huyết tế!
Chương 1066. Hỗ Tam Nương!
Chương 1067. Hội nghị cấp cao!
Chương 1068. Vương!
Chương 1069. Trò hay!
Chương 1070. Tiểu tử không biết thời thế?
Chương 1071. Nghiệt chủng?
Chương 1072. Tăng giá ngay tại chỗ!
Chương 1073. Trần tỷ bị bắt!
Chương 1074. Tướng quân!

Chương 1075. Ngồi tù!
Chương 1076. Giam lỏng!
Chương 1077. Ông là sở trưởng?
Chương 1078. Cậu chính là sở trưởng!
Chương 1079. Tế ra hung thú!
Chương 1080. Cùng nhau giam lỏng!
Chương 1081. Phản bội!
Chương 1082. Cha con không có bản lĩnh...!
Chương 1083. Cọp cái phát điên!
Chương 1084. Jerry?
Chương 1085. Di ngôn sau cùng!
Chương 1086. Sửa ống nước?
Chương 1087. Quái vật!
Chương 1088. Quỷ a!
Chương 1089. Hạn 7 ngày!
Chương 1090. Mặt đơ!
Chương 1091. Ba châm!
Chương 1092. Xảy ra chuyện!
Chương 1093. Bảy ngày ước hẹn!
Chương 1094. Ta mù, ta không thấy gì hết!
Chương 1095. Chuyện quỷ dị!
Chương 1096. Hài tử đói bụng?
Chương 1097. Thuê sát thủ?
Chương 1098. Đến, heo thúc ôm một cái!
Chương 1099. Phận cẩu!
Chương 1100. Tẩu hỏa nhập ma!
Chương 1101. Cặn bã nam!
Chương 1102. Chó săn, Hán gian!
Chương 1103. Bức Vương!
Chương 1104. Ngửa bài!
Chương 1105. Phải chết!
Chương 1106. Đại Tướng!
Chương 1107. Quái vật khắp nơi!
Chương 1108. Medusa!
Chương 1109. Đạo góc tường lãnh đạo!
Chương 1110. Không nổi một kích!
Chương 1111. Trứng luộc nước trà!
Chương 1112. Nữ tử thần bí!
Chương 1113. Đến Yêu giới!
Chương 1114. Bích Trì!

Chương 1115. Có ta ở đây, Yêu giới sẽ không xảy ra chuyện!
Chương 1116. Cửu Thiên Thánh Nữ?
Chương 1117. Người tính không bằng trời tính!
Chương 1118. Bích Trì chết?
Chương 1119. Yêu thai!
Chương 1120. Nghịch đại đao trước mặt quan công!
Chương 1121. Hồ tộc!
Chương 1122. Cùng chung chí hướng?
Chương 1123. Vu oan giá họa!
Chương 1124. Thánh Vực đến yêu giới!
Chương 1125. Giấc mộng!
Chương 1126. Gia hỏa âm người!
Chương 1127. Trúng kế!
Chương 1128. Một chưởng!
Chương 1129. Tru Tiên Tứ Kiếm, Sơn Yêu Giáp?
Chương 1130. Tin tức Tivi!
Chương 1131. Tuần trăng mật?
Chương 1132. Khinh người!
Chương 1133. Quái vật xuất hiện!
Chương 1134. Cơm thịt kho cùng trứng luộc nước trà?
Chương 1135. Tửu Thôn Đồng Tử!
Chương 1136. Soái ca!
Chương 1137. Ngươi hơn cả Lão La?
Chương 1138. Tên lừa gạt!
Chương 1139. Ai khoác lác?
Chương 1140. Nhạc mẫu ham lợi!
Chương 1141. Hỏng!
Chương 1142. Bảo đảo vương!
Chương 1143. Phản đồ!
Chương 1144. Diêm Vương Sống!

Chương 1. Tôi không muốn làm con rể nhà người ta!

Trời tháng bảy, nắng gắt như lửa.

Trong ruộng ngô bên trên núi Thanh Long, một trận thanh âm huyên náo bỗng truyền đến.

"Tiểu bại hoại, dùng sức lớn như vậy, người ta đau!"

"Nguyệt tỷ, dễ chịu sao?"

"Dễ chịu cũng phải nhẹ nhàng một chút a, có biết cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc hay không?"

Diệp Thần nghe được yêu cầu nữ nhân gặp khó khăn, cười nói: "Nguyệt tỷ, chân của tỷ bị bong gân, muốn đem ứ máu vò ra thì phải dùng sức a!"

"Vậy..... Dùng chút sức thôi."

"....."

Diệp Thần im lặng, trong lòng tự nhủ những nữ nhân này lúc thì muốn ôn nhu, lúc thì muốn dùng lực, thật không hiểu rõ rốt cuộc các nàng muốn cái gì!

Bất quá dáng dấp Thu Nguyệt vẫn là rất xinh đẹp, mặt trứng ngỗng mắt to, da thịt màu lúa mì căng bóng khỏe mạnh, bím tóc đuôi ngựa trên đầu thô thô rũ xuống bộ ngực sung mãn, để cho người ta xem qua khó quên.

"Tiểu tử thúi, nhìn đi chỗ nào vậy?"

Thu Nguyệt phát hiện Diệp Thần nhìn chằm chằm vào bộ ngực của nàng, con mắt đều không nháy mắt một chút, lập tức khuôn mặt có chút xấu hổ đỏ lên trừng Diệp Thần một chút.

"Nguyệt tỷ, nơi này là ruộng ngô, làm chút chuyện xấu hắn là không người biết đi?"Diệp Thần cười xấu xa.

"Đừng có hù dọa tỷ, muốn làm chuyện xấu a, tỷ thì không có vấn đề gì, chỉ sợ cậu không dám thôi!"

Thu Nguyệt nói xong cởi ra cái cúc áo đầu tiên trước ngực mình, lộ ra một vòng tuyết trắng mê người.....

"Nguyệt tỷ ngưu bức! Tại hạ cáo từ!"

Diệp Thần thấy thế dọa sợ, nói xong xám xịt chạy ra ruộng ngô.

"Tiểu gia hỏa, có tặc tâm không có tặc đảm!"

Thu Nguyệt nhìn thấy dáng vẻ chật vật đào tẩu của Diệp Thần, ngồi xổm ở bên trong ruộng ngô cười đến nhánh hoa run rẩy.

"....."

Thật vất vả chạy đi, lúc này Diệp Thần mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn xoa xoa mồ hôi trán, nguy hiểm thật, kém chút liền bị Nguyệt tỷ 'ăn tươi nuốt sống' !

Mình vẫn là 'gà tơ' a, mà Thu Nguyệt cũng đã từng kết hôn, nếu thật sự phát sinh chút gì, mình chẳng phải là bệnh thiếu máu?

Còn có, vào lúc năm tuổi năm đó hắn đã ưng thuận hứa hẹn qua với bảy vị sư tỷ

"Sư tỷ, chờ đệ trưởng thành sẽ cưới các người!"

"Tiểu Thần, chúng ta đều không phải tiểu hài tử, đệ cũng không thể gạt chúng ta a, trưởng thành chúng ta làm nàng dâu của đệ."

Lúc ấy Nhị sư tỷ mới sáu tuổi, còn rất manh mang đáng yêu!

"Quá tốt rồi, sư tỷ, chúng ta móc tay!"

Không sai!

Mình còn từng móc tay với bảy vị sư tỷ a.....

Hồi tưởng chuyện cũ, Diệp Thần nhếch miệng lên, không biết lúc nào có thể xuống núi nhìn các sư tỷ một chút, hiện tại các nàng hoàn hảo sao?

Cái này đều là do xú lão đầu!

Vào lúc năm tuổi năm đó bị lão đầu mang lên phía sau núi, ngoại trừ muốn mình tu hành y thuật cổ võ cùng hắn, còn phải hầu hạ lão già họm hẹm này ăn uống ngủ nghỉ.....

Đáng hận nhất chính là vào lúc hắn 18 tuổi năm đó, lão đầu đem bảy vị sư tỷ đưa tiễn xuống núi, từ đó Diệp Thần bắt đầu tách ra với mấy vị sư tỷ như hoa như ngọc.

Lão già họm hẹm rất hư!

Rất nhanh, Diệp Thần về tới đỉnh núi.

Trên đỉnh núi có một tòa nhà gỗ nhìn rất phổ thông đứng sừng sững lấy, trông hơi có vẻ cũ nát, phía ngoài phòng còn treo bắp ngô, ớt đỏ, tỏi, nhìn giống y như nông gia bình thường không khác tí gì.

Nhưng nếu có người hiểu công việc nhìn thấy nhà gỗ, nhất định sẽ quá sợ hãi!

Bởi vì cả tòa nhà gỗ toàn bộ là chế tạo từ gỗ trinh nam vàng, giá trị quá trăm triệu!

Két!

Diệp Thần đẩy cửa vào.

Ghế bành bên trong gian phòng tại nhẹ nhàng lung lay, nằm phía trên là một lão đầu tóc bạc, hắn chính là sư phó của Diệp Thần.

"Trở về? Ngồi xuống, ta có việc muốn nói với ngươi!"

Mí mắt lão đầu đều không ngẩng một chút, để Diệp Thần ngồi đối diện hắn, từ trong ngực móc ra một tấm phong thư màu đỏ đưa tới

"Diệp Thần, ngươi nên xuống núi!"

"Xuống núi? Lão đầu, lão đùa tôi a?"

Mấy năm này Diệp Thần vẫn nghĩ xuống núi tìm sư tỷ, nửa đường hắn cũng trộm đi qua mấy lần, nhưng mỗi lần bị lão đầu bắt trở lại đánh cho thất điên bát đảo!

Mà lại công phu của lão đầu sâu không lường được, mỗi lần sau khi Diệp Thần đột phá đều tìm lão đầu luận bàn, kết quả đều biến thành 'Tìm tai vạ'

"Ta cũng không có thời gian đùa với ngươi."

Lão đầu lười biếng duỗi lưng một cái, ngáp một cái nói "Ta tại Ninh Châu tìm cho ngươi một mối hôn nhân, trước tiên ngươi xuống núi kết hôn đi!"

"Không thể nào, lão để cho tôi đi làm con rể nhà người ta?"

"Hắc hắc, làm con rể nhà người ta có cái gì không tốt? Ta tìm

cho ngươi chính là nhà giàu có, tiểu tử ngươi có thể tiền sắc song thu a!"Lão đầu nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng 'cá trắm cỏ'.

"Không đi!"

Diệp Thần quả quyết cự tuyệt, lời lẽ chính nghĩa nói:"Nếu tôi kết hôn, vậy các sư tỷ làm sao bây giờ?"

"Tiểu tử thúi, ngươi có bảy người sư tỷ, một cân bảy ngươi chơi nổi sao?"

"Tóm lại tôi không thích làm con rể nhà người ta!"

"Nếu ngươi không muốn, vậy tự mình lăn xuống núi từ hôn đi, ta cũng không muốn đi chùi mông cho ngươi!"Lão đầu tức giận nói.

"....."

Chương 2. Đến Tô gia!

Diệp Thần tưởng tượng có thể xuống núi tìm sư tỷ, trong bụng lập tức nở hoa, tranh thủ thời gian trở về phòng thu thập thay giặt mấy món quần áo, sau đó tạm biệt với lão đầu rồi rời đi.

"Lão đầu, tôi sẽ nhớ lão."

Trước khi đi, hai mắt Diệp Thần đỏ bừng nhìn đối phương, lưu luyến không rời nói.

"Ân, thật sự là một hảo hài tử!"

Trong đôi mắt già nua vẩn đục của lão đầu nổi lên một tầng hơi nước, xem ra tiểu tử này cùng hắn vẫn rất có tình cảm a.....

"Rốt cục giải phóng! Các sư tỷ chờ đệ, đệ lập tức đi cưới các người!"

Diệp Thần xoay chuyển lời nói, nói xong nhanh như chớp chạy xuống núi.

"Tiểu tử thúi!"

Nhìn xem bóng lưng Diệp Thần đi xa , sắc mặt lão đầu đột nhiên trở nên nghiêm túc lên, trong miệng lẩm bẩm

"Kim Lân há lại vật trong ao, vừa gặp phong vân liền hóa rồng! Đầu giao long này cũng là thời điểm bay lên....."

.....

Ninh Châu, nhà ga.

Diệp Thần mặc một chiếc quần jean trắng bệch đã được giặt sạch sẽ, thân trên là áo sơ mi trắng, mang theo một cái túi du lịch quân dụng, cực kỳ giống một tên công dân ở nông thôn lên thành phố!

Nhìn thấy một màn người người đông nghịt trước mặt, Diệp Thần từ trên người lấy ra lá thư nhìn một chút, thở dài nói

"Tô Tuyết Di..... Xin lỗi, vì hạnh phúc của bảy vị sư tỷ, tôi chỉ có thể từ hôn với cô!"

Tục ngữ có câu có ‘mỹ nữ thường không đi đôi với nhà lầu xe hơi’!

Lão đầu đã nói là một nhà giàu có, vậy tám thành là tìm cho hắn một nàng dâu 'Trư Bát Giới', không thoái hôn để chờ lấy bị heo ủi sao?

Nghĩ đến điều này, toàn thân Diệp Thần khẽ run rẩy, vội vàng cất kỹ hôn thư sau đó đưa tay ngăn cản chiếc taxi, đem địa chỉ nói cho lái xe để hắn tranh thủ thời gian đưa mình tới.

"Anh bạn, cậu đang đùa tôi sao?"Lái xe quay đầu mặt mũi tràn đầy nghi ngờ nhìn xem Diệp Thần.

"Tôi cùng anh rất quen sao, nói đùa cái gì?"

"Địa phương cậu phải đi thế nhưng là khu nhà giàu Ninh Châu!"

"Thật sao? Xem ra lão đầu không có gạt ta, thật đúng là tìm cho ta một phú bà!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

"....."

Lái xe nghe xong kém chút thổ huyết.

Người tuổi trẻ bây giờ thực ngưu bức, ăn bám đều không chút

đỏ mặt.

Rất nhanh, Diệp Thần được đưa đến biệt thự Tô gia.

Đây là một tòa biệt thự phong cách kiểu dáng Châu Âu, tổng thể trang trí xa hoa cũng hiện lộ rõ ràng sự giàu có của chủ nhà.

"Dừng lại, làm gì?"

Diệp Thần vừa đi đến cửa liền bị bảo tiêu Tô gia ngăn lại.

"Tôi tìm đến Tô Tuyết Di."

"Tìm Tô tiểu thư?"

Bảo tiêu nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Diệp Thần một chút, bĩu môi nói tiểu tử, "Cậu là ai?"

"Tôi là vị hôn phu của nàng!"Diệp Thần nghĩ nghĩ nói.

"Cái gì?"

Lúc đầu bảo tiêu sững sờ, sau đó lập tức phình bụng cười to

"Anh bạn, cậu cũng rất biết thổi ngưu bức a! Lại còn nói mình là vị hôn phu của Tô tiểu thư, nếu như cậu là con rể Tô gia, vậy tôi chính là tổng thống nước Mỹ!"

"Tôi thật sự là vị hôn phu của nàng, bất quá, tôi tới đây từ hôn."Diệp Thần nói rất chân thành.

Bảo tiêu đã cười đủ, vốn nghĩ đuổi Diệp Thần đi, hắn hoài nghi tiểu tử này là người điên, bất quá lúc đến gần lại nghe được trên người Diệp Thần có cỗ hương vị thảo dược nhàn nhạt.

"Cậu đến xem bệnh cho tiểu thư a?"

"Chữa bệnh?"

"Đúng a! Lão gia nói chỉ cần ai có thể chữa khỏi bệnh của tiểu thư, liền đem tiểu thư gả cho hắn!"

"Mấy ngày qua đã có rất nhiều bác sĩ đến đều trị, nhưng không hết bệnh của tiểu thư, cậu chỉ là một thầy lang cũng muốn đến thử vận may?"Bảo tiêu xem Diệp Thần như thầy lang.

"Ân, tôi tới chữa bệnh!"Diệp Thần nghĩ nghĩ nói.

"Vậy cậu đi vào đi, lão gia phân phó chỉ cần là bác sĩ liền để tiến vào, bất quá tôi nhìn cậu không giống đùa giỡn!"Bảo tiêu mười phần chắc chắn.

"Anh bạn rất thông minh!"

Diệp Thần mỉm cười, trực tiếp đi vào bên trong

Biệt thự Tô gia, người người nhốn nháo.

Sau khi mấy tên bác sĩ phân tích qua bệnh tình của Tô Tuyết Di xong, nhao nhao biểu thị mình bất lực.

"Thật sự xin lỗi Tô lão, chúng tôi trị không hết bệnh của Tô tiểu thư!"

"Tôn lão, chỉ có thể dựa vào ngài!"

"Tôn lão khẳng định là có biện pháp, hắn thế nhưng chính là thần y của Ninh Châu chúng ta!"

Đám người nhao nhao đưa ánh mắt về phía một lão giả râu tóc bạc trắng mặc trường sam.

"Lão Tôn, xin ngài, nhất định phải mau cứu cháu gái của tôi!"

Tô Liên Sơn mặc một bộ đường trang vừa vặn, mặc dù tuổi tác hắn đã cao, nhưng tinh thần lại phấn chấn.

Thân là gia chủ Tô gia, người hắn thương yêu nhất chính là Tô Tuyết Di.

"Ta sẽ cố hết sức!"

Tôn Trường Sinh gật gật đầu, tự thân chẩn đoạn cho Tô Tuyết Di một phen, chuẩn bị châm cứu cho nàng.

Mới đầu Tôn Trường Sinh hạ châm vừa nhanh vừa chuẩn, nhưng khi hắn muốn đâm vào một châm cuối cùng, lại có chút do dự.

Đám người thấy thế không khỏi hồ nghi, Tôn thần y tại sao dừng lại?

Đúng lúc này, một đạo thanh âm băng lãnh truyền vào trong tai mọi người

"Châm này mà đâm xuống, bệnh nhân sống không quá đêm nay!"

"Cái gì?"

Đám người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người trẻ tuổi nghiêng người dựa vào khung cửa bên ngoài, một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Tôn Trường Sinh!

Chương 3. Nên tiến hay nên lùi?

"Cậu là ai, ai bảo cậu tiến vào!"Tô Liên Sơn nhíu mày.

"Các người không cần phải để ý đến tôi là ai, tóm lại tôi có thể cứu nàng!"Diệp Thần chỉ chỉ Tô Tuyết Di trên giường.

"Chỉ bằng ngươi?"

"Tiểu tử, nhìn ngươi ăn mặc rách rưới thế kia, tám thành là nhặt ve chai a? Tranh thủ thời gian cút ra ngoài cho ta!"

Em trai Tô Tuyết Di, Tô Triết hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Thần một chút, quát lớn.

Gia hỏa này toàn thân hàng vỉa hè hàng, chuẩn cách ăn mặc dân công, lại dám chạy đến Tô gia giả mạo bác sĩ, quả thực là cả gan làm loạn!

"Khoan đã!"

Tôn Trường Sinh buông ngân châm xuống, quan sát tỉ mỉ Diệp Thần một chút.

"Vị tiểu hữu này, cậu nói một khi châm kia của ta rơi xuống, Tô tiểu thư sẽ sống không quá đêm nay?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?"

Diệp Thần nhún vai: "Nếu không vừa rồi tại sao lão lại chần chờ, trực tiếp đâm xuống không phải tốt sao?"

"Cái này"

Tôn Trường Sinh mặt mo đỏ ửng, bởi vì Diệp Thần nói đúng, hắn cũng lo lắng một khi châm này rơi xuống, liền không cách nào quay đầu lại!

"Lẽ nào lại như vậy! Ngươi có biết Tôn lão là thần y Ninh Châu hay không, há lại là người để cho một tên nhà quê ở đây xoi mói!"Tô Triết cả giận nói.

"Ngươi tốt nhất chớ mắng ta, nếu không ta quất chết ngươi!"

Diệp Thần lạnh lùng trừng mắt nhìn Tô Triết một chút, trong mắt lóe lên một vòng hàn mang sắc bén.

Tô Triết giật nảy mình, ánh mắt Diệp Thần cực kỳ giống dã thú nhắm chuẩn con mồi, tràn đầy khí tức tử vong!

"Vừa rồi lão dùng chính là 'Kim Hỏa Cửu Châm' đi?"Diệp Thần thấy Tô Triết ngậm miệng, lúc này mới nhàn nhạt hỏi.

"Cậu, cậu biết Kim Hỏa Cửu Châm?"

Tôn Trường Sinh giật nảy cả mình, bởi vì đây là một môn châm pháp cổ thất truyền, thời gian trước hắn thật vất vả từ dân gian đạt được nửa bản tàn quyển, chính là dựa vào nửa bản tàn quyển này, hắn mới trở thành thần y Ninh Châu.

Người trẻ tuổi trước mắt ăn mặc như một tên dân công này thế mà liếc mắt một cái liền nhìn ra?

"Kim Hỏa Cửu Châm lấy chín huyệt, mở cửu khiếu, bốn châm trước của lão đều đúng, nhưng mà năm châm phía sau toàn đâm sai!"

"Còn có trọng yếu nhất, Kim Hỏa Cửu Châm cần lấy khí ngự châm! Tôi nhìn lão cũng không giống người lấy y nhập đạo, không

sai đi?"Diệp Thần không chút khách khí nói.

Cái gọi là lấy y nhập đạo, là chỉ thông qua y học lĩnh ngộ võ đạo, bác sĩ phổ thông cả một đời cũng đừng nghĩ hiểu thấu đáo ảo diệu bên trong!

"Tiểu hữu thật sự là cao nhân, xin thứ cho tôi trước đó có mắt không biết Thái Sơn!"

Tôn Trường Sinh nghe xong không chỉ có không tức giận, ngược lại mặt mũi tràn đầy kích động nói:"Cao nhân có thể thi triển Kim Hỏa Cửu Châm sao?"

"Chỉ là Kim Hỏa Cửu Châm mà thôi, rất khó sao?"Diệp Thần khinh thường nhếch miệng.

Ở tòa phòng của lão đầu chuyên thả sách thuốc cổ, các loại tuyệt kỹ Trung y thất truyền nhiều vô số kể, Kim Hỏa Cửu Châm chỉ là một trong số đó.

Tôn Trường Sinh sửng sốt, hắn hao hết nửa đời đều không có nghiên cứu được bí mật của châm pháp này, vậy mà từ trong miệng Diệp Thần nói ra làm sao lại giống như rau cải trắng?

"Tô lão, thuật châm cứu của vị cao nhân này trên tôi, lão phu nguyện lấy danh dự đảm bảo, không bằng để hắn đến thi châm cho Tô tiểu thư đi!"Tôn Trường Sinh không do dự nữa, vội vàng quay đầu nói với Tô Liên Sơn.

"Cái này."

Tô Liên Sơn nghe vậy khẽ nhíu mày.

"Cha, người tuyệt đối đừng xúc động, nói không chừng tiểu tử này là kẻ lừa gạt a!"

"Cha, chúng ta không thể cầm tính mệnh của Tuyết Di nói đùa

a!"

"..."

Người bên ngoài nghe xong nhao nhao khuyên can.

"Ngậm miệng, những lang băm bên ngoài kia đều tự xưng chuyên gia, nhưng ai chữa khỏi cho cháu gái của ta?"

Những ngày này không ít bác sĩ ở Tô gia hết ăn lại uống, nhưng người có thể cứu tỉnh Tô Tuyết Di lại không có ai, Tô Liên Sơn sớm đã mất đi lòng tin đối với những người này.

"."

Tất cả mọi người câm như hến, bằng không chọc giận lão gia tử liền phiền toái lớn.

"Vị tiểu hữu này, mời cậu chữa bệnh cho cháu gái của ta, chữa khỏi ta cam đoan dùng số tiền lớn tạ ơn cậu!"Tô Liên Sơn định quyết tâm, ngựa chết xem như ngựa sống!

"Tạ ơn cũng không cần thiết, lão đồng ý từ hôn là được!"Diệp Thần nói lầm bầm.

"Cái gì?"

"Không có gì, vẫn là để tôi xem bệnh nhân trước một chút đi!"

Diệp Thần đi vào phòng ngủ, sau khi hắn thấy rõ ràng dung mạo của Tô Tuyết Di, vẫn không khỏi đến ngây dại!

Mặc dù Tô Tuyết Di nằm ở trên giường đã đóng chặt đôi mắt đẹp, nhưng ngũ quan của nàng tinh mỹ, da thịt trắng noãn, trên người còn phán tán ra mùi thơm nhàn nhạt của xử nữ, thực tình để cho người ta mê muội!

Ánh mắt lão đầu không tệ a!

Thật sự tìm cho ta một mỹ nữ làm lão bà, Diệp Thần mừng thầm trong lòng.

Vậy cái hôn sự này nên tiến hay lùi a?

"Cao nhân, có thể bắt đầu chưa?"Tôn Trường Sinh thấy Diệp Thần không nhúc nhích, hảo tâm nhắc nhở.

"A, bệnh của Tô tiểu thư chỉ là chuyện nhỏ, đâm mấy châm là xong!"

Đám người nghe xong nhao nhao ném ánh mắt xem thường về phía hắn!

Nhiều bác sĩ như vậy đều không được, vậy mà tiểu tử này lại nói chuyện nhỏ, coi mình là Hoa Đà chuyển thế a?

Chương 4. Sư tỷ!

Diệp Thần cũng lười giải thích, trực tiếp từ trong ngực móc ra một cái hộp da trâu, lấy ra chín chi kim châm dài ngắn không đồng nhất!

Tay hắn như gió táp, theo thứ tự đâm kim châm vào chín cái huyệt vị trên người Tô Tuyết Di, sau đó tại đỉnh chóp mỗi cái kim châm khẽ vuốt một vòng, cong ngón búng ra.

Ong ong!

Kim châm thế mà có chút rung động!

"Trời ạ! Là lấy khí ngự châm!"

Tôn Trường Sinh thấy cảnh này kích động không thôi, đây chính là cảnh giới châm cứu tối cao trong truyền thuyết a!

Đúng lúc này điện thoại di động Tô Triết vang lên, hắn nhìn thoáng qua vội vàng nói với Tô Liên Sơn:

"Gia gia, Bạch thiếu đã mời Thanh giáo sư đến cửa nhà chúng ta!"

"Là Nhan giáo sư ở hiệp hội Trung y tỉnh thành?"

"Không sai! Đoạn thời gian trước Nhan giáo sư còn nhìn qua bệnh cho nguyên thủ quốc gia nào đó a!"

Tô Triết nhếch miệng lên, cố ý hướng về phía Diệp Thần hô:"Ta nghĩ, Nhan giáo sư khẳng định mạnh hơn so với y thuật của tên lang băm nào đó đi?"

"Mau mau cho mời!"

"Chúng ta không thể thất lễ với Nhan giáo sư!"

Tô Liên Sơn vội vàng dẫn người đi ra ngoài tiếp đón, loại Trung y cấp đại sư như Nhan Thanh, chỉ dựa vào thực lực Tô gia muốn mời được là rất khó!

Bên trong gian phòng liền chỉ còn lại có Tôn Trường Sinh.

Lão đầu không nháy mắt nhìn xem động tác trên tay Diệp Thần, như là học sinh tiểu học, sợ bỏ lỡ bất kỳ một cái chi tiết nào.

Rất nhanh, một trận tiếng bước chân từ xa mà đến gần

"Nhan giáo sư, Tuyết Di là bạn tốt của tôi, xin ngài bỏ ra chút tâm trí!"

Người nói chuyện là Bạch Ngọc Thần, hắn là con trai độc nhất của Bạch lão đại, một thương nghiệp bất động sản Ninh Châu, tại bản địa cũng là nhân vật nổi tiếng số một!

Lần này vì mời được tôn đại thần Nhan Thanh này, hắn thế nhưng là phải phí đi sức chín trâu hai hổ.

"Gia gia, người xem, Bạch thiếu thật sự đối xử rất tốt với chị gái cháu a!"

Tô Triết đảo mắt, thừa cơ nói: "Giống nam nhân đối xử tốt với nữ nhân như Bạch thiếu cũng không nhiều!"

Bạch Ngọc Thần từng hứa hẹn, chỉ cần Tô Triết giúp hắn theo đuổi được Tô Tuyết Di, hắn sẽ tặng cho một chiếc Ferrari trị giá sáu triệu.

Huống chi gia gia lại rất coi trọng Tô Tuyết Di, sản nghiệp gia tộc chủ yếu đều giao cho nàng phụ trách, bởi vậy phải tranh thủ

thời gian đem em gái này gả ra ngoài, như vậy chính mình mới có cơ hội thay vào đó!

Tô Liên Sơn nhíu mày nhìn Tô Triết một chút, sắc mặt có chút âm trầm.

Tiểu tử này coi mình là lão hồ đồ sao, nhìn không ra hắn đang giở trò sao? Nếu không phải cố kỵ Nhan giáo sư ở bên cạnh, Tô Liên Sơn đã muốn mắng người!

Nhan Thanh mặc bộ trường bào Hoa Kỳ màu trắng, khuôn mặt tinh mỹ, da như mỡ đông, tư thái thướt tha có lồi có lõm, như tiên tử khí chất cao nhã trong một bức tranh.

Nàng vừa đi vào gian phòng, liếc mắt liền thấy được cái bóng lưng quen thuộc kia, trong đôi mắt đẹp dần dần nổi lên một tầng hơi nước.

Không sai, là hắn, thật là hắn

"Tiểu tử, ngươi còn không mau cút đi!"

Tô Triết thấy thế tưởng là Nhan Thanh tức giận, vội vàng quát lớn"Tiểu tử, Nhan giáo sư tới, ngươi còn ì ở chỗ này nghĩ múa rìu qua mắt thợ sao!"

"Tô công tử chậm đã, vị cao nhân này"

Tôn Trường Sinh muốn nói y thuật của Diệp Thần cao siêu, không chỉ mạnh hơn hắn gấp trăm lần, nhưng hắn còn chưa nói xong liền bị người cắt đứt.

"Tô Triết, tôi nhìn người này như là bọn bịp bợp trên giang hồ, cậu còn không mau cho bảo tiêu ném hắn ra ngoài!"Bạch Ngọc Thần thấy có người muốn đoạt công lao của hắn, sắc mặt lúc này âm trầm xuống.

"Ngươi nói ai là lừa đảo?"

Nhưng lại khiến người ngoài ý muốn, Nhan Thanh đột nhiên mở miệng, nàng xoay người lạnh lùng nhìn xem Bạch Ngọc Thần.

"Nhan, Nhan giáo sư, ngài đừng hiểu lầm, tôi nói tiểu tử kia là lừa đảo, không phải nói ngài!"

Bạch Ngọc Thần giật mình, coi là Nhan Thanh hiểu lầm vội vàng giải thích.

"Im ngay!"

Sắc mặt Nhan Thanh lạnh lùng như băng, cáu giận nói:"Nếu như ngay cả sư đệ đều không chữa khỏi bệnh, ta tự nhiên cũng trị không khỏi! Nếu ngươi còn dám nói năng lỗ mãng, tự gánh lấy hậu quả!"

"Sư đệ?"

Tất cả đám người nghe xong đều sợ ngây người!

Tên tiểu tử nhà quê này lại là sư đệ Nhan Thanh?

"Không có khả năng, Nhan giáo sư, ngài không nhận lầm người đi?"

Tô Triết chỉ vào Diệp Thần, biểu lộ khoa trương nói:"Gia hỏa này quần áo không chỉnh tề, lôi thôi lếch thếch, nói hắn là bác sỹ thú y đều còn khó mà cân nhắc!"

Ba!

Một tiếng vang giòn quanh quẩn trên không tại phòng ngủ, Nhan Thanh không chút khách khí vung tay quất vào trên mặt Tô Triết.

"Nhan giáo sư, cô, sao cô lại có thể đánh người?"

Tô Triết rất tức giận, nhưng hắn không dám trở mặt cùng Nhan Thanh, vị Trung y ở giới 'Tân Quý' này không phải là người hắn có thể chọc nổi.

Người bên ngoài cũng đều mở to hai mắt nhìn, không nghĩ tới nhìn Nhan Thanh phong thái yểu điệu, thế mà không có dấu hiệu nào liền động thủ?

"Hừ! Nói xấu sư đệ ta, đáng đánh!" Thanh âm băng lãnh không thể nghi ngờ của Nhan Thanh vang lên.

Lúc này Diệp Thần mới xoay người lại, nhìn Nhan Thanh xinh đẹp động lòng người trước mắt, cười xấu xa nói

"Sư tỷ, đệ nhớ hình như tỷ không thích động thủ a."

"Tiểu tử thúi, còn không phải đều là vì đệ sao!"

Chương 5. Lão thần tiên!

Nhan Thanh nhìn xem khuôn mặt anh tuấn của Diệp Thần, trong lúc nhất thời khó kìm lòng nổi, chủ động tiến lên ôm thật chặt lấy hắn.

Nàng cùng Diệp Thần nhiều năm không thấy, sau khi xuống núi mỗi giờ mỗi khắc đều nhớ đến người tiểu sư đệ này, đến nay còn lưu tại Ninh Châu cũng là bởi vì nơi này gần núi Thanh Long nhất!

Bằng không lấy y thuật của nàng, sớm đi bệnh viện lớn ở kinh thành làm giáo sư còn hơn!

"Khụ khụ..... Sư tỷ, đang có nhiều người nhìn a, nếu không tìm một chỗ không người, đệ để tỷ ôm chán thì thôi?"Diệp Thần trêu chọc nói.

"Chán ghét, giống y như khi còn bé, miệng lưỡi trơn tru!"Nhan Thanh hờn dỗi lườm hắn một cái.

Đám người thấy thế quai hàm đều rơi đầy đất, không nghĩ tới Diệp Thần thật sự là sư đệ Nhan giáo sư, nhưng thứ đặc biệt làm cho người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, chính là Nhan giáo sư thế mà còn nhõng nhẻo tại trước mặt Diệp Thần?

Đúng lúc này, Tô Tuyết Di trên giường bệnh phát ra một trận âm thanh ríu rít, ngay sau đó chậm rãi mở hai mắt ra.

"Tô tiểu thư, cô đã tỉnh?"Diệp Thần buông Nhan Thanh ra quay đầu cười một tiếng.

"Là cậu đã cứu tôi?"

Tô Tuyết Di nhìn xem Diệp Thần, gương mặt xinh đẹp mang theo bệnh sắc hơi có vẻ hồ nghi.

Diệp Thần đắc ý gật đầu, tướng mạo Tô Tuyết Di hoàn toàn không thua bảy vị sư tỷ, có cái lão bà như vậy cũng thật không tệ!

Bạch Ngọc Thần thấy thế hừ lạnh một tiếng, quay đầu nói với Tô Liên Sơn:"Tô lão, tôi nhìn ngài vẫn là để người kiểm tra một chút đi, vạn nhất xảy ra chuyện thì thiêu thân thì sao?"

"Cái này..... Lão Tôn, làm phiền ngài kiểm tra một chút đi?"

Tô Liên Sơn gật gật đầu, nói thật hắn cũng không phải trăm phần trăm tín nhiệm Diệp Thần.

"Tô tiểu thư, để ta tới bắt mạch xem bệnh cho cô."

Tôn Trường Sinh cười khổ, kỳ thật hắn cảm thấy căn bản không cần thiết kiểm tra, chỉ bằng thuật châm cứu xuất thần nhập hóa kia của Diệp Thần, có thể xảy ra vấn đề gì?

"Làm phiền Tôn lão."

Tô Tuyết Di bệnh nặng mới khỏi, nói chuyện còn có chút suy yếu.

Tôn Trường Sinh đem ba ngón tay khoác lên chỗ cổ tay Tô Tuyết Di, hiện trường trong nháy mắt an tĩnh lại.

Rất nhanh, Tôn Trường Sinh kiểm tra hoàn tất thu hồi tay lại, trước mắt bao người đi đến trước mặt Diệp Thần, một mực cung kính bái hắn, mặt mũi tràn đầy kích động nói

"Diệp cao nhân, xin nhận một cúi đầu của lão hủ!"

"Tôn thần y, ngài điên rồi đi? Sao phải cúi đầu với tiểu tử này?"Bạch Ngọc Thần cùng mọi người đều một vẻ, trên mặt viết đầy chữ kinh ngạc!

"Lão Tôn, bệnh Tuyết Di thế nào?"Tô Liên Sơn từ đầu đến cuối hồ nghi.

Những người được gọi là 'chuyên gia' ở bên ngoài đều trị không hết cho cháu gái bảo bối của hắn, Diệp Thần mấy châm liền có thể chữa khỏi?

"Ân, thân thể hiện tại của Tô tiểu thư mười phần khỏe mạnh!"Tôn Trường Sinh gật đầu.

"."

Đám người lần nữa sốc!

"Tô lão tiên sinh, tôi nghe nói ai chữa khỏi Tô tiểu thư, liền có thể cưới nàng làm lão bà?"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Đúng, lão phu xác thực đã nói như vậy, nhưng....."Tô Liên Sơn muốn nói lại thôi, người sáng suốt cũng nhìn ra được lão đầu muốn đổi ý.

"Tô lão gia tử, lão nói chuyện chắc chắn sao?"Diệp Thần một mặt hài hước nhìn đối phương.

"Cái này....."

Tô Liên Sơn mặt mo đỏ ửng, hắn tại Ninh Châu cũng là người có thân phận địa vị, ngay trước mặt mọi người tự nhiên không tốt nuốt lời.

Nhưng Diệp Thần nhìn quá bần hàn, nếu như đem cháu gái gả cho dạng này người, chẳng phải là hố cháu gái?

"Tô lão, có vấn đề sao?"Diệp Thần truy vấn.

"Khụ khụ, thực không dám giấu giếm, kỳ thật Tuyết Di sớm có hôn ước!"

Tô Liên Sơn hắng giọng, mặt dạn mày dày nói:"Bất quá Diệp bác sĩ có thể yên tâm, ta tuyệt sẽ không bạc đãi cậu! Cậu đã trị tốt cho Tuyết Di, ta nguyện ý bỏ ra năm triệu xem như bệnh phí, được không?"

"Tô lão rất coi trọng chữ tín nha!"

"Đó là đương nhiên, Tô gia ta có thể đặt chân tại Ninh Châu, không nói thành tín sao được?"

Tô Liên Sơn nghe xong lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra tiểu tử này vẫn là chưa thấy qua cái gì gọi là việc đời, chỉ là năm triệu là đuổi được hắn.

"Được rồi, vậy lúc nào tôi cùng Tô tiểu thư thành hôn?"Diệp Thần hỏi.

"....."

Tô Liên Sơn nghe xong ngẩn người, không phải vừa rồi mình đã nói rõ ràng sao, hay là tiểu tử này cố ý giả bộ hồ đồ?

Nhưng tiếp theo đó Diệp Thần ngay trước mặt mọi người móc ra một phần hôn thư, đưa cho Tô Liên Sơn cười nói:"Lão gia tử, người lão nói đính hôn hẳn là tôi đi!"

"Cái gì?"

Lời vừa nói ra. Ngay cả Tô Tuyết Di đều sợ ngây người!

Tô Liên Sơn tiếp nhận hôn thư nhìn thoáng qua, trong nháy mắt cả người ngây ra như phỗng!

"Diệp tiểu hữu, cậu, cậu là cháu trai của lão thần tiên?"

"Lão thần tiên?"

Diệp Thần nghe xong nhịn không được cười to, lão già còn có

loại biệt hiệu này?

"Xem như thế đi, dù sao lão đầu cũng không có thân nhân, từ nhỏ nuôi lớn tôi cùng bảy vị sư tỷ!"Diệp Thần gật đầu nói.

"....."

Năm đó Tô Liên Sơn thân mang bệnh nặng, là 'Lão thần tiên' chữa khỏi hắn, vì để cảm kích hắn chủ động đưa ra mối thông gia từ bé này.

Hiện tại xem ra, mình vẫn là quá xúc động!

Chương 6. Cháu nguyện ý gả cho hắn!

"Gia gia, hôn thư là thật sao?"

Vừa rồi Tô Triết ăn một cái tát của Nhan Thanh lúc này cười như điên, nếu như Tô Tuyết Di gả cho tên quỷ nghèo Diệp Thần này, nhất định sẽ trở thành trò cười gia tộc, đến lúc đó sẽ có trò hay!

"....."

Tô Liên Sơn im lặng, vừa rồi hắn còn nói muốn làm người giảng thành tín, nếu như lại phủ nhận Diệp Thần, chẳng phải là tự đánh mặt sao?

Bạch Ngọc Thần thấy thế không ổn, vội vàng nói

"Tô lão, người này không xứng với Tuyết Di, ngài tuyệt đối không nên đem Tuyết Di gả cho hắn!"

"Im ngay!"

Nhan Thanh nghe xong hung hăng trừng Bạch Ngọc Thần một chút, quát lớn:

"Nơi này còn chưa tới phiên ngươi đến khoa tay múa chân! Ta tuyên bố từ hôm nay trở đi, Bạch gia được xếp vào sổ đen của ta, Trung y toàn tỉnh cũng sẽ không chữa bệnh cho người của Bạch gia!"

"A?"

Bạch Ngọc Thần triệt để mộng bức, thẹn quá thành giận hắn chỉ có thể hận hận trừng mắt Diệp Thần, cả giận nói:

"Tiểu tử, ta cho ngươi thêm năm triệu, ngươi lập tức rời đi Tô gia!"

"Ngớ ngẩn, lão bà của Diệp Thần ta là có thể sử dụng tiền mua sao?"

"Ngươi....."

Bạch Ngọc Thần tức giận đến nhức cả trứng, nếu không phải cố kỵ Nhan Thanh ở bên cạnh, hắn thật sự muốn quất bay cái miệng rộng của Diệp Thần, ai bảo hắn trang bức!

Không khí hiện trường càng ngày càng khẩn trương, đúng lúc này Tô Tuyết Di mở miệng:

"Gia gia, cháu cùng Diệp tiên sinh đã có hôn ước, hắn lại cứu cháu, cho nên cháu nguyện ý thực hiện hôn thư!"

"Cháu gái ngoan, cháu cần phải biết mình đang nói gì a!"

"Vâng, cháu nguyện ý gả cho hắn."

Tô Tuyết Di nói xong khuôn mặt đỏ lên, có chút ngượng ngùng cúi đầu, nghĩ thầm mặc dù người trước mắt này ăn mặc phổ thông, nhưng y thuật hắn cao minh, tương lai nhất định tiền đồ vô lượng, lại nói tìm lão công là một bác sĩ cũng không phải là quá tệ a!

Diệp Thần nghe xong không khỏi cảm động, Tô Tuyết Di còn chưa kết hôn liền biết được 'giữ của' , nữ nhân như vậy coi như không tệ!

Tô Liên Sơn nghe vậy bất đắc dĩ thở dài, còn không chờ hắn mở miệng, bên trong gian phòng đột nhiên truyền tới thanh âm tức

giận của một phụ nữ

"Tôi không đồng ý!"

Đám người tìm theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một người phụ nữ quần áo thời thượng, tóc cuộn sóng, khí thế hung hăng vọt vào gian phòng.

"Mẹ?"

Tô Tuyết Di nhìn thấy người phụ nữ, hô lên.

"Con còn biết ta là mẹ con sao!"

Lý Hương Cầm thở phì phò nói:"Nếu mẹ đến chậm một bước, con sẽ gả cho cái tiểu tử nghèo này đúng không!"

"Vị phu nhân này, cô nói chuyện chú ý một chút, sư đệ tôi cũng không phải cái gì mà tiểu tử nghèo!"Nhan Thanh nhíu mày cảnh cáo nói.

"Hừ!"

Lý Hương Cầm lườm Nhan Thanh bằng một mắt, lập tức lại đánh giá Diệp Thần từ trên xuống dưới, mặt mũi tràn đầy khinh bỉ nói:

"Tiểu tử, nếu cậu muốn cưới con gái của tôi cũng được, lễ hỏi mười triệu, cầm ra được sao?"

"."

Lời này vừa nói ra mọi người đều kinh!

Chẳng ai ngờ rằng Lý Hương Cầm lại ra chiêu công phu sư tử ngoạm, há mồm liền muốn lễ hỏi mười triệu!

"Hắc hắc, Bạch thiếu có thể yên tâm! Tiểu tử này khẳng định

không bỏ ra nổi mười triệu, nếu là hắn có thể lấy ra, tôi trực tiếp ăn shit!"Tô Triết thấp giọng cười nói bên tai Bạch Ngọc Thần.

"Yên tâm, chờ tôi cưới chị của cậu, tự nhiên không thể thiếu chỗ tốt của cậu!"

Bạch Ngọc Thần đắc ý cười, mười triệu Diệp Thần không bỏ ra nổi, nhưng với hắn mà nói lại cũng không tính là nhiều.

"Oa! Lễ hỏi Ninh Châu cao như vậy sao?"

Diệp Thần nghe xong gãi đầu một cái:"Lễ hỏi cưới vợ ở trên núi Thanh Long nhiều nhất là một con lợn, mấy chục cân bắp ngô là đủ rồi!"

"Tiểu tử thúi, cậu nói cái gì đó, mắng con gái tôi là heo sao!"Lý Hương Cầm tức giận đến sắc mặt đều tái đen.

"Chẳng phải mười triệu sao?"

Nhan Thanh hừ lạnh một tiếng, nói xong móc ra chi phiếu xoát xoát viết viết mười triệu, sau đó đưa cho Lý Hương Cầm.

Lý Hương Cầm tiếp nhận chi phiếu nhìn một chút, âm dương quái khí mà nói:

"Nha, cô tùy tiện viết tấm chi phiếu mười triệu, làm sao tôi biết có phải thật vậy hay không?"

"Nếu như lo lắng là giả, bây giờ cô liền có thể gọi điện thoại đi ngân hàng nghiệm chứng!"Nhan Thanh thản nhiên nói.

"."

Lý Hương Cầm vừa định gọi điện thoại, một người nam tử trung niên bên cạnh đi tới rỉ tai cùng nàng vài câu.

"Nguyên lai là Nhan giáo sư a, vậy tôi không cần nghiệm

chứng!" Lý Hương Cầm khẽ giật mình trong lòng, nhưng trên mặt vẫn là làm giả bộ như không có gì.

"Nếu cô đã thu tiện, vậy sư đệ tôi có thể cưới con gái của cô đi?"

"Không được!"

Ai ngờ, Lý Hương Cầm lấy tiền xong lại đổi ý!

"Vậy cô còn muốn gì?"

"Con gái của tôi sinh bệnh mấy ngày nay, không ít mối làm ăn của Tô gia đều bị những công ty khác cướp đi! Nếu trong một tuần cô có thể đem mối làm ăn cướp về, tôi sẽ để sư đệ của cô cưới con gái của tôi!"

"Mẹ, đây không phải là làm khó nhau sao?"

Tô Tuyết Di đều nghe không nổi nữa, nhìn cách ăn mặc của Diệp Thần chính là vừa mới tiến vào thành, làm sao hắn có thể đoạt lại những mối làm ăn kia được!

"Dù sao điều kiện tôi đã mở ra, tiểu tử, tôi khuyên cậu vẫn nên biết khó mà lui đi!"

Lý Hương Cầm đắc ý dương mắt nhìn xem Diệp Thần, vứt cho hắn một cái khó khăn không nhỏ.

Chương 7. Trang bức bị đánh mặt!

"Không có vấn đề, chuyện nhỏ!"

Nhưng vượt qua dự kiến của tất cả mọi người, Diệp Thần thế mà mỉm cười đồng ý.

"Cậu, cậu có phải là không có nghe rõ tôi nói cái gì hay không?"Lý Hương Cầm mở to hai mắt nhìn.

"Nghe rõ ràng, không phải chỉ là đem mối làm ăn của Tô gia cướp về sao?"Diệp Thần nhún vai, một mặt vẻ mặt không sao cả.

"Ngọa tào! Nói mạnh miệng cũng không sợ đau đầu lưỡi, ngươi dựa vào cái gì!"

Bạch Ngọc Thần rốt cục nhịn không được, về mối làm ăn của Tô gia, cho dù hắn ra mặt đều chưa hẳn có thể cướp về!

Huống chi Diệp Thần chỉ là một tên nhà quê, đoán chừng ngay cả cổng công ty người ta đều không vào được!

"Bằng vào ta có bảy người sư tỷ a!"

"Vậy ngươi có nhà sao?"

"Sư tỷ ta có!"

"Có xe sao?"

"Sư tỷ ta có!"

"..."

Nghe xong những lời này của Diệp Thần, hắn thấy tên này là muốn nằm ngửa trên gối của nữ nhân?

Vô sỉ!

Bạch Ngọc Thần tức giận đến nhức cả trứng, không nghĩ tới mình sẽ bị một gia hỏa 'ăn bám' bức đến tình trạng không lời nào để nói!

"Vị phu nhân này, bây giờ tôi có thể lấy con gái của phu nhân đi?"Diệp Thần cười như không cười nhìn xem Lý Hương Cầm.

"Hừ! Một tuần lễ sau cậu không cầm được mối làm ăn về, mười triệu này tôi sẽ không trả lại cho cậu, mà lại đời này cậu cũng đừng nghĩ đánh chủ ý con gái tôi!"Lý Hương Cầm đảo mắt, quẳng ra một câu nói.

Tóm lại, mười triệu này nàng không muốn trả lại.

Người bên ngoài nghe được Lý Hương Cầm, cũng không nhịn được âm thầm líu lưỡi.

Nếu ai mà có phải người mẹ vợ tham tiền như thế, tuyệt đối là xui đến đổ máu!

"Mẹ, mẹ nói như vậy cũng hơi quá mức đi!"

"Con là con gái của mẹ, không phải là công cụ để mẹ kiếm tiền!"Tô Tuyết Di nhìn thấy thần sắc đám người, một cỗ cảm giác nhục nhã tự nhiên sinh ra.

"Nha đầu ngốc, đây là mẹ muốn tốt cho con!"

Lý Hương Cầm rất giống người gia trưởng, coi một câu 'Vì muốn tốt cho còn' là không có kiêng kị gì cả, muốn làm gì liền làm gì.

"Diệp Thần, cậu ra ngoài cùng tôi!"

Tô Tuyết Di cắn răng, nhảy xuống giường lôi kéo tay Diệp Thần, không để ý đám người ngăn cản xông ra phòng ngủ.

Cô nàng này vội vã động phòng sao?

Bất quá tay nhỏ Tô Tuyết Di lại non lại trượt, bắt lại còn thật thoải mái, Diệp Thần tùy ý đối phương nắm tay mình, rất là vui vẻ theo sát nàng đi ra ngoài.

"Tô Tuyết Di có thể gả cho sư đệ tôi là phúc khí của nàng!"Nhan Thanh nói xong quay người rời đi.

"Tô lão, rể hiền như thế, tuyệt đối đừng bỏ qua!"

Tôn Trường Sinh nhẹ nhàng thở dài, nói xong cũng gấp vội vàng rời đi phòng ngủ, hắn còn có chuyện quan trọng còn phải tìm Diệp Thần thương lượng đâu.

"Hừ! Tô Tuyết Di thế mà cùng mập mờ với một nam tử xa lạ, quả thực làm mất hết mặt mũi Tô gia ta!"

"Lý Hương Cầm, cô giáo dục con gái của mình như này sao!"

"Không sai! Loại người như nàng căn bản không xứng chưởng khống sản nghiệp Tô gia chúng ta! Gia gia, cháu đề nghị lập tức thay người!"Tô Triết thừa cơ bỏ đá xuống giếng.

Trong tất cả hậu bối ở Tô gia, gia gia thích Tô Tuyết Di nhất, mà bà nội lại thích hắn, đáng tiếc bây giờ bà nội ở nước ngoài, mình muốn cầm tới sản nghiệp Tô gia, nhất định phải bôi đen Tô Tuyết Di!

Tô Liên Sơn nghe vậy mặt mo âm trầm, yên lặng nhìn về phía vợ chồng Lý Hương Cầm.

Cha của Tô Tuyết là Di Tô Vạn Đạt, tính cách hướng nội, ngôn ngữ không tốt, ngược lại là Lý Hương Cầm nghe được đám người

nói nàng không biết dạy con, thở phì phò nói:

"Chỉ cần tôi còn có một hơi, tiểu tử kia đừng mơ tưởng cưới Tuyết Di!"

"Bạch thiếu, cậu cũng không thể bại bởi tên nhà quê kia a!"Tô Triết thấp giọng, thừa cơ thì thầm châm ngòi bên tai với Bạch Ngọc Thần.

"Hừ, con cóc ăn thịt thiên nga!"

Bạch Ngọc Thần cắn răng, giọng điệu âm trầm nói:"Yên tâm, tôi sẽ không để cho Tuyết Di gả cho loại nhà quê này!"

"Vậy cậu chuẩn bị làm sao đối phó tiểu tử kia?"

Diệp Thần đối với Tô Triết mà nói có thể gọi là hận thấu xương, nếu không phải tiểu tử này, hắn làm sao lại bị Nhan Thanh đánh?

"Chờ xem! Không phải liền là ỷ vào Nhan giáo sư làm chỗ dựa cho hắn sao? Tôi cũng không tin tìm không thấy thời điểm tiểu tử kia lạc đàn!"Bạch Ngọc Thần hừ lạnh nói.

"Bạch thiếu uy vũ!"

Tô Triết nghe xong mặt mũi tràn đầy nụ cười xấu xa, ai không biết Bạch gia là dựa vào hắc đạo phát đạt, muốn đối phó một nhà quê đến từ nơi khác phải nói là quá đơn giản!

...

Cửa biệt thự, tên bảo tiêu đang cùng đồng nghiệp của mình nói về chuyện vừa mới phát sinh.

"Ài, người tuổi trẻ bây giờ thật là, ban ngày cũng nằm mơ!"

Sau khi tên đồng nghiệp nghe xong cũng thở dài một hơi, cơm

chùa dù ngon, nhưng không phải ai đều có thể ăn.

"Không sai, dáng dấp tiểu tử kia còn không có đẹp trai bằng ta....."

Bảo tiêu vừa định trang cái bức, liền thấy Tô Tuyết Di lôi kéo tay một nam nhân đi ra từ trong biệt thự.

"Ngọa tào! Gặp quỷ?"

Bảo tiêu mở to hai mắt nhìn, chỉ thấy Tô Tuyết Di trực tiếp đem Diệp Thần lôi vào trong một chiếc xe Maserati dừng ở bên ngoài.

"Tiểu tử kia....."

"Cái gì tiểu tử kia?"

"Tiểu tử kia bị Tô tiểu thư kéo vào trong xe, hắn, hắn chính là người chúng ta vừa nói!"Bảo tiêu một mặt cay đắng giải thích.

"Vậy ngươi xong, dám đắc tội cô gia tương lai!"Đồng nghiệp một mặt cười xấu xa.

"....."

Chương 8. Ba điều quy ước!

Bảo tiêu khóc không ra nước mắt, hắn làm sao nghĩ đến đại tiểu thư Tô gia lại có 'khẩu vị' đặc biệt như thế a!

Diệp Thần bị Tô Tuyết Di kéo vào trong xe, một cỗ mùi thơm thanh u của nữ nhân xông vào mũi.

"Ân, thơm quá a!"Diệp Thần hít mũi một cái.

"Cậu gọi Diệp Thần?"

Tô Tuyết Di ngồi tại ghế lái, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng nhìn về phía Diệp Thần.

"Đúng a, cô nhanh như vậy liền nhớ kỹ tên tôi?"Diệp Thần gật đầu cười nói.

Nhìn người trẻ tuổi ăn mặc mộc mạc, tướng mạo soái khí trước mắt này, Tô Tuyết Di cắn răng nói

"Tôi có thể gả cho cậu, mặc kệ cậu có bao nghèo cũng không đáng kể, nhưng cậu phải chuẩn bị tốt tư tưởng, cánh cửa Tô gia không dễ tiến vào như vậy!"

"Nàng dâu, chúc mừng nhặt được bảo bối, tôi cam đoan em gả cho tôi sẽ không hối hận!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hai hàng hàm răng trắng noãn.

Hắn vốn định trả hàng, nhưng Tô Tuyết Di mỹ mạo lại để cho hắn cải biến chủ ý, không phải chỉ là thêm một lão bà thôi sao?

Coi như có thêm một người để làm ấm giường cũng không có gì lớn!

"....."

Tô Tuyết Di nghe được Diệp Thần gọi nàng là nàng dâu, kém chút liền thổ huyết, bản lĩnh cán bò của gia hỏa này cũng quá mạnh đi?

Nhưng mình đã quyết định gả cho hắn, có một số việc vẫn phải nói rõ ràng!

"Ngày mai chúng ta liền đi công chứng, như này coi như cậu không cầm được mối làm ăn nào về cho Tô gia, mẹ tôi cũng không có gì để nói!"Tô Tuyết Di khẽ cắn môi son, lấy dũng khí nói với Diệp Thần.

"Gạo nấu thành cơm?"

Diệp Thần sững sờ, lập tức cười nói:"Nàng dâu, nhìn không ra em vẫn là người nóng tính a! Đã vậy chuyện cầm lại mối làm ăn cho công ty cứ để cho tôi!"

"Ai muốn cùng cậu gạo nấu thành cơm!"

Gương mặt xinh đẹp của Tô Tuyết Di đỏ bừng, nhịn không được trợn mắt nhìn Diệp Thần một chút, khẽ thở dài:"Quên đi, cậu đợi tôi điện thoại! Về phần sinh ý cùng tập đoàn Kiều thị, vẫn là để chính tôi đi nói đi!"

"Tập đoàn Kiều Thị?"

Diệp Thần sững sờ, trong lòng tự nhủ đây không phải tập đoàn Đại sư tỷ sao?

Kiều An Na, lớn hơn ba tuổi so với Diệp Thần!

Nữ tổng giám đốc tập đoàn Kiều Thị Ninh Châu, giá trị bản

thân mấy chục tỷ, tại Ninh Châu tồn tại giống như nữ vương.

"Lão bà, là tập đoàn Kiều Thị Ninh Châu sao?"

"Ân, cậu cũng biết a?"

"Kỳ thật tổng giám đốc tập đoàn Kiều Thị cũng là sư tỷ tôi."Diệp Thần nói thẳng.

"Kiều tổng là sư tỷ cậu?"

Tô Tuyết Di nghe xong, đôi mắt đẹp sáng lên, bất quá lập tức lại ảm đạm đi, nghiêm mặt nói

"Diệp Thần, người nghèo cũng không đáng sợ, nhưng không thể nói láo, cậu hiểu không?"

Đông đông đông!

Ngoài xe, Nhan Thanh cúi người xuống, gõ gõ cửa sổ xe bên cạnh Diệp Thần.

"Sư tỷ, muốn lên ngồi ngay không?"Diệp Thần quay cửa xe xuống, thò đầu ra cười hì hì nói.

"Ngồi cái đại đầu quỷ!"

Nhan Thanh phát hiện Diệp Thần cùng Tô Tuyết Di ngồi ở trong xe, ngữ khí có chút mỏi như nói:

"Diệp Thần, bây giờ đệ đã có nàng dâu, chỉ sợ muốn quên người sư tỷ này đi?"

"Làm sao có thể chứ? Cho dù đệ có quên họ mình, cũng sẽ không quên Nhị sư tỷ!"Diệp Thần oan uổng kêu to.

"Tính ra tiểu tử cậu còn có lương tâm."

Nhan Thanh nghe xong xinh đẹp cười nói:"Không đùa giỡn với cậu, tỷ phải đi xem người bệnh, đem số điện thoại của cậu cho tỷ!"

Diệp Thần không dám chậm trễ, vội vàng đem số di động của mình báo ra.

"Có thời gian đi xem Đại sư tỷ một chút, ban đêm tỷ lại mời cậu ăn cơm!"

Nhan Thanh nói xong hướng về phía Tô Tuyết Di cười một tiếng, lập tức rời đi biệt thự.

"Diệp Thần, ngươi cùng Nhan giáo sư quan hệ không tệ nha."

"Ăn dấm?"

"....."

Tô Tuyết Di nghe xong kém chút thổ huyết, Diệp Thần gia hỏa này quá bành trướng!

"Cậu vừa tới Ninh Châu, còn chưa có chỗ ở đúng không?"

"Ừ."

Diệp Thần cười khổ, hắn vốn định thối hôn sau đó lại đi tìm khách sạn ở, ai ngờ tình huống lại phát sinh biến hóa.

"Cậu về nhà tôi đi, bất quá tôi muốn cùng cậu lập ra ba điều quy ước!"Tô Tuyết Di mười phần chăm chú nhìn Diệp Thần nói.

"Ba điều quy ước?"

"Cậu có thể ở cùng tôi, nhưng là không đươc lên giường, chỉ có thể ngủ dưới mặt đất, cậu có thể đáp ứng sao?"

"Ngủ dưới mặt đất?"

Diệp Thần cẩn thận nghĩ nghĩ đồng ý:"Tốt a, dù sao một ngày nào đó em sẽ cải biến chủ ý!"

"…"

Gương mặt xinh đẹp của Tô Tuyết Di xoát một chút liền đỏ lên.

Diệp Thần nhìn thấy bộ dáng thẹn thùng của Tô Tuyết Di không khỏi nhếch miệng cười một tiếng.

"Cậu cười cái gì?"

"Nàng dâu của anh còn có bộ dáng thẹn thùng rất đáng yêu a!"Diệp Thần mặt dạn mày dày nói.

"Ai là nàng dâu của cậu, chúng ta còn chưa có công chứng đâu!"

Tô Tuyết Di vừa thẹn lại giận, bất quá Diệp Thần lại bày ra một bộ dáng lợn chết không sợ nước sôi, nàng thật sự là không có biện pháp nào.

"Nàng dâu, anh phải qua chỗ Đại sư tỷ trước, anh về nhà với em sau có được không?"

"Tùy theo cậu!"

"Vậy anh đi trước!"

Diệp Thần đẩy cửa xe ra vừa xuống xe, kết quả là bị Tôn Trường Sinh gọi lại.

Chương 9. Mắt chó coi thường người khác!

"Diệp cao nhân, xin dừng bước!"

Tôn Trường Sinh vội vàng đi tới, không đợi Diệp Thần mở miệng bịch một tiếng quỳ trước mặt hắn!

"Lão làm cái gì vậy, mau dậy đi!"

Diệp Thần giật mình, lão già này, ban ngày ban mặt lại muốn làm trò gì đây?

Tô Tuyết Di ngồi ở trong xe thấy cảnh này, cả người đều hóa đá!

Tôn lão là thần y nổi danh Ninh Châu, bình thường những quan lại quyền quý kia đều muốn cho hắn ba phần tình mọn, bây giờ lại quỳ xuống trước Diệp Thần?

"Diệp cao nhân, xin thu tôi làm đồ đệ đi!"Tôn Trường Sinh giọng thành khẩn mà nhìn xem Diệp Thần.

"Tôi không nghĩ tới muốn thu đồ a! Lại nói lão cũng đã cao tuổi rồi, làm đồ đệ tôi không thích hợp!"Diệp Thần dở khóc dở cười, lão già này thật đúng là không thông suốt gì cả, thế lại quỳ xuống trước một vãn bối!

Trùng hợp cũng đúng lúc người Tô gia ra, tất cả thấy cảnh này đều sợ ngây người!

Xảy ra chuyện gì, làm sao Tôn thần y lại quỳ gối trước mặt Diệp Thần?

Cũng không chú ý ánh mắt khác thường của đám người quăng tới, nói thẳng:"Học không có sớm muộn, người thành đạt chính là vi sư! Diệp cao nhân, nếu hôm nay ngài không thu tôi làm đồ đệ, tôi liền quỳ gối nơi này không đứng dậy!"

"Oa! Quá độc ác đi?"

Diệp Thần bó tay rồi, hắn còn vội vã muốn đi gặp Đại sư tỷ a, rơi vào đường cùng đành phải gật đầu nói:

"Vậy tạm thời tôi thu lão làm ký danh đệ tử đi!"

"Tạ ơn! Sư phó ở trên, xin nhận một cúi đầu của đồ nhi!"

Tôn Trường Sinh nghe xong sướng đến phát rồ, thật đúng là chuẩn bị dập đầu làm lễ trước mặt Diệp Thần!

"Đừng đừng đừng, một cái dập đầu này của lão, tuổi thọ của tôi thiếu đi mười năm! Mau dậy đi, nếu không tôi sẽ rút lại lời!"Diệp Thần cau mày nói.

"Cẩn tuân sư mệnh!"Tôn Trường Sinh sợ Diệp Thần rút lại lời, tranh thủ thời gian đứng lên.

"Tôn thần y, ngài điên rồi đi, thế mà bái tiểu tử này làm sư phụ, hắn tính là cái cọng lông a?"

Bạch Ngọc Thần thấy cảnh này, chẳng biết tại sao trong lòng dâng lên một cỗ lửa giận khó hiểu, lập tức xông lên chất vấn.

"Làm càn! Dám vô lễ với sư phụ ta!"

"Ta tuyên bố, từ nay về sau người của Bạch gia sẽ không được Chúng Sinh Đường của ta xem bệnh!"Tôn Trường Sinh thấy Bạch Ngọc Thần cố tình gây sự, mạnh mẽ mở miệng.

"..."

Bạch Ngọc Thần nghe xong trợn tròn mắt, hôm nay đi ra ngoài không xem lịch sao, làm Trung Y nào cũng kéo hắn vào danh sách đan vậy?

"Quên đi, tôi còn có việc, các người trò chuyện!"

"Sư phó, ngài muốn đi đâu, để tôi lái xe chở ngài đi?"Tôn Trường Sinh lấy lòng nói.

"Không cần!"

Diệp Thần nói xong quay người rời đi biệt thự, lúc đi tới cửa, quay đầu nhìn về phía hai tên bảo an cười đểu một phát.

Bảo an khóc không ra nước mắt, xem ra ngày mai lại phải đi thị trường nhân tài để tìm việc làm.

"Tôn lão, mới vừa rồi là ngài nói đùa tôi a?"Bạch Ngọc Thần không có cam lòng mà hỏi.

"Ai có công phu đùa giỡn với ngươi, Bạch gia tự giải quyết cho tốt đi!"

Nói xong Tôn Trường Sinh bước nhanh rời đi, chỉ để lại Bạch Ngọc Thần đứng tại chỗ cắn răng nghiến lợi.

Ninh Châu, cao ốc Kiều thị.

Diệp Thần xuống xe, ngẩng đầu nhìn toà kiến trúc mang tiêu chí Ninh Châu trước mắt này, không khỏi sinh lòng cảm khái.

"Đại sư tỷ thật giỏi giang, ai cưới được nàng sẽ rất hạnh phúc!"

"Hắc, đó đương nhiên là ta rồi!"

Cảm khái xong Diệp Thần đi vào văn phòng, trực tiếp đi vào chỗ quầy lễ tân.

"Tiên sinh, ngài tìm ai?"

Ở quầy lễ tân là một nữ tử trẻ tuổi ăn mặc tinh xảo, nàng thấy Diệp Thần ăn mặc như một tên nông dân, lúc này trên mặt lộ ra vẻ khinh bỉ.

"Tôi tìm tổng giám đốc của các người, Kiều An Na!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

"Cái gì?"

Nhân viên lễ tân mở to hai mắt nhìn, cười lạnh nói:"Tiên sinh, có phải tiên sinh đến nhầm chỗ hay không, chỉ bằng tiên sinh cũng muốn gặp Kiều tổng chúng tôi?"

"Tôi gọi Diệp Thần, là sư đệ của Kiều tổng các người! Bây giờ cô gọi điện thoại cho Kiều tổng, để nàng xuống đây tiếp tôi đi!"

Giọng điệu Diệp Thần trở nên lạnh, hắn cũng cảm nhận được nhân viên lễ tân đối với hắn khinh thường.

"Cậu nói đùa cái gì!"

Nhân viên lễ tân cau mày lại, không nhịn được nói:"Đi đi đi! Nông dân không nên ở đây hồ nháo, đi nhanh đi, đi xa một chút, nếu không tôi sẽ gọi bảo an!"

"Đại sư tỷ làm sao lại kiếm lễ tân thấp kém mắt chó coi thường người khác như cô?"Diệp Thần cau mày.

"Ai nha, cậu còn dám mắng tôi?"

Nhân viên lễ tân tức giận đến mặt tái xanh, hô lớn:"Bảo an, bảo an, mau tới đuổi tên nông dân náo loạn này ra ngoài!"

Mấy tên bảo an dáng người khôi ngô nghe vậy nhanh chóng chạy đến, bao bọc vây quanh Diệp Thần.

"Tiểu tử, thức thời cút ra ngoài nhanh lên, dám ở đây nháo loạn, ngươi ngứa đòn sao?" Đội trưởng bảo an dẫn đầu hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Thần một chút, tức giận nói.

"Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta nháo sự?"

Diệp Thần lườm bảo an một chút, nếu không phải nể mặt Đại sư tỷ, hắn đã sớm xuất thủ giáo huấn tên bảo an này.

"Còn dám mạnh miệng, ta nhìn ngươi là rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!"

Đội trưởng bảo an nghe xong nổi trận lôi đình, từ bên hông rút ra gậy cao su làm bộ muốn động thủ.

Đúng lúc này, sau lưng đám người lại truyền đến thanh âm của một nam nhân.

"Chuyện gì xảy ra, còn động tay?"

Chương 10. Đánh Kim thiếu!

Lâm Dương nhìn lại, chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi mặc toàn thân hàng hiệu, mặt mũi tràn đầy ngạo nghễ đi tới hướng bên này.

"Kim thiếu, ngài đã tới?"

Đội trưởng bảo an nhìn thấy người này, lập tức cúi người, thái độ mười phần cung kính.

"Kim thiếu, ngài đến tìm Kiều tổng a, tôi lập tức thông báo cho ngài!"Nhân viên lễ tân cũng cười theo, mặt mũi biểu lộ tràn đầy nịnh nọt.

Nam tử trước mắt này chính là đồng bạn hợp tác lớn nhất của tập đoàn Kiều Thị, đại thiếu Kim gia!

Người trong toàn tập đoàn đều biết, Kim thiếu đang theo đuổi Kiều tổng, nói không chừng về sau tập đoàn Kiều Thị sẽ phải đổi thành họ Kim đâu!

"Không cần, tự thân tôi sẽ đi lên cho An Na một kinh hỉ!"

Kim Dạ Vũ nói xong lườm Diệp Thần một chút, cau mày nói:"Tiểu Mỹ, người kia là ai?"

"Hắn nói mình là sư đệ Kiều tổng, còn nói muốn gặp Kiều tổng!"

"Em nhìn hắn không giống như là người tốt, đang chuẩn bị để Lưu đội trưởng đuổi hắn đi đâu!"Nhân viên lễ tân lấy lòng nói.

"Phí lời với loại rách nát này làm gì, lập tức đuổi hắn ra ngoài đi!"Kim Dạ Vũ nghiêm nghị khiển trách.

"Kim thiếu dạy phải, tôi sẽ đuổi hắn đi!"

Đội trưởng bảo an như gà con mổ thóc liên tục gật gật, hắn cũng muốn biểu hiện tốt một chút trước mặt Kim Dạ Vũ, nói xong đưa tay định bóp cổ Diệp Thần, chuẩn bị dùng vũ lực xua đuổi!

"Muốn chết!"

Thanh âm băng lãnh của Diệp Thần vang lên, không đợi đội trưởng bảo an kịp phản ứng, như thiểm điện một cước đá vào phía trên bụng đối phương!

"Ngao!"

Đội trưởng bảo an vội vàng không kịp chuẩn bị hét thảm một tiếng, ngay sau đó thân thể như là như diều đứt dây bay ngược ra ngoài, sau đó hung ác quẳng xuống đất, nửa ngày đều không đứng dậy được!

"....."

Đám người thấy thế trợn tròn mắt, không nghĩ tới Diệp Thần lại có sức lực lớn như thế!

"Các người còn ngốc nhìn xem làm gì, cùng tiến lên a!"Đội trưởng bảo an nằm dưới đất ngóc đầu lên rống to.

Mấy tên bảo an lúc này mới kịp phản ứng, nhao nhao móc ra gậy cao su đạp về phía Diệp Thần!

"Thứ không biết chết sống!"

"Hôm nay ta nhất định phải thay sư tỷ hảo hảo quản giáo các ngươi một chút!"

Diệp Thần nhếch miệng, nói xong thân hình lóe lên giống như hổ vào bầy dê, trong chớp mắt bảo an còn lại cũng nhao nhao ngã xuống đất không dậy nổi, từng tên đều thống khổ kêu thảm.

"Tiểu tử, ngươi rất phách lối a! Biết đây là địa phương nào sao?"

Kim Dạ Vũ lên cơn giận dữ, hắn đã sớm coi tập đoàn Kiều Thị như là của mình, lại há có thể tha thứ Diệp Thần ở đây nháo sự?

"Đây là tập đoàn của sư tỷ ta, ngươi là cái cọng lông gì?"Diệp Thần lạnh lùng nói.

"Một tên nhà quê cũng dám nói như vậy với ta, ngứa da đi!"

Kim Dạ Vũ nói xong cắn răng phất phất tay, một nam nhân trung niên đeo kính râm cách đó không xa nhanh chóng đi tới, bộ pháp hắn nhẹ nhàng, ánh mắt sắc bén, ngược lại thân trên tạo thành hình tam giác, xem xét chính là một người luyện võ.

"Kim thiếu!"

Nam nhân đi đến bên người Dạ Vũ, thái độ mười phần cung kính.

"Lão Hắc, hung hăng thu thập tiểu tử này cho ta, ta muốn đánh chết hắn!"Kim Dạ Vũ chỉ vào Diệp Thần, sắc mặt dữ tợn nói.

"Đã hiểu!"

Lão Hắc là cận vệ Kim Dạ Vũ tốn giá cao mời đến, nghe nói là đứng thứ hai trong giới Tán Đả Vương (võ đấm đá quăng quật) ở Ninh Châu!

"Tiểu tử, quỳ xuống xin lỗi Kim thiếu, ta chỉ phế ngươi một cái tay, nếu không hôm nay ngươi sẽ mất cả hai tay hai chân!"Lão Hắc lạnh lùng nhìn xem Diệp Thần.

"Ngớ ngẩn!"

Diệp Thần khịt mũi coi thường, thản nhiên nói:"Thừa dịp ta không có động thủ, tranh thủ thời gian mang theo chủ tử của

ngươi biến khỏi trước mắt đi!"

"Ta để ngươi cuồng!"

Lão Hắc nghe xong thẹn quá hoá giận, quơ nắm đấm, mang theo tiếng gió đánh tới mặt Diệp Thần.

Kim Dạ Vũ thấy thế không khỏi cười lạnh, một quyền của lão Hắc có thể đánh chết một con trâu, coi như tiểu tử Diệp Thần này mạng lớn không chết, thì cũng phải đi bệnh viện nằm nửa năm tới một năm!

Nhưng một giây sau Kim Dạ Vũ liền không cười được, chỉ thấy Diệp Thần mười phần thoải mái mà tóm lấy nắm đấm lão Hắc.

"Chỉ bằng cái công phu mèo ba chân này của ngươi, còn không bằng Lý Nhị Ngưu đâu!"Diệp Thần mặt mũi tràn đầy ghét bỏ. (Lý Nhị Ngưu: Nhân vật trong phim TQ, cũng là nông dân)

"Cái gì mà Lý Nhị Ngưu? Ngươi, ngươi mau buông ta ra!"

Lão Hắc kinh hãi, tay Diệp Thần tựa như kìm sắt, tóm đến xương tay hắn cũng phải nát.

"Thả ngươi ra?"

Diệp Thần nhún vai, lập tức dùng chút sức, đám người lập tức nghe được từ bên trong miệng lão Hắc phát ra âm thanh kêu thê lương thảm thiết!

Chờ Diệp Thần buông tay sau, Kim Dạ Vũ mới phát hiện lão Hắc đã nằm sấp nằm như đống bột mì, xương tay của hắn đã bị Diệp Thần bóp nát!

"Nhà quê, ngươi ngươi dám động ta, biết ta là ai không?"

Kim Dạ Vũ vừa sợ vừa giận, không nghĩ tới người trước mắt này lại có sức chiến đấu mạnh như vậy, một chút liền phế đi lão

Hắc.

Ba!

Trong đại sảnh truyền đến một tiếng vang thanh thúy, Diệp Thần một bàn tay rắn rắn chắc chắc quất vào trên mặt Kim Dạ Vũ.

"Miệng của ngươi quá thúi, một tát này là để ngươi ghi nhớ thật lâu! Về sau đừng mở miệng nhà quê ngậm miệng nhà quê, nông dân ăn cơm nhà ngươi sao, hay là mượn tiền không trả?"Diệp Thần chất vấn nhìn chăm chú Kim Dạ Vũ.

Chương 11. Kiều sư tỷ!

"Ngươi, ngươi dám đánh ta?"

Kim Dạ Vũ che lấy quai hàm, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nhìn xem Diệp Thần.

"Đánh ngươi có phải viết báo cáo không?"

"Oa!"

Kim Dạ Vũ khó thở, cũng nhịn không được nữa, há mồm phun hai chiếc răng to trắng đẫm máu vào trong trong lòng bàn tay.

Đám người thấy thế đều sợ ngây người, nhất là nhân viên lễ tân, vội vàng bấm điện thoại văn phòng Tổng giám đốc.

Văn phòng Tổng giám đốc.

Bị nội bộ tập đoàn ca tụng là 'Băng sơn nữ thần' Kiều An Na, giờ phút này nàng đang cúi đầu nhìn xem bảng báo cáo tài vụ công ty.

Đột nhiên, điện thoại trên bàn vang lên, nàng cầm điện thoại lên, đầu microphone bên kia lập tức truyền đến thanh âm lo lắng của nhân viên lễ tân

"Kiều tổng, Kim thiếu hắn"

"Kim Dạ Vũ?"

Kiều An Na nghe được cái tên này lập tức cau mày lại:"Không phải tôi đã thông báo rồi sao, chỉ cần hắn đến liền nói tôi không ở đây!"

"Không phải a Kiều tổng, Kim thiếu bị người đánh dưới lầu!"

"Cái gì? Ai đánh?"

Kiều An Na giật nảy cả mình, Kim gia tại Ninh Châu cũng coi là đại gia tộc, ai dám động đến đại thiếu Kim gia?

"Tôi cũng không biết, là một tên nông dân, hắn còn nói là, là sư đệ của ngài!"

Nghe được hai chữ 'sư đệ', Kiều An Na đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó đứng người lên từ sau bàn công tác, run giọng nói

"Chờ lấy, tôi lập tức xuống ngay!"

Nói xong, Kiều An Na cúp điện thoại vội vàng đuổi ra ngoài, ai ngờ vừa đi đến cửa miệng, lại đụng phải nữ thư ký đến đây báo cáo công việc.

"Kiều tổng, hợp đồng quyết định của chúng ta cùng tập đoàn Sơn Hải."

"Tránh ra!"

Kiều An Na căn bản không nghe, đẩy thư ký ra, vô cùng lo lắng xông ra văn phòng.

"..."

Thư ký khẽ giật mình, liền xem như người đứng đầu thành phố Ninh Châu tới cũng không thấy Kiều tổng kích động như thế, chẳng lẽ xảy ra đại sự gì?

Không nghĩ nhiều, thư ký cũng vội vàng đi theo xuống lầu!

Lúc này, đã không ít người vây quanh đại sảnh, sau khi biết được là Diệp Thần đánh Kim Dạ Vũ, đều đang đợi lấy xem kịch vui.

"Vương bát đản, ta liều mạng với ngươi!"

Kim Dạ Vũ chưa hề nhận qua nhục nhã như thế, hắn tức đến mất não lao lên phân cao thấp với Diệp Thần.

"Lăn!"

Diệp Thần hơi vung tay, lần nữa quăng cho Kim Dạ Vũ một bàn tay

Kim Dạ Vũ ăn đòn chỉ cảm thấy mắt nổi đom đóm, đầu nặng chân nhẹ, hơn nửa ngày mới bớt đau.

"Không phục ngươi có thể lại đến!"Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Kim Dạ Vũ.

"Dừng tay!"

Đúng lúc này, trong đại sảnh truyền đến một tiếng hô.

Diệp Thần nhìn lại, trên mặt lập tức lộ ra tươi cười, hô:

"Sư tỷ!"

"Tiểu sư đệ, thật là đệ?"

Kiều An Na nhìn thấy Diệp Thần liền sững sờ, sau đó trong đôi mắt đẹp lập tức nổi lên chút hơi nước, hình tượng hai người vui cười đùa giỡn ngày xưa tại núi Thanh Long, trong nháy mắt hiện lên ở trong đầu của nàng.

"An Na, cô tới được vừa vặn, gia hỏa này đánh tôi, tôi muốn hắn chết!"Kim Dạ Vũ hận đến nghiến răng nghiến lợi, chỉ vào Diệp Thần hung tợn nói.

Lúc này Kiều An Na mới từ trong hồi ức tỉnh táo lại, nàng lạnh lùng lườm Kim Dạ Vũ một chút, thản nhiên nói:

"Chắc chắn là cậu mạo phạm sư đệ của tôi, phải bị đánh!"

"Kiều An Na, cô nói cái gì!"

Kim Dạ Vũ nghe xong tức giận muốn nổ cả phổi, cả giận nói:"Đừng quên Kim gia tôi là đồng bạn hợp tác lớn nhất của tập đoàn Kiều Thị!"

"Vậy được, từ giờ trở đi tôi tuyên bố, tập đoàn Kiều Thị giải trừ hết thảy các mối làm ăn với Kim gia!"Kiều An Na nói lời kinh người.

"Cô điên rồi?"

Kim Dạ Vũ một mặt không thể tin nhìn xem Kiều An Na.

Tại Ninh Châu, Kim gia là thế lực khổng lồ, nữ nhân này muốn tự hủy tương lai sao?

"Sư đệ, theo tỷ lên lầu đi, không cần phải để ý đến hắn!"

Kiều An Na cũng lười giải thích, chủ động tiến lên kéo cánh tay Diệp Thần quay người muốn đi.

"Kiều An Na, tôi cảnh cáo cô, hôm nay nếu cô không cho tôi một cái công đạo, tôi cam đoan cô sẽ phải hối hận!"Kim Dạ Vũ thấy cảnh này không khỏi ghen ghét dữ dội, điên cuồng gầm hét lên.

"Dám uy hiếp sư tỷ ta, ngươi lại ngứa da đi?"Diệp Thần lạnh lùng nói một câu.

"Quên đi sư đệ, mặc kệ hắn!"

Nói xong, Kiều An Na trực tiếp 'Túm' Diệp Thần tiến vào thang máy, nghênh ngang rời đi.

"Vương bát đản, đôi cẩu nam nữ các ngươi này chờ đó cho

ta!"Kim Dạ Vũ nhìn xem hai người đi vào thang máy, tức giận đến toàn thân run rẩy.

"Kim thiếu, ngài bớt giận, để em rót cho ngài chén trà đi?"Nhân viên lễ tân lấy lòng nói.

"Trà em gái ngươi! Cút ra xa cho lão tử!"

Kim Dạ Vũ nói xong mang theo lão Hắc, nổi giận đùng đùng rời đi văn phòng.

"..."

Nhân viên lễ tân giật mình, không nghĩ tới mình vỗ mông ngựa vậy mà lại nảy vào oIo ngựa.

Diệp Thần theo Kiều An Na đi vào văn phòng Tổng giám đốc.

"Tiểu tử thúi, làm sao đột nhiên xuống núi, cũng không nói trước với tỷ!"

Kiều An Na vào sau liền khóa trái cửa, đứng trước mặt Diệp Thần, hai người cách xa nhau không đủ một mét, lẫn nhau đều có thể ngửi được hương vị được trên người đối phương.

"Sư tỷ, người hiểu lầm rồi!"

Diệp Thần cười khổ nói:"Lão đầu cho đệ một hôn thư, kỳ thật đệ vốn định xuống núi từ hôn"

Chương 12. Kim gia uy hiếp!

"Kết quả nhìn thấy dung mạo đối phương xinh đẹp, lại không nỡ từ hôn, đúng không?"Kiều An Na một mặt u oán nhìn xem Diệp Thần.

"Sư tỷ, tỷ thật là hiểu đệ a!"

"Hừ! Tiểu tử thúi, có phải là đệ quên hứa hẹn khi còn bé hay không!"

"Đương nhiên là không quên!"

Diệp Thần nghe xong vội vàng nói:"Sư tỷ, không phải chúng ta còn ngoắc ngón tay sao?"

Kiều An Na nghe xong gương mặt xinh đẹp lập tức đỏ bừng, gắt giọng:

"Nhớ kỹ là tốt!"

"Hắc hắc, vì hạnh phúc các sư tỷ, sư đệ cam nguyện kính dâng cả quả thận của mình!"Diệp Thần nhếch miệng cười xấu xa.

"Chán ghét!"

Kiều An Na nói xong, kìm lòng không được nhào vào trong ngực Diệp Thần, hoàn toàn không còn phong thái của nữ tổng giám đốc cao ngạo.

"Tiểu Thần, sư tỷ rất nhớ đệ, đệ có tỷ không?"Kiều An Na lẩm bẩm nói.

"Đương nhiên nhớ, bất quá lão già không cho đệ xuống núi!"

Diệp Thần nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của Kiều An Na, một cỗ mùi vị thơm ngát dễ ngửi xông vào mũi.

Nhiều năm không gặp Đại sư tỷ thật sự 'Lớn' hơn rất nhiều, hai cái bánh bao mềm mại áp vào ngực hắn, làm cho Diệp Thần đều có chút tâm vượn ý ngựa.

Có lẽ là cảm giác được chỗ nào đó trên người Diệp Thần biến hóa, Kiều An Na tranh thủ thời gian đẩy hắn ra, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng gắt nói:

"Tiểu bại hoại, đêm nay đi nhà tỷ đi!"

"Oa! Sư tỷ, có cần phải nóng vội như vậy không?"Diệp Thần mở to hai mắt nhìn.

"Nghĩ gì thế, ý của tỷ là gọi cả Nhị sư tỷ, cùng đến nhà ăn một bữa cơm!"Kiều An Na nhịn không được trợn mắt nhìn Diệp Thần một chút.

"A, vậy được rồi."Diệp Thần nghe xong lộ ra vẻ thất vọng.

Phốc!

Kiều An Na nhìn thấy bộ dạng này của Diệp Thần không khỏi hé miệng cười một tiếng, tiểu sư đệ vẫn là giống như lúc trước, có tâm sự gì đều thích viết lên mặt.

"Đúng rồi sư tỷ, tên ngu ngốc vừa rồi bị đệ đánh có lai lịch gì?"Diệp Thần hỏi.

"Hắn gọi Kim Dạ Vũ, đại thiếu gia của Kim gia Ninh Châu! Là một hoa hoa công tử bất tài, thường thường liền đến quấy rối tỷ, phiền chết!"Kiều An Na cau mày nói.

"Sư tỷ, nếu là gia hỏa này còn dám đến quấy rối người, đệ sẽ chụp chết hắn!"

"Ân, đệ xem đó mà làm thôi!"

"Bất quá, đệ cũng đừng coi thường Kim Dạ Vũ, Kim gia sau lưng của hắn vẫn có chút thực lực!"Kiều An Na dặn dò.

"Vậy đệ mặc kệ, dám cướp nữ nhân của đệ, hắn còn sống là may rồi!" Thanh âm băng lãnh của Diệp Thần phát ra, trong ánh mắt dần hiện ra một vòng sát khí lăng lệ.

Kiều An Na nghe vậy cười một tiếng, ôn nhu nói:"Tiểu đệ đệ rốt cục trưởng thành, đều có thể bảo hộ sư tỷ!"

"Tiểu đệ đệ? Sư tỷ, tiểu đệ đệ thật sự biết bảo vệ tỷ!"

Diệp Thần cúi đầu nhìn mình một chút, trên mặt lập tức nở nụ cười xấu xa nhìn về phía Kiều An Na.

"Tiểu bại hoại!"

Gương mặt xinh đẹp của Kiều An Na xoát một chút liền đỏ lên.

Nàng vừa định 'Giáo huấn' Diệp Thần vài câu, điện thoại lại vang lên, lấy điện thoại di động ra xem xét, đôi mi thanh tú không khỏi cau lại.

"Sư tỷ, điện thoại của ai vậy?"Diệp Thần thấy sắc mặt Kiều An Na không đối, hiếu kì hỏi.

"Là người nhà họ Kim!"

"Đám hỗn đản này, chẳng lẽ còn muốn uy hiếp sao?"

Kiều An Na khẽ cau mày lại nhận nghe điện thoại, đầu bên kia điện thoại rất nhanh truyền tới một thanh âm khàn khàn phẫn nộ của một lão đầu:

"Kiều tiểu thư, cháu của ta ăn đòn, đến cùng xảy ra chuyện gì?"

"Kim lão, chuyện là như thế này"

"Ta mặc kệ là thế nào, nghe cháu trai ta nói người đánh hắn là sư đệ cô, không sai đi?"

"Không sai!"

"Vậy thì dễ làm rồi!"

Kim Khải Niên hừ lạnh một tiếng, nói thẳng:"Giao sư đệ của cô ra! Lão phu không muốn mệnh của hắn, chỉ đoạn tứ chi của hắn là đủ rồi, về sau hai nhà chúng ta còn có thể tiếp tục hợp tác!"

"Kim lão, nếu tôi không đồng ý thì sao?"

Kiều An Na nghe được điều kiện đối phương nói ra, thanh âm đột nhiên trở nên lạnh.

"Kiều tiểu thư, nếu như cô không giao người ra, ta cam đoan tập đoàn Kiều Thị sẽ gặp xui xẻo, cô phải nghĩ thông suốt!"Kim Khải Niên uy hiếp nói.

"Đã như vậy, chúng ta không có gì để nói!"Kiều An Na không chút nghĩ ngợi trực tiếp cúp điện thoại.

Kim Khải Niên ở đầu bên kia điện thoại liền sững sờ, lập tức giận tím mặt, đưa điện thoại di động hung hăng đập xuống đất, cắn răng nói với Kim Dạ Vũ ngồi đối diện:

"Tiểu Vũ, cháu muốn làm cái gì thì làm, gia gia toàn lực ủng hộ cháu!"

"Tạ ơn gia gia, cháu nhất định sẽ dìm chết tiểu tử kia! Còn con đàn bà họ Kiều kia, cháu cũng sẽ không bỏ qua nàng, hãy đợi đấy!"

Kim Dạ Vũ sắc mặt dữ tợn, một cái kế hoạch trả thù ác độc dần dần thành hình trong đầu hắn.

.....

Cúp điện thoại, trên gương mặt xinh đẹp của Kiều An Na hiện đầy vẻ không vui.

"Sư tỷ, người nhà họ Kim dám uy hiếp tỷ, nếu không để đệ đi Kim gia một chuyến?"Diệp Thần cau mày nói.

"Quên đi, đệ vừa tới Ninh Châu, vẫn là hảo hảo chúc mừng một cái đi, để tỷ gọi điện thoại cho Tiểu Thanh!"

Kiều An Na điều chỉnh tâm tình, trực tiếp bấm điện thoại Nhan Thanh.

"Đại sư tỷ, tiểu sư đệ đi tìm đến tỷ đi?"Nhan Thanh ở trong điện thoại cười nói.

"Ân, gia hỏa này vừa đến đã đánh Kim Dạ Vũ!"

"Khanh khách!"

Nhan Thanh nghe xong lúc này cười đến run rẩy nhánh hoa, đồng thời trêu chọc nói:"Đại sư tỷ, muội thật sự rất hâm mộ tỷ nha, đều có hộ hoa sứ giả!"

"Xú nha đầu, khi còn bé là ai nói nhất định phải gả cho Diệp Thần!"Kiều An Na phản kích.

Chương 13. Long Vương Điện!

"Hừ, đó cũng không phải là muội."

Gương mặt xinh đẹp của Nhan Thanh đỏ bừng, nàng biết người Đại sư tỷ nói tới chính là nàng.

"Buổi tối tới nhà tỷ ăn cơm! Hiện tại tỷ đang mang Diệp Thần đi mua mấy bộ quần áo, muội nhớ đến sớm một chút!"

"Tốt, muội đã biết!"

Hai người nói chuyện điện thoại xong, Diệp Thần nhún vai nói:"Đại sư tỷ, mua quần áo coi như xong đi, dù sao giờ vẫn còn sớm, đệ về nhà nàng dâu của mình một chuyện, nói với nàng một câu!"

"A, còn chưa có kết hôn mà đã kêu nàng dâu?"Kiều An Na trợn mắt nhìn Diệp Thần một chút, giọng điệu có chút cay cay nói.

"Hắc hắc, sư tỷ đừng nóng giận, tất cả mọi người ai ai cũng có phần!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

"Muốn ăn đòn!"

Kiều An Na giận dữ, làm bộ liền muốn đánh Diệp Thần.

Diệp Thần nhanh chóng chạy đi, mỉm cười nói"Sư tỷ chờ a, đệ rất nhanh sẽ trở về!"

……

Rời phòng làm việc, Diệp Thần rất nhanh liền đến đại sảnh lầu một.

Lần này nhân viên lễ tân nhìn thấy hắn cung kính nhiều, ngọt ngào kêu một tiếng:

"Diệp tiên sinh, chào ngài!"

"Kém chút quên mất cô!"

Diệp Thần đi qua lạnh lùng nhìn xem nhân viên lễ tân, cảnh cáo nói:"Lần sau dám mắt chó coi thường người khác, khẳng định tôi sẽ bảo sư tỷ khai trừ cô!"

Nhân viên lễ tân bị dọa đến không dám nói lời nào, so với bộ dáng phách lối lúc trước tưởng như hai người.

Rời đi Tập đoàn Kiều Thị, điện thoại di động Diệp Thần vang lên, cầm lên xem xét rồi lập tức nhận nghe điện thoại.

"Long Vương, tôi đã đến Ninh Châu, tiếp xuống tôi nên làm cái gì!"Đầu bên kia điện thoại truyền tới thanh âm của một nam nhân.

"Ngươi chỉ cần điều tra rõ ràng một sự kiện!"

"Hai mươi năm trước, đến tột cùng là ai giết cha mẹ ta! Còn có, trong nhà cha mẹ ta có còn những thân nhân khác hay không!"

Thanh âm Diệp Thần băng lãnh, khí thế cả người đột nhiên biến đổi, phảng phất như là Tu La đến từ Địa Ngục.

"Thuộc hạ minh bạch!"

Cúp điện thoại, Diệp Thần ngẩng đầu nhìn về phía trời xanh, suy nghĩ dần dần trở về hai mươi năm trước, đó là một buổi đêm đầy giông tố.

Lúc ấy Diệp Thần chỉ có năm tuổi, một đêm nọ, trong nhà đột nhiên có một người áo đen xông vào, không nói hai lời móc súng bắn chết cha mẹ hắn!

Diệp Thần tuổi còn nhỏ bị dọa đến run lẩy bẩy, cuộn thành một đoàn trốn ở phía sau cửa, nhưng vẫn là bị người áo đen phát hiện!

Thời khắc mấu chốt lão đầu chạy tới, mấy chiêu liền đánh giết người áo đen, sau đó đem Diệp Thần mang tới núi Thanh Long.

"Chẳng cần biết ngươi là ai, ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Diệp Thần cắn răng, lần này hắn đến Ninh Châu ngoại trừ cưới vợ, càng quan trọng hơn chính là tìm ra chủ mưu phía sau màn năm đó!

Người vừa rồi trò chuyện cùng hắn chính là đệ nhất sát thủ Long Vương Điện, Ảnh Tử, có hắn ở đây tin tưởng rất nhanh liền có thể khóa chặt hung thủ!

Mà Long Vương Điện, là một tổ chức sát thủ nổi danh!

Người sáng lập chính là lão già họm hẹm, tổng bộ thiết lập tại Châu Âu, ngoại trừ tiếp nhận một vài nhiệm vụ ám sát, cũng giúp quốc gia giải quyết một vài quân bán nước trốn sang Châu Âu!

Sau 20 tuổi Diệp Thần liền trở thành điện chủ mới, hắn dẫn đầu Long Vương Điện quấy cho toàn bộ châu Âu 'Nghe long biến sắc', được gọi với biệt danh Sát Thủ Chi Vương!

Sau khi bình phục nỗi lòng, Diệp Thần chuẩn bị đón xe đi Tô gia nhưng điện thoại lại vang lên, lần này là cái số xa lạ.

"Này, ai vậy?"

"Diệp Thần, cậu ở đâu?"

"Nàng dâu? Sao em lại có số điện thoại của anh?"

Diệp Thần nói xong lại cảm thấy không đúng chỗ nào, không

phải nàng dâu nên có số điện thoại của lão công sao?

"Đừng gọi lung tung, chúng ta còn chưa có kết hôn mà! Mau nói cậu ở đâu, tôi mang cậu về nhà."Tô Tuyết Di đỏ mặt lên, có chút cáu giận nói.

"Tôi tại cổng tập đoàn Kiều Thị a!"

"Cậu thật sự đi tập đoàn Kiều Thị? Chờ đấy, tôi lập tức đến!"

"..."

Cúp điện thoại, chỉ chốc lát một chiếc Maserati gào thét mà đến, Diệp Thần nhận ra đây là xe của Tô Tuyết Di.

"Lên xe!"

Cửa sổ xe buông xuống, Tô Tuyết Di nhô đầu ra hô lên với Diệp Thần.

Diệp Thần cũng không khách khí, cười hì hì chui vào trong xe, trêu chọc nói:"Nàng dâu, nhà chúng ta ở biệt thự hay là ở chung cư?"

"Biệt thự!"

"Quá tốt rồi, chỉ sợ là phòng nhỏ quá tôi không quen!"

Tô Tuyết Di cũng đành bó tay, khởi động xe phóng về phía nhà mình.

Trên đường, Tô Tuyết Di suy nghĩ thật lâu, rốt cục vẫn là nhịn không được hỏi:"Diệp Thần, cậu đi tập đoàn Kiều Thị làm gì?"

"Đi gặp sư tỷ a!"

Diệp Thần gãi đầu một cái, mặt mũi tràn đầy xin lỗi nói:"Bất quá tôi quên chuyện Tô gia rồi, để tối nay tôi lại tìm sư tỷ tâm sự."

"Diệp Thần, tôi không thích nam nhân chỉ biết mạnh miệng, cậu hiểu ý tôi chứ?"Tô Tuyết Di thần tình nghiêm túc.

"Nhưng sư tỷ của tôi thật sự là tổng giám đốc tập đoàn Kiều Thị a!"

Diệp Thần dở khóc dở cười, chẳng lẽ trong mắt Tô Tuyết Di, mình là một nam nhân thích thổi ngưu bức sao?

"..."

Tô Tuyết Di không có đáp lời, chỉ liếc mắt nhìn hắn, tựa như đang tự hỏi cái gì.

Rất nhanh, hai người đến khu gia viên phía Nam thành phố, tòa nhà ở đây là cái xa hoa nhất của Ninh Châu trong khoảng thời gian trước.

Tô Tuyết Di dừng xe trước bãi của một tòa biệt thự song lập hai tầng.

"Xuống xe đi, đến nhà!"

Chương 14. Bị Đuổi!

Tô Tuyết Di mở dây an toàn, quay đầu lại nhắc nhở Diệp Thần:"Một hồi nhìn thấy cha mẹ tôi, cậu tuyệt đối đừng nhắc đến chuyện sư tỷ của mình, bọn họ cũng không thích người nói láo!"

"Ách"

Diệp Thần bất đắc dĩ nhẹ gật đầu, chờ hắn xuống xe xem xét, tòa biệt thự song lập trước mắt hơi có vẻ cũ kỹ, nhưng lại mang theo cảm giác hoài cổ.

Tô Tuyết Di nhấn chuông cửa, chỉ chốc lát cửa phòng mở ra, Lý Hương Cầm nhìn thấy Diệp Thần tranh thủ thời gian ngăn tại cổng, tức giận quát lớn:

"Con gái, ai bảo con mang tiểu tử nông thôn này về, không thể để cho hắn tiến vào!"

"Mẹ, con đã đồng ý gả cho Diệp Thần, về sau chúng ta chính là người một nhà!"Tô Tuyết Di kiên nhẫn giải thích.

"Phi! Mẹ không muốn cùng tên tiểu tử nghèo này làm người một nhà!"

Lý Hương Cầm gắt một cái, hét lên:"Muốn làm con rể ở rể Tô gia cũng được, có bản lĩnh liền cướp mối làm ăn về đây, nếu không chớ vào cửa nhà tôi, Tô gia cũng không nuôi người rảnh rỗi!"

"Mẹ, người nói như vậy quá mức!"Tô Tuyết Di có chút tức giận.

"Đừng gọi tôi là mẹ, nếu cô tìm một tên vô dụng làm lão công,

chúng ta liền đoạn tuyệt quan hệ mẹ con!"

Nói xong, Lý Hương Cầm níu lại cánh tay Tô Tuyết Di, dùng sức đưa nàng kéo vào biệt thự, lập tức 'Ba' một tiếng đóng cửa lại, để một mình Diệp Thần phơi ở bên ngoài!

Diệp Thần nhíu nhíu mày, thầm nghĩ mẹ già này thật là thế lực.

Trong biệt thự rất nhanh liền truyền đến tiếng cãi vã của hai mẹ con.

"Tuyết Di, vẫn là để tôi đi trước đi!"Diệp Thần nói xong xoay người rời đi.

"Khoan đã!"

Trong biệt thự truyền đến thanh âm của Tô Tuyết Di, ngay sau đó cửa mở ra, trong mắt Tô Tuyết Di chứa lệ quang nhìn về phía Diệp Thần, hỏi:

"Chỗ đặt chân cậu đều không có, đi đâu bây giờ?"

"Sư tỷ tôi có nhà a!"

"Hừ! Con có nghe thấy không, tiểu tử này chính là một Cơm Chùa Vương, con gả cho hắn ngày tháng sau sẽ trải qua thế nào!"Lý Hương Cầm thở phì phò nói.

"Vị phụ nhân này, bà nên nói chuyện lịch sự một chút!"

Diệp Thần nhướng mày, cảnh cáo nói:"Nể mặt Tuyết Di, tôi không so đo với bà, nhưng cũng hi vọng bà tự giải quyết cho tốt!"

"Ai nha, tên tiểu tử nông thôn này còn dám uy hiếp bà, vậy mà còn muốn cưới con gái của bà, nằm mơ đi!"Lý Hương Cầm tức giận đến mặt mo đỏ bừng, chỉ thẳng vào mũi Diệp Thần mắng to.

"Tôi đi đây!"

Diệp Thần lười nhác nói dóc cùng Lý Hương Cầm, loại nữ nhân nịnh hót này, căn bản không đáng giá nhắc tới!

"Cậu đi đâu, tôi đưa cậu đi!"

Tô Tuyết Di vừa dứt lời, liền bị Lý Hương Cầm gắt gao níu lại cánh tay, hung hăng trừng nàng một chút, cả giận nói:

"Nếu con dám tiễn hắn, mẹ liền chết cho con xem!"

"Mẹ"

Tô Tuyết Di đau cả đầu, nàng không hiểu sao mỗi lần bà mẹ già của mình gặp Diệp Thần lại trở nên chanh chua như vậy?

"Nàng dâu không cần tiễn, anh tự gọi xe cũng được!"

Diệp Thần lườm Lý Hương Cầm một chút, một mặt cười xấu xa nói ra một câu rồi xoay người rời đi.

"Thằng khốn! Ngươi kêu ai là nàng dâu!"

Lý Hương Cầm nghe được Diệp Thần gọi con gái minh là nàng dâu, tức giận đến phổi đều muốn nổ!

Diệp Thần căn bản không có quan tâm nàng, rời khỏi khu gia viên, tại ven đường chuẩn bị gọi taxi xe, kết quả nhận được điện thoại Nhan Thanh.

"Sư đệ, đệ ở đâu?"

"Đệ tại thành cổng gia viên phía Nam thành phố, vừa bị người ta đuổi ra ngoài!"Diệp Thần tự giễu cười nói.

"Đuổi ra? Tỷ lập tức tới đón đệ, chúng ta cùng đi nhà Đại sư tỷ, hôm nay tỷ nhất định tự mình làm mấy món ngon cho đệ

ăn!"Nhan Thanh cười nói.

"Nhị sư tỷ, nếu không chúng ta đi tiệm ăn đi?"

Diệp Thần nghe thấy Nhan Thanh muốn nấu ăn cho hắn, bị dọa đến da đầu đều tê!

Khi còn bé Nhị sư tỷ nổi danh là nữ hoàng 'Đồ ăn bóng đêm', lúc ấy Diệp Thần còn nhỏ tuổi, bị ép nếm qua 'tiệc' Nhị sư tỷ làm, kém chút ăn đến bay cái mạng nhỏ!

"Có ý tứ gì, chê tài nấu nướng của sư tỷ?"Nhan Thanh ở trong điện thoại cáu giận nói.

"Không không không, sư tỷ hiểu lầm."

"Vậy cũng chớ nói, tỷ đã nhìn thấy đệ!"

"Cái gì?"

Diệp Thần cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn lên, một chiếc Audi Q8 màu đen gào thét mà đến, ngay sau đó liền dừng ngay tại trước mặt Diệp Thần.

"Sư đệ, mau lên xe!"

Cửa sổ xe buông xuống, Nhan Thanh ngồi trên ghế lái cười nhẹ nhàng vẫy vẫy tay.

"Sư tỷ, tỷ thích lái xe lớn sao?"

Diệp Thần ngồi lên xe đánh giá trang trí trong xe một chút, đoán chừng chiếc xe này phải trên dưới hai triệu!

"Càng lớn tỷ càng thích!"Nhan Thanh nói xong, cười một tiếng tà mị nhìn chằm chằm Diệp Thần.

Nhiều năm không gặp, sư tỷ vậy mà thành quái xế rồi!

"Đúng rồi Nhị sư tỷ, mấy người sư tỷ khác thế nào rồi?"

Trên đường, Diệp Thần đột nhiên mở miệng hỏi.

"Các nàng khá dễ chịu, Tam sư tỷ Thượng Quan Dĩnh thì ở tại phương Nam gây dựng một cái Liên Đoàn Võ Đạo, đệ tử hàng ngàn hàng vạn"

Nhan Thanh vừa lái xe, vừa giới thiệu sợ lược tình hình của mấy người sư tỷ cho Diệp Thần.

Tứ sư tỷ Liễu Nhược Hi làm việc tại thành phố sát vách Ninh Châu, là đại đội trưởng đội cảnh sát hình sự.

Chương 15. Sư tỷ quyến rũ (hạ)!

Ngũ sư tỷ An Khả Hân, bởi vì tướng mạo xuất chúng, sau khi xuống núi làm minh tinh, đồng thời rất nhanh trở thành thần tượng quốc dân.

Lục sư tỷ Phượng Vũ Huyên là tiếp viên hàng không, quanh năm suốt tháng cũng không gặp được nàng mấy lần.

Thất sư tỷ Tần Mặc Diêu là người có tính cách nho nhã yếu đuối nhất, tại viện y học tỉnh lận cận dạy học, đều đã là phó giáo sư.

"Chậc chậc, các sư tỷ đều có tiến bộ như vậy, xem ra đệ phải cố gắng!"Diệp Thần nghe xong cảm giác áp lực như núi.

"Đệ nằm ngửa cũng được a, dù sao các sư tỷ đều có thể nuôi sống đệ!"

"……"

Diệp Thần im lặng, trong lòng tự nhủ sư tỷ người không phải nên khuyên cố gắng phấn đấu a, sao lại là ăn bám cũng được?

Rất nhanh, Nhan Thanh lái xe đến một khu biệt thự cấp cao vùng ngoại thành, cuối cùng dừng lại tại cửa biệt thự số tám.

Diệp Thần giúp Nhan Thanh cầm một túi lớn tràn đầy đồ ăn, hai người thuận lợi đi tới biệt thự.

"Hai người tới rồi, mau vào ngồi đi!"

Kiều An Na đổi bộ thoải mái dễ chịu đồ mặc ở nhà, mỉm cười mời hai người Diệp Thần đến phòng khách.

"Tiểu Thanh, mấy ngày không gặp muội thật sự là càng ngày càng đẹp!"Kiều An Na cùng Nhan Thanh gặp mặt cho nhau cái ôm.

"Đại sư tỷ, tỷ đừng chê cười muội, ngược lại là làn da tỷ thật mềm thật trơn a! Nghe nói giữa trưa tỷ cùng tiểu sư đệ ở văn phòng khóa trái cửa phòng, lại còn ngây người trong đó rất lâu?"Nhan Thanh hé miệng cười nói.

"Đúng nha, Tiểu Thanh muội ghen tị sao, hay là ngày mai chúng ta cùng một chỗ?"

"Muội không có vấn đề, chỉ cần tiểu sư đệ đồng ý!"

Hai nữ nhân ngay trước Diệp Thần mặt cười đến nhánh hoa run rẩy, đặc biệt là Nhan Thanh còn mặc sườn xám, dáng người trước sau lồi lõm, nàng vừa cười một tiếng, hai nơi trước ngực kia liền run rẩy dữ dội, Diệp Thần thấy vậy chỉ biết nuốt nước bọt!

Các sư tỷ, hai người có thể phanh lại được không?

Tốt xấu ta cũng là một nam nhân huyết khí phương cương a!

Diệp Thần đau cả đầu, mãi mới chờ đến lúc hai nữ nhân cười đủ, hắn mới yếu ớt mà hỏi thăm

"Hai vị sư tỷ, chúng ta vẫn là nấu cơm trước đi?"

"Tốt, hôm nay sư tỷ bộc lộ tài năng cho đệ xem!"

Nhan Thanh nói xong từ trên ghế salon đứng người lên, đi đến bên người Diệp Thần trêu chọc nói:"Tiểu bại hoại, vừa rồi đệ xem rất mê mẩn đi, tỷ với Đại sư tỷ ai có vóc người đẹp hơn?"

"Ách"

"Phốc!"

Kiều An Na nhìn thấy bộ dáng túng quẫn của Diệp Thần không khỏi cười nói:"Tiểu Thanh, muội cũng đừng khó xử tiểu sư đệ, đêm nay muội chuẩn bị cho chúng ta ăn cái gì đây?"

"Gà tơ!"

"……"

Tốc độ xe quá nhanh rồi, ta muốn xuống ngay lập tức!

Diệp Thần sắp điên rồi, hai vị sư tỷ thật coi hắn là xử nam ngây thơ sao?

Nhan Thanh lắc lắc bờ eo thon đi vào phòng bếp, Kiều An Na thừa cơ lôi kéo Diệp Thần ngồi ở trên ghế sa lon, hai người trò chuyện:

"Diệp Thần, nữ hài sư phó giới thiệu cho đệ đến cùng thế nào?"

"Thật không tệ, sư tỷ khả năng nhận biết nàng, Tô gia Ninh Châu, Tô Tuyết Di!"

"A, nguyên lai là người của Tô gia a!"

Kiều An Na gật đầu, biểu thị mình không biết Tô Tuyết Di, nhưng là biết Tô gia.

"Đúng rồi sư tỷ, tập đoàn Kiều Thị của tỷ có thể giúp đệ một chuyện hay không?"

"Tiểu tử ngốc, cái gì gọi là hỗ trợ a? Toàn bộ tập đoàn đệ muốn lấy đi cũng được, đương nhiên, tỷ cũng giống vậy!" Gương mặt xinh đẹp của Kiều An Na ửng đỏ, chớp chớp nhìn chằm chằm Diệp Thần nói.

"Sư tỷ, đệ cũng không thể lấy đi cơ nghiệp vất vả mà tỷ thành lập!"

Diệp Thần cười khổ, nếu như tiếp nhận 'Hảo ý' của Đại sư tỷ, mình sẽ thật thành ăn bám!

"Thật ra là Tô gia cùng tập đoàn Kiều Thị có chút hợp tác, nhưng giống như bị người ăn chặn, Tuyết Di muốn một lần nữa cầm lại những cái mối làm ăn kia!"

"Chỉ có chút việc nhỏ ấy? Yên tâm, ngày mai tỷ sẽ an bài thư kí làm!"

"Sư tỷ, tỷ thật tốt!"

"Biết là được, ban đêm bồi sư tỷ hảo hảo uống vài chén!"Kiều An Na mỉm cười nói.

Vừa dứt lời Nhan Thanh đi ra, nói là muốn ăn cơm.

Kiều An Na kéo cánh tay Diệp Thần đi vào phòng ăn, trên bàn ăn trưng bày năm món ăn và một bát canh, còn có hai bình rượu đỏ, một bình Mao Đài

"Để ăn mừng tiểu sư đệ xuống núi, chén thứ nhất chúng ta uống!"Kiều An Na nâng chén nói.

"Tốt, uống!"

Hai vị sư tỷ đều mười phần hào sảng, giơ ly rượu lên ngửa đầu uống, trong nháy mắt ba chén rượu đỏ liền xuống bụng.

"Hai vị sư tỷ, các người uống chậm một chút đi, nếu không rất dễ say!"Diệp Thần hảo tâm khuyên nhủ.

"Chúng ta say không phải còn có đệ sao?"

Gương mặt xinh đẹp của Nhan Thanh ửng đỏ, một đôi mắt đẹp

ngập nước trìu mến nhìn xem Diệp Thần.

"Đúng a, chẳng lẽ hai tỷ còn sợ đệ ăn thịt hay sao?"Kiều An Na nở nụ cười xinh đẹp.

"Sư tỷ, tỷ xác định tiểu sư đệ chịu nổi sao?"

"Đương nhiên, Diệp Thần là người rất có nghị lực!"

"Đại sư tỷ, làm sao tỷ biết sư đệ là người rất có nghị lực, chẳng lẽ tỷ đã bị hắn ăn rồi?"

"....."

Hai nữ nhân ngươi một lời ta một câu, cười đến nhánh hoa run rẩy.

Chương 16. Sư tỷ quyến rũ (thượng)!

Sắc mặt Diệp Thần tối sầm ngồi ở một bên, các sư tỷ coi hắn là mật ong sao, không có việc gì liền ăn một miếng?

"Đúng rồi Diệp Thần, đệ nói mình bị đuổi ra ngoài, đến cùng chuyện gì xảy ra?"Nhan Thanh đặt chén rượu xuống hỏi.

"Ài, đừng nói nữa!"

Diệp Thần nghe vậy cười khổ, một năm một mười đem chuyện buổi chiều bị sập cửa trước mặt tại nhà của Tô Tuyết Di nói ra.

"Lẽ nào lại như vậy! Tô gia lại dám khi dễ đệ như vậy, sư đệ đừng sợ, cùng lắm thì đệ ở tại chỗ này của sư tỷ, vừa vặn tỷ ở một người cũng rất nhàm chán!"

"Đại sư tỷ, vậy muội cũng muốn qua đây ở!"

"Muội cũng qua đây, sợ tỷ 'Độc hưởng' tiểu sư đệ sao?"Kiều An Na trêu chọc nói.

"Nào có a, muội là sợ Đại sư tỷ ứng phó không được tiểu sư đệ đâu!"Nhan Thanh nói xong một mặt nghiền ngẫm nhìn về phía Diệp Thần.

Các sư tỷ, dừng a, đừng có tiếp tục khảo nghiệm sức chịu đựng của đệ có được hay không?

"Nóng quá a, sư muội, chúng ta đi tắm rửa đi?"

Kiều An Na đứng người lên duỗi lưng một cái, dáng người có

lồi có lõm trong nháy mắt triển lộ không bỏ sót.

Diệp Thần thấy thế không khỏi tim đập nhanh hơn, thầm nghĩ dáng người Đại sư tỷ thật sự là không còn gì để nói, so với Thu Nguyệt tỷ ở núi Thanh Ngưu còn đẹp hơn nhiều!

"Sư đệ, đệ có muốn tắm cùng chúng ta hay không?"

Nhan Thanh đứng dậy quay đầu nhìn xem Diệp Thần, cười nhẹ nhàng mà hỏi thăm.

"Ách, quên đi, hai người đi đi!"

Diệp Thần tức xạm mặt lại, không nghĩ tới Nhị sư tỷ sẽ tự mình mời hắn 'Tắm uyên ương' !

Chỉ chốc lát, trong phòng vệ sinh liền truyền đến tiếng nước rầm rầm, còn có âm thanh hai nữ nhân vui cười.

Diệp Thần ngồi ở phòng khách càng không ngừng uống vào nước lạnh, hắn cảm giác nhiệt huyết trong cơ thể mình xao động không thôi, trong đầu thỉnh thoảng hiện ra hình ảnh các sư tỷ tắm rửa.

Đột nhiên, trong phòng vệ sinh truyền đến tiếng kêu của Đại sư tỷ

"Diệp Thần, tỷ không mang khăn tắm, làm phiền đệ đi tủ treo quần áo phòng tỷ mang tới đây!"

"Tiểu sư đệ, mang thêm một cái nữa a!"

Nhan Thanh nói xong, trong phòng vệ sinh lại truyền tới âm thanh vui cười của hai nữ.

Nghiệp chướng a!

Diệp Thần bất đắc dĩ chỉ có thể đứng dậy đi phòng chủ nhân

cầm hai chiếc khăn mặt, đi đến cửa phòng vệ sinh đem khăn mặt đưa vào từ trong khe cửa.

"Sư tỷ, khăn tắm đây!"

"Tiến vào đưa cho chúng ta a, sợ cái gì, khi còn bé vẫn thường xuyên cùng nhau tắm rửa a!"Kiều An Na cười nói.

"Muội nhớ được trên mông tiểu sư đệ còn có cái bớt hình con Át Bích a!"Nhan Thanh nhớ lại nói.

"……"

Diệp Thần nghe xong kém chút thổ huyết, khi còn bé đúng là mấy vị sư tỷ giúp hắn tắm rửa, bất quá bớt trên mông mình làm sao lại thành 'Át Bích' ?

Đánh bài poker?

Qua mấy phút, Diệp Thần vẫn còn đang trong phòng khách nghĩ nghĩ.

Vừa rồi hắn là mình thuận nước đẩy thuyền mới đúng, đưa một cái khăn tắm có gì phải xấu hổ?

Đang lúc hắn đang ảo não, Kiều An Na cùng Nhan Thanh vừa nói vừa cười đi vào phòng khách, Diệp Thần tập trung nhìn, trong nháy mắt ngây dại!

Chỉ thấy hai vị sư tỷ mặc áo ngủ trắng noãn, sợi tóc ướt sũng lười biếng rũ xuống trên vai thơm, dưới sự nổi bật của hai khuôn mặt tuyệt đẹp, giống như hoa sen mới nở để cho người ta thèm nhỏ dãi!

Áo ngủ hơi có vẻ rộng thùng thình mở rộng một mảnh nhỏ ở trước ngực, một màn tuyết trắng mê người kia bị Diệp Thần thu hết vào mắt!

Quý Phi đi tắm ảnh mông lung, kiều sa mỏng che nửa ngực.

"Tiểu bại hoại, nhìn đủ chưa!"Kiều An Na hờn dỗi trợn mắt nhìn Diệp Thần một chút.

"Đủ, đủ!"

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, vội vàng thu hồi ánh mắt lại, một mặt cười cười nói:

"Sư tỷ, chủ yếu là do hai người thật xinh đẹp, đệ tài tình không tự kìm hãm được nhìn nhiều một chút!"

"Phốc!"

Nhan Thanh nghe vậy nhịn không được hé miệng cười nói:"Miệng còn rất ngọt, vậy đệ nói một chút là chúng ta xinh đẹp, hay là vị hôn thê kia của đệ xinh đẹp a?"

Lời vừa nói ra, Kiều An Na cũng nhìn chòng chọc Diệp Thần, chờ lấy câu trả lời của hắn.

"Đương nhiên là hai vị sư tỷ đẹp!"

Diệp Thần chững chạc đàng hoàng, không nghĩ tới Nhị sư tỷ còn cho hắn một cái đề mất mạng, thừa dịp Tô Tuyết Di không tại, cứ bảo vệ mạng nhỏ trước lại nói sau.

"Coi như đệ có mắt!"

Kiều An Na nghe được Diệp Thần nói như vậy vô cùng vui vẻ, còn cố ý hếch bộ ngực cao vút.

Không được, sư tỷ nếu là còn như vậy, ta liền không khách khí!

Diệp Thần thầm hạ quyết tâm, nhưng đáng tiếc lúc ban đêm đi ngủ, Đại sư tỷ cùng Nhị sư tỷ vào chung một phòng, cũng không

mang hắn theo.

Sáng sớm hôm sau, sau khi Diệp Thần rời giường đi vào phòng khách, phát hiện hai vị sư tỷ đã thức dậy, đã sớm chuẩn bị sữa bò cùng bánh mì ở trong nhà ăn.

"Hai vị sư tỷ, sớm a!"Diệp Thần đi đến bên cạnh bàn ăn, mỉm cười ngồi xuống.

"Sư đệ, hôm nay đệ chuẩn bị làm cái gì?"Kiều An Na đem một cốc sữa bò đưa cho Diệp Thần.

Diệp Thần nhận cốc sữa bò, thuận miệng nói"Tô Tuyết Di nói buổi trưa mang đệ đi cục dân chính xử lý đăng ký kết hôn!"

"Nhanh như vậy?"

Chương 17. Đăng ký kết hôn!

Kiều An Na cùng Nhan Thanh nghe xong mở to hai mắt nhìn, giọng điệu Nhan Thanh càng là có chút cay cay nói:

"Tiểu sư đệ, cẩn thận kẻo bị lừa, hiện tại có rất nhiều nữ cặn bã chuyên lừa tiểu xử nam ngây thơ a!"

"Không thể nào, trong mắt bọn họ đệ chính là tên nhà quê, có cái gì tốt để lừa gạt!"Diệp Thần bưng lên cốc sữa bò uống một ngụm.

"Lừa thân thể a!"Kiều An Na trêu chọc nói.

"Phốc!"

Diệp Thần vừa uống vào ngụm sữa bò liền phun ra, còn tốt hai vị sư tỷ đều ngồi ở bên cạnh, nếu không chẳng may ngồi đối diện hắn liền xui xẻo rồi.

"Sư tỷ, làm gì có ai như tỷ a, mới sáng sớm đã nói nữ cặn bã sẽ lừa thân thể đệ, đệ là Đường Tăng sao?"Diệp Thần lau miệng cười khổ nói.

"Nếu đệ là Đường Tăng, vậy bảy tỷ muội chúng ta sẽ ăn đệ trước!"Nhan Thanh hù dọa Diệp Thần nói.

Bảy tỷ muội?

Đường Tăng?

Diệp Thần nuốt ngụm nước bọt, Nhị sư tỷ nghĩ thành tinh đi?

Đúng lúc này điện thoại di động của hắn vang lên, xem xét là

Tô Tuyết Di gọi tới.

"Nàng dâu, có chuyện gì sao?"

Diệp Thần kết nối điện thoại cười hắc hắc, kết quả dẫn tới Kiều An Na cùng Nhan Thanh trừng mắt, tiểu tử này không phải mới có bạn gái sao, có cái gì mà đắc ý!

"Diệp Thần, cậu ở đâu? Quên hôm nay chúng ta phải đi Cục Dân Chính đăng ký sao?"Tô Tuyết Di yếu ớt nói.

"Ở nhà sư tỷ a!"

"Nàng dâu, nếu không em Cục Dân Chính trước đi, một lát nữa anh sẽ tới!"Diệp Thần nhếch miệng cười nói.

"Vậy được rồi, cậu nhanh lên!"

Hai người cũng không nhiều lời, sau khi Diệp Thần cúp điện thoại mới phát hiện, hai người sư tỷ đã một mặt u oán nhìn xem mình.

"Hai vị sư tỷ, hôm nay là ngày sư đệ đi đăng ký kết hôn, hai người đứng có nhìn đệ như vậy a?"Diệp Thần có chút xấu hổ.

"Tiểu tử thúi, thật sự là có nàng dâu liền quên sư tỷ!"Nhan Thanh tức giận trừng Diệp Thần một chút.

"Oan uổng a!"

Diệp Thần khóc không ra nước mắt"Nhị sư tỷ, nếu không chúng ta cùng nhau đi đăng ký kết hôn?"

"Phốc!"

Kiều An Na nghe xong không khỏi mỉm cười:"Sư đệ, đệ muốn chống lại chế độ một vợ một chồng sao? Mau đi đi, đừng để con gái người ta chờ lâu!"

"Vẫn là Đại sư tỷ yêu thương đệ!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

"Hừ! Chẳng lẽ tỷ không thương đệ sao?"Nhan Thanh duỗi ra ngón tay thon dài, vặn chặt tai Diệp Thần.

"Nhị sư tỷ hiểu rõ đệ nhất, đau đau đau!"

Nhan Thanh nhìn thấy dáng vẻ nhe răng trợn mắt của Diệp Thần, cảm thấy buồn cười liền buông ra tay.

Ăn xong điểm tâm, Kiều An Na đi công ty, Nhan Thanh thì lái xe đưa Diệp Thần đi Cục Dân Chính.

Nắng gắt mới lên, ánh nắng vàng chói chang vẩy vào trên đồng cỏ trước bãi Cục Dân Chính, giọt sương óng ánh đọng ở trên ngọn lá lập loè tỏa sáng, giống như từng khỏa kim cương vỡ loá mắt.

Một chiếc Audi Q8 lao đến, vừa vặn dừng ở cổng Cục Dân Chính.

"Sư tỷ, đệ đi trước bồi nàng dâu đi công chứng kết hôn a!"Diệp Thần cười hắc hắc, hắn đã thấy được Tô Tuyết Di ngoài cửa sổ xe.

"Đi thôi!"

Nhan Thanh nói xong nhẹ nhàng thở dài, nhắc nhở:"Nếu như Tam sư muội biết đệ đã đăng ký kết hôn, khẳng định sẽ đến đánh đệ!"

"A? Không đến mức đi?"

Diệp Thần nghe xong trợn tròn mắt, Tam sư tỷ Thượng Quan Dĩnh là người có tu vi cao nhất trong bảy vị sư tỷ, tính cách nóng nảy nhất, đương nhiên, cũng là dáng người nóng bỏng nhất.

Nói là sư tỷ, kỳ thật Thượng Quan Dĩnh còn nhỏ hơn một tuổi so với Diệp Thần!

Khi còn bé Thượng Quan Dĩnh thường xuyên đánh hắn, có lần Tiểu Diệp Thần bị đánh tím mắt, ôm chặt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tam sư tỷ, không ngừng hôn của nàng, đồng thời uy hiếp nói:

"Tam sư tỷ, đệ hôn tỷ có nghĩa là lão công của tỷ, nếu tỷ dám đánh lão công, đệ liền đi nói cho sư phó!"

"Oa!"

Lúc ấy Tam sư tỷ mới bảy tuổi, vẫn là một bé con tiểu manh manh đáng yêu, nghe thấy mình có thêm một cái 'Lão công' , bị dọa đến oa oa khóc lên, nhưng từ đó về sau thật lại không có tiếp tục đánh Diệp Thần.

Hồi tưởng chuyện cũ, Diệp Thần không khỏi nhếch miệng lên.

"Không ngờ đệ còn cười được, một hồi tỷ sẽ nói cho Tam sư muội!"Nhan Thanh thấy thế nhịn không được liếc mắt.

"Hắc hắc, Tam sư tỷ không nỡ đánh đệ đâu!"

Diệp Thần nói xong mở dây an toàn, nhảy xuống xe vẫy vẫy tay với Tô Tuyết Di.

"Nàng dâu, tôi tới rồi!"

Tô Tuyết Di thấy Diệp Thần từ trên xe Audi xuống tới, không khỏi hiếu kỳ nói

"Diệp Thần, đây là xe của ai a?"

"Xe của nhị sư tỷ anh a!"

Vừa dứt lời Nhan Thanh ấn mấy tiếng còi, lập tức lái xe rời đi, ngay cả câu bái bai đều không nói.

Nhị sư tỷ tức giận?

Diệp Thần ngây người một lúc, chỉ nghe được Tô Tuyết Di ghé vào lỗ tai hắn ôn nhu nói:

"Giấy đăng ký đều mang theo sao, chúng ta đi vào đi!"

"Được rồi!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, từ hôm nay trở đi hắn cũng là người có vợ!

Hai mươi phút sau, Diệp Thần cầm trong tay một tờ giấy cứng màu đỏ đi ra Cục Dân Chính, trên đó viết bốn chữ vàng Chứng Nhận Kết Hôn.

"Lão bà, nhìn này, chúng ta kết hôn rồi, nếu không đi tìm khách sạn chúc mừng một chút?"Diệp Thần cười nói.

"Nói bậy bạ gì đó!"

Tô Tuyết Di nghe xong gương mặt xinh đẹp lập tức đỏ bừng, gắt giọng:"Cậu cùng tôi về nhà trước, dù sao từ giờ trở đi cậu chính là chồng hợp pháp của tôi, cho nên vẫn là phải báo cho cha mẹ biết!"

Chương 18. Thật nực cười!

"Được thôi, tất cả nghe lão bà!"

Diệp Thần nhún vai, hắn chỉ là đề nghị đi khách sạn ăn bữa ngon chúc mừng mà thôi, không hiểu Tô Tuyết Di đỏ mặt vì cái gì?

"Nàng dâu, hay là về sau để lão công lái xe đưa lão bà đi làm, được không?"Diệp Thần ngồi ở vị trí kế bên tài xế đề nghị.

"Cậu biết lái xe?"

Tô Tuyết Di có chút nghi ngờ nhìn về phía Diệp Thần.

"Đương nhiên, máy bay xe tăng lão công đều đã lái qua, huống chi là xe con?"

Diệp Thần gật gật đầu, ở Châu Âu làm một vài vụ ám sát cao cấp, vẫn là cần những phương tiện giao thông này phụ trợ, hắn cũng là bị ép học cho xong!

"Quên đi, vẫn là để tôi!"

Tô Tuyết Di thở dài, Diệp Thần dáng dấp không tệ, y thuật cũng cao minh, đáng tiếc chính là yêu khoác lác.

Rất nhanh, hai người về tới biệt thự.

Sau khi Tô Tuyết Di xuống xe lấy dũng khí chủ động dắt tay Diệp Thần, Diệp Thần sững sờ, lập tức liền lộ ra bộ mặt cười cười tràn đầy dáng vẻ Trư ca.

Tay nàng dâu vừa non vừa trượt, chộp trong tay cực kỳ thoải mái!

"Diệp Thần, cùng tôi đi vào!"

Cửa không có đóng, Tô Tuyết Di nắm tay Diệp Thần sải bước đi tiến biệt thự.

Lúc này vợ chồng Lý Hương Cầm đang ở phòng khách xem tivi, nghe phía bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Lý Hương Cầm đứng dậy quay đầu cười nói:

"Con gái trở về a, mẹ làm món thịt kho tàu mà con…."

Còn chưa nói dứt câu, nàng nhìn thấy Tô Tuyết Di cùng Diệp Thần đi vào, đồng thời hai người còn nắm tay nhau, tức giận đến mức chỉ vào mặt Diệp Thần chửi ầm lên:

"Lưu manh, ngươi muốn làm gì, nhanh buông con gái của bà ra!"

"Mẹ, xin mẹ chú ý dùng từ!"

Tô Tuyết Di móc giấy đăng ký kết hôn từ trong bọc ra, thản nhiên nói:"Con cùng Diệp Thần đã kết hôn, từ hôm nay trở đi hắn là chồng con, cũng là con rể của hai người, mà không phải lưu manh!"

"Cái gì!"

Lý Hương Cầm nghe xong tranh thủ thời gian xông lên, đoạt lấy Tô Tuyết Di giấy đăng ký kết hôn trong tay xem xét, cả người đều không tốt!

Con gái yêu của mình thế mà kết hôn với một tiểu tử nghèo?

"Làm sao tôi có thể sống qua quãng thời gian này!"

Lý Hương Cầm cảm xúc bộc phát, đưa tay đem giấy đăng ký kết hôn hung hăng đánh tới hướng lão công mình, phẫn nộ quát:

"Tô Vạn Đạt, ông có còn là nam nhân hay không! Con gái phát sinh chuyện lớn như vậy, ông vẫn còn ngồi vững được?"

"Lão bà, đừng có nóng giận, có gì từ từ nói chuyện a!"

Tô Vạn Đạt cười cười đi tới, tính cách hắn bình thản không tranh quyền thế, gặp sao theo vậy, thích ứng được trong mọi trường hợp, ở trong gia tộc cũng như không tồn tại, bởi vậy cũng thường xuyên bị Lý Hương Cầm khinh bỉ.

"Từ từ cái rắm! Con gái xảy ra chuyện lớn như vậy, ông còn từ từ được!"

Lý Hương Cầm giận không kềm được, mắng xong lão công lại quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Thần một chút, cắn răng nói:

"Tiểu tử thúi, khẳng định là ngươi cho con gái của bà uống thuốc mê, thức thời lập tức lăn ra ngoài cho bà, bằng không bà sẽ báo cảnh sát!"

"Đại tỷ, không thể nói lung tung được, tôi là danh môn chính phái a, làm sao lại là dùng thuốc mê?"

Diệp Thần nhếch miệng, nếu như bị lão đầu biết hắn dùng thuốc mê, không phải đánh gãy chân chó của hắn sao!

"Ngươi gọi ai là đại tỷ, tức chết bà rồi!"Lý Hương Cầm hận đến nghiến răng, nói xong làm bộ thật muốn báo cảnh.

"Diệp Thần, cậu theo tôi vào đây!"

Tô Tuyết Di thấy thế dứt khoát lôi kéo Diệp Thần đi vào khuê phòng của mình.

"Ngươi đứng lại đó cho bà!"

Lý Hương Cầm muốn ngăn cản bọn họ, ai ngờ huyết áp đột

nhiên tăng xông, vừa mới chuyển chân liền cảm giác trời đất quay cuồng, nếu không phải Tô Vạn Đạt tay mắt lanh lẹ đỡ nàng, chỉ sợ lão bà của mình không thể không cắm đầu xuống đất!

Bành!

Cửa phòng Tô Tuyết Di nặng nề đóng lại, căn bản không có quản Lý Hương Cầm.

"Thật nực cười!"

"Nha đầu chết tiệt kia, mau mở cửa ra, có nghe thấy không!"Lý Hương Cầm tức hổn hển, hung hăng đá mấy cước vào cửa, kết quả không phản ứng chút nào!

"Lão bà, coi chừng tức điên lên thân thể."Tô Vạn Đạt ở một bên hảo tâm khuyên nhủ.

"Ông ngậm miệng lại!"

Lý Hương Cầm quay đầu hung tợn trừng mắt nhìn Tô Vạn Đạt một chút, cả giận nói"Chẳng lẽ ông muốn nhìn con gái của mình gả cho tên quỷ nghèo này sao!"

"Kỳ thật tôi cảm thấy tiểu tử Diệp Thần này cũng không tệ, trông cũng nhanh nhẹn, lại hiểu y thuật, tốt hơn nhiều so với đám thiếu gia quần áo lả lướt!"Tô Vạn Đạt cả gan nói ra lời trong lòng.

"Ông biết cái gì!"

"Tiểu tử kia một nghèo hai trắng, đầu óc của ông đúng là bị nước vào, căn bản cũng là không có tiền đồ!"Lý Hương Cầm không chút lưu tình mắng thẳng mặt lão công mình.

"..."

"Mẹ, người đừng lại mắng cha, là con quyết định phải cùng Diệp Thần kết hôn, ai cũng không ngăn cản được!" Thanh âm Tô

Tuyết Di truyền ra từ trong nhà.

"Tóm lại, Diệp Thần là chồng con, về sau hắn sẽ ở nhà chúng ta!"

"Con"

Nghe được lời nói này của Tô Tuyết Di, Lý Hương Cầm kém chút tức giận đến bể mạch máu.

Nhưng tính tình con gái là cái gì nàng hiểu rất rõ, chợt Lý Hương Cầm bình tĩnh lại, hừ lạnh nói:

"Diệp Thần, đừng quên ước định của chúng ta, cậu vẫn chưa giúp Tô gia cầm lại mối làm ăn, còn có mặt mũi ở cùng với con gái tôi sao?"

Chương 19. Âm mưu!

"Nàng dâu, mẹ em nói có đạo lý, trước đó lão công đã có ước định với nàng!"

Trong gian phòng, Diệp Thần một bên thưởng thức khuê phòng của Tô Tuyết Di, một bên gật đầu nói.

"Đừng có ngốc!"

Tô Tuyết Di một mặt nghiêm túc:"Chuyện này vẫn là giao cho tôi đi, một hồi nữa tôi sẽ đi tập đoàn Kiều thị, hi vọng có thể gặp Kiều tổng một chút!"

"Nàng dâu yên tâm, hôm qua Đại sư tỷ nói, chuyện của Tô gia nàng sẽ để cho thư ký đi xử lý!"Diệp Thần cười nói.

"Diệp Thần, tôi cảnh cáo cậu một lần cuối, tôi không thích người nói láo!"Tô Tuyết Di nghiêm mặt nói.

Đông đông đông!

"Nha đầu chết tiệt kia, các người ở bên trong làm gì, nhanh mở cửa ra!"

Lý Hương Cầm ở bên ngoài thấy trong gian phòng một hồi lâu không có động tĩnh, gần như điên cuồng đấm cửa!

Ai biết kia tiểu tử làm cái gì ở bên trong, vạn nhất đem rau cải trắng nàng nuôi hơn hai mươi năm ủi hỏng thì xong?

Cửa mở.

Tô Tuyết Di đi ra, Lý Hương Cầm xem xét quần áo hai người

chỉnh tề, lúc này mới hơi nhẹ nhàng thở ra, nhưng nàng vẫn là hướng về phía Diệp Thần nhe răng nói:

"Trước khi cậu có thể cầm về mối làm ăn giúp giúp Tô gia, lại còn dám bước vào nhà tôi nửa bước, sẽ tự gánh lấy hậu quả!"

"Bác gái, không phải chỉ là mấy cái mối làm ăn sao, nếu trong kỳ hạn tôi không thể cầm mối làm ăn về cho Tô gia, tôi sẽ lập tức ly hôn cùng Tuyết Di, cái này được đi?"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Thật?"

Lý Hương Cầm nghe vậy sáng mắt lên, nghiêm mặt nói:"Tiểu tử, đây chính là cậu nói, tôi cũng không có bức cậu!"

"Đương nhiên, đại trượng phu một lời đã nói ra, tôi nói được thì làm được!"

"Diệp Thần, cậu đừng hồ nháo!"

Tô Tuyết Di nghe xong lại gấp, vội vàng hướng Lý Hương Cầm nói:"Mẹ, Diệp Thần mới đến Ninh Châu, mẹ không thể làm khó hắn như vậy được!"

"Mẹ làm khó hắn sao? Đây là chính hắn nói không làm được sẽ ly hôn a!"Lý Hương Cầm đắc ý cười nói.

"Ân, là tôi nói!"Diệp Thần gật đầu.

"Cậu cậu định chọc tức tôi sao!"

Tô Tuyết Di tức giận đến đau cả meo meo, nàng nghĩ hết biện pháp lưu lại Diệp Thần, không nghĩ tới gia hỏa này lại không có chút cảm kích nào!

Lý Hương Cầm thấy thế trong lòng vụng trộm vui, những cái đối thủ cạnh tranh kia đều như lang như hổ, nàng không tin Diệp

Thần có thể cướp mối làm ăn về cho Tô gia!

"Nàng dâu, chúng ta bây giờ liền đi tập đoàn Kiều thị đi!"

Diệp Thần nhìn đồng hồ, hắn không muốn chờ thư ký của Đại sư tỷ liên hệ mình, quyết định trực tiếp đi tập đoàn Tô thị.

"....."

Tô Tuyết Di áp lực như núi, vạn vạn không nghĩ tới Diệp Thần nhìn thì khôn khéo, kết quả vẫn là bị mẹ già của mình 'Sáo lộ'.

Tập đoàn Kiều thị.

Thư ký Triệu Mẫn một mực cung kính đưa lên một phần danh sách.

"Kiều tổng, những hạng mục này là trọng điểm tập đoàn khai phá sáu tháng cuối năm, cùng danh sách người hợp tác!"

Kiều An Na tiếp nhận xem một chút, buông tư liệu xuống thản nhiên nói:"Không phải tập đoàn có hợp tác với công ty quảng cáo Tô gia sao, còn có hạng phụ phủ xanh đô thị, đồng bạn hợp tác cũng là Tô gia đi, vì cái gì lại đổi?"

Trên mặt Triệu Mẫn dần hiện ra một nét kinh hoảng, bất quá rất nhanh liền khôi phục như thường, giải thích nói:"Bởi vì người phụ trách công ty bọn họ bị bệnh, cho nên Dương tổng liền phê duyệt đổi đồng bạn hợp tác!"

"Không cần thay đổi, tiếp tục tìm Tô gia hợp tác!"

"Cái này"

"Làm sao, lời nói của tôi không có trọng lượng sao?" Gương mặt xinh đẹp của Kiều An Na phát lạnh, lạnh lùng nhìn xem Triệu Mẫn.

"Vâng, tôi lập tức đi an bài!"

Triệu Mẫn giật nảy mình, mau chóng rời đi văn phòng tổng giám đốc.

Bất quá ra văn phòng, nàng cũng không có liên hệ người Tô gia, mà là lập tức chạy đến văn phòng phó tổng giám đốc Dương Uy đi.

"Cô nói cái gì? Cô nương Kiều An Na kia không đồng ý đổi đồng bạn hợp tác?"

Dương Uy đang vểnh chân lên ngồi bắt chéo sau cái bàn làm việc, nghe được Triệu Mẫn nói như vậy không khỏi nổi trận lôi đình, hắn thế nhưng là đã thu tiền của đối phương, sao có thể nói đổi liền đổi đâu!

"Dương tổng, ngài nhìn xem hiện tại chúng ta nên làm cái gì, vạn nhất chọc giận Kiều tổng"

"Hừ! Kiều An Na tính là cái gì chứ!"

Dương Uy thu hồi chân bắt chéo, vỗ bàn một cái, cả giận nói:"Đổi lại trước kia ta còn kị nàng ba phần, nhưng con đàn bà này đã đắc tội đến Kim gia, chẳng mấy chốc sẽ xui xẻo, mặc kệ nàng!"

"Thật?"

Triệu Mẫn nghe xong không khỏi cười:"Kiều An Na mà rơi đài, Dương tổng ngài chẳng phải là tổng giám đốc tập đoàn rồi sao?"

"Hắc hắc, rất thông minh!"

Dương Uy đứng dậy đi đến bên người Triệu Mẫn, đánh giá dáng người nàng lồi lõm của nàng, cười dâm nói:"Triệu bí thư, chỉ cần cô làm thật tốt, tôi cam đoan về sau cô cũng tiền đồ vô lượng!"

Nói xong, Dương Uy duỗi ra bàn tay heo ăn mặn của mình, mạnh mẽ bóp một cái trên cặp mông căng tròn của Triệu Mẫn!

"Ôi, Dương tổng thật đáng ghét a!"

Triệu Mẫn duyên dáng gọi to:"Hiện tại đi làm không tiện, nếu không chờ một chút em mời Dương tổng tới nhà ăn cơm?"

"Thật hiểu chuyện, đi ra ngoài trước đi!"

Triệu Mẫn khẽ vuốt cằm, lập tức lắc lắc bờ eo thon rời đi văn phòng Dương Uy.

Chương 20. Đám ô hợp!

Đợi nàng vừa đi, Dương Uy lấy điện thoại di động ra một dãy số, rất nhanh đầu bên kia điện thoại truyền đến một âm thanh khàn khàn của nam nhân:

"Lão Dương, tìm tôi có việc?"

"Kim thiếu, quả nhiên như cậu sở liệu, Kiều An Na muốn đem hạng mục trước đó giao cho Tô gia làm!"Dương Uy cung kính nói.

"Ân, tôi đã biết!"

Giờ phút này kim Dạ Vũ đang ở đối diện tập đoàn Kiều thị, hắn ngồi ở trong xe nhìn xem văn phòng đối diện, cười lạnh nói"Dám đắc tội bản thiếu gia, để xem bản thiếu gia thu thập đôi cẩu nam nữ này như thế nào!"

"Cẩu nam nữ? Kim thiếu, có ý tứ gì a?"

"Không nên hỏi thì đừng hỏi, tôi để lão an bài sự tình, lão đã làm xong chưa?"

"Làm xong!"

Dương Uy vội vàng nói:"Tôi tìm mấy cái kẻ lang thang, để bọn họ nói xấu chất lượng sản phẩm mới của tập đoàn, lại thêm nội ứng ngoại ứng kết hợp, lần này Kiều An Na nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch!"

"Rất tốt, tôi muốn để tất cả mọi người biết, người đắc tội Kim gia sẽ có kết cục gì!"Kim Dạ Vũ nhe răng cười một tiếng cúp điện thoại

Đúng lúc này, một chiếc Maserati màu đen dừng tại cổng tập đoàn, ngay sau đó Diệp Thần cùng Tô Tuyết Di từ trong xe đi xuống.

"Tiểu tử này còn có giao tình cùng Tô gia?"

Kim Dạ Vũ nhìn thấy Diệp Thần, ánh mắt bên trong lộ ra một vòng hàn ý làm người ta sợ hãi.

"Kim thiếu, để tôi xuống dưới xử lý hắn!" Người ngồi tay lái phụ là một nam tử trung niên, lúc này ánh mắt của hắn sắc bén gấp chằm chằm Diệp Thần nói.

"Không cần chơi chết hắn, giúp tôi phế đi tứ chi hắn là được, không, là năm chi! Dám đoạt nữ nhân của bản thiếu gia, thật là chán sống!"Kim Dạ Vũ hừ lạnh một tiếng.

Hôm nay hắn cố ý mang cung phụng của gia tộc đến chặn Diệp Thần, không nghĩ tới tiểu tử này thật đúng là tới!

"Muốn thu thập cả Kiều An Na luôn hay không?"Nam nhân hỏi.

"Tạm thời không cần, trước tiên phế đi tình nhân của nàng trước lại nói!"

Kim Dạ Vũ cũng không phải đồ đần, bối cảnh của Kiều An Na một mực rất bí mật, nàng chỉ là một giới nữ lưu liền có thể thành lập được tập đoàn lớn như thế, thế lực sau lưng tuyệt đối không thể khinh thường.

Chung Bằng nghe vậy không nói thêm gì nữa, hắn vừa mới chuẩn bị xuống xe lại bị kim Dạ Vũ gọi lại!

"Lão Chung, khoan đã!"

"Sao vậy?"

"Xem ra người muốn đối phó kia tiểu tử không chỉ có chúng ta

a!"

Kim Dạ Vũ chỉ một ngón tay, Chung Bằng thuận theo phương hướng ngón tay hắn nhìn lại, chỉ thấy mười mấy tên lưu manh khí thế rào rạt vọt tới hướng Diệp Thần, tên cầm đầu chính là Bạch Ngọc Thần.

Tô Tuyết Di mới vừa đi tới cổng văn phòng, Diệp Thần ở sau lưng đột nhiên nói:

"Nàng dâu, em đi tìm Kiều tổng trước đi, bụng lão công đột nhiên có chút đau nhức, vừa vặn đối diện có tiệm thuốc, lão công đi mua một ít thuốc!"Diệp Thần cười nói.

"Cậu vẫn tốt chứ?"

"Ân, đau bụng mà thôi, không có việc lớn gì!"

"Vậy tốt, cậu mau đi đi!"

Tô Tuyết Di cũng không nghĩ nhiều, nói xong trực tiếp đi vào đại sảnh văn phòng.

Diệp Thần thấy thế xoay người rời đi, bất quá hắn cũng không có đi đối diện, mà là theo đường cũ trở về lại ga ra tầng ngầm!

"Tiểu tử, ngươi dừng lại!"

Trên đường phố truyền đến một tiếng gầm thét, Diệp Thần lộ ra một nụ cười quỷ dị quay đầu lại thoáng nhìn, sau đó lại tiếp tục đi về hướng ga ra tầng ngầm.

Bạch Ngọc Thần thấy thế tức giận đến tái mặt, tiểu tử này sắp chết đến nơi còn dám cười với hắn?

Mười phút trước, Tô Triết gọi điện thoại nói cho hắn biết Tô Tuyết Di cùng Diệp Thần đến tập đoàn Kiều thị, Bạch Ngọc Thần không nói hai lời lập tức triệu tập thủ hạ chạy tới, không nghĩ tới

thật đúng là gặp được tiểu tử này!

Một nhóm người xông vào ga ra tầng ngầm, kết quả lại không phát hiện bóng dáng Diệp Thần.

"Bạch thiếu, tiểu tử kia khẳng định trốn ở dưới gầm xe!"Một tên thuộc hạ lanh chanh tự cho là thông minh nói với Bạch Ngọc Thần.

"Lẽ nào lại như vậy!"

Bạch Ngọc Thần nghe xong lập tức nổi trận lôi đình, nói với tên thủ hạ này:"Tìm từng chiếc cho ta, coi như lật tung nhà xe, cũng phải tìm được tiểu tử kia!"

"Một đám ngớ ngẩn!"

Vừa dứt lời, Diệp Thần đi ra từ đằng sau một cái cột, cách Bạch Ngọc Thần không tới năm mét.

"Thằng khốn, ngươi vừa mắng ai ngớ ngẩn!"

Bạch Ngọc Thần nhìn thấy Diệp Thần, có thể nói cừu nhân gặp mặt đỏ lừ con mắt, tiểu tử này không chỉ có đoạt nữ nhân của hắn, còn hại hắn đắc tội Nhan giáo sư cùng Tôn thần y, quả thực ghê tởm đến cực điểm!

"Ngươi mang nhiều người như vậy tìm ta, muốn đánh nhau đúng không?"

Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Bạch Ngọc Thần, cười nói:"Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng động thủ, kẻo chút nữa lại bị thương!"

"Kháo!"

"Bạch thiếu, gia hỏa này quá trang bức, các huynh đệ xông lên chơi chết hắn!"

"Tiểu tử, thức thời tranh thủ thời gian quỳ xuống xin lỗi Bạch thiếu, bằng không chúng ta sẽ chơi chết ngươi!"

Nghe được bọn côn đồ uy hiếp, Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, thản nhiên nói:

"Một đám ô hợp, muốn đánh thì nhanh lên, chút nữa ta còn phải bồi lão bà về nhà!"

"Cái gì?"

Chương 21. Cuộc đời thái giám!

Bạch Ngọc Thần nghe vậy mở to hai mắt nhìn, nghiêm nghị chất vấn:"Tiểu tử, lão bà ngươi là ai?"

"Ngươi có bị bệnh không, lại đi hỏi thăm nàng dâu nhà người ta! Bất quá ngươi cũng biết a, không phải hôm qua ngươi còn mời sư tỷ của đến chữa bệnh cho nàng sao?"

"Được rồi, phi vó đến đây?"Diệp Thần một mặt cười xấu xa nói.

"Vương bát đản! Cho dù ngươi có quỳ xuống kêu là ba ba ta cũng không buông tha ngươi, các huynh đệ, xông lên chơi chết hắn!"

Bạch Ngọc Thần tức giận đến toàn thân run rẩy, hận không thể ăn tươi nuốt sống Diệp Thần cho hả giận.

Hơn mười tên lưu manh rút ra dao găm, ống thép cùng các loại hình vũ khí khác từ trên người ra, kêu gào nhào về phía Diệp Thần!

Diệp Thần không lùi mà tiến tới, giống như mãnh hổ xuống núi nghênh đón, rất nhanh bãi bên trong đậu xe ngầm liền truyền ra trận trận tiếng kêu thảm thiết, không đến hai phút, toàn bộ thủ hạ Bạch Ngọc Thần mang tới đã ngã trên mặt đất, có gãy tay có gãy chân, tất cả đều nằm rạp trên mặt đất rên rỉ thống khổ.

Gặp tình hình này, Bạch Ngọc Thần cũng trợn tròn mắt, lúc đầu hắn còn đang ảo tưởng dáng vẻ Diệp Thần quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, làm sao trong chớp mắt toàn bộ người của mình đã nằm xuống rồi?

"Chậc chậc, ta đã nói là đám ô hợp rồi, hiện tại đến phiên ngươi!"Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Bạch Ngọc Thần, từng bước một tới phía hắn.

"Ngươi, ngươi đừng tới đây, biết cha ta là người nào không? Nếu ngươi dám đụng đến một cọng tóc gáy của ta, cha ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!"Bạch Ngọc Thần run rẩy lui về phía sau, ngoài mạnh trong yếu quát tới Diệp Thần.

"Yên tâm, rất nhanh cha ngươi cũng sẽ không biết ngươi là ai!"

Diệp Thần nhún vai, song quyền đấm vào nhau phát ra âm thanh bốp bốp.

Bạch Ngọc Thần thấy thế bị dọa đến mặt không còn chút máu, chỉ thấy thân hình Diệp Thần lóe lên, trong giây lát liền đến trước mặt hắn.

"Diệp, Diệp Thần, chúng ta có thể hảo hảo nói chuyện được không?"Bạch Ngọc Thần khó khăn nuốt ngụm nước bọt.

Nhưng hắn vừa nói xong còn không có kịp phản ứng, Diệp Thần liền như thiểm điện ra chân đá vào hai cái xương bánh chè của hắn!

Bịch!

Bạch Ngọc Thần quỳ gối thẳng tắp trước mặt Diệp Thần!

"Ngươi không phải muốn để ta quỳ xuống gọi người ba ba sao, hiện tại là ai quỳ xuống?"Diệp Thần cười lạnh nói.

"Diệp Thần, ngươi đừng khinh người quá đáng!"

Bạch Ngọc Thần bị ép quỳ xuống rất cảm thấy khuất nhục, hắn muốn đứng lên lại phát hiện hai cái đùi của mình căn bản không thể động đậy.

"Yên tâm, lần này ta sẽ không giết ngươi, chỉ là cho ngươi một chút giáo huấn nho nhỏ thôi!"

"Bất quá, nếu ngươi lại quấy rối lão bà của ta, ta cam đoan ngươi sẽ chết rất thảm!"Diệp Thần lạnh lùng nói một câu, nói xong duỗi ra hai ngón tay điểm nhẹ một cái bên hông Bạch Ngọc Thần.

Bạch Ngọc Thần cảm giác phần eo trong nháy mắt truyền đến một trận nhói nhói, nhưng rất nhanh lại khôi phục như thường.

"Tiểu Bạch, hảo hảo trải nghiệm cuộc đời thái giám của mình đi!"

Diệp Thần nói xong hai tay vòng ra đằng sau, quay người lặng yên rời đi.

Bạch Ngọc Thần một mặt mộng bức quỳ gối tại chỗ, cái gì mà cuộc đời thái giám, gia hỏa Diệp Thần này có bị bệnh không?

"Bạch thiếu, ngài quỳ làm gì, mau dậy đi a!"

Lúc này, một tên lưu manh nằm giả chết trên mặt đất thấy Diệp Thần rời đi, thử ngóc đầu dậy, mặt mũi tràn đầy tò mò nhìn Bạch Ngọc Thần.

"Ông nội ngươi! Lão tử đứng lên được, còn cần ngươi nói nhảm sao!"

"Lập tức dìu ta đi bệnh viện, thuận tiện gọi điện thoại cho cha ta, nói cho hắn biết ta bị đánh!"

Bạch Ngọc Thần tức giận không thôi, Diệp Thần có câu nói không có sai, đám người này chính là bầy ngớ ngẩn ăn cơm khô.

Lúc này Kim Dạ Vũ miệng ngậm xi gà ngồi ở trong xe, hai mắt không nháy một cái nhìn chằm chằm lối ra ga ra tầng ngầm.

"Lâu như vậy Bạch Ngọc Thần còn không có giải quyết tiểu tử

kia sao?"Kim Dạ Vũ cau mày.

"Kim thiếu, người của Bạch lão đại từ trước đến nay đã ra tay là rất tàn độc, sẽ không phải là giết chết kia tiểu tử đi?"Chung Bằng hồ nghi nói.

"Giết tốt hơn, miễn cho để cho chúng ta xuất thủ!"

Kim Dạ Vũ vừa nói xong, chỉ thấy một bóng người quen thuộc từ nhà để xe dưới đất đi ra.

"Ngọa tào! Tiểu tử này sao lại đi ra, đám Bạch Ngọc Thần đâu?"Kim Dạ Vũ sững sờ, tròng mắt đều muốn trợn lồi ra.

"Xem ra hắn cũng là người luyện võ, có chút ý tứ!"

Chung Bằng híp híp mắt, trong mắt lóe lên một đạo hàn quang lăng lệ, âm thanh lạnh lùng nói:

"Kim thiếu, nếu không để tôi đi làm thịt hắn?"

"Quên đi!"

Kim Dạ Vũ lắc đầu, sau đó cười nham hiểm nói:"Bây giờ để tiểu tử này cùng Bạch Ngọc Thần chó cắn chó, chúng ta làm quần chúng hóng hớt không phải hay sao?"

"Ngài cùng Bạch thiếu không phải bằng hữu sao?"Chung Bằng hồ nghi.

"Hừ! Chỉ là một tên lưu manh đang cố vớt vát gì đó mà thôi, sao xứng đáng làm bằng hữu với bản thiếu gia

"Đã hiểu!"

"Đi thôi, trò hay sắp bắt đầu rồi!"

Kim Dạ Vũ đem cửa sổ xe buông xuống cong ngón búng ra,

thuốc xi gà trong tay vẽ ra một đường vòng cung trên không trung, sau đó rơi tại giữa đường.

Mercedes chậm rãi khởi động, rất nhanh liền biến mất ở trên con đường này.

Chương 22. Rơi xuống lỗ cống?

Diệp Thần từ bãi đỗ xe ra, vừa mới chuẩn bị đi văn phòng tìm Tô Tuyết Di, kết quả là thấy được nàng từ bên trong đi ra.

"Nàng dâu, không phải em muốn gặp Kiều tổng sao, nhanh như vậy đã xong rồi?"Diệp Thần hiếu kỳ nói.

"Nói chuyện gì! Căn bản ngay cả mặt mũi Kiều tổng đều không thấy, lễ tân nói gặp Kiều tổng nhất định phải hẹn trước!"

Tô Tuyết Di thở dài thườn thượt một hơi, sáng sớm liền bị sập cửa vào mặt, tâm tình cũng khó tránh khỏi uể oải.

"Đừng nóng vội, để lão công gọi điện thoại cho Đại sư tỷ, hôm qua nàng rõ ràng đáp ứng sẽ giúp Tô gia!"Diệp Thần không biết trong đó có mờ ám, lúc này lấy điện thoại di động ra muốn gọi điện thoại cho Kiều An Na.

"Quên đi thôi, cậu còn ngại không đủ mất mặt a!"

Tô Tuyết Di chặn Diệp Thần lại, cau mày nói"Tôi sẽ lại nghĩ biện pháp, Diệp Thần, cậu có thể đừng gây thêm phiền toái cho tôi được hay không?"

"Thêm phiền phức? Nàng dâu, vậy em chuẩn bị làm sao bây giờ?"

Diệp Thần im lặng, nếu không cầm được mối làm ăn trở về Lý Hương Cầm sẽ một mực 'Bổng đả uyên ương' , cái này không thể được! (Bổng đả uyên ương: chia tay cặp đôi đang yêu)

"Chỉ có thể chờ đợi hội đấu giá ban đêm!"

"Hội đấu giá?"

"Ân, là hội đấu giá do nhân vật giàu có ở thương hội Ninh Châu tổ chức, nghe nói Kiều tổng cũng sẽ đi, chúng ta nhất định phải bắt lấy cơ hội này!"Tô Tuyết Di cắn răng cổ động bản thân.

"Nàng dâu, em yên tâm, khẳng định không có vấn đề!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, đã ban đêm có thể nhìn thấy Đại sư tỷ, chuyện liền dễ làm.

Tô Tuyết Di lại không có tâm tình nói chuyện, mặt âm trầm đi đến nhà để xe, Diệp Thần theo ở phía sau nhìn chằm chằm bóng lưng yểu điệu của Tô Tuyết Di, kìm lòng không được nở nụ cười!

Có mỹ kiều thê như này, còn cầu mong gì?

Hai người mới vừa đi tới lối ra ga ra tầng ngầm, liền thấy Bạch Ngọc Thần bị một nhóm lưu manh đỡ đi ra.

"Bạch Ngọc Thần? Cậu làm sao vậy?"

Tô Tuyết Di nhìn thấy bộ dáng chật vật không chịu nổi của Bạch Ngọc Thần, còn có nhóm lưu manh bên cạnh hắn sưng mặt sưng mũi, không khỏi ngẩn người.

Bạch Ngọc Thần ngẩng đầu nhìn lên là Tô Tuyết Di, lập tức mặt mo đỏ bừng!

Dáng vẻ chật vật của mình, thế mà bị nữ nhân yêu mến thấy được, quả thực quá mất mặt!

"Hắc hắc, cái này còn phải hỏi sao, Bạch đại gia khẳng định là đi đường không cẩn thận rơi vào trong lỗ cống đi?"Diệp Thần một mặt cười xấu xa mà nhìn xem Bạch Ngọc Thần.

"Ngươi"

Bạch Ngọc Thần cắn răng, hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Thần một chút, cuối cùng ngay cả chào hỏi cùng Tô Tuyết Di cũng không, mang người hốt hoảng rời đi!

"Bạch thiếu, cẩn thận a! Phía trước còn có lỗ cống a, cẩn thận kẻo rơi vào!"Diệp Thần hô lớn.

Nghe được câu này, Bạch Ngọc Thần tức giận đến kém chút hộc máu!

Thằng khốn đã đánh hắn còn dám nói ngồi châm chọc, thù này không báo sau này mình còn thế nào đặt chân tại Ninh Châu?

"Diệp Thần, cậu tuyệt đối đừng chọc giận Bạch Ngọc Thần, nhà hắn cũng không dễ chọc!"Tô Tuyết Di hảo tâm nhắc nhở.

"Hắc hắc, tạ ơn nàng dâu quan tâm!"

"Bớt lắm mồm! Tôi đi lấy xe, cậu đợi tôi một chút!"Tô Tuyết Di hờn dỗi.

Gia hỏa này xưng hô càng ngày càng lung tung a, người không biết còn tưởng rằng bọn họ là vợ chồng!

Diệp Thần đứng đợi tại cổng bãi đỗ xe không đến một phút điện thoại liền vang lên.

"Sư đệ, đệ ở chỗ nào vậy?"

"Nhị sư tỷ? Đệ ở dưới lầu tập đoàn Kiều thị, tỷ nhớ đệ a?"Diệp Thần cười hì hì hỏi.

"Nhớ cái đầu đệ!"

Nhan thanh ở đầu bên kia điện thoại cáu giận nói:"Tỷ có một bệnh nhân rất khó giải quyết, đệ qua đây giúp sư tỷ xem một chút đi!"

"Bệnh gì, sư tỷ cũng cũng trị không hết?"

Diệp Thần cảm thấy kinh ngạc, y thuật của Nhị sư tỷ không nói mạnh hơn hắn, nhưng phần lớn bệnh tật đều có thể dùng thuốc tiêu trừ, nếu không tại Trung y giới cũng sẽ không có thanh danh cùng địa vị như bây giờ!

"Đem địa chỉ cho đệ, đệ lập tức chạy qua!"Diệp Thần nghĩ nghĩ đồng ý.

"Tốt, nhanh lên!"

Nhan thanh cũng là tính nôn nóng, nói xong cúp điện thoại, một giây sau Diệp Thần liền nhận được một đầu địa chỉ.

Đúng lúc này, Tô Tuyết Di cũng lái xe ra.

"Diệp Thần, vừa rồi mẹ gọi điện thoại để cho tôi nhanh chóng về nhà, cậu mau lên xe đi!"

"Nàng dâu, chỉ sợ lão công không thể cùng lão bà về nhà, bây giờ lão công còn có chút việc phải đi làm!"Diệp Thần mặt mũi tràn đầy áy náy cười nói.

"Cậu có việc?"

Tô Tuyết Di trên dưới đánh giá Diệp Thần một chút, do dự một chút nói:"Diệp Thần, nếu không tôi bỏ vốn mở cho cậu một phòng khám đi, nam nhân không có sự nghiệp của riêng mình sẽ bị người khác xem thường!"

"Tạ ơn lão bà quan tâm, lão bà đi về trước đi!"

Diệp Thần dở khóc dở cười, nàng dâu muốn để mình ăn 'Cơm chùa' ?

"Đi chỗ nào để tôi đưa cậu đi?"

"Không cần, tối nay lão công sẽ gọi điện thoại cho lão bà!"

"Tốt a!"

Tô Tuyết Di cũng không có cưỡng cầu nữa, lên xe Maserati gào thét phóng đi.

"Cô nàng này lái xe cũng rất hung!"

Diệp Thần hiểu ý cười một tiếng, tại bên đường tiện tay ngăn cản chiếc taxi, trực tiếp đi bệnh viện thành phố Ninh Châu.

Chương 23. Cha con Phùng gia!

Phòng bệnh săn sóc đặc biệt tại bệnh viện Ninh Châu.

Một lão nhân tóc trắng nằm trên giường bệnh, hai mắt hắn nhắm nghiền, sắc mặt biến thành màu đen, nhìn rất không bình thường!

Bên giường đứng đấy một đôi vợ chồng trung niên quần áo ngăn nắp, còn có con của bọn họ.

"Nhan giáo sư, ngài có thể nói cho tôi hay không, cha tôi đến cùng bị bệnh gì?"Phùng Kiến Quốc mặt mũi tràn đầy lo lắng nhìn xem Nhan Thanh.

"Phùng tổng, bệnh lão gia tử hết sức phức tạp, tôi cũng nói không rõ!"

Nhan Thanh lắc đầu, nàng thử nhiều loại biện pháp, nhưng vẫn như cũ không cách nào làm cho Phùng Thương Tùng chuyển biến tốt đẹp, cho nên mới gọi điện thoại cho Diệp Thần.

"Vậy cô tính là giáo sư gì!"

Lão bà Phùng Kiến Quốc nghe xong, tức giận đến mắng to:"Ta đã sớm nói Trung y đều là đồ chơi gạt người, cái gì mà Trung y, nhìn đều là cứt chó!"

"Vị phu nhân này, xin nói cẩn thận!"

Nhan Thanh nghe xong sắc mặt trong nháy mắt âm trầm, cảnh cáo nói:"Bà có thể nói y thuật của tôi không tinh, nhưng không cho phép bà nhục mạ Trung y!"

"Lão công, vẫn là lập tức làm thủ tục chuyển viện đi, đừng để lang băm làm trễ nải bệnh tình của lão gia tử!"Người phụ nữ trung niên trừng mắt nhìn Nhan Thanh, thở phì phò nói.

"Sư đệ tôi lập tức tới ngay, hai người chờ một chút đi!"

Thầy thuốc nhân tâm, mặc dù người một nhà này thái độ không tốt, nhưng Nhan Thanh cũng không muốn cứ như vậy nhìn một đầu sinh mệnh tan biến.

Huống chi nằm trên giường vẫn là người anh hùng già đã từng đi lên chiến trường, bảo vệ quốc gia!

"Nhan Thanh, cô đừng có làm trò qua mắt tôi!"

Phùng Tử Luân từ trên ghế salon đứng người lên, nhìn hằm hằm Nhan Thanh:"Biết gia gia của tôi là ai sao, nếu như lão nhân gia có chuyện bất trắc, tôi sẽ để cho cô chịu không nổi!"

"Khẩu khí thật lớn!"

Đột nhiên, trong phòng bệnh truyền đến một đạo thanh âm băng lãnh, đám người tìm theo tiếng nhìn lại chỉ thấy Diệp Thần đứng tại cửa phòng bệnh, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ mà nhìn xem Phùng Tử Luân!

"Sư đệ, đệ đã đến!"

Nhan Thanh vội vàng tiến lên nghênh đón, đồng thời còn không quên giới thiệu cho đám người:"Vị này chính là sư đệ Diệp Thần của tôi, y thuật hắn cao siêu, nhất định có thể cứu sống Phùng lão gia tử!"

"Nhan giáo sư, cô, cô không phải nói đùa sao?"

Phùng Kiến Quốc trợn to mắt nhìn Diệp Thần, người trẻ tuổi trước mắt này là vừa tốt nghiệp đại học a, hắn dựa vào cái gì có

thể trị hết lão gia tử?

"Lão công, em nói có sai đâu?"

Lê Xán càng là âm dương quái khí mà nói:"Trung y đều là gạt người, khi đó anh còn không tin em, hiện tại không phản đối đi!"

"Sư tỷ, chúng ta đi thôi!"

Diệp Thần nhìn bệnh nhân một chút, nhếch miệng hừ lạnh nói:"Lão đầu trên giường sống không quá ba ngày, chúng ta cần gì phải mặt nóng mông lạnh ở đây!"

Nói xong, Diệp Thần lôi kéo tay Nhan Thanh liền muốn đi ra ngoài.

"Các người đứng lại cho ta!"

Phùng Tử Luân sải bước đi qua, ngăn tại trước mặt Diệp Thần tức giận chất vấn

"Ngươi có phải hay không rủa gia gia ta chết? Nếu như không nói rõ ràng cho ta, đừng trách ta không khách khí đối với ngươi!"

"Bệnh tâm thần!"

Diệp Thần không kiên nhẫn nhíu nhíu mày, bất quá khi hắn thấy rõ ràng tướng mạo Phùng Tử Luân, lại lộ ra một mặt mỉm cười quỷ dị.

"Tiểu tử, ngươi cười cái gì!"

Phùng Tử Luân thấy thế nổi trận lôi đình, tại Ninh Châu, có ai dám cười Phùng đại thiếu hắn?

Đúng lúc này Phùng Kiến Quốc cũng đi tới, Diệp Thần liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên nói

"Xem ra nhà các ngươi là đắc tội với người, nếu không làm sao đối phương lại muốn cả nhà các ngươi chết hết sạch đâu?"

"Thằng khốn, ngươi nói cái gì!"

Phùng Tử Luân nghe xong tức giận đến vén tay áo lên liền muốn động thủ với Diệp Thần.

"Lão công, tiểu tử này dám nói hươu nói vượn, anh còn không hung hăng giáo huấn hắn!"Lê Xán cũng ở một bên đổ thêm dầu vào lửa.

"Nhan giáo sư, sư đệ cô có ý tứ gì, thật coi Phùng gia ta không dám động đến hắn sao?"

Phùng Kiến Quốc sắc mặt âm trầm, coi như hắn lại có phong độ, nghe được loại lời cả nhà đều chết này cũng không bình tĩnh.

"Sư đệ, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

"Phùng lão gia tử là quân nhân, cả đời vì nước chinh chiến, cũng không thể nói đùa!"

Nhan Thanh rất hiếu kì, Diệp Thần cùng Phùng gia không oán không cừu, theo lý thuyết không nên trù người cả nhà chết a!

"Quân nhân?"

Diệp Thần nghe xong sắc mặt trong nháy mắt trở nên ngưng trọng lên, nói thẳng:"Xem ở phân thượng lão gia tử, ta nói thật cho các ngươi biết đi! Hắn không phải ngã bệnh, mà là bị người hạ độc!"

"Hạ độc?"

"Không có khả năng! Lão gia tử thâm cư không ra ngoài, ai có thể cho hắn hạ độc chứ?"Phùng Kiến Quốc lắc đầu.

"Tiểu tử, ngươi có phải hay không sợ bị đánh, cho nên cố lộng huyền hư hù dọa chúng ta đây?"Phùng Tử Luân cắn răng nói.

"Ngươi không tin?"

Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Phùng Tử Luân, nói:"Không chỉ là lão gia tử, ngươi cùng cha ngươi đều trúng độc! Không tin ngươi tại địa phương dưới rốn 0.5 cm ấn một cái, làm theo liền biết!"

Chương 24. Bác sĩ quá phổ thông!

"Theo liền theo, ta còn có thể bị ngươi hù dọa sao!"

Phùng Tử Luân hừ lạnh một tiếng, nói xong án một cái ở vị trí dưới rốn mình.

"Ngớ ngẩn!"

Diệp Thần thấy thế nhịn không được liếc mắt, không phải để hắn nhẹ nhàng theo sao, ấn xuống nặng như vậy muốn tìm cái chết đi?

Quả nhiên, một giây sau trong phòng bệnh truyền đến một tiếng kêu thảm thiết đau đớn!

"Con trai!"

Chẳng ai ngờ rằng Phùng Tử Luân chỉ ấn xuống rốn, liền đau đến ngã xuống đất không dậy nổi, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu xoát xoát từ cái trán hắn ứa ra bên ngoài!

"Lang băm đáng chết, đến cùng ngươi đã làm gì con trai ta!"Lê Xán nhìn thấy mặt mũi nhi tử tràn đầy dáng vẻ thống khổ, tức giận đến chỉ vào cái mũi Diệp Thần chất vấn.

"Người đàn bà chanh chua, còn dám chỉ tin tôi quất cái miệng rộng của bà hay không!"Diệp Thần cau mày nói.

"Ngươi dám!"

Lê Xán giận tím mặt, mà Phùng Kiến Quốc một bên cũng ý

thức được sự tình không ổn, vội vàng kéo lão bà lại.

"Vị tiên sinh này, xin hỏi cậu họ gì?"

Thái độ Phùng Kiến Quốc thay đổi 180 độ.

Đồ đần đều có thể nhìn ra Diệp Thần không đơn giản, nếu không sao có thể liếc mắt liền nhìn ra trên người Phùng Tử Luân có mao bệnh đâu?

"Tôi gọi Diệp Thần!"

"Diệp Thần y, Nhan giáo sư, thật sự là thật có lỗi, hôm nay để các người chịu ủy khuất!"Phùng Kiến Quốc mặt mũi tràn đầy chân thành nói.

"Diệp đại ca, mới vừa rồi là tiểu đệ có mắt không biết Thái Sơn, xin cậu nhất định phải cứu lấy cả nhà chúng ta!"

Phùng Tử Luân chịu đựng kịch liệt đau nhức từ dưới đất bò dậy, mặt mũi tràn đầy kính sợ mà nhìn xem Diệp Thần.

"Sư tỷ, là đi hay ở, tỷ quyết định!"

Diệp Thần không thèm để ý cha con Phùng gia, mà là quay đầu nhìn về phía Nhan Thanh.

"Nhan giáo sư, ngài cũng không thể thấy chết không cứu a, tôi van cầu ngài!"Phùng Tử Luân là thật sợ, một ấn vừa rồi kém chút là lấy mạng nhỏ của hắn, hiện tại đánh chết hắn cũng không dám trang bức!

"Sư đệ, vẫn là cứu người trước đi!"

Nhan Thanh y đức cao thượng, mặc dù trước đó người Phùng gia mắng qua nàng, nhưng nàng cũng không có xoắn xuýt những điều này.

"Tốt, đệ nghe sư tỷ!"

Diệp Thần gật gật đầu, đi đến bên giường chống mí mắt Phùng Thương Tùng ra nhìn một chút, trong mắt lão đầu hiện đầy tơ máu giống như mạng nhện, nhìn mười phần kinh khủng!

"Giấy bút, mặt khác lấy thêm một chậu nước ấm đến đây!"Diệp Thần cũng không quay đầu lại, tự mình nói.

"Tôi lập tức an bài!"

Phùng Kiến Quốc cấp tốc rời đi phòng bệnh, mấy phút sau đem tất cả mọi thứ cầm trở về.

Diệp Thần tiếp nhận giấy bút xoát xoát xoát viết ba tấm phương thuốc, tiện tay đưa cho Phùng Kiến Quốc, dặn dò:

"Ba tấm phương thuốc, nhất định phải sắc thành ba bát thuốc!"

"Minh bạch!"

Lúc này Phùng Kiến Quốc là ngoan ngoãn phục tùng Diệp Thần, nói cái gì đều gật đầu giống như gà mổ thóc.

"Cha, vẫn là để để con đi!"

Phùng Tử Luân ngại lão ba chạy không nhanh, chủ động đem phương thuốc 'Đoạt' tới như một làn khói chạy ra phòng bệnh

Một lát sau bên ngoài phòng bệnh truyền đến một trận tiếng bước chân tạp nhạp, ngay sau đó Phùng Tử Luân đẩy cửa vào, trong tay có thêm một cái túi nhựa, bên trong chứa ba bình thuốc đã sắc.

Bất quá phía sau hắn, còn đi theo hai người nam nhân mặc áo khoác trắng.

"La viện trưởng, Lưu chủ nhiệm, sao các người lại tới

đây?"Nhan Thanh nhìn người tới không khỏi ngạc nhiên.

"Nhan giáo sư, chúng tôi nghe nói cô mở cho Phùng lão gia tử một phương thuốc, cho nên tới xem một chút!"Viện trưởng La Lượng ngữ khí trầm giọng nói.

"Có vấn đề sao?"

"Khụ khụ, Nhan giáo sư! Dù y thuật của tôi không bằng cô, nhưng phương thuốc này của cô xác thực có vấn đề, lượng dược vật phối hợp như này có thể ra độc dược a!"

Người nói chuyện là một lão đầu tóc trắng xám, người này là chủ nhiệm Lưu Thắng của khoa Trung y, tại Ninh Châu cũng coi như có chút danh tiếng.

Đám người nghe xong hai mặt nhìn nhau, không biết lời ấy của Lưu Thắng ý gì

"Độc dược?"Nhan Thanh hồ nghi.

"Chính cô nhìn mà xem, đặc biệt là phụ tử trên phương thuốc này, dùng lượng 50 gam, cái này không phải chữa bệnh a! Nói là thuốc trừ sâu thì đúng hơn, người bệnh uống còn không phải lập tức liền chết?"Lưu Thắng nói thẳng.

"Y thuật của sư đệ tại trên tôi, hắn cho toa thuốc như thế khẳng định có đạo lý nhất định!"

Nhan Thanh đương nhiên biết 50 gam phụ tử ý vị như thế nào, nhưng nàng càng tin tưởng Diệp Thần.

"Sư đệ cô?"

La Lượng nhíu nhíu mày, vô ý thức nhìn về phía Diệp Thần.

"Phương thuốc là tôi mở!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói thẳng:"Bác sĩ quá phổ thông xác thực khó có thể lý giải được, tôi cũng sẽ không trách các người, về sau học tập nhiều hơn là được!"

Kháo!

Tiểu tử này tuổi không lớn lắm, lại giả vờ là một tay già đời!

Lưu Thắng nghe xong tức giận đến mức râu ria nhếch lên, nghe ý tứ Diệp Thần, mình chỉ là một phổ thông bác sĩ thôi, nói khó nghe chút không phải liền là lang băm sao?

"Hồ nháo!"

La Lượng không có nhịn không được, cau mày nói:"Nhan giáo sư, cô tốt xấu cũng là giáo sư bệnh viện, sao có thể làm loạn như vậy!"

Chương 25. Cổ độc!

"Phùng lão là ai, vạn nhất xảy ra chút chuyện người nào chịu trách?"

"Yên tâm đi viện trưởng, xảy ra chuyện tôi phụ trách!"Nhan Thanh không chút do dự nói.

"Cô"

La Lượng không phản bác được, hắn tuy là viện trưởng, nhưng Nhan Thanh tại giới Trung y rất có địa vị, hắn cũng không đắc tội nổi.

Bất đắc dĩ, La Lượng đành phải quay đầu đối Phùng Kiến Quốc nói"Phùng tiên sinh, ngươi phải suy nghĩ kỹ, Lưu chủ nhiệm lời nói các ngươi vừa rồi đều nghe được đi?"

"Ân, nghe được!"

Phùng Kiến Quốc gật gật đầu, nghĩ nghĩ nói thẳng:"Nhưng bệnh viện còn không thể chẩn đoán chính xác cha tôi bị bệnh gì, tiếp tục chờ xuống cha tôi cũng là một đường chết đi!"

"Phùng tiên sinh yên tâm, chúng tôi đã triệu tập toàn viện chuyên gia nghiên cứu bệnh tình lão gia tử, tin tưởng rất nhanh liền xảy ra kết quả!"Lưu Thắng ở một bên nói.

"Rất nhanh?"

Phùng Tử Luân nghe xong không khỏi cười lạnh:"Lưu chủ nhiệm, vậy ông xem tôi cùng cha tôi có bệnh không?"

"Là người đương nhiên đều sẽ ngã bệnh, bất quá tôi nhìn hai vị

sắc mặt hồng hào, thân thể khẳng định tốt hơn nhiều lắm so với người bình thường!"Lưu Thắng mỉm cười, không ngừng vỗ mông.

"Nói nhảm!"

Phùng Tử Luân nghe xong đều muốn đánh người, trước đây không lâu hắn kém chút nữa chết sống, lão vương bát đản Lưu Thắng này thế mà còn lừa hắn nói thân thể tốt hơn người bình thường?

Khá lắm!

Lưu Thắng nghe vậy cũng là một mặt mộng bức, mình vỗ mông ngựa nhảy sang oIo ngựa?

"Khụ khụ, La viện trưởng, cám ơn hảo ý các người, bất quá chúng tôi vẫn là muốn thử xem y thuốc của Diệp Thần!"Phùng Kiến Quốc hắng giọng một cái nói.

"Cái này tốt a!"

La Lượng thấy đối phương 'Khó chơi', cũng không có biện pháp.

"Viện trưởng, không bằng chúng ta ở lại đây đi, thuận tiện học tập phương thuốc thần kỳ của vị 'Diệp Thần y' này!"Lưu Thắng nhìn về phía Diệp Thần chua chua nói.

La Lượng mặc dù không nói chuyện, nhưng vẫn lưu lại, hắn cũng muốn nhìn xem bác sĩ được Nhan Thanh thổi phồng, đến cùng có bao nhiêu lợi hại!

"Diệp Thần y, bây giờ chúng ta làm sao?"

"Nhân lúc còn nóng đem phương thuốc đã sắc thứ nhất cho lão gia tử uống hết đi!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Chỉ sợ lão gia tử uống không trôi đi?"

Phùng Kiến Quốc nhìn xem phụ thân đang hôn mê bất tỉnh trên giường bệnh, vô ý thức nhíu nhíu mày.

"Uống không trôi thì rót a!"

Cha con Phùng gia rất bất đắc dĩ, chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí đem nguyên một bát thuốc đổ vào bên trong miệng lão đầu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nhưng Phùng Thương Tùng cũng không có muốn dấu hiệu thức tỉnh, Phùng Kiến Quốc cũng khó tránh khỏi nóng lòng, hỏi:

"Diệp Thần y, làm sao cha tôi còn chưa có tỉnh lại?"

"Yên tâm đi, lập tức sẽ tỉnh, trước tiên ông đem bưng cái chậu qua đây, một hồi có tác dụng lớn!"Diệp Thần nhếch miệng lên.

Vừa dứt lời, Phùng Thương Tùng trên giường bệnh bỗng nhiên mở hai mắt ra, từ trên giường bệnh ngồi thẳng tắp đứng dậy, giống y như xác chết vùng dậy trong phim ảnh!

"Cha!"

"Gia gia!"

Một nhà Phùng Kiến Quốc thấy thế mừng rỡ, vội vàng vọt tới trước giường bệnh.

"Nôn, ta muốn nôn"

Phùng Thương Tùng chỉ chỉ cổ họng mình, nói xong cũng úp sấp bên cạnh mép giường chuẩn bị nôn mửa.

Lê Xán thấy thế nghĩ lấy lòng bố chồng, vội vàng bưng chậu nước tới, cười nhẹ nhàng nói:"Cha, ngài muốn ói thì ối đi, con bưng cho ngài!"

"Oa!"

Phùng Thương Tùng cũng không khách khí, há mồm phun ra một đoàn chất lỏng màu đen, dinh dính!

Trong phòng bệnh nháy mắt tràn ngập một cỗ hôi thối, tất cả mọi người không tự chủ được nắm cái mũi, Lê Xán lại càng không may, hai tay nàng bưng chậu nước cách lão đầu gần nhất, bất đắc dĩ chỉ có thể kìm nén không hít thở.

Liên tiếp nôn mấy ngụm lớn, lúc này Phùng Thương Tùng mới thở ra một hơi dài, mặt mũi tràn đầy thoải mái nằm lại trên giường.

Lê Xán thấy thế vội vàng buông chậu nước xuống, lấy tốc độ chạy trăm mét lao ra phòng bệnh, chỉ chốc lát bên ngoài liền truyền đến thanh âm nàng nôn khan

"Cha, ngài không sao?"

Phùng Kiến Quốc thấy sắc mặt phụ thân dần dần hồng nhuận, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra.

"Thoải mái hơn!"

Phùng Thương Tùng khẽ gật đầu, nhìn thấy La Lượng cũng đứng tại phòng bệnh, không khỏi hỏi:"La viện trưởng, là ngài cứu được lão già ta đi?"

"Ách"

"Gia gia, là Diệp Thần y cứu được ngài!"

Phùng Tử Luân sớm phục Diệp Thần sát đất, vội vàng đem cả kiện sự tình một năm một mười nói ra.

Phùng Thương Tùng nhìn Diệp Thần một chút, mặt mũi tràn đầy cảm kích nói:

"Anh hùng xuất thiếu niên, Diệp bác sĩ, cám ơn cậu!"

"Chuyện nhỏ, cổ độc trong cơ thể lão cũng đều phun ra, về sau dùng thuốc Đông y điều trị một chút liền có thể khỏi hẳn!"Diệp Thần mỉm cười.

"Cổ độc?"

Đám người nghe xong đều ngây ngẩn cả người, La Lượng càng là hoảng sợ nói:"Không thể nào, chúng tôi đã thay lão gia tử làm kiểm tra thân thể toàn diện, cũng không phát hiện hắn trúng độc a!"

"Các người nhìn chậu nước kia, bên trong có cái gì!"Diệp Thần chỉ vào chậu nước thản nhiên nói.

Nghe được Diệp Thần nói như vậy, cha con Phùng Kiến Quốc cùng La Lượng đều tập trung nhìn vào, kết quả tất cả đều trợn tròn mắt!

Chương 26. Cổ trùng!

Chỉ thấy bên trong nước bẩn đục ngầu, đếm không hết tiểu côn trùng màu trắng đang điên cuồng nhúc nhích, thân thể của bọn chúng nhỏ như sợi tóc, nhưng số lượng lại nhiều kinh người!

"Này làm sao có thể như vậy?"

Phùng Kiến Quốc chịu đựng buồn nôn, mặt mũi tràn đầy chấn kinh nhìn xem Diệp Thần.

Phùng Thương Tùng giãy dụa thân thể, đứng lên nhìn thoáng qua vào trong nước, đồng dạng cũng cả kinh trợn mắt hốc mồm!

"Tôi nói qua, ông cháu ba người đều bị hạ độc, có người muốn cả nhà các người xuống đất, hiện tại tin tưởng đi?"

"Mấy ngày nữa cổ trùng lớn lên, liền sẽ điên cuồng gặm nuốt nội tạng lão gia tử, đến lúc đó coi như thần tiên xuất thủ cũng không cứu nổi!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Lẽ nào lại như vậy! Đây là muốn tuyệt hậu Phùng gia ta a!"

Phùng Thương Tùng tức giận đến toàn thân run rẩy, cả giận nói:"Kiến Quốc, con lập tức tra cho ta, đến cùng là ai muốn dồn Phùng gia chúng ta vào chỗ chết!"

"Vâng, cha!"Phùng Kiến Quốc cũng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Diệp Thần y, cái kia, vậy tôi cùng cha tôi phải làm sao bây giờ a?"Phùng Tử Luân gấp, hắn cũng không muốn để cổ trùng gặm nuốt nội tạng của mình.

"Không phải còn có hai bát thuốc sao, các ngươi uống a!"

Diệp Thần vừa nói xong, Phùng Tử Luân bước nhanh tới, ôm lấy một bát thuốc Đông y đen sì, từng ngụm từng ngụm uống.

Phùng Kiến Quốc thấy con trai uống, cũng tranh thủ thời gian bưng lên một bát thuốc uống một hơi cạn sạch!

Uống xong, hai cha con như trút được gánh nặng thở ra một hơi dài, Phùng Tử Luân càng là vỗ vỗ miệng, nói:

"Quá dễ uống, chưa từng cảm thấy thuốc Đông y vừa dễ uống lại vừa tốt như vậy!"

La Lượng bên cạnh thấy thế dở khóc dở cười, trong lòng tự nhủ cái đồ chơi này là thuốc cứu mạng ngươi, có thể không tốt sao?

Lúc này Lê Xán cũng vừa nôn xong đi vào, biết được ông cháu Phùng gia uống hết thuốc, một chút liền hoảng hốt vội vàng nói với Diệp Thần:

"Tiểu thần y, cậu tranh thủ thời gian cũng cho viết cho tôi một đơn thuốc a, bằng không tôi chết chắc!"

"Bà lại không trúng độc, viết đơn thuốc làm cái gì?"

Diệp Thần sững sờ, người Ninh Châu đều thích uống thuốc Đông y như vậy sao?

Lê Xán nghe xong mình không trúng độc, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Diệp thần y, cám ơn cậu đã cứu người một nhà chúng tôi, phí xem bệnh bao nhiêu tôi lập tức viết chi phiếu cho cậu!"Phùng Kiến Quốc mặt mũi tràn đầy cảm kích nói với Diệp Thần.

"Phí xem bệnh các người cho sư tỷ đi, tôi còn có việc đi trước!"

"Sư đệ, đệ đi đâu?"Nhan Thanh hỏi.

"Về nhà a, nàng dâu của đệ đang chờ ở nhà a!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

"Xú tiểu tử, đừng để lại bị đuổi ra ngoài!"

Nhan Thanh nghe xong nhịn không được liếc mắt, từ khi tiểu sư đệ gặp Tô Tuyết Di, cả ngày nàng dâu nàng dâu không thấy phiền sao?

"Sư tỷ, đệ đi!"

"Ban đêm đi nhà Đại sư tỷ ăn cơm không, tỷ mới học một món thịt kho tàu cây nấm, ban đêm làm cho đệ ăn nha!"

"Không được, cảm ơn sư tỷ!"

Diệp Thần nghe xong Nhan Thanh muốn làm thịt kho tàu cây nấm cho hắn ăn, dọa đến tranh thủ thời gian chạy ra phòng bệnh.

"Ô đỏ, sào trắng, ăn xong nằm ván, nằm ván, ngủ quan tài, quan tài, sau đó cùng một chỗ chôn núi núi"

Diệp Thần chạy ra phòng bệnh, không giải thích được tại sao trong đầu lại xuất hiện ca khúc hấp dẫn này.

Trong phòng bệnh, mặt mũi Phùng Thương Tùng tràn đầy cảm kích nói với Nhan Thanh:"Lần này may mắn mà có có Nhan giáo sư cùng Diệp tiểu hữu, bằng không Phùng gia tôi đã gặp xui xẻo!"

"Phùng lão nói quá lời, trị bệnh cứu người là bản phận của thầy thuốc!"

"Kiến Quốc, viết tấm chi phiếu cho Nhan giáo sư đi, nhất định phải hảo hảo cảm tạ người ta!"

"Vâng, cha!"

Phùng Kiến Quốc cũng nghiêm túc, xoát xoát viết một tấm chi phiếu mười triệu, hai tay đưa cho Nhan Thanh, cười bồi nói:

"Nhan giáo sư, đây là một chút phí xem bệnh, mong ngài nhận lấy!"

Lưu Thắng trong lúc vô tình thoáng nhìn con số trên chi phiếu, lập tức cả người đều không tốt, hắn theo nghề thuốc cả một đời đều không có kiếm được nhiều tiền như vậy

"Tốt, tôi thay sư đệ nhận lấy!"

Nhan Thanh tiếp nhận chi phiếu nhìn thoáng qua, gật đầu nói:"Các vị, tôi còn có việc trước hết cáo từ!"

"Nhan giáo sư, cô chờ một chút!"

La Lượng thấy Nhan Thanh đi ra ngoài, vội vàng nhanh chân đuổi theo.

"La viện trưởng, còn có việc?"

Nhan Thanh đi tới cửa, quay người nghi ngờ nhìn xem La Lượng.

"Khụ khụ, không nghĩ tới sư đệ Nhan giáo sư cũng lợi hại như thế, không biết hắn công tác ở cái viện nào a?"La Lượng mỉm cười hỏi thăm.

"Hắn vừa tới Ninh Châu, vẫn chưa có công việc!"

"Vậy thì tốt quá!"

La Lượng sáng mắt lên, vội vàng nói:"Cô có thể mời Diệp bác sĩ đến bệnh viện của chúng ta công tác được không? Yên tâm, mặc kệ hắn đòi điều kiện gì, tôi đều đáp ứng!"

Để tỏ lòng thành ý, La Lượng cũng coi như 'Dốc hết vốn liếng'!

Chuyên gia toàn viện đều không chữa khỏi bệnh, người ta một bát nước thuốc liền chữa khỏi, người tài giỏi như thế bỏ qua chẳng phải là quá đáng tiếc?

"Để tôi hỏi hắn xem, có đồng ý hay không còn phải chính hắn quyết định!"

Chương 27. Rùa biển!

Nhan Thanh nói xong quay người rời đi phòng bệnh, La Lượng theo sát phía sau, trong phòng bệnh chỉ còn lại có người một nhà Phùng gia.

"Kiến Quốc, vừa rồi con cho Nhan giáo sư bao nhiêu tiền?"Phùng Thương Tùng thấy bọn người vừa đi liền hỏi.

"Mười triệu!"

"Quá ít! Cao nhân giống Diệp tiểu hữu, chúng ta nhất định phải hảo hảo kết giao!"

Phùng Thương Tùng hơi chút trầm tư, nói thẳng:"Diệp tiểu hữu vừa tới Ninh Châu, hẳn là còn chưa có địa phương xuống chân. Con mau đuổi theo, đem biệt thự số một sơn trang Vân Đỉnh đưa cho hắn!"

"Vâng, cha, để con đi!"

Phùng Kiến Quốc sững sờ, lập tức đứng dậy rời đi phòng bệnh, bước nhanh tới cửa bệnh viện.

"……"

Phùng Tử Luân nuốt ngụm nước bọt, biệt thự ở sơn trang Vân Đỉnh là khu biệt thự cấp bậc cao nhất Ninh Châu do Phùng gia khai phá, gia gia nói biệt thự số một cũng là Lâu Vương, giá trị hơn trăm triệu!

Diệp Thần đang ở cổng bệnh viện chờ xe taxi, đột nhiên sau lưng truyền đến thanh âm Phùng Kiến Quốc:

"Diệp Thần y!"

"Phùng tiên sinh, sao vậy?"Diệp Thần nhìn lại, Phùng Kiến Quốc đang đường chạy chậm về phía hắn.

"Lần này may mắn mà có Diệp Thần y cứu giúp, tôi có cái lễ vật muốn tặng cho cậu, còn mong cậu đừng từ chối!"

"Lễ vật?"

Phùng Kiến Quốc từ trong túi móc ra một chuỗi chìa khoá, cười nói:"Đây là chìa khoá biệt thự số một sơn trang Vân Đỉnh, Diệp tiên sinh, về sau cậu chính là chủ nhân biệt thự!"

"Quá khách khí đi?"

"Diệp Thần y đã ba mạng cứu Phùng gia chúng tôi, chỉ một tòa biệt thự tính là gì!"

"Vậy được rồi, không nhận thì quá bất lịch sự!"

Diệp Thần nhận lấy chìa khoá, lúc này Tô Kiến Quốc mới thở phào nhẹ nhõm, cùng Diệp Thần hàn huyên vài câu rồi quay người lại trở về phòng bệnh.

"Phùng gia rất có tiền a!"

Diệp Thần nhìn xem cái chìa khóa trong tay nhếch miệng cười một tiếng, vừa vặn một chiếc xe taxi lái tới, hắn đưa tay cản lại trực tiếp lên xe.

Rất nhanh, Diệp Thần đến Tô gia.

Theo chuông cửa vang lên, mở cửa chính là Lý Hương Cầm, nhìn thấy là Diệp Thần, sắc mặt của nàng trong nháy mắt âm trầm, ngăn tại cổng cả giận nói:

"Tiểu tử thúi, tại sao lại là ngươi, không cho phép tiến vào!"

"Tôi tới tìm nàng dâu của mình, cũng không phải tìm bà, vì cái gì không cho vào!"Diệp Thần rất phiền Lý Hương Cầm, nếu không phải nể mặt Tô Tuyết Di, hắn thật muốn quất cho cái miệng rộng này một trận.

"Ai là nàng dâu của ngươi?"

"Cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga! Nói thật cho ngươi biết, tôi đã giới thiệu cho Tuyết Di một vị thanh niên tài tuấn. Tối nay hắn lại tới, ngươi tranh thủ thời gian cút đi!"Nói xong, Lý Hương Cầm làm bộ liền muốn đóng cửa.

"Mẹ, mẹ làm gì vậy!"

Đúng lúc này Tô Tuyết Di xuất hiện, nàng một tay kéo lấy Diệp Thần tiến đến, thở phì phò nói:"Con cùng Diệp Thần đã là vợ chồng hợp pháp, mẹ đừng có hồ nháo được không!"

"Mẹ hồ nháo?"

Lý Hương Cầm sững sờ, lập tức giận tím mặt:"Con nhìn tiểu tử này xem, toàn thân trên dưới có cái điểm nào xứng với con? Mẹ đã giới thiệu cho con chính là một hải quy (du học sinh), muốn tiền có tiền, muốn học thức có học thức, tiểu tử này sao có thể so sánh được?"

"Rùa biển?"

Diệp Thần nhếch miệng cười nói:"Nàng dâu, nguyên lai mẹ em thích ăn hải sản a! Vậy để hôm nào lão công mời cả nhà chúng ta đi ăn, rùa biển, cua biển đều bao no!"

Phốc!

Nghe được Diệp Thần nói như vậy, nguyên bản Tô Tuyết Di còn đang tức giận, lập tức nhịn không được cười phốc một tiếng.

Mà Lý Hương Cầm thì tức giận đến tái mặt, tiểu tử này cố ý a, cái gì rùa biển của biển, đây đâu phải chợ hải sản đâu!

"Lão bà, con gái đều đã có giấy chứng nhận kết hôn, nếu không coi như xong đi?"

Tô Vạn Đạt cũng đi ra, tận tình khuyên bảo khuyên nhủ:"Bằng không để hàng xóm biết việc này, nhà ta sẽ rất không mặt mũi a?"

"Tô Vạn Đạt, ông còn biết sĩ diện?"

Lý Hương Cầm đột nhiên xù lông, chỉ thẳng vào cái mũi Tô Vạn Đạt, dạy dỗ:

"Nam nhân không có tiền đồ nhất Tô gia chính là ông, ông có điểm gì tốt? Ngay cả cái nhà chúng ta đang ở cũng là nhà cũ, ông còn đòi sĩ với diện, thích thì đi sơn trang Vân Đỉnh mua cái biệt thự lớn a!"

"Cái này"

Tô Vạn Đạt cười khổ, hắn vẻn vẹn chỉ cầm mười phần trăm cổ phần ở công ty gia tộc.

Mặc dù cuộc sống cũng tạm ổn so với gia đình bình thường, nhưng muốn đi sơn trang Vân Đỉnh mua biệt thự là không thể nào, bởi vì ở đó không chỉ muốn có tiền, còn phải có địa vị mới được.

"Hừ! Không phản đối được đúng không, lúc trước cũng không biết có phải tôi bị mù hay không, thế mà gả cho ông!"

Lý Hương Cầm hùng hổ dọa người, không lưu lại cho lão công mình chút mặt mũi nào.

"Mẹ, sao mẹ có thể nói ba như vậy! Người một nhà bình an khỏe mạnh là tốt rồi, vì sao cần phải ở biệt thự lớn, con không thèm!"Tô Tuyết Di vì cha mình mà bất bình.

"A?"

Diệp Thần gãi đầu một cái, cười cười nói:"Nàng dâu, em không thích ở biệt thự lớn a? Trong tay lão công có chìa khóa nhà ở tại sơn trang Vân Đỉnh, hay là tặng cho mẹ em đi?"

Chương 28. Hoa tươi cắm vào bãi phân trâu?

Lý Hương Cầm nghe xong đều bị chọc giận quá mà cười lên, mặt mũi nàng tràn đầy khinh thường nhìn xem Diệp Thần, hừ lạnh nói:

"Tiểu tử, ngươi vẫn còn có thể thổi!"

"Nếu ngươi có nhà tại sơn trang Vân Đỉnh, bà lập tức để Tuyết Di gả cho ngươi, về sau ngươi sẽ có quyền nói chuyện trong nhà, bảo bà gọi ngươi là đại gia cũng được!"

"Diệp Thần, cậu đừng nói mò!"

Tô Tuyết Di khẽ cau mày lại:"Nếu cậu còn nói láo nữa, tôi, tôi sẽ không để ý tới cậu!"

"Nàng dâu, đó là thật a!"

Diệp Thần chỉ đành chịu móc ra chìa khoá, giải thích nói:"Vừa rồi tôi cứu được Phùng gia lão gia tử, đây là bọn họ tự tay cho tôi, còn nói đây là chìa khóa của biệt thự số một gì gì đó!"

"Người trẻ tuổi, nói đùa cũng phải có chừng mực, không thể mắc thêm lỗi lầm nữa!"Tô Vạn Đạt đều nghe không nổi nữa.

"Tôi không có nói đùa a!"

"Được rồi! Tiểu tử, lời thế nhưng là từ chính miệng ngươi nói ra!"

Lý Hương Cầm đảo mắt, nhìn xem Tô Tuyết Di nghiêm mặt

nói:"Con gái, ngày mai chúng ta liền đi sơn trang Vân Đỉnh, nếu như tiểu tử này là nói láo, con phải lập tức ly hôn với hắn!"

"Mẹ"

"Lần này tuyệt đối mẹ sẽ không nhượng bộ, gia phong của Tô gia rất nghiêm khắc, quyết không thể tha thứ những kẻ thích nói láo!"Lý Hương Cầm nói như chém đinh chặt sắt.

"Ân, con gái, lần này cha ủng hộ mẹ con!"Tô Vạn Đạt thần tình nghiêm túc.

"Diệp Thần, cậu cùng tôi vào đây!"

Tô Tuyết Di khẽ cắn môi son, lôi kéo tay Diệp Thần trực tiếp đi trở về gian phòng của mình.

Lần này Lý Hương Cầm ngược lại là không có ngăn cản, bởi vì đánh chết nàng cũng không tin, Diệp Thần có thể có được biệt thự ở sơn trang Vân Đỉnh.

Trong gian phòng, Tô Tuyết Di trợn mắt lên, tức giận trừng mắt Diệp Thần.

"Nàng dâu, nhìn lão công như vậy làm gì?"Diệp Thần cười khổ, mình làm sao đắc tội cô nàng này?

"Diệp Thần, làm sao cậu lại không thể bỏ được thói quen mạnh miệng a!"Giọng điệu Tô Tuyết Di có chút thất vọng nói"Bây giờ mẹ tôi đã bắt được cái chuôi nay, ngày mai cậu biết tính kiểu gì!"

"Nguyên lai vì chuyện này a!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Không ngờ cậu còn cười được, lần này ngay cả cha tôi đều tức giận!"

"Quên đi, hội đấu giá đêm nay, tôi có thể cầm về mối làm ăn của Tô gia, như vậy có khi mẹ có thể tha thứ cho cậu!"

Tô Tuyết Di nhẹ nhàng thở dài, nghiêm chỉnh mà nói Diệp Thần cũng coi như nam nhân chất lượng tốt, y thuật cao siêu dáng dấp lại soái, nhưng vì cái gì hết lần này đến lần khác hắn lại thích nói láo a, còn dạy mãi không sửa được, quả thực làm người đau đầu.

Diệp Thần nhún vai không nói chuyện, Tô Tuyết Di nhìn hắn một cái nói:

"Đi thôi, tôi dẫn cậu đi một bộ ra dáng quần áo!"

"Y phục của tôi không được sao?"Diệp Thần sững sờ.

"Đêm nay tham gia hội đấu giá đều là nhân vật giàu có Ninh Châu, y phục của cậu quá quê mùa! Đi thôi, tôi mua cho ngươi, không cần cậu dùng tiền!"Tô Tuyết Di còn tưởng là Diệp Thần xấu hổ vì ví tiền rỗng tuếch, chủ động đưa ra tiền của mình.

"...."

Diệp Thần nghe vậy dở khóc dở cười, xem ra bản thân mình thực sự đã dính vào con đường 'Ăn bám', thật sự là càng chạy càng xa.

Hai người rời phòng, Lý Hương Cầm nghe được con gái muốn dẫn Diệp Thần đi mua quần áo, không khỏi hừ lạnh nói:

"Còn nói mình có biệt thự tại sơn trang Vân Đỉnh đâu, ngay cả bộ quần áo ra dáng cũng không có, hay thật?"

"Diệp Thần, cậu chớ để ý, mặc dù mẹ tôi nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng như đậu hũ!"Tô Tuyết Di vội vàng hoà giải, lôi kéo Diệp Thần nhanh chóng ra khỏi nhà.

"Hừ! Con không cần phải nói êm tai, để xem ngày mai hắn sẽ làm như thế nào!"Lý Hương Cầm cắn răng nói.

"Lão bà, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng"

"Khoan cái đầu, ông câm miệng cho tôi!"

Tô Vạn Đạt rụt cổ một cái, cọp cái muốn ăn thịt người, mình vẫn là ngoan ngoãn ngậm miệng đi!

trung tâm thương mại Phỉ Thúy Hồ.

Diệp Thần xuống xe, đi theo Tô Tuyết Di vào cửa hàng, tìm tới một nhãn hiệu cửa hàng chuyên bán trang phục nam.

"Tiểu thư, xin hỏi ngài muốn mua cái gì?"Nữ phục vụ viên cười chân thành tiến lên đón.

"Xin giúp hắn chọn lựa một bộ âu phục phù hợp."

Tô Tuyết Di gật gật đầu, chỉ chỉ Diệp Thần đứng ở phía sau.

"A, vị tiên sinh này a"

Nữ phục vụ viên đánh giá Diệp Thần một chút, trên mặt lập tức toát ra thần sắc khinh thường, xem ra nam nhân này chính là nông dân.

"Cô nhìn đủ chưa, lại nhìn tôi sẽ thu tiền!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Mời đi theo tôi!"

Nữ phục vụ viên nhếch miệng, cố ý đem Diệp Thần dẫn tới quầy chuyên bán trang phục nam đắt tiền nhất, cười lạnh nói:"Tiên sinh, ngài có thể thử quần nơi này, bất quá rất đắt a!"

"Đắt thì đắt, dù sao vợ tôi sẽ cho tiền!"Diệp Thần nhún vai. Nói xong tiện tay chọn lấy một bộ âu phục đi vào phòng thử áo.

"....."

Vô sỉ!

Gia hỏa này ăn bám thì cũng thôi đi, thế mà còn lý lẽ hùng hồn như vậy?

Phục vụ viên không khỏi nhìn Tô Tuyết Di nhiều một chút, nữ sinh xinh đẹp như vậy làm sao lại thích loại nhà quê như này, thật sự là một đóa hoa tươi cắm vào bãi phân trâu a.

Chỉ chốc lát, Diệp Thần thay quần áo xong đi ra.

"Nàng dâu, em xem thế nào?"

Diệp Thần khẽ nhíu mày, hắn cảm thấy mặc tây phục còn không thích bằng áo phông, không có chút thoái mái nào.

Chương 29. Đồ nhà quê!

Tô Tuyết Di nhìn lại, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy Diệp Thần mặc âu phục màu đen, đeo nơ màu đen, khiến cho cả người hắn có cảm giác nhiều hơn mấy phần thành thục, cổ áo áo sơ mi trắng có chút rộng mở, lộ ra làn da màu lúa mì, con mắt thâm thúy có thần, mũi cao thẳng, bờ môi gợi cảm, phối hợp cùng một chỗ, khuôn mặt anh tuấn càng ra vẻ soái khí.

"Rất đẹp trai a!"

Trong mắt mấy nữ phục vụ viên trong cửa hàng đều nhanh toát ra sao sáng.

"Nàng dâu, được hay không, em nói một câu a, sao cứ nhìn chằm chằm người ta vậy?"Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, quả nhiên, mình vẫn là không thích hợp mặc âu phục.

"Không có, không có gì! Cậu mặc bộ quần áo này rất hợp!"

Tô Tuyết Di có chút thất thần, nàng cũng không thể không thừa nhận, trong nháy mắt vừa rồi mình có chút động tâm, thậm chí trong đầu còn xuất hiện một chút cảnh tượng không nên xuất hiện.

"Nhưng lão công luôn cảm thấy khó chịu, nếu không vẫn là bộ áo phông đi?"Diệp Thần giơ giơ cánh tay có vẻ hơi gò bó.

"Không, chính là bộ này, cậu tuyệt đối không được đổi!"

"Phục vụ viên, làm phiền tính tiền đi!"Tô Tuyết Di rất hài lòng cách ăn mặc của Diệp Thần, cười một tiếng chuẩn bị đi quầy tính tiền.

"A, đây không phải Tô Tuyết Di sao?"

Đúng lúc này, một thanh âm xa lạ tới

Tô Tuyết Di nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử trẻ tuổi ăn mặc quyến rũ, ôm cánh tay một nam nhân trung niên đi tới bên này.

"Tống Nhạc Nhạc, cô cũng tới mua quần áo?"

"Đúng vậy a! Cửa hàng cũng không phải nhà cô mở, tôi thích thì tôi đến mua, chẳng lẽ lại còn phải xin phép sao?"

Tống Nhạc Nhạc giọng điệu chanh chua, nàng cùng Tô Tuyết Di là bạn học cao trung, hai người đều là mỹ nữ cấp hoa khôi, nhưng Tô Tuyết Di vẫn luôn chèn ép Tống Nhạc Nhạc một bậc, bởi vậy cũng làm cho nàng cảm thấy rất khó chịu!

"Nhạc Nhạc, đây là bạn học của em?"

Nam trung niên với một kiểu tóc 'Địa Trung Hải' (có tóc hai bên ở giữa hói), vừa nhìn thấy Tô Tuyết Di hai mắt liền tỏa sáng, nữ nhân thật xinh đẹp, phải làm cho nàng quỳ dưới gối hầu hạ mình.

"Đúng vậy a, nàng là bạn học cao trung của em, Tô Tuyết Di."

"Xin chào Tô tiểu thư, kẻ hèn này là quản lý cửa hàng Phỉ Thúy Hồ, Hoàng Chí, hạnh ngộ hạnh ngộ!"

Nói xong, Hoàng Chí vươn tay heo của mình ra, ai ngờ, Tô Tuyết Di lại trực tiếp lựa chọn coi nhẹ.

Hoàng Chí xấu hổ cười một tiếng cũng không có tức giận, hắn thích nữ nhân có cá tính, dạng này chinh phục mới cảm giác càng có thành tựu!

Tống Nhạc Nhạc lại ăn dấm, nàng lườm Diệp Thần một chút, cố ý đề cao giọng:

"Tuyết Di, cô có bạn trai mới? Nhìn hắn còn trẻ như vậy hắn là vẫn còn rất kém cỏi đi!"

"Hừ, Diệp Thần là bác sĩ, không có kém như cô nói!"Tô Tuyết Di khẽ cau mày lại phản bác.

"Bác sĩ?"

Tống Nhạc Nhạc nghe xong sắc mặt lúc này âm trầm xuống, biểu lộ so với ăn con ruồi bọ còn khó chịu hơn.

Dựa vào cái gì Tô Tuyết Di có thể tìm bạn trai trẻ tuổi vừa đẹp trai vừa là bác sĩ, mà mình chỉ có thể tìm đại thúc dầu mỡ?

"Xem như bác sĩ thì thế nào, không phải chỉ là tên làm công xem bệnh cho người ta sao!"

Tống Nhạc Nhạc yêu kiều hừ một tiếng, ôm cánh tay nam tử trung niên, ra vẻ thân mật nói:"Lão Hoàng nhà tôi mới gọi là nam nhân thành công, quản lý cửa hàng to như thế này, mạnh hơn nhiều so với một bác sĩ nhỏ!"

"Cô"

Tô Tuyết Di tức giận đến không nói được gì.

"Nàng dâu, chớ nói chuyện cùng ngốc bức, bằng không sẽ kéo thấp IQ của mình xuống!"

Diệp Thần nhún vai, thản nhiên nói:"Mà quần áo cũng đã mua xong rồi, chúng ta đi thôi!"

"Đồ khốn, ngươi nói cái gì!"

Trong lòng Tống Nhạc Nhạc vốn cũng không thoải mái, nghe được Diệp Thần nói như vậy, trong nháy mắt xù lông, chỉ vào Diệp Thần quát lớn:

"Dám mắng lão nương, có tin lão nương cho ngươi một trận không!"

"Cô lo cho bản thân mình trước đi, nếu được thì đi bệnh viện phụ khoa một chuyến đi, ở đây kêu to gọi nhỏ cái gì!"Diệp Thần mặt mũi tràn đầy khinh thường nhìn xem Tống Nhạc Nhạc.

"Ngươi, ngươi nói hươu nói vượn cái gì!"

Tống Nhạc Nhạc nghe vậy sắc mặt đại biến, vội vàng quay đầu nói với Hoàng Chí:"Lão Hoàng, tiểu tử này mắng em, anh còn không giúp em giáo huấn hắn!"

Hoàng Chí lườm Tô Tuyết Di một chút, âm thanh lạnh lùng nói:"Tiểu tử, xem ở phân thượng vị tiểu thư xinh đẹp này, cậu nói một lời xin lỗi bạn gái tôi coi như xong, bằng không tôi lập tức để ngươi lăn ra cửa hàng!"

"Cửa hàng là của ông?"Diệp Thần nhíu mày.

"Nguyên lai là cái đồ nhà quê a!"Tống Nhạc Nhạc nghe xong lập tức giễu cợt nói:

"Phỉ Thúy Hồ là tập đoàn của Kiều thị, vậy mà cũng không biết? Tuyết Di, ánh mắt của cô thật sự là càng ngày càng kém!"

Mặt Tô Tuyết Di khẽ đỏ lên, Phỉ Thúy Hồ tại Ninh Châu là cửa hàng mang tính tiêu chí, đúng là không ai không biết, không người không hay.

"A, nguyên lai là sản nghiệp của Đại sư tỷ a!"

Diệp Thần bừng tỉnh đại ngộ, hắn liếc nhìn Hoàng Chí hồ nghi nói:"Vậy không phải ông cũng là tên làm công sao, tôi còn tưởng rằng cửa hàng là ông đâu!"

"Thật sự là cho thể diện mà không cần!"

Chương 30. Nhìn mặt nói chuyện!

Hoàng Chí nghe xong giận tím mặt, lúc này lấy điện thoại di động ra gọi một cuộc.

Rất nhanh, mấy tên bảo an liền vọt vào cửa hàng bán quần áo, bảo an dẫn đầu một mặt nịnh hót đi đến trước mặt Hoàng Chí, cười làm lành nói:

"Hoàng tổng, là gia hỏa nào không mở mắt chọc ngài tức giận, để tôi giúp ngài đem hắn ném ra ngoài!"

"Chính là hắn!"

Tống Nhạc Nhạc chỉ vào Diệp Thần, kêu gào nói:"Còn có âu phục trên người hắn, loại đồ nhà quê này làm sao phối mặc tây phục, lột xuống!"

Bảo an thấy Tống Nhạc Nhạc kéo cánh tay Hoàng Chí, cũng không nhiều lời cái gì, mặt đen lên đi đến trước mặt Diệp Thần, cười lạnh nói:

"Anh bạn, thức thời đi phòng an ninh với tôi, nếu không đừng trách tôi không khách khí!"

"Các người muốn làm gì, đây chính là xã hội pháp trị!"Tô Tuyết Di thấy thế không ổn vội vàng đứng ra nói.

"Hắc hắc, tiểu mỹ nữ quá ngây thơ! Ở đây anh mới là pháp, anh quyết định!"

Hoàng Chí mặt mũi tràn đầy hèn mọn mà nhìn xem Tô Tuyết

Di, cười xấu xa nói:"Em muốn tiểu tử này không bị đánh cũng được, ban đêm cùng anh đi ăn bữa cơm, thế nào?"

"Phi! Ngươi nằm mơ!"Tô Tuyết Di mắng.

"Hoàng ca, anh xem đi, nàng cũng không cho anh mặt mũi, anh còn nhẹ nhàng với nàng như vậy làm gì?"Tống Nhạc Nhạc thấy thế ghen tuông đại phát.

"Vậy cũng đừng trách ta! Trương đội trưởng, tiểu tử này không biết điều, hung hăng giáo huấn hắn cho ta!"Hoàng Chí cắn răng nói.

"Nếu các người dám làm loạn, tôi sẽ báo cảnh sát!"

Tô Tuyết Di vừa vội vừa tức, trực tiếp ngăn tại trước người Diệp Thần.

"Nàng dâu, không cần khẩn trương như vậy, để lão công gọi điện thoại!"

Diệp Thần cười khổ, lấy thân hình nhỏ bé này của Tô Tuyết Di cũng muốn 'Che mưa chắn gió'? Bất quá nàng cũng rất biết giữ của, là một nàng dâu tốt!

"Hừ, giả vờ giả vịt, một đồ nhà quê còn muốn viện binh?"Tống Nhạc Nhạc lạnh giọng giễu cợt nói.

"Tiểu tử, ta cho ngươi một phút, nhìn xem ngươi có thể tìm ai! Muốn hù dọa ta, không có cửa đâu!"Hoàng Chí cũng là mặt mũi tràn đầy khinh thường.

"Hi vọng một hồi ngươi còn có thể nói như vậy!"

Khóe miệng Diệp Thần nhếch lên một đường con giảo hoạt, lúc này lấy điện thoại di động ra bấm điện thoại Kiều An Na.

"Tiểu sư đệ, tỷ vừa định điện thoại cho đệ a!" Đầu bên kia điện

thoại rất nhanh truyền đến thanh âm ôn nhu của Kiều An Na.

"Gọi điện thoại cho đệ?"Diệp Thần sững sờ.

"Ân, ban đêm có cái hội đấu giá, đệ bồi sư tỷ đi cùng!"

"Sư tỷ, ban đêm đệ phải bồi nàng dâu, nàng cũng đi hội đấu giá."

"Tiểu tử thúi, có nàng dâu cũng không muốn sư tỷ?" Thanh âm Kiều An Na có chút u oán.

"Ách"

Diệp Thần dở khóc dở cười, làm sao cảm giác Đại sư tỷ đang ghen a?

"Nói đi, tìm tỷ có chuyện gì?"

"Đại sư tỷ, đệ tại cửa hàng Phỉ Thúy Hồ mua quần áo, kết quả có gia hỏa Hoàng Chí nói là muốn thu thập đệ!"Diệp Thần một mặt nhẹ nhõm cười nói.

"Lẽ nào lại như vậy! Họ Hoàng muốn mất việc sao, đệ đem điện thoại đưa cho hắn!"

"Tốt!"

Diệp Thần nói xong đưa điện thoại di động đưa cho Hoàng Chí, một mặt cười nói:"Hói, Kiều tổng để ông nghe!"

"Kiều tổng?"

Hoàng Chí nghe xong lúc này nhăn nhăn lông mày, hắn nhìn dáng vẻ Diệp Thần không giống nói đùa, trong lòng không khỏi hơi hồi hộp một chút, tiểu tử này sẽ không thật nhận biết Kiều tổng đi?

Đợi đến khi Hoàng Chí nhận lấy điện thoại, vừa đặt ở bên tai uy một tiếng, liền nghe được đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng mắng phẫn nộ của Kiều An Na:

"Hoàng Chí, có phải ông muốn nghỉ làm hay không, dám gây khó dễ sư đệ tôi!"

"Kiều tổng, tôi"

"Bớt nói nhảm! Tranh thủ thời gian xin lỗi sư đệ tôi, bằng không ngày mai liền cuốn gói cuốn người đi!"

Ba!

Kiều An Na vốn là trong lòng có lửa, nói xong thở phì phò cúp điện thoại.

Lần này đến phiên Hoàng Chí trợn tròn mắt, nghe âm thanh tút tút trong loa, hắn gian nan nuốt ngụm nước bọt, quay đầu hướng về phía Diệp Thần lộ ra một cái nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

"Có thể đem điện thoại trả lại cho tôi sao?"Diệp Thần một mặt hài hước nhìn xem Hoàng Chí.

"Diệp tiên sinh, ngài, điện thoại của ngài"

Hoàng Chí nghe xong vội vàng hai tay đưa điện thoại di động đưa tới trước mặt Diệp Thần, thái độ mười phần cung kính.

Bảo an rất có nhãn lực, thấy thái độ Hoàng Chí thay đổi, tranh thủ thời gian cất kỹ gậy cao su trong tay, đồng thời lộ ra nụ cười tươi như mùa xuân.

Nhìn mặt mà nói chuyện, là kỹ năng thiết yếu của bảo an!

"Hoàng ca, anh đối với tiểu tử này quá khách khí đi!"

Tống Nhạc Nhạc lại không phát hiện dị dạng, chỉ vào Diệp Thần thở phì phò nói:"Tên nhà quê này còn dám gọi điện thoại hù dọa anh, nhanh thu thập hắn nha!"

Ba!

Vừa dứt lời, hiện trường truyền đến một tiếng bạt tai vang dội!

"Thu thập em gái ngươi!"

Hoàng Chí giận tím mặt, hung hăng lắc một bạt tai khác vào trên mặt Tống Nhạc Nhạc, cả giận nói:"Còn dám vô lễ với Diệp tiên sinh, ta hút chết cô!"

"Hoàng ca, anh, tại sao anh đánh em?"Tống Nhạc Nhạc bụm mặt, hoảng sợ nhìn xem Hoàng Chí.

"Câm miệng cho lão tử!"

"..."

Tống Nhạc Nhạc không dám nói thêm nữa, Hoàng Chí thấy thế lúc này mới mặt mũi tràn đầy lấy lòng nói với Diệp Thần:"Diệp tiên sinh, con đàn bà thối này dám mắng ngài, tôi đã thay ngài hung hăng giáo huấn rồi!"

Chương 31. Hạ trùng bất khả ngữ băng!

"Vậy ông còn muốn tôi đi phòng an ninh sao?"Diệp Thần cười lạnh.

"Không không không!"

Hoàng Chí nghe xong dọa sợ, vội vàng khoát tay cầu khẩn nói:"Mới vừa rồi là tôi có mắt không biết Thái Sơn, còn xin Diệp tiên sinh đại nhân không chấp tiểu nhân, coi như tôi là cái rắm, bỏ qua cho tôi lần này đi?"

Nghe được Hoàng Chí nói như vậy, tất cả mọi người giật nảy cả mình!

Nhất là Tô Tuyết Di, mặt mũi nàng tràn đầy hoang mang mà nhìn xem Diệp Thần, chẳng lẽ Đại sư tỷ thật sự là hắn Kiều tổng?

Không có khả năng!

Tô Tuyết Di rất nhanh lại phủ định mình ý nghĩ, dù sao thân phận giữa Diệp Thần và Kiều An Na chênh lệch quá lớn.

"Hừ, nói thật là dễ nghe!" Sắc mặt Diệp Thần âm trầm.

"Diệp tiên sinh, ngài muốn thế nào mới có thể tha thứ tôi, nếu không, tôi quỳ xuống van ngài được không?"Hoàng Chí khóc không ra nước mắt.

Nếu như không chiếm được Diệp Thần tha thứ, ngày mai hắn sẽ phải thất nghiệp, ngẫm lại nhà của mình đang vay, xe cũng đang vay, Hoàng Chí chỉ muốn tự tử!

"Diệp Thần, nếu không coi như xong đi!"

Tô Tuyết Di đến cùng là nữ nhân, thấy Hoàng Chí ăn nói khép nép cầu xin tha thứ, nhất thời mềm lòng khuyên Diệp Thần một câu.

"Tốt a, lão công đều nghe em, nàng dâu!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, nói xong dắt tay nhỏ trắng noãn của Tô Tuyết Di, tại lòng bàn tay 'Thưởng thức' một chút, vừa mềm lại trượt.

Mặt Tô Tuyết Di khẽ đỏ lên, hờn dỗi trừng mắt nhìn Diệp Thần một chút, gia hỏa này thế mà thừa cơ chấm mút?

Hoàng Chí nghe xong như trút được gánh nặng, vội vàng cười bồi nói:

"Tạ ơn Tô tiểu thư!"

"Diệp Thần, tôi đi trả tiền trước, sau đó chúng ta liền về nhà!"Tô Tuyết Di nói.

"Hai vị, tiền quần áo để tôi trả đi, cũng coi như một chút bồi thường vì tôi đã mạo phạm Diệp tiên sinh!"

Hoàng Chí có thể lên làm quản lý cửa hàng, tự nhiên cũng không phải người ngu, nếu có thể mượn cơ hội này kết giao Diệp Thần, vậy nhất định phải hái hoa!

"Không cần"

"Nàng dâu, em để hắn tính tiền đi, lão công vừa hỏi bộ âu phục này lên tới hai mươi ngàn a. Tiền cũng không phải gió lớn thổi là tới, có thể tiết kiệm được bao nhiêu liền tiết kiệm bấy nhiêu!"Diệp Thần nói rất chân thành.

"..."

Hoàng Chí nghe vậy khóe miệng co quắp một trận, tiền của mình cũng không phải gió lớn thổi tới a?

Mua quần áo xong, Diệp Thần nắm tay Tô Tuyết Di đi ra cửa hàng, Hoàng Chí tự mình đưa đến cửa, Diệp Thần vừa ra đến trước cửa liền dừng bước, quay đầu nhìn Hoàng Chí một chút, cười xấu xa nói:

"Hoàng quản lý, tôi khuyên ông vẫn là đi bệnh viện kiểm tra một chút đi, nếu không ông sẽ hối hận!"

"Bệnh viện?"

Hoàng Chí lúc này mới nhớ tới thân phận Diệp Thần là bác sĩ, mà lại hắn còn nói qua Tống Nhạc Nhạc có bệnh.

Đưa tiễn Diệp Thần, Tống Nhạc Nhạc ủy khuất ba ba đi qua đến, đáng thương nói:"Hoàng ca, anh đừng nghe tên kia nói bậy, em rất sạch sẽ đây này!"

"Lăn!"

Hoàng Chí khó thở đẩy Tống Nhạc Nhạc ra, nghiến răng nghiến lợi nói:"Hiện tại lão tử liền đi bệnh viện, nếu quả thật giống như Diệp tiên sinh nói, xem ta thu thập cô như thế nào!"

Tống Nhạc Nhạc nghe xong trợn tròn mắt, bởi vì nàng xác thực có bệnh, vẫn là căn bệnh mà bạn trai đời trước lưu cho nàng.

Rời đi cửa hàng, Diệp Thần mới vừa lên xe, kết quả Tô Tuyết Di liền nhìn chằm chằm hắn.

"Nàng dâu, em nhìn lão công như vậy có ý tứ gì a?"Diệp Thần cười xấu xa, chẳng lẽ mình lại trở nên đẹp trai như vậy?

"Đứng đắn một chút!"

Tô Tuyết Di khẽ cau mày lại, hỏi:"Cậu thành thật bàn giao, vì

sao lại quen biết Kiều tổng?"

"Nàng là Đại sư tỷ của lão công a, không phải lão công đã nói nhiều lần sao?"Diệp Thần nhún vai, một mặt vẻ mặt vô tội.

"Thật?"

"Không còn gì thật hơn, không tin ban đêm lão công dẫn em đi gặp nàng?"

"Đến lúc đó rồi nói sau!"

Tô Tuyết Di khởi động ô tô, nàng có chút tin tưởng, nhưng lại không phải hoàn toàn tin tưởng.

Sau khi về đến nhà, Lý Hương Cầm vậy mà lần đầu tiên để Diệp Thần vào nhà.

"Tiểu tử, nhớ kỹ sáng sớm ngày mai liền đi sơn trang Vân Đỉnh, nếu như cậu gạt chúng ta, trạm tiếp theo chính là Cục Dân Chính!"Lý Hương Cầm hừ lạnh nói.

"Mẹ"

"Tốt lắm! Dù sao ngày mai tôi cũng không chuyện làm, lúc nào đi cũng được!"Diệp Thần trả lời rất sảng khoái.

"Hừ! Lớn đầu như thế mà công việc đều không có, vậy mà vẫn còn mặt mũi mở miệng!"Lý Hương Cầm khinh thường nhếch miệng.

"..."

Diệp Thần cười cười không có phản bác, bất cứ lời nào hắn nói với Lý Hương Cầm, không khác nào côn trùng không thể nói về băng! (hạn chế kiến thức của một người)

Cơm nước buổi tối xong xuôi, Tô Tuyết Di hơi ăn diện một

chút, mang theo Diệp Thần đi tham gia hội đấu giá.

Hội đấu giá lần này tại Hội Sở Hoa Ngữ, nơi này là hội sở cấp cao nhất Ninh Châu, lão bản sau màn chính là Phùng gia.

Rất nhanh, Tô Tuyết Di liền lái xe chạy tới hội sở.

Dừng xe xong, nàng cùng Diệp Thần đi vào bên trong, không ngờ vừa tới cổng Diệp Thần liền bị bảo an ngăn lại.

"Tiên sinh, thật xin lỗi, mời lấy ra thư mời của ngài!"

"Hắn cùng tôi đi cùng nhau, tôi có thư mời a!"Tô Tuyết Di khẽ cau mày lại, đưa lên thư mời của mình.

Bảo an tiếp nhận thư mời nhìn thoáng qua, mỉm cười nói:"Tiểu thư, thư mời của ngài chính là phổ thông, không thể dẫn người đi vào a!"

"Cái đó, vậy làm sao bây giờ?"Tô Tuyết Di ngây ngẩn cả người.

"Thực sự thật có lỗi, tiểu thư ngài có thể đi vào, nhưng vị tiên sinh này chỉ có thể ở bên ngoài đợi!"Bảo an nói thẳng.

Chương 32. Lại gặp Kim thiếu!

Lúc này Tô Tuyết Di có chút bối rối, muốn nàng vứt bỏ Diệp Thần một mình đi hội đấu giá, trong lòng nhiều ít đều có chút băn khoăn.

"Nha, đây không phải Tô tiểu thư sao, làm sao vậy, không mang được người vào sao?"

Đúng lúc này, sau lưng truyền đến một tiếng nhạo báng trêu tức, Tô Tuyết Di nhìn lại, chỉ thấy Kim Dạ Vũ mang theo một người nam nhân trung niên đi tới bên này.

"Kim thiếu, chào ngài!"

Kim gia tại Ninh Châu là đại gia tộc, Tô Tuyết Di nhìn thấy Kim Dạ Vũ ít nhiều có chút khẩn trương.

"Tô tiểu thư, gia hỏa này là bằng hữu của cô?"Kim Dạ Vũ đi tới lạnh lùng nhìn xem Diệp Thần, trong ánh mắt hiện lên một vòng hàn mang sắc bén.

"Hắn, hắn là là"

"Ta là chồng nàng!"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, không nhịn được nói"Họ Kim, không có việc gì ít lắc lắc lư lư trước mặt ta, đừng tưởng rằng đổi một bảo tiêu là ta không dám đánh ngươi!"

"Ngươi là lão công Tô Tuyết Di?"

Nghe được Tô Tuyết Di nói Diệp Thần là lão công mình, Kim Dạ Vũ lập tức sáng mắt lên.

"Ngươi có ý kiến?"Diệp Thần cau mày nói.

"Tiểu tử, chuyện lần trước vẫn chưa xong đâu, tốt nhất ngươi đừng phách lối như vậy!"

Kim Dạ Vũ cắn răng, cười gằn nói:"Đều đã kết hôn còn dám đi vẩy An Na, hôm nay ta nhất định phải thay nàng hảo hảo giáo huấn cặn bã nam như ngươi!"

"Kim thiếu, đừng a!"

Tô Tuyết Di thấy hai người chuẩn đi lên, mau tới trước ngăn lại.

"Lăn đi, chỉ là Tô gia cũng dám quản chuyện của thiếu gia ta!"Kim Dạ Vũ đưa một tay đẩy Tô Tuyết Di ngã trên mặt đất.

"Nàng dâu, em không sao chứ?"

Diệp Thần thấy thế đau lòng muốn chết, cái mông nhỏ của nàng dâu vẫn còn non a, nếu là té bị thương lưu lại vết sẹo, vậy không phải hắn chịu thiệt thòi sao?

"Tôi, tôi không sao. Diệp Thần, cậu tuyệt đối đừng xúc động, không nên đánh nhau!"Tô Tuyết Di chịu đựng đau đớn nói.

"Nàng dâu, em yên tâm, lão công sẽ không đánh chết hắn!"Diệp Thần an ủi.

"....."

Tô Tuyết Di sững sờ, là mình không có biểu đạt rõ ràng sao?

Nhưng Diệp Thần đã không kiềm chế được trận lôi đình đang nổi lên, hắn đỡ Tô Tuyết Di từ dưới đất dậy, chỉ vào Kim Dạ Vũ gằn từng chữ

"Ngươi, quỳ xuống, lập tức dập đầu xin lỗi lão bà ta!"

"Ngươi nói cái gì?"

Kim Dạ Vũ nghe vậy đầu tiên là sững sờ, lập tức chỉ chỉ Tô Tuyết Di, mặt mũi tràn đầy giễu cợt nói

"Họ Diệp, ngươi uống say a? Muốn ta quỳ xuống xin lỗi người của Tô gia, ngươi hỏi nàng một chút, xứng sao?"

"Nàng dâu, gia hỏa này quá phách lối, nhất định phải thu thập!"Diệp Thần lười nhác nhiều lời, trong ánh mắt hiện lên một vòng hàn quang.

"Tiểu tử, không muốn chết liền trung thực đứng đấy, bằng không ngươi sẽ chết rất khó coi!"

Nam nhân bên người Kim Dạ Vũ thấy thế, tiến lên một bước hung ác nham hiểm mà nhìn chằm chằm vào Diệp Thần.

"Lăn!"

Diệp Thần đấm ra một quyền thẳng mặt nam nhân.

Nam nhân kinh hãi, không nghĩ tới tiểu tử này thực có can đảm xuất thủ, cũng vội vàng vung ra một quyền về phía Diệp Thần, nắm đấm cứng đối cứng va vào nhau.

"Ha ha ha, họ Diệp, hôm nay ngươi chết chắc!"

Kim Dạ Vũ nhe răng cười, nam nhân bên cạnh hắn là cung phụng của Kim gia, Diệp Thần không thể nào là đối thủ của hắn!

Bành!

Hai nắm đấm tại không trung chạm vào nhau phát ra một tiếng vang trầm, Diệp Thần đứng tại chỗ không nhúc nhích, mà nam nhân kia lại lui về sau hai bước.

Chỉ một chiêu lần này, thắng bại đã phân!

"Ngươi không phải đối thủ của ta, không muốn chết liền cút đi một bên cho ta!"Diệp Thần quát lớn.

"Lại đến!"

Nam nhân không phục cắn răng, lần này hắn chủ động xuất kích phát động tiến công với Diệp Thần, đồng thời sử xuất một bộ quyền pháp hỗn loạn của khiến người hoa mắt.

Quyền phong lăng lệ để người ngoài nghề như Tô Tuyết Di nhìn, cũng nhịn không được thay Diệp Thần lau vệt mồ hôi!

"Muốn chết!"

Diệp Thần không kiên nhẫn được nữa, một cước đơn giản mà thô bạo đạp tới.

"Ngao!"

Nam nhân bị một cước của Diệp Thần đá trúng bụng dưới, trong miệng phát ra một tiếng kêu của Husky, ngay sau đó cả người bay ngược ra ngoài, nặng nề mà ném xuống đất!

O.O

Kim Dạ Vũ thấy thế tròng mắt đều muốn trợn lồi ra, lão Ngụy thế mà bị Diệp Thần một cước đạp bay?

"Đánh nhau thì đánh nhau, ngươi cứ múa may quay cuồng làm gì, loạn cả mắt?"Diệp Thần mặt mũi tràn đầy khinh bỉ nhìn xem lão Ngụy.

"Phốc!"

Lão Ngụy nghe xong cũng nhịn không được, tức giận đến nỗi phum ra một ngụm máu già.

"Đến phiên ngươi!"

Diệp Thần xoay người, từng bước một đi đến hướng Kim Dạ Vũ.

"Ngươi, ngươi chớ làm loạn! Ta là đại thiếu Kim gia, nếu ngươi dám đụng đến một cọng tóc gáy của ta, Kim gia sẽ không bỏ qua ngươi!"Kim Dạ Vũ nuốt ngụm nước bọt, bắp chân run rẩy lui về sau.

"Quản ngươi cái gì mà Kim gia Ngân nhà, tranh thủ thời gian xin lỗi nàng dâu cho ta!" Thanh âm Diệp Thần lạnh như băng nói.

"Xin lỗi!"

Kim Dạ Vũ hận đến nghiến răng nghiến lợi, cảm giác áp bách Diệp Thần cho hắn thực sự quá mạnh, hoàn toàn bất đắc dĩ chỉ có thể cắn răng nói xin lỗi.

"Ngươi còn chưa có quỳ xuống dập đầu đâu, một chút thành ý đều không có, xem ra là phải để ngươi ăn chút đau khổ!"

Chương 33. Thần ca!

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, ai ngờ hắn vừa định giáo huấn Kim Dạ Vũ, lại bị Tô Tuyết Di kéo lại.

"Diệp Thần, quên đi thôi!"

Tô Tuyết Di nhẹ nhàng lắc đầu, nàng không nghĩ cũng không dám đắc tội Kim gia.

"Nàng dâu, loại người này không đánh không nhớ lâu!"

"..."

Kim Dạ Vũ nghe xong kém chút thổ huyết, nghĩ lại hắn đường đường là Kim đại thiếu, tại Ninh Châu có ai dám nói hắn như vậy?

"Diệp thần y, hạ thủ lưu tình!"

Đúng lúc này một đạo thanh âm dồn dập truyền đến, Diệp Thần quay đầu nhìn lại chỉ thấy Phùng Tử Luân từ bên trong hội sở vội vã chạy ra.

"Phùng Tử Luân, ngươi tới được vừa vặn!"

Kim Dạ Vũ nhìn thấy Phùng Tử Luân tới, lập tức chỉ vào Diệp Thần tức giận chất vấn:

"Gia hỏa này đánh người, hội đấu giá là Phùng gia các người tổ chức, sẽ không cứ như vậy mặc kệ đi?"

"Cái này, Diệp thần y, đến cùng là xảy ra chuyện gì a?"Phùng Tử Luân rất hiếu kì, Diệp Thần làm sao cùng con hàng Kim Dạ Vũ đánh lộn ở chỗ này?

"Không có gì, hắn khi dễ vợ tôi, tôi phải đánh hắn!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Hỗn đản! Ta đều nói xin lỗi rồi, họ Diệp ngươi thử hỏi Phùng Tử Luân, tại Ninh Châu có ai xứng với một câu xin lỗi của ta!"Kim Dạ Vũ gầm thét lên.

"Ngươi gọi cái rắm!"

Sau khi Phùng Tử Luân làm rõ ràng nguyên do câu chuyện, nói thẳng:"Kim Dạ Vũ, hội đấu giá không chào đón ngươi, mau cút cho ta!"

"Tử Luân, ngươi muốn giúp tiểu tử này?"

Kim Dạ Vũ trợn tròn mắt, quan hệ bình thường giữa Phùng Tử Luân cùng mình không tệ, hôm nay thế mà bảo mình xéo đi?

"Đừng không biết điều! Bằng không ta sẽ cho người oanh ngươi đi!"

Phùng Tử Luân không sợ Kim Dạ Vũ, nhưng cũng không muốn Diệp Thần làm mất lòng Kim Dạ Vũ, dù sao Kim gia tại Ninh Châu vẫn rất có thế lực.

Kim Dạ Vũ cũng không ngốc, cũng hiểu được 'Dụng tâm lương khổ' Phùng Tử Luân, hận hận trừng Diệp Thần một chút, cắn răng nói:

"Họ Diệp, ngươi chờ đó cho ta, chúng ta sẽ còn gặp mặt!"

"Ta đã để ngươi đi rồi sao?"Diệp Thần nhíu mày.

"Diệp Thần"

Tô Tuyết Di thấy Diệp Thần không buông tha cũng gấp, chủ động cầm tay Diệp Thần, mặt mũi tràn đầy cầu khẩn nhìn xem hắn.

Diệp Thần xem xét dáng vẻ 'Nhóc đáng thương' của Tô Tuyết Di, bất đắc dĩ thở dài.

Quả nhiên, anh hùng khó qua ải mỹ nhân a!

Hắn khoát tay áo giống như đuổi ruồi, không kiên nhẫn nói:

"Coi như số ngươi gặp may! Bất quá lần sau ngươi còn dám làm loạn, cẩn thận ta cắt đứt bốn cái móng heo của ngươi!"

"…."

Kháo!

Kim Dạ Vũ nghe xong tức giận đến phổi đều muốn nổ, ngươi mới là móng heo, cả nhà ngươi đều là móng heo!

"Diệp thần y"

"Gọi tên tôi đi!"

"Thần ca, nếu không cậu cùng chị dâu vào trong ngồi trước đi? Hội đấu giá lập tức liền muốn bắt đầu!"Phùng Tử Luân ra hoà giải nói.

Tô Tuyết Di nghe được hai chữ 'Chị dâu', gương mặt xinh đẹp xoát một chút liền đỏ lên.

Bất quá Diệp Thần lại rất thích, mỉm cười nói với Phùng Tử Luân:"Cậu thật biết nói chuyện, bất quá bảo an canh cổng không cho tôi vào, nói tôi không có thư mời!"

Bảo an đứng tại cổng nghe xong kém chút sợ tè ra quần!

"Lẽ nào lại như vậy!"

Phùng Tử Luân sải bước đi đến trước mặt bảo an, tức giận quát lớn:"Ánh mắt ngươi mù? Dám cản Thần ca, có còn muốn lăn

lộn tại Phùng gia hay không!"

"Phùng thiếu, tôi, tôi không biết hắn là Thần ca"

Bảo an khóc không ra nước mắt, sớm biết Diệp Thần ngưu bức như vậy, đánh chết hắn cũng không dám cản trở a!

"Quên đi, khó xử một cái bảo an làm gì, tôi xác thực không có thư mời mà!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Hừ! Lần này là Thần ca rộng lượng, lần sau nhớ mà cẩn thận!"

Phùng Tử Luân hung hăng trừng bảo an một chút, nếu là bởi vì loại chuyện nhỏ nhặt này đắc tội Diệp thần y, lại bị gia gia biết, hắn không thể không bị đòn!

"Nàng dâu, chúng ta đi thôi!"

Diệp Thần nói xong nắm tay nhỏ Tô Tuyết Di đi vào hội sở.

"Diệp Thần, cậu rất quen Phùng thiếu?"Tô Tuyết Di nhỏ giọng hỏi.

"Không quen, lúc này mới là lần thứ hai gặp mặt a!"

"..."

Tô Tuyết Di nghe xong nhịn không được liếc mắt, vừa rồi Phùng Tử Luân ân cần có thừa, gia hỏa Diệp Thần này coi mình là mù lòa sao?

Bất quá nàng cũng không có hỏi nhiều, trong lòng còn đang nhớ một hồi nhìn thấy Kiều An Na nên nói như thế nào.

Rất nhanh, hai người Diệp Thần liền đến sàn bán đấu giá.

Rất nhiều nhân vật giàu có Ninh Châu đã sớm tới, bọn họ tập

hợp thành đàn một chỗ, đang vui sướng trò chuyện với nhau cái gì đó.

"Thần ca, hai người ngồi trước, tôi đi chiêu đãi một vài người khách!"Phùng Tử Luân cười nói.

"Ân, cậu đừng quản tôi, nên làm gì thì làm đó thôi!"

Diệp Thần ngược lại là không quan trọng, sàn bán đấu giá trưng bày rất nhiều đồ ngon, vừa vặn cơm tối hắn chưa ăn no, trước nhét đầy cái bao tử lại nói!

"Tôi đi tìm Kiều tổng, Diệp Thần, cậu đợi tôi một lúc."

"Ừ."

Miệng Diệp Thần nhét đầy một khối bánh gato, mơ mơ hồ hồ không rõ nhẹ gật đầu.

Thật đói bụng!

Buổi tối ăn cơm ở nhà Lý Hương Cầm quả thực khó mà nuốt xuống, nếu là đổi lại là lão đầu kén ăn nhà mình, chỉ sợ hắn đã sớm lật tung cái bàn!

Cùng lúc đó, Kim Dạ Vũ trở lại bên trong xe của mình, bắp thịt trên mặt bởi vì phẫn nộ mà run rẩy dữ dội.

Chương 34. Mượn đao giết người!

"Kim thiếu, đừng nóng giận! Ngày mai tôi sẽ mời đại sư huynh tới giúp ngài thu thập hắn!"Nam nhân cắn răng nói.

"Hừ! Khẩu khí này thật sự là nuốt không trôi!"

Kim Dạ Vũ khí hung hăng một quyền nện ở trên da ghế ngồi, chuyện tối nay nếu như truyền đi, mặt mũi Kim đại thiếu hắn liền mất hết!

"Kim thiếu, nếu không gọi điện thoại về nhà, hỏi lão gia tử xem làm sao bây giờ?"

"Không được, loại chuyện nhỏ nhặt này cũng tìm gia gia, vậy chẳng khác nào bảo ta vô năng!"Kim Dạ Vũ cắn chặt răng, nghĩ nghĩ lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại ra ngoài.

Điện thoại rất nhanh liền tiếp thông, Kim Dạ Vũ cưỡng chế nộ khí miễn cưỡng cười nói:

"Lão Bạch, đêm nay Phùng gia làm hội đấu giá, ngươi tới sao?"

"Đến a! Nghe nói có kiện đồ sứ không tệ, ta chuẩn bị lấy cho cha ta, qua mấy ngày nữa là sinh nhật hắn!"Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm Bạch Ngọc Thần.

"Ngươi có muốn báo thù hay không?"

"Báo thù?"

"Đêm nay tiểu tử Diệp Thần kia cũng ở đó, ta nghe nói hình

như ngươi cùng hắn có khúc mắc đi?"

Kim Dạ Vũ nhếch miệng lên, hắn thích nhất 'Mượn đao giết người' , nhất là loại vô học như Bạch Ngọc Thần, tuyệt đối là một thanh 'Hảo đao' .

Quả nhiên, nghe được Diệp Thần cũng tại hội đấu giá, Bạch Ngọc Thần trong nháy mắt nổi giận!

"Vương bát đản, ta đang tìm hắn a!"

"Lão Bạch, hội đấu giá là Phùng gia xử lý, ngươi cũng đừng chơi đến phát hỏa quá mức a!"Kim Dạ Vũ nhắc nhở.

Vạn nhất ra chút sơ suất nào, khiến cho Phùng gia tìm đến hắn gây phiền phức sẽ không tốt.

"Yên tâm đi Kim thiếu, ta biết nên làm như thế nào!"

"Vậy tốt, đêm nay ta có chút không thoải mái muốn sớm đi, cho nên không để đến xem Bạch đại thiếu ngươi phát uy!"

Nói xong, Kim Dạ Vũ cúp điện thoại.

Không qua một điếu thuốc, hai chiếc xe thương vụ két một tiếng đứng tại cổng hội sở, ngay sau đó Bạch Ngọc Thần đằng đằng sát khí từ trên xe nhảy xuống.

"Các ngươi chờ ở cửa, nếu là kia tiểu tử dám chạy, các ngươi liền đem hắn đánh thành cái sàng cho ta!"Bạch Ngọc Thần diện mạo dữ tợn, nói xong làm một động tác nổ súng.

"Biết, Bạch thiếu!"Nhóm thuộc hạ cùng kêu lên hô to.

"Có lão phu ở đây, ngươi cần gì phải làm những tiểu động tác này, quả thực làm mất mặt Bạch gia ta!" Một lão giả áo xanh bên người Bạch Ngọc Thần trầm giọng nói.

"Đại bá, tiểu tử kia rất lợi hại!"

"Hừ, chỉ là một tên tiểu tử mà thôi, cho dù lợi hại hơn nữa, chẳng lẽ lại dám đối nghịch cùng Liên Đoàn Võ Đạo của ta sao?"Lão giả khiển trách.

"Đại bá dạy phải, chỉ là cháu nuốt không trôi cơn giận này, bị một tên nhà quê đánh!"Bạch Ngọc Thần mặt mo đỏ ửng.

"Dẫn ta đi gặp hắn, ta ngược lại muốn xem xem tiểu tử này có bao nhiêu lợi hại!"

"Được rồi!"

Bạch Ngọc Thần nghe xong mừng thầm trong lòng, Bạch gia sở dĩ có thể đứng vững gót chân tại Ninh Châu, cũng là bởi vì có một đại bá trong Liên Đoàn Võ Đạo làm chỗ dựa, lão nhân gia hắn chịu ra mặt thì Diệp Thần chết chắc!

Lúc này Diệp Thần còn đang tại khu mỹ thực ăn như gió cuốn, hành vi của hắn rất nhanh đưa tới chú ý của mọi người, tới tham gia hội đấu giá đều là người có mặt mũi tại Ninh Châu, nào có ai vừa đến đã ăn như chết đói a?

"Người kia là ai a, tướng ăn cũng quá khó nhìn!"

"Tựa như là cùng người đi cùng Tô gia, đoán chừng là người tài xế đi?"

"Quả thực hồ nháo, loại hạ nhân này sao có thể tiến vào, đây chính là hội đấu giá cấp cao a!"

"……."

Những tinh anh giới thượng lưu này nhao nhao ném ánh mắt khinh bỉ với Diệp Thần.

Nhưng Diệp Thần căn bản không quản những người này, hắn

cầm lấy một quả cà chua bi ném vào trong miệng, ăn xong nhíu mày lẩm bẩm:

"Vẫn là quả trên núi ngon hơn, mới mẻ lại tự nhiên!"

"Diệp Thần, làm sao cậu vẫn còn đang ăn a?"

Đúng lúc này Tô Tuyết Di đi trở về, thấy Diệp Thần ăn đến quên cả trời đất không khỏi hỏi:"Không phải bữa tối cậu đã ăn rồi sao?"

"Ách nàng dâu à, nói thật, đồ ăn nhà em quá là không hợp khẩu vị của lão ông!"Diệp Thần có chút xấu hổ, hắn vốn cho rằng tài nấu nướng của Nhị sư tỷ đã đủ 'Hắc ám', không nghĩ tới Lý Hương Cầm mới là 'Nữ Vương Hắc Ám' giới ẩm thực!

"Đừng ăn nữa, nhiều người đang nhìn về phía này a!" Mặt Tô Tuyết Di khẽ đỏ lên.

Diệp Thần nhìn xung quanh, thả bánh gatô trong tay xuống cười nói:"Tốt a, dù sao lão ông cũng ăn no rồi! Em nhìn thấy Đại sư tỷ của lão công chưa?"

"Không có, Kiều tổng khả năng còn chưa tới, mà lại:"Tô Tuyết Di muốn nói lại thôi.

"Thế nào?"

"Tôi thấy được mấy đối thủ có thực lực cạnh tranh, chỉ sợ lần này là đi không công!"Tô Tuyết Di nhẹ nhàng thở dài.

"Chuyện nhỏ, yên tâm đi, có lão công ở đây ai cũng không đoạt đi mối làm ăn Tô gia!"Diệp Thần mỉm cười, lộ ra hai hàng hàm răng trắng noãn.

"Ai, rồi nói sau!"

Cảm xúc Tô Tuyết Di có chút sa sút, bởi vì những đối thủ cạnh

tranh kia xác thực mạnh hơn nhiều so với Tô gia.

Đúng lúc này trong đại sảnh đột nhiên truyền đến một tiếng gầm thét:"Họ Diệp, ngươi ở đâu? Cút ra đây cho ta!"

Đám người nghe vậy giật nảy cả mình, ai dám lớn lối như thế tại hội đấu giá do Phùng gia chủ trì?

Chương 35. Bạch Uyên!

Bất quá khi mọi người nhìn thấy Bạch Ngọc Thần sau lại bình thường trở lại, Bạch gia là thế gia xã hội đen nổi danh Ninh Châu, Bạch Ngọc Thần thân là thái tử gia, ngang ngược càn rỡ cũng hợp tình hợp lý!

Phùng Tử Luân đang chiêu đãi khách thấy vậy nổi giận đùng đùng đi tới, hung hăng trừng một mắt nhìn Bạch Ngọc Thần:

"Họ Bạch, không biết hội đấu giá là Phùng gia ta chủ trì sao, ngươi ồn ào cái gì!"

"Ta chính là cho Phùng gia ngươi mặt mũi, nên mới có hai người ta cùng đại bá tiến đến, bằng không ngươi cho rằng bên cạnh bản đại thiếu không có người sao?"Bạch Ngọc Thần ỷ có đại bá ở bên người, hoàn toàn không có đem Phùng Tử Luân để vào mắt.

"Đại bá của ngươi?"

Lúc này Phùng Tử Luân mới chú ý tới lão giả áo xanh bên người Bạch Ngọc Thần, lập tức không khỏi hít vào ngụm khí lạnh

Người này tên là Bạch Uyên, biệt danh là Bạch Vượn, là minh chủ Liên Đoàn Võ Đạo Ninh Châu, liền xem như cha hắn Phùng Kiến Quốc tới cũng phải có ba phần kiêng kị với tên này!

Thần ca đắc tội Bạch Uyên?

Phùng Tử Luân cau mày, trong đầu nhanh chóng vận chuyển, có nên gọi điện thoại báo cáo việc này cho người nhà hay không?

Đám người vây xem thấy thế, càng là nghị luận ầm ĩ.

"Nghĩ không ra Bạch minh chủ cũng tới, hôm nay có trò hay để nhìn!"

"Ai là Diệp Thần a, dám trêu chọc người Bạch gia, đây không phải đầu sắt sao?"

"Ta dám chắc chắn, đêm nay hội đấu giá sẽ đổ máu!"

"…."

Quần chúng xì xào bàn tán, không ít người đều hiếu kì đến tột cùng ai là Diệp Thần, có thể kinh động Bạch Uyên, Ninh Châu có nhân vật này sao?

"Sao tên ngốc bức này lại tới đây?"Diệp Thần khẽ nhíu mày, nói xong nhanh chân đi tới hướng Bạch Ngọc Thần.

"Diệp Thần, ngươi, ngươi đừng xúc động!"

Tô Tuyết Di lo lắng Diệp Thần lại muốn đánh nhau, tranh thủ thời gian đi theo.

"Ta ở đây, ngươi tìm ta làm gì?"Diệp Thần đi đến đối diện Bạch Ngọc Thần, một mặt giễu giễu nói.

"Tuyết Di, làm sao cô lại ở cùng gia hỏa này?"

Bạch Ngọc Thần phát hiện Tô Tuyết Di đứng tại bên người Diệp Thần, lập tức nổi trận lôi đình, hắn thậm chí có loại ảo giác mình bị lừa!

"Nói nhảm, nàng là vợ ta, không đi cùng với ta chẳng lẽ đi với ngươi?"Diệp Thần nhìn Bạch Ngọc Thần giống như một thằng ngốc từ trong thôn ra.

"Tốt, rất tốt!"

Nghe được Diệp Thần nói như vậy, Bạch Ngọc Thần hận đến

nghiến răng nghiến lợi, hắn chỉ vào Diệp Thần gầm thét lên:

"Họ Diệp, ta cho ngươi hai con đường lựa chọn!"

"Hoặc là trước mọi người chui qua từ trong đũng quần ta, hoặc là, hôm nay ngươi bò ra ngoài!"

"Bạch Ngọc Thần, ngươi dám!"

Phùng Tử Luân nghe xong, lúc này cả giận nói:"Đây là địa bàn Phùng gia ta, còn chưa tới phiên Bạch gia ngươi ở đây múa may quay cuồng!"

"Hừ! Khẩu khí thật lớn!"

Bạch Uyên tiến lên một bước, thanh âm lạnh như băng nói:"Người khác sợ Phùng gia ngươi, nhưng lão phu lại không để vào mắt! Hôm nay cháu ta muốn đòi cái công đạo, ai dám xen vào việc của người khác, đừng trách lão phu vô tình!"

Phùng Tử Luân nghe vậy cắn răng, lấy điện thoại di động ra chuẩn bị thông tri cho lão cha mình.

Đám người vây xem cũng là hít vào ngụm khí lạnh, không nghĩ tới thái độ Bạch gia lại cứng rắn như thế, thậm chí không tiếc đắc tội Phùng gia?

"Ha ha ha! Họ Diệp, biết thực lực Bạch gia ta đi, thức thời tranh thủ thời gian quỳ xuống chui qua từ dưới đáy đũng quần ta!"Bạch Ngọc Thần đắc ý cười to nói.

Vừa dứt lời, bên trong hội sở đột nhiên truyền đến một tiếng kêu khẽ:

"Ai dám khi dễ sư đệ ta!"

Đám người giật mình, nhao nhao quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên người Kiều An Na mặc một bộ sườn xám màu đỏ, mái tóc màu

đen xắn thành búi cao xinh đẹp, gương mặt tinh mỹ mang theo chút cao ngạo, mười phần khí thế như nữ vương giá lâm!

Bạch Ngọc Thần sáng mắt lên, bất quá rất nhanh hắn lại cười lạnh nói:

"Kiều tổng, ta giáo huấn một tên nhà quê mà thôi, làm sao còn kinh động đến cô?"

"Bởi vì Diệp Thần là sư đệ ta!"

Kiều An Na đi tới, lạnh lùng như băng lườm Bạch Uyên một chút, thản nhiên nói:"Bạch Vượn, lão thật to gan, thế mà dám khi dễ sư đẹ ta, chẳng lẽ lão không sợ Tiểu Dĩnh biết sẽ lấy mạng lão sao?"

Đám người sững sờ, tại sao lại chui ở đâu ra một Tiểu Dĩnh?

"Hừ, Kiều tổng, cô cũng đừng hù dọa ta, coi như Diệp Thần là sư đệ cô, hôm nay ta cũng muốn động đến hắn!"Bạch Ngọc Thần mười phần lực lượng, bởi vì lúc này hắn có chỗ dựa là đại bá.

Nhưng hắn không có phát hiện, lúc này sắc mặt Bạch Uyên đã biến đổi, nhất là khi biết được Diệp Thần là sư đệ Kiều An Na, cả người đều ngây dại!

"Bạch Vượn, xem ra là lão không quản được người nhà mình?"Kiều An Na lạnh lùng nói.

"Không không không!"

Bạch Uyên nghe xong vội vàng khoát tay, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nói:"Kiều tổng, là tôi quản giáo không tốt, là tôi sai rồi!"

Nói xong, không đợi Bạch Ngọc Thần kịp phản ứng, lão đầu trực tiếp bịch một tiếng quỳ xuống cho Diệp Thần, cung kính nói:

"Thuộc hạ Bạch Uyên, tham kiến Diệp tiên sinh!"

Cái quỳ này có thể xưng kinh thiên địa khiếp quỷ thần, tất cả mọi người đều bị một cảnh này làm cho kinh ngạc!

Bạch Uyên, đường đường là người phụ trách Liên Đoàn Võ Đạo Ninh Châu, thế mà quỳ xuống trước mặt Diệp Thần?

Chương 36. Có thêm một đại gia!

"Lão đầu, lão cũng đừng nghĩ làm người giả bị đụng a, tôi cũng không có động tới lão!"Diệp Thần giật nảy mình, lão nhân này thiếu canxi a, nói quỳ liền quỳ.

"Diệp tiên sinh nói giỡn, Thượng Quan minh chủ nói qua, gặp ngài như gặp minh chủ, nếu như có mạo phạm nghiêm trị không tha, còn xin Diệp tiên sinh tha thứ thuộc hạ đi!"Bạch Uyên nói xong hoàn toàn thân run lẩy bẩy, cực kỳ giống như sủng vật cẩu cẩu sợ hãi chủ nhân đánh nó.

Nữ nhân Thượng Quan Dĩnh này có bao nhiêu hung ác, chỉ có người một nhà Liên Đoàn Võ Đạo biết.

Trong lòng Bạch Uyên rõ ràng, mình chết hay là sống, toàn bộ dựa vào một câu nói của Diệp Thần!

"Sư đệ, hắn là thuộc hạ Tam sư muội, phụ trách Liên Đoàn Võ Đạo khu vực Ninh Châu!"

"Bây giờ hắn mạo phạm đệ, muốn xử trí làm sao, đệ nói đi!"Kiều An Na nói.

"Diệp tiên sinh tha mạng, Diệp tiên sinh tha mạng a!"

Bạch Uyên dọa sợ, thậm chí không để ý ánh mắt giật mình của đám người, cuống quít dập đầu cầu xin tha thứ!

Bạch Ngọc Thần thấy thế triệt để trợn tròn mắt, trong lòng hắn đại bá vẫn luôn là một người sắt thép rắn rỏi, không nghĩ tới trước mặt Diệp Thần lại ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên?

"Nguyên lai là người của Tam sư tỷ, đã như vậy tôi cũng không làm khó lão, đứng lên đi!"Diệp Thần nhún vai, thản nhiên nói.

"Tạ ơn Diệp tiên sinh!"

Bạch Uyên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nơm nớp lo sợ từ dưới đất đứng lên.

"Đại bá, ngài"

"Ngậm miệng! Súc sinh lanh cha lanh chanh nhà ngươi, còn không mau xin lỗi Diệp bá bá!"Bạch Uyên hung hăng quất một bàn tay vào trên mặt Bạch Ngọc Thần, tức giận quát lớn.

"Cháu xin lỗi? Diệp bá bá?"

Bạch Ngọc Thần sững sờ, bụm mặt trợn to mắt nhìn Bạch Uyên, Đại bá để cho mình xin lỗi coi như xong, còn muốn để hắn gọi tiểu tử Diệp Thần này là bá bá?

"Súc sinh, ngươi có nghe thấy không!"

Nói xong, Bạch Uyên lại giơ tay lên ra vẻ muốn đánh.

"Thật xin lỗi Diệp, Diệp bá bá."Bạch Ngọc Thần khóc không ra nước mắt, không hiểu thấu tại sao lại có thêm một bá bá?

"Khụ khụ, gọi như vậy không tốt lắm đâu?"Diệp Thần cố nén cười nói.

"Nên a, ngài là sư đệ của minh chủ đại nhân, tuyệt đối nên là bá bá của tiểu tử thúi này!"Bạch Uyên mặt mũi tràn đầy vẻ mặt thành khẩn.

"Quên đi, chuyện này tôi có thể coi như không có phát sinh!"

Diệp Thần cũng lười nhác quản Bạch Ngọc Thần, bất quá vẫn là cảnh cáo hắn một câu:"Bạch Ngọc Thần, nếu như ngươi về sau

còn dám đến quấy rối vợ ta, đến lúc đó cũng đừng trách ta!"

"Ta"

Bạch Ngọc Thần cắn răng, kết quả lại bị Bạch Uyên cho một bàn tay vào sau gáy!

"Diệp tiên sinh xin yên tâm, nếu như gia hỏa lanh cha lanh chanh này còn dám mạo phạm Tô tiểu thư, tôi khẳng định đánh gãy tứ chi hắn, không, năm chi!"Bạch Uyên lời thề son sắt nói.

Kháo!

Chúng ta còn là thân thích sao!

Bạch Ngọc Thần muốn hộc máu, đánh gãy tứ chi còn chưa đủ, vậy mà cũng muốn đánh thêm cái chi kia?

"Tốt, tôi còn muốn tham gia hội đấu giá, các người không vấn đề chứ?"Diệp Thần hỏi.

"Diệp tiên sinh, chúng tôi sẽ rời đi ngay lập tức!"

Bạch Uyên rất thức thời, nghe được Diệp Thần nói như vậy vội vàng mang theo Bạch Ngọc Thần rời đi hội đấu giá.

Chờ bọn họ vừa đi, ánh mắt mọi người lần nữa tập trung tại trên người Diệp Thần, từ hôm nay trở đi giới thượng lưu Ninh Châu bắt đầu lưu truyền một cái tên Diệp Thần!

……..

Rời đi Hội Sở Hoa Ngữ, nộ khí trong lòng Bạch Ngọc Thần khó tiêu, chờ trở lại trong xe hắn cũng nhịn không được nữa, quay đầu nhìn về phía Bạch Uyên hỏi

"Đại bá, tiểu tử Diệp Thần kia không phải chỉ là sư đệ của Thượng Quan tiểu thư sao, làm sao người phải sợ hắn như vậy?"

"Ngươi biết cái gì!"

Bạch Uyên nghe xong lập tức nổi trận lôi đình, trực tiếp cho Bạch Ngọc Thần một cái gõ vào đầu, cả giận nói:

"Thượng Quan minh chủ muốn thành lập Liên Đoàn Võ Đạo, ngươi biết tại sao không?"

"Tại sao?"

"Chính là vì Diệp tiên sinh, để hộ giá cho hắn trong tương lai nếu cần!"

"..."

Bạch Ngọc Thần nghe xong một mặt mộng bức, tiểu tử Diệp Thần này rốt cuộc là ai, lại có lực lượng lớn như thế?

"Ta cảnh cáo ngươi, về sau còn dám trêu chọc Diệp tiên sinh, cẩn thận ta đánh gãy chân chó của ngươi!"Bạch Uyên quát lớn.

"Vậy về sau nhìn thấy Diệp Thần, cháu thật sự phải gọi hắn Diệp bá bá?"

"Ngươi gọi đại gia cũng được!"

Bạch Uyên sâu xa nói:"Chỉ cần ngươi có thể làm bằng hữu với Diệp tiên sinh, về sau Bạch gia còn có thể nâng cao một bước, hiểu không?"

"Đã hiểu!"

Bạch Ngọc Thần dùng sức gật đầu, không nghĩ tới trong chớp mắt mình liền có thêm một đại gia.

Hội Sở Hoa Ngữ đại sảnh.

Diệp Thần nắm tay nhỏ Tô Tuyết Di, cười hì hì nói với Kiều An

Na:"Sư tỷ, đệ giới thiệu cho tỷ một chút, nàng là vợ của đệ, Tô Tuyết Di!"

Kiều An Na duỗi ra tay ngọc nhỏ dài, nhẹ nhàng một nắm cùng Tô Tuyết Di, mỉm cười nói:

"Tô tiểu thư quả nhiên xinh đẹp, khó trách có thể khiến sư đệ tôi mê đảo!"

"Tô tổng ngài quá khách khí, kỳ thật ngài mới xinh đẹp!"Mặt Tô Tuyết Di đỏ lên, bộ dáng thẹn thùng làm người không khỏi thương yêu.

"Đúng rồi sư tỷ, Tuyết Di là cố ý tới tìm tỷ!"

Chương 37. Diệp gia!

Diệp Thần lo lắng Tô Tuyết Di không có ý tứ mở miệng, chủ động đưa ra chuyện của Tô gia.

"Không phải tỷ đã để Triệu bí thư liên hệ Tô gia sao?"Kiều An Na khẽ cau mày lại, nghĩ nghĩ nói:"Có thể là hôm nay chuyện quá nhiều Triệu bí thư quên đi, em gái, ngày mai em đến công ty của chị, chị tự mình tiếp đãi em!"

"Tạ ơn Kiều tổng."

Tô Tuyết Di nghe xong cực kỳ cao hứng, không nghĩ tới lại cầm mối làm ăn trở về một cách thuận lợi như vậy.

"Tiểu Tuyết, em cũng đừng khách khí như vậy, gọi chị là An Na tỷ đi!"

"Tốt, An Na tỷ!"

Quan hệ giữa hai nữ nhân trong nháy mắt rút ngắn, các nàng cười cười nói nói, ngược lại đem Diệp Thần ném sang một bên.

Hội đấu giá rất nhanh liền bắt đầu, bất quá Diệp Thần lại không hứng thú gì, sau khi hắn cùng Kiều An Na tạm biệt liền chuẩn bị đưa Tô Tuyết Di về nhà.

"Sư đệ, trưa mai tới nhà của tỷ ăn cơm, có người thần bí muốn gặp đệ!"Kiều An Na nói xong khóe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị.

"Người thần bí?"

"Đệ đến sẽ biết, nhớ kỹ nhất định đến đúng giờ a!"

"Được, sư tỷ, đệ đi trước!"

Diệp Thần cũng không nghĩ nhiều, dù sao trưa mai gặp mặt chẳng phải sẽ biết là ai sao.

Phùng Tử Luân thấy Diệp Thần muốn đi, vội vàng tới hỏi

"Diệp thần y, tiếp theo hội đấu giá vẫn còn có đồ tốt a, cậu không nhìn?"

"Không, tôi không hứng thú với đấu giá!"Diệp Thần lắc đầu.

Phùng Tử Luân cũng không có cưỡng cầu, tự mình đem Diệp Thần đưa ra hội sở, đưa mắt nhìn hắn ngồi xe Tô Tuyết Di rời đi, sau đó móc ra điện thoại gọi cho lão cha.

Phùng Kiến Quốc đang trong nhà đánh cờ vây cùng lão gia tử.

"Kiến Quốc, đây là lần thứ nhất Tử Luân chủ trì hội đấu giá, sẽ không xảy ra sự cố đi?"Trong tay Phùng Thương Tùng nắm vuốt một quân cờ màu đen, hai mắt nhìn chằm chằm bàn cờ hỏi.

"Cũng không có vấn đề, chút chuyện nhỏ này Tử Luân còn có thể ứng phó!"

Vừa dứt lời, điện thoại di động Phùng Kiến Quốc vang lên, xem xét điện báo biểu hiện mỉm cười nhận nghe điện thoại.

"Con trai, hội đấu giá lập tức bắt đầu, hết thảy đều thuận lợi chứ?"

"Cha, xảy ra chút chuyện!"

Phùng Tử Luân đem chuyện vừa rồi phát sinh bên trong hội sở nói kỹ một lần.

"Cái gì? Bạch gia ăn thiệt thòi lớn như thế?"

Phùng Kiến Quốc nghe xong cả kinh há to miệng, mặt mũi biểu lộ tràn đầy chấn kinh.

Phùng Thương Tùng thấy thế không khỏi khẽ nhíu mày, chờ Phùng Kiến Quốc cúp điện thoại mới hỏi:"Kiến Quốc, con vừa mới nói Bạch gia, đến cùng chuyện gì xảy ra?"

"Cha, nói ra khả năng ngài không tin, Bạch Uyên thế mà quỳ xuống cho Diệp thần y!"Phùng Kiến Quốc cười khổ.

"Không thể nào?"

Phùng Thương Tùng nghe xong cũng giật nảy cả mình, Bạch Uyên là ai hắn biết rõ, toàn bộ Ninh Châu ai có thể buộc hắn quỳ xuống?

"Cha, xem ra Diệp thần y này không đơn giản a!"

"Hắn rốt cuộc là ai, có thể để cho Bạch Uyên đều sợ hắn như thế, chẳng lẽ"Phùng Kiến Quốc nói đến đây hít vào ngụm khí lạnh, mặt mũi tràn đầy chấn kinh nhìn xem Phùng Thương Tùng.

"Không có khả năng!"

Sắc mặt Phùng Thương Tùng nghiêm túc nói:"Hai mươi năm trước, Diệp gia bị diệt môn không người may mắn thoát khỏi, Diệp Thần tuyệt không có khả năng là người Diệp gia!"

"Cha, nếu như con nói Diệp Thần thật là người Diệp gia thì sao?"Tô Kiến Quốc hỏi.

"Nếu thật sự là như vậy, chỉ sợ Ninh Châu sẽ không an bình!"

Phùng Thương Tùng nặng nề mà thở dài, suy nghĩ tựa hồ về tới hai mươi năm trước, ban đêm gió tanh mưa máu kia.

Gia viên thành Nam.

Diệp Thần đi theo Tô Tuyết Di về đến nhà, vợ chồng Lý Hương Cầm đang xem TV, thấy Tô Tuyết Di đem Diệp Thần mang về, Lý Hương Cầm lập tức nổi trận lôi đình, cả giận nói:

"Nha đầu chết tiệt kia, đêm hôm khuya khoắt con mang hắn về làm gì?"

"Mẹ, Diệp Thần là con rể của mẹ, không phải cái gì 'Hắn' !"

Đêm nay biết được sư tỷ Diệp Thần thật sự chính là Kiều An Na, hảo cảm của Tô Tuyết Di đối với nam nhân này cấp tốc tăng trưởng.

Bởi vì, cái này chứng minh Diệp Thần từ đầu đến cuối đều không có nói láo!

"Con còn dám mạnh miệng!"

"Cha mẹ, con mệt mỏi, ngủ ngon!"

Nói xong Tô Tuyết Di dứt khoát đem Diệp Thần kéo vào khuê phòng, đóng cửa phòng 'ba' một tiếng, Lý Hương Cầm tức giận ở bên ngoài chửi ầm lên!

Nhưng mặc kệ nàng chửi mắng như thế nào, Tô Tuyết Di chính là không để ý nàng.

"Tốt! Nha đầu chết tiệt kia, mọc lông mọc cánh rồi đúng không, ngày mai nếu tiểu tử kia không vào được sơn trang Vân Đỉnh, ta nhìn con còn che chở hắn thế nào!"

Lý Hương Cầm mắng đến mệt, thở hồng hộc đặt mông ngồi trên ghế sô pha.

"Lão bà, khát nước a, làm ngụm nước đi!"Tô Vạn Đạt mười phần tri kỷ đưa chén trà lên, mỉm cười nói.

"Ông cười cái rắm!"

Lý Hương Cầm tựa hồ tìm tới 'Nơi trút giận', hướng về phía Tô Vạn Đạt quở trách một trận:"Con gái mang trai về nhà ông cũng mặc kệ quản, nếu chẳng may phát sinh chuyện gì, con gái chúng ta cũng sẽ không còn là hoàng hoa đại khuê nữ, uổng cho ông còn cười được!"

"Khụ khụ, con gái tự biết cân nhắc, bà đừng lo lắng! Lại nói, hiện tại bọn họ là vợ chồng hợp pháp, bà muốn tôi quản sao a?"

Tô Vạn Đạt rất ủy khuất, người ta đã được công chứng a, được quốc gia bảo hộ a!

Chương 38. Ngủ chung phòng!

"Hừ, nhìn thấy các ngươi là tôi tức điên lên!"

Lý Hương Cầm đặt chén trà xuống, thở phì phò xông về phòng ngủ, đi tới cửa lúc còn hung hăng trừng Tô Vạn Đạt một chút.

Tô Vạn Đạt thấy thế dọa đến rụt cổ một cái, trong lòng tự nhủ ban đêm lão bà này sẽ không vì trút giận, liều mạng 'Tra tấn' Mình đi?

Bên trong gian phòng, Tô Tuyết Di cũng không hiểu khẩn trương lên.

"Nàng dâu, giường của em hơi nhỏ a, bất quá hai ta chen chen chắc là vẫn nằm được!"Diệp Thần lộ ra một mặt Trư ca, đắc ý nói.

"Cậu nói bậy bạ gì đó!"

Khuôn mặt Tô Tuyết Di đỏ lên, gắt giọng:"Tôi ngủ trên giường, cậu, cậu ngủ dưới mặt đất"

"Nàng dâu, nào có chuyện lão bà để lão công ngủ dưới đất a?"Diệp Thần nghe xong khóc không ra nước mắt, hắn vốn cho rằng đêm nay liền có thể vác huynh đệ ra chiến trường phá bỏ lớp vỏ bọc 'Đồng tử thân'.

"Thật xin lỗi Diệp Thần, tôi còn không có chuẩn bị kỹ càng."

Tô Tuyết Di áy náy nhìn xem Diệp Thần, nhưng trong lòng như hươu con xông loạn, vạn nhất gia hỏa này khống chế không nổi, dùng sức mạnh làm sao bây giờ?

"Tốt a, ngủ trên mặt đất cũng được!"

Diệp Thần mặt mũi tràn đầy thất vọng, cười khổ nói:"Nhưng lão công tin tưởng không bao lâu, lão bà sẽ đồng ý để lão công lên giường ngủ!"

"..."

Nghe được Diệp Thần nói như vậy, Tô Tuyết Di khẩn trương hơn, mau nhường Diệp Thần bước qua thân thể, cực nhanh chui vào trong chăn.

Đêm lạnh như nước.

Tô Tuyết Di ngay từ đầu sẽ còn lo lắng, Diệp Thần có thể thừa dịp nàng ngủ thiếp đi, đối với mình làm chút gì hay không?

Cũng không có qua bao lâu, bên tai nàng liền truyền đến một trận tiếng ngáy rất nhỏ.

Lúc này Tô Tuyết Di mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng nghĩ lại cô nam quả nữ chung sống một phòng, Diệp Thần thế mà ngủ trước, chẳng lẽ là mình không đủ xinh đẹp, không có lực hấp dẫn đối với hắn sao?

Cứ như vậy, Tô Tuyết Di mang tâm tình phức tạp trằn trọc, thẳng đến nửa đêm mới dần dần thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng vàng xuyên thấu qua rèm trắng che cửa sổ, chiếu thẳng vào trên gương mặt phấn nộn xinh đẹp của Tô Tuyết Di, nổi lên một tầng ánh sáng nhàn nhạt.

Diệp Thần đã sớm tỉnh, giờ phút này hắn đang ghé vào đầu giường nhìn xem Tô Tuyết Di ngủ say, mặt mũi tràn đầy vẻ Trư ca.

Nàng dâu xinh đẹp như vậy, mỗi ngày chỉ nhìn ngắm đã thấy sảng khoái!

Đột nhiên, lông mi dài của Tô Tuyết Di nháy nháy, sau đó

chậm rãi mở mắt.

"A!"

Tô Tuyết Di giật mình, mở mắt liền thấy có cái nam nhân bên giường nàng, dọa chết người!

"Nàng dâu, em sao vậy?"

Diệp Thần thấy thế mặt mũi tràn đầy mộng bức, cô nàng này sáng sớm gặp quỷ?

"Diệp Thần?"

Tô Tuyết Di tỉnh táo mắt buồn ngủ, cẩn thận nghĩ nghĩ mới nhớ lại, tối hôm qua Diệp Thần ngủ ở gian phòng của mình!

"Nàng dâu, có phải em gặp ác mộng hay không?"Diệp Thần rất tri kỷ mà hỏi.

"Không có, không có."

Gương mặt xinh đẹp của Tô Tuyết Di đỏ bừng, trong lòng tự nhủ ta không phải làm ác mộng a, rõ ràng chính là bị ngươi hù dọa a!

Đúng lúc này, ngoài cửa lại truyền đến tiếng đập cửa liên hoàn, ngay sau đó tiếng rống của sư tử Hà Đông Lý Hương Cầm vang lên

"Tiểu tử thúi, ngươi đã làm gì con gái bà, mau mở cửa cho bà!"

Phanh phanh phanh!

Vừa dứt lời, cửa lại truyền tới ba tiếng đập cửa!

"Mẹ, con không sao!"

"Mở cửa nhanh, cơm nước xong xuôi đi sơn trang Vân Đỉnh!"Lý Hương Cầm thở phì phò nói:"Hôm nay xem mẹ vạch trần tiểu tử này như thế nào, muốn gạt, không có cửa đâu!"

"…."

Một lát sau Tô Tuyết Di cùng Diệp Thần từ trong phòng ra, lúc này vợ chồng Lý Hương Cầm đang trong phòng ăn điểm tâm.

Diệp Thần đi qua xem xét, trên bàn chỉ lưu lại một phần sữa bò cùng bánh mì, hiển nhiên không có phần của hắn!

"Mẹ, tại sao không có phần của Diệp Thần a!"Tô Tuyết Di cau mày nói.

"Hừ, nhà chúng ta cũng không phải làm từ thiện, ăn không ở không, dựa vào cái gì?"Lý Hương Cầm trợn nhìn Diệp Thần không chút khách khí nào nói.

"Diệp Thần, cậu ăn đi! Tôi lại đi phòng bếp làm thêm một phần!"

"Hắc hắc, vẫn là nàng dâu tốt với lão công!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, lúc này ngồi xuống bưng lên sữa bò uống, căn bản không có coi mình làm người ngoài.

"Xú nha đầu, con định chọc tức mẹ sao!"

Lý Hương Cầm nghe vậy hô hô thả bánh mì trong tay xuống, trừng mắt nhìn Tô Tuyết Di một chút:

"Ngồi xuống cho mẹ, mẹ đi làm điểm tâm cho con!"

"Hì hì, cảm ơn mẹ!"

Tô Tuyết Di nở nụ cười xinh đẹp, nàng vẫn là hiểu rất rõ Lý Hương Cầm, bên ngoài chính là nói năng chua ngoa nhưng tấm

lòng như đậu hũ, lão mụ vẫn là rất cưng chiều mình!

"Diệp Thần, thừa dịp chuyện còn không có chơi cứng, cậu tranh thủ thời gian xin lỗi cô Lý đi!"Tô Vạn Đạt thấp giọng nói với Diệp Thần.

"Xin lỗi?"

"Tại sao cháu phải xin lỗi?"Diệp Thần sững sờ.

"Đứa nhỏ này mạnh miệng cái gì! Cậu mà có nhà ở tại sơn trang Vân Đỉnh, về sau chú sẽ gọi cậu là đại ca!"

Tô Vạn Đạt có chút tức giận, hắn vốn định cho Diệp Thần hạ một đầu bậc thang, ai ngờ tiểu tử này không bước lên?

Chương 39. Đến sơn trang Vân Đỉnh

"Ách chú, chú là ba ba của Tiểu Tuyết, kêu cháu là đại ca cháu không chịu nổi a!"Diệp Thần rất nghiêm túc trả lời.

"..."

Tô Vạn Đạt nghe xong kém chút đem sữa bò trong miệng phun lên trên mặt Diệp Thần, không phải là năng lực phân tích của tiểu tử này có vấn đề đi?

"Diệp Thần, nếu không cậu vẫn là nghe cha tôi a!"

Tô Tuyết Di cũng khuyên Diệp Thần, coi như Kiều An Na là sư tỷ Diệp Thần lại như thế nào, chính bản thân Kiều tổng cũng không có nhà ở sơn trang Vân Đỉnh đâu!

"Nàng dâu, em cũng không tin tưởng lão công sao?"

"Tôi"

"Tốt a, lão công biết em không tin, vậy cơm nước xong xuôi đi sơn trang Vân Đỉnh trước, sau đó lại đi tập đoàn Kiều thị!"Diệp Thần nghĩ nghĩ nói.

"Hừ!"

Vừa dứt lời, Lý Hương Cầm trong tay bưng một đĩa bánh mì, một chén sữa bò từ phòng bếp đi ra, âm thanh lạnh lùng nói:

"Con gái, nhớ kỹ cơm nước xong xuôi đi lấy bản hộ khẩu, dù sao vẫn còn phải đi Cục Dân Chính xử lý thủ tục ly hôn!"

"Hôm qua mẹ đã nói với con, tên tiểu tử kia không tệ, tài chính còn rất khá giả"Lý Hương Cầm nói không ngớt, chẳng biết từ lúc nào đã nhắc đến một mối hôn sự cho Tô Tuyết Di.

"Mẹ, mẹ chớ nói nhảm!"

"Tranh thủ thời gian ăn cơm, ăn xong nắm chặt thời gian đi sơn trang Vân Đỉnh!"

Lý Hương Cầm chẳng hề để ý, tóm lại nàng đã làm tốt để con gái chuẩn bị cưới đợt hai.

Vừa ăn cơm chiều, Lý Hương Cầm liền không kịp chờ đợi thúc giục muốn đi sơn trang Vân Đỉnh.

Nhưng vào lúc này, điện thoại di động Diệp Thần vang lên, hắn xem xét điện báo, chân mày hơi nhíu lại, đi đến một bên nhận nghe điện thoại.

"Ảnh Tử, nói đi!"

"Long Vương, thuộc hạ xác thực tra được một số việc, nhưng là"

"Có lời cứ nói, không cần cố kỵ!"

"Vâng!"

Ảnh Tử do dự một chút, trầm giọng nói:"Kỳ thật năm đó bị giết cũng không phải là cha mẹ ruột của ngài, bọn họ chỉ là nhận ủy thác của người đem ngài dưỡng dục lớn lên mà thôi!"

"Cái gì!"

Diệp Thần nghe được tin tức này như bị sét đánh!

Nếu không phải Ảnh Tử nói ra những lời này, đánh chết hắn cũng không tin, cha mẹ nuôi hắn từ nhỏ thế mà lại không phải

thân sinh?

Vậy cha mẹ ruột mình đâu?

"Long Vương, tôi đã vận dụng tất cả con đường đều không tra được tư liệu về cha mẹ ruột ngài, bọn họ thập phần thần bí!"

Ảnh Tử tựa hồ biết Diệp Thần đang suy nghĩ gì, tiếp tục nói:"Bất quá cha nuôi ngài có một cháu gái, may mắn sống tiếp được!"

"Cháu gái?"

"Nàng gọi Diệp Uyển Nhi, năm nay vừa vặn hai mươi tuổi, sinh viên năm hai tại đại học Ninh Châu!"Ảnh Tử nói.

"Biết! Tra ra người giết cha mẹ ta sao?"

Diệp Thần cau mày, mặc dù hai mươi năm trước bị giết chính là cha mẹ nuôi hắn, nhưng ở trong lòng Diệp Thần hai người họ không khác cha mẹ ruột là bao, cái huyết hải thâm cừu này nhất định phải báo!

"Đã có chút manh mối, Ninh Châu Kim gia có hiềm nghi lớn nhất!"

"Tốt, ngươi tiếp tục tra cho ta!"

"Vâng, Long Vương!"

Diệp Thần cúp điện thoại, tâm tình thật lâu không thể bình phục, trong đầu lại nổi lên tràng cảnh hai mươi năm trước cha mẹ chết thảm.

"Tiểu tử thúi, điện thoại xong chưa, mau lên xe!"

'Sư tử Hà Đông' Lý Hương Cầm rống lên phá vỡ suy nghĩ Diệp Thần, hắn quay đầu nhìn lại, một nhà Tô Tuyết Di đều đã ở trên xe

chờ hắn!

Diệp Thần cất kỹ điện thoại, bình phục tâm tình một chút mới đi ra, mở cửa xe ngồi ở tay lái phụ.

"Tiểu tử thúi, ngươi có phải nghĩ lâm trận bỏ chạy hay không?"

Lý Hương Cầm mặt mũi tràn đầy không vui, nổi giận đùng đùng nói:

"Nếu là như vậy, vậy chúng ta cũng đừng đi sơn trang Vân Đỉnh, trực tiếp đi Cục Dân Chính đi!"

"Diệp Thần, cậu không sao chứ?"Tô Tuyết Di thấy sắc mặt Diệp Thần có chút khó coi, ôn nhu hỏi.

"Không có việc gì, chúng ta đi thôi!"

Diệp Thần miễn cưỡng cười một tiếng, hắn không muốn đem cảm xúc bực mình của mình truyền cho Tô Tuyết Di, để nàng lo lắng theo mình.

"Chúng ta thật sự đi sơn trang Vân Đỉnh?"Tô Tuyết Di sững sờ.

"Ân, tin tưởng lão công!"

"Vậy được rồi!"

Tô Tuyết Di nhẹ nhàng thở dài, kỳ thật tối hôm qua nàng đã chuẩn bị tốt, Diệp Thần tại sơn trang Vân Đỉnh là khẳng định không có nhà ở, cũng may hôm nay có thể cầm xuống mối làm ăn tập đoàn Kiều thị, như này cũng coi như công tội bù nhau đi?

Sơn trang Vân Đỉnh.

Khu biệt thự khai phá duy nhất trên lưng chừng núi tại Ninh Châu, nơi này phong cảnh tươi đẹp, không khí nghi nhân, công

trình cứng mềm đủ cả.

Ai có thể vào ở sơn trang Vân Đỉnh, cũng mang ý nghĩa đã đưa thân vào xã hội thượng lưu ở Ninh Châu.

Tô Tuyết Di vừa đem xe đến cửa biệt thự, kết quả là bị bảo an cản lại.

"Phu nhân, bà không phải gia đình nơi này, xin lập tức rời đi!"Bảo an mặt không thay đổi nói.

"Tôi, chúng tôi là đến xem nhà!"

Lý Hương Cầm nhìn thấy khu biệt thự trước mắt, trong lòng có chút không hiểu bối rối, tiếng nói cũng có chút run rẩy.

"Thật xin lỗi, tôi không có nhận được thông tri, các người không thể đi vào!"

"Diệp Thần, làm sao bây giờ?"Tô Tuyết Di quay đầu hỏi.

"Anh bạn, tôi là chủ nhân biệt thự số một, tôi đi xem phòng ốc không được sao?"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Cái gì?"

Bảo an nghe xong ngẩn người, lập tức cười lạnh nói:"Biệt thự số một là nhà ở của lão bản chúng tôi, ngươi mũi heo cắm hành tây, trang cái gì tỏi!"

Chương 40. Biệt thự số 1!

Nghe được bảo an vô tình trào phúng, Lý Hương Cầm chợt cảm thấy trên mặt không còn chút ánh sáng, nàng mặt mo đỏ bừng thở phì phò quát:

"Con gái, chúng ta đi! Tiểu tử họ Diệp này chính là tên lừa gạt, các người nhất định phải lập tức ly hôn!"

"Mẹ"

"Đừng giúp hắn nói chuyện, còn còn ngại không đủ mất mặt sao?"Lý Hương Cầm nổi trận lôi đình.

Vừa dứt lời, chỉ thấy Diệp Thần từ trong túi quần móc ra một cái chìa khóa, lắc lắc trước mặt bảo an:

"Đây là chìa khoá biệt thự số một, tôi cũng không có lừa anh!"

"Chìa khoá? Tôi xem một chút!"

Bảo an mặt mũi tràn đầy khinh thường, bên trên chìa khóa biệt thự số một sẽ có số '1', đồng thời toàn bộ trên đó cũng khảm nạn kim cương, bí mật này chỉ có nhân viên nội bộ mới biết được.

Tiểu tử này muốn tùy tiện làm cái chìa khóa lừa gạt mình, nằm mơ đi thôi!

Nhưng một giây sau bảo an liền ngây ngẩn cả người, chỉ thấy kim cương trên chìa khóa dưới ánh mặt trời chiếu xuống lấp lánh, thế mà thật sự là chìa khoá biệt thự số một!

"Anh bạn, có thể trả cho tôi sao?"

Diệp Thần hơi không kiên nhẫn nhíu nhíu mày, hỏi:"Chúng tôi đến cùng có thể đi vào hay không, không được thì gọi điện thoại cho Phùng Tử Luân đi!"

"Tiên sinh, ngài họ gì?"

Trong lòng bảo an càng thêm xác định chìa khoá là thật, bằng không đối làm sao phương biết tên đầy đủ của Phùng thiếu?

"Họ Diệp!"

"Diệp tiên sinh, ngài tùy thời có thể tiến vào khu biệt thự!"

Trên mặt bảo an lộ ra nụ cười ấm áp, hai tay đem chìa khoá đưa trả lại cho Diệp Thần.

Người một nhà Tô Tuyết Di đều trợn tròn mắt, bảo an của sơn trang Vân Đỉnh dễ lừa gạt như vậy sao, tùy tiện tìm chìa khoá liền cho qua?

"Nàng dâu, chúng ta đi thôi!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

Lúc này Tô Tuyết Di mới kịp phản ứng, đạp chân ga ô tô chậm rãi lái vào khu biệt thự.

Bảo an chờ bọn người Diệp Thần vừa đi, tranh thủ thời gian chạy về phòng trực ban, đem việc này hồi báo cho quản lý.

Quản lý nghe vậy lại vội vàng liên hệ Phùng Kiến Quốc.

"Phùng tổng, có một người trẻ tuổi họ Diệp, cầm chìa khoá biệt thự số một đến xem nhà! Có phải là hắn trộm chìa khoá ngài hay không, cần báo cảnh đem hắn bắt lại không?" Tính cảnh giác của quản lý còn rất cao.

"Đừng làm ẩu!"

Phùng Kiến Quốc nghe xong liền biết là Diệp Thần, cả giận

nói:"Về sau Diệp tiên sinh chính là chủ nhân biệt thự số một, cậu hảo hảo hầu hạ hắn cho ta, nghe thấy được không!"

"Nghe, nghe thấy được"

Quản lý nuốt ngụm nước bọt, Phùng tổng thế mà dùng cái từ 'Hầu hạ' này, xem ra người trẻ tuổi này có lai lịch không nhỏ a!

Sau khi cúp điện thoại quản lý nghĩ nghĩ, từ trong tủ bảo hiểm xuất ra một hộp lá trà chính mình cũng không dám bỏ ra uống, cấp tốc chạy về phía biệt thự số một.

Lúc này một nhà Tô Tuyết Di đều xuống xe, đang đứng tại trước mặt một tòa biệt thự.

Kiểu dáng tòa biệt thự là phong cách Châu Âu, nhìn uy nghiêm lại xa hoa, trước cổng bày biện một đôi sư tử vàng tím lớn uy phong lẫm liệt, cỏ xanh che kín bãi dừng xe, lớn chừng hai ba cái sân bóng rổ!

"Chậc chậc, thật không hổ là biệt thự đỉnh cấp Ninh Châu, đúng là không giống bình thường!"Tô Vạn Đạt nhịn không được gật đầu tán dương.

"Nếu như có thể ở tại lại địa phương này, đời này sống cũng đáng!"

Lý Hương Cầm nói xong hung hăng trừng Tô Vạn Đạt một chút, nàng cảm thấy mình không ở được sơn trang Vân Đỉnh, hoàn toàn là do nam nhân vô dụng này!

"Cô Lý, nếu thích, về sau cô Lý có thể thường xuyên đến ở!"Diệp Thần cười nói.

"Ngươi ngậm miệng!"

Lý Hương Cầm nghe vậy nổi trận lôi đình, tức giận khiển

trách:

"Bảo an ngốc mới bị ngươi lừa gạt, thật sự coi mình là chủ sở hữu sao! Con gái, nhanh đi Cục Dân Chính xử lý thủ tục đi, miễn cho bị người khác phát hiện đem chúng ta là kẻ trộm!"

"..."

Diệp Thần bó tay rồi, đánh chết Lý Hương Cầm cũng không tin mình, bất đắc dĩ hắn đành phải cầm chìa khóa đi mở cửa.

Lý Hương Cầm thấy thế kinh hãi, vội vàng hô:"Tiểu tử, ngươi mau dừng tay, làm hư cửa nhà người ta bây giờ, lúc đó bán thân đi cũng không đền nổi!"

Răng rắc!

Vừa dứt lời, Diệp Thần đã thuận lợi đem cửa mở ra, người một nhà Tô Tuyết Di thấy thế đều sợ ngây người!

Chẳng lẽ Diệp Thần thật là chủ sở hữu biệt thự số một?

"Cô Lý, không phải cô Lý muốn nhìn phòng ở sao, tiến đến a!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng, hướng về phía Lý Hương Cầm vẫy vẫy tay.

"Cái này"

Mặc dù Lý Hương Cầm không tin biệt thự là Diệp Thần, nhưng vẫn là kìm lòng không được đi tới biệt thự, phảng phất như là mê muội, cha con Tô Tuyết Di thấy thế đành phải đi vào theo.

Một đoàn người vừa đi vào biệt thự, Lý Hương Cầm trong nháy mắt liền bị cảnh tượng trước mắt chinh phục!

Cái gì ghế sa lon bằng da thật nhập khẩu đều quá bình thường, chỉ là đèn thủy tinh treo trên đỉnh phòng khách đã có giá trị mấy triệu!

Mà bên trong biệt thự đồ dùng chất gỗ, tất cả đều là được chế tạo từ gỗ tơ vàng trinh nam, có thể nói xa hoa cực điểm!

"Trời ạ! Đây cũng quá có tiền đi?"Giọng điệu Lý Hương Cầm có chút cay cay nói:"Cái này cần kiếm bao nhiêu tiền mới có thể mua được nhà ở đắt như vậy a?"

"Ân, không nghĩ tới Phùng gia xuất thủ xa hoa như vậy!"

Diệp Thần cũng nhẹ gật đầu, vốn nghĩ Phùng gia cho chính là một bộ biệt thự, không nghĩ tới lại là hậu lễ như thế!

Chương 41. Kim Quy!

Sau khi mấy người mở rộng tầm mắt, Lý Hương Cầm đột nhiên nghĩ đến cái gì, nàng đột nhiên quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Thần một chút, nghiêm nghị chất vấn:

"Diệp Thần, cậu thành thật bàn giao, trước kia có phải là phạm qua chuyện gì?"

"Phạm chuyện gì?"Diệp Thần không hiểu ra sao.

"Bằng không sao cậu lại mở được được khóa, còn thành thạo như thế! Nói, trước kia có phải là làm qua trộm cắp không?"

Lý Hương Cầm nhìn chằm chặp Diệp Thần, hi vọng có thể từ trên mặt hắn tìm tới một chút kẽ hở

"..."

Diệp Thần nghe xong lúng túng, trong lòng tự nhủ ta dù sao cũng là điện chủ, cần phải đi làm trộm cắp sao?

"Mẹ, người chớ nói nhảm, Diệp Thần là bác sĩ!"

Tô Tuyết Di đều nghe không nổi nữa, có chút giận dữ trợn mắt nhìn Lý Hương Cầm một chút.

Mà đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó hai bóng người cấp tốc đi vào biệt thự

"Quản lý, chính là bọn họ!"

Đám người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy là bảo an vừa rồi cùng một nam nhân âu phục giày da.

Lý Hương Cầm coi là 'Sự việc đã bại lộ', bảo an là đến tóm các nàng, lúc này có chút chột dạ chỉ vào Diệp Thần, run giọng nói:

"Người, các người muốn bắt thì bắt hắn đi, là Diệp Thần cạy cửa, không quan hệ cùng chúng ta a!"

"Diệp tiên sinh cạy cửa?"

Quản lý đang bưng hộp lá trà trong tay ngẩn người, trong lòng tự nhủ kẻ có tiền thật lắm trò dở hơi a, bất quá người ta thích cạy cửa ngươi có thể làm được gì?

Quản lý cũng lười quản những thứ này, hắn một mực cung kính đi đến trước mặt Diệp Thần, mỉm cười tự giới thiệu mình:

"Diệp tiên sinh, tôi là quản lý sơn trang Vân Đỉnh, Trương Trung Bình!"

"Trương quản lý, xin chào."

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, sau này mình còn muốn ở chỗ này, việc giữ gìn mối quan hệ cùng quản lý vẫn rất là quan trọng.

"Thật sự là có lỗi, không biết Diệp tiên sinh muốn tới, lần đầu gặp mặt tôi cũng không mang lễ vật gì!"

Trương Trung Bình mặt mũi cười bồi, đem lá trà trong tay đưa tới trước mặt Diệp Thần, nói:"Đây là một chút lá trà, không thành kính ý, còn hi vọng Diệp tiên sinh vui vẻ nhận!"

"Tốt, tạ ơn Trương quản lý!"

Diệp Thần cũng không có từ chối, nhìn thái độ quản lý hiển nhiên là Phùng gia đã dặn dò qua cho hắn, nếu là mình không nhận, cũng lộ ra quá không nể tình.

"Khoan đã!"

Lý Hương Cầm ở một bên đều nhìn đến hồ đồ rồi, nàng đầy bụng nghi ngờ hỏi:"Trương quản lý, các người không phải tới bắt người a?"

"Chúng tôi bắt người nào? Đây là nhà ở của Diệp tiên sinh, chúng tôi cố ý tới bái phỏng hắn!"

Trương Trung Bình sững sờ, nghi ngờ nhìn xem Lý Hương Cầm hỏi:"Vị phu nhân này, xin hỏi ngài là?"

"Ngươi trước đừng quản ta là ai! Ta hỏi ngươi, biệt thự số một thật là Diệp Thần phòng ở?"

"Không sai, Diệp tiên sinh đúng là chủ nhân biệt thự số một!"

Kim Quy, đây tuyệt đối Kim Quy a!

Lý Hương Cầm cao hứng không thôi, cha con Tô Tuyết Di ở bên cạnh cũng sợ ngây người, Diệp Thần thế mà thật sự là chủ sở hữu biệt thự số một?

"Tôi gọi Lý Hương Cầm, cậu có thể gọi tôi là Lý đại tỷ!"

"Khó trách tôi gặp một lần liền rất cảm thấy ngài thân thiết, nguyên lai là thân nhân Diệp tiên sinh a!"Trương Trung Bình cũng là cáo già, công phu nịnh hót tuyệt đối nhất lưu.

"Khụ khụ, kỳ thật Diệp Thần là con rể tôi, đứa nhỏ này cảm thấy đau lòng vì ngôi nhà tôi ở quá nhỏ, hôm nay cố ý dẫn tôi tới nhìn phòng!"

Lý Hương Cầm cười đến vui vẻ hơn cả Phật Di Lặc, trong lời nói còn mang theo vài phần khoe khoang.

"Thì ra là thế! Ngài xem biệt thự chúng tôi còn có chỗ nào cần cải thiện, cứ nói với tôi:"Trương Trung Bình cười nói.

"Rất tốt, tôi rất thích nơi này!"Lý Hương Cầm cười khanh

khách nói.

"Mẹ, đây là nhà của Diệp Thần, mẹ đừng hiểu lầm!"

Tô Tuyết Di thực sự nghe không nổi nữa, làm sao nghe giọng điệu của lão mụ như là chuẩn bị chuyển tới đây?

"Nha đầu này, con nói cái gì vậy!"Lý Hương Cầm ra vẻ cả giận nói:"Diệp Thần hiện tại cũng là nửa đứa con trai của mẹ, chúng ta là người một nhà, cần phải phân chia như vậy sao!"

"Cô Lý, cháu cảm thấy tiểu Tuyết nói đúng!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói:"Nếu ngài thích có thể thường xuyên tới, nhưng nhà là cháu chuẩn bị dùng làm làm phòng cưới với Tiểu Tuyết, thật không có dự định cho ngài!"

"Diệp Thần, chúng ta người một nhà cũng đừng khách khí như vậy, nếu không cháu ở nhà cô đi?"Lý Hương Cầm mặt mo đỏ ửng.

"Chuyện này nói sau! Nàng dâu, chúng ta còn phải đi công ty của sư tỷ, nếu không chúng ta đi trước?"Diệp Thần nói.

"Tốt lắm!"

Tô Tuyết Di ước gì sớm rời đi một chút, chậm trễ thêm chút nữa nàng thật sự sợ lão mụ sẽ ì ở chỗ này không chịu đi, vậy cũng quá là mất mặt!

"Diệp tiên sinh, tôi đưa ngài!"

Trương Trung Bình mau tới trước, bồi tiếp Diệp Thần rời đi phòng khách.

"Hừ! Vênh váo cái gì nha, chẳng phải một căn phá biệt thự sao!"

Lý Hương Cầm nhìn xem bóng lưng hai người Diệp Thần đi xa,

thở phì phò nói:"Ngay cả xe đều không có, trở về còn không phải ngồi xe của con gái bà!"

"Lão bà, có phải em tức đến chập mạch rồi hay không?"Tô Vạn Đạt cười khổ nói:"Diệp Thần có thể ở tại sơn trang Vân Đỉnh, chẳng lẽ hắn lại không mua nổi xe?"

"Ông thì thông minh!"

Chương 42. Triệu Mẫn mờ ám!

Lý Hương Cầm hung hăng trừng mắt nhìn Tô Vạn Đạt một chút:"Ông có thể có chút lòng cầu tiến hay không, Diệp Thần còn trẻ như vậy mà đã có thể mua nhà tại sơn trang Vân Đỉnh, còn ông thì sao?"

"..."

Tô Vạn Đạt nuốt ngụm nước bọt, quả quyết lựa chọn ngậm miệng, hắn cũng không muốn về nhà quỳ ván giặt đồ!

Mấy người từ biệt thự ra đi không bao xa, đột nhiên một tiếng động cơ oanh minh từ xa mà đến gần, rất nhanh, một cỗ Audi RS Q8 Xuất hiện tại trong phạm vi tầm mắt mọi người.

"Chậc chậc, chiếc xe này thật xinh đẹp a!"Tô Vạn Đạt thích xe, nhìn thấy chiếc này Audi không khỏi chậc chậc tán thưởng.

Vừa dứt lời, Audi trực tiếp lái tới hướng bên này, đồng thời vững vàng đứng tại địa phương cách xa Diệp Thần mấy mét, một nam âu phục đi xuống từ trên xe, bước nhanh đi đến trước mặt Diệp Thần hai tay dâng lên chìa khóa xe, thái độ cung kính nói:

"Chào Diệp tiên sinh, đây là xe mới Phùng tiên sinh bảo tôi đưa đến cho ngài, ngài nhìn xem còn hài lòng không?"

"Phùng tiên sinh?"

"Là, Phùng tiên sinh nghe Trương quản lý nói ngài thường đi bộ không có xe, cho nên bảo tôi lập tức đưa cho ngài chiếc xe này thay đi bộ, nếu là không thích còn có thể đổi lại!"

"Cái này không tốt lắm đâu, nếu cần xe chính tôi tự mua

a!"Diệp Thần khẽ nhíu mày.

Nam âu phục nghe hắn nói như vậy, mặt mũi lập tức tràn đầy mướp đắng nói:"Diệp tiên sinh, nếu là ngài không thu xe, tôi trở về sẽ bị sa thải!"

"Ngọa tào!"

Diệp Thần im lặng, người Phùng gia tặng quà đều bá đạo như vậy sao?

"Diệp tiên sinh, nếu đã là Phùng tổng có ý tốt, ngài liền thu cất đi!"Trương Trung Bình ở một bên cười khuyên nhủ.

"Tốt a, tôi nhận!"

Diệp Thần thấy nam âu phục đau khổ cầu khẩn cũng không đành lòng, vô duyên vô cớ hại người ta ném đi công việc, quá thiếu đạo đức!

"Tạ ơn, tạ ơn Diệp tiên sinh, tôi đại biểu cả nhà của tôi cám ơn ngài!"

"..."

Lời này nghe làm sao có điểm giống mắng chửi người ta a?

Một nhà Tô Tuyết Di mắt thấy toàn bộ, đã sớm cả kinh trợn mắt hốc mồm!

Lý Hương Cầm dùng sức dụi dụi con mắt, mặc dù Diệp Thần lại đổi về bộ quần áo 'Hàng vỉa hè' kia, nhưng hôm nay nhìn đẹp trai hơn rất nhiều, hàng vỉa hè mặc trên người hắn, hoàn toàn là cảm giác hàng hiệu a!

"Nàng dâu, thời gian không còn sớm, chúng ta đi thôi!"Diệp Thần đi đến xe Audi trước, quay người hô lên với Tô Tuyết Di.

"A, đi, đi thôi!"

Lúc này Tô Tuyết Di mới tỉnh táo lại, nhưng nàng lại là một bụng nghi vấn, không được, mình nhất định phải tìm cơ hội hỏi rõ ràng mới được!

"Khụ khụ, Tiểu Diệp, chú muốn đi cùng cháu thương lượng một việc."

Ngay tại lúc Diệp Thần chuẩn bị lên xe, Tô Vạn Đạt mặt mo đỏ ửng đi tới hỏi:"Cháu ngồi xe Tuyết Di đi làm việc, chiếc xe này cấp cho chú lái trở về được không?"

"Chú, chú thích liền lái đi đi!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, tiện tay đem chìa khóa xe giao cho Tô Vạn Đạt.

"Cám ơn!"

Tô Vạn Đạt rất vui vẻ, chiếc Audi RS Q8 này hắn đã thèm muốn từ lâu, hôm nay cuối cùng là đã được như nguyện.

Diệp Thần ngồi xe Tô Tuyết Di rời đi sơn trang Vân Đỉnh, hướng đến tập đoàn Kiều thị.

Trên đường Tô Tuyết Di do dự rất lâu, cuối cùng vẫn nhịn không được hỏi:

"Diệp Thần, cậu, cậu rốt cuộc là ai?"

Tô Tuyết Di hỏi xong lườm Diệp Thần một chút, nàng phát hiện nam nhân này càng ngày càng thần bí, còn luôn có thể mang cho nàng kinh hỉ ngoài ý muốn!

"Nàng dâu, anh là lão công em a!"Diệp Thần trêu chọc nói.

"Chán ghét, nói cho đứng đắn vào!"

Tô Tuyết Di hờn dỗi một tiếng, cau mày nói:"Cậu có sư tỷ là Kiều tổng như thế, Phùng gia lại đối với cậu khách khí như vậy, tôi, tôi cảm giác càng ngày càng nhìn không thấu được cậu"

"Ài, nàng dâu, em suy nghĩ nhiều!"

Diệp Thần nhún vai, giải thích nói:"Nhưng thật ra là do lão công chữa khỏi bệnh cho Phùng lão gia tử, bọn họ mới đối với lão công tốt như vậy!"

"Tôi nghe gia gia nói, lão gia tử Phùng gia đã sắp chết, về sau lại được một thần y cứu chữa, nguyên lai là cậu a?"Tô Tuyết Di mở to hai mắt nhìn.

"Chúc mừng em đáp đúng!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

"..."

Tô Tuyết Di bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai Phùng gia là vì báo đáp ân cứu mạng của Diệp Thần a!

Vừa lúc nói chuyện xong liền tới tập đoàn Kiều thị, Tô Tuyết Di dừng xe, cùng Diệp Thần cùng đi vào đại sảnh văn phòng.

"Diệp Thần, chúng ta có cần gọi điện thoại trước cho Kiều tổng hay không?"Tô Tuyết Di hơi có chút khẩn trương.

"Không cần!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng:"Hôm qua đều đã hẹn, chúng ta trực tiếp đi văn phòng của nàng là được!"

Nói xong Diệp Thần chủ động nắm tay nhỏ trắng noãn của Tô Tuyết Di, đắc ý đi tới thang máy.

Chỉ chốc lát, hai người liền gõ cửa phòng Kiều An Na.

Trùng hợp chính là, thư ký Triệu Mẫn vừa vặn cũng ở đây, lúc nàng nhìn thấy Tô Tuyết Di, trong lòng hơi hồi hộp cũng có chút kêu hỏng!

Quả nhiên, Kiều An Na đã sớm nói qua chuyện với hai người Diệp Thần, lúc này sắc mặt liền âm trầm nhìn về phía Triệu Mẫn:

"Triệu bí thư, hôm qua buổi sáng tôi bảo cô tìm Tô gia ký kết, cô quên?"

"Tôi"

Triệu Mẫn khẽ cắn môi son, muốn nói lại thôi.

Chương 43. Cảnh sát!

Diệp Thần thấy thế trong nháy mắt hiểu được, hắn cười lạnh nói:"Sư tỷ, chỉ sợ nàng không phải quên, mà là cố ý không đi tìm Tiểu Tuyết ký kết!"

"Triệu bí thư, có phải như vậy hay không?" Thanh âm Kiều An Na băng lãnh.

Triệu Mẫn cắn răng không thèm đếm xỉa, liền to giọng nói với Kiều An Na!

"Đúng, tôi cố ý không bào cho Tô gia!"

"Bởi vì Tô gia căn bản không đủ thực lực, bọn họ không xứng hợp tác cùng tập đoàn Kiều thị!"Triệu Mẫn lòng đầy căm phẫn, bộ dáng ra vẻ suy nghĩ vì tập đoàn.

"Không đủ thực lực?"

Diệp Thần nghe xong khinh thường nhếch miệng:"Tôi xem là cô đã thu chỗ tốt của người khác đi, cái này gọi thu hối lộ, cô tùy thời phải ngồi tù, hiểu không?"

"Sư tỷ, loại sâu mọt này giữ ở bên người sớm muộn cũng sẽ gây ra đại họa, vẫn là sớm nên khai trừ đi!"

"Cậu là ai, nơi này có phần của cậu nói chuyện sao!"Triệu Mẫn hung hăng trừng Diệp Thần một chút, mười phần tức giận nói.

"Triệu Mẫn, từ giờ trở đi, cô bị khai trừ khỏi tập đoàn!"Kiều An Na thản nhiên nói.

"Cái gì?"

Triệu Mẫn sững sờ, lập tức điên cuồng quát:"Tôi vì tập đoàn khổ khổ sở sở công tác năm năm, Kiều tổng cô dựa vào cái gì khai trừ tôi, tôi không phục!"

"Cô không phục?"

Kiều An Na lạnh lùng nhìn xem Triệu Mẫn, thản nhiên nói:"Nếu đã như vậy, tôi sẽ gọi cảnh sát đến, nếu cô có gì không phục thì nói với bọn họ?"

"..."

Triệu Mẫn á khẩu không trả lời được, nàng tin tưởng lấy thủ đoạn của Kiều An Na, tuyệt đối nói đến liền có thể làm được.

"Còn không đi, chẳng lẽ muốn tôi gọi cảnh sát sao?"

"Kiều An Na, cô đừng cao hứng quá sớm, hãy đợi đấy!"Nói xong, Triệu Mẫn thở phì phò xông ra văn phòng.

"Sư tỷ, tỷ phải cẩn thận một chút, nữ nhân này chỉ sợ sẽ có ý đồ gì xấu!"

Diệp Thần khẽ nhíu mày, hắn bằng trực giác thấy nữ nhân này khẳng định có vấn đề.

"Kiều tổng, tôi không nghĩ tới sẽ náo thành dạng này, thật sự rất xin lỗi!"Tô Tuyết Di mặt mũi tràn đầy áy náy nhìn xem Kiều An Na.

"Người một nhà không nói hai nhà lời nói, trước tiên đem hợp đồng ký đi!"

Kiều An Na khoát khoát tay, rất nhanh liền ký xuống tên của mình vào mấy bản hợp đồng của Tô gia.

Làm xong tất cả, Kiều An Na nhìn đồng hồ, nói:"Thời gian cũng không sớm, sư đệ, đệ cùng tỷ về nhà đi, nếu không nàng sẽ sốt

ruột!"

"Sư tỷ, tỷ nói nàng là ai a?"

"Đệ sẽ lập tức biết, Tiểu Tuyết đi cùng đi!"Kiều An Na nói.

"An Na tỷ, nếu không liền để Diệp Thần đi thôi, em muốn đem hợp đồng mau chóng đưa cho gia gia nhìn!"Tô Tuyết Di nói.

"Vậy liền lần sau đi, Diệp Thần, đi theo tỷ đi!"

Kiều An Na làm việc nói chuyện gọn gàng, nói xong thu thập bàn làm việc của mình, cầm túi đeo lên vai rời đi văn phòng.

Cùng lúc đó, văn phòng phó tổng tập đoàn.

Triệu Mẫn đang nũng nịu khóc lóc kể lể với Dương Uy, nói chuyện mình bị khai trừ.

"Dương tổng, việc này anh cũng không thể mặc kệ a!"Triệu Mẫn khóc lóc ra vẻ đáng thương.

"Bảo bối, em đừng khóc! Chờ qua ngày mai, Kiều An Na sẽ thân bại danh liệt, đến lúc đó thù gì đều báo!"Dương Uy đem Triệu Mẫn kéo vào trong ngực, mỉm cười an ủi.

"Ân, Dương tổng, cám ơn anh, anh thật tốt!"

Triệu Mẫn ngoan ngoãn co quắp tại trong ngực Dương Uy, đồng thời đem mình một đôi mềm mại của mình cọ cọ trong ngực đối phương.

"Vậy không phải là em nên hảo hảo cảm tạ anh một chút a?"Dương Uy nuốt ngụm nước bọt, ánh mắt nhìn chằm chằm hai khối bánh bao trắng lóa như tuyết trước ngực Triệu Mẫn, mặt mũi tràn đầy hèn mọn cười nói.

"Chán ghét!"

Triệu Mẫn ra vẻ hờn dỗi, chủ động rút đi áo mỏng trên người.

Từ tập đoàn ra, Diệp Thần ngồi Kiều An Na xe nghênh ngang rời đi.

"Đúng rồi tiểu sư đệ, đêm qua Tam sư muội gọi điện thoại cho tỷ!"Kiều An Na vừa lái xe, vừa nói.

"Tam sư tỷ trở về?"

"Bây giờ còn chưa có, bất quá nàng biết đệ tìm nàng dâu, giống như rất tức giận a!"

"Ách"

Diệp Thần rụt cổ một cái, hắn lại nghĩ tới cảnh tượng khi còn bé Tam sư tỷ đánh mình.

"Đệ sợ rồi?"

Kiều An Na thấy Diệp Thần không có phản ứng, nhịn không được cười nhạo nói:"Yên tâm đi, Tam sư muội còn đang nước ngoài chấp hành nhiệm vụ, trong thời gian ngắn không thể trở về!"

"Ở nước ngoài chấp hành nhiệm vụ?"

"Đúng a, nàng không chỉ có là minh chủ Liên Đoàn Võ Đạo, mà tại quân đội cũng có thân phận a!"

"Chậc chậc, Tam sư tỷ thật sự là bậc cân quắc không thua đấng mày râu!"

Đang lúc hai người nói chuyện, cũng đến biệt thự.

Diệp Thần phát hiện trước cổng ngừng lại một xe cảnh sát, không khỏi có chút hiếu kỳ nói:

"Sư tỷ, làm sao nhà tỷ có cảnh sát?"

"Sư đệ, đệ sợ cảnh sát sao, có phải là làm cái chuyện gì xấu?"Kiều An Na trêu chọc nói.

"Không có a, tối hôm qua đệ muốn làm chuyện xấu, nhưng Tiểu Tuyết lại cho đệ nằm đất, cho nên chuyện xấu không có thành!"Diệp Thần tự giễu cười nói.

"Có đúng không?"

Kiều An Na cười một tiếng, tiến đến bên tai Diệp Thần, hà hơi như lan nói:"Nếu không đêm nay đệ ngủ tại nơi này, tỷ lại gọi Nhị sư muội tới, cam đoan cho đệ nằm chăn ấm đệm êm, không phải nằm đất, thế nào?"

Chương 44. Gặp tứ sư tỷ!

"Sư tỷ, đệ sợ không chịu đựng nổi a!"

Diệp Thần biết Kiều An Na đang nhạo báng mình, cười hắc hắc nói:"Đệ cũng không có kinh nghiệm, sợ không hầu hạ tốt tỷ cùng Nhị sư tỷ đâu!"

"Ai bảo đệ hầu hạ, chán ghét!"

Khuôn mặt Kiều An Na khẽ đỏ lên, có chút hờn dỗi trợn mắt nhìn Diệp Thần một chút.

"Sư tỷ, đến cùng là ai muốn gặp đệ a?"Diệp Thần hồ nghi nói.

"Đi thôi, đi vào liền biết."

Kiều An Na nói xong xuống xe, đi đến cửa biệt thự móc ra chìa khoá mở cửa đi vào.

Mới vừa vào cửa, Diệp Thần liền nghe được âm thanh hai nữ nhân vui cười.

"Nhược Hi, khi còn bé đều là muội tắm rửa cho Diệp Thần, toàn thân hắn đã sớm bị muội thấy hết đi!"

Thanh âm Nhị sư tỷ!

Diệp Thần sững sờ, không chờ hắn kịp phản ứng, thanh âm một nữ nhân khác truyền đến bên trong lỗ tai hắn.

"Nhị sư tỷ, tỷ cũng tắm rửa qua cho tiểu sư đệ a!"

"Thối đệ đệ mỗi ngày một thân mồ hôi bẩn thỉu, còn nhất định

phải ôm chúng ta ngủ, không tắm rửa có thể làm sao!"

Thối đệ đệ?

Diệp Thần khó khăn nuốt ngụm nước bọt, chỉ có Tứ sư tỷ mới gọi mình như vậy, chẳng lẽ hôm nay 'Người thần bí' chính là Tứ sư tỷ?

Khi hắn đi vào phòng khách xem xét, chỉ thấy Nhị sư tỷ cùng một nữ nhân đưa lưng về phía của hắn đang có nói có cười!

"A, Diệp Thần, đệ tới rồi!"

Nhan Thanh nhìn thấy Diệp Thần, trên mặt lộ ra một vòng nụ cười quỷ dị.

"Thối đệ đệ!"

Không đợi Diệp Thần mở miệng, nữ nhân đưa lưng về phía của hắn nhanh chóng xoay người, lộ ra một dung nhan tuyệt mỹ.

"Tứ sư tỷ?"

Diệp Thần nhìn thấy nữ nhân này, sau khi mừng rỡ cũng có chút ngây ngẩn cả người, đối phương giữ lại một đầu tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái ngang vai, con ngươi thanh tịnh sáng ngời, lông mi thật dài có chút rung động, da thịt màu lúa mì lộ ra quang trạch khỏe mạnh, đôi môi hơi mỏng như cánh hoa hồng kiều nộn ướt át.

Lại phối hợp một thân đồng phục cảnh sát màu đen, cả người Liễu Nhược Hi nhìn tư thế hiên ngang, cùng nữ nhân bình thường có nét xinh đẹp hoàn toàn khác biệt!

"Đệ rốt cục xuống núi!"

Trong đôi mắt đẹp Liễu Nhược Hi nổi lên một tầng hơi nước, trực tiếp đứng dậy một đầu nhào vào trong ngực Diệp Thần, bên

trong miệng còn đang lẩm bẩm nói:

"Thối đệ đệ, đệ biết những năm này tỷ nhớ đệ như nào không?"

"Khụ khụ, sư tỷ, chúng ta có thể thay cái xưng hô hay không, thối đệ đệ nghe là lạ, không biết còn tưởng rằng đệ không vệ sinh a!"Diệp Thần cười khổ.

"Đệ muốn chết sao, dám đùa giỡn sư tỷ!"

Liễu Nhược Hi nghe xong gương mặt xinh đẹp lập tức đỏ bừng, vung ra đôi bàn tay trắng như phấn nhẹ nhàng đánh vào ngực Diệp Thần.

"Được rồi, các người ai giúp tôi đi phòng bếp nấu cơm?"Kiều An Na buông xuống túi xách cười nói.

"Vẫn là để muội đi, để Nhược Hi cùng tiểu sư đệ nhiều trò chuyện sẽ!"

"Nhị sư tỷ, nếu không vẫn là để đệ đi?"

Diệp Thần nghe xong Nhan Thanh muốn xuống phòng bếp, lập tức cả người đều không tốt.

"Hừ! Có ăn là tốt rồi, còn chọn ba lấy bốn, ở lại nói chuyện phiếm với Nhược Hi đi!"Nhan Thanh yêu kiều hừ một tiếng, nói xong lắc lắc bờ eo thon cùng Kiều An Na vừa nói vừa cười đi vào phòng bếp.

Trong phòng khách chỉ còn lại Diệp Thần cùng Liễu Nhược Hi.

Liễu Nhược Hi ngồi đối diện Diệp Thần, duỗi ra tay nhỏ tại nhéo nhéo cánh tay cùng bộ ngực Diệp Thần, sau đó thỏa mãn nói:

"Chậc chậc, thối đệ đệ đúng là lớn rồi, đều có cơ bắp nữa nha!"

"..."

Diệp Thần một mặt xấu hổ, nhiều năm không gặp Tứ sư tỷ rốt cục vẫn là thành nữ lái xe.

"Nghe nói đệ lấy một nàng dâu, là mỹ nữ?"

"Ân, lão đầu chọn cho đệ."Diệp Thần gật đầu.

"Vậy đệ cảm thấy là tỷ xinh đẹp, hay là nàng dâu của đệ xinh đẹp?"Liễu Nhược Hi chớp chớp mắt, trìu mến nhìn chằm chằm vào Diệp Thần hỏi.

"Đệ cảm thấy đều xinh đẹp, mỗi người một vẻ đẹp riêng!"

Diệp Thần khóc không ra nước mắt, mình tình nguyện để Tứ sư tỷ chấm mút, cũng không muốn trả lời loại đề mất mạng này, quả thực nhức đầu!

"Hừ, tiểu tử đệ không thành thật!"

Liễu Nhược Hi hừ một tiếng, nói:"Bất quá không quan hệ, qua mấy ngày nữa tỷ sẽ mặc chút đồ gợi cảm điểm cho đệ xem, nghe qua bikini báo vẫn chưa?"

"..."

Ông trời a!

Diệp Thần nuốt ngụm nước bọt, những lời này của Tứ sư tỷ, xem như quyến rũ thiếu nam nhà lành sao?

"Ăn cơm!"

Đúng lúc này Kiều An Na bưng một đĩa rau xanh trong tay đi ra phòng khách nói với hai người Diệp Thần.

"Sư tỷ, chúng ta đi ăn cơm trước đi!"

Diệp Thần vội vàng đứng dậy, hắn lo lắng tiếp tục trò chuyện mình sẽ bị Tứ sư tỷ 'Ăn sống' !

Đám người rất nhanh liền ngồi xuống trong phòng ăn, Nhan Thanh đề nghị buổi trưa hôm nay mọi người uống nhiều một chút!

"Buổi chiều muội còn phải đi làm, nếu không buổi tối đi!"Liễu Nhược Hi đề nghị.

"Cứ quyết định như vậy đi, ban đêm chúng ta không say không về!"

"Diệp Thần, nhất định đệ cũng phải đến, hảo hảo bồi sư tỷ uống vài chén!"

Kiều An Na dùng giọng điệu 'Mệnh lệnh' nói với Diệp Thần.

"Đại sư tỷ nói đúng! Nếu như chúng ta đều uống say, thối đệ đệ liền kiếm bộn rồi!"Liễu Nhược Hi nở nụ cười xinh đẹp.

"Sư đệ, ba người chúng ta đồng thời uống say, đệ sẽ dìu ai trong chúng ta vào phòng nghỉ ngơi?"Nhan Thanh có chút hăng hái nhìn xem Diệp Thần hỏi.

"Ách, hẳn là đưa cả ba người vào phòng nghỉ ngơi đi!"

Chương 45. Phản cốt chi tướng!

Diệp Thần nghĩ nghĩ, vị sư tỷ nào hắn cũng không đắc tội nổi, đáp án này hẳn là tương đối an toàn.

Không nghĩ tới, vừa dứt lời Kiều An Na liền một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem hắn cười nói:

"Tiểu sư đệ, nghĩ không ra đệ lại hư hỏng như vậy! Lại chọn cả ba vị sư tỷ, không sợ thân thể không chịu đựng nổi sao?"

"..."

Ngọa tào!

Lại là cái hố!

Diệp Thần khóc không ra nước mắt, sư tỷ cầu bỏ qua, hố các ngươi đào cũng quá khó cho ta phòng bị a!

"Món đậu hũ này ăn ngon thật a, ai làm vậy?"Diệp Thần vội vàng đổi chủ đề, mặc dù hắn biết chắc không phải Nhị sư tỷ làm.

"Ăn ngon liền ăn nhiều một chút!"

Kiều An Na cười một tiếng, cầm lấy cái thìa múc một muỗng đậu hũ đưa vào trong chén Diệp Thần, thuận miệng hỏi

"Diệp Thần, đệ đến Ninh Châu còn chưa có tìm việc làm đi, nếu không đến tập đoàn của tỷ đi?"

"Đệ đối với việc làm ăn chả biết gì cả, vẫn là thôi đi!"Diệp

Thần lắc đầu, hắn không thích nhất chính là cùng người cò kè mặc cả.

"Sư tỷ, muội cũng cảm thấy Diệp Thần không thích hợp dân kinh doanh!"

Nhan Thanh nghĩ nghĩ nói:"Sư phó truyền cho hắn y thuật cổ võ Long Phái, muội cảm thấy hoặc là y quán, làm rạng rỡ truyền thống y thuật Long Phái ta!"

"Nhị sư tỷ, tỷ nói giống y như nàng dâu của đệ a, nàng cũng định mở cho đệ một cái y quán, còn nói phải đầu tư cho đệ!"Diệp Thần nhếch miệng cười nói.

"Chỉ là một y quán mà thôi, tỷ cùng Đại sư tỷ cũng có thể đầu tư cho đệ a!"Nhan Thanh nũng nịu nhẹ nói.

Các sư tỷ cướp đầu tư?

Diệp Thần dở khóc dở cười, đây là tiết tấu buộc hắn ăn bám a!

"Sư tỷ, mới vừa nói để cho đệ đi tập đoàn của tỷ, đệ cảm thấy tỷ phải cẩn thận cái người tên Triệu bí thư!"Diệp Thần nghiêm mặt nói.

"Nàng đã bị khai trừ, không nghiêm trọng như vậy đi?"Kiều An Na cau mày nói.

"Không không không!"

Diệp Thần một mặt nghiêm túc nói:"Đệ xem người này một mặt phản cốt chi tướng, loại người này chỉ cần là đắc tội phải, chắc chắn sẽ bị người đó trả thù!"

Đám người nghe được Diệp Thần nói như vậy, nhao nhao trầm mặc.

Bởi vì cổ võ Long Phái ngoại trừ y thuật ra, còn có một môn

tuyệt học không truyền ra ngoài 'Tử Vi Tướng Mệnh Thuật'

Tử vi giang hồ nhất nhãn xem phú quý, nhị nhãn xem xét tiền đồ, tam nhãn liền có thể định sinh tử, có thể thấy được địa vị giang hồ!

Chỉ tiếc môn Huyền Thuật này truyền nam không truyền nữ, bởi vậy chỉ có Diệp Thần là được lão đầu chân truyền.

"Tốt, tỷ sẽ lưu tâm!"

"Thối đệ đệ, đến cùng phản cốt chi tướng là cái gì?"Liễu Nhược Hi rất hiếu kì, nhịn không được hỏi.

"Có câu nói là câu mũi bàng má không thể giao, mà bàng má chính là phản cốt, nói đơn giản một chút chính là xương má đặc biệt phát triển, nhô ra hai bên khuôn mặt. Một loại khác chính là quá chật, thường được gọi là cái dùi mặt!"

"Không phải có nữ minh tinh là cái dùi mặt sao, tại cổ đại còn gọi là mặt hồ ly tinh, loại người này tốt nhất không gây vào!"Diệp Thần giải thích nói.

"Đại sư tỷ, xương má Triệu bí thư kia rất nhọn sao?"Nhan Thanh hỏi.

"Ân, đúng là dạng này!"

Kiều An Na nghe Diệp Thần nói xong, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Ngày mốt là buổi ra mắt sản phẩm mới của tập đoàn, công việc trước đó của Triệu bí thư là xử lý buổi ra mắt, chẳng lẽ.

Đúng lúc này, đột nhiên điện thoại di động Liễu Nhược Hi vang lên, nàng nhanh chóng kết nối điện thoại, nói vài câu sau liền dập máy, vội vàng đứng dậy mặt mũi tràn đầy áy náy nói:

"Trong cục xảy ra chuyện, muội nhất phải lập tức chạy trở về!"

"Nhược Hi, lái xe cẩn thận một chút!"Kiều An Na dặn dò.

"Biết!"

Liễu Nhược Hi chạy đến cổng giống như nhớ ra cái gì đó, quay đầu hướng Diệp Thần nói:"Thối đệ đệ, đừng quên ban đêm uống rượu với nhau, không cho phép vắng mặt a!"

"..."

Diệp Thần dở khóc dở cười, Tứ sư tỷ thật muốn quá chén với mình a?

Cơm nước xong xuôi, Kiều An Na cùng Nhan Thanh có chút buồn ngủ, chuẩn bị đi lên phòng nghỉ ngơi một chút.

Mà Diệp Thần lại không mệt mỏi, hắn nhìn đồng hồ, nói:

"Hai vị sư tỷ, đệ đi đại học Ninh Châu làm ít chuyện, tối nay trở lại!"

"Khoan đã!"

Nhan Thanh gọi lại Diệp Thần, từ trên thân móc ra chìa khóa xe:"Đệ còn không có xe đi, lái xe của tỷ đi!"

"Cảm ơn sư tỷ!"

Diệp Thần cũng không nghĩ nhiều, tiếp nhận chìa khoá rời đi biệt thự.

"Sư tỷ, tỷ nói lần này sư đệ xuống núi, thật chỉ là vì cưới vợ sao?"

Nhan Thanh nhìn xem bóng lưng Diệp Thần đi xa, giọng điệu có chút lo lắng nói.

"Sư phó nói qua, huyết hải thâm cừu của tiểu sư đệ chưa thanh toán!"Kiều An Na trầm giọng nói.

"Huyết hải thâm cừu?"

"Chớ để ý, dù sao chúng ta toàn lực ủng hộ hắn là được!"

"Sư tỷ nói đúng, bảy tỷ muội chúng ta ở đây, sẽ là hậu thuẫn kiên cường nhất của tiểu sư đệ!"Nhan Thanh dùng sức nhẹ gật đầu.

Đại học Ninh Châu.

Trong sân trường các sinh viên trẻ cười cười nói nói, chơi đùa truy đuổi, thỏa sức lắc lư tuổi trẻ tự do của mình dưới ánh mặt trời đã khuất.

Diệp Thần dừng xe ở cổng trường học, lấy điện thoại di động ra phát cái tin nhắn ngắn ra ngoài.

Hai phút sau, một nam nhân đầu đội mũ lưỡi trai, trên mặt mang một bộ kính mát xuất hiện tại trước xe.

"Ảnh Tử!"

Chương 46. Diệp Uyển Nhi!

Diệp Thần xuống xe đi hướng nam nhân, lên tiếng chào đối phương.

"Điện chủ, Diệp Uyển Nhi đang ở đường phố quà vặt đằng sau trường học, hiện tại đi qua đó sao?"Thân hình Ảnh Tử cao lớn, thanh âm khàn khàn, bất quá vành nón hắn ép tới quá thấp, lại mang theo kính mát, người bình thường rất khó nhìn ra hình dạng hắn thế nào.

"Đi thôi, mang ta đi nhìn xem!"

Diệp Thần gật gật đầu, hai người cùng nhau đi bộ đến đường phố quà vặt, trên đường đi Ảnh Tử nói sơ qua về tình huống Diệp Uyển Nhi.

Nguyên lai, Diệp Uyển Nhi là bị người thu dưỡng, cha mẹ của nàng cũng gặp tai nạn xe cộ mà tử vong, mà lúc đó Diệp Uyển Nhi vẫn chưa tới một tuổi.

"Người thu dưỡng nàng là ai?"

"Nghe nói là một đôi công nhân bảo vệ môi trường không có con cái!"Ảnh Tử nói.

Diệp Thần nghe xong khẽ nhíu mày, nghiêm chỉnh mà nói Diệp Uyển Nhi còn thảm hơn so với hắn, mình tốt xấu năm tuổi mới mất đi cha mẹ.

Hai người vừa đi vừa nói, rất nhanh liền đến đường phố quà vặt.

Đây là đường phố nhỏ rộng chưa tới năm hết, hai bên đường

đều là vài cửa hàng nhỏ có mấy mét vuông, trên đường phố còn có rất nhiều quầy bán hàng.

"Thịt dê xỏ xâu nướng, thịt dê xỏ xâu nướng, hai khối tiền một chuỗi"

"Tin tức tốt, tin tức tốt, bằng hữu khách hàng, cửa hàng của chúng tôi hiện đang giảm giá một lần tất cả quần áo, là đợt giảm giá lớn."

"Thuốc gián, thuốc diệt chuột, không sợ nhiều chuột, chỉ sợ không có chuột"

"..."

Các loại tiếng rao hàng quảng cáo 'Ma tính', liên tiếp vang lên trên đường phố quà vặt, vô cùng náo nhiệt!

Mặc dù đường phố quà vặt đẳng cấp không cao, nhưng vô cùng sôi nổi, lưu lượng người cực lớn, đồng thời tới đây tiêu phí phần lớn là sinh viên có thực lực kinh tế không mạnh.

"Long Vương, ngài nhìn nữ hài tử tết tóc đuôi ngựa kia, đó chính là Diệp Uyển Nhi!"Ảnh Tử vừa nói vừa dùng tay chỉ.

Diệp Thần thuận phương hướng ngón tay Ảnh Tử chỉ, chỉ thấy nơi hẻo lánh bên đường có một quầy hàng bún thập cẩm cay rất nhỏ, một nữ hài tướng mạo thanh tú, làn da hơi đen, người mặc váy hoa, đang nhiệt tình chào hỏi khách hàng.

Từ động tác thành thạo của nàng có thể thấy được, đây không phải ngày đầu bán hàng ở đây.

"Tạ ơn hân hạnh chiếu cố, hết thảy hai mươi khối!"

Diệp Uyển Nhi đếm xong số ký bún thập cẩm cay trên bàn, cười nhẹ nhàng nói với một đôi nam nữ trẻ tuổi.

"Chậc chậc, Diệp Uyển Nhi, chúng ta tốt xấu cũng là bạn học, cậu không giảm giá cho tôi sao?"Nam hài tử một mặt hài hước nhìn xem Diệp Uyển Nhi trêu chọc nói.

"Cái này, bạn học Chu Kiệt, tôi cũng chỉ là buôn bán nhỏ, thực sự xin lỗi!"Diệp Uyển Nhi khuôn mặt đỏ lên.

"Lão Chu, cho nàng đi!"

Một nữ hài tử ăn mặc thời thượng bên cạnh mặt mũi tràn đầy khinh thường nói với Diệp Uyển Nhi:"Chẳng phải hai mươi khối tiền sao, Diệp Uyển Nhi, cậu thật sự quá keo kiệt, về sau tôi cũng không tiếp tục đến đây, thật sự là càng nghèo càng keo kiệt!"

"Thật xin lỗi, nếu không Chu Kiệt cậu giả mười tám khôi thôi, coi như tôi mời các cậu ăn kem!"Diệp Uyển Nhi khẽ cắn môi son, có chút lúng túng nói.

"Quên đi, truyền ra ngoài người khác còn tưởng rằng Chu Kiệt tôi nợ cậu hai mươi khối!"

Nam hài nói xong lướt qua Wechat, ôm nữ hài đĩnh đạc rời đi, chỉ bất quá trước khi đi hắn còn cố ý giẫm một cước lên trên ghế, lưu lại một cái dấu chân to đen sì.

Diệp Uyển Nhi thấy thế không nói chuyện, chỉ là chờ sau khi nam hài đi, cầm lấy khăn lau ngồi xổm người xuống lặng yên lau sạch sẽ.

"Long Vương, có muốn tôi giáo huấn kia tiểu tử dừng lại hay không!"

Ảnh Tử đều nhìn không được, đây mà là bạn học? Rõ ràng khi dễ người mà!

"Không cần!"

Diệp Thần khoát khoát tay, hỏi:"Ảnh Tử, bụng của cậu đói không?"

"Tôi, tôi đói a, chết đói! Long Vương, chúng ta đi cổ động cho Diệp Uyển Nhi một chút?"Ảnh Tử nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hai hàng răng trắng như tuyết.

"Ân, đi thôi!"

Diệp Thần nhanh chân đi đến hướng quầy hàng bún thập cẩm cay của Diệp Uyển Nhi.

Diệp Uyển Nhi vừa vặn lau xong ghế, nhìn thấy bọn người Diệp Thần đi tới lập tức nở ra một nụ cười, hỏi:"Đại ca, muốn thử bún thập cẩm cay nhà em làm không, ăn rất ngon a!"

"Tiểu muội muội, có rượu bia ướp lạnh sao?"Ảnh Tử cười nói.

"Có, có!"

Diệp Uyển Nhi nghe xong cực kỳ cao hứng, tranh thủ thời gian quay người từ trong thùng xốp lớn phía sau, lấy ra hai chai bia lạnh.

"Đại ca, nếu là không đủ trong tỷ lạnh em vẫn còn!"

Diệp Uyển Nhi cười rất đẹp, rất xán lạn, Diệp Thần từ trong khóe mắt của nàng thấy được một vòng nước mắt lưu lại.

"Ảnh Tử, ăn nhiều một chút!"Diệp Thần nói.

"Minh bạch!"

Cái bóng ăn như gió cuốn, kỳ thật hắn vừa cơm nước xong xuôi, bất quá vì cổ động cho Diệp Uyển Nhi, cũng là không thèm đếm xỉa.

"Lão bản, tôi nhìn tuổi cô cũng không lớn lắm, là học sinh

sao?"Diệp Thần nhìn như thoải mái mà tìm Diệp Uyển Nhi nói chuyện phiếm.

"Đúng nha!"

"Vậy làm sao cô không lên lớp?"

"Hôm nay trường học nghỉ, em ra làm việc ngoài giờ. Đại ca, hương vị bún thập cẩm cay được chứ?"

"Ân, không tệ, không tệ!"

Chương 47. Thảo Quy!

Diệp Uyển Nhi làm bún thập cẩm cay quả thật có hương vị không tệ, mà lại lần đầu tiên Diệp Thần nhìn thấy nàng, liền sinh ra một loại cảm giác thân thiết không hiểu, hết sức kỳ quái!

Thông qua giao lưu biết được, cái quầy hàng này của Diệp Uyển Nhi một tháng cũng có thể kiếm chừng ba ngàn khối tiền.

Mà Diệp Uyển Nhi đối với khẩu vị sản phẩm của mình còn muốn tốt hơn, sinh ý còn đang dần dần tăng lên.

Bất quá Diệp Thần lại có chút lo lắng, mặc dù Diệp Uyển Nhi kiếm tiền, nhưng đây đều là thời gian có chi phí, cứ đâm đầu vào trong này, việc học chẳng phải là dở dang?

Nhưng vào lúc này, mấy tên lưu manh cao lớn vạm vỡ, trên người xăm rồng xăm hổ đi tới.

Buồn cười nhất chính là, những người này rõ ràng là những tên đầu trộm đuôi cướp, vậy mà hết lần này tới lần khác lại đeo một cái băng tay màu đỏ, trên đó viết vài chữ to 'Quản lý thị trường'.

Diệp Uyển Nhi nhìn thấy những người này đi tới hướng quầy hàng của nàng, trên gương mặt xinh đẹp lập tức lộ ra một tia thần sắc kinh khủng.

Mà hết thảy những điều này, đều không thể trốn qua cặp mắt sắc bén của Diệp Thần!

"Mỹ nữ, giao phí vệ sinh đi!"

Lưu manh dẫn đầu mặc một chiếc áo ba lỗ đen, ngực cùng trên

bờ vai lộ ra hình xăm một cái đầu rồng , lúc này chính hắn một mặt hèn mọn mà nhìn xem Diệp Uyển Nhi.

"Rùa, Quy ca, mấy ngày trước không phải em đã giao một ngàn khối sao, lúc này vẫn chưa tới một tháng a."Diệp Uyển Nhi khẽ cắn môi son, nhút nhát nhìn xem lưu manh nói.

"Ai nói cho cô là thu tháng này? Tôi thu tháng sau trước không được sao?"

"Không sai! Quy ca nói muốn thu, cô còn không mau đưa ra!"

"Mỹ nữ, khuyên cô thức thời một chút, bằng không cô đừng mong tiếp tục bày cái phá sạp này!"

"..."

Các lưu manh nhao nhao ồn ào, từng tên giương nanh múa vuốt, một vài người bán hàng rong bên cạnh không quen nhìn thấy thế, cũng là giận mà không dám nói gì.

"Quy ca, em thật không có tiền! Trong túi chỉ còn lại hai ngàn khối, nhưng đó tiền mua thuốc cho mụ mụ em."Diệp Uyển Nhi nóng lòng như lửa đốt, chỉ có thể đau khổ cầu khẩn đối phương.

"Hắc hắc, cô không nghĩ giao cũng được!"

Thảo Quy nuốt ngụm nước bọt, cười gằn nói:"Buổi tối hôm nay theo ca hảo hảo uống một chén, phí vệ sinh tháng sau sẽ miễn, thế nào?"

"Cái này"

Diệp Uyển Nhi nghe xong gương mặt xinh đẹp lập tức đỏ bừng, dù sao nàng cũng là sinh viên đại học, làm sao có thể nghe không ra hàm ý trong lời nói Thảo Quy.

Nhưng nàng chỉ là một giới nữ tử yếu đuối, đối diện với mấy

tên lưu manh như lang như hổ này, làm cách nào phản kháng?

"Ảnh Tử, cậu đã ăn xong sao?"

"Đã ăn xong!"

"Đã ăn xong liền hoạt động một chút đi!"

Diệp Thần đặt chén rượu xuống, ngẩng đầu nhìn mấy tên côn đồ trước mắt, thản nhiên nói:"Những tên lông bông này quấy rầy ta ăn bún thập cẩm cay, ta rất không cao hứng!"

"Kháo! Tiểu tử ngươi là ai, dám quản việc của lão tử!"Thảo Quy nghe xong giận tím mặt.

"Ta vốn không muốn quản, nhưng ta nhìn ngươi không vừa mắt, cho nên việc này sẽ quản!"Diệp Thần cười lạnh.

Lời vừa nói ra tất cả mọi người sợ ngây người, nhất là những người bán hàng rong kia, càng là vì Diệp Thần lau vệt mồ hôi.

Ai không biết Thảo Quy là thổ địa của nơi này, đắc tội hắn không chết cũng phải lột da!

"Tiên sinh, ngài chớ để ý."

Diệp Uyển Nhi gặp tình hình này vội vàng đứng dậy, nói với Thảo Quy:"Quy ca, em lập tức liền giao tiền, như vậy được chưa?"

"Tiểu Diệp, có tôi ở đây cô không cần phải lo lắng, chỉ là mấy tên côn đồ không đủ gây sợ!"Diệp Thần cười nói.

Nghe được Diệp Thần gọi như vậy mình, Diệp Uyển Nhi sững sờ, người kia là ai a?

"Ai nha, còn dám trang bức a! Các huynh đệ, lên chơi chết hắn!"

Thảo Quy nổi trận lôi đình, vung tay lên kêu gào với mấy tên lưu manh sau lưng, nhào về phía Diệp Thần.

"Ai, người anh em này thật sự là đầu sắt, muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân cũng phải ước lượng thực lực bản thân một chút a!"

"Lần trước có người chống đối Thảo Quy vài câu, kết quả tay chân đều bị đánh gãy!"

"…."

Quần chúng vây xem nghị luận ầm ĩ, tất cả mọi người cảm thấy Diệp Thần chết chắc.

Nhưng vào lúc này, một bóng người cấp tốc phóng tới đám lưu manh kia, không đợi mọi người thấy rõ sở, những tên côn đồ này nhao nhao ngã trên mặt đất, từng tên phát ra âm thanh thống khổ.

"Ngươi, ngươi là ai?"

Thảo Quy mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nhìn xem Ảnh Tử, bắp chân run rẩy xê dịch về sau, ngoài mạnh trong yếu mà quát:"Ta cảnh cáo các ngươi, ta, ta là người của Bạch lão đại, động ta biết có hậu quả gì không!"

Nghe được ba chữ Bạch lão đại, rất nhiều người ở hiện trường đều hít vào ngụm khí lạnh!

Ai không biết Bạch lão đại là lão đại hắc đạo Ninh Châu, nơi đó thậm chí có câu 'Danh ngôn cảnh cáo' Thà gây Diêm Vương, cũng chớ chọc Bạch lão đại, trừ phi chán sống!

"Quản ngươi đen trắng, đi chết!"

Ảnh Tử đúng thực xứng với tên, thân hình lóe lên nhanh đến mức như là một đạo tàn ảnh, trong giây lát liền bóp lấy cổ họng Thảo Quy, nhẹ nhàng nhấc lên liền để Thảo Quy lơ lửng trên

không!

"Người của Bạch gia?"

Chương 48. Người của Bạch gia!

"Người của Bạch gia?"

Diệp Thần nghe xong không khỏi khẽ nhíu mày, hắn lườm Thảo Quy một chút, con hàng này cũng bắt đầu trợn trắng mắt.

"Ảnh Tử, thả hắn đi!"Diệp Thần nói.

Ảnh Tử nhẹ buông tay, Thảo Quy bịch một tiếng ngã xuống đất, từng ngụm từng ngụm hô hấp lấy không khí mới mẻ.

"Thảo Quy, ngươi gọi điện thoại cho Bạch gia, liền nói Diệp Thần ta ở chỗ này chờ bọn chúng, mười phút sau còn chưa tới, hết thảy tự gánh lấy hậu quả!"

Thanh âm Diệp Thần băng lãnh, nói xong tiện tay cầm lấy một chuỗi trứng chim cút đưa vào bên trong miệng, bởi vì bún thập cẩm cay của Diệp Uyển Nhi xác thực ăn ngon.

"Ngươi, ngươi đến cùng là ai?"

Thảo Quy thật vất vả từ dưới đất bò dậy, nghe được Diệp Thần nói như vậy không khỏi trợn tròn mắt.

Khẩu khí thật lớn, thế mà muốn Bạch gia trong mười phút chạy đến, không đuổi kịp đến tự gánh lấy hậu quả?

"Bảo người gọi liền gọi đi, ở đâu ra nói nhảm nhiều như vậy?"

Ảnh Tử trừng mắt, dọa cho Thảo Quy sợ gần chết, vội vàng lấy điện thoại di động ra bấm điện thoại Bạch Ngọc Thần.

Tứ Hợp Viện Bạch gia.

Tuy nói Bạch gia là hắc đạo, nhưng lại ở tại trong một loại kiến trúc cổ xưa như Tứ Hợp Viện, tuyệt đối là khác hắc đạo bình thường!

Ba người cha con Bạch Ngọc Thần, cùng Bạch Uyên, đang ở bên trong từ đường (sảnh đường tổ tiên) nói chuyện phiếm.

"Lão nhị, nhớ kỹ, tuyệt đối không nên đắc tội Diệp Thần, Bạch gia chúng ta không thể trêu vào hắn!"Sắc mặt Bạch Uyên nghiêm túc nói.

"Đại ca, nếu không chúng ta mời Diệp tiên sinh ăn bữa cơm?"

Bạch Vĩnh Chính mặc đường trang, khuôn mặt cương nghị, thân hình vĩ ngạn, trong mắt tinh quang lấp lóe, vừa nhìn liền biết là người luyện võ.

"Có thể mời đến đương nhiên là tốt nhất, chỉ sợ sợ hắn không đến a!"

Bạch Uyên nói xong quay đầu nhìn về phía Bạch Ngọc Thần:"Lần này coi như số ngươi gặp may, lần sau còn dám gây Diệp Thần, ta sẽ để cha ngươi chuẩn bị trước quan tài!"

Bạch Ngọc Thần dọa đến rụt cổ một cái, hắn vừa định nói chuyện điện thoại lại vang lên.

"Thảo Quy, có chuyện gì sao?"Bạch Ngọc Thần kết nối điện thoại hỏi.

"Đại ca, có người nói muốn gặp người Bạch gia, còn nói nếu như trong mười phút Bạch gia không tới, hết thảy tự gánh lấy hậu quả!"

"Kháo! Thằng khốn nào dám khinh thường như thế!"

Bạch Ngọc Thần nghe xong tức điên lên, gần đây thật sự là gặp quỷ, tất cả mọi người dám khiêu khích Bạch gia sao?

"Hắn, hắn nói mình gọi Diệp Thần."

Thảo Quy liếc trộm Diệp Thần một chút, thấp giọng nói.

"Cái gì!"

Nghe được cái tên này, Bạch Ngọc Thần dọa đến từ trên ghế ngồi bắn lên.

"Ngọc Thần, chuyện gì xảy ra, nhận cú điện thoại cũng ngạc nhiên sao!"Bạch Vĩnh Chính nổi giận nói.

"Cha, xảy ra chuyện lớn!"

Bạch Ngọc Thần mặt mũi tràn đầy mướp đắng nói:"Diệp tiên sinh tại đường phố quà vặt, cũng không biết tên vương bát đản Thảo Quy kia làm sao chọc tới hắn, Diệp tiên sinh nói cho chúng ta mười phút tới, bằng không hậu quả tự phụ!"

"Kháo!"

"Đáng chết Thảo Quy, hắn có phải là chán sống!"

Bạch Vĩnh Chính nghe xong tức giận đến đem cái ấm giá trăm ngàn trên tay hung hăng nện xuống đất, rơi vỡ nát!

"Ngọc Thần, không nên lãng phí thời gian, lập tức đi tới chịu nhận lỗi cho Diệp tiên sinh!"Bạch Uyên nghĩ nghĩ nói.

"Tốt!"

Bạch Ngọc Thần luống cuống, vội vàng cúp điện thoại, trước khi đi lại bị Bạch Uyên gọi lại.

"Ngươi cùng Diệp tiên sinh nói, chúng ta muốn mời hắn ăn

cơm bồi tội! Mặt khác, có một kiện đồ vật muốn cho hắn!"

"Đại bá, cháu cho hắn cái gì?"

"Chớ để ý, ngươi nhanh đi!"Bạch Uyên cau mày nói.

Bạch Ngọc Thần nghe xong vội vàng xoay người, xông ra Tứ Hợp Viện lái xe phi như điên về hướng đường phố quà vặt.

Đại học Ninh Châu, đường phố quà vặt.

Cúp máy xong Thảo Quy cảm giác tận thế đều muốn đến!

Bởi vì đối thoại của Bạch gia hắn nghe được từng câu từng chữ, người Bạch gia thế mà xưng hô người trẻ tuổi trước mắt này là tiên sinh, có thể thấy được đối phương tuyệt không phải phàm nhân!

"Đại ca, Bạch thiếu có phải là dẫn người tới?"

Một tiểu đệ từ dưới đất bò dậy, hận hận trừng mắt nhìn Diệp Thần một chút, cắn răng nói:"Tiểu tử, ngươi liền chờ chết đi!"

"Chết em gái ngươi!"

Thảo Quy nghe xong hồn đều dọa không còn, quay người một cước nặng nề mà đá vào trên bụng tiểu đệ, mắng:"Ngươi làm sao có thể nói chuyện như vậy với Diệp tiên sinh, ngứa da đi!"

"Đại ca, em"

Tiểu đệ một mặt mộng bức, Quy ca bị thần kinh sao, thế mà giúp tiểu tử kia đánh người một nhà?

Quần chúng vây xem cũng trợn tròn mắt, kịch bản không đúng, chẳng lẽ người trẻ tuổi này là mãnh long qua sông, ngay cả Bạch gia cũng không dám gây?

"Diệp tiên sinh, thật xin lỗi!"

Thảo Quy không để ý tới tiểu đệ vừa bị giáo huấn, vội vàng tiến lên móc ra một bao thuốc, kết quả bị Diệp Thần cự tuyệt.

"Lúc nào Bạch gia đến?"Diệp Thần cười lạnh.

"Ngài yên tâm, Bạch thiếu lập tức tới ngay!"Thảo Quy cười cười, sợ lại chọc tới Diệp Thần.

Vừa dứt lời, chỉ nghe được một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến, ngay sau đó liền thấy Bạch Ngọc Thần mang theo hai tên bảo tiêu, đầu đầy mồ hôi chạy tới bên này.

"Bạch thiếu, ngài rốt cuộc đã đến!"

Ba!

Chương 49. Em gái!

Bạch Ngọc Thần nhìn thấy Thảo Quy không nói hai lời, trực tiếp một cái bạt tai quất vào trên mặt hắn, cả giận nói:

"Ngay cả Diệp tiên sinh cũng dám mạo phạm, muốn chết!"

"Tôi, tôi không biết hắn là Diệp tiên sinh a!"Thảo Quy bụm mặt mặt mũi tràn đầy ủy khuất nói.

"Xong chuyện ta sẽ thu thập ngươi!"

Bạch Ngọc Thần nói xong đẩy Thảo Quy ra, đi đến trước mặt Diệp Thần cúi người chào nói:

"Diệp tiên sinh, thật sự là thật có lỗi, người của tôi có mắt không tròng mạo phạm ngài! Chỉ cần ngài một câu, hôm nay tôi liền để tiểu tử này biến mất!"

"A? Không muốn a Bạch thiếu, Diệp tiên sinh cầu ngài tha tôi một mạng đi!"

Thảo Quy nghe xong dọa đến bịch một tiếng quỳ xuống, dập đầu như giã tỏi.

Hắn biết rõ ý của Bạch Ngọc Thần là như thế nào, Bạch gia muốn người chết, đó cũng không phải là nói đùa!

Mọi người thấy một màn này, cả kinh trợn mắt hốc mồm, thậm chí liền không dám thở mạnh một cái.

Diệp Thần lườm Bạch Ngọc Thần một chút, thản nhiên nói:

"Bạch gia rất thiếu tiền sao?"

"Thiếu tiền?"

Bạch Ngọc Thần đầu tiên là sững sờ, nhưng rất nhanh liền kịp phản ứng, vội vàng nói"Diệp tiên sinh thứ lỗi, tôi cam đoan về sau con đường này sẽ ai dám thu phí nữa!"

"Quá được rồi, rốt cục không cần giao phí vệ sinh đi!"

"Ta vốn dĩ cũng không dám tại đường phố quà vặt bày quầy bán hàng, là bởi vì bọn người Thảo Quy ăn cơm chùa không nói, mỗi tháng còn muốn thu tiền."

"Thật sự là Bồ Tát sống a, lão già ta tạ ơn ngài!"

Các quầy bán hàng rong trên đường phố quà vặt biết được không cần giao phí vệ sinh nữa, mỗi người đều cao hứng không thôi!

Có lão đầu đang bán hàng, run run rẩy rẩy từ trong lò lửa lấy ra hai cái lớn nhất, nói cái gì cũng muốn Diệp Thần nhận lấy, còn không cho đưa tiền, nói cho tiền chính là xem thường lão đầu tử hắn.

"Bạch Ngọc Thần, ngươi xem nghiệt Bạch gia làm đi!"

Diệp Thần cau mày, tức giận nói:"Ta mặc kệ ngươi thu bao nhiêu tiền, đem tiền đều trả lại cho thương nhân nơi này, nếu như dám ít đi một phân tiền, ngươi cũng nên về viện nằm đi!"

"Diệp tiên sinh yên tâm, tôi, tôi lập tức sắp xếp người trả lại tiền!"

Bạch Ngọc Thần khóc không ra nước mắt, hắn đều phí bảo hộ con đường này nhiều năm, giờ mà trả lại sẽ là khoản tiền hơn mấy triệu, nhưng hắn lại không dám không trả!

Rất nhanh, Bạch gia liền phái người đem tiền đưa tới.

"Trước tiên trả tiền cho em gái ta trước!"Diệp Thần nói.

"Em gái ngài?"

"Tiểu Diệp, em qua đây!"Diệp Thần mỉm cười, ánh mắt hòa ái nhìn về phía Diệp Uyển Nhi.

"..."

Diệp Uyển Nhi nửa ngày không có lấy lại tinh thần, mình lúc nào có thêm một ca ca hung hăng như vậy?

Nàng đi đến trước mặt Diệp Thần, cả người đều là chất phác!

"Tiểu Diệp đừng sợ, anh thật là ca ca của em, chút nữa anh sẽ hảo hảo giải thích cho em nghe!"

Diệp Thần thấy được Diệp Uyển Nhi cần cù, thiện lương, trong lòng đã sớm quyết định nhận cô em gái này!

Quy ca cách đó không xa thấy thế, dọa đến ngay cả đứng đều đứng không yên, mỹ nữ bán bún thập cẩm cay này lại là em gái Diệp tiên sinh?

Xong con rùa!

Mình chắc là phải bị xuống đáy sông, nghĩ đến điều này Quy ca nhịn không được gào nhức đầu khóc lên.

"Ngươi gào cái rắm!"

Bạch Ngọc Thần quay đầu hung hăng trừng Quy ca một chút, lập tức móc ra tờ chi phiếu xoát xoát viết vào một triệu, hai tay dâng lên nói với Diệp Uyển Nhi

"Mỹ nữ, đây là phí bảo hộ Thảo Quy thu của cô, xin hãy nhận lấy!"

Diệp Uyển Nhi nhận lấy xem xét, lập tức giật nảy mình, nhanh lên đem chi phiếu đưa trở về:

"Vị tiên sinh này, không có nhiều như vậy, ngài là không phải viết sai a?"

"Cộng thêm cả phí tổn thất tinh thần nữa! Mỹ nữ, xin cô nhất định phải nhận lấy, coi như cho tôi mặt mũi được không?"Bạch Ngọc Thần giới cười.

"Tiểu Diệp, em thu tiền đi!"

Diệp Thần gật gật đầu, đứa nhỏ này vẫn là quá thiện lương, Thảo Quy khẳng định đã không ít lần đùa giỡn Diệp Uyển Nhi, phía tổn thất tinh thần một triệu này vẫn là còn ít!

Diệp Uyển Nhi bất đắc dĩ, chỉ có thể đem chi phiếu tạm thời nhận lấy.

"Tốt, Bạch Ngọc Thần, mang theo người của ngươi, tranh thủ thời gian biến mất trước mắt ta!"Diệp Thần khoát khoát tay không nhịn được nói.

"Diệp tiên sinh, tôi có chuyện muốn theo ngài thương lượng một chút!"

Bạch Ngọc Thần mặt mũi tràn đầy cười bồi nói:"Ban đêm ngài có thời gian không, cha tôi cùng đại bá muốn mời ngài ăn bữa cơm!"

Lời vừa nói ra, hiện trường lập tức xôn xao!

Tất cả mọi người đang suy đoán Diệp Thần rốt cuộc là ai, Bạch gia bồi tiền xong còn muốn mời ăn cơm, toàn bộ Ninh Châu ai có mặt mũi lớn như thế?

"Ăn cơm? Ta thấy vẫn là miễn đi!"

Diệp Thần lắc đầu, ban đêm hắn còn muốn bồi sư tỷ uống rượu, cùng một bang lão đại của Bạch gia, uống cái chùy a!

"Diệp tiên sinh, đại bá tôi nói có kiện đồ vật trọng yếu muốn cho ngài!"

"Đồ vật trọng yếu?"

"Đúng rồi, Diệp tiên sinh, nếu không ngài bớt chút thời gian?"Bạch Ngọc Thần mặt dạn mày dày hỏi.

"Long Vương, Bạch gia tại Ninh Châu cắm rễ rất sâu, có lẽ đối với chuyện năm đó cũng có biết một hai."Ảnh Tử thấp giọng nhắc nhở.

"Có đạo lý."

Diệp Thần nghe xong nhẹ gật đầu, nói:"Vậy liền trưa mai! Đúng rồi, Bạch gia các ngươi còn phải giúp ta làm một chuyện, đưa lỗ tai tới đây!"

Chương 50. Tiện nghi!

"Diệp tiên sinh, ngài nói!"Bạch Ngọc Thần xích lại gần.

"Giúp ta tra một người"

Diệp Thần nói thầm mấy câu bên tai Bạch Ngọc Thần, cuối cùng nói:"Trưa mai đem tư liệu cho ta, có vấn đề hay không?"

"Không có vấn đề, xin Diệp tiên sinh cứ việc yên tâm!"

"Ngươi đi đi, ta muốn cùng em gái mình nói mấy câu."

Bạch Ngọc Thần nghe xong như trút được gánh nặng, tranh thủ thời gian mang theo người của mình rời đi đường phố quà vặt.

Chờ bọn côn đồ đều đi, đường phố quà vặt cũng khôi phục kinh doanh bình thường.

"Diệp tiên sinh, ngài đến cùng là?"

Diệp Uyển Nhi đầy bụng nghi ngờ nhìn xem Diệp Thần, nàng suy nghĩ thật lâu đều không nhớ tới mình có người ca ca.

"Em gọi Diệp Uyển Nhi, năm nay hai mươi tuổi, học tập tại đại học Ninh Châu khoa công thương quản lý."

Diệp Thần một hơi đem tất cả tư liệu Diệp Uyển Nhi nói ra, ngay cả nghề nghiệp của cha mẹ ruột nàng, cùng cha mẹ hiện tại của nàng nói rõ mồn một.

"Anh, anh rốt cuộc là ai, làm sao lại rõ thân thế của tôi như vậy?"

Diệp Uyển Nhi cả kinh trợn mắt hốc mồm, có chút tư liệu ngay cả nàng đều là lần đầu tiên nghe nói.

"Hiện tại còn không phải lúc nói cho em biết, nhưng nhớ kỹ anh là ca ca của em, về sau có bất kỳ khó khăn, nhớ kỹ gọi điện thoại cho anh!"

Diệp Thần nói xong nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu vai Diệp Uyển Nhi, lập tức đứng dậy rời đi

Nhìn xem bóng lưng Diệp Thần, Diệp Uyển Nhi có chút hoảng hốt, chẳng lẽ mình thật sự có người ca ca?

Không được, về nhà nhất định phải hỏi cha mẹ, có lẽ bọn họ có thể cho mình đáp án!

Thời gian thoáng một cái đã qua, đảo mắt liền tới chạng vạng tối.

Ảnh Tử quen thuộc độc lai độc vãng, Diệp Thần bảo hắn đi nhà sư tỷ uống rượu nhưng hắn cũng nhã nhặn từ chối, bất đắc dĩ Diệp Thần đành phải một người lái xe về tới nhà Đại sư tỷ.

Mới vừa vào cửa, Diệp Thần liền nghe được thanh âm khoa trương của Nhị sư tỷ.

"Sư tỷ, tỷ gọi điện thoại cho Diệp Thần thôi, muộn như vậy vẫn chưa trở lại, không biết đi chỗ nào lăng nhăng?"

Lăng nhăng?

Diệp Thần bó tay rồi, ăn bún thập cẩm cay mà thôi, cái này cũng gọi lăng nhăng?

Ngọa tào!

Nói lên bún thập cẩm cay Diệp Thần vỗ trán một cái, hôm nay đi rất gấp, quên cho Diệp Uyển Nhi tiền, đây có tính là ăn cơm

chùa hay không?

"A, Diệp Thần, đệ trở về!"

Kiều An Na ở phòng khách vừa luyện qua yoga, mặc trên người một bộ đồ yoga bó sát gợi cảm, dáng người như ma quỷ trong nháy mắt bị Diệp Thần nhìn một cái không sót gì!

Ừng ực!

Hắn khó khăn nuốt ngụm nước bọt, trong lòng tự nhủ nguyên lai dáng người của Đại sư tỷ tốt như vậy a!

"Tiểu tử thúi, nhìn đủ chưa!"Kiều An Na đỏ mặt lên cáu giận nói.

"Khụ khụ, sư tỷ, bộ đồ của tỷ thật xinh đẹp!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, tìm một cái cớ sẹo nói.

"Sư đệ, vậy đệ cảm thấy dáng người Đại sư tỷ xinh đẹp, hay là quần áo xinh đẹp a!"Nhan Thanh từ phòng bếp ra, trong tay cầm cái nồi, một mặt hài hước nhìn xem Diệp Thần.

"Ách"

"Tốt, tỷ đi đổi bộ quần áo, chờ Nhược Hi tới liền ăn cơm đi!"Kiều An Na nói xong ưỡn ngực, mang theo một làn gió thơm lên lầu hai.

Diệp Thần hít mũi một cái, rất không tự chủ lại nuốt ngụm nước bọt, một màn này vừa vặn bị Nhan Thanh nhìn thấy, không khỏi trêu chọc nói:

"Tiểu sư đệ, không phải đễ đã kết hôn cùng Tô tiểu thư sao, ăn trong chén còn nhớ thương trong nồi?"

"Nhị sư tỷ, hôm qua đệ ngủ một đêm trên sàn nhà gạch, tỷ có thể đừng kích thích đệ được không?"Diệp Thần khóc không ra

nước mắt.

"Chậc chậc, quá đáng thương!"

Nhan Thanh đi tới một mặt thần bí cười nói:"Yên tâm, đêm nay sư tỷ giúp đệ đem Nhược Hi nha đầu kia quá chén, đến lúc đó liền tiện nghi đệ!"

"…"

Tiện nghi ta?

Sư tỷ có phải là có hiểu lầm gì đó?

Một lát sau Kiều An Na đã thay xong quần áo đi xuống từ trên lầu, Liễu Nhược Hi cũng đến, mang theo một rương Mao Đài tới!

"Hôm nay chúng ta không say không về, uống!"

Liễu Nhược Hi cười nhẹ nhàng đem bốn bình Mao Đài đặt ở trên bàn ăn, Diệp Thần từ trên mặt nàng thấy được một tia mỏi mệt, cảm giác nụ cười có chút cố giả bộ.

"Sư tỷ, cục cảnh sát các người có phải là rất nhiều việc không?"Diệp Thần nhịn không được hỏi.

"Cục cảnh sát nào có thong thả?"

Liễu Nhược Hi miễn cưỡng cười một tiếng, khẽ thở dài:"Hôm nay trong thành lại phát vụ án sinh cướp bóc tiệm vàng, thượng cấp hạn chúng ta trong vòng nửa tháng phá án, áp lực thật lớn!"

"Nhược Hi, nếu như cảm thấy quá mệt mỏi liền dứt khoát từ chức, cùng ta làm một trận đi."Kiều An Na ôn nhu khuyên nhủ.

"Đại sư tỷ, muội ưa thích làm cảnh sát, không có cách nào."

Liễu Nhược Hi nở nụ cười xinh đẹp, thuận tay đem Mao Đài

mở ra, trong nhà ăn lập tức tràn ngập một cỗ mùi rượu nồng đậm.

"Để ăn mừng tiểu sư đệ xuống núi, chúng ta dô!"Liễu Nhược Hi trực tiếp giơ chai rượu lên nói.

"Uống mạnh như vậy?"

Diệp Thần giật mình, không nghĩ tới Tứ sư tỷ uống rượu hào sảng như thế, cái này nếu là đặt vào trước kia, tuyệt đối là 'Hỗ Tam Nương' trên Lương Sơn!

"Tứ sư muội, muội thật muốn đem tỷ cùng Đại sư tỷ quá chén, sau đó chiếm tiện nghi tiểu sư đệ a?"Nhan Thanh hé miệng cười một tiếng trêu chọc nói.

"Hừ! Thối đệ đệ có tặc tâm không có tặc đảm, muội không sợ!"

"Có đạo lý, chúng ta dô!"

Chương 51. Mẹ vợ tốt (hạ)!

Mấy nữ nhân thoải mái uống, thỉnh thoảng còn trêu chọc Diệp Thần một chút, trong chớp mắt một rương Mao Đài đã uống hết!

Diệp Thần vạn vạn không nghĩ tới, sau khi các sư tỷ xuống núi, cả đám đều thành con sâu rượu.

"Sư, sư muội, không có rượu?"Nhan Thanh mắt say lờ đờ mông lung nhìn về phía Liễu Nhược Hi, mồm miệng nói không ra câu.

"Đừng lo lắng, tỷ, tỷ đi lấy rượu đỏ, chúng ta tiếp tục."

Gương mặt xinh đẹp của Kiều An Na ửng đỏ, loạng chà loạng choạng mà đứng người lên, thất tha thất thểu đi hướng phòng bếp.

"Ôi, sư tỷ của đệ a, chúng ta vẫn là thôi đi, hôm nào lại tiếp tục có được không?"

Diệp Thần thấy thế đau cả đầu, mau tới trước một tay đỡ lấy Kiều An Na

"Nhị sư tỷ, Tứ sư tỷ, hai người chờ chút a, đệ lập tức dìu các người đi nghỉ ngơi!"

"Nghỉ ngơi? Tiểu sư đệ, đệ, đệ muốn ăn tỷ cùng Nhan Thanh sao?"Liễu Nhược Hi cũng say, một mặt cười ngây ngô mà nhìn xem Diệp Thần.

"...."

Ăn chùy!

Đều say thành dạng này, để cho ta ăn ta cũng không đành lòng

ngoạm ăn a!

Diệp Thần đem ba người dần dần đỡ đến gian phòng nằm xuống, cũng may trong biệt thự của Đại sư tỷ nhiều phòng ở, bằng không thật đúng là phiền phức!

"Tiểu sư đệ, tỷ khát, muốn uống nước"

"Diệp Thần, tỷ muốn ôm một cái."

"Thối đệ đệ, không muốn, không muốn a"

Ngọa tào!

Diệp Thần cảm giác muốn điên rồi, nhất là sau khi đem Liễu Nhược Hi đặt lên giường, cô nàng này ôm gối đầu cả người giống xà tinh uốn éo qua lại, nói cái gì mà 'Không muốn'!

Chẳng lẽ Tứ sư tỷ phát mộng xuân?

Tục ngữ nói ba đàn bà thành cái chợ, Diệp Thần vì chiếu cố ba nữ nhân say rượu, bưng trà dâng nước đắp chăn, một giây đều không có được yên tĩnh!

Mãi mới chờ đến lúc Kiều An Na các nàng say sưa thiếp đi, Diệp Thần cũng mệt mỏi đến quá sức.

Hắn đưa tay nhìn đồng hồ không khỏi vỗ trán một cái, kém chút quên nhà mình còn có một nàng dâu cầnchiếu cố!

Đúng lúc này điện thoại di động của hắn vang lên, là Tô Tuyết Di gọi tới, hỏi Diệp Thần lúc nào trở về.

"Nàng dâu, lập tức liền trở về a!"

"Cậu tại nhà Kiều tổng bận bịu, đêm nay không cần trở về cũng không được, tôi sẽ nói rõ ràng với mẹ!"Tô Tuyết Di ôn nhu nói.

"Không không không, lão công lập tức liền trở về!"Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, bà cô nhà mình cũng quá rộng rãi đi?

Tân hôn thê tử bảo trượng phu ban đêm đừng về nhà, nói ra ai mà tin a

Mười một giờ đêm khuya.

Diệp Thần ngồi tắc xi về tới nhà Tô Tuyết Di, để hắn cảm thấy kinh ngạc chính là vợ chồng Lý Hương Cầm thế mà còn chưa ngủ, tựa hồ đang chờ hắn!

"Cô, chú, hai người còn đi ngủ a?"Diệp Thần cười nói.

"Tiểu Diệp trở về rồi, nhanh ngồi!"

"Lão Tô, ông đừng ngồi ngốc ra đó, Tiểu Diệp vừa uống rượu, nhanh đi rót cho hắn chén trà a, người ta trở về muộn như vậy rất mệt a!"

Lý Hương Cầm giống biến thành người khác, nguyên bản nàng còn đang buồn ngủ, vừa nhìn thấy Diệp Thần tới lập tức liền tinh thần!

"..."

Đối mặt với kiểu nhiệt tình quá phận của Lý Hương Cầm, Diệp Thần đều có chút không quen, hắn cười xấu hổ cười, hỏi:

"Cô Lý, có phải cô tìm cháu có việc hay không?"

"Cái gì mà cô Lý, con cùng Tuyết Di đã kết hôn, gọi mẹ cũng được!"

Lý Hương Cầm cười đến so với bông hoa còn xán lạn hơn, nói:"Nói trở lại, mẹ còn thực sự có chút việc muốn tìm con tâm sự!"

"Chuyện gì?"

"Kỳ thật cũng không có gì, chính là mẹ cùng người Tô gia nói con có biệt thự ở sơn trang Vân Đỉnh, bọn họ đều không tin!"

"Cho nên con có thể đưa chìa khóa cho mẹ hay không, ngày mai để cho mẹ mang người Tô gia đi mở mở mắt?"Lý Hương Cầm cười nhẹ nhàng mà hỏi thăm.

"Không có vấn đề!"

Diệp Thần nghe xong gật gật đầu, lúc này móc ra chìa khoá giao cho Lý Hương Cầm.

"Mẹ"

"Ngậm miệng!"

Lý Hương Cầm tiếp nhận chìa khoá trừng Tô Tuyết Di một chút, quay đầu lại cười nói với Diệp Thần:"Con rể tốt, về sau nhà chúng ta liền dựa vào con, bữa ăn sáng sớm ngày mai con muốn ăn cái gì, mẹ sẽ đi chuẩn bị cho ăn."

"Ách buổi sáng ăn cái gì cũng không thành vấn đề, chỉ là ban đêm ngủ trên sàn nhà có chút mát mẻ!"

"Cái gì? Con ngủ ở trên sàn nhà sao?"

"Đúng vậy a, Tiểu Tuyết nói nàng giường ngủ, muốn con ngủ ở trên sàn nhà!"Diệp Thần nhếch miệng lên, một mặt Trư ca cười nói.

"Lẽ nào lại như vậy!"

Lý Hương Cầm nghe vậy giận không chỗ phát tiết, lúc này răn dạy lên Tô Tuyết Di:"Con gái, Diệp Thần là lão công của con, sao con có thể để hắn ngủ trên sàn nhà a! Con đã từng thấy mẹ để cha con ngủ trên sàn nhà bao giờ chưa, không được, đêm nay nhất

định phải để hắn lên giường!"

"Lão bà, nhưng em để anh ngủ trên sô pha a"Tô Vạn Đạt cẩn thận từng li từng tí nói.

"Ngậm miệng!"

"..."

"Mẹ, người đừng nghe hắn!"

Gương mặt xinh đẹp của Tô Tuyết Di trong nháy mắt đỏ bừng một mảnh, hung hăng trừng Diệp Thần một chút, gia hỏa đáng chết này thế mà còn học được 'Cáo trạng' ?

"Cô Lý thật tốt!"

Diệp Thần nghe xong sướng đến phát rồ rồi.

"Đứa nhỏ ngốc! Con rể của mẹ, loại chuyện như này làm sao phải cảm ơn, có muốn mẹ cho các con thêm chăn mềm không?"

Chương 52. Mẹ vợ tốt (thượng)!

Lý Hương Cầm tựa hồ nhiệt tình đến mức quá đáng, ngay cả Diệp Thần đều có chút ngạc nhiên, bà cô già này uống lộn thuốc sao, đột nhiên đối tốt với mình như vậy?

Chẳng lẽ đây chính là mẹ vợ tốt trong truyền thuyết?

"Mẹ, con không để tý tới người!"

Tô Tuyết Di thực sự nghe không nổi nữa, đỏ mặt vội vàng chạy trở về gian phòng của mình, gắt gao ba một tiếng đóng chặt cửa!

Diệp Thần xấu hổ cười một tiếng, lúc này Tô Vạn Đạt đã bưng trà tới.

"Tiểu Diệp, cũng đừng uống trà, tranh thủ thời gian vào xem Tiểu Tuyết đi!"Lý Hương Cầm cười nói.

"Vậy được, tất cả mọi người nghỉ ngơi sớm một chút đi!"

Nói xong Diệp Thần tranh thủ thời gian đứng dậy, hắn thật sợ Tô Tuyết Di đem mình khóa trái ở bên ngoài, như thế cũng chỉ có thể ngủ phòng khách.

Còn may, Tô Tuyết Di cũng không có khóa trái cửa, Diệp Thần mở cửa thử trượt một chút liền chui đi vào.

"Trà này không uống quá đáng tiếc, Trương quản lý đưa đúng là trà cực phẩm a!"Tô Vạn Đạt thấy thế dứt khoát nâng chung trà lên nhấp.

"Nhìn chút tiền đồ của ông xem, cũng chỉ biết uống trà!"Lý Hương Cầm mười phần khinh thường.

"Lão bà, em biết trà này đắt cỡ nào không?"

"Đắt cỡ nào?"

"Mười ngàn khối, một lạng trà!"

"Cái gì? Vậy ông còn không ngâm cho tôi một chén, để cho tôi nếm thử a!"

Lý Hương Cầm nghe được là mười ngàn khối một lạng lá trà, nhịn không được hung hăng trừng Tô Vạn Đạt một chút, vậy mà lúc mới cưới nói có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu?

Lúc này, Tô Tuyết Di ngồi tại mép giường, trong lòng giống như hươu con xông loạn.

Khi Diệp Thần tiến đến đem cửa khóa trái một cái, nàng cảm giác lòng của mình đều muốn nhảy ra ngoài.

Gia hỏa này sẽ không có bị lão mụ 'Giật dây' thật sự ăn mình a?

"Tiểu Tuyết, thời gian không còn sớm, chúng ta ngủ đi?"Diệp Thần đi đến bên người Tô Tuyết Di, mỉm cười nói.

"Cậu, cậu ngủ trước, tôi, tôi không buồn ngủ!"Tô Tuyết Di nói xong, thực sự nhịn không được ngáp một cái.

"Yên tâm, em không cho lão công lên giường, lão công vẫn ngủ trên sàn nhà được rồi?"

"Thật?"

"Lừa em làm gì?"

Diệp Thần nói xong thuần thục cầm chăn mềm nằm dưới đất, trực tiếp ngã đầu liền ngủ.

Tô Tuyết Di thấy thế không khỏi ngây ngẩn cả người, gia hỏa này thế mà không có lên giường, chẳng lẽ hắn không muốn cùng mình phát sinh chút gì sao?

Thiếu nữ nào chẳng mộng mơ!

Diệp Thần cử động để Tô Tuyết Di rất cảm động, tối thiểu hắn là tôn trọng mình, vậy muốn hay không cho hắn một một cơ hội?

Chẳng biết tại sao, trong lòng Tô Tuyết Di ngoại trừ khẩn trương, lại còn có chút ít chờ mong!

Nhưng lại tại lúc nàng xoắn xuýt, bên tai lại truyền đến một tiếng lẩm bẩm rất nhỏ, nhìn lại Diệp Thần thế mà ngủ thiếp đi!

"Đầu heo!"

Tô Tuyết Di thở ra một hơi dài, sau khi buông lỏng trong lòng khó tránh khỏi có một tia nhỏ thất lạc, gia hỏa ngủ chậm thêm một hồi, nói không chừng mình sẽ để hắn lên giường

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, sau khi Diệp Thần rời giường phát hiện Tô Tuyết Di cũng tỉnh lại.

"Tiểu Tuyết, tối hôm qua ngủ không ngon a?"Diệp Thần nhìn thấy dưới mắt Tô Tuyết Di có quầng thâm, không khỏi hỏi.

"Ừ, mất ngủ!"

Tô Tuyết Di có chút u oán nhìn xem Diệp Thần, từ khi trong gian phòng có thêm một nam nhân, hai ngày này nàng đều không ngủ ngon.

"Đừng nóng vội, lát nữa lão công đấm bóp cho em thư giãn một tí, cam đoan em sẽ không còn mất ngủ."

"Hi vọng đi!"

Hai người rời giường đến phòng ăn, Tô Tuyết Di thấy một bàn đầy bữa sáng, có sữa bò bánh mì, cũng có bánh quẩy sữa đậu nành, thậm chí còn có bánh bao hấp!

"Mẹ, sáng sớm mẹ làm nhiều như vậy làm gì?"

Tô Tuyết Di kinh hô, bình thường nàng muốn ăn bánh quẩy lão mụ đều hờ hững lạnh lẽo, hôm nay là ngày gì, lão mụ thế mà chịu khó như vậy?

"Nhiều không? Nhiều một chút mới tốt, như vậy Tiểu Diệp cũng có nhiều lựa chọn, ăn no rồi mới có sức mà làm!"Lý Hương Cầm cười khanh khách nói.

"..."

Diệp Thần nghe xong đều lúng túng, từ khi đi qua biệt thự số một, Lý Hương Cầm giống như biến thành người khác.

Bốn người đang ăn bữa sáng trên bàn ăn, Tô Tuyết Di đột nhiên nói

"Đúng rồi Diệp Thần, bà nội tôi từ nước ngoài nghỉ phép trở về, nói là muốn gặp cậu một lần!"

"Bà nội?"

"Hừ!"

Lý Hương Cầm nghe xong lúc này hừ lạnh nói:"Có cái gì mà phải gặp, bà già kia khẳng định không có ý tốt!"

"Lão bà, sao em có thể nói như vậy."Tô Vạn Đạt đỏ mặt lên.

"Chẳng lẽ không đúng sao?"

Lý Hương Cầm dứt khoát thả bánh mì trong tay xuống, thở phì phò nói:

"Hôm qua đi Tô gia nàng là thái độ gì? Rõ ràng là con gái của chúng ta cầm mối làm ăn về, nàng lại trọng nam khinh nữ, không phải chỉ là muốn đem sản nghiệp Tô gia giao cho tiểu tử thúi Tô Triết kia sao?"

Tô Vạn Đạt không phản bác được, hắn cũng rõ ràng mặc dù ông già thích Tô Tuyết Di, nhưng trong mắt bà già cũng chỉ có đứa cháu Tô Triết này.

"Còn có loại sự tình này?"Diệp Thần nhíu nhíu mày, hỏi:"Tiểu Tuyết, bà em muốn đem sản nghiệp Tô gia giao cho Tô Triết sao?"

Chương 53. Chàng khờ? Chồng dại?

"Ân, bà nội nói sản nghiệp Tô gia truyền nam không truyền nữ, tôi cũng không có cách nào."Tô Tuyết Di nói đến chỗ này, cũng không nhịn được thở dài.

"Lão gia tử không nói chuyện?"

"Không có, nhưng gia gia vẫn luôn rất tôn trọng quyết định bà nội!"

Diệp Thần hỏi mới biết được, nguyên lai thế lực nhà bà nội Tô Tuyết Di rất khổng lồ, Tô gia cũng là dính dáng tới hào quang bà nội nàng, cho nên bà nội nàng ở gia tộc có quyền lên tiếng cao hơn!

"Tốt, ban đêm lão công theo em đi gặp bà nội đi!"Diệp Thần nghĩ nghĩ gật đầu nói.

Ăn sáng xong, Diệp Thần lái xe đưa Tô Tuyết Di đi công ty, vừa vặn cũng nhìn xem công ty Tô gia như thế nào.

"Diệp Thần, chuyện lần trước tôi nói cậu nghĩ kỹ chưa?"

Trên nửa đường, Tô Tuyết Di đột nhiên hỏi.

"Em nói với lão công cái gì?"

"Mở phòng khám a, nếu không mỗi ngày cậu đều nhàn rỗi, cho dù có tiền cũng sẽ nhàm chán a?"

"Chuyện này lão công đang suy nghĩ, đợi thêm mấy ngày

đi!"Diệp Thần nói.

"Ân, nghĩ kỹ liền nói cho tôi!"

Rất nhanh, dưới sự chỉ dẫn của Tô Tuyết Di, Diệp Thần dừng xe ở trước một tòa văn phòng cao cấp tên là 'Quốc Mậu'.

"Tiểu Tuyết, đây là văn phòng Tô gia?"

Diệp Thần ngẩng đầu nhìn lên, văn phòng rất phong độ, không kém cao ốc Kiều thị của Đại sư tỷ chút nào!

"Không phải, Tô gia chỉ là thuê hai tầng ở đây mà thôi!"

"Thì ra là thế!"

Tô gia, chủ yếu kinh doanh quảng cáo đô thị, ngoài ra còn bao gồm các dự án cơ sở hạ tầng, xanh hoá tiểu công trình, một năm thu nhập cũng có hơn trăm triệu!

Hai người xuống xe đi vào văn phòng, đi thang máy rất nhanh tới công ty.

"Tô tổng!"

"Tô tổng, buổi sáng tốt lành!"

Đi vào công ty, các công nhân viên nhìn thấy Tô Tuyết Di nhao nhao chào hỏi, đồng thời đều hiếu kỳ mà nhìn xem Diệp Thần bên người nàng.

"Các ngươi có nghe nói không, Tô tổng kết hôn!"

"Ân, nghe nói còn là một nông dân a, cũng không biết Tô tổng nghĩ như thế nào!"

"Các ngươi biết cái gì, cái này kêu là 'Chàng khờ thường cưỡi tuấn mã, vợ khôn thường ôm chồng dại'!"

"Chẳng lẽ chính là tiểu tử này sao, dáng dấp còn rất đẹp trai mà!"

"…."

Các công nhân viên líu ríu khe khẽ bàn luận, kết quả Tô Tuyết Di không nghe thấy, nhưng tất cả đều bị Diệp Thần nghe được.

Chàng khờ? Chồng dại?

Ông nội ngươi!

Diệp Thần kém chút muốn động thủ đánh người, mình rõ ràng là soái ca ngọc thụ lâm phong, những người này mắt rắn đi?

Đúng lúc này một mỹ nữ mặc trang phục công sở đâm đầu đi tới, sắc mặt nàng có chút lo lắng nói với Tô Tuyết Di:

"Tô tổng, Tô thiếu gia tới, đang ở văn phòng ngài!"

"Hắn tới làm gì?"

Tô Tuyết Di nghe xong không khỏi có chút nhíu mày:"Tôi đã biết, cô đi làm việc đi!"

"Tiểu Tuyết, thế nào?"

"Tô Triết tới, hắn bình thường cũng không tới công ty! Bà nội vừa về hắn liền đến, cũng không biết muốn làm gì?"Tô Tuyết Di khẽ thở dài.

Diệp Thần nghe xong lập tức minh bạch, tiểu tử này đại khái là đến soán quyền!

"Đi thôi, hắn muốn làm gì hỏi một chút chẳng phải sẽ biết sao?"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

Tô Tuyết Di gật gật đầu, đi đến văn phòng Tổng giám đốc, đẩy

cửa vào.

Mới vừa vào cửa, một màn trước mắt kém chút khiến cho Tô Tuyết Di tức hộc máu!

Chỉ thấy Tô Triết ngồi tại trên ghế làm việc tổng giám đốc, hai chân khoác lên trên bàn công tác, cầm trong tay một cây xì gà không ngừng nhả ra khói, toàn vẹn không biết toàn bộ văn phòng đều tràn ngập một cỗ mùi xì gà khiến người ta sặc sụa!

"Tô Triết, bỏ chân xuống!"Tô Tuyết Di lên cơn giận dữ, nhịn không được lớn tiếng trách cứ.

"Nha, cuối cùng cô cũng tới!"

Tô Triết quay đầu nhìn lại, mặt mũi tràn đầy khinh thường nói:"Tô Tuyết Di, cô tốt xấu cũng là tổng giám đốc công ty, mỗi ngày đi làm muộn như vậy hợp lẽ sao?"

"Tôi bảo cậu bỏ chân xuống, dập khói, có nghe hay không!"

"Hung cái gì mà hung, buông xuống chính là!"

Lúc này Tô Triết mới lười biếng đem chân để xuống, nhưng xì gà trong tay vẫn hút.

"Nơi này là phòng làm việc của tôi, cậu không có việc gì liền ra ngoài đi!"

"Tôi dựa vào cái gì ra ngoài, đừng quên công ty này cũng có cổ phần của tôi!"

Tô Triết uốn miệng cong lên, chỉ vào Diệp Thần sau lưng Tô Tuyết Di, cười lạnh nói:"Loại nhà quê này đều có thể đến văn phòng cô, vậy dựa vào cái gì muốn tôi ra ngoài?"

"Diệp Thần là chồng tôi, không tới phiên cậu nói này nói kia!"

Tô Tuyết Di rất tức giận, Tô Triết một mực ngấp nghé vị trí tổng giám đốc, nhưng trắng trợn đến khiêu khích mình như hôm nay, thật đúng là lần đầu.

"Nàng dâu, đừng nóng giận, lão công nhìn hắn chính là đến gây sự, có cái gì liền để hắn nói đi!"Diệp Thần lạnh lùng nói.

"Nhà quê, nơi này không có chuyện phần để ngươi nói "

Tô Triết lời còn chưa nói hết, chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng một cái, ngay sau đó một bàn tay to quất vào trên mặt hắn.

Ba!

Một tiếng vang giòn quanh quẩn trên không ở văn phòng, Tô Triết bị Diệp Thần cho một cái bạt tai rắn rắn chắc chắc, đánh cho hắn nổi đom đóm mắt!

"Thằng khốn! Ngươi, ngươi lại dám đánh ta?"

Tô Triết hơn nửa ngày mới lấy lại tinh thần, che lấy mặt bị đánh, mặt mũi tràn đầy không thể tin nổi trừng mắt giận dữ hét lên với Diệp Thần.

Chương 54. Bữa tiệc!

Tô Tuyết Di cũng ngẩn người, không nghĩ tới Diệp Thần thế mà lại đánh Tô Triết, mặc dù hả giận, nhưng như vậy cũng sẽ gây phiền toái cho bản thân.

"Hừ, đánh ngươi thì như thế nào?"

Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Tô Triết, thản nhiên nói:"Tại Tô gia ta đã cảnh cáo ngươi, nói chuyện cẩn thận một chút, do ngươi không nhớ lâu, giờ trách ai?"

"Tô Tuyết Di, cô cũng thấy được tên họ Diệp đánh tôi, cô mặc kệ sao!"Tô Triết điên cuồng mà gầm rú nói.

"Diệp Thần đánh người là không đúng, nhưng cậu nhiều lần gọi hắn nhà quê, đó là do cậu tự tìm!"Tô Tuyết Di ngược lại giúp Diệp Thần nói chuyện.

Tô Triết nghe xong tự tìm, tức giận đến phổi đều muốn nổ!

Hắn đem xì gà trong tay hung hăng đập xuống đất, chỉ vào Tô Tuyết Di cả giận nói:

"Tôi hiện tại sẽ đi nói cho bà nội cô đánh tôi, để xem chức tổng giám đốc này còn tiếp tục làm thế nào!"

"Còn có ngươi, họ Diệp!"Tô Triết cắn răng nghiến lợi trừng mắt Diệp Thần, oán hận nói:"Lần trước tại nhà để xe ngầm để ngươi chạy, Bạch thiếu sớm tối sẽ còn thu thập ngươi!"

"Ta chạy?"

Diệp Thần sững sờ, tiểu tử Bạch Ngọc Thần kia rất khá a, vì

mặt mũi mình lại còn nói hắn chạy?

Không được, chờ gặp lại tiểu tử này, nhất định phải hảo hảo gõ cho hắn mới được, nếu không cái thanh danh chạy trốn này, nói ra cũng không dễ nghe a!

"Hừ, chờ xem!"

Tô Triết nói xong giận đùng đùng rời đi văn phòng.

"Diệp Thần, cậu không nên đánh hắn!"Tô Tuyết Di nhẹ nhàng thở dài, nói:"Bà nội thích Tô Triết nhất, biết hắn bị cậu đánh, chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ!"

"Miệng của tiểu tử Tô Triết kia quá thối, bị đánh cũng là đáng đời!"

Diệp Thần nhún vai, nếu không phải xem ở mặt mũi Tô Tuyết Di, tiểu tử này sớm bị hắn phế đi!

"Ài, tôi đoán hiện tại Tô Triết đã đem chuyện này nói cho bà nội!"Tô Tuyết Di mặt buồn rười rượi.

"Đừng lo lắng, có lão công ở đây!"

Diệp Thần vừa dứt lời, điện thoại Tô Tuyết Di liền vang lên, nàng cầm lên xem xét dãy số gọi đến, lập tức sắc mặt đại biến.

"Nàng dâu, em sao vậy?"

"Là bà nội gọi điện thoại tới, khẳng định là Tô Triết cáo trạng!"Sắc mặt Tô Tuyết Di đầy vẻ u sầu.

"Trước cứ tiếp đi, mở loa ngoài ra để lão công nghe một chút xem nàng nói cái gì!"Diệp Thần cười nói.

"Ân."

Tô Tuyết Di bình phục tâm tình, sau đó nhận nghe điện thoại:"Bà nội, bà tìm cháu?"

"Xú nha đầu, cô còn biết ta là bà cô a!"

Đầu bên kia điện thoại truyền tới một tiếng hét phẫn nộ khàn giọng:"Tô Triết đều nói cho ta biết, lão công cô đánh hắn, có phải không!"

"Đúng, bất quá bà nội hãy nghe cháu giải thích"

"Chớ giải thích, ta không muốn nghe!"

"Ta nhìn cô cũng không thích hợp làm tổng tài Tô gia, ban đêm mang gia hỏa đánh người tới đây, ta muốn mở hội nghị gia tộc!"Thái độ đối phương cực kì cường thế.

"Biết, biết."

Tô Tuyết Di khẽ cắn môi son, quả nhiên bà nội vẫn là mượn đề tài để nói chuyện của mình, muốn ép mình thoái vị.

"Quá không ra gì!"

Nói xong, đối phương trực tiếp cúp điện thoại.

Nghe trong âm thanh tút tút trong điện thoại di động, Tô Tuyết Di ngây ra như phỗng, trong đầu loạn cả một đoàn.

"Nàng dâu, đừng suy nghĩ nhiều, ban đêm lão công cùng em đi Tô gia!"Diệp Thần thấy thế an ủi.

"Diệp Thần, cậu không nên đánh Tô Triết!"

"Bây giờ bị bọn họ bắt được tay cầm, bà nội khẳng định sẽ làm khó cậu, còn có vị trí tổng giám đốc của tôi, sợ rằng cũng phải giao ra!"Tô Tuyết Di khẽ cau mày lại, nói.

"Nếu là bà già kia không nói đạo lý, vậy cũng đừng trách lão công!"Diệp Thần cười lạnh.

"Cậu chớ làm loạn a!"

Tô Tuyết Di giật nảy mình, vội vàng nói:"Bà nội ở gia tộc nói một không hai, không ai dám khiêu chiến quyền uy của nàng!"

"Yên tâm, lão công sẽ không chủ động khiêu khích nàng!"

Tô Tuyết Di nhẹ nhàng thở dài, thật sâu nhìn Diệp Thần một chút, hi vọng ban đêm hắn cùng bà nội không nảy sinh xung đột.

Thời gian chớp mắt liền đến giữa trưa, Diệp Thần ngồi tại văn phòng Tô Tuyết Di cho tới trưa, thẳng đến hắn khi tiếp điện thoại Bạch Ngọc Thần gọi tới.

"Diệp tiên sinh, ngài ở chỗ nào?"

"Có chuyện gì nói đi!"

"Ngài quên, buổi trưa hôm nay cha tôi hẹn ngài ăn cơm a?"Bạch Ngọc Thần lấy lòng cười nói.

"Suýt nữa quên mất, đem địa chỉ phát cho tôi đi!"

Diệp Thần cũng không có nói nhảm, nói xong cúp điện thoại nói với Tô Tuyết Di:"Nàng dâu, giữa trưa muốn đi ăn một bữa cơm cùng nhau không?"

"Với ai a?"Tô Tuyết Di hỏi.

"Bạch Ngọc Thần!"

"Quên đi thôi, tôi ăn thức ăn ngoài là được rồi!"Tô Tuyết Di nghe xong là Bạch Ngọc Thần, lập tức lắc đầu.

"Tốt, vậy lão công đi đây!"

Tô Tuyết Di không đi cũng tốt, miễn cho đến lúc đó tiểu tử Bạch Ngọc Thần kia lại có ý nghĩ gì

Kim Mãn Lâu, quán rượu hải sản.

Một nhà Bạch Ngọc Thần đều mong mỏi tại cửa ra vào, cái này khiến cho quản lý quán rượu nhìn mà phát sợ!

Toàn bộ Ninh Châu ai không biết Bạch gia, có thể để cho người một nhà này một mực cung kính chờ đợi, đối phương đến cùng là người ngưu bức bực nào a?

"Bạch tiên sinh, đồ ăn đều đã chuẩn bị xong, ngài muốn đi vào nhìn một chút hay không?"Quản lý cẩn thận từng li từng tí đi đến bên cạnh Bạch Vĩnh Chính hỏi.

"Ngươi mắt mù a, không thấy được khách còn chưa tới sao?"

Bạch Vĩnh Chính hung hăng vừa trừng mắt, dọa cho quản lý rụt cổ một cái, lui sang một bên cũng không dám tiếp tục lắm mồm.

Chương 55. Nội kình ngoại phóng!

"Vĩnh Chính, một hồi nữa Diệp tiên sinh tới, cậu nói chuyện phải chú ý một chút!"Bạch Uyên nhắc nhở.

"Đại ca yên tâm đi, em tự có phân tấc!"Bạch Vĩnh Chính gật gật đầu.

Đang nói một chiếc Audi RS Q8 Chạy nhanh đến, két một tiếng tại dừng lại trước mặt người Bạch gia.

Bạch Ngọc Thần vừa định nói tục, kết quả cửa sổ xe buông xuống là Diệp Thần, dọa cho hắn phải nhanh chóng đem lời vừa định phun ra nuốt lại.

Diệp Thần dừng xe xong, Bạch Uyên vội vàng tiến lên nghênh đón, cười bồi nói:

"Diệp tiên sinh, ngài nể mặt tới dùng cơm, là vinh hạnh Bạch gia tôi!"

"Khách khí, Bạch Uyên tiên sinh?"

"Ngài gọi tôi là lão Bạch là được!"Bạch Uyên nghe xong tranh thủ thời gian lung lay tay, lại đem Bạch Vĩnh Chính giới thiệu cho Diệp Thần.

"Xin chào Diệp tiên sinh, nghe danh đã lâu! Trước đó con hư đắc tội ngài, hôm nay Bạch mỗ đặc biệt thiết đãi yến tiệc, mong ngài tha lỗi cho!" Tư thái Bạch Vĩnh Chính tương đối thấp.

Quản lý ở bên đều nhìn trợn tròn mắt. Ninh Châu lúc nào sinh

ra một lão đại trẻ tuổi như vậy?

"Bung tôi có chút đói bụng, có thể vào trong nói không?"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Tốt! Mời Diệp tiên sinh vào bên trong!"

Bạch Uyên nghe xong vội vàng làm ra động tác mời, một đoàn người rất nhanh liền đến phòng.

Sau khi mấy người ngồi xuống, Bạch Vĩnh Chính phân phó quản lý mang thức ăn lên, chờ sau khi quản lý đi Bạch Uyên từ dưới đáy bàn xuất ra một cái hộp gấm màu đỏ.

"Diệp tiên sinh, nghe nói y thuật ngài rất cao, vừa vặn trong tay tôi đầu có cây sâm núi trăm năm, đưa ngài coi như là quà ra mắt!"Bạch Uyên mỉm cười nói.

"Chúng ta không phải lần đầu tiên gặp mặt a?"Diệp Thần nhếch miệng lên.

"Lần trước đơn thuần hiểu lầm, còn xin Diệp tiên sinh đừng để trong lòng."

Diệp Thần cũng không nhiều lời, tiếp nhận hộp gấm mở ra xem, bên trong đúng là sâm núi trên trăm năm, giá trị phải triệu trở lên.

"Tôi để cậu giúp tôi tra tư liệu, tra được chưa?"Diệp Thần quay đầu liếc nhìn Bạch Ngọc Thần.

"Tốt, Diệp tiên sinh, đây là tất cả tư liệu về Triệu Mẫn và Dương Uy, ba đời nhà bọn họ tôi đều tra rõ ràng cho ngài!"Bạch Ngọc Thần nghe thấy vội vàng xuất ra một cái túi giấy màu nâu.

"Hiệu suất làm việc rất cao a!"

Diệp Thần lấy văn kiện trong túi giấy ra, gật đầu nói:"Rất tốt,

cậu đã giúp tôi, tôi cũng sẽ không để cậu toi công bận rộn!"

"Hai ngày gần đây có phải là toàn thân bủn rủn, chuyện phòng the cũng không thể ra sức?"

"Đúng vậy a!"

Bạch Ngọc Thần thốt ra, nói xong mặt mo đỏ lên hỏi:"Diệp tiên sinh, ngài, ngài là làm sao mà biết được?"

Loại việc tư này hắn cũng không có nói cho ai, Diệp Thần làm sao biết?

"Ha ha, quên hôm trước ở nhà để xe dưới đất a, tôi đã nói với cậu như thế nào?"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"...."

Bạch Ngọc Thần vỗ trán một cái, hắn lúc này mới nhớ tới Diệp Thần nói qua sẽ để hắn làm 'Công công'!

Bạch Uyên bên cạnh nghe được hai người đối thoại, tranh thủ thời gian bắt lấy cổ tay Bạch Ngọc Thần, sau một phen dò xét mạch, hung hăng đưa một bàn tay quất vào trên mặt Bạch Ngọc Thần, cả giận nói:

"Tiểu tử thúi, ngươi làm sao đắc tội Diệp tiên sinh, mau nói!"

"Cháu, đều là tiểu tử Tô Triết kia, lừa dối cháu động thủ với Diệp tiên sinh!"Bạch Ngọc Thần bị đánh cũng không dám tức giận, bụm mặt ủy khuất lắp bắp nói.

"Đại ca, thân thể Ngọc Thần đến tột cùng thế nào?"Bạch Vĩnh Chính nghe xong cau mày nói.

"Tinh mạch Tiểu tử thúi này bị phong kín, sau này sẽ là một phế nhân!"

Bạch Uyên vừa vội vừa tức, nói xong đưa tay lại muốn đánh người, kết quả bị Bạch Ngọc Thần né tránh.

Đại bá điên rồi đi, mình rõ ràng là người bị hại, còn muốn 'Đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương' ?

"Cái gì?"

"Đại ca, vậy anh nhanh giúp đỡ Ngọc Thần a!"

Bạch Vĩnh Chính nghe xong trợn tròn mắt, Bạch gia chỉ có một mình Bạch Ngọc Thần nối dõi tông đường, nếu như hắn thành 'Thái giám' , Bạch gia chẳng phải là muốn tuyệt hậu?

"Vừa rồi ta thử, căn bản không giải được!"

Bạch Uyên thở dài một tiếng, nhìn về phía Diệp Thần cười khổ nói:"Diệp tiên sinh, thủ pháp ngài phong ấn huyệt vị thật cao minh! Năng lực Bạch mỗ có hạn, chỉ có thể làm phiền tiên sinh xuất thủ."

"Diệp tiên sinh, xin thả Ngọc Thần một con đường a! Từ nay về sau Bạch gia tôi nguyện ý lấy tiên sinh vi tôn mặc cho điều khiển!"

Bạch Vĩnh Chính cũng vội vàng tỏ thái độ, đồng thời hung hăng trừng Bạch Ngọc Thần một chút

Bịch!

Bạch Ngọc Thần trực tiếp quỳ xuống trước Diệp Thần, vẻ mặt cay đắng cầu khẩn nói:"Thật xin lỗi, tôi cũng không dám tiếp tục quấy rối Tô Tuyết Di."

"Nhớ kỹ, về sau cách xa vợ tôi một chút!"

Diệp Thần nói xong cong ngón búng ra, một đạo kình khí trong nháy mắt bắn vào phần eo Bạch Ngọc Thần.

"Nội kình ngoại phóng?"

Bạch Uyên thấy như này không khỏi há to miệng.

Bạch Ngọc Thần cảm giác bên hông tê rần, nhưng cũng không có cảm giác đau, Bạch Uyên tranh thủ thời gian lại bắt lấy tay của cháu mình.

"Đại ca, Ngọc Thần thế nào?"

"Tinh mạch thông!"

Mặt mũi Bạch Uyên tràn đầy chấn kinh, lập tức đứng dậy ôm quyền nói với Diệp Thần:"Tu vi Diệp tiên sinh cực cao, Bạch Uyên bội phục!"

Chương 56. Người tu chân!

"Có thể nhìn ra là nội kình ngoại phóng, chắc hẳn lão cũng là người tu chân!"Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm nhìn về phía Bạch Uyên.

"Nói ra thật xấu hổ!"

Bạch Uyên mặt mo đỏ ửng, nói thẳng:"Tôi tu luyện mấy chục năm, đến nay vẫn là Luyện Khí kỳ, so với Trúc Cơ kỳ của Diệp tiên sinh, chênh lệch rất xa!"

"Ngồi xuống ăn cơm đi, vừa vặn tôi có việc muốn nghe ngóng từ các người!"

Diệp Thần đưa tay đè ép ép, vừa rồi hắn cố ý sử xuất nội kình ngoại phóng, chính là cho người Bạch gia nhìn, cũng để cho bọn họ biết thực lực mình, không dám có bất kỳ tâm lừa gạt nào!

"Chuyện gì, xin Diệp tiên sinh nói!"

Lúc này Bạch Uyên đối với Diệp Thần càng thêm cung kính có thừa, biết rõ sự kinh khủng của người tuổi trẻ trước mặt này!

Tu sĩ Trúc Cơ kỳ, hái lá có thể giết người, chỉ bằng lực lượng một người Diệp Thần, muốn diệt đi Bạch gia chỉ là chuyện vài phút.

"Hai mươi năm trước, Ninh Châu phát sinh một chuyện lớn, các người từng nghe nói sao?"Diệp Thần quét mắt nhìn mấy người một chút.

"Hai mươi năm trước?"

Người Bạch gia nghe xong nhao nhao nhíu mày, Bạch Ngọc Thần tự nhiên không cần phải nói, lúc đó hắn vẫn còn là bé con bú sữa, nhưng huynh đệ Bạch Uyên cũng không hiểu ra sao.

"Diệp tiên sinh, có thể lại cụ thể một chút hay không?"Bạch Uyên hồ nghi nói.

"Vậy tôi liền nói thẳng, hai mươi năm trước, Diệp gia Ninh Châu thảm họa diệt môn, các người biết chuyện này sao?"

"Diệp gia, Diệp gia"

Bạch Vĩnh Chính thì thầm hai câu, sắc mặt đột nhiên đại biến, hắn trợn to mắt nhìn Diệp Thần, lẩm bẩm nói:

"Chẳng lẽ ngài là hậu nhân Diệp gia"

"Nghe đồn năm đó Diệp gia chạy một đứa bé, chẳng lẽ chính là Diệp tiên sinh?"Bạch Uyên cũng giật nảy mình, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc biểu lộ.

"Ngay cả Diệp gia có người chạy ngươi cũng biết, chẳng lẽ Bạch gia cũng tham dự việc này?"

Thanh âm Diệp Thần băng lãnh, nói xong một cỗ sát khí vô hình từ trong cơ thể hắn phóng xuất ra, người Bạch gia lập tức rất cảm thấy áp lực, Bạch Ngọc Thần càng là kìm lòng không được toàn thân run rẩy lên.

"Không không không!"

Bạch Uyên nghe xong liên tục khoát tay, tranh thủ thời gian giải thích nói:"Chuyện này năm đó mọi người ở Ninh Châu đều biết, quỷ dị nhất chính là cảnh sát cũng không có truy đến cùng, Bạch gia tôi cũng không có thực lực lớn như thế!"

"Vậy các người biết là ai làm sao?"

Lúc này Diệp Thần mới đem sát ý thu liễm lại, bọn người Bạch Vĩnh Chính như trút được gánh nặng, không hẹn mà cùng thở ra một hơi dài.

"Cái này"

Bạch Vĩnh Chính vừa thở dài một hơi, nghe được Diệp Thần hỏi như vậy, cả người vừa khẩn trương.

Bạch Uyên thấy thế cắn răng, trầm giọng nói:"Diệp tiên sinh, vấn đề này vẫn là để tôi tới nói đi! Chúng tôi không biết hung thủ là ai, nhưng khi lúc trời tối Kim gia có tìm tôi, bảo tôi giúp Kim gia làm một chuyện!"

"Nói tiếp!"

Sắc mặt Diệp Thần tái xanh, hắn cảm thấy mình cách chân tướng càng gần, nhiệt huyết trong cơ thể càng ngày càng sôi trào.

"Tôi nhớ được cùng ngày rất mưa to, Kim Sơn tìm tới hai huynh đệ chúng tôi, cho chúng tôi một triệu để xử lý mấy cỗ thi thể!"

"Lúc ấy chúng tôi cũng không nghĩ nhiều, cho nên đáp ứng!"

"Về sau, chúng tôi mới biết được là người Diệp gia"

Bạch Uyên nói xong liếc trộm Diệp Thần một chút, trái tim đều nhấc đến cổ họng, nếu như chọc giận Diệp Thần chỉ sợ Bạch gia liền xong đời!

"Diệp tiên sinh, lúc ấy chúng tôi thật không biết là thân nhân ngài, bằng không chính là cho chúng tôi một trăm cái lá gan cũng không dám a!"

Nhìn xem ánh mắt Diệp Thần dần dần lạnh như băng, Bạch Vĩnh Chính dọa sợ, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu xoát xoát nhỏ

xuống từ trên trán!

Thân là già lưu manh hắn tự nhiên nhìn ra được, Diệp Thần động sát tâm!

Diệp Thần không nói chuyện, chỉ là lạnh lùng nhìn xem người một nhà này.

Nhiệt độ không khí hiện trường đột nhiên hạ xuống, tuy là ngày mùa hè chói chang, nhưng toàn thân người Bạch gia lại phát lạnh, da gà nổi lên.

"Các người chôn người ở chỗ nào?"Diệp Thần lạnh lùng nói một câu.

"Đỗ, Đỗ Quyên Sơn."Bạch Vĩnh Chính xoa xoa mồ hôi hột trên trán nói.

"Hiện tại liền mang ta đi!"

"Tốt, đều nghe Diệp tiên sinh."

Bạch Vĩnh Chính cùng Bạch Uyên liếc nhau một cái, trong lòng hai người lo lắng bất an đứng dậy đi theo sau lưng Diệp Thần.

"Cha, hai mươi năm trước đến cùng thế nào?"

Bạch Ngọc Thần cũng luống cuống, Đỗ Quyên Sơn là một tòa núi hoang Ninh Châu, nếu như Diệp Thần đột nhiên tâm huyết dâng trào muốn giết người, Bạch gia chẳng phải là xong con bê?

"Ngậm miệng!"

Bạch Vĩnh Chính hung hăng trừng mắt với con trai, sau đó một mặt bất đắc dĩ đi ra phòng.

Rời đi quán rượu, Diệp Thần dưới sự dẫn đầu của Bạch gia rất nhanh tới Đỗ Quyên Sơn.

Sau khi Diệp Thần xuống xe ngắm nhìn bốn phía, hắn còn có chút ấn tượng.

So sánh hai mươi năm trước, xung quanh Đỗ Quyên Sơn đã có thêm rất nhiều cửa hàng nhỏ, bởi vì thường xuyên có người tuổi trẻ đến đây chơi, nên nhóm bán hàng nhỏ cũng có thể bán chút hoa thơm quả ngọt kiếm tiền.

Bạch Uyên dẫn đầu, bọn người Diệp Thần theo sát phía sau, cuối cùng ngừng lại tại một chỗ đất lõm cỏ dại rậm rạp giữa sườn núi.

Chương 57. Tên khờ chính hiệu!

"Diệp tiên sinh, lúc ấy chúng tôi liền đem người chôn ở chỗ này!"Bạch Uyên nuốt ngụm nước bọt, chỉ chỉ đất lõm.

"Ngươi xác định?"

"Xác định!"

Diệp Thần nhìn tràng cảnh có chút thê lương trước mắt, không khỏi ngửa mặt lên trời gầm thét, lập tức bỗng nhiên đẩy ra một chưởng!

Bành!

Trước hắn mấy mét, một gốc cây tùng to cỡ miệng chén bị hắn một chưởng cách không vỗ gãy!

"…."

Cha con Bạch Vĩnh Chính thấy cảnh này, tròng mắt đều muốn trợn lồi ra!

Loại hình tượng này chỉ xuất hiện ở trong phim truyền hình võ hiệp, không nghĩ tới hôm nay thế mà chính mắt thấy!

Bạch Ngọc Thần khó khăn nuốt ngụm nước bọt, trong lòng âm thầm may mắn ngày đó tại nhà để xe dưới đất, Diệp Thần không có hạ tử thủ với hắn.

"Ta muốn tế bái thân nhân của mình!"

Diệp Thần đứng tại chỗ, hai mắt nhìn chằm chặp đất lõm, hốc mắt đỏ bừng, nói từng chữ từng câu.

"Ngọc Thần, nhanh, nhanh đi mua tế bái phẩm cho Diệp tiên sinh!"Bạch Vĩnh Chính vội vàng nói.

"Cha, tế bái đều muốn dùng đến những thứ đó a?"

"Thằng ranh con này, ngu dốt vô học! Chờ lão tử chết ngươi sẽ biết cần dùng cái gì!"

"Vĩnh Chính, không được nói bậy! Ngọc Thần, nhanh đi mua đi, không hiểu liền hỏi!"

Nói xong Bạch Uyên còn liếc mắt một cái ra ý cho Bạch Ngọc Thần, ý tứ rất rõ ràng.

"Tốt, cháu đi ngay!"Bạch Ngọc Thần không nói hai lời, quay đầu liền chạy xuống dưới núi.

Lúc này Bạch Uyên mới như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi hắn liền ra hiệu Bạch Ngọc Thần tranh thủ thời gian chạy, bởi vì Diệp Thần khẳng định phải dùng máu tươi đến báo thù, mà người Bạch gia sẽ đứng mũi chịu sào.

Bạch Ngọc Thần vừa chạy xuống núi đột nhiên dừng bước, hắn dùng sức gãi đầu một cái, nghĩ thầm vừa rồi đại bá nháy mắt cho mình nghĩa là gì, có phải là để hắn đi mua quan tài không?

"Bạch Uyên, ta cho ngươi thêm một cơ hội!"

Diệp Thần xoay người mặt âm trầm, trong mắt chứa sát khí mà nhìn xem anh em nhà họ Bạch

"Đến tột cùng ai là chủ sử sau màn, nói ra Bạch gia miễn khỏi tội chết!"

"Diệp tiên sinh, chúng tôi thật sự chỉ là lấy tiền làm việc, cái

khác hoàn toàn không biết a!"

Bạch Vĩnh Chính khóc không ra nước mắt, ba ngón khép lại chỉ hướng bầu trời lời thề son sắt nói:

"Tôi thề nếu có một câu nói láo, trời đánh ngũ lôi, chết không yên lành!"

Ầm ầm!

Vừa dứt lời, một tiếng sét đùng đoàng vang lên giữa trời nắng, thật sự sét đánh!

Ngọa tào!

Ông trời, ngươi muốn đùa chết ta đi?

Bạch Uyên thấy thế tranh thủ thời gian ấn bả vai Bạch Vĩnh Chính xuống, hai người bịch cùng nhau quỳ xuống, trực tiếp dập đầu lạy ba cái với cái hố nhỏ:

"Diệp lão ca, Diệp gia tẩu tử, Bạch gia tôi thật không có tham dự việc này, mời hai vị nhất định phải tin tưởng chúng tôi!"

"..."

Bạch Vĩnh Chính còn đang choáng váng, đã bị đại ca ấn đầu dập ba cái, cái trán lại vừa đập vào trên núi đá, trong nháy mắt máu tươi trên trán chảy ròng!

"Đứng lên đi, ta tạm thời tin tưởng các ngươi!"Diệp Thần lườm hai người một chút, thản nhiên nói.

"Tạ ơn, tạ ơn Diệp tiên sinh!"

Bạch Uyên nghe vậy đại hỉ, vội vàng vịn Bạch Vĩnh Chính từ dưới đất đứng lên.

Nguy hiểm thật!

Kém chút liền khó giữ được cái mạng nhỏ này!

Đang lúc huynh đệ Bạch Uyên may mắn lúc, cách đó không xa lại truyền đến thanh âm Bạch Ngọc Thần:

"Cha, đại bá, con mua đồ vật về rồi!"

Bạch Vĩnh Chính quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên người Bạch Ngọc Thần treo bao lớn bao nhỏ, đầu đầy mồ hôi dọc theo đường núi trèo lên trên!

Kháo!

Tiểu tử này không hiểu cái nháy mắt của mình sao?

Bạch Uyên tức đến đau gan, bình thường còn tưởng Ngọc Thần rất thông minh lanh lẹ, hôm nay mới phát hiện gia hỏa này chính là một tên khờ chính hiệu!

"A, cha, sao đầu người lại rách vậy, đụng vào cây?"

Bạch Ngọc Thần đi tới đem cái túi trong tay để xuống đất, nhìn xem Bạch Vĩnh Chính thở hồng hộc hỏi.

"Câm miệng!"

Bạch Vĩnh Chính mặt mo đỏ ửng, hắn đều không có ý định nói mình là đụng vào tảng đá.

"…"

Bạch Ngọc Thần sững sờ, trong lòng tự nhủ lão ba làm sao đây, đã đụng trên cây lại còn mắng ta?

"Diệp tiên sinh, đồ vật đều chuẩn bị tốt!"Bạch Uyên mở túi ra nhìn thoáng qua, lập tức nói với Diệp Thần.

"Các ngươi xuống dưới núi chờ ta!"Diệp Thần lạnh lùng nói.

"Tốt!"

Người Bạch gia ước gì mau chóng rời đi nơi này, nghe được Diệp Thần nói như vậy tranh thủ thời gian xuống núi, ngoan ngoãn ngồi chờ ở trong xe.

"Đại ca, nếu không chúng ta đi thôi?"

Bạch Vĩnh Chính lên xe, cúi đầu nhóm lửa hung hăng rít một hơi thuốc, lập tức ngẩng đầu cắn răng nói:

"Chúng ta rời đi Ninh Châu, đi được càng xa càng tốt!"

"Đi?"

Bạch Uyên hừ lạnh một tiếng, nói:"Lão nhị, chuyện này vốn là không quan hệ với Bạch gia ta, nếu như ngươi đi chẳng khác nào là có tật giật mình!"

"Chỉ bằng vào Liên Đoàn Võ Đạo, tại các thành phố lớn Hoa Hạ đều có người của bọn họ, ngươi có thể trốn đi nơi nào?"

"Nhưng vạn nhất Diệp Thần không phân tốt xấu, nhất định phải bắt chúng ta trút giận thì làm sao bây giờ?"Bạch Vĩnh Chính có chút ít lo lắng nói.

"Yên tâm, Diệp Thần sẽ không hồ đồ như vậy!"

"..."

"Cha, con có băng dán này, cha cần không?"Bạch Ngọc Thần hảo tâm hỏi.

"Cút!"

Bạch Vĩnh Chính hung hăng trừng con trai một chút, bị con

hàng này chọc giận, máu trên đầu của hắn lại bắt đầu càng bão tố ra bên ngoài!

Chương 58. Người anh em cướp tiệm vàng!

Trên Đỗ Quyên Sơn.

Diệp Thần quỳ lạy trước cái hố nhỏ, tại trước người hắn là một đống tiền giấy được thiêu đốt.

"Cha mẹ, con thề nhất định tìm tới tên hung thủ đã sát hại hai người, để bọn chúng quỳ gối trước phần mộ sám hối!"

"Con chẳng cần biết hắn là ai, nợ máu, nhất định phải trả bằng máu!"

Sắc mặt Diệp Thần nghiêm túc, trên người tán phát ra sát ý nồng đậm, dọa cho chim nhỏ trong rừng bay ra bốn phía.

Qua hồi lâu, hắn mới từ trên núi xuống, bọn người Bạch Vĩnh Chính thấy thế vội vàng xuống xe tiến lên nghênh đón.

"Diệp tiên sinh, còn có gì phân phó?"Bạch Vĩnh Chính lấy lòng hỏi.

"Bạch lão đại, tôi xác thực có việc muốn nhờ lão."Diệp Thần gật đầu.

"Ôi, ngài gọi tôi lão Bạch là được!"

"Tôi hi vọng các người có thể giúp cha mẹ tôi xây dựng một tòa lăng mộ, có vấn đề hay không?"

"Không có vấn đề, đương nhiên không có vấn đề!"

"Năm đó là Bạch gia tôi đem hai vị chôn ở nơi đây, vì bọn họ tu kiến lăng mộ là chuyện đương nhiên!"Bạch Vĩnh Chính nuốt ngụm nước bọt, vội vàng đáp ứng nói.

"Mặt khác, các ngươi âm thầm điều tra giúp tôi một chút, năm đó ngoại trừ Kim gia, còn có ai tham dự hành động sát hại cha mẹ tôi."

"Diệp tiên sinh, kỳ thật đệ tử Liên Đoàn Võ Đạo đông đảo, sao không để Liên Đoàn Võ Đạo tham gia?"

Bạch Uyên hảo tâm nhắc nhở:"Chỉ cần ngài lên tiếng, toàn bộ Liên Đoàn Võ Đạo cũng sẽ vì ngài phục vụ!"

"Động tĩnh quá lớn dễ dàng đánh cỏ động rắn, tôi không muốn để cho những người kia phát giác ra được gì đó!"

"Minh bạch!"

"Nhớ kỹ, việc này muốn tuyệt đối giữ bí mật, nếu như tiết lộ ra ngoài cũng đừng trách tôi không khách khí!"Diệp Thần trầm giọng cảnh cáo nói.

"..."

Người Bạch gia rụt cổ một cái, nhìn xem Diệp Thần lên xe rời đi.

"Đại ca, chuyện này chỉ sợ liên luỵ rất rộng, Bạch gia chúng ta thật muốn lội vũng nước đục lần này sao?"Bạch Vĩnh Chính cau mày nói.

"Không sai!"

Bạch Uyên chém đinh chặt sắt nói:"Chỉ có giúp Diệp Thần tra ra hung phạm, chết mới là người khác! Bằng không rất có thể Bạch gia chúng ta sẽ phải cõng nồi, ngươi muốn chết sao?"

"Đương nhiên không nghĩ!"

"Vậy cũng chớ nhiều lời, tận toàn lực âm thầm điều tra việc này!"

"Cha, con cảm thấy đại bá nói rất có đạo lý!"

Bạch Ngọc Thần nghiêm trang nói:"Bởi vì có câu nói là 'Tử đạo hữu bất tử bần đạo' (Ngươi chết như nào cũng không quan hệ tới ta, đừng phiền toái tới ta), chờ Kim gia bọn họ chết đi, Bạch gia chúng ta còn có thể kiếm một chén canh a!"

"Tiểu tử ngươi nói có chút đạo lý!"

Bạch Vĩnh Chính tán thưởng nhẹ gật đầu, lúc này quyết định phát động tất cả lực lượng Bạch gia điều tra việc này.

Diệp Thần lái xe rất mau trở lại nội thành, trên xe nhận được điện thoại Tô Tuyết Di gọi tới.

"Nàng dâu, nhanh như vậy đã nhớ lão công rồi?"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Chán ghét!"

Khuôn mặt Tô Tuyết Di đỏ lên, gắt giọng:"Lập tức sẽ tan việc, cậu tới đón tôi về nhà đi, cơm nước xong xuôi chúng ta cùng đi nhà gia gia!"

"Tốt, lão công đã đến dưới lầu công ty, em xuống đây đi!"

Diệp Thần nói xong cúp điện thoại, dừng xe ở cổng văn phòng, kéo cửa xe xuống nhìn xem đám người tới tới lui lui.

Ngày hè chói chang, đường phố tràn ngập các mỹ nữ mặc quần soóc ngắn, từng đầu chân trắng thon dài thẳng tắp, thấy vậy Diệp Thần không ngừng nuốt nước bọt.

"Chậc chậc, vẫn là mùa hè tốt!"

Diệp Thần sinh lòng cảm khái, đột nhiên, cách đó không xa một người đưa tới chú ý của hắn.

Người này mặc áo dài quần dài, trên đầu đội mũ lưỡi trai, trên mặt kính râm, khẩu trang đầy đủ, chỉ thiếu chút là đem mình bọc thành bánh chưng.

Ngày nắng to cũng không sợ đem mình ra rôm?

Mà lại người kia tới tới lui lui trên đường, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu nhìn bốn phía.

Diệp Thần thuận ánh mắt của hắn nhìn lại, phát hiện gia hỏa này đang giám sát thăm dò vị trí, mà địa phương đối phương dừng lại lâu nhất, lại chính là cổng một tiệm vàng!

Ngọa tào!

Người anh em này sẽ không phải là muốn cướp tiệm vàng a?

Trong nháy mắt trong đầu hắn toát ra một cái ý nghĩ lớn mật, hôm qua Tứ sư tỷ còn nói tiệm vàng trong Ích thành bị cướp, chẳng lẽ giặc cướp đã di cư đến Ninh Châu?

"Diệp Thần, cậu đang nhìn cái gì đấy?"

Đúng lúc này Tô Tuyết Di đi tới, phát hiện hai mắt Diệp Thần không nháy một cái nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ xe không khỏi tò mò hỏi.

"Nàng dâu tới!"

Diệp Thần xấu hổ cười một tiếng, Tô Tuyết Di thấy thế tò mò hướng về phía Diệp Thần vừa nhìn, kết quả hai nữ tử dáng người cao gầy, quần áo gợi cảm vừa vặn đi ngang qua

"Cậu, cậu quá lưu manh đi, nhìn lén nữ hài?"

Tô Tuyết Di thở phì phò trừng mắt Diệp Thần, một cỗ ghen tuông không hiểu xông lên đầu.

Ma quỷ!

Chẳng lẽ hắn ngại mình không dễ nhìn sao, còn phải xem những nữ nhân khác!

"Khụ khụ, nàng dâu, có phải em hiểu lầm hay không, lão công không thấy nữ hài a!"Diệp Thần nuốt ngụm nước bọt, có chút không đủ niềm tin nói.

"Hừ! Trên sách nói đến không sai, đàn ông các ngươi đều là đại móng heo!"

"Đại móng heo?"

Diệp Thần im lặng, trong lòng tự nhủ ai nhàm chán như vậy, đi ví nam nhân với món ăn trong thực đơn?

"Nàng dâu, em muốn đại móng heo sao, thịt kho tàu hay là nấu canh?"

"Ăn cái đại đầu quỷ, lái xe!"

(Đại móng heo: dâm đãng mập mờ, đàn ông không có ai là đồ tốt)

Chương 59. Hội nghị gia tộc (hạ)!

Tô Tuyết Di ngồi lên xe giận dữ trừng mắt nhìn Diệp Thần một chút, gia hỏa này mới kết hôn mấy ngày liền không thành thật, xem ra mình phải 'Chặt chẽ quản giáo' Mới được.

Diệp Thần nhún vai.

Đã sớm nghe nói lòng của nữ nhân như kim dưới đáy biển, nàng dâu nhà mình cũng không ngoại lệ, không ăn được đại móng heo có gì phải tức giận

Rất nhanh, Diệp Thần lái xe về tới biệt thự.

Tô Tuyết Di tựa hồ còn đang phụng phịu, xuống xe một người rầu rĩ không vui vọt vào biệt thự.

"Con gái, trở về? Diệp Thần đâu?"Lý Hương Cầm nhìn thấy con gái trở về cười híp mắt hỏi.

"Ở phía sau!"

Tô Tuyết Di nói xong vọt vào gian phòng của mình, bộp một tiếng đóng cửa lại!

"..."

Hai vợ chồng Lý Hương Cầm hai mặt nhìn nhau, ai chọc giận con gái bảo bối?

Lúc này Diệp Thần cũng đi đến, Lý Hương Cầm thấy thế vội vàng đi ra phía trước, cau mày nói:"Con rể, có phải con cùng Tiểu

Tuyết cãi nhau hay không?"

"Cãi nhau? Không có a!"

Diệp Thần lắc đầu, cười khổ nói:"Có thể là mệt mỏi vì một ngày đói bụng, nàng vừa còn nói là muốn ăn đại móng heo a?"

"Đại móng heo?"

Lý Hương Cầm sững sờ, con gái một mực không thích ăn đồ ăn dầu mỡ, làm sao vừa kết hôn liền thay đổi khẩu vị?

"Lão bà, mau nấu cơm cho bọn nhỏ ăn đi, cơm nước xong xuôi còn phải đi sang bên nhà lão gia tử a!"Tô Vạn Đạt để tờ báo trong tay xuống nói.

"Hừ! Tôi không muốn đi đâu!"

"Cái này"

"Bất quá không quan hệ, tôi có người con rể tốt!"

Lý Hương Cầm đột nhiên cười, đắc ý dương dương nói:"Nếu như đêm nay bà già kia khi dễ con gái của tôi, tôi cam đoan sẽ để cho bọn họ hối hận!"

"…."

Tô Vạn Đạt thở dài, nếu đầu 'Cọp cái' trong nhà này có thể yên tĩnh lúc nào, hắn sẽ A Di Đà Phật lúc đó!

"Cô Lý, hôm nay cô không phải mang người Tô gia đi biệt thự sao?"Diệp Thần hỏi.

"Chưa, đây sẽ là đòn sát thủ, chờ qua đêm nay rồi nói sau!"Lý Hương Cầm một mặt thần bí, xem ra nàng đã có'Toàn bộ kế hoạch' !

Trong nhà ăn, Lý Hương Cầm làm một bàn lớn đồ ăn, Diệp Thần thấy thế cũng ngẩn người!

Không thể không nói, mặc dù Lý Hương Cầm là người mạnh mẽ, nhưng coi như có chút bản sự, dù sao không phải nữ nhân nào cũng có thể làm ra một bàn lớn đồ ăn!

"Con gái, tranh thủ thời gian ăn cơm!"Lý Hương Cầm giật ra cuống họng hô lên trong phòng ăn.

"Tới!"

Trong gian phòng rốt cục có tiếng đáp lại, chỉ chốc lát Tô Tuyết Di thay quần áo khác đi tới phòng ăn.

Diệp Thần quay đầu nhìn lại, hai tròng mắt lập tức trợn tròn lên, kìm lòng không đặng nuốt ngụm nước bọt.

Chỉ thấy Tô Tuyết Di đổi một bộ váy màu đen lộ vai áo ngực, dáng người thon dài yểu điệu, cánh tay ngọc mềm mại như củ sen tuyết, bắp chân bóng loáng ưu mỹ, phối hợp tinh tế mềm nhẫn, kiều nộn ngọc nhuận trắng mịn, thật sự là rất chói lọi.

"Con gái, làm sao con lại ăn mặc như này?"Lý Hương Cầm nhíu nhíu mày.

"Lúc đi nhà gia gia con sẽ đổi bộ quần áo, có cái gì kỳ quái đâu!"

Tô Tuyết Di nói xong lườm Diệp Thần một chút, phát hiện hai mắt gia hỏa này đã nhìn mình chằm chằm, lúc này mới đắc ý yêu kiều hừ một tiếng.

Hoa dại cũng có hương quê nhà!

Nàng đổi bộ quần áo này, chính là muốn để Diệp Thần minh bạch đạo lý này.

"Con mặc thành dạng này, cẩn thận bà già kia lại mượn cơ hội giở trò!"Lý Hương Cầm cũng không lo lắng những cái khác.

"Cô Lý, con cảm thấy bộ quần áo này của Tiểu Tuyết rất tốt, đoan trang xinh đẹp lại gợi cảm, không tệ!"Diệp Thần cười nói.

"Nếu Diệp Thần đã nói như vậy, vậy liền mặc đi!"

"..."

Người một nhà cơm nước xong xuôi, Diệp Thần lái xe mang theo một nhà Tô Tuyết Di, trực tiếp tiến đến hướng biệt thự Tô gia.

Lúc này, đại sảnh Tô gia.

Tô Thương Tùng cùng lão bà Trương Tú ngồi ở chủ vị, hai bên là hai đôi vợ chồng, theo thứ tự là cha của Tô Triết là vợ chồng Tô Trọng Hải, cùng vợ chồng Tô Nhã Mai, ngồi ở cuối đuôi là Tô Triết cùng con gái của Tô Nhã Mai là Tô Na!

"Tô Vạn Đạt làm trò gì không biết, đã nói ban đêm sẽ mở hội nghị gia tộc, vậy mà trễ như này còn chưa tới!" Giọng điệu Tô Trọng Hải bất thiện nói.

Là con thứ trong Tô gia, hắn chỉ là phó tổng giám đốc công ty mà thôi, vẫn phải làm việc dưới cháu gái mình, nói thật Tô Trọng Hải đã sớm khó chịu!

"Ai bảo người ta nắm quyền to trong tay?"

Tô Nhã Mai ăn mặc yêu diễm âm dương quái khí mà nói:"Em đã nói rồi, đại ca đã sớm không coi cái nhà này ra gì!"

"Hừ! Cầm lông gà làm lệnh tiễn, xú nha đầu kia có thể làm tổng giám đốc hay không, đó phải do ta quyết định!"Trương Tú đem dùng sức đem quải trượng trong tay giậm mạnh xuống đất,

hiển nhiên nàng rất tức giận.

"Bà nội, hôm nay Tô Tuyết Di để tên nhà quê kia đánh cháu, bà nhất định phải thay cháu làm chủ a!"

Tô Triết thừa cơ bỏ đá xuống giếng, châm ngòi thổi gió nói:"Hôm nay hắn dám đánh con, ngày mai nói không chừng sẽ dám đối động thủ với bà và gia gia!"

Chương 60. Hội nghị gia tộc (trung)!

"Cậu câm miệng cho ta! Tiểu Tuyết tuyệt đối sẽ không để Diệp Thần đánh ngươi, khẳng định là cậu nói lời gì chọc giận người ta!"Tô Thương Tùng rất rõ ràng tính cách Tô Triết, đương nhiên sẽ không cho phép hắn tùy ý nói lung tung.

"Lão đầu tử, lão ít thêm phiền, tôi tin tưởng Tiểu Triết!"

Trương Tú hừ lạnh một tiếng, nghĩ nghĩ nói:"Dù sao mối làm ăn của tập đoàn Kiều thị cũng cầm về, tôi thấy liền để Tiểu Triết thay thế xú nha đầu kia đi!"

"Như vậy sao được? Tô Triết căn bản không hiểu quản lý, công ty tại trên tay hắn sớm tối xảy ra chuyện!"Tô Thương Tùng phản đối nói.

"Không hiểu lại như thế nào? Vừa vặn rèn luyện cháu ngoan của tôi một chút!"

"Hơn nữa Tô gia chỉ có Tiểu Triết là nam đinh, công ty nhất định phải giao cho hắn, chẳng lẽ lão nghĩ tiện nghi tên họ khác?"

Trương Tú nói xong lườm cháu gái Tô Na một chút, nàng biết nha đầu này cũng đang đánh chủ ý công ty, nói lời này chính là cố ý gõ nàng một chút.

Quả nhiên, nghe nói như thế gương mặt xinh đẹp của Tô Na tái đi, xấu hổ tới cực điểm!

"Bà nội, bà thật tốt!"

Tô Triết sướng đến phát rồ rồi, bởi vì hắn chờ đợi ngày này đã quá lâu.

Đúng lúc này một nhà Tô Tuyết Di đi đến, vừa vào cửa Tô Tuyết Di liền hô chào gia gia bà nội!

"Hừ! Uổng cho cô vãn là đại tiểu thư Tô gia, nhìn xem cô ăn mặc thành cái dạng gì, quả thực là sỉ nhục gia tộc!"Trương Tú vừa thấy Tô Tuyết Di liền khiển trách.

"....."

Tô Tuyết Di cũng không có phản bác, lúc này cùng cha mẹ ngồi xuống chuẩn bị họp!

"Khoan đã!"

Tô Triết đột nhiên giống như là phát hiện đại lục mới, giọng điệu khoa trương chỉ vào Diệp Thần nói:"Tô Tuyết Di, hội nghị gia tộc của chúng ta, ai bảo cô mang người ngoài vào, mau đuổi hắn lăn ra ngoài!"

"Tô Triết, cậu nói chuyện chú ý chút!"

Tô Tuyết Di trừng mắt nhìn Tô Triết một chút, quát lớn:"Diệp Thần là chồng hợp pháp của tôi, không phải là người ngoài!"

"Chính cậu là người đánh cháu gái ngoan của ta?"

Trương Tú nhíu mày đánh giá Diệp Thần một chút, lạnh như băng nói:"Bút trướng này tối nay ta lại tính với cậu! Nếu cạu cũng tới, liền đứng ở một bên nghe đi."

"....."

Diệp Thần nghe xong nhíu nhíu mày, bà già này thực ngưu bức, lần đầu gặp mặt đã không cho chỗ ngồi.

"Khụ khụ, qua cửa chính là khách!"

Tô Thương Tùng nhìn không được, hắng giọng một cái nói:"Lão bà, bà liền để tiểu Diệp ngồi xuống đi, tốt xấu hắn cũng là con rể Tô gia chúng ta!"

"Hừ!"

Trương Tú hừ lạnh một tiếng không nói chuyện, Diệp Thần thấy thế có chút phát hỏa, quản cọng lông làm gì nhiều, hắn trực tiếp ngồi ở bên người Tô Tuyết Di.

"Làm sao có thể như vậy! Bà nội đều không cho ngươi ngồi, ngươi dám ngồi?"Tô Triết cắn răng nói.

"Nông thôn đến chính là không hiểu quy củ!"

Tô Nhã Mai lườm Diệp Thần một chút, âm dương quái khí mà nói với Tô Tuyết Di:"Tuyết Di, đừng trách dì nhỏ nói cháu, nhưng cháu cùng tiểu tử căn bản không xứng, sớm đạp hắn đi!"

"Chậc chậc, chị họ, khẩu vị của chị cũng quá đặc biệt!"

Tô Na tiếp lời tiếp tục nói:"Về sau em tìm lão công tuyệt đối không có khả năng tìm nông dân, phẩm vị quá kém!"

"Này, các người xong chưa!"

Lý Hương Cầm nghe không nổi nữa, cả giận nói:"Không phải mởhội nghị gia tộc sao, làm sao thành đại hội phê phán con rể của tôi?"

"..."

Lời này làm cho tất cả mọi người chấn kinh, mấy ngày trước Lý Hương Cầm còn không chào đón Diệp Thần, hôm nay làm sao lại một mực bảo hộ con rể?

"Lý Hương Cầm, cô câm miệng cho tôi!"Trương Tú hung hăng vừa trừng mắt.

Lý Hương Cầm há to miệng, cuối cùng vẫn là lời vừa ra đến khóe miệng nuốt trở vào, quyền uy của bà già Tô gia không thể rung chuyển.

"Tốt, chúng ta trở lại chuyện chính!"

Trương Tú thấy Lý Hương Cầm yên tĩnh, lúc này mới nhìn về phía Tô Tuyết Di, trầm giọng nói:"Tuyết Di, ngày mai cô liền nhường lại vị trí quản lý, từ Tô Triết thay thế đi!"

"A? Vì cái gì bà nội, cháu làm sai chỗ nào sao?"Tô Tuyết Di nghe xong gấp.

"Cô đã lập gia đình, công ty sớm tối sẽ phải rơi vào trong tay tên họ khác, cho nên làm sớm để Tô Triết thượng vị đi!"Trương Tú thản nhiên nói.

"Mẹ nói không sai!"

Tô Nhã Mai cười lạnh, phụ hoạ theo đuôi nói:"Tuyết Di, cháu phải hiểu nỗi khổ tâm của bà nội, Tiểu Na nhà dì cũng không có tranh không đoạt, cháu nên học tập một chút!"

"Bà nội, cái này không công bằng ~!"

Lý Hương Cầm vội vàng vì con gái giải thích:"Thành tích quản lý công ty của con gái của con ra sao rõ như ban ngày, tựa như mối làm ăn lần này từ tập đoàn Kiều thị, nếu không phải con gái của con xuất thủ, Tô Triết có thể chơi được sao?"

"Lý Hương Cầm, cô nói cũng không đúng như vậy!"

Tô Trọng Hải nghe xong lập tức phản bác:"Mối làm ăn vốn một mực chính là của Tô gia, nếu không phải Tô Tuyết Di sinh bệnh, có

thể bị người khác cướp đi sao?"

"Anh"

Lý Hương Cầm bị một lời Tô Trọng Hải nói cho á khẩu không đáp lại được.

"Tốt, chuyện này quyết định như vậy đi!"

Trương Tú mười phần bá đạo, lúc này đánh nhịp quyết định muốn miễn đi chức vị tổng giám đốc của Tô Tuyết Di.

Hốc mắt Tô Tuyết Di đều đỏ, chỉ có thể xin giúp đỡ nhìn về phía Tô Thương Tùng, hi vọng gia gia một mực yêu thương nàng có thể giúp đỡ nói một hai câu.

Chương 61. Hội nghị gia tộc (thượng)!

"Khụ khụ, Tiểu Tuyết đã quen thuộc công việc ở công ty, vẫn là không nên đổi người?"

"Gần đây công ty cũng chuẩn bị tiến quân lĩnh vực mới, Tô Triết cũng đều không hiểu a!"Tô Thương Tùng khuyên nhủ.

"Không hiểu sợ cái gì, không phải có Tô Tuyết Di sao, để nàng hiệp trợ Tô Triết không được sao?"Trương Tú xem thường, căn bản không cho Tô Thương Tùng mặt mũi.

"Tô Vạn Đạt, ông ngược lại là nói một câu a!"

Lý Hương Cầm thực sự mất kiên nhẫn, mắt thấy con gái sắp bị mất chức tổng giám đốc, vậy mà nam nhân nhà mình vẫn còn không có động tĩnh gì!

Nhưng Tô Vạn Đạt không giỏi ăn nói, nhẫn nhịn nửa ngày cũng không nghĩ ra được câu gì để nói giúp con gái.

Đúng lúc này, trong gian phòng lại truyền tới một thanh âm nhàn nhạt:"Nếu như đổi đi Tiểu Tuyết, tôi lo lắng tập đoàn Kiều thị sẽ lập tức kết thúc hợp tác cùng Tô gia!"

"Họ Diệp, ngươi hù dọa ai đây, công ty thế nhưng đã ký hợp đồng cùng tập đoàn Kiều thị!"Tô Triết nghe xong nổi trận lôi đình, chỉ vào Diệp Thần giận dữ hét lên.

"Ký hợp đồng cũng có thể phá bỏ a!"Diệp Thần cười lạnh.

"A, con rể, con biết người của tập đoàn Kiều thị?"Lý Hương

Cầm nghe xong hai mắt lập tức phát sáng, càng ngày nàng càng thích người con rể này.

"Ân, con có quan hệ không tệ với tổng giám đốc tập đoàn Kiều thị!"

Diệp Thần vừa dứt lời, liền nghe được Tô Trọng Hải tức giận nói:"Ngươi chỉ là một tên đến từ nông thôn, làm sao có thể quen biết cùng Kiều tổng! Tiểu Tuyết, nhìn lão công của cháu xem, nói láo hết bài này đến bài khác, nhân phẩm cũng quá kém cỏi!"

"Nhị thúc, Diệp Thần thật sự quen biết Kiều tổng!"Tô Tuyết Di giải thích nói.

"Hừ! Đừng nói nữa, chuyện này quyết định như vậy đi!"

Trương Tú có chút nổi nóng trừng Tô Vạn Đạt một chút:"Vạn Đạt, quản tốt người trong nhà đi, làm sao toàn ăn nói linh tinh!"

"Ách mẹ, Diệp Thần xác thực quen biết rất nhiều người."Tô Vạn Đạt biểu lộ lúng túng nói.

"Đại ca, anh bình thường rất trung hậu, làm sao bây giờ cũng học được nói láo?"Tô Nhã Mai mặt mũi tràn đầy khinh bỉ nhìn xem Tô Vạn Đạt.

"Lão công tôi cũng không có nói dối! Tô Nhã Mai, nói thật cho cô biết, con rể của tôi rất có quyền lực, biệt thự số một ở sơn trang Vân Đỉnh chính là của hắn!"Lý Hương Cầm một mặt đắc ý, đây chính là cái nàng gọi là 'Đòn sát thủ'

"Im ngay!"

Trương Tú nghe xong thật tức giận, phẫn nộ quát:"Ta không muốn nghe một nhà các người tiếp tục nói nhảm!"

"..."

Nói nhảm?

Lý Hương Cầm trợn tròn mắt, không ai tin tưởng lời nàng nói sao?

"Cậu gọi Diệp Thần đúng không?"

Ánh mắt Trương Tú sắc bén trừng mắt Diệp Thần, tức giận nói:"Hôm nay cậu đánh cháu của ta, xem ở phân thượng cậu là con rể Tô gia, ta sẽ không làm khó dễ ngươi, quỳ xuống nói xin lỗi cho Tô Triết đi!"

"Bà nội"

"Cô ngậm miệng, ai cũng không cho phép xin tha cho hắn!"Trương Tú nhìn hằm hằm Tô Tuyết Di.

"Ha ha, để cho tôi quỳ xuống, bà cũng xứng?"

Bất quá vượt quá dự kiến của tất cả mọi người, Diệp Thần lại nói lên loại lời này.

"Cái gì? Ngươi, ngươi mới vừa nói cái gì, ta không xứng?"Trương Tú nghe vậy tức giận đến toàn thân run rẩy, cắn răng nghiến lợi trừng mắt Diệp Thần.

"Làm càn! Họ Diệp, dám nói bà nội ta không xứng, ngươi là cái thá gì!"Tô Triết đứng người lên phẫn nộ quát.

"Tô Tuyết Di, nhìn lão công của cô xem, quả thực chính là một tên dã man!"Tô Trọng Hải cũng là giận không chỗ phát tiết.

"Dám va chạm với bà nội, loại người này nhất định phải lập tức đuổi ra ta Tô gia!"

"..."

Tất cả mọi người đem đầu mâu nhắm ngay Diệp Thần, ngay cả

Tô Thương Tùng cũng nhăn nhăn lông mày.

"Mắng hắn vài câu thì sao?"

Trương Tú nhìn hằm hằm Diệp Thần, nói thẳng:"Loại tiểu tử nông thôn này có thể trèo cao lên Tô gia ta, đó là phúc khí tám đời tu luyện của hắn!"

"Ta có thể đồng ý gả Tiểu Tuyết cho hắn, cũng đã là thiên đại ban ân, mắng vài câu là nhẹ, nếu là hắn không xin lỗi cháu của ta, ta còn muốn đánh người!"

"Đúng rồi, nhanh xin lỗi con trai ta!"

"Chị họ, loại nam nhân đại nghịch bất đạo này, khuyên chị vẫn là sớm ly hôn cùng hắn đi!"

"..."

Tô Tuyết Di thấy thế tranh thủ thời gian lôi kéo Diệp Thần, lập tức nói với mọi người:

"Diệp Thần chỉ là nhất thời nhanh mồm nhanh miệng, bất quá, buổi sáng đúng là Tô Triết mắng chửi người trước!"

"Nàng dâu, quên đi thôi, Tô gia không có người nào giảng đạo lý!"

Diệp Thần cũng lười lãng phí thời gian ở đây, hắn đứng dậy liếc nhìn đám người một vòng, âm thanh lạnh lùng nói:"Xem ở phân thượng Tiểu Tuyết, tôi lười nhác so đo với các người!"

"Bất quá tôi lập lại một lần, nếu như nàng dâu của tôi không làm tổng giám đốc, mối làm ăn với tập đoàn Kiều thị Tô gia cũng đừng nghĩ làm!"

"Diệp Thần, khẩu khí ngươi thật lớn!"

Tô Thương Tùng cũng không nhịn được, nhíu mày trừng Diệp Thần một chút.

"Không tin hãy đợi đấy! Nàng dâu, chúng ta về nhà đi, lưu tại nơi này thực sự không có ý nghĩa!"Diệp Thần nhún vai nói.

"Gia gia, bà nội, vậy cháu đi trước!"

Tô Tuyết Di do dự một chút, vẫn là quyết định nghe theo Diệp Thần, dù sao cái hội nghị này chính là hướng về phía nàng đến, lưu lại chỉ có thể tự chuốc nhục nhã!

Chương 62. Nhồi nhét tư tưởng!

Lý Hương Cầm đã sớm muốn đi, thấy con gái đi nàng lập tức níu lại Tô Vạn Đạt, rất là vui vẻ rời đi Tô gia.

"Lẽ nào lại như vậy! Lão nhìn cháu gái của lão xem, trong mắt còn có người bà nội này hay không?"

Trương Tú tức giận đến mức đem quải trượng trong tay nặng nề mà đánh trên mặt đất.

"Bà nội đừng nóng giận, dù sao Tô Tuyết Di bị mất chức, ngài chớ vì nàng tức điên lên, ảnh hưởng thân thể!"Tô Triết thấy thế vội vàng an ủi.

"Hừ! Đáng giận nhất là vẫn là tên nhà quê kia, thật coi mình là đại nhân vật!"

Tô Trọng Hải cắn răng, oán hận nói:"Không được, con trai của con không thể cứ như vậy bị hắn đánh!"

"Trọng Hải, con muốn làm gì?"

Tô Thương Tùng cảnh cáo nói:"Con cũng chớ làm loạn, tốt xấu Diệp Thần đã cứu Tuyết Di, cũng coi là ân nhân Tô gia ta!"

"Quên đi, chuyện này tạm thời không đề cập tới!"

Trương Tú nghe vậy khoát khoát tay, quay đầu nói với Tô Triết:"Cháu ngoan, cháu ở công ty nhất định phải biểu hiện tốt một chút, không nên để cho Tô gia mất mặt, biết không?"

"Bà nội yên tâm, công ty Tô gia dưới sự dẫn đầu của cháu, sẽ chỉ càng ngày càng tốt!"Tô Triết tràn đầy lòng tin nói.

"Ân, lúc này mới giống cháu trai của bà!"Trương Tú vui mừng cười.

"Vừa rồi Lý Hương Cầm còn nói Diệp Thần tại sơn trang Vân Đỉnh có biệt thự, quả thực chính là chuyện tiếu lâm!"Tô Trọng Hải tựa hồ không hết hận, vẫn tiếp tục chế giễu lời mới vừa nói của Lý Hương Cầm.

"Nhị ca, muốn vạch trần nàng cũng rất đơn giản, hôm nào để Lý Hương Cầm mang bọn ta đi xem một chút chẳng phải sẽ biết?"Tô Nhã Mai cười xấu xa nói.

"Tốt, đến lúc đó nhìn xem mặt mũi nàng thả chỗ nào!"

"..."

Tô Thương Tùng ở bên cạnh thở dài, bắt đầu hối hận năm đó lập thành thông gia từ bé.

Bên kia, Lý Hương Cầm thở phì phò về đến nhà.

"Tức chết lão nương, Tô gia kia quá ức hiếp người, quả thực đáng xấu hổ!"Lý Hương Cầm hùng hùng hổ hổ nói.

"Mẹ, mẹ đừng nói nữa!"

Trong lòng Tô Tuyết Di phiền hơn ai khác, những năm này nàng vì công ty tận tâm tận lực, hiệu quả và lợi ích công ty càng ngày càng tốt, không nghĩ tới cuối cùng lại vì Tô Triết làm áo cưới.

"Nàng dâu, em đừng lo lắng, Tô gia rất nhanh sẽ đến cầu em!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Con rể, con thật sự quen biết Kiều tổng?"Lý Hương Cầm vội vàng hỏi.

"Ân, Kiều tổng là sư tỷ con!"

"Ha ha ha! Ông trời không bỏ qua cho ai! Tô gia muốn gạt con gái của bà sang một bên, nằm mơ!"

Đúng lúc này điện thoại di động Diệp Thần vang lên, xem xét vừa lúc là Đại sư tỷ Kiều An Na gọi tới.

"Sư tỷ!"Diệp Thần nhận nghe điện thoại.

"Diệp Thần, ngày mai tỷ tại tập đoàn Kiều thị mở buổi ra mắt sản phẩm mới, đệ nhớ kỹ đến cổ động a!"Kiều An Na mỉm cười cười nói.

"Không có vấn đề!"

Diệp Thần nghĩ nghĩ hỏi:"Sư tỷ, công ty của các người có phải có phó tổng gọi là Dương Uy?"

"Ân, đệ biết hắn?"

"Người này tỷ nên lưu tâm một chút, hắn cùng thư ký Triệu Mẫn rất có thể muốn gây bất lợi cho tỷ!"

"Còn có loại chuyện này?"

Thanh âm Kiều An Na ngưng trọng, nói:"Tỷ đã biết, cám ơn đệ nhắc nhở tỷ!"

Hai người ở trong điện thoại hàn huyên vài câu, lúc này Diệp Thần mới cúp điện thoại.

"Là Kiều tổng?"Tô Tuyết Di nhìn xem Diệp Thần hỏi.

"Ân, ngày mai tập đoàn Đại sư tỷ có buổi ra mắt sản phẩm mới, nhưng lão công cảm thấy sẽ có vấn đề!"

"Không thể nào, buổi ra mắt mà thôi, có thể có vấn đề gì?"

"Hi vọng là lão công suy nghĩ nhiều đi, lão công đi gọi điện thoại!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, đứng dậy đi vào phòng ăn bấm điện thoại Bạch Vĩnh Chính.

"Con gái, tối hôm qua con không có để Diệp Thần ngủ trên sàn nhà chứ?"Lý Hương Cầm chờ Diệp Thần vừa đi, mặt mũi tràn đầy lo lắng mà hỏi thăm.

"Mẹ, mẹ nói cái gì đó!"

Khuôn mặt Tô Tuyết Di đỏ lên, xấu hổ cúi đầu.

"Nha đầu này, có cái gì mà thẹn thùng, hai người là vợ chồng, nên làm chuyện của vợ chồng!"

Lý Hương Cầm khuyên giải thấm thía nói:"Loài vật như nam nhân, nếu là không cho hắn đụng đụng vài cái, dần dần hắn liền sẽ mất đi hứng thú với mình, hiểu không?"

"Khụ khụ, lão bà, lời này của em cũng quá tuyệt đối!"

Tô Vạn Đạt hắng giọng một cái, liếc mắt ra ý một cái cho Lý Hương Cầm, ra hiệu nàng không nên nhồi nhét loại tư tưởng này vào đầu con gái.

"Tô Vạn Đạt, ông nháy mắt ra hiệu cái gì với tôi! Con gái bị khi phụ ông cũng không biết phản bác, uất ức chết tôi!"Lý Hương Cầm rốt cuộc tìm được nơi trút giận, hướng về phía Tô Vạn Đạt quở trách một trận.

"Mẹ, mẹ đừng nói cha con như vậy."Tô Tuyết Di đều nghe không nổi nữa.

Tô Vạn Đạt cũng không ngốc, thấy 'Cọp cái' muốn ăn thịt người, tranh thủ thời gian chạy về phòng ngủ đi tị nạn!

"Tức chết lão nương, Tô Vạn Đạt, hôm nay tôi nhất định nói chuyện rõ ràng với ông!"

Lý Hương Cầm thở phì phò theo vào phòng ngủ, rất nhanh bên trong gian phòng liền truyền ra trận trận 'Hổ gầm'

Diệp Thần nói chuyện điện thoại xong đi ra, nhìn thấy chỉ có một mình Tô Tuyết Di ngồi ở trên ghế sa lon ngẩn người, không khỏi cười nói:

"Nàng dâu, thời gian không còn sớm, không bằng chúng ta đi ngủ sớm một chút đi?"

Chương 63. Đãi ngộ thăng cấp!

Tô Tuyết Di nghe xong, nhịp tim không hiểu sao lại gia tốc, gật gật đầu bước nhanh vào gian phòng, Diệp Thần cũng đi theo vào, thuần thục mở ra chăn đệm nằm dưới đất chuẩn bị nghỉ ngơi.

"Diệp Thần, nếu như trên mặt đất lạnh, anh, anh có thể lên giường ngủ"Tô Tuyết Di nói xong liền đỏ tới mang tai, cúi đầu căn bản không dám nhìn Diệp Thần.

"Thật?"

Diệp Thần quả thực không thể tin vào tai của mình,

Đãi ngộ thăng cấp?

Cô nàng này rốt cục nghĩ thông suốt sao?

"Ân, bất quá anh, anh không được làm loạn!"Tô Tuyết Di khẽ cắn môi son, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng nói.

"Tốt, lão công cam đoan sẽ không làm loạn!"

Diệp Thần cười ra tiếng heo kêu, mặc dù nàng dâu này nói không cho phép làm loạn, nhưng cô nam quả nữ ngủ ở trên một cái giường, nàng nhịn được sao?

Nhìn thấy Diệp Thần gấp như khỉ cởi bỏ quần áo, Tô Tuyết Di lại hối hận, gia hỏa này nếu là cưỡng ép làm loạn, mình vẫn nên theo, hay là.

"Nàng dâu, em nhanh lên a!"

Tiến vào trong chăn thơm ngạt ngào, mặt mũi Diệp Thần tràn

đầy chờ mong nhìn xem Tô Tuyết Di.

"Anh, anh quay đầu đi"

Tô Tuyết Di mặt mũi tràn đầy ngượng ngùng, đã lớn như vậy nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nàng cùng nam nhân chung giường chung gối, cảm giác tâm đều muốn nhảy ra ngoài!

Sớm tối đều phải 'Thẳng thắn gặp nhau', sớm nhìn một chút không được sao?

Diệp Thần nhếch miệng, buồn bực vừa quay đầu.

Chỉ chốc lát hắn cảm giác chăn mền bên người xốc lên, ngay sau đó một luồng ấm áp truyền đến.

"Hắc hắc, nàng dâu, chúng ta"

Lời còn chưa dứt, Diệp Thần vừa mới dịch người, chuẩn bị âu yếm, ai ngờ Tô Tuyết Di trực tiếp đặt một cái gối ôm giữa hai người.

"Đây là ranh giới giữa hai chúng ta, Diệp Thần, không cho anh vi phạm!"Tô Tuyết Di chính nghĩa nói.

Diệp Thần nghe xong đều có cảm giác muốn tự tử, cô nàng này còn thiết lập ranh giới trên giường, quá mức đi!

"Anh sẽ không vi phạm đúng không, Diệp Thần!"Tô Tuyết Di chớp mắt to, điềm đạm đáng yêu mà nhìn xem hắn.

"Ách tốt, lão công án binh bất động được rồi?"Diệp Thần khóc không ra nước mắt.

"Phốc phốc!"

Nhìn thấy mặt mũi Diệp Thần tràn đầy dáng vẻ mướp đắng, Tô Tuyết Di cười một cách tự nhiên, đỏ mặt nói:"Chờ em chuẩn bị

xong sẽ cho anh, anh đừng gấp gáp như vậy được không?"

"Ân, lão công không vội!"

Diệp Thần xấu hổ cười một tiếng, trong lòng tự nhủ không vội mới là lạ, tiểu gia ta cũng không phải thái giám.

Tô Tuyết Di cẩn thận từng li từng tí nằm xuống, một đôi mắt đẹp lại cảnh giác nhìn chằm chằm Diệp Thần, sợ hắn sẽ phát động 'Tập kích bất ngờ', mãi cho đến nửa đêm thực sự chịu không được mới mơ màng thiếp đi

Rạng sáng ngày kế tiếp, Diệp Thần vừa mở mắt ra, nhìn thấy một màn trước mắt không khỏi ngây ngẩn cả người.

Tô Tuyết Di liền ngủ ở bên cạnh hắn, giống con bạch tuộc đồng dạng, ôm thật chặt hắn.

Ngọa tào!

Cô nàng này nửa đêm thừa dịp mình ngủ thiếp đi, trộm cắp chấm mút mình?

Bất quá Diệp Thần lập tức lại phát hiện chăn mền đắp lên trên người Tô Tuyết Di không thấy, đều bị cuộn sang một bên.

Thì ra là thế!

Đoán chừng là lúc nửa đêm mình đoạt chăn mền của Tô Tuyết Di, nha đầu này quá lạnh, vừa vặn bên người có một người nỏng hổi, cho nên liền ôm vào!

"Chậc chậc, thật là một lão bà xinh đẹp!"

Diệp Thần nuốt ngụm nước bọt, nhìn xem Tô Tuyết Di đang ngủ say, một cỗ ý mãnh liệt muốn bảo hộ tự nhiên sinh ra.

Nhưng vào lúc này Tô Tuyết Di lại chậm rãi mở mắt ra!

"Nàng dâu, em đã tỉnh?"Diệp Thần một mặt Trư ca cười nói.

"A!"

Tô Tuyết Di nhìn thấy Diệp Thần cách mình gần trong gang tấc, dọa đến kinh hô một tiếng.

Càng làm cho nàng xấu hổ vô cùng chính là, mình thế mà còn ôm chặt nam nhân này, Tô Tuyết Di vội vàng buông tay ra một mặt cảnh giác mà nhìn xem Diệp Thần, có chút buồn bực e thẹn nói:

"Anh, anh đã làm gì với tôi?"

"Mỹ nữ, là em ôm anh, anh có thể làm gì em a!"Diệp Thần bó tay rồi, cô nàng này sao có thể trả đũa như vậy?

"Tôi ôm anh?"

Tô Tuyết Di đầu tiên là sững sờ, lập tức phát hiện mình thế mà không có đắp chăn, lập tức hiểu được, cáu giận nói:

"Diệp Thần, anh đi ngủ làm sao lại thích đoạt chăn mền a!"

"Lão, lão công cũng không biết a!"

Diệp Thần khóc không ra nước mắt, khi còn bé hắn cùng bảy vị sư tỷ đều ngủ qua, cũng không có ai nói hắn đoạt chăn mền a!

"Quên đi! Anh tranh thủ thời gian rời giường đi, tôi phải thay quần áo!"

Gương mặt xinh của Tô Tuyết Di đẹp đỏ bừng, cũng may thân thể gia hỏa này rất ấm áp, lúc nửa đêm mình mới không bị lạnh, còn có mùi vị nam nhân trên người Diệp Thần, tựa hồ rất hấp dẫn mình.

Một lát sau hai người rời giường rửa mặt hoàn tất, đều rời đi phòng ngủ.

"A, các con rời giường sớm như vậy, làm sao không ngủ thêm một chút?"

Lý Hương Cầm từ phòng bếp ra, nhìn thấy mặt con gái toàn là phấn đỏ bừng, thân là người từng trải nàng lập tức lộ ra một vòng nụ cười quỷ dị.

"Con dậy sớm đã quen!"Diệp Thần cười nói.

"Người trẻ tuổi đúng là tràn đầy tình lực, nhưng cũng cần phải chú ý tiết chế, mẹ làm súp trứng kỷ tử, nhanh uống chút đi!"

"Súp trứng kỷ tử?"

Diệp Thần đều có chút ngượng ngùng, sáng sớm nhìn Lý Hương Cầm đã muốn mình bổ thận?

Chương 64. Nữ phóng viên!

"Con gái, con cũng nên học nấu nướng, nếu không về sau làm sao hầu hạ lão công a!"Lý Hương Cầm chững chạc đàng hoàng nói với Tô Tuyết Di.

"..."

Ăn xong điểm tâm, Tô Tuyết Di thu thập một chút chuẩn bị đi công ty đi làm.

"Đi công ty làm cái gì a, tổng giám đốc đều đã thay người!"Lý Hương Cầm thở phì phò nói.

"Mẹ, công ty còn có rất nhiều việc cần con"Tô Tuyết Di nhẹ nhàng thở dài.

"Không được đi!"

Lý Hương Cầm rất 'Bá đạo' nói:"Tô Triết không phải tổng giám đốc sao, có chuyện gì để hắn đi xử lý thôi!"

"Nàng dâu, em liền an tâm ở nhà đi, lão công nghĩ rất nhanh Tô gia sẽ đến cầu em!"

Diệp Thần nhún vai, người Tô gia có cảm giác hơn người quá mạnh, nhất định phải áp chế nhuệ khí của bọn họ, bằng không thật coi là Tô Tuyết Di dễ khi dễ.

"Nghe lời, một hồi bồi mẹ ra ngoài làm tóc!"

"Cái này....."

Tô Tuyết Di do dự một chút, cuối cùng vẫn đồng ý không đi

công ty, kỳ thật trong nội tâm nàng cũng kìm nén một hơi!

"Nàng dâu, lão công đi một chuyến tập đoàn Kiều thị trước, giữa trưa khả năng không trở lại."

"Tốt, có việc gọi điện thoại cho tôi!"

Tô Tuyết Di gật gật đầu.

Diệp Thần rời đi biệt thự, rất nhanh liền đến tập đoàn Kiều thị.

Lần này tập đoàn Kiều thị đã bỏ ra món tiền khổng lồ, nghiên cứu phát minh một sản phẩm tên là 'Hắc Ngọc Cao', loại thuốc chuyên trị các vết thương.

Theo lời Kiều An Na nói, loại thuốc này tương xứng với 'Điền Nam Bạch Dược', một khi đẩy ra thị trường khẳng định là bùng nổ!

Bởi vậy tập đoàn Kiều thị đối với buổi ra mắt sản phẩm mới lần này cũng là phá lệ coi trọng, lúc Diệp Thần tìm tới Kiều An Na, nàng còn đang hậu trường diễn thuyết bản thảo.

"Sư đệ, đệ đã đến!"

Kiều An Na nhìn thấy Diệp Thần, nguyên bản có chút khẩn trương tâm trong nháy mắt trầm tĩnh lại.

"Đại sư tỷ, hôm nay những người đến buổi ra mắt có ai a?"Diệp Thần tò mò hỏi.

"Chủ yếu là phóng viên cùng một số nhà phân phối, thế nào?"

"Dương Uy cùng Triệu Mẫn đâu?"

"Dương Uy đang phát biểu trước đài, đệ đột nhiên hỏi hắn làm gì?"Kiều An Na hồ nghi nói.

"Sư tỷ, tỷ phải lưu tâm Dương Uy, hôm nay rất có thể gia hỏa này sẽ giở trò xấu với tỷ!"Diệp Thần nói thẳng.

"Hẳn là sẽ không đi, chính hắn cũng có cổ phần tại tập đoàn a."

"Hi vọng là đệ đoán sai đi!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, kỳ thật hắn tại hiện trường buổi họp báo gặp được Dương Uy, gia hỏa này giống y như trên ảnh, dáng dấp đầu hoẵng mắt chuột, cũng không biết làm sao Đại sư tỷ lại để hắn làm phó tổng giám đốc!

"Đừng suy nghĩ nhiều, chờ buổi ra mắt kết thúc, gọi Nhị sư muội đi nhà tỷ uống rượu!"Kiều An Na mỉm cười cười nói.

"Tốt, đệ nghe sư tỷ an bài!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, quay người rời đi phía sau màn, trở về ghế khách mời buổi ra mắt.

Lúc này, có phóng viên lục tục ngo ngoe ra trận, còn có một vài nhà phân phối của tập đoàn Kiều thị, buổi ra mắt cũng chính thức kéo ra màn che.

Đầu tiên là Dương Uy nghênh ngang đi đến đài chủ tịch, hắng giọng một cái nói:

"Các vị bằng hữu, hoan nghênh mọi người đến buổi ra mắt sản phẩm mới 'Hắc Ngọc Cao'"

Con hàng này nói một tràng, cuối cùng mới lên tiếng:"Hiện tại cho mời tổng giám đốc tập đoàn Kiều thị, tiểu thư Kiều An Na trả lời mọi người đặt câu hỏi!"

Vừa dứt lời, Kiều An Na giẫm lên giày cao gót, tự tin bước lên đài chủ tịch.

Nàng trang điểm tinh tế, thân hình yểu điệu, khí chất như nữ

vương cao quý, vừa ra trận liền đã dẫn phát hiện trường bạo động!

"Người ngoài truyền ngôn tổng giám đốc tập đoàn Kiều thị là một mỹ nữ, không nghĩ tới lại xinh đẹp như vậy!"

"Kiều tổng tuyệt đối là nữ cường nhân đẹp nhất tôi gặp qua!"

"Thật đẹp a, nếu là tôi có dung mạo như Kiều tổng liền từ chức không làm, tìm nam nhân nuôi cũng đủ tiêu sài!"

"..."

Ở đây không chỉ là nam nhân sợ hãi thán phục Kiều An Na đẹp, mà không ít nữ nhân cũng sinh lòng ghen tị.

Kiều An Na lên đài khóe môi vểnh lên, lộ ra một nụ cười mê người, nam nhân ngồi tại dưới đài đều nhìn thẳng hai mắt.

"Kiều tổng, ngài xinh đẹp như vậy có bạn trai chưa?"

"Kiều tổng, tương lai của Hắc Ngọc Cao sẽ như thế nào, cô có thể nói chuyện với chúng tôi không?"

"..."

Đối mặt với câu hỏi phóng viên đặt, Kiều An Na lộ ra vẻ bình tĩnh tự nhiên, trong lúc giơ tay nhấc chân cũng tràn đầy tự tin của nữ cường nhân, điều này cũng làm cho không ít nam sĩ ở đây đều mặc cảm.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Dương Uy cùng Triệu Mẫn cũng không có quấy rối buổi ra mắt.

Diệp Thần ngồi tại ghế khách mời cau mày, trong lòng tự nhủ thật chẳng lẽ là mình nghĩ quá nhiều?

Nhưng vào lúc này, một nữ phóng viên ngồi tại bên cạnh Diệp

Thần đặt câu hỏi

"Kiều tổng, cô đem Hắc Ngọc Cao nói ba hoa trời đất, nhưng tôi nghe được một tin tức từ nội bộ, cái thuốc này cũng chưa có trải qua thí nghiệm lâm sàng, đúng không?"

Lời vừa nói ra, hiện trường lập tức một mảnh xôn xao!

Chương 65. Âm mưu!

Vấn đề nữ phóng viên hỏi mười phần sắc bén, nếu như dược phẩm không có trải qua lâm sàng liền đẩy ra thị trường, xí nghiệp không chỉ có bị tiền phạt, mà người phụ trách sẽ còn bị truy cứu trách nhiệm hình sự!

Kiều An Na đối mặt với câu hỏi sắc bén mà nữ phóng viên đặt ra, chỉ là từ tốn nói một câu:

"Không biết vị phóng viên này từ nơi nào biết được tin tức ngầm, tung tin đồn nhảm thế nhưng là phạm pháp!"

Diệp Thần quay đầu nhìn nữ phóng viên một chút, người này bờ môi đơn bạc, xấu xí, xem xét chính là hạng tiểu nhân nói chuyện sắc bén âm hiểm.

"Hừ! Tôi tung tin đồn nhảm?"

Nữ phóng viên tựa hồ đã sớm chuẩn bị, nghe được Kiều An Na nói như vậy lúc này từ trong bọc xuất ra một chiếc bút ghi âm, đứng người lên lớn tiếng nói với đám người

"Các vị, tôi có chứng cứ chứng minh Kiều tổng đang nói láo!"

Nói xong, nữ phóng viên ấn xuống cái nút trên bút ghi âm, rất nhanh trên không buổi ra mắt truyền đến cuộc đối thoại của hai nữ nhân.

"Triệu tiểu thư, Hắc Ngọc Cao của tập đoàn Kiều thị thật tốt như vậy sao?"

"Không có, cái này căn bản là cái âm mưu!"

"Theo như cô nói, vậy Hắc Ngọc Cao cũng không có trải qua thí nghiệm lâm sàng?"Nữ phóng viên hỏi.

"Đó cũng không phải ~! Bởi vì Kiều tổng bảo tôi tùy tiện tìm mấy kẻ lang thang ở trên đường làm thí nghiệm lâm sàng!"

Nghe đến đó, nữ phóng viên đóng lại bút ghi âm, một mặt đắc ý cười nói:"Tất cả mọi người nghe được đi, Kiều An Na căn bản chính là tư bản lòng đen hám lợi!"

"Trời ạ! Thật nhìn không ra, Kiều tổng xinh đẹp như kia, mà tâm lại đen như vậy!"

"Tôi còn nghĩ cầm xuống quyền đại lý Hắc Ngọc Cao, may mắn không có giao tiền, bằng không liền bị lừa thảm rồi!"

"Nữ nhân này quả thực là ác độc, thế mà tìm kẻ lang thang làm chuột bạch!"

"...."

Đám người nghe xong ghi âm liền sôi trào, từng người từng người lòng đầy căm phẫn, nhao nhao đem đầu mâu nhắm ngay Kiều An Na.

Bởi vì kẻ lang thang vốn là quần thể yếu thế trong xã hội, rất dễ dàng liền có thể gây nên người khác đồng tình.

Kiều An Na thấy thế sắc mặt âm trầm, bởi vì Triệu Mẫn đã bị khai trừ, muốn tìm nàng đối chất nhau cũng không thể nào.

Mà đúng lúc này, đội trưởng tập đoàn bảo an vội vàng chạy vào, mặt mũi tràn đầy kinh hoảng nói với Kiều An Na:

"Kiều tổng, không, không xong! Bên ngoài có một bang người xông tới, nói là muốn tìm ngài phiền phức!"

"Người nào?"

"Không rõ ràng, tựa như là một bang người không việc làm!"Bảo an đội trưởng nói.

Vừa dứt lời, cửa phòng họp 'Bành' Một tiếng bị người đá văng, ngay sau đó mười nam nhân khí thế hung hăng vọt vào hiện trường buổi họp báo.

Phóng viên ở đây thấy thế, nhao nhao giơ lên máy ảnh, tách tách tách quay chụp lại một màn này.

"Cô chính là nữ tổng giám đốc tập đoàn Kiều thị đi?"

Người dẫn đầu nhóm này xông tới chỉ vào Kiều An Na, mặt mũi tràn đầy bi phẫn phẫn nộ quát:"Huynh đệ của tôi bị các người ép dùng Hắc Ngọc Cao, hiện tại toàn bộ chân đều phải phế đi, cô nói làm sao bây giờ đi!"

"Tiên sinh, tôi không biết anh đang nói cái gì!"

Tố chất tâm lý Kiều An Na cực tốt, đối mặt với tình huống đột phát vẫn bĩnh tĩnh như mặt hồ, lạnh nhạt nói:"Mời các người lập tức ra ngoài, bằng không tôi liền báo cảnh sát!"

"Hừ! Tốt, có gan cô cứ báo cảnh! Bán thuốc giả còn lý luận, mọi người nhìn xem đệ đệ tôi, chính là dùng Hắc Ngọc Cao mới biến thành dạng này, cảnh sát tới mời các vị nhất định phải giúp chúng tôi nói một câu công đạo a!"

Nói xong, một người trẻ tuổi sắc mặt trắng bệch, bị đẩy lên trước mắt mọi người.

Đám người tập trung nhìn vào nhao nhao hít vào ngụm khí lạnh, chỉ thấy bắp chân phải người này sưng như móng heo, nhan sắc phát tím, đồng thời bên cạnh xương đùi có một vết thương, đã mục nát đang chảy mủ.

"Huynh đệ của tôi chính là bôi qua Hắc Ngọc Cao, cho nên mới

biến thành dạng này, nọi người nói xem tập đoàn Kiều thị có phải là phải cho tôi một lời giải thích hay không!"Nam tử tức giận nói.

"Quá mức! Không nghĩ tới tập đoàn Kiều thị thật làm thuốc giả!"

"Kiều An Na thật là một mỹ nữ rắn độc!"

"Loại chuyện này người người oán trách, nhất định phải lộ ra ánh sáng!"

Ở đây mặc kệ là phóng viên, hay là những đại diện của đại lý phân phối, từng người lòng đầy căm phẫn bất bình vì nam tử.

"Các người"

Kiều An Na tức giận không thôi, mà Dương Uy ngồi ở bên cạnh nàng ngược lại là ôm cánh tay, một mặt hài hước nhìn những chuyện phát sinh trước mắt.

"Sư tỷ, không cần tức giận!"

Ngay tại lúc Kiều An Na cảm thấy rất bất lực, một thân ảnh đột nhiên xuất hiện tại bên người nàng.

Diệp Thần đem tay nhẹ đặt trên vai thơm Kiều An Na, cười nhạt nói:

"Những người đã nói xấu tỷ, hôm nay một tên cũng chạy không được, bọn chúng đều sẽ trả giá thật lớn!"

"Lẽ nào lại như vậy! Cậu là ai, ai bảo cậu lên đài chủ tịch, lập tức cho lăn xuống cho tôi!"Dương Uy nhìn thấy Diệp Thần đi lên, lập tức nổi trận lôi đình, chỉ vào Diệp Thần không khách khí chút nào khiển trách.

"Tôi nhìn người nên lăn xuống hẳn là ông đi?"

Diệp Thần lạnh lùng nhìn đối phương, trầm giọng nói:"Họ Dương, chuyện xấu của ông cùng Triệu Mẫn tôi đều chẳng muốn nói, bất quá các người đã muốn hại sư tỷ tôi, vậy tôi liền không thể không quản!"

"Cậu, cậu có ý tứ gì?"Dương Uy cắn răng nói.

Chương 66. Chân tướng!

"Rất nhanh ông liền sẽ biết đến!"

Diệp Thần nói xong lấy điện thoại cầm tay ra, bấm một dãy số, chỉ nói một câu:

"Lão Bạch, để người của lão vào đi!"

"Minh bạch!"

Cúp điện thoại, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, ai cũng không rõ ràng Diệp Thần muốn làm cái quỷ gì.

Đúng lúc này, một đám người áo đen cao lớn thô kệch đi đến, dẫn đầu không phải người khác, chính là Thảo Quy ngày đó tại đường phố quà vặt bị Diệp Thần thu thập!

"Chào Thần ca, tôi đã mang người đến!"

Thảo Quy nhìn thấy Diệp Thần tại đài chủ tịch, vội vàng mang người rất là vui vẻ đi tới, mặt mũi tràn đầy lấy lòng cười nói.

"Ân, cám ơn Quy ca, để chính nàng nói đi!"Diệp Thần nhếch miệng lên.

"Thần ca quá khách khí, ngài gọi tôi Tiểu Quy là được!"

Thảo Quy nhếch miệng cười một tiếng, nói xong quay đầu nhìn về tiểu đệ chép miệng, rất nhanh Triệu Mẫn tóc tai bù xù từ trong bầy người áo đen đi ra.

Khóe miệng nàng bầm đen, ánh mắt sợ hãi, xem xét chính là bị người 'Thu thập' Qua!

"Triệu Mẫn? Không phải cô về nhà sao?"Sau khi Dương Uy thấy rõ ràng là Triệu Mẫn, mở to hai mắt nhìn hỏi.

"Dương tổng, tôi"

"Kiều An Na, cô có ý tứ gì? Tìm xã hội đen uy hiếp Triệu bí thư?"

Dương Uy cũng không phải đồ đần, hắn lo lắng sự tình bại lộ vừa tức vừa gấp, dứt khoát quay người hướng Kiều An Na rống giận.

"Tôi không có gọi xã hội đen!"Kiều An Na phủ nhận.

"Người là tôi gọi đến, tôi để Quy ca đem Triệu Mẫn mang đến, chính là để mọi người biết chân tướng mọi chuyện!"

Diệp Thần nói xong quét đám người một chút, giọng thành khẩn nói:"Các vị, tôi giới thiệu cho mọi người một chút, vị Triệu bí thư này chính là người trong cuộc của ghi âm vừa rồi, các người nghe một chút nàng hiện tại nói thế nào đi!"

"Không được!"

Khiến người ngoài ý chính là, nữ phóng viên vừa rồi gấp, nhảy ra nói:"Người sáng suốt vừa nhìn liền biết, Triệu tiểu thư chính là vừa bị uy hiếp, nàng hiện tại không thể tin!"

"Bây giờ nói nàng không thể tin? Vậy lúc cô ghi âm có thể tin sao?"Diệp Thần cười lạnh.

"Tôi đương nhiên có thể tin, bởi vì tôi có phẩm đức nghề nghiệp!"

Nữ phóng viên tức giận trừng mắt nhìn Diệp Thần, bên trong ánh mắt lại hiện lên một chút bối rối.

Diệp Thần cười lạnh, quay đầu nói với Triệu Mẫn:"Mỹ nữ, làm

phiền cô đem chân tướng nói ra đi, tôi hi vọng cô không nên mắc thêm lỗi lầm nữa!"

"Triệu Mẫn, tôi cảnh cáo cô không nên nói bậy nói bạ!"Dương Uy trừng mắt, lớn tiếng phẫn nộ quát.

"Tôi, tôi nói, tôi đều nói."

Triệu Mẫn khóc không ra nước mắt, nửa đêm hôm qua nàng bị Thảo Quy bắt được, chịu các trận đòn tê người thì cũng thôi, lại còn nhận các loại uy hiếp, nội tâm đã sớm hỏng, lúc này nào còn dám giấu diếm.

Nàng triệt để nói ra đầu đuôi câu chuyện, chỉ thẳng chủ mưu là Dương Uy!

Đám người nghe xong sợ ngây người, nghĩ không ra Kiều tổng là bị người hãm hại?

"Đánh rắm! Tôi căn bản không có sai sử cô nói xấu Kiều An Na!"

Dương Uy phát hiện tất cả mọi người đang nhìn hắn, vội vàng nói sang chuyện khác:"Các vị, đừng nghe nữ nhân này nói bậy, nàng bị bệnh tâm thần!"

"Tôi không có bệnh tâm thần, mỗi một chữ tôi nói đều là thật!"

Triệu Mẫn nghe Dương Uy nói nàng là bệnh tâm thần, lập tức liền không vui, tức giận nói:"Dương tổng cho tôi một trăm ngàn khối, hắn còn tìm nữ phóng viên để cho tôi nói vài lời nói dối, nữ phóng viên kia cũng thu tiền!"

"Nữ phóng viên?"

Lúc này mọi người mới lấy lại tinh thần, nhao nhao quay đầu đi tìm nữ phóng viên vừa rồi, lại phát hiện nàng đã sớm chạy tới

cổng chuẩn bị bỏ trốn mất dạng!

Nhưng nàng vừa mới chuẩn bị đi ra ngoài, lại bị người ngăn chặn!

"Hãm hại sư tỷ tôi, cô còn muốn đi đâu?"

Thanh âm Nhan Thanh băng lãnh, nói xong như thiểm điện xuất thủ điểm một cái vào trước ngực nữ phóng viên ngực, nữ phóng viên trong nháy mắt toàn thân tê liệt, ngay sau đó một lần nữa bị Nhan Thanh túm trở về.

"A, đây không phải Nhan giáo sư sao, nàng sao lại tới đây?"

"Nhan giáo sư là ai, nàng rất lợi hại phải không?"

"Đương nhiên, nàng thế nhưng là tân tinh giới Trung y, đã chữa bệnh cho bao nhiêu nhân vật lớn, là niềm kiêu ngạo của Ninh Châu chúng ta a!"

"..."

Rất nhiều người tại hiện trường đều nhận ra Nhan Thanh, các phóng viên càng là nhao nhao đè xuống cửa chớp.

"Nhị sư tỷ, tỷ tới rồi!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

"Đệ gọi tỷ tới, tỷ có thể không tới sao?"Nhan Thanh nói xong nhìn về phía Kiều An Na, ngữ khí u oán nói:"Đại sư tỷ, buổi ra mắt cũng không mời muội, quá không đủ ý tứ!"

"Muội bận rộn như vậy, làm sao tỷ nỡ mời a!"

Kiều An Na rất thông minh, nhìn thấy Nhan Thanh xuất hiện lập tức suy nghĩ minh bạch, nhất định là tiểu sư đệ an bài, hắn đã sớm liệu đến bọn người Dương Uy sẽ giở trò xấu, chỉ tiếc không thể gây nên được chuyện gì.

"Mau thả tôi ra, bằng không tôi sẽ cáo các người giam cầm phi pháp!"Nữ phóng viên thấy chuyện không ổn, cắn răng uy hiếp nói.

"Cô biết tôi sao?"Nhan Thanh nhìn xem nữ phóng viên.

Chương 67. Đảo ngược!

"Nhan Thanh, nếu như cô dám áp giữ tôi, tôi cam đoan viết chết cô trên truyền thông! Cô cũng biết, hiện tại bàn phím hiệp có bao nhiêu lợi hại đi!"Nữ phóng viên hét lên.

"Được rồi, vậy ngươi đi thôi, nhưng tôi có chuyện phải nói cho cô"

"..."

Nói xong, Nhan Thanh ghé vào tai nữ phóng viên thì thầm vài câu, nữ phóng viên nghe xong cả người như bị sét đánh, đang trầm mặc hai giây sau 'Oa' Một tiếng khóc lên, không kịp chờ đợi nói:

"Nhan giáo sư, tôi sai rồi, kỳ thật tôi là thu tiền của Dương tổng mới nói xấu Kiều tổng, ngài đại nhân đại đức không chấp tiểu nhân, tha tôi một mạng đi!"

Đám người nghe xong ngẩn người, nữ phóng viên mới vừa rồi còn rất phách lối, làm sao đột nhiên liền thay đổi, Nhan Thanh đến cùng nói với nàng cái gì?

"Con bitch, ngươi đừng ăn nói lung tung. Bằng không ông chơi chết ngươi!"

Dương Uy tức hổn hển rốt cục không giữ được bình tĩnh, diện mạo dữ tợn nói ra muốn chơi chết nữ phóng viên.

"Tôi thề, tôi nói đều là thật!"Nữ phóng viên nói xong lại lấy điện thoại cầm tay ra, nói:"Lúc ấy Dương tổng điện thoại với tôi, tôi đều ghi âm, vẫn còn bảo lưu đây!"

"Kháo!"

Dương Uy nghe xong tức giận đến phổi đều muốn nổ, con bitch đáng chết này tâm lý biến thái sao, làm sao nói chuyện phiếm với ai đều ghi âm!

Nữ phóng viên cũng nghiêm túc, trước mặt mọi người ra cuộc nói chuyện giữa đưa nàng cùng Dương Uy, kết quả rõ ràng!

"Quá mức, dùng loại này thủ đoạn hèn hạ hại Kiều tổng, quả thực phát rồ!"

"Tôi đã nói sớm, Kiều tổng là người tâm thiện làm sao có thể làm ra loại sự tình này!"

"Nhân phẩm của gia hỏa họ Dương có vấn đề, chúng ta nhất định phải đưa hắn lộ ra ánh sáng, để hắn không còn việc để lăn lộn nổi ngoài đời!"

Những người mới đầu đều oán trách Kiều An Na kia, giờ phút này nhao nhao thay đổi đầu nhằm vào Dương Uy.

"Dương Uy, ông còn có cái gì giải thích sao?"Kiều An Na lạnh lùng nhìn xem Dương Uy hỏi.

"Hừ, đây đều là cô đặt bẫy, tôi không cần giải thích!"Dương Uy vẫn như vịt chết mạnh miệng.

"Ngày mai, tôi hi vọng ông chủ động đưa ra từ chức, có lẽ tôi có thể cân nhắc không báo cảnh sát!"

"Kiều An Na, cô có gan!"

Dương Uy nghe xong Kiều An Na muốn báo cảnh sát, trong lòng cũng khẩn trương lên, hắn cắn răng nói:

"Hãy đợi đấy, tôi sẽ không để cho cô tốt hơn!"

"Còn dám uy hiếp sư tỷ tôi?"Diệp Thần cười lạnh, từ trong ngực móc ra một chồng ảnh chụp ném ở trên bàn"Hảo hảo thưởng

thức xuống đi, không nghĩ tới ông cùng Triệu Mẫn sẽ chơi như thế a!"

"Cái gì?"

Dương Uy đem ảnh chụp trên bàn cầm lên xem xét, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, những hình này tất cả đều là hắn cùng Triệu Mẫn mướn phòng 'Kích tình chiếu' , tiểu tử này lấy từ đâu ra?

Nhưng khi nhiều người như vậy, Dương Uy cũng mất hết mặt mũi hỏi, chỉ có thể hung dữ trừng Diệp Thần một chút, cả giận nói:

"Tiểu tử, ta cũng nhớ kỹ ngươi, chờ đó cho ta!"

Nói xong, Dương Uy đem ảnh chụp cất kỹ, xám xịt rời đi buổi ra mắt sản phẩm mới.

"Thần ca, họ Dương giống như không phục, có cần các huynh đệ giáo huấn hắn không?"Thảo Quy lấy lòng hỏi.

"Không cần, chúng ta thế nhưng là công dân tuân theo luật pháp!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, chỉ chỉ những người đến đây gây chuyện kia, nói với Thảo Quy:"Nếu cậu thuận tiện, giúp tôi mời những người này rời đi, thế nào?"

"Được rồi!"

Thảo Quy quay đầu mắt lộ ra hung quang, mang theo một đám tiểu đệ đằng đằng sát khí đi hướng người gây chuyện.

Nam nhân dẫn đầu sợ tè ra quần, bởi vì nhà hắn ở gần đường phố quà vặt, Thảo Quy là ai hắn so với ai khác đều rõ ràng!

"Quy ca tha mạng a! Chúng tôi cũng là bị Dương tổng châm

ngòi, bị ma quỷ ám ảnh, van cầu ngài thả chúng tôi một con đường!"Nam nhân dẫn đầu vẻ mặt cay đắng cầu khẩn nói.

"Ngọa tào, ngươi biết ta?"Thảo Quy sững sờ.

"Biết a, trên giang hồ ai không biết uy danh Quy ca a!"

Ba!

Thảo Quy không nói hai lời, đưa tay quất một cái vào trên mặt nam nhân, cả giận nói:"Dám đến nơi này của Thần ca làm người giả bị đụng, ngươi chán sống?"

"Tôi"

Nam nhân dẫn đầu bị đánh cho hồ đồ, che lấy quai hàm nửa ngày không biết nói cái gì.

"Quy ca, đi thôi, nơi này còn bắt đầu buổi họp báo!"Diệp Thần thấy thế khoát khoát tay, hắn không muốn để cho người hiểu lầm tập đoàn Kiều thị cấu kết cùng xã hội đen.

Thảo Quy cũng rất hiểu sự tình, nghe được Diệp Thần nói như vậy vung tay lên, tiện thể đem người gây chuyện mang đi.

Sự tình cuối cùng cũng có một kết thúc, buổi ra mắt tiếp tục tiến hành.

Mà sau một hồi Nhan Thanh Na nhỏ giọng thương nghị với Kiều An, cũng tuyên bố với công chúng ngay hôm đó là nàng gia nhập tập đoàn Kiều thị, trở thành người phụ trách bộ y dược.

"Tập đoàn Kiều thị quả nhiên thực lực hùng hậu, thế mà có thể mời đến Nhan giáo sư gia nhập liên minh!"

"Cái này còn không tốt sao, tối thiểu chúng ta không cần lo lắng chất lượng dược phẩm có vấn đề."

"....."

Tin tức này khiến cho hiện trường rối loạn tưng bừng, cái tên 'Nhan Thanh' này mấy năm gần đây tại giới Trung y Hoa Hạ ai mà không biết?

Chương 68. Đại thiếu Hứa gia!

"Nhị sư tỷ, tỷ không làm nghề y tại Ninh Châu?"Diệp Thần cảm thấy rất kinh ngạc.

"Ai, ai bảo đệ đoạt bát cơm với tỷ, y thuật của tỷ không bằng đệ, chỉ có thể cầu Đại sư tỷ chứa chấp!"Nhan Thanh cười trêu chọc nói.

"..."

Diệp Thần bó tay rồi, Nhị sư tỷ không có việc gì lại đùa mình.

Buổi ra mắt rất thuận lợi, tập đoàn Kiều thị không chỉ có không có chịu ảnh hưởng, ngược lại các phóng viên còn ra sức khen thưởng với Kiều An Na, xưng nàng là 'Nữ tổng giám đốc đẹp nhất Ninh Châu' !

Tới gần giữa trưa, buổi ra mắt cũng kết thúc, Kiều An Na đưa một ít lễ vật cho tất cả phóng viên, tất cả đều vui vẻ!

"Sư tỷ, buổi ra mắt thuận lợi như vậy, chúng ta tìm một chỗ chúc mừng một cái đi!"Nhan Thanh đề nghị.

"Tốt lắm!"

Kiều An Na cười một tiếng:"Hôm nay may mắn mà có tiểu sư đệ cùng muội, đi chỗ nào đi, tỷ mời!"

"Tiểu sư đệ, đệ muốn ăn cái gì?"

"Khụ khụ, hai vị sư tỷ, nếu không chúng ta đi ăn bún thập cẩm cay, thế nào?"

Trong đầu Diệp Thần đột nhiên hiện ra, hình tượng Diệp Uyển Nhi vất vả kinh doanh quầy hàng bún thập cẩm cay.

"Bún thập cẩm cay?"

Hai nữ nhân trăm miệng một lời, bụng đầy nghi ngờ nhìn xem Diệp Thần.

"Sư đệ, đệ thành thật bàn giao, có phải là nhìn thấy lão bản bún thập cẩm cay là một mỹ nữ, cho nên muốn đi ăn a?"Nhan Thanh cười xấu xa nói.

"Là một mỹ nữ, bất quá đệ không hề có ý nghĩ xấu đối với nàng!"

Diệp Thần cũng không có giấu diếm, đem quan hệ của Diệp Uyển Nhi cùng mình nói cho Nhan Thanh cùng Kiều An Na.

"Nghĩ không ra tiểu sư đệ còn có em gái, vậy chúng ta phải đi nhìn xem!"Kiều An Na gật đầu đồng ý.

Ba người cười cười nói nói rời đi tập đoàn Kiều thị, hướng về phía đại học Ninh Châu.

Cùng lúc đó, Dương Uy đi tới cái quán bar nào đó.

Vào cửa Kim Dạ Vũ nhìn thấy hắn, không nói hai lời quơ lấy chén rượu trên bàn, hung hăng đập tới phía hắn!

Phanh!

Chén rượu hiếm nát, rượu đỏ chảy trên giày da của Dương Uy, nhưng hắn không dám có chút lời oán giận.

"Đồ vô dụng, chút chuyện nhỏ như vậy đều bị ngươi làm hư! Sớm biết vậy ta đổi con chó đi làm phó tổng giám đốc còn mạnh hơn ngươi!"Kim Dạ Vũ hằm hằm nhìn Dương Uy, tức miệng mắng to.

"Kim thiếu, tôi cũng không muốn làm hư a!"

Dương Uy cẩn thận từng li từng tí đi đến, như một học sinh tiểu học làm sai chuyện tất cung tất kính đứng tại Kim Dạ Vũ trước mặt, vẻ mặt cay đắng nói:

"Lúc đầu hết thảy đều theo kế hoạch của tôi, ai ngờ tiểu tử họ Diệp kia đột nhiên xông ra, làm rối loạn toàn bộ kế hoạch của tôi!"

"Lại là Diệp Thần?"

"Không sai, chính là hắn!"

"Vương bát đản, ỷ có Kiều An Na cho hắn chỗ dựa, thật sự cho rằng bản đại thiếu không dám động đến hắn sao!"Kim Dạ Vũ nghe xong phổi đều muốn tức nổ tung.

"Còn có Bạch gia cũng giống như đang giúp hắn!"Dương Uy cắn răng nói.

"Bạch gia điên rồi sao?"

Kim Dạ Vũ cả giận nói:"Bạch Ngọc Thần bị Diệp Thần thu thập thành dạng kia, Bạch gia còn giúp hắn?"

"Kim thiếu, lần trước tại hội đấu giá Phùng gia, người Bạch gia quỳ xuống trước Diệp Thần, cậu nghe thấu không?"

Một người trẻ tuổi tầm tuổi Kim Dạ Vũ nói, toàn thân hắn hàng hiệu, ngồi ở trên ghế sa lon vểnh chân lên ngồi bắt chéo, trong tay bưng ly rượu đỏ, trên mặt viết đầy kiệu ngạo, bộ dáng điển hình của một thiếu gia ăn chơi.

Người này chính là một trong 'Tứ đại thiếu' Ninh Châu, Hứa Ba!

"Ba thiếu, cậu uống quá nhiều sao?"

Kim Dạ Vũ khinh thường lườm người trẻ tuổi một chút, hừ lạnh nói:"Tiểu tử kia chỉ là tên nhà quê, người Bạch gia quỳ xuống cho hắn?"

"Tôi cũng là nghe người ta nói, chúng ta vẫn là trở lại chuyện chính đi!"

Hứa Ba lung lay chén rượu trong tay, thản nhiên nói:"Hứa gia tôi vẫn nghĩ thu mua tập đoàn Kiều thị, hiện tại cậu cùng Kiều An Na náo tách ra cũng tốt, Hứa gia liền có thể danh chính ngôn thuận thu mua!"

Tại Ninh Châu, thực lực của Hứa gia không kém gì Kim gia, thậm chí có thể cân bằng cùng Phùng gia, tuyệt đối là gia tộc Kim Tự Tháp!

"Hứa Ba, Kim gia tôi tại Tập đoàn Kiều thị cũng có cổ phần, cậu sẽ không phải là muốn nuốt số cổ phần kia đi?"Kim Dạ Vũ cau mày nói.

"Không không không!"

Hứa Ba cười lạnh, nói:"Chúng ta thu mua tập đoàn Kiều thị, chủ yếu là muốn khoản phối phương 'Hắc Ngọc Cao' kia, cái khác không hứng thú!"

"Vậy thì tốt quá, chúng ta cùng nhau ăn hết tập đoàn Kiều thị thôi!"Kim Dạ Vũ nghe xong cười.

"Kim thiếu, rút sạch các cổ đông cậu đưa vào tập đoàn Kiều thị đi, tôi tìm bọn họ tâm sự thu mua chuyện cổ phần!"

"Không có vấn đề!"

Nhìn thấy Kim Dạ Vũ đáp ứng sảng khoái như vậy, Hứa Ba không khỏi cười lạnh, trong lòng tự nhủ Kim Dạ Vũ chính là thằng ngu, căn bản không biết giá trị Hắc Ngọc Cao, thật tình không biết

hạng mục có tiền đồ nhất của tập đoàn Kiều thị, chính là Hắc Ngọc Cao!

"Hai vị đại thiếu, vậy tiểu tử họ Diệp kia làm sao bây giờ?"Dương Uy nhỏ giọng nhắc nhở.

"Ngươi sợ cái cọng lông!"

Hứa Ba mặt mũi tràn đầy khinh thường nói:"Coi như Bạch gia không dám động đến hắn, người có thể thu thập hắn tại Ninh Châu có nhiều lắm, hắn dám xen vào việc của người khác, xem ta thu thập hắn như thế nào!"

Chương 69. Rút ống dưỡng khí!

"Đúng vậy, lời Ba thiếu nói có lý!"

Dương Uy nghe xong vội vàng phụ họa, mười phần nịnh hót.

Đại học Ninh Châu, đường phố quà vặt.

Diệp Thần mang theo hai vị sư tỷ đi trên đường phố, kết quả dẫn tới đám người nhao nhao ghé mắt, không ít người càng là đối với hắn chỉ trỏ.

"Kia tiểu tử mang hai mỹ nữ dạo phố, khoe khoang cái gì a!"

"Đúng vậy, dáng dấp hắn còn không có đẹp trai bằng ta!"

"Chậc chậc, nữ nhân xinh đẹp như vậy nếu như là lão bà ta, sống ít đi mười năm đều nguyện ý!"

"Nhỏ giọng một chút, hắn tựa như là người lần trước thu thập Thảo Quy đấy!"

"…."

Tại Diệp Thần cực thính, nghe được lời ra tiếng vào của đám người không khỏi cười khổ nói:"Sư tỷ, về sau đệ cũng không mang các người dạo phố, sợ bị đánh!"

Kiều An Na nghe xong hé miệng cười trộm, Nhan Thanh trêu chọc nói:"Sư đệ, nếu không tỷ lại gọi Tứ muội tới?"

"Đừng, Nhị sư tỷ, tha cho đệ đi!"

Diệp Thần dở khóc dở cười, nếu là Liễu Nhược Hi lại tới, hắn

thật sợ sẽ khiến công phẫn!

Hoa Hạ 'Sư nhiều cháo ít', Diệp Thần đã phạm vào đại kỵ là ăn hai, nếu là khẽ ăn thêm ba, khẳng định sẽ bị người chặt!

Chỉ chốc lát Diệp Thần liền đến quầy hàng Diệp Uyển Nhi.

"Anh họ Diệp tiên sinh, anh tới rồi!"

Diệp Uyển Nhi nhìn thấy Diệp Thần, trong đầu lập tức nhớ tới phụ thân nói với nàng hắn là anh họ của mình, bảo không thể nói cho bất luận kẻ nào!

"Ân, tới ăn chút xiên que!"

"Vừa vặn lần trước không đưa tiền, lần này đưa một lần đi!"Diệp Thần xấu hổ cười một tiếng.

"..."

Kiều An Na cùng Nhan Thanh nghe xong nhao nhao trợn tròn mắt, tiểu sư đệ thế mà học được ăn cơm chùa?

Mấy người vừa ngồi xuống, Diệp Uyển Nhi thuần thục lấy ra bát đũa, lại mở mấy chai bia.

"Anh họ, hai vị tỷ tỷ, bia không đủ nói cho em."

"Em gái, em vẫn còn đi học đi?"

Kiều An Na rất cảm khái nhìn xem Diệp Uyển Nhi bận trước bận sau, trong đầu nhớ tới dáng vẻ lúc mình vừa lập nghiệp.

"Ân, em là tận dụng thời gian nhàn hạ bày quầy bán hàng!"Diệp Uyển Nhi gật gật đầu, miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười.

Một động tác nhỏ bé này, vừa vặn bị Diệp Thần thu hết vào

mắt, hắn lườm Diệp Uyển Nhi một chút phát hiện khóe mắt cô nàng này sưng đỏ, dáng vẻ giống như đã mới vừa khóc.

"Uyển nhi, lần trước em nói bác gái bệnh, nàng vẫn tốt chứ?"Diệp Thần hỏi nhiều một câu.

"Nàng nàng còn tốt, tạ ơn quan tâm."

Diệp Uyển Nhi khẽ giật mình, rất nhanh lại khôi phục nguyên dạng, nhưng Diệp Thần bọn họ đều đã nhìn ra, cô nàng này đang nói láo.

Đúng lúc này điện thoại di động trong túi Diệp Uyển Nhi vang lên, nàng đem tay xoa xoa trên tạp dề, từ trong túi quần xuất ra một chiếc điện thoại cũ nát.

Sau khi kết nối điện thoại nói vài câu, Diệp Thần liền nghe được tiếng cầu khẩn khổ sở của Diệp Uyển Nhi:

"Bác sĩ, van cầu ngài mau cứu mẹ tôi, tiền thuốc men tôi nhất định mau chóng đưa tới!"

"Xin ngài nhất định đừng rút ống dưỡng khí của mẹ tôi"

Ngọa tào!

Rút ống dưỡng khí?

Diệp Thần nghe xong không khỏi nổi trận lôi đình, nào có bác sĩ nhổ ống dưỡng khí của bệnh nhân?

Bình thường chỉ có 'Đứa con hiếu thảo' Mới làm ra loại chuyện này đi?

Chờ Diệp Uyển Nhi cúp điện thoại, Diệp Thần hỏi:

"Tiểu Uyển, đến cùng xảy ra chuyện gì, nói cho anh!"

"Ô ô vừa rồi bác sĩ trưởng nói, bệnh tình mẹ em chuyển biến xấu, tiếp tục không giao tiền cũng chỉ có thể chờ chết!"Diệp Uyển Nhi nhỏ giọng nức nở.

"Vừa rồi ngươi nói cái gì đem ống dưỡng khí, chuyện gì xảy ra?"

"Bác sĩ nói, dù sao mẹ em cũng là chờ chết, cũng đừng có lãng phí tài nguyên bệnh viện "

"Lẽ nào lại như vậy!"

Không đợi Diệp Thần nổi bão, Nhan Thanh đã nổi bão trước, cả giận nói:"Em gái đừng khóc, nói cho chị biết là bác sĩ bệnh viện nào, tên gọi là gì?"

"Quên đi Nhị sư tỷ, chuyện này giao cho đệ đi!"

Diệp Thần đứng người lên đi đến bên người Diệp Uyển Nhi, an ủi:

"Tiểu Uyển, kỳ thật anh là một bác sĩ, không bằng em dẫn anh đi nhìn bác gái xem."

Diệp Uyển Nhi nghe xong, giật mình nhìn một chút Diệp Thần, lại nhìn cái chén không trước người các nàng Kiều An Na một chút, nức nở nói:

"Anh họ, thật xin lỗi, các người còn chưa có được ăn đi."

"Gọi anh là Thần ca đi."

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, xem ra Diệp Uyển Nhi là tiếp nhận chính mình cái này biểu ca.

"Đứa nhỏ ngốc, đều lúc này còn quan tâm đến chúng ta!"

Kiều An Na đứng người lên nói với Diệp Thần:"Sư đệ, đệ tranh

thủ thời gian mang Tiểu Uyển đi bệnh viện đi, không cần phải để ý đến chúng ta!"

"Tốt, vậy chúng ta đi trước!"

Diệp Thần không dám trì hoãn, bệnh viện đều muốn nhổ ống dưỡng khí, còn phải giành giật từng giây a!

Nói xong, hắn lôi kéo tay Diệp Uyển Nhi cực nhanh lên xe mình, một cước đạp xuống chân ga Audi giống như một đầu như dã thú liền xông ra ngoài

Bệnh viện nhân dân, khối u nội khoa phòng bệnh.

"Ôi đau quá a"

"Bác sĩ, có thể cho chúng tôi chút thuốc giảm đau được hay không a?"

Trước giường bệnh số 3, một nam nhân mặc đồng phục bảo vệ môi trường màu quýt, tóc xám trắng, màu da đen nhánh, hơi có vẻ già nua, cẩn thận từng li từng tí đến hỏi bác sĩ trưởng.

Chương 70. Loét dạ dày!

"Hừ, nhà các người đều thiếu nợ mấy trăm ngàn tiền thuốc, không có tiền cũng đừng đến bệnh viện thêm phiền!"

Nói chuyện chính là một bác sĩ nam cái mặc áo khoác trắng, tóc tai chải chuốt, người này chính là phó chủ nhiệm Hoàng Đông Bân của khoa ung bướu.

Trần Đạt nghe xong xấu hổ cúi đầu, nhìn xem lão bà bị ốm đau tra tấn, tim như bị đao cắt!

"Thực sự không có tiền bán nhà cửa a, cũng không thể nhìn xem lão bà của mình chết đi?"Hoàng Đông Bân thấy Trần Đạt im lặng, cười lạnh nói một câu.

"Cái này"

"Mẹ!"

Đúng lúc này Diệp Uyển Nhi vọt vào phòng bệnh, vừa vặn nhìn thấy dáng vẻ mẹ mình đang đau đến không muốn sống, nước mắt trong nháy mắt như vỡ đê!

"Đến rất đúng lúc, phí còn thiếu mang đến chưa?"

Hoàng Đông Bân ghét bỏ nhéo nhéo cái mũi, bởi vì trên người Diệp Uyển Nhi có cỗ mùi bún thập cẩm cay.

"Hoàng bác sĩ, tôi, tôi giao hai ngàn khối trước được không?"

Khuôn mặt Diệp Uyển Nhi đỏ lên, khoảng thời gian này nàng thậm chí nàng đều phải nhịn ăn sáng, mỗi ngày đi bày quầy bán hàng, nhưng cũng chỉ tích trữ được hai ngàn khối.

"Nói đùa cái gì, mẹ nó thiếu phí mấy trăm vạn, giờ đưa hai ngàn, cô đùa tôi a?"Hoàng Đông Bân nổi nóng nói.

"Tiểu Uyển, bác gái đến cùng bị bệnh gì, làm sao lại thiếu nhiều tiền như vậy?" Diệp Thần một mực quan sát ở bên cạnh mở miệng.

"Bác sĩ Hoàng nói mẹ em là ung thư bao tử, đều phải dùng thuốc nhập khẩu, cho nên mới thiếu nhiều tiền như vậy."Diệp Uyển Nhi khẽ cắn môi son nói.

"Ung thư bao tử?"

"Con gái, vị này là?"

Trần Đạt nhìn thấy Diệp Thần quan tâm lão bà của mình như vậy, không khỏi tò mò hỏi.

"Cha, hắn chính là Diệp tiên sinh con nói với cha."Diệp Uyển Nhi nói.

"....."

Trần Đạt nghe xong mặt lộ vẻ chấn kinh, nhưng rất nhanh lại khôi phục như thường.

Diệp Thần biết được nam nhân này là cha của Diệp Uyển Nhi, lúc này nói:

"Bác Trần, cháu cũng là bác sĩ, có thể để cho cháu xem bệnh cho vợ bác không?"

"Cái này..... Tốt a, làm phiền Diệp tiên sinh!"Trần Đạt tựa hồ rất tín nhiệm Diệp Thần, do dự một chút liền gật đầu đồng ý.

"Cậu là ai a?"

Hoàng Đông Bân ánh mắt bất thiện lườm Diệp Thần một chút,

quát lớn:"Đây là bệnh nhân của tôi, ai đồng ý cho cậu xem bệnh!"

"Mới vừa rồi là ông nói muốn nhổ ống dưỡng khí bệnh nhân?"Diệp Thần nghiêng đầu sang chỗ khác lạnh lùng nhìn xem Hoàng Đông Bân.

"Bệnh viện cũng không phải cơ quan từ thiện, thiếu nhiều tiền như vậy không giao, chẳng lẽ không nên sao?"

"Đồ thiếu đạo đức!"

"Thằng khốn, thiếu cái gì đức, ngươi nói hươu nói vượn cái gì!"Hoàng Đông Bân nghe xong giận tím mặt.

"Thiếu y đức, loại người hám lợi rác rưởi như ông làm sao lại trà trộn vào đội ngũ bác sĩ?"

Diệp Thần nói xong lười nhác lại phản ứng đối phương, đi thẳng tới trước giường bệnh, nhìn xem Ngô Quế Hương trên giường bệnh, mặt mũi tràn đầy hòa ái cười nói:

"Bác gái, cháu là bác sĩ, cháu tới giúp bác bắt mạch được không?"

"....."

Ngô Quế Hương đã đau đến nói không Ra lời nói tới, nghe được Diệp Thần nói chỉ là gian nan nhẹ gật đầu.

Lúc này Diệp Thần duỗi ra ba ngón, nhẹ nhàng khoác lên trên cổ tay Ngô Quế Hương.

"Trung y?"

Hoàng Đông Bân đang nổi nóng thấy thế đầu tiên là sững sờ, lập tức mặt mũi tràn đầy khinh thường nói:"Được, tôi cũng phải nhìn xem cậu làm trò cười cho thiên hạ!"

"Đây chính là người bệnh ung thư, Trung y nếu có thể chữa khỏi nàng, tôi gọi cậu là cha cũng được!"

Những bệnh nhân khác trong phòng bệnh cũng không coi trọng Diệp Thần, Trung y càng già càng đáng tiền, người trước mắt này còn rất trẻ tuổi!

Qua một lúc, sắc mặt Diệp Thần nghiêm túc buông lỏng tay ra.

"Diệp tiên sinh, lão bà tôi thế nào?"Trần Đạt vội vàng hỏi.

"Xác thực rất nghiêm trọng!"

Diệp Thần gật gật đầu, nhìn thấy Hoàng Đông Bân bên cạnh mặt mũi tràn đầy đắc ý, ngay sau đó còn nói:"Bất quá cũng không phải là ung thư bao tử, chỉ là loét dạ dày nghiêm trọng mà thôi!"

"Loét dạ dày?"

Trần Đạt cùng Diệp Uyển Nhi đồng thời kinh hô, mấy ngày này lão mụ tại bệnh viện đều là dùng thuốc nhập khẩu trị liệu ung thư bao tử a, cũng đều là không thể đảm bảo chữa khỏi!

"Trời ạ! Bà Ngô không phải ung thư bao tử?"

"Vậy chẳng phải là tiền thuốc kia chẳng phải là ném ra cửa sổ sao, nghe nói nàng dùng thuốc rất đắt!"

"Có thể là xem lầm bệnh hay không?"

"Có thể là người trẻ tuổi này bắt mạch sai đi?"

Các người khác trong phòng bệnh nghe được Diệp Thần nói như vậy, nhao nhao khe khẽ bàn luận

"Quả thực nói bậy nói bạ!"

Hoàng Đông Bân nghe xong sắc mặt biến đổi lớn, thẹn quá

thành giận hắn chỉ vào Diệp Thần, giận dữ hét:"Lang băm từ đâu tới, lập tức cút ra ngoài cho ta!"

"Bác Trần, đem đơn thuốc bác sĩ kê cho cháu xem một chút!"

Diệp Thần không có phản ứng Hoàng Đông Bân, quay người nói với Trần Đạt bên cạnh.

"Nếu ông dám cho hắn nhìn liền lập tức xuất viện, còn dám không trả tiền, tôi liền để bảo an đuổi các người ra ngoài!"

Hoàng Đông Bân trong lòng hốt hoảng, nhưng ngoài miệng lại gọi rầm rĩ muốn đuổi người một nhà Trần Đạt đi.

Chương 71. La viện trưởng tới!

"Yên tâm, hắn không dám!"

Diệp Thần cười lạnh, hắn đã dám đoán chắc Hoàng Đông Bân không phải xem lầm bệnh, mà là cố ý trị liệu loét dạ dày như ung thư bao tử.

Trần Đạt do dự một chút, cuối cùng cắn răng một cái vẫn là xuất ra một chồng biên lai, giao đến trong tay Diệp Thần.

"Tốt lắm Trần Đạt, đây là ông muốn đối nghịch cùng tôi đúng không!"

"Chờ đó, tôi hiện tại liền để bảo an đuổi các người ra ngoài!"

Hoàng Đông Bân tức hổn hển lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số rồi quát lên với đầu bên kia:"Trương đội trưởng sao, tôi là Hoàng Đông Bân khoa ung bướu, phòng bệnh có người nháo sự, cậu mau dẫn người đến đuổi nhóm này đi!"

"Bác sĩ Hoàng, van cầu ngài đừng đuổi mẹ tôi đi, bệnh của nàng còn chưa xong mà."Diệp Uyển Nhi nghe xong tranh thủ thời gian đau khổ cầu khẩn.

"Hừ! Hiện tại biết cầu sao? Chậm!"Hoàng Đông Bân lạnh lùng nói.

"Thần ca"

Diệp Uyển Nhi chỉ có thể bất lực nhìn về phía Diệp Thần.

Diệp Thần xem hết dùng thuốc bên trên danh sách, giờ phút này sắc mặt đã âm trầm tới cực điểm.

Trong danh sách này có rất nhiều thuốc bổ quý báu, nhưng vấn đề là dạ dày Ngô Quế Hương bây giờ căn bản không cách nào hấp thu, tên Hoàng Đông Bân này hoàn toàn là vì tiền, mà không để ý sống chết bệnh nhân!

"Tiểu Uyển đừng lo lắng, có anh ở đây bác gái sẽ không có việc gì!"

Nói xong, Diệp Thần lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Nhan Thanh, đem tình huống bên này nói một lần.

"Lẽ nào lại như vậy! Bệnh viện tại sao có thể có loại sâu mọt như Hoàng Đông Bân!"Nhan Thanh nghe xong giận tím mặt.

"Sư tỷ, đệ muốn thi châm cho mẹ của Tiểu Uyển, làm phiền tỷ nói một tiếng cùng viện trưởng đi!"

"Đệ cứ việc thi châm, tỷ sẽ gọi điện thoại cho viện trưởng!"

"Tốt!"

Hai người đơn giản hàn huyên vài câu, Diệp Thần vừa cúp điện thoại, liền nghe được Hoàng Đông Bân ở một bên âm dương quái khí nói:

"Tiểu tử, hù dọa ai đây, nếu La viện trưởng nghe cậu, tôi quỳ xuống gọi cậu bằng ba ba cũng được!"

"Ngớ ngẩn!"

Diệp Thần đều chẳng muốn cùng Hoàng Đông Bân phân cao thấp, trực tiếp xuất ra một cái hộp da trâu, từ bên trong lấy ra mấy cây ngân châm, nói với Trần Đạt:

"Bác Trần, nếu như bác tin tưởng cháu, hiện tại cháu ắt có niềm tin có thể trị hết bác gái!"

"Tốt, tôi tin tưởng cậu!"

Ngay cả chính bản thân Diệp Thần cũng không nghĩ tới, Trần Đạt lần thứ nhất cùng hắn gặp mặt, thế mà liền sẽ như thế tin tưởng hắn.

Đã như vậy, Diệp Thần cũng không còn nói nhảm, chỉ thấy tay hắn như gió táp, nhanh chóng đâm xuống ngân châm hai nơi huyệt vị Lương Khâu trên người Ngô Quế Hương đủ.

Một màn thần kỳ lập tức phát sinh, nguyên bản Ngô Quế Hương còn đau đau nhức không thôi, thế mà không đau!

"Tiểu tử, cậu vừa làm cái gì! Xảy ra chuyện sẽ phải ngồi tù a!"

Hoàng Đông Bân thấy thế kinh hãi, vạn nhất nếu là bệnh nhân bị đâm chết sẽ tính lên đầu ai?

Vừa dứt lời bên ngoài phòng bệnh truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó mấy tên bảo an vọt vào!

"Bác sĩ Hoàng, ai đang nháo?" Đội trưởng bảo an dẫn đầu hỏi.

"Chính là hắn!"

Hoàng Đông Bân một chỉ Diệp Thần, phẫn nộ quát:"Mau đuổi hắn ra ngoài, còn có người ở giường bệnh số 3, đuổi tất cả ra ngoài!"

"Cái này"

Bảo an do dự, đuổi đi người đang nhảy nhót tưng bừng thì không sao, nhưng người đang nằm trên giường bệnh làm sao đuổi đi?

"Cậu còn đứng ngây đó làm gì, có còn muốn tiếp tục làm hay không!"Hoàng Đông Bân quát lớn.

"Tốt!"

Đội trưởng bảo an cắn răng, chú của Hoàng Đông Bân là phó viện trưởng phụ trách hậu cần bệnh viện, nghiêm chỉnh mà nói bọn họ là người lãnh đạo trực tiếp, thật sự là đắc tội không nổi!

Mưu sinh, thật không dễ!

Người bình thường đều có phiền não cùng bất đắc dĩ của mình, vì bảo trụ bát cơm, bảo an cũng chỉ có thể che giấu lương tâm chuẩn bị xua đuổi người một nhà Trần Đạt.

"Tôi nhìn các người ai dám động đến!"

Diệp Thần lạnh lùng ngồi dậy, lạnh lùng nhìn xem mấy tên bảo an này, ngôn từ chính nghĩa nói:"Tình huống hiện tại của bệnh nhân thật không tốt, nếu như xảy ra chuyện các người có thể phụ nổi trách sao?"

Đội trưởng bảo an liếc qua Ngô Quế Hương trên giường bệnh, trong nháy mắt lâm vào tình trạng tiến thối lưỡng nan.

"Trương đội trưởng, lời của tôi không có trọng lượng đúng không?"Hoàng Đông Bân cả giận nói.

Đúng lúc này một nhóm người vội vàng đi vào phòng bệnh.

"La viện trưởng, sao ngài lại tới đây?"

Hoàng Đông Bân nhìn người tới không khỏi ngây ngẩn cả người, bình thường viện trưởng căn bản không đến phòng bệnh tuần tra, nhưng hôm nay không chỉ có tới, sau lưng còn đi theo mấy tên phòng chủ nhiệm, xảy ra chuyện gì?

La Lượng hung hăng trừng Hoàng Đông Bân một chút, âm thanh lạnh lùng nói:"Hoàng Đông Bân, một hồi ta lại tìm ông tính sổ sách!"

Nói xong, không đợi Hoàng Đông Bân kịp phản ứng, chỉ thấy

La Lượng sải bước đi đến trước mặt Diệp Thần, chủ động duỗi ra hai tay, mặt tươi cười nói:

"Diệp bác sĩ, nghĩ không ra chúng ta lại gặp mặt!"

Chương 72. Thi châm!

"La viện trưởng, xin chào!"

Diệp Thần cũng không có cùng La Lượng nắm tay, ai bảo trong tay hắn cầm ngân châm đâu!

La Lượng cũng phát hiện, xấu hổ cười một tiếng nói:"Bác sĩ Diệp, nghe Nhan Thanh nói cậu muốn giúp chúng tôi trị liệu bệnh nhân, cho nên tôi mang theo mấy bác sĩ ở phòng chủ nhiệm đến đây quan sát học tập, cậu không ngại đi?"

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người sợ ngây người!

Tròng mắt Hoàng Đông Bân càng là muốn trợn lồi ra, viện trưởng lại còn nói muốn học tập tiểu tử này?

Kỳ thật người cảm thấy kinh ngạc xa không chỉ có hắn, ngay cả mấy bác sĩ chủ nhiệm đi theo La Lượng, ngoại trừ Lưu Thắng ở khoa Trung y, những người khác cũng là không hiểu ra sao, bởi vì Diệp Thần nhìn quá phổ thông, tuổi còn rất trẻ, y thuật có thể cao bao nhiêu?

"Không ngại, các người thích thì cứ nhìn xem, tôi còn muốn tạ ơn La viện trưởng vì cho phép tôi thi châm với bệnh nhân a!"Diệp Thần gật đầu nói.

"Vậy thì tốt quá, tất cả mọi người tới đây hảo hảo học tập!"

La Lượng cực kỳ cao hứng, tranh thủ thời gian chào hỏi những bác sĩ cấp chủ nhiệm bên cạnh rồi tiến lên quan sát.

Phương thuốc lần trước Diệp Thần dùng để chữa khỏi Phùng lão kia, hắn cùng Lưu Thắng nghiên cứu nửa ngày đều không có

hiểu rõ, cuối cùng hai người bất đắc dĩ chỉ có thể từ bỏ.

Không nghĩ tới hôm nay lại có thể nhìn Diệp Thần xuất thủ, loại cơ hội này há có thể bỏ lỡ?

"La viện trưởng, tôi cảm thấy cử động lần này không ổn!"

Khiến người ngoài ý chính là, Hoàng Đông Bân thế mà dám lấy 'Gan chó' Phản bác La Lượng, hắn còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ:

"Ngô Quế Hương là bệnh nhân của tôi, bệnh tình của nàng tôi rõ ràng nhất! Mà lại, vạn nhất tiểu tử này đem người bệnh chữa chết, danh dự bệnh viện cũng sẽ nhận tổn hại, tôi kiên quyết không đồng ý để người ngoài đến trị!"

"Ông không đồng ý?"La Lượng méo mặt cười cười.

"Không sai! Coi như muốn dùng Trung y, Lưu chủ nhiệm khẳng định còn mạnh hơn so với tiểu tử này, vì cái gì không cho Lưu chủ nhiệm trị?"Hoàng Đông Bân nghi ngờ nói.

Quan điểm của hắn cũng đã nhận được các bác sĩ chủ nhiệm khác tán đồng, nói cho cùng mọi người đều không có lòng tin với Diệp Thần.

Nhưng ai biết Hoàng Đông Bân vừa nói xong, Lưu Thắng liền chủ động đứng dậy, trầm giọng nói

"Diệp tiên sinh y thuật cao minh hơn tôi, Hoàng Đông Bân, ông không hiểu Trung y chớ nói lung tung!"

"..."

Nghe được Lưu Thắng, Hoàng Đông Bân kém chút muốn mắng người, trong lòng tự nhủ lão tử hung hăng nâng ngươi, ngươi lại còn cắn ngược lại lão tử!

"Bác sĩ Diệp, không cần quản hắn, cậu cứ trị liệu cho bệnh

nhân đi, lúc nữa tôi sẽ thu thập hắn sau!"La Lượng cười cười nói với Diệp Thần.

Diệp Thần không nói chuyện, xoay người chuyên chú châm cứu cho Ngô Quế Hương.

Thủ pháp của hắn cực nhanh, cầm ngân châm đâm vào, trình độ thành thạo đến mức lấy kỹ thuật châm cứu của Lưu Thắng nhìn cũng là cảm thấy không bằng!

Bởi vì bệnh tình của Ngô Quế Hương nghiêm trọng, Diệp Thần liền đem chân khí trong cơ thể rót vào ngân châm, dẫn dắt chân khí đi chữa trị dạ dày bị hao tổn.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, trên đầu Diệp Thần cũng toát ra tầng tầng mồ hôi.

Diệp Uyển Nhi thấy thế, vội vàng móc ra một cái khăn tay, cẩn thận lau đi mồ hôi trên trán hắn.

"Cám ơn em, Tiểu Uyển!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hai hàm răng trắng noãn.

Khuôn mặt Diệp Uyển Nhi đỏ lên, đều nói dáng vẻ nam nhân nghiêm túc đẹp trai nhất, giờ phút này Diệp Thần ở trong mắt nàng đẹp trai ngây người!

Qua ước chừng hai mươi phút, Diệp Thần dần dần thu hồi ngân châm đã đâm vào trên người Ngô Quế Hương, quay đầu hơi có vẻ mệt mỏi nói với Trần Đạt

"Bác Trần, bệnh tình của bác gái hầu như đã tốt, cháu sẽ kê một đơn thuốc, uống thuốc đúng hạn nhất định có thể tiêu trừ hết bệnh!"

"Thật?"

"Bác sĩ Diệp, cám ơn cậu, tôi cảm giác tốt hơn nhiều!"Ngô Quế Hương mặt mũi tràn đầy cảm kích.

Trần Đạt cũng kích động không thôi, kỳ thật hắn từ sắc mặt dần dần đỏ thắm của Ngô Quế Hương liền có thể nhìn ra, bệnh tình của lão bà xác thực tốt hơn nhiều.

"Hừ! Các người diễn kịch hay lắm, đâm mấy châm liền có thể tốt nhanh như vậy, lừa gạt quỷ a!"Hoàng Đông Bân thấy thế không phục hừ lạnh một tiếng.

"Không tin, có thể đưa bác gái đi làm kiểm tra!"

"Lập tức sắp xếp đưa người bệnh đi kiểm tra!"

La Lượng không kịp chờ đợi muốn biết kết quả, thừa dịp đang kiểm tra, hắn cùng rất nhiều chủ nhiệm đều tra xét tất cả tư liệu về bệnh tình Ngô Quế Hương, bao quát cả phim chụp X-quang.

Đạt được kết quả là loét dạ dày, đang đứng trước nguy cơ ung thư bao tử.

Trừ phi là dùng thuốc tây trị liệu, Trung y châm cứu tuyệt đối là không trị được!

"La viện trưởng, bây giờ ngài tin tưởng tôi đi, gia hỏa này chính là tên lừa gạt! Tôi đề nghị lập tức báo cảnh sát, đem hắn bắt lại!"Hoàng Đông Bân đắc ý nói.

"Bắt em gái ngươi!"

Diệp Thần tức giận trợn mắt nhìn Hoàng Đông Bân một chút, lập tức đem danh sách dùng thuốc của Ngô Quế Hương giao cho La Lượng, nói thẳng:

"La viện trưởng, bệnh nhân đều loét dạ dày nghiêm trọng, các

người lại cho nàng dùng nhiều thuốc bổ như vậy, đến cùng là vì chữa bệnh hay là kiếm tiền?"

Chương 73. Tâm sự!

"Tôi xem một chút!"

La Lượng tiếp nhận danh sách xem xét, sắc mặt trong nháy mắt âm trầm xuống.

Hoàng Đông Bân ở một thấy thế bị dọa đến nuốt ngụm nước bọt, vội vàng biện minh cho mình nói:"Thể chất mỗi người khác biệt, bệnh tình của Ngô Quế Hương phải dùng thuốc đại bổ mới có thể chuyển biến tốt đẹp!"

"Nhưng nàng chuyển biến tốt sao?"Diệp Thần lạnh lùng nói.

"Cái này"

Tốt cái rắm!

Trước đây không lâu Hoàng Đông Bân còn chuẩn bị để y tá nhổ ống thở, làm sao lại tốt!

"Hoàng Đông Bân, ông bị cách chức!"La Lượng băng lãnh nói.

"A? La viện trưởng, ngài, ngài không thể làm như vậy a!"Hoàng Đông Bân nghe xong lo lắng, nói"Khoa ung bướu chúng ta là khoa có thu nhập tối cao trong toàn viện, công lao ở trong đó của tôi là lớn nhất a!"

"Im miệng!"

La Lượng giận tím mặt, hung hăng trừng Hoàng Đông Bân một chút, quay đầu nói với bảo an:"Trương đội trưởng, đem gia hỏa này mang ra ngoài, ta không muốn nhìn thấy hắn!"

"Vâng, viện trưởng!"

Lần này lão Trương không chút do dự, hắn đã sớm không quen nhìn tên Hoàng Đông Bân ngang ngược càn rỡ này.

Nếu không phải cố kỵ hắn có thân thích là phó viện trưởng, đã sớm nhổ một miếng nước bọt trên mặt hắn, ngay cả gia đình công nhân vệ sinh đều hố, đồ chơi thiếu y đức!

Hoàng Đông Bân rất nhanh bị lão Trương lôi lôi kéo kéo kéo ra ngoài, mà lúc này Ngô Quế Hương cũng bị đẩy trở về, kết quả kiểm tra cũng ra.

Bọn người La Lượng vội vàng cầm qua kết quả kiểm tra xem xét, lập tức cả kinh trợn mắt hốc mồm!

"Cái này, sao lại có thể như thế a? Bết thủng dạ dày của bệnh nhân vậy mà có thể khép lại?"

"Trời ạ, chỉ số thân thể của bệnh nhân khôi phục quá nhanh đi!"

Trong phòng bệnh, một đám bác sĩ chủ nhiệm nhao nhao phát ra sợ hãi thán phục, đánh chết bọn họ cũng không nghĩ đến hiệu quả châm cứu sẽ có thần kỳ như vậy!

Mà những bệnh nhân khác biết được Diệp Thần dùng mấy châm liền giải quyết bệnh tình của Ngô Quế Hương, lập tức sôi trào!

"La viện trưởng, chúng tôi muốn đổi bác sĩ!"

"Đúng! Chúng tôi muốn vị soái ca này chữa bệnh, dùng bao nhiêu tiền đều được!"

"Đồ họ Hoàng thiếu y đức, kê cho người ta thuốc mấy trăm vạn còn không bằng mấy đâm của bác sĩ Diệp, tôi cũng muốn đổi

bác sĩ!"

"…."

Diệp Thần thấy thế cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nhún vai.

Hắn không phải Bồ Tát cứu người, vừa rồi vì Ngô Quế Hương chữa trị dạ dày bị hao tổn, hắn đã tiêu hao không ít chân khí, đương nhiên sẽ không đáp ứng yêu cầu của những bệnh nhân này.

"Chậc chậc, bác sĩ Diệp quả nhiên lợi hại!"

La Lượng sớm đã phục sát đất, kết quả lại là đánh chủ ý lên Diệp Thần

"Bác sĩ Diệp, lần trước Nhan giáo sư nói cho cậu sao, nếu như cậu chịu đến bệnh viện chúng tôi công tác, bất kỳ điều kiện gì tôi đều tận lực thỏa mãn, như thế nào?"

"Thật xin lỗi, La viện trưởng, con người tôi tự do đã quen, không quá thích hợp công việc 9 giờ sáng tới 5 giờ chiều về!"

"Không quan hệ a, chỉ cần cậu đồng ý, bệnh viện chúng tôi có thể mời cậu làm chuyên gia Trung y, không cần mỗi ngày tới làm, một tuần tới một lần chỉ đạo cấp dưới làm việc là được rồi!"

"Cái này"

"Tiền lương trăm ngàn! Bác sĩ Diệp, đây là tiền lương tối cao tôi có thể đưa ra!"La Lượng cười khổ nói.

"Tốt a!"

Diệp Thần tỉ mỉ nghĩ lại, lão đầu không phải để cho mình đem y thuật bản phái phát làm rạng rỡ nào, với cả địa vị bệnh viện xem ra cũng không tệ, thế là đồng ý lời mời từ La Lượng.

"Đúng rồi La viện trưởng, Hoàng Đông Bân kê loạn đơn thuốc"

"Xin bác sĩ Diệp yên tâm, tôi sẽ lập tức sắp xếp người xử lý, tất cả các loại thuốc không hợp lý sẽ được hoàn trả!"La Lượng nói.

Diệp Thần quay người nhìn về phía Diệp Uyển Nhi, nói với nàng:"Tiểu Uyển, anh còn có việc muốn đi trước một bước, chút nữa anh sẽ viết phương thuốc, em nhớ bốc thuốc đúng hạn cho bác gái uống!"

"Tốt, cám ơn anh, Thần ca!"

Diệp Uyển Nhi khéo léo gật gật đầu, trong ánh mắt nhìn về phía Diệp Thần nhiều một tia thần thái khác thường.

La Lượng nghe thấy Diệp Thần lại muốn viết phương thuốc, vội vàng để cho người cầm tới giấy bút, sau đó liền thấy Diệp Thần ở phía trên rồng bay phượng múa viết phương thuốc.

"Chiếu cố bác gái cho tốt, anh đi trước!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói xong đem phương thuốc giao cho Diệp Uyển Nhi, chuẩn bị rời đi.

"Khoan đã!"

Lúc đi tới cửa, Trần Đạt đột nhiên gọi Diệp Thần lại.

"Bác Trần, bác còn có việc?"Diệp Thần hỏi.

"Diệp Thần, tôi muốn đơn độc tâm sự với cậu."Trần Đạt thần tình nghiêm túc.

"Tốt!"

Kỳ thật Diệp Thần cũng rất tò mò, mình cùng Trần Đạt rõ ràng là lần đầu gặp mặt, thế nhưng vì sao hắn lại tín nhiệm mình như thế, trong này có lẽ còn có cố sự không muốn người biết?

Hai người tới hành lang ngoài bệnh viện, Trần Đạt móc ra bao thuốc đưa cho Diệp Thần một cây.

"Cháu không hút!"Diệp Thần lắc đầu.

"Không hút thuốc lá là tốt, cái đồ chơi này vừa hại thân vừa tốn tiền!"

Trần Đạt cười tự giễu một cái, nhưng vẫn là đốt một điếu thuốc thơm, thật sâu hít một hơi, sau đó từ trong lỗ mũi toát ra hai đạo khói đặc, giống như ống khói.

Liên tiếp rít mấy hơi, Trần Đạt lại trầm mặc không nói.

Chương 74. Bí mật của Trần Đạt!

"Bác Trần, bác biết cháu, đúng không?"Diệp Thần thấy đối phương nãy giờ không nói gì, chủ động mở miệng hỏi.

"Nghiêm chỉnh mà nói, tôi biết cậu cùng cha của Tiểu Uyển!"

Trần Đạt thở dài, cắn răng tựa hồ hạ quyết tâm mới lên tiếng:"Kỳ thật trước kia tôi là nhân viên công tác chính phủ, là đồng sự của cha cậu, cha Tiểu Uyển!"

Nghe được Trần Đạt nói lên cha mẹ, sắc mặt Diệp Thần trong nháy mắt ngưng trọng lên.

Hắn có dự cảm, lời kế tiếp của Trần Đạt, tuyệt đối có quan hệ đến cái chết của cha mẹ!

Quả nhiên, khi Trần Đạt đốt điếu thuốc thứ hai, rốt cục nhả ra!

"Diệp Thần, cha mẹ của cậu thật ra là nhận ủy thác của người khác, bọn họ cũng không phải là cha mẹ ruột của cậu, biết sao?"Trần Đạt hỏi.

"Cháu biết, Bác Trần, có phải bác biết ai giết cha mẹ cháu hay không?"

Trần Đạt cắn răng, đem điếu thuốc trong tay hung hăng đập xuống đất, lại dùng chân giẫm lên, thấp giọng nói:

"Cha mẹ ruột của cậu bởi vì đắc tội quyền quý, đối phương muốn chém tận giết tuyệt bọn họ!"

"Chém tận giết tuyệt?"

Diệp Thần nghe được bốn chữ này, thanh âm đột nhiên trở nên lạnh, trên thân tản mát ra một cỗ sát ý nồng đậm.

"Cha của cậu là bất đắc dĩ, chỉ có thể giao cậu cho chiến hữu của tôi là Diệp Viện Triều, cũng chính là cha nuôi của cậu."

"Về sau cha mẹ cậu liền biến mất, mà quyền quý không biết như thế nào biết được tồn tại của cậu, liền an bài người đến Ninh Châu trảm thảo trừ căn!"

"Chuyện kế tiếp, tôi nghĩ cậu hẳn là đều biết!"

Trần Đạt nói xong, thật sâu nhìn Diệp Thần một chút.

Hắn làm lính trinh sát mười năm trong bộ đội, gặp qua sinh tử vô số, nhưng vừa rồi trên thân Diệp Thần phát tán ra sát khí, vẫn là để hắn cảm nhận được một tia kinh khủng!

Những năm này, Diệp Thần đến cùng kinh lịch cái gì, mới có thể để hắn có được sát khí mạnh như thế?

"Bác Trần, Ninh Châu tham dự sát hại cha mẹ cháu có ai, chắc hẳn bác phải biết đi?"

"Biết!"

Trần Đạt gật gật đầu, nhưng lời nói xoay chuyển khuyên nhủ:"Bất quá lấy tình huống bây giờ của cậu, tốt nhất đừng hành động thiếu suy nghĩ, vạn nhất đánh rắn động cỏ, các quyền quý biết cậu còn chưa có chết liền phiền toái!"

"Cháu chỉ muốn biết đều có ai!"Ngữ khí Diệp Thần kiên định.

"Ài, nếu cậu nhất định muốn biết, tôi cho cậu biết cũng không sao"

Trần Đạt tiến đến bên tai Diệp Thần, nhỏ giọng nói ba cái tên của ba gia tộc, cuối cùng vẫn không quên dặn dò:"Diệp Thần, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, đợi đến lúc cánh chim bay cao báo thù cũng không muộn!"

"Cám ơn bác, Bác Trần, cháu biết nên làm như thế nào!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, thản nhiên nói:"Người giết cha mẹ cháu, đừng mong thoát đi một ai!"

"..."

Trần Đạt nhìn thấy dáng vẻ không giết không thôi của Diệp Thần không khỏi thở dài, có phải mình làm sai hay không, không nên nói cho Diệp Thần sớm như vậy?

Sau khi từ bệnh viện rời đi, Diệp Thần vừa trở lại trên xe mình, liền nhận được Ảnh Tử gọi điện thoại tới.

"Long Vương, những người năm đó tham dự sự kiện kia đều tra rõ ràng."

"Kim gia, Hứa gia, Tưởng gia, là bọn họ đúng không?"

"Ngài cũng biết?"Ảnh Tử sững sờ.

"Ân, ta muốn để bọn họ cảm nhận được cái gì gọi là tử vong sợ hãi, không nóng nảy động thủ, tới từng nhà đi!"

Thanh âm Diệp Thần băng lãnh, hắn cũng cảm thấy Trần Đạt có đạo lý.

Mặc dù ba cái gia tộc này không đủ gây sợ, nhưng sau lưng bọn chúng còn đứng lấy quyền quý, vì không đánh cỏ động rắn, học được ẩn tàng vẫn có thể xem là một cái cử chỉ sáng suốt.

"Vậy chúng ta ra tau với ai trước?"

"Kim gia!"

"Thuộc hạ minh bạch!"

Cúp điện thoại Diệp Thần thu thập xong tâm tình, trực tiếp lái xe về tới trong nhà.

Tô Tuyết Di cho mở cửa.

"Diệp Thần, anh trở về."

"Ân."

Diệp Thần mới vừa vào cửa, liền nghe được Lý Hương Cầm lại đang 'Thuần phu'!

"Tô Vạn Đạt, lần sau ông xào rau có thể đừng thả nhiều dầu như vậy được hay không, ông muốn vỗ béo tôi à!"

"Quên đi, lần sau cũng không tiếp tục để ông nấu cơm!"Lý Hương Cầm hét lên.

"Cũng đâu có nhiều dầu đâu?"

"Còn dám mạnh miệng, có phải là muốn để tôi trở nên béo ục ịch, sau đó ông ra ngoài tìm tiểu lão bà nha!"

"..."

Tô Vạn Đạt im lặng, dứt khoát liền im lặng không nói, miễn cho cọp cái càng nói càng hăng hái, đến cuối cùng không may vẫn là mình.

"Mẹ, mẹ nói ít vài câu đi, Diệp Thần trở về!"

Tô Tuyết Di đều nghe không nổi nữa, lão mụ mỗi ngày ở nhà đều 'Khi dễ' Lão ba, có ý tứ sao?

"Diệp Thần a, trở về quá đúng lúc, mẹ vợ của cậu vừa vặn muốn tìm cậu đây!"Tô Vạn Đạt nhìn thấy Diệp Thần tới, phảng phất gặp được cứu tinh, nhanh chóng đem hắn trở thành tấm mộc của mình.

"Cô Lý, cô tìm cháu có chuyện gì?"

"Diệp Thần, tôi hỏi cậu!"

Lý Hương Cầm thở phì phò nói:"Làm sao Tô gia còn chưa tới tìm con gái tôi, không phải cậu nói bọn họ sẽ đến cầu con gái của tôi trở về làm tổng giám đốc sao?"

"Hôm nay có chút bận bịu, kém chút quên chuyện này, để cháu đánh một cuộc điện thoại!"

Diệp Thần vỗ trán một cái, hôm nay vào xem buổi ra mắt, kết quả quên nói chuyện của Tô Tuyết Di.

Chương 75. Phá vỡ hợp đồng!

"Thái độ không tệ, so với Tô Vạn Đạt tốt hơn nhiều!"Lý Hương Cầm gật gật đầu.

"..."

Tô Vạn Đạt đều có cảm giác muốn tự tử, năm đó mình điên rồi sao, làm sao lại rước con cọp cái này về nhà?

Điện thoại rất nhanh liền tiếp thông, Diệp Thần đem tình huống của Tô Tuyết Di một năm một mười nói cho Kiều An Na.

"Yên tâm đi sư đệ, người Tô gia dám khi dễ em dâu, tỷ sẽ không để cho bọn họ tốt hơn!"

"Hắc hắc, vẫn là Đại sư tỷ tốt nhất!"

"Hừ, giờ đệ mới biết được sao? Chờ xem, người Tô gia lập tức liền sẽ hối hận!"

"Tạ tạ sư tỷ!"

"Đúng rồi, trưa mai tới nhà của tỷ ăn cơm đi, công việc của Tứ sư tỷ đệ bị điều động đến cục cảnh sát Ninh Châu chúng ta!"Kiều An Na nói.

"Tốt, vậy ngày mai gặp!"

Diệp Thần sững sờ, Tứ sư tỷ điều đến Ninh Châu?

Trò chuyện xong cúp điện thoại, Lý Hương Cầm vội vàng hỏi"Con rể, sư tỷ của con thật sự là Kiều tổng a? Nàng nói thế nào?"

"Đừng lo lắng, không ra nửa giờ người của Tô gia khẳng định sẽ đánh điện thoại tới!"

"Nàng dâu, đến lúc đó nếu là bọn họ đề cập điều kiện với em, nhớ kỹ nhất định phải tỏ ra cao thượng, để cho bọn họ tới cầu em, hiểu không?"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

"Cái này không tốt lắm đâu, vạn nhất là bà nội gọi điện thoại đến, dù sao nàng cũng là trưởng bối a!"Tô Tuyết Di do dự nói.

"Mẹ lại cảm thấy Diệp Thần nói đúng, ai bảo bọn họ liên thủ lại bắt nạt con! Con gái, lão mụ ủng hộ con đòi lại công bằng!"

"..."

Tô Tuyết Di nhìn lão mụ một chút, lại nhìn Diệp Thần một chút, gật đầu đồng ý.

Cùng lúc đó, nhà cũ Tô gia.

Trong phòng khách tràn ngập tiếng cười, ngày đầu tiên Tô Triết tiền nhiệm, tất cả hạng mục thuận lợi thúc đẩy.

Thậm chí tốc độ còn nhanh hơn so với dĩ vãng, các công nhân viên tựa hồ phá lệ ra sức!

"Tiểu Triết, ngày đầu tiên tiền nhiệm làm rất tốt!"

Tô Trọng Hải cười vang nói:"Hôm nay tập đoàn Kiều thị còn chủ động gọi điện thoại đến, nói muốn cùng Tô gia tăng cường hợp tác!"

"Tô Triết quả thật không tệ, thật sự là phúc tướng của Tô gia ta a!"

Lần này như này khiến cho Tô Nhã Mai cũng nhịn không được tán dương hắn, bởi vì công ty càng tốt nàng mới được chia hoa hồng càng nhiều.

"Anh họ, anh thật lợi hại a!"

Tô Na thấy mọi người đều đang khích lệ Tô Triết, cũng giả mù sa mưa cười nói:"Em thấy, anh lợi hại hơn rất nhiều so với Tô Tuyết Di!"

"Hiện tại các người biết cháu ngoan của ta lợi hại đi?"

Trương Tú cười đến nếp nhăn trên mặt già đều run lên, nói:"Lúc trước ta đã muốn để Tiểu Triết thượng vị, lão già này nhất định để Tô Tuyết Di bên trên, hiện tại biết ai có ánh mắt đi!"

"Tiểu Triết xác thực làm tốt lắm!"

Tô Thương Tùng tán thưởng gật gật đầu, Tô Triết vừa lên làm tổng giám đốc, tập đoàn Kiều thị liền muốn tăng cường hợp tác, cũng không biết tiểu tử này dùng cái thủ đoạn thần tiên gì.

"Nếu như cháu sớm thượng vị một chút, nói không chừng sản nghiệp của Tô gia đã tăng gấp bội!"

Tô Triết mặt mũi tràn đầy cười đắc ý nói:"Qua mấy ngày nữa cháu chuẩn bị đi cùng Bạch gia nói chuyện, Bạch thiếu còn đáp ứng để cho cháu một vài kiến trúc bên ngoài a!"

"Thật?"

Đám người nghe xong vô cùng ngạc nhiên, bởi vì có Bạch gia thân phận đặc thù, bởi vậy tại ngành nghề kiến trúc rất có quyền lên tiếng, nếu như có thể được bọn họ nâng đỡ, Tô gia tiến thêm một bước ở trong tầm tay!

Trong lúc mọi người ở đây đều đắm chìm trong một mảnh vui mừng hớn hở bên, điện thoại di động của Tô Triết vang lên.

"Là tập đoàn Kiều thị gọi tới!"

Tô Triết xem xét màn hình hiển thị, không khỏi đắc ý nói với

mọi người.

"Cháu nội ngoan, nhanh tiếp a!"

"Nói không chừng tập đoàn Kiều thị lại có hạng mục mới cho chúng ta a!"Trương Tú mặt mũi tràn đầy kỳ vọng nói.

Tô Triết cố ý mở ra loa ngoài nhận nghe điện thoại, còn không chờ hắn chào hỏi, liền nghe được đầu bên kia điện thoại truyền tới một thanh âm băng lãnh:

"Tô Triết tiên sinh, tôi đại biểu tập đoàn Kiều thị chính thức thông tri ngài, toàn bộ hợp đồng giữa hai nhà chúng ta hết hiệu lực!"

"Cái gì!?"

Đám người nghe được tin tức này tất cả đều cả kinh trợn mắt hốc mồm!

"Chung tổng, có phải có nhầm lẫn gì hay không, hôm trước chúng ta vừa mới ký hợp đồng nha!"

Tô Triết luống cuống, Chung tổng là người phụ trách ký hợp đồng tập đoàn Kiều thị, hắn làm sao đột nhiên phải kết thúc hợp tác giữa hai nhà?

"Đây là ý tứ của Kiều tổng, hi vọng Tô tổng thứ lỗi."Đối phương khá lịch sự.

"Lẽ nào lại như vậy!"

Trương Tú nghe xong không chịu nổi, tức giận nói:"Tập đoàn Kiều thị các người không giữ chữ tín, nếu như trái với điều ước, phải bồi thường phí bồi thường vi phạm hợp đồng!"

"Hừ, phí bồi thường vi phạm hợp đồng chúng tôi sẽ chuyển đến trong tài khoản Tô gia, điểm ấy các người không cần lo lắng!"

"Chung tổng, Chung tổng"

Tô Triết còn nghĩ vãn hồi cục diện, nhưng đối phương đã cúp điện thoại.

"…"

Toàn bộ Tô gia lập tức giống như chết yên lặng, chẳng ai ngờ rằng tập đoàn Kiều thị sẽ chủ động yêu cầu giải ước.

"Tại sao có thể như vậy, Tô Triết, cháu nhất định phải cho mọi người một cái công đạo!"Tô Nhã Mai mới vừa rồi còn khích lệ Tô Triết trong nháy mắt thay đổi mặt.

"Để cháu nhớ lại!"

Tô Triết như ở trong mộng mới tỉnh, nghiến răng nghiến lợi nói:"Khẳng định là Tô Tuyết Di giở trò quỷ, chắc chắn con bitch này đâm sau lưng!"

Chương 76. Bà nội ra mặt!

"Tô Triết, cháu đang nói cái gì!"Tô Thương Tùng cau mày nói.

"Gia gia, người còn nhớ rõ Diệp Thần nói cái gì trước khi đi không, không phải Tô Tuyết Di còn có ai?"Tô Triết bực tức nói.

"Lập tức gọi cho con tiểu súc sinh Tô Tuyết Di kia, để nàng đến Tô gia chịu đòn nhận tội!"

"Ta cũng phải hỏi một chút, Tô gia đến cùng có lỗi gì với nàng!"Trương Tú tức giận không thôi, nắm chặt quải trượng trong tay nặng nề đập vào trên sàn nhà.

"Lão bà, đừng quên chi vị tổng giám đốc vốn là của Tiểu Tuyết, mối làm ăn với tập đoàn Kiều thị cũng là nàng cầm về!"Tô Thương Tùng nói.

"Tôi mặc kệ, con tiểu súc sinh này dám ăn cây táo rào cây sung, tôi phải hảo hảo quản giáo một chút nàng mới được!"

"Bà nội, để cháu gọi điện thoại cho nàng!"

Diện mạo Tô Triết dữ tợn, tục ngữ nói đoạn người tài lộ giống như giết người phụ mẫu, Tô Tuyết Di đây là muốn bức tử hắn a!

Điện thoại rất nhanh liền kết nối, Tô Triết giận dữ hét:"Tô Tuyết Di, bà nội bảo cô cút ngay đến Tô gia, nói rõ ràng tại sao tập đoàn Kiều thị lại phá bỏ hợp đồng với Tô gia!"

"Tô Triết, cậu nói chuyện với tôi khách khí một chút!"Tô Tuyết Di lạnh lùng nói:"Nói cho bà nội, thân thể tôi không thoải mái, có việc hôm nào rồi nói sau!"

Nói xong, Tô Tuyết Di trực tiếp cúp điện thoại.

Nghe âm thanh tút tút truyền đến trong loa, Tô Triết nửa ngày không có lấy lại tinh thần, Tô Tuyết Di lại dám chống lại mệnh lệnh bà nội?

"Chuyện gì xảy ra, con tiểu súc sinh kia nói thế nào?"

"Nàng, nàng nói không thoải mái, có việc hôm nào nói."

"Sao có thể như vậy! Ta nhìn nàng là đủ lông đủ cánh, dám coi lời của ta như gió thoảng bên tai!"Trương Tú nghe xong giận tím mặt.

"Tô Tuyết Di thật quá phận, dám chống đối ý tứ bà nội."Tô Na phụ họa nói.

"Nha đầu chết tiệt kia, để con tự mình gọi điện thoại cho nó!"

Tô Trọng Hải nổi trận lôi đình, Tô Tuyết Di rõ ràng là chơi con trai của hắn, khẩu khí này sao hắn có thể nuốt được đi.

Bên kia, sau khi Tô Tuyết Di cúp điện thoại, trong lòng thấp thỏm bất an.

"Diệp Thần, tôi nói như vậy có thể khiến bà nội tức giận hay không a?"

"Yên tâm đi, vì lợi ích bọn họ sẽ còn gọi điện thoại tới!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, nhân tính chính là tham lam, mối làm ăn với tập đoàn Kiều thị chống lên nửa cái Tô gia, người Tô gia làm sao có khả năng từ bỏ?

"Con rể, tốt lắm!"

"Bằng không bọn họ còn tưởng rằng con gái của chúng ta dễ khi dễ đâu, tôi nói có đúng hay không, ông Tô!"Lý Hương Cầm đắc

ý cười nói.

"Không kém bao nhiêu đâu"

"Cái gì gọi là không kém bao nhiêu đâu, ông nhìn lại bộ dạng của mình xem, sợ cũng không sánh nổi với con rể Diệp Thần!"

Lý Hương Cầm thấy dáng vẻ do dự của Tô Vạn Đạt, tức giận lườm hắn một cái.

Quả nhiên, vừa dứt lời điện thoại Tô Tuyết Di lại vang lên.

"Nàng dâu, đưa di động cho lão công đi!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng, Tô Tuyết Di nghĩ nghĩ rất phối hợp đưa điện thoại di động giao cho Diệp Thần.

Kết nối điện thoại, trong điện thoại di động liền truyền đến tiếng gầm gừ của Tô Trọng Hải:

"Tô Tuyết Di, tôi lấy thân phận Nhị thúc mệnh lệnh cô, lập tức tới Tô gia! Nếu là cô không dám đến, về sau đều không cần bước vào Tô gia nửa bước!"

"Ha ha, khẩu khí không nhỏ a!"Diệp Thần nghe xong không khỏi cười lạnh.

"Diệp Thần?"

Tô Trọng Hải sững sờ, lập tức càng thêm nổi nóng, cả giận nói:"Ai bảo ngươi tiếp điện thoại của Tô Tuyết Di, nàng đâu, mau để nàng nghe điện thoại!"

"Vợ tôi không thoải mái, có việc hôm nào nói đi!"

"Không được, nàng nhất định phải tới ngay lập tức!"

"Bái bai!"

Diệp Thần lười nhác nghe Tô Trọng Hải trang bức, trực tiếp cúp điện thoại.

Lần này thế nhưng là khiến Tô Trọng Hải tức điên lên, vả cúp máy hắn kém chút nữa đập điện thoại, cắn răng nói:"Tức chết ta, tiểu tử họ Diệp kia lại dám không nhìn ta, quả thực làm càn!"

Biết được Tô Tuyết Di không tiếp điện thoại, Trương Tú càng là tức giận tới mức cắn răng.

"Hừ! Tiểu súc sinh muốn nhìn cháu của ta làm trò cười, không dễ dàng như vậy!"

Trương Tú hừ lạnh một tiếng, nói với Tô Triết:"Ngày mai bà nội cùng cháu tới tập đoàn Kiều thị, tin tưởng Kiều tổng vẫn là phải cho bà mấy phần chút tình mọn!"

"Vậy thì tốt quá, bà nội nguyện ý ra mặt, Kiều An Na khẳng định tự mình đi ra ngoài nghênh đón!"Tô Triết thừa cơ lấy lòng nói.

Nói trở lại, nhà mẹ đẻ Trương Tú vẫn có chút thực lực, sinh ý tại tỉnh thành làm bất động sản.

Mấy năm trước, chính là nàng ra mặt giúp Tô gia cầm xuống mối làm ăn với Tập đoàn Kiều thị.

"Lão bà, tôi nhìn vẫn là để Tiểu Tuyết làm tổng giám đốc đi?"Tô Thương Tùng đề nghị.

"Không được, chẳng lẽ lão muốn công ty Tô gia về sau rơi xuống trong tay một tên họ khác sao?"Trương Tú gay gắt nói.

"Ài"

Tô Thương Tùng thở dài, hắn mơ hồ cảm thấy tập đoàn Kiều thị phá hủy hợp đồng, chính là vì giúp Tô Tuyết Di

Sáng ngày hôm sau, Trương Tú đổi một bộ quần áo tinh mỹ, mang theo cha con Tô Triết, ba người cùng một chỗ lái xe đi tập đoàn Kiều thị.

Đại sảnh tập đoàn Kiều thị.

"Tiểu thư, ta tìm Kiều tổng các người, làm phiền thông báo một tiếng đi!"Trương Tú đi đến quầy lễ tân, mặt lộ vẻ mỉm cười nói với tiểu thư lễ tân.

Chương 77. Ai cũng không gặp!

"Xin hỏi các người có hẹn trước không?"Nhân viên lễ tân hỏi.

"Hẹn trước cái gì? Chúng ta là Tô gia, có hợp tác cùng tập đoàn các người!"

Tô Triết lộ ra rất không kiên nhẫn, chỉ là một cái nhân viên lễ tân cũng dám ngăn cản hắn, thật sự coi mình là tổng giám đốc sao?

"Nguyên lai là Tô gia a!"

Nhân viên lễ tân bừng tỉnh đại ngộ, lập tức giả vờ đang giải quyết công việc, nói thẳng:

"Thật xin lỗi, Kiều tổng bề bộn nhiều việc không có thời gian tiếp đãi khách!"

"Cô không hỏi một tiếng, làm sao biết Kiều tổng không có thời gian?"

Tô Triết rất nổi nóng, hắn cảm giác mình bị nhân viên lễ tân miệt thị, loại cảm giác này rất khó chịu.

"Tô tiên sinh, Kiều tổng cố ý đã thông báo, hôm nay ai cũng không gặp, không chỉ là Tô gia!"Nhân viên lễ tân thản nhiên nói.

"Cô nương, ta là người của tỉnh thành Trương gia, chẳng lẽ Kiều tổng cũng không tiếp ta sao?"Trương Tú trầm giọng nói.

"Thật có lỗi, bất kể là ai Kiều tổng cũng không gặp!"

"..."

Trương Tú nghe xong mặc dù nổi nóng, nhưng người ta nói ai cũng không gặp, mình cũng không thể xông vào đi?

"Đã như vậy, ngày mai chúng ta lại đến đi! Cháu ngoan, chúng ta đi!"

Trương Tú nói xong muốn đi, kết quả vừa mới quay người liền thấy một cái thân ảnh quen thuộc, chỉ thấy Diệp Thần nhanh chân hướng bên này đi tới.

"Họ Diệp, sao ngươi lại tới đây?"

Tô Triết thấy là Diệp Thần, lúc này nổi nóng nói:"Ngươi quá hèn hạ, vậy mà theo dõi chúng ta?"

"Ngươi có bị bệnh không, ai theo dõi ngươi?"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem người một nhà này, xem ra bọn họ là không giữ được bình tĩnh, đến tìm sư tỷ đàm phán.

"Tiểu tử nông thôn chính là không có lễ phép, nhìn thấy trưởng bối của mình cũng không biết lễ phép chào hỏi một tiếng!"Tô Trọng Hải hừ lạnh nói.

"Không phải ông gọi tôi là tiểu tử nông thôn không có lễ phép sao?"Diệp Thần hỏi lại.

"Cậu"

"Diệp tiên sinh, ngài đã tới!"

Nhân viên lễ tân nhìn thấy Diệp Thần, ngọt ngào hô một tiếng, thái độ hoàn toàn trái ngược so với lúc trước nói với người Tô gia.

"Mỹ nữ, cô biết họ Diệp?"Tô Triết mở to hai mắt nhìn.

"Diệp tiên sinh là hảo bằng hữu của Kiều tổng chúng tôi,

đương nhiên tôi quen biết!"

Lời vừa nói ra, cha con Tô Triết cùng Trương Tú đều trợn tròn mắt, không nghĩ tới tên nhà quê này thật nhận biết Kiều An Na.

Diệp Thần cũng lười lãng phí thời gian, hắn đến tìm Đại sư tỷ đi ăn cơm trưa.

"Kiều tổng ở phía trên đi?"Diệp Thần hỏi nhân viên lễ tân.

"Ở trên, Diệp tiên sinh lên đi!"Nhân viên lễ tân cười nhẹ nhàng trả lời.

"Kháo! Không phải mới vừa co nói Kiều tổng không gặp ai sao?"Tô Triết nghe xong tức điên lên, cái này mẹ nó không phải đối đãi khác nhau sao?

"Đúng vậy a, nhưng không bao gồm Diệp tiên sinh!"

Nhân viên lễ tân ghét bỏ nhìn Tô Triết một chút, thản nhiên nói:"Kiều tổng đã phân phó, gặp Diệp tiên sinh như gặp bản nhân nàng, hiểu không?"

"..."

"Hôm nay biểu hiện không tệ, lần tới tôi sẽ để sư tỷ tăng lương cho cô!"Diệp Thần thưởng thức nhìn thoáng qua nhân viên lễ tân, nói xong quay người đi vào thang máy.

"Tạ ơn Diệp tiên sinh!"

Nhân viên lễ tân nghe được Diệp Thần nói như vậy sướng đến phát rồ, lúc này quyết định cơm trưa cho mình thêm cái đùi gà xem như ban thưởng!

"Hừ! Tiểu nhân đắc chí!"

Trương Tú thấy Diệp Thần đều có thể đi lên gặp Kiều An Na,

mà bọn họ lại bị ngăn tại dưới lầu, tức giận đến mặt mo đỏ bừng.

"Cháu thấy tên họ Diệp cùng Kiều An Na khẳng định có gian tình, Tô Tuyết Di bị đội nón xanh!"Tô Triết oán hận nói.

"Đi, về nhà lại nói!"

Trương Tú tức giận thì tức giận, nhưng ở tập đoàn Kiều thị nàng cũng không dám làm loạn, bằng không đã sớm chửi ầm lên.

Văn phòng Tổng giám đốc.

Kiều An Na cùng Nhan Thanh đang nghiên cứu tân dược, đột nhiên nghe phía bên ngoài có người gõ cửa.

"Tiến đến."

Kiều An Na nói xong ngẩng đầu xem xét, chỉ thấy Diệp Thần cười hì hì đi đến.

"Tiểu sư đệ, nhìn dáng vẻ mặt mày hớn hở của đệ kìa, có phải là có chuyện tốt gì a?"Kiều An Na mỉm cười nói.

"Có thể bồi hai vị sư tỷ xinh đẹp ăn cơm, chẳng lẽ không phải chuyện tốt sao?"Diệp Thần nghiêm trang nói.

"Bớt lắm mồm!"

Nhan Thanh nhìn chằm chằm Diệp Thần, một mặt cười xấu xa nói:"Nhìn dáng vẻ của đệ hồng quang đầy mặt, có phải là tối hôm qua Tô Tuyết Di cho đệ lên giường tưới tắm đúng không?"

"Khụ khụ, sư tỷ, tỷ đều có thể nhìn ra a?"

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, gãi đầu một cái cười khổ nói:"Coi như lên giường thì như thế nào, Tiểu Tuyết đều không cho đệ đụng nàng, ài!"

"Phốc phốc!"

Kiều An Na nhìn dáng vẻ xấu hổ của Diệp Thần nhịn không được cười ra tiếng.

"Tiểu tử ngốc, đã ngủ chung là phải chủ động! Nàng là nữ nhân, đệ là nam nhân, vậy đệ phải chủ động kéo nàng xuống a!"

"Thì ra là thế! Nhị sư tỷ, nghe vua nói một buổi hơn hẳn đọc sách mười năm!"Diệp Thần bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai là mình không đủ 'Thô bạo' ?

"Nhan Thanh, muội dạy hư tiểu sư đệ!"

"Người ta vẫn là ngây thơ thiếu nam, đừng đem hắn biến thành lão tài xế!"Kiều An Na phì cười không thôi.

"Muội thật tâm dạy hắn, miễn cho tiểu tử này đến lúc đó luống cuống tay chân, bận rộn nửa ngày cũng không biết nên làm cái gì!"Nhan Thanh hé miệng cười một tiếng.

"Ách"

Tốc độ của nhị sư tỷ thật nhanh a, có thể chậm lại một chút được không?

Chương 78. Cướp tiệm vàng!

Kiều An Na giơ tay lên nhìn đồng hồ, cau mày nói:"Làm sao Nhược Hi còn chưa tới, đều đã qua thời gian ước định."

"Sư tỷ, nếu không chúng ta xuống dưới chờ Tứ sư tỷ đi?"Diệp Thần đề nghị.

"Cũng tốt, tránh khỏi nàng mất công đi lên."

Kiều An Na gật gật đầu, thu thập đơn giản một chút, rời đi văn phòng.

Rất nhanh, ba người vừa nói vừa cười từ trong thang máy đi ra, lúc này trong đại sảnh đã có rất nhiều nhân viên vây quanh, bọn họ nhìn xem bên ngoài chỉ trỏ, không biết đang nghị luận cái gì.

"Kiều tổng."

"Chào Kiều Tổng"

Phát hiện Kiều An Na xuống, mọi người nhất thời giải tán lập tức.

"Tiểu Lưu, mọi người đang nghị luận cái gì vậy?"Kiều An Na gọi lại một cái nhân viên hỏi.

"Kiều tổng, ngài không biết đi, tiệm vàng sát vách chúng ta bị đánh cướp, giặc cướp còn bắt con tin, hiện tại đang giằng co cùng cảnh sát a!"Nhân viên nói.

Diệp Thần lập tức nghĩ đến quái nhân mình nhìn thấy trước đó, lúc ấy hắn đã cảm thấy có vấn đề, lúc này mới qua một ngày,

tiệm vàng quả nhiên liền xảy ra chuyện.

"Sư tỷ, tỷ nói tứ muội"

"Đi, chúng ta mau đi xem một chút!"

Kiều An Na lòng nóng như lửa đốt, khó trách Liễu Nhược Hi chưa thể tới đúng giờ. Hơn phân nửa là xảy ra chuyện!

Ba người vội vàng đi ra văn phòng, kết quả phát hiện bên ngoài đậu đầy xe cảnh sát, không ít nhân viên cảnh sát cầm súng dựng lên trận địa, nhao nhao đem họng súng nhắm ngay tiệm vàng.

Tại cổng tiệm vàng có một nam nhân mập trắng, nghe nói là chuyên gia đàm phán, trong tay cầm một cái loa to, đang đàm phán cùng giặc cướp.

"Tiên sinh, các người đã bị bao vây, nhanh chóng đầu hàng sẽ được khoan hồng!"

"Nghĩ về cha mẹ vợ con ở nhà, tuyệt đối không nên mắc thêm lỗi lầm nữa a"

Chuyên gia đàm phán cứ việc tận tình khuyên khuyên bảo, nhưng giặc cướp bên trong tựa hồ cũng không cho mặt.

Cuối cùng nghe phiền, dứt khoát một súng bắn nổ loa, dọa cho chuyên gia đàm phán ngồi sập xuống đất, nhanh chóng bị cảnh sát kéo rời khỏi hiện trường.

"Đồng chí, chúng tôi là bằng hữu của Liễu Nhược Hi, xin hỏi nàng ở đây sao?"Kiều An Na tiến lên hỏi nhân viên cảnh sát canh giữ ở bên ngoài.

"Các người là bằng hữu Liễu đội?"

Cảnh sát đánh giá Kiều An Na các nàng một chút, sắc mặt

nghiêm túc chỉ chỉ tiệm vàng:

"Liễu đội vì an toàn bách tính, chủ động yêu cầu thay thế con tin, bây giờ bị giặc cướp khống chế ở bên trong tiệm vàng."

"Nhóm người này là tội phạm chạy trốn cực kỳ hung ác, thật hi vọng Liễu đội có thể bình an trở về"

"Cái gì! Tứ muội đi làm con tin?"

Nhan Thanh nghe xong gấp, tuy nói thân thủ của các nàng so với người bình thường mạnh, nhưng còn không có mạnh đến tình trạng đao thương bất nhập!

Mà lại giặc cướp khẳng định không chỉ một người, Liễu Nhược Hi làm con tin chẳng phải là rất nguy hiểm?

"Sư đệ"

Kiều An Na quay đầu chuẩn bị tìm Diệp Thần thương lượng một chút, tiểu tử này có tu vi cao nhất, khẳng định có biện pháp cứu người, nhưng vừa mới quay người lại phát hiện Diệp Thần không thấy!

"Nhan Thanh, Diệp Thần đâu?"

"Diệp Thần?"

Nhan Thanh cũng là sững sờ, gia hỏa này vừa rồi rõ ràng tại bên cạnh mình nha!

Nhưng vào lúc này, đám người vây xem lại phát ra một tràng âm thanh thốt lên!

"Trời ạ! Tiểu tử kia là ai, hắn muốn làm gì?"

"Người trẻ tuổi, nơi này nguy hiểm, mau tránh ra!"

"…."

Kiều An Na tìm theo tiếng nhìn lại, đợi sau khi nàng thấy rõ ràng bộ dáng người kia không khỏi trợn mắt lên, lại là tiểu sư đệ!

Lúc này Diệp Thần tay không tấc sắt, từng bước một đi vào trong tiệm vàng, cảnh sát cũng không dám đi cản hắn, bởi vì vị trí Diệp Thần đã tiến vào bên trong phạm vi tầm bắn của giặc cướp, chỉ có thể hô to để hắn trở về!

Nhưng Diệp Thần mặc kệ nhiều như vậy, giặc cướp đáng chết dám bắt cóc Tứ sư tỷ, thật là chán sống!

"Diệp Thần, cẩn thận a!"

Kiều An Na lo lắng, bởi vì ai cũng không biết tình huống bên trong, nàng rất sợ Diệp Thần xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

"Đại sư tỷ đừng lo lắng, lấy tu vi của tiểu sư đệ đối phó với mấy tên giặc cướp, coi như đối phương có súng cũng vô dụng!"

Nhan Thanh cũng không quá lo lắng, bởi vì nàng biết Diệp Thần kinh khủng.

"Tiểu tử, ngươi đứng lại đó cho ta!"

Bên trong tiệm vàng truyền đến một tiếng gầm thét của giặc cướp:"Còn dám đi lên phía trước, lão tử sẽ nổ súng!"

"Anh bạn, chỉ cần anh bạn thả sư tỷ tôi ra, tôi sẽ không tiến vào!"

Diệp Thần nhún vai, nói thẳng:"Dù sao tiệm vàng cũng không phải nhà tôi, anh bạn thích cướp thì cứ cướp!"

"Sư tỷ?"

Lần này đến phiên giặc cướp mộng bức, trong lòng tự nhủ tiểu

tử này bị điên rồi, nghiện phim võ hiệp sao, đầu năm nay lấy ở đâu ra sư tỷ?

"Sư đệ!"

Liễu Nhược Hi nhìn thấy Diệp Thần tới cứu nàng cảm động không thôi, bất quá nghĩ đến trong tay giặc cướp có súng, lập tức hô:

"Sư đệ, đệ đi mau, bọn chúng có súng!"

"Sư tỷ đừng sợ, những khẩu súng này không bắn được đệ!"

Diệp Thần nói xong đẩy ra cửa tiệm vàng, tùy tiện đi vào, đi vào mới phát hiện bên trong có ba tên giặc cướp, nhân viên công tác tiệm vàng đều đàng hoàng ngồi xổm trên mặt đất, mà Tứ sư tỷ bị trong đó một giặc cướp râu quai nón dùng súng chống dí vào đầu, trong lúc nhất thời cũng vô pháp thoát thân.

Chương 79. Đao thương bất nhập!

"Ngọa tào! Tiểu tử ngươi quá ngưu bức, đi chết đi!"

Mấy tên giặc cướp cảm giác mình được để mắt đến, trong đó một tên dáng dấp gầy như khỉ, đưa tay nhắm ngay Diệp Thần bắn một phát!

Phanh!

Tiếng súng vang lên!

Lần này thế nhưng làm người bên ngoài lo lắng, nhất là Kiều An Na nghe được tiếng súng, trong nháy mắt gương mặt xinh đẹp trở nên trắng bệch, nàng ý đồ xông đi vào tìm tòi hư thực, kết quả lại bị cảnh sát ngăn cản!

"Xong, kia tiểu tử khẳng định chết!"

"Sao có thể không chết, ai bảo hắn cho mình là siêu nhân a, lỗ mãng liền dám vào đi cứu người!"

"Đoán chừng là nghĩ anh hùng cứu mỹ nhân đi?"

"..."

Quần chúng vây xem ăn dưa nghị luận ầm ĩ, Diệp Thần chết sống không có quan hệ gì với bọn họ, bọn họ chỉ muốn xem kịch vui, chỉ thế thôi!

"Im miệng!"

Kiều An Na quay đầu lạnh lùng trừng những người này một chút, cả giận nói:"Ai còn dám nói xấu sư đệ ta, cẩn thận ta không khách khí với hắn!"

"Sư tỷ, đừng phản ứng bọn họ, chỉ cần Diệp Thần không có việc gì liền tốt!"Nhan Thanh An an ủi nói.

Vừa dứt lời, trong tiệm lại truyền tới mấy tiếng súng vang, điều này càng làm cảnh sát lo lắng, mắt nhìn thấy tình huống càng ngày càng hỏng bét, thực sự không được cũng chỉ có thể cường công!

bên trong tiệm vàng.

Giặc cướp đồng dạng là trợn mắt hốc mồm.

Bởi vì bọn họ bắn ra năm phát súng, gia hỏa Diệp Thần này còn hoàn hảo không chút tổn hại đứng tại chỗ, chỉ là duỗi ra một cái tay ngăn tại phía trước.

"Ta đã sớm nói, súng của các ngươi vô dụng đối với ta!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, lập tức mở bàn tay thả xuống dưới.

Binh linh bang lang.

Năm đầu viên đạn ứng theo âm thanh rơi xuống đất, Diệp Thần thế mà tay không tiếp đạn?

Giặc cướp thấy thế dọa đến tê cả da đầu, tiểu tử trước mắt này còn là người sao, thế mà ngay cả đạn đều có thể tiếp được!

"Má ơi, quỷ a!"

Tên khỉ ốm khai súng đầu tiên sợ vỡ mật, quát to một tiếng liền chạy ra bên ngoài tiệm vàng.

Diệp Thần cũng không để ý hắn, tùy ý chạy qua từ bên cạnh khỉ ốm, lạnh lùng nhìn xem râu quai nón nói:"Lập tức thả sư tỷ ta, bằng không ta sẽ lấy mạng chó của ngươi!"

"Ngươi, ngươi chớ làm loạn a! Nếu không ta giết nàng!"Râu quai nón nuốt ngụm nước bọt, ngoài mạnh trong yếu quát lên với Diệp Thần.

"Thứ không biết chết sống!"

Diệp Thần lười nhác lại nói nhảm, như thiểm điện giơ tay lên, râu quai nón còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, ngay sau đó ngửa mặt lên trời ngã xuống đất cứ thế mà chết đi

Tên giặc cướp cuối cùng còn lại thấy thế, tròng mắt đều muốn trợn lồi ra, dưới tình thế cấp bách hắn giơ súng nhắm ngay Liễu Nhược Hi.

"Muốn chết!"

Liễu Nhược Hi đã được thả lại tự do, sao có thể để mặt hàng giặc cướp này làm bị thương, chỉ thấy nàng khẽ kêu một tiếng, thân hình lóe lên đảo mắt liền tới bên người giặc cướp, nàng bắt lấy cổ tay giặc cướp, vặn ngược lên một cái!

Ba!

Súng ống giặc cướp trong nháy mắt rớt xuống đất, không đợi hắn kịp phản ứng, Liễu Nhược Hi làm một tác xinh đẹp vật qua vai, trực tiếp vật cho tên giặc cướp ngã như chó đớp cứt, răng đều đập nát hai cái, máu tươi trong nháy mắt từ trong miệng hắn phun ra ngoài!

Trong nháy mắt Liễu Nhược Hi liền chế phúc tên giặc cướp, nói với nhân viên tiệm vàng:

"Mọi người đừng sợ, giặc cướp đã bị khống chế!"

"Tạ ơn, tạ ơn mỹ nữ cảnh sát, tạ ơn thiếu hiệp!"

Cửa hàng trưởng tiệm vàng kích động đến lệ rơi đầy mặt, hắn vốn cho rằng hôm nay chết chắc, không nghĩ tới phong hồi lộ chuyển lại còn sống.

"Soái ca, cậu thật lợi hại a, cám ơn cậu đã cứu tôi!"

"Soái ca, cậu có Wechat sao? Chúng ta thêm Wechat đi?"

"..."

Nữ nhân viên trong tiệm vàng sống sót sau tai nạn, sau khi hoảng hốt đều ném 'Cành ô liu' với Diệp Thần, ai không muốn có một người bạn trai tay không tiếp đạn a!

Diệp Thần tức xạm mặt lại, trong lòng tự nhủ các ngươi có thể bí mật một chút hay không, sư tỷ ta ở bên cạnh nhìn xem a!

Quả nhiên, hắn vừa quay đầu lại phát hiện Liễu Nhược Hi đang một mặt nghiền ngẫm mà nhìn mình, ánh mắt kia còn giống như rất u oán

"Ách sư tỷ, tỷ không sao chứ?"

"Thối đệ đệ, đệ tu vi cao như vậy a, thế mà có thể đao thương bất nhập!"

Liễu Nhược Hi thấy Diệp Thần không có phản ứng những nữ nhân viên cửa hàng kia, trên mặt lúc này mới lộ ra nụ cười.

"Hắc hắc, bình thường thôi, vẫn chênh lệch nhiều so với lão đầu!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, nói:"Sư tỷ, đói bụng không? Chúng ta đi ăn một chút gì đi, Đại sư tỷ các nàng còn ở bên ngoài chờ lấy a!"

"Chờ chút!"

Liễu Nhược Hi từ dưới đất cầm lên giặc cướp, rồi mới lên tiếng:"Đi thôi!"

Lúc bọn người Diệp Thần bình yên vô sự đi ra, hiện trường phát ra tiếng vỗ tay như sấm rền vang, cũng có phóng viên dùng camera đem toàn bộ hành trình một màn ghi lại.

"Triệu cục trưởng, một giặc cướp khác chết, gia hỏa này bị tôi chế phục!"Liễu Nhược Hi mang theo giặc cướp đi đến trước mặt chào hỏi người đứng đầu Cục Cảnh Sát thành phố Ninh Châu, Triệu Đông Lai.

"Mang đi!"

Triệu Đông Lai vung tay lên, lập tức có nhân viên cảnh sát đi lên đem giặc cướp trói ngược lại mang lên xe cảnh sát.

Về phần tên khỉ ốm vừa rồi chạy ra ngoài, con hàng này đã sớm tước vũ khí đầu hàng, không có để cảnh sát lãng phí một viên đạn.

Chương 80. Phim gia tăng dân số?

"Liễu đội, lần này cô có thể tính lập công lớn!"Triệu Đông Lai nói xong quay đầu nhìn về phía Diệp Thần, cười nói:"Vị tiểu hữu này, cậu cùng Liễu đội là bằng hữu?"

"Diệp Thần, vị này là Triệu cục trưởng!"Liễu Nhược Hi giới thiệu nói.

"Ân, nàng là Tứ sư tỷ của tôi!"

Diệp Thần gật gật đầu, Triệu Đông Lai không khỏi hồ nghi, tiểu tử này ở bên trong đến cùng làm cái gì, để cho đám giặc cướp sợ chối chết như vậy.

Cũng không có chờ hắn mở miệng hỏi, Kiều An Na các nàng đi tới.

"Triệu cục trưởng, xin chào!"

"Nha, Kiều tổng, quên công ty ngài cũng ở đây!"Triệu Đông Lai nhận biết Kiều An Na, thân là nhà giàu nộp thuế ở Ninh Châu, Kiều An Na ở quan trường vẫn có chút nhân mạch.

"Đại sư tỷ, Nhị sư tỷ, chúng ta có thể đi ăn cái gì đi?"Diệp Thần vuốt vuốt bụng, thật có điểm đói bụng.

Lại là sư tỷ?

Triệu Đông Lai nghe xong đều mơ hồ, trong lòng tự nhủ tiểu tử này đến cùng thân phận gì, ngay cả Kiều An Na cũng là sư tỷ hắn!

Đúng lúc này một nhân viên cảnh sát chạy tới, tại nhỏ giọng thì thầm vài câu bên tai Triệu Đông Lai.

"Tốt, tôi lập tức đến ngay!"

Triệu Đông Lai nói xong nói với Liễu Nhược Hi:"Nếu các người đều đã quen biết Liễu đội, vậy cứ đi ăn cơm trước đi, một hồi trở về cục chúng ta lại đàm phán!"

"Tốt!"

Liễu Nhược Hi gật gật đầu, quay người theo các nàng Kiều An Na rời đi

Mà ngay tại thời điểm các nàng Liễu Nhược Hi đi không lâu sau, Triệu Đông Lai trong phòng giám sát tiệm vàng, thấy được hình tượng đời này cũng chưa thấy qua, Diệp Thần tay không tiếp đạn!

"Cục trưởng, tôi, tôi có phải là hoa mắt?"

Cảnh sát giám sát đi cùng Triệu Đông Lai xem xét há to miệng, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nói:"Người anh em này thế mà không sợ súng, còn có thể tiếp được đạn?"

"Tiểu Hồ, cậu lập tức đi đem Liễu đội tìm trở về, nhanh!"

Triệu Đông Lai cũng không bình tĩnh, người tài giỏi như thế không gia nhập cảnh đội, quả thực là'Phí của trời' !

"Triệu cục trưởng, Liễu đội ngồi xe đi a, ngài quên?"

"..."

Triệu Đông Lai nghe xong hối hận muốn chết, bất quá không quan hệ, chờ Liễu Nhược Hi cơm nước xong xuôi mình nhất định phải tìm nàng tâm sự, nhìn có thể sử dụng biện pháp gì đem Diệp Thần 'Đào' Đến Cục Cảnh Sát!

"Tôi nhìn thân thủ Liễu đội cũng không tệ đâu, trong cục chúng ta đoán chừng không có ai là đối thủ của nàng!"Cảnh sát bên cạnh xen vào nói.

"Ân, tôi cũng không nghĩ tới Tiểu Liễu mạnh như vậy!"

Đám người nghe vậy hiểu ý cười một tiếng, mới đầu đại gia hỏa đều coi Liễu Nhược Hi là cái 'Bình hoa' Bất quá thấy được nàng gọn gàng mà linh hoạt chế phục lưu manh, mọi người mới biết được vị này tuyệt đối là nữ cảnh sát cấp bậc 'Bá vương hoa'!

Giờ phút này 'Bá vương hoa' Liễu Nhược Hi đã ngồi ở trong nhà Kiều An Na, cùng Diệp Thần cười cười nói nói.

"Sư đệ, tu vi bây giờ của đệ có phải là Trúc Cơ kỳ?"Liễu Nhược Hi hỏi.

"Ân, đoạn thời gian trước vừa đột phá!"

"Thật là lợi hại a!"

Nhan Thanh nghe xong mặt mũi tràn đầy hâm mộ nói:"Bảy tỷ muội chúng ta cũng chỉ có thể xem tam muội có thể đạt tới tu vi Trúc Cơ kỳ hay không!"

"Tam sư tỷ?"

Diệp Thần rụt cổ một cái, hậm hực nói:"Nàng hẳn là không có vấn đề, thiên phú võ học của Tam sư tỷ rất cao!"

Khi còn bé, không ít lần Diệp Thần bị Tam sư tỷ coi là 'Bao cát thịt', đều cho thành bóng ma tâm lý.

"Ăn cơm thôi!"

Đúng lúc này trong phòng bếp truyền đến tiếng hô hoán của Kiều An Na.

Lúc này đám người mới đứng dậy đi vào phòng ăn, chỉ thấy trên bàn đã có năm món ăn và một bát canh, trong đó còn có món thịt kho tàu lạp xưởng mà Diệp Thần thích ăn nhất!

Vừa ăn chưa được mấy ngụm, điện thoại di động Kiều An Na vang lên, nàng nhìn thoáng qua điện báo trên màn hình, nhíu mày nhận nghe điện thoại.

"Họp cổ đông?"

"Tốt, tôi đã biết!"

Nói vài câu sắc mặt Kiều An Na nghiêm túc cúp điện thoại.

"Sư tỷ, thế nào?"Diệp Thần thấy thế hỏi.

"Kim Dạ Vũ đột nhiên nói muốn tổ chức ban giám đốc, không biết hắn muốn giở trò quỷ gì!"Kiều An Na trầm giọng nói.

Diệp Thần nghe xong là Kim Dạ Vũ, bên trong ánh mắt hiện lên một tia hàn mang, âm thanh lạnh lùng nói:"Sư tỷ, chẳng mấy chốc tiểu tử này sẽ gặp xui xẻo, tỷ không cần lo lắng!"

"Gặp xui xẻo?"

Kiều An Na nghi ngờ nhìn xem Diệp Thần, nhắc nhở:"Diệp Thần, thế lực của Kim gia tại Ninh Châu không nhỏ, mặc kệ đệ muốn làm gì, tuyệt đối đừng tùy tiện xuất thủ!"

"Ân, đệ đã biết!"

Diệp Thần gật gật đầu, hắn đang chờ Bạch gia làm một chuyện, chỉ cần chuyện kia làm xong, chính là lúc ác mộng của Kim gia bắt đầu!

"Đúng rồi sư đệ, cho đệ xem một đoạn video!"

Nhan Thanh nói xong lấy điện thoại di động ra, một mặt thần

bí đưa cho Diệp Thần.

"Thứ gì? Nhị sư tỷ, sẽ không phải là tỷ cho đệ xem loại phim gia tăng dân số a?"Diệp Thần cười xấu xa nói.

"Suy nghĩ hay thật!"

Khuôn mặt Nhan Thanh đỏ lên, gắt giọng:"Đệ nhìn kỹ một chút liền biết, đó là gì!"

Diệp Thần mở video ra xem xét, chỉ thấy một nữ tử mỹ mạo mặc y phục hoa lệ, nhẹ giọng hát tình ca trên sân khấu, thanh âm uyển chuyển dễ nghe.

"Ngũ sư tỷ?!"Diệp Thần kinh hô.

"Thế nào, Ngũ sư muội hiện tại thế nhưng là thần tượng quốc dân a, có phải là càng ngày càng đẹp không?"Nhan Thanh cười nói.

"Rất đẹp!"

Chương 81. Mẹ vợ thích trang bức!

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, Ngũ sư tỷ An Khả Hân từ nhỏ đã dung mạo xinh đẹp, không nghĩ tới sau khi lớn lên còn xinh đẹp hơn!

Dung nhan tuyệt mỹ, trắng nõn không tì vết, làn da còn lộ ra phấn hồng nhàn nhạt, con ngươi thanh tịnh sáng ngời, hàng mi dài có chút rung động, đôi môi kiều nộn ướt át mỏng như cánh hoa hồng.

Dưới ánh đèn chiếu rọi xuống sân khấu, một cái nhăn mày một nụ cười của An Khả Hân khiến cho người xem không khỏi động lòng.

"Nhìn đem đệ kìa!"

Nhan Thanh thấy dáng vẻ một mặt Trư ca của Diệp Thần, không khỏi liếc mắt nói:"Qua mấy ngày Ngũ muội liền trở lại, đến lúc đó để đệ nhìn đủ!"

"Chậc chậc, Ngũ sư tỷ thật sự là càng ngày càng đẹp!"Diệp Thần từ đáy lòng phát ra cảm khái.

"Tiểu sư đệ, vậy đệ cảm thấy là An Khả Hân xinh đẹp, hay là Tô Tuyết Di xinh đẹp?"

"Sao có thể hỏi như vậy a, đề mất mạng không trả lời!"

Diệp Thần lắc đầu, biết rõ là hố còn cố nhảy vào, chỉ có đồ đần mới như vậy.

Ăn cơm được một nửa, điện thoại di động Diệp Thần vang lên, xem xét là Tô Tuyết Di đánh tới.

"Diệp Thần, một hồi bà nội muốn tới nhà, mẹ nói muốn đi sơn trang Vân Đỉnh, anh thấy có được không?"Tô Tuyết Di có chút thẹn thùng mà hỏi.

"Đương nhiên đi, lão công lập tức tới!"

Diệp Thần dở khóc dở cười, trong lòng tự nhủ Lý Hương Cầm thật là một nhân tài! Trang bức cũng không thấy mệt mỏi, lái xe từ nhà nàng đi sơn trang Vân Đỉnh đều phải mất đến nửa giờ a!

Sau khi cúp điện thoại, Diệp Thần một mặt áy náy nói với Kiều An Na

"Sư tỷ, đệ có chút chuyện muốn làm, không thể cùng các người ăn cơm!"

"Thối đệ đệ, có nàng dâu cũng đừng có sư tỷ!"Liễu Nhược Hi ra vẻ giận dữ.

"Ách"

"Đệ đi đi, Nhược Hi đùa giỡn với đệ thôi!"Kiều An Na mỉm cười nói:"Hảo hảo đối tối với Tiểu Tuyết, cô nương này thật không tệ!"

"Ân, cảm ơn sư tỷ!"

Diệp Thần gật gật đầu, nói đơn giản vài câu cùng mọi người sau đó xoay người rời đi.

"Sư tỷ, trong cục còn có việc, muội cũng đi trước!"

Liễu Nhược Hi buông bát đũa xuống, sau khi lấy được sự cho phép của Kiều An Na, cũng gấp gáp vội vàng rời đi biệt thự.

"Đại sư tỷ, sự kiện kia tỷ chuẩn bị lúc nào nói cho tiểu sư đệ?"Nhan Thanh một mặt nghiền ngẫm nhìn về phía Kiều An Na.

"Ài, có lẽ không nói cho hắn tốt hơn!"

Kiều An Na nhẹ nhàng thở dài, cười khổ nói:"Chuyện của sư đệ còn chưa có xong xuôi, không nên cho hắn quá nhiều gánh chịu!"

"Không được, chúng ta vẫn phải tìm cơ hội nói cho hắn biết."

"Nhan Thanh, đừng quên tiểu sư đệ vì sao xuống núi, hết thảy vẫn là thuận theo tự nhiên đi!"Kiều An Na hiếm thấy cau mày nói.

"…."

Nhan Thanh nghe vậy trầm mặc, đúng vậy a, tiểu sư đệ còn có huyết hải thâm cừu chưa báo, chớ nhìn hắn bình thường hi hi ha ha, sau lưng ai biết hắn có áp lực?

Lúc này ở bên ngoài biệt thự, Diệp Thần vừa mới lên xe liền bị Liễu Nhược Hi gọi lại!

"Sư đệ, đưa tỷ đi Cục Cảnh Sát!"

Liễu Nhược Hi ngồi lên tay lái phụ, thành thạo đeo dây an toàn trước ngực, hai đoàn cao ngất trước ngực phá lệ nhảy ra.

Diệp Thần thấy thế ngẩn người, nhiều năm không thấy, Tứ sư tỷ phát dục quá tốt!

"Tiểu lưu manh, nhìn đủ chưa?"

Liễu Nhược Hi phát hiện Diệp Thần đang nhìn chằm chằm vào bộ ngực nàng, khuôn mặt nhỏ lập tức đỏ lên, có chút giận dữ trừng mắt nhìn Diệp Thần một chút.

"Khụ khụ, sư tỷ, người hiểu lầm, đệ chỉ nhìn xem tỷ cài dây an

toàn đúng chưa!"

Diệp Thần một mặt Trư ca cười cười, đều do mình nhìn quá lâu, bị Tứ sư tỷ phát hiện.

"Bớt nói nhảm, lái xe!"

Rất nhanh, Diệp Thần liền đem Liễu Nhược Hi đưa đến Cục Cảnh Sát.

"Liễu đội!"

Triệu Đông Lai đang chuẩn bị lên lầu, nhìn thấy Liễu Nhược Hi ngồi tại trong xe Diệp Thần, hai mắt lập tức sáng lên đi tới.

"Sư tỷ, đệ còn có việc, đi trước!"

Chờ Liễu Nhược Hi xuống xe, Diệp Thần trực tiếp đạp xuống chân ga, xe Audi gào thét lên xông ra Cục Cảnh Sát.

"..."

Triệu Đông Lai muốn gọi cũng không kịp.

"Liễu đội, vừa rồi tên tiểu tử kia là sư đệ của cô?"

"Đúng a, Triệu cục trưởng có việc?"

"Khụ khụ, tôi thấy thân thủ hắn không tệ, không biết hắn đang công tác ở đâu, có nghĩ tới việc làm cảnh sát hay không, vì nhân dân phục vụ a?"Triệu Đông Lai cười nói.

"Diệp Thần rất lợi hại, nhưng hắn sẽ không làm cảnh sát, bởi vì tiểu tử này ghét nhất có người quản hắn!"

"Ách cũng lắm là tôi mặc kệ hắn, cô quản hắn được hay không?"Triệu Đông Lai lại đảo mắt.

"Triệu cục trưởng, ngài vẫn là mời cao minh khác đi!"

Liễu Nhược Hi cười khổ, đừng nói nàng, coi như lại thêm sáu người sư tỷ muội khác, cũng chưa chắc có thể quản được tiểu tử kia.

Triệu Đông Lai thấy Liễu Nhược Hi không đồng ý, ngược lại càng có hứng thú hơn với Diệp Thần!

Không được, mình nhất định phải nghĩ biện pháp, đem người mới này chiêu vào cảnh đội mới được.

Lúc này Diệp Thần rời đi Cục Cảnh Sát, trực tiếp đi sơn trang Vân Đỉnh.

Vừa qua buổi trưa, hai tên bảo an sơn trang đã ăn xong cơm hộp, ngồi tại phòng an ninh hút thuốc, trò chuyện về nữ nhân!

Chương 82. Tiết kiệm điện!

"Lão Vương, nghe nói phú bà ở biệt thự số sáu thường xuyên nhờ ngươi đi sửa máy vi tính?"Trương bảo an vểnh chân lên ngồi bắt chéo, trong miệng ngậm lấy điếu thuốc, một mặt hài hước nhìn xem đông nghiệp hỏi.

"Ông nội ngươi!"

Lão Vương vừa nghe vậy vội vàng giải thích:"Chỉ là lời đồn, ngươi cũng chớ nói lung tung!"

"Biệt thự số sáu chồng nàng ở ngoài suốt ngày, con nhỏ lại ở ký túc trường học, là rất trống rỗng!"

"Nhìn xem cơ bụng tám múi của ngươi, nếu ta là phú bà đó cũng trông mà thèm a!"Lão Trương trêu chọc nói.

"Kháo!"

Lão Vương có chút chột dạ mắng một câu, đột nhiên, hắn nhìn thấy cách đó không xa một chiếc xe lái tới, đợi sau khi thấy rõ ràng biển số xe liền bị dọa cho nhanh chóng đứng lên!

"Làm sao, chồng nàng trở về rồi?"

Lão Trương lười biếng nhìn ra ngoài, kết quả không nhìn thì không sao, vừa nhìn hắn liền bị dọa cho điếu thuốc đều rơi xuống, vội vàng đứng dậy mở hàng rào, chào một cái với xe bên ngoài!

"Diệp tiên sinh, ngài đã tới!"

Lão Vương cố nén cười lên tiếng chào hỏi Diệp Thần.

"Chúng ta biết nhau?"Diệp Thần sững sờ, hắn căn bản không biết đối phương.

"Đương nhiên nhận biết ngài, mỗi người đội bảo an chúng tôi đều có một ảnh chụp của xe của ngài, còn có ngài ảnh chụp a!"

"..."

Diệp Thần bó tay rồi, không cần hỏi khẳng định là quản lý biệt thự giở trò quỷ, bất quá hắn cũng lười so đo, tiếp tục lái xe đi biệt thự số một.

Xa xa hắn liền thấy chiếc Maserati của Tô Tuyết Di dừng ở cổng, xem ra các nàng Lý Hương Cầm đã tới trước.

Cửa mở ra, Diệp Thần đi vào đi vào phòng khách, phát hiện một nhà Tô Tuyết Di đang đầu đầy mồ hôi ăn dưa hấu lạnh!

"Diệp Thần!"

"Ôi, con rể tốt tới rồi! Nhanh nhanh nhanh, đến ăn dưa hấu, rất ngọt!"Lý Hương Cầm nhìn thấy Diệp Thần, rất là nhiệt tình đưa lên một miếng dưa hấu lớn.

"Biệt thự bị cúp điện sao, làm sao không bật điều hòa?"Diệp Thần cau mày nói.

"Đây không phải là lãng phí điện sao, mở điều hoà không khí ở trung tâm tiêu thụ rất nhiều điện a, mẹ không phải là giúp con tiết kiệm tiền sao!"Lý Hương Cầm nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

"Ách, vẫn là mở đi, con không thiếu số tiền kia!"

Diệp Thần im lặng, vì tiết kiệm điện khiến cho mình bị cảm nắng, sau đó lại đi bệnh viện, dạng này cũng gọi là tiết kiệm tiền?

Bất quá, không nghĩ tới Lý Hương Cầm thế mà còn là người tiết kiệm như vậy!

"Nàng dâu, không phải nói Tô Triết bọn họ sẽ tới sao?"

"Cũng sắp đến, Diệp Thần, một hồi em nên nói cái gì a?" Trong lòng Tô Tuyết Di có chút lo lắng bất an.

"Lão bà không cần nói cái gì cả, để bọn họ đem vị trí tổng giám đốc trả lại cho người vốn nên thuộc về là được!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Không sai! Đây là sân nhà chúng ta, cũng không thể để bọn họ khi dễ!"Lý Hương Cầm hừ hừ nói.

Cùng lúc đó, người Tô gia lái hai chiếc xe đến sơn trang Vân Đỉnh, bất quá bọn họ vừa tới cổng liền bị người cản lại!

"Tiểu ca, chúng tôi tìm Lý Hương Cầm."Tô Trọng Hải đi xuống xe, cười cười nói với bảo an.

Sơn trang Vân Đỉnh là sản nghiệp của Phùng gia, hắn cũng không dám tại cái chỗ này nhăn mặt cho người ta nhìn.

"Cái gì mà hương cầm, súp lơ, ngươi coi nơi này là chợ bán thức ăn a, đi nhanh đi nhanh, đừng tại đây chướng mắt!"Lão Vương cau mày nói.

"Ngươi....."

Tô Trọng Hải đều tức muốn nổ phổi, hắn chưa từng thấy tên bảo an nào dám nói chuyện với mình như vậy.

Trương Tú ngồi ở trong xe kéo cửa xe xuống, thò đầu ra nói với bảo an:"Vị tiểu ca này, ta là người Trương gia ở tỉnh thành, có thể cho chút tình mọn để chúng ta đi vào được hay không?"

"Ta không biết cái gì mà tỉnh thành Trương gia, các người đi nhanh lên!"

Bảo an họ Trương cầm theo cái gậy cao su đi ra, không kiên

nhẫn giơ lên gậy cao su trong tay, giống như xua đuổi ruồi.

"Tốt nhất ngươi nên nói chuyện lễ phép một chút, Tô gia chúng ta tại Ninh Châu cũng là đại gia tộc!"Tô Triết sớm nhịn không được, chỉ vào lão Trương quát lớn.

"Lão Vương, đám gia hoả này cứng đầu không chịu đi, gọi các huynh đệ tới đây!"

Người Tô gia nghe xong dọa sợ, vội vàng đem xe đi lui về phía sau mười mấy mét, sau đó dừng xe sang một bên.

"Lý Hương Cầm Đáng chết, ta đã biết nàng là kẻ khoác lác!"

Tô Nhã Mai từ trên xe bước xuống, tức giận đến chửi ầm lên.

"Lão nhị, con lập tức gọi điện thoại cho mẹ con Lý Hương Cầm! Không ngờ nó lại dám gạt ta như vậy!"Trương Tú nghiến răng nghiến lợi nói.

Biệt thự số một, Tô Tuyết Di còn đang ăn dưa hấu điện thoại liền vang lên, xem xét điện báo nàng vội vàng nhận nghe điện thoại.

"Nhị thúc, các người tới rồi sao?"Tô Tuyết Di hỏi.

"Đến cái gì đến, cô cùng mẹ cô đều là kẻ giống nhau, không có một câu nào là nói thật!"Tô Trọng Hải há mồm mắng.

"Cháu cùng mẹ cháu lừa người cái gì?"Tô Tuyết Di khẽ cau mày lại.

"Còn dám mạnh miệng!"

Tô Trọng Hải nghe vậy nổi trận lôi đình, lúc này cả giận nói:"Người một nhà chúng ta còn đang tại cửa sơn trang Vân Đỉnh, bảo an nói căn bản không biết mẹ cô, còn kém chút nữa đánh cho chúng ta một trận!"

Chương 83. Thân thích của Diệp tiên sinh!

"Nhị thúc nói tên của Diệp Thần ra đi, bảo an khẳng định sẽ để cho các người tiến vào!"Tô Tuyết Di nghĩ nghĩ nói.

"Nói đùa cái gì, xách tên của đồ nhà quê kia ra không phải tự rước lấy nhục sao!"

"Không tin thì thôi!"

Tô Tuyết Di cũng phát hỏa, nói xong trực tiếp cúp điện thoại. Nàng ghét nhất người khác nói Diệp Thần là nhà quê, Nhị thúc cũng không ngoại lệ.

"..."

Tô Trọng Hải bị đối phương chủ động tắt điện thoại, tức giận đến mặt đều tái rồi.

"Nhị ca, Lý Hương Cầm nói thế nào?"Tô Nhã Mai hồ nghi hỏi.

"Anh gọi điện thoại cho nha đầu chết tiệt kia, nàng, nàng thế mà bảo anh nói tên của Diệp Thần ra, em nói có tức người hay không?"Tô Trọng Hải cũng mộng bức.

"Hừ! Vậy liền xách ra, đến lúc đó không được nhìn nàng còn có lời gì nói!"Tô Nhã Mai hừ lạnh nói.

"Con trai, con đi đi!"

Tô Trọng Hải nhìn xem gậy cao su trong lão Trương có chút sợ, quay đầu nói với Tô Triết.

"Cha, đồ nhà quê kia làm sao có thể có nhà tại sơn trang Vân Đỉnh, Tô Tuyết Di khẳng định là lừa người!"Tô Triết cau mày nói.

"Ca, chúng ta cùng đi! Dù sao chỉ là hỏi một chút, lại không có tổn thất gì!"

"Lại nói chúng ta cũng không thể đi một chuyến uổng công đi?"

Tô Na ngược lại là rất có hứng thú, nàng còn chưa có nhìn qua hình dạng của sơn trang Vân Đỉnh, có thể đứng ở cổng nhìn một chút cũng thỏa mãn!

"Ài, đi thôi!"

Tô Triết bất đắc dĩ chỉ có thể lần nữa đi vào phòng an ninh sơn trang.

"Tiểu tử, ngươi ngứa da ngứa đi, còn dám tới, có tin ta đánh gãy một cánh tay của ngươi hay không!"Lão Trương mang theo gậy cao su hung tợn trừng mắt nhìn Tô Triết một chút.

"Đừng đừng đừng!"

Tô Triết thấy đối phương muốn động thủ, vội vàng nói:"Tôi, chúng tôi là đến tìm Diệp Thần!"

Nghe được hai chữ 'Diệp Thần' này, lão Trương đầu tiên là sững sờ, sau đó đầy bụng nghi ngờ nhìn xem Tô Triết, hỏi:

"Các ngươi là gì của Diệp tiên sinh?"

"Thân thích!"

Tô Triết nuốt ngụm nước bọt.

"Các ngươi là thân thích của Diệp tiên sinh?"

Lão Trương trên dưới đánh giá hai người một chút, nhất là tại

bộ ngực cao vút của Tô Na, hắn ngắm rất lâu, sau đó nói:"Chờ đấy, ta gọi điện thoại cho Diệp tiên sinh!"

"..."

Tô Triết sững sờ, nghe lời này có vẻ tên Diệp Thần kia thật đúng là chủ của nơi này?

"Khẳng định là trùng tên trùng họ, loại nhà quê kia làm sao có thể mua được nhà ở sơn trang Vân Đỉnh!"Tô Na tức giận nói.

"Ân, em nói có đạo lý!"Tô Triết gật gật đầu.

Chỉ chốc lát bảo an lão Trương rất là vui vẻ chạy trở về, mặt mũi tràn đầy cười cười nói:"Nguyên lai các người thật sự là thân thích của Diệp tiên sinh, thất lễ thất lễ, mau mời tiến vào!"

"..."

Huynh muội Tô Triết hai mặt nhìn nhau, thật lâu mới lấy lại tinh thần vẫy vẫy tay với bọn người Tô Trọng Hải, ra hiệu có thể tiến vào.

Hai người một lần nữa ngồi trở lại trên xe, Tô Trọng Hải vội vàng hỏi:"Con trai, nói tên của tiểu tử Diệp Thần kia thật sự có hiệu quả?"

"Đúng vậy a, con cũng không biết chuyện ra sao!"Tô Triết một mặt mộng bức.

"Gặp quỷ, chẳng lẽ tiểu tử kia thật sự là chủ nơi này?"Tô Trọng Hải hồ nghi nói.

"Không có khả năng!"

Trương Tú hừ lạnh nói:"Lý Hương Cầm nói nàng ở biệt thự số một, nhưng theo ta được biết đây là biệt thự của Phùng gia, làm sao có thể cho tiểu tử Diệp Thần kia!"

"Mẹ nói đúng, khẳng định là Lý Hương Cầm khoác lác, chúng ta một hồi liền có thể vạch trần nàng!"Tô Trọng Hải cười lạnh.

Rất nhanh, đến biệt thự số một.

"A, xe của Tô Tuyết Di thật đúng là đậu ở chỗ này đâu!"Tô Triết nhìn thấy Maserati nhíu nhíu mày nói.

"Đi thôi, chúng ta vào xem!"

Tô Trọng Hải xuống xe đi đến cửa biệt thự, trực tiếp nhấn chuông cửa.

Trong phòng khách, Lý Hương Cầm nghe được chuông cửa vang lên, quay đầu nói với Tô Vạn Đạt:"Lão Tô, ông đi mở cửa đi, khách tới nhà ta rồi!"

"Lão bà, một hồi em nói chuyện khách khí một chút, đừng quên mẹ chúng ta bị huyết áp cao!"Tô Vạn Đạt lo lắng lão bà trang bức quá mức, đem bà già tức giận đến huyết áp tiêu thăng liền phiền toái.

"Ông đi mở cửa đi, nói nhảm nhiều quá!"

"..."

Tô Vạn Đạt bất đắc dĩ chỉ có thể đứng dậy đi mở cửa, vừa mở cửa liền thấy Tô Trọng Hải đứng ở bên ngoài.

"Lão nhị tới, vào đi!"Tô Vạn Đạt cười nói.

"Các người thật ở tại biệt thự số một?"

Bọn người Tô Trọng Hải đi vào biệt thự, nhìn thấy trang trí xa hoa bên trong, tất cả đều sợ ngây người!

Tại Tô gia, Tô Vạn Đạt tuy là con trưởng, nhưng hắn cũng là người tầm thường nhất trong gia tộc, không nghĩ tới hắn lại âm

thầm phát đại tiến vào sơn trang Vân Đỉnh, lại còn là biệt thự số một?

"Bà nội, mời các người ngồi."

Tô Tuyết Di nhìn thấy Trương Tú tới. Vội vàng đứng dậy tiếp đón.

Lý Hương Cầm ngồi tại nguyên chỗ không nhúc nhích, trong đầu nàng đang tính toán xem đối với người nào dùng thái độ nào.

"Không nghĩ tới các người thật đúng là có nhà tại sơn trang Vân Đỉnh, thật sự là không đơn giản a!"Trương Tú ngồi ở trên ghế sa lon, giọng điệu có chút chua ngoa.

"Tuyết nha đầu, biệt thự này thật là của cháu?"Tô Nhã Mai đánh giá nội bộ biệt thự, mặt mũi tràn đầy hâm mộ hỏi.

Chương 84. Tô Triết, ta khuyên ngươi làm người thiện lương (hạ)!

"Không"

"Không sai, nhà chính là của nàng dâu tôi!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói thẳng:"Các vị, các người đến có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi, đừng vòng vo!"

Tô Tuyết Di sững sờ, không nghĩ tới Diệp Thần thế mà lại nói nhà là của nàng!

"Diệp Thần, đây là chuyện của Tô gia chúng ta, còn chưa tới phiên ngươi đến khoa tay múa chân đi!"Tô Triết tức giận nói.

Nếu không phải vừa rồi báo tên Diệp Thần mới tiến vào, hắn đều muốn chửi tên nhà quê này một trận.

"Tô Triết, lúc nào đến phiên cậu giáo huấn con rể tôi?"Lý Hương Cầm lập tức nhảy ra phản kích nói:"Đừng quên, nơi này là nhà của tôi!"

"Cô"

Tô Trọng Hải nghe vậy tức gần chết, nhưng trong lòng của hắn lại thêm phần kiêng kị, nói chuyện cũng không dám quá mức.

Trương Tú trầm ngâm một hồi, tròng mắt xoay động nói với Tô Tuyết Di:"Tiểu Tuyết, cháu tốt xấu cũng là người Tô gia, làm gì phải giương cung bạt kiếm như vậy? Bà nội có hai chuyện, chỉ cần

cháu đáp ứng, về sau chúng ta vẫn là người một nhà a!"

"Nếu bà nói như vậy, nghĩa là hiện tại chúng ta cũng không phải là người Tô gia!"Lý Hương Cầm hỏi lại.

"Lý Hương Cầm, cô im miệng, ta đang nói chuyện với cháu gái của mình!"Trương Tú vừa trừng mắt, Lý Hương Cầm nuốt ngụm nước bọt, nàng vẫn có chút sợ bà già này.

"Bà nội, chuyện gì ngài nói đi."Tô Tuyết Di không muốn cãi nhau, vội vàng dời đi chủ đề.

"Ân, đầu tiên là hợp đồng tập đoàn Kiều thị, cháu có thể đi nói một chút với Kiều tổng hay không, để bọn họ tiếp tục giao cho chúng ta làm?"Trương Tú hỏi.

Tô Tuyết Di không nói chuyện, quay đầu nhìn về phía Diệp Thần.

Diệp Thần nhếch miệng lên, nói:"Đương nhiên là có thể, nhưng Kiều tổng cũng đã nói nàng sẽ chỉ hợp tác cùng nàng dâu của tôi, bất kỳ người nào khác đều không được!"

"Đánh rắm! Khẳng định là ngươi cùng Kiều tổng nói xấu ta, khẳng định là như thế!"Tô Triết giận tím mặt.

"Vậy liền không còn gì để nói chuyện!"Diệp Thần nhún vai, một mặt hài hước nhìn xem Tô Triết.

"Hừ, Diệp Thần, cậu thật sự khiến ta rất chán ghét!"

Trương Tú lạnh lùng lườm Diệp Thần một chút, quay đầu hỏi Tô Tuyết Di:

"Tiểu Tuyết, ta hỏi cháu một lần cuối cùng, có phải cháu nhất định muốn huyên náo như thế hay không?"

"Bà nội, không phải là cháu náo! Cháu vốn chính là tổng giám

đốc công ty, dựa vào cái gì muốn đuổi cháu?"Tô Tuyết Di lấy dũng khí hỏi.

"Vậy nghĩa là cô nhất định phải làm tổng tài?"

Giọng điệu Trương Tú đột nhiên trở nên lạnh, híp híp mắt nói:"Nếu đã như vậy, cô cũng đừng trách ta không nói tình nghĩa, bây giờ các ngươi lập tức dọn ra ngoài cho ta, ngôi biệt thự này lưu cho Tô Triết!"

"Mặt khác, cô bị công ty khai trừ, về sau không cho phép lại đi công ty!"

"Chúng ta dọn ra ngoài?"

Lý Hương Cầm nghe xong trong nháy mắt xù lông, từ trên ghế salon nhảy một cái mà lên, cả giận nói:"Bà già, bà cũng quá không giảng đạo lý đi, đây là nhà của chúng ta, dựa vào cái gì để chúng ta dọn ra ngoài!"

"Nhà các ngươi?"

Trương Tú nghe xong mặt mũi tràn đầy khinh thường nói:"Các ngươi lấy đâu ra tiền mà mua biệt thự như này, khẳng định là tham ô công ty, cái này còn phải hỏi sao?"

"Đúng a! Bà nội nói không sai, Tô Tuyết Di không tham ô công khoản, lấy tiền ở đâu ra mua biệt thự!"Hai mắt Tô Triết sáng lên.

"Trời ạ! Nghĩ không ra Tô gia chúng ta chỉ nuôi chuột đồng, một mực móc sạch tài sản công ty, khó trách hoa hồng năm ngoái của tôi ít đi!"Tô Nhã Mai cả giận nói.

"Chúng ta vẫn là nên báo cảnh sát đi!"

"..."

Người Tô gia ngươi một lời ta một câu, trực tiếp liền 'Định tội'

cho Tô Tuyết Di.

"Bà nội, cháu không có tham ô tiền công ty, nhà này là của Diệp Thần!"Tô Tuyết Di vội vàng giải thích nói.

"Con rể, con nhanh nói cho bọn họ, nhà đến cùng là của ai! Mẹ, các người cũng không cần báo cảnh sát, cần gì chứ!"Tô Vạn Đạt nghe xong muốn báo cảnh, vội vàng ra hoà giải.

Nhưng lời này lọt vào tai người Tô gia, chính là Tô Vạn Đạt chột dạ!

"Tốt, ta cho các người một cơ hội, lập tức giao ra biệt thự, chuyện này coi như xong!"Trương Tú đắc ý cười nói.

"Nhà là Phùng gia cho ta, các người muốn thì đi tìm Phùng gia đi!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Phùng gia?"

Đám người nghe xong đều ngây ngẩn cả người, Phùng gia là gia tộc cao cấp tại Ninh Châu, ngay cả Tô gia đều không trèo tới, một tiểu tử đến từ nông thôn như Diệp Thần, làm sao có thể để người Phùng gia tặng hắn biệt thự, đây cũng quá vô lý!

"Họ Diệp, ngươi đừng ăn nói lung tung!"

Tô Triết cười lạnh nói:"Bạch thiếu cùng Phùng thiếu là bằng hữu của ta, ta hỏi một chút liền biết, ngươi đừng nghĩ dùng Phùng gia tới dọa ta!"

"Con trai, con liền gọi điện thoại cho Bạch thiếu, vạch trần hoang ngôn của tiểu tử này!"Tô Trọng Hải đề nghị.

"Tốt, để con gọi!"

Nói xong Tô Triết móc ra điện thoại, trực tiếp đáng một cuộc điện thoại cho Bạch Ngọc Thần.

"Con rể, không có vấn đề gì đi?"Lý Hương Cầm có chút không yên lòng.

"Cô Lý yên tâm đi, lần trước Phùng thiếu đưa xe cô cũng nhìn thấy a!"Diệp Thần cười nói.

"Đúng rồi! Nhìn trí nhớ của mẹ này!"

Lý Hương Cầm vỗ trán một cái, quay đầu trừng Tô Vạn Đạt một chút:"Ở cùng với ông lâu, hại đầu óc tôi đều chậm chạp!"

Tô Vạn Đạt khóc không ra nước mắt, ngồi yên cũng bị thương, tại sao việc gì cũng tại ta a?

Chương 85. Tô Triết, ta khuyên ngươi làm người thiện lương (thượng)!

Diệp Thần đồng tình nhìn Tô Vạn Đạt một chút, hi vọng Tô Tuyết Di không bị kế thừa một ít gen của Lý Hương Cầm mới tốt a.

Đỗ Quyên Sơn.

Bạch Ngọc Thần đang đối mặt với ánh mặt trời như thiêu như đốt, nghiêm khắc răn dạy mấy người:

"Các ngươi đều làm việc cẩn thận một chút cho ta, nếu là cái ngôi mộ này xảy ra vấn đề, cẩn thận ta đánh gãy chân của các ngươi!"

"Vâng, Bạch thiếu yên tâm, chúng tôi nhất định cẩn thận!"

Một hán tử trung niên nhanh chóng đáp lại, hắn cũng rất kỳ quái, chẳng phải chỉ là một ngôi mộ hoang sao, Bạch thiếu khẩn trương như vậy làm gì, cũng không phải mộ tổ nhà hắn!

Đúng lúc này điện thoại di động Bạch Ngọc Thần vang lên, hắn cũng không thèm nhìn trực tiếp đưa lên tai:

"Này, ta là Bạch Ngọc Thần, ngươi là ai?"

"Bạch thiếu, là tôi, Tiểu Triết a!"Tô Triết cười theo nói.

"Kháo! Tiểu tử ngươi còn dám gọi điện thoại cho ta, lão tử thật muốn tìm ngươi đây!"

Bạch Ngọc Thần nghe xong là Tô Triết lập tức lửa cháy vô danh, lần trước kém chút bị tên vương bát đản này hại chết, hắn thế mà còn dám gọi điện thoại đến!

Bất quá nghĩ đến tương lai Tô Triết là em vợ Diệp Thần, lại chỉ có thể cắn răng nói:

"Có chuyện mau nói, có rắm mau thả!"

"Khụ khụ, Bạch thiếu có chuyện tôi nghĩ nên hỏi thăm cậu một chút!"Tô Triết mặt mo đỏ ửng, hôm nay Bạch thiếu ăn thuốc nổ?

"Chuyện gì?"

"Cậu còn nhớ tên Diệp Thần kia chứ, hắn nói Phùng gia đem biệt thự số một ở sơn trang Vân Đỉnh tặng cho hắn, có phải thật vậy hay không?"

"Ngọa tào! Phùng gia ra tay mạnh như thế?"

Bạch Ngọc Thần nghe xong sợ ngây người, so sánh với Bạch gia chỉ là tu sửa một cái phần mộ cho cha mẹ Diệp Thần, có vẻ hơi quá keo kiệt đi?

"Bạch thiếu, cậu cũng cảm thấy không thể nào, tôi liền biết tên nhà quê Diệp Thần kia là thổi ngưu bức!"Tô Triết mặt mũi tràn đầy đắc ý nhìn về phía Diệp Thần.

"Nhà quê?"

Bạch Ngọc Thần sững sờ, lập tức cười lạnh:"Tô Triết, ta khuyên ngươi làm người thiện lương! Dám gọi Thần ca nhà quê, coi chừng ngày nào bị người giết chết ngươi cũng không biết!"

"Cái gì?"

Tô Triết mở to hai mắt nhìn, cho là mình nghe lầm.

"Dùng đầu heo của ngươi suy nghĩ thật kỹ đi, ta đều phải gọi hắn một tiếng Thần ca, ngươi tính là cái cọng lông a!"Bạch Ngọc Thần nói xong cúp điện thoại.

"..."

Lần này Tô Triết là triệt để trợn tròn mắt, giống như nhìn quái vật nhìn chằm chằm Diệp Thần.

Bạch thiếu thế mà phải gọi hắn một tiếng ca?

"Coi trai, Bạch thiếu đã nói gì với con? Có phải là tiểu tử họ Diệp gạt chúng ta?"Tô Trọng Hải vội vàng hỏi.

"Hắn hắn không có gạt chúng ta!"

Tô Triết sẽ không biết làm ăn, nhưng cũng không đại biểu hắn ngốc, Bạch Ngọc Thần để hắn như ở trong mộng tỉnhh lại, gia hỏa Diệp Thần này tuyệt không đơn giản!

"Cái gì?"

Người Tô gia nghe xong tất cả đều trợn tròn mắt, ngụ ý chính là Phùng gia thật sự đưa căn biệt thự này cho Diệp Thần?

"Không có khả năng! Hắn rõ ràng là tên nông dân, Phùng gia làm sao có thể đưa căn nhà tốt như vậy cho hắn!"

Trương Tú có chút khó mà tiếp nhận, dưới cái nhìn của nàng coi như Trương gia cũng không có mặt mũi lớn như thế, Diệp Thần chỉ là một tên đến từ nông thôn, dựa vào cái gì?

"Tiểu Triết, cũng không thể nói đùa cùng mọi người!"Tô Trọng Hải cũng phát hoảng.

"Cha, bà nội, cháu nói chính là thật! Vừa rồi Bạch thiếu còn mắng cháu một trận, nói cháu đừng đắc tội Diệp Thần ca!"

Tô Triết khóc không ra nước mắt, giờ phút này đừng nói là nhà quê, ngay cả tên của Diệp Thần hắn cũng không dám kêu, Bạch thiếu cảnh cáo vẫn còn vang vọng bên tai

"Ha ha, con rể của lão nương có bản lĩnh đi?"

Lý Hương Cầm thấy từng người từng người Tô gia giống như quả cà, cao hứng cười nói:"Lão nương đã sớm biết Diệp Thần cùng Tiểu Tuyết là cặp đôi trời sinh, hiện tại xem ra thật sự là quá có ánh mắt!"

"..."

Người Tô gia nghe xong đồng loạt nhìn về phía Lý Hương Cầm, thầm nghĩ thật là nữ nhân vô sỉ, lúc trước người phản đối Diệp Thần cùng Tô Tuyết Di ở cùng nhau mãnh liệt nhất cũng chính là ngươi a!

Ngay cả Tô Tuyết Di đều lúng túng, cũng không biết vài ngày trước là ai không để Diệp Thần vào cửa

"Khụ khụ, lão nhị, chúng ta đi!"

Trương Tú không mặt mũi tiếp nữa đợi, đứng dậy đi ra ngoài.

"Nha, bà già, không ngồi nữa nào? Tôi còn chuẩn bị cắt dưa cho mọi người ăn a!"Lý Hương Cầm giống như tướng quân đánh thắng trận, mười phần đắc ý.

"..."

Người Tô gia lần nữa ném đi ánh mắt khinh bỉ về phía nàng, trong lòng tự nhủ chúng ta tới lâu như vậy ngươi cũng không hô, trước khi đi mới nói muốn cắt dưa hấu, có quỷ mới tin đâu!

"Bà nội, khoan đã!"

Đi tới cửa, Tô Triết do dự mãi vẫn là gọi Trương Tú, đám

người quay đầu một mặt không hiểu nhìn xem hắn.

Tiểu tử này muốn làm gì?

"Cháu nghĩ vị trí tổng giám đốc này không thích hợp, vẫn là để Tô Tuyết Di tới làm đi!"

Tô Triết nói xong quay đầu nhìn về phía Tô Tuyết Di trong phòng khách:"Ngày mai cô tới công ty đi, tôi sẽ không đi!"

Chương 86. Tẩm bổ!

Trương Tú nghe vậy thân thể lung lay, cuối cùng cắn răng, thở dài một tiếng:

"Cũng được! Tiểu Tuyết, ngày mai cháu đi làm đi, hi vọng cháu có thể dẫn đầu Tô gia nâng cao một bước!"

Nói xong, Trương Tú ý vị thâm trường nhìn Diệp Thần một chút, câu nói này chính là nói cho hắn nghe.

"Bà nội yên tâm đi, Tuyết Di khẳng định sẽ!"

Diệp Thần mỉm cười, hắn đương nhiên nghe ra được Trương Tú nói bóng gió, lúc này tỏ thái độ, đồng thời một tiếng 'Bà nội' Cũng biểu thị tha thứ đối phương.

"Tạ ơn bà nội, cháu nhất định sẽ cố gắng!"Tô Tuyết Di rất vui vẻ.

Trương Tú gật gật đầu, lập tức quay người rời đi biệt thự.

"Tiểu Diệp, cháu có bản lĩnh như thế, có thể giới thiệu công việc tốt cho Tiểu Na được hay không?"

Trước khi đi Tô Tuyết Nhã chủ động nói với Diệp Thần:"Nói thế nào Tiểu Na cũng là em gái của cháu, cháu chiếu cố một chút được không?"

"Ách tốt a, có cơ hội tôi sẽ giúp nàng hỏi một chút, Tô Na học cái gì?"

"Nàng là học quảng cáo thiết kế!"

"Được rồi, đã biết!"

Diệp Thần cũng không tiện cự tuyệt, quan hệ hai bên vừa có hòa hoãn, không cần thiết bởi vì một chút chuyện nhỏ mà chơi cứng.

Đưa tiễn người Tô gia, Lý Hương Cầm cao hứng giật nảy mình trong phòng khách.

"Lão bà, em yên tĩnh một chút được không, cứ làm như mình mới 18 vậy"Tô Vạn Đạt đều nhìn không được.

"Tô Vạn Đạt, có phải là ông chê tôi già hay không, muốn đi ra ngoài tìm vợ bé?"

Lý Hương Cầm hung hăng vừa trừng mắt, dọa cho Tô Vạn Đạt tranh thủ thời gian ngậm miệng lại, xem ra lão bà đã sớm tiến vào thời kỳ mãn kinh, ít chọc mới tốt.

Diệp Thần đưa tiễn người Tô gia, trở lại biệt thự nghĩ nghĩ nói với Tô Tuyết Di:

"Nàng dâu, nếu không chúng ta chuyển tới đây ở đi!"

"A? Chỉ hai chúng ta sao?"

Tô Tuyết Di nghe xong, trong lòng không khỏi khẩn trương lên, vụng trộm mắt nhìn cha mẹ.

"Nếu như cô chú thích thì đến ở cũng được a!"Diệp Thần nói.

Hắn sở dĩ nghĩ ở lại đến cũng là có nguyên nhân, linh khí ở sơn trang Vân Đỉnh sung túc hơn so với nội thành, vô cùng hữu ích đối với tu luyện của hắn, không được quá lãng phí.

Còn nữa nói, nếu như trong nhà chỉ có hắn cùng Tô Tuyết Di, ban đêm rất nhiều chuyện đều dễ dàng một chút mà!

"Vậy thì tốt, không khí nơi này lại tốt, rất thích hợp dưỡng lão!"Tô Vạn Đạt nghe thấy Diệp Thần mời hắn đi lên ở, lúc này liền tâm động.

"Dưỡng cái đầu ông!"

Lý Hương Cầm tựa hồ minh bạch suy nghĩ của Diệp Thần, lúc này quát lớn:"Tô Vạn Đạt, một người trung niên như ông muốn dưỡng lão sao? Tôi mặc kệ, ông phải ở nội thành với tôi, nơi này liền để Diệp Thần bọn họ ở đi!"

Tô Tuyết Di khẽ giật mình, lão mụ không phải vẫn muốn ở sơn trang Vân Đỉnh sao?

"Cứ như vậy quyết định! Vợ chồng trẻ các con cũng thêm chút sức, sớm một chút sinh một cháu trai cho mẹ, như vậy là công đức viên mãn!"Lý Hương Cầm nói.

"Mẹ, người nói bậy bạ gì đó, ai muốn sinh con!"

Gương mặt xinh đẹp của Tô Tuyết Di đỏ bừng, nói xong vụng trộm lườm Diệp Thần một chút, kết quả phát hiện gia hỏa này chính một mặt cười xấu xa mà nhìn mình, dọa cho nàng tranh thủ thời gian lại cúi đầu.

"Mẹ và cha con muốn về nhà, con gái, con đưa chúng ta xuống núi thôi!"

Lý Hương Cầm trang bức xong, hài lòng mang theo Tô Vạn Đạt về nhà, Diệp Thần hiểu ý cười một tiếng, đêm nay mình cùng Tô Tuyết Di có hi vọng.

Thời gian rất nhanh tới ban đêm, Tô Tuyết Di cũng về tới biệt thự.

"Hắc hắc, nàng dâu, em trở về rồi!"

Diệp Thần làm cả bàn đồ ăn, nhìn thấy Tô Tuyết Di trở về lập tức lộ ra bộ mặt Trư ca.

"Ân."

Khuôn mặt Tô Tuyết Di đỏ lên tiếng như muỗi kêu, tâm như hươu con xông loạn, nàng luôn cảm giác ban đêm sẽ phát sinh chút gì, giờ phút này cũng không dám nói chuyện lớn tiếng.

Diệp Thần vội vàng đem Tô Tuyết Di kéo đến phòng ăn, chuẩn bị cơm nước xong xuôi liền 'Làm việc', cũng sớm cáo biệt thân phận 'Sơ ca', miễn cho tổng bị Nhị sư tỷ chế giễu!

Hai người tới phòng ăn, Tô Tuyết Di nhìn thấy thức ăn trên bàn không khỏi ngẩn người.

"Diệp Thần, đây đều là anh làm?"Tô Tuyết Di trợn mắt lên, mặt mũi tràn đầy biểu lộ kinh ngạc.

"Đúng vậy a, buổi chiều lão công cố ý đi chợ bán thức ăn gần đây mua, khá mới mẻ!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

Tô Tuyết Di nhịn không được liếc mắt, trong đầu lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, rau hẹ, hàu, thận dê những thứ này đều không phải bổ thận tráng dương cho nam nhân sao?

Mà lại gia hỏa Diệp Thần này còn đập ba quả trứng sống cho mình hút, ăn nhiều đồ đại bổ như vậy, hắn muốn làm gì?

"Ăn a, nàng dâu!"Diệp Thần cười nói.

"Ùng ục!"

Bụng Tô Tuyết Di kêu lên, bởi vì Diệp Thần làm đồ ăn xác thực quá thơm!

Còn may trên bàn còn có một đĩa gân trâu kho nhìn tương đối bình thường, Tô Tuyết Di cầm lấy đũa, nhẹ nhàng kẹp lên một

khối gân trâu đưa vào bên trong miệng.

Gân trâu co dãn hơi cay, mềm mại trơn trượt trong miệng, ăn rất ngon!

Chương 87. Nói lời giữ lời!

Một bữa cơm rất nhanh liền kết thúc, cả đĩa gân trâu bị Tô Tuyết Di ăn một nửa, khiến cho Diệp Thần đều cho nhìn trợn tròn mắt!

"Nhìn, nhìn người ta như vậy làm gì?"

Gương mặt xinh đẹp của Tô Tuyết Di đỏ bừng, Diệp Thần đáng chết không ăn những đồ ăn này, hiện tại thèm không nhịn được đi?

"Nàng dâu, nguyên lai em thích ăn roi trâu a, ngày mai lão công sẽ lại mua nhiều một chút!"Diệp Thần nghiêm túc nói.

"Anh vừa nói cái gì?"Tô Tuyết Di mở to hai mắt nhìn.

"Roi trâu a!" (Cơ quan sinh dục của trâu)

"Ọe!"

Tô Tuyết Di nghe xong là 'Roi trâu', lúc này cảm thấy buồn nôn, đứng người lên nhanh chóng chạy tới hướng phòng vệ sinh, chỉ chốc lát trong phòng vệ sinh liền truyền đến âm thanh nôn mửa của nàng.

"Cô nàng này làm sao vậy, vừa rồi còn ăn rất thơm ngon nha!"

Diệp Thần gãi đầu một cái, tự mình kẹp lên một khối gân trâu đưa vào trong miệng, tự lẩm bẩm:"Mùi vị không tệ a, rốt cuộc là thế nào?"

Qua rất lâu, Tô Tuyết Di mới từ trong phòng vệ sinh đi ra.

"Nàng dâu, em không sao chứ, có phải là thân thể không thoải mái, để lão công bắt mạch cho em đi!"Diệp Thần thấy sắc mặt nàng tái nhợt, có chút đau lòng nói.

"Không cần!"

Tô Tuyết Di cắn chặt răng trắng hung hăng trừng Diệp Thần một chút, người xấu này thế mà làm roi trâu cho nàng ăn, thật là buồn nôn!

Hai người cơm nước xong xuôi nhìn sẽ TV, Diệp Thần thấy Tô Tuyết Di ngáp, cười nói:

"Nàng dâu, em buồn ngủ a, chúng ta đi nghỉ ngơi đi?"

"Diệp Thần, có phải là anh sớm mong tôi mệt rã rời đúng không? Đừng quên ranh giới ngăn cách giữa chúng ta!"Tô Tuyết Di nói xong yêu kiều hừ một tiếng, lắc lắc bờ eo thon đi vào phòng ngủ.

"Hắc hắc, hôm nay trẫm liền muốn 'Thống nhất giang sơn', đâu thèm ranh giới ngăn cách!"

Diệp Thần nhìn xem bóng lưng yểu điệu của Tô Tuyết Di, nuốt ngụm nước bọt tự nhủ cười nói.

Chờ hắn về đến phòng, Tô Tuyết Di đã ngủ, bất quá Diệp Thần phát hiện cô nàng này trong chăn có chút phát run, lạnh sao?

Đã dạng này, mình nhất định phải cho nàng chút ấm áp mới được!

Diệp Thần thuần thục cởi y phục xuống chui vào trong chăn, ôn nhu nói:"Nàng dâu, em có phải lạnh hay không, nếu không để lão công cho ấm a?"

"Vậy, vậy anh chỉ có thể ôm thôi, không được làm gì khác!"

Gương mặt xinh đẹp của Tô Tuyết Di đỏ bừng, nghĩ thầm liền để gia hỏa này ôm một cái đi, dù sao cũng không phải không có ôm qua.

"A? Chỉ có thể ôm sao?"Diệp Thần im lặng.

"Không ôm liền ngủ đi!"

"Ôm ôm ôm!"

Diệp Thần nghe xong gấp, có thể ôm ngủ cũng coi như có tiến bộ, dù sao cũng tốt hơn so với cái đường ranh giới khỉ gió kia, bằng không ngủ một giấc chẳng khác gì chơi cờ.

Lúc đầu Tô Tuyết Di bị Diệp Thần ôm lấy từ phía sau, khẩn trương đến toàn thân phát run, liền giống như chạm vào điện.

"Nàng dâu, em không cần khẩn trương, lão công khẳng định không làm gì khác!"Diệp Thần thấy thế cười hì hì an ủi.

"Hừ, anh dám!"

Khuôn mặt Tô Tuyết Di đỏ lên, cũng may Diệp Thần 'Nói lời giữ lời', thời gian dần qua nàng cũng buông lỏng, thẳng đến mơ màng thiếp đi.

Ngày kế tiếp trời còn chưa sáng. Diệp Thần liền tỉnh.

Nhìn xem Tô Tuyết Di giống con mèo nhỏ co quắp tại trong lồng ngực của mình, Diệp Thần kìm lòng không được nhẹ nhàng hôn một cái lên cái trán bóng loáng của nàng.

Một cỗ mùi thơm xử nữ nhàn nhạt truyền đến, khiến người say mê!

Diệp Thần rón rén xuống giường, một mình đi vào sân sau bắt đầu luyện công buổi sáng.

Cái gọi là luyện công buổi sáng, kỳ thật chính là đả tọa, hắn ngồi xếp bằng trên cỏ xanh, nhắm mắt lại, chân khí trong cơ thể theo khống chế du tẩu quanh thân.

Đợi đến lúc mặt trời mới lên, Diệp Thần mới chậm rãi mở mắt ra thở một hơi dài.

"Linh khí nơi đây vẫn là quá mỏng manh!"

Muốn tăng thêm tốc độ tu luyện, chỉ có thể dùng một chút phương pháp đặc thù, tỉ như đan dược gia trì.

Từ khi cùng Trần Đạt trò chuyện xong, Diệp Thần liền thực sự muốn tăng cao tu vi, chỉ có thực lực bản thân cường đại, đợi đến nguy hiểm sắp tiến đến mới có thể chiến một trận!

Trở lại biệt thự, Diệp Thần đi phòng bếp làm bữa sáng.

Hắn vừa làm xong mì sợi bưng ra, liền thấy Tô Tuyết Di mắt buồn ngủ tỉnh táo rời giường.

"Nàng dâu, em đã dậy rồi?"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng:"Mau tới ăn điểm tâm đi, ăn xong lão công đưa đi đi làm!"

"Diệp Thần, anh rời giường lúc nào sao không gọi?"Tô Tuyết Di dụi dụi con mắt, một bộ dáng vẻ chưa tỉnh ngủ.

"Lão công nhìn em vẫn ngủ ngon, cho nên không có gọi, nếm thử mì lão công làm xem!"Diệp Thần cười nói.

Tô Tuyết Di gật gật đầu, nhìn xem mì thịt bò thơm ngào ngạt trước mặt, nàng kẹp lên một nắm mì sợi, thử trượt một chút hút vào bên trong miệng, vị giác trong nháy mắt nở rộ!

"Oa! Ăn ngon thật!"Tô Tuyết hoảng sợ nói.

Không nghĩ tới tài nấu nướng của người đàn ông này còn bổng như thế!

"Chuyện nhỏ, không chỉ hàng của lão công ngon, mà đồ lão công nấu nướng cũng rất ngon!"

"Quá tốt rồi, vậy sau này đồ ăn trong nhà sẽ là anh làm đi?"

"…"

Diệp Thần nghe xong trong nháy mắt trợn tròn mắt.

Quả nhiên, người không thể tùy tiện trang bức, bằng không rất dễ dàng dời tảng đá nện vào chân của mình!

Chương 88. Diệp Thần hứa hẹn!

Một lát sau Tô Tuyết Di đã ăn xong nguyên một bát mì, ngay cả nước dùng đều uống sạch, ăn uống no đủ còn rất không thục nữ nấc một cái.

"Đều tại anh, làm mì ngon như vậy!" Khuôn mặt Tô Tuyết Di đỏ lên, gắt giọng nói.

"..."

Xong!

Cô nàng này cuối cùng vẫn là kế thừa gen của Lý Hương Cầm.

Hai người cơm nước xong xuôi, Diệp Thần lái xe trực tiếp đưa Tô Tuyết Di đi công ty.

"Đúng rồi, chuyện lần trước em nói cho anh, anh suy nghĩ kỹ chưa?"Tô Tuyết Di đột nhiên hỏi.

"Chuyện gì?"

"Em có chút vốn, anh cũng không thể ngày ngày rảnh rỗi không làm gì, bằng không để em mở cái phòng khám bệnh cho anh đi, dù sao y thuật của anh tốt như vậy!"

"Ách chuyện này sau này hãy nói đi!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, kỳ thật hắn cũng chuẩn bị đi dạo chơi phố thuốc Đông Y Ninh Châu, nhìn xem có thể mua được Linh Chi Ngàn Năm hay không, muốn luyện chế Trúc Cơ Đan tăng

cao tu vi, thuốc này ắt không thể thiếu!

Rất nhanh, đến công ty Tô gia.

"Nàng dâu, giữa trưa có muốn hay không lão công đến đưa cơm hay không?"

"Không cần, công ty cũng có cơm!"

Diệp Thần nghe xong cũng không nhiều lời cái gì, đưa mắt nhìn Tô Tuyết Di đi vào công ty, nhưng vào lúc này điện thoại di động của hắn vang lên, xem xét là Bạch Ngọc Thần gọi tới.

"Thần ca, bây giờ ngài có rảnh hay không?"Bạch Ngọc Thần bồi tiếp cẩn thận hỏi.

"Chuyện gì, nói!"

"Phần mộ của bác trai bác gái đã được đắp kín, nếu không ngài tới xem một chút?"

"Tốt, tôi đến ngay!"

Diệp Thần cúp điện thoại, lái xe rất nhanh liền chạy tới Đỗ Quyên Sơn.

Nhìn phần mộ điêu khắc tinh mỹ trước mắt rực rỡ hẳn lên, tâm tình Diệp Thần nặng nề quay đầu nói với Bạch Ngọc Thần

"Lần này cám ơn Bạch gia các người!"

"Thần ca khách khí, đây là chúng ta phải làm!"Bạch Ngọc Thần nghe xong vội vàng nói.

Diệp Thần quay đầu lại nhìn xem danh tự cha mẹ nuôi trên bia mộ, trong mắt lóe lên một vòng hàn quang lạnh lẽo, lẩm bẩm nói:

"Hai mươi năm, bút trướng này là thời điểm thanh toán!"

"..."

Bạch Ngọc Thần nghe được câu này, toàn thân run lên, hắn mơ hồ cảm giác được cuộc sống an ổn ở Ninh Châu sắp kết thúc!

Diệp Thần lần nữa quỳ xuống dập đầu, sau khi đứng dậy lấy điện thoại di động ra đi đến một bên bấm một số điện thoại.

"Ảnh TỬ, có thể bắt đầu, bắt đầu từ kim Dạ Vũ đi!"Thanh âm Diệp Thần băng lãnh.

"Điện chủ, không phải diệt môn sao?"

"Ta thay đổi chủ ý, để bọn chúng chó cắn chó, hiện tại còn không phải thời điểm đánh cỏ động rắn!"

"Vậy"

"Trước hết để cho bọn họ cảm thụ một chút uy hiếp tử vong, ta muốn để người nhà họ Kim chủ động quỳ gối trước phần mộ cha mẹ ta sám hối!"

"Minh bạch!"

Diệp Thần nói xong cúp điện thoại, quay đầu phát hiện Bạch Ngọc Thần vẫn quỳ gối đốt vàng mã trước phần mộ cha mẹ của hắn.

"Bạch Ngọc Thần, cậu đứng lên đi!"

"Vâng!"

Bạch Ngọc Thần nghe xong vội vàng đứng người lên, Diệp Thần hướng hắn đi tới nhàn nhạt hỏi:"Ninh Châu có Trung y quán nào tốt không, biết trong tay ai có Linh Chi Ngàn Năm không?"

"Linh Chi Ngàn Năm?"

Bạch Ngọc Thần nhíu mày cẩn thận nghĩ nghĩ, cuối cùng có chút không xác định nói:"Chúng Sinh Đường giống như có một gốc, nhưng đó là trấn điếm chi bảo của bọn họ, năm đó có người ra giá hàng triệu đều không có bán a!"

"Chúng Sinh Đường? Danh tự nghe rất quen tai a!"Diệp Thần sững sờ.

"Lão bản Chúng Sinh Đường chính là Tôn Trường Sinh, hắn không phải đồ đệ của ngài sao?"

"Đồ đệ của ta?"

Diệp Thần vỗ trán một cái lúc này mới nhớ tới, lần trước tại Tô gia có lão đầu nhất định phải bái hắn làm thầy, không phải chính là Tôn Trường Sinh sao!

"Đem địa chỉ cho ta!"

"Đường 81…."

Bạch Ngọc Thần nhanh chóng nói ra địa chỉ, Diệp Thần gật gật đầu trước khi đi còn nói với Bạch Ngọc Thần:

"Lần này Bạch gia giúp ta, về sau có việc có thể gọi điện thoại cho ta!"

"Tạ ơn Thần ca!"

Nghe được Diệp Thần nói như vậy, Bạch Ngọc Thần sướng đến phát rồ rồi!

Có thể được một cái hứa hẹn của Diệp Thần, so với những thứ như tiền còn hơn rất nhiều, nhất là loại hắc đạo thế gia như bọn họ, thời khắc mấu chốt không chừng có thể cứu mạng a!

Chờ Diệp Thần rời đi Đỗ Quyên Sơn, Bạch Ngọc Thần trở lại trên xe mình tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho phụ thân.

"Cha, Diệp tiên sinh rất hài lòng về phần mộ cha mẹ của hắn, còn nói về sau Bạch gia có việc có thể tìm hắn!"Bạch Ngọc Thần nói.

"Làm tốt!"

Bạch Vĩnh Chính nghe xong lập tức hưng phấn không thôi, cười nói:"Nếu như Diệp tiên sinh có thể giúp chúng ta, tên Hồng Hổ kia không đủ gây sợ!"

"Con cũng là nghĩ như vậy, chỉ cần Hồng Hổ không có, Bạch gia liền có thể chân chính thống nhất hắc đạo Ninh Châu!"Bạch Ngọc Thần cười to.

Tại Ninh Châu ngoại trừ bang phái của Bạch Vĩnh Chính ra, còn có một bang phái gọi là Vạn Hổ Bang!

Bang chủ Hồng Hổ là cao thủ võ đạo, địa bàn của Bạch lão đại đều tại phía nam Ninh Châu, Vạn Hổ Bang thì tại phía bắc, hai cái bang phái thường xuyên phát sinh đánh nhau, như nước với lửa.

Mặc dù Bạch gia có Bạch Uyên, nhưng sau lưng Hồng Hổ người ta cũng có chỗ dựa thế lực.

Cho nên diệt Vạn Hổ Bang là chuyện Bạch Vĩnh Chính muốn làm nhất.

Chương 89. Công nhân gãy chân!

Chúng Sinh Đường.

Người đến khám bệnh bốc thuốc cũng là nối liền không dứt.

Diệp Thần rất nhanh liền lái xe đuổi tới, vừa xuống xe còn không có vào cửa một cỗ mùi thảo dược thơm ngát liền xông vào mũi.

"Chỉ cần người trên đời không bệnh, lo gì trên kệ thuốc sinh bụi."

"Có thể treo lên câu đối này, Tôn Trường Sinh cũng coi như hạng người y đức cao thượng."

Diệp Thần nhìn xem bảng hiệu chữ vàng treo ở cổng cười nhạt một tiếng, vừa nói vừa đi vào y quán

"Tiên sinh, ngài đến khám bệnh hay là bốc thuốc?"Một cô gái xinh đẹp mặc áo khoác trắng tiến lên chào đón, cười nhẹ nhàng mà nhìn xem Diệp Thần hỏi.

"Tôi đến mua thuốc!"

"A, ngài muốn mua gì thuốc, có đơn thuốc của thầy thuốc sao?"

"Không có, tôi muốn mua Linh Chi Ngàn Năm!"Diệp Thần lắc đầu.

"..."

Sắc mặt nữ hài nguyên bản còn có nét tươi cười, vừa nghe thấy câu này trong nháy mắt liền thay đổi, nghiêm mặt nói:

"Tiên sinh, bên trong tiệm thuốc chúng ta không có Linh Chi Ngàn Năm!"

"Không đúng sao, tôi nghe người ta nói Chúng Sinh Đường có a, hay đó là trấn điếm chi bảo của các người a!"Diệp Thần sững sờ, tên Bạch Ngọc Thần kia cũng không dám lừa gạt mình đi?

"Tôi nói không có là không có, nếu tiên sinh không xem bệnh, liền mời rời đi!"Nữ hài khẽ cau mày lại, trực tiếp hạ lệnh trục khách.

"Nếu không cô gọi Tôn Trường Sinh ra đây, tôi hỏi hắn được không?"

"Lớn mật! Tên của gia gia há là thứ mà người ngoài như cậu có thể gọi!"Nữ hài nghe xong lập tức mở to hai mắt quát lớn.

Mộ cái trừng mắt như thế không khỏi làm Diệp Thần run người.

Đúng lúc này, cửa tiệm đột nhiên truyền đến một trận huyên náo!

"Tránh ra, mau tránh ra!"

Vừa dứt lời, mấy tên công nhân kiến trúc mặc đồ rằn ri đầu đội nón bảo hộ đầy mồ hôi giơ lên một cái cáng cứu thương vọt vào.

Diệp Thần quay đầu tập trung nhìn vào, chỉ thấy trên cáng cứu thương nằm một người nam tử trung niên, chỗ khớp bắp chân phải của hắn máu me đầm đìa, trong đó có một xương cốt đoạn trắng hếu giống như cây gai đồng dạng trần trụi bên ngoài, nhìn khiến da đầu run lên!

Không ít người nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đều nghiêng đầu đi không còn dám xem lần thứ hai!

"A đau quá a!"

Nam nhân trên cáng cứu thương thống khổ kêu thảm, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu đã sớm làm ướt toàn thân của hắn.

"Thầy thuốc, cứu mạng a! Nhanh mau cứu hắn đi!"

Cáng cứu thương được mang lên trước mặt chỗ ngồi của thầy thuốc, một công nhân có làn da ngăm đen mặt mũi tràn đầy lo lắng nói với thầy thuốc.

"Hắn làm cái gì, làm sao lại thành dạng này?"

Thầy thuốc Chúng Sinh Đường nhìn thấy người bị thương, lông mày cũng nhíu lại.

Đầu gối người bị thương đã hoàn toàn tróc ra, toàn bộ bắp chân phải gần như chỉ dựa vào một chút da thịt nối lại với nhau, có thể nói hoàn toàn đứt gãy.

"Thầy thuốc, chúng ta đều là công nhân xi măng, hắn không cẩn thận ngã xuống từ lầu ba té gãy chân, cầu ngài tranh thủ thời gian giúp hắn nối chân lại a!"Người công nhân cuống quít giải thích nói.

"Cái này không tốt lắm a!"

"Ta đề nghị các người vẫn là tranh thủ thời gian đưa hắn đi bệnh viện, có thể phải cắt bỏ!"Thầy thuốc lắc đầu.

Xương đùi nam nhân gãy thành ba bốn đoạn, Trung y sao có thể nối được!

"A? Không thể cắt a!"

Người bị thương nghe xong gấp đến độ hốc mắt đỏ bừng, hắn nhìn xem bác sĩ đau khổ cầu khẩn nói:"Con trai tôi sắp lên đại học, hắn còn đang chờ học phí của tôi a, thầy thuốc, ngài không thể cắt bỏ a!"

"Cái này nếu không cắt, tiếp tục chuyển biến xấu sẽ lấy mệnh!"Thầy thuốc cau mày nói.

"Trung y không phải am hiểu nhất là nối xương sao, tôi không sợ đau nhức, thầy thuốc, tôi van cầu ngài!"Người bị thương là một đại nam nhân, trước mọi người khóc lớn lên.

"Thật xin lỗi, xương cốt này chỉ sợ Hoa Đà tới cũng không tiếp nổi!"Thầy thuốc bất đắc dĩ lắc đầu.

"Để tôi đi gọi gia gia!"

Nữ hài mới vừa rồi phát sinh tranh chấp cùng Diệp Thần thấy nam nhân gào khóc nhức đầu không đành lòng, tranh thủ thời gian chạy tới sân sau Chúng Sinh Đường.

"Ai, hiện tại kiếm tiền thật không dễ dàng!"

"Ai nói dễ a, nhất là những công nhân này, vất vả làm một năm, đụng phải một chủ thầu không đáng tin cậy, lúc này một phân tiền tiền lương đều không lấy được!"

"..."

Người người vây xem cũng khe khẽ bàn luận.

"Để tôi tới xem cho!"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, hắn nhìn ra được nam nhân này chỉ là dựa vào ý chí kiên cường chèo chống, kỳ thật hắn sớm đã chảy máu quá nhiều, còn như vậy sẽ bị sốc!

"Tiểu tử, cậu là ai? Đây cũng không phải là chỗ đùa giỡn!"Thầy

thuốc thấy Diệp Thần đi tới, nhìn hắn tuổi còn trẻ không khỏi nhắc nhở.

"Yên tâm, tôi cũng là Trung y, tôi có thể nối liền xương đùi của vị đại ca này!"Diệp Thần nói.

"Nói đùa cái gì!"

Thầy thuốc nghe xong không khỏi nổi nóng nói:"Bị thương thành dạng này ngay cả ta đều không dám tiếp, cậu là người từ Trung Y Học Viện nào đi ra, cũng dám ở đây làm loạn!"

Diệp Thần lười nhác tranh luận cùng tên thầy thuốc này, hắn quay đầu nói với người bị thương:"Đại ca, nếu như anh tin tưởng lời của tôi, tôi sẽ giúp anh nối xương đùi lại, cam đoan trở lại y như lúc anh chưa bị tổn thương!"

Chương 90. Chiết Diệp Thủ!

"Cái này là thật sao?"Nam nhân nghi ngờ nhìn xem Diệp Thần.

"Tiểu ca, cậu cũng không nên gạt chúng ta a, chân lão Lý bị thương nặng như vậy, cậu thật có thể nối lành sao?"Một công nhân khác cũng đưa ra chất vấn.

"Bây giờ có phải là hô hấp của anh khó khăn, ánh mắt mơ hồ?"Diệp Thần hỏi người bị thương.

"Đúng, cậu, làm sao cậu biết?"

"Đây là dấu hiệu trước cơn sốc, nếu anh cứ tiếp tục như vậy, đùi phải sẽ thật giữ không được!"

"A!"

Nam nhân nghe xong cắn răng quyết tâm liều mạng, nói với Diệp Thần:"Tiểu ca, vậy chân tôi liền giao cho cậu, xin cậu nhất định phải giúp tôi nối lại nó!"

"Được, tuyệt đối không có vấn đề!"Diệp Thần gật đầu.

"Người trẻ tuổi, cậu cũng không nên làm ẩu a, xảy ra chuyện sẽ liên lụy Chúng Sinh Đường chúng ta!"Thầy thuốc bên cạnh có chút tức giận nói.

Diệp Thần không nói chuyện, nhìn thấy lọ cồn bên cạnh, thuận tay lấy ra xoa xoa tay, lập tức đem tay nhẹ nhàng đặt lên chỗ xương gãy của người bị thương, người kia lập tức đau đến hít vào ngụm khí lạnh!

Một giây sau hai ngón tay Diệp Thần khép lại, thế tựa như tia

chớp điểm mấy lần trên cái đùi bị thương, toàn bộ đùi phải của nam nhân trong nháy mắt tê liệt!

Ngay sau đó hắn dùng một bộ thủ pháp đặc thù, đem vị trí xương đùi đặt lại chỗ cũ, cuối cùng nhẹ nhàng đẩy tại lòng bàn chân của nam nhân.

Răng rắc!

Một tiếng xương cốt trở lại vị trí cũ vang lên, đoạn xương đùi gãy thành vài đoạn thế mà được hắn nối lại với nhau một cách kín kẽ!

"..."

Một đợt thao tác này làm cho tất cả mọi người nhìn trợn tròn mắt, ngay cả y sư chủ trì của Chúng Sinh Đường lão Lưu cũng mở to hai mắt nhìn, loại thủ pháp nối xương kì lạ này hắn cũng chưa từng gặp qua trong sách.

"Chiết Diệp Thủ!"

Lão Lưu đột nhiên hoảng sợ nói.

"Lưu thầy thuốc, cái gì mà Chiết Diệp Thủ a?"Bên cạnh có hộ sĩ (y tá) không hiểu hỏi.

"Chiết Diệp Thủ là một pháp môn nối xương thất truyền của Đạo gia, tương truyền trước khi tu luyện pháp môn nối xương này, phải đập nát lá cây, sau đó chỉ dựa vào hai tay nối liền lá cây!"

"Trời ạ, thế này thì quá mức rồi?"

Tất cả mọi người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, đập nát lá cây rồi làm sao có thể nối lại?

"Cốt toái bổ, bổ cốt chi, hoài ngưu tất, đỗ trọng, ba bảy"

Diệp Thần thuận miệng nói ra một cái phương thuốc, quay đầu nói với thầy thuốc bên cạnh:"Làm phiền lão đem những dược vật này đập nát thành bùn, đun nóng đến khoảng hai mươi độ rồi đắp lên cho người bị thương!"

"A, tốt tốt tốt!"

Lão Lưu nuốt ngụm nước bọt, tranh thủ thời gian phân phó hộ sĩ đi bốc thuốc.

Hắn sớm bị thủ pháp nối xương thành thạo của Diệp Thần chinh phục, người trẻ tuổi trước mắt này tuyệt đối là cao thủ nối xương đỉnh tiêm trong giới Trung y a!

Sân sau Chúng Sinh Đường.

Trong sân trồng đầy các loại thảo dược, trong không khí từ đầu đến cuối thoang thoảng một cỗ hương thảo dược nhàn nhạt.

Lúc này Tôn Trường Sinh đang ngồi ở trong sân nói chuyện phiếm cùng một người nam tử trung niên.

"Tôn lão, lần này vô luận như thế nào ngài nhất định phải mau cứu cha của tôi a!"

Nam tử áo mũ chỉnh tề, tướng mạo xem xét cũng không phải là người bình thường, bất quá giờ phút này lại là mặt mũi tràn đầy lo lắng

"Linh Chi Ngàn Năm là trấn điếm chi bảo của Chúng Sinh Đường ta, bất quá tính mạng Hàn lão đang như ngàn cân treo sợi tóc, nếu như cần thì lấy đi thôi!"

Hàn gia là thương nghiệp trồng dược liệu lớn nhất, tỉnh thành Tôn Trường Sinh cùng gia chủ Hàn gia lại là lão bằng hữu, bởi vậy trầm tư một lát liền đáp ứng thỉnh cầu của nam nhân.

"Tạ ơn Tôn lão!"

Hàn Bân nghe xong kích động không thôi, nói:"Chuyên gia Kinh Thành, lại thêm Linh Chi Ngàn Năm của ngài, cha tôi nhất định có thể khôi phục!"

"Kỳ thật, ta ngược lại thật ra nhận biết một thần y, y thuật của hắn tuyệt không chênh lệch so với chuyên gia Kinh Thành!"Trong đầu Tôn Trường Sinh đột nhiên hiện ra hình ảnh một người.

"Thần y?"

Hàn Bân khẽ cau mày nói:"Có thể để cho ngài xưng hô thần y, nhất định là ẩn sĩ cao nhân nào đó đi?"

"Cũng là không phải, tuổi của hắn không lớn!"Tôn Trường Sinh cười nói.

"..."

Thấy đối phương không tin, Tôn Trường Sinh cũng không có giải thích quá nhiều, đứng dậy đi vào gian phòng của mình rất nhanh liền ôm một cái hộp gấm ra, hắn vừa định đem hộp gấm giao cho nam tử, một nữ hài hùng hùng hổ hổ chạy vào sân, thở hổn hển nói

"Gia gia, ngài, ngài mau đi ra xem một chút đi"

"Nha đầu, chuyện gì mà kinh hoảng như thế?"

Tôn Trường Sinh khẽ nhíu mày, nữ hài là cháu gái của hắn, họ Tôn tên Bảo Bảo, từ nhỏ cha mẹ mất sớm, được một tay hắn nuôi nấng, năm nay mới tốt nghiệp từ Trung Y Học Viện.

"Bên ngoài có một bệnh nhân bị thương rất nặng, Lưu thầy thuốc bọn họ đều không có cách nào, gia gia người mau đi xem một chút đi!"Tôn Bảo Bảo lo lắng nói.

"Tốt, mau dẫn ta đi!"

Nghe xong có bệnh nhân trọng thương, Tôn Trường Sinh cũng không đoái hoài tới Hàn Bân, lúc này bước nhanh đến đại sảnh.

Mấy người vừa tới đại sảnh Chúng Sinh Đường, nhìn thấy các bệnh nhân đang tập hợp một chỗ nghị luận ầm ĩ.

"Phiền phức nhường một chút, Tôn lão tới!" Hộ sĩ trong tiệm thấy Tôn Trường Sinh ra, vội vàng hô lên bầy người.

"Tôn lão!"

Chương 91. Tôn Bảo Bảo!

"Tôn lão, nghĩ không ra trong tiệm lão còn có thầy thuốc lợi hại như vậy a?"

"Quá thần kỳ, xương cốt rõ ràng gãy thành mấy đoạn, hiện tại thế mà có thể đứng lên đi lại!"

"..."

Đám người còn đang nghị luận, Tôn Trường Sinh nhíu mày đến gần xem xét, kết quả liếc mắt liền thấy được Diệp Thần.

"Diệp thần y?"

Tôn Trường Sinh đầu tiên là sững sờ, lập tức mặt mũi tràn đầy nhiệt tình tiến lên nghênh đón, chủ động đưa tay ra.

Tôn Bảo Bảo thấy cảnh này sợ ngây người, gia gia làm sao lại nhận biết gia hỏa này?

"Tôn lão, xin chào!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, ánh mắt liền bị hộp gấm trong tay hắn hấp dẫn lấy.

"Tôn thầy thuốc, cám ơn ngài, tạ ơn Chúng Sinh Đường đã cứu huynh đệ chúng tôi!"Mấy người công nhân biết được Tôn Trường Sinh là lão bản Chúng Sinh Đường, nhao nhao gửi lời cảm ơn về phía hắn.

"Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Tôn Trường Sinh một mặt mộng bức, cũng may lão Lưu ở bên

cạnh đem trọn vẹn chân tướng nói một lần.

"Lão Lưu, lão không nối được chân cho vị công nhân này sao?"Tôn Trường Sinh cảm thấy giật mình, bởi vì thuật nối xương của Lưu thầy thuốc là phi thường lợi hại.

"Ta không được!"

Lão Lưu nhìn xem người bị thương đã có thể đứng thẳng, chỉ chỉ bắp chân của hắn, cười khổ nói:"Xương cốt của người bị thương đã gãy thành mấy khúc, chỉ có Chiết Diệp Thủ của vị cao nhân này có thể nối lại!"

"Cái gì? Chiết Diệp Thủ?"

Tôn Trường Sinh nghe xong tròng mắt trợn tròn lên, nhìn xem mặt mũi Diệp Thần tràn đầy cả kinh nói:"Diệp thần y, cậu thế mà biết được thuật nối xương Chiết Diệp Thủ thất truyền của Đạo gia?"

"Trước kia luyện qua, rất lâu không dùng đến!"Diệp Thần nhún vai, một mặt bình tĩnh nói.

Tôn Trường Sinh nuốt ngụm nước bọt, Diệp Thần tuổi còn trẻ mà đã cường hãn như vậy!

"Thầy thuốc, ngài xem tiền thuốc men bao nhiêu tiền"

Lão Lý thụ thương nói xong từ trên người móc ra một cái túi tiền cũ nát, lấy ra một tấm thẻ ngân hàng.

"Giữ lại tiền cho con trai anh đi học đi, tương lai chờ hắn phát đạt lại đến trả cho tôi!"Diệp Thần nói.

Lão Lý nghe xong lập tức nghẹn ngào, một giây sau hắn cúi người một cái với Diệp Thần, run giọng nói:

"Tiểu thần y, đời này lão Lý tôi đều cảm kích cậu!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, lão Lưu vô cùng bội phục y đức của Diệp Thần, hắn tự nhiên cũng không đòi thêm tiền, chỉ lấy giá vốn dược liệu, cộng lại cũng không đến năm trăm!

"Oa! Đây cũng quá có lời đi, năm trăm khối?"

"Nếu là đi bệnh viện, không chừng bỏ nhiều tiền hơn mà vẫn phải cắt a!"

Mà lão Lý cũng không ngừng cảm tạ, cuối cùng mới cùng nhóm công nhân rời đi.

Những bệnh nhân khác chờ lão Lý bọn họ vừa đi nhao nhao vây quanh, mồm năm miệng mười đều muốn Diệp Thần xem bệnh cho mình.

"Tiểu thần y, cậu cũng xem cho tôi một chút đi!"

"Đúng a, tôi đau bụng đã mấy ngày, tiểu thần y mở cho tôi chút thuốc đi?"

"..."

Tôn Trường Sinh thấy thế dở khóc dở cười, đành phải ra hoà giải nói Diệp Thần mệt mỏi muốn nghỉ ngơi một chút, lúc này đám người mới coi như thôi.

"Diệp thần y, chúng ta về phía sân sau uống chén trà đi!"Tôn Trường Sinh đề nghị.

"Ân, vừa vặn tôi tìm lão có việc thương lượng!"Diệp Thần gật đầu.

Đến sân sau, Tôn Trường Sinh mời Diệp Thần ngồi xuống, xoay người vào trong phòng ngâm vài chén trà rồi đi ra.

"Sư phụ, đây là lá trà trân quý của đồ đệ, ngài nếm thử!"Tôn Trường Sinh một mực cung kính đưa lên chén trà.

"Gia gia, người, người gọi hắn cái gì?"

Tôn Bảo Bảo thấy cảnh này, cái cằm đều muốn rơi trên mặt đất.

"Để ta giới thiệu cho các người một chút đi, vị này là Diệp Thần tiên sinh, cũng là sư phụ ta! Hàn Bân, trước đó ta nói thần y, chính là lão nhân gia này!"

Tôn Trường Sinh không thèm để ý chút nào, nói xong còn đem Tôn Bảo Bảo gọi đến gần, nghiêm mặt nói:

"Bảo Bảo, về sau Diệp tiên sinh chính là sư tổ của cháu, biết chưa?"

Nếu như Diệp Thần có thể dạy cháu gái một chiêu nửa thức, như thế liền đủ Tôn Bảo Bảo dùng cả đời, Tôn Trường Sinh tính toán rất sâu sa!

"Cái gì?"

Tôn Bảo Bảo nghe xong cả người đều muốn hỏng mất, nàng cùng Diệp Thần rõ ràng là người đồng lứa, làm sao lại biến thành sư tổ?

"Tôn lão, nàng là cháu gái của lão?"

Diệp Thần quan sát tỉ mỉ Tôn Bảo Bảo một chút, cô nàng này có búi tóc ở sau đầu, dáng dấp có chút mập như trẻ con, làn da trắng nõn phấn nộn, dáng người không cao nhưng lại rất cân xứng, thời điểm nàng tức giận chu miệng nhỏ, trông giống như búp bê.

"Đúng vậy! Bảo Bảo, còn không gọi sư tổ!"Tôn Trường Sinh cười nói.

"Cháu không gọi!"

Tôn Bảo Bảo thở phì phì trừng mắt với Diệp Thần, kết quả lại phát hiện gia hỏa này chính là không nháy mắt nhìn chằm chằm về phía mình, quả thực lưu manh!

Diệp Thần phát hiện Tôn Bảo Bảo dám trừng mình, nhếch miệng cười một tiếng cố ý trêu chọc nói

"Tôn lão, xem ra cháu gái của lão cũng không có cái thiên phú y học gì, vẫn nên đừng gọi ta là sư tổ."

"Đồ vô lại, cậu nói ai không có thiên phú y học!"

Chương 92. Thân thể hư nhược!

Tôn Bảo Bảo nghe xong tức giận đến đau meo meo, nàng tại viện y học thế nhưng là tốt nghiệp loại xuất sắc, làm sao lại không có thiên phú.

"Im miệng, ai cho phép cháu nói chuyện như thế với Diệp tiên sinh!"

Tôn Trường Sinh nghe xong dọa sợ, vội vàng quát lớn cháu gái của mình.

"Gia gia"

"Nhanh xin lỗi sư tổ cho ta!"

"Cháu"

Tôn Bảo Bảo ủy khuất vô cùng, bất quá nhìn thấy bộ dạng tức giận của gia gia, nàng chỉ có thể tâm không cam tình không nguyện nói câu xin lỗi với Diệp Thần.

"Tôn lão, nàng vẫn còn con nít, coi như xong đi!"Diệp Thần cười xấu xa nói.

"Ai, là đồ đệ quản giáo không nghiêm, sư phụ người tuyệt đối đừng so đo với Bảo Bảo!"

Tôn Trường Sinh nhìn xem cháu gái mình tức giận thở phì phò, thở dài nói:"Đứa nhỏ này từ nhỏ đã không có cha mẹ, là một tay đồ đệ nuôi nàng lớn, cũng khó tránh khỏi chút nuông chiều."

Diệp Thần nghe xong thầm giật mình, quay đầu nhìn về phía Tôn Bảo Bảo, hoàn cảnh của nha đầu này chẳng phải là giống mình sao?

"Hừ! Nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua mỹ nữ a!"

"..."

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, đừng nhìn Tôn Bảo Bảo dáng dấp rất manh manh, nhưng tính tình tuyệt đối không nhỏ, ngược lại là có điểm giống Tam sư tỷ!

Cũng không biết Tam sư tỷ lúc nào trở về

"Sư phụ, người tìm đến đồ đệ có chuyện gì không?"Tôn Trường Sinh thấy Diệp Thần thất thần không khỏi hỏi.

"Suýt nữa quên mất!"

"Tôn lão, nghe nói trong tay lão có có Linh Chi Ngàn Năm?"Diệp Thần nói xong lại nhìn về phía hộp gấm màu đỏ trong tay Tôn Trường Sinh.

Khứu giác của hắn cực kì nhạy cảm, từ lần thứ nhất nhìn thấy hộp gấm liền ngửi ra bên trong có mùi linh chi.

"Linh chi?"

Tôn Trường Sinh vô ý thức cầm lấy hộp, hỏi:"Sư phụ, người muốn linh chi làm gì?"

"Tôn lão, lão vẫn là gọi tên của ta đi!"Diệp Thần nói thẳng:"Ta muốn linh chi luyện đan, không biết lão có thể nhường cho ta hay không, bao nhiêu tiền cũng không có vấn đề gì!"

"Không được ~!"

Không đợi Tôn Trường Sinh nói chuyện, Hàn Bân nghe thấy

Diệp Thần đánh chủ ý với linh chi, lúc này phản đối nói:

"Tôn lão, cái gốc linh chi này ngài đáp ứng cho tôi, ngàn vạn không thể cho những người khác a!"

"Cái này"

Tôn Trường Sinh cũng gặp khó khăn, bất quá hắn rất nhanh liền suy nghĩ ra một biện pháp vẹn toàn cả đôi bên, cười nói:

"Hàn Bân, nếu sư Diệp tiểu hữu muốn linh chi, ta chỉ có thể cho hắn! Về phần bệnh Hàn lão, ta nghĩ cậu có thể mời Diệp tiểu hữu xuất thủ, hắn nhất định có thể chữa khỏi bệnh cho Hàn lão!"

"Cái gì?"

Hàn Bân nghe xong không khỏi có chút nổi giận, hung hăng trừng Diệp Thần một chút, tức giận nói:"Tôn lão, lão không nói đùa với tôi a? Tiểu tử này làm sao có thể là thần y, có phải là lão bị lừa hay không?"

"Tôn lão, gia hỏa này là ai a?"Diệp Thần nhíu nhíu mày, Hàn Bân không phải liền là nói hắn là lừa đảo sao?

"Diệp tiểu hữu, lúc trước tôi đáp ứng cho Hàn Bân linh chi, chuyện là như thế này….."

Tôn Trường Sinh cũng không có giấu diếm, đem trọn vẹn một năm một mười nói cho Diệp Thần.

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần bừng tỉnh đại ngộ, quay đầu nhìn về phía Hàn Bân trên dưới đánh giá một phen, cau mày nói:"Vị tiên sinh này, tôi nhìn ra tiên sinh là người ngoài mạnh trong yếu, thân thể hư nhược, bình thường làm sao không biết tiết chế một chút a?"

"Cậu, cậu chớ nói nhảm, hư chỗ nào mà hư!"

Hàn Bân nghe xong quá sợ hãi, thâm nghĩ con mắt của gia hỏa này là X-quang a, làm sao một chút liền có thể nhìn ra mình hư nhược?

Thân là con trưởng Hàn gia, Hàn Bân cũng là bởi vì thân thể hư, kết hôn vài chục năm không rụng trứng phát nào, cho nên phụ thân hắn không dám giao sản nghiệp cho hắn, mà là chuẩn bị giao cho đệ đệ của hắn.

Hàn Bân sở dĩ đi cầu Linh Chi Ngàn Năm, cũng là hi vọng nhờ vào đó thu hoạch được hảo cảm phụ thân, từ đó kế thừa sản nghiệp gia tộc.

"Không thừa nhận coi như xong, mỗi đêm đều phải lội nhà vệ sinh ba đến bốn lần, mỗi ngày vừa đến giữa trưa liền cảm giác choáng đầu hoa mắt có phải không?"Diệp Thần một mặt hài hước nhìn xem Hàn Bân hỏi.

"Cái này"

"Tin tưởng tôi, nhiều nhất năm năm nữa anh sẽ nằm trên giường không dậy nổi, nói đến thế thôi có tin hay không là tùy anh!"

Lúc này Hàn Bân đã mồ hôi đầm đìa, bởi vì vừa vặn vào lúc giữa trưa, hắn rất muốn phản bác, nhưng lại bất lực!

"Tiểu Hàn, kỳ thật lần trước ta cũng đã nói thân thể cậu hư nhược, không có uống thuốc sao?"Tôn Trường Sinh cau mày nói.

"Có, có uống a!"

"Vô dụng!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói:"Âm dương đều hư, chức năng không được đầy đủ, uống nhiều thuốc bổ cũng là vô dụng! Hiện tại vào lúc giữa trưa đã đến, anh ngồi xổm xuống mấy giây

lại đứng lên thử một chút!"

"Hừ, ngồi xổm liền ngồi xổm!"

Dù ngoài miệng Hàn Bân không phục, nhưng thân thể đã dựa theo lời Diệp Thần nói mà làm.

Kết quả, hắn ngồi xổm xuống mấy giây sau lại đứng lên, kết quả trước mắt đột nhiên tối sầm, kém chút không có trực tiếp ngất đi.

"Hắc hắc, tôi đã nói hư mà!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

Chương 93. Thuốc đến bệnh trừ!

Một bên Tôn Bảo Bảo thấy thế nhịn không được trợn mắt nhìn Diệp Thần một chút, gia hỏa này thật đúng là bị hắn nói trúng, cũng coi như có chút bản sự đi!

"Tiên sinh, cứu tôi!"

Hàn Bân cũng không dám lại mạnh miệng, nếu quả thật giống Diệp Thần nói tới mấy năm sau mình liền sẽ ốm đau không dậy nổi, đời này chẳng phải xong sao?

"Diệp tiểu hữu, cậu liền giúp Tiểu Hàn một chút đi!"

Tôn Trường Sinh nghĩ nghĩ nói:"Nhà hắn là thương nghiệp dược liệu lớn ở tỉnh thành, nói không chừng về sau hai người còn có thể trở thành bằng hữu a!"

"Thương nghiệp dược liệu?"

Diệp Thần sáng mắt lên, tương lai mình luyện chế đan dược khẳng định cần các loại dược liệu, nếu có nhận biết một nhà thương nghiệp dược liệu xác thực thuận tiện rất nhiều.

"Tốt a, xem ở phân thượng Tôn lão, tôi liền giúp anh một lần!"

Diệp Thần nói xong từ trên thân móc ra một cái bình sứ, từ bên trong đổ ra hai viên thuốc trắng như tuyết, đưa cho Hàn Bân nói:"Đây là viên Tuyết Sơn Thiềm Thử, anh phân ra bốn lần dùng, trong vòng mười ngày thuốc đến bệnh trừ!"

"Thuốc đến bệnh trừ?"

"Ách, đó chính là thận của anh sẽ trở nên rất cường hãn, hiểu không?"

"Tạ ơn Diệp tiên sinh!"

Hàn Bân nghe xong cao hứng không thôi, như nhặt được chí bảo tiếp nhận hai viên thuốc, không nói hai lời lúc này liền cắn nửa viên nuốt vào trong bụng.

Rất nhanh, một dòng nước ấm bay lên từ bụng dưới của hắn, cảm nhận được dị dạng Hàn Bân mở to hai mắt nhìn, hoảng sợ nói:"Tôi cảm giác toàn thân nóng hầm hập, đầu cũng không choáng, chân cũng không mềm nhũn, quá thần kỳ đi!"

Nghe được hắn nói như vậy, Tôn Trường Sinh trơ mắt nhìn bình sứ trong tay Diệp Thần, trong ánh mắt toát ra khát vọng.

"Tôn lão, lão cũng muốn đến một viên?"Diệp Thần cười nói.

"Khụ khụ vẫn là thôi đi."

Tôn Trường Sinh mặt mo đỏ ửng lắc đầu, hắn là người cô đơn, thận quá cường hãn ngược lại không có chỗ mà phát tiết.

"Diệp tiên sinh, ngài hiện tại có thời gian hay không, có thể đi nhà tôi một chuyến được không?"

"Phí đến nhà khám bệnh nhiều ít như nào cũng không có vấn đề gì!" Thái độ của Hàn Bân đối với Diệp Thần lập tức xoay chuyển 180 độ, nói chuyện cung kính rất nhiều.

"Được thôi, vừa vặn tôi có thời gian liền theo anh một chút!"

Diệp Thần gật gật đầu, mình muốn lấy linh chi trong tay Hàn Bân, tốt xấu cũng phải cho một lời lẽ hợp lý mới được.

"Tôi cũng muốn đi!"

Để cho người ta không nghĩ tới chính là, Tôn Bảo Bảo thế mà nhảy ra nói mình muốn đi.

"Cô đi làm gì, tôi cũng không cần trợ thủ!"Diệp Thần sững sờ.

"Hừ, còn lâu tôi mới làm trợ thủ cho cậu, tôi chỉ là không tin cậu có thể trị hết cho Hàn lão!"

Tôn Bảo Bảo yêu kiều hừ một tiếng, ngay cả gia gia của nàng đều không chữa khỏi bệnh, Diệp Thần lại có thể trị hết, nàng còn lâu mới tin!

"Cháu gái ngoan, cháu đi theo bên cạnh Diệp tiểu hữu nhớ học tập cho giỏi, không nên thêm phiền phức, biết chưa?"

Tôn Trường Sinh vui mừng cười, hắn cảm thấy cháu gái cùng Diệp Thần rất xứng đôi.

"Tôn lão, linh chi bao nhiêu tiền quay đầu nói cho tôi, tôi chuyển khoản cho lão!"

"Diệp tiểu hữu nói quá lời! Bảo mã tặng anh hùng, cái gốc linh chi này chỉ có trong tay cậu mới có thể phát huy được hết tác dụng, đừng đề cập tiền!"Tôn Trường Sinh cười nói.

"Vậy tôi cũng không thể lấy không a!"

Diệp Thần nghĩ nghĩ nói:"Không bằng tôi đem châm phổ Kim Hỏa Cửu Châm viết cho lão đi!"

"A!"

Tôn Trường Sinh nghe xong liền kích động, không nghĩ tới linh chi của mình có thể đổi lại châm pháp cổ thất truyền, khoản giao dịch này cũng quá là hái hoa!

Hắn vội vàng tìm tới giấy bút, Diệp Thần rất nhanh liền viết ra châm phổ, giao cho Tôn Trường Sinh.

"Chữ viết cũng không tệ lắm nha!"

Tôn Bảo Bảo liếc qua, trong nháy mắt bị bút pháp cứng cáp hùng hồn trên trang giấy hấp dẫn.

"Không có kiến thức!"

Ai ngờ Diệp Thần căn bản không cảm kích, nói xong liền cáo biệt Tôn Trường Sinh, trực tiếp đi ra sân.

"Đồ vô lại, cậu nói ai không có kiến thức, kiến thức của bản tiểu thư rất nhiều!"

Tôn Bảo Bảo tức giận đến mức giậm chân, bất quá tức thì tức, nàng thấy Diệp Thần đi, cũng chỉ có thể cắn chặt răng đi theo sau.

Nhìn xem bóng lưng cháu gái rời đi, Tôn Trường Sinh cười hắc hắc:

"Linh chi đổi châm phổ, kiếm lợi lớn!"

Nói xong lão đầu vui mừng đi về đến phòng, một lòng một dạ nghiên cứu châm phổ.

Từ Ninh Châu đến tỉnh thành lái xe không tới một giờ, Diệp Thần lái xe đi theo phía sau xe Hàn Bân, rất nhanh liền tiến vào phạm vi tỉnh thành.

Trên đường, hắn nhận được Phùng Tử Luân gọi điện thoại tới.

"Diệp tiên sinh, hiện tại ngài có rảnh hay không?"Phùng Tử Luân hỏi.

"Phùng thiếu a, có chuyện gì nói đi!"

"Diệp tiên sinh khách khí!"

Phùng Tử Luân cười làm lành nói:"Nếu như ngài có thời gian,

ban đêm gia gia của tôi muốn mời ngài bữa cơm, ngài nhìn có được hay không?"

"Được rồi, đến lúc đó sẽ liên lạc lại đi!"

Diệp Thần cũng không nghĩ nhiều, Phùng gia đưa phòng lại đưa xe, bây giờ muốn mời mình ăn bữa cơm cũng không nên cự tuyệt đi!

"Quá tốt rồi, ban đêm tôi tới đón ngài!"Phùng Tử Luân cao hứng nói.

"Không cần, cậu đem vị trí gửi cho tôi là được!"

"Tốt!"

Chương 94. Quái bệnh!

Hai người trò chuyện xong Diệp Thần cúp điện thoại, đi theo xe Hàn Bân lái vào một trang viên tư nhân.

"Chậc chậc, Hàn gia cũng rất có tiền a!"

Diệp Thần hướng ra ngoài cửa sổ xe lườm vài lần, hai bên đường trồng lấy đủ các loại thảo dược, muôn hồng nghìn tía nhìn rất đẹp, rất nhiều công nhân đang trong vườn thảo dược cần mẫn khổ nhọc, quả là một vườn thảo dược phong quang cảnh sắc.

Cuối cùng, Hàn Bân đưa Diệp Thần đến cửa một tòa biệt thự trong trang viên.

"Diệp tiên sinh, bệnh của cha tôi rất kỳ quái, đã mời qua rất nhiều bác sĩ đều không có cách nào!"Trước khi vào cửa Hàn Bân vẫn không quên nghĩ linh tinh.

"Chờ gặp bệnh nhân lại nói."

Diệp Thần cũng lười hỏi nhiều, hỏi cũng là vẽ vời thêm chuyện, còn không bằng gặp bệnh nhân mình chuẩn đoán bệnh.

"Hừ, giả thần giả quỷ!"Tôn Bảo Bảo nhỏ giọng thầm thì một câu.

Rất nhanh, Hàn Bân đem Diệp Thần dẫn tới phòng khách biệt thự.

"Đại ca, anh trở về!"

Một nam nhân âu phục giày da, mang theo kính mắt gọng vàng tiến lên chào đón, dáng dấp của hắn cùng Hàn Bân giống nhau đến

bảy phần, người này chính là lão nhị Hàn gia, Hàn Sâm Lâm.

"Sâm Lâm, cha thế nào?"Hàn Bân hỏi.

"Hàn lão bệnh rất nghiêm trọng, nếu như không có Linh Chi Ngàn Năm, chỉ sợ sống không quá một tháng!"

Người nói chuyện chính là một nam tử trung niên, nhìn khoảng chừng năm mươi tuổi, mặt chữ quốc, mũi cà chua, tóc chải ngược, diện mạo tràn đầy vẻ ngạo nghễ.

"Đại ca, Linh Chi Ngàn Năm mua về rồi sao?"Hàn Sâm Lâm có chút lo lắng hỏi.

"Đừng nóng vội, để ta giới thiệu một chút, vị này là Diệp thần y!"

Hàn Bân lắc đầu vừa định giải thích, kết quả lại bị tên mũi cà chua vượt lên trước một bước nói:"Không có Linh Chi Ngàn Năm bệnh của lão gia tử làm sao chữa trị, thời gian của ta rất quý giá, Hàn tổng, cậu đang chơi đùa ta sao!"

"Cái này, Diệp thần y, ngài nhìn?"Hàn Bân chỉ có thể xin giúp đỡ nhìn về phía Diệp Thần.

"Anh mang tôi đi nhìn bệnh nhân trước đi!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Đại ca, anh muốn để tiểu tử này chữa bệnh cho cha?"

Hàn Sâm Lâm trợn to mắt nhìn Diệp Thần, nghĩ thầm người trẻ tuổi này không phải là học sinh từ viện y học nào chui ra a?

"Không sai! Y thuật của Diệp thần y rất cao siêu, ngay cả Tôn lão đều là đồ đệ của hắn, ta rất vất vả mới mời được hắn đến!"Hàn Bân gật đầu.

"Hừ! Quả thực hồ nháo!"

Mũi cà chua nghe xong lúc này nổi trận lôi đình, liền đứng người lên, cả giận nói:"Cái gì mà thần y, là giang hồ bịp bợm thì đúng hơn! Mã mỗ khinh thường cùng loại người này làm bạn, cáo từ!"

"Đừng, Mã giáo sư đừng có đi vội a!"

Hàn Sâm Lâm gấp gáp, liền vội vàng tiến lên an ủi:"Đại ca tôi cũng là có chút nóng vội nên tìm loạn, ngài đại nhân đại lượng cũng đừng so đo, tôi lại đưa thêm một triệu tiền xem bệnh được không?"

"Ài, kỳ thật con người ta không có hứng thú với tiền! Nhưng ta vẫn còn muốn lưu lại, vạch trần tên lừa đảo này!"Mũi cà chua nói xong, vẫn không quên hung hăng trừng Diệp Thần một chút.

"Ngớ ngẩn!"

Diệp Thần lườm mũi cà chua một chút, mặt mũi tràn đầy khinh thường, để Hàn Bân tranh thủ thời gian dẫn hắn đi xem bệnh nhân.

"Ai nha, cậu vừa mắng ai!"

Mũi cà chua nghe được Diệp Thần mắng hắn, tức giận đến mặt mo đỏ bừng.

"Diệp tiên sinh, ngài đừng nóng giận, kỳ thật tôi cũng không thích Mã giáo sư! Bất quá hắn là chuyên gia lão nhị bỏ ra rất nhiều tiền mời về từ Kinh Thành, còn xin cậu không nên so đo!"Hàn Bân thấp giọng nói.

"Tôi sẽ không so đo cùng người sắp chết!"

"…"

Hàn Bân sững sờ, nghe lời này ý là Mã giáo sư phải chết?

Rất nhanh, Diệp Thần đi vào một gian phòng ngủ lớn thấy được Hàn gia lão gia tử, Hàn Tam Lập!

Vừa vào cửa, Tôn Bảo Bảo liền bóp lại cái mũi, bởi vì bên trong gian phòng ngoại trừ có mùi nước thuốc, còn có một cỗ mùi hôi thối không hiểu.

Mà tại trên giường phòng ngủ, là một ông lão tóc bạc đang nằm, kỳ quái chính là nửa người dưới lão đầu che kín chăn lông, mà nửa người lại trần trụi ở bên ngoài.

Mặt khác hai cánh tay của lão đầu thì trực tiếp bị người dùng dây thừng cột vào đầu giường không thể động đậy!

"Diệp thần y, cha của tôi bị một nửa người nóng, một nửa người lạnh, cho nên chỉ có thể đắp một nửa chăn mềm!"

"Mà bên nóng thì hắn liên tục dùng tay cáo, kết quả đều cào nát thân thể, cho nên chúng ta mới phải làm như này"Hàn Bân lo lắng Diệp Thần không hiểu rõ bệnh tình, chủ động tiến lên giới thiệu nói.

"Ân, tôi đã nhìn ra!"

Diệp Thần đi đến bên giường, nhìn thấy thân thể Hàn Tam Lập lộ ở bên ngoài, ngoại trừ có không ít vết cào ra, rất nhiều nơi càng là đã rách da sinh mủ, mùi máu tươi bên trong gian phòng chính là phát ra từ trên người hắn!

"Ngứa, ngứa quá a"

Đôi mắt già nua của Hàn Tam Lập đục ngầu, xin giúp đỡ mà nhìn xem Diệp Thần, hi vọng đối phương khả năng giúp đỡ mình cào một phát.

Diệp Thần đưa tay xốc chăn lông trên người lão đầu lên, lập tức một luồng hơi lạnh xông ra, thậm chí có chỗ đều cóng đến

phát xanh.

"Hừ, tiểu tử, ta ngược lại muốn xem xem cậu làm sao chữa cho lão gia tử!"

Lúc này Mã giáo sư cũng đi đến, há mồm mở miệng nói:"Ta chỉ sợ ngay cả căn nguyên của bệnh cậu đều không tra ra!"

Chương 95. Thiêu Sơn Hỏa, Thấu Thiên Lương!

"Diệp thần y, bệnh của lão gia tử có thể trị không?"

Hàn Bân thấy Diệp Thần nửa ngày không có động tĩnh, trong lòng cũng không chắc chắn.

"Chỉ là bệnh nhẹ, không đáng nhắc đến!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói xong từ trên thân móc ra một cái hộp da trâu, từ bên trong lấy ra hai cây ngân châm.

"Cắt! Thổi ngưu bức ai không biết a, nếu như cậu có thể trị hết cho bệnh nhân, ta quỳ xuống gọi cậu là gia gia!"Mã giáo sư mặt mũi tràn đầy khinh thường hừ lạnh nói.

"Mã tiên sinh, ông có thể an tĩnh chút được hay không!"

Tôn Bảo Bảo có chút phát hỏa, mắt thấy Diệp Thần muốn chữa bệnh cho Hàn lão, gia hỏa họ Mã vẫn ở một bên ong ong vo voe qua lại giống như con ruồi, quả thực phiền chết người!

"Con nha đầu này thật là không có lễ phép, biết ta là ai không, ta thế nhưng là"

"Ồn ào!"

Sưu!

Diệp Thần đưa tay lên, trong hư không một đạo ngân quang tựa như tia chớp bắn về phía Mã giáo sư, một giây sau trên cổ họng của hắn liền có thêm cây ngân châm sáng long lanh.

Mã giáo sư cảm giác không thích hợp, thế là đưa tay muốn nhổ ngân châm, lại nghe Diệp Thần từ tốn nói

"Ta khuyên ông không nên nhổ, bằng không đời này cũng đừng nghĩ mở miệng!"

"..."

Mã giáo sư sợ, chỉ bằng công phu cách không đâm huyệt của Diệp Thần, lời của loại người này hắn dám không nghe sao?

"Mã giáo sư, ngài không có sao chứ?"Hàn Sâm Lâm thấy thế liền vội vàng hỏi.

"..."

Mã giáo sư há to miệng lại không phát ra được âm thanh, hắn bị Diệp Thần đâm á huyệt, chỉ có thể mặt mũi tràn đầy mướp đắng lắc đầu.

"Đáng đời!"

Tôn Bảo Bảo hé miệng cười trộm, nhưng rất nhanh nàng liền bị châm kỹ thần kỳ của Diệp Thần làm cho sợ ngây người!

Chỉ thấy tốc độ tay Diệp Thần cực nhanh đâm châm vào trên phần thân thể phát nhiệt của lão đầu, châm này cực sâu, cơ hồ chôn vui cả cây ngân châm!

Dọa cho hai huynh đệ Hàn Bân ở một bên mồ hôi lạnh đầm đìa.

"Diệp tiên sinh, sẽ không xảy ra chuyện đi?"Hàn Bân thực sự nhịn không được hỏi.

"Xuỵt!"

Diệp Thần làm một động tác im lặng, sau đó chỉ thấy hắn từ từ

nhấc ngân châm lên, đồng thời mỗi lần nhấc lên, hắn đều đều nhẹ nhàng vân vê ngân châm.

Hết thảy đâm năm cái huyệt vị, thao tác ở mỗi cái huyệt vị đều như nhau, đâm xuống nhanh nhấc lên chậm!

Tôn Bảo Bảo thấy cảnh này không khỏi cau mày lại, bộ châm pháp này gia gia đã nói qua với nàng, nhưng cụ thể kêu là cái gì lại quên.

Mà lúc này, Diệp Thần lại xốc chăn đặp trên người Hàn Tam Lập lên, đồng dạng nhanh chóng đâm châm vào, chỉ là lần này đâm vào cũng không sâu, mà là tăng dần theo số lượng ngân châm.

"Nhớ ra rồi!"

"Cái này, đây là Thiêu Sơn Hỏa cùng Thấu Thiên Lương trong châm cứu!"Tôn Bảo Bảo hoảng sợ nói.

"Cái gì Thiêu Sơn Hỏa, Thấu Thiên Lương?"Hàn Bân giật mình.

"Gia gia nói qua đây là một môn tuyệt học khó khăn nhất trong thuật châm cứu!"

"Thi châm xong phải làm cho trong dương ẩn âm, trong âm ẩn dương! Toàn bộ Hoa Hạ có thể khống chế bộ châm pháp Trung y này sẽ không vượt qua năm người!"

"..."

Mặc dù Hàn Bân không biết cái gì mà Thiêu Sơn Hỏa, nhưng nghe Tôn Bảo Bảo nói đến, giống như rất ngưu bức!

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, trên trán Diệp Thần cũng toát ra lít nha lít nhít mồ hôi, rốt cục tại thời điểm hắn rút về một cây ngân châm cuối cùng liền thở một hơi dài!

"Diệp thần y, cha tôi thế nào rồi?"Hàn Bân vội vàng tiến lên

hỏi.

"Bệnh của lão gia tử rất nặng, đâm một lần ngân châm khẳng định không đủ, nhưng hắn hiện tại đã tốt hơn nhiều, có thể không cần phải trói tay chân!"Diệp Thần gật gật đầu.

"Thật sao?"

Huynh đệ Hàn Bân nghe xong, liếc mắt nhìn nhau sau cẩn thận từng li từng tí giải khai dây thừng trói phụ thân.

"Hai tên súc sinh các ngươi, dám trói lão tử!"

Khiến người ngoài ý chính là, chuyện đầu tiên sau khi Hàn Tam Lập 'Tự do', chính là từ trên giường ngồi xuống nghiêm nghị răn dạy hai đứa con trai.

"Cha, chúng con cũng là không có cách nào a! Người, người cảm thấy thế nào?"Hàn Bân vẻ mặt cay đắng hỏi.

"A, thật đúng là đừng nói, trên người ta không có chút ngứa nào, mà lại cũng không còn nửa người lạnh, nửa người nóng!"Lão đầu tràn đầy vui vẻ nói.

"Quá tốt rồi!"

"Diệp thần y, cám ơn ngài!"Hàn Bân nghe xong vội vàng hướng Diệp Thần nói lời cảm tạ.

Hàn Sâm Lâm cũng chủ động vươn tay, cảm kích nói"Diệp tiên sinh, trước đó lãnh đạm ngài, còn xin ngài tha lỗi nhiều hơn!"

"Không quan trọng, tôi cũng là đáp ứng Tôn lão mới đến!"

"Bệnh của lão gia tử còn cần đâm hai lần ngân châm mới có thể khỏi hẳn, một hồi tôi lại viết phương thuốc cho các người!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Diệp tiểu hữu, cậu là ân nhân cứu mạng của lão hủ, lão hủ nhất định phải trùng điệp cám ơn cậu!"

Hàn Tam Lập không khỏi âm thầm tán thưởng, Diệp Thần tuổi còn trẻ mà cách đối nhân xử thế đã chu toàn, y thuật lại cao siêu, kẻ này tương lai nhất định rất có tiền đồ, loại người này nhất định phải hảo hảo kết giao!

Chương 96. Hà Thủ Ô Hình Người!

"Diệp tiên sinh, nơi này là mười triệu tiền xem bệnh, còn xin cậu vui vẻ nhận!"Hàn Sâm Lâm rất cơ linh, nghe được lão phụ thân nói như vậy lúc này viết tấm chi phiếu mười triệu cho Diệp Thần.

Diệp Thần cũng không có chối từ, tiếp nhận chi phiếu tiện tay liền nhét vào trong túi.

Hàn Tam Lập thấy thế vội vàng nói với Hàn Bân:"Lão đại, vào phòng ta lấy hộp gấm màu vàng cất trong tủ ra đây!"

"Tốt!"

Hàn Bân quay người rời đi, rất nhanh lại trở về, trong tay còn nhiều thêm một cái hộp gấm lớn chừng bàn tay.

"Diệp tiểu hữu, đây là một đôi Hà Thủ Ô Hình Người ta cất giữ, nếu cậu không chê, liền lấy đi thôi!"Hàn Tam Lập cười nói.

"Hà Thủ Ô Hình Người?"

Diệp Thần sáng mắt lên, hắn tiếp nhận hộp gấm mở ra xem, chỉ thấy bên trong nằm một đôi hà thủ ô tông màu nâu, hình thái thật sự giống y như người, đặc thù nam nữ hết sức rõ ràng!

Hà thủ ô có thể lớn thành loại hình này cực ít, phi thường trân quý!

Mà lại, hà thủ ô là vật đại bổ với thân thể người, không chỉ có tư âm dưỡng huyết, bổ gan ích thận, còn có hiệu quả phòng ngừa

tam cao phiền não mà người hiện đại thường mắc phải. (Tam cao: tăng lipid trong máu, tăng huyết áp, tăng đường huyết)

"Hắc hắc, mang về nấu canh cho các sư tỷ cũng không tệ a!"Diệp Thần thầm nghĩ trong lòng.

Nghĩ tới đây hắn vui vẻ nhận lấy, lại đem chi phiếu mười triệu kia trả lại cho Hàn Sâm Lâm.

"Đôi hà thủ ô này coi như tôi mua!"

"Cái này không thể được! Hà thủ ô là lão hủ tặng cho cậu, cậu phải trả tiền chính là xem thường lão hủ a, về sau không phải còn phải làm phiền cậu tới châm cứu cho lão hủ sao?!"Dù tuổi của Hàn Tam Lập lớn, nhưng đầu óc vẫn rất nhanh nhạy.

"Tốt a, vậy tôi cứ nhận trước!"

Diệp Thần nghe được Hàn Tam Lập nói như vậy, đành phải thu hồi chi phiếu, đồng thời để Hàn Bân mang giấy bút tới viết xuống một cái toa thuốc, để Hàn Tam Lập đúng hạn uống thuốc.

"Ba ngày sau tôi lại đến, Hàn lão nghỉ ngơi thật tốt."Diệp Thần nói.

"Diệp thần y, tôi đưa cậu!"

Hàn Bân thấy phụ thân khỏi bệnh rồi cũng rất vui vẻ, mà lại là hắn đem Diệp Thần mời đến, tuyệt đối là một cái công lớn!

"A ba, a ba a ba"

Mã giáo sư thấy thế sốt ruột động miệng hai lần, đáng thương nhìn xem Diệp Thần, chỉ chỉ cổ họng mình.

"Kém chút nữa quên mất ông!"

Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm cười cười đi đến trước mặt

Mã giáo sư, nhanh chóng rút ra ngân châm trên á huyệt của hắn, thản nhiên nói:

"Không phải ông nói chỉ cần tôi chữa khỏi Hàn lão, liền quỳ xuống gọi tôi là gia gia sao?"

"Ta"

"Quên đi, tôi nhìn ấn đường (phần nằm giữa hai lông mày) của ông biến thành màu đen, gần đây sẽ có xui xẻo liên quán đến đổ máu, tự giải quyết cho tốt đi!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, nói xong trực tiếp rời khỏi phòng.

"..."

"Mã giáo sư, nơi này là một ngàn khối, làm phiền giáo sư trở về đi!"Hàn Sâm Lâm mặt âm trầm, từ trên người móc ra một ngàn khối nhét vào trong tay Phùng giáo sư.

"Cái gì? Một ngàn khối?"

Tròng mắt Mã giáo sư đều muốn trợn lồi ra, hổn hển nói:"Lúc đầu hai triệu a, làm sao biến thành một ngàn khối?"

"Ông cứ nói đi?"

Hàn Sâm Lâm tức giận trừng Mã giáo sư một chút, con hàng này đơn thuần là lang băm, nói cái gì không có Linh Chi Ngàn Năm lão gia tử nhất định phải chết, kết quả Diệp Thần tới mấy châm liền chữa khỏi.

.....

Từ Hàn gia ra, Diệp Thần lái xe trở về.

Tôn Bảo Bảo ngồi trên xe Diệp Thần không nói một lời, chỉ là thỉnh thoảng vụng trộm nhìn lén Diệp Thần một chút.

"Mỹ nữ, cô cứ một mực nhìn lén tôi, sẽ không phải là coi trọng tôi a?"

Diệp Thần quay đầu một mặt trêu tức nói với Tôn Bảo Bảo.

"Cậu, cậu nói bậy!"

"Bản cô nương còn lâu mới nhìn lén, cậu cũng không phải là minh tinh, có gì đáng xem!"Tôn Bảo Bảo đỏ mặt, có chút chột dạ phản bác.

"Tôi thế nhưng là người đã có vợ, cô muốn yêu cũng không được!"Diệp Thần cười nói.

"Phi! Lưu manh!"

Tôn Bảo Bảo tức đến đau meo meo, y thuật của gia hỏa chết tiệt quả thật không tệ, thế nhưng là quá đáng ghét!

Lại qua mấy phút, mắt thấy là phải đến Chúng Sinh Đường, Tôn Bảo Bảo hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí nói với Diệp Thần:

"Diệp Thần, tôi, tôi muốn theo cậu học y!"

"Cái gì?"

"Ma quỷ, bản cô nương nói muốn theo cậu học y, bái cậu làm thầy, nghe rõ chưa!"Tôn Bảo Bảo thở phì phò, gia hỏa Diệp Thần này khẳng định là cố ý giả điếc!

"Ách, gia gia của cô là đồ đệ của tôi, cô chỉ có thể làm đồ tôn!"

"Đi chết đi!"

Tôn Bảo Bảo kém chút muốn cắn người, nghe được Diệp Thần nói như vậy lúc này lại thở phì phò xuống xe, hung hăng đem cửa xe đóng lại, nổi giận đùng đùng chạy vào Chúng Sinh Đường.

Phanh!

"..."

Ăn thuốc nổ đi?

Diệp Thần rất im lặng, còn tốt xe là Phùng gia đưa, bằng không thật đúng là rất đau lòng!

Đúng lúc này, điện thoại di động Diệp Thần vang lên, xem xét là Đại sư tỷ đánh tới, vội vàng nhận nghe điện thoại.

"Tiểu sư đệ, buổi sáng ngày mai có rảnh không?"Kiều An Na hỏi.

Chương 97. Phùng gia mời!

"Nguyện phục vụ sư tỷ 24/24!"Diệp Thần cười xấu xa nói.

"Bớt lắm mồm, ngày mai mở ban giám đốc, tỷ lo lắng kim Dạ Vũ sẽ làm quỷ, có đệ ở cùng trong lòng sư tỷ liền an tâm!"

"Tốt, buổi sáng ngày mai đệ đến văn phòng."

"Nếu là tiểu tử Kim Dạ Vũ kia dám giở trò, đệ không thể không phế hắn!"Diệp Thần lời thề son sắt nói.

"Cái này còn tạm được, sư tỷ cũng coi như không có phí công gọi!"Kiều An Na cười một tiếng, ngữ khí mập mờ nói"Chờ xong việc, sư tỷ còn có khen thưởng thêm nha!"

Ừng ực!

Nghe được thanh âm rất có dụ hoặc của Kiều An Na, Diệp Thần kìm lòng không được nuốt ngụm nước bọt.

Chẳng lẽ sư tỷ ban thưởng, chính là cơ thể nàng?

Sư tỷ, người thật tốt!

Diệp Thần cảm động đến rối tinh rối mù, cúp điện thoại bắt đầu tưởng tượng cười ngây ngô.

Tích tích!

Một đầu tin nhắn đánh gãy suy nghĩ Diệp Thần, hắn nhíu mày xem xét là Phùng Tử Luân phát tới, là địa chỉ một nhà hàng cao cấp.

"Suýt nữa quên mất Phùng gia mời ăn cơm!"

Diệp Thần tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho Tô Tuyết Di "Nàng dâu, buổi tối hôm nay Phùng gia mời khách ăn cơm, em có đi cùng lão công không?"

"Phùng gia?"Tô Tuyết Di nghĩ nghĩ cự tuyệt:"Em cùng bọn họ không quá quen, anh đi đi, em về nhà mẹ ăn!"

"Tốt a!"

Diệp Thần nhìn đồng hồ cũng không sớm, cúp điện thoại trực tiếp đi địa điểm Phùng Tử Luân phát tới.

Nhà hàng Thắng Uy.

Phùng Tử Luân cùng một nữ hài trẻ tuổi mặc áo sơmi nhỏ thời thượng, quần short jean đứng chung một chỗ.

Nhìn kỹ dáng dấp hai người còn có mấy phần giống nhau, nữ hài ghim hai cái bím tóc đuôi ngựa, khuôn mặt kiều diễm làn da trắng nõn, đùi ngọc thon dài tuyệt đẹp, phối hợp với nét thanh cao thoát tục, quanh thân đều lộ ra một cỗ khí tức thanh xuân hoạt bát.

"Ca, làm sao tên kia còn chưa tới, cao giá quá đi?"Nữ hài chu miệng nhỏ, hàng mi khẽ cau lại, nói.

"Uyển Đình, không cho phép nói bậy!"

Phùng Tử Luân nghe xong dọa sợ, vội vàng quát lớn:"Diệp tiên sinh cũng không phải bình thường người, cẩn thận họa từ miệng mà ra!"

"Cắt, hắn có lợi hại như vậy sao?"

"Vừa hiểu y thuật, lại là cao thủ võ đạo, trừ phi hắn là một lão già họm hẹm!"Phùng Uyển Đình yêu kiều hừ một tiếng, mặt mũi

tràn đầy khinh thường.

Làm 'Tiểu công chúa' Phùng gia, ngay cả Phùng Tử Luân gặp chuyện cũng phải để nàng ba phần, mà lại nàng tuổi còn trẻ đã gia nhập Liên Đoàn Võ Đạo, bản thân là cao thủ, há sẽ đem một người chưa từng gặp mặt như Diệp Thần để vào mắt?

"Lúc nữa muội hỏi một chút Bạch Uyên liền biết!"

Phùng Tử Luân lười nhác cùng nàng tranh luận, đang lúc hai người nói chuyện xe của Diệp Thần cũng chậm rãi đi tới.

"Thần ca, ngài đã tới!"

Phùng Tử Luân chủ động tiến lên đón, tự thân vì Diệp Thần mở cửa xe ra.

Phùng Uyển Đình thấy cảnh này càng là khó chịu, Phùng gia tại Ninh Châu tốt xấu là đại gia tộc, ca ca có cần phải lấy lòng một người ngoài như thế không?

"Tôi không có tới chậm chứu?"Diệp Thần cười cười xuống xe.

"Không có, thời gian đúng lúc!"

Phùng Tử Luân nói xong, lại kéo muội muội của mình đến bên người giới thiệu nói:"Diệp tiên sinh, đây là muội muội tôi, Phùng Uyển Đình!"

"Uyển Đình, tên không tệ!"Diệp Thần mỉm cười.

"Hừ!"

"..."

Diệp Thần sững sờ, hôm nay là chuyện gì xảy ra, nữ nhân hắn nhìn thấy đều là thùng thuốc nổ sao?

"Thần ca, ngài chớ chấp nhặt cùng nàng, chúng ta tiến vào phòng đi!"

Phùng Tử Luân nói xong hung hăng trừng muội muội mình một chút, chủ động ở phía trước dẫn đường đem Diệp Thần đưa vào một cái gian phòng.

"Diệp tiên sinh, cậu đã đến!"

Diệp Thần mới vừa vào cửa, phát hiện một nhà Phùng Tử Luân nhao nhao đứng dậy chào đón, trừ đó ra còn có Bạch Uyên thế mà cũng ở đây.

Bất quá Diệp Thần lại liếc mắt liền phát hiện, sắc mặt Bạch Uyên có chút không đúng, giống như có chút suy yếu.

"Diệp tiên sinh, xin mời ngồi!"

Phùng Thương Tùng chủ động đem Diệp Thần mời đến chỗ ngồi, cái này thế nhưng là khiến cho Phùng Uyển Đình sợ ngây người!

Liền xem như người đứng đầu thành phố Ninh Châu tới, chỉ cần có gia gia ở đây, hắn cũng không dám ngồi tại vị trí chủ nhân a!

"Phùng lão, không cần khách khí như vậy, có chuyện cứ việc nói thẳng đi!"

Diệp Thần cũng không khách khí, sau khi ngồi xuống nói thẳng:"Chỉ cần là tôi khả năng giúp đỡ được bận bịu, khẳng định không có vấn đề!"

"Tốt, Diệp tiểu hữu quả nhiên là người sảng khoái nói chuyện cũng sảng khoái!"

Phùng Thương Tùng nghe xong như trút được gánh nặng, lập

tức nặng nề mà thở dài, nói:"Diệp tiểu hữu, lần trước ta trúng độc, cậu nói có người muốn cả nhà ta chết, không sai đi?"

"Ân, các người tìm tới hung thủ rồi?"

Diệp Thần gật gật đầu, nhìn điệu bộ này liền biết Phùng gia hơn phân nửa là tìm tới 'Thủ phạm' .

Quả nhiên, Phùng Thương Tùng nghe vậy gật gật đầu, thần tình nghiêm túc nói:

"Ta làm sao đều không nghĩ tới, mười năm trước một đầu cá lọt lưới, kém chút hủy toàn bộ Phùng gia ta!"

"Cá lọt lưới? Phùng lão, đến cùng là xảy ra chuyện gì?"

"Sự tình là phải bắt đầu nói từ mười năm trước"

Nguyên lai, mười năm trước Phùng Thương Tùng là người đứng đầu 'Hình Bộ' tỉnh Thiên Nam, chủ quản nhân viên cảnh sát toàn tỉnh, tuyệt đối là một đại nhân vật!

Chương 98. Kiếp nạn của Phùng gia!

Mà tại mười năm trước, trong một trận hành động càn quét tội phạm, Phùng Thương Tùng đã tự mình hạ lệnh xóa xổ một cái tổ chức xã hội đen đã gây tai họa cho tỉnh thành mấy năm, ô dù cũng bị đưa vào ngục giam, nhưng tên đầu lĩnh của tổ chức đó lại sớm biết được tin tức, chạy trốn tới nước Đông Nam Á nào đó!

Người này có thù tất báo, thề muốn tìm Phùng Thương Tùng báo thù!

Hắn tại Đông Nam Á bái sư học đạo, trong mười năm học được một thân công phu tà môn, trước đây không lâu vụng trộm về tới tỉnh Thiên Nam, đồng thời âm thầm cho người hãm hãi Phùng gia, nếu không phải may mắn gặp được Diệp Thần xuất thủ, Phùng gia liền tuyệt hậu!

Diệp Thần nghe xong cũng là giật nảy cả mình!

Khó trách địa vị Phùng gia tại Ninh Châu siêu nhiên, nguyên lai trước khi Phùng Thương Tùng về hưu là quan to a!

Hắn cẩn thận nghĩ nghĩ, quay đầu nhìn về phía Bạch Uyên

"Lão Bạch, nếu lão cũng ngồi ở đây, vậy hẳn là người này có liên hệ với lão?"

"Tôi cùng người này không thể nói có quan hệ, nhưng xác thực đã từng quen biết!"

Bạch Uyên che ngực ho vài tiếng kịch liệt, lại hít sâu mấy hơi thở, thong thả lại sức mới lên tiếng

"Hắn gọi Từ Kiệt, tên hiệu mặt rỗ! Trước kia từng dẫn người tới gây phiền phức cho em tôi, là tôi xuất thủ đuổi hắn đi, nhưng lúc ấy hắn thực lực không kém nhiều lắm so với tôi!"

"Lợi hại như vậy?"

Diệp Thần khẽ giật mình, dù tu vi Bạch Uyên chưa đi vào Trúc Cơ kỳ, nhưng ở trong nhóm võ giả Luyện Khí đã tính rất mạnh.

"Xác thực rất lợi hại!"Bạch Uyên cười khổ.

"Các người giao thủ qua sao?"Diệp Thần hai mắt nhìn chằm chằm Bạch Uyên, trầm giọng nói:"Tôi nhìn khí tức của lão rất hỗn loạn, bị hắn đả thương?"

"Hổ thẹn! Tối hôm qua người này tìm tới tôi, không nghĩ tới tôi lại bại bởi hắn!"Bạch Uyên mặt mo đỏ ửng thở dài nói.

"..."

Diệp Thần không nói chuyện, từ trong ngực móc ra một cái bình sứ đổ ra một viên thuốc màu trắng đưa cho Bạch Uyên.

"Đây là đan dược chữa thương, chỉ cần đan điền lão chưa vỡ vụn, ăn vào thuốc này trong vòng ba ngày nhất định có thể khỏi hẳn!"

"A! Tạ ơn, tạ ơn Diệp tiên sinh!"

Bạch Uyên kích động không thôi, hai tay tiếp nhận đan dược nức nở nói" Bạch Uyên tôi thề với trời, về sau chỉ tôn Diệp tiên sinh làm chủ, lên núi đao xuống biển lửa không một câu oán hận!"

"Không cần khoa trương như vậy, miễn cho Tam sư tỷ tôi không cao hứng!"

Diệp Thần nhún vai, Bạch Uyên là người của Liên Đoàn Võ Đạo, vạn nhất Tam sư tỷ hiểu lầm mình nạy góc tường của nàng

sẽ rất phiền toái!

Nhưng Bạch Uyên không quan tâm, ngay trước mặt mọi người thế mà quỳ một chân trên đất, tay phải đặt trước ngực trái, đây là lễ nghi trên giang hồ khi mà thuộc hạ nhìn thấy thượng cấp!

Phùng Uyển Đình thấy thế sợ ngây người ~!

Bạch Uyên là thủ lĩnh Liên Đoàn Võ Đạo Ninh Châu, vẫn là cấp trên của nàng, làm sao lại quỳ xuống trước Diệp Thần, còn nhận gia hỏa này là chủ?

"Diệp tiên sinh, Từ Kiệt buông lời ra còn muốn tìm Phùng gia tính sổ sách!"

"Lão Bạch nói ngài mới thật sự là cao thủ võ đạo, cho nên mời Diệp tiên sinh nhất thiết phải giúp Phùng gia chúng ta vượt qua kiếp nạn này!" Hốc mắt Phùng Kiến Quốc đỏ bừng, nói xong đứng dậy làm bộ muốn hành lễ với Diệp Thần.

Diệp Thần thấy thế vội vàng hai tay nâng Phùng Kiến Quốc, cười nhạt một tiếng nói:

"Học chút tà thuật ở đâu đâu cũng dám đến Hoa Hạ ta diễu võ giương oai? Yên tâm, nếu là gia hỏa này dám làm loạn, tôi liền để hắn có đến mà không có về!"

"Nếu Diệp tiên sinh nguyện ý xuất thủ, vậy tôi an tâm!"Phùng Kiến Quốc nghe vậy mặt mũi tràn đầy kích động.

"Diệp tiểu hữu, việc này liền nhờ cậu."

Phùng Thương Tùng nhẹ nhàng thở dài, mười năm trước chôn xuống tai hoạ ngầm, cuối cùng vẫn là muốn xảy ra vấn đề.

"Gia gia, cháu cũng có thể giúp người đối phó kẻ xấu!"

"Lại nói, ngài có nhiều bạn cũ như vậy, sợ cái gì!"Phùng Uyển

Đình khẽ cắn môi son, có chút không phục nói.

"Nha đầu ngốc, người đi trà lạnh a, chờ đến lúc cháu lớn lên sẽ biết!"Phùng Thương Tùng cười khổ lắc đầu.

Đúng lúc này phòng cửa phòng bị người đẩy ra, mấy tên phục vụ viên đem rượu ngon món ngon đưa vào.

"Thần ca, chúng ta vẫn là vừa ăn vừa nói chuyện đi! Bạch thúc kinh doanh nhà hàng này, hải sản làm rất ngon, nhất là bào ngư kho!"Phùng Tử Luân cười nói.

"Đây là sản nghiệp Bạch gia?"

"Đúng vậy a!"

"..."

Diệp Thần bó tay rồi, khó trách hắn nhìn thấy bốn chữ 'Nhà hàng Thắng Uy' này, đã cảm thấy tràn đầy khí thế giang hồ, hóa ra là sản nghiệp của Bạch lão đại!

Bất quá nói đi thì nói lại, đồ ăn nhà hàng Thắng Uy xác thực làm rất tốt, tối thiểu từ sắc hương tới nói, tuyệt đối nhất lưu!

Cuối cùng món bào ngư kho Phùng Tử Luân nói cũng lên bàn!

"Ân, thật là thơm!"Phùng Uyển Đình hít mũi một cái, một mặt biểu lộ hưởng thụ.

"Diệp tiên sinh, nếm thử bào ngư đi, hương vị quả thật không tệ!"Bạch Uyên cười nói.

Diệp Thần không nói chuyện, chờ lúc nữ phục vụ viên buông xuống đồ ăn vận chuyển quay người chuẩn bị rời đi, hắn lại gọi ở đối phương lại:

"Mỹ nữ, khoan hãy đi!"

"……"

Chương 99. Hắc pháp sư!

Đám người sững sờ, trong lòng tự nhủ sẽ không phải là Diệp Thần coi trọng nữ phục vụ viên đi, vậy phẩm vị cũng quá.....

"Tiên sinh, xin hỏi có chuyện gì không?"

Nữ phục vụ viên dáng dấp trắng tinh, nhẹ nhàng cười mà nhìn xem Diệp Thần.

"Cô qua đây!"

Diệp Thần mỉm cười, ngoắc ngoắc ngón tay hướng nữ phục vụ viên, ra hiệu đối phương đến gần chút.

Phùng Uyển Đình thấy thế không khỏi ném ánh mắt khinh bỉ đối với Diệp Thần, nam nhân thiên hạ quả nhiên đều như nhau, đều là sắc lang!

Nữ phục vụ viên do dự một chút, cuối cùng vẫn đi tới bên người Diệp Thần.

"Những bào ngư này, cô ăn trước."Diệp Thần chỉ chỉ đống bào ngư thơm phức.

"Cái này....."

Nữ phục vụ viên nghe xong, trên mặt lập tức lộ ra một tia kinh hoảng, dưới chân không tự giác lui về phía sau.

Diệp Thần cười lạnh, đứng người lên bóp lấy gáy nữ nhân nhấn xuống một cái, nữ nhân mất đi trọng tâm lập tức bị Diệp Thần đặt đè trên bàn ăn.

"Cậu làm gì vậy, mau buông tôi ra!"

Nữ nhân dán mặt trên bàn ăn, thân thể ra sức giãy dụa, nhưng sức lực của Diệp Thần quá lớn, muốn tránh thoát là không thể.

"Diệp Thần, cậu quá mức đi! Khi dễ một nữ nhân có gì tài ba!"Phùng Uyển Đình nhìn không được, liền mở miệng quát lớn.

"Cô biết cái gì, nàng là hắc pháp sư!"

Diệp Thần tức giận trừng Phùng Uyển Đình một chút, lập tức nói với mọi người:"Các người nhìn đĩa bào ngư kia đi!"

"Bào ngư làm sao?"

Đám người sững sờ, nhao nhao nhìn về phía đĩa bào ngư thơm phức, không có phát hiện có bất kỳ điều gì không ổn.

Nhưng một giây sau chỉ thấy Diệp Thần huyên thuyên niệm vài câu chú ngữ, sau đó trực tiếp đem một chén rượu đổ vào bên trong đĩa bào ngư!

Bành!

Một cỗ khói đen từ trong đĩa bay lên, nguyên bản bào ngư nhìn thơm ngào ngạt, trong nháy mắt biến thành một bát màu nâu đen, tản ra trận trận thịt hôi thối!

Giòi bọ trong đĩa lúc nhúc, nhìn cực kỳ buồn nôn!

"Ọe!"

Phùng Uyển Đình thấy thế cũng nhịn không được nữa, chạy vào phòng toilet nôn.

"Bạch Uyên, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"Phùng Kiến Quốc cau mày, nhà hàng này là sản nghiệp Bạch gia, cũng khó trách hắn sẽ chất vấn Bạch Uyên.

"Tôi đây cũng không biết a!"

Bạch Uyên lắc đầu, trầm giọng nói:"Lão Phùng, tôi cũng không thể sắp xếp người tự hại mình a?"

"Kiến quốc, chuyện này hiển nhiên là không quan hệ với Bạch Uyên, ta xem là Từ Kiệt giở trò quỷ!"

Phùng Thương Tùng coi như tỉnh táo, chỉ là hắn cũng không ngờ tới nữ phục vụ viên lại là hắc pháp sư!

"Hừ! Coi như các ngươi thông minh!"

Nữ nhân thấy sự tình bại lộ cũng lười giả vờ, mặc dù nàng bị Diệp Thần ép tại trên mặt bàn không thể động đậy, lại diện mạo dữ tợn uy hiếp mọi người nói:"Tốt nhất các ngươi mau thả ta ra, bằng không sư phụ ta sẽ không bỏ qua các ngươi!"

"Sư phụ ngươi là ai?"Diệp Thần hỏi.

"Hừ, sư phụ ta là hắc pháp sư lợi hại nhất Đông Nam Á, Từ Kiệt!"

"..."

Người Phùng gia nghe vậy hít vào ngụm khí lạnh, không nghĩ tới Từ Kiệt vậy mà lại là hắc pháp sư lợi hại nhất Đông Nam Á?

"Ta không muốn thấy dáng vẻ phách lối của ngươi!"

Diệp Thần không kiên nhẫn nhíu nhíu mày, lập tức một cái tay đè lên nữ nhân, một cái tay khác trực tiếp từ trên bàn ăn múc một miếng thịt thối trực tiếp cứng rắn nhét vào trong miệng nữ nhân!

Ngay từ đầu nữ nhân còn không phối hợp, sống chết cắn chặt hàm răng không hé miệng.

Diệp Thần cười lạnh, chỉ thấy hắn nhẹ nhàng điểm một cái tại

phần lưng nữ nhân, trong nháy mắt toàn thân nữ nhân cứng ngắc không thể động đậy, ngay sau đó Diệp Thần dứt khoát bưng lên cả đĩa 'Bào ngư' toàn thịt thối đen thui kia, cùng đống giòi bọ lúc nhúc rót vào trong miệng nữ nhân.

"Ô ô"

Nữ nhân vừa sợ vừa giận, những vật buồn nôn này không nói, bên trong còn trộn lẫn dầu mỡ của thi thể sau khi bị phân hủy chảy ra, cùng các loại trớ chú hàng đầu, ăn hết chết chắc!

Nhưng Diệp Thần không có quan tâm nhiều, nguyên một bàn thịt thối nhét giống như nhét lạp xưởng, toàn bộ nhét vào trong miệng nữ nhân, sau đó mới buông nàng ra!

"Ngươi, ngươi, tên người Hoa đáng chết!"

Nữ nhân ngã xuống đất không dậy nổi, diện mạo dữ tợn trừng mắt Diệp Thần cắn răng nói:"Ta có làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Nói xong, nữ nhân đột nhiên thất khiếu chảy máu, ngắn ngủi không tới nửa phút liền tắt thở!

"Nguy hiểm thật!"

Phùng Tử Luân nuốt ngụm nước bọt, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ nhìn xem nằm nữ nhân tắt thở trên mặt đất.

"Diệp tiên sinh, lần trước chúng tôi cũng trúng phải trớ chú, vì cái gì không có ngay tại chỗ chết bất đắc kỳ tử?"Phùng Kiến Quốc hiếu kì hỏi.

"Nói không chính xác!"

Diệp Thần lắc đầu, nói thẳng:"Thuật trớ chú chia làm rất nhiều loại, mỗi loại đều có các loại tà vật phối hợp làm ra! Có lẽ lúc ấy

thiếu một loại tà vật nào đó, cho nên các ngươi mới không chết ngay lập tức!"

"..."

Bọn người Phùng Kiến Quốc nghe xong, toàn thân nhịn không được rùng mình một cái, hôm nay nếu không phải Diệp Thần, chỉ sợ tất cả bọn họ sẽ xong đời!

Chương 100. Bản mệnh cổ!

"Diệp tiên sinh, vậy bây giờ chúng ta nên làm cái gì?"Bạch Uyên cắn răng, cả giận nói:"Tên vương bát đản Từ Kiệt kia khẳng định trốn ở một cái ngõ ngách nào đó, minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng a!"

"Yên tâm đi, tôi có biện pháp để Từ Kiệt lập tức hiện thân!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Lập tức hiện thân?"

"Ân, bất quá phải chờ bản mệnh trùng trong cơ thể nàng đi ra!"

Vừa dứt lời, đám người còn chưa hiểu tới chuyện gì xảy ra, chỉ thấy nữ nhân đã chết há to miệng.

"Ngọa tào! Xác chết sống dậy?"

Phùng Tử Luân bị dọa cho tóc gáy toàn thân đều dựng lên.

Một giây sau, chỉ thấy một con côn trùng lớn bằng quả bóng bàn bò ra từ bên trong miệng nữ nhân, Phùng Uyển Đình ở một bên thấy thế bị dọa hét toáng lên, nàng sợ nhất chính là những loài như rắn, côn trùng, chuột, kiến!

"Đây là vật gì?"

Bạch Uyên nhìn xem côn trùng bò ra, lại bay đến giữa không trung, không khỏi tò mò hỏi.

"Bản mệnh cổ của hắc pháp sư!"

Diệp Thần liếc qua côn trùng trong không trung, tiện tay từ

bên trên bàn ăn cầm lấy một cây tăm, cong ngón búng ra!

Sưu!

Cây tăm như viên đạn chuẩn xác bắn trúng côn trùng, trực tiếp đem nó cắm vào trên tường!

Phốc!

Côn trùng phát ra một tiếng quái khiếu, trong cơ thể chảy ra một cỗ chất lỏng màu xanh sẫm đậm đặc, sống sờ sờ bị đóng đinh trên tường.

"..."

Thật mạnh!

Phùng Uyển Đình thấy thế trong lòng rất là chấn kinh, nội kình ngoại phóng, Diệp Thần lại là cao thủ Trúc Cơ kỳ?

"Diệp, Diệp tiên sinh, cái Cổ bản mệnh này rốt cuộc là thứ gì?"Phùng Kiến Quốc nhịn không được hiếu kì hỏi.

"Bản mệnh cổ là cổ trùng tà tu nuôi dưỡng ở trong cơ thể, mặc dù bọn chúng dùng máu tươi của hắc pháp sư làm đồ ăn, nhưng lại có thể giúp kí chủ tăng cao tu vi!"

"Cổ trùng vừa chết, thủ lĩnh tà tu nhất định có thể cảm ứng được, bây giờ chúng ta ôm cây đợi thỏ là được!"Diệp Thần cười lạnh.

"Nghĩ không ra Diệp tiên sinh ngoại trừ tu vi võ đạo cực cao, ngay cả tạo nghệ Huyền Thuật cũng sâu như thế, tại hạ cảm giác bội phục sâu sắc!"

Bạch Uyên nghe xong hai tay ôm quyền, mặt mũi tràn đầy tôn kính nói với Diệp Thần.

"Kỳ thật tôi không hiểu Huyền Thuật, khi còn bé cùng lão đầu học mấy ngày mà thôi!"Diệp Thần nhún vai mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ nói.

"..."

Mặt mũi Bạch Uyên tràn đầy biểu lộ ngạc nhiên, nghĩ không ra cao thủ như Diệp tiên sinh cũng sẽ là dạng văn học Versailles (ám chỉ vượt trội hơn người).

Cùng lúc đó, trong một căn phòng cho thuê cũ nát trong một thôn tại thành phố Ninh Châu, màn cửa đóng chặt, bên trong gian phòng lờ mờ không ánh sáng.

Một nam nhân lôi thôi lếch thếch xếp bằng ở bên trong gian phòng, trước mặt trưng bày một tấm vải đỏ, trên vải đỏ nằm mấy con búp bê nhỏ, mà bên trên búp bê thình lình viết tên mấy người Phùng Thương Tùng!

Đột nhiên, nam nhân bỗng nhiên mở mắt ra, diện mạo dữ tợn nói:

"Vương bát đản, cũng dám giết đồ đệ của ta, Phùng Thương Tùng các ngươi chết chắc!"

Hai lần hạ trớ chú đều không thành công, nam nhân cũng cải biến chủ ý!

Chỉ thấy hắn đứng người lên, thu thập 'Tế đàn' sau đó nhanh chân rời khỏi phòng.

Lúc này, mấy người Diệp Thần cũng rời đi nhà hàng Thắng Uy, một đoàn người trực tiếp đi biệt thự Phùng gia, chờ lấy Từ Kiệt tìm tới cửa.

"Uyển Đình, nhanh đi chuẩn bị chút gì đó cho Diệp tiên sinh ăn!"Phùng Kiến Quốc về đến nhà vội vàng phân phó.

Vừa rồi tại nhà hàng mấy người chưa ăn được miếng cơm nào, trong phòng thối hoắc, ăn được mới là lạ chứ!

"Diệp Thần, anh ăn cái gì, để tôi đi làm!"Thái độ của Phùng Uyển Đình đối với Diệp Thần hơi chuyển biến tốt một chút, ai bảo người ta là cao thủ.

"Không cần khách khí, tùy tiện bảy tám món là đủ rồi!"Diệp Thần cười nói.

"Thật đúng là không khách khí a!"

Phùng Uyển Đình nghe xong kém chút hộc máu, gia hỏa này thật đúng là không có coi mình là người ngoài, há mồm chính là bảy tám món đồ ăn, hắn thật coi mình là đầu bếp sao?

"Khụ khụ, muội muội, để ta giúp muội đi!"

Phùng Tử Luân thấy thế mau chạy ra hoà giải, miễn cho Phùng Uyển Đình nổi đóa.

"Hừ!"

Phùng Uyển Đình yêu kiều hừ một tiếng, lắc lắc một nắm bờ eo thon đi vào phòng bếp.

Đợi nàng vừa đi, Phùng Kiến Quốc mặt đỏ lên cười cười làm lành nói:"Diệp tiên sinh đừng thấy lạ, Uyển Đình bị tôi làm hư!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng không nói chuyện, đây là lần đầu tiên hắn đến Phùng gia, quan sát hoàn cảnh trang trí bốn phía xung quanh, không thể không nói mặc dù Phùng gia có tiền, nhưng không có cảm giác nhà giàu mới nổi, toàn bộ phòng ở trang trí rất trang trọng, có lẽ cái này cũng có liên quan tới nghề nghiệp của Phùng Thương Tùng!

Mấy người ngồi ở phòng khách hàn huyên một hồi, đột nhiên

Diệp Thần ngừng trò chuyện, hai mắt đen nhánh sắc bén nhìn xem ngoài cửa, thản nhiên nói:

"Đã tới, cũng đừng che giấu, hiện thân đi!"

"..."

Đám người giật mình, nhao nhao hướng nhìn ra phía ngoài cửa, chỉ thấy một nam nhân quần áo tả tơi, lôi thôi lếch thếch đi vào phòng khách, kèm theo hắn còn có cỗ hương vị thối hoắc nhẹ nhàng tiến đến.

"Khó trách đồ đệ ta sẽ chết, nguyên lai có cao nhân tương trợ!"

Chương 101. Tu vi của ngươi quá thấp!

Nam nhân quét đám người một chút, cuối cùng tập trung tại trên người Phùng Thương Tùng, trầm giọng nói:"Lão Phùng, lão hẳn là vẫn còn nhận ra ta đi?"

"Từ Kiệt, quả nhiên là ngươi!"

Phùng Thương Tùng gặp mặt cừu nhân hết sức đỏ mắt, lúc này phẫn nộ quát:"Ta thật hối hận lúc trước không có bắn chết ngươi!"

"Phi! Sắp chết đến nơi còn dám hù dọa ta, họ Phùng, hôm nay các ngươi đều phải chết!"Từ Kiệt cười gằn nói, nói xong từ trên thân móc ra một thanh loan đao làm bằng đồng khắc đầy phù văn.

Tại ánh đèn chiếu xuống, thân đao lóe ra lam quang yếu ớt, xem qua liền thấy có bôi kịch độc.

"Nếu ngươi đã đưa tới cửa, vậy ta liền không khách khí!"

Diệp Thần chậm rãi đứng người lên, thuận thế xoay xoay lưng, nhìn xem Từ Kiệt thản nhiên nói:"Từ mặt rỗ có đúng không? Ta cho ngươi hai lựa chọn, tự chọn đi!"

"Hừ! Tiểu tử khẩu khí thật lớn, ngươi cho ta lựa chọn gì?"Từ Kiệt khinh thường nhìn xem Diệp Thần.

"Ngươi muốn chết nằm, hay là chết đứng?"

"Thằng khốn, chết đi!"

Từ Kiệt nghe xong trong nháy mắt nổi giận, tiểu tử chưa cai sữa cũng dám trêu chọc hắn, quả thực không thể chịu đựng được!

Một giây sau, thân thể Từ Kiệt như là báo săn bỗng nhiên phóng tới Diệp Thần, loan đao trong tay xen lẫn phong thanh hô hô, trực tiếp bổ xuống đỉnh đầu Diệp Thần

Thân hình Diệp Thần lóe lên, đao của Từ Kiệt bổ xuống khoảng không.

"Tốc độ quá chậm, ta cũng lười khi dễ ngươi, nếu không ngươi tự sát đi?"

"Cái gì?"

Từ Kiệt kinh hãi, Diệp Thần thế mà trong nháy mắt liền xuất hiện tại phía sau hắn, tốc độ tiểu tử này cũng quá nhanh đi!

"A, sao ngươi lại có thể trở thành hắc pháp sư hàng đầu a?"Diệp Thần cười xấu xa nói.

"Muốn chết!"

Từ Kiệt thẹn quá thành giận cắn răng, không thèm quay đầu lại nhìn, xoay tay một đao chém ngang về phía sau!

Một đao kia vừa nhanh vừa chuẩn, võ giả bình thường tuyệt đối khó thoát khỏi vận rủi!

"Diệp tiên sinh cẩn thận!"Bạch Uyên hoảng sợ nói.

"Vẫn là quá chậm!"

Diệp Thần cười lạnh, chiêu thức của Từ Kiệt trong mắt hắn tựa như là thả chậm gấp mười lần, đối mặt với sát chiêu sắc bén như thế, Diệp Thần chỉ là tiện tay trảo một cái, liền tóm lấy cổ tay của Từ Kiệt!

"Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai?"

Từ Kiệt bị bắt lại cổ tay muốn rút về, nhưng tay Diệp Thần tựa như kìm sắt, căn bản không tránh thoát.

Cho đến lúc này Từ Kiệt mới luống cuống, hắn biết mình tuyệt đối đã gặp được kẻ không phải người bình thường!

"Tu vi của ngươi quá thấp, còn chưa xứng biết tên của ta."Diệp Thần cười lạnh.

"..."

Bạch Uyên ở một bên nghe được Diệp Thần nói như vậy đều không còn gì để nói, trong lòng tự nhủ đại ca chúng ta hảo hảo đánh nhau là được rồi, có thể không trang bức được không?

Răng rắc!

Diệp Thần thoáng dùng sức.

Một tiếng xương nứt giòn vang truyền vào trong tai mọi người, ngay sau đó liền nghe được Từ Kiệt phát ra một tiếng tiếng kêu đau đớn thảm thiết, xương cổ tay của hắn bị Diệp Thần cưỡng ép bóp nát!

Cứ như vậy vẫn chưa xong, tiếp theo lại đem Từ Kiệt một cánh tay còn lại, cùng hai cái xương bánh chè đều đánh nát!

Mới vừa rồi Từ Kiệt còn đằng đằng sát khí, giờ phút này ngay cả đứng lên cũng trở thành một thứ xa xỉ.

"Thằng khốn, ngươi, ngươi đến cùng là ai, tại sao muốn xen vào việc của người khác!"Từ Kiệt cắn răng nghiến lợi trừng mắt với Diệp Thần, chịu đựng kịch liệt đau nhức toàn thân chất vấn.

"Ngươi còn dám mắng ta?"

Diệp Thần cười lạnh, lúc này nhấc chân giẫm vào cái tay gãy của Từ Kiệt!

"A!"

Từ Kiệt phát ra một tiếng như giết heo tru lên, kém chút đau đến ngất đi.

"Phùng lão, xử trí phế nhân này như thế nào tùy lão quyết định, tôi muốn về bồi nàng dâu!"Diệp Thần nhún vai quay đầu nói với Phùng Thương Tùng.

"Làm phiền Diệp tiểu hữu!"

Phùng Thương Tùng thở ra một hơi dài, cuối cùng tảng đá lớn trong lòng cũng là rơi xuống đất.

"Diệp tiên sinh, không ăn chút đồ vật rồi mới đi sao, nếm thử tay nghề Uyển Đình a!"Phùng Kiến Quốc hỏi.

"Không cần!"

Diệp Thần lắc đầu chuẩn bị muốn đi.

"Diệp tiên sinh, chờ một lát!"

Bạch Uyên đi tới, thấp giọng nói:"Khuya ngày hôm trước kim Dạ Vũ tìm em tôi, hi vọng hắn ra mặt uy hiếp mấy cổ đông tập đoàn Kiều thị, để bọn họ đem cổ phần bán cho một người thần bí!"

"Người thần bí?"

Diệp Thần nghe xong hừ lạnh nói:"Lão Bạch, lão tìm những tên cổ đông kia hảo hảo trò chuyện chút, bảo bọn chúng đừng nên đối nghịch với sư tỷ của ta!"

"Nếu như nhất định phải bán, cũng không thể bán cho Kim gia!"

"Minh bạch! Bạch Vĩnh Chính biết Kiều tổng là sư tỷ ngài, sẽ không làm loạn!"

Diệp Thần nghe xong gật gật đầu, lúc này mới yên tâm rời đi biệt thự.

Nhìn xem đèn xe dần xa, Phùng Kiến Quốc đứng tại cổng thở dài một hơi, đáng tiếc Diệp Thần có lão bà, nếu như Uyển Đình có thể tìm lão công dạng này, người làm cha như hắn cũng yên lòng.

Diệp Thần trở lại trên xe, trực tiếp gọi điện thoại cho Ảnh Tử.

"Ảnh Tử, đêm nay động thủ!"

"Tốt, thuộc hạ sẽ đi làm!"

Sau khi cúp điện thoại, Ảnh Tử trực tiếp đi biệt thự Kim gia.

Chương 102. Chó cưng của Kim Dạ Vũ!

Ngày kế tiếp, Kim Dạ Vũ mơ mơ màng màng từ trong lúc ngủ mơ tỉnh lại.

Đột nhiên, hắn cảm giác trên mặt mình ướt sũng, duỗi tay lần mò trên gối đầu cũng là ướt dầm dề.

"Chuyện gì xảy ra?"

Kim Dạ Vũ nhíu mày mở mắt xem xét, lập tức dọa đến hồn phi phách tán, hét to lên!

"Thiếu gia, ngài thế nào?"

Người hầu ngoài cửa nghe được Kim Dạ Vũ kêu thảm, vội vàng xông tới xem xét, kết quả sau khi người hầu nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, cũng bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

Chỉ thấy đầu giường Kim Dạ Vũ đều là máu, còn một đầu Husky đẫm máu, mà tại bên giường thì là một bộ thi thể của một chó không đầu!

"Khả Khả, ai Khả Khả của ta!"

Kim Dạ Vũ vừa sợ vừa giận, chó mất đầu này là chó cưng 'Kim Khả Khả' mà hắn nuôi mấy năm, ngày bình thường hắn đều coi Kim Khả Khả như người thân trong gia đình, không nghĩ tới thế mà bị người cắt đầu chó, còn nhét vào trong chăn hắn, ai to gan như vậy, biến thái như vậy?

"Thiếu, thiếu gia, ngài mau nhìn trên tường!"Người hầu chỉ

vào một mặt tường trắng như tuyết, run rẩy nói.

Kim Dạ Vũ thuận theo phương hướng ngón tay người hầu nhìn lại, chỉ thấy trên tường trắng không biết lúc nào có thêm một cái ký hiệu hình đầu lâu!

"Lẽ nào lại như vậy! Đến cùng là ai, tối hôm qua ai tới đây?"Kim Dạ Vũ gầm thét lên.

"Cái này, tối hôm qua không người đến đây a!"

Mặt mũi người hầu tràn đầy mướp đắng, trong lòng tự nhủ chính ngươi ngủ như chết, người khác vào trong phòng ngươi giết chó, vẽ tranh cũng không biết, chúng ta làm sao lại biết?

"Con trai, sao vậy?"

Người nhà họ Kim nghe thấy tiếng gầm liền chạy đến xem, lúc thấy một màn trước mắt này, cũng là vừa tức vừa kinh!

Thật là đáng sợ!

Ai có thể lặng yên không một tiếng động chui vào Kim gia, còn làm ra sự tình máu tanh như vậy, nếu như đối phương muốn giết Kim Dạ Vũ chẳng phải là dễ như trở bàn tay?

"Trịnh Cương, các ngươi thủ nhà kiểu gì đây!"Kim Đại Xuyên giận tím mặt, quay đầu hung hăng trừng mắt liếc người dẫn đầu đội bảo tiêu Kim gia, Trịnh Cương.

"Kim gia, đối phương khẳng định là cao thủ!"

"Nói nhảm, còn cần ngươi nói sao?"

Kim Đại Xuyên hận đến nghiến răng nghiến lợi, Kim gia tại Ninh Châu thanh danh hiển hách, ai dám lại dám nhổ râu hổ như vậy?

"Tiểu Vũ, hôm nay cháu còn phải đi tập đoàn Kiều thị mở hội nghị cổ đông, tranh thủ thời gian thu thập một chút đi! Chuyện trong nhà ta sẽ an bài!"

Kim Khải Niên cau mày, hắn mơ hồ cảm giác chuyện này không có đơn giản như vậy.

"Gia gia, liệu có phải là con đàn bà Kiều An Na kia phái người làm hay không?"Kim Dạ Vũ cắn răng nói.

"Chớ để ý nhiều, ta sẽ để cho người điều tra việc này!"

"Vâng!"

Kim Dạ Vũ nhìn xem Kim Khả Khả chết đi, thầm nghĩ thật xúi quẩy, sáng sớm đã thấy máu!

Chờ sau khi Kim Dạ Vũ rời đi, Kim Khải Niên gọi Kim Đại Xuyên tiến vào thư phòng, đóng cửa lại, mặt âm trầm hỏi:

"Đại Xuyên, một màn hôm nay con nhìn nhìn quen mắt sao?"

"Nhìn quen mắt?"Kim Đại Xuyên đầu tiên là sững sờ, lập tức hoảng sợ nói:"Cha, ý của ngài là người Diệp gia?"

"Không sai!"

Kim Khải Niên trầm giọng nói:"Hai mươi năm trước, trước khi chúng ta động thủ, không phải cũng giết chết một con chó của Diệp gia, sau đó làm ra những chuyện tương tự sao?"

"Không thể nào? Diệp gia đã đều bị giết a!"Kim Đại Xuyên nuốt ngụm nước bọt, trong lòng không hiểu khẩn trương lên, căng thẳng không thôi.

"Đừng quên năm đó còn có một đứa trẻ đã biến mất!"

"Cẩn thận vẫn hơn, nhanh chóng đi xem tất cả camera giám sát

đêm qua, nhất định phải tìm ra là ai dám đến Kim gia ta gây án!"Kim Khải Niên nói.

"Vâng, con lập tức đi làm!"

Kim Đại Xuyên nghe xong cũng không bình tĩnh, nếu quả như thật là người năm đó trở về báo thù, chỉ sợ Kim gia sẽ vĩnh viễn không ngày yên tĩnh.

…….

Sơn trang Vân Đỉnh, biệt thự số một.

Buổi sáng, Diệp Thần đã dậy sớm làm tốt bữa sáng gọi Tô Tuyết Di ăn cơm, tối hôm qua hắn lại ôm cô nàng này ngủ một đêm.

Bất quá hai người vẫn là giậm chân tại chỗ, tối hôm qua Diệp Thần phải quấy rầy đòi hỏi mãi, Tô Tuyết Di mới để hắn ăn ít 'Đậu hũ'.

"Nàng dâu, buổi sáng lão công muốn đi công ty Đại sư tỷ, sẽ không tiễn em đi làm."Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

"Tùy tiện!"

Tô Tuyết Di thấy một mặt Trư ca của Diệp Thần, không khỏi lườm hắn một cái, gia hỏa này càng xem càng giống cái đại móng heo!

"…"

Diệp Thần sững sờ, trong lòng tự nhủ cô nàng này làm sao vậy, chẳng lẽ đến ngày?

Cơm nước xong xuôi Diệp Thần lái xe trực tiếp đi tập đoàn Kiều thị, lúc tại đại sảnh chờ thang máy lại đụng phải một người quen, Kim Dạ Vũ!

"Hừ, thật sự là oan gia ngõ hẹp!"

Kim Dạ Vũ nhìn thấy Diệp Thần, sắc mặt trong nháy mắt âm trầm.

"Kim đại thiếu?"

Diệp Thần có chút hăng hái nhìn xem Kim Dạ Vũ, một mặt cười xấu xa nói:"Ta nhìn hai mắt ngươi vô thần, mặt không còn chút máu, không phải là đêm qua ngủ không ngon đi, hay là muốn chết?"

"Thằng khốn, ngươi nói ai muốn chết!"

Kim Dạ Vũ nghe xong giận tím mặt, mình không tìm Diệp Thần phiền phức coi như xong, tiểu tử này thế mà còn dám chủ động khiêu khích mình?

Chương 103. Ban giám đốc!

"Vậy khả năng là tối hôm qua ngủ không ngon? Chậc chậc, ngày thường bớt làm việc trái với lương tâm, tự nhiên sẽ ngủ rất ngon!"

"Ngươi"

Kim Dạ Vũ tức giận thở phì phò, trong đầu liền nghĩ tới chuyện phát sinh sáng nay, chẳng lẽ là tiểu tử này lẻn vào trong nhà hắn, giết đi Kim Khả Khả?

Không chờ hắn nghĩ rõ ràng, thang máy đã đến.

Nhưng hắn vừa định tiến thang máy, lại bị Diệp Thần vượt lên trước một bước đi vào.

"Kim thiếu, đi thang máy tiếp theo đi a!"Diệp Thần cười xấu xa một tiếng, lập tức nhấn nút đóng cửa thang máy.

"Ngọa tào! Trên thế giới tại sao có thể có gia hỏa chán ghét như vậy!"

Kim Dạ Vũ tức giận đến phổi đều muốn nổ, hắn siết chặt nắm đấm cắn răng nói:

"Họ Diệp, ngươi chờ đó cho ta! Chỉ cần Kiều An Na bị đuổi ra ban giám đốc, ta nhìn còn ai có thể bảo kê cho ngươi!"

"Kim thiếu, nếu không chúng ta đi thang bộ đi?"Bảo tiêu đứng sau lưng Kim Dạ Vũ hảo tâm nhắc nhở.

"Đi mẹ ngươi!"

"Mười tám tầng ngươi muốn lão tử đi thang bộ, đầu ngươi đặt ở trên mông?"Kim Dạ Vũ tức giận trừng bảo tiêu một chút.

"..."

Bảo tiêu mặt mo đỏ ửng, trong lòng tự nhủ cái này không phải cũng tốt sao, rèn luyện thân thể.

Lúc này Diệp Thần đã xuất hiện tại văn phòng Kiều An Na.

"Sư tỷ, sớm a!"

"Sư đệ, đệ tới rồi!"Kiều An Na nhìn thấy Diệp Thần, mỉm cười cười nói:"Chờ họp xong ban giám đốc, sư tỷ mời cậu đi ăn cơm!"

"Được a!"

Diệp Thần gật gật đầu, trong lòng tự nhủ tâm tính Đại sư tỷ thật sự tốt, mắt thấy sẽ phải cùng các cổ đông ngả bài, vậy mà vẫn không có chút khẩn trương nào.

Hai người ở văn phòng hàn huyên, thẳng đến khi thư ký tới nhắc nhở Kiều An Na họp ban giám đốc.

"Kiều tổng, Kim thiếu bọn họ đã đến!"Thư ký nói.

"Biết!"

Kiều An Na chậm rãi đứng người lên, trên gương mặt xinh đẹp tuyệt mỹ treo một tia u sầu nhàn nhạt.

"Kim Dạ Vũ đã bày xong Hồng Môn Yến, sư đệ, theo tỷ đi dự tiệc!"

Kiều An Na đứng người lên, trên gương mặt xinh đẹp trắng nõn lạnh lùng như băng, trong mắt ẩn ẩn lộ ra ngạo khí, tuyệt đối là nữ tổng giám đốc bá đạo!

"Quản hắn Hồng Môn Yến vẫn là Toàn Dương Yến, tiểu tử Kim Dạ Vũ kia dám khi dễ sư tỷ, đệ sẽ thu thập hắn!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Tiểu sư đệ, thật ngoan!"

Phòng họp tập đoàn Kiều thị, khói mù lượn lờ.

Bên cạnh bàn hội nghị hình bầu dục, Kim Dạ Vũ ngồi cùng sáu cổ đông, lúc này bọn họ đang thổi mây phun vụ, trò chuyện trên trời dưới biển.

Đúng lúc này cửa phòng họp mở ra, Kiều An Na đi đến.

"Các người có thể bớt hút thuốc được không, họp!"

Kiều An Na khẽ cau mày lại, đi đến chỗ tổng giám đốc ngồi xuống, Diệp Thần thì như bảo tiêu đứng ở phía sau nàng.

Đám người sững sờ, ai cũng chưa thấy qua Diệp Thần, chẳng là đây là trợ lý mới Kiều tổng mời?

"Ngọa tào! Làm sao tiểu tử này cũng vào đay!"

Kim Dạ Vũ chỉ vào Diệp Thần nổi giận đùng đùng nói:"Đây là ban giám đốc, người không liên quan lập tức lăn ra ngoài cho ta!"

"Muốn ta lăn, ngươi tính là cái gì?"Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, âm thanh lạnh lùng nói:"Kiều tổng đều không nói để cho ta ra ngoài, ngươi tính là cái cọng lông?"

"Hỗn đản, ngươi"

"Ngươi còn dám mắng ta một câu, có tin hay không ta đánh rụng răng ngươi?"

Diệp Thần vừa trừng mắt, Kim Dạ Vũ trong nháy mắt liền sợ, bởi vì hắn biết thân thủ Diệp Thần kinh khủng, mà lại tiểu tử này

cũng thực có can đảm đánh hắn!

"..."

Tất cả mọi người nhìn trợn tròn mắt, thanh niên côn đồ này ở đâu ra, lại dám cứng rắn với Kim thiếu?

"Tốt, chúng ta trở lại chuyện chính đi!"

Kiều An Na ho nhẹ vài tiếng, không có ý tứ trách cứ Diệp Thần chút nào, nhàn nhạt quét đám người một chút hỏi:"Các vị, các người đột nhiên yêu cầu tổ chức ban giám đốc, đến cùng xảy ra chuyện gì?"

"Khụ khụ, Kiều tổng, vậy ta liền đi thẳng vào vấn đề!"

Một nam tử trung niên hói đầu bóp tắt điếu thuốc là trong tay nói:"Ta chuẩn bị đem cổ phần bán cho bằng hữu Kim thiếu!"

"Không sai, ta cũng chuẩn bị đem cổ phần bán đi!"

"..."

Trừ bỏ Kim Dạ Vũ, còn lại năm tên cổ đông cũng nhao nhao thống nhất, nói muốn bán cổ phần cho Kim Dạ Vũ bằng hữu.

"Cái gì?"

Kiều An Na nghe xong sắc mặt trong nháy mắt trở nên âm trầm, hỏi:"Chư vị, những năm gần đây tập đoàn Kiều thị kiếm không ít tiền cho các người đi, tại sao các người muốn làm như vậy?"

"Kiều tổng, Nguyên nhân cô cũng đừng quản, chúng ta đã quyết định tốt!"Nam nhân hói đầu trầm giọng nói.

"Ông"

Nghe được đối phương nói như vậy, Kiều An Na thật sự là bị tức!

Nhưng càng làm cho nàng lo lắng chính là, nếu như cổ phần đều bị Kim Dạ Vũ hoặc là những bằng hữu của hắn nắm giữ, vậy mình sẽ mất đi quyền nói chuyện tại tập đoàn, tương đương với bị bỏ trống!

Tập đoàn Kiều thị là nàng vất vả dốc sức làm ra, giao đến trong tay loại người Kim Dạ Vũ, chẳng phải là tự hủy sao?

"An Na, vì tình cảm ngày xưa, nghe tôi một lời khuyên!"

Kim Dạ Vũ đắc ý mà nhìn xem Kiều An Na, cười nói:"Cô vẫn là xin về hưu sớm đi, mỗi tháng lấy chút tiền hưu, về phần tập đoàn Kiều thị, về sau không có việc gì thì ít đến tản bộ!"

Chương 104. Hứa Ba!

"Kim Dạ Vũ, cậu nói cái gì!"

Kiều An Na là thật sự tức giận, không nghĩ tới Kim Dạ Vũ hèn hạ như vậy, thế mà âm thầm thu mua tất cả cổ đông.

Không đúng!

Nếu như chỉ dựa vào Kim gia, có lẽ còn không có lực uy hiếp lớn như thế, chẳng lẽ là người bạn kia của hắn?

Kim Dạ Vũ tựa hồ biết Kiều An Na đang suy nghĩ gì, cười lạnh nói:"An Na, để tôi nói thật với cô đi, hôm nay tôi chắc chắn phải có được những cổ phiếu này, bọn họ cho thì cho, không cho cũng phải cho!"

Uy hiếp!

Uy hiếp trắng trợn!

Nhưng hết lần này tới lần khác các cổ đông nghe được một lời này cũng có ai dám phản bác, chỉ là nhao nhao cúi đầu.

"Kim Dạ Vũ, bằng hữu của cậu đến cùng là ai?"Kiều An Na cưỡng chế lấy phẫn nộ trong lòng, hỏi.

"Nói đến cũng là người quen của Kiều An Na cô!"

Kim Dạ Vũ mặt mũi tràn đầy nhe răng cười, nói xong phủi tay, cửa phòng họp lần nữa bị người đẩy ra, ngay sau đó một nam nhân tóc tai chải chuốt, mặc đồ tây đen, bên trong miệng ngậm xi gà xuất hiện ở trước mắt mọi người, tại phía sau hắn còn đi theo mấy tên hộ vệ áo đen đeo kính râm.

"Ngọa tào! Quay phim Hồng Kông a?"

Diệp Thần mở to hai mắt nhìn, gia hỏa coi cờ bạc quá nhiều đi?

"Hứa Ba?"

Kiều An Na thấy rõ ràng người tới, trong nháy mắt minh bạch tại sao thành viên ban giám đốc muốn bán cổ phần, bởi vì ai cũng không dám đắc tội Hứa gia!

"Kiều tiểu thư, đã lâu không gặp a!"Hứa Ba nhìn thấy Kiều An Na, cười dối trá.

"Hứa Ba, nguyên lai là cậu trong bóng tối giở trò quỷ?"

Kiều An Na lạnh lùng nhìn xem Hứa Ba, cắn răng nói:"Tôi cùng Hứa gia không có mâu thuẫn gì, tại sao cậu lại ra tay với tập đoàn Kiều thị?"

"Rất đơn giản, bởi vì tôi nhìn trúng tân dược cô mới phát minh!"

Vượt quá tất cả mọi người dự kiến, Hứa Ba không e dè.

Hắn đi đến bên cạnh bàn hội nghị ngồi xuống, hai chân khoác lên trên mặt bàn, một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Kiều An Na, nói thẳng:

"Kiều Đại mỹ nữ, nếu hôm nay cô như đem phối phương Hắc Ngọc Cao cho tôi, có lẽ tôi sẽ cân nhắc tha cho cô một cái mạng, có khả năng sẽ không thu mua những cổ phần này nữa!"

"Không có khả năng!"

Kiều An Na không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

Đem phối phương Hắc Ngọc Cao giao ra, chẳng khác nào 'Tự

phế võ công' , về sau tập đoàn còn phát triển thế nào được?

"Kiều tổng, không bằng đem phương thuốc giao cho Hứa thiếu đi!"

"Đúng a, về sau chúng ta lại nghiên cứu phát minh ra một cái sản phẩm mới là được!"

"Nếu như cô không giao ra, chúng ta cũng chỉ có thể bán cổ phần!"

"…"

Kim Dạ Vũ thấy thái độ Kiều An Na kiên quyết, lặng lẽ cho mấy liếc mắt với mấy cổ đông, để bọn họ tạo áp lực với Kiều An Na.

"Các ngươi"

Kiều An Na rất nổi nóng, thật ứng với một câu nói thành lũy thường thường bị công phá từ nội bộ!

"An Na, bởi vì cái gọi là kẻ thức thời mới là tuấn kiệt!"

"Mặc dù cô là đại cổ đông, nhưng cũng không thể chuyên quyền độc đoán a, không phải bức mọi người bán cổ phần sao?"Kim Dạ Vũ thừa cơ nói.

"Kiều An Na, nếu như cô không đồng ý, vậy cũng chớ lãng phí thời gian!"

Hứa Ba nói xong, một nam âu phục từ phía sau hắn đi ra, từ trong túi xách xuất ra năm phần tài liệu chuyển nhượng cổ phần.

"Mấy vị, các người kí tên lên đi, chuyển nhượng cổ phần liền có hiệu lực!"Nam âu phục nói với mấy cổ đông.

Mấy người nam hói đầu cũng không nghĩ nhiều, cầm bút lên

chuẩn bị ký tên, nhưng vào lúc này một thanh âm băng lãnh vang lên trong phòng họp

"Các người nếu ai dám ký tên, cẩn thận hối hận cũng không kịp!"

"Cậu có ý tứ gì?"

Nam hói đầu nghe xong nhíu mày nhìn về phía Diệp Thần, những người khác cũng nhao nhao ngừng lại, bụng đầy nghi ngờ nhìn về phía Diệp Thần.

Diệp Thần cũng không giải thích, chỉ là lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số, kết nối xong cũng chỉ là từ tốn nói câu:

"Có thể động thủ!"

"Tiểu tử, ngươi hù dọa ai đây!"

Kim Dạ Vũ thấy thế giận tím mặt, hướng phía nam hói đầu quát:"Mau ký đi, tiểu tử này ỷ vào Kiều An Na cho hắn làm chỗ dựa, kỳ thật chính là một tên tiểu bạch kiểm, không cần sợ hắn!"

"Muốn chết!"

Thanh âm Diệp Thần đột nhiên trở nên lạnh, thuận tay quơ lấy cái gạt tàn thuốc trên bàn hội nghị ném một cái, kết quả vừa chuẩn lại vừa hung ác đập vào trên đầu Kim Dạ Vũ!

"Ngao!"

Trong nháy mắt Kim Dạ Vũ đầu rơi máu chảy, trong miệng phát ra tiếng tru sói hoang!

Ba!

Hứa Ba thấy thế bỗng nhiên vỗ bàn một cái, tức giận quát lớn:"Tiểu tử, ngươi quá phách lối! Dám ngay ở mặt của ta đánh

bạn của ta, ngươi biết ta là ai sao?"

"Ta quản ngươi là ai, các ngươi dám khi dễ sư tỷ của ta, ta không có cho ngươi răng rơi đầy đất đã may lắm rồi!"Diệp Thần khinh thường nhếch miệng.

"Kiều An Na, đây là người của cô sao? Cô có quản hay không, nếu là mặc kệ để ta thay cô đến quản!"

Hứa Ba tức giận đến không nhẹ, toàn bộ Ninh Châu ai dám không nể mặt hắn?

"Hứa Ba, khuyên ngươi đừng chọc sư đệ ta, hắn là tồn tại ngươi không chọc nổi!"Kiều An Na nhàn nhạt lườm Hứa Ba một chút, đồng thời mặt mũi tràn đầy khinh thường.

Chương 105. Bức vua thoái vị?

"Tốt, ta ngược lại muốn xem xem sư đệ cô có bao nhiêu ngưu bức!"

Hứa Ba nói xong vung tay lên, hai tên hộ vệ áo đen sau lưng như mãnh hổ nhào tới Diệp Thần.

Một người trong đó trực tiếp vung nắm đấm đánh thẳng huyệt Thái Dương của Diệp Thần!

"Muốn chết!"

Thấy đối phương xuất thủ ác độc như vậy, Diệp Thần cũng tức giận, thân hình lóe lên, qua trong giây lát liền tới đến trước mặt hai tên bảo tiêu!

"Cái gì?"

Bảo tiêu kinh hãi, không nghĩ tới Diệp Thần lại có tốc độ nhanh như vậy!

Một giây sau, không đợi bảo tiêu làm ra phản ứng, Diệp Thần như tia chớp xuất thủ bắt lấy đầu của bọn họ, giống như xung đột đem đầu hai người đụng vào nhau!

Đông!

Một tiếng vang trầm qua đi, hai tên bảo tiêu choáng váng ngã xuống đất, trực tiếp ngất đi!

"Ngươi"

Hứa Ba thấy thế không kìm lòng nổi nuốt ngụm nước bọt, hai

bảo tiêu của hắn thế nhưng là Thái Quyền Vương a, làm sao trước mặt Diệp Thần lại giống như 'Thái kê'? (gà luộc)

Đúng lúc này điện thoại di động của cổ đông nam hói đầu vang lên, hắn vừa kết nối điện thoại còn chưa nói được vài câu, sắc mặt xoát một cái liền trắng bệch, sau khi cúp điện thoại một mặt sợ hãi nhìn về phía Diệp Thần.

"Lão Lý, lão sao vậy?"

Một người trung niên đeo kính bên cạnh hiếu kì, nhưng hắn vừa hỏi xong điện thoại di động của mình liền vang lên, sau khi nghe xong rất nhanh cũng biến thành bộ dạng giống như nam hói đầu, mặt xám như tro!

Lần lượt điện thoại của ba tên cổ đông khác cũng vang lên, bọn họ tiếp điện thoại xong đều không ngoại lệ, sắc mặt đều như người thân chết!

"Kiều tổng, là chúng tôi sai! Van cầu cô lại cho chúng tôi một cơ hội đi!"

"Tôi không bán, tôi không bán cổ phần nữa!!"

"Kiều tổng, tha tôi một mạng đi! Tôi nguyện ý đem cổ phần bán cho cô!"

Toàn bộ những thành viên ban giám đốc này đột nhiên giống như biến thành người khác, nhao nhao biểu thị mình sẽ không bán cổ phần, muốn bán cũng Là bán cho Kiều An Na!

"Các người điên rồi đi!"

Hứa Ba thấy thế tức giận đến tái mặt, cả giận nói:"Đừng quên, các người đã đáp ứng ta như thế nào, chẳng lẽ các người định đắc tội ta Hứa gia sao?"

"Lão Lý, đến cùng ai điện thoại cho lão?"

Kim Dạ Vũ che lấy đầu đang kịch liệt đau nhức, mặt mũi tràn đầy không thể tin nổi nhìn xem bọn người lão Lý.

"Ta nhổ vào! Kim Dạ Vũ, đều là tên vương bát đản nhà ngươi!"Nam hói đầu nghe xong nhịn không được mắng:"Ngươi mẹ nó gạt ta không bán cổ phiếu, Bạch lão đại liền muốn tìm ta phiền phức! Đánh rắm, hiện tại con của ta đang trong tay Bạch lão đại!"

"Cái gì?"

Kim Dạ Vũ nghe xong triệt để trợn tròn mắt.

Bạch lão đại không giúp hắn, nguyên lai là muốn giúp Kiều An Na?

Không đúng! Kiều An Na chưa từng kết giao cùng người trong giang hồ, vậy cũng chỉ có một loại khả năng tính, Bạch lão đại cho Diệp Thần mặt mũi!

"Tiểu tử, ngươi, ngươi không phải cùng Bạch Ngọc Thần có thù sao?"Kim Dạ Vũ mở to hai mắt nhìn nhìn về phía Diệp Thần.

"Ta mệt mỏi nói nhảm với ngươi!"

Diệp Thần nhếch miệng, quay đầu nói với đám người lão Lý"Lúc đầu tôi còn không muốn khi dễ các ông, nhưng các ông khi dễ sư tỷ tôi, vậy liền để các ông nếm thử tư vị bị khi phụ đi! Hiện tại, lập tức đem cổ phần đều bán cho sư tỷ của tôi!"

"Tốt"

Nam hói đầu lão Lý khóc không ra nước mắt, có nhân tất có quả, không nghĩ tới báo ứng lại đến nhanh như vậy!

Kiều An Na cũng nghiêm túc, quyết định thật nhanh để thư ký chuẩn bị phần tài liệu chuyển nhượng, loại cổ đông hai mặt này

sớm nên cầm xuống, nếu không sẽ thành con dao hai lưỡi với tập đoàn!

"Ba thiếu, chúng ta làm sao bây giờ?"

Kim Dạ Vũ thấy thế gấp, về sau tập đoàn Kiều thị sẽ do một mình Kiều An Na nắm, Kim gia sớm cũng sẽ bị chơi xong!

"Hừ, không phải chỉ là Bạch lão đại sao, ta còn cũng không tin, hắn sẽ vì tiểu tử này đắc tội Hứa gia ta!"

Mặt mũi Hứa Ba tràn đầy ngạo nghễ, nói xong lấy điện thoại di động ra trực tiếp bấm số điện thoại Bạch Vĩnh Chính

Điện thoại rất nhanh kết nối, đầu bên kia điện thoại liền truyền đến tiếng cười cởi mở của Bạch Vĩnh Chính.

"Ba thiếu, hôm nay làm cậu lại rảnh rỗi mà gọi điện thoại cho tôi thế này, có chuyện gì sao?"

"Bạch lão đại, tôi có chuyện muốn trợ giúp! Sau khi chuyện thành công, tôi đem sinh ý bất động sản Sa Thạch giao cho ông làm!"Hứa Ba nói.

"Chuyện gì, Ba thiếu cứ nói!"

Bạch Vĩnh Chính một lời đáp ứng, Hứa gia một mực là chủ chống đỡ tài chính của Bạch lão đại, quan hệ cũng không tệ lắm!

"Có tiểu tử gọi là Diệp Thần cản đường làm ăn của tôi, ngay tại tập đoàn Kiều thị!"

"Cái gì?"

Bạch Vĩnh Chính nghe xong là chuyện liên quan tới Diệp Thần, vội vàng nói:"Ba thiếu, chuyện này tôi không có cách nào giúp cậu!"

"Bạch lão đại, nếu ông chịu hỗ trợ, tôi lại cho ông thêm sinh ý Bôn Trì, thế nào?"

Hứa Ba cảm thấy điều kiện mình đưa ra đủ cao, Bạch lão đại hẳn là sẽ đáp ứng.

"Ba thiếu, tôi khuyên cậu không nên đối nghịch với Diệp tiên sinh, miễn cho chọc phải phiền toái, bái bai!"Nói xong, Bạch Vĩnh Chính cúp điện thoại.

Tối hôm qua Bạch Uyên cố ý dặn dò chuyện Diệp Thần bàn giao cho hắn, cho nên sáng sớm hôm nay hắn đã đem những người nhà cổ đông kia bắt trói lại, không nghĩ tới Hứa Ba cũng liên lụy trong đó!

Chương 106. Phần thưởng của Kiều An Na!

"Hứa gia chỉ sợ phải ngã nấm mốc a!"

Bạch Vĩnh Chính đốt một điếu thuốc, cười như không cười nhìn về phía phương hướng tập đoàn Kiều thị.

Cùng lúc đó, Hứa Ba nghe âm thanh tút tút truyền đến trong điện thoại, tức giận đến kém chút nữa đập nát di động!

"Thế nào, Bạch Vĩnh Chính nói cái gì?"Diệp Thần một mặt hài hước nhìn xem Hứa Ba.

"Tiểu tử, ngươi có gan! Hãy đợi đấy!"

Hứa Ba biết đại thế đã mất, thở phì phò từ trên ghế đứng dậy, cũng không quay đầu lại đi ra phòng họp.

Kim Dạ Vũ thấy thế cũng muốn đi, ai ngờ hắn vừa đứng dậy liền bị Diệp Thần gọi lại!

"Ngươi, ngươi còn nghĩ làm gì?"

Kim Dạ Vũ nuốt ngụm nước bọt, hắn hiện tại mới phát hiện gia hỏa Diệp Thần này rất đáng sợ, tuỳ tiện tốt nhất đừng trêu chọc hắn!

"Đưa ngươi Kim gia một câu, thiện ác cuối cùng cũng có báo, thiên đạo hảo luân hồi, nhớ kỹ!" Thanh âm Diệp Thần băng lãnh, phảng phất truyền tới từ Cửu U trong Địa Ngục.

"Nhớ, nhớ kỹ!"

"Ngươi đi đi!"

"…"

Kim Dạ Vũ vốn cho rằng Diệp Thần muốn thu thập hắn, không nghĩ tới chỉ nói một câu không giải thích gì cả liền xong, đầu óc gia hỏa này có bị bệnh không?

Một trận hội nghị âm mưu đoạt quyền cứ như vậy hạ màn kết thúc.

"Sư tỷ, về sau tập đoàn vẫn là tỷ định đoạt!"Diệp Thần cười nói.

"Tiểu sư đệ, đệ len lén giúp tỷ làm nhiều chuyện như vậy, xem ra phải ban thưởng mới được, giữa trưa cùng tỷ về nhà đi!"Kiều An Na cười một tiếng.

Ừng ực!

Diệp Thần trực tiếp nuốt ngụm nước bọt, ánh mắt sư tỷ thật kỳ quái, chẳng lẽ nàng nghĩ…

"Sư tỷ, nếu không ban đêm lại ban thưởng đi, giữa trưa thích hợp sao?"

"Tiểu tử thúi, đệ nghĩ gì thế!"

Kiều An Na trợn mắt nhìn Diệp Thần một chút, ngữ khí u oán nói:"Đệ là người đã có vợ, còn dám ăn vụng coi chừng Tô Tuyết Di xẻo nó!"

"…"

Diệp Thần nghe xong vội vàng kẹp chặt hai chân, những nữ nhân này điên rồi đi, động một chút lại muốn xẻo!

Cái đồ chơi này cũng không phải rau hẹ, cắt xong lại có thể

mọc a!

"Thời gian cũng không sớm, đệ đi chợ mua ít thức ăn, giữa trưa tỷ làm bữa ăn ngon cho!"

Kiều An Na đem chìa khóa biệt thự giao cho Diệp Thần, một mặt thần bí cười nói:"Tiểu sư đệ, trong nhà còn có kinh hỉ ngoài ý muốn đang chờ a!"

"Sư tỷ, không cho phép đùa bỡn người ta!"Diệp Thần tức xạm mặt lại.

Còn tưởng rằng sư tỷ ban thưởng là lấy thân báo đáp đâu, hóa ra chỉ một bữa cơm.

"Không tin đệ đi xem một chút liền biết!"

"Tốt a!"

Diệp Thần bất đắc dĩ chỉ có thể cầm chìa khóa, đi chợ bán thức ăn trước.

Diệp Thần cầm đồ ăn lái xe đi biệt thự Kiều An Na, lúc móc ra chìa khoá hắn còn đang nói thầm:"Sư tỷ có phải là gạt ta, nào có cái vui mừng ngoài ý muốn gì?"

Răng rắc!

Cửa mở, Diệp Thần xe nhẹ đường quen đi vào biệt thự, nhưng hắn vừa đem đồ ăn bỏ vào phòng bếp, liền cảm giác sau đầu một cỗ gió táp đánh tới!

"Ai?"

Diệp Thần nghiêng người lóe lên, quay đầu nhìn lại lại là một người áo đen, giống như đem mình bao bọc trong bánh chưng, chỉ chừa lại một đôi con mắt sáng lấp lánh lộ ở bên ngoài.

Người áo đen căn bản không nói nhảm, lần nữa một quyền nhanh chóng đánh về phía ngực Diệp Thần!

Hai người triền đấu mấy chiêu, Diệp Thần cũng nhăn nhăn lông mày, người áo đen trước mắt tuyệt đối là cao thủ!

Bất quá, với hắn mà nói người áo đen vẫn là yếu một chút.

"Tiểu tử, dám đến nhà sư tỷ ta trộm đồ, muốn ăn đòn!"

Diệp Thần cười lạnh một tiếng, thừa dịp người áo đen đưa tay công kích trúng khoảng không, trực tiếp một cái Long Trảo Thủ chụp vào ngực người áo đen!

"A!"

Một giây sau, trong biệt thự truyền đến một tiếng khẽ kêu của nữ nhân.

Mà Diệp Thần cũng là một mặt mộng bức, bởi vì hắn vừa chạm vào ngực đối phương lại cảm thấy một cỗ xúc cảm mềm mềm, giống như bóp kẹo chíp chíp đồng dạng, đối phương lại là nữ nhân?

Ba!

Ngay tại lúc hắn ngây người, người áo đen thế mà một bàn tay đánh vào trên mặt hắn, đồng thời khẽ kêu nói:

"Chết Diệp Thần, thối Diệp Thần, đệ dám khinh bạc ta!"

"Tam sư tỷ?"

Nghe được tiếng nói quen thuộc này, Diệp Thần không khỏi trợn tròn mắt, thẳng đến khi đối phương lấy tấm che mặt xuống lộ ra một dung nhan tuyệt mỹ, hắn mới như ở trong mộng mới tỉnh, thật là Tam sư tỷ Thượng Quan Dĩnh.

"Đệ còn không mau buông ta ra!"

Gương mặt xinh đẹp của Thượng Quan Dĩnh đỏ bừng, giận dữ trừng mắt nhìn Diệp Thần một chút.

"A, suýt nữa quên mất!"

Lúc này Diệp Thần mới lấy lại tinh thần, có thể là do xúc cảm quá tốt nên còn không có buông tay được, còn một mực chộp mạnh vào nơi đó!

"Tam sư tỷ, tỷ đến lúc nào vậy?"

Diệp Thần bị đánh cũng không buồn, dù sao hắn cũng không phải lần thứ nhất bị Thượng Quan Dĩnh đánh, khi còn bé nha đầu này không có việc gì liền đánh hắn chơi, đều quen thuộc!

"Hừ! Tối hôm qua ta trở về, vốn định cho đệ một cái ngạc nhiên, ai biết được đệ"Thượng Quan Dĩnh nói đến đây gương mặt xinh đẹp lại đỏ lên, cũng không biết là tức giận vẫn là thẹn thùng.

"Oan uổng a Tam sư tỷ!"Diệp Thần khóc không ra nước mắt, giải thích:"Tỷ ăn mặc thành dạng này, đệ còn tưởng rằng tỷ là kẻ trộm!"

Chương 107. Lôi Đài Thi Đấu Trường Dương!

"Đệ đã gặp qua tên trộm nào hành động giữa ban ngày ban mặt sao?"

Thượng Quan Dĩnh tức giận đến đau meo meo, gia hỏa này khi còn bé cưỡng hôn mình coi như thôi, ai ngờ sau khi lớn lên càng quá phận, trực tiếp cưỡng bóp?

"Hắc hắc, người không biết không tội mà!"

Diệp Thần một mặt cười làm lành nói:"Tam sư tỷ, đệ rất nhớ tỷ a, những năm này tỷ còn tốt chứ?"

"Tính ra đệ còn có lương tâm, biết hỏi ta có được hay không!"

Thượng Quan Dĩnh nghe được Diệp Thần nói như vậy, trong tim trong nháy mắt bị hòa tan, ôn nhu nói:"Tỷ rất tốt, nghe Nhan Thanh nói đệ xuống núi, cho nên tỷ về gấp nhìn xem!"

"Nhị sư tỷ?"

"Ân, nàng còn nói đệ đã kết hôn, là thật sao?"Thượng Quan Dĩnh một đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Diệp Thần.

"Cái này"

"Quên đi, đệ không cần nói! Kỳ thật Nhan Thanh đều đã nói cho ta biết, đệ cưới một nữ nhân gọi là Tô Tuyết Di đi?"Thượng Quan Dĩnh khẽ cắn môi son nói.

"Là lão đầu để cho đệ cưới!"

Diệp Thần cười khổ, không nghĩ tới Nhị sư tỷ còn rất bát quái, chuyện gì đều cùng Tam sư tỷ nói.

"Cắt! Có quỷ mới tin đâu, đàn ông các người không có một ai tốt!"

Thượng Quan Dĩnh ngữ khí u oán, hung hăng trừng Diệp Thần một chút, gia hỏa này có phải là quên khi còn bé mình nói qua cái gì?

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, nghiêm chỉnh mà nói hắn vẫn là một 'Nam hài' , không phải nam nhân chân chính.

"Tam sư tỷ, lần này tỷ về Ninh Châu sẽ không đi tiếp chứ?"Diệp Thần đổi đề tài hỏi.

"Làm sao, đệ muốn lưu ta lại sao?"

Thượng Quan Dĩnh không nháy mắt nhìn xem Diệp Thần.

"Đó là dĩ nhiên, nếu sư tỷ đệ chúng ta có thể giống khi còn bé, mỗi ngày cùng một chỗ sinh hoạt hắn là vui vẻ a!"

"Đệ nhớ được thứ hai đến chủ nhật, bảy vị sư tỷ thay phiên hống ta đi ngủ a!"Diệp Thần một mặt cười xấu xa nói.

"Sướng chết tiểu tử đệ!"

Thượng Quan Dĩnh nghe xong lại là khuôn mặt đỏ lên, nói:"Nửa tháng nữa chính là hai năm một lần'Lôi Đài Thi Đấu Trường Dường' , lần này tỷ tới Ninh Châu ngoại trừ nhìn đệ, còn muốn đi lôi đài thi đấu quan chiến!"

"Lôi Đài Thi Đấu Trường Dường?"

Diệp Thần hết sức tò mò, thành phố Trường Dương cách Ninh Châu sáu mươi cây số, tính tình của người của tòa thành thị này rất nóng nảy, tỉ lệ phạm tội cao không tưởng, lại cực kỳ cằn cỗi!

Ngoại trừ người địa phương, người bình thường đều không muốn tới đây!

"Đây là một cái lôi đài thi đấu do dân gian tự phát tổ chức, người dự thi đều là kẻ có tiền vùng ven sông ba tỉnh!"

"Kẻ có tiền rảnh rỗi như vậy sao, còn có thời gian đi võ đài?"

"Bọn họ sẽ không lên lôi đài, bất quá những đại gia tộc kia sẽ mời cao thủ lên lôi đài, giải quyết một vụ tranh chấp trên phương diện làm ăn!"

Thượng Quan Dĩnh thấy Diệp Thần xác thực không biết, thế là đem toàn bộ chuyện lôi đài thi đấu giải thích cặn kẽ một lần.

Thương nhân trục lợi!

Có đôi khi xảy ra mẫu thuẫn trong làm ăn, bạch đạo không giải quyết tốt, mà lại tốn thời gian lại tốn lực!

Cho nên liền có người đưa ra cách tổ chức một cái lôi đài thi đấu, có mâu thuẫn hoặc là lợi ích khúc mắc gì, cứ lên lôi đài phân thắng bại!

Không nghĩ tới cử động lần này một khi đưa ra, liền được rất nhiều thương nhân ủng hộ, làm như vậy sự tình cũng coi như đặt tới bên ngoài, có nhiều người như vậy chứng kiến, tin tưởng người nào thua cũng không dám chơi xấu!

"Ngọa tào! Vẫn là kẻ có tiền biết chơi a!"

Diệp Thần nghe xong nhịn không được giơ ngón tay cái lên, hỏi:"Sư tỷ, vậy người trong Liên Đoàn Võ Đạo của tỷ mà lên lôi đài khẳng định là đánh đâu thắng đó a!"

"Chưa chắc!"

Thượng Quan Dĩnh lắc đầu, nói thẳng:"Liên Đoàn Võ Đạo của

ta đừng nói tại Hoa Hạ, coi như tại toàn bộ phương Nam cũng chưa hẳn là thế lực tối cường!"

"Thật vậy sao?"

"Ân, tựa như Tương Tây Vu Tộc phương Nam, Ngạc Châu Võ Đang, những thế lực này đều rất mạnh!"Thượng Quan Dĩnh sắc mặt nghiêm túc đạo.

"Không thể nào, đạo sĩ cũng tới tham gia lôi đài thi đấu?"

Diệp Thần khẽ giật mình, nếu như đám lỗ mũi trâu kia xuống núi, xác thực không có mấy người là đối thủ bọn họ.

"Võ Đang cơ bản không tham gia, ý là cao thủ phương Nam đông đảo, môn phái san sát, đệ tuyệt đối đừng coi thường bọn họ!"

"Sư tỷ, nửa tháng sau đệ đi chung với tỷđi!"

"Đi, đệ không nói ta cũng chuẩn bị dẫn đệ đi!"Thượng Quan Dĩnh nói xong đứng dậy rót cho mình chén nước.

"Khụ khụ sư tỷ, nếu không tỷ vẫn là thay đổi trang phục trước đi, bằng không nhìn là lạ!"Diệp Thần cười nói.

"Suýt nữa quên mất!"

Thượng Quan Dĩnh nghịch ngợm làm cái mặt quỷ, đứng dậy đi đến cửa khách phòng, đột nhiên quay đầu lại nói với Diệp Thần:

"Tiểu sư đệ, ta không đóng cửa, đệ sẽ không nhìn lén đi?"

"Ách"

Diệp Thần bó tay rồi, Thượng Quan Dĩnh không nói lời này còn tốt, nói ra ngược lại cảm thấy nàng là đang cổ vũ mình đi nhìn lén a?

Đang lúc Diệp Thần yy, bên trong gian phòng lại đột nhiên truyền đến một tiếng gọi to duyên dáng!

"Sư tỷ, sao vậy?"

Diệp Thần nghe xong không để ý tới nhiều như vậy, sưu một cái liền xông vào gian phòng, kết quả liếc mắt liền thấy được Thượng Quan Dĩnh chỉ mặc quần lót.

Chương 108. Bôi thuốc!

Giờ khắc này, Diệp Thần mới hiểu cái gì gọi là vưu vật trời sinh!

Dáng người Thượng Quan Dĩnh nổi bật, da thịt trắng nõn như ngọc lộ ra nhàn nhạt phấn hồng, còn ẩn ẩn tản mát ra một cỗ hương thơm thiếu nữ.

Hình dáng trước ngực nàng 'Sóng cả mãnh liệt' như ẩn như hiện, hai đầu bắp đùi thon dài trơn bóng mượt mà, để cho người ta xuất hiện những ý nghĩ kỳ quái, trong nháy mắt Diệp Thần cảm giác nhiệt huyết trong cơ thể mình sôi trào!

"Tiểu lưu manh, nhìn đủ chưa!"

Thượng Quan Dĩnh phát hiện Diệp Thần đang nhìn chằm chằm nàng dò xét trên dưới, nước miếng đều muốn chảy ra, khuôn mặt lập tức đỏ lên!

Bất quá mặc dù nàng có chút buồn bực xấu hổ, nhưng trong lòng có một tia mừng thầm, xem ra thân thể mình vẫn rất có lực hấp dẫn với tiểu sư đệ!

"Sư tỷ, đệ nghe tỷ gọi còn tưởng rằng xảy ra chuyện nữa nha!"Diệp Thần lúng túng gãi đầu một cái.

"Ta có thể xảy ra chuyện gì, chỉ là lúc cởi quần áo không cẩn thận đụng phải vết thương!"

"Vết thương?"

"Ân, ở phía sau lưng a!"

Thượng Quan Dĩnh nói xong xoay người lại, lập tức một mảnh lưng ngọc trơn bóng trắng nõn xuất hiện tại trước mắt Diệp Thần, duy nhất không được hoàn mỹ chính là, tấm lưng hoàn mỹ như vậy thế mà lại có một miếng băng gạc.

Diệp Thần hiếu kì tiến lên nhẹ nhàng bóc băng gạc ra xem xét, kết quả nhìn thấy ba đạo vết trảo thật sâu!

Ưng Trảo Công!

"Sư tỷ, có người từ phía sau lưng đánh lén tỷ?"Diệp Thần nhìn thấy vết thương này, một cỗ sát ý ngập trời lập tức phát ra từ trong cơ thể.

"Là Phạm Trường Long!"

Thượng Quan Dĩnh xoay người lại, một vòng tuyết trắng lần nữa đập vào tầm mắt Diệp Thần, chỉ bất quá hắn đã không còn tâm trạng để thưởng thức màn 'Xuân sắc' này, chỉ muốn nhanh chóng thay sư tỷ báo thù!

"Diệp Thần, sát khí của đệ quá nặng đi, dạng này gặp được cao thủ rất dễ dàng bại lộ bản thân!"Thượng Quan Dĩnh sờ lên mặt Diệp Thần, ý đồ trấn an hắn.

"Đệ mặc kệ, cái tên họ Phạm kia dám làm tỷ bị thương thành dạng này, đệ nhất định phải đòi về cả vốn lẫn lãi!"

Diệp Thần đau lòng không thôi, Tam sư tỷ là nữ nhân đầu tiên hắn hôn qua, lúc này hận không đem Phạm Trường Long chém thành muôn mảnh mới giải hận!

"Chờ nửa tháng sau, Phạm Trường Long cũng sẽ đi lôi đài thi đấu!"

"Bất quá, tu vi của hắn cũng không thấp! Sư đệ, điểm ấy vết thương không tính là gì, đệ đừng suy nghĩ nhiều!"Thượng Quan

Dĩnh nói.

"Hừ! Vậy đệ liền chờ lâu nửa tháng, đến lúc đó xem đệ thu thập hắn như thế nào!"

Diệp Thần cau mày, mặt mũi tràn đầy thương tiếc nói:"Sư tỷ, tỷ nằm xuống giường đi!"

"Tiểu tử thúi, đệ, đệ muốn làm gì?"Khuôn mặt Thượng Quan Dĩnh đỏ lên, hung hăng trừng Diệp Thần một chút.

"Lão đầu có cho đệ một chút kim sang dược thượng hạng, đệ thoa lên cho tỷ a!"

Diệp Thần sững sờ, sư tỷ có phải là hiểu lầm mình?

"Vậy cái làm nhẹ nhàng thôi a!"

Thượng Quan Dĩnh đỏ mặt, vừa rồi nàng thật nghĩ sai, còn tưởng rằng Diệp Thần muốn làm 'Chuyện xấu' với nàng!

Đúng lúc này ba người Kiều An Na cùng Nhan Thanh, Liễu Nhược Hi cùng nhau vừa nói vừa cười trở về.

"A? Tam sư muội cùng thối đệ đệ đâu?"Liễu Nhược Hi tiến vào không thấy được Diệp Thần không khỏi hiếu kì nhìn về phía Kiều An Na.

"..."

Kiều An Na khẽ đảo mắt, làm một động tác im lặng, sau đó chỉ chỉ một gian phòng ở lầu một.

"Trời ạ, hai người này sẽ không ăn vụng"Nhan Thanh mặt mũi tràn đầy biểu cảm giật mình.

"Đi, chúng ta đi xem một chút!"

Kiều An Na nói xong, ba nữ nhân giống như trộm, rón rén đi đến cửa phòng nghe lén.

Cửa phòng khép, rất nhanh bên trong liền truyền đến âm thanh gọi to duyên dáng của Thượng Quan Dĩnh.

"A! Sư đệ, đau quá a"

"Sư tỷ, tỷ nhịn một chút, sắp xong rồi!"

"Vậy, vậy đệ nhanh lên, đau chết người ta!"

"..."

Mấy người Kiều An Na hai mặt nhìn nhau, ba người trao đổi ánh mắt một phen, không hẹn mà cùng đẩy cửa vào vọt vào gian phòng

"A, Đại sư tỷ, các người trở về rồi!"

Diệp Thần nghe được có người tiến đến, nhìn ra là các nàng Kiều An Na lập tức hiểu ý cười một tiếng.

"Diệp Thần, đệ, các người đang làm gì?"

Liễu Nhược Hi vừa tức vừa gấp, nhất là nàng nhìn thấy Thượng Quan Dĩnh chỉ mặc quần lót nữ nằm lỳ ở trên giường, não không tự chủ được bổ ra rất nhiều hình ảnh 'Sắc sắc'.

"A, tứ muội cũng tới Ninh Thành?"

Thượng Quan Dĩnh như cái người không việc gì đồng dạng, từ trên giường ngồi xuống, thuận tay đổi bộ áo ngủ cười nhẹ nhàng mà hỏi thăm.

"Tiểu Dĩnh, muội cùng Diệp Thần có phải là làm cái gì rồi hay không?"Kiều An Na một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Thượng Quan Dĩnh.

"Làm cái gì?"

Thượng Quan Dĩnh không hiểu ra sao, bất quá khi nàng nhìn thấy biểu lộ mập mờ của mấy người Nhan Thanh, trong nháy mắt hiểu được, khuôn mặt lập tức đỏ lên gắt giọng

"Đại sư tỷ, tỷ nói bậy bạ gì đó, còn lâu muội làm cái chuyện kia với tiểu sư đệ!"

"Khụ khụ, Đại sư tỷ, tỷ hiểu lầm!"

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, lúng túng giải thích nói:"Tam sư tỷ bị thương, đệ bôi thuốc cho nàng mà thôi, tuyệt không phải như các ngươi tưởng tượng!"

"Bôi thuốc? Cởi quần áo làm gì?"Nhan Thanh không tin.

Chương 109. Hứa gia!

"Vết thương ở phía sau lưng, không cơi quần áo sao có thể làm được?"Diệp Thần cười khổ.

"Tiểu Dĩnh, muội thụ thương?"

Kiều An Na thấy Diệp Thần không giống nói đùa, liền vội vàng tiến lên để Thượng Quan Dĩnh đem vết thương cho nàng nhìn.

Kết quả Thượng Quan Dĩnh lại đem quần áo cởi ra.

"Sao có thể như vậy! Tam sư tỷ, ai làm tỷ bị thương thành dạng này?"Liễu Nhược Hi nhìn thấy vết thương rất sâu trên lưng Thượng Quan Dĩnh, lập tức giận tím mặt.

"Phạm Trường Long!"

"Ai là Phạm Trường Long?"Nhan Thanh sững sờ.

Kiều An Na nghe được cái tên này, đôi mi thanh tú không khỏi cau lại nói:"Chẳng lẽ là Phạm Trường Long của Cán Châu Ưng Trảo Môn kia?"

"Ân, chính là hắn!"

"Sư tỷ, tỷ biết gia hỏa này?"

Diệp Thần nghe xong không khỏi ngạc nhiên, Cán Giang cùng Ninh Châu cách xa nhau vài trăm dặm, không nghĩ tới Đại sư tỷ còn nhận biết võ lâm nhân sĩ bên kia!

Kiều An Na gật gật đầu, giải thích nói:"Nửa năm trước tỷ cùng hộ khách Cán Châu nói chuyện làm ăn, Phạm Trường Long ngay

tại bên cạnh! Nghe nói người này võ công tuyệt thế, nhưng hám lợi, sư muội làm sao đắc tội hắn?"

"Muội cùng hắn ngược lại là không có mâu thuẫn gì, bất quá có tên thương nhân tại bản địa Việt Châu làm loạn, cho nên có người mời Liên Đoàn Võ Đạo của muội xuất thủ!"

"Ai ngờ đối phương tìm Phạm Trường Long, gia hỏa này không dám cùng Liên Đoàn Võ Đạo của muội chính diện phát sinh xung đột, cuối cùng lại đánh lén muội trong đêm!"

Thượng Quan Dĩnh nói lên việc này cũng vừa giận vừa buồn bực, bị người đánh lén thành công, nói ra quả thật có chút mất mặt.

"Họ Phạm quá âm hiểm!"

Nhan Thanh nghe xong lòng đầy căm phẫn nói:"Đại sư tỷ, chúng ta không thể cứ tính như vậy, nhất định phải giúp Tam sư muội báo thù!"

"Nhị sư tỷ yên tâm đi, nửa tháng tại Lôi Đài Thi Đấu Trường Dường, nếu đệ đụng phải gia hỏa này sẽ hung hăng giáo huấn hắn!"Diệp Thần cười lạnh.

"Đúng!"

Kiều An Na vừa nghe nói:"Ta suýt nữa quên mất, năm nay mấy đại gia tộc Ninh Châu chúng ta cũng sẽ đi Lôi Đài Thi Đấu Trường Dường!"

"Có đúng không, có ai đi?"Diệp Thần hiếu kì.

"Hứa gia cùng Tưởng gia, nghe nói bọn họ cùng công ty bất động sản Cán Châu có mâu thuẫn, quyết định giải quyết trên lôi đài thi đấu!"

"Trùng hợp như vậy sao Tam sư tỷ, vậy tới lôi đài thi đấu ngày đó tỷ nhất định phải nhắc nhở đệ!"

Diệp Thần biết được là hai gia tộc này, bên trong ánh mắt lập tức dần hiện ra một tia sát ý sắc bén.

Cừu nhân sát hại cha mẹ nuôi thế mà muốn lên lôi đài, có lẽ cái này nên nói là 'Trời xanh có mắt' Đi?

"Thối đệ đệ, xem ra Tam sư tỷ thật không phải vô cớ yêu thương đệ a!"Liễu Nhược Hi hé miệng cười nói.

"Ách"

Diệp Thần rất im lặng, hắn hoài nghi Liễu Nhược Hi có phải là có chỗ hiểu lầm đối với cái chữ 'Yêu thương' này hay không, trước kia mỗi ngày Thượng Quan Dĩnh đánh hắn đều rất là đau.

Đương nhiên, Diệp Thần cũng sẽ không để ý những thứ này, ngược lại nó đã thành một đoạn hồi ức tốt đẹp nhất của hắn.

"Ai, nếu các người đã không có làm cái gì, quên đi đi!"Nhan Thanh một mặt thất vọng.

"Nhị sư tỷ, coi như muội nguyện ý, tiểu sư đệ cũng không có lá gan này nha, đúng không?"Thượng Quan Dĩnh cười khanh khách nói.

"Đúng, tiểu sư đệ từ trước đến nay đều là ngoài mạnh trong yếu!"

"Tiểu sư đệ, đệ cùng Tô Tuyết Di có tiến triển sao, không phải vẫn còn nằm trên mặt đất đi?"

"..."

Đối mặt với các sư tỷ trêu chọc, Diệp Thần kém chút thổ huyết, ai nói, tối hôm qua ta kém chút nữa ăn thịt được Tô Tuyết

Di a, xem thường ai đây!

"Tỷ đi làm cơm, các ngươi cứ trò chuyện trước đi!"

Kiều An Na cười một tiếng, quay người rời khỏi phòng.

"Đại sư tỷ, để đệ tới giúp!"

Diệp Thần liên tục chạy theo ra ngoài, bằng không ba vị sư tỷ ngươi một lời ta một câu, không phải không thể đem hắn nói thành thái giám!

Một chỗ khác ở trong thành thị, Hứa Ba tức hổn hển về tới trong nhà, kết quả lại phát hiện có người xa lạ ngồi ở phòng khách đang tán gẫu cùng cha mẹ.

"Tiểu Ba, con làm sao vậy, sao lại rầu rĩ không vui thế kia?"Mẹ La Toa ở phòng khách thấy mặt mũi con trai mình tràn đầy phiền muộn, không khỏi tò mò hỏi.

"Hừ! Kiều An Na, cô chờ đó cho ta!"

Hứa Ba thở phì phò ngồi ở trên ghế sa lon, từng ngụm từng ngụm thở hổn hển.

"Chuyện thu mua tập đoàn Kiều thị xảy ra vấn đề?"

Hứa Trấn Đình ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Ba, cau mày nói:"Chút chuyện nhỏ như vậy đều làm không xong, về sau làm sao kế thừa sản nghiệp?"

"Lão Hứa, ông cũng đừng nói như vậy con trai bảo bối của tôi như vậy, khẳng định là nữ nhân họ Kiều không bán cổ phần, sao có thể trách Tiểu Ba được?"La Toa nổi danh bao che cho con, không cho phép bất kể ai nặng lời với con trai Hứa Ba của mình.

"Cha, lúc đầu Kiều An Na đều đã bị con bức đến đường cùng! Là tên vương bát đản Diệp Thần kia sau lưng giở trò quỷ, mới làm

hại con thất bại trong gang tấc!"Hứa Ba nghiến răng nghiến lợi nói.

"Diệp Thần?"

"Đúng a, nghe nói là sư đệ Kiều An Na!"

"Họ Diệp?"

Hứa Trấn Đình nhíu nhíu mày, trong đầu đột nhiên hiện ra chuyện cũ hai mươi năm trước, bất quá rất nhanh hắn lại phủ định mình ý nghĩ, trên đời không có sự tình trùng hợp như vậy đi!

Chương 110. Võ quán Tuyên Uy Đường!

"Lão Hứa, nếu không ông tự mình ra mặt xử lý đi!"La Toa đau lòng con trai, nói với Hứa Trấn Đình.

"Quên đi! Bỏ qua tập đoàn Kiều thị đi!"

"Cha, con nhất định phải khiến tên họ Diệp trả giá đắt, quyết không thể bỏ qua hắn!"Hứa Ba nghe xong lúc này phản đối.

"Tiểu tử ngươi biết cái gì!"

Hứa Trấn Đình quát lớn:"Nửa tháng sau lôi đài thi đấu vô cùng cấp bách, đây mới là chuyện trọng yếu nhất trước mắt của Hứa gia, nghe nói Mao gia Cán Châu có mời cao thủ tới, cho nên ta cũng đã sai người mời Phạm hộ pháp tới!"

"Phạm hộ pháp?"

"Xin chào Hứa thiếu, kẻ hèn này là Phạm Trường Long, hạnh ngộ!"

Nam nhân trung niên mặc trường sam ngồi đối diện Hứa Ba người hai tay ôm quyền, cười như không cười lên tiếng chào Hứa Ba.

Hứa Ba tập trung nhìn vào, người này dáng dấp xấu xí, mũi ưng, ánh mắt liền giống như kẻ trộm, lơ lửng không cố định, nhìn vô cùng ma quỷ ma quỷ!

"Tiểu Ba, Phạm hộ pháp là cao thủ Cán Châu Ưng Trảo Môn!"Hứa Trấn Đình giới thiệu nói:"Lần này hắn sẽ đại biểu chúng

ta đi tham gia Lôi Đài Thi Đấu Trường Dương!"

"Cao thủ?"

Hứa Ba nghe được hai chữ này, lập tức sáng mắt lên, có chút hăng hái mà nhìn xem Phạm Trường Long hỏi:"Phạm hộ pháp, ngài là người Cán Châu, thật sự sẽ giúp chúng ta đối phó xí nghiệp Cán Châu sao?"

"Tiểu tử thúi, chớ nói nhảm!"Hứa Trấn Đình nghe xong lúc này quát lớn.

"Ha ha ha! Hứa gia chủ không cần tức giận!"

Phạm Trường Long cười cười, nói thẳng:"Tôi là người nơi nào không trọng yếu, ai bỏ ra được tiền tôi sẽ giúp người đó làm việc, chỉ đơn giản như vậy thôi!"

Đủ vô sỉ!

Hứa Ba thầm nghĩ trong lòng, người có thể quang minh chính đại nói ra những lời này, thật không thấy nhiều!

"Vừa rồi nghe Hứa thiếu nói có người đắc tội?"

"Đúng vậy a!"

"Nếu như Hứa thiếu có thể cho tiền, trong vài phút tôi có thể giúp cậu giải quyết tên kia!"Phạm Trường Long nghiêm trang nói.

"Khụ khụ Phạm hộ pháp, chuyện của tiểu tử này trước hết không nhọc ngài phí tâm!"

Hứa Trấn Đình đều nghe không nổi nữa, trong lòng tự nhủ con hàng Phạm Trường Long này chính là một kẻ tham tiền a, động một chút lại đòi tiền.

"Vậy được rồi, nếu như ngày nào Hứa thiếu có ý tưởng, có thể

tùy thời liên hệ với tôi!"

"..."

Phạm Trường Long đi, lần này hắn là nhận lời Hứa Trấn Đình đến gặp mặt, đương nhiên, thuận tiện cũng mang đi khoản chi phiếu dự chi năm triệu

"Cha, vừa rồi vì cái gì người không cho con tiếp tục trò chuyện cùng Phạm hộ pháp?"Hứa Ba có chút buồn bực, hắn là thật muốn cho Diệp Thần nhìn một cái, để tiểu tử này bản thiếu gia rốt cuộc là ai!

"Im ngay!"

Hứa Trấn Đình trừng Hứa Ba một chút, cả giận nói:"Họ Phạm nhận tiền không nhận người, tiểu tử ngươi cho rằng tìm hắn làm việc không tốn tiền sao?"

"Thu thập một người có thể xài bao nhiêu tiền?"Hứa Ba xem thường.

"Tiểu tử ngươi biết cái gì, tiêu phí thấp nhất của người ta là ba triệu!"Hứa Trấn Đình tức giận nói"Tiểu tử ngươi nghĩ lão tử là mở ngân hàng a, vì thu thập một vô danh tiểu tốt mà bỏ ra mấy triệu, đầu óc ngập nước đi!"

"..."

Hứa Ba gặp lão ba thật sự tức giận, dọa đến rụt cổ một cái không dám nói nữa chữ.

Bất quá, hắn đối Diệp Thần lại càng hận hơn, nếu không phải tên vương bát đản này, mình làm sao lại bị lão ba chửi mắng một trận?

"Chuyện của tập đoàn Kiều thị, để Kim gia đi giày vò đi!"Hứa

Trấn Đình hít sâu một hơi nói.

"Kim gia?"

Hứa Ba nghe xong mặt mũi lập tức tràn đầy khinh bỉ nói:"Kim Dạ Vũ ngu xuẩn kia căn bản không đáng tin cậy, đúng rồi lão ba, Bạch gia giống như đang trợ giúp tiểu tử họ Diệp kia!"

"Bạch gia?"

"Đúng vậy, hôm nay con gọi điện thoại cho Bạch lão đại, hắn còn bảo con chớ đi chọc tên họ Diệp!"

"Hừ! Bạch Vĩnh Chính chỉ mới là một đầu sói con, bất quá hắn quên Ninh Châu còn có một cái Vạn Hổ Bang, thực lực của Hồng Hổ cũng không yếu với hắn!"

Hứa Trấn Đình nghe xong Bạch lão đại không giúp con của hắn, lập tức có chút nổi nóng nói:"Tiểu tử ngươi bớt thời giờ đi liên lạc với Hồng Hổ một chút, về sau liền để hắn giúp Hứa gia ta làm việc!"

"Quá tốt rồi, con đang có ý này!"

Hứa Ba sướng đến phát rồ, thủ đoạn của Hồng Hổ ác hơn rất nhiều so với Bạch lão đại, thu thập họ Diệp khẳng định không đáng kể!

Diệp Thần cơm nước xong xuôi, các nàng Kiều An Na cũng muốn đi làm, chỉ còn lại có Diệp Thần cùng Thượng Quan Dĩnh.

"Tiểu Dĩnh, buổi chiều để Diệp Thần dẫn muội đi dạo một vòng tại Ninh Châu!"Kiều An Na sợ Thượng Quan Dĩnh nhàm chán, chủ động để Diệp Thần đi theo nàng.

"Không cần, muội muốn đi Liên Đoàn Võ Đạo nhìn xem!"Thượng Quan Dĩnh lắc đầu.

"Vậy được, muội cứ đi đi!"

Kiều An Na nói xong cùng mấy người Nhan Thanh lái xe rời đi biệt thự.

"Tam sư tỷ, có muốn đệ đưa tỷ đi hay không?"Diệp Thần hỏi.

"Tốt lắm!"

Thượng Quan Dĩnh gật gật đầu, trực tiếp lên Diệp Thần xe.

Võ quán Tuyên Uy Đường.

Là một cái võ quán của Liên Đoàn Võ Đạo, Tuyên Uy Đường tại Ninh Châu có thể nói rất nổi tiếng, thời điểm gây dựng liền người đứng đầu Cục Cảnh Sát cũng tự mình đến đây cổ động, có thể thấy được nổi tiếng!

Lúc này Bạch Uyên đang dạy đệ tử luyện quyền, tất cả đều là nam học viên!

"Ra quyền phải chuẩn!"

"Sức eo hợp nhất, hai chân phải chắc"

Chương 111. Diệp minh chủ!

Bởi vì có câu là nghiêm sư xuất cao đồ, Bạch Uyên đối với mấy tên đệ tử này vẫn là rất khắc nghiệt!

"Lão Bạch!"

Diệp Thần đi vào võ quán hô lên với Bạch Uyên.

"Cái gì đây! Mao đầu tiểu tử ở đâu ra, dám gọi thẳng tên của sư phụ ta!"

"Đem hắn đuổi ra, không biết trên dưới!"

"..."

Bên cạnh có mấy đệ tử đang nghỉ ngơi, thấy Diệp Thần há mồm hô tô tên của Bạch Uyên, từng tên giận tím mặt, liền chuẩn bị động thủ!

"Dừng tay cho ta!"

Bạch Uyên nghe thấy bên này tiếng ồn ào, quay đầu nhìn lại thấy Diệp Thần cùng Thượng Quan Dĩnh đứng tại cổng, dọa đến hắn vội vàng chạy tới, quát lớn với các đồ đệ:

"Đám hỗn đản các ngươi, nhìn thấy Thượng Quan minh chủ còn không mau hành lễ!"

"Minh minh chủ?"

Các đồ đệ nghe xong nhao nhao vây quanh, từng tên tò mò nhìn Thượng Quan Dĩnh.

Bọn họ cũng đều biết minh chủ là nữ nhân, nhưng người nào cũng không nghĩ ra đối phương còn trẻ như vậy, dáng dấp còn xinh đẹp như vậy.

"Bạch Uyên, mang tôi đi phòng làm việc của lão!"Thượng Quan Dĩnh mặt không biểu tình, thản nhiên nói.

"Vâng, mời minh chủ!"

Bạch Uyên nghe xong tranh thủ thời gian xoay người khom người, thái độ mười phần khiêm tốn dẫn đường.

Thấy cảnh này, các đệ tử cũng sôi trào, nhịn không được nhao nhao nghị luận.

"Chậc chậc, nghĩ không ra minh chủ chúng ta là một đại mỹ nữ a!"

"Các ngươi nói tiểu tử đi theo bên người minh chủ là ai, sẽ không là lão công của minh chủ đi?"

"Dựa vào cái gì a, dáng dấp của tiểu tử kia còn không có đẹp trai bằng ta đâu!"

"..."

Cũng may Diệp Thần không nghe thấy những lời này, bằng không hắn không thể không thổ huyết tại chỗ, mình trêu ghẹo ai?

Trong phòng làm việc.

Bạch Uyên như học sinh tiểu học, một mực cung kính đứng tại trước mặt Thượng Quan Dĩnh.

"Minh chủ đột nhiên tới chơi, không biết là chuyện gì?"

Bạch Uyên cẩn thận từng li từng tí hỏi, giờ phút này trong lòng của hắn mười phần thấp thỏm, bởi vì Thượng Quan Dĩnh rất ít

quang lâm võ đường, trừ phi là ở đó có người phạm sai lầm.

Nhưng gần đây mình không có phạm sai lầm a, chẳng lẽ là bởi vì Diệp Thần?

Trước đó tại hội đấu giá Phùng gia, mình kém chút nữa động thủ với Diệp Thần, minh chủ nhất định là vì việc này mà đến!

Trong khoảnh khắc, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu chảy ra từ trán Bạch Uyên, truyền ngôn Thượng Quan Dĩnh tuyệt không nương tay với người phạm sai lầm, hôm nay mình không chết cũng phải lột da!

"Bạch Uyên, lão khẩn trương như vậy làm gì?"Thượng Quan Dĩnh đầy bụng nghi ngờ nhìn xem Bạch Uyên.

"Thuộc hạ đáng chết! Trước đó vì thay mặt đứa cháu ra mặt, đắc tội Diệp tiên sinh, còn xin minh chủ trách phạt!"Bạch Uyên bị Thượng Quan Dĩnh nhìn chằm chằm liền run rẩy, nói xong khó khăn nuốt ngụm nước bọt.

"Thật là như vậy sao?"

Thượng Quan Dĩnh sững sờ, quay đầu nhìn về phía Diệp Thần, âm thanh lạnh lùng nói:"Tiểu sư đệ, Bạch Uyên đắc tội qua đệ?"

"Không có!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói:"Đơn thuần hiểu lầm, đệ còn muốn tạ ơn lão Bạch a! Bạch gia bọn họ giúp đệ tu sửa lại phần mộ của cha mẹ, đúng không lão Bạch?"

"Đúng, Diệp tiên sinh nói đúng!"Bạch Uyên nuốt ngụm nước bọt, xoa xoa mồ hôi trên trán.

"Nếu là hiểu lầm vậy liền không truy cứu nữa!"

Thượng Quan Dĩnh đổi chủ đề, nói với Bạch Uyên:"Tôi còn có

chuyện muốn tuyên bố, nếu Diệp Thần xuống núi, về sau minh chủ Liên Đoàn Võ Đạo chính là hắn, lão giúp tôi đem tin tức truyền đạt đi xuống đi!"

"Sư tỷ, tỷ nói đùa a?"

Diệp Thần nghe xong mở to hai mắt nhìn, cười khổ nói:"Đệ làm sao có thời giờ tới quản lý Liên Đoàn Võ Đạo, nếu không tỷ suy nghĩ thêm một chút?"

"Không cần suy tính!"

Thượng Quan Dĩnh lắc đầu, nói thẳng:"Tiểu sư đệ, Liên Đoàn Võ Đạo vốn là vì đệ mà sáng lập, tương lai có lẽ đệ có thể dùng tới?"

"Sư tỷ"

"Diệp Thần, hiện tại tỷ chính là một tiểu nữ nhân bình thường, đệ cần phải bảo vệ tốt cho người ta nha!"Thượng Quan Dĩnh thấy sắc mặt Diệp Thần ngưng trọng, cố ý nói đùa.

"Sư tỷ yên tâm, Diệp Thần đệ thề, tuyệt đối sẽ không để các người chịu một chút ủy khuất nào!"Diệp Thần dùng sức nhẹ gật đầu.

"Thuộc hạ Bạch Uyên, tham kiến Diệp minh chủ!"

Lúc này Bạch Uyên quỳ một chân trên đất, hai tay ôm quyền hành lễ với Diệp Thần.

Đúng lúc này, điện thoại di động Diệp Thần vang lên, móc ra xem xét lại là Diệp Uyển Nhi gọi tới.

"Tiểu Uyển, hôm nay làm sao lại rảnh mà gọi điện cho anh?"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Thần, thần ca, nhà em có một đám người xấu, bọn họ đả

thương cha em"Diệp Uyển Nhi nhỏ giọng ngập ngừng nói.

"Cái gì!"

Diệp Thần nghe xong lập tức cau mày, vội vàng hỏi:"Tiểu Uyển, em đừng khóc, nói cho anh biết nhà em ở nơi nào, anh lập tức tới!"

Rất nhanh, Diệp Uyển Nhi gửi địa chỉ nhà của mình cho Diệp Thần.

"Sư tỷ, đệ có chút việc gấp phải đi xử lý, nếu không chờ đệ xong sẽ quay lại tìm tỷ?"Diệp Thần cúp điện thoại nói với Thượng Quan Dĩnh.

"Ai là Tiểu Uyển a?"Thượng Quan Dĩnh hỏi.

"Nàng là muội muội của đệ, vừa rồi gọi điện thoại cho đệ nói có người tới nhà nàng nháo!"

"Vậy đệ mau đi đi, đừng quản ta!"

"Đa tạ sư tỷ!"

Diệp Thần nói xong quay người nhanh chóng rời khỏi phòng.

Chương 112. Diệp Uyển Nhi cầu cứu!

Ngoại thành phía Nam, tại một thôn trong thành phố.

Nơi này là một trong số ít có khu dân cư cũ ở Ninh Châu, có mấy trăm hộ thôn dân cư trú, năm ngoái liền đã có nhà đầu tư mua xuống, chuẩn bị phá dỡ để xây một khu mới.

Lúc này, trong sân của một khu nhà nhỏ kiểu cũ, một đám lưu manh mặc đồ áo đen, trên cánh tay khắc đầy hình xăm cầm gậy sắt đứng giữa sân, tên nào tên nấy đằng đằng sát khí, rất nhiều bách tính vây xem cũng không dám tới gần, sợ sẽ tai bay vạ gió.

"Họ Trần, đừng cho mặt không muốn mặt!"

Một tráng hán đầu trọc cường tráng cầm gậy sắt trong tay chỉ vào Trần Đạt ngã trên mặt đất, bể đầu chảy máu, tức giận quát lớn:"Chỉ bằng cái nhà nát này, cho lão một trăm ngàn khối đã là quá tiện nghi rồi, lại không dọn đi, cẩn thận các huynh đệ chúng ta chơi chết lão!"

"Đây là các người ép mua ép bán, một trăm khối ngàn liền muốn mua nhà của ta, ta tuyệt sẽ không dọn đi!"

Trần Đạt cũng là xương cứng, mặc dù bị đánh cho đầu đầy máu, nhưng vẫn là hung hăng trừng đối phương một chút, không chịu khuất phục!

"Ai nha, thứ đồ chơi phế vật này, ta nhìn lão chán sống rồi!"

"Các huynh đệ, hảo hảo giáo huấn hắn một trận cho ta!"

Đầu trọc nghe xong thẹn quá hoá giận, nói xong một cước trực tiếp đá vào trên ngực Trần Đạt.

Các lưu manh khác cũng cùng nhau tiến lên, nhao nhao đem gậy sắt trong tay đập tới hướng Trần Đạt, Trần Đạt chỉ có thể ôm đầu không ngừng phát ra tiếng kêu rên!

"Van cầu các người, không nên đánh cha ta!"

Diệp Uyển Nhi thấy thế nhào tới trên người Trần Đạt, thay cha ngăn cản không ít gậy!

"Ngừng!"

Đầu trọc đã sớm coi trọng Diệp Uyển Nhi tướng mạo xinh đẹp, đợi đến lúc đám người tráng hán dừng tay mới một mặt hèn mọn cười nói:"Mỹ nữ, muốn cứu cha cũng đơn giản, chỉ cần em ngủ cùng ta một giấc, sau đó đi giải trí Đế Hào làm công chúa, ta sẽ thả hắn!"

"..."

Diệp Uyển Nhi nghe xong có chút mờ mịt, nhưng hàng xóm vây xem nghe nói như thế không khỏi nhao nhao nghị luận lên.

"Đế Hào không phải là nơi chuyên cung cấp thú vui tiêu khiển cho nam nhân sao?"

"Đúng a, nghe nói ở trong đó tất cả đều là mỹ nữ, tiêu phí rất cao, tuyệt đối ngợp trong vàng son!"

"Nhóm người này quá mức, đây không phải đẩy Tiểu Diệp vào hố lửa sao?"

"Xuỵt, ngươi nhỏ giọng một chút, bọn họ là người của Vạn Hổ Bang, ngươi không muốn sống nữa sao?"

Trần Đạt nghe xong đầu trọc, bực tức nói:"Uyển Nhi, con tuyệt

đối đừng bị hắn lừa, cho dù cha có chết cũng sẽ không để con đi loại địa phương này!"

"Kháo!"

Đầu trọc nghe xong hận đến nghiến răng nghiến lợi, cả giận nói:"Lão già, nếu lão đã muốn chết vậy cũng đừng trách ta, các huynh đệ chơi chết hắn!"

Mắt thấy Trần Đạt khó mà giữ được cái mạng nhỏ này, đúng lúc này một tiếng gầm thét vang lên bên tai mọi người

"Dừng tay cho ta!"

Đám người nhao nhao tản ra, chỉ thấy Diệp Thần mặt âm trầm trực tiếp đi ra từ trong đám người, đi vào trong sân.

"Tiểu tử, ngươi là ai?"Đầu trọc hung hăng trừng Diệp Thần một chút, dùng gậy sắt chỉ vào hắn nghiêm nghị chất vấn.

Diệp Thần không có phản ứng hắn, đi đến bên người Trần Đạt dìu dắt hắn đứng lên, nghiêm mặt nói:"Bác Trần, đến cùng xảy ra chuyện gì, tại sao đám người này lại muốn đánh bác?"

"Tiểu Diệp, sao cậu lại tới đây?"

Trần Đạt chịu đựng đau đớn, một cái che đi cái trán đi ông thép đập vào, một năm một mười nói ra đầu đuôi câu chuyện cho Diệp Thần.

Nghe hắn nói xong Diệp Thần lập tức nổi trận lôi đình, cho một trăm ngàn khối liền muốn chúng ta dọn đi, cái này mẹ nó không phải khi dễ người sao?

"Thần ca, cha em chảy rất nhiều máu a, anh mau cứu cha em đi!"Diệp Uyển Nhi khóc như mưa.

"Yên tâm, Bác Trần không có việc gì!"

Diệp Thần nói xong nhẹ nhàng điểm một cái trên người Trần Đạt, một màn thần kỳ phát sinh, nguyên bản vết thương còn đang không ngừng chảy máu, thế mà trong nháy mắt dừng lại.

"Các người báo cảnh sát chưa?"Diệp Thần giúp Trần Đạt cầm máu xong liền hỏi.

"Báo cảnh? Ha ha ha, tiểu tử, ngươi cũng không đi hỏi thăm một chút, Vạn Hổ Bang làm việc nào có cảnh sát nào dám xen vào!"Đầu trọc cùng chúng tiểu đệ nghe xong phình bụng cười to.

"Ai, Tiểu Diệp, cậu vẫn là không cần quản chuyện này, Vạn Hổ Bang là tồn tại chúng ta không chọc nổi!"Trần Đạt thở dài, trên mặt toát ra biểu lộ bất đắc dĩ.

"Uyển Nhi, em mang bác Trần trở về phòng, nơi này giao cho anh!"Diệp Thần nghe vậy lạnh lùng nói.

"Thần ca"

"Nghe lời!"

Diệp Thần cau mày, Diệp Uyển Nhi thấy thế cắn răng vịn Trần Đạt lui qua một bên.

"Tiểu tử, muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sẽ phải trả giá rất đắt!"Đầu trọc cười hắc hắc nói.

"Ta không muốn lãng phí thời gian cùng đám tiểu lâu la các ngươi, tranh thủ thời gian bồi thường tiền rồi xin lỗi, mỗi người lưu lại một cái tay, sau đó xéo ngay cho ta!"Diệp Thần lạnh lùng lườm đầu trọc một chút, thản nhiên nói.

"Cái gì!"

Đầu trọc nghe xong giận tím mặt"Dám ở trước mặt chúng ta trang bức, các huynh đệ, phế hắn cho ta!"

Vừa dứt lời, bọn côn đồ cùng nhau tiến lên, toàn bộ gậy sắt dao găm 'Chào hỏi' với Trần Huyền!

Chương 113. Bồi thường tiền!

"Ài, người trẻ tuổi này chỉ sợ phải đi bệnh viện nằm nửa năm đến một năm!"

"Ai nói không phải, có tinh thần trọng nghĩa cũng phải biết lượng sức a!"

Quần chúng vây xem nghị luận ầm ĩ, tất cả mọi người cảm thấy Diệp Thần đơn thuần muốn chết!

"Thần ca, cẩn thận a!"

Diệp Uyển Nhi thấy thế gấp đến mức rơi nước mắt.

"Hừ, muốn chết!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, chỉ thấy hắn không lùi mà tiến tới giống như hổ vào bầy dê, vọt vào bên trong đám lưu manh.

Một giây sau, trong sân nhỏ của khu nhà nhỏ kiểu cũ truyền đến từng đợt tiếng kêu thảm thiết, không đến một phút, đầu trọc cũng toàn bộ 7 8 tên tiểu mang theo đều đệ ngã trên mặt đất, có tên bị bẻ gãy xương tay, có tên bị đã gãy xương đùi, từng người ngã trên mặt đất thống khổ tru lên

Đầu trọc thấy cảnh này triệt để trợn tròn mắt, vừa rồi chuyện gì xảy ra?

"Oa! Nguyên lai người anh em này là cao thủ a!"

"Khó trách hắn dám vì lão Trần ra mặt, lần này có trò hay để nhìn!"

"Hừ! Vạn Hổ Bang làm xằng làm bậy rất lâu, đã sớm nên có người thu thập bọn họ!"

Quần chúng vây xem nhìn thấy tiểu lưu manh đầy đất rên rỉ, từng người như điên như cuồng, so với người trong cuộc đánh nhau còn hưng phấn hơn!

Sắc mặt Diệp Thần âm trầm từng bước một hướng tới gần đầu trọc, toàn thân tản mát ra một cỗ sát ý lạnh lùng!

"Ngươi, ngươi muốn làm gì!"

"Ta cảnh cáo ngươi, đại ca ta là Hổ ca, nếu là ngươi dám đụng đến ta một chút, cam đoan ngươi sẽ chết rất thảm!"Đầu trọc liên tiếp lui về phía sau, ngoài mạnh trong yếu quát lên với Diệp Thần.

"Còn dám uy hiếp ta, muốn chết!"

Diệp Thần nói xong tựa như tia chớp đá ra một cước, một giây sau trong sân nhỏ liền truyền đến một tiếng hét thảm tê tâm liệt phế của đầu trọc!

"Ngao!"

Đầu trọc đau đớn lăn lộn trên mặt đất, cuộn thành con tôm che lấy hạ bộ của mình!

"Ta mặc kệ ngươi cái gì Hổ ca, Miêu ca, tranh thủ thời gian bồi thường tiền xin lỗi, sau đó có lăn càng xa càng tốt!"Diệp Thần đi đến bên người đầu trọc, một chân giẫm lên ngực đối phương.

"Xin, thật xin lỗi!"

Đầu trọc tự biết không địch lại, vội vàng nhận sợ nói:"Cao nhân, thả huynh đệ chúng tôi một con đường đi, tôi cũng không dám nữa!"

"Ngươi đả thương Trần thúc, bút trướng này làm như thế nào

tính?"Diệp Thần âm thanh lạnh lùng nói.

"Tôi bồi thường tiền, bồi thường tiền được không?"

"Vậy được rồi, bồi thường tiền một triệu rồi rời đi!"

"Một triệu? Đại ca, tôi không có nhiều tiền như vậy a!"

Đầu trọc đều muốn tự tử, cái gì gọi là ăn trộm gà bất thành còn mất nắm gạo, hắn xem như triệt để lĩnh ngộ.

"Tiểu Diệp, vẫn là thôi đi, miễn cho sự tình làm lớn chuyện!"

Lúc này Trần Đạt chịu đựng kịch liệt đau nhức đi tới, dù sao đầu trọc là người của Vạn Hổ Bang, nếu như nhất định đem chuyện này náo quá lớn, hắn lo lắng một khi Diệp Thần rời đi, liền sẽ hậu hoạn vô tận!

"Bác Trần, bác yên tâm đi, chuyện này cháu sẽ xử lý tốt!"

Diệp Thần an ủi Trần Đạt một câu, lập tức quay sang hỏi đầu trọc:"Hỏi ngươi một lần cuối cùng, có phải là không bồi thường tiền?"

"Tôi bồi, tôi bồi!"

Đầu trọc từ ánh mắt lạnh như băng của Diệp Thần trông thấy được sát ý, rơi vào đường cùng chỉ có thể chịu đựng kịch liệt đau nhức từ dưới đất bò dậy, cùng những huynh đệ chắp vá lung tung kia của hắn, thật vất vả moi ra được năm trăm ngàn!

"Đại, đại ca, chúng tôi thật sự không có tiền, năm trăm ngàn được không?"Đầu trọc vẻ mặt cầu xin hỏi.

"Vậy trước tiên năm trăm ngàn đi, mau đem tiền bồi thường!"

Diệp Thần nhún vai, bọn người đầu trọc dùng tiền mặt, Wechat, ngân hàng chuyển khoản, thật vất vả cuối cùng góp đủ

năm trăm ngàn!

"Đại ca, chúng tôi có thể đi rồi sao?"Đầu trọc giao xong tiền, đáng thương hỏi.

"Lăn!"

"..."

Bọn người đầu trọc như nhặt được đại xá, dắt dìu nhau chật vật không chịu nổi rời đi khu nhà kiểu cũ.

"Tiểu Uyển, để anh đem tiền chuyển cho em đi!"

Bọn người đầu trọc vừa đi, Diệp Thần lập tức đổi khuôn mặt hòa ái tươi cười, một mạch chuyển khoản cho Diệp Uyển Nhi.

"Thần ca, cám ơn anh!"

Diệp Uyển Nhi nước mắt đầm đìa, đi đến trước mặt Diệp Thần cúi người một cái.

"Nha đầu ngốc, anh là ca ca của em, khách khí với anh làm cái gì!"

Diệp Thần sờ lên cái đầu nhỏ của Diệp Uyển Nhi, bên trong ánh mắt tràn đầy yêu thương, kể từ khi biết Diệp Uyển Nhi cũng là được nhận nuôi, hắn liền phá lệ để bụng đối với cô muội muội này.

"Lão Trần, lần này các ngươi gặp rắc rối, bọn người Vạn Hổ Bang khẳng định sẽ trả thù!"

"Người trẻ tuổi, ta khuyên cậu vẫn là mau chóng rời đi Ninh Châu, bằng không coi chừng khó giữ được cái mạng nhỏ này!"

"Lão Trần, một nhà các người cũng tranh thủ thời gian dọn nhà đi!"

Lúc này quần chúng vây xem nhao nhao xông tới, đám người ngươi một lời ta một câu, đều khuyên Trần Đạt cùng Diệp Thần mau chóng rời đi.

"Tiểu Diệp, thực sự không được ta đem nhà bồi cho Vạn Hổ Bang, cậu không cần lo lắng!"Trần Đạt cắn răng một cái, khó khăn làm ra quyết định này.

"Cha"

Diệp Uyển Nhi nghe xong gấp, nói:"Hôm nay mẹ xuất viện, nếu để cho mẹ biết không có nhà, con sợ mẹ sẽ không chịu nổi!"

Chương 114. Giải Trí Đế Hào!

"Bác Trần, Tiểu Uyển, hai người không cần phải gấp, chuyện này ta sẽ phụ trách tới cùng!"

Diệp Thần cười lạnh, nói:"Yên tâm đi, cái Vạn Hổ Bang kia chắc chắn sẽ không lại tới tìm các người!"

"Tiểu Diệp, chẳng lẽ cậu biết người của Vạn Hổ Bang?"Trần Đạt hồ nghi.

"Không biết!"

"..."

"Đúng rồi, bác gái còn chưa có xuất viện sao?"Diệp Thần thay đổi chủ đề hỏi.

"Ân, hôm nay mẹ xuất viện, hai cha con em vừa mới chuẩn bị đi đón nàng, ai ngờ liền bị người của Vạn Hổ Bang ngăn ở trong nhà!"Diệp Uyển Nhi thở dài nói.

Diệp Thần nghe xong nói với Trần Đạt:"Bác Trần, bác thụ thương không nhẹ, cháu nhìn vẫn là trước hết đi bệnh viện đi!"

"Tốt a, vậy liền làm phiền cậu, Tiểu Diệp!"

Trần Đạt gật gật đầu, mặc dù máu trên đầu của hắn đã ngừng lại, nhưng vẫn là phải đi bệnh viện làm chút xử lý.

Diệp Thần đỡ Trần Đạt, mang theo Diệp Uyển Nhi, ba người đi khoa cấp cứu bệnh viện.

Sắp xếp ổn thỏa cho Trần Đạt, Diệp Thần nói với Diệp Uyển

Nhi:"Tiểu Uyển, anh đi làm chút chuyện, em lưu lại chiếu cố Bác Trần!"

"Thần ca, anh muốn đi đâu a?"Diệp Uyển Nhi nghe được Diệp Thần muốn đi, trong lòng lại có chút bối rối không hiểu.

"Một chút chuyện nhỏ, em đừng lo lắng!"

Diệp Thần an ủi Diệp Uyển Nhi vài câu, lập tức quay người rời đi bệnh viện, lên xe hắn trực tiếp gọi điện thoại cho Bạch Ngọc Thần.

"Thần ca, ngài tìm tôi?"

Giữa trưa Bạch Ngọc Thần uống nhiều quá, vốn định nghỉ ngơi một chút kết quả lại nhận được điện thoại của Diệp Thần, trong nháy mắt bối rối tỉnh cả người.

"Tôi hỏi cậu, biết Giải Trí Đế Hào không?"

"Đế Hào? Đây không phải là địa bàn của Hồng Hổ sao?"

Bạch Ngọc Thần sững sờ, lập tức kịp phản ứng hỏi:"Thần ca, có phải là Hồng Hổ đắc tội ngài?"

"Bằng không để tôi lập tức tìm người, đi đập Đế Hào?"

"Cậu đem vị trí nói cho tôi là được rồi!"Diệp Thần khẽ nhíu mày.

Bạch Ngọc Thần đem địa chỉ nói cho Diệp Thần, quay đầu liền đem tin tức này gọi điện thoại thông tri lão ba.

Giải Trí Đế Hào.

Chỗ ăn chơi đỉnh cấp có thể đếm được trên đầu ngón tay tại thành phố Ninh Châu, cũng là một trong sản nghiệp chủ yếu của Hồng Hổ, nghe nói bên trong này không chỉ có thể ca hát xoa bóp,

còn có sòng bạc cỡ nhỏ, Hồng Hổ chỉ dựa vào cái sản nghiệp này mà mỗi ngày liền có thể doanh thu hơn triệu!

Diệp Thần đi vào Giải Trí Đế Hào, chỉ thấy cửa kính nơi này đóng chặt, đứng ở trước cửa là hai nam nhân áo đen, tựa như là tiểu đệ canh cửa.

Hắn trực tiếp một cước đạp phanh xe dừng ở trước cửa Giải Trí Đế Hào, sau khi xuống xe ngẩng đầu mà bước thẳng bên trong!

"Tiên sinh, giờ này chúng ta không mở cửa kinh doanh, làm phiền ngươi tối nay lại đến đi!"Cổng tiểu đệ thấy thế đưa tay ngăn cản Diệp Thần.

"Ta tìm lão đại của các người, gọi hắn ra cho ta!"Diệp Thần cau mày nói.

"Cái gì?"

Một tiểu đệ mặt mũi tràn đầy dữ tợn nghe được Diệp Thần nói như vậy, quan sát tỉ mỉ hắn một chút, cười lạnh nói:

"Tiểu tử, có việc ngươi nói với ta là được rồi, Hổ ca há lại là người ngươi nói muốn gặp mặt là gặp mặt?"

"Quên đi, ta đi vào tìm hắn đi!"

Diệp Thần không muốn lãng phí thời gian trên người tên tiểu đệ này, nói xong nhấc chân liền đi vào bên trong.

"Ai nha, tiểu tử ngươi điếc a!"

Tiểu đệ thấy thế giận tím mặt, đưa tay từ phía sau túm vào bả vai Diệp Thần.

Bành!

Một tiếng vang trầm, Diệp Thần cũng không quay đầu lại, trực

tiếp đạp một cái đá cho tiểu đệ ngã bay xa mấy mét, ngã xuống đất một hồi lâu vẫn chưa đứng dậy được.

"Thằng khốn, dám đến Đế Hào nháo sự, muốn chết!"

Một tiểu đệ khác cấp tốc từ trên thân móc ra dao găm, đồng thời hô lớn:"Các huynh đệ mau tới, có tên đập phá quán!"

Diệp Thần cười khẩy, quay người trực tiếp đi tới đại sảnh Giải Trí Đế Hào.

Kết quả, hắn vừa tới đại sảnh, mười mấy người áo đen tiện tay cầm gậy sắt vây quanh hắn!

"Tiểu tử, ngươi thật là chán sống rồi!"

Dẫn đầu một tên mặt thẹo, cầm trong tay một thanh đao Nhật Bản (kiếm Nhật), diện mạo dữ tợn mà nhìn xem Diệp Thần.

"Ta không muốn cùng các ngươi động thủ, gọi Hồng Hổ ra đây cho ta!"Thanh âm Diệp Thần băng lãnh.

"Sắp chết đến nơi còn dám trang bức, hôm nay không lưu lại hai đầu cánh tay, đừng nghĩ đi ra ngoài!"Mặt thẹo cả giận nói.

"Hắc ca, tên vương bát đản này mới vừa rồi còn đá em một cước!"

Gia hỏa trước đó bị Diệp Thần một cước đá bay ôm bụng đi tới, chỉ vào Diệp Thần nghiến răng nghiến lợi nói.

"Đã như vậy, liền lưu lại thêm một cái chân của hắn đi!"Mặt sẹo thản nhiên nói.

"Ngớ ngẩn!"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, trong mắt hắn những tên côn đồ này như là sâu kiến, không đáng giá nhắc tới!

"Kháo! Ngươi còn dám mắng ta?"

Mặt thẹo nghe xong giận tím mặt, nói với tiểu đệ bị đá:"Đi tháo cánh tay của hắn xuống cho ta, để ta xem hắn còn dám trang bức hay không!"

"Cái này"

Tiểu đệ có chút sợ, một cước vừa rồi của Diệp Thần để hắn đến nay vẫn còn sợ hãi.

"Đi a! Có ta ở đây ngươi sợ cái rắm!"Mặt thẹo quát.

Tiểu đệ nghe xong chỉ có thể kiên trì, từ trên thân móc ra dao găm lao lên muốn chém đứt bàn tay của Diệp Thần!

Chương 115. Hồng Hổ!

Bành!

Lại là một tiếng vang trầm, tiểu đệ vừa đi gần Diệp Thần, còn chưa kịp nói câu trang bức, lại bị một cước đạp bay, chỉ bất quá lần này hắn ngã xuống đất xong cũng không đứng lên được nữa.

"Sao lại có thể như vậy! Dám động đến người của ta, đi chết đi!"

Mặt thẹo nổi trận lôi đình, các tiểu đệ liền muốn 'Quần ẩu' Diệp Thần đều bị hắn ngăn lại, bởi vì hắn muốn đích thân xả cơn giận này!

Nói xong, mặt thẹo quơ quơ đao Nhật Bản, nhanh chóng bổ tới hướng Diệp Thần!

"Hắc ca, chém chết hắn!"

"Ngưu bức, đao pháp của Hắc ca thật là nhanh a!"

"..."

Các tiểu đệ ở một bên mặt mũi tràn đầy hưng phấn, mặt thẹo là phụ tá đắc lực của Hồng Hổ, không chỉ có xuất thủ tàn nhẫn, mà lại một tay đao pháp khiến cho xuất thần nhập hóa, tại giới lưu manh Ninh Châu có tiếng là 'Khoái Đao Thủ' !

Diệp Thần cười lạnh, đợi đến lúc đao Nhật Bản của mặt thẹo bổ xuống, chỉ thấy hắn như thiểm điện xuất thủ, duỗi ra hai ngón tay cưỡng ép kẹp lấy lưỡi đao sắc bén của đối phương!

"Cái này, cái này sao có thể?"

Mặt thẹo thấy thế như là gặp ma, mặt mũi tràn đầy không thể tin nhìn xem Diệp Thần.

Các tiểu đệ vây xem cũng không hẹn mà cùng nuốt xuống một ngụm nước bọt, tiểu tử này thế mà dùng ngón tay kẹp lấy đao của Hắc ca?

"Loại thực lực này cũng ra xã hội đen, không sợ bị người đánh chết sao?"Diệp Thần một mặt hài hước nhìn xem mặt thẹo.

"Thằng khốn, ngươi buông đao của ta ra!"

Mặt thẹo tức hổn hển, hắn đã xuất ra toàn bộ sức mạnh, nhưng đạo lại không nhúc nhích tí nào.

Ánh mắt Diệp Thần phát lạnh, ngay sau đó hai ngón tay nhẹ nhàng động!

Phanh!

Một tiếng sắt thép đứt gãy giòn vang truyền ra, đao Nhật Bản trong nháy mắt gãy thành hai đoạn!

"..."

Thấy cảnh này tất cả mọi người trợn tròn mắt, cái này mẹ nó còn là người sao, dùng ngón tay bẻ gãy đao?

"Lăn!"

Diệp Thần giơ tay lên, mũi đao kẹp ở hai ngón tay bắn ra một tiếng 'Sưu'.

Phốc!

Mũi đao như viên đạn xuyên qua bả vai phải mặt thẹo, găm vào bức tường phía sau!

Mặt thẹo kêu thảm một tiếng, che lấy cánh tay thụ thương, hổn hển nói

"Các huynh đệ, lên chém chết hắn cho ta!"

"Giết!"

Mặc dù bọn côn đồ kiêng kị thân thủ của Diệp Thần, nhưng bọn họ ỷ vào nhiều người căn bản không có đem Diệp Thần coi ra gì, nhao nhao quơ lấy gia hỏa trong tay vọt về hướng Diệp Thần!

"Chỉ là sâu kiến cũng dám lỗ mãng!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, nói xong dưới chân xê dịch như quỷ mị vọt vào trong đám người lưu manh.

Rất nhanh, toàn bộ đại sảnh liền truyền đến từng đợt kêu thảm, bọn côn đồ sao có thể là đối thủ của Diệp Thần, chỉ vài pha đụng độ, mười tên lưu manh liền nhao nhao ngã xuống đất, rên rỉ thống khổ.

"Ta cho ngươi thêm một cơ hội, đi gọi lão đại các ngươi tới cho ta!"Ánh mắt Diệp Thần lạnh lùng nhìn xem mặt thẹo.

"Ngươi"

Mặt sẹo nuốt ngụm nước bọt, hắn biết hôm nay gặp được kẻ khó chơi.

"Dừng tay!"

Đúng lúc này một tiếng gầm thét truyền đến, Diệp Thần tìm theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy hai nam nhân từ trên bậc thang xoay tròn lầu hai đi xuống, trong đó một người Diệp Thần nhận biết, chính là đầu trọc đi thu phí bảo hộ nhà Diệp Uyển Nhi.

Một người khác thân hình cường tráng, dáng dấp giống như xe tăng!

Hai bên thái dương phình ra, hai mắt sáng ngời có thần, bước chân trầm ổn mà mạnh mẽ, xem xét chính là cái người luyện võ!

"Hổ ca!"

Mặt thẹo nhìn thấy nam nhân đi xuống, cắn răng vội vàng tiến lên nói:"Tiểu tử này nói muốn gặp đại ca, không cho hắn liền đánh người!"

"Đại ca, chính là hắn!"Đầu trọc chỉ vào Diệp Thần oán hận nói.

Hồng Hổ nghe xong nhíu nhíu mày, đi đến cách Diệp Thần mấy mét liền dừng lại, đánh giá đối phương một chút, lại nhìn mấy thủ hạ ngã trên mặt đất, mặt âm trầm hỏi:

"Tiểu huynh đệ, ta giống như không biết cậu đi?"

"Nói nhảm, tôi cũng không biết ông là ai!"

"Vậy tại sao cậu lại muốn đối nghịch với ta? Chẳng lẽ ỷ vào mình hiểu chút quyền cước, liền cho rằng Vạn Hổ Bang của ta dễ khi dễ?"

Diệp Thần nghe xong nhún vai, chỉ chỉ đầu trọc:"Gia hỏa này doạ dẫm muội muội tôi, đả thương Bác Trần, bút trướng này chẳng lẽ không nên tính toán sao?"

"Cậu muốn tính toán với ta?"

Nghe được Diệp Thần nói như vậy, Hồng Hổ trực tiếp cười, hỏi:"Vậy cậu nói xem, nên tính toán như nào?"

"Rất đơn giản, bồi một triệu, về sau không cho phép lại đi quấy rối Bác Trần, bằng không đừng trách tôi không khách khí!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Kháo! Tiểu tử ngươi mẹ nó chán sống, dám nói chuyện như thế với Hổ ca!"Đầu trọc cả giận nói.

"Tiểu trọc đầu, xem ra ngươi bị đánh còn chưa đủ a?"

"Ngươi, ngươi đụng thử đụng đến ta một chút xem"

"Im miệng!"

Đầu trọc nói còn chưa dứt lời liền bị Hồng Hổ đánh gãy, hắn có chút hăng hái nhìn xem Diệp Thần, gật đầu nói:

"Tiểu huynh đệ, một triệu chỉ là chuyện nhỏ!"

"Ta nhìn thân thủ cậu không tệ, không bằng cậu theo ta hỗn, ta đưa cậu hai triệu, thế nào?"

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một trận thanh âm dừng lại, ngay sau đó mấy chục người vọt vào bên trong Giải Trí Đế Hào, người cầm đầu chính là Bạch Vĩnh Chính.

Chương 116. Hoành Luyện!

"Diệp tiên sinh, ngài không có sao chứ!"

Bạch Vĩnh Chính dẫn người lao đến, thái độ cung kính đi đến trước mặt Diệp Thần nói.

"Bạch lão đại? Sao ông lại tới đây?"

"Là Ngọc Thần nói ngài muốn tới Đế Hào, tôi lo lắng tên họ Hồng sẽ đùa nghịch ám chiêu, cho nên liền dẫn người chạy tới!"Bạch Vĩnh Chính giải thích nói.

"Nguyên lai là người lão Bạch a?"

Hồng Hổ thấy thế trong mắt dần hiện ra một vòng sát ý, quay đầu nhìn về phía Bạch Vĩnh Chính lạnh lùng nói:"Họ Bạch, ngươi mang nhiều người như vậy đến địa bàn của ta có ý tứ gì, chẳng lẽ muốn đấu với ta một trận sao?"

"Hừ! Hồng Hổ, Diệp tiên sinh ở đây ngươi cũng dám phát ngôn bừa bãi, thật sự là không biết sống chết!"Bạch Vĩnh Chính hừ lạnh nói.

"Diệp tiên sinh?"

Hồng Hổ lúc này mới lấy lại tinh thần, từ khi Bạch lão đại đến đây đều tỏ ra cung kính vưới người trẻ tuổi này, chẳng lẽ người này có lai lịch lớn?

"Đại ca, tiểu tử này quả thật có chút bản sự!"

Mặt sẹo tiến đến bên tai Hồng Hổ, nhỏ giọng đem chuyện vừa rồi nói qua một lần.

Hồng Hổ nhìn lại, chỉ thấy hơn nửa đoạn mũi đao cắm ở trên vách tường đằng sau, có thể thấy được lực lượng bá đạo thê snaof!

Bất quá cái này ngược lại là khơi dậy lòng háo thắng của hắn, bởi vì Hồng Hổ mình cũng là người luyện võ!

"Tiểu tử, nếu ta không bồi thường tiền cho ngươi thì sao?"Hồng Hổ khiêu khích nhìn xem Diệp Thần nói.

"Không bồi thường tiền?"

Diệp Thần cười lạnh"Vậy tôi sẽ khiến cho ông hối hận!"

"Vậy liền thử một chút đi!"

Hồng Hổ nói xong gầm thét một tiếng, một quyền không có chút dấu hiệu nào đánh thẳng tới đầu Diệp Thần!

Là một võ giả Hoành Luyện tiểu thành, một quyền này của Hồng Hổ khẳng định có thể đánh chết một con trâu! (Hoành Luyện: Một trong ba phương pháp luyện tập quyền thuật)

"Diệp tiên sinh, cẩn thận!"

Bạch Vĩnh Chính biết rõ quyền pháp của Hồng Hổ lợi hại, thấy hắn đột nhiên tập kích, tranh thủ thời gian nhắc nhở Diệp Thần.

"Nha, Hoành Luyện công phu?"

Diệp Thần nhếch miệng lên, đứng tại chỗ bất động, chờ quyền của Hồng Hổ đánh tới đầu, hắn như thiểm điện đưa tay nghênh đón lất một quyền!

Bành!

Một tiếng vang trầm!

Nắm đấm hai người và vào nhau giữa không trung, Diệp Thần

vẫn như cũ không nhúc nhích tí nào, mà Hồng Hổ lại soạt soạt soạt liên tiếp lui mấy bước, nếu không có người ở phía sau đỡ hắn, đoán chừng Hồng Hổ đã đặt mông xuống đất!

"Ngươi, ngươi lại là Hoành Luyện đại sư?"

Hồng Hổ một kích gặp khó, mặt mũi tràn đầy chấn kinh nhìn xem Diệp Thần.

Không có khả năng!

Người này mới chừng hai mươi tuổi, làm sao có thể chính là Hoành Luyện đại sư?

"Nếu tôi là Hoành Luyện đại sư, chỉ sợ xương tay của ông đã sớm gãy thành hai khúc!"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, tên Hồng Hổ ngu xuẩn này coi là đại sư là cải trắng sao, khắp nơi đều có?

"Không có khả năng, nếu không phải Hoành Luyện đại sư, làm sao nắm đấm của ngươi còn cứng hơn ta!"Hồng Hổ thua chiêu ném đi mặt mũi, hai mắt đỏ tươi gầm thét lên với Diệp Thần.

"Cấp bậc của ông quá thấp, nói ông cũng không hiểu! Rốt cuộc ông có bồi thường tiền hay không?"Diệp Thần hơi không kiên nhẫn.

"Bồi cái cọng lông!"

Hồng Hổ nói xong lần nữa lao đến, gầm thét một tiếng như trâu điên vọt tới Diệp Thần!

"Đại ca xuất ra Thiếp Sơn Kháo, tiểu tử này chết chắc!"

"Tiểu tử này khẳng định sẽ bị đụng thành 108 Khối!"

"..."

Các tiểu đệ nhìn thấy Hồng Hổ xuất ra một chiêu này nhao nhao reo hò!

Cái gọi là Thiếp Sơn Kháo là một tất sát kỹ bên trong Bát Cực Quyền, tức lấy lực của vai và khuỷu tay đánh tới vật thể đối diện, uy lực to lớn, một khi bị đánh trúng không chết cũng bị thương.

Diệp Thần thấy thế xác thực chẳng thèm ngó tới, chờ Hồng Hổ tới gần trực tiếp tung ra một cước đá vào ngực đối phương!

Bành!

Hồng Hổ cảm giác mình như bị xe đụng, toàn bộ thân thể bay ngược ra ngoài, ngã xuống đất, cổ họng ngòn ngọt, ngay sau đó 'Phốc' một tiếng, một ngụm máu tươi phun ra!

"Đại ca!"

"Hổ ca"

Bọn người đầu trọc thấy thế trợn tròn mắt, vội vàng tiến lên đỡ Hồng Hổ.

"Đại ca, anh không sao chứ?"Đầu trọc hỏi.

"Ta"

Hồng Hổ hung hăng trừng đầu trọc một chút, hắn rất muốn mắng người, chính mình đã bị đánh cho hộc máu, tên vương bát đản này thế mà hỏi hắn có sao không?

Bạch Vĩnh Chính thấy thế vui mừng, dưới mắt chính là cơ hội tốt diệt Vạn Hổ Bang a, nhưng Diệp Thần không nói chuyện, hắn vẫn còn có chút lo lắng người sau lưng Hồng Hổ, truyền ngôn là một vị Hoành Luyện đại sư.

"Diệp tiên sinh, có muốn tôi đập Đế Hào hay không!"Trong người Bạch Vĩnh Chính đã sớm có một ngụm ác khí, muốn phát

tiết một chút,

"Ân, nếu Hồng Hổ không bồi thường tiền, vậy liền đập chỗ này đi!"Diệp Thần gật đầu.

"Vân vân!"

Hồng Hổ nghe xong Bạch Vĩnh Chính muốn nên Giải Trí Đế Hào của hắn, vội vàng chịu đựng kịch liệt đau nhức đi đến trước mặt Diệp Thần, lau đi khóe miệng dính máu, nhìn chằm chằm Diệp Thần hỏi:

"Cậu tên là gì?"

"Diệp Thần!"

"Tốt, ta nhận thua! Hiện tại ta sẽ trả cho cậu một triệu!"Hồng Hổ hận đến cắn chặt răng, nhưng hắn cũng biết mình không phải đối thủ của Diệp Thần, bị ép cho chỉ có thể biết tấm chi phiếu một triệu đưa cho Diệp Thần.

Chương 117. Bỏ đá xuống giếng?

Diệp Thần tiếp nhận chi phiếu, một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Hồng Hổ:"Tấm chi phiếu này sẽ không phải làm hàng lởm chứ?"

"Hừ! Chỉ là một triệu, Hồng Hổ ta vẫn có thể bỏ ra được!"

Nghe được Diệp Thần hỏi như vậy, Hồng Hổ trực tiếp tức đến nội thương, cái gì gọi là ngân phiếu lởm, xem thường ai đây!

"Hổ ca, hắn đã gõ của em cùng các huynh đệ năm trăm ngàn, ngài không cần cho nhiều như vậy!"Đầu trọc ở bên cạnh hảo tâm nhắc nhở.

"Ông nội ngươi!"

Ba!

Nói xong, Hồng Hổ trực tiếp một bàn tay quất vào trên mặt đầu trọc, nếu không phải hắn gặp rắc rối, làm sao sẽ trêu phải loại sát tinh như diệp thần Diệp Thần?

Đầu trọc ăn đòn rất ủy khuất, trong lòng tự nhủ hôm nay làm sao ai cũng đánh mình, chẳng lẽ là hôm nay ra đường quên mặc quần lót màu đỏ sao?

"Diệp tiên sinh, vậy chúng ta còn nện sao?"Bạch Vĩnh Chính hỏi.

"Các người cũng đừng đập, tôi là công dân tuân theo luật pháp, loại chuyện phạm pháp này cũng không thể làm!"Diệp Thần cười

nói.

"..."

Kháo!

Hồng Hổ tức đến tái mặt, trong lòng tự nhủ tiểu tử này cũng quá vô sỉ đi, đả thương nhiều huynh đệ của hắn như vậy, còn nói mình là công dân tuân theo luật pháp?

"Diệp tiên sinh, nếu không chúng ta chỉ nện một tầng đâu?"Bạch Vĩnh Chính vẫn có chút không cam tâm.

"Họ Bạch, ngươi đừng khinh người quá đáng!"

Hồng Hổ nắm chặt nắm đấm, thật muốn một miếng nước bọt phun thẳng vào trên mặt Bạch Vĩnh Chính, thằng già hỗn đản này thế mà dám chơi chiêu bỏ đá xuống giếng với hắn, quá xấu!

"Đi thôi!"

Diệp Thần lười nhác lãng phí thời gian, trực tiếp quay người đi ra đại sảnh.

"Hắc hắc, Hồng Hổ ngươi cũng có hôm nay a, lần sau nhớ đeo kính vào, đừng gặp ai cũng dám động thủ!"Bạch Vĩnh Chính trước khi đi vẫn không quên 'Nhục nhã' Hồng Hổ một phen.

"..."

Hồng Hổ toàn thân run rẩy, chờ bọn người Bạch Vĩnh Chính đều đi, cũng nhịn không được nữa phun ra một ngụm máu lớn!

"Đại ca! Bạch Vĩnh Chính cùng kia tiểu tử khinh người quá đáng, nếu không để em dẫn người âm thầm bắt lấy bọn chúng!"Mặt thẹo lão Hắc lòng đầy căm phẫn nói.

"Ngươi muốn đi chịu chết sao?"Hồng Hổ tức giận nói"Đêm nay

ta sẽ đi tìm sư phụ, lão Hắc, khoảng thời gian này các ngươi thành thật một chút cho ta, nhất là tiểu tử họ Diệp kia, ai còn dám đi chọc hắn, chăm sóc 'Đặc biệt' kẻ đó cho ta!"

"Vâng, thưa đại ca!"

Lão Hắc gật gật đầu, nói thật hắn vẫn là rất kiêng kị đối với Diệp Thần.

Diệp Thần rời đi Đế Hào, nhìn đồng hồ đã không còn sớm, nghĩ nghĩ quyết định về nhà làm bữa cơm, đem hà thủ ô tỉnh thành Hàn gia cho hắn nấu ăn!

"Diệp tiên sinh, lần này ngài bỏ qua Hồng Hổ, cẩn thận hắn sẽ tìm người trả thù!"Trước khi chia tay Bạch Vĩnh Chính vẫn hảo tâm nhắc nhở.

"Hắn còn có thể tìm ai?"Diệp Thần xem thường.

"Nghe nói sư phụ Hồng Hổ là một cao thủ võ đạo, tôi dám đoán chắc hắn sẽ đi tìm người kia!"

"Không quan trọng! Ông biết cái thôn ở trong thành phố là của nhà đầu tư nào không?"

"Hình như là Kim gia!"

Diệp Thần nghe xong là Kim gia, ánh mắt trong nháy mắt trở nên vô cùng sắc bén!

"Diệp tiên sinh, nghe nói muội muội ngài ở đó mới bị Vạn Hổ Bang khi dễ, có cần tôi phái người đi bảo vệ bọn họ hay không?"Bạch Vĩnh Chính lấy lòng hỏi.

"Cũng được, vậy liền phiền phức Bạch lão đại! Bất quá ông nhớ kỹ, âm thầm bảo hộ là được rồi, đừng dọa Tiểu Uyển!"Diệp Thần dặn dò

"Yên tâm, tôi biết nên làm như thế nào!"

Diệp Thần hài lòng gật đầu, đem địa chỉ nhà Diệp Uyển Nhi nói cho Bạch Vĩnh Chính, sau đó lập tức lên xe đạp chân ga rời đi, xe Audi như dã thú gào thét liền xông ra ngoài

Rời đi Đế Hào, Diệp Thần tại siêu thị mua chút trái cây, sau đó trực tiếp đi bệnh viện.

Khoa cấp cứu, phòng bệnh.

Diệp Thần mang theo túi trái cây đi tới, Diệp Uyển Nhi đang ngồi ở bên cạnh giường bệnh Trần Đạt gọt trái táo, Trần Đạt ngồi tựa ở trên giường bệnh, trên đầu cột băng gạc, sắc mặt khó coi!

"Bác Trần!"

"Tiểu Diệp tới!"

Trần Đạt nhìn thấy Diệp Thần, miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười.

"Thần ca!"

Diệp Uyển Nhi vội vàng đứng dậy.

Diệp Thần gật gật đầu, đem túi trái cây đặt ở trên tủ đầu giường, hỏi:"Bác Trần, bác cảm giác khá hơn chút nào không?"

"Tốt một chút rồi, tạ ơn quan tâm!"Trần Đạt cười khổ.

"Vậy là tốt rồi! Tiểu Uyển, anh muốn nói mấy câu với Bác Trần, em có thể ra ngoài rửa hoa quả giúp anh được không?"Diệp Thần phát giác cảm xúc Trần Đạt không đối, quay đầu nói với Diệp Uyển Nhi.

"Ân, hai người trò chuyện đi!"

Diệp Uyển Nhi rất hiểu chuyện, nghe được Diệp Thần nói như vậy liền quay người rời đi phòng bệnh.

Đợi nàng vừa đi, Diệp Thần đem chi phiếu một triệu Hồng Hổ viết giao cho Trần Đạt, nói:"Bác Trần, đây là Hồng Hổ bồi thường cho bác, bác thu cất đi!"

"Cái gì?"

Trần Đạt nghe xong mở to hai mắt nhìn, thấp giọng hoảng sợ nói:"Tiểu Diệp, cậu, cậu đi tìm Hồng Hổ?"

"Ân, cháu tìm hắn nói chuyện thôi!"Diệp Thần gật đầu.

"Cái này, tiền này ta cũng không dám thu!"Trần Đạt lắc đầu liên tục, thở dài nói"Thực không dám giấu giếm, ta còn suy nghĩ đắc tội Vạn Hổ Bang xong có còn muốn tiếp tục sinh hoạt tại thành thị hay không!"

Chương 118. Bại hoại nhã nhặn!

"Bác Trần quá lo lắng!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng nói:"Không khiêm tốn nói một câu, chỉ là một tên lưu manh, cháu còn không có để vào mắt!"

"..."

Nghe được Diệp Thần nói như vậy, Trần Đạt cũng từ bên trong hoảng sợ chậm rãi lấy lại tinh thần!

Đúng vậy a!

Nếu như Diệp Thần là người bình thường, Hồng Hổ sao có thể viết chi phiếu cho hắn, mà lại Diệp Thần còn có thể lông tóc không tổn hao gì đến thăm mình, lấy hành động những năm này của Vạn Hổ Bang tại Ninh Thành, cái này không khoa học a!

"Tiểu Diệp, cậu rốt cuộc là ai?"Trần Đạt lòng hiếu kỳ bị kích phát.

"Mặc kệ cháu là người như thế nào, nhưng xin bác nhất định phải tin tưởng, cháu có thể bảo hộ Tiểu Uyển, bảo hộ người một nhà các người!"Diệp Thần mặt mũi tràn đầy chân thành nói.

"Một triệu kia có phải cũng hơi nhiều?"Trần Đạt nuốt ngụm nước bọt.

"Đây đều là tiền tài bất nghĩa Hồng Hổ kiếm được, không có nhiều chút nào!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng nói:"Lại nói những năm này bác nuôi lớn Tiểu Uyển cũng không dễ dàng, có cái một triệu này tin tưởng sinh hoạt các người sẽ tốt hơn nhiều!"

"Tạ ơn Tiểu Diệp!"

Trần Đạt nghe được những này hốc mắt đỏ bừng, cảm khái nói:"Bây giờ cậu đã có tiền đồ, chỉ tiếc, cha mẹ của cậu đều không có ở đây, ai!"

"Nhanh thôi, những người năm đó rất nhanh sẽ phải trả giá đắt!"Thanh âm Diệp Thần đột nhiên trở nên lạnh.

"Cần phải coi chừng a, ba gia tộc kia đều không dễ chọc!"Trần Đạt ngắm nhìn bốn phía thấp giọng nói.

"Ân, cháu biết!"

Diệp Thần gật gật đầu, nếu không phải kiêng kị hắc thủ giấu ở phía sau, hắn đã sớm rút kiếm giết đến tận cửa!

Hai người hàn huyên một hồi, Diệp Uyển Nhi mới chậm rãi đi tới, đem quả táo đã rửa sạch đưa cho Diệp Thần cười nói:

"Thần ca, đây là táo lớn Sơn Đông, vừa ngọt vừa giòn, anh nếm thử!"

"Anh mang về nhà ăn đi! Tiểu Uyển, chiếu cố Bác Trần thật tốt!"Diệp Thần tiếp nhận quả táo đứng dậy nói với Diệp Uyển Nhi.

"Thần ca, anh muốn đi sao?"

"Ân, một hồi còn phải về nhà nấu cơm a!"

Diệp Thần gật gật đầu, lên tiếng chào hỏi với Trần Đạt, sau đó quay người rời đi phòng bệnh cấp cứu.

Trên đường về nhà, Diệp Thần nhận được điện thoại Tô Tuyết

Di.

"Nàng dâu, tan việc sao?"

"Lập tức liền tan tầm!"Tô Tuyết Di dừng một chút, nói"Diệp Thần, có khách hẹn em ăn cơm, anh đi cùng chứ!"

"Được a, để anh tới đón!"

Diệp Thần không hề nghĩ ngợi sẽ đồng ý, cúp điện thoại rất nhanh liền chạy tới dưới lầu công ty Tô gia, chỉ chốc lát liền thấy Tô Tuyết Di từ bên trong văn phòng đi ra.

Hôm nay Tô Tuyết Di mặc bộ váy dài màu trắng sữa, một chiếc đai lưng rộng màu tím sẫm nắm chặt eo nhỏ, khiến cho người ta có một loại cảm giác thanh nhã mà lộng lẫy, đồng thời đem dáng người ưu mỹ phát huy vô cùng tinh tế thể hiện ra ngoài.

Trên cái cổ trắng ngọc thon dài mang theo có đính một viên pha lên màu tím, pha lê hơi phát sáng, nổi bật lên da thịt như tuyết, như tiên nữ giáng trần thu hút sự chú ý của mọi người.

"Nàng dâu, em, em thay quần áo?"Diệp Thần nuốt ngụm nước bọt, trong đầu không tự giác nổi lên hình ảnh lúc Tô Tuyết Di thay quần áo.

"Em muốn đi gặp khách hàng, cho nên vẫn phải mặc đẹp một chút?"

Tô Tuyết Di lên xe ngồi ở vị trí kế bên tài xế, nở nụ cười xinh đẹp hướng về phía Diệp Thần.

"Ách, khách nam hay là khách nữ?"

"Hì hì, anh ăn dấm?"

"Là khách nam, cho nên em mới bảo anh đi cùng a!"Tô Tuyết Di giải thích nói.

"Nàng dâu, em làm như thế là rất đúng! Về sau nếu là khách nam hẹn, nhớ kỹ nhất định mang theo lão công!"Diệp Thần ra sức 'Tán dương' Tô Tuyết Di một phen.

"Nghĩ không ra đàn ông các người cũng ăn dấm nha?"

"..."

Diệp Thần bó tay rồi, nam nhân không ăn giấm mới là lạ, nói cho cùng kỳ thật lòng ham chiếm hữu của nam nhân mạnh hơn nhiều so với nữ nhân!

Rất nhanh, hai người đến một nhà hàng Tây gọi 'Prague' ở trung tâm thành phố Ninh Châu.

Nghe nói nơi đây là một trong nhà hàng Tây xa hoa nhất Ninh Châu, mỗi ngày người tới đây tiêu phí còn phải sớm hẹn trước mới có thể có chỗ ngồi.

Hai người vừa xuống xe liền đi vào cửa, liền gặp một nam tử trẻ tuổi nhìn tuấn tú lịch sự mặc âu phục đi giày da, mang theo kính gọng vàng, tay cầm hoa tươi mong mỏi đứng tại cửa nhà hàng Tây, nữ nhân đi qua đều phải ghé mắt, bởi vì hoa hồng trong tay của hắn thật xinh đẹp!

Sau khi hắn nhìn thấy Tô Tuyết Di xuất hiện, lập tức lộ vẻ mặt tươi cười đi tới, đem hoa tươi dâng lên, nói ngọt:

"Tiểu Tuyết, đây là 'Hoa hồng Diana' anh sai người đưa tới từ tỉnh thành, em ở trong lòng anh một mực như nữ vương cao quý, hi vọng em thích!"

Kháo!

Diệp Thần thấy cảnh này kém chút muốn động thủ!

Tên vương bát đản này lại dám gọi nàng dâu của hắn là 'Tiểu

Tuyết' ?

May mắn mình theo tới, bằng không cũng không biết Tô Tuyết Di sẽ bị 'Bại hoại nhã nhặn' trước mắt đùa giỡn đến mức nào!

Chương 119. Quy định mới của nhà hàng!

Tô Tuyết Di cũng không nghĩ tới sẽ phát sinh loại sự tình này, nàng có chút chột dạ quay đầu lại nhìn, kết quả phát hiện sắc mặt Diệp Thần đã biến đen, lúc này có chút lúng túng nói:

"Hứa tổng, tôi bị dị ứng với hoa, cho nên xin lỗi!"

Hứa Tử Dương nghe vậy cũng không tức giận, ngược lại cười làm lành nói:"Không sao, hôm nào anh lại tặng vật khác cho em, chúng ta đi vào trước ăn cơm đi, chỗ ngồi anh đều đã đặt xong!"

Hôm nào lại tặng?

Tặng em gái ngươi!

Diệp Thần có chút không khống chế nổi hồng hoang lực trong cơ thể, hắn muốn đánh người!

"Lão công, vậy chúng ta cùng vào đi!"

Tô Tuyết Di thấy thế chủ động kéo lên cánh tay Diệp Thần, một bộ dáng vẻ y như là chim non nép vào người.

Diệp Thần kém chút cười ra tiếng heo kêu, đây là lần đầu tiên Tô Tuyết Di gọi hắn 'Lão công', nghe quá thân thiết!

"Khoan đã!"

Hứa Tử Dương nghe được hai chữ 'Lão công', lại nhìn thấy Tô Tuyết Di thân mật kéo Diệp Thần, sắc mặt trong nháy mắt liền méo xệch, cau mày nói:

"Tiểu Tuyết, em kết hôn từ bao giờ?"

"Vợ lão tử kết hôn lúc nào, còn phải báo cáo với ngươi sao?"

Diệp Thần đã sớm khó chịu Hứa Tử Dương, nghe được hắn hỏi như vậy lúc này liền tức giận.

"Cậu tốt nhất nên nói chuyện lễ phép một chút, biết tôi là ai không?"

Hứa Tử Dương nghe được Diệp Thần nói như thế, sắc mặt trong nháy mắt trở nên âm trầm.

"Lão tử quản ngươi là ai, ngươi muốn tặng vợ lão tử cái gì?"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Hừ!"

Hứa Tử Dương lạnh lùng lườm Diệp Thần một chút, lòng háo thắng triệt để bị kích phát, đảo mắt nói với Tô Tuyết Di:

"Tiểu Tuyết, chúng ta vẫn là đi vào ăn cái gì trước đi, bò bít tết nơi này rất ngon!"

Tô Tuyết Di không nói chuyện, quay đầu nhìn về phía Diệp Thần.

"Nếu hắn đã là lão công của em, vậy cùng vào đi!"Hứa Tử Dương cười lạnh nói:"Dù sao anh nhìn dáng vẻ của hắn cũng không giống với người đã từng đến loại nhà hàng Tây cao cấp này, cho vào để mở mang tầm hiểu biết cũng tốt, bằng không sao xứng được với em!"

"Hứa tổng, mong anh không nói như vậy với lão công của tôi!"Tô Tuyết Di cáu giận nói.

"Tốt tốt tốt, coi như anh nói sai, mời đi!"Hứa Tử Dương lộ ra một mặt dối trá cười cười, làm ra động tác mời.

"Diệp Thần"

"Nàng dâu, có người mời khách ăn chùa thì ngu sao mà không ăn, chúng ta ăn chết hắn!"Diệp Thần một mặt cười xấu xa.

"…"

Hứa Tử Dương nghe xong phổi đều tức muốn nổ tung, hung hăng trừng Diệp Thần một chút, trong lòng tự nhủ da mặt của gia hỏa này cũng quá dày đi, ăn chực đều phách lối như vậy!

Tô Tuyết Di cũng không nghĩ nhiều, nếu Diệp Thần đã không ngại, mình lại xác thực có công chuyện muốn đàm phán cùng Hứa Tử Dương, dứt khoát liền lưu lại.

Ba người cùng một chỗ đi cửa phía tây của nhà hàng, lúc đến cửa Hứa Tử Dương liền nháy mắt ra ý cho bảo an đứng ngoài, một giây sau, Diệp Thần liền bị bảo an ngăn lại.

"Tiên sinh, thật xin lỗi, đến nơi này ăn cơm cần mặc âu phục!"Bảo an mỉm cười nói.

"Phiền toái như vậy?"

Diệp Thần nghe xong nhíu nhíu mày, không nghĩ tới loại nhà hàng Tây nhỏ ở Ninh Châu này lại có nhiều quy củ như vậy!

"Chậc chậc, không phải là ngay cả âu phục cậu cũng không có đi?"Hứa Tử Dương nhìn xem Diệp Thần một thân đồ thể thao, cười như không cười giễu cợt nói.

"Tôi nhớ được đâu nhất thiết phải mặc âu phục đâu?"

Tô Tuyết Di khẽ cau mi lại, nàng cũng không phải là lần đầu tiên tới nơi này ăn cơm, bình thường chỉ cần ăn mặc chỉnh tề là được rồi a!

"Thật xin lỗi tiểu thư, đây là quy định mới của nhà hàng chúng

tôi!"Bảo an nghiêm trang giải thích nói.

"Không đúng! Bên trong không phải cũng có người không có mặc âu phục sao?"Diệp Thần nhìn vào bên trong, lập tức phát hiện không hợp lý.

"Cái này"

Bảo an nhất thời nghèo từ, vô ý thức nhìn về phía Hứa Tử Dương, mà một màn này vừa lúc bị Diệp Thần thu hết vào mắt!

Nguyên lai là gia hỏa này đang làm trò quỷ, khó trách!

"Khụ khụ, không bằng như này đi!"Hứa Tử Dương hắng giọng một cái, ra vẻ tiếc rẻ nói với Tô Tuyết Di:"Tiểu Tuyết, nếu không anh cho lão công em một trăm khối, để hắn ăn tạm thức ăn nhanh ở ngoài chờ chúng ta, thế nào?"

"Không được, tôi không thể bỏ Diệp Thần!"Tô Tuyết Di không chút do dự cự tuyệt cái 'Chủ ý ngu ngốc' này!

"Nàng dâu, lão công thấy vị Hứa tổng này cũng không phải thành tâm mời em ăn cơm, không bằng về nhà lão công làm cơm cho em ăn!"Diệp Thần nhún vai nói.

"Được, chúng ta đi!"

Tô Tuyết Di cũng có chút tức giận, nhất là nghe được Hứa Tử Dương âm dương quái khí nói chuyện, để trong nội tâm nàng rất không thoải mái!

"Ai, đừng đi a!"

Hứa Tử Dương thấy thế gấp, tranh thủ thời gian trừng bảo an một chút cả giận nói:"Các người không có cho khách đổi âu phục sao, còn không mau đi lấy đến đây!"

Bảo an mặt mo đỏ lên, tranh thủ thời gian quay người đi vào

bên trong cầm kiện âu phục ra giao cho Diệp Thần.

"Tiên sinh thật xin lỗi, mới vừa rồi là tôi nhất thời sơ sẩy, quên mất bên trong còn có âu phục dự phòng dành cho những người không có âu phục!"Bảo an cười xấu hổ nói.

Chương 120. Phát âm của ngươi giống người da đen Pháp!

"Anh bạn, biết cái gì gọi là dời tảng đá nện vào chân mình không?"

Diệp Thần tiếp nhận quần áo một mặt hài hước nhìn bảo an một chút, lập tức ôm bờ eo thon của Tô Tuyết Di trực tiếp đi vào nhà hàng Tây.

"Hứa thiếu, tôi"

"Ngậm miệng! Đồ vô dụng!"

Hứa Tử Dương nhìn xem bóng lưng của Diệp Thần cùng Tô Tuyết Di, cắn răng nói:"Cẩu nam nữ, hôm nay ta không thể không cho các ngươi một bài học!"

Nói xong hắn ngoắc ngoắc ngón tay với bảo an, nhanh chóng ghé vào lỗ tai hắn thì thầm vài câu.

"Hứa thiếu yên tâm, tôi sẽ đi tìm quản lý!"Bảo an cúi đầu khom lưng nói.

"Chuyện này lại làm hư, xem ta thu thập ngươi như thế nào!"Hứa Tử Dương nói xong lúc này mới vội vàng đuổi theo.

Rất nhanh, ba người đi tới trước một bàn ăn.

Một nữ phục vụ ngoại quốc rất nhanh đi tới hỏi thăm ba người muốn ăn cái gì, đối phương mở miệng nói chính là ngoại

ngữ.

Tô Tuyết Di ngẩn người, bởi vì đối phương nói chính là tiếng Pháp, nàng căn bản nghe không hiểu!

"Tiểu Tuyết, không cần lo lắng!"

Hứa Tử Dương rất trang bức cười cười, nói:"Nơi này chỉ có hội viên cao cấp mới có thể hưởng thụ phục vụ đặc biệt bằng tiếng Pháp!"

"Ngọa tào! Nghe tiếng Pháp liền gọi là phục vụ đặc biệt? Sợ là ngươi đã từng làm phục vụ rồi đi?"

Diệp Thần cười lạnh, loại trang bức liếm chó này thật là buồn nôn!

"Nơi công cộng ai cho cậu nói tục, quá không có tố chất đi!"Hứa Tử Dương nghe xong tức giận đến nhức cả trứng, trong lòng tự nhủ ngươi mới là người làm phục vụ!

"Chẳng lẽ không đúng sao?"

"Hừ! Tôi lười nhác phân cao thấp với cậu!"

Hứa Tử Dương nói xong bô bô nói một tràng với nữ phục vụ, nữ phục vụ nhanh chóng ghi ghi chép chép vào cuốn sổ nhỏ.

"Tiểu Tuyết, anh gọi cho em chút bò bít tết cùng rượu đỏ, còn có trứng cá muối, hi vọng em có thể thích!"Hứa Tử Dương cười nói.

"Cảm ơn!"

Theo lễ phép Tô Tuyết Di vẫn là nói câu cảm ơn.

Ai ngờ, lúc này nữ phục vụ lại hướng về phía Diệp Thần mỉm cười, dùng tiếng Pháp hỏi hắn muốn chút món gì.

"Hứa tổng không gọi món ăn cho Diệp Thần sao?"

Tô Tuyết Di có chút khó thở, Diệp Thần mới từ nông thôn đến làm sao có thể nghe hiểu được tiếng Pháp, Hứa Tử Dương làm như vậy không phải muốn để hắn mất mặt trước mọi người sao?

"Nguyên lai lão công của em không biết nói tiếng Pháp a?"

Hứa Tử Dương nghe xong ra vẻ tự trách nói:"Ai nha, cái này đều tại anh! Anh còn tưởng là lão công của em rất ưu tú mới có thể cưới em, nói vài lời tiếng Pháp cũng không có vấn đề, ai ngờ nếu không vẫn là để anh gọi đồ giúp đi?"

"Không cần!"

Diệp Thần một mặt lạnh nhạt, Hứa Tử Dương nhìn ở trong mắt lại cảm thấy hắn là cố ý giả bộ trấn định!

Bất quá thì tính sao, đến cuối cùng còn không phải yêu cầu hắn giúp gọi món sao?

Tô Tuyết Di khẽ cắn môi son, ngay tại lúc nàng do dự có nên mang theo Diệp Thần rời đi hay không, đột nhiên, Diệp Thần ở bên cạnh mở miệng, mà lại cũng là nói tiếng Pháp, tiếng Pháp so với Hứa Tử Dương còn thuần thục hơn nhiều!

Hứa Tử Dương:"…"

Tô Tuyết Di:"…"

Ai cũng không ngờ tới, tiếng Pháp của Diệp Thần lại nói trơn tru như thế!

Ngay cả nữ phục vụ kia nghe Diệp Thần nói xong, đều một mặt kinh ngạc nói:"Tiên sinh, ngài là người Hoa duy nhất mà tôi thấy có thể nói tiếng Pháp tốt đến vậy! Giọng nói của ngài, để cho tôi nhớ tới gia gia của mình!"

"..."

Kháo!

Ông nội ngươi!

Đây là khen ta, hay là hố ta?

Diệp Thần cố nén mắng xúc động muốn chửi người, miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười, dùng tiếng Pháp nói!

"Tiên sinh, ngài thật có phẩm vị, tôi lập tức đưa món ăn đến cho ngài!"Nữ phục vụ nói xong quay người rời đi.

"Diệp Thần, anh thế mà lại biết tiếng Pháp?"Tô Tuyết Di trừng lớn đôi mắt đẹp nhìn xem Diệp Thần, nàng phát hiện nam nhân này càng ngày càng thần bí.

"Biết một chút thôi, trước kia đi du lịch nước Pháp, cho nên học được vài câu!"Diệp Thần cười nói.

Hắn từng vì nhiệm vụ tại nước Pháp chờ đợi hơn nửa năm, cộng thêm hắn rất có thiên phú ngôn ngữ, cho nên sau ba tháng ở nước Pháp liền có thể lưu loát dùng tiếng Pháp nói chuyện phiếm cò kè mặc cả với những người bán hàng.

"Thật nhìn không ra, cậu còn có thể nói tiếng Pháp!"

Hứa Tử Dương giọng điệu cay cay nhìn về phía Diệp Thần, hắn vốn định nhìn Diệp Thần xấu mặt, không nghĩ tới lại để cho tiểu tử này làm náo động!

"Có thể nói tiếng Pháp sao?"

Diệp Thần nhún vai, một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Hứa Tử Dương, cười xấu xa nói:"Ngươi cũng nói được a!"

"Đương nhiên, nhưng ta là sinh viên tốt nghiệp xuất sắc đại

học Paris!"Hứa Tử Dương mặt mũi tràn đầy kiêu ngạo nói.

"Ách kỳ thật ta muốn nói, phát âm của ngươi cùng với những người da đen Pháp giống nhau như đúc!"

"Nói hươu nói vượn!"

Hứa Tử Dương nghe xong lập tức liền không vui, bởi vì đại bộ phận người da đen tại nước Pháp là bị kỳ thị, thậm chí trước đây không lâu bọn họ nói tiếng Pháp còn bị xưng là 'Nô lệ ngôn ngữ'!

"Tôi phát âm là tiếng Pháp chính tông!"

"Có đúng không? Xem ra ngươi là một người mù quáng một cách tự tin!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

Chương 121. Bữa ăn 990 ngàn!

"Cậu, cậu không tin hỏi nữ phục vụ xem!"

Hứa Tử Dương có chút chột dạ, bởi vì thời điểm hắn tại Paris đọc sách, đích thực ba tên cùng phòng đều là người da đen.

Diệp Thần cười cười không nói chuyện, Tô Tuyết Di thấy thế vội vàng đổi đề tài:

"Hứa tổng, mối làm ăn biển quảng cáo năm nay của Tô gia đều cho ngài, đến lúc đó tung ra tại nội thành sẽ không có vấn đề chứ?"

"Cái này sao"

Hứa Tử Dương cố ý kéo dài thanh âm, nói:"Tiểu Tuyết, biển quảng cáo lần này nhiều lắm, còn phải trải qua rất nhiều con dấu của các ngành, có hơi phiền toái a!"

"Nhưng khi đó ngài nói chỉ cần đem mối làm ăn cho ngài, việc tung ra không phải vấn đề gì sao!"Tô Tuyết Di nói.

"Đương nhiên không có vấn đề!"

"Hiện tại chỉ còn thiếu con dấu của Cục Quản Lý Đô Thị Chương chưa có đóng, đương nhiên, đây đều chỉ là một câu nói của cha anh!"Hứa Tử Dương nói xong đắc ý cười nói.

"Vậy tôi an tâm!"

Tô Tuyết Di nghe xong thở dài, cả người như trút được gánh nặng.

"Tiểu Tuyết, cha hắn là ai a?"Diệp Thần hiếu kì hỏi.

"Người đứng đầu Cục Quản Lý Đô Thị!"

"A, nguyên lai là quan nhị đại a!"Diệp Thần bừng tỉnh đại ngộ.

"Đúng rồi, trước khi đến cha anh còn nói với anh, hắn tại cửa hàng nhìn trúng một chiếc đồng hồ Patek Philippe rất đẹp mắt, chỉ là có chút quý!"Hứa Tử Dương nhìn như tùy ý nói.

"Bao nhiêu tiền?"

Tô Tuyết Di trong nháy mắt minh bạch, đây là Hứa Tử Dương lại muốn đòi quà cáp!

"Đối với những người làm ăn bình thường thì cũng không nhiều lắm, cũng chỉ khoảng hơn một triệu đi!"

"..."

Nghe được hơn một triệu, sắc mặt Tô Tuyết Di trong nháy mắt âm trầm xuống, chính nàng đều không nỡ mua đồ biếu đắt như vậy, không nghĩ tới Hứa Tử Dương vừa há mồm lại thành sư tử, trực tiếp liền muốn một triệu?

Hứa Tử Dương cũng không có tiếp tục chuyện, bưng lên chén nước trên bàn nhấp một miếng, lẳng lặng chờ lấy Tô Tuyết Di đáp lại.

Kỳ thật ngay từ đầu Hứa Tử Dương thật đúng là không có ý định làm trò này, mà là muốn theo đuổi Tô Tuyết Di!

Ai ngờ nữ nhân này kết hôn, đã không chiếm được người, vậy liền vớt ít tiền đi, hơn nữa còn không thể thiếu, ai bảo tên lão công của nàng ghê tởm như vậy!

"Hứa tổng, chỉ sợ tôi không"

"Nàng dâu, đồ ăn đến!"

Diệp Thần vội vàng kéo Tô Tuyết Di lại, cười nói:"Chẳng phải một chiếc Patek Philippe sao, khó được có được cơ hội Hứa tổng mời chúng ta nơi cao cấp như vậy ăn cơm, cơm nước xong xuôi chúng ta đi cửa hàng đồng hồ!"

"Ai ya, rất hiểu chuyện nha!"

Hứa Tử Dương nghe xong vui vẻ, xem ra Diệp Thần cũng là đồ hèn nhát, biết cha hắn là người đứng đầu Cục Quản Lý Đô Thị lập tức liền sợ!

"Diệp Thần"

"Nghe lão công, yên âm ăn đi! Ăn xong chúng ta bồi Hứa tổng đi mua đồ!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"..."

Mặc dù không biết Diệp Thần làm cái quỷ gì, bất quá Tô Tuyết Di tin tưởng Diệp Thần không có hào phóng như vậy, dứt khoát liền nghe hắn an tâm ăn bò bít tết!

Có lẽ là thấy Diệp Thần 'Thức thời', địch ý của Hứa Tử Dương đối với hắn cũng bớt rất nhiều, thậm chí chủ động tìm Diệp Thần hàn huyên.

"Diệp tiên sinh học tiếng Pháp với ai, mặc dù không quá tiêu chuẩn, nhưng cũng xem là không tệ!"Hứa Tử Dương hỏi.

"Tự đọc sách thôi, đương nhiên không so với tiếng Pháp của Hứa tổng!"

"Ha ha ha, con người cậu vẫn là có chút ý tứ!"

Hứa Tử Dương nhẹ nhàng, Diệp Thần hai câu nói liền giúp hắn tìm về mặt mũi, vì biểu thị lòng biết ơn hắn thậm chí còn kêu

phần đồ ngọt, xem như khen thưởng cho Diệp Thần.

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, cười đến rất quỷ dị!

Rốt cục, cơm nước no nê xong, Hứa Tử Dương vung tay lên gọi nữ phục vụ tới, để nàng đem giấy tờ cho mình!

"Hứa tổng, một bữa cơm nơi này khẳng định rất đắt đi?"Diệp Thần ra vẻ nghi hoặc nói"Nếu không chúng ta aa đi, không thể để cho ngài quá phung phí!"

"Nói đùa, chỉ là mấy ngàn khối còn muốn aa? Yên tâm đi, toàn bộ tiêu phí cứ để đấy!"

Hứa Tử Dương đắc ý cười nói:"Nói thật cho các người biết, nhà hàng Tây này là sản nghiệp Hứa gia, mà tôi cũng coi là người của Hứa gia, mặc dù chỉ là dòng thứ nhưng cũng có thể đánh chiết khấu bảy mươi phần trăm!"

"Nguyên lai là sản nghiệp Hứa gia!"

Thanh âm Diệp Thần băng lãnh, không nghĩ tới mình thế mà lại ăn bữa cơm trong nhà hàng của Hứa gia.

Hứa Tử Dương tiếp nhận tờ hóa đơn liếc qua, kết quả cả người đều hóa đá!

Con số trên hóa đơn ghi thế mà biểu hiện 990.000!

"Mỹ nữ, có nhầm lẫn gì không, làm sao lại lên tới 990.000?"Hứa Tử Dương có chút căm tức trừng nữ phục vụ một chút, cả giận nói:"Mặc dù tôi là người của Hứa gia, nhưng cô chớ coi tôi là kẻ coi tiền như rác!"

Tô Tuyết Di nghe được một bữa cơm lên tới 990.000 cũng sợ ngây người, hiện tại bò bít tết đắt như vậy sao?

"Từ tiên sinh, tôi biết ngài là người của Hứa gia, cũng đã đánh

chiết khấu bảy mươi phần trăm cho ngài!"Nữ phục vụ nói.

"Không có khả năng, mấy đĩa bò bít tết một bình rượu đỏ, vậy mà lên tới gần triệu, cô coi tôi là đồ ngốc sao!"Hứa Tử Dương tức giận rít gào lên.

Khách ăn ở xung quanh thấy vậy cũng nhao nhao hướng nhìn về phía hắn, một khách ăn gần nhất nhìn thấy bình rượu đỏ trên bàn Hứa Tử Dương, lập tức kinh Hô:

"Tiên sinh, chỉ là bình rượu này của ngài gần triệu!"

"Cái gì?"

Chương 122. Ba ca!

Hứa Tử Dương một mặt mộng bức, bình rượu này là Diệp Thần gọi, hắn cũng không biết loại rượu này, nhìn cũng là màu đỏ còn cho là rượu đỏ hơn ngàn khối một bình!

"Hứa tiên sinh, đây là 'Một đời một thế' do Bordeaux nước Pháp sản xuất được bán với giá 980 ngàn, cộng với mấy đĩa ăn bò bít tết, đồ ngọt của các người gọi nữa!"Nữ phục vụ sinh bảo trì mỉm cười nói.

"Cái quỷ gì mà một đời một thế, ta mẹ nó một đời một thế với ai a!"

Hứa Tử Dương tức bể phổi, cho rằng tên vương bát đản Diệp Thần này biết bình rượu này giá cả, cố ý gọi bình rượu này hố mình?

Hắn tức giận nhìn về phía Diệp Thần, cả giận nói:"Họ Diệp, bình rượu này là ngươi gọi, ngươi tự đi mà tính tiền!"

"Được a!"

Để cho người ta không nghĩ tới chính là, Diệp Thần rất sảng khoái đáp ứng, hắn một mặt hài hước nhìn xem Hứa Tử Dương, thản nhiên nói:

"Bất quá có chuyện tôi phải nói rõ ràng!"

"Hứa tổng, lúc đầu ngài là người nói mời bữa cơm này, kết quả ngài lại không nợ! Về sau không có tiền thì ở trong nhà ăn mì tôm trứng đi a, đừng đi ra ngạo mạo phạm người giàu có!"

"Ngươi"

Hứa Tử Dương nghe xong mặt mo xoát đỏ lên.

Ở nhà ăn mì tôm trứng?

Toàn bộ người của phòng ăn đều nhìn hắn a, cái này nếu là truyền đi Hứa Tử Dương hắn sao còn có thể tiếp tục lăn lộn tại Ninh Châu?

Lúc này khách trong nhà ăn cũng nhao nhao nghị luận lên.

"Người nào a, mời không nổi cũng đừng mời, cái này không phải hố người ta sao!"

"Đúng vậy, may đây không phải là bằng hữu của ta, nếu ta sẽ trở mặt với hắn ngay lập tức!"

"Nhìn hắn ăn mặc trông rất tốt còn tưởng như nào, nguyên lai là tên nghèo bức"

"..."

Tiếng nghị luận hết lần này tới lần khác vang lên không dứt, những lời này chui vào trong tai Hứa Tử Dương khiến hắn tức gần chết, hắn đứng người lên nhìn hằm hằm đám người, cắn răng nói:

"Đều mẹ nó câm miệng cho lão tử, lão tử là người Hứa gia, các ngươi muốn chết phải không?"

Hiện trường lập tức lặng ngắt như tờ!

Hứa gia tại Ninh Châu tuyệt đối là tồn tại cấp bậc đứng đầu, ai cũng không dám đắc tội.

Hứa Tử Dương thấy thế cười lạnh, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn hằm hằm Diệp Thần nói:"Tiểu tử, hôm nay ngươi triệt để chọc giận ta!"

"Chọc giận ngươi?"

Diệp Thần chẳng thèm ngó tới, thản nhiên nói:"Ngươi cho rằng là người Hứa gia là ta sợ ngươi sao?"

"Khẩu khí của ai mà lớn như vậy?"

Vừa dứt lời, đám người nhìn về phía cửa ra vào, chỉ thấy một người trẻ tuổi tóc vuốt ngược, mặt mũi tràn đầy kiệt ngạo, đi theo phía sau hai hộ vệ áo đen tướI.

"Hứa thiếu!"

Quản lý phòng ăn nhìn thấy nam nhân này, vội vàng tiến lên nghênh đón, cười theo lấy lòng nói:"Hứa Tử Dương dẫn người tới dùng cơm, gọi một bình một đời một thế, kết quả cuối cùng không chịu trả!"

"Còn có loại chuyện này?"

Hứa Ba nghe xong trong nháy mắt sắc mặt âm trầm, dạo bước về hướng bàn ăn của Hứa Tử Dương.

Nhìn thấy Hứa Ba đi tới hướng mình, Hứa Tử Dương gian nan nuốt ngụm nước bọt, cẩn thận từng li từng tí kêu một tiếng:

"Ba ca!"

"Diệp Thần? Làm sao ngươi lại ở đây?"

Hứa Ba đến gần phát hiện Diệp Thần đang một mặt hài hước nhìn xem hắn, không khỏi tò mò hỏi.

"Làm sao, ngươi có ý kiến?"

Diệp Thần cười lạnh, lần trước tại công ty Đại sư tỷ Hứa Ba bị hắn làm nhục một phen, không nghĩ tới hôm nay lại đụng phải!

"Họ Diệp, ngươi làm sao có thể nói chuyện như vậy với Ba ca!"

"Tô Tuyết Di, ta cảnh cáo cô, không quản lão công của mình cho tốt, đến lúc chọc phải họa đừng trách!"Hứa Tử Dương nghiêm nghị nói.

"Tôi"

Tô Tuyết Di cũng khẩn trương, bởi vì Hứa Ba tồn tại để nàng rất cảm thấy áp lực, đây chính là con cháu dòng chính của một trong tam đại gia tộc Ninh Châu a!

"Họ Hứa, lão bà ta còn chưa tới phiên ngươi giáo huấn!"

"Còn dám khoa tay múa chân với lão bà ta, cẩn thận ta thu thập ngươi! Còn có, bình rượu này ta sẽ không tính tiền, ngươi tự đi mà xử lý!"

Diệp Thần nói xong đứng dậy, nói với Tô Tuyết Di:"Nàng dâu, chúng ta đi! Không ở đây chơi với những tên ngu xuẩn này!"

"Dừng lại!"

Hứa Tử Dương nghe thấy vậy, ngăn tại trước mặt Diệp Thần, uy hiếp nói:"Họ Diệp, hôm nay nếu ngươi không trả tiền đồ uống, ta cam đoan biển quảng cáo của lão bà ngươi không tung ra được một khối, bồi chết nàng!"

"Hứa Tử Dương, ngươi"

Tô Tuyết Di tức giận đến gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, cắn chặt răng trắng nói:"Ngươi quá hèn hạ!"

"Hừ, ta cũng không phải nói đùa, chỉ cần các người dám đi ra ngoài một bước!"Hứa Tử Dương đắc ý nói.

Đám người nhao nhao đưa ánh mắt về phía Diệp Thần, đối mặt với yêu cầu của người Hứa gia, Ninh Châu có mấy người dám không theo?

"Chó ngoan không cản đường, lăn!"Diệp Thần băng lãnh nói.

"Tiểu tử, đừng giả bộ trang bức, dễ dàng thụ thương!"Hứa Tử Dương ỷ có Hứa Ba ở đây, căn bản không có đem Diệp Thần để vào mắt.

Ba!

Một tiếng vang giòn vang lên, ngay sau đó Hứa Tử Dương hét thảm một tiếng, trên mặt trong nháy mắt nhiều thêm năm dấu ngón tay đỏ tươi.

"Ngươi, ngươi lại dám đánh ta?"Hứa Tử Dương mặt mũi tràn đầy chấn kinh nhìn xem Diệp Thần.

"Đánh ngươi?"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, âm thanh lạnh lùng nói:"Một tát này là cái giá ngươi phải trả do uy hiếp lão bà ta, về sau còn dám hẹn lão bà ta ăn cơm, cẩn thận ta đánh gãy cái chân chó của ngươi!"

Chương 123. Tội phạm vượt ngục!

"Hỗn đản! Ba ca, gia hỏa này dám phách lối như vậy tại nhà hàng Tây của Hứa gia chúng ta, anh nhất định phải hung hăng giáo huấn hắn!"Hứa Tử Dương bị Diệp Thần hù dọa, quay đầu đi cầu Hứa Ba làm chỗ dựa cho hắn.

"Yên tâm đi, hắn sẽ không giúp ngươi!"Diệp Thần cười lạnh, nói:"Trừ phi hắn muốn bị đánh!"

"..."

Đám người nghe xong đều trợn tròn mắt, Tô Tuyết Di càng là khẩn trương bắt lấy góc áo Diệp Thần, dùng sức túm hắn ra hiệu hắn đừng nói nữa.

Vốn cho rằng Diệp Thần đắc tội Hứa Ba, không chết cũng phải lột da!

Ai ngờ, Hứa Ba nghe nói như thế mặc dù rất tức giận, nhưng thế mà không có động thủ, chỉ là âm trầm trừng mắt nhìn Diệp Thần một chút, cảnh cáo nói:"Họ Diệp, ngươi không nên ỷ vào tay chân mình tốt liền không coi ai ra gì, bằng không sẽ chết rất thê thảm!"

"Có đúng không?"

Diệp Thần nói một cách đầy ý vị sâu xa:"Xác thực có người sẽ chết rất thảm, nhưng khẳng định không phải ta, nếu không hãy đợi đấy?"

"Tốt! Ta ngược lại muốn xem xem ngươi có bao nhiêu ngưu

bức, chờ xem!"

Hứa Ba hận đến thẳng cắn răng, nhưng sự 'Dữ dội' của hắn đã Diệp Thần lĩnh giáo qua, chỉ có thể cưỡng ép xuống cơn giận này, trơ mắt nhìn Diệp Thần bọn họ rời đi.

"Ba ca, sao anh có thể để bọn họ rời đi, có phải là quá tiện nghi tên họ Diệp!"Hứa Tử Dương vội vàng hỏi.

"Ngươi ngậm miệng!"

Hứa Ba hung hăng trừng Hứa Tử Dương một chút, nổi nóng nói:"Nếu không phải xem ở phân thượng ngươi cũng họ Hứa, hiện tại ta đã chơi chết ngươi! Bình rượu này nếu là ngươi dám đưa thiếu một xu tiền, xem ta thu thập ngươi như thế nào!"

"A?"

Hứa Tử Dương trợn tròn mắt, ngày bình thường Hứa Ba kiệt ngạo bất tuần, hôm nay học điệu thấp sao?

"Hứa tổng, hết thảy 990 ngàn, tạ ơn hân hạnh chiếu cố!"Nữ phục vụ cười nhẹ nhàng nói.

"Kháo!"

Giờ phút này Hứa Tử Dương hối hận muốn chết, hắn vốn muốn an bài cho quản lý để gái Tây đến đến cho Diệp Thần xấu mặt, kết quả đến cuối cùng mình lại thành thằng hề, quá xui xẻo!

Nhưng tiền ăn hắn lại không dám quỵt nợ, chỉ có thể nhịn đau quẹt thẻ.

"Tô Tuyết Di! Con đàn bà thối tha, chờ đó cho ta!"Hứa Tử Dương đi ra nhà hàng Tây, ngửa mặt lên trời gào thét.

Mà Hứa Ba bên này cũng không có nhàn rỗi, hắn ngồi tại văn phòng quản lý nhà hàng Tây, lấy điện thoại cầm tay ra gọi điện

thoại cho Kim Dạ Vũ.

Rất nhanh, đầu bên kia điện thoại liền truyền đến thanh âm hơi có vẻ hoảng sợ của Kim Dạ Vũ:

"Ba thiếu, cậu tìm tôi có việc?"

"Lão Kim, cậu làm sao, thanh âm thật kỳ quái a!"Hứa Ba sững sờ, gia hỏa này đang xem phim ma sao?

"Ài, Ba thiếu có chỗ không biết a!"

Kim Dạ Vũ vẻ mặt cay đắng, thở dài nói:"Hai ngày này cả nhà chúng ta đều loạn tung cả lên!"

"Ý gì?"

"Xế chiều hôm nay, người một nhà chúng ta đang ngủ, không biết là tên vương bát đản nào dám đốt nhà của chúng ta! Còn may mà người hầu đến sớm phát hiện ra, bằng không cả nhà chúng ta đều bị nướng khét!"

"Còn có hôm qua, chó cưng tôi nuôi rất nhiều năm…"

Kim Dạ Vũ như 'Oán phụ' ở trong điện thoại phàn nàn với Hứa Ba.

"Còn có loại chuyện này?"

Hứa Ba nghe xong cũng cảm thấy hiếu kì, tại Ninh Châu dám chọc Kim gia có thể có mấy người?

"Ba thiếu, cậu tìm tôi đến cùng chuyện gì?"

"Tôi muốn giết chết tiểu tử họ Diệp kia, cậu có hứng thú hay không?"Hứa Ba đằng đằng sát khí mà hỏi.

"Tốt! Tôi sớm muốn chơi chết tiểu tử kia, cần tôi làm cái gì, Ba

thiếu cứ mở miệng!"Kim Dạ Vũ nghe xong đáp ứng lập tức, Diệp Thần ba phen mấy bận đắc tội hắn, đều đã trở thành một cái tâm bệnh của Kim Dạ Vũ hắn!

Hai người hàn huyên một hồi, cuối cùng quyết định xuất tiền để Vạn Hổ Bang xử lý Diệp Thần

Cùng lúc đó Diệp Thần và Tô Tuyết Di cũng về tới biệt thự.

"Diệp Thần, anh rốt cuộc là ai? Nói tiếng Pháp coi như xong, người Hứa gia vậy mà cũng sợ anh, anh khẳng định không phải người bình thường!"Tô Tuyết Di vào cửa liền dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn xem Diệp Thần hỏi.

Diệp Thần nghĩ nghĩ, nghiêm mặt nói:"Nàng dâu, em rất nhanh liền sẽ biết lão công là ai! Nhưng hiện tại lão công không thể nói cho em, miễn cho em sẽ có áp lực!"

"Hứa Ba đều sợ anh như vậy, thời gian trước tin tức nói có người vượt ngục, người đó sẽ không phải chính là anh chứ?"Tô Tuyết Di hoảng sợ nói.

"..."

Diệp Thần nghe xong kém chút hộc máu, não của nữ nhân đều mạch kín như vậy sao, mình dáng dấp tuấn tú lịch sự, nào có điểm giống tội phạm vượt ngục?

"Nàng dâu, em suy nghĩ nhiều!"

Diệp Thần chỉ có thể giải thích nói:"Nửa tháng sau, em sẽ biết lão công của mình là ai!"

"Tốt a, coi như anh là tội phạm vượt ngục em cũng sẽ không ghét bỏ anh."Tô Tuyết Di rất nghiêm túc nhìn xem Diệp Thần nói.

"..."

Diệp Thần bó tay rồi, xem ra ngày mai nên đến tìm Cục Cảnh Sát của Tứ sư tỷ đi mở chứng minh mới được, bằng không cô nàng này thật sẽ coi mình là tội phạm vượt ngục.

Đúng lúc này điện thoại di động của Tô Tuyết Di vang lên, xem xét lại là lão mụ gọi tới.

"Alo, mẹ!"

Tô Tuyết Di chân trần ngồi ở trên ghế sa lon kết nối điện thoại, giọng điệu có chút lười biếng nói.

Chương 124. Trời xanh có mắt!

"Nha đầu, con sẽ không ngủ sớm như vậy a? Người trẻ tuổi thân thể tốt cũng nên biết kiềm chế a, làm sao cơm nước xong xuôi đã lên giường rồi!"Lý Hương Cầm nghe được thanh âm quái dị của con gái, không khỏi có chút oán giận nói.

"Mẹ, người chớ đoán mò, con đang ở phòng khách xem tivi mà!"Tô Tuyết Di đỏ mặt, vội vàng giải thích nói.

"Cái này còn tạm được, bằng không Diệp Thần thân thể suy nhược, lúc đó người ăn thiệt thòi thế nhưng sẽ là con đấy!"

"..."

Ăn thiệt thòi?

Gương mặt xinh đẹp của Tô Tuyết Di đỏ bừng, kìm lòng không được lườm Diệp Thần một chút, gia hỏa này suy nhược mới tốt a, như vậy mình mới bớt lo lắng.

"Đúng rồi, ba ngày sau là sinh nhật cha con, mẹ muốn đặt một cái khách sạn tốt tốt chút!"

"Sinh nhật lão ba sao?"

"Nha đầu chết tiệt kia, chẳng lẽ cái này con cũng quên?"Lý Hương Cầm cáu giận nói.

"..."

Tô Tuyết Di đỏ mặt, gần đây công ty hơi nhiều chuyện khiến nàng quên luôn cả sinh nhật cha mình.

"Con rể đâu?"

"Hắn? Ở đây a, sao vậy?"

Tô Tuyết Di lại lườm Diệp Thần một chút, kết quả phát hiện gia hỏa đang nhìn xem nữ minh tinh trên TV cười ngây ngô, không khỏi tức giận đá hắn một cước!

Diệp Thần sững sờ, sau đó lại quay đầu nhìn lên nữ minh tinh.

Quả nhiên, nam nhân đều là sắc lang!

"Con gái, con nói với Diệp Thần nói, để hắn hỗ trợ tại khách sạn Tứ Hải đặt trước một cái sảnh yến hội, mẹ muốn chuẩn bị cho cha con một tiệc sinh nhật hoành tráng!"

"Mẹ tự nói đi!"

Tô Tuyết Di nói xong thở phì phò lại đá Diệp Thần một cước, gắt giọng:"Mỹ nữ nhìn đủ chưa, mẹ gọi điện thoại này!"

"Hắc hắc!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, hoàn toàn không có quản ánh mắt u oán kia của Tô Tuyết Di.

"Không cho cười, mở loa ngoài đi!"

Tô Tuyết Di chu miệng nhỏ tức giận nói.

"Cô, cô tìm cháu?"Diệp Thần làm theo mở loa ngoài.

"Đúng vậy a!"

Lý Hương Cầm nghe được thanh âm Diệp Thần, lập tức cười nhẹ nhàng nói:"Ba ngày sau sẽ là sinh nhật 50 tuổi của ba Tiểu Tuyết, mẹ định đặt một sảnh yến hội tại khách sạn Tứ Hải thay hắn chúc mừng, con có thể giúp mẹ được hay không?"

"Không có vấn đề, chẳng phải một cái sảnh yến hội sao?"

"Người người đều nói con rể hơn một nửa đứa con, quả nhiên con rể vẫn là đáng tin nhất!"Lý Hương Cầm cười nói.

"..."

Tô Tuyết Di bó tay rồi, lão mụ có phải là quên mình còn có một con gái?

"Đúng rồi, nghe nói con đánh người Hứa gia?"

Lý Hương Cầm đôi chủ đề, tiếp tục nói:"Vừa rồi cha hắn gọi điện thoại cho bà già, nói tương lai Tô gia một khối biển quảng cáo cũng đừng nghĩ xuất hiện tại nội thành Ninh Châu!"

"Mẹ, mẹ không nói đùa chứ!"Tô Tuyết Di nghe xong luống cuống.

"Ai đùa giỡn với con! Nếu không phải bà già cố kỵ con rể, sợ là hiện đã sớm gọi điện thoại đến mắng cho một trận rồi!"

"Bất quá con cũng đừng lo lắng, mẹ tin tưởng con rể Diệp Thần có thể làm được! Đúng không?"Lý Hương Cầm tựa hồ không có chút nào sốt ruột, còn không có tâm không có phổi cười hỏi.

"Cháu đã biết, chuyện này cháu sẽ xử lý!"

Diệp Thần gật gật đầu, vừa vặn mình muốn đối phó với người của Hứa gia, Hứa Tử Dương, Hứa Ba, liền bắt đầu từ hai quỷ xui xẻo này đi!

"Vậy được rồi, các con sớm nghỉ ngơi một chút a! Mẹ treo máy!"Lý Hương Cầm nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

"..."

Diệp Thần đưa điện thoại di động cho Tô Tuyết Di, một mặt

cười xấu xa nói:"Nàng dâu, nếu không chúng ta đi nghỉ ngơi đi, tục ngữ nói ngủ sớm dậy sớm thân thể khỏe mạnh!"

"Anh còn có tâm tư nói đùa!"

Tô Tuyết Di cau mày lại, gắt giọng:"Nếu như những cái biển quảng cáo kia không được treo lên, Tô gia phải bồi thường tiền, Kiều tổng cũng sẽ tổn thất rất lớn!"

"Nàng dâu, em yên tâm, lão công sẽ để cho cha của Hứa Tử Dương hắn sẽ cải biến chủ ý!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Vậy được rồi!"

Tô Tuyết Di thấy Diệp Thần một mặt chân thành, vẫn là lựa chọn tin tưởng hắn.

"Thời gian không còn sớm, chúng ta đi ngủ đi?"

"Em, em tắm trước"

Tô Tuyết Di đỏ mặt, nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của Diệp Thần, lập tức trong lòng giống như hươu con xông loạn, nàng biết mình sớm muộn sẽ bị Diệp Thần 'Công chiếm', khả năng chính là đêm nay

"Tắm rửa?"

Diệp Thần nghe xong nuốt ngụm nước bọt, mặt dạn mày dày cười nói:"Nếu không để lão công giúp em kỳ lưng?"

"Lưu manh!"

Tô Tuyết Di gắt một cái, đỏ bừng mặt chạy vào phòng vệ sinh, gắt gao đóng chặt cửa, sợ Diệp Thần đi vào giở trò xấu với nàng.

"A, chẳng lẽ nàng dâu không thích kỳ lưng?"

Diệp Thần như có điều suy nghĩ, vừa quay đầu lại vừa vặn thoáng nhìn Vi Tiểu Bảo trên TV, đang xuất ra một chiêu 'Chộp V-Long Trảo Thủ' !

Khó trách lão bà không thích kỳ lưng, nguyên lai là mình nói sai chỗ

Chỉ chốc lát, Tô Tuyết Di mặc áo choàng tắm ra.

Diệp Thần nằm ở trên giường hít mũi một cái, một cỗ sữa tắm hương hoa xông vào mũi.

Đêm nay mặt trăng vừa tròn vừa lớn , một vòng ánh trăng trong sáng, xuyên thấu qua cửa sổ có rèm màu trắng chiếu vào phòng ngủ, bầu không khí trong nháy mắt trở nên lãng mạn.

Tô Tuyết Di tiến vào chăn mền, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, cắn răng một cái, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng nhìn về phía Diệp Thần, nhỏ giọng nói

"Lão công, anh muốn làm cái gì em đều đáp ứng anh"

"Thật?"

"Ân"

Nói xong, Tô Tuyết Di cảm giác lòng của mình đều muốn nhảy ra ngoài, dứt khoát yên lặng nhắm mắt lại.

Trời xanh có mắt a!

Diệp Thần đã khẩn trương lại hưng phấn, cuối cùng trông cái ngày này!

Rất nhanh, trong phòng ngủ liền truyền ra một đoạn thanh âm 'Tình yêu'…

Chương 125. Thuê sảnh yến hội!

Sáng sớm hôm sau, sau khi Diệp Thần tỉnh lại phát hiện Tô Tuyết Di giống như con mèo nhỏ nằm co quắp trong lồng ngực của hắn.

Nhớ tới tối 'Điên cuồng' hôm qua, Diệp Thần không khỏi nuốt ngụm nước bọt, mới nếm thử tư vị 'Trái cấm', xác thực khiến người dư vị vô tận!

Đúng lúc này Tô Tuyết Di cũng tỉnh lại, nàng mở mắt ra phát hiện Diệp Thần đang nhìn mình, lập tức khuôn mặt đỏ lên, ôn nhu nói:

"Lão công, anh tỉnh dậy lúc nào vậy?"

"Lão công vừa tỉnh, em ngủ tiếp một hồi đi, tối hôm qua mệt không, để lão công đi làm bữa sáng cho em ăn!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

"Ân."

Tô Tuyết Di thẹn thùng nhẹ gật đầu, tối hôm qua nàng mệt mỏi, cũng vui vẻ!

Ăn điểm tâm xong, Diệp Thần đưa Tô Tuyết Di đi công ty, ngay sau đó liền nhận được Lý Hương Cầm gọi điện thoại tới.

"Con rể, rời giường sao?"

"Cháu đang tại cổng công ty Tiểu Tuyết đâu, cô có chuyện gì vậy?"

"Đứa nhỏ này, quên chuyện khách sạn Tứ Hải rồi sao, cô đang đợi ở đó a!"Lý Hương Cầm ngữ khí u oán.

Khách sạnTứ Hải?

Diệp Thần vỗ trán một cái, tối hôm qua quá hưng phấn quên luôn chuyện mẹ vợ bàn giao:

"Cháu tới tay, cô đừng có gấp!"Cúp điện thoại, Diệp Thần lái xe hoả tốc chạy tới khách sạn Tứ Hải.

Rất nhanh, Diệp Thần liền chạy tới khách sạn Tứ Hải.

Là khách sạn năm sao kết hợp nhà hàng xa hoa nhất Ninh Châu, cả tòa khách sạn Tứ Hải trang trí đến tráng lệ, sảnh yến hội càng là hút hàng, đều phải hẹn trước mới đến được.

Diệp Thần đi vào đại sảnh, lập tức liền bị trang trí xa hoa nơi này hấp dẫn.

Nhất là đèn thủy tinh cực lớn óng ánh long lanh treo ở đại sảnh, mỗi một cạnh thủy tinh đều được khảm nạm lấy viền vàng, Diệp Thần biết đây là thủy tinh Thi Hoa Lạc Thế Kỳ, tính sơ bộ ra riêng một chiếc đèn này ở đại sảnh cũng có giá trị năm mươi triệu!

"Con rể!"

Đúng lúc này, trong đại sảnh truyền đến một tiếng 'Sư Tử Hà Đông rống' .

Diệp Thần quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lý Hương Cầm ăn mặc mười phần phong cách tây, đang đi tới phía hắn.

"Cô, đợi lâu!"Diệp Thần cười nói.

"Không quan hệ, chỉ cần có thể đặt được sảnh yến hội Tứ Hải, đợi bao lâu đều đáng giá!"

Lý Hương Cầm cười nhẹ nhàng nói:"Lần này cô muốn tổ chức một buổi 'Phong quang đại tiệc' cho chú Tô của con, bằng hữu thân thích đều mời, đoán chừng phải trên trăm người!"

Phong quang đại tiệc?

Diệp Thần tức xạm mặt lại, hắn chỉ mới nghe qua câu 'Phong quang đại táng'! (Đám tang lớn)

"Ách, vậy cô chờ chút, để cháu đi tìm người quản lý tâm sự!"

"Để cô đi chung!"

"..."

Hai người đi đến quầy lễ tân, nói rõ ý đồ xong, chỉ thấy nhân viên lễ tân cầm lấy bộ đàm nói vài câu.

Qua mấy phút, một nam nhân trung niên mặc âu phục đeo caravat, tóc bóng mượt bước nhanh tới.

"Ngải quản lý, chính là bọn họ tìm ngài!"Nhân viên lễ tân chỉ hướng Diệp Thần.

"Xin chào, tôi là quản lý khách sạn Ngải Văn, không biết hai người tìm tôi có chuyện gì?"Nam nhân mỉm cười.

"Chúng tôi muốn thuê sảnh yến hội!"Lý Hương Cầm chen miệng nói trước.

"A, nguyên lai là sảnh yến hội a!"

Ngải quản lý gật gật đầu, nhìn về phía ghế sô pha cách đó không xa, cười nói:

"Hai vị, chúng ta qua đó trò chuyện đi!"

Diệp Thần không nói chuyện, đi theo quản lý cùng một chỗ

ngồi ở trên ghế sa lon, song phương giới thiệu lẫn nhau một phen, lúc này quản lý mới đem tình huống sảnh yến hội giới thiệu kỹ càng một lần.

Trùng hợp chính là sảnh yến hội khách sạn nhỏ nhất cũng phải đặt lịch, cho nên quản lý mới có thể tự mình ra mặt tiếp đãi!

"Ngải quản lý, vậy chúng ta liền đặt trước cái sảnh yến hội này đi!"

Lý Hương Cầm mừng rỡ, mặc dù là sảnh yến hội nhỏ nhất, nhưng cũng có thể tiếp đãi gần hai trăm khách mời!

"Có thể, chỉ là chi phí hơi cao a!"Ngải quản lý nhắc nhở.

"Cao bao nhiêu?"

Nghe thấy chi phí cao, tâm Lý Hương Cầm lại treo lên, nàng cũng không muốn sinh nhật lỗ vốn.

"Phí sân bãi 50 ngàn, đồng thời tiêu phí thấp nhất cũng là 200 ngàn! Nếu như là yến hội, rượu cũng không bao gồm ở bên trong!"Ngải quản lý nói.

"Cái gì? Không bao rượu, thấp nhất tiêu phí đã muốn 250 ngàn?"Lý Hương Cầm nghe xong tròng mắt đều muốn trợn lồi ra!

Cũng không thể để khách nhân tới uống nước sôi để nguội đi, tính như vậy thì yến sinh nhật không có 300 ngàn cũng từng đừng nghĩ!

Diệp Thần cũng tính toán ở trong lòng, đối với người giàu có tới nói cái giá tiền này khẳng định không đắt, nhưng là đối với Tô gia tới nói, quả thật có chút đắt!

Quản lý thấy Lý Hương Cầm muốn đánh trống lui quân, không khỏi cười nói:"Lý đại tỷ, sảnh yến hội nơi này chúng ta rất khó đặt

trước! Lại nói, tôi nhìn ngài cùng đệ đệ của ngài cũng là người sang trọng, chút tiền ấy tuyệt đối xài đáng giá!"

"Cậu nói cái gì?"

Lý Hương Cầm sững sờ, nghi ngờ nhìn xem Ngải quản lý.

"Tôi số tiền này bỏ ra tuyệt đối đáng giá!"Ngải quản lý lập lại.

"Không phải, câu trên!"

"Ngài cùng đệ đệ của ngài là người sang trọng"

"Ha ha ha, quản lý cậu thật biết nói chuyện!"

Lý Hương Cầm nghe được quản lý nói Diệp Thần là đệ đệ của nàng, lập tức cười đến 'Nhánh hoa run rẩy' , vui vẻ nói:

"Kỳ thật 250 ngàn cũng không đắt, vậy liền làm thủ tục đi!"

Chương 126. Tưởng công tử!

Diệp Thần ở một bên xạm mặt lại, tiền của nữ nhân quả nhiên dễ kiếm, điều kiện tiên quyết là ngươi phải che giấu lương tâm nói điều các nàng thích nghe:

"Lý đại tỷ, nếu như đại tỷ cảm thấy có thể, vậy trước tiên giao 50 ngàn tiền đặt cọc đi!"Ngải quản lý cười nói.

"Không có vấn đề!"

Lý Hương Cầm cao hứng bừng bừng mở ra Wechat, kết quả phát hiện bên trong không đủ tiền.

"Diệp Thần, nếu không con cho cô mượn chút tiền đi?"Lý Hương Cầm có chút lúng túng nói.

"Tốt!"

Diệp Thần cũng không nghĩ nhiều, lúc này chuyển 50 ngàn cho Lý Hương Cầm.

Nhận được tiền, quản lý cũng lấy ra hợp đồng, nhưng hợp đồng vừa ký xong, Ngải quản lý liền nhận được một điện thoại, ngay sau đó liền kêu dừng lần này giao dịch.

"Thật sự xin lỗi Lý đại tỷ, cái sảnh yến hội này chúng tôi không thể để cho đại tỷ!"Ngải quản lý áy náy cười một tiếng.

"Cái gì? Chúng ta vừa mới ký hợp đồng xong a?"Lý Hương Cầm nghe xong lập tức cau mày nói.

"Ngải quản lý, anh làm như vậy xác thực không thích hợp đi, hợp đồng còn đang trên tay chúng tôi, anh muốn trái với điều ước

sao?"Diệp Thần mở miệng nói ra.

"Không có cách nào!"

Ngải quản lý cười khổ nói:"Thực không dám giấu giếm, vừa rồi Tưởng công tử gọi điện thoại tới, nhất định phải lưu lại sảnh yến hội cho hắn, tôi không dám không nghe theo a!"

"Vậy cũng phải giảng người tới trước người tới sau đi, khoan đã, cậu nói Tưởng công tử là ai?"Lý Hương Cầm sững sờ.

"Tưởng Anh Kiệt! Lý tỷ nghe khẩu âm của đại tỷ là người địa phương, Tưởng công tử là ai chắc tôi không phải nhiều lời a?"Ngải quản lý nói.

"Cái này tốt a, vậy tôi cũng không cần nữa!"

Để Diệp Thần không nghĩ tới chính là, Lý Hương Cầm từ trước đến nay tính cách cường thế, nghe được ba chữ 'Tưởng công tử' này, thế mà liền sợ?

"Cô Lý, ai là Tưởng công tử?"

Diệp Thần trong lòng đoán cái bảy tám phần, nhưng vẫn là muốn hỏi Lý Hương Cầm xác minh.

"Người thừa kế Tưởng gia, cũng là đại thiếu đệ nhất Ninh Châu, chúng ta không thể trêu vào hắn!"Lý Hương Cầm thở dài nói.

"Thật vậy sao?"

Mặt Diệp Thần lộ vẻ dữ tợn, Kim Dạ Vũ cùng Hứa Ba hắn đều gặp, chỉ còn người thừa kế nhà họ Tưởng là chưa gặp, loại cơ hội tốt này sao có thể bỏ lỡ được!

Nghĩ nghĩ hắn trực tiếp nói với Ngải quản lý:"Quản lý, tôi cũng không muốn làm khó anh! Làm phiền anh gọi điện thoại cho

Tưởng Anh Kiệt, nói cho hắn biết muốn sảnh yến hội cũng được, bất quá căn cứ hợp đồng, hắn muốn một bồi mười, cũng chính là bồi chúng tôi năm trăm ngàn!"

"Đương nhiên, năm mươi vạn tôi vẫn cảm thấy thua lỗ! Thật muốn bội ước, lại bồi tôi một triệu coi như phí tổn thất tinh thần đi!"

"A?"

Ngải Văn nghe xong đều muốn tự tử, Diệp Thần còn nói không làm khó dễ hắn, giờ phút này hắn đều cảm giác sắp bị khó xử chết!

"Diệp Thần, đừng chày cối, con không thể trêu vào Tưởng Anh Kiệt!"

Lý Hương Cầm mặc dù không có cam lòng, nhưng 'Công phu sư tử ngoạm' của Diệp Thần cũng hù dọa nàng, đây không phải ăn cướp sao?

"Cô Lý, chuyện này chứ giao cho cháu xử lý, không có việc gì!"Diệp Thần bình tĩnh nói.

"Anh bạn, tính tình Tưởng công tử cũng không tốt, cậu nhất định phải làm như vậy sao?"Ngải quản lý nghi ngờ nhìn xem Diệp Thần.

"Vậy nếu không một triệu năm trăm ngàn này, khách sạn bồi thường cho tôi?"

Diệp Thần cười lạnh, hắn dám chắc chắn quản lý sẽ không bồi thường tiền, bằng không khách sạn sẽ mang hắn đi xào món ăn!

Mà loại công tử ca Tưởng Anh Kiệt này đặc biệt sĩ diện, nếu là biết được có người lừa bịp hắn, không lộ diện mới là lạ!

"Tốt a, để tôi gọi điện thoại cho Tưởng công tử giúp cậu!"

Ngải quản lý thở dài, đồng tình nhìn Diệp Thần một chút, trong lòng tự nhủ người này lập tức sẽ vì sự vọng động của mình trả giá thật lớn!

Quả nhiên, sau khi quản lý đem chuyện nói ra, đầu bên kia điện thoại lập tức truyền đến tiếng gầm gừ phẫn nộ của Tưởng Anh Kiệt:

"Lẽ nào lại như vậy! Người dám lừa ta tại Ninh Châu còn chưa ra đời đâu đâu, để hắn chớ đi, ta lập tức tới!"

"Ta ngược lại muốn xem xem, ai ăn phải gan hùm mà dám lừa bịp ta!"

"..."

Không đợi quản lý đáp lời, Tưởng Anh Kiệt đã cúp điện thoại, hiển nhiên đối phương là phi thường tức giận!

"Tiên sinh, Tưởng công tử lập tức liền tới đây!"

Ngải quản lý cúp điện thoại, trầm giọng nói:"Nếu như bây giờ cậu thay đổi chủ ý còn kịp, bằng không hậu quả rất nghiêm trọng!"

"Không cần nhiều lời, tôi sẽ chờ hắn ở đây!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói với quản lý:"Ngải quản lý, có thể đưa tới cho tôi hai chén cà phê sao?"

"..."

Ngải quản lý bó tay rồi, hắn thậm chí hoài nghi Diệp Thần có phải đầu óc có vấn đề hay không!

Đắc tội Tưởng công tử thì cũng thôi, lại còn có tâm tư uống cà phê?

"Con rể, chúng ta vẫn nhanh chóng về đi, bằng không đắc tội Tưởng gia sẽ rất xui xẻo!"

Lý Hương Cầm thấy Diệp Thần còn không chịu đi cũng tức giận, cả giận nói:"Diệp Thần, cậu muốn hại chết cả nhà chúng ta sao?"

"Cô Lý, nếu cô sợ thì đi trước đi!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Đi cái rắm!"

Lý Hương Cầm khóc không ra nước mắt:"Tên ký trên hợp đồng ký chính là tên của tôi, [image]Tưởng công tử tra một cái liền có thể ra!"

Chương 127. Chủ nghĩa đại nam tử!

"Nếu không chờ chút cậu nói lời xin lỗi với Tưởng công tử, nói là mình uống say, thế nào?"

"Không được!"

"Cậu, tiểu tử cậu thật sự là não toàn cơ bắp!"Lý Hương Cầm tức gần chết, nghĩ lại vội vàng nói với Diệp Thần:"Thất thần làm gì, còn không mau gọi điện thoại?"

"Gọi đi đâu?"

"Gọi điện thoại cho Phùng gia a! Quan hệ của cậu với bọn họ không phải rất tốt sao?"

"Loại chuyện nhỏ nhặt này cũng đừng phiền phức người ta, chính cháu ứng phó là được!"Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, nhìn mười phần bình tĩnh.

Lý Hương Cầm nghe xong gấp, dùng tay sờ sờ lên trán Diệp Thần, hôm nay tiểu tử này phát sốt đi?

Ngải quản lý nghe nói như thế xác thực một mặt giật mình, hắn nghĩ nghĩ đứng dậy nói với Diệp Thần

"Diệp tiên sinh, cậu ngồi trước, để tôi cho người đi pha cà phê cho cậu!"

"Làm phiền! Đúng rồi, đừng thêm đường a, tôi sợ đường trong máu cao!"

"..."

Lý Hương Cầm đều sắp bị làm tức chết, đến lúc nào rồi Diệp Thần còn đang lo lắng lượng đường trong máu, có công phu này vẫn là lo lắng cho tính mạng của mình đi!

Ngải quản lý gật gật đầu, đi đến một góc lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại ra ngoài.

Rất nhanh, đầu bên kia điện thoại liền truyền đến thanh âm của một nam nhân:"Ngải quản lý, cậu gọi điện thoại có chuyện gì không?"

"Phùng tổng, khách sạn xác thực xảy ra chút chuyện!"Ngải quản lý đem trọn vẹn đầu đuôi câu chuyện nói một lần.

"Cậu nói người kia gọi Diệp Thần?"Phùng Kiến Quốc còn tưởng rằng mình nghe lầm.

"Không sai!"

"Nếu như Tưởng Anh Kiệt tới trước, cậu liền trực tiếp nói cho hắn biết sảnh yến hội không có!"Phùng Kiến Quốc trầm giọng nói.

"A? Vậy nếu Tưởng công tử tức giận thì sao?"

Ngải quản lý có chút mơ hồ, không nghĩ tới Phùng tổng cự tuyệt dứt khoát đến như thế.

"Hắn tức giận thì kệ hắn!"

Phùng Kiến Quốc giận dữ hét:"Nếu là trêu cho Diệp Thần tức giận, xem ta thu thập cậu như thế nào!"

"..."

Ừng ực!

Ngải quản lý gian nan nuốt ngụm nước bọt, nghĩ thầm Diệp Thần đến cùng là thần thánh phương nào, thế mà có thể để cho lão đại bản quan tâm hắn như thế!

Nhưng tục ngữ nói, càng sợ cái gì thì cái đó càng đến.

Đang lúc Ngải quản lý chuẩn bị tự mình đem cà phê bưng cho Diệp Thần, Tưởng Anh Kiệt mang theo hai bảo tiêu khí thế hung hăng vọt vào khách sạn!

"Họ Ngải, ngươi tới đây cho ta!"

Tưởng Anh Kiệt nhìn thấy Ngải Văn đang đứng trong góc gọi điện thoại, giận không chỗ phát tiết quát lên với hắn.

Ngải quản lý toàn thân khẽ run rẩy, bất quá nghĩ đến lời Phùng Kiến Quốc nói, hắn vẫn là kiên trì đi đến trước mặt Tưởng Anh Kiệt, cười bồi nói:

"Tưởng công tử, cậu đã đến!"

"Ngải quản lý, xem ở phân thượng Phùng gia ta không làm khó dễ ngươi, nói cho ta là tên vương bát đản nào dám lừa ta?"Tưởng Anh Kiệt sắc mặt âm trầm, cắn răng hỏi.

"Cái này"

Ngải Văn tỉ mỉ nghĩ lại vẫn là đem Tưởng Anh Kiệt dẫn tới trước mặt Diệp Thần, nếu Phùng tổng đều biết Diệp Thần, nói không chừng Tưởng thiếu cũng biết hắn đâu?

"Chính là bọn họ?"

Tưởng Anh Kiệt nhíu nhíu mày nhìn xem Diệp Thần cùng Lý Hương Cầm.

Ngải quản lý nhẹ gật đầu, thuận tay buông xuống hai chén cà phê cùng hạt điều.

"Tiểu tử, ta không muốn cùng ngươi nói nhảm! Lập tức đem sảnh yến hội nhường lại, nếu không tự gánh lấy hậu quả!"Tưởng Anh Kiệt nhìn chằm chằm Diệp Thần, thanh âm băng lãnh cảnh cáo nói.

"Nếu không thì sao?"Diệp Thần một mặt hài hước nhìn xem Tưởng Anh Kiệt.

"..."

Ngải quản lý nghe xong trợn tròn mắt, làm nửa ngày Tưởng công tử không biết Diệp Thần a, vậy liền xong!

Một bên Lý Hương Cầm nghe được Diệp Thần nói như vậy, kém chút không có bị dọa ngất đi!

Tiểu tử thúi này, thật muốn hại chết nàng sao?

"Diệp Thần, cậu câm miệng cho tôi, tranh thủ thời gian xin lỗi cho Tưởng công tử!"Lý Hương Cầm dọa đến run lẩy bẩy, vội vàng nói với Tưởng Anh Kiệt"Tưởng công tử, cái sảnh yến hội này chúng tôi từ bỏ, xin thả cho chúng tôi một con đường?"

"Bà là cái cọng lông gì, ta cho bà nói chuyện sao?"

Tưởng Anh Kiệt vẫn đang kìm nén cục tức trong bụng, nghe thấy một giới nữ lưu như Lý Hương Cầm cũng dám chen vào nói, lập tức nổi trận lôi đình, hắn nhưng có tiếng là 'Chủ nghĩa đại nam tử' !

Lý Hương Cầm ăn quả đắng mặt mo đỏ ửng, im lặng không dám nói tiếp nữa.

"Vậy ngươi tính là cái cọng lông gì mà dám nói chuyện như thế với mẹ vợ của ta, cho ngươi ba giây đồng hồ nhanh chóng xin lỗi mẹ vợ ta, bằng không ta thu thập ngươi!"Diệp Thần ngẩng đầu lạnh lùng nhìn xem Tưởng Anh Kiệt nói.

"Kháo! Ngươi dám nói chuyện như vậy với Tưởng công tử, muốn chết sao!"Một người áo đen sau lưng Tưởng Anh Kiệt phẫn nộ quát.

"Ngươi muốn thay chủ nhân ra mặt, hay là muốn thay chủ nhân chịu tội!"

Diệp Thần nhàn nhạt lườm người áo đen một chút, đưa tay từ trong mâm cầm lấy hai hạt điều, nhắm ngay nam nhân cong ngón búng ra!

Sưu!

Hạt điều thơm ngon, giờ phút này lại giống như đạn bỗng nhiên bay về phía đầu gối người áo đen!

"A!"

Trong đại sảnh truyền đến một tiếng tiếng kêu thảm thiết đau đớn, ngay sau đó người áo đen 'Bịch' một tiếng quỳ xuống!

Đám người kinh hãi, tìm theo tiếng nhìn lại lại phát hiện hai cái đầu gối của người áo đen đã chảy xuống mảng lớn máu tươi, hai cái xương bánh chè của hắn trực tiếp bị hạt điều bắn thủng!

"Ngươi ngươi đến cùng là ai?"

Chương 128. Thần ca ưu tiên!

Tưởng Anh Kiệt thấy thế trong lòng hoảng hốt, khó trách tiểu tử này dám cùng mình khiêu chiến, nguyên lai là cao thủ!

"Ta gọi Diệp Thần!"

Thanh âm Diệp Thần băng lãnh, phảng phất như 'Sứ giả câu hồn' tự giới thiệu bản thân.

"Nguyên lai ngươi chính là Diệp Thần!"Tưởng Anh Kiệt nghe xong bừng tỉnh đại ngộ, cái tên này mấy ngày gần đây hắn nghe bọn người Kim Dạ Vũ thường xuyên nhắc đến.

"Ngươi biết ta?"

"Hừ! Đương nhiên nhận biết, gần đây ngươi chuyên ra tay với con cháu đại gia tộc chúng ta, ta có thể không biết ngươi sao?"

Tưởng Anh Kiệt biết được đối phương là Diệp Thần, lại thêm chuyện phát sinh vừa rồi, hắn cũng không dám lại hùng hổ dọa người, mà là lạnh giọng cảnh cáo nói:"Diệp Thần, ta khuyên ngươi tốt nhất đem sảnh yến hội nhường lại, người ta muốn chiêu đãi lần này ngươi không thể trêu vào, hiểu ý tứ ta không?"

"Thật vậy sao?"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, thản nhiên nói:"Vậy người ngày kia ta muốn mở tiệc chiêu đãi, ngươi cũng không thể trêu vào!"

"Tại Ninh Châu còn có người ta không chọc nổi sao? Là ai?"

"Ba vợ ta!"

"..."

Kháo!

Tưởng Anh Kiệt kém chút muốn mắng người, trong lòng tự nhủ mẹ nó ba vợ ngươi là Ngọc Hoàng đại đế a, làm sao ta lại không thể trêu vào!

"Tưởng công tử, cậu đừng nghe hắn nói mò, sinh nhật ngày kia của chồng tôi không cần làm nữa, cậu đừng coi là thật!"

Lý Hương Cầm nghe xong lo lắng, hung hăng trừng Diệp Thần một chút, tiểu tử thúi này thật muốn hố chết cả nhà của nàng mới cam tâm sao?

Đừng nhìn bình thường nàng 'La lối om sòm' với Tô Vạn Đạt, nhưng trong lòng nàng vẫn rất là yêu người chồng này, cũng không thể để hắn xảy ra chuyện!

"Bà là ai?"

"Tôi, tôi gọi Lý Hương Cầm, là nàng dâu Tô gia! Tưởng công tử, cậu tuyệt đối đừng tức giận, Diệp Thần là con rể tôi, vừa rồi đều là hắn uống say nói bậy!"Lý Hương Cầm vội vàng giải thích nói.

"Nguyên lai là người Tô gia!"

Tưởng Anh Kiệt cười lạnh, nói xong lại không phản ứng Lý Hương Cầm, mà là quay đầu nói với Diệp Thần:"Cuối cùng ta hỏi một lần nữa, ngươi đến cùng có nhường sảnh yến hội hay không?"

Việc đã đến nước này, Tưởng Anh Kiệt cũng mất kiên trì, việc quan hệ mặt mũi của hắn đương nhiên sẽ không nhượng bộ.

"Tưởng Anh Kiệt!"

Đột nhiên, trong đại sảnh truyền đến một tiếng quát lớn,

Tưởng Anh Kiệt nhìn lại chỉ thấy Phùng Tử Luân mang theo muội muội Phùng Uyển Đình của hắn bước nhanh tới.

"Phùng Tử Luân?"

Tưởng Anh Kiệt nhíu nhíu mày, gia hỏa này sao lại tới đây, còn đem muội muội trong Liên Đoàn Võ Đạo của mình đến?

"Phùng thiếu, Phùng tiểu thư!"

Ngải quản lý nhìn thấy huynh muội Phùng Tử Luân, tranh thủ thời gian tiến lên nghênh đón.

"Bồ Tát phù hộ, chúng ta được cứu rồi!"

Lý Hương Cầm biết được đối phương là người Phùng gia, tảng đá nặng trong lòng cuối cùng rơi xuống đất, đồng thời nhịn không được trừng Diệp Thần một chút, thấp giọng nói:

"Tiểu tử thúi, thông tri Phùng thiếu cũng không nói một tiếng, làm người ta sợ muốn chết!"

"Ách"

Diệp Thần một mặt mộng bức, mình không có gọi điện thoại a, huynh muội Phùng Tử Luân tới chỉ là trùng hợp đi?

"Thần ca!"

Phùng Tử Luân đẩy Ngải quản lý ra, tiến lên mặt mũi tràn đầy áy náy cười nói:"Để cậu tại Tứ Hải chịu ủy khuất, thật sự là thật có lỗi!"

"Tứ Hải là sản nghiệp của cậu?"Diệp Thần sững sờ.

"Ân, khách sạn này là của Phùng gia chúng tôi!"Phùng Tử Luân gật đầu.

Diệp Thần nghe xong không khỏi cười, nếu như khách sạn Tứ Hải là của Phùng gia, vậy sảnh yến hội kia càng không có bất ngờ, khẳng định là của mình!

"Minh chủ"

Phùng Uyển Đình tâm tình phức tạp lên tiếng chào với Diệp Thần, nói thật bị người đồng lứa làm lãnh đạo của mình, loại cảm giác này rất khó chịu!

Cũng may thanh âm Phùng Uyển Đình không lớn, những người khác không có nghe rõ

"Phùng Tử Luân, ngươi cũng nhận biết Diệp Thần?"Tưởng Anh Kiệt thấy thế nhíu mày hỏi.

"Ân!"

Phùng Tử Luân xoay người, một mặt lạnh nhạt nói"Tưởng thiếu, cảm tạ Tưởng thiếu đã tới khách sạn của tôi! Bất quá, Thần ca có nhu cầu, sảnh yến hội dĩ nhiên chính là hắn!"

"Cái gì!"

Tưởng Anh Kiệt nghe xong tức giận đến mặt mo đỏ bừng, cả giận nói:"Phùng Tử Luân, lần này người ta chiêu đãi thế nhưng là đại nhân vật, ngươi nhất định bởi vì tiểu tử này đắc tội ta cùng những đại nhân vật kia sao?"

"Không có cách nào, liền xem như Thiên Vương lão tử tới, cũng là ưu tiên Thần ca!"Phùng Tử Luân nhún vai, xòe hai tay ra.

"Tốt! Ngươi rất có gan!"

Tưởng Anh Kiệt cắn răng, hừ lạnh nói:"Phùng Tử Luân, hi vọng ngươi sẽ không hối hận! Còn có ngươi nữa, Diệp Thần, bút trướng này hai ngày nữa ta lại tính với ngươi!"

"Yên tâm, người hối hận khẳng định không phải ta!"Diệp Thần cười lạnh.

"Hừ, hãy đợi đấy!"

Tưởng Anh Kiệt tức hổn hển nói xong quay đầu bước đi, bảo tiêu thụ thương cũng bị đồng bọn đỡ kéo ra khách sạn.

Chờ bọn họ vừa đi, Phùng Tử Luân mới hỏi thăm:

"Thần ca, cậu muốn sảnh yến hội là chuẩn bị mở tiệc chiêu đãi ai vậy?"

"Sinh nhật ba vợ tôi!"Diệp Thần nói.

"A, thì ra là thế!"

Phùng Tử Luân nghe xong bừng tỉnh, quay đầu nói với Ngải quản lý ở một bên:"Để đầu bếp chuẩn bị đi, tiệc rượu ngày kia ở sảnh yến hội nhất định phải quy cách tối cao, dùng rượu ngon nhất, đã nghe rõ chưa?"

Chương 129. Tô Vạn Đạt đâu?

"Phùng thiếu, số tiền kia"

"Tiền em gái ngươi!"

Phùng Tử Luân giận không chỗ phát tiết, cả giận nói:"Về sau khách sạn Tứ Hải chính là nhà Thần ca, hắn muốn đến ăn đến ở, ai dám xách một cái chữ Tiền, lập tức xéo ngay cho ta!"

"Vâng vâng vâng, tôi đã biết!"

Ngải quản lý nuốt ngụm nước bọt, tranh thủ thời gian tìm tới Lý Hương Cầm, đem 50 ngàn khối tiền đặt cọc trả lại.

Hắn thay Phùng gia công tác bảy tám năm, còn chưa từng thấy Phùng thiếu đối với người nào cung kính như thế, liền xem như thủ trưởng thành phố tới, cũng không có loại đãi ngộ này đi?

Cùng lúc đó, Tưởng Anh Kiệt bị mất mặt mũi càng nghĩ càng thấy giận!

Bảo tiêu bên cạnh cũng là nhẫn nhịn một bụng oán khí, đề nghị:"Tưởng công tử, họ Diệp kia hỗn đản đả thương lão Ngô, nếu không chúng ta báo cảnh đem hắn bắt lại đi, sau đó ở bên trong tìm người giáo huấn hắn một trận đi?"

"Đánh rắm! Thân thủ Diệp Thần khủng bố đến mức nào, mắt ngươi mù?"Tưởng Anh Kiệt mắng.

"..."

Bảo tiêu không nói gì, hồi tưởng lại thủ đoạn Diệp Thần đả thương người xác thực rất khủng phố!

"Chờ đi, chỉ cần người giúp đỡ Tưởng gia ta vừa đến, xem ta thu thập họ Diệp kia như thế nào!"Tưởng Anh Kiệt diện mạo dữ tợn nói.

"Tưởng công tử anh minh!"

Bảo tiêu gật đầu tán thành.

Nghe nói Tưởng gia bỏ ra giá tiền rất lớn từ tỉnh ngoài mời đến một cao thủ, mục đích cũng là vì Lôi Đài Thi Đấu Trường Dương, hôm nay thuê sảnh yến hội cũng là nghĩ hảo hảo chiêu đãi cao thủ cùng các đồ đệ của hắn, chưa từng nghĩ bị Diệp Thần cướp mất!

"Còn có Phùng Tử Luân, Tô gia, những vương bát đản này cũng dám không nể mặt ta, cứ chờ xem ta thu thập bọn chúng như thế nào!"

Tưởng Anh Kiệt nhớ tới Phùng Tử Luân giúp Diệp Thần, liền hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Giận cá chém thớt, lần này Tưởng Anh Kiệt trực tiếp ghi hận Phùng gia, Tô gia!

Khách sạn Tứ Hải, đại sảnh.

"Thần ca, phòng nhỏ này đủ chưa, nếu không tôi để Ngải quản lý tìm một cái sảnh yến hội lớn hơn?"Phùng Tử Luân cười nói.

"Hẳn là đủ đi?"Diệp Thần nói xong quay đầu nhìn về phía Lý Hương Cầm.

"Đủ, đủ! Phùng thiếu, cậu quá khách khí!"

Giờ phút này Lý Hương Cầm đã không còn chút khẩn trương nào, ngược lại còn cười xán lạn hơn cả hoa, bởi vì Phùng Tử Luân mà nàng bớt đi mấy chục ngàn a!

"Cô, ngày kia cháu đến uống chén rượu sinh nhật, không có vấn đề gì chứ?"Mặc dù Phùng Tử Luân đang hỏi Lý Hương Cầm, nhưng ánh mắt lại nhìn xem Diệp Thần.

"Đương nhiên là có thể! Diệp Thần, con nhất định phải hảo hảo chiêu đãi Phùng thiếu a, lãnh đạm quý khách thế nhưng là không được!"Lý Hương Cầm cười nhẹ nhàng nói.

"..."

Diệp Thần tức xạm mặt lại, trong lòng tự nhủ những nữ nhân này cũng quá thực tế đi!

"Minh chủ, tôi có việc muốn nói với ngài!"

Đúng lúc này, Phùng Uyển Đình một mực không lên tiếng mở miệng, đồng thời hướng Diệp Thần nháy nháy mắt.

Diệp Thần không rõ nội tình, đi theo Phùng Uyển Đình đến một góc, mới nghe được nàng nhỏ giọng nói:

"Diệp Thần, qua mấy ngày tôi muốn theo anh đi Lôi Đài Thi Đấu Trường Dương, mở mang kiến thức một chút!"

"Được a, bất quá tôi cũng không có thời gian chiếu cố cô!"Diệp Thần gật đầu.

"Hừ! Ai muốn anh chiếu cố, bản cô nương cũng là võ giả, không có yếu ớt như anh nghĩ!"Từ Uyển Đình nũng nịu nói.

"Diệp Thần, chúng ta cần phải đi!"

Không đợi Diệp Thần đáp lời, Lý Hương Cầm tranh thủ thời gian đánh gãy bọn họ, kịp thời dập tắt 'Ngọn lửa nhỏ'.

"Phùng thiếu, vậy chúng tôi liền đi trước, có việc liên lạc điện thoại!"

"Thần ca, tạm biệt!"

Diệp Thần gật đầu, nói xong cùng Lý Hương Cầm rời đi khách sạn.

Phùng Tử Luân đưa mắt nhìn Diệp Thần rời đi, vừa quay đầu phát hiện Phùng Uyển Đình còn nhìn xem cổng tựa hồ có chút ngẩn người, không khỏi trêu chọc nói:

"Em gái, Thần ca đã kết hôn rồi, cũng không thể suy nghĩ lung tung a!"

"Ai suy nghĩ lung tung!"

Khuôn mặt Phùng Uyển Đình đỏ lên, cáu giận nói:"Em, em đang nghĩ chuyện khác, Phùng Tử Luân anh chớ nói nhảm!"

"..."

Phùng Tử Luân cười cười không nói chuyện, hắn biết rõ có thể nam nhân có thể khống chế muội muội mình, ở Ninh Châu ngoại trừ Diệp Thần ra, nam nhân khác thật sự không được

Diệp Thần rời khách sạn, vốn nghĩ đi tìm Tô Tuyết Di đụng đụng một chút, nghe nói ở văn phòng đụng đụng đặc biệt kích thích.

Kết quả, lý tưởng rất đầy đặn, hiện thực rất xương!

"Con rể, con trước đưa mẹ đi chợ bán thức ăn một chuyến đi! Ban đêm mẹ làm thức ăn ngon cho mà ăn, nhớ kỹ gọi Tiểu Tuyết cùng nhau về nhà ăn cơm!"

"..."

Nhạc mẫu đại nhân!

Hiện tại ta chỉ muốn con gái ngài, không muốn ăn cái đồ ăn

quỷ gì hết!

Dục hỏa Diệp Thần vừa mới bốc cháy lên, bị một câu 'Đưa đi chợ bán thức ăn' của Lý Hương Cầm tưới tắt.

Mua xong đồ ăn, Diệp Thần lại đưa Lý Hương Cầm về nhà, giúp nàng đem toàn bộ đồ ăn chuyển về phòng bếp.

"A, Tô Vạn Đạt đâu?"

Lý Hương Cầm về đến nhà không thấy lão công, lập tức tức giận nói:"Lão già chết bầm này, khẳng định lại là đi bờ sông ngắm nhìn mấy con ba đầu lắc lắc khiêu vũ!"

Lão già?

Diệp Thần kém chút cười phun ra, ngày kia Tô Vạn Đạt mới tròn 50 tuổi, vậy mà trong miệng Lý Hương Cầm lại biến thành lão già?

Chương 130. Tô Vạn Đạt bị bắt!

"Diệp Thần, con cũng vất vả, uống nước đi!"

"..."

"Kỳ thật con không đi làm cũng rất tốt, để Tiểu Tuyết đi kiếm tiền đi!"

"Dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, về sau mỗi ngày con theo giúp mẹ mua mua thức ăn là được!"Lý Hương Cầm càng nói càng hăng hái, hận không thể đem Diệp Thần biến thành 'Khổ lực' của nàng!

"Cô, ngày mai cháu sẽ đi tìm việc làm!"

Diệp Thần nghe xong dọa sợ, mỗi ngày bồi Lý Hương Cầm đi mua đồ ăn, cuộc sống về sau biết trải qua thế nào?

"Con ngoại trừ biết dùng ngân châm chọc người, còn biết cái gì?"

"Gọi là châm cứu!"

"Dù sao cũng không có bằng không hành nghề thầy thuốc được"

Lý Hương Cầm còn chưa dứt lời, đột nhiên một người phụ nữ trung niên thoạt nhìn như là hàng xóm, vội vã vọt vào.

"Bà Lý, không xong!"

"Chuyện gì xảy ra? Bà Trương, có chuyện gì từ từ uống ngụm trà rồi nói?"Lý Hương Cầm cười nói.

"Bà còn cười được!"

Phụ nữ vội vàng nói:"Vừa rồi tôi vừa thấy ông Tô bị cảnh sát bắt đi, bà còn không biết sao?"

"Cái gì?"

Lý Hương Cầm nghe xong lắc đầu liên tục, mặt mũi tràn đầy không thể tin nói:"Ông Tô nhà tôi là công dân tuân theo luật pháp, cảnh sát làm sao có thể bắt hắn a!"

"Tôi lừa bà làm gì, không tin bà đi hỏi bảo an a!"

Phụ nữ vừa nói xong, đội trưởng bảo an không mời mà tới.

"Lý tỷ, Tô tiên sinh quả thật bị cảnh sát mang đi!"

Bảo an lần nữa lặp ấn chứng lời của người phụ nữ, mà ngay tại nửa giờ trước Diệp Thần bọn họ trở về, cảnh sát đã mang người đi.

"Vậy phải làm sao bây giờ a? Ông Tô phạm phải chuyện gì?"

Lý Hương Cầm nghe bảo an nói xong gấp đến độ muốn dậm chân, nàng vừa đặt khách sạn xong, làm không tốt Tô Vạn Đạt sẽ phải ăn sinh nhật trong nhà giam a!

"Cô đừng lo lắng, để cháu đi Cục Cảnh Sát nhìn xem là biết, cô ở nhà hãy chờ tin tức của cháu!"Diệp Thần an ủi.

"Tốt, đều nghe con!"

Giờ phút này Lý Hương Cầm đã hoảng hồn, Diệp Thần nói cái gì nàng đều đồng ý.

Cứ như vậy Diệp Thần liền ngụm nước cũng còn chưa kịp uống, lại vội vàng chạy tới Cục Cảnh Sát!

Trên đường hắn gọi điện thoại cho Liễu Nhược Hi, đem chuyện này nói cho đối phương biết, để nàng hỗ trợ tra một chút đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

Mười phút sau, Diệp Thần đến Cục Cảnh Sát.

Vừa mới xuống xe, liền nghe được có người đang gọi hắn

"Thối đệ đệ!"

Diệp Thần nhìn lại, chỉ thấy Liễu Nhược Hi đang mặc đồng phục cảnh sát, tư thế hiên ngang đi tới chỗ hắn.

"Sư tỷ, ba vợ đệ đến cùng thế nào?"

Diệp Thần tức xạm mặt lại, không nghĩ tới Tứ sư tỷ ở Cục Cảnh Sát cũng gọi như vậy mình, nàng không sợ người khác hiểu lầm sao?

"Tỷ vừa hỏi phá án người, không ai biết hắn phạm chuyện gì, bất quá là Ngô cục tự mình hạ bắt giữ!"

"Ngô cục?"

"Ngô Dũng, người đứng thứ hai Cục Cảnh Sát!"Liễu Nhược Hi giải thích nói.

"Sư tỷ, làm phiền tỷ trước đệ đi gặp ba vợ mình trước đi!"Diệp Thần nói.

Liễu Nhược Hi gật gật đầu, trực tiếp đem Diệp Thần dẫn tới lầu hai, phòng thẩm vấn.

Hai người mới vừa đi tới phòng thẩm vấn số 4, liền nghe được bên trong truyền đến một tiếng hét thảm, Diệp Thần nghe một chút liền biết đây là tiếng kêu của Tô Vạn Đạt!

"Dám chọc Tưởng công tử, ông thật là chán sống!"Trong phòng

thẩm vấn truyền tới tiếng gầm thét của một nam nhân.

"Cảnh sát, tôi oan uổng a!"

"Còn dám giảo biện! Chân của bảo tiểu Tưởng công tử đều bị phế đi!"

Vừa dứt lời, bên trong lần nữa truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Tô Vạn Đạt.

"Muốn chết!"

Ánh mắt Diệp Thần lạnh lẽo, sải bước đi tới cửa, nhấc chân một cước đạp ra cửa phòng thẩm vấn!

Bành!

Một tiếng vang thật lớn, toàn bộ cửa phòng thẩm vấn ầm ầm đổ xuống đất!

"Ai!"

Một nam tử trẻ tuổi cảnh sát cầm gậy trong tay, trên người mặc y phục hàng ngày, thấy mặt mũi Diệp Thần tràn đầy sát khí vọt vào, lập tức phẫn nộ quát:

"Cậu là ai, ai cho cậu vào đây, cút ra ngoài cho tôi!"

"Diệp Thần"

Tô Vạn Đạt chứng kiến Diệp Thần tới, nước mắt xoát cái liền chảy ra.

Diệp Thần cũng không nói chuyện, đi thẳng tới bên người Tô Vạn Đạt, trầm giọng nói:

"Chú, để chú chịu khổ!"

Nói xong, hai tay của hắn đặt trên còng tay của Tô Vạn Đạt, nhẹ nhàng tách một cái, còng tay lập tức chia năm xẻ bảy gãy thành mấy đoạn!

"Hỗn đản! Cậu rốt cuộc là ai?"

Nam tử trẻ tuổi thấy thế vừa sợ lại sợ, tên trước mắt này thế mà có thể bẻ gãy còng tay?

"Ngô Tử Tôn, nguyên lai là cậu ở đây!"

Liễu Nhược Hi kịp thời đi tới, nhìn thấy người trẻ tuổi này không khỏi phẫn nộ quát:"Ai bảo cậu đến thẩm vấn, được sự đồng ý của tôi sao?"

"Liễu đội?"

Ngô Tử Tôn nhìn thấy Liễu Nhược Hi cũng tới, thầm nghĩ trong lòng không ổn, bất quá rất nhanh hắn lại bình thường trở lại, một mặt khinh thường nói:"Là Ngô cục để cho tôi tới thẩm vấn phạm nhân này, nếu là Liễu đội cảm thấy có vấn đề, đi tìm cha tôi nói chuyện a!"

Không sai!

Cha Ngô Tử Tôn chính là người đứng thứ hai Cục Cảnh Sát, Ngô Dũng!

Bởi vậy đối mặt với Liễu Nhược Hi, người trực tiếp lãnh đạo mình, hắn cũng không có chút sợ hãi nào!

"Cậu"

Liễu Nhược Hi tức giận không thôi, nhưng nàng vừa điều đến Ninh Châu, căn cơ chưa ổn, muốn động Ngô Tử Tôn xác thực quá sức!

Chương 131. Cha con Ngô gia!

"Sư tỷ, đệ mang ba vợ đi bệnh viện trước!"Diệp Thần nói xong lạnh lùng lườm Ngô Tử Tôn một chút, âm thanh lạnh lùng nói:"Về phần hắn, đệ hi vọng cảnh sát có thể đưa ra một cái giá thỏa mãn, bằng không đệ sẽ dùng chính thủ đoạn của mình lấy lại công đạo giúp ba vợ!"

"Ân, sư đệ, đệ đi trước đi!"

Liễu Nhược Hi biết tính tình Diệp Thần, loại thời điểm này hắn không có động thủ đã là phi thường kiềm chế!

"Dừng lại!"

Ngô Tử Tôn lại không buông tha, chỉ vào Diệp Thần cả giận nói:"Cậu coi nơi này là nhà mình sao, muốn đi thì đi, muốn tới thì tới!"

"Lăn!"

Diệp Thần lên cơn giận dữ, mắt thấy là phải động thủ, đúng lúc này Ngô Dũng lại nghe tin tức dẫn người chạy tới.

"Cha, người đã đến!"

Ngô Tử Tôn nhìn thấy Ngô Dũng lực lượng càng đầy.

Sắc mặt Ngô Dũng đen nhánh, mọc ra một đôi mắt tam giác, trong ánh mắt lộ ra một cỗ âm tàn, hắn nhìn thấy cửa phòng thẩm vấn bị người phá hư, còn có còng tay gãy rải rác trên mặt đất, lúc này cả giận nói

"Sao lại có thể như vậy! Dám ở Cục Cảnh Sát nháo sự, người

đâu, đem hai người này bắt lại cho ta!"

"Khoan đã!"

Liễu Nhược Hi nghe xong vội vàng đứng dậy, cau mày nói:"Ngô cục, là Ngô Tử Tôn tra tấn bức cung Tô tiên sinh, tuyệt không phải Diệp Thần nháo sự!"

"Nguyên lai cậu chính là Diệp Thần!"

Hai mắt Ngô Dũng sáng lên, Tưởng công tử nói qua muốn để hắn hỗ trợ đối phó Diệp Thần, hắn đang suy nghĩ tìm lý do gì bắt Diệp Thần, không nghĩ tới gia hỏa này liền chủ động đưa tới cửa!

"Ông biết tôi?"

Diệp Thần sững sờ, người trước mắt này lạ mặt phản cốt, tuyệt đối là tướng mạo chó săn, xem xét cũng không phải hạng người tốt.

"Hừ, một người gần đây gây chuyện khắp nơi tại Ninh Châu, ta đang muốn đi tìm cậu đây, còng hắn lại cho ta!"Ngô Dũng cười gằn nói.

"Tất cả chớ động!"

Liễu Nhược Hi thấy Ngô Dũng muốn động sư đệ nàng, lập tức cáu giận nói:"Ngô Dũng, đừng tưởng rằng ông là người đứng thứ hai liền có thể làm xằng làm bậy, hiện tại tôi liền mời Triệu cục trưởng tới!"

"Liễu Nhược Hi, cô dám làm phản sao!"

Ngô Dũng nghe xong tức giận đến phổi đều muốn nổ, không nghĩ tới Liễu Nhược Hi dám trước mặt mọi người đối nghịch cùng hắn, quá ghê tởm!

Liễu Nhược Hi mặc kệ những này, lúc này lấy điện thoại di

động ra gọi điện thoại tới cho Triệu Đông Lai, đem chuyện phát sinh trong phòng thẩm vấn nói ngắn gọn một lần.

"Triệu cục trưởng, Ngô Tử Tôn tra tấn bức cung, tôi là tận mắt nhìn thấy!"Liễu Nhược Hi căn bản không cho Ngô Dũng mặt mũi, nói thẳng trước mọi người.

"..."

Cha con Ngô Tử Tôn nghe xong, sắc mặt trong nháy mắt âm trầm, Liễu Nhược Hi xem như người đầu tiên dám nói như vậy ở trước mặt bọn họ!

"Sư đệ, đệ chờ chút rồi đi, Triệu cục trưởng lập tức liền tới đây!"

Liễu Nhược Hi cúp điện thoại, lo lắng Diệp Thần nhịn không được muốn động thủ, trấn an hắn nói.

"Ân! Nếu đệ thật muốn đi, chỉ bằng mấy tên trứng thối cà chua nát này sao có thể cản được?"Diệp Thần nói xong khinh thường lườm cha con Ngô Dũng một chút.

"Thằng khốn! Ngươi nói ai là trứng thối!"

Ngô Tử Tôn nghe xong giận tím mặt, có lẽ là ỷ vào cha mình ở đây, hắn hoàn toàn không có cố kỵ vung gậy cảnh sát lên muốn đập tới đỉnh đầu Diệp Thần!

"Diệp Thần, coi chừng!"

Tô Vạn Đạt không biết Diệp Thần là cao thủ, thấy thế không khỏi hoảng sợ nói!

Liễu Nhược Hi lại là cười lạnh, Ngô Tử Tôn thật là sống ngán, dám ra tay với tiểu sư đệ.

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, nghiêng người thoáng

lóe lên, đồng thời như thiểm điện xuất thủ nhẹ nhàng điểm một cái tại vị trí bụng của Ngô Tử Tôn!

"Dừng tay!"

Ngay tại lúc Ngô Tử Tôn một kích không trúng, một tiếng gầm thét truyền đến, đám người nhìn lại, chỉ thấy Triệu Đông Lai một mặt âm trầm nhanh chân bước tới bên này.

"Triệu cục trưởng!"

"Triệu cục trưởng, tiểu tử này đá hỏng cửa phòng thẩm vấn, tôi đang giáo huấn hắn!"

Ngô Tử Tôn nhìn thấy Triệu Đông Lai cũng ngừng tay, có chút chột dạ giải thích nói.

"Đá cửa phòng thẩm vấn cũng không thể vận dụng vũ lực a!"

Triệu Đông Lai tức giận, nhưng khi hắn thấy rõ ràng tướng mạo Diệp Thần, không khỏi mở to hai mắt nhìn, 'Cao thủ' mình mong nhớ ngày đêm thế mà xuất hiện?

"Triệu cục trưởng, Ngô Tử Tôn xác thực xúc động một chút!"

Ngô Dũng một mặt bình tĩnh, giúp con trai mình giải vây:"Bất quá hai phạm nhân này có khuynh hướng bạo lực, đối với người vô cùng hung ác này, cách làm của Ngô Tử Tôn cũng là có thể lý giải mà!"

Liễu Nhược Hi nghe xong lập tức ném ánh mắt khinh bỉ về phía Ngô Dũng, nghĩ thầm con của ngươi mới người vô cùng hung ác!

"Diệp tiên sinh, không nghĩ tới lại gặp cậu ở đây!"

Triệu Đông Lai cũng không có phản ứng Ngô Dũng, chủ động đi đến trước mặt Diệp Thần chào hỏi.

Mấy ngày nay hắn một mực đang nghĩ lấy làm sao để lôi kéo Diệp Thần vào Cục Cảnh Sát, không nghĩ tới hôm nay lại đụng phải ở Cục Cảnh Sát, thật sự là đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy a!

"Triệu cục trưởng, xin chào!"Diệp Thần gật đầu.

"Triệu, Triệu cục trưởng, các người nhận biết?"

Ngô Tử Tôn trợn tròn mắt, nếu như tiểu tử này là người quen của Triệu cục trưởng, vậy mình còn 'Thu thập' hắn kiểu gì?

Chương 132. Huân Chương Kim Long Kiếm!

"Án cướp tiệm châu báu lần trước may mắn mà có Diệp tiên sinh, chuyện này cậu không biết sao?"Triệu Đông Lai có chút căm tức trừng mắt với Ngô Tử Tôn.

"Không thể nào, chính là tiểu tử này?"

Cha con Ngô Dũng giật nảy cả mình, ngày đó bọn họ đều không có ở hiện trường, nhưng cũng nghe sự tích 'Dữ dội' của Diệp Thần, nghe nói tiểu tử này có thể tay không tiếp đạn.

Mặc dù những lời này để cho người ta không thể tưởng tượng, nhưng sự tích của Diệp Thần ở Cục Cảnh Sát người người đều biết!

"Triệu cục trưởng, vừa vặn ngài đã đến!"Diệp Thần nhàn nhạt lườm Ngô Tử Tôn một chút, nói:"Gia hỏa này tra tấn bức cung ba vợ tôi, đây là thời đại gì rồi, cảnh đội các người làm sao còn có loại con sâu làm rầu nồi canh này?"

"Đánh rắm, tôi tra tấn bức cung lúc nào!"Ngô Tử Tôn vừa vội vừa tức.

"Không sai! Cậu đây là đang nói xấu nhân viên cảnh vụ, chuyện này tính chất rất ác liệt!"Ngô Dũng nghe xong cả giận nói"Triệu cục trưởng, lúc đầu chuyện này vốn dĩ có thể chuyện lớn hóa nhỏ, nhưng bây giờ không được, tôi nhất định phải truy cứu trách nhiệm của hắn!"

"Ngô cục, đến điểm là dừng, đừng quá hùng hổ dọa

người!"Triệu Đông Lai nhíu nhíu mày.

Ngô Dũng là mặt hàng gì, hắn đã sớm biết!

Bất quá hắn tuy là người đứng thứ hai Cục Cảnh Sát, nhưng phía sau lại có một cái tập đoàn lợi ích gắn bó, thế lực không thể kém so với người đứng đầu.

Cho nên bình thường Triệu Đông Lai đều là mở một con mắt nhắm một con mắt, lười nhác quản Ngô Dũng, nhưng hôm nay sợ rằng không được, bởi vì Diệp Thần là người hắn xem trọng!

"Triệu cục trưởng, chỉ sợ ngài còn không biết đi?"

Ngô Dũng cười lạnh nói:"Tiểu tử họ Diệp này đã đánh gãy chân bảo tiêu của Tưởng công tử, tôi đang muốn đi bắt hắn đây, ai ngờ được hắn lại tự chui đầu vào lưới!"

"Không thể nào?"

Triệu Đông Lai nghe xong cũng trợn tròn mắt, Tưởng công tử là ai, đây chính là đại thiếu Ninh Châu a!

"A, sư đệ, đệ lại đi ra ngoài đánh nhau? Xem ra lại phải tìm Đại sư tỷ nói chuyện rồi, để nàng hảo hảo dạy bảo đệ!"

Liễu Nhược Hi nghe xong lập tức khẽ cau mày, nàng cũng không muốn có một ngày tự tay đi bắt 'Thối đệ đệ' thân ái của mình.

"Sư tỷ, không thể trách đệ à!"

Mặt mũi Diệp Thần tràn đầy ủy khuất nói:"Là họ Tưởng khi dễ đệ, còn về chuyện đánh nhau cũng là hắn khiêu chiến đệ, tỷ nói đệ có thể làm gì?"

"Sao có thể như vậy! Hắn dám khi dễ đệ?"

Liễu Nhược Hi nghe xong, thở phì phò nói:"Loại người này đáng đánh, vậy cũng không thể trách đệ!"

Triệu Đông Lai:"…"

Ngô Dũng:"…"

Đám người nghe thấy Liễu Nhược Hi nói như vậy, tất cả đều trợn to mắt nhìn nàng, trong lòng tự nhủ đại tỷ ngươi tốt xấu cũng là người phụ trách đội cảnh sát hình sự, Diệp Thần mặc dù là sư đệ ngươi, nhưng ngươi bao che như vậy thích hợp sao?

"Bất kể nói thế nào, trước tiên phải hắn bắt lại!"

Ngô Dũng vung tay lên, hai tên nhân viên cảnh sát sau lưng lập tức đi lên móc ra còng tay, chuẩn bị đeo lên cho Diệp Thần.

Triệu Đông Lai cau mày, hắn cũng đang cân nhắc có phải là muốn vì Diệp Thần, mà đắc tội Tưởng gia, bút trướng này tính không tốt khẳng định sẽ ảnh hưởng rất nghiêm trọng!

"Để xem ai dám!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, nói xong từ trên thân móc ra một cái huân chương màu vàng, thản nhiên nói:"Thật phiền phức, nhìn xem đây là thứ gì?"

"Đây là cái quỷ gì?"

Ngô Tử Tôn tập trung nhìn vào, chỉ thấy trong tay Diệp Thần là một cái huy chưởng nhỏ có kích thước bằng cái đồng hồ, có hình dạng ngôi sao năm cánh, phía trên còn giống như điêu khắc một thanh lợi kiếm, bên trên lợi kiếm là một đầu Kim Long quấn quanh.

"Diệp Thần, bây giờ cậu lại giở trò hối lộ cũng không thể được!"

Ngô Dũng liếc mắt liền nhìn ra huân chương được chế tạo từ vàng ròng, trong mắt của hắn lóe ra vẻ tham lam, ngoài miệng lại nói:"Người đâu, tịch thu chứng cứ đút lót của hắn lại!"

"Ta nhổ vào!"

Không đợi nhân viên cảnh sát một bên làm ra phản ứng, Diệp Thần trực tiếp mở xì, một mặt hài hước nhìn xem Ngô Dũng, cười lạnh nói:

"Chỉ bằng ông cũng dám tịch thu Huân Chương Long Kiếm của tôi? Để ông nhìn một chút đã đủ để cho mộ tổ ông bốc lên khói xanh!"

"Triệu cục trưởng, ngài cũng nghe được, Diệp Thần không chỉ có đút lót, mà lại nhục mạ nhân viên cảnh sát, hôm nay chính là Thiên Vương lão tử tới, tôi cũng sẽ không để hắn đi!!"

Ngô Dũng tức đến phổi đều muốn nổ, Diệp Thần lại còn nói mộ tổ hắn bốc lên khói xanh, quả thực là không coi ai ra gì!

"Thối đệ đệ, đệ trộm Huân Chương Kim Long Kiếm của sư phó?"

Khi Liễu Nhược Hi thấy rõ ràng huân chương trong tay Diệp Thần, hoảng sợ nói:"Cẩn thận lão nhân gia xuống núi đánh chết đệ!"

"..."

Thối đệ đệ?

Ở đây đều là nam nhân, nghe được Liễu Nhược Hi gọi Diệp Thần như vậy, ánh mắt nhìn về phía nàng cũng thay đổi!

Nhất là Tô Vạn Đạt, hắn thậm chí quên đi đau đớn trên mặt, nghi ngờ nhìn xem Diệp Thần, chẳng lẽ tiểu tử thúi này cho con

gái hắn đội nón xanh?

"Sư tỷ, tỷ hiểu lầm, đây là lão đầu cho đệ!"

Diệp Thần dở khóc dở cười, cái huân chương này đều đã ở trên người hắn nhiều năm, cần phải trộm sao?

Chương 133. Quân đội xuất động (hạ)!

Huân Chương Kim Long Kiếm là quân đội Hoa Hạ ban phát cho Thiên Long Điện, ngoại trừ lão đại quân đội, những người khác không biết hàm nghĩa cùng phân lượng của cái huân chương này!

"Có đúng không?"

Liễu Nhược Hi nghe xong nhẹ nhàng thở ra, nàng biết lợi hại của cái huân chương này, có nó ở đây Ngô Dũng mơ tưởng động đến một cọng tóc gáy của Diệp Thần!

"Diệp Thần, đây rốt cuộc là cái gì?"

Triệu Đông Lai rất hiếu kì cũng rất cảnh giác, hắn tin tưởng Diệp Thần tuyệt không phải lấy ra hối lộ Ngô Dũng.

"Huân Chương Kim Long Kiếm!"

Diệp Thần lườm Ngô Dũng một chút, thản nhiên nói:"Ông tốt nhất mau nhường tôi đi, bằng không tôi cam đoan ông sẽ hối hận!"

"Lại còn như vậy! Cậu dám hù dọa người cảnh sát, hiện tại ta sẽ bắt cậu lại!"Ngô Dũng tức giận không thôi, nói xong để nhân viên cảnh sát trực tiếp còng tay Diệp Thần lại.

"Triệu cục trưởng, làm phiền ngài liên hệ quân đội nơi đó, đem cái này cho bọn họ nhìn!"

"Cái này"

"Bọn họ nhìn, lập tức liền sẽ phái người tới!"

Diệp Thần cũng lười phản kháng, trực tiếp đem Huân Chương Kim Long Kiếm đưa cho Triệu Đông Lai.

Triệu Đông Lai đón nhận huân chương bụng đầy hồ nghi, cứ như vậy giơ ra cái đồ chơi trẻ con còn có thể hù quân đội?

"Triệu cục trưởng, nghe sư đệ tôi a, hôm nay có người muốn xui xẻo!"Liễu Nhược Hi hừ lạnh một tiếng.

"Liễu Nhược Hi, cô bớt nói chuyện giật gân!"

Ngô Dũng xem thường, trước khi đi hắn còn nói với nhân viên cảnh sát:"Trước tiên đem phạm nhân nhốt vào phòng giam, ta ngược lại muốn xem xem ai dám ra mặt nói giúp hắn!"

Giao phó xong những chuyện này, Ngô Dũng quay người rời đi phòng thẩm vấn, hắn muốn về văn phòng gọi điện thoại 'Tranh công' với Tưởng công tử!

"Tiểu Diệp"

Tô Vạn Đạt thấy thế hoảng hốt, vừa rồi hắn bị Ngô Tử Tôn thu thập sợ, lo lắng lại phải chịu nghiêm hình bức cung.

"Chú, chú yên tâm đi, chúng ta rất nhanh sẽ có thể ra ngoài!"

Diệp Thần một mặt nhẹ nhõm, còn cười hì hì cho Liễu Nhược Hi một cái yêu cầu:"Sư tỷ, bụng đệ có chút đói, tỷ mang hai phần đồ ăn cho đệ đi?"

"Chờ đấy, tỷ đi nhà ăn lấy cơm cho!"

"..."

Diệp Thần nghe vậy chỉ có thể cười khổ, Tứ sư tỷ từ nhỏ đã tiết kiệm, không nghĩ tới sau khi lớn lên vẫn là như vậy, rất tỉnh a!

Mà lúc này, Triệu Đông Lai đi vừa về đến văn phòng, gọi một

cuộc điện thoại cho chiến hữu cũ của hắn, Tiêu Nghị, chính ủy khu canh gác thành phố Ninh Châu!

"Lão Tiêu, ông nói đây rốt cuộc là cái gì?"

"Vì cái gì Diệp Thần nói quân đội nhìn thấy nó sẽ phái người tới?"

Triệu Đông Lai đem tạo hình của Huân Chương Kim Long Kiếm miêu tả kỹ càng một phen, tò mò hỏi.

"Một thanh kiếm, trên thân kiếm là một đầu Ngũ Trảo Kim Long, làm bằng vàng"

Tiêu Nghị suy nghĩ thật lâu, đột nhiên, trong đầu hắn hiện ra tên của một tổ chức.

Thiên Long Điện!

Tổ chức này chỉ có người của quân đội mới biết, bọn họ đã tại phương Tây giúp quốc gia hoàn thành rất nhiều nhiệm vụ bí mật, đạt được cao tầng khen thưởng huân chương, mà lại đồn đãi huân chương chính là sự kết hợp giữa một thanh kiếm cùng một đầu Kim Long!

"Lão Tiêu, vẫn còn đó chứ?"Triệu Đông Lai hỏi.

"Đây!"

Tiêu Nghị nói thẳng:"Trần Đông Lai, kẻ trong cục ông khả năng là một đại nhân vật! Ông có thể chụp tấm hình cái huân chương kia cho tôi hay không, bởi vì tôi cũng chưa từng thấy qua, nhất định phải tìm lãnh đạo xác nhận mới được!"

"Tốt, tôi lập tức đi chụp ngay!"Triệu Đông Lai nghe xong tranh thủ thời gian đi chụp tấm ảnh.

"Chờ chút!"

Tiêu Nghị nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

Triệu Đông Lai đứng dậy đốt một điếu thuốc, đi tới đi lui ở văn phòng, có vẻ hơi nôn nóng.

Kỳ thật từ khi hắn phát hiện Diệp Thần có thể tay không tiếp đạn, liền đoán được đối phương khẳng định không phải người bình thường.

Dưới mắt cũng chứng minh phỏng đoán của mình, lai lịch Diệp Thần tựa hồ không nhỏ a!

Qua ước chừng năm phút, điện thoại di động Triệu Đông Lai vang lên, hắn xem xét màn hình vội vàng nhận nghe điện thoại, hỏi:

"Lão Tiêu, thế nào?"

"Chiến hữu cũ!"

Tiêu Nghị thanh âm trở nên hết sức nghiêm túc, hỏi:"Tôi nói thật cho ông biết, đối phương là một đại nhân vật, không phải ông đã làm gì hắn chứ?"

"Không có, lão Tiêu ông cũng đừng hù dọa tôi!"Triệu Đông Lai kìm lòng không được nuốt ngụm nước bọt.

"Hù dọa?"

"Người ở khu canh gác chúng ta đã xuất phát, ông mau đem người thả ra, bằng không hậu quả rất nghiêm trọng!!"

"Cái gì?"

Triệu Đông Lai biết quân đội thật xuất động, lập tức khóc không ra nước mắt, vội vàng nói:"Lão Tiêu, bảo binh của ông trở về đi, đây chính là cái hiểu lầm!"

"Còn có đây rốt cuộc là cái huân chương gì, tại sao tôi cảm giác nó Hổ Phù dùng để điều binh cổ đại vậy!"

"Tôi quản? Chuyện này đã liên quan đến quân đội, tôi muốn quản cũng vượt qua phạm vi quyền lực!"

"Về phần Huân Chương Kim Long Kiếm kia, chỗ ông ai mạo phạm hắn, coi như hắn giết người, quân đội cũng sẽ thay hắn bãi bình hết thảy!"Tiêu Nghị nói thẳng.

"..."

Triệu Đông Lai nghe đến những lời này, trong đầu ông ông một tiếng!

Mặc dù hắn đã nghĩ Diệp Thần rất cường đại, nhưng vẫn là đánh giá thấp người trẻ tuổi này, không nghĩ tới đối phương thế mà ngưu bức như vậy ~!

Càng buồn cười hơn chính là, mấy ngày nay mình còn vẫn nghĩ thu Diệp Thần làm 'Thuộc hạ'.

Chương 134. Quân đội xuất động (trung)!

"Trần Đông Lai, chuyện này nhất định phải giữ bí mật, ngàn vạn không thể truyền ra bên ngoài, miễn cho tự mình gây phiền toái!"Cuối cùng Tiêu Nghị vẫn không quên nhắc nhở.

"Tốt, tạ ơn chiến hữu cũ, hôm nào chúng ta uống chén rượu!"

Triệu Đông Lai cúp điện thoại, lại tiếp tục đốt một điếu thuốc trong phòng làm việc, đồng thời trong đầu cũng đang nghĩ nghĩ.

Đắc tội Diệp Thần chính là cha con Ngô Dũng, mượn cơ hội này diệt trừ 'Con sâu làm rầu nồi canh' trong cục cũng rất tốt!

Mình liền giả bộ như cái gì cũng không biết, chờ lấy Ngô Dũng tự nhảy vào hố đi.

Đúng lúc này, một nữ cảnh sát tiến đến nhắc nhở

"Triệu cục trưởng, ngài còn không đi ăn cơm a, hôm nay trong cục có thêm đồ ăn, có thêm đùi gà lớn a!"

"Suýt nữa quên mất!"

Triệu Đông Lai vỗ trán một cái, Diệp Thần còn không có ăn cơm đi?

Nghĩ đến cái này Triệu Đông Lai đứng người lên, nhanh chóng rời đi văn phòng.

Nữ cảnh sát ngẩn người, nghĩ thầm Triệu cục trưởng cũng quá thèm ăn đi, sợ đi trễ nhà ăn không còn đùi gà sao?

Thật tình không biết, Triệu Đông Lai không có đi nhà ăn, mà là trực tiếp đi phòng giam giữ Diệp Thần, phải hỏi người ta muốn ăn cái gì trước, sau đó mới đi lấy đồ ăn a!

Kết quả, chờ hắn đến phòng giam xem xét, trong nháy mắt trợn tròn mắt!

Chỉ thấy Diệp Thần ngồi trên giường đá xi măng, trong tay cầm một cái đùi gà lớn, ăn đến mức miệng mép dính đầy dầu mỡ!

Mà Tô Vạn Đạt ngồi ở bên cạnh hắn, tựa hồ không có khẩu vị gì, mấy đĩa đồ ăn bày ở trước mặt đều không thèm đụng vào.

"Ba vợ, người không đói bụng a? Nếu không để con ăn hết a?"

Diệp Thần gặm xong đùi gà của mình, lại nhắm ngay đùi gà to lớn trong chén cơm của Tô Vạn Đạt.

"Ai, con ăn đi! Ta không thấy ngon miệng!"

Tô Vạn Đạt thở dài nhìn Diệp Thần một chút, trong lòng tự nhủ vẫn là tuổi trẻ tốt, bị giam tại phòng giam mà vẫn còn có thể ăn ngon như vậy.

"Sư đệ, đệ thích ăn tỷ lại đi nhà ăn lấy thêm mấy cái đùi gà nữa?"Liễu Nhược Hi cũng choáng, đồ ăn trong cục thật ăn ngon như vậy sao?

"Không cần!"

Diệp Thần cầm lấy đùi gà trong chén Tô Vạn Đạt, chỉ chỉ đằng sau Liễu Nhược Hi cười nói:

"Triệu cục trưởng đều tới, đệ nghĩ hẳn là rất nhanh liền có thể đi ra!"

"Triệu cục trưởng?"

Liễu Nhược Hi nhìn lại, Triệu Đông Lai xấu hổ cười một tiếng để cho người ta mở ra cửa phòng giam, nhấc chân đi vào, đem Huân Chương Kim Long Kiếm cung kính đưa trả lại cho Diệp Thần, nói:

"Diệp tiên sinh, chuyện này là cha con Ngô Dũng sai, tôi nhất định sẽ cho cậu một cái bàn giao hài lòng!"

"Phiền phức Triệu cục trưởng!"

Diệp Thần tiếp nhận huân chương, tiện tay đặt ở bên cạnh mép giường.

"..."

Triệu Đông Lai thấy vậy trợn tròn mắt, cái huân chương này thật lợi hại như lão Tiêu nói sao?

Đúng lúc này Ngô Dũng phụ tử vội vàng chạy đến, đi theo phía sau bọn họ còn có hai nhân viên cảnh sát cao to.

"Triệu cục trưởng?"

"Ngô cục, sao ông lại tới đây?"Triệu Đông Lai thấy Ngô Dũng đến lập tức nhăn nhăn lông mày.

Đặc biệt là nhìn thấy nhân viên cảnh sát phía sau hắn, đây là người Ngô Dũng đặc biệt mướn vào, nghe nói trước kia là cái gì đó tán đả vương, đối với việc thẩm vấn người phi thường ổn.

Hiển nhiên, Ngô Dũng là muốn cho Diệp Thần một bài học!

"Tôi không thể tới sao?"

Ngô Dũng cười nửa miệng nói:"Vụ án này Tưởng gia rất chú ý, cũng là tôi phụ trách, Triệu cục trưởng ngài có phải là có ý kiến hay không?"

"Ngô Dũng, ta khuyên ông có chừng có mực, đừng đến cuối cùng lại dời lên tảng đá nện chân của mình!"Triệu Đông Lai hừ lạnh nói.

"Cái này không làm phiền Triệu cục trưởng lo lắng! Tiểu Vũ, Tiểu Văn, mang người đi, chuẩn bị thẩm vấn!"

"Vâng, Ngô cục!"

Hai nhân viên cảnh sát cao to nói xong cũng tiến lên muốn động thủ đối với Diệp Thần.

"Khí lực gia hỏa này rất lớn, A Vũ, còng tay hắn lại!"Ngô Tử Tôn nhìn chằm chằm Diệp Thần độc ác nói.

"..."

Triệu Đông Lai nghe xong không khỏi nhếch miệng lên, hắn chẳng muốn ngăn lại, nếu cha con Ngô Dũng muốn chết vậy cứ để cho chết đi!

Diệp Thần ăn xong một cái đùi gà cuối cùng, tiếp nhận giấy ăn Liễu Nhược Hi đưa tới, một mặt hài hước nhìn xem Ngô Tử Tôn, cười xấu xa nói:

"Ngớ ngẩn, ngươi gọi là vô con cháu (tử tôn) đúng không? Tên ngược lại là rất chuẩn xác, ngươi chắc chắn sẽ không có con cháu!"

"Vương bát đản! Ngươi nói cái gì, có gan nói lại lần nữa!"Ngô Tử Tôn giận tím mặt, vén tay áo lên nghĩ thu thập Diệp Thần ngay tại chỗ để giải hận.

Ngô Dũng cũng tức giận đến lệch mũi, Diệp Thần nói như vậy không phải nói Ngô gia hắn tuyệt hậu sao, hôm nay không chỉnh chết tiểu tử này đều thật xin lỗi tổ tông Ngô gia!

Nhưng vào lúc này một cảnh sát thở hồng hộc chạy vào, thanh âm hấp tấp nói:

"Triệu cục trưởng, Ngô cục, bên ngoài có rất nhiều người của quân đội tới tới!"

"Cái gì?"

Ngô Dũng nghe xong ngẩn người, vô ý thức nói:"Người của quân đội tới nơi này làm gì?"

Chương 135. Quân đội xuất động (thượng)!

"Họ, bọn họ nói muốn tìm một vị tên là Diệp tiên sinh!"Nhân viên cảnh sát nói.

"Cha, đoạn thời gian trước không phải có đưa tin sao?"

"Có chút phần tử phạm tội giả mạo sĩ quan quân đội, nghĩ cách cứu viện đồng bọn bị cục cảnh sát bắt lấy, con thấy không chừng chính là Diệp Thần giở trò quỷ!"Ngô Tử Tôn chỉ vào Diệp Thần nghiến răng nghiến lợi nói.

"Rất có thể!"

Ngô Dũng vừa bị Diệp Thần làm cho tức đến choáng đầu hừ lạnh nói:"Con trai, con dẫn người đi xem một chút! Nếu như là đồng bọn Diệp Thần, bắt hết lại!"

"Đã hiểu!"

Ngô Tử Tôn sướng đến phát rồ, hắn thấy Diệp Thần cùng quân đội không có khả năng có quan hệ, khẳng định là đám giả mạo đến đây cứu viện!

"Triệu cục trưởng, ngài cũng thấy được, loại người Diệp Thần này tội ác tày trời, không nghiêm trị sao được!"Ngô Dũng nói xong đắc ý nhìn về phía Triệu Đông Lai.

"..."

Triệu Đông Lai vụng trộm vui mừng trong lòng, không nghĩ tới Ngô Dũng lại có thể trực tiếp tìm đường chết như vậy, lần này chỉ

sợ là thần tiên cũng cứu không được hắn.

Đang lúc nói chuyện bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó một nam nhân mặc quân trang mặt mũi tràn đầy nghiêm túc đi tới, đi theo phía sau hắn là hai binh sĩ làn da ngăm đen, bên hông cài lấy súng ngắn.

"Dừng lại, các người muốn làm gì?"

Ngô Tử Tôn thấy thế lập tức mở miệng quát lớn.

"Khu canh gác Ninh Châu, đại đội cảnh vệ, đại đội trưởng Trịnh Cương, tôi là tới tiếp Diệp tiên sinh!"

"Còn có, tại sao cảnh sát lại giam giữ Diệp tiên sinh, nhất định phải cho quân đội chúng ta một lời giải thích!"

Nam nhân nói xong từ trên người xuất ra một cái tập màu đổ, đây là chứng nhận sĩ quan của hắn, cho Ngô Tử Tôn nhìn thoáng qua.

"Còn muốn giải thích? Ai biết các người có phải đồng bọn của Diệp Thần, giả mạo quân nhân hay không?"Ngô Tử Tôn nhếch miệng nói.

"Con trai, đừng nói nữa! Để cha gọi điện thoại, con canh chừng phạm nhân!"

Ngô Dũng nhìn thấy chứng nhận sĩ quan cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, lấy điện thoại cầm tay ra đi ra phòng giam, chuẩn bị tự mình đi hỏi thăm.

"Xin chú ý cách dùng từ của mình!"

Trịnh Cương nghe xong sắc mặt lúc này trở nên âm trầm, âm thanh lạnh lùng nói:"Không tin có thể đi tra!"

Nói xong, Trịnh Cương trực tiếp đẩy Ngô Tử Tôn ra, sải bước

đi đến trước mặt Diệp Thần dùng nghi thức chào đón trong quân đội, nói:

"Diệp tiên sinh, tôi nhận được mệnh lệnh, đến mang ngài rời đi cục cảnh sát!"

"Ân, vất vả!"

Diệp Thần không có chút giật mình nào, lấy quan hệ của Thiên Long Điện cùng quân đội, chút chuyện nhỏ này căn bản không đáng kể.

Trịnh Cương nói xong quay đầu nhìn về phía Triệu Đông Lai, nói:"Triệu cục trưởng, làm phiền cục trưởng thả Diệp tiên sinh ra, ta còn trở về phục mệnh!"

"Được, không có vấn đề!"Triệu Đông Lai đương nhiên là một lời đáp ứng.

"Không được!"

Ngô Tử Tôn không cam tâm Diệp Thần cứ như vậy ra ngoài, liền đưa tay ra chặn đường đi của bọn người Trịnh Cương.

"Tránh ra, nếu không cậu sẽ phạm tội gây trở ngại cho hành động quân sự!"Trịnh Cương cau mày nói.

"Hù dọa ai đây!"

Ngô Tử Tôn phách lối đã quen, lại đã kết luận đối phương là quân nhân giả mạo, nên thậm chí còn đưa tay ra đoạt súng ngắn trên người binh sĩ, trong miệng còn không ngừng mắng mỏ:

"Đám giả mạo các ngươi cũng rất tốn kém a, ngay cả súng đồ chơi đều làm như thật!"

"Buồn cười! Bắt lại cho ta!"

Trịnh Cương tức điên lên, hắn tham gia quân ngũ nhiều năm như vậy, vẫn chưa thấy có thấy người dám đoạt súng của quân nhân, đây không phải muốn chết sao?!

Hai binh sĩ cảnh vệ lưng hùm vai gấu sau lưng không nói hai lời, một người trong đó trực tiếp bắt lấy cổ tay Ngô Tử Tôn, dùng sức vặn ngược lại một cái!

Răng rắc!

Xương cổ tay Ngô Tử Tôn trực tiếp bị binh sĩ bẻ gãy, ngay sau đó bên trong phòng giam liền truyền đến tiếng kêu thảm như heo bị làm thịt của hắn!

A Vũ ở bên cạnh muốn giúp đỡ, kết quả lại bị một binh sĩ khác trực tiếp giơ súng nhắm thẳng đầu, cảnh cáo nói:

"Còn dám tiến lên một bước, cản trở hành đông của quân đội, giết bất luận tội!"

"..."

Hai người A Vũ nhìn xem họng súng đen ngòm, nuốt ngụm nước bọt, bởi vì bọn họ đều đã nhìn ra, đây là đồ thật, tuyệt không phải cái gì mà súng đồ chơi như Ngô Tử Tôn nói!

Ngô Dũng đang ở bên ngoài gọi điện thoại, nghe được tiếng kêu thảm thiết của con trai, vội vàng chạy về phòng giam xem xét!

Chỉ thấy Ngô Tử Tôn che lấy cổ tay bị bẻ gãy, đau đến mức lăn lộn trên mặt đất, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu không ngừng ứa ra trên trán hắn!

"Các người"

Ngô Dũng thấy thế đau lòng không thôi, nhưng hắn vừa rồi tại bên ngoài hỏi thăm rõ ràng, Trịnh Cương đúng là người của quân

đội!

Ngay tại lúc hắn hiếu kì quan hệ giữa Diệp Thần cùng quân đội đến cùng là thế nào, liền nghe được tiếng kêu thảm của con trai, kết quả là thấy được một màn trước mắt.

"Thân thủ không tệ a!"

Mặt mũi Diệp Thần tràn đầy thưởng thức nhìn tên lính kia một chút, cười nói:"Tôi còn có việc không rảnh ở đây chơi với các người, Triệu cục trưởng, tôi có thể đi được chưa?"

Chương 136. Bồ Tát phù hộ!

"Đương nhiên có thể!"

Triệu Đông Lai liên tục gật đầu, từ đầu đến cuối trên mặt treo một nụ cười như có như không.

"Ngô cục, ông còn muốn bắt tôi sao?"

"..."

"Nếu không bắt, làm phiền ông mang cho Tưởng gia một câu nói! Thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì đền mạng, để bọn họ tự giải quyết cho tốt đi!"

"Còn ngươi, đi bệnh viện nằm một năm đi, cũng coi là trừng phạt ngươi đánh ta ba vợ của ta!"Diệp Thần nói xong đứng dậy, đi đến trước mặt Ngô Tử Tôn lạnh lùng nói.

"Cái rắm!"

Ngô Tử Tôn tức điên lên, oán hận trừng mắt với Diệp Thần, chịu đựng đau nhức kịch liệt từ trong hàm răng gạt ra một câu mắng người.

Ai ngờ, hắn vừa nói xong liền cứng đờ người!

Ngay sau đó một cỗ mùi hôi thối truyền ra từ hạ bộ Ngô Tử Tôn, trên mặt đất cũng nhiều thêm một bãi chất lỏng màu vàng óng, con hàng này thế mà không biết kiềm chế đại tiểu tiện gì cả!

"Ba vợ, chúng ta đi thôi!"

Diệp Thần nhéo nhéo cái mũi, mặt mũi tràn đầy ghét bỏ rời đi

phòng giam.

Lúc này Tô Vạn Đạt mới từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, Diệp Thần bá đạo để hắn có loại cảm giác xa lạ.

Quân đội vì sao lại giúp Diệp Thần, hắn rốt cuộc là ai?

Đi ra phòng giam, Liễu Nhược Hi theo sau tiến đến bên tai Diệp Thần, cười hì hì hỏi:

"Thối đệ đệ, đệ điểm mấy cái huyệt của Ngô Tử Tôn?"

"Ân, cho hắn một chút giáo huấn nhỏ thôi, ai bảo hắn đám đánh ba vợ đệ!"Diệp Thần gật đầu.

Thời điểm trước đó Ngô Tử Tôn dùng gậy cảnh sát định đánh hắn, Diệp Thần đã trong chớp mắt dùng thủ pháp đặc biệt điểm vào ba cái huyệt vị Khí Hải, Quan Nguyên, Thiên Xu của Ngô Tử Tôn.

Một năm tới tốt nhất Ngô Tử Tôn đừng ra khỏi cửa, bằng không lúc nào cũng có thể đại tiểu tiện không kiềm chế!

"Triệu cục trưởng, hi vọng cục trưởng mau chóng đưa ra ý kiến xử lý, quân đội sẽ còn chú ý việc này!"Trước khi đi Trịnh Cương nhắc nhở.

"Yên tâm, loại người có tốt chất giống Ngô Tử Tôn này, chúng tôi nhất định sẽ kiên quyết thanh trừ ra đội ngũ cảnh sát!"Triệu Đông Lai gật đầu nói.

"Trịnh Đại đội trưởng, cám ơn!"Diệp Thần cười nói.

"Diệp tiên sinh quá khách khí!"

Trịnh Cương cười nhạt một tiếng, đem Diệp Thần kéo đến một bên, nhỏ giọng nói:"Thượng cấp còn có cái nhiệm vụ bí mật giao cho tôi, tư lệnh hi vọng Diệp tiên sinh có thể rút một chút thời gian

đi Chiến Khu phía Nam một chuyến!"

"Đến đó làm gì?"Diệp Thần sững sờ.

"Tôi đây cũng không biết, tôi chỉ là đem tin tức này truyền đạt cho ngài!"

"Tốt a, có rảnh tôi sẽ đi!"

Diệp Thần đáp ứng, mặc dù hắn cảm thấy khả năng cao mình sẽ quên.

Đưa tiễn Diệp Thần cùng Trịnh Cương, Triệu Đông Lai một lần nữa về tới phòng giam, vừa tới gần, một cỗ mùi vô cùng tanh hôi xông vào mũi.

Triệu Đông Lai nhéo nhéo cái mũi, nhíu mày đi vào.

"Triệu cục trưởng, ngài nhẫn tâm nhìn con trai tôi bị người khi dễ sao?"Ngô Dũng thấy Triệu Đông Lai lại trở về, xông tới tức giận chất vấn.

"Con của ông dám đoạt súng của quân nhân, đây không phải đáng đời sao?"

Triệu Đông Lai cười lạnh, nói:"Còn có, Ngô Tử Tôn không thích hợp tiếp tục lưu lại cảnh đội, ngày mai hắn cũng không cần tới!"

"Cái gì!"

Ngô Tử Tôn nghe được mình bị cách chức, mặt mũi tràn đầy không cam tâm.

"Nếu như cậu không phục tùng, ta cũng chỉ có thể đem chuyện cậu đoạt súng báo lên trên, đến lúc đó khả năng cũng không phải đơn giản chỉ là khai trừ!"Triệu Đông Lai lườm Ngô Tử Tôn một chút, nói bổ sung.

"Triệu Đông Lai, có phải là ông đã sớm muốn khai trừ con trai tôi hay không?"Ngô Dũng nghiến răng nghiến lợi nói.

"Ông cứ nói đi?"

Triệu Đông Lai không trả lời thẳng, ý vị thâm trường cười cười quay người rời đi.

"Đồ nham hiểm!"

Ngô Dũng đều tức muốn nổ tung phổi, hắn còn đáp ứng Tương công tử đêm nay sẽ chỉnh chết Diệp Thần!

Kết quả là Diệp Thần không có làm sao, ngược lại con của mình bị xào cá mực

"Cha, người nhất định không thể bỏ qua cho tên họ Diệp!"Ngô Tử Tôn kích động, nói xong thổi phù một tiếng, cái mông lại 'Nôn' một đống đồ vật.

"Con trai, con chớ nói chuyện, xe cứu thương hẳn là sẽ tới ngay lập tức!"

Ngô Dũng cũng là choáng, con trai của hắn đang bình thường tại sao lại không thể kiềm chế đại tiểu tiện?

Gia viên phía Nam thành phố, biệt thự Tô gia.

Lý Hương Cầm nước mắt đầm đìa ngồi ở trên ghế sa lon, cầm trong tay một chuỗi phật châu mười năm đều không có chạm qua, một bên chuyển động phật châu, bên trong miệng không ngừng niệm phật:

"Bồ Tát phù hộ, chồng của con tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì a!"

"Mẹ, mẹ đừng lo lắng, Diệp Thần đã đi khẳng định không có vấn đề!"

Tô Tuyết Di ở một bên ôn nhu an ủi.

Nàng cũng là mới nhận được điện thoại của Lý Hương Cầm gọi về không bao lâu, biết được cha mình bị bắt liền tranh thủ thời gian trở về.

"Cha con cả một đời uất ức, tại sao cảnh sát phải bắt hắn a? Đây không phải khi dễ người thành thật sao?"Lý Hương Cầm mặt mũi tràn đầy lo lắng.

"..."

"Con gái, nếu không con gọi điện thoại cho Diệp Thần đi, tại sao lâu như thế mà một chút tăm hơi cũng không có chứ?"

"Tốt a, để con gọi điện thoại cho hắn!"

Chương 137. Cục Cảnh Sát bắt nhầm người!

Tô Tuyết Di vừa lấy điện thoại di động ra, trong sân liền truyền đến tiếng động cơ ô tô.

"Mẹ, là Diệp Thần trở về!"Tô Tuyết Di hoảng sợ nói.

"Nhanh, nhanh đi mở cửa!"

Lý Hương Cầm nghe xong tranh thủ thời gian đứng dậy, bước nhanh ra cửa.

Cửa phòng mở ra, Diệp Thần cùng Tô Vạn Đạt đi đến.

"Cha!"

"Lão Tô, mặt mũi ông làm sao đây, có phải là người của Cục Cảnh Sát đánh không!"Lý Hương Cầm nhìn thấy trên mặt Tô Vạn Đạt có máu ứ đọng, đau lòng hỏi.

"Không phải, tôi không cẩn thận bị ngã!"

Tô Vạn Đạt biết tính tình lão bà mình, muốn nói là cảnh sát đánh, con cọp cái này khẳng định sẽ đến Cục Cảnh Sát nháo loạn lên!

"Thật?"

"Ân, thời điểm ba vợ lên xe không cẩn thận trượt chân, cho nên đập vào cửa xe!"Diệp Thần cũng ở một bên hỗ trợ 'Nháy mắt' .

Tô Vạn Đạt cảm kích nhìn Diệp Thần một chút, đến cùng đều

là nam nhân, thời khắc mấu chốt đều không cần dặn dò cũng biết nên nói cái gì

"Lão già đáng chết, có mỗi việc đi đứng cũng không xong!"

Lý Hương Cầm nghe xong lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, bất quá ngoài miệng lại không bỏ qua cho Tô Vạn Đạt, nghiêm nghị chất vấn:

"Tại sao cảnh sát phải bắt ông? Tôi thấy đầu phố mới mở một tiệm 'Gội đầu', có phải ông qua đó làm gì để người ta bắt đúng không!"

"Lão bà, em nói như vậy quá oan uổng a!"

Tô Vạn Đạt khóc không ra nước mắt, vẻ mặt cay đắng nói:"Tiền trong nhà đều bị em cầm hết, loại địa phương kia tiêu phí một lần mấy trăm khối, anh nào dám đi a?"

"Tốt! Bao nhiêu tiền một lần ông cũng biết, khẳng định là đi qua, để xem hôm nay tôi thu thập ông như nào!"

Lý Hương Cầm lập tức giương nanh múa vuốt, mở ra bộ dạng muốn ăn thịt người.

"Có mao bệnh!"

Tô Vạn Đạt cũng phát hỏa, mắng một câu rồi tự mình đi vào phòng bếp tìm gì ăn, giữa trưa hắn chưa ăn no, có mỗi cái đùi gà còn bị Diệp Thần ăn mất.

"Cô, nhưng thật ra là Cục Cảnh Sát bắt nhầm người, cháu có thể làm chứng!"Diệp Thần vội vàng nói.

"Nguyên lai là dạng này a!"

Lý Hương Cầm rất tin tưởng Diệp Thần, tỉ mỉ nghĩ lại vẫn cảm thấy chỗ nào đó không đúng, lúc này cả giận nói:"Những cảnh sát

này thật quá đáng, ngày mai cô nhất định phải đi tìm đài truyền hình bóc phốt bọn họ!"

"Cô, Cục Cảnh Sát đã cho nói xin lỗi với chú rồi, cháu thấy chuyện này coi như xong đi!"

"Hừ! Lần này may mắn mà có con rể, nếu không chỉ bằng Tô Vạn Đạt kia cũng sợ là ỉu xìu giống như dưa leo, còn không phải bị khi phụ chết a!"Lý Hương Cầm trở lại phòng khách, trừng mắt nhìn Tô Vạn Đạt đang gặm dưa leo thở phì phò nói.

"..."

Dưa leo ỉu xìu?

Dùng cách này để tả lão công mình cũng không quá phù hợp đi?

Diệp Thần cố nén cười, trong lòng tự nhủ Lý Hương Cầm thật là không cho lão công mình chút mặt mũi nào a!

"Mẹ, mẹ đừng nói nữa!"

Tô Tuyết Di đều nghe không nổi nữa, trước đó lão ba không có trở về đều vừa khóc vừa niệm phật, hiện tại lão ba trở về, nàng lại giống như biến thành người khác.

Tô Vạn Đạt tựa hồ 'Nhẫn nhục chịu đựng' đã quen, vẫn hết sức chuyên chú gặm dưa leo của mình, căn bản không có phản ứng Lý Hương Cầm.

"Nhìn bộ dạng chết đói của ông xem, Cục Cảnh Sát không có cơm nuôi sao?"Lý Hương Cầm thở phì phò hỏi.

"Có, nhưng không thấy ngon miệng!"

"Hừ! Vẫn là ăn quen cơm tôi làm đi, chờ lấy, tôi đi làm sủi cao cho mà ăn!"

Mặc dù ngoài miệng Lý Hương Cầm 'Líu lo không ngừng', nhưng vẫn là đàng hoàng đi phòng bếp làm sủi cảo.

Nói năng chua ngoa, đậu hũ tâm!

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói:"Tiểu Tuyết, em tâm sự cùng ba vợ, lão công ra ngoài gọi điện thoại!"

"Ân!"

Tô Tuyết Di chờ Diệp Thần vừa đi, vội vàng hỏi:"Cha, đến cùng chuyện gì xảy ra, cha có thể nói cho con biết không?"

"Không có chuyện gì, Cục Cảnh Sát thật bắt nhầm người!"

Tô Vạn Đạt gặm một miếng dưa leo, nghĩ nghĩ nghiêm mặt nói:"Bất quá về lão công của con, Tiểu Tuyết, con nhớ kỹ, Diệp Thần cũng không phải người bình thường! Về sau con cũng đừng giống mẹ con mà đối xử với hắn như thế!"

"..."

Bên ngoài biệt thự, Diệp Thần trở lại trên xe lấy điện thoại di động ra bấm một số điện thoại.

"Điện chủ, có gì phân phó?"

Điện thoại kết nối, điện thoại đầu kia truyền đến thanh âm của một nam nhân.

"Ảnh Tử, Kim gia thế nào?"

"Kim gia?"

Ảnh Tử cười xấu xa nói:"Tôi nghĩ Kim gia hiện tại đã loạn thành một đống đi!"

"Ngọa tào, cậu làm gì với bọn họ?"Diệp Thần sững sờ.

"Cũng không có gì, chỉ là làm chút tay chân trên xe Kim Dạ Vũ mà thôi, hắc hắc!"

"Làm tốt!!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, hài lòng nói:"Cậu thuận tiện giúp ta tra một chút, đại nhân vật hai ngày tới Tưởng gia muốn mở tiệc chiêu đãi là ai, sau khi tra được lập tức nói cho ta!"

"Đã hiểu!"

Hai người đơn giản trao đổi vài câu, Diệp Thần cúp điện thoại một lần nữa về tới biệt thự.

Cùng lúc đó, tại khoa chỉnh hình bệnh viện thành phố Ninh Châu, phòng bệnh săn sóc đặc biệt.

"A, đau chết ta!"

Kim Dạ Vũ nằm trên giường bệnh thống khổ kêu thảm!

Chương 138. Kim Dạ Vũ tại nạn xe!

Hai cái chân nhỏ của hắn máu me đầm đìa, xương cốt trắng hếu như lợi kiếm xuyên thấu da thịt lòi ra bên ngoài, trên mặt cũng đầy là máu tươi, toàn bộ đầu sưng như đầu heo, các nơi trên người đều có vết thương, nhìn vô cùng đau đớn!

Hai nữ y tá đang thanh lý trừ độc giúp miệng vết thương của hắn, vợ chồng Kim Sơn bên cạnh nhìn thấy con của mình biến thành dạng này, sau khi đau lòng xong liền đem tất cả tức giận vung đến trên đầu bác sĩ!

"Các người đang làm gì đây, đến cùng chân của con trai tôi có thể chữa khỏi hay không, vì cái gì còn không có nối xuống cho hắn xong!"

Kim Sơn đỏ mắt, trừng mắt gầm thét lên với chủ nhiệm khoa chỉnh hình.

"Kim tổng, thương thế của công tử quá nặng a! Chúng tôi chỉ có thể giúp hắn làm xử lý đơn giản một chút thôi!"

"Mà lại, tôi đề nghị các người vẫn là mau chóng chuyển viện, bằng không dây dưa lâu sẽ bị lây nhiễm, có thể muốn cắt!"Chủ nhiệm khoa chỉnh hình nói thẳng.

"Cái gì? Cắt?"

Kim Dạ Vũ nghe xong sợ tè ra quần, vẻ mặt cầu xin hét lớn:"Không muốn a, con không muốn cắt! Cha mẹ, các người nhanh cứu con a!"

"Con trai, đừng sợ!"

"Tôi mặc kệ, các người nhất định phải trị tốt cho con trai tôi, bằng không các người liền chuẩn bị giống con trai tôi đi!"Thái Oánh, lão bà của Kim Sơn nghe xong con trai muốn cắt, tức giận chỉ thẳng vào cái mũi của chủ nhiệm khoa chỉnh hình uy hiếp nói.

"Thái phu nhân, tôi, tôi xác thực bất lực a!"

Chủ nhiệm khoa chỉnh hình khóc không ra nước mắt, nếu đổi lại bệnh nhân phổ thông hắn đã sớm xoay người rời đi, nhưng người nhà họ Kim hắn không dám chọc, cũng không thể trêu vào!

Đúng lúc này cửa phòng bệnh bị người đẩy ra, viện trưởng La Lượng cùng lão gia tử Kim gia Kim Khải Niên cũng đi tiến đến.

"La viện trưởng!"

Chủ nhiệm khoa chỉnh hình phảng phất gặp được cứu tinh, vội vàng tiến lên vẻ mặt cay đắng nói:"Kim thiếu bị thương thành dạng này, khoa cấp cứu đưa đến đây cũng vô dụng a!"

"Làm sao lại bị thương nặng như vậy?"

La Lượng cũng là bị Kim Khải Niên kéo tới, chờ hắn nhìn thấy Kim Dạ Vũ thương thế, cũng không khỏi đến nhíu chặt lông mày.

"Tiểu tử thúi này lái xe quá nhanh, xảy ra tai nạn xe cộ!"

Kim Khải Niên phẫn nộ trừng mắt Kim Dạ Vũ một chút, vừa đau lòng vừa uất ức nói:"Đã bảo lái chậm thôi, không chịu nghe, hiện tại thành dạng này!"

"Gia gia, cháu không có tăng tốc độ!"

Kim Dạ Vũ nghe xong chịu đựng đau nhức kịch liệt nói:"Là phanh xe của cháu bị người động tay động chân, cháu thật không có tăng tốc độ a!"

"Cái gì?"

Đám người nghe xong đều sợ ngây người, có người động tay chân với xe thể thao của Kim Dạ Vũ?

"Kim Sơn, lập tức gọi điện thoại cho công ty bảo hiểm, hỏi bọn họ đến cùng xảy ra chuyện gì!"Kim Khải Niên tràn đầy lửa giận, lại có thể có người dám ra tay với cháu trai hắn, quả thực tâm hắn đáng chết!

Kim Sơn không nói hai lời lập tức bấm điện thoại công ty bảo hiểm, đạt được kết quả kiểm tra, đúng là phanh xe bị người cắt đứt!

"Vương bát đản! Là ai muốn hại con trai của ta, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn!"Thái Oánh nổi giận mắng.

"Tra!"

Kim Khải Niên biết được chân tướng sự tình, tức giận đến cơ bắp trên mặt già đều phát run.

"Cha, hiện tại quan trọng vẫn là phải bảo trụ hai chân của Tiểu Vũ a!"

"Vừa rồi bác sĩ nói có thể sẽ phải cắt!"Mặc dù Kim Sơn tức giận, nhưng còn có một tia lý trí.

"La viện trưởng, mời thầy thuốc giỏi nhất bệnh viện các người đến đây, nếu ai có thể trị hết chân cho cháu trai của ta, muốn cái gì ta đều cho hắn!!"Kim Khải Niên quay đầu nói với La Lượng.

"Bệnh viện chúng tôi chỉ sợ không ai có thể trị hết Kim thiếu!"

La Lượng nhìn về phía chủ nhiệm khoa chỉnh hình, thủ pháp nối xương thầy thuốc giỏi nhất chính là chủ nhiệm khoa chỉnh hình.

"Chẳng phải chỉ là gãy mấy cái xương sao, làm sao lại không thể nối được!"

Thái Oánh nóng lòng như lửa đốt, nổi giận đùng đùng chất vấn.

"Kim thiếu tổn thương quá nặng, không chỉ là đơn giản nối xương là xong!"

La Lượng nghĩ nghĩ, cuối cùng chỉ có thể thở dài nói:"Có lẽ bác sĩ tỉnh thành có biện pháp trị, nếu không kết nối video chuyên gia khoa chỉnh hình ở tỉnh thành?"

"Tốt! La viện trưởng, nhanh lên!"

"Con trai, con nhịn thêm, chuyên gia tỉnh thành lập tức xem bệnh cho con!"Thái Oánh đau lòng nhìn con mình an ủi.

"Gần đây cũng không biết có phải là trúng tà, luôn có chuyện xui xẻo tìm tới cửa!"

Kim Dạ Vũ phàn nàn một câu, lại nhắc nhở Kim Khải Niên cùng Kim Sơn.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, lập tức ăn ý đi ra phòng bệnh, đi tới cuối hành lang.

"Cha, người có cảm giác chuyện gần đây hay xảy ra với Kim gia, rất giống chuyện phát sinh với Diệp gia hai mươi năm trước không"Kim Sơn dựa người vào cửa sổ, hai tay hơi run rẩy đốt lên một điếu thuốc lá.

Sắc mặt Kim Khải Niên cũng nghiêm túc, trầm ngâm một lát sau đó cau mày nói:

"Năm đó bên đem Diệp gia diệt môn chính là Tưởng gia cùng Hứa gia, Kim gia chúng ta chỉ là phối hợp mà thôi!"

"Nếu như là người Diệp gia báo thù, hẳn hẳn là tìm hai nhà này trước a!"

"Vậy cũng thật trùng hợp đi!"Kim Sơn nghe xong lập tức lắc đầu nói:"Trước khi Diệp gia bị diệt, chúng ta cũng phái người giết hết gia súc Diệp gia, đốt nhà Diệp gia, còn an bài cùng một chỗ tai nạn xe cộ, làm sao lại khéo như vậy?"

"..."

Chương 139. Bệnh nhân tai nạn xe cộ!

Kim Khải Niên nghe xong lập tức rơi vào trong trầm tư.

Những chuyện này xác thực thật trùng hợp, giống như là sớm an bài.

Đầu tiên là chó của Kim Dạ Vũ bị giết, ngay sau đó Kim gia bốc cháy, cuối cùng là Kim Dạ Vũ xảy ra tai nạn xe cộ, đây hết thảy còn có thể dùng trùng hợp để giải thích sao?

Ngay tại lúc hai cha con đang bàn bạc, Thái Oánh hô:

"Cha, lão công, mau tới đây đi!"

"Chuyện gì xảy ra?"

"Kết nối được với chuyên gia tỉnh thành rồi, các người mau tới nghe một chút a!"

Kim Sơn nghe xong vội vàng ném đi thuốc lá trong tay, nhanh chân chạy về phòng bệnh.

Hiện đại bệnh viện không chỉ có thể kết nối video liên tuyến xem xét thương thế bệnh nhân, thậm chí có bệnh viện còn có thể làm giải phẫu từ xa, mà hết thảy điều này đều quy cho công lao của khoa học kỹ thuật.

Chờ cha con Kim Sơn chạy về phòng bệnh, La Lượng bắt đầu khống chế camera, đem tổn thương của Kim Dạ Vũ bày hiện ra.

Thông qua màn hình, Kim Sơn cũng có thể nhìn thấy bên kia

màn hình ngồi mấy bác sĩ áo trắng, đang cẩn thận quan sát đến bệnh tình người bị thương.

Ước chừng qua mười phút, bác sĩ dẫn đầu khoa chỉnh hình bên kia thở dài nói

"La viện trưởng, thật sự là thật có lỗi, thương thế bệnh nhân quá nghiêm trọng!"

"Ý kiến tổng hợp của chúng ta là, mau chóng cắt!"

"Cái gì, vẫn là phải cắt?"

Kim Dạ Vũ nghe xong kém chút sợ quá phát khóc, hắn mới hai mươi mấy tuổi, chẳng lẽ nửa đời sau phải ngồi xe lăn vượt qua sao?

"Ta không muốn cắt, ta không muốn cắt! Đám bác sĩ cứt chó các người, đi chết đi!"Kim Dạ Vũ điên lên, ngay cả chuyên gia tỉnh thành cũng bị chửi mắng.

"Không sai! Các người đều là một đám lang băm, đều là phế vật!"Thái Oánh đau lòng con trai, cũng giúp đỡ hắn cùng một chỗ 'Thảo phạt' đối phương.

"Hừ! La viện trưởng, về sau gặp phải người có bệnh cũng đừng tìm chúng ta!"

Đối phương coi như có tố chất, nói xong trực tiếp dập máy video.

"..."

La Lượng tức điên lên, sớm biết mẹ con Kim Dạ Vũ biết mắng người như vậy, hắn đã không đánh cái chủ ý nào, kết quả là hắn thành người 'Cõng nồi'.

"La viện trưởng, xin viện trưởng nghĩ biện pháp chữa khỏi

chân của cháu trai ta, bao nhiêu tiền cũng không đáng kể!"Kim Khải Niên trầm giọng nói.

"Kim lão, không phải tôi không trị, mà là tổn thương Kim thiếu xác thực quá khó giải quyết!"

"Chẳng lẽ liền không có biện pháp nào sao?"Kim Sơn cắn răng nói.

"Cái này"

La Lượng nhíu nhíu mày, đột nhiên, trong đầu hắn toát ra một người thân ảnh, không biết vị kia được hay không đâu?

"La viện trưởng, có phải viện trưởng có biện pháp hay không? Cứ việc nói, có khó khăn Kim gia ta nhất định giúp viện trưởng giải quyết!"Kim Sơn sốt ruột, thấy La Lượng do dự vội vàng nói.

"Có người có lẽ có thể cứu Kim thiếu, nhưng hắn có nguyện ý xuất thủ hay không, tôi cũng không có nắm chắc!"

La Lượng cười khổ, mặc dù lần trước Diệp Thần đáp ứng hắn làm cố vấn bệnh viện, nhưng vị này một lần đều chưa từng tới

"Lẽ nào lại như vậy! Là ai, ta phái người đi buộc hắn đến!"Kim Sơn cả giận nói.

"Kim tổng, nếu ngài làm như vậy, đoán chừng Kim thiếu cũng chỉ có thể cắt!"La Lượng nghe xong cảnh cáo nói.

"Như vậy đi, chỉ cần La viện trưởng đem vị cao nhân nào mời đến, muốn bao nhiêu tiền Kim gia chúng ta đều cho!"Kim Khải Niên trầm giọng nói.

"Tốt a, tôi thử một chút!"

La Lượng gật gật đầu, lấy điện thoại di động ra trực tiếp gọi ra ngoài

Gia viên phía Nam thành phố, biệt thự Tô gia.

Buổi chiều Diệp Thần cũng không có đi đâu, giúp đỡ Lý Hương Cầm nấu ăn tại phòng bếp đến trưa, giết gà thịt cá loay hoay quên cả trời đất.

"Con rể, con quá lợi hại! Xương con cá này con róc kiểu gì vậy?"

"Oa! Con rể, con khắc hoa quá tuyệt!"

"…"

Trong phòng bếp không ngừng truyền ra tiếng kinh hô của Lý Hương Cầm.

Tô Vạn Đạt ngồi ở phòng khách liếc qua Tô Tuyết Di ngồi bên cạnh, thở dài nói:"Con gái, cha đề nghị con vẫn nên học nấu nướng đi, muốn giữ vững một nam nhân, trước phải giữ được dạ dày của hắn!"

"Cha, quan niệm người quá cổ hủ rồi!"

Tô Tuyết Di đang xem phim truyền hình, nghe được Tô Vạn Đạt thình lình nói ra những lời này, lập tức không còn tâm tư xem ti vi.

"Con đừng coi thường, tuy thời đại phát triển nhưng con người vẫn phải ăn cơm a!"

"Không để ý tới cha nữa!"

Tô Tuyết Di hờn dỗi một tiếng, quay lưng đi lặng lẽ cầm điện thoại lên, tìm tòi một chút tin tức liên quan đến nấu nướng.

Diệp Thần vừa rửa rau xong, điện thoại liền vang lên.

"Alo, ai?"Diệp Thần lau sạch sẽ tay, kết nối điện thoại.

"Diệp tiên sinh, tôi là La Lượng của bệnh viện nhân dân a!"

"A, xin chào La viện trưởng!"

"Là như vậy, bệnh viện có một người bệnh tai nạn xe cộ thương thế nghiêm trọng, chúng ta đều không có cách nào, hi vọng Diệp tiên sinh có thể rút chút thời gian sang đây xem xét!"La Lượng mười phần khách khí nói.

"Lão già"

Diệp Thần lời còn kịp mở miệng, liền nghe được đầu bên kia điện thoại truyền tới âm thanh kêu gào của một phụ nữ:"Lão nói cho hắn biết người bị thương là thiếu gia Kim gia, nếu như Tiểu Vũ muốn cắt, lão nương cũng sẽ cắt đứt chân chó của hắn!"

"..."

Chương 140. Véo lỗ tai!

La Lượng nghe xong bị dọa sợ vội vàng bịt kín loa điện thoại, nhưng những lời này vẫn là bị Diệp Thần nghe được.

"Ha ha, là người nhà họ Kim sao?"Diệp Thần cười lạnh.

"Cái này, Diệp tiên sinh, thực sự thật có lỗi, tôi"La Lượng cũng không biết làm như thế nào giải thích.

"Không cần giải thích La viện trưởng, hiện tại tôi sẽ đến!"

Diệp Thần cười lạnh, báo thù đếm ngược, Kim gia đứng mũi chịu sào!

"Diệp tiên sinh, rất đa tạ cậu, vậy tôi lập tức sắp xếp người tới đón cậu đi?"

"Không cần, chính tôi lái xe tới là được!"

Nói xong Diệp Thần trực tiếp cúp điện thoại, quay đầu vừa định nói cho Lý Hương Cầm mình muốn rời khỏi, ai ngờ Lý Hương Cầm lại mở miệng trước:

"Diệp Thần, con nói La viện trưởng ở trường học nào?"

"Không phải trường học, là viện trưởng bệnh viện nhân dân! Có bệnh nhân muốn để cháu đi qua nhìn một chút, cô cứ ăn cơm trước đi, cũng đừng để ý nhiều!"Diệp Thần cười nói.

"Viện trưởng bệnh viện?"

Lý Hương Cầm khẽ đảo mắt, mỉm cười mà hỏi thăm:"Con rể, vậy con đi sớm về sớm a, mẹ để dành đồ ăn cho con! Đúng rồi, con

cùng viện trưởng nói một tiếng thôi, lần sau đi bệnh viện có thể giảm giá cho chúng ta hay không?"

"..."

Đi bệnh viện đòi giảm giá?

Diệp Thần không phản bác được, trong lòng tự nhủ bà nghĩ đây là dạo phố sao, nhìn trúng một bộ y phục còn muốn nhân viên cửa hàng giảm giái?

"Tiểu Tuyết, chú, cháu đi ra ngoài trước một chuyến, tối nay trở về!"

"Đi đâu vậy a?"

"Bệnh viện!"

Diệp Thần cũng không giải thích nhiều, nói xong bước nhanh rời đi biệt thự.

"Mẹ, Diệp Thần đi bệnh viện làm gì?"Tô Tuyết Di chưa kịp hỏi Diệp Thần, chỉ thấy Lý Hương Cầm từ phòng bếp ra đành phải hỏi nàng.

"Cô nàng ngốc! Lão công con là thần y, đi bệnh viện đương nhiên là để cứu người!"

Bây giờ Lý Hương Cầm nhìn Diệp Thần như là mẹ vợ nhìn con rể, càng xem càng thích, lại nhìn thấy Tô Vạn Đạt ngồi ở trên ghế sa lon móc chân, lập tức sầm mặt lại, quát lớn:

"Tô Vạn Đạt, ông cứ như lão tướng ngồi đấy chờ ăn cơm vậy, đi vào giúp tôi đi!"

"Được rồi!"

Tô Vạn Đạt thu hồi tay móc chân, đặt ở cái dưới đáy mũi ngửi

ngửi, lộ ra một bộ mặt thoải mái.

"Buồn nôn chết! Con gái, con cũng đừng để cho Diệp Thần học cha con, những nam nhân này đều có sở thích giống nhau a!"Mặt mũi Lý Hương Cầm tràn đầy ghét bỏ nói.

"..."

Tô Tuyết Di đồng tình nhìn lão ba một chút, nghe nói ở Tứ Xuyên có loại nam nhân gọi 'Véo lỗ tai' , hiển nhiên lão ba chính là như vậy. (Véo lỗ tai = Đàn ông sợ vợ)

Giờ phút này, người nhà họ Kim đang lo lắng chờ đợi.

"La viện trưởng, cái tên họ Diệp kia làm sao còn chưa tới, làm trễ nải thương thế của con trai tôi, người nào chịu trách nhiệm?"Kim Sơn giận tím mặt.

"Kim tổng, lại kiên nhẫn chờ chút đi!"

La Lượng rất im lặng, trong lòng tự nhủ người ta cũng không phải Tôn Ngộ Không, bổ nhào cái liền có thể tới a.

"Mẹ, con đau quá a!"

Lúc này, Kim Dạ Vũ ở trên giường bệnh lại kêu rên lên, Thái Oánh thấy thế đau lòng không thôi, vội vàng để bác sĩ tiếp tục tiêm vào thuốc giảm đau cho con trai nàng.

"Cái này, Thái phu nhân, thuốc giảm đau không thể tiêm vào một cách tấp nập như thế!"

"Bớt nói nhảm! Nếu không tôi để cho người ta đánh gãy chân của ông, rồi không tiêm thuốc giảm đau vào ông chịu nổi hay không!"Thái Oánh căm tức quát lên đối với chủ nhiệm khoa chỉnh hình.

"..."

Chủ nhiệm khoa chỉnh hình im lặng, ngay tại lúc hắn chuẩn bị để cho thủ hạ tiếp tục tiêm thuốc giảm đau cho Kim Dạ Vũ, cửa phòng bị người đẩy ra, ngay sau đó một thân ảnh xuất hiện ở trước mắt mọi người.

"Diệp tiên sinh, cậu tới rồi!"

La Lượng thấy thế vội vàng tiến lên nghênh đón, nói thật hắn cũng chịu nối Kim gia cố tình gây sự.

"La viện trưởng, xin chào!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, sau đó quét mắt đám người một chút, cuối cùng đem ánh mắt dừng lại tại trên người Kim Dạ Vũ trên giường bệnh.

Kim Dạ Vũ cũng nhìn thấy Diệp Thần, hắn đầu tiên là sững sờ, lập tức hoảng sợ nói:

"Ngọa tào! Thế nào lại là ngươi?"

"Làm sao không thể là tôi?"

Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Kim Dạ Vũ, khóe miệng lộ ra một đường cong quỷ dị.

"Con trai, con biết người này?"

Thái Oánh cũng là sững sờ, nguyên bản nàng còn muốn hỏi La Lượng có phải là sai lầm, mời thầy thuốc còn trẻ như vậy xem bệnh cho con trai nàng, không nghĩ tới con trai lại biết hắn!

"Hắn chính là Diệp Thần!"

Kim Dạ Vũ hận đến nghiến răng nghiến lợi, thậm chí ngay cả tổn thương trên đùi đều không có đau như vậy, có thể thấy được hắn hận Diệp Thần như thế nào!

"Cái gì, cậu chính là Diệp Thần?"

Người nhà họ Kim nghe xong tất cả đều nhăn nhăn lông mày, bọn họ đã sớm biết người thanh niên tên Diệp Thần này, không nghĩ tới hôm nay tại gặp được!

"Tiểu tử, cậu tới nơi này làm gì?"Mặt mũi Kim Sơn tràn đầy cảnh giác nhìn xem Diệp Thần.

Diệp Thần không có trả lời Kim Sơn, mà là chỉ vào hai chân đẫm máu của Kim Dạ Vũ, thản nhiên nói

"Bị thương không nhẹ a, bệnh viện đề nghị cắt đi, khó trách muốn gọi tôi đến đây!"

"Cậu, cậu có thể trị hết cháu của ta?"

Kim Khải Niên là lão hồ ly, nghe được Diệp Thần nói như vậy vội vàng hỏi.

Chương 141. Sư phụ của tôi gọi là Diệp Thần!

"Không sai! Tôi quả thật có thể chữa khỏi cho hắn!"

Diệp Thần gật gật đầu, bất quá lập tức lại đổi lời, thản nhiên nói:"Bất quá tại sao tôi phải giúp hắn chứ?"

"Cha, tiểu tử này là đến trêu ngươi chúng ta!"Thái Oánh chỉ vào Diệp Thần, tức giận nói:"Tiểu tử ngươi đừng phách lối, chờ chân của con trai của bà tốt đẹp, xem bà thu thập tiểu tử ngươi như thế nào!"

"Chân của con trai bà không tốt đẹp được!"Diệp Thần cười lạnh.

"Họ Diệp, đừng tưởng rằng Ninh Thành chỉ một mình cậu là Trung y biết nối xương!"

Kim Sơn nổi nóng nói:"Hiện tại ta đã mời Tôn thần y tới, để cậu trị ta vẫn chưa yên tâm đâu!"

"Ông muốn tìm Tôn Trường Sinh?"

Diệp Thần một mặt hài hước nhìn xem Kim Sơn:"Hắn sẽ không tới, mà lại lão Tôn cũng không am hiểu nối xương!"

Kim Sơn tự nhiên không tin, hắn lấy điện thoại cầm tay ra quả quyết liên hệ Tôn Trường Sinh, chỉ chốc lát điện thoại liền tiếp thông.

"Tôn thần y, ngài nhất định phải giúp con trai tôi, chỉ cần ngài có thể trị hết cho hắn tôi nhất định sẽ cảm tạ!"Kim Sơn nói.

"Nối xương?"

Tôn Trường Sinh nghe xong làm khó, bất quá hắn trong đầu lập tức hiện ra thân ảnh một người, thế là nói:"Kim tổng, tổn thương của con trai của ngài quá nặng đi, mà lại nối xương cũng không phải là am hiểu của tôi!"

"Không bằng để tôi giới thiệu sư phụ của mình cho ngài đi! Thuật nối xương của hắn kinh động như gặp tiên nhân, nhất định có thể trị hết cho Kim thiếu!"

"Vậy thì tốt quá!"

Kim Sơn nghe xong mừng rỡ, có thể làm sư phụ Tôn thần y, chắc hẳn khẳng định là một quốc y thánh thủ!

"Sư phụ tôi gọi là Diệp Thần, điện thoại của hắn là…"

"…"

Kim Sơn nghe được cái tên 'Diệp Thần' này, cả người như bị sét đánh, nửa ngày không có lấy lại tinh thần.

"Kim tổng, ngài vẫn còn ở đó chứ?"Tôn Trường Sinh hỏi đầu bên kia điện thoại.

"Tại! Tạ ơn Tôn thần y, tôi sẽ liên hệ với sư phụ ngài!"Kim Sơn do dự một chút, sau khi cúp điện thoại liền dựa theo dãy số Tôn Trường Sinh nói gọi tới.

Trong phòng bệnh lập tức truyền đến một âm thanh tiếng chuông điện thoại.

"Thật, thật là cậu?"Mặt mũi Kim Sơn tràn đầy chấn kinh nhìn xem Diệp Thần.

"Lão Tôn này, sao có thể đem điện thoại của sư phụ mình tùy tiện cho người khác a?"Diệp Thần nhếch miệng.

Kim Sơn cúp điện thoại, sắc mặt cực kỳ khó coi, đúng lúc này Kim Dạ Vũ lần nữa phát ra tiếng kêu thảm như heo bị làm thịt!

"Đau quá a, cha, nhanh để họ Diệp nối xương cho con đi!"

Kim Dạ Vũ đau đến không muốn sống, hắn nghe Bạch Ngọc Thần nói qua Diệp Thần là bác sĩ, dưới tình thế cấp bách cũng không đoái hoài tới nhiều như vậy.

"Cái này"

"Nửa giờ nữa, nếu như xương chân của hắn còn không nối liền, coi như thần tiên tới cũng không có biện pháp!"Diệp Thần chỉ chỉ Kim Dạ Vũ thản nhiên nói.

"Cái gì!"

Kim Khải Niên nghe xong dọa sợ, quay đầu nhìn về phía La Lượng.

La Lượng gật gật đầu, thở dài nói:"Kim lão, đấy là Diệp tiên sinh còn có thể kéo dài nửa giờ, nếu như đổi thành chúng tôi, thậm chí là chuyên gia khoa chỉnh hình trong tỉnh. Cũng sớm đề nghị cắt!"

"Diệp Thần, chỉ cần cậu trị tốt cho con trai ta, cậu muốn cái gì ta cũng cho cậu!"

Kim Sơn sốt ruột, hắn chỉ có một đứa con trai độc nhất, đương nhiên không muốn cứ như vậy nhìn Kim Dạ Vũ biến thành tàn phế.

"Không sai!"

Kim Khải Niên cũng gật đầu tỏ thái độ nói:"Chỉ cần cậu có thể trị hết cháu trai của ta, về sau tại Ninh Châu cậu chính là bằng hữu của Kim gia ta, ta bảo đảm cậu vinh hoa phú quý!"

"Thật cái gì đều có thể cho tôi?"

"Kim Sơn ta chưa từng nuốt lời!"

"Vậy tốt, nếu như tôi nói muốn mạng của ông thì sao?"Diệp Thần cười lạnh.

"..."

Mấy người La Lượng ở một bên nghe nói như thế dọa sợ, nhao nhao mở to hai mắt nhìn nhìn về phía Diệp Thần, nghĩ thầm người anh em này không có say rượu chứ, làm sao dám nói đùa kiểu này cùng người nhà họ Kim?

"Diệp Thần, cậu vừa nói cái gì?"

Kim Sơn cắn răng, cả giận nói:"Trước đó cậu đả thương bảo tiêu Kim gia ta, cướp nữ nhân của con gái ta, những điều này ta có thể không so đo, nhưng cậu cũng đừng được một tấc tiến thêm một thước!"

"Nhưng tôi lại muốn được một tấc tiến lên một thước?"

Diệp Thần quét đám người một chút, nói với La Lượng:"La viện trưởng, làm phiền các người đi ra ngoài trước một chút, tôi có bút trướng muốn tính toán cùng người nhà họ Kim!"

"Cái này"

"La Lượng, ra ngoài đi!"

Khiến người ngoài ý chính là Kim Khải Niên thế mà mở miệng.

La Lượng do dự một chút, cắn răng đi đến bên người Diệp Thần, nhỏ giọng nói:"Diệp tiên sinh, cậu tuyệt đối đừng xúc động, bằng không xảy ra chuyện tôi không có cách nào bàn giao a!"

"Yên tâm, sẽ không xảy ra chuyện!"Diệp Thần gật đầu.

Đạt được câu trả lời khẳng định chắc chắn của Diệp Thần, lúc này La Lượng mới cẩn thận mỗi bước đi rời đi phòng bệnh.

Bành!

La Lượng vừa ra cửa, cửa phòng liền bị người nặng nề đóng lại!

"Viện trưởng, chúng ta có cần gọi bảo an tới không?"Chủ nhiệm khoa chỉnh hình hỏi.

"Cứ nhìn đi đã!"

La Lượng cau mày, hắn thực sự không nghĩ ra Diệp Thần cùng Kim gia còn có cái ân oán gì?

Trong phòng bệnh, tất cả mọi người đem ánh mắt khóa chặt tại trên người Diệp Thần.

"Diệp Thần, nếu như lão phu không có đoán sai, cậu chính là đứa bé may mắn sống sót hai mươi năm trước của Diệp gia đi?"Kim Khải Niên thở dài, đôi mắt già nua vẩn đục nhìn chằm chằm Diệp Thần hỏi.

Chương 142. Kim Khải Niên giải thích!

"Cái gì?"

Bọn người Kim Sơn nghe xong sợ ngây người, duy chỉ có Kim Dạ Vũ một mặt mộng bức, hai mươi năm trước gia gia đã nhận biết Diệp Thần?

Không chờ hắn nghĩ rõ ràng, một cỗ đau nhức kịch liệt lần nữa đánh tới, đau đến khiến hắn hét to!

"Ồn ào!"

Diệp Thần cong ngón búng ra, một đạo kình khí bắn ra, một giây sau Kim Dạ Vũ liền không có tiếng vang.

"Con trai!"

Thái Oánh thấy thế hét lên một tiếng, nhào tới trên người Kim Dạ Vũ, nhưng vô luận nàng có kêu to như thế nào, Kim Dạ Vũ đều không có đáp lại.

"Vương bát đản, ngươi giết con trai ta?"Kim Sơn thấy thế trong nháy mắt nổi giận, hai mắt đỏ tươi trừng lên với Diệp Thần.

"Yên tâm, hắn không có việc gì, tôi chỉ để hắn ngủ mấy phút thôi!"Diệp Thần một mặt bình tĩnh.

"Đáng chết! Lão Kim, gọi người tới chơi chết tiểu tử này, tôi muốn hắn chết"

Thái Oánh cuồng loạn gầm rú lên, chỉ tiếc nàng còn chưa nói

hết lời, Diệp Thần lần nữa giương một tay lên, một đạo kình khí mắt thường không thể thấy trực tiếp bắn vào trong cơ thể nàng.

Bịch!

Thái Oánh mới vừa rồi còn đang kêu gào, trong nháy mắt ngất đi, ngã trên mặt đất không có tri giác.

"Lão bà!"

Kim Sơn thấy thế vừa sợ vừa giận, tranh thủ thời gian chạy tới đem ngón tay đặt ở dưới đáy mũi Thái Oánh, còn may vẫn có hô hấp!

Mặc dù Diệp Thần liên tiếp xuất thủ, nhưng cái này cũng triệt để trấn trụ cha con Kim gia, Kim Khải Niên cùng Kim Sơn hai mặt nhìn nhau, không nghĩ tới hậu nhân Diệp gia lợi hại như vậy!

"Diệp Thần, cậu không nên vọng động!"

Kim Khải Niên sợ Diệp Thần thật động sát tâm, vội vàng nói:"Chuyện năm đó, Kim gia ta cũng không phải là chủ mưu, cậu có thể nghe ta giải thích được hay không?"

"Thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì đền mạng!"

"Bất quá nếu lão đã muốn giải thích, tôi cũng muốn nghe một chút Kim gia của lão có lời giải thích gì!"

Thanh âm Diệp Thần băng lãnh, phảng phất truyền đến từ Cửu U trong Địa Ngục, cảnh cáo nói:"Nếu như giải thích của lão không để cho tôi hài lòng, vậy tôi sẽ đưa các người xuống hoàng tuyền!"

"..."

Ừng ực!

Cha con kim gia không hẹn mà cùng nuốt ngụm nước bọt.

Sát khí thật mạnh!

Kim Khải Niên sống hơn nửa đời người, cũng chưa từng thấy qua trên người ai có sát khí nặng như vậy, thậm chí để hắn đều có loại cảm giác không rét mà run!

"Cha, không thể nói a!"

Kim Sơn sợ xanh mặt lại, cắn răng nói:"Nếu như bị vị kia biết, Kim gia chúng ta cũng sẽ chết!"

"Ngươi ngậm miệng!"

Kim Khải Niên thở một hơi dài, hắn tin tưởng nếu như hiện tại Diệp Thần muốn giết bọn họ, vậy đó là chuyện dễ như trở bàn tay, so với chết ngay hiện tại còn không bằng nói ra, có khi còn sống lâu một chút, dù sao chủ mưu chuyện này cũng không phải Kim gia

Bởi vì cái gọi là ‘Tử đạo hữu bất tử bần đạo’! (Ngươi chết như nào cũng không quan hệ tới ta, đừng phiền toái tới ta)

"Năm đó, Kim gia ta xác thực tham dự chuyện hại chết Diệp gia!"Kim Khải Niên không e dè nói:"Điểm này lão phu tuyệt không phủ nhận!"

"A?"

Diệp Thần sững sờ, không nghĩ tới lão nhân này còn rất sảng khoái.

"Cha"

Một bên Kim Sơn khóc không ra nước mắt, nhưng Kim Khải Niên đã nói ra, hắn nghĩ ngăn lại cũng không kịp.

"Nói như vậy, người nhà họ Kim đáng chết?"Diệp Thần cười lạnh nói.

"Không!"

Kim Khải Niên liên tục lắc đầu, giải thích nói:"Tay súng sát hại người Diệp gia, là Hứa gia cùng Tưởng gia mời đến từ Đông Nam Á, Kim gia ta cũng không tham dự!"

"Vậy các ngươi làm cái gì?"Diệp Thần hồ nghi.

"Kim gia đã làm qua những gì với Diệp gia, không phải Diệp tiên sinh đều trả lại hết rồi sao?"

"…"

Diệp Thần nghe xong lúc này nhăn nhăn lông mày, gần đây Kim gia xảy ra chuyện gì hắn rất rõ ràng, nói một cách khác năm đó Kim gia chỉ là đe dọa Diệp gia?

"Vị kia mà ông vừa nhắc tới, là ai?"Diệp Thần quay đầu nhìn về phía Kim Sơn lạnh giọng hỏi.

"Hắn"

Kim Sơn tựa hồ không dám nói, chỉ có thể xin giúp đỡ nhìn về phía Kim Khải Niên, Kim Khải Niên nghe xong thở dài nói"Việc đã đến nước này, cũng không có gì để giấu diếm!"

"Vị kia đến cùng là ai?"

"Không biết!"Cha con Kim Khải Niên đồng thời lắc đầu.

"Xem ra các ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!"Thanh âm Diệp Thần băng lãnh, trong mắt lóe lên một vòng hàn quang.

Kim Sơn thấy thế vội vàng nói:"Hai mươi năm trước, một người thần bí tìm được Tưởng gia, nhưng hắn cũng không tự mình lộ diện, tôi chỉ nghe nói là một đại nhân vật ở tỉnh thành!"

"Đại nhân vật?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày.

"Nửa năm trước lúc tôi cùng Tưởng Chính Quang uống rượu, hắn trong lúc vô tình lộ ra vị kia có thế lực rất lực phía chính phủ!"Kim Sơn cũng không thèm đếm xỉa, triệt để một mạch nói hết.

"Chính phủ?"

Khó trách lão đầu dặn dò mình không thể hành động thiếu suy nghĩ, hẳn là chuyện này còn liên lụy đến chính phủ?

"Diệp Thần, chúng ta thật không có sát hại cha mẹ cậu!"

"Đương nhiên, chuyện này chúng ta cũng có lỗi! Cậu muốn đền bù cái gì, Kim gia nhất định hết sức thỏa mãn, được không?"

"Tay súng thật sự là Tưởng gia cùng Hứa gia mời?"Diệp Thần hỏi.

"Đúng vậy! Chuyện này lão phu có thể dùng tính mệnh đảm bảo!"Kim Khải Niên thề nói.

Diệp Thần nhìn chằm chằm cha con Kim gia một chút, trầm giọng nói:

"Hôm nay trước tha các người một mạng đi! Đi Đỗ Quyên Sơn quỳ xám hối trước phần mộ của cha mẹ tôi đi, chờ tôi tra rõ ràng tất cả, các người mới có thể xuống núi, bằng không, tất đồ diệt Kim gia!"

Chương 143. Bác sĩ bạo lực!

"Đỗ Quyên Sơn?"

Kim Khải Niên sững sờ, năm đó Bạch lão đại đem vợ chồng Diệp gia chôn ở Đỗ Quyên Sơn?

"Làm sao, không nguyện ý?"Diệp Thần lườm Kim Khải Niên một chút.

"Không, chúng ta nguyện ý!"

Kim Sơn mừng rỡ, tốt xấu xem như bảo trụ mạng nhỏ!

Kim Khải Niên cũng là mừng rỡ, trong lòng tự nhủ mặc dù công phu Diệp Thần không tệ, nhưng đến cùng vẫn là tuổi trẻ, dễ dàng lừa gạt, thế mà nhẹ nhàng như vậy liền bỏ qua Kim gia!

Diệp Thần thấy dáng vẻ hai người cố nén vui cười, trực tiếp từ trên thân móc ra một cái bình sứ, từ bên trong đổ ra hai viên thuốc màu đen.

"Đem nó ăn hết!"Diệp Thần ngoắc ngoắc ngón tay với Kim Sơn.

"Cái này, đây là cái gì?"

Kim Sơn thấy thế dọa sợ, nghĩ thầm sẽ không phải là độc dược đi?

"Đoạn Tràng Tán!"

Diệp Thần cũng lười giấu diếm, nói thẳng:"Trong vòng bảy ngày không ăn được giải dược, ruột trong bụng ông sẽ vỡ nát mà chết!"

"A?"

Kim Sơn nghe xong dọa đến gần chết, tranh thủ thời gian quay đầu nhìn về phía Kim Khải Niên.

"Ranh con, ngươi nhìn ta làm gì!"Kim Khải Niên bị dọa cho nhanh chóng bước sang bên cạnh một bước.

"Tôi đếm ba tiếng, không ăn vậy chết đi!3 2…"

Diệp Thần vừa nói vừa giơ tau lên, Kim Sơn thấy thế dọa sợ, nhanh chóng nhận lấy Đoạn Tràng Tán nhét vào trong miệng.

"Hiện tại tôi còn có chút tin tưởng, Kim gia không có phái người sát hại cha mẹ tôi!"

Mặt mũi Diệp Thần tràn đầy khinh thường, xem như hắn đã nhìn ra, xương cốt người nhà họ Kim vẫn là tương đối mềm, muốn bọn họ giết người xác thực rất khó khăn.

Còn lại một viên dược hoàn, Kim Khải Niên trợn tròn mắt

Nhưng ai biết Diệp Thần lại không để hắn ăn, mà là đi đến trước giường bệnh xuất thủ với Kim Dạ Vũ, nhẹ nhàng điểm một cái vào ngực.

Kim Dạ Vũ vốn dĩ đang hôn mê lập tức mở mắt, ngay sau đó một trận đau đớn kịch liệt để hắn vừa tỉnh dậy liền kêu rên liên hồi, Diệp Thần thừa cơ đem viên thuốc ném vào trong miệng Kim Dạ Vũ.

Kim Dạ Vũ sững sờ, nhưng khi hắn kịp phản ứng thì viên thuốc đã lăn vào trong bụng!

"Hỗn đản, ngươi cho ta ăn cái gì?"

Kim Dạ Vũ trừng mắt Diệp Thần, diện mục dữ tợn chất vấn.

"Ngậm miệng, ta hiện tại giúp ngươi nối xương đùi!"

"Ngươi mà tốt như vậy sao?"

"Rất nhanh ngươi sẽ biết!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, không đợi đám người hiểu được, chỉ thấy hắn nhanh chóng bắt lấy một cái chân gãy của Kim Dạ Vũ, một tách một vặn, đơn giản lại thô bạo

Một thanh âm xương cốt va chạm vang lên, ngay sau đó là một tiếng hét thảm của Kim Dạ Vũ, cái chân thế này mà được Diệp Thần nối liền!

Chỉ là ai cũng không có phát hiện, hai tay Diệp Thần nổi lên một tầng bạch quang nhàn nhạt

"Ngao!"

Sau khi Kim Dạ Vũ phát ra một tiếng kêu như Husky kêu, đau đến hai mắt ứa ra sao vàng, liền hô hấp đều có chút khó khăn!

"Kêu la cái gì, còn một cái chân nữa!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, lặp lại vừa rồi thao tác!

"..."

Lần này Kim Dạ Vũ ngược lại là rất yên tĩnh, con hàng này bị cơn đau làm cho ngất đi, thật sự như vậy cũng đỡ bị đau.

"Con trai!"

Kim Sơn thấy con trai lại ngất đi, tâm đều nhanh nát!

Diệp Thần đem thân thể con trai hắn tháo dỡ như người máy, ngay cả thuốc tê đều không dùng, trên thế giới có bác sĩ 'Bạo lực'

như thế sao?

Bất quá nói đi thì nói lại, hai cái đùi của Kim Dạ Vũ thật đúng là được nối liền, Diệp Thần dùng cồn rửa tay một cái, quay đầu nói với cha con Kim gia:

"Một hồi các người bảo La viện trưởng bó bột cho hắn đi, hai ngày sau liền có thể bỏ ra!"

"Thật sao?"Kim Khải Niên nghe xong cực kỳ cao hứng.

"Cái này, Diệp Thần, tại sao cậu phải giúp Tiểu Vũ?"

Kim Sơn cũng rất tò mò, Diệp Thần đem Kim gia coi là cừu nhân, sao hắn lại có hảo tâm như vậy chủ động nối xương cho Kim Dạ Vũ?

"Nói nhảm!"

Diệp Thần nghe xong nhịn không được liếc mắt, bĩu môi nói:"Tôi đã nói qua người nhà họ Kim sẽ phải quỳ trước phần mộ cha mẹ tôi sám hối, con hàng này mà phế thì quỳ kiểu gì?"

"..."

Kháo!

Kim Sơn nghe xong kém chút chửi má nó!

Diệp Thần là vì để con của hắn quỳ xuống, cho nên nối liền xương đùi a!

Bất quá, chân của con trai đã có thể nối liền, như vậy đã quan trọng hơn bất cứ chuyện gì khác.

"Tôi đi, hai ngày sau tôi sẽ đi Đỗ Quyên Sơn!"

Diệp Thần đi tới cửa, một cái tay chống trên tường quay đầu

lại cười lạnh nói:"Khuyên các người đừng có lòng dạ hẹp hòi, bằng không cả nhà các người sẽ phải hối hận đấy!"

Nói xong, Diệp Thần trực tiếp đi ra phòng bệnh.

"..."

Chờ hắn vừa đi, cha con Kim gia nhìn nhau, Kim Khải Niên cắn răng nói:"Thằng nhãi ranh này thật vô lễ! Khi dễ Kim gia ta, xem ra phải tìm Tưởng gia thương lượng một chút, nhất định phải diệt trừ tiểu tử này!"

Một lòng cầu sinh để Kim Khải Niên trước mặt Diệp Thần như một kẻ hèn nhát, nhưng Diệp Thần vừa đi, lão thất phu lập tức liền lật mặt!

"Cha, người, người nhìn lên tường!"

Kim Sơn mở to hai mắt vừa nhìn vừa đi về phía trước mấy bước, chỉ vào chỗ vách tường Diệp Thần vừa chống tay.

"Trên tường làm sao?"

Kim Khải Niên đã già nên mắt hơi mờ, bất quá khi hắn đến gần xem xét cũng giật mình kêu lên!

Chương 144. Trương Tú gọi điện!

Chỉ thấy trên tường thình lình xuất hiện một cái dấu bàn tay lõm xuống

"Cha, Diệp Thần là cao thủ a!"

Sắc mặt Kim Sơn nghiêm túc, nói xong lấy điện thoại cầm tay ra gọi một cú điện thoại, nói:"Cương tử, đến đây một chuyến!"

Chỉ chốc lát cửa phòng đẩy ra, một người áo đen dáng dấp tráng kiện đi đến.

"Kim tổng, có gì phân phó!"

"Cậu nhìn bàn tay trên tường, công phu người này như thế nào?"Kim Sơn trầm giọng hỏi.

Người áo đen thuận theo phương hướng ngón tay Kim Sơn tập trung nhìn vào, lập tức hít vào ngụm khí lạnh, hoảng sợ nói

"Cao thủ Khí Kình?"

"Cái gì mà cao thủ Khí Kình, nói tiếng người đi!"Kim Sơn nhíu mày.

Cương tử là võ tăng bảo tiêu hắn tốn giá cao mời đến từ Thiếu Lâm Tự, công phu mười phần cao minh, cho nên nói chuyện thường khiến cho người nghe không hiểu cái gì.

"Kim tổng, cao thủ võ đạo được chia làm Minh Kình, Ám Kình và Khí Kình! Mà võ giả Khí Kình trong vòng mười bước liền có thể

hái lá đả thương người, tuyệt đối là cao thủ đứng đầu!"Cương tử nói.

"Vậy còn cậu?"

"Nói ra thật xấu hổ, tôi tại Thiếu Lâm tập võ hơn mười năm, cho đến tận nay vẫn còn tại giai đoạn Minh Kình."Cương tử mặt mo đỏ ửng.

"Cậu và cao thủ Khí Kình chênh lệch bao nhiêu?"Kim Khải Niên hiếu kì hỏi.

"Chênh lệch? Chỉ có thể dùng ngày đêm khác biệt để hình dung, nếu như tôi đụng tới chủ nhân của cái bàn tay này, trong vòng ba chiêu hắn tất lấy tính mạng của tôi!"

"..."

Kim Khải Niên nghe xong sắc mặt trong nháy mắt âm trầm.

"Cha, chúng ta làm sao bây giờ?"

Kim Sơn cũng trợn tròn mắt, loại cao thủ giống Diệp Thần này tuyệt sẽ không dùng giả độc dược lừa gạt hắn, Đoạn Tràng Tán khẳng định là sự thật!

"Ý trời à!"

Kim Khải Niên phảng phất trong nháy mắt già đi rất nhiều, sau một lúc trầm mặc, híp già mắt nói:

"Đi Đỗ Quyên Sơn! Nhưng chúng ta cũng không thể ngồi chờ chết!"

"Con đem tin tức người Diệp gia trở lại Ninh Châu lan rộng ra ngoài, nhìn Tưởng gia cùng Hứa gia có đối sách gì!"

"Cha, ý của người là mượn đao giết người?"

Kim Sơn gấp, trong bụng hắn thế nhưng còn 'Đoạn Tràng Tán' a! Vạn nhất Tưởng gia cùng Hứa gia giết Diệp Thần, mình chẳng phải là chết chắc?

"Chỉ có thể như vậy, bằng không chỉ dựa vào Kim gia căn bản không phải đối thủ của tiểu tử này!"

Kim Khải Niên bất đắc dĩ thở dài, gần đây Kim gia tai họa không ngừng, cũng chứng minh một chuyện, Diệp Thần muốn diệt Kim gia thật không khó!

Đang khi nói chuyện, La Lượng một lần nữa về tới phòng bệnh, biết được xương đùi Kim Dạ Vũ nối xong, hắn đặc biệt muốn nhìn một chút xem thủ pháp nối xương của Diệp Thần đến cùng có bao nhiêu ngưu bức!

Kết quả, La Lượng lần nữa bị chấn kinh!

"Quá thần kỳ!"

Chủ nhiệm khoa chỉnh hình ở một bên thấy thế hoảng sợ nói:"Xương tổn thương nghiêm trọng như vậy thế mà có thể nối lành, thật là khiến người không thể tưởng tượng!"

"La viện trưởng, chân con trai tôi thật sự tốt sao?"

"Đó là đương nhiên, thuật nối xương của Diệp tiên sinh không phải bình thường, chờ vài ngày bó bột xong là Kim thiếu liền có thể xuống đất!"

"Không phải thường thường là phải trăm ngày sao?"Kim Sơn hỏi.

"Vậy tôi cũng không rõ ràng, nhưng Diệp bác sĩ nói có thể xuống đất, vậy khẳng định có thể!"La Lượng không chút do dự nói.

…….

Cùng lúc đó, Diệp Thần cũng lái xe chạy về nhà.

"Con rể, con trở về!"

Lý Hương Cầm nhìn thấy Diệp Thần liền nở hoa trong bụng, cười nhẹ nhàng nói:"Mệt muốn chết rồi đúng không? Đồ ăn mẹ đều để phần a, nhanh chóng vào ăn đi!"

"Tốt, cảm ơn cô Lý!"

"Đứa nhỏ ngốc, gọi là mẹ đi."Lý Hương Cầm cười nói.

"..."

Diệp Thần không phản bác được, thật nhiều năm không có kêu lên hai chữ 'Cha, mẹ' này, trong lúc nhất thời thật đúng là không gọi được.

"Diệp Thần, mau vào ăn đi! Ăn xong chúng ta về nhà."Tô Tuyết Di nói.

"Về cái gì mà về, nơi này không phải nhà của con sao? Nha đầu con mới gả đi mấy ngày, cũng đừng có quên cái nhà này?"Lý Hương Cầm khiển trách.

"..."

Tô Tuyết Di không phản bác được, nhưng nàng thật không phải ý tứ này a!

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, đi vào phòng bếp nhìn thấy đồ ăn để lại trên bàn cho hắn, trong lòng ấm áp, đây chính là cảm giác 'Nhà'!

Tuy nói Lý Hương Cầm có chút chanh chua.

Nhưng nàng đối với mình coi như không tệ đâu, đồ ăn lưu lại cho mình đều là thận dê, rau hẹ, hàu, toàn những món bổ thận

tráng dương!

Cơm nước xong xuôi, Diệp Thần vừa vào phòng khách liền thấy sắc mặt Lý Hương Cầm âm trầm ngồi ở trên ghế sa lon, Tô Tuyết Di cùng Tô Vạn Đạt cũng không lên tiếng, bầu không khí lộ ra mười phần quỷ dị.

"Nàng dâu, có chuyện gì vậy?"

Diệp Thần đi qua ngồi tại bên người Tô Tuyết Di, thuận tay liền ôm bờ eo thon của nàng, mềm mềm tinh tế, xúc cảm thật tốt!

"Vừa rồi bà nội gọi điện thoại tới, nói"

Tô Tuyết Di muốn nói lại thôi, quay đầu nhìn về phía Lý Hương Cầm.

"Cô Lý, có phải là Tô gia lại muốn thay thế Tiểu Tuyết sao?"Diệp Thần cau mày nói.

"Còn hơn cả thế!"

Lý Hương Cầm tức giận đến mặt đều biến hình, nghiến răng nghiến lợi nói:"Con rể, con đến phân xử thử, nhìn bà già kia có phải là khinh người quá đáng không!"

Chương 145. Điện thoại của Đại sư tỷ!

"Vẫn là để tôi tới nói đi!"

Sắc mặt Tô Vạn Đạt đỏ lên, đem trọn vẹn đầu đuôi câu chuyện nói cho Diệp Thần.

Nguyên lai Trương Tú có một cháu trai gọi Trương Văn Điền, sinh nhật cùng một ngày với Tô Vạn Đạt.

Bà nội biết được Tô Vạn Đạt làm sinh nhật tại khách sạn Tứ Hải, hơn nữa còn không cần bỏ ra tiền, thế là liền gọi điện thoại tới muốn để Tô Vạn Đạt an bài một chút, để hắn cùng Trương Văn Điền cùng tổ chức sinh nhật!

"Cái này không ổn đâu?"

Diệp Thần nghe xong cau mày nói:"Sảnh yến hội nhỏ sao có thể đồng thời dung nạp sinh nhật của hai nhà?"

"Chú cũng là nói như vậy, nhưng con đoán bà nội nói thế nào?"

"Nói cái gì?"

"Nàng lại còn nói để lão Tô đừng mời khách nữa, như vậy là đủ chỗ, con nói có tức người hay không!"

Lý Hương Cầm càng nói càng tức, thuận tay quơ lấy hộp giấy ăn trên bàn trà, hung hăng ném xuống đất, hiển nhiên là giá trị phẫn nộ của nàng đã lên tới đỉnh điểm.

"Chú, chú không có đáp ứng chứ?"

Diệp Thần cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nghĩ thầm Trương Tú già rồi nên hồ đồ rồi đi, nào có dạng mẹ nào ủy khuất con trai mình như vậy?

"Ách, chú cùng Trương Văn Điền cũng có quan hệ không tệ lắm, cho nên đã đáp ứng."

Tô Vạn Đạt mặt mũi tràn đầy xấu hổ, giải thích nói:"Kỳ thật chú cũng cảm thấy không ổn, nhưng khi đó cũng không biết làm sao, đầu óc lại đáp ứng."

"Không tệ cái rắm! Ông đã bao lâu không có liên hệ với nó rồi, ông xem có ai hèn nhất như ông không?"

Lý Hương Cầm giận không chỗ phát tiết, hung hăng trừng Tô Vạn Đạt một chút, cả giận nói:"Rượu tiên hổ trong nhà thì uống hết chai này đến chai khác, mà càng uống lại càng vô dụng!"

"…" (Rượu tiên hổ: tác dụng bổ thận tráng dương)

Tô Vạn Đạt muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn chịu đựng không có phản bác.

"Cô, nếu chú đáp ứng, cháu thấy coi như xong đi!"Diệp Thần cười khổ, không nghĩ tới khẩu vị Tô Vạn Đạt lại nặng như vậy, đều uống cả rượu hổ tiên.

"Con rể, mẹ tức giận a!"

Lý Hương Cầm thấy Diệp Thần lên tiếng, ngữ khí khá hơn một chút, nhưng cơn giận vẫn còn sót lại chưa tiêu, thở phì phò nói:

"Quá khi dễ người, khẩu khí này thực sự nuốt không trôi!"

"Mẹ, làm sao bà nội biết cha tổ chức sinh nhật tại Tứ Hải, còn không cần bỏ ra tiền a?"Tô Tuyết Di hồ nghi nói.

"Mẹ, mẹ làm sao biết, con đi mà hỏi bà già đó!"Lý Hương Cầm

có chút chột dạ nói.

Diệp Thần đem một màn này thu vào trong mắt không nói chuyện, Lý Hương Cầm thích sĩ diện, thích khoe khoang, tin tức Tô Vạn Đạt tại Tứ Hải không tốn tiền sinh nhật, đoán chừng chính là nàng truyền đi.

"Để cháu đi hỏi Phùng Tử Luân một chút đi, nhìn xem có thể đưa ra một sảnh yến hội lớn hơn hay không, thực cũng không có biện pháp nào khác!"Diệp Thần nói thẳng.

"May mà con rể nhà ta có bản lĩnh, bằng không tôi đã sớm bị Tô Vạn Đạt ông làm cho tức chết!"Lý Hương Cầm hừ hừ nói.

"..."

Đúng lúc này, điện thoại di động Diệp Thần vang lên, xem xét là Đại sư tỷ gọi tới.

"Đại sư tỷ!"

"Sư đệ, nghe tứ muội nói hôm nay đệ lấy ra Huân Chương Kim Long Kiếm của sư phó?"Kiều An Na hỏi.

"Đây không phải là đệ cho Tứ sư tỷ mặt mũi sao, bằng không cha con họ Ngô đã sớm bị đệ thu thập!"Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, nhớ tới sắc mặt ghê tởm của cha con Ngô Dũng hắn liền lên lửa.

Tô Vạn Đạt bên cạnh khẽ run rẩy, vội vã cuống cuồng mà nhìn chằm chằm vào Diệp Thần.

Hắn bây giờ nghe đến cái chữ 'Ngô' này liền nôn nóng bất an

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một trận, thật lâu Kiều An Na mới khẽ thở dài:"Sư đệ, thời gian tới có thể tỷ sẽ đi Châu Âu công tác, có lẽ thời gian ngắn cũng không thể trở về"

"Sư tỷ, đệ nhìn gần đây tỷ rất mệt mỏi, đi Châu Âu giải sầu một chút cũng rất tốt!"

"Vậy đệ có nhớ ta không?"

"Sư tỷ yên tâm, đệ sẽ nhớ tỷ 24/24!"Diệp Thần cười trêu chọc nói.

"Miệng lưỡi trơn tru!"

"Không nói, về sau không nên tùy tiện lấy ra huân chương, miễn cho gây phiền toái cho mình, biết không?"Kiều An Na nói.

"Sư tỷ, sao nay ngữ khí của tỷ cứ là lạ, không có sao chứ?"

Diệp Thần nghe ra ngữ khí Kiều An Na không thích hợp, không khỏi có chút hồ nghi.

"Không có việc gì! Đệ bảo trọng! Lần này thời gian sư tỷ đi Châu Âu rất dài, cho nên không thể chiếu cố cho đệ!"

"Tốt, đệ đã biết!"

Hai người nói đơn giản vài câu, Kiều An Na chủ động cúp điện thoại.

Diệp Thần nghe âm thanh tút tút trong điện thoại di động, luôn cảm thấy Kiều An Na có việc, thế là tranh thủ thời gian lại gọi điện thoại cho Nhan Thanh, đem chuyện này nói một lần.

"Sư đệ, đệ cũng đừng suy nghĩ nhiều, có thể là gần đây sản phẩm mới của công ty đưa ra thị trường, Đại sư tỷ quá mệt mỏi đi!"Nhan Thanh giải thích nói.

"Tốt a, hi vọng là do đệ nghĩ nhiều!"

Diệp Thần bất đắc dĩ nhún vai, sau khi cúp điện thoại trong lòng liền buông lỏng.

"Con rể, đêm nay chớ đi, ở đây nghỉ ngơi đi?"Lý Hương Cầm ngáp một cái hỏi.

"Cháu không có vấn đề, Tiểu Tuyết đồng ý là được!"

"Con, con muốn về sơn trang Vân Đỉnh"

Khuôn mặt Tô Tuyết Di đỏ lên, nàng lo lắng ban đêm Diệp Thần nhịn không được lại muốn tìm nàng làm một ít chuyện.

Lý Hương Cầm phát hiện dáng vẻ xuân tâm dập dờn của con gái, lập tức bừng tỉnh đại ngộ!

Chương 146. Thân thế của Kiều An Na!

Con gái trưởng thành, ăn tủy biết vị, rốt cuộc biết 'Tư vị' nam nhân!

"Con rể, vậy trên đường về nhớ lái xe cẩn thận một chút, mẹ cũng không lưu hai con lại!"

"..."

Diệp Thần sững sờ, trong lòng tự nhủ Lý Hương Cầm cũng quá không có thành ý đi, mới vừa rồi còn muốn mình ở lại, đảo mắt một cái lại để cho hắn lái xe cẩn thận một chút?

Biệt thự.

Kiều An Na cùng Nhan Thanh ngồi ở trên ghế sa lon phòng khách, đứng trước mặt các nàng là mấy nam nhân áo đen.

Mà tại bên ngoài biệt thự, cũng tương tự có người áo đen canh giữ ở cửa ra vào, cả tòa biệt thự bị vây đến nghiêm nghiêm thật thật.

"Sư tỷ, muội đã nói tiểu sư đệ khẳng định sẽ hoài nghi, tỷ ở trong lòng hắn quá trọng yếu!"Nhan Thanh tâm tình nặng nề nói.

"Tiểu sư đệ"

Kiều An Na nghe vậy trong lòng chấn động, gương mặt xinh đẹp lãnh nhược băng sương hiện ra một vòng thần sắc ưu thương

"Tiểu thư, điện thoại cũng gọi xong, có thể theo tôi đi sao?"

Người áo đen dẫn đầu là một nam tử trung niên, ánh mắt hắn sắc bén, nói chuyện như lưỡi đao băng lãnh vô tình, toàn thân trên dưới tản mát ra một cỗ sát khí cực mạnh!

Nếu như Diệp Thần ở đây nhất định sẽ chấn kinh, bởi vì chỉ có người bò ra từ trong đống người chết mới có loại khí tức này trên thân!

"Hổ Dực, có thể lại cho tôi thêm thời gian hai ngày hay không?"Kiều An Na hỏi.

"Không được!"

Nam nhân trực tiếp cự tuyệt, nói mà không có biểu cảm gì:"Lão gia bàn giao, hôm nay nhất định phải đem tiểu thư mang về, mời tiểu thư đừng để tôi khó xử!"

"Các người cũng quá đáng!"

Nhan Thanh thực sự nhịn không được, chỉ vào nam nhân cáu giận nói:"Đại sư tỷ tốt xấu cũng là chủ nhân của các người, dựa vào cái gì lại uy hiếp nàng!"

"Làm càn!"

Nam nhân nghe xong bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt sắc bén như lợi kiếm 'Đâm' vào trên người Nhan Thanh!

Trong khoảnh khắc, một cỗ áp lực vô hình như tập kích về phía Nhan Thanh, phảng phất có gánh nặng ngàn cân đặt ở trên người nàng, khiến cho hô hấp Nhan Thanh đều trở nên khó khăn

"Hổ Dực, dừng tay!"

Kiều An Na thấy thế kinh hãi, vội vàng quát lớn.

Nam nhân lúc này mới coi như thôi, thu hồi ánh mắt sắc bén kia của hắn, hừ lạnh một tiếng cảnh cáo nói:"Nếu không phải xem

ở phân thượng đại tiểu thư, hôm nay là tử kỳ của cô!"

"..."

Nhan Thanh cắn chặt răng ngà nhìn về phía nam nhân, sau khi phẫn nộ qua đi nàng cũng không thể không thừa nhận, đối phương quá cường đại!

"Tôi đi với các người, không nên làm khó sư muội tôi!"

Kiều An Na nhẹ nhàng thở dài, kỳ thật tại thời điểm nàng nhìn thấy Hổ Dực, liền biết mình không đường có thể lui.

"Đại sư tỷ, tỷ đi muội biết bàn giao với tiểu sư đệ kiểu gì a!"

Nhan Thanh nghe xong gấp, tức giận nói:"Muội lập tức gọi điện thoại cho Tam sư muội, muội cũng không tin bọn họ dám đối nghịch cùng Liên Minh Võ Đạo!"

"Hừ! Chỉ là một cái Liên Đoàn Võ Đạo tính là gì?"Nam nhân nghe xong khinh thường nhếch miệng.

Kiều An Na nghe xong vội vàng ngăn Nhan Thanh lại, lắc đầu nói:

"Đừng đem Tam sư muội liên luỵ vào!"

"Sư tỷ, vậy hắn muốn dẫn tỷ đi đâu?"Nhan Thanh gấp khóc.

"Kinh Thành!"

"Hổ Dực, tôi muốn cùng sư muội mình nói mấy câu cuối cùng, anh có thể đi ra ngoài trước sao?"Kiều An Na thản nhiên nói.

"Có thể!"

Nam nhân do dự, lập tức mang theo người của mình rời đi phòng khách.

Chờ hắn vừa đi, Kiều An Na mới nói ra thân thế của mình cho Nhan Thanh.

Nguyên lai sau khi nàng xuống núi mới biết được mình là con cái của đại gia tộc nào đó trong Kinh Thành, năm đó bởi vì một trận tranh đấu cao tầng, nàng bị gia tộc chuyển di, cuối cùng là lão đầu Thanh Long Sơn thu dưỡng nàng.

Nhiều năm sau, gia tộc phái người tìm được nàng, đồng thời muốn đón nàng trở lại Kinh Thành nhận tổ quy tông.

"Sư tỷ, nhiều năm như vậy đột nhiên bọn họ tìm tỷ trở về, muội cảm thấy chuyện không có đơn giản như vậy!"Nhan Thanh có chút ít lo lắng nói.

"Kỳ thật"

Kiều An Na trầm ngâm thật lâu, trầm giọng nói:"Lần này gia tộc phái người đến, chính là muốn đem ta mang về Kinh Thành, để thông gia cùng một gia tộc khác!"

"Cái gì?"

Nhan Thanh nghe xong trong nháy mắt liền không bình tĩnh, cả giận nói:"Quá mức đi, bọn họ coi tỷ là cái gì? Tiểu sư đệ mà biết chuyện này, chắc chắn sẽ nổi điên!"

"Muội tuyệt đối đừng nói cho hắn biết!"

Kiều An Na vội vàng nói:"Tiểu sư đệ là cánh chim không gió, vạn nhất hắn xúc động làm ra cái chuyện điên rồ gì, sẽ rất nguy hiểm!"

Nói xong, Kiều An Na lại từ trên cái cổ tuyết trắng của mình gỡ xuống một khối ngọc bội, giao cho Nhan Thanh, dặn dò:

"Khối ngọc này muội giúp ta giao cho tiểu sư đệ!"

"Sư tỷ, tỷ thật cam tâm sao?"Nhan Thanh đau lòng nói.

"Không cam tâm lại có thể thế nào! Dù sao tỷ cũng đã quyết định, coi như trở về Kinh Thành cũng sẽ không lấy chồng, trừ phi tỷ chết!"

Ánh mắt Kiều An Na kiên định. Trong đầu lại lần nữa vang lên thanh âm cảnh cáo của Hổ Dực đối với nàng:

"Tiểu thư, gia tộc hiểu tiểu thư như lòng bàn tay! Nếu như tiểu thư nhất định không chịu trở về, mấy người sư muội sư đệ của tiểu thư, nhất là Diệp Thần, chúng ta sẽ xuống tay với hắn!"

Vô sỉ gia tộc!

Nhưng vì an toàn của mấy người Diệp Thần, Kiều An Na biết rõ là hố, nhưng nàng vẫn là quyết định trở lại Kinh Thành!

"..."

Nhan Thanh nghe được Kiều An Na nói như vậy, đã sớm khóc như mưa.

Chương 147. Sinh nhật Tô Vạn Đạt!

Nàng chỉ hận tu vi mình quá thấp, Đại sư tỷ gặp nạn lại chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng bị người khác mang đi.

"Nha đầu ngốc, đừng khóc!"

Hốc mắt Kiều An Na cũng đỏ lên, vẫn còn dùng giọng điệu nói đùa nói:"Tỷ không ở đây có khi lại tốt hơn, miễn cho tiểu sư đệ phải cưới bảy người chúng ta, cũng không sợ hắn thận hư!"

"Phốc phốc!"

Nhan Thanh nghe xong bị chọc phát cười, nhưng sau khi cười xong vẫn như cũ thương tâm không thôi.

"Tiểu thư, thời gian không còn nhiều!"

Đúng lúc này nam nhân đi đến, mặt không thay đổi nói với Kiều An Na.

"Hừ!"

Nhan Thanh hung hăng trừng nam nhân một chút, Hổ Dực, cái tên này nàng nhớ kỹ!

"Sư muội, tỷ đi!"

Kiều An Na rốt cục vẫn là nhịn không được, một giọt nước mắt óng ánh tràn từ mi ra, chủ động tiến lên ôm Nhan Thanh.

"Sư tỷ, tỷ yên tâm, chúng ta nhất định sẽ cứu tỷ ra khỏi hố

lửa!"Nhan Thanh nhỏ giọng nói.

"Ân."

Kiều An Na nhẹ giọng đáp lại một câu, sau đó buông Nhan Thanh ra dặn dò:"Tập đoàn ta liền giao cho muội, còn có, nhớ kỹ chiếu cố tiểu sư đệ cho tốt!"

"..."

Nhan Thanh dùng sức gật đầu không nói gì, nàng sợ mình há miệng liền sẽ lên tiếng khóc lớn, chỉ có thể liều mạng kìm nén!!!

Kiều An Na đi, trong nháy mắt biệt thự trở nên quạnh quẽ vô cùng, Nhan Thanh cũng nhịn không được nữa lên tiếng khóc lớn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt liền đến ngày sinh nhật của Tô Vạn Đạt.

Sáng sớm Diệp Thần liền nhận được điện thoại Lý Hương Cầm, hỏi hắn có thời gian hay không, cùng đi khách sạn chào hỏi khách mời.

"Được a, cháu ăn bữa xong sáng liền đến!"

Diệp Thần nhìn xem Tô Tuyết Di ôn nhu như con mèo nhỏ, co quắp trong lồng ngực của mình, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng.

Nha đầu này ăn tủy biết vị, càng ngày càng chủ động

Hắn vừa định rời giường, ai ngờ kinh động đến Tô Tuyết Di, cô nàng này giống bạch tuộc đồng dạng quấn lấy hắn, ánh mắt gợi tình nhìn xem Diệp Thần, làm nũng nói:

"Lão công, vẫn còn sớm như vậy, chúng ta ngủ tiếp đi?"

"Khụ khụ, mẹ em bảo lão công đi khách sạn chiêu đãi khách mời, đi trễ không tốt a?"Diệp Thần cười xấu hổ nói.

"Sáng sớm có ai đến a, bồi bồi"

Tô Tuyết Di tham lam co rút lấy cái mũi nhỏ, trên thân Diệp Thần phát ra mùi hormone nam tính, càng hấp dẫn nàng, khiến nàng có chút không nỡ nới lỏng tay!

Khó nhất chính là từ chối lời mời của mỹ nhân!

Diệp Thần bất đắc dĩ chỉ có thể bồi Tô Tuyết Di 'Dính nhau'.

Bận rộn xong đã qua hơn một giờ, Diệp Thần nhìn đồng hồ vội vàng mặc quần áo tử tế, nói với Tô Tuyết Di co quắp tại trong chăn:

"Tiểu Tuyết, chúng ta cũng đừng ở nhà ăn cơm, đi khách sạn ăn đi!"

"Ân, đều nghe anh!"

Tô Tuyết Di nở nụ cười xinh đẹp, mười phần khéo léo nhẹ gật đầu, nghiễm nhiên là một cô vợ nhỏ nghe lời.

Hai người rời giường thu thập xong vừa ra cửa, Diệp Thần liền nhận được một cuộc gọi lạ lẫm.

"Alo, ai?"

"Diệp thần y, tôi là Hàn Bân a!"

"Người Hàn gia?"

Diệp Thần vỗ trán một cái, lúc này mới nhớ tới hôm nay phải đi châm cứu cho Hàn lão gia tử!

Quả nhiên, Hàn Bân đi thẳng vào vấn đề liền hỏi Diệp Thần có thời gian hay không đi châm cứu cho lão gia tử.

"Tốt a, một hồi tôi sẽ qua!"

Thân là thầy thuốc, quyết không thể leo cây, bằng không uy tín của bản thân sẽ bị giảm xuống, hơn thế nữa còn làm trễ nãi bệnh tình của bệnh nhân!

Cúp điện thoại xong Diệp Thần chỉ có thể mặt mũi tràn đầy áy náy để Tô Tuyết Di đi khách sạn một mình.

"Diệp Thần, anh muốn đi làm gì?"

"Tỉnh thành có bệnh nhân cần lão công châm cứu, cho nên khả năng tối nay lão công mới có thể trở về!"Diệp Thần giải thích nói.

"Vậy anh mau đi đi, trên đường chú ý an toàn!"

Tô Tuyết Di nghe xong là đi chữa bệnh cho người ta, trong lòng liền bình thường trở lại, nàng đã từng một thân bệnh nặng, biết rõ kỳ vọng của bệnh nhân đối với bác sĩ!

Diệp Thần gật gật đầu, lên xe thẳng đến tỉnh thành.

Lần nữa đến tỉnh thành, tâm trạng Diệp Thần lại phát sinh biến hóa, Kim Khải Niên nói hung thủ sau màn sát hại cha mẹ của hắn là đại nhân vật tỉnh thành, không biết là đại nhân vật nào?

Càng nghĩ, hắn quyết định một hồi tìm người Hàn gia hỏi xem.

Rất nhanh, Diệp Thần lái xe đến trang viên thảo dược Hàn gia, hương thảo dược tươi mát xông vào mũi, làm tâm thần người thanh thản!

"Diệp thần y, vất vả!"

Hàn Bân đã sớm chờ đợi tại cửa biệt thự, vẻ mặt tươi cười tiến lên đón.

"Hàn tổng đừng khách khí! Mang tôi đi nhìn lão gia tử đi, hôm nay sinh nhật ba vợ, một hồi còn phải chạy về a!"Diệp Thần nói thẳng.

"Cha vợ ngài sinh nhật?"Hàn Bân tròn mắt.

Lần trước sau khi Diệp Thần đi, lão gia tử liền muốn hắn giữ gìn mối quan hệ cùng Diệp Thần, Hàn Bân đang lo làm sao rút ngắn quan hệ, không nghĩ tới cơ hội nhanh như vậy liền xuất hiện!

Hai người rất nhanh liền đến gian phòng Hàn Tam Lập.

Lúc này Hàn Tam Lập đang ngồi ở trên giường bệnh giao lưu cùng người khác, nghe được tiếng bước chân quay đầu nhìn lại là Diệp Thần, trong nháy mắt trên mặt lão đầu lộ ra nụ cười.

Chương 148. Võ giả tu luyện Thiết Sa Chưởng!

"Diệp tiểu hữu, mau mời ngồi!"

"Hàn Bân, để người đi pha trà thượng hạng cho Diệp tiểu hữu!"Hàn Tam Lập phân phó nói.

"Hàn lão, nhìn tinh thần của ngài tốt lên rất nhiều a!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nhưng khi hắn nhìn thấy người bên cạnh Hàn Tam Lập, trong nháy mắt sắc mặt nghiêm túc lên.

Người này trên dưới sáu mươi tuổi, dáng dấp tương đối gầy gò, râu tóc bạc trắng, cách ăn mặc có mấy phần giống đạo sĩ Võ Đang trên núi.

Hai mắt sáng ngời có thần, sắc mặt hồng nhuận, nhìn kỹ lại mu bàn tay của người nọ thế mà một mảnh trắng noãn, chỉ là khớp nối xương ngón tay dày đặc đến lạ thường, ngón tay nhìn giống như củ cà rốt.

Đây là một cao thủ!

Diệp Thần một chút liền có thể nhìn ra, đối phương là một võ giả tu luyện Thiết Sa Chưởng.

Không sai, chính là Thiết Sa Chưởng!

Chớ nhìn bàn tay hắn non mịn như nữ nhân, nhưng đây mới là tiêu chí cổ võ Thiết Sa Chưởng!

Đối phương cũng đang đánh giá Diệp Thần, chỉ bất quá công pháp Diệp Thần tu luyện không có chút sơ hở nào, khiến cho đối phương rất khó nhìn ra cái gì.

"Để ta giới thiệu cho hai người một chút!"

Hàn Tam Lập thật nhiệt tình, giới thiệu hai người với nhau.

Nguyên lai người kia là bằng hữu của Hàn Tam Lập, Hướng Vấn Thiên, nghe nói thời gian trước thật đúng là đệ tử Võ Đang, về sau chẳng biết tại sao rời khỏi Võ Đang, những năm gần đây một mực dốc lòng luyện chế đan dược!

"Nghe Hàn lão ca nói thuật châm cứu của Diệp tiểu hữu xuất thần nhập hóa, vừa vặn ta cũng cảm thấy có chút hứng thú với châm cứu, muốn hướng Diệp tiểu hữu lĩnh giáo một hai, không biết có được hay không?"

Hướng Vấn Thiên mỉm cười, lời nói cũng là rất khách khí.

"Không có vấn đề, mọi người luận bàn qua lại mà thôi!"

Diệp Thần gật gật đầu, nói xong móc ra hộp da trâu lấy ra ngân châm, nói với Hàn Tam Lập:"Lão gia tử, chúng ta vẫn là châm cứu sớm một chút đi!"

"Diệp tiểu hữu, hôm nay bề bộn nhiều việc sao?"Hàn Tam Lập hỏi.

"Cha, hôm nay sinh nhật cha vợ Diệp thần y!"Hàn Bân thay Diệp Thần giải thích nói.

"Thì ra là thế!"

Hàn Tam Lập bừng tỉnh đại ngộ, suy nghĩ sơ qua sau đó liếc mắt ra ý cho Hàn Bân đưa qua một cái.

Hàn Bân hiểu ý, cùng Diệp Thần lên tiếng chào, lập tức quay

người rời khỏi phòng

Tay Diệp Thần như gió táp, liên tiếp đâm ngân châm vào mấy huyệt vị của Hàn Tam Lập, nhận huyệt cực nhanh cực chuẩn, ngay cả Hướng Vấn Thiên đều nhìn mà trợn tròn mắt, kìm lòng không được nói

"Diệp tiểu hữu quả nhiên lợi hại!"

"Thế nào, tôi không có lừa gạt ông chứ?"Hàn Tam Lập đắc ý cười nói:"Đã nói Diệp tiểu hữu y thuật cao siêu, hiện tại tin chưa!"

"..."

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, thuận miệng hỏi:"Hàn lão, ngài cùng Tôn lão là bằng hữu, hẳn là tương đối quen thuộc với Ninh Châu đúng không?"

"Coi như hiểu rõ, thế nào?"Hàn Tam Lập gật đầu.

"Nghe nói 20 Năm trước, Ninh Châu phát sinh một đại sự, không biết Hàn lão có nghe nói hay không?"

"Đại sự?"

Hàn Tam Lập nghĩ nghĩ, quay đầu hỏi Hướng Vấn Thiên bên cạnh:"Lão Hướng, ông có nhớ không?"

"Hai mươi năm trước có cái gia tộc bị đồ diệt, bất quá tin tức áp xuống tới, chuyện này người biết không nhiều!"

Hướng Vấn Thiên một bên nói, một bên quan sát tỉ mỉ Diệp Thần, trong lòng đột nhiên có cái ý nghĩ lớn mật, tiểu tử này cũng họ Diệp, sẽ không phải.

"Xem ra Hướng lão hiểu rất rõ chuyện này?"Diệp Thần hỏi.

"Không không không, ta cũng chỉ là nghe người ta nói mà thôi!"

Hướng Vấn Thiên nghe xong vội vàng lắc đầu, bất quá Diệp Thần từ trong ánh mắt của hắn thấy được một vẻ bối rối.

"Tôi cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, trước khi chưa có làm rõ thân phận của Hướng Vấn Thiên, hắn tự nhiên cũng sẽ không bại lộ thân phận của mình.

Rất nhanh, châm cứu làm xong.

Tinh thần Hàn Tam Lập rực rỡ hẳn lên, mặt mũi tràn đầy kích động nói với Diệp Thần:"Diệp tiểu hữu, ta cảm giác mình hoàn toàn tốt, rất đa tạ cậu!"

"Mặc dù còn không có trị tận gốc, nhưng hiện tại dùng thuốc là có thể chữa trị khỏi, để tôi mở một phương thuốc, dù sao Hàn lão dùng thuốc cũng tiện hơn!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Vậy làm phiền Diệp tiểu hữu!"

Hàn Tam Lập nghe xong, vội vàng để con trai thứ hai Hàn Sâm Lâm mang giấy bút tới.

Diệp Thần xoát xoát viết cái phương thuốc trên giấy, giao cho Hàn Sâm Lâm dặn dò:"Dựa theo tỉ lệ được viết phía trên, liên phục dùng ba lần Hàn lão liền có thể khỏi hẳn!"

"Tạ ơn Diệp tiên sinh!"Hàn Sâm Lâm gật đầu.

"Hàn lão, tôi còn muốn chạy về Ninh Châu, trước hết cáo từ!"Diệp Thần đứng dậy, trước khi đi vẫn Hướng Vấn Thiên một chút.

"Diệp tiểu hữu, để ta đưa cậu!"

Hàn Tam Lập khẽ nhíu mày nhìn Hướng Vấn Thiên một chút, nhưng rất nhanh lại khôi phục như thường, tự mình đem Diệp

Thần đưa đến cửa biệt thự, đồng thời đưa mắt nhìn hắn lái xe rời đi.

Đợi đến khi Diệp Thần xe biến mất không thấy gì nữa, Hàn Tam Lập mới quay đầu nói với Hướng Vấn Thiên:

"Vấn thiên, làm sao ông không nói chuyện này với Diệp tiểu hữu?"

"Cái này"

Hướng Vấn Thiên dừng một chút, nói thẳng:"Hàn lão, vị Diệp tiểu hữu này chỉ sợ không phải người bình thường, tôi lo lắng sẽ dẫn lửa thiêu thân a!"

Chương 149. Lý Hương Cầm bá đạo!

"Đều là con người mà, khoan đã, ông nói dẫn lửa thiêu thân?"Hàn Tam Lập sững sờ, cau mày nói:"Đến tột cùng xảy ra chuyện gì, ông nói cho tôi một chút!"

"Còn nhớ rõ Diệp Thần hỏi chuyện hai mươi năm trước ở Ninh Châu sao?"

"Nhớ kỹ a, không phải ông nói có gia tộc bị đồ diệt, nhưng chuyện bị áp xuống tới!"

"Ai, gia tộc bị đồ diệt năm đó, chính là Diệp gia! Mà Diệp Thần vừa vặn cũng họ Diệp"Hướng Vấn Thiên không có tiếp tục nói hết, Hàn Tam Lập lại không phải người ngu, cái này còn nghe không hiểu sao?

Quả nhiên, nghe được lời này của Hướng Vấn Thiên, Hàn Tam Lập mặt mo trong nháy mắt ngưng kết, nửa ngày hắn mới lẩm bẩm nói:

"Ý của ông là nói Diệp Thần là người Diệp gia?"

"Hàn lão, theo tôi được biết người năm đó hạ lệnh đồ sát Diệp gia, là vị kia!"Hướng Vấn Thiên hạ giọng nói ra.

"Cái gì!"

Hàn Tam Lập nghe xong giật nảy cả mình, khó trách Hướng Vấn Thiên nói dẫn lửa thiêu thân, thế lực của vị kia tại tỉnh thành rất khổng lồ, nếu để cho hắn biết Diệp Thần còn sống, ai mà đi gần với hắn, xác thực sẽ rất phiền phức!

"Hàn lão, nghe tôi một lời khuyên, vẫn là bớt tiếp xúc với Diệp Thần đi!"Hướng Vấn Thiên nói thẳng.

"Không!"

Khiến người ngoài ý chính là, Hàn Tam Lập nghe nói như thế lại quả quyết cự tuyệt, hừ hừ nói

"Diệp tiểu hữu là ân nhân cứu mạng của tôi, Hàn gia tôi có ân tất có báo! Lại nói, đồ sát toàn gia tộc, vị kia làm việc cũng quá độc ác, tối thiểu Hàn Tam Lập tôi thấy ngứa mắt!"

"..."

"Vấn Thiên, nghe tôi một lời khuyên!"

Hàn Tam Lập thấy Hướng Vấn Thiên không nói gì, một mặt nghiêm túc nói:"Tôi nhìn Diệp tiểu hữu cũng không phải là vật trong ao, sớm muộn hắn cũng sẽ một bước lên trời!"

"Lời Hàn lão nói Vấn Thiên tôi khắc trong tâm, để tôi suy nghĩ chút đi!"Hướng Vấn Thiên do dự một hồi thở dài nói.

"Đừng nghĩ quá lâu, bệnh của con trai ông không đợi được lâu đâu!"

"Ân, tôi còn muốn về nhà thăm con trai, cáo từ!"

Hướng Vấn Thiên gật gật đầu, nói xong hai tay ôm quyền cáo biệt Hàn Tam Lập rời đi trang viên.

"Cha, con cảm thấy chú Hướng nói rất có đạo lý, nếu là bởi vì Diệp Thần liên lụy Hàn gia chúng ta, vậy có chút được không bù mất!"Hàn Sâm Lâm đứng ở phía sau nhắc nhở.

"Hừ! Ngươi biết cái gì! Tranh thủ thời gian dựa theo đơn thuốc Diệp tiểu hữu cho đi bốc đi!"Hàn Tam Lập nói xong quay người, thở phì phò về tới gian phòng lầu hai.

Ninh Châu, khách sạn Tứ Hải.

Lý Hương Cầm một mặt âm trầm ngồi tại nơi hẻo lánh sảnh yến hội, Tô Tuyết Di cùng Tô Vạn Đạt đều đang ở bên cạnh an ủi nàng.

"Mẹ, hôm nay sinh nhật lão ba, mẹ đừng như vậy được hay không?"Tô Tuyết Di thở dài nói.

"Đúng a lão bà, em cứ một mặt buồn rầu, khách thấy được sẽ không tốt!"

Tô Vạn Đạt cũng ở một bên cười theo.

Lúc đầu Lý Hương Cầm còn rất tốt, nhưng khi người Trương gia đến, sắc mặt của nàng lập tức sụp đổ!

"Hừ! Mặt tôi như này là do ai a?"

"Ông xem những người khách đến mà xem, cơ hồ đều là Trương Văn Điền mời đến!"

Lý Hương Cầm kìm nén một bụng tức giận, hung hăng trừng Tô Vạn Đạt một chút, cả giận nói:"Cái sảnh yến hội này vốn là để tổ chức sinh nhật cho ông, ông mới là nhân vật chính, hiện tại thế nào?"

"Ai, tất cả mọi người là họ hàng, làm gì phân chia rõ ràng như vậy!"Tô Vạn Đạt đỏ mặt muốn chuyện lớn hóa nhỏ.

"Nói nhảm!"

Lý Hương Cầm nghe xong càng thêm tức điên, thở phì phò nói:"Ông cũng là một tên khờ, bà già kia để ông đừng mời khách, ông thật đúng là không có mời!"

"Nếu không phải bên phía nhà mẹ tôi còn có mấy người, hôm nay liền nhìn một mình Trương Văn Điền ca hát!"

Nói xong, Lý Hương Cầm oán hận trừng mắt nhìn một bàn cách đó không xa, ngồi nơi đó là Trương Tú cùng người Trương gia, đương nhiên còn có Trương Văn Điền.

Trùng hợp chính là lúc Trương Văn Điền chào hỏi khách khứa, trong lúc vô tình phát hiện Tô Vạn Đạt ngồi tại nơi hẻo lánh, thế là cười hì hì hướng đi tới bên này.

"Lão Tô, ông làm sao lại ngồi ở đây, đừng quên hôm này cũng là ngày của mình a!"Trương Văn Điền giống như cười mà không phải cười nói với Tô Vạn Đạt.

"Khụ khụ, lão bà tôi không thoải mái, đến bồi nàng!"Tô Vạn Đạt xấu hổ cười một tiếng.

"Có đúng không? Tôi còn tưởng rằng là ông không có vị khách nào đến a!"

"Trương Văn Điền, cậu im miệng cho tôi!"

Lý Hương Cầm vốn là nổi giận, nghe được đối phương nói lời châm chọc tổn hại chồng nàng, lập tức giận không chỗ phát tiết, cả giận nói:

"Đừng quên, cậu đến nhà hàng Tứ Hải không tốn một phân tiền, là bám theo hào quang lão Tô, bằng không dựa vào cái gì Tứ Hải miễn phí cho cậu, cậu tính là cái gì?"

Thanh âm Lý Hương Cầm không nhỏ, nàng chính là muốn làm cho tất cả mọi người biết, nhân vật chính của hôm nay là Tô Vạn Đạt, mà không phải Trương Văn Điền hắn.

Mặt khác, Tô Vạn Đạt là người chỉ có nàng mới có thể muốn chửi thì chửi, người khác nhiều một lời đều không sai!

Không sai, Lý Hương Cầm chính là 'Bá đạo' như thế.

"Lý Hương Cầm, cô, cô nói cái gì!"Trương Văn Điền nghe xong trên mặt cũng nhịn không được, quát lớn:"Nếu không phải xem ở phân thượng dì tôi, tôi còn lâu mới đến loại địa phương nhỏ bé như Ninh Châu này!"

Chương 150. Tô Triết thay đổi tính nết!

"Tôi van cậu, cầu cậu đến Ninh Châu sinh nhật, như vậy? Cậu không đến cả nhà của tôi đều phải quỳ xuống đập một cái cho cậu, đúng không?"Lý Hương Cầm đáp ngược lại.

"..."

Trương Văn Điền nghe nói như thế, phổi đều muốn tức nổ tung!

"Lý Hương Cầm, cô ngậm miệng lại!"Trương Tú một mặt âm trầm đi tới, quát lớn:"Hôm nay đến đây đều là khách quý của Trương gia ta, cô nói chuyện chú ý cho ta!"

Mặc dù đến Tô gia mấy chục năm, nhưng Trương Tú vẫn lấy người Trương là nhất, thật là khiến người ta khó hiểu.

"Vạn Đạt, có người trong nhà sinh nhật cùng là được rồi! Dù sao bằng hữu của con cũng không nhiều, không giống Văn Điền, hắn hiện tại thế nhưng là trụ cột vững vàng của Trương gia!"

"Mẹ, con đã biết!"Tô Vạn Đạt gật đầu.

Nói thật trong lòng của hắn cũng ủy khuất, nhưng Trương Tú có câu nói không có nói sai, hắn trời sinh tính bình thản, không thích giao bằng kết bạn, coi như mời khách cũng không có nhiều người đến.

"Bà biết cái gì!"

Lý Hương Cầm không muốn bị người xem thường, lúc này hừ

lạnh nói:"Khách mời của lão Tô còn chưa tới mà thôi, chờ con rể tôi tới, toàn bộ danh nhân Ninh Châu đều phải đến!"

"Khoác lác hay lắm a!"

Lúc này, Tô Nhã Mai mang theo con gái Tô Na đi tới, đi theo bên cạnh còn có một nam tử trẻ tuổi mặc quần áo ngăn nắp.

"Tô Nhã Mai, cô có ý tứ gì?"

Lý Hương Cầm rất khó chịu, nhất là ánh mắt mang theo khiêu khích của Tô Nhã Mai, để nàng có loại xúc động muốn 'Xé người'.

"Diệp Thần xác thực nhận biết mấy người có tiền, nhưng muốn nói toàn bộ danh nhân Ninh Châu, không phải khoác lác là cái gì?"Tô Nhã Mai nói thẳng.

"Cô"

"Chậc chậc, sinh nhật cha vợ Diệp Thần cũng không tới, loại con rể này so với Tiểu Vinh còn chênh lệch nhiều!"

"Cái gì Tiểu Vinh?"Lý Hương Cầm sững sờ.

"Quên giới thiệu!"

Tô Nhã Mai liền đợi đến khi Lý Hương Cầm hỏi, chỉ chỉ nam tử trẻ tuổi bên cạnh, đắc ý cười nói:"Đây là bạn trai Lưu Vinh của con gái tôi, nhà hắn thế nhưng là đại gia tộc tỉnh thành, tập đoàn Lưu thị, nghe nói qua chưa?"

"Hắn là người của tập đoàn Lưu thị?"

Lý Hương Cầm nghe xong trừng lớn mắt, mặt mũi tràn đầy biểu lộ giật mình.

Bởi vì chuỗi cửa hàng đồ ăn nhanh lớn nhất ở tỉnh thành chính là tập đoàn Lưu thị, tài sản tối thiểu mấy tỉ!

"Cô Tô quá khen!"

Người trẻ tuổi bên cạnh khoát khoát tay, trên mặt lại viết đầy ngạo nghễ:"Nhà cháu tại tỉnh thành chỉ là có chút danh tiếng mà thôi!"

"Chậc chậc, Tiểu Lưu thực biết khiêm tốn!"

Trương Tú nhịn không được chậc chậc tán thưởng, quay đầu lườm Tô Vạn Đạt một chút, dạy dỗ:"Vạn Đạt, nhìn xem con rể người ta khiêm tốn chưa, hôm đầu gặp mặt Tiểu Vinh đã tặng ta một khối Hòa Điền Ngọc!"

"Thử nhìn lại Diệp Thần xem như nào, về mà dạy bảo lại hắn đi?"

"Bà nội, Diệp Thần rất tốt, ngài không thể nói hắn như vậy!"

Tô Tuyết Di tựa hồ di truyền gen 'Hộ phu' của Lý Hương Cầm, nghe thấy Trương Tú gièm pha Diệp Thần như thế, lúc này liền không vui.

"Ta là bà nội, nói vãn bối còn không được sao?"

Trương Tú rất nổi nóng, từ khi Tô Tuyết Di gả cho Diệp Thần, nàng phát hiện người một nhà này càng ngày càng làm càn.

"Bà nội đừng nóng giận, chúng ta qua chào hỏi khách khứa đi!"Tô Na lấy lòng nói.

"Ân, vẫn là Tiểu Na hiểu chuyện!"

Trương Tú hài lòng gật đầu, trừng Tô Tuyết Di một chút quay người rời đi.

"Hắc hắc, lão Tô, người một nhà các người xác thực rất đặc biệt!"Trương Văn Điền quẳng xuống một câu không giải thích được, bưng chén rượu lặng yên rời đi.

"Sao có thể như vậy!"

Lý Hương Cầm tức giận đến phổi đều muốn nổ, nói với Tô Tuyết Di:"Tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho Diệp Thần, hỏi hắn lúc nào đến!"

"Mẹ, Diệp Thần đang xem bệnh cho người ta, gọi điện thoại không thích hợp đi?"

"Tiểu tử thúi, lại không đến người một nhà chúng ta đều sẽ bị khi dễ đến chết!"Lý Hương Cầm cắn răng nói.

"Lão bà, đừng nóng giận, cẩn thận tức điên lên thân thể!"

"Tôi giận nhất chính là ông!"

Lý Hương Cầm nói xong thở phì phò nghiêng đầu đi, nàng thật ước mình có một lọ thuốc đổi họ, sau đó đút cho Tô Vạn Đạt uống.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, khách mời của Trương Văn Điền càng ngày càng nhiều, mà Tô Vạn Đạt bên này vẫn là vắng bóng người, coi như khách mời tới từ Ninh Châu, cũng đều ngồi bên một đống người Trương gia, bởi vậy Tô Vạn Đạt cũng bị không ít người cười nhạo.

Hiện trường có duy nhất hai người không nói lời nào chính là Tô Liên Sơn, cùng trước đó hận Diệp Thần thấu xương Tô Triết.

Một là bởi vì cảm giác trên mặt không chút ánh sáng, người đến hôm nay đều là khách mời của Trương gia, Tô gia hắn lộ ra thế đơn lực bạc!

Mà cái thứ hai, là kính sợ!

Khoảng thời gian này, Tô Triết cũng không có làm cái gì, cả ngày chỉ chạy theo Bạch Ngọc Thần lăn lộn, thời gian càng dài hắn càng biết Diệp Thần lợi hại, bởi vậy tất cả mọi người vẫn đi châm

chọc người một nhà Tô Tuyết Di, duy chỉ có hắn là không tham gia.

"Tô Triết, anh làm sao vậy? Ngồi đây nửa ngày không nói câu nào!"

"Liên quan tới Tô Tuyết Di cùng lão công nàng, anh cũng nên phát biểu ý kiến nha!"Tô Na cười khanh khách nói.

Chương 151. Thằng đần này chui ở đâu ra?

Kỳ thật nàng cũng một mực khó chịu Tô Tuyết Di, luận tướng mạo nàng cũng không kém, luận học thức dù sao mình cũng là một bản tốt nghiệp, nhưng Tô Tuyết Di có thể ở tại sơn trang Vân Đỉnh, còn có thể chưởng quản xí nghiệp gia tộc, dựa vào cái gì mình lại không được?

Hiện tại nàng lại tìm được một đại thiếu tỉnh thành, đương nhiên muốn ở trước mặt mọi người tìm về chút mặt mũi.

"Tô Na, em muốn anh nói cái gì?"Tô Triết cười khổ.

"Nói về Diệp Thần thôi, hắn còn đánh qua anh a! Loại người dã man này, cũng không xứng tới tham gia tiệc sinh nhật chú Trương!"

Tô Na tổn hại Diệp Thần, đồng thời cũng không quên đập mông ngựa Trương Văn Điền.

Bởi vì Lưu Vinh chính là nhờ Trương Văn Điền giật dây giới thiệu cho nàng, nói cho cùng sau này mình có thể làm thiếu phu nhân đại gia tộc hay không, vẫn còn phải cảm tạ vị này a!

"Ai, Tô Na anh khuyên em bớt nói vài câu đi!"

Tô Triết do dự một chút, vẫn là nhắc nhở một câu nói:"Thần ca đánh anh là bởi vì anh muốn ăn đòn, anh chưa từng trách hắn!"

"Cái gì?"

Không chỉ là Tô Na, ngồi cùng bàn bao quát cả phụ thân Tô

Trọng Hải ngồi cùng bàn với hắn, nghe được Tô Triết nói như vậy đều sợ ngây người!

"Con trai, có phải con phát sốt hay không?"Tô Trọng Hải mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên.

"Đúng vậy, nơi này đều là khách mời Trương gia, Tô Triết anh sợ cái gì!"Tô Na cau mày nói.

"Tôi không có phát sốt cũng không sợ!"

Tô Triết miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười, nói:"Yến hội sắp bắt đầu, các bằng hữu Thần ca hẳn là cũng sắp tới, đến lúc đó các người chớ giật mình là được!"

"Ăn phải cái gì vậy! Trọng Hải, con trai của con bị làm sao vậy, không biết nói chuyện thì đuổi hắn ra chỗ khác ngồi đi, đừng ở đây nói lời ủ rũ!"

Trương Tú không vui, Tô Triết nói như vậy sẽ để cho người Trương gia cảm giác được thật sự mất mặt.

"Cha, vậy con đi bồi Tuyết Di tỷ đây!"

Tô Triết ước gì đi càng sớm càng tốt, hắn cũng không muốn bị Trương Văn Điền liên lụy.

Con hàng này chiếm đoạt đại sảnh yến hội coi như xong, còn chỉ toàn nói xấu người một nhà Tô Tuyết Di, quả thực là muốn chết!

Nhưng hắn còn chưa kịp đi, nhân viên tiếp đãi sảnh yến hội đột nhiên hô lớn

"Ninh Châu Bạch gia đến đây ăn mừng!"

Đám người nghe xong đều ngây ngẩn cả người, rất nhiều khách tỉnh thành tới có lẽ không biết Bạch gia, nhưng người Ninh

Châu ai không biết Bạch gia?

"Không nghĩ tới Trương gia tỉnh thành còn có quan hệ với Bạch gia!"

"Ngay cả Bạch lão đại đều tự mình ra mặt, Trương gia quả nhiên có mặt mũi!"

"Ai, Tô Vạn Đạt cũng thật đáng thương, không có mấy khách mời là của hắn."

"Để ta nói, hắn chính là tự rước lấy nhục, không nên tổ chức sinh nhật cùng người Trương gia!"

"..."

Không ít ở đây người nghị luận ầm ĩ, có mấy lời truyền đến trong lỗ tai Lý Hương Cầm, tức giận khiến nàng kém chút muốn đánh người!

Ngược lại là Tô Vạn Đạt vẫn một mặt không quan tâm, sinh nhật mà, mỗi năm đều có một lần, làm gì phải tăng động như vậy?

"Văn Điền, cháu cùng Bạch gia còn có giao tình?"

"Cháu"

Trương Tú thấy thế vội vàng đứng dậy, mặc dù Bạch gia là nhân vật hắc đạo, nhưng ở Ninh Châu tuyệt đối là gia tộc nhất lưu, ngàn vạn lần không thể lãnh đạm.

Ngay cả Tô Liên Sơn cũng vội vàng đứng dậy, mang theo Tô Trọng Hải cùng Tô Nhã Mai tiến lên nghênh đón.

"Bạch tiên sinh, sao ngài lại tới đây?"

Trương Tú chống quải trượng đi đến trước mặt Bạch Vĩnh Chính, vẻ mặt tươi cười hỏi.

"Chào Tô bà, tôi tới chúc mừng sinh nhật!"

Bạch Vĩnh Chính cười theo, nghiêm chỉnh mà nói đây là bà nội Diệp Thần, hắn cũng không dám khinh thường.

"Con trai, lấy lễ vật của chúng ta ra!"

"Được rồi!"

Bạch Ngọc Thần quay người, đứng phía sau hắn là một người áo đen, trong ngực ôm một cái bọc vải đỏ che kín không biết có gì bên trong.

Soạt!

Bạch Ngọc Thần đem vải đỏ xốc lên, đám người tập trung nhìn vào, mới phát hiện nguyên lai là một hộp pha lê, mà trong hộp có một quả đào mừng thọ màu vàng lớn bằng quả đóng bá! (ngày sinh nhật cũng gọi là thọ)

"Trời ạ, kim đào lớn như thế, ta còn chưa từng thấy đâu!"

"Bạch gia thật sự là mạnh tay, quả kim đào này coi như không phải thật tâm, cũng phải mấy trăm ngàn a!"

"..."

Tất cả mọi người sợ ngây người, chẳng ai ngờ rằng Bạch gia thế mà lại đưa một phần lễ lớn như vậy vậy!

"Bạch lão đại, các người quá khách khí!"

Cao hứng nhất đương nhiên vẫn là người Trương gia, một hắc đạo Ninh Châu tự mình tới đưa lễ, mặt mũi này cũng không nhỏ!

Nhất là người chủ trì yến sinh nhật Trương Tú, nàng nhìn Trương Văn Điền vẫn còn đần độn ngồi tại bên cạnh bàn ăn, vội vàng ngoắc nói

"Văn Điền, cháu còn không mau tới, tạ ơn lễ vật của Bạch lão đại?"

"..."

Trương Văn Điền không hiểu ra sao, nghe được Trương Tú gọi hắn không kịp ngẫm nghĩ nữa liền đi qua.

Bạch Vĩnh Chính sững sờ, người hắn muốn đưa là Tô Vạn Đạt, thằng đần này chui ở đâu ra?

Bạch Ngọc Thần cũng cảm thấy có chút không đúng, hắn ngắm nhìn bốn phía xem xét, kết quả phát hiện một nhà Tô Tuyết Di ngồi tại nơi hẻo lánh, không khỏi hoảng sợ nói:

"Cha, Tô tiểu thư bọn họ ở nơi đó a!"

"Cái gì?"

Chương 152. Người người đến chúc!

Bạch Uyên quay đầu lại nhìn, lập tức sải bước đi tới, về phần thằng đần Trương Văn Điền này là ai thì mặc kệ nó!

"Tô tiên sinh, sinh nhật vui vẻ!"

"Đây là một chút thành ý của Bạch gia tôi, còn xin Tô tiên sinh vui vẻ nhận!"Bạch lão đại tự mình đem kim đào bưng tới, một mực cung kính đưa đến trước mặt Tô Vạn Đạt.

"Bạch tiên sinh, cái này quá quý giá đi?"

Tô Vạn Đạt dọa sợ, lão đại hắc đạo đưa kim đào cho hắn, ngày thường hai người lại không có gặp nhau, cái này ai dám thu a!

"Bạch, Bạch lão đại, ngài biết chồng tôi?"Lý Hương Cầm nuốt ngụm nước bọt, cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Đương nhiên, Tô tiên sinh là cha vợ của Diệp tiên sinh, ngài là mẹ vợ của Diệp tiên sinh, tôi đương nhiên quen biết!"Bạch Vĩnh Chính cười nói.

"A, nguyên lai là bằng hữu Tiểu Diệp Tử a!"

"Tiểu Diệp Tử?"

"Chính là Diệp Thần a!"

"..."

Bạch Vĩnh Chính xấu hổ chết, trong lòng tự nhủ đến cùng là

người một nhà a, dám gọi Tiểu Diệp Tử, biến thành người khác thử gọi như vậy một tiếng, đoán chừng chết như thế nào cũng không biết!

"Lão Tô, nếu là bằng hữu của con rể chúng ta, vậy lễ vật kia nhất định phải nhận lấy!"Lý Hương Cầm cười đến miệng đều không khép lại được, nói xong còn đắc ý liếc qua phía Trương Văn Điền.

Quả nhiên, lúc này sắc mặt bọn người Trương Tú đều biến đen!

Làm nửa ngày, kết quả là Bạch gia đưa kim đào cho Tô Vạn Đạt, thật sự là lãng phí tâm tư biểu lộ!

"Khụ khụ, tôi suýt nữa quên mất hôm nay cũng là sinh nhật lão Tô, vẫn là qua kính chén rượu đi!"

"Đúng đúng đúng, tôi cùng đi với ông!"

Người địa phương Ninh Châu quả nhiên bản lĩnh mượn gió bẻ măng rất mạnh, nhìn thấy Bạch lão đại tự mình đến tặng quà, lập tức bưng chén rượu chạy tới bên phía Tô Vạn Đạt.

"Tô huynh, nguyên lai huynh ở đây a! Làm cho tôi tìm khổ tìm sở, sinh nhật vui vẻ a!"

"Lão Tô, sao ông lại trốn đây làm gì, mọi người có còn là bằng hữu hay không?"

"..."

Tô Vạn Đạt thấy thế cũng chỉ có thể cười cười xấu hổ, hắn biết trước kia những người này nhìn thấy mình cũng không có nhiệt tình như vậy.

"Tiểu Tuyết, mau mời Bạch tiên sinh ngồi, châm trà a!"

Lý Hương Cầm rốt cục cũng nhớ ra quy củ tiếp khách, phân phó con gái chào hỏi khách khứa.

"Đừng đừng đừng, chị dâu, để tiểu đệ tới!"

Bạch Ngọc Thần dọa sợ, nếu để cho Diệp Thần biết mình để vợ hắn hầu hạ, đoán chừng phải xui xẻo!

Nhìn thấy người Bạch gia đối với người một nhà Tô Tuyết Di khách khí như thế, mấy người 'Làm phản' càng là nhẹ nhàng thở ra, còn may chuyển phe kịp thời, nói không chừng có thể mượn cơ hội này leo lên trên Bạch gia, vậy liền phát tài!

"Hừ! Lão già, lão nên quản một chút, miễn cho người một nhà Vạn Đạt giao du quá sâu với xã hội đen, không chừng có ngày ra đường ở!"

Trương Tú nhìn về phía Tô Vạn Đạt, giọng điệu có chút cay cay nói.

"Lão bà, bà nói bớt vài câu đi!"

Tô Liên Sơn cau mày nói:"Đừng quên Vạn Đạt là con của chúng ta, bà muốn sinh nhật hắn thật không có một người khách nào sao?"

"..."

"Dì cả, dì cũng đừng tức giận!"

Trương Văn Điền cười vang nói:"Lão Tô khả năng thích tới lui với hắc đạo, mặc dù cháu cũng rất khinh bỉ loại người này, nhưng đã là người một nhà chúng ta cũng không nên trách hắn!"

"Kháo!"

Cha con Bạch gia cách đó không xa nghe nói như thế, sắc mặt xoát một cái liền trở nên âm trầm.

"Cha, để con cho người đi diệt thằng khốn này!"Bạch Ngọc Thần nghiến răng nghiến lợi nói.

"Quên đi!"

Bạch Vĩnh Chính nhíu nhíu mày, nhắc nhở:"Diệp tiên sinh còn chưa tới đâu, để hắn hiểu lầm chúng ta nháo sự sẽ không tốt!"

"..."

Bạch Ngọc Thần nghe xong chỉ có thể cố nén cục tức, rót cho mình một chén rượu lớn, ngửa đầu ực một hớp!

Đúng lúc này, nhân viên tiếp đãi lần nữa la lớn

"Tập đoàn Kiều thị Ninh Châu, phó tổng giám đốc Nhan Thanh đến đây chúc mừng sinh nhật"

"Tập đoàn Phùng thị Ninh Châu, tổng giám đốc Phùng Kiến Quốc, cùng hai người con Phùng Tử Luân, Phùng Uyển Đình đến đây chúc mừng sinh nhật "

"Chúng Sinh Đường, Tôn Trường Sinh thần y, mang theo cháu gái Tôn Bảo Bảo đến đây chúc mừng sinh nhật"

Theo tiếng gào của nhân viên tiếp đãi ngày càng to, người chúc mừng sinh nhật đến ngày càng nhiều, những người này tùy tiện xách một cái ra đều là danh nhân Ninh Châu, mà lại bọn họ đều là hướng về phía Tô Vạn Đạt.

Rất nhanh, nơi vốn dĩ hẻo lánh quạnh quẽ, lúc lại đã thành địa phương náo nhiệt nhất của sảnh yến hội.

Lúc mọi người ở đây chấn kinh, nhân viên tiếp đãi lại hô lên, mà lần này để rất nhiều người ở đây đều kinh chảy ra mồ hôi lạnh!

"Liên Đoàn Võ Đạo, đường chủ Bạch Uyên phụng mệnh minh

chủ, đến đây vì Tô Vạn Đạt tiên sinh chúc thọ!"

Vừa dứt lời, mọi người tại đây nhịn không được nhao nhao nghị luận lên.

"Ông trời ơi! Liên Đoàn Võ Đạo thế mà cũng tới vì Tô Vạn Đạt chúc mừng sinh nhật, người anh em này đến cùng là làm cái gì a?"

"Lần trước phụ thân của người đứng đầu thành phố sinh nhật, cũng chỉ có đường chủ Liên Đoàn Võ Đạo đi, đãi ngộ của Tô Vạn Đạt này còn ngưu hơn cả người đứng đầu thành phố a, lại là minh chủ tự mình phân phó!"

"..."

Nghe được đám người nghị luận, sắc mặt Trương Văn Điền lúc này còn khó coi hơn ăn phân!

Trước đó hắn còn cười Tô Vạn Đạt vì không có vị khách nào đến chào hỏi, ai ngờ một lúc sau khách mời của hắn không chỉ toàn là lão đại, mà còn tận tình đến hỏi thăm, căn bản không cần Tô Vạn Đạt bận rộn.

Chương 153. Phong thủy luân chuyển!

"Lão bà, bà chào hỏi người Trương gia đi, tôi muốn đi chiêu đãi khách mời Tô gia!"

Lần này Tô Liên Sơn cũng ngẩng cao mặt, cho tới nay Trương gia luôn tỏ ra cường thế hơn so với Tô gia, hiện tại xem ra rốt cục muốn 'Xoay chuyển' !

"..."

Trương Tú trợn tròn mắt, nàng quả thực không thể tin được những gì xảy ra trước mắt.

Nàng vẫn một mực không chào đón Tô Vạn Đạt, bởi vì đứa con này không ôm chí lớn, cho nên tới nay nàng vẫn là thích hai người con còn lại, mặc dù có Tô Nhã Mai là nữ.

Nhưng đánh chết nàng đều không nghĩ tới, quan hệ của Tô Vạn Đạt thế mà bất tri bất giác trở nên cường đại như vậy!

Chẳng lẽ đây hết thảy đều là bởi vì Diệp Thần?

Nàng chưa kịp nghĩ rõ ràng, thanh âm càng khiến người ta chấn kinh vang lên trong phòng yến hội:

"Tập đoàn y dược tỉnh thành Hàn gia, chúc mừng Tô Vạn Đạt tiên sinh, thân thể khỏe mạnh, vạn sự như ý! Đưa lên hạ lễ một gốc nhân sâm trăm năm, một đóa cực phẩm Thiên Sơn Tuyết Liên!"

"Cái gì? Hàn gia cũng tới?"

"Hàn gia thế mà đưa lễ vật quý giá như vậy cho Tô gia?"

"Không thể nào, có phải là Tô Vạn Đạt tìm người đóng giả diễn trò hay không a?"

Lần này tất cả người Trương gia đều trợn tròn mắt, nếu như nói Trương gia tại tỉnh thành xem như có chút danh tiếng, vậy Hàn gia chính là như sấm bên tai a!

Toàn bộ Hàn gia không chỉ có độc quyền nguyên vật liệu thuốc Trung y tỉnh Thiên Nam, mà mấy nguyên vật liệu thuốc Trung y tỉnh lận cận cũng bị Hàn gia ăn hơn phân nửa, lão gia tử Hàn gia Hàn Tam Lập, đây thực sự chính là 'Đại Vương Dược Liệu' A!

"Các người nhìn, thật là Hàn tổng!"Trương gia có người chỉ một ngón tay.

Đám người thuận theo phương hướng ngón tay hắn nhìn lại, chỉ thấy trong ngực Hàn Bân ôm hai cái hộp, đảo mắt một vòng hiện trường rồi đi thẳng tới Tô Vạn Đạt.

"Không thể nào, Tô Vạn Đạt còn quen biết người Hàn gia?"

Trương Văn Điền đã triệt để mất bình tĩnh, hắn ngược lại là rất muốn giao lưu cùng loại người ở gia tộc cao cấp như Hàn Bân này, nhưng căn bản không chen được vào a!

"Tô tiên sinh, sinh nhật vui vẻ!"

Hàn Bân một mặt tươi cười, đem hộp đưa tới trước mặt Tô Vạn Đạt.

"Cái này, tiên sinh, chúng ta quen biết sao?"Tô Vạn Đạt một mặt mơ hồ, người trước mắt này là ai a?

"Tô tiên sinh, tôi cùng Diệp Thần là bằng hữu!"

Hàn Bân thấy thế giải thích nói:"Có lẽ trước kia chúng ta

không biết nhau, nhưng bắt đầu từ giờ phút này, chẳng phải chúng ta quen biết sao?"

"Ha ha ha! Hàn tiên sinh ngài thật khôi hài, Tiểu Tuyết, mau nhận lấy lễ vật của Hàn tiên sinh, nhớ cất kỹ nha!"

Lý Hương Cầm đã sớm ghi nhớ trong lòng thứ Hàn Bân đưa chính là nhân sâm trăm năm, Thiên Sơn Tuyết Liên, đây chính là dược liệu có thể cứu mạng trong thời khắc mấu chốt, có tiền chưa hẳn có thể mua được!

"Tiểu Hàn, cha cậu không tới sao?"Tôn Trường Sinh cười nói.

"Tôn lão, gia phụ đang tiếp nhận trị liệu châm cứu của Diệp tiên sinh, cho nên để cho tôi tới!"

"Nguyên lai tất cả mọi người là người quen a! Hàn tổng, ngài nhanh ngồi a!"

Lý Hương Cầm cực kỳ cao hứng, bắt đầu từ đồng đen, chớp mắt liền biến thành vương giả, loại cảm giác này quá sướng rồi!

Nàng không ngừng liếc mắt về chỗ Trương Văn Điền, vắng ngắt, thật ứng với câu nói 'Phong thủy luân chuyển'.

"Con gái, chúng ta qua bồi gia gia đi!"

Tô Nhã Mai nhìn thấy Tô Vạn Đạt bên kia đều là những người tai to mặt lớn, tâm tư lại linh hoạt.

"Không, con muốn ở chỗ này bồi Vinh ca!"Tô Na dịu dàng nói.

"Khụ khụ, kỳ thật anh cũng qua đó kính chén rượu, vừa vặn anh cũng nhận biết Hàn tổng!"

Lưu Vinh hắng giọng một cái, kỳ thật hắn căn bản không biết Hàn Bân, đơn thuần nghĩ đi qua làm quen thôi.

"..."

Mấy người Tô Nhã Mai vừa đi, Tô Trọng Hải cũng ngồi không yên, vội vàng tìm cái cớ mang theo Tô Triết cũng đi qua phía Tô Vạn Đạt, kết quả chỗ này liền biến thành nơi hẻo lánh trống rỗng không người ngồi!

Ngược lại là bên phía Trương Văn Điền, người trên bàn ăn đã thiếu đi hơn nửa!

"Phân phó mang thức ăn lên đi, mọi người ăn mấy ngụm rồi về nhà!"

Phụ thân Trương Văn Điền tức giận không ngừng trừng mắt với Trương Tú, nếu không phải nàng giật dây con trai mình đến Ninh Châu sinh nhật, há lại sẽ mất mặt như thế?

"..."

Trương Tú vừa vội vừa tức, hiện tại nàng lo lắng đều không phải sinh nhật cháu trai của mình, mà là về sau mình tại Tô gia còn có địa vị tuyệt đối sao?

.....

"Hương Cầm, đừng nói giỡn!"

Tô Nhã Mai vẻ mặt tươi cười, ra vẻ thân thiết nói:"Tôi ở bên kia mời rượu xong đương nhiên phải qua đây, dù sao chúng ta mới là người một nhà! Nhị ca, anh nói xem?"

Tô Trọng Hải nghe xong liên tục gật đầu, giơ ly rượu lên nói với Tô Vạn Đạt

"Đại ca, sinh nhật vui vẻ a, chén rượu này để em uống trước rồi nói!"

"Tốt, tạ ơn!"

Tô Vạn Đạt là thật không so đo, còn nâng chén đáp lại Tô Trọng Hải mời rượu.

"Hừ!"

Lý Hương Cầm khinh thường hừ lạnh một tiếng, sắc mặt dối trá của người Tô gia để nàng rất khó chịu, nhưng hết lần này tới lần khác Tô Vạn Đạt vẫn ngu ngơ không thèm để ý chút nào.

Chương 154. Sư phụ Bạch Hổ!

Đúng lúc này, nhân viên tiếp đãi lại lần nữa hô lớn:

"Công ty Vạn Hổ, tổng giám đốc Hồng Hổ đến đây chúc mừng sinh nhật!"

"Sao Vạn Hổ Bang lại tới đây?"

Bạch Vĩnh Chính nghe xong lập tức cảnh giác lên, lần trước Hồng Hổ bị Diệp Thần đánh chạy, lần này đột nhiên hiện thân chắc chắn sẽ không có chuyện tốt!

"Oa! Đại ca quá ghê a, Hồng Hổ đại ca cũng là bằng hữu của anh sao?"Tô Nhã Mai mặt mũi tràn đầy ghen tị.

Tại Ninh Châu, số người biết đến cái tên Bạch Vĩnh Chính và Hồng Hổ, tuyệt đối nhiều hơn so với biết tên người đứng đầu thành phố!

"Anh không biết a!"

Tô Vạn Đạt một mặt mộng bức, số người đến chúc hắn hôm nay, có hơn phân nửa hắn cũng không nhận ra.

"A, Hồng Hổ đến chúc mừng sinh nhật mang nhiều người như vậy?"Lúc này có người đưa ra chất vấn.

"Ta nhìn không giống chúc mừng sinh nhật, trông giống đến gây chuyện hơn!"

"Không thể nào, Tô Vạn Đạt bên này thế nhưng là có Bạch lão đại, Hồng Hổ muốn gây chuyện cũng không dám trắng trợn như thế đi?"

"..."

Mọi người thấy Hồng Hổ mang theo mấy chục người áo đen tràn vào sảnh yến hội, đồ đần đều có thể nhìn ra những người này tuyệt không phải đến chúc mừng sinh nhật!

Trương Văn Điền thấy thế trong lòng lại là mừng thầm, xem ra Tô Vạn Đạt phải xui xẻo.

"Hồng Hổ, ngươi mang nhiều người như vậy tới muốn làm gì?"

Bạch Vĩnh Chính đứng dậy đi đến phía đối diện Hồng Hổ, Bạch Ngọc Thần tranh thủ thời gian móc ra dao găm theo sát phía sau.

"Hừ, Bạch Vĩnh Chính, thật đúng là ngươi!"

Hồng Hổ hừ lạnh một tiếng, bĩu môi nói:"Nghe nói ngươi đầu nhập tiểu tử họ Diệp, mới đầu ta còn không tin! Hiện tại xem ra ngươi quả nhiên làm chó cho người ta, lại còn là chó cắn người!"

"Họ Hồng, ngươi mẹ nó muốn chết phải không?"Bạch Ngọc Thần dơ ra dao găm, chỉ vào Hồng Hổ tức giận quát.

"Hừ, ranh con còn rất hung! Hôm nay khẳng định có người muốn chết, nhưng tuyệt đối không phải ta!"Hồng Hổ cười lạnh.

"Hồng Hổ, ngươi cho rằng Bạch gia ta không người sao?"

Một thanh âm trầm thấp truyền đến, ngay sau đó Bạch Uyên dạo bước đi tới, ánh mắt sắc bén trừng mắt Hồng Hổ.

"Bạch Uyên?"

Trong ngày thường Hồng Hổ nhìn thấy Bạch Uyên nhiều ít đều có chút cố kỵ, nhưng hôm nay thái độ lại khác thường, mặt mũi tràn đầy khinh thường nói:"Quá tốt rồi! Nếu người Bạch gia các ngươi đều ở đây, vậy ta liền đem các ngươi tận diệt, về sau Ninh

Châu chính là của ta!"

"Muốn chết!"

Bạch Uyên nghe xong giận tím mặt, bỗng nhiên ra quyền trực tiếp đánh tới bộ ngực Hồng Hổ.

"Sư phụ, hôm nay muốn làm phiền lão nhân gia ngài!"Hồng Hổ căn bản không sợ, ngược lại quay đầu nói với lão đầu mặc trường sam bên cạnh.

"Yên tâm, có vi sư ở đây, không ai có thể tổn thương ngươi?"

Lão giả nói xong dưới chân trượt đi, trong nháy mắt liền ngăn tại trước mặt Hồng Hổ.

Cùng lúc đó nắm đấm Bạch Uyên cũng rắn rắn chắc chắc đánh vào trên lồng ngực lão giả!

Đương!

Một tiếng va chạm của kim loại vang lên!

Ngay sau đó, đám người liền gặp Bạch Uyên 'Từ từ' lui về sau mấy bước, toàn bộ cánh tay phải rất mất tự nhiên rũ xuống!

"Ca!"

"Đại bá!"

Cha con Bạch Vĩnh Chính thấy sắc mặt Bạch Uyên trắng bệch, vội vàng tiến lên xem xét.

"Đừng nhúc nhích! Tay của ta bị gãy rồi!"Bạch Uyên cắn răng nói.

"Cái gì?"

Bạch Vĩnh Chính nghe xong sợ ngây người, rõ ràng là đại ca phát động công kích, đến cuối cùng thụ thương lại là mình?

"Người này là Hoành Luyện đại sư, ta không phải đối thủ của hắn!"

Bạch Uyên hận hận trừng mắt với lão giả trường sam, vừa rồi một quyền kia của hắn phảng phất như đánh vào trên tấm thép, kết quả cánh tay bị chấn nát!

"Bạch Uyên, biết sự lợi hại của sư phụ ta chưa?"

"Hôm nay ta chỉ cần phế đi tiểu tử họ Diệp, không có quan hệ cùng người khác! Bạch Uyên, nếu lão không muốn chết liền tránh ra một bên cho ta!"

Mặt mũi Hồng Hổ tràn đầy đắc ý, lão giả trường sam đúng là hắn sư phụ, tên hiệu 'Thiết Nhân' Thái Mậu, là một Hoành Huyện đại sư chân chính.

"Nằm mơ!"

Bạch Uyên chịu đựng kịch liệt đau nhức, hừ lạnh nói:"Hôm nay cho dù ta có chiến tử ở đây, cũng sẽ không để ngươi toại nguyện!"

"Nếu ngươi muốn chết, lão phu liền thành toàn cho ngươi!"Mắt Thái Mậu lộ ra hung quang, âm trầm nhìn xem Bạch Uyên.

"Người của ta há lại để cho một lão thất phu như ngươi khi dễ!"

Đúng lúc này trong phòng yến hội truyền đến một tiếng khẽ kêu, ngay sau đó một bóng người màu trắng thoáng hiện, trong chớp mắt liền xuất hiện tại trước mặt bọn người Hồng Hổ.

Sau khi Bạch Uyên thấy rõ ràng tướng mạo của người này,

trong lòng lập tức kích động không thôi.

"Minh chủ!"

"Lão Bạch, lão lui xuống trước đi!"

Thượng Quan Dĩnh mặc một bộ váy trắng, dung mạo kiều diễm xinh đẹp, da thịt trắng như tuyết tỏa ra cỗ khí chất nhẹ nhàng, sự xuất hiện của nàng lập tức hấp dẫn chú ý của mọi người.

"Chính là ngươi muốn tìm sư đệ của ta gây phiền phức?"Thượng Quan Dĩnh mặt như băng sương, nhìn chằm chằm Thái Mậu hỏi.

"Nha đầu thối, ngươi thì tính là cái gì, dám nói chuyện như vậy với sư phụ ta!"Hồng Hổ không biết Thượng Quan Dĩnh, nghe nàng nói như vậy lập tức giận tím mặt.

"Muốn chết!"

Thượng Quan Dĩnh vừa dứt lời, đám người chỉ cảm thấy một đạo bạch quang hiện lên trước mắt, ngay sau đó liền nghe được tiếng vang giòn 'Ba ba ba'!

Chương 155. Kẻ đến không thiện!

Thái Mậu cũng không kịp phản ứng, Thượng Quan Dĩnh liền xuất hiện trước mặt Hồng Hổ, hung hăng quất mười cái tát tai trên mặt của hắn!

Hồng Hổ bị đánh cho mắt nổi đom đóm, hai má sưng lên giống như đầu heo!

"..."

Thật nhanh!

Mọi người thấy một màn này nhao nhao hít vào ngụm khí lạnh, nữ nhân trước mắt này không chỉ có tướng mạo tuyệt mỹ, xuất thủ càng là không chút chần chừ, ngay cả lão đại hắc đạo Ninh Châu cũng nói đánh liền đánh!

"Cô rốt cuộc là ai?"

Thái Mậu trở nên cẩn thận rất nhiều, thân thủ đối phương tuyệt không kém hắn, Ninh Châu thế mà còn có loại cao thủ này?

"Đây là minh chủ của Liên Đoàn Võ Đạo chúng ta, Thượng Quan minh chủ!"Bạch Uyên đi lên phía trước, lực lượng mười phần nói với Thái Mậu.

"Liên Đoàn Võ Đạo?"

Nghe được Bạch Uyên giải thích, Thái Mậu nhịn không được quay đầu hung hăng trừng Hồng Hổ một chút!

Có lẽ hắn không sợ Thượng Quan Dĩnh, nhưng là muốn đối nghịch cùng toàn bộ Liên Đoàn Võ Đạo, hắn tự biết còn không có thực lực kia!

"Vừa rồi các người nói muốn phế sư đệ ta, hiện tại có dám nói lại lần nữa hay không!"Thượng Quan Dĩnh 'Đúng lý không tha người' Tiếp tục ép hỏi bọn người Hồng Hổ.

"Thượng Quan minh chủ, chuyện hôm nay là Hồng Hổ không đúng!"

Thái Mậu tự cân nhắc một phen, trầm giọng nói:"Bất quá Thượng Quan minh chủ cũng đừng hùng hổ dọa người, mặc dù thế lực củaLiên Đoàn Võ Đạo khổng lồ, nhưng 'Thiết Y Môn' ta cũng không phải dễ trêu!"

"Thiết Y Môn?"Thượng Quan Dĩnh nhíu mày.

"Không sai, chắc hẳn Thượng Quan minh chủ cũng đã được nghe nói qua đi?"

"Không phải chỉ là một đám gia hỏa tu luyện Thiết Bố Sam sao, các ngươi tính là thứ gì, cũng dám kêu gào muốn phế sư đệ ta?"

"Cô"

Thái Mậu nghe nói như thế tức giận đến đau gan, đổi lại người khác nói lời này đoán chừng đã sớm bị một chưởng của hắn vỗ chết!

Có thể tu vi Thượng Quan Dĩnh không kém gì hắn, bởi vậy Thái Mậu bị nhục cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ

"Hồng Hổ, nếu là ngươi dám đối nghịch cùng Diệp tiên sinh, Phùng gia ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!"Phùng Kiến Quốc đi lên phía trước, ngôn từ chính nghĩa nói.

"Tam sư muội!"

Nhan Thanh cũng đi tới, đứng tại bên người Thượng Quan Dĩnh, âm thanh lạnh lùng nói:"Nếu Vạn Hổ Bang muốn đối phó sư đệ, vậy chúng ta sẽ diệt nó!"

"..."

Quần chúng vây xem nghe xong nhao nhao líu lưỡi, thầm nghĩ khẩu khí nữ nhân này thật lớn, há mồm liền muốn diệt Vạn Hổ Bang, quá ngưu bức đi?

Mà Thái Mậu nhìn thấy Nhan Thanh, cảm nhận được khí tức võ giả trên người nàng, cũng không khỏi nhíu chặt lông mày!

Tiểu tử họ Diệp là cặn bã nam sao?

Tại sao có thể có nhiều nữ nhân bảo hộ hắn như vậy, mà ai ai cũng là cao thủ!

"Nếu như không ra một cái giá thỏa mãn, ta cam đoan các ngươi không ra được sảnh yến hội!"Thượng Quan Dĩnh lườm Thái Mậu một chút, thản nhiên nói.

"Sư phụ, cùng lắm thì chúng ta liều mạng với các nàng!"

Hồng Hổ hận đến cắn răng, hắn bị hai nữ nhân uy hiếp trước mặt mọi người, cái này nếu là truyền đi, về sau còn có mặt mũi hỗn ở trong xã hội sao?

"Ngậm miệng!"

Thái Mậu cân nhắc, quay đầu nói với Hồng Hổ:

"Ngươi qua đây, đứng thẳng!"

Hồng Hổ sững sờ, vô ý thức đi đến trước mặt Thái Mậu.

Đột nhiên, đối phương như thiểm điện xuất thủ bắt lấy hai cổ tay Hồng Hổ!

"Sư phụ, người, người làm gì vậy"

Không đợi Hồng Hổ minh bạch chuyện gì xảy ra, chỉ nghe được hai tiếng 'Răng rắc', Thái Mậu cưỡng ép bẻ gãy hai cổ tay hắn!

"A!"

Hiện trường lập tức truyền đến tiếng kêu thảm như heo bị làm thịt của Hồng Hổ, hắn không nghĩ tới sư phụ thế mà lại xuống tay với mình!

"Thượng Quan minh chủ, ta đã cho minh chủ lời giải thích, coi như hài lòng đi?"Sắc mặt Thái Mậu tái xanh.

"Cút đi!"

Thượng Quan Dĩnh căn bản không có đem người của Vạn Hổ Bang để ở trong mắt, giống như đuổi ruồi khoát tay áo với bọn người Thái Mậu.

"Lập tức đưa Hồng Hổ đi bệnh viện!"

Thái Mậu cắn răng, bút trướng này chỉ có thể tìm cơ hội tính toán lại, thật đánh nhau mình khẳng định không chiếm được lợi lộc gì.

Nhưng ngay tại lúc Vạn Hổ Bang chuẩn bị rời đi, một nhóm người lại không mời mà tới, từng bước đi vào sảnh yến hội.

"A? Người kia không phải Tưởng gia đại thiếu sao?"

"Những người bên cạnh hắn là ai, thế nào lại cảm thấy kỳ quái?"

"Xuỵt, nhỏ giọng một chút, để Tưởng thiếu nghe được ngươi chết chắc!"

"..."

Người người mới từ trong khiếp sợ thong thả lại sức, nhìn thấy Tưởng Anh Kiệt không khỏi nghị luận ầm ĩ.

Mà hai nam nhân đứng ở hai bên người hắn càng là thu hút sự chú ý của người khác, bọn họ mặc áo dài bằng vải thô, tóc búi cao trên đỉnh đầu, trên búi tóc cắm ngọc trâm, nhìn rất có hương vị xưa!

Một nam nhân cao gầy trong đó treo thanh trường kiếm bên hông, mà người còn lại là một nam nhân có vóc người mập lùn, cầm trong tay cây đàn nhị, người không biết còn tưởng rằng hắn nghệ sĩ đường phố.

Ngoại trừ bọn họ, còn có mấy người áo đen hung thần ác sát cũng đi theo sau lưng Tưởng Anh Kiệt, xem xét chính là kẻ đến không thiện.

"Hồng Hổ? Ngươi làm sao vậy?"

Chương 156. Nam nhân mập, nam nhân gầy!

Tưởng Anh Kiệt đi vào sảnh yến hội, vừa vặn nhìn thấy Hồng Hổ bị đánh thành 'Đầu heo', không khỏi ngẩn người.

"Tưởng thiếu!"

Hồng Hổ mặt mo đỏ ửng, chịu đựng đau nhức kịch liệt trên mặt tức giận nói:"Diệp Thần đáng chết, hắn tìm đâu hai nữ nhân đáng chết, đánh cho mặt tôi sưng lên!"

"Hổ ca, có muốn báo thù hay không?"

Tưởng Anh Kiệt cố nén cười, đường đường là người Vạn Hổ Bang lại nói mình bị nữ nhân khi dễ, nếu không phải chính bản thân Hồng Hổ nói ra đánh chết hắn cũng không tin!

"Tưởng thiếu, cậu chịu giúp tôi?"

"Đương nhiên, chúng ta là bằng hữu mà, tôi làm sao lại mặc kệ bằng hữu của mình bị đánh được!"Tưởng Anh Kiệt nói xong đi thẳng tới trung tâm phòng yến hội, quét đám người một chút, giận dữ hét:

"Họ Diệp, tranh thủ thời gian cút ra đây cho ta!"

"..."

Mọi người tại đây đều trợn tròn mắt, tại sao lại là tìm đến Diệp Thần, người anh em này đến cùng đắc tội bao nhiêu người a?

Lần này ngay cả Bạch Vĩnh Chính đều do dự, Tưởng gia thế

lớn, hắn cũng đắc tội không dậy nổi!

"Tưởng Anh Kiệt, nơi này là khách sạn của Phùng gia ta, ngươi muốn gây chuyện liền lăn xa một chút!"Phùng Tử Luân thấy thế âm trầm đi tới, không chút khách khí nói với Tưởng Anh Kiệt.

"Phùng Tử Luân, nếu như ta cứ gây chuyện thì sao?"

Tưởng Anh Kiệt một mặt hài hước nhìn xem Phùng Tử Luân, cười lạnh nói:"Nói thật cho ngươi biết, hôm nay ta chính là tới thu thập Diệp Thần, nếu ngươi không muốn thụ thương tốt nhất chớ xen vào việc của người khác!"

"Diệp Thần đâu? Con rùa đen đâu, không phải hôm trước rất phách lối sao, làm sao hôm nay không dám gặp ta!"

"Im miệng!"

Thượng Quan Dĩnh khẽ kêu một tiếng, tiến lên chỉ vào cái mũi Tưởng Anh Kiệt quát lớn:"Ngươi thì tính là cái gì, dám mắng sư đệ ta!"

"Nha a, không nghĩ tới họ Diệp còn có sư tỷ xinh đẹp như vậy?"

Tưởng Anh Kiệt vừa Thượng Quan Dĩnh, kìm lòng không đặng nuốt ngụm nước bọt, một đôi mắt nhìn Thượng Quan Dĩnh từ trên xuống dưới cười nói:

"Mỹ nữ, nếu đã đau lòng sư đệ như vậy, vậy thì bồi anh một đêm, chuyện giữa anh và Diệp Thần coi như xóa bỏ, thế nào?"

"Đi chết!"

Thượng Quan Dĩnh nghe xong giận tím mặt, đưa một bàn tay hung hăng hướng tới trên mặt Tưởng Anh Kiệt.

Tưởng Anh Kiệt cũng trợn tròn mắt, không nghĩ tới mỹ nữ

nhìn dịu dàng xinh đẹp như vậy, động một cái còn thô hơn cả nam nhân!

Ngay tại nháy mắt này, một đạo tàn ảnh từ trong hư không lướt qua, ngay sau đó đám người nghe được Thượng Quan Dĩnh phát ra một tiếng kinh hô!

"A!"

Thượng Quan Dĩnh cúi đầu xem xét, chỉ thấy trên mặt đất có thêm một cái bao kiếm làm bằng gỗ phía trên khảm nạm châu báu.

Đồng thời nam nhân gầy đứng tại bên người Tưởng Anh Kiệt giơ kiếm lên, mũi kiếm chỉ hướng Thượng Quan Dĩnh cảnh cáo nói:

"Nếu như còn dám vô lễ với Tưởng thiếu, ta sẽ lấy mạng cô!"

"..."

Thượng Quan Dĩnh ăn thua thiệt tức giận, tính tình nàng nóng nảy nào có thể nào chịu đựng bị người đánh lén?

Nàng từ bên hông rút ra một thanh nhuyễn kiếm thả người nhảy lên, mũi kiếm hung hăng đâm tới lồng ngực nam nhân gầy!

Nam nhân gầy thấy thế cười lạnh, hắn thậm chí đều chẳng muốn tránh né.

Mắt thấy nhuyễn kiếm sắp đâm trúng mình, đột nhiên trong phòng yến hội vang lên một trận thanh âm đàn nhị.

Chẳng biết từ lúc nào, nam nhân mập mạp bên người Tưởng Anh Kiệt đã đánh đàn!

Cung đàn cùng dây đàn ma sát phát ra thanh âm, khi thì trầm ổn hùng hậu, khi thì cao vút sáng tỏ, giống như vạn mã phi nhanh, lại như bách điểu cùng kêu vang, phảng phất có ma lực!

Tất cả mọi người nghe được nhiệt huyết sôi trào, nhao nhao say mê trong tiếng đàn.

Nhưng duy chỉ có Thượng Quan Dĩnh nghe được tiếng đàn lại 'Phốc', một ngụm máu tươi phun ra, trùng điệp té lăn trên đất.

"Sư muội!"

Nhan Thanh thấy thế kinh hãi, vội vàng tiến lên đem Thượng Quan Dĩnh từ dưới đất đỡ lên, mặt mũi tràn đầy lo lắng mà hỏi thăm:

"Sư muội, muội thế nào, bị thương có nặng hay không?"

"Muội không sao!"

Thượng Quan Dĩnh lau đi khóe miệng tàn huyết, hung hăng trừng mắt về phía nam nhân mập cắn răng nói:"Hắn, đàn nhị của hắn có thể nhiễu tâm trí của muội, khiến cho chân khí trong cơ thể hỗn loạn, kém chút liền tẩu hỏa nhập ma!"

"Cái gì?"

Nhan Thanh ngạc nhiên, tiếng đàn của đối phương thế mà có thể ảnh hưởng đến chân khí vận chuyển của Tam sư muội?

"Tưởng thiếu, nữ nhân này xử trí như thế nào?"Nam nhân gầy chỉ hướng Thượng Quan Dĩnh.

"Trước đừng quản nàng!"

Tưởng Anh Kiệt cười lạnh, ánh mắt âm lãnh nhìn về phía Lý Hương Cầm, hôm trước con đàn bà này ỷ có Diệp Thần làm chỗ dựa cho nàng ngưu bức ầm ầm, hôm nay nhất định phải hảo hảo thu thập

"Bắt con đàn bà kia lại cho ta!"

Tưởng Anh Kiệt chỉ vào Lý Hương Cầm cách đó không xa, mặt mũi tràn đầy cười gằn nói.

"Vâng, Tưởng thiếu!"

Hộ vệ áo đen của Tưởng gia cùng nhau tiến lên, xách Lý Hương Cầm lên giống như là xách gà con.

"Thả bà ra, nếu con rể bà tới, các ngươi liền xui xẻo!"Lý Hương Cầm giãy giụa nói.

Tô Vạn Đạt cũng muốn tiến lên ngăn cản, kết quả lại bị người hất tung ở mặt đất!

"Thả ra mẹ ta ra!"

Tô Tuyết Di gấp, chỉ thấy nàng bắt lấy cánh tay một người áo đen, hung hăng cắn xuống một cái. "Ngao!"

Chương 157. Diệp Thần tới!

Người áo đen vội vàng không kịp chuẩn bị, đau đến mức khiến hắn phát ra tiếng kêu 'Husky'!

"Nha đầu thối, còn dám cắn ta!"

Bảo tiêu bị cắn giận không kềm được, mạnh mẽ đưa tay quất tới một cái bạt tai.

Ba!

Một tiếng vang giòn qua đi, trên gương mặt xinh đẹp trắng noãn của Tô Tuyết Di có thêm năm dấu ngón tay đỏ tươi!

"Hỗn đản! Dám đánh con gái của bà, bà liều mạng với ngươi!"

Lý Hương Cầm nhìn thấy con gái bị đánh, triệt để đỏ mắt, nhưng người hộ vệ kia khí lực quá lớn, mặc kệ nàng giãy giụa như thế nào đều là không làm nên chuyện gì!

"Đồ đàn bà chết tiệt, thành thành thật thật một chút cho ta!"

Tưởng Anh Kiệt hừ lạnh một tiếng, mặt mũi tràn đầy cười gằn nói:"Nếu bà không giao tiểu tử họ Diệp ra đây, tất cả mọi người ở đây đều sẽ không may giống bà, tin hay không?"

"Tưởng thiếu, tôi không biết nàng, cậu tuyệt đối đừng hiểu lầm!"

"Đúng a Tưởng thiếu, chúng tôi là tới chúc sinh nhật Trương Văn Điền!"

"..."

Đám người nghe xong dọa sợ, mới vừa rồi còn không kịp chờ đợi muốn tới tìm Tô Vạn Đạt uống rượu, giờ phút này lại dùng tốc độ nhanh nhất về tới bên phía Trương Văn Điền.

"Ta cho bà ba giây đồng hồ cuối cùng, nếu như bà không đem họ Diệp giao ra"

"Ta nhổ vào, tiểu tử họ Tưởng, đừng tưởng rằng bà sẽ sợ ngươi! Ngươi dám đánh con gái bà, chờ Tiểu Diệp Tử đến nhìn ngươi có chết hay không!"

Lý Hương Cầm giận điên lên, mắt nhìn thấy con gái bị người khi dễ, nàng làm mẹ có thể không tức giận sao?

Tưởng Anh Kiệt khinh thường nhếch miệng, quay đầu lườm Tô Tuyết Di một chút, một mặt cười xấu xa nói:

"Nếu con rùa đen Diệp Thần rụt đầu không dám lộ diện, vậy ta liền cho hắn một cái nón xanh vậy!"

"Ngươi, ngươi muốn làm gì?"Tô Tuyết Di vô ý thức lui về sau đi.

"Tưởng Anh Kiệt, ngươi chớ làm loạn!"Nhan Thanh ngôn từ chính nghĩa nói:"Tiểu sư đệ lập tức tới ngay, nếu ngươi muốn mạng sống liền nhanh chóng cút đi!"

"Tưởng Anh Kiệt, nếu ngươi dám động vào Tô tiểu thư một chút, Phùng gia ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!"Phùng Kiến Quốc tức bể phổi, không nghĩ tới người nhà họ Tưởng dám ở trên địa bàn của hắn làm càn như thế!

"Hừ, tiểu gia ta chỉ chờ đến lúc hắn lộ diện mà thôi!"

"Họ Diệp dám giật đồ của ta, hôm nay ta liền muốn cho hắn biết đắc tội người nhà họ Tưởng sẽ có hậu quả gì!"

Nói xong Tưởng Anh Kiệt cong người nắm lấy Tô Tuyết Di, sau đó nói với hộ vệ áo đen:"Đem nữ nhân này đưa đi tìm một gian phòng, thưởng cho ngươi!"

"Tạ ơn, tạ ơn Tưởng thiếu!"

Bảo tiêu nghe xong sướng đến phát rồ rồi, nhìn xem Tô Tuyết Di tướng mạo tinh mỹ, nghĩ đến hình ảnh nữ nhân này ở dưới hầu hạ mình, nhiệt huyết trong cơ thể liền sôi trào.

"Tưởng thiếu, tôi là gia chủ Tô gia, cậu có thể cho tôi một chút tình mọn, bỏ qua cho cháu gái của tôi được không?"Tô Liên Sơn thấy thế không ổn, nhanh chóng tới trước đau khổ cầu khẩn.

"Tô gia?"

Tưởng Anh Kiệt nghe xong mặt mũi tràn đầy khinh bỉ nói:"Tô gia tính là thứ gì, cũng xứng để cho ta nể tình, lăn!"

"..."

Tô Liên Sơn bất đắc dĩ, chỉ có thể quay đầu nhìn về phía người Trương gia, hi vọng bọn họ có thể ra tay giúp cháu gái của mình một chút!

Ai ngờ Trương gia không ai phản ứng hắn, ngay cả Trương Tú cũng ngậm miệng không nói.

Vạn nhất đắc tội Tưởng gia, lúc đó ngay cả Ninh Châu bọn họ đều đi ra không được, mà lại Trương Tú cũng biết Tưởng gia còn có quan hệ không tệ với một vị lão đại ở tỉnh thành, thực tình đắc tội không nổi a!

"Sư tỷ, tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho sư đệ, gia hỏa này đi đâu không biết?"

Thượng Quan Dĩnh lòng nóng như lửa đốt, nàng bị thương, đối

phương lại có cao thủ tà môn trợ trận, Diệp Thần lại không đến thật sẽ phải đội nón xanh!

Lúc này bảo tiêu đã lôi kéo Tô Tuyết Di đi ra ngoài sảnh yến hội.

"Thả ta ra, ngươi mau buông ta ra!"Tô Tuyết Di vừa vội lại sợ, ra sức giãy dụa lấy.

Nhưng nàng dù sao cũng là phận nữ yếu đuối, đối mặt với đại hộ vệ áo đen to cao, bất luận giãy dụa như nào đều là phí công.

Mắt thấy Tô Tuyết Di liền bị mang đi, đúng lúc này một thân ảnh xuất hiện tại cửa sảnh yến hội.

"Lão công!"

Tô Tuyết Di nhìn thấy người tới, cũng nhịn không được nữa, trong nháy mắt nước mắt chảy ra.

"Là Diệp Thần, hắn tới!"Tưởng Anh Kiệt nghe được Tô Tuyết Di gọi lão công, quay đầu nhìn lại cười lạnh nói.

"Thả lão bà ta ra!"

Sắc mặt Diệp Thần tái xanh, trên thân tản mát ra một cỗ sát ý ngập trời, một đôi mắt như lợi kiếm nhìn chằm chặp hộ vệ áo đen.

"Tiểu tử, ngươi là ai a?"

Bảo tiêu chưa thấy qua Diệp Thần, căn bản không có coi hắn vào đâu.

"Muốn chết!"

Thanh âm Diệp Thần băng lãnh, nói xong thân hình lóe lên, qua trong giây lát liền xuất hiện tại trước mặt bảo tiêu.

Không đợi bảo tiêu hiểu chuyện gì xảy ra, Diệp Thần đã bắt lấy cổ tay hắn, dùng sức bóp!

Răng rắc!

Cái tay bảo tiêu bắt lấy Tô Tuyết Di trong nháy mắt bị bóp vỡ nát!!!

Trong phòng yến hội lập tức truyền đến tiếng hét như giết heo của bảo tiêu, Diệp Thần cũng thừa cơ đem Tô Tuyết Di kéo vào trong lồng ngực của mình.

"Ô ô lão công, làm sao bây giờ anh mới đến a!"

Tô Tuyết Di nhào vào trong ngực Diệp Thần, thương tâm khóc òa lên, thân thể yếu đuối không ngừng run lẩy bẩy, hiển nhiên cô nàng này cũng là thật sự bị hù dọa!

Chương 158. Mê Âm Đảo (hạ)!

"Lão bà, có lão công ở đây đừng sợ!"

Diệp Thần nói xong ôm Tô Tuyết Di, trực tiếp đi đến trong phòng yến hội.

"Sư đệ!"

"Diệp tiên sinh"

Mọi người thấy Diệp Thần, trong lòng nhất thời nhẹ nhàng thở ra, Lý Hương Cầm cũng nhanh chóng chạy đến bên cạnh hắn, ủy khuất nói

"Con rể, nếu con lại không đến, sự trong sạch của con gái mẹ sẽ không còn! Đều là tại gia hỏa họ Tưởng kia, hắn còn đánh mẹ và bằng hữu con a!"

"Cô Lý, cô mang Tiểu Tuyết đi nghỉ ngơi, nơi này giao cho cháu!"

Diệp Thần cố nén nộ khí, nhất là biết được Tuyết Di bị đánh một bạt tai, Tam sư tỷ cũng bị người của Tưởng Anh Kiệt đả thương, sát tâm càng là nổi lên!

"Hừ! Họ Diệp, ta còn tưởng rằng ngươi không dám lộ diện đâu!"Tưởng Anh Kiệt một mặt kiêu ngạo nhìn xem Diệp Thần, mặt mũi tràn đầy ngạo nghễ nói:"Hôm nay ta cố ý tới thu thập ngươi, thức thời tranh thủ thời gian tới quỳ xuống xin lỗi cho ta, bằng không ta cam đoan ngươi sẽ chết rất thảm!"

"Thật vậy sao?"

Diệp Thần lạnh lùng nhìn xem Tưởng Anh Kiệt, trong mắt hắn gia hỏa này đã là một người chết!

Bất quá, hắn quyết định trước tiên xử lý gia hỏa đả thương Tam sư tỷ cùng Tô Tuyết Di lại nói, thế là quay đầu nói với Lý Hương Cầm:

"Cô Lý, yến sinh nhật hôm nay dừng ở đây đi!"

"Ngoại trừ Tiểu Tuyết cùng sư tỷ cháu, những người khác đi thôi!"

"Tốt!"

Lý Hương Cầm cũng không phải đồ đần, nàng biết Diệp Thần muốn 'Kiếm chuyện', tranh thủ thời gian mang theo Tô Vạn Đạt chào hỏi khách khứa sau đó cùng rời đi sảnh yến hội.

Người Trương gia lúc này cũng mất tâm tư ăn cơm, thấy thế cũng rất là vui vẻ rời đi.

Tưởng Anh Kiệt không có ngăn cản, dù sao người hắn muốn đối phó là Diệp Thần.

"Sư đệ, cây đàn nhị của tên kia có mờ ám!"Thượng Quan Dĩnh cắn răng chỉ vào nam nhân mập mạp nói:"Âm thanh từ đàn của hắn có thể khiến người ta tẩu hỏa nhập ma, đệ cẩn thận một chút!"

"Ân, đệ đã biết! Sư tỷ, tỷ giúp đệ chiếu cố Tiểu Tuyết, đệ tới thu thập bọn chúng!"

Diệp Thần gật gật đầu, nói xong đi đến chỗ cách Tưởng Anh Kiệt mấy mét, thanh âm lạnh lùng nói

"Là ai đánh lão bà cùng sư tỷ ta, tự mình đứng ra!"

"Họ Diệp, ngươi quá phách lối!"

Tưởng Anh Kiệt thấy Diệp Thần không có sợ hắn chút nào, lập tức có chút nổi nóng nói:"Tin hôm nay ta để ngươi chết ở chỗ này hay không!"

"Bớt nói nhảm!"

Ánh mắt Diệp Thần phát lạnh, nhìn xem mập mạp kéo đàn nhị, âm thanh lạnh lùng nói:"Là ngươi đả thương Tam sư tỷ ta?"

"Phải thì như thế nào?"

Mập mạp cũng đang đánh giá Diệp Thần, tiểu tử này ngoại trừ toàn thân sát khí ra, không cảm giác được bất luận cái khí tức tu vi gì, loại người này hoặc là cao thủ chân chính, hoặc chỉ là một kẻ không biết chữ chết viết như nào!

Mà hắn thấy, Diệp Thần tuổi còn trẻ, tuyệt không có khả năng là cao thủ gì

"Heo mập! Ngươi tự phế tu vi, hay là phải ta xuất thủ?"Âm thanh Diệp Thần lạnh lùng nói.

"Tiểu tử cuồng vọng, dám mắng ta?"

Mập mạp nghe xong tức điên lên, lúc này cả giận nói:"Muốn ta tự phế tu vi, liền nhìn ngươi có bản sự kia hay không!"

Diệp Thần lười nhác nói nhảm, nghe vậy trực tiếp khoát tay.

Sưu!

Một cái ngân châm nhỏ như sợi tóc như viên đạn bắn về phía mập mạp!

Đinh đương!

Mắt thấy ngân châm liền muốn bắn trúng, nam nhân gầy cầm kiếm ở một bên lại ra tay giúp đồng bạn chặn một kích này.

Cùng lúc đó trong phòng yến hội lần nữa truyền đến tiếng đàn nhị.

Lần này tiết tấu tiếng đàn cực nhanh, phảng phất hành quân gấp trong cuồng phong bạo vũ, người nghe được nội tâm xao động không thôi!

Toàn thân Diệp Thần chấn động, chân khí trong cơ thể trong nháy mắt giống như thủy triều đánh tới ngũ tạng lục phủ, thời gian dài duy trì loại trạng thái này, toàn bộ nội tạng khẳng định sẽ bạo liệt!

"Tiểu tử, một khúc 'Triều Tịch Lạc' tiễn ngươi về tây thiên!"Mập mạp mặt mũi tràn đầy cười gằn nói.

"Hừ, điêu trùng tiểu kỹ cũng dám múa rìu qua mắt thợ!"

Lúc đầu Diệp Thần quả thật bị chấn kinh, bất quá hắn rất nhanh liền kịp phản ứng, lúc này gầm thét một tiếng thân thể tựa như tia chớp liền xông ra ngoài, trong chớp mắt liền đến trước mặt mập mạp!

"Cái gì! Ngươi, ngươi"

Mập mạp biểu lộ một mặt gặp quỷ, người trúng Triều Tịch Lạc không chết cũng tàn phế, tiểu tử này thế mà còn có thể di động nhanh chóng như vậy?

"Lão Trương, cẩn thận!"

Nam tử cầm kiếm thấy tình thế không ổn, vội vàng lớn tiếng nhắc nhở.

Nhưng đã muộn, Diệp Thần bỗng nhiên một chưởng vỗ tại trên bụng mập mạp!

Phốc!

Mập mạp trúng chưởng liền phun ra một ngụm máu tươi, đồng thời đàn nhị trong tay cũng rớt xuống đất, Diệp Thần trực tiếp nhấc chân giẫm nát đàn nhị!

"Hỗn đản, ngươi, ngươi thế mà phế tu vi của ta, hủy đàn của ta?"

Mập mạp cố nén đau nhức kịch liệt truyền đến từ phần bụng, cố gắng từ dưới đất giãy dụa bò lên, oán hận trừng mắt Diệp Thần.

"Ngươi sai!"

Thanh âm Diệp Thần băng lãnh:"Cái giá phải trả cho việc làm tổn thương sư tỷ ta, như vậy còn chưa đủ!"

"Cái gì!"

Mập mạp nghe xong trong lòng chợt cảm thấy không ổn, vội vàng hướng về phía nam nhân gầy kêu cứu

"Lão Lý, cứu ta!"

Nhưng Diệp Thần làm sao cho nam nhân gầy cơ hội, trực tiếp một bước xông lên trước, bắt lấy hai cái bả vai mập mạp, đồng thời lòng bàn tay phát lực!

Răng rắc!

Chương 159. Mê Âm Đảo (thượng)!

Xương bả vai mập mạp trực tiếp bị Diệp Thần bóp vỡ, về sau muốn tiếp tục chơi đàn là việc không thể nào!

"Thằng nhãi ranh vô lễ!"

Nam nhân gầy thấy thế tức hổn hển, trường kiếm trong tay vẩy một cái, trực tiếp đâm tới cổ họng Diệp Thần!

"Hừ, chỉ là tu sĩ Luyện Khí Kỳ, có thể làm gì được ta?"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, cũng như với nam nhân mập mạp, mấy chiêu liền phế đi tu vi nam nhân gầy!

Hai người một béo một gầy trong nháy mắt đã mất đi sức chiến đấu, nam nhân gầy tức thì bị Diệp Thần tung một cước đá vào ngực, toàn bộ xương ngực đứt gãy, ngã xuống đất thoi thóp sinh tử chưa biết!

"..."

Ừng ực!

Tưởng Anh Kiệt chính mắt thấy hết thảy, dọa đến mặt không còn chút máu!

Gia hỏa Diệp Thần này quá kinh khủng!

Mập mạp cùng người gầy là cao thủ Tưởng gia mời đến tham gia Lôi Đài Thi Đấu Trường Dương, không nghĩ tới vài phút liền bị Diệp Thần tiêu diệt!

Hắn quay người chạy trốn, lại phát hiện hai chân như nhũn ra, căn bản nhấc không nổi chân.

"Còn có ai động thủ?"Diệp Thần nhìn lướt qua bảo tiêu sau lưng Tưởng Anh Kiệt.

"Chạy mau a!"

Cũng không biết là ai rống lên một tiếng, kết quả bọn bảo tiêu liền quay đầu chạy, bọn họ đều không để ý tới Tưởng Anh Kiệt, thời khắc mấu chốt vẫn là mạng nhỏ của mình quan trọng!

Diệp Thần cũng không để ý những người hộ vệ kia, mà là từng bước một đi về phía Tưởng Anh Kiệt.

"Ngươi, ngươi đừng tới đây! Ta thế nhưng là người nhà họ Tưởng, nếu như ngươi động ta, Tưởng gia sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Tưởng Anh Kiệt thật sợ, hắn hiện tại mới hiểu được, vì cái gì liền Bạch gia đều sẽ đầu nhập Diệp Thần, bởi vì người ta thực lực mạnh mẽ a!

"Còn dám hù dọa ta?"

Diệp Thần cười lạnh, nói xong đưa một bàn tay quất vào trên mặt Tưởng Anh Kiệt.

Tưởng Anh Kiệt che lấy quai hàm bị đánh của mình, giờ phút này hắn đã hận Diệp Thần thấu xương, nhưng lại không dám có bất kỳ phản kháng.

"Diệp Thần, đừng đánh ta, ta nhận thua còn không được sao?"

Tưởng Anh Kiệt không muốn để da thịt chịu khổ, chỉ có thể buông mặt mũi hung hăng cầu xin tha thứ.

"Ngươi phá hư yến sinh nhật của ba vợ ta, đả thương vợ cùng

sư tỷ ta, nghĩ nói một câu coi như xong sao?"Diệp Thần lạnh lùng nói.

"Ta bồi thường tiền được không?"

Tưởng Anh Kiệt đều sắp nghẹn chết, đã lớn như vậy nhưng hắn đều chưa có sợ qua như thế, thẳng cho đến khi gặp Diệp Thần.

"Sư tỷ, các người cảm thấy thế nào?"Diệp Thần quay đầu lại hỏi thăm các nàng Thượng Quan Dĩnh.

"Chính đệ quyết định đi, chúng ta đều không có ý kiến!"Nhan Thanh nói.

"Tốt!"

Diệp Thần nghĩ nghĩ, đi thẳng tới trước mặt Tưởng Anh Kiệt.

"Ngươi ngươi muốn làm gì?"

Tưởng Anh Kiệt dọa sợ, coi là Diệp Thần muốn động thủ với hắn.

"Yên tâm, ta sẽ không giết ngươi!"

Diệp Thần vỗ vỗ trên đầu vai Tưởng Anh Kiệt, một mặt nghiền ngẫm cười nói:"Nếu ngươi chịu bồi thường tiền, ta cũng không làm khó ngươi, một trăm triệu!"

"Cái gì? Ngươi muốn một trăm triệu?"

Tưởng Anh Kiệt nghe xong tròng mắt đều muốn trợn lồi ra, cắn răng nói:

"Ta nào có nhiều tiền như vậy, không bồi nổi a!"

"Uổng cho Tưởng gia ngươi vẫn là đệ nhất gia tộc Ninh Châu,

ngay cả một trăm triệu đều không bỏ ra nổi, vậy ta chỉ có thể tiễn ngươi về tây thiên được rồi!"Diệp Thần lạnh lùng nói.

"Đừng đừng đừng, ta, ta cho ngươi một trăm triệu!"

Tưởng Anh Kiệt thấy Diệp Thần không giống nói đùa, chỉ có thể lấy điện thoại di động ra, kiên trì chuyển một trăm triệu cho Diệp Thần!

"Tốt, còn có các ngươi, muốn chết hay là muốn sống?"Sau khi Diệp Thần thu ngân sách, một mặt hài hước nhìn xem hai người mập mạp.

"Tiểu tử, ngươi đừng quá đắc ý!"

Nam mập mạp hừ hừ nói:"Chúng ta là người của 'Mê Âm Đảo', ngươi dám làm loạn Liên Đoàn Võ Đạo cũng không giữ được ngươi!

"Mê Âm Đảo là cái quỷ gì?"

Diệp Thần không hiểu ra sao, chỉ có thể nhìn về phía Tam sư tỷ xin giúp đỡ.

"Các ngươi là người Mê Âm Đảo?"

Thượng Quan Dĩnh nghe vậy lườm mập mạp một chút, cau mày nói:

"Cái gọi là 'Mê Âm Đảo' ở ngay tại Thiên Nam, nhưng người nào cũng không biết đảo ở đâu!"

"Ngoại giới truyền ngôn, cao thủ trong đảo đông đảo, nhưng bọn họ sẽ không tiếp xúc cùng người ngoài, là một tổ chức phi thường thần bí!"

"Có chút ý tứ!"

Diệp Thần nghe xong tâm tư liền linh hoạt, người trong đảo đã không tiếp xúc cùng người ngoài, vậy sao hai người mập mạp lại giúp Tưởng gia, chẳng lẽ tổ chức này có quan hệ cùng Tưởng gia?

"Hừ! Tiểu tử, ngươi tốt nhất tranh thủ thời gian thả chúng ta ra, sau đó tự phế tu vi cùng chúng ta trở về gặp đảo chủ, nếu không Mê Âm Đảo sẽ không bỏ qua các ngươi!"

Mập mạp thấy Diệp Thần nửa ngày không nói, cho là hắn là sợ, mười phần lực lượng cảnh cáo nói.

"Ngươi muốn ta tự phế tu vi?"

Diệp Thần giống như nhìn thằng ngốc nhìn xem mập mạp, trong lòng tự nhủ trong đầu gia hỏa này lắm mỡ quá đi, nói chuyện giống như đồ đần.

"Không sai!"

"Còn có đàn của ta, ngươi nhất định phải bồi thường cho ta, đây mới là cái quan trọng nhất!"

"..."

Diệp Thần sững sờ, hắn càng ngày càng hoài nghi tinh thần mập mạp này có vấn đề, con hàng này đều bị phế tu vi, thế mà còn đang nhớ thương cái phá đàn kia?

Chương 160. Trên trán phản cốt!

"Diệp Thần, tiền cũng cho, có thể thả ta đi đi?"

"Muốn đi thì đi thôi, chứ chẳng lẽ ngươi lại chờ ta mời ngươi ăn thọ yến a?"Diệp Thần nhếch miệng.

"Ngươi"

Tưởng Anh Kiệt tức giận xong cũng sinh lòng lo nghĩ, trước đó Diệp Thần còn đằng đằng sát khí, đột nhiên dễ nói chuyện như vậy?

Quả nhiên là có tiền có thể sai khiến quỷ thần?

Những người khác cũng muốn cùng Tưởng Anh Kiệt rời đi, kết quả Diệp Thần lại đơn độc đem mập mạp ngăn lại!

"Bọn họ đều có thể đi, duy chỉ có ngươi không được!"

"Dựa vào cái gì?"

Mập mạp nghe xong lập tức không bình tĩnh, hắn cảm giác mình bị kỳ thị!

"Có một số việc ta còn muốn tìm ngươi tìm hiểu một chút, cho nên tạm thời ngươi còn không thể đi!"

Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem mập mạp, hai bên cạnh trán của hắn nhô lên, trông giống như một đôi sừng nhỏ.

Loại xương xuất hiện trên mặt như này ở trong tướng số được

gọi là 'Trên trán phản cốt' !

Loại người này đặc biệt thích hợp làm phản đồ, chỉ cần cho hắn đủ nhiều chỗ tốt, bất luận là ai hắn cũng có thể phản!

"Tiểu tử, người bị giam lỏng ở Mê Âm Đảo sẽ chết rất thảm, ngươi tin không?"Mập mạp trừng mắt Diệp Thần, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Không tin!"

Diệp Thần lắc đầu, thản nhiên nói:"Ta chỉ biết là, nếu như ngươi lại dám uy hiếp ta, ta sẽ tháo hai cái đùi ngươi ra, ngươi tin không?"

Kháo!

Đây rốt cuộc là ai uy hiếp ai?

Mập mạp rất muốn khóc, người tuổi trẻ bây giờ đều không nói võ đức như thế sao?

"Tưởng thiếu, chúng ta đi về trước đi!"

"..."

Tưởng Anh Kiệt oán hận trừng mắt với Diệp Thần, ủ rũ cúi đầu rời đi sảnh yến hội như là một con gà trống lớn vừa đấu bại.

"Sư đệ, đệ có thù rất sâu với Tưởng Anh Kiệt sao?"

Chờ Tưởng Anh Kiệt vừa đi sắc mặt, Thượng Quan Dĩnh nghiêm túc nhìn xem Diệp Thần hỏi.

"Sư muội, hạ tử thủ cái gì?"Nhan Thanh sững sờ, Diệp Thần không phải để cho người ta đi rồi sao?

"Sư tỷ có chỗ không biết, vừa rồi Diệp Thần đập mấy lần tại

bả vai Tưởng Anh Kiệt, là sát chiêu 'Thốn Cốt Thủ' của sư phó!"

"Trong vòng 24 giờ, xương cốt của người trúng chiêu sẽ đứt từng khúc mà chết!"Thượng Quan Dĩnh giải thích nói.

"..."

Nhan Thanh nghe xong cũng ngây ngẩn cả người, nếu như nói Diệp Thần là báo thù cho Thượng Quan Dĩnh, cũng không cần thiết lấy tính mệnh Tưởng Anh Kiệt đi, Tưởng gia tại Ninh Châu cũng không phải gia tộc nhỏ!

"Đệ biết kiểu gì Tam sư tỷ cũng nhìn ra!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, cười lạnh nói:"Kỳ thật, Tưởng gia cùng đệ xác thực có huyết hải thâm cừu, nợ mới nợ cũ tính cùng một chỗ, cũng nên thu chút lợi tức, nhưng cái này cũng chưa hết!"

"Thì ra là thế!"

Nhan Thanh cùng Thượng Quan Dĩnh bừng tỉnh đại ngộ, các nàng đối với thân thế Diệp Thần vẫn là có chút hiểu biết.

"Không sợ, xảy ra chuyện sư tỷ sẽ cùng gánh với đệ!"Thần sắc Nhan Thanh kiên định nói.

"Hắc hắc, vẫn là Nhị sư tỷ tốt với đệ!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

"Tiểu tử thúi, ta đối với đệ không tốt sao?"

"Tốt, Tam sư tỷ đối với đệ tốt nhất!"

"..."

Thượng Quan Dĩnh bó tay, từ nhỏ Diệp Thần đã láu cá, không nghĩ tới trưởng thành vẫn là như vậy

Bên ngoài hành lang sảnh yến hội.

Tô gia cùng bộ phận khách mời đều đang nóng nảy chờ đợi, nhất là trong phòng yến hội thỉnh thoảng truyền ra tiếng kêu thảm thiết, càng làm cho người lo lắng bất an.

"Đại ca, anh vẫn là mau báo cảnh sát đi, chậm chút nữa con rể anh sẽ không còn mệnh a!"Tô Nhã Mai có chút cười trên nỗi đau của người khác nói.

Trước đó nàng con khoe khoang thực lực của bạn trai con gái mình với Lý Hương Cầm, kết quả bị Diệp Thần miểu sát, chuyện này như nghẹn ở cổ họng để nàng cảm giác rất khó chịu, cho nên sau khi nghe được tiếng kêu thảm thiết trong phòng yến hội, Tô Nhã Mai đã cảm thấy nhất định là Diệp Thần bị đánh!

"Lão đại, thật sự không phải là em trách anh!"

Tô Trọng Hải cũng xen vào nói:"Nhưng khoảng thời gian tốt đẹp hôm nay đều bị Diệp Thần làm hỏng, dạng con rể này quá hố người đi?"

"Không sai, người không biết còn tưởng rằng là tên côn đồ a!"Tô Nhã Mai cũng bổ thêm một đao.

"Khụ khụ, chuyện này sao có thể trách Diệp Thần?"Tô Vạn Đạt nhíu mày.

"Lão công, đừng đáp lời những tiểu nhân nịnh bợ này!"

Lý Hương Cầm đã sớm nghe không nổi nữa, tức giận nói:"Tô Trọng Hải, Tô Nhã Mai, các người chính là cỏ đầu tường! Hôm nay tôi sẽ nói cho hai người biết, mặc kệ Diệp Thần có như thế nào hắn cũng là con rể tôi, còn chưa tới phiên lũ tiểu nhân các người đến xoi mói!"

"Lý Hương Cầm, cô"

Tô Trọng Hải tức giận đến mặt mo đỏ bừng, hắn còn chưa kịp nổi bão thì đã thấy Bạch Vĩnh Chính ở bên cạnh một mặt âm trầm, tức giận nói:

"Tô Trọng Hải, nếu ngươi không phải là họ hàng của Diệp tiên sinh, có tin ta quất vỡ miệng ngươi không!"

"..."

"Còn có cô, Tô Nhã Mai, về sau đừng để ta nghe được cô nói Diệp tiên sinh nói xấu, bằng không đừng trách ta không khách khí với cô!"

Bạch Vĩnh Chính ăn nói mạnh mẽ, Tô gia thật đúng là không ai dám phản bác, duy chỉ có Trương Tú đứng dậy hừ lạnh nói:

"Bạch lão đại, đây là việc nhà Tô gia ta, còn chưa tới phiên Bạch lão đại quản đi?"

"Trương bà, Bạch lão đại nói không sai!"

Không ngoài dự liệu Phùng Kiến Quốc cũng nói, hắn biểu lộ nghiêm túc nói:"Tất cả mọi người chúng tôi đều là bằng hữu Diệp tiên sinh, tuyệt đối không cho phép có người ở sau lưng chửi bới hắn!"

Chương 161. Bách Hoa Hoàn

Trương Tú sững sờ, không nghĩ tới loại thời điểm này Phùng gia còn giúp Diệp Thần nói chuyện.

Ngay lúc này cửa phòng sảnh yến hội mở ra, đám người nhao nhao ghé mắt nhìn thấy bọn người Tưởng Anh Kiệt từ bên trong đi ra.

Nhìn thấy dáng vẻ sưng thành đầu heo của hắn, Phùng Tử Luân rất không tử tế cười ha hả:

"Ha ha ha! Tưởng công tử, bộ dạng thật soái a!"

"Ngươi"

Tưởng Anh Kiệt tức không ra hơi a, nhưng hắn cũng không dám ở đây dây dưa, hung hăng trừng mắt với Phùng Tử Luân một chút, lập tức che lấy quai hàm sưng vù vội vàng rời đi khách sạn.

"Thân thể ta khó chịu, Trọng Hải, các con cùng ta về nhà!"

Trương Tú tâm tình phức tạp, người Trương gia cũng đã sớm rời đi, nàng thực sự không mặt mũi lưu lại ăn cơm.

Lần này giao phong Diệp Thần đại hoạch toàn thắng, mấy người Bạch Vĩnh Chính một lần nữa đi trở về sảnh yến hội, khi bọn họ nhìn thấy cây đàn nhị vỡ vụn trên mặt đất, còn có mập mạp mặt mũi tràn đầy dáng vẻ mướp đắng không khỏi thầm giật mình, chẳng lẽ Diệp Thần còn thu phục người của Tưởng Anh Kiệt?

"Diệp tiên sinh, yến sinh nhật còn xử lý sao?"Phùng Kiến Quốc đi đến trước mặt Diệp Thần hỏi.

"Đương nhiên làm!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, quét đám người một chút nói"Cảm tạ các vị đến sinh nhật ba vợ tôi, hôm nay có chút nhạc đệm, tôi thay ba vợ xin lỗi các vị!"

"Diệp tiên sinh nghiêm trọng!"

"Không sai, muốn nói xin lỗi cũng phải là Tưởng gia!"

"..."

Lý Hương Cầm thấy thế trong lòng thoải mái hơn, bất quá nhìn thấy năm dấu ngón tay trên mặt con gái, nàng vẫn còn có chút đau lòng, nói với Diệp Thần:"Con rể, con không phải bác sĩ sao, tổn thương trên mặt Tiểu Tuyết có thể xử lý không?"

"A, suýt nữa quên mất!"

Diệp Thần vỗ trán một cái, vừa vào liền thu thập Tưởng Anh Kiệt, quên chữa thương cho hai vị mỹ nữ!

"Sư phụ, trong tiệm đồ đệ có thuốc tiêu sưng thượng hạng, nếu không để đồ đệ cho người ta đưa tới?"Tôn Trường Sinh nói.

"..."

Rất nhiều người không biết chuyện nghe được Tôn Trường Sinh gọi Diệp Thần là sư phụ, cái cằm cả kinh đều muốn rơi trên mặt đất!

Tôn lão không phải thần y Ninh Châu sao, làm sao biến thành đồ đệ Diệp Thần?

"Không cần, Tôn lão!"

Diệp Thần xấu hổ cười một tiếng, lần trước đã dặn dò Tôn Trường Sinh gọi tên hắn, xem ra trí nhớ lão đầu này không tốt lắm

a!

Nói xong, Diệp Thần đi đến Tô Tuyết Di trước mặt, duỗi ra một cái tay nhẹ nhàng đặt ở trên gương mặt xinh đẹp sưng đỏ của Tô Tuyết Di.

Tô Tuyết Di sững sờ, lập tức cảm giác trên mặt mình ủ ấm, phảng phất như có ánh mặt trời chiếu nhu hòa ở phía trên, hết sức thoải mái.

Qua nửa phút, Diệp Thần mới lấy tay ra.

"Oa! Vết sưng trên mặt con đã không còn nữa rồi!"Lý Hương Cầm nhìn thấy gương mặt xinh đẹp trắng nõn của con gái hoảng sợ nói.

"Thật vậy sao?"

Tô Tuyết Di nghe xong vội vàng đưa tay đi sờ mặt mình, kết quả đúng như lão mụ nói tới không có chút đau đớn nào, sưng cũng tiêu tan

"..."

Những người khác thấy cảnh này cũng kinh thán không thôi, Tôn Trường Sinh càng là kích động đến hồng quang đầy mặt, cảm thán nói:"Sư phụ ngài quá lợi hại, thế mà có thể dùng nội lực chữa thương!"

"Gia gia, cái gì là nội lực chữa thương a?"Tôn Bảo Bảo trợn mắt lên, như Bảo Bảo hiếu kì nhìn xem Tôn Trường Sinh hỏi.

"Cái này ta cũng không hiểu, nhưng trong sách xưa ghi chép chỉ có cao thủ y đạo mới có thể làm được!"

Tôn Trường Sinh cười khổ, nếu như y thuật của hắn có 'Nội lực' gia trì, chỉ sợ cũng không phải đơn giản chỉ là thần y Ninh

Châu như vậy.

Diệp Thần giúp Tô Tuyết Di chữa khỏi tổn thương, lại từ trong ngực móc ra một cái bình màu nâu.

"Sư đệ, đệ lại trộm đồ của sư phó à?"

Đám người sững sờ, chẳng ai ngờ rằng Nhan Thanh nhìn thấy cái bình này, câu đầu tiên là nói Diệp Thần trộm đồ?

"Ách sư tỷ, cái gì gọi là 'Lại' a?"

Diệp Thần vừa định giải thích, lại nghe được Thượng Quan Dĩnh hoảng sợ nói:"Đây không phải là cái bình 'Bách Hoa Hoàn' của sư phó sao, sư đệ, đệ lại ngứa da đi, đây chính là bảo bối của sư phó!"

"Sư tỷ, thật sự là lão đầu cho đệ, hôm nào tỷ đi hỏi hắn là biết!"

Diệp Thần vừa nói, vừa cẩn thận từng li từng tí từ bên trong đổ ra một viên thuốc màu trắng vào trong lòng bàn tay.

Lập tức, một cỗ hương hoa nồng đậm phiêu tán bốn phía trong phòng yến hội.

Bách Hoa Hoàn, lấy trăm loại danh hoa tinh túy luyện chế mà thành, lão đầu bỏ ra thời gian mười năm, mới luyện chế ra hai mươi viên thuốc, võ giả trọng thương chỉ cần không chết, đan điền không có vỡ tan, Bách Hoa Hoàn đều có thể chữa trị, có thể thấy được nó trân quý cỡ nào!

"Thơm quá a!"

Mập mạp cách Diệp Thần gần nhất hít mũi một cái, ánh mắt nhìn về phía bình sứ tràn đầy tham lam.

Thượng Quan Dĩnh tiếp nhận dược hoàn, trực tiếp đưa vào

trong miệng.

Chỉ chốc lát, sắc mặt nguyên bản tái nhợt của nàng, liền lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được khôi phục hồng nhuận, đám người thấy thế đều líu lưỡi!

"Bạch Uyên, tay của lão làm sao?"

Diệp Thần chú ý tới bả vai một mực cụp xuống của Bạch Uyên, trước đó hắn không có thời gian hỏi đến, hiện tại Tưởng Anh Kiệt cũng đã đi hắn mới tiện hỏi.

Chương 162. Tầm quan trọng của con rể!

"Ài, nói ra thật xấu hổ!"

Bạch Uyên mặt mo đỏ ửng, đem chuyện hắn cùng Thái Mậu giao thủ nói một lần.

"Hồng Hổ cũng tới gây chuyện?"

Nghe Bạch Uyên kể xong, trong ánh mắt Diệp Thần hiện lên một vòng hàn mang sắc bén, âm thanh lạnh lùng nói:"Xem ra lần trước tha cho hắn một mạng, gia hỏa này còn không có nhớ!"

"Diệp tiên sinh, hiện tại tôi liền dẫn người đi giết hắn!"Bạch Vĩnh Chính tức giận nói.

"Đừng vội!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói:"Tôi sẽ đi tìm hắn đàm, Bạch lão đại, bụng của ông đói không, chúng ta ăn chút gì đi!"

"Đúng đúng đúng, lão Bạch, ông nghe Diệp tiên sinh đi, vừa vặn tôi có hạng mục muốn tìm ông hỗ trợ!"

Phùng Kiến Quốc nghe xong tranh thủ thời gian lôi kéo Bạch Vĩnh Chính ngồi tại bên cạnh mình, nguyên bản quan hệ hai người không sâu, nhưng bởi vì Diệp Thần lại trở nên quen thuộc rất nhiều!

Đồ ăn rất nhanh lên bàn, mọi người đẩy chén cạn ly cười cười nói nói.

Tô Vạn Đạt tức thì bị các lão đại thay nhau mời rượu, Lý Hương Cầm thấy cảnh này trong bụng nở hoa, nếu như bây giờ để nàng viết một bài luận văn, nàng khẳng định sẽ viết 《 Tầm quan trọng của con rể 》

Tục ngữ nói, có người vui vẻ có người sầu!

Sau khi Tưởng Anh Kiệt rời khách sạn liền trực tiếp đi bệnh viện, người nhà họ Tưởng đạt được tin tức hắn bị đánh cũng nhao nhao chạy tới.

"Sao lại có thể nhưu vậy! Dám đánh con trai ta, ta nhìn họ Diệp chán sống!"

Nói chuyện chính là một nam nhân trung niên, dáng dấp có chín phần giống Tưởng Anh Kiệt, người này chính là phụ thân của Tưởng Anh Kiệt, Tưởng Chính Quang.

Nhìn thấy con trai mình bị đánh thành cái 'Đầu heo', phổi hắn đều tức muốn nổ tung!

Cho tới bây giờ chỉ có Tưởng gia khi dễ người khác, lúc nào đến phiên người khác khi dễ Tưởng gia?

"Đại ca, trước khi đến lão gia tử bàn giao, hắn nói uy nghiêm của Tưởng gia không thể xâm phạm! Bất kể là ai dám khiêu khích Tưởng gia, sẽ phải đánh đổi mạng sống!"Trước giường bệnh, một người phụ nữ ăn mặc thời thượng, mặt mũi tràn đầy ngạo nghễ nói.

Nàng là người con thứ hai của Tưởng gia, dì của Tưởng Anh Kiệt, Tưởng Xán.

Nữ nhân này là cường thế nổi danh Ninh Châu, lại tâm ngoan thủ lạt, hai năm trước bởi vì một chút việc vặt mà cho người đánh tàn phế lão công của mình, cuối cùng ly hôn, bởi vậy mọi người sau lưng đều gọi nàng là 'Hắc Quả Phụ'!

"Để em gọi điện thoại, bảo Hồng Hổ dẫn người đi phế tiểu tử kia!"Tưởng Xán nói xong lấy điện thoại di động ra, làm bộ liền muốn gọi điện thoại.

"Dì, người đừng gọi nữa!"

Tưởng Anh Kiệt một mặt mướp đắng, hậm hực nói:"Hồng Hổ cũng đi, bị mấy nữ nhân thu thập, hắn còn thảm hơn cả con!"

"Cái gì?"

Tưởng Xán nghe xong ngây ngẩn cả người, Hồng Hổ không phải lão đại hắc đạo Ninh Châu sao, bị nữ nhân thu thập?

"Đúng rồi, không phải con đi cùng cao thủ Mê Âm Đảo sao, làm sao vẫn là bị người đánh?"Tưởng Chính Quang hồ nghi vấn hỏi.

"Cha, bọn họ tính là cái gì chứ!"

Tưởng Anh Kiệt nổi trận lôi đình, lúc này đem chuyện Diệp Thần 'Nghiền ép' nam nhân gầy cùng mập mạp nói ra, cuối cùng vẫn không quên oán giận nói:"Nếu không phải hai hỗn đản kia, con cũng không dám mang ít người như vậy đi tìm phiền toái a!"

"Diệp Thần lợi hại như vậy?"

Tưởng Chính Quang đến cùng cũng đã ăn cơm hơn mấy chục năm, nghe con trai kể xong trong lòng lập tức cảm thấy không được bình thường, lúc này nói:"Kẻ này không thiện, ta luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào!"

Tưởng Xán nghe xong cũng nhăn nhăn lông mày, nàng nghĩ nghĩ đột nhiên thông suốt, hoảng sợ nói

"Đại ca, chúng ta đều quên mất một chuyện!"

"Chuyện gì?"

"Tiểu tử này cũng họ Diệp a!"

Tưởng Chính Quang nghe xong trợn tròn mắt tại chỗ, nửa ngày đều nói không ra lời, trong đầu hiện ra một ít hình tượng hai mươi năm trước.

"Cha, người sao vậy?"Tưởng Anh Kiệt thấy lão ba ngẩn người, không khỏi hiếu kì hỏi.

"Không được, mau chóng rời đi bệnh viện, nơi này chưa hẳn an toàn!"Tưởng Chính Quang nghiêm túc nói.

"Lão ba, đến cùng xảy ra chuyện gì?"

"Về nhà sẽ nói cho con biết!"

Tưởng Chính Quang nói xong nhìn về phía Tưởng Xán, trầm giọng nói:"Hiện tại anh biết gần đây vì cái gì Kim gia luôn xảy ra chuyện, em tranh thủ thời gian liên hệ Hứa gia, Kim gia, chúng ta nhất định phải gặp một lần!"

Vừa dứt lời, một bác sĩ cầm trong tay báo cáo kiểm tra đi đến.

"Bác sĩ, ông đến rất đúng lúc, lập tức xử lý thủ tục xuất viện cho con trai tôi!"Tưởng Chính Quang nói với bác sĩ.

"Tưởng tiên sinh, cái này chỉ sợ không được, thương thế Tưởng thiếu rất nặng!"

Bác sĩ mặt lộ vẻ khó xử, đem báo cáo kiểm tra trong tay đưa cho Tưởng Chính Quang, nói thẳng:"Vết thương của Tưởng thiếu tuy ở trên mặt, nhưng xương cốt toàn thân hắn tựa hồ có chút vấn đề, nhất là xương bả vai đều đã nứt ra!"

"Cái gì?"

Tưởng Anh Kiệt nghe xong trợn tròn mắt.

"Bác sĩ, ông cần phải rõ ràng!"Tưởng Xán hừ lạnh nói"Chớ vì kiếm mấy đồng tiền hù dọa bệnh nhân, Tưởng gia cũng không phải dân chúng bình thường, có thể để các người tùy tiện lừa gạt!"

"Tôi muốn xuất viện, đừng nói cái gì nữa!"

Tưởng Anh Kiệt cũng là nổi trận lôi đình, nhất là khi bác sĩ nói xương cốt toàn thân hắn đều có vấn đề, hù dọa thằng đần a!

"Tốt a!"

Bác sĩ bất đắc dĩ chỉ có thể đồng ý

Chương 163. Tưởng Xán!

Tưởng Xán tranh thủ thời gian làm thủ tục xuất viện, sau đó gọi điện thoại cho Hứa gia, Kim gia.

Hứa gia biết được việc này cũng tương đối coi trọng, biểu thị nguyện ý lập tức gặp mặt, nhưng điện thoại Kim gia vẫn không người nghe.

"Đại ca, Kim gia không tiếp điện thoại của em!"

"Hồ nháo! Lúc này Kim gia lại chơi mất tích, làm cái trò gì đây!"

Tưởng Chính Quang rất nổi nóng, quả bom hẹn giờ Diệp Thần này nhất định phải diệt trừ, bằng không sớm tối trở thành họa lớn của bọn họ!

Thật tình không biết, người nhà họ Kim đều đang ở trên Đỗ Quyên Sơn quỳ trước phần mộ.

Kim Sơn thấy Tưởng Xán gọi điện thoại tới, do dự nửa ngày vẫn là không có nhận, nhưng sau khi tiếng chuông điện thoại ngưng, hắn lại chủ động gọi điện thoại cho Diệp Thần, đem chuyện Tưởng Xán gọi điện thoại tới nói qua một lần.

"Diệp tiên sinh, có phải cậu nổi lên xung đột cùng Tưởng gia hay không?"Thanh âm Kim Sơn có chút lo lắng.

"Làm sao ông biết?"

Diệp Thần đang uống rượu mời của Bạch Vĩnh Chính, nghe được Kim Sơn hỏi như vậy không khỏi nhíu nhíu mày.

"Tưởng Xán gọi điện thoại cho tôi"

Kim Sơn đáp lời, sau đó tựa hồ lại hạ quyết tâm nào đó, cuối cùng hắn cắn răng một cái nói:"Kỳ thật, hung thủ năm đó sát hại Diệp gia, chính là được Tưởng Xán mời đến từ Đông Nam Á!"

"Tưởng Xán?"

Diệp Thần nghe xong híp híp mắt, một cỗ sát khí vô hình phát ra từ trên người hắn.

Thượng Quan Dĩnh ngồi tại phía đối diện Diệp Thần cảm nhận được cỗ sát khí này, nhìn Diệp Thần một chút, tiểu tử sao vậy?

"Đúng vậy, Diệp tiên sinh!"

Kim Sơn tiếp tục nói:"Năm đó có người Diệp gia chạy thoát, bởi vậy chúng tôi lập xuống ước định, Tưởng Xán sẽ không liên hệ cùng bất luận kẻ nào, trừ phi có ngày nàng phát hiện người Diệp gia!"

"Hiện tại nàng gọi điện thoại cho tôi, khẳng định là muốn hạ thủ với cậu!"

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần nghe xong hừ nhẹ một tiếng, nói:"Kim Sơn, chuyện này làm tốt, tôi sẽ cân nhắc tha ông một mạng!"

"Tạ ơn, tạ ơn Diệp tiên sinh!"

Diệp Thần cúp điện thoại, nghĩ nghĩ đem Bạch Vĩnh Chính gọi vào nơi hẻo lánh sảnh yến hội, nhỏ giọng hỏi:"Ông biết Tưởng Xán sao?"

"Biết, Hắc Quả Phụ mà!"

"Kháo!"

Diệp Thần nghe xong không khỏi bạo nói tục, nữ nhân có thể lấy loại tên hiệu này, khẳng định không phải đồ gì tốt!

"Diệp tiên sinh, thế nào?"Bạch Vĩnh Chính nghi ngờ nhìn xem Diệp Thần.

"Ông giúp tôi một việc, lập tức thăm dò vị trí của Tưởng Xán, tôi muốn tìm nàng!"

"..."

Bạch Vĩnh Chính nghe xong nửa ngày không có lấy lại tinh thần, bất quá nhìn thấy sắc mặt Diệp Thần tái xanh, đoán chừng không có chuyện gì tốt, hơn phân nửa là muốn khai chiến cùng Tưởng gia!

"Có vấn đề sao?"Diệp Thần hỏi.

"Không có vấn đề, cho tôi năm phút!"Bạch Vĩnh Chính gật gật đầu, nói xong lập tức lấy điện thoại di động ra gọi ra ngoài.

Không thể không nói hắc đạo tìm người chính là lợi hại, không đến năm phút, thủ hạ Bạch Vĩnh Chính liền báo cáo tới, nói cho hắn biết Tưởng Xán đang ở trong quán bar nàng mở.

Bạch Vĩnh Chính vội vàng đem địa chỉ quán bar nói cho Diệp Thần, cuối cùng vẫn không quên nhắc nhở:

"Diệp tiên sinh, cái quán bar này truyền ngôn là địa phương nuôi sát thủ của Tưởng Xán!"

"Thật vậy sao?"

Diệp Thần cười lạnh, trực tiếp gọi điện thoại cho Ảnh Tử, để hắn đi quán bar trước trói Tưởng Xán lại.

Oan có đầu nợ có chủ!

Nếu năm đó là Tưởng Xán gọi sát thủ, vậy trước tiên dùng máu tươi của nàng tế điện vong hồn phụ mẫu đi!

Nói chuyện điện thoại xong, Diệp Thần như người không việc gì, tiếp tục bồi tiếp đám người ăn uống.

Sau một giờ, sinh nhật Tô Vạn Đạt cuối cùng cũng kết thúc, đám người cơm nước no nê xong cũng nhao nhao cáo từ rời đi.

"Lão công, chúng ta, chúng ta về nhà đi?"

Gương mặt xinh đẹp của Tô Tuyết Di ửng đỏ, trong bữa tiệc nàng cũng uống một chén Mao Đài nhỏ, kết quả bây giờ nói chuyện đến líu cả lưỡi.

"Con rể, con đưa Tiểu Tuyết về nhà đi, nơi này giao cho chúng ta xử lý là được!"Lý Hương Cầm thấy thế nói.

"Tốt, vậy chúng con đi trước!"

Diệp Thần đem Tô Tuyết Di nửa tỉnh nửa say nâng đỡ kéo vào trong ngực, không nghĩ tới tửu lượng của nàng dâu nhà mình kém như vậy, về sau cũng không thể để nàng uống rượu.

"Sư tỷ, cùng đi đi!"

"Ân."

Nhan Thanh nhìn xem Tô Tuyết Di trong ngực Diệp Thần, trên mặt hiện ra một vòng phức tạp.

"Còn có ngươi, ngồi xe ta!"Diệp Thần chỉ chỉ mập mạp, nói:"Đừng có láu cá, bằng không hai cái đùi kia của ngươi cũng không giữ được!"

"..."

Mập mạp nghe xong nhịn không được liếc mắt, trong lòng tự

nhủ không có người nào khi dễ như vậy a!

Vừa rồi hắn liền nhìn những người ở đây ăn như gió cuốn trên bàn ăn, kém chút không có thèm chết, nhưng tay hắn đã gãy, muốn bốc ăn cũng không được.

Hiện tại còn muốn bị Diệp Thần uy hiếp, thời gian này quả thực quá khổ!

Một đoàn người cười cười nói nói rời khách sạn, Diệp Thần đỡ Tô Tuyết Di lên xe, thắt chặt dây an cho nàng sau đó toàn đóng cửa xe, mình lại đi tới xe Nhan Thanh.

"Tiểu sư đệ, còn có việc sao?"Nhan Thanh kéo cửa xe xuống hỏi.

"Sư tỷ, mới vừa rồi không phải là tỷ có lời muốn nói với đệ sao?"Diệp Thần cười nhạt một tiếng, trêu chọc nói:"Có phải là không uống tận hứng, nếu không chờ đệ bồi nàng dâu về nhà, chúng ta tiếp tục uống?"

Chương 164. Tác Lạp, Bố Mạn!

"Miệng lưỡi trơn tru! Ta không có việc gì tìm đệ cả, nhanh đi chiếu cố nàng dâu đi!"

"Tốt, vậy đệ trở về!"

Diệp Thần nghe xong gật gật đầu, quay người về tới trên xe mình, để mập mạp ngồi ở hàng ghế phía sau, khởi động ô tô rời đi bãi đỗ xe

Nhìn xem đuôi xe đi xa, Thượng Quan Dĩnh cũng nhịn không được nữa, có chút oán trách nói với Nhan Thanh:

"Nhị sư tỷ, làm sao tỷ không đem tình hình thực tế nói cho tiểu sư đệ? Cho hắn biết tình huống của Đại sư tỷ, nếu không hắn sẽ trách chúng ta!"

"Trách thì trách đi!"

Nhan Thanh thở một hơi thật sâu:"Dù sao cũng tốt hơn là để hắn đi Kiều gia chịu chết, mối thù của chính mình tiểu sư đệ còn chưa báo xong! Hơn nữa tiểu sư đệ còn không phải đối thủ của loại đại gia tộc giống như Kiều gia!"

"Vậy chúng ta mặc kệ Đại sư tỷ sao?"Thượng Quan Dĩnh có chút lo lắng nói.

"Tính tình Đại sư tỷ như nào?"

Nhan Thanh cười nhạt một tiếng:"Nếu nàng không đồng ý kết hôn, Kiều gia có dùng biện pháp gì cũng vô ích!"

"Nếu như nhà trai dám dùng sức mạnh với Đại sư tỷ, chúng ta

tìm sư phó, có sư phó ra mặt, Kiều gia đều phải cố kỵ ba phần!"

"Đúng thế! Làm sao muội quên mất sư phó a?"

Thượng Quan Dĩnh nghe xong lập tức như trút được gánh nặng, thở một hơi dài.

Diệp Thần trên nửa đường liền nhận được Ảnh Tử gọi điện thoại tới.

"Điện chủ, chưa bắt được Tưởng Xán!"Ảnh Tử có chút ảo não nói.

"Không thể nào, tình báo Bạch Vĩnh Chính sai sao?"Diệp Thần nhíu nhíu mày, lấy thân thủ Ảnh Tử muốn bắt nữ nhân hẳn là không vấn đề gì đi?

"Đó cũng không phải!"

Cái bóng giải thích nói:"Thời điểm tôi tìm tới nơi này, Tưởng Xán vừa đi! Bất quá, tôi nhìn thấy tiểu tử Hứa Ba kia!"

"Trói lại!"

Diệp Thần không chút do dự, trước mắt Tưởng gia cùng Hứa gia khẳng định đã đang thương lượng làm sao đối phó mình, gia hỏa Hứa Ba này chính là cái thẻ đánh bạc rất tốt!

"Đã hiểu!"

Ảnh Tử biết Diệp Thần muốn 'Ngả bài', đã như vậy mình cũng không cần khách khí.

Cùng lúc đó, biệt thự của Tưởng gia của có mấy vị khách mời đặc biệt.

Hứa Quốc Xương biết được hậu nhân Diệp gia hiện thân, vô cùng lo lắng mang theo Hứa Trấn Đình chạy đến Tưởng gia.

Đi cùng bọn họ còn có hai người một nam một nữ, nam thì có hình dáng cao lớn thô kệch, râu quai nón, bắp thịt trên người giống như núi nhỏ cao cao nổi lên, nữ nhân có dáng dấp hết sức xinh đẹp, một mặt quyến rũ, nam nhân nhìn thấy nàng hơn phân nửa đều sẽ bước không ra chân

"Lão Tưởng, người Diệp gia làm sao đột nhiên xuất hiện?"

Sắc mặt Hứa Quốc Xương nghiêm túc, hắn ngồi đối diện một lão đầu mặc đường trang, hồng quang đầy mặt, râu tóc bạc trắng.

Người này chính là gia chủ Tưởng gia Tưởng Bá Lộ, cũng là một nhân vật truyền kỳ của Ninh Châu!

Truyền ngôn lúc tuổi còn trẻ Tưởng Bá Lộ là làm công nhân lao động bốc vác.

Nhưng đầu hắn linh hoạt, rất nhanh liền lôi kéo một đại bang cu li lũng đoạn toàn bộ thị trường khuân vác, thông qua mấy chục năm phát triển, thế mà nhảy lên thành gia tộc cao cấp Ninh Châu.

"Lão Hứa, chuyện này vẫn là để Anh Kiệt nói đi."

Tưởng Bá Lộ bưng lên bát trà thanh hoa trên bàn lên, nhấp một hớp nhỏ Bích Loa Xuân, nhìn cực kì sang trọng, không hề giống người xuất thân cu li.

"Gia gia, chuyện bắt đầu nói từ vài ngày trước."

Tưởng Anh Kiệt đem trọn vẹn sự kiện nói hoàn chỉnh một lần.

Mọi người nghe hắn nói xong sắc mặt đều âm trầm tới cực điểm, ai cũng nghĩ không ra tiểu quỷ năm đó chạy mất, sẽ mang đến phiền toái nhiều như vậy!

"Giết!"

Hứa Quốc Xương nghe xong, mặt mũi tràn đầy dữ tợn

nói:"Tiểu tử này lưu lại chính là cái tai họa, cháu của ta đã nếm qua thua thiệt trong tay hắn, đáng tiếc lúc ấy ta không xác định Diệp Thần chính là hậu nhân Diệp gia!"

"Hứa ca, anh giới thiệu hai vị phía sau mình một chút đi!"

Tưởng Xán nhìn nam nữ không nói một lời đứng ở sau lưng Hứa Trấn Đình, nói.

"Hai vị này là cao thủ ta mời đến từ Điền Nam, Tác Lạp cùng Bố Mạn, vừa vặn có thể mời bọn họ diệt trừ tiểu tử Diệp Thần kia!"Hứa Trấn Đình cười lạnh.

"Các ngươi có thể cho bao nhiêu tiền?"

Nam nhân Tác Lạp mặc áo da thú, nhìn rất nguyên thủy rất thô kệch, nhưng há miệng chính là muốn tiền.

"Mỹ nữ, vậy mỹ nữ muốn bao nhiêu?"

Tưởng Chính Quang nhìn chằm chằm vào Bố Mạn bên người Tác Lạp, nữ nhân này muốn dáng người có dáng người, muốn dung mạo có dung mạo, da thịt màu đồng cổ lộ ra một cỗ dã tính mãnh liệt!

Nếu như cùng nữ nhân này làm một phen 'Vuốt ve an ủi' trên giường lớn, hẳn là sẽ có một phen tư vị đặc biệt a?

Nữ nhân cũng cảm nhận được ánh mắt thèm thuồng của Tưởng Chính Quang, nhưng nàng không để ý chút nào, ngược lại càng liếc mắt đưa tình với Tưởng Chính Quang, vươn một đầu ngón tay!

"Một triệu?"

Tưởng Chính Quang nhíu nhíu mày, nói:"Mỹ nữ, đây cũng quá nhiều đi, cũng không phải để cô ám sát đại nhân vật gì!"

"Không, tôi nói chính là mười triệu!"

Bố Mạn nở nụ cười xinh đẹp, lộ ra một hàm răng trắng chỉnh tề.

"Cái gì!"

Lần này ngay cả lão gia tử Tưởng gia đều không bình tĩnh, Tưởng gia không thiếu mười triệu này, thế nhưng cũng không phải coi tiền như rác a!

Chương 165. Cháu của ta đâu!

"Ta mời hai tay súng tới từ Đông Nam Á, cộng lại cũng mới năm trăm ngàn a!"Tưởng Xán cau mày nói.

Tác Lạp lại xem thường, thản nhiên nói:"Ta cùng sư muội bế quan mười năm, mười năm này chúng ta là không có thu nhập, cho nên mười triệu này đã rất rẻ!"

"....."

Ngọa tào!

Ngươi không có thu thập thì có cọng lông quan hệ với chúng ta a?

Người nhà họ Tưởng bị lời nói kỳ hoa của Tác Lạp làm cho sợ, chẳng lẽ đây chính là mười năm không khai trương, khai trương ăn mười năm?

"Cảm thấy đắt liền mời cao minh khác đi!"

Bố Mạn cười lạnh, nói thẳng:"Bất quá đối thủ của các người rất lợi hại, mời tay súng dạng gì đều không đả thương được hắn!"

"Làm sao ngươi biết đối thủ rất lợi hại?"Tưởng Chính Quang hồ nghi nói.

"Bởi vì hắn!"

Bố Mạn duỗi ra ngón tay rậm rạp, chỉ vào Tưởng Anh Kiệt nói:"Nếu như ta không nhìn lầm, Tưởng công tử sống không quá một ngày, các người vẫn là tranh thủ thời gian vì hắn xử lý tang sự đi!"

"Đánh rắm, thân thể ta rất tốt đây!"Tưởng Anh Kiệt nghe vậy giận tím mặt.

"Ngươi không tin?"

Bố Mạn cười lạnh:"Mấy phút sau, vai trái của ngươi liền sẽ tróc ra, xương cốt hoàn toàn đứt từng khúc, không tin chờ xem!"

"Hừ, nói chuyện giật gân! Cánh tay của ta rất tốt!"Tưởng Anh Kiệt nói xong còn vung lên cánh tay quăng một vòng.

"Ngu xuẩn, ngươi làm như vậy sẽ chỉ gia tốc nứt xương, chết càng nhanh!"Tác Lạp hừ lạnh nói.

Vừa dứt lời, chỉ nghe được một tiếng hét thảm của Tưởng Anh Kiệt, tay phải che lấy vai trái, trên mặt lộ ra nét thống khổ.

"Con trai, con thế nào?"Tưởng Chính Quang thấy thế kinh hãi.

"Cha, con, bờ vai của con giống như không thể động!"Tưởng Anh Kiệt nhịn đau cắn răng nói.

"Cái này, cái này sao có thể?"

Tưởng Chính Quang một mặt chấn kinh nhìn xem Bố Mạn, còn không chờ hắn kịp phản ứng, trong phòng khách liền truyền đến trận trận thanh âm xương cốt nứt vỡ, mà thanh âm này đều là phát ra từ trên người Tưởng Anh Kiệt.

Tiếng tạch tạch không ngừng, giống như đốt pháo hoa, cái này làm cho người nhà họ Tưởng phải sợ hãi!

Đợi đến khi tiếng vang triệt để kết thúc, Tưởng Anh Kiệt đã tê liệt không ngồi nổi, màu da trên người của hắn bắt đầu dần dần biến tím, giống như vừa bị nướng chín.

"Cao nhân! Cầu cao nhân cứu con trai tôi, tôi nguyện ý bỏ ra mười triệu này!"Lúc này Tưởng Chính Quang triệt để tin tưởng,

nhìn về phía Bố Man cầu khẩn nói.

"Chưởng pháp người kia rất cao minh, ta không phá giải được!"

Bố Mạn lắc đầu, nói thẳng:"Mười triệu chỉ là tiền thuê ta báo thù cho Tưởng gia!"

"Cái gì?"

Tưởng Chính Quang nghe xong trợn tròn mắt, Tưởng Anh Kiệt càng là lòng nóng như lửa đốt, nhưng hắn sớm đã đau đến không nói nổi một lời nào.

"Tưởng gia ta nguyện ý ra hai mươi triệu, mong hai người mau chóng cứu cháu của ta!"Tưởng Bá Lộ nghĩ là Bố Mạn ngại thiếu tiền, chủ động nâng lên giá cả.

"Tưởng lão tiên sinh, lão không hiểu ý tứ của ta sao?"

"Cháu trai của lão chết chắc, hiện tại hắn là nên nghĩ làm sao báo thù cho hắn, đừng hi vọng có người có thể cứu hắn!"Bố Mạn nói thẳng.

"Phốc!"

Nghe được lời này, Tưởng Anh Kiệt khí cấp công tâm, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi! (Khí cấp công tâm: huyết áp tăng, nhịp tim đập nhanh và cơn đau thắt ngực)

"Xong !"

Tác Lạp lườm Tưởng Anh Kiệt một chút, mặt không thay đổi nói.

Quả nhiên, không đợi người nhà họ Tưởng kịp phản ứng, Tưởng Anh Kiệt ngoẹo đầu, triệt để phơi lạnh!

"Con trai!"

Tưởng Chính Quang thấy thế tranh thủ thời gian ôm lấy Tưởng Anh Kiệt, nhưng vô luận hắn kêu to, lay động như thế nào, Tưởng Anh Kiệt đều không có đáp lại bất kỳ lời nào.

Hiện trường lập tức truyền đến tiếng la khóc tê tâm liệt phế của Tưởng Chính Quang, Tưởng Bá Lộ mặc dù không có khóc, nhưng mắt già đỏ bừng, cơ bắp toàn thân ngăn không được run rẩy, nguyên bản hồng quang đầy mặt mặt tức giận đến trắng bệch!

Tưởng Xán cũng là hận đến nghiến răng nghiến lợi, đời này của nàng không có con cái, một mực đem Tưởng Anh Kiệt xem như con trai mình, không nghĩ tới hôm nay vậy mà chết thảm ở trước mắt, cái này khiến nàng làm sao có thể tiếp nhận được?

Tưởng gia đắm chìm trong một mảnh bi thương, Hứa Quốc Xương thấy thế trong lòng căng thẳng, vội vàng hỏi Hứa Trấn Đình:

"Cháu của ta đâu, mau gọi hắn tới đây!"

"Tiểu tử thúi kia cả đêm qua cũng chưa trở lại, cũng không biết đang làm gì!"

"Cha, ý của người là"Hứa Trấn Đình thấy dáng vẻ lo lắng của lão cha, trong lòng lập tức dâng lên một cỗ điềm không may.

"Mau gọi điện thoại cho hắn, gia hỏa Diệp Thần này bắt đầu trả thù chúng ta, Hứa Ba ở bên ngoài quá nguy hiểm!"Hứa Quốc Xương quát.

"Để con gọi điện thoại cho hắn!"

Hứa Trấn Đình nghe xong cũng hoảng hốt, tranh thủ thời gian lấy điện thoại di động ra gọi ra ngoài.

Điện thoại rất nhanh tiếp thông, nhưng thanh âm truyền đến lại là tiếng một người đàn ông xa lạ, Hứa Trấn Đình trong nháy mắt nổ tung, cả giận nói:

"Hỗn đản, ngươi đến cùng là ai, làm sao điện thoại con trai ta lại ở trong tay ngươi?"

"Muốn gặp con của ngươi, trưa mai đi Đỗ Quyên Sơn, quỳ xuống sám hối trước mộ vợ chồng Diệp thị đi!"

Tầng hầm lờ mờ, Ảnh Tử ngồi trên một cái ghế cũ nát, nhìn xem Hứa Ba mặt mũi bầm dập, cuộn thành một đoàn, cười lạnh.

Chương 166. Trò chơi người lớn!

Thời điểm hắn chộp tới tiểu tử này còn ngưu bức hống hống, sau bao chùy, lập tức biến thành cái sợ trứng.

"Cái gì?"

Hứa Trấn Đình chấn kinh xong liền cắn răng nói:"Vương bát đản! Họ Diệp, ta cảnh cáo ngươi mau thả con trai ta ra, bằng không ta giết cả nhà ngươi!"

"Ai ya, còn dám chửi điện chủ chúng ta?"

Ảnh Tử nói xong đứng dậy, hung hăng một cước đá vào ngực Hứa Ba!

"A!"

Hứa Ba đau đến mắt nổi đom đóm, phát ra một tiếng tiếng kêu thảm thiết đau đớn.

Nghe được thanh âm của con trai, Hứa Trấn Đình tức giận, lớn tiếng gầm rú:"Ngươi đừng làm đau con trai ta, có giỏi nói cho ta biết ngươi ở đâu!"

"Ngớ ngẩn!"

Ảnh Tử nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

"..."

Hứa Trấn Đình nghe âm thanh tút tút trong điện thoại, cả

người đều là mơ hồ, con trai của hắn rơi vào trong tay Diệp Thần lúc nào?

"Trấn Đình, đến cùng xảy ra chuyện gì?"Hứa Quốc Xương thấy thế vội vàng hỏi.

"Cha, tiểu tử họ Diệp bắt Hứa Ba rồi!"

"Cái gì?"

Hứa Quốc Xương nghe xong thân thể lung lay, Hứa gia cùng Tưởng gia cũng không biết có phải là làm quá nhiều chuyện xấu hay không, đời thứ ba đều là một con.

Hiện tại Tưởng Anh Kiệt chết, chẳng lẽ Hứa gia cũng phải tuyệt hậu?

"Lão Tưởng, chúng ta không thể ngồi mà chờ chết, nhất định phải xuất thủ!"Hứa Quốc Xương một mặt oán giận nói với Tưởng Bá Lộ.

"Không nghĩ tới lòng dạ của dư nghiệt Diệp gia lại ác độc như thế!"

Tưởng Bá Lộ nhìn xem thi thể cháu mình, cắn răng nói:" Tưởng gia ta có táng gia bại sản, cũng thề phải đem Diệp Thần chém thành muôn mảnh!"

"Cha, vừa rồi hỗn đản Diệp Thần kia để chúng ta đi Đỗ Quyên Sơn, nói phần mộ vợ chồng Diệp thị tại đó, để chúng ta đi tới quỳ tạ tội!"Hứa Trấn Đình bực tức nói.

"Ta quỳ bà nội hắn!"

Hứa Quốc Xương giận tím mặt, lúc này nói với Tác Lạp cùng Bố Mạn:"Hai vị, ta nguyện ý thêm mười triệu, đêm nay các người phải giúp ta giết tiểu tử họ Diệp!"

"Không có vấn đề!"

Tác Lạp cười nhạt một tiếng, quay đầu nhìn về phía Tưởng Bá Lộ hỏi:"Tưởng lão gia tử, ngài thì sao?"

"Tưởng gia ta cũng ra mười triệu, đến lúc đó các người xách đầu Diệp Thần đến đổi!"Tưởng Bá Lộ lớn tiếng nói.

"Tốt, người Hoa các người đúng là sảng khoái!"

Tác Lạp nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra một hàm răng vàng đen như nghiện thuốc phiện, Tưởng Xán vừa nhìn thấy suýt chút nữa nôn ra, con hàng này chưa bao giờ đánh răng sao?

"Đem tư liệu người kia cho chúng ta đi, đêm nay chúng ta sẽ đi lấy tính mệnh của hắn!"Bố Mạn nói.

"Chính Quang, con đến xử lý đi! Ta đi vào liên lạc với vị ở tình thành kia, xem hắn có dự định gì!"

Tưởng Bá Lộ nói xong miễn cưỡng đứng người lên, run run rẩy rẩy tiến vào gian phòng của mình, phảng phất trong nháy mắt hắn đã trở nên già đi rất nhiều.

"Con trai, con đưa ta đi cục cảnh sát, hi vọng cảnh sát có thể vào trước ngày mai tìm về Hứa Ba!"

Hứa Quốc Xương thở một hơi sâu, tóm lại đã hỗn là phải trả giá, tỉ như Tưởng gia trên cơ bản là tuyệt hậu, cái 'Giá' này cũng quá cao

Ninh Châu, một tầng hầm ở tiểu khu nào đó.

"Họ Hứa, dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, chúng ta chơi trò chơi của người trưởng thành đi?"Ảnh Tử hút thuốc, một mặt hài hước nhìn xem Hứa Ba ngã trên mặt đất.

"Đại, đại ca, nhất định phải như vậy sao."

Hứa Ba xiết chặt 'Hoa cúc', trên mặt lộ ra nét hoảng sợ, thầm nghĩ tên cầm thú này, lại muốn làm loại 'Trò chơi' kia?

"Kháo!"

Ảnh Tử đem đầu mẩu thuốc lá đang kẹp ở giữa hai tay bắn ra, tàn thuốc đỏ rực tại đầu mẩu thuốc lá mang theo mấy sợi khói xanh đập vào trên mặt Hứa Ba.

"Ngươi nghĩ gì thế, lão tử không chơi gay!"

"Vậy, đó là cái trò chơi gì?"Hứa Ba sững sờ.

"Chúng ta đánh cược!"Ảnh Tử cũng là rảnh đến nhàm chán, từ trên thân móc ra một đồng tiền xu, cười xấu xa nói:"Đoán mặt? Đoán đúng, ta thả ngươi đi!"

"Thật?!"

Hứa Ba nghe xong còn có loại chuyện tốt này sướng đến phát rồ, nhưng lập tức hắn lại lắc đầu nói:"Trên trời sẽ không có đĩa bánh ngon tự dưng rơi xuống, nếu như đoán sai thì sao?"

"Rất thông minh nha!"

Ảnh Tử nhếch miệng cười một tiếng, nói:"Đoán sai, ngươi gọi ta một tiếng ba ba, thế nào?"

"..."

Kháo!

Hứa Ba nghe xong kém chút muốn chửi má nó, đồ trẻ con, đây mà là trò chơi trưởng thành sao?

"Không chơi hiện tại ta sẽ giết ngươi!"Ảnh Tử rất giỏi đối phó địch nhân, nhất là địch nhân nhát gan.

Quả nhiên, Hứa Ba nghe xong muốn giết hắn, lập tức như gà con mổ thóc liên tục gật đầu.

"Chơi chơi chơi, đại ca, ta chơi!"

"Đồ ngu!"

"..."

Mười phút sau, Hứa Ba đều nhớ không rõ mình đã kêu bao nhiêu âm thanh 'Ba ba', kêu đến khô lưỡi, nhưng Ảnh Tử cũng không cho hắn miếng nước.

"Đại ca, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi?"

"Ngươi gọi ta cái gì?"

"Ba ba!"

Vừa dứt lời, bên ngoài có người gõ cửa, Hứa Ba nghe được tiếng đập cửa sướng đến phát rồ, hắn cũng mặc kệ nhiều như vậy, giật ra cuống họng hô lớn

"Cứu mạng a, nơi này có người bắt cóc a!"

"Ngươi thật sự là ngứa da muốn ăn đòn!"

Ảnh Tử đạp tới một cước, trực tiếp đá cho cằm Hứa Ba trật khớp, muốn hô cũng không được!

Thu thập xong Hứa Ba, Ảnh Tử đem cửa mở ra, Diệp Thần đi đến, đi theo phía sau hắn còn có một tên mập mạp.

"Điện chủ, ngài đã đến!"

Chương 167. Củ lạc còn chưa tới sao?

Ảnh Tử nhìn mập mạp một chút, cũng không hỏi hắn là ai, chờ sau khi Diệp Thần đi vào trực tiếp đóng lại cửa.

"Ô ô"

Hứa Ba nhìn thấy Diệp Thần, trong mắt tràn đầy kinh hãi cùng phẫn nộ.

"A, hình như cằm bị trật khớp rồi!"Diệp Thần có chút hăng hái ngồi xổm người xuống, đưa tay đặt tại trên cằm Hứa Ba, giống vặn ốc vít 'Rắc' một tiếng giúp cái cằm của hắn trở về vị trí cũ.

"Diệp, Diệp Thần, ngươi muốn làm gì!?"Hứa Ba run giọng nói.

"Yên tâm, ta sẽ không giết ngươi!"

Diệp Thần vỗ vỗ mặt Hứa Ba, cười lạnh nói:"Bất quá trong Hứa gia ngoại trừ ngươi ra, những người khác phải chết!"

"Ngươi, tại sao ngươi muốn làm như vậy?"

Hứa Ba há to miệng, hắn đột nhiên cảm thấy Diệp Thần trước mắt không phải người, mà là một cái ma quỷ ăn người!

"Điều đó phải hỏi người nhà của ngươi!"

Diệp Thần nói xong đứng dậy nói với Ảnh Tử:"Ngày mai chuẩn bị mấy ngụm quan tài cho hai nhà Tưởng, Hứa, bút trướng này cũng nên thanh toán!"

"Điện chủ, ngài nói ngày mai người sau lưng hai nhà này có thể xuất hiện hay không?"Ảnh Tử hỏi.

"Rất có thể!"

Diệp Thần nghiêm túc nói:"Bất kể là ai, ta đều muốn hắn trả giá bằng máu!"

"Ngươi nghĩ quá đẹp a!"

Mập mạp ở một bên lại đột nhiên mở miệng nói ra:"Diệp Thần, đừng nói ta không có cảnh cáo ngươi, người sau lưng Tưởng gia là tồn tại ngươi không chọc nổi! Chỉ cần hắn xuất thủ, ngay cả mạng nhỏ của mình ngươi cũng không gánh nổi!"

"A?"

Diệp Thần nhìn về phía mập mạp, âm thanh lạnh lùng nói:"Xem ra ngươi rất rõ ràng đối với chuyện này, vậy chúng ta liền tâm sự đi!"

"Nghĩ trò chuyện cũng được a, nhưng ta có ích lợi gì chứ?"Mập mạp hỏi lại.

"Ngươi muốn cái gì?"

"Bách Hoa Hoàn!"

"Tốt, ta có thể cho ngươi! Nhưng ngươi phải trả lời ta một vấn đề!"Diệp Thần nghĩ nghĩ gật đầu nói.

"Vấn đề gì?"

"Vì cái gì ngươi không bảo ta giúp ngươi nối tay gãy lại? Mà là lựa chọn muốn Bách Hoa Hoàn?"

Vấn đề này Diệp Thần đã muốn hỏi lúc ở khách sạn, tên mập mạp này bị phế tay mà lại không có sốt ruột chút nào, hắn coi

mình là thạch thùng sao, cụt đuôi liền có thể mọc lại?

"Tay của ta gãy bao giờ?"

Mập mạp một mặt hài hước nhìn xem Diệp Thần, nói xong chủ động nâng lên hai cánh tay lung lay trước mặt hắn.

"Ngọa tào!"

Diệp Thần thấy thế giật nảy cả mình, mình rõ ràng đã đánh gãy hai cánh tay của gia hỏa này, chuyện gì xảy ra?

"Rất giật mình sao?"

Mặt mũi mập mạp tràn đầy đắc ý nói:"Đây chính là tuyệt học của Mê Âm Đảo ta, Bất Tử Thần Công."

"Ngươi nghĩ quá đẹp a!"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, trên đời này coi như tu tiên giả cũng không dám nói mình bất tử bất diệt, mập mạp này đơn thuần nói bậy!

Nhưng mặc kệ như thế nào, người Mê Âm Đảo có loại bản sự tự lành này, xác thực rất ngưu bức!

"Thuốc cho ngươi, đem chuyện ngươi biết nói ra cho ta!"

Mặc dù Bách Hoa Hoàn vô cùng trân quý, nhưng Diệp Thần vì để cho mập mạp nhả ra lời trong miệng, vẫn là từ trong ngực lấy ra bình sứ, lấy ra một viên Bách Hoa Hoàn cho hắn.

Một cỗ hương hoa trong nháy mắt tràn ngập khắp phòng.

Mập mạp cười ha hả tiếp nhận Bách Hoa Hoàn, hài lòng gật đầu, nói:

"Diệp Thần, con người của ngươi cũng không tệ lắm, vậy ta

liền nói cho ngươi đi!"

"Đúng rồi, có thể chuẩn bị chút rượu cùng củ lạc không, mà có gà quay lại càng tốt, trưa nay Bàn gia ta còn chưa có ăn cơm đây!" (Bàn = béo)

"Ông nội ngươi!"

Ảnh Tử nghe xong giận tím mặt, chỉ vào mập mạp quát lớn:"Ngươi vừa xưng 'Gia' với ai, nói chuyện khách khí một chút!"

"Diệp Thần, ta không thích hắn, ngươi để hắn biến mất!"Mập mạp ỷ vào Diệp Thần muốn cầu cạnh hắn, nói to.

"Ảnh Tử, đi ra ngoài trước đi!"

"Điện chủ"

"Thuận tiện mua chút đồ ăn tới!"Diệp Thần lặng lẽ nháy mắt ra ý cho Ảnh Tử.

"Được rồi, đã hiểu!"

Ảnh Tử đi, vừa xoay người khóe miệng cũng lộ ra một đường cong quỷ dị.

"Bàn gia, ngươi có thể nói sao?"

Diệp Thần cười rất khách khí, còn chủ động lấy ghế cho mập mạp ngồi.

"Cái này còn tạm được!"

Mập mạp tùy tiện ngồi xuống, nói:"Diệp Thần, chuyện giữa ngươi cùng Tưởng gia ta cũng có nghe thấy, nhưng lấy thực lực ngươi bây giờ muốn động Tưởng gia chỉ sợ còn không được, đừng quên người ta có chỗ dựa!"

"Thật vậy sao? Cái chỗ dựa kia đến cùng là ai?"

"Tỉnh thành Lãnh gia!"

"Lãnh gia?"

Diệp Thần nghe xong nhíu nhíu mày, cái họ này cực kì hiếm thấy, đoán chừng toàn tỉnh đều tìm không ra mấy cái.

"Kỳ thật Lãnh gia cũng không đáng sợ, nhưng hắn là người phát ngôn của một gia tộc lớn nào đó tại Kinh Thành tỉnh Thiên Nam, cho nên, đánh chó còn phải nhìn chủ nhân a!"Mập mạp nói.

"Kinh Thành?"

"Vậy Mê Âm Đảo các ngươi cùng Tưởng gia là quan hệ như thế nào?"

"Quan hệ thế nào..... Củ lạc còn chưa tới sao?"

"Kháo! Trả lời vấn đề ta hỏi trước đã!"

Diệp Thần nghe xong kém chút muốn động thủ, khó trách dáng dấp gia hỏa này như heo mập.

"Tưởng gia cùng Mê Âm Đảo không quan hệ, bất quá đảo chủ cùng Lãnh gia có giao tình, mới phái ta cùng sư huynh tới!"

"Lãnh gia"

Diệp Thần như có điều suy nghĩ, trước mắt hắc thủ phía sau màn đang dần dần nổi lên mặt nước, nhưng nghe mập mạp nói cũng có chút đạo lý.

Chuyện đả thương địch thủ một ngàn, tự tổn tám trăm Diệp Thần chưa từng làm.

Mình muốn cứng rắn cùng Lãnh gia tựa hồ không ổn, phải tìm

phe có thực lực giúp đỡ mới được.....

Chương 168. Bất hiếu (hạ)!

Mập mạp tựa hồ xem thấu tâm tư Diệp Thần, lúc này nói:

"Diệp Thần, thân thủ ngươi không tệ, đảo chủ chúng ta lại đặc biệt yêu quý nhân tài, không bằng ngươi đầu nhập Mê Âm Đảo đi, ta cam đoan người Lãnh gia không dám động tới ngươi!"

"Mà lại, nói không chừng đảo chủ sẽ dạy ngươi 'Bất Tử Thần Công' A!"

"..."

Diệp Thần nghe xong sững sờ, đừng nhìn dáng dấp mập mạp giống như cùng nhị sư huynh hắn, nhưng gia hỏa này ăn nói khéo léo, làm hòa giải viên đều dư xài!

Đúng lúc này Ảnh Tử trở về, trong tay cầm theo một túi lớn đồ ăn, có rượu trắng, gà quay, củ lạc

"Mập mạp, ta bớt thời giờ theo ngươi đi một chuyến Mê Âm Đảo được không!"Diệp Thần nghĩ nghĩ nói.

"Vậy ngươi phải nhanh lên, bằng không đảo chủ biết ngươi đả thương ta cùng sư huynh, rất nhanh sẽ tìm đến ngươi tính sổ sách!"

Mập mạp vội vàng xuất ra gà quay, bẻ một đầu đùi gà lớn đưa vào trong miệng nhai nhồm nhoàm, hai ba miếng liền đem đùi gà ăn vào trong bụng.

"..."

Nhìn bộ dáng hắn ăn như hổ đói, Ảnh Tử lộ ra một cái nụ cười

quỷ dị.

"Ăn nha, các ngươi cũng một khối miếng, hương vị cũng không tệ lắm!"Mập mạp ăn đến miệng đầy dầu, ăn xong đùi gà, lại cầm một nắm lớn củ lạc ném vào bên trong miệng, sau đó lại uống vào một ngụm rượu lớn.

"Ngươi ăn được là được!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, con hàng này vừa rồi đắc tội Ảnh Tử còn dám ăn như gió cuốn, thật sự là đầu sắt!

Mười phút sau, mập mạp đang ăn đến vui vẻ đột nhiên dừng lại, ngay sau đó sắc mặt xoát một chút trắng bệch, trợn to mắt nhìn Ảnh Tử, cả giận nói:

"Hỗn đản, ngươi, có phải ngươi hạ dược vào trong thức ăn không?"

"Ta nhìn ngươi mập như vậy, cho nên cho vào chút điểm thuốc xổ, giúp ngươi bớt mập một chút mà!"Ảnh Tử một mặt cười xấu xa.

"Kháo!"

Mập mạp nghe xong muốn động thủ, nhưng cái mông hắn vừa rời khỏi ghế, một cỗ Hồng Hoang Chi Lực vọt thẳng hướng nguyệt công môn của hắn, dọa cho mập mạp tranh thủ thời gian bưng kín mông lớn to mọng.

"Nhà vệ sinh ở đâu, mau nói cho ta biết!"

Nhìn thấy dáng vẻ nghẹn đến đỏ mặt của mập mạp, Ảnh Tử nhếch miệng cười một tiếng, chỉ chỉ phương hướng nhà vệ sinh.

Sưu!

Đại mập mạp tối thiểu ba trăm cân như viên thịt vọt vào nhà

vệ sinh, chỉ chốc lát trong nhà vệ sinh liền truyền đến âm thanh than dài thoải mái của mập mạp.

"Ảnh Tử, cậu cho bao nhiêu thuốc vào trong đó?"Diệp Thần cười nói.

"Không nhiều, nửa cân!"

"…"

Nửa cân?

Cho là voi ăn nửa cân thuốc xổ, cũng phải kéo đến ào ào a, người ăn còn không phải kéo ra cả đại tràng sao?

"Điện chủ, gia hỏa này làm sao bây giờ?"Cái bóng chỉ chỉ Hứa Ba.

"Trong sự kiện giết cha mẹ ta năm đó, Hứa gia đóng vai gì, cậu tra rõ ràng sao?"Thanh âm Diệp Thần băng lãnh.

"Tra được!"

"Mặc dù Hứa gia không có mời sát thủ, nhưng bọn họ hối lộ truyền thông, dẫn đến chuyện lớn như vậy mà tập thể truyền thông vẫn im lặng."Ảnh Tử nói.

"Hừ, phân công rất rõ ràng!"

Diệp Thần nghe xong không khỏi hừ lạnh, Tưởng gia giết người, Hứa gia khống chế dư luận, Kim gia phụ trách giải quyết hậu quả, tam đại gia tộc này đều có thể tạo thành một sản nghiệp dây chuyền sát thủ!

"Diệp, Diệp lão đại, tôi căn bản không biết chuyện này!"

Hứa Ba nghe xong vội vàng nói:"Tôi là người vô tội, cậu muốn báo thù thì tìm cha, tìm gia gia của tôi đi, bọn họ mới là kẻ cầm

đầu a!"

"Tiểu tử ngươi cũng quá sợ đi!"

Ảnh Tử đều nghe không nổi nữa, gia hỏa này vì mạng sống thế mà bán gia gia cùng cha của mình?

"Gọi điện thoại cho Hứa gia, ta nói cùng bọn chúng."Sắc mặt Diệp Thần âm trầm.

"Minh bạch!"

Lúc này Ảnh Tử bấm điện thoại Hứa Trấn Đình, rất nhanh điện thoại liền tiếp thông.

"Hứa Trấn Đình, điện chủ chúng ta có chuyện nói cho ông!"Ảnh Tử nói xong đưa điện thoại di động cho Diệp Thần.

"Cái gì điện chủ, họ Diệp ngươi tốt nhất tranh thủ thời gian thả con trai ta ra, chúng ta đã báo cảnh sát!"Hứa Trấn Đình giận dữ hét.

"Báo cảnh sát?"

Thanh âm Diệp Thần băng lãnh, lườm Hứa Ba trên đất một chút, thản nhiên nói:"Đã như vậy, ta cũng chỉ có thể xử lý con trai ông ngay lập tức!"

"Không muốn a!"

Hứa Ba nghe xong sợ tè ra quần, hô lớn:"Hứa Trấn Đình, ông điên rồi a! Báo cảnh sẽ hại chết tôi, ông làm như vậy mà gọi là cha sao!"

"Thằng khốn!"

Hứa Trấn Đình ở đầu bên kia điện thoại nghe được lời nói này của con trai, tức giận tới mức văng tục, cũng không biết là hắn

mắng Hứa Ba đâu, hay là đang mắng Diệp Thần

"Ngươi mắng ai đây!"

Diệp Thần chau mày, thuận thế một cước đá vào trên mặt Hứa Ba, con hàng này lập tức đau đến phát ra tiếng kêu Husky.

"Diệp Thần, cậu mau dừng tay!"

Hứa Trấn Đình đến cùng vẫn là đau lòng con trai, nghe được tiếng kêu thê lương thảm thiết của Hứa Ba, tâm liền mềm.

"Nói đi, cậu gọi điện thoại cho ta, đến cùng muốn thế nào?"

Giọng điệu Hứa Trấn Đình nhu hòa rất nhiều, hắn biết tiếp tục uy hiếp đối phương, Hứa Ba sẽ sớm bị đánh chết tươi.

Thật đáng thương cho tấm lòng của cha mẹ thiên hạ.

Mặc dù Hứa Trấn Đình làm người không ra thế nào, nhưng là đối với con của mình, vẫn là rất yêu chiều!

"Cái này còn tạm được!"

Diệp Thần nhún vai, nói:"Muốn Hứa Ba còn mạng, ông chỉ cần làm hai chuyện."

Chương 169. Bất hiếu (thượng)!

"Hai chuyện gì?"

"Thứ nhất, tôi muốn tất cả truyền thông Ninh Châu, thậm chí truyền thông tỉnh Thiên Nam đều biết, chi tiết quá trình chuyện năm đó!"

"Cái này"

Hứa Trấn Đình nghe xong do dự, nếu như dựa theo Diệp Thần làm, chẳng phải là một điểm đường lui Hứa gia cũng không có?

"Thứ hai, Hứa gia nhất định phải có người đền mạng cho cha mẹ tôi!"

"Đương nhiên, tôi sẽ không diệt cả nhà ông giống như Tưởng gia! Cho nên, ông tốt nhất nghĩ rõ ràng, muốn như nào là do ông chọn!"Diệp Thần lạnh lùng nói.

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc, thật lâu, Hứa Trấn Đình tựa hồ làm ra quyết định, thanh âm hắn khàn giọng nói:

"Diệp Thần, cậu không sợ người sau lưng chúng ta sao?"

"Không phải là Lãnh gia sao?"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, nói thẳng:"Coi như bọn chúng không tìm đến đây, sớm muộn tôi cũng sẽ đi tìm bọn chúng!"

"Cậu còn biết Lãnh gia?"

"Bớt nói nhảm, chuyện tôi vừa nói ông đáp ứng hay không, không được thì đi nhặt xác cho con trai mình đi!"

Vừa dứt lời, Hứa Ba lần nữa điên cuồng mà hô lớn:"Cha, cha liền làm theo lời Diệp lão đại đi, không phải chỉ là chết một người Hứa gia sao, gia gia đều đã lớn tuổi như vậy"

"Kháo!"

Ảnh Tử tức điên lên, con sói nhỏ này thật mẹ nó đúng là bất hiếu!

Thế là, Ảnh Tử lần nữa tháo bỏ hàm dưới của Hứa Ba, miễn cho con hàng này lại nói lời hủy tam quan gì đó! (Hủy tam quan: lời nói phá hoại quan điểm chung)

"Hứa Trấn Đình, ông nghĩ xong chưa?"Diệp Thần có chút không kiên nhẫn được nữa.

"Tốt! Ta đáp ứng cậu!"

Hứa Trấn Đình cắn răng một cái, vì bảo trụ mạng của con trai mình, quản cái cẩu thí gia gia!

Lại nói lão gia tử cao tuổi rồi, cưỡi tiên hạc phi thăng không phải rất bình thường sao?

"..."

Diệp Thần đều không nghĩ tới Hứa Trấn Đình đáp ứng sảng khoái như vậy, quả nhiên, gen vô tình là có di truyền!

"Diệp Thần, ngày mai ta sẽ thực hiện lời hứa, hi vọng cậu cũng nói lời giữ lời!"Hứa Trấn Đình trầm giọng nói:"Bằng không, cho dù ta có phải cột bom đồng quy vu tận ta cũng sẽ làm!"

"Nói nhảm nhiều quá!"

Diệp Thần trực tiếp cúp điện thoại, một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Hứa Ba, cười lạnh nói:"Ngươi cùng Hứa Trấn Đình thật không hổ là cha con a, đồng dạng vô tình!"

"Nói như vậy, cậu sẽ không giết tôi?"Hứa Ba nghe xong sướng đến phát rồ rồi.

"Điện chủ"

"Ảnh Tử, ta là người ân oán phân minh, Tưởng gia phải chết, nhưng Hứa gia cùng Kim gia không có trực tiếp tổn thương Diệp gia, cho chút trừng phạt là đủ rồi!"

"Người ta muốn trảm nhất, thật ra là hắc thủ phía sau màn kia!" Diệp Thần sắc mặt nghiêm túc nói.

"Ân, tôi hiểu được!"

Ảnh Tử gật gật đầu, xem ra càng ngày càng nhiều chân tướng nổi lên mặt nước, tâm thái của điện chủ cũng phát sinh một chút thay đổi nhỏ.

Lúc này một tiếng nước xông bồn cầu truyền đến, ngay sau đó mập mạp run rẩy hai chân từ trong phòng vệ sinh đi ra.

"Hỗn đản, ngươi dám hạ thuốc xổ với Bàn gia ta, ta liều mạng với ngươi!"Mập mạp vừa ra nhìn thấy Ảnh Tử, hận đến cắn răng.

"Chỉ bằng ngươi?"

Ảnh Tử khinh thường nhếch miệng.

"Tốt, chẳng phải chỉ là ăn chút thuốc xổ sao, ai bảo ngươi đắc tội Ảnh Tử!"

Diệp Thần lườm mập mạp một chút, kém chút cười ra tiếng, mặt con hàng này đều tái nhợt.

"Hiện tại ta muốn đi tìm sư huynh, Diệp Thần, ngươi thả ta đi!"Mập mạp thở phì phò nói.

"Không được!"

"Sư huynh của ngươi còn đang giúp Tưởng gia, bây giờ ngươi cũng không thể đi chỗ đó, thành thành thật thật ở đây đợi, bằng không ta để Ảnh Tử cách mỗi nửa giờ đánh gãy tay gãy chân ngươi một lần, xem ngươi làm sao khôi phục!"Diệp Thần cảnh cáo nói.

"Ngươi"

Mập mạp nghe xong tức bể phổi, cách mỗi nửa giờ đánh gãy tay chân của hắn, đây là chuyện mà người làm sao?

Bất quá thân thủ kinh khủng của Diệp Thần hắn đã lĩnh giáo qua, cũng không dám quá làm càn, chỉ là mặt âm trầm kháng nghị nói:

"Diệp Thần, đừng quên ngươi còn muốn dựa vào ta giúp ngươi dẫn tiến đảo chủ a!"

"Cho nên ngươi thành thật ở đây đợi ta mấy ngày, đối với tất cả mọi người đều có chỗ tốt!"Diệp Thần nói.

"Hừ, đợi liền đợi, ai sợ ai a!"

Mập mạp khó thở không thôi, đem đầy bụng tức giận vung đến trên thân Hứa Ba, hung hăng một cước dẫm lên trên bụng Hứa Ba, mắng to:

"Bàn gia ta hận nhất là những đứa bất hiếu, may mắn lão tử không phải gia gia ngươi, bằng không thì có chết đều phải từ trong quan tài leo ra tìm ngươi chôn cùng!"

"A ba A ba"

Hứa Ba tức giận trừng mắt nhìn mập mạp, tên vương bát đản

này lại dám đánh hắn, không biết hắn là đại thiếu Ninh Châu sao?

Đáng tiếc hàm dưới của hắn đã bị tháo, bằng không hắn phải mắng chết con heo mập này!

"Ảnh Tử, ta đi trước, cậu xem trọng hai con hàng này!"Diệp Thần dặn dò trước khi đi.

"Điện chủ yên tâm, tôi còn có thuốc mê chưa dùng! Nếu còn không được, để bọn chúng ngủ hai ngày là xong!"Ảnh Tử cười xấu xa nói.

"Kháo!"

Mập mạp nghe xong tức giận tới mức trợn trắng mắt, hắn thề sẽ không tiếp tục ăn bất kỳ vật gì Ảnh Tử mua, nghĩ đi nghĩ lại, 'Hồng Hoang Chi Lực' trong bụng lại bắt đầu trào lên.

Chương 170. Viên đại đầu!

Diệp Thần rời khỏi tầng hầm, mới vừa lên xe liền nhận được điện thoại của quản lý sơn trang Vân Đỉnh gọi tới.

"Diệp tiên sinh, bây giờ ngài có thuận tiện trở về một chuyến không?" Ngữ khí Trương Trung Bình có chút sốt ruột.

"Trương quản lý, sao vậy?"

"Mới vừa rồi có người nói là bằng hữu của ngài, bảo an hỏi hắn vài câu phát hiện người này nói chuyện bừa bãi, cho nên không có để hắn tiến vào trong!"

"Ai ngờ người kia trực tiếp đánh cho bảo an một trận tơi bời, hiện tại cũng báo cảnh sát!"Trương quản lý giải thích nói.

"Tôi lập tức trở về!"

Diệp Thần cúp điện thoại cũng là không hiểu ra sao, người nào tìm mình, nói chuyện còn bừa bãi?

Rất nhanh, Diệp Thần liền lái xe đến sơn trang Vân Đỉnh, xa xa liền thấy một chiếc xe cảnh sát dừng trước cổng.

"Diệp tiên sinh, ngài trở về!"

Khiến người ngoài ý chính là, Trương Trung Bình nhìn thấy Diệp Thần thế mà vẻ mặt tươi cười.

Cái gì phá lãnh đạo, thuộc hạ bị đánh còn cười được?

"Là ai tìm tôi? Hắn ở đâu?"Diệp Thần xuống xe cau mày nói.

"Ai, là tôi không hiểu rõ rõ ràng!"

Trương Trung Bình cười theo, xin lỗi nói:"Vị kia thật đúng là bằng hữu Diệp tiên sinh, hắn đang nói chuyện phiếm cùng mỹ nữ cảnh sát trong phòng an ninh a!"

"Cái gì?"

Diệp Thần càng nghe càng hồ đồ, dứt khoát đi thẳng tới phòng an ninh, kết quả liếc mắt liền thấy Tứ sư tỷ mặc đồng phục cảnh sát quay mặt về phía mình, đang nói chuyện cùng một nam nhân.

"Sư tỷ!"

"Diệp Thần, đệ trở về rồi!"Liễu Nhược Hi nở nụ cười xinh đẹp, nói:"Mau nhìn xem ai tới?"

Lúc này nhân tài đưa lưng về phía Diệp Thần xoay người lại, người này người mặc áo tang, tóc đuôi ngựa, ngoài miệng còn giữ lại hai chòm râu dê, rất giống đạo sĩ Osaka mặc áo tang, tuổi chợt nhìn lớn hơn nhiều so với Diệp Thần, nhưng trên thực tế tuổi của hắn còn nhỏ hơn so với Diệp Thần.

Sau khi Diệp Thần thấy rõ ràng tướng mạo người này, không khỏi hoảng sợ nói:

"Viên đại đầu? Sao tiểu tử cậu sao lại tới đây?"

'Viên đại đầu' trong miệng Diệp Thần vốn tên là Viên Vũ, từ nhỏ cùng Diệp Thần lớn lên tại Thanh Long Sơn, thông tục mà nói chính là bạn bè cùng nhau lớn lên!

Mà lại, người này tuyệt đối không phải thôn dân phổ thông, sự lợi hại của hắn ở chỗ, có khi ngay cả Diệp Thần đều cảm thấy chấn kinh!

"Bảo ca, đã lâu không gặp a!"

Viên Vũ quay đầu đứng dậy, nhìn thấy Diệp Thần lập tức xông lên cho hắn một cái 'Gấu ôm' !

Quanh năm suốt tháng làm việc nhà nông, khiến cho dáng người Viên Vũ cân xứng lại cường tráng, hai đầu cánh tay giống như cốt thép, cơ bắp phía trên giống sườn núi nhỏ nổi lên cao cao.

"Ngọa tào! Cậu muốn ghìm chết tôi a!"

Diệp Thần bị con hàng này ôm kém chút không thở nổi, Viên Vũ cười hắc hắc lúc này mới buông ra Diệp Thần.

"Bảo ca?"

Liễu Nhược Hi sững sờ, hỏi:"Viên đại đầu, cậu vừa gọi ai vậy?"

"Hắc hắc, đương nhiên là Diệp Thần a!"Viên Vũ giải thích nói:"Năm đó"

"Khụ khụ, có chuyện về nhà nói!"

Diệp Thần nghe xong tranh thủ thời gian ngăn Viên Vũ lại, nhưng Liễu Nhược Hi lại hiếu kì để Viên Vũ nói tiếp đi.

"Khi còn bé Diệp Thần nói Vi Tiểu Bảo có bảy người lão bà, hắn vừa vặn cũng có bảy người sư tỷ, đều muốn cưới làm lão bà, cho nên liền bảo gọi hắn là Bảo ca."Viên Vũ nghiêm túc nói.

"Tiểu lưu manh!"

Liễu Nhược Hi nghe xong khuôn mặt đỏ lên, hung hăng trừng Diệp Thần một chút.

Khẩu vị còn không nhỏ, không sợ thận hư a?

Trương Trung Bình ở một bên càng là bội phục đầu rạp xuống đất, trong lòng tự nhủ Diệp tiên sinh thật sự là chí hướng cao xa, nhỏ như vậy đã định ra mục tiêu 'To lớn' như thế!

Bảy lão bà, thật không phải nam nhân bình thường dám nghĩ!

"Sư tỷ, tỷ đừng nghe Viên đại đầu nói bậy, tiểu tử này từ nhỏ đã thích nói lung tung!"Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, không nghĩ tới chuyện còn bé từ lâu lắm rồi, vậy mà con hàng Viên đại đầu này còn nhớ rõ:

"Tôi không có nói bậy a!"

Viên Vũ mặt mũi tràn đầy ủy khuất nói:"Đúng rồi, lúc xuống núi Thu Nguyệt tỷ còn hỏi, chuyện cậu đáp ứng nàng tại ruộng ngô, lúc nào có thể thực hiện?"

"Ngọa tào! Tôi đáp ứng nàng cái gì?"

Diệp Thần nghe xong trong lòng tự nhủ hỏng, từ nhỏ Tứ sư tỷ đã là cái bình dấm chua, nghe nói như thế còn không phải nổ bình a!

Quả nhiên, Liễu Nhược Hi nghe nói như thế, gương mặt xinh đẹp lập tức phát lạnh nhìn xem Diệp Thần, lạnh như băng mà hỏi:"Thối đệ đệ, đến cùng đệ đáp ứng Thu Nguyệt tỷ chuyện gì, mà lại là ở trong ruộng ngô?"

"Sư tỷ, tỷ đừng hiểu lầm! Đệ chỉ đáp ứng giúp Thu Nguyệt tỷ thu hoạch bắp ngô mà thôi"

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, Thu Nguyệt tỷ còn đang nhớ thương thân thể của hắn?

"Hừ!"

Liễu Nhược Hi hừ một tiếng.

"Đi thôi sư tỷ, chúng ta về nhà trò chuyện!"

Diệp Thần xoa xoa mồ hôi trán, hắn vốn muốn hỏi Liễu Nhược Hi làm sao lại ở đây, kết quả cũng không dám hỏi.

"Ta còn muốn đi làm, không đi!"

Liễu Nhược Hi nói xong lắc lắc bờ eo thon giận đùng đùng rời đi phòng an ninh, thối đệ đệ thế mà còn cấu kết cùng Thu Nguyệt tỷ, tức chết người đi được!

"Bảo ca"

"Bảo em gái ngươi!"

Diệp Thần một cước đá vào trên mông Viên Vũ, cả giận nói:"Cậu muốn hại chết tôi cứ việc nói thẳng, đi, cùng tôi về nhà!"

"…"

Chương 171. Huyền Thuật!

Viên Vũ sờ lên cái mông bị đá, mặt mũi tràn đầy ủy khuất, không phải là mình giúp Thu Nguyệt tỷ chuyển lời sao, Diệp Thần tức cái gì a!

Rất nhanh, Viên Vũ đi theo Diệp Thần đến nhà.

Vừa vào cửa, nhìn thấy trong phòng trang trí xa hoa, Viên Vũ liền không nhịn được nói một câu xúc động:"Thần ca, cái hoàn cảnh ở đây không tệ a, còn tốt hơn cả nhà trưởng thôn!"

"Hiện tại biết gọi Thần ca?"

Diệp Thần trợn mắt nhìn Viên Vũ một chút, từ trong tủ lạnh cầm miếng dưa hấu ra đưa cho hắn, nói:"Ăn trước cái này giải giải khát đi! Đúng rồi, làm sao đột nhiên cậu xuống núi, còn tìm tới nơi này?"

"Long lão tính ra sắp tới cậu sẽ gặp nguy hiểm, cho nên để tôi xuống núi tới giúp cậu!"

"Lão đầu tính ra tôi gặp nguy hiểm?"

Diệp Thần sững sờ, Tử Vi Đấu Sổ của lão đầu xác thực cao thâm mạt trắc, bất quá mình gặp nguy hiểm sao?

"Ân, kỳ thật tôi cũng đã bốc một quẻ cho cậu!"Viên Vũ cười nói.

"Kết quả sao?"

Diệp Thần một mặt nghiêm mặt, tạo nghệ Huyền Thuật của Viên Vũ không người có thể so sánh, ngay cả lão đầu đều nói hắn

là trời sinh 'Mệnh Huyền Vũ' Bất luận Huyền Thuật gì hoặc là không học tự hiểu, hoặc là vừa học liền biết.

Khi còn bé, Viên Vũ chỉ cần nhìn chằm chằm vào người nào đó nhìn vượt qua mười giây đồng hồ, liền có thể khóa chặt hồn phách người kia, từ đó khống chế đối phương.

Lúc so tài với Diệp Thần, Viên Vũ không dám lên cây móc trứng chim, kết quả liền dùng Huyền Thuật 'Điều khiển' Diệp Thần, lên cây lấy trứng chim cho hắn.

Về sau bằng hữu của lão đầu biết được tồn tại của Viên Vũ, ngàn dặm xa xôi từ Long Hổ Sơn chạy đến, sau một phen khảo thí với hắn, trực tiếp thu làm quan môn đệ tử, đưa đến Long Hổ Sơn tu hành nhiều năm.

Tóm lại, người anh em này tuyệt đối là nhân vật thuật pháp cấp đại sư!

"Tôi tính cho cậu chính là khảm quẻ, khảm đại biểu cho thủy, là gian nan, ý là hung hiểm, trong ngoài quẻ đều là thủy, thủy thêm thủy sinh ra càng nguy hiểm, tình cảnh phi thường khó khăn."

Nói đến quẻ tượng, Viên Vũ thu liễm vẻ tươi cười, nghiêm trang nói.

"Nghiêm trọng như vậy?"

Diệp Thần nghe xong khẽ nhíu mày, hỏi:"Có thể tính ra lúc nào nguy hiểm sẽ đến không?"

"Tính rồi, ngay tại đêm nay! Cho nên tôi mới suốt đêm đi tới, còn xui xẻo bị tên nào đó trộm mất túi tiền trên xe buýt a!"Viên Vũ một mặt mướp đắng nói.

"..."

Diệp Thần cũng bó tay, vừa rồi hắn còn cảm th Viên Vũ có phong phạm đại sư, kết quả con hàng này trực tiếp nói một câu bị trộm túi tiền, trong nháy mắt từ vương giả biến thành đồng nát.

"Chẳng lẽ đêm nay Tưởng gia muốn cá chết lưới rách?"

Diệp Thần không chút nghi ngờ Viên Vũ, chỉ là không xác định đến tột cùng ai muốn gây bất lợi cho hắn.

"Đừng suy nghĩ, tôi đều đã tính ra cho cậu!"

Viên Vũ gặm xong dưa hấu trong tay, miệng còn dính lấy một vài hạt dưa hấu màu đen, nói:"Ban đêm sẽ có một nam một nữ tới tìm cậu, hai người này âm dương tương dung, số mệnh khắc chế lẫn nhau, đối với cậu là đại hung!" (Hung: không may, xấu,..)

"Một nam một nữ?"

Diệp Thần có chút mộng, hỏi:"Đại đầu, cậu chuẩn bị giúp tôi thế nào?"

"Chuyện nhỏ, tôi bày ra một trận, hai người này khẳng định xong con bê!"Viên Vũ cười hắc hắc, nói xong từ trên thân móc ra mấy khối ngọc vỡ.

"Bày trận ở đây?"

Trước kia lão đầu cũng dạy qua hắn một chút về Huyền Thuật, hắn biết ngọc thạch là cấu trúc nền tảng của một trận pháp, mà lại ngọc thạch càng tốt, trận pháp càng trâu!

"Ân, đi thôi, bây giờ chúng ta liền ra ngoài!"

Viên Vũ từ trên bàn trà rút ra một tờ giấy ăn, lau miệng chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Nhưng vào lúc này cửa phòng ngủ mở ra, Tô Tuyết Di với đôi mắt ngái ngủ, mơ mơ màng màng đi ra, miệng bên trong còn nói

lầm bầm:

"Lão công, anh đang nói chuyện cùng ai a?"

"Mỹ nữ, xin chào!"

Trước đó Viên Vũ cũng nghe Liễu Nhược Hi nói, biết Diệp Thần kết hôn, bởi vậy nhìn thấy Tô Tuyết Di cũng không ngoài ý muốn.

"A!"

Không nghĩ tới Tô Tuyết Di lại bị Viên Vũ làm cho giật nảy mình.

"Nàng dâu đừng sợ, đây là bạn từ nhỏ của lão công!"Diệp Thần vội vàng tiến lên giới thiệu hai người với nhau.

Đợi đến khi giới thiệu xong xuôi hai bên, lúc này Tô Tuyết Di mới yên lòng lại, bất quá nàng nhìn thấy cái đầu to của Viên Vũ trong lòng lại nói thầm, chẳng lẽ khi còn bé Viên Vũ uống một loại sữa bột nào đó, đầu mới biến thành to như này?

"Nàng dâu, đêm nay em về nhà mẹ vợ ngủ được không?"Diệp Thần hỏi.

"Vì cái gì?"

"Ban đêm Lão công muốn cùng Viên đại đầu uống rượu, rất ồn ào, không muốn ảnh hưởng nàng dâu nghỉ ngơi!"

Tô Tuyết Di nghe xong gật gật đầu, nói:"Vậy em thu thập một chút liền đi, cơm tối em sẽ không làm cho anh ăn!"

"..."

Diệp Thần sững sờ, cô nàng này đã bao giờ làm qua cơm tối cho hắn ăn?

Viên Vũ đi theo Diệp Thần ra khỏi biệt thự, nhỏ giọng cười nói:

"Thần ca, dáng dấp lão bà cậu không tệ a! Khó trách Liễu tỷ nói"

"Nói cái gì?"

Diệp Thần trong lòng căng thẳng, hắn sợ nhất cũng là bởi vì mình kết hôn, mà dẫn đến mấy vị sư tỷ trong nhà bình luận đánh giá không tốt!

"Nói cậu là đại móng heo!"

"..."

Hai người dạo vòng quanh biệt thự một vòng, Viên Vũ gật đầu nói:"Đêm nay đôi sát tinh kia mà chạy tới, bản tọa liền để bọn chúng có đến mà không có về!"

"Bản tọa?"

Chương 172. Lại là tà tu!

"Khụ khụ, có chuyện quên nói cho cậu!"Viên Vũ hắng giọng một cái, một mặt đắc ý nói:"Tôi hiện tại là hộ pháp tôn giả của Long Hổ Sơn, cũng là người ứng cử hạ nhiệm chưởng giáo!"

"Vậy a! Khó trách sư phó luôn nói cậu là Huyền Vũ kỳ tài!"

Diệp Thần nghe xong không khỏi giơ ngón tay cái lên.

Long Hổ Sơn là một trong bảy mươi hai phúc địa của Đạo giáo, cũng là "Tổ Đình" của Đạo giáo Thiên Sư Phái, có thể làm hộ pháp của Thiên Sư Phái tại Long Hổ Sơn, nhất định phải là người có thuật pháp cao mới được!

"Đúng dịp!"

Lúc này Viên Vũ cười nói:"Sư phụ tôi cũng nói cậu là Thanh Long mệnh cách!"

"Thật hay giả?"

Diệp Thần ngẩn người, Thanh Long cùng bậc với Bạch Hổ cùng Chu Tước, chẳng phải là một trong tứ đại thần thú sao?

Viên Vũ trịnh trọng gật đầu, Diệp Thần cười nhạt một tiếng cũng không có coi ra gì, hỏi:

"Lần này cậu chuẩn bị bố trí cái trận pháp gì?"

"Hắc hắc, chúng ta sẽ bố cái 'Bắc Đẩu Thất Tinh Tỏa Hồn Trận' !"

"Nghe tên có vẻ rất ngưu bức a!"

"Đương nhiên, chỉ cần bọn họ bước vào trong trận pháp, tôi sẽ khóa hồn phách của bọn họ ở trong trận ra không được!"

Viên Vũ cười một tiếng tà mị, lập tức cầm ngọc thạch trong tay dựa theo phương vị thất tinh, theo thứ tự bày ra tại xung quanh biệt thự.

Ban đêm, Diệp Thần cùng Viên Vũ cơm nước xong xuôi, ngồi ở phòng khách vừa ăn trái cây, vừa trò chuyện trời nam biển bắc.

"Thần ca, một tuần có bảy ngày, cậu lại có tám lão bà, an bài sao a?"Viên Vũ cười hì hì hỏi.

"Kháo!"

"Tôi đã biết, cậu khẳng định là muốn nhóm lão bà bốc thăm, ai bốc thăm trúng số phòng của cậu sẽ được ân sủng, đúng không?"

"Kháo!"

Diệp Thần thực sự nhịn không được, hung hăng trừng Viên Vũ một chút:"Viên đại đầu, cậu nói mình là một đạo sĩ, vậy cậu thử suy tính xem tám lão bà có ổn không?"

"Hắc hắc, bắt đầu thấy lo a! Yên tâm đi, Thiên Sư Phái luyện dược rất lợi hại, vạn nhất thận cậu hư, tôi sẵn sàng luyện cho cậu mấy viên bảo hộ thận?"

"..."

Hai người đang trò chuyện, đột nhiên, bên ngoài biệt thự thổi tới một trận âm phong, ngay sau đó hai thân ảnh xuất hiện tại mặt cỏ biệt thự.

"Hừ, lại là tà tu?"

Diệp Thần cảm ứng được khí tức phát ra từ đối phương, bên trong ánh mắt hiện lên một vòng hàn quang sắc bén.

Lão đầu từng có bàn giao với hắn, nhìn thấy tà tu, giết chết bất luận tội!

"Lão Viên, trước đừng khởi động trận pháp, để tôi đi chiếu cố bọn họ!"Diệp Thần nói xong đứng dậy, lao nhanh ra biệt thự.

"Thần ca, chờ tôi một chút a!"

Tuy tạo nghệ Huyền Thuật của Viên Vũ là rất mạnh, bất quá công phu quyền cước lại rất bình thường

Bên ngoài biệt thự.

Diệp Thần nhìn thấy hai tên bảo an đã nằm trên mặt đất cách đó không xa, đã không có sinh cơ, máu tươi không ngừng chảy ra từ chỗ cổ của bọn họ.

"Ngươi chính là Diệp Thần?"

Tác Lạp khinh miệt nhìn xem Diệp Thần, bên trong ánh mắt tràn đầy khinh thường.

"Tà tu đáng chết, tới tìm ta coi như xong, còn dám lạm sát kẻ vô tội!"Diệp Thần nổi trận lôi đình, phẫn nộ quát:"Hôm nay không đem các ngươi xé nát, ta theo họ ngươi!"

"Chậc chậc, khẩu khí tiểu suất ca thật là lớn nha!"

Bố Mạn nhìn thấy Diệp Thần liền sáng mắt lên, lè lưỡi liếm liếm môi đỏ, tiếng nói yêu mị:"Đáng tiếc tiểu suất cả liền phải chết, bằng không cho tỷ tỷ nếm thử cũng thật không tệ!"

"Nếm em gái ngươi!"

Diệp Thần nói xong dưới chân khẽ động, thân thể tựa như tia chớp vọt ra ngoài, trong chớp mắt liền xuất hiện tại trước mặt Tác Lạp, một trọng quyền hung hăng đánh tới ngực đối phương.

"Thật nhanh!"

Tác Lạp giật mình kêu lên, hắn cũng không nghĩ tới tốc độ Diệp Thần lại nhanh như vậy.

Trong lúc vội vàng nàng cũng chỉ có thể ôm hai tay phòng thủ trước ngực.

Bành!

Một tiếng vang trầm, Tác Lạp trực tiếp bị một quyền đánh bay ra ngoài đến mấy mét!

"Tiểu tử, muốn chết!"

Bố Mạn thấy thế khẽ kêu một tiếng, đôi bàn tay trắng như phấn mở ra thành chưởng, xen lẫn tiếng gió vù vù đánh tới phần cổ Diệp Thần.

Trong đêm tối Diệp Thần cũng không có quá chú ý, nhưng lúc đón đỡ lại cảm giác ở trên cánh tay truyền đến một trận đau đớn kịch liệt!

Diệp Thần vội vàng thối lui về phía sau, tập trung nhìn vào, nguyên lai trong lòng bàn tay Bố Mạn cất giấu một 'Hổ Trảo' sắc bén được làm bằng thép tinh khiết, cánh tay của hắn bị vuốt hổ xẹt qua, lập tức lưu lại mấy vết máu thật sâu!

"Dám cùng ta giở trò, xem ta thu thập ngươi như thế nào!"

Nói xong, mặt Diệp Thần lộ vẻ dữ tợn sắc, trong tay không biết lúc nào có thêm một con dao gọt trái cây sắc bén.

"Thu thập ta?"

Bố Mạn một chiêu đạt được hiệu quả có chút nhẹ nhàng, cười lạnh nói:"Tiểu tử, ta vốn định cho ngươi một cái chết thống khoái, nhưng hiện tại ta thay đổi chủ ý, ta muốn đem ngươi ép khô lại

lấy cái mạng nhỏ ngươi!"

"Phi! Thần ca có tám cái lão bà, lúc nào đến phiên ngươi 'Ép', chớ tự mình đa tình!"Viên Vũ xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, đứng ở phía sau vì Diệp Thần 'Bất bình' .

"..."

Diệp Thần quay đầu trừng Viên Vũ một chút.

"Bố Mạn, hắn là cao thủ, không thể phớt lờ!"Tác Lạp che ngực đi trở về, trong mắt nhìn về phía Diệp Thần nhiều thêm một tia cố kỵ.

"Cao thủ gì, còn không phải bại tướng dưới tay ta!"

Ngay tại lúc Bố Mạn đắc ý, Diệp Thần đột nhiên nhếch miệng lên, ngay sau đó thân hình lóe lên Liền biến mất ở nguyên địa.

"A? Tiểu tử kia đâu?"

Chương 173. Tuyệt chiêu tà tu!

Bố Mạn một mặt mộng bức, Tác Lạp cũng phá lệ khẩn trương nhìn quanh bốn phía, nhưng căn bản không thấy bóng dáng Diệp Thần đâu.

"Chẳng lẽ họ Diệp chạy?"Bố Mạn hồ nghi nói.

"Ngươi nói ai chạy?"

Một đạo thanh âm băng lãnh truyền đến từ sau lưng Bố Mạn, Bố Mạn nghe ra là thanh âm Diệp Thần không khỏi sợ hãi, không kịp nghĩ nhiều trở tay vỗ tới một chưởng!

"Đến hay lắm!"

Diệp Thần cười lạnh một tiếng, đồng thời cổ tay rung lên, dao gọt trái cây trong tay hắn giống như cánh quạt nhanh chóng chuyển động!

"A!"

Hiện trường truyền đến một tiếng nữ nhân kêu thảm, ngay sau đó trong hư không có thứ gì bay lên trời, sau đó lại rớt xuống đất!

Tác Lạp tập trung nhìn vào lại là bàn tay Bố Mạn, nửa cái bàn tay của nàng bị Diệp Thần cưỡng ép tước mất!

"Tay của ta, tay của ta!"

Bố Mạn ôm bàn tay không trọn vẹn của mình, đau đến không muốn sống mà hống lên nói.

"Tiểu tử Hoa Hạ, muốn chết!"

Tác Lạp thấy thế cũng là phẫn nộ đến cực điểm, hắn hô lớn với Bố Mạn:"Sư muội, nhanh dùng tuyệt chiêu giết tiểu tử này!"

"Tuyệt chiêu?"

Diệp Thần còn đang hồ nghi tuyệt chiêu tà tu là cái gì, liền thấy Bố Mạn giống như chó con chổng mông lên ghé vào trên đồng cỏ, Tác Lạp đi đến phía sau nàng chống đỡ lấy bờ mông của Bố Mạn, nắm lấy bờ eo thon của nàng, trực tiếp xách lên.

Thân thể Bố Mạn lập tức treo giữa không trung, chỉ có đùi quấn quanh ở bên hông Tác Lạp.

"Ngọa tào! Cái này tư thế"

Diệp Thần cũng say, thầm nghĩ thật không hổ là tà tu, loại tư thế giữa vợ chồng này cũng bị bọn chúng phát triển tới một tầm cao mới, bất quá dùng để đánh nhau thích hợp sao?

"Rống!"

Tác Lạp ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng, phần eo bỗng nhiên phát lực, mà Bố Mạn chịu lực xong đột nhiên há mồm, một quang cầu đỏ ửng lấy tốc độ cực nhanh xạ kích về phía Diệp Thần.

Diệp Thần thấy thế kinh hãi, vội vàng nghiêng người né tránh!

Hắn có thế tránh thoát được, bất quá biệt thự sau lưng tính cả Viên Vũ coi như gặp tai ương.

Chỉ thấy quang cầu nện ở trên cột chống ở lối vào biệt thự, trong nháy mắt cột chống nổ tung, đất đá bay khắp nơi.

Ầm ầm!

Cột chống của biệt thự trực tiếp bị tạc gãy, Viên Vũ đứng tại dưới trần nhà không kịp trốn tránh, bị tảng đá rơi xuống nện vào trên đầu to, đau đến nhe răng trợn mắt.

"Vương bát đản, hôm nay tiểu gia ta không thể không để các ngươi hồn phi phách tán!"

"Thần ca, tôi muốn mở ra trận pháp!"Viên Vũ mắng to, nói.

"Tùy cậu!"

Diệp Thần bật hết hỏa lực, thực lực tu sĩ Trúc Cơ Kỳ nhìn một cái không sót gì, mặc dù hai người Tác Lạp hợp thể, nhưng phát hiện thực lực chân thực của Diệp Thần là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, cũng bắt đầu luống cuống!

Hai người không ngừng phối hợp với nhau, Bố Mạn đều nhả đến mỏi miệng, nhưng vẫn là không đả thương được Diệp Thần!

"Sư huynh, chúng ta không phải đối thủ của hắn, chạy mau!"Bố Mạn không để ý tới đau đớn, mặt mũi tràn đầy lo lắng quay đầu nói với Tác Lạp.

"Đi!"

Lúc này eo của Tác Lạp đều muốn gãy đôi, nếu một lần không có làm Diệp Thần bị thương, tiếp tục đánh xuống người ăn thiệt thòi khẳng định là mình!

"Hừ, muốn chạy sao, không dễ dàng như vậy!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, nói xong nhảy lên không, thân thể ở trong hư không như đạn pháo vọt tới hướng hai người Tác Lạp!

"Sư huynh, cẩn thận!"

Bố Mạn trong lúc vô tình quay đầu liếc qua dọa đến gần chết, tranh thủ thời gian buông lỏng ra hai chân!

Nhưng hai chân nàng vừa xuống đất, đã cảm thấy phần bụng mát lạnh, cúi đầu xem xét thế mà có thể từ bụng của mình nhìn

thấy biệt thự sau lưng!

Diệp Thần như lợi kiếm xuyên thấu thân thể hai người, nhất tiễn song điêu, phần bụng hai người chỉ để lại một cái lỗ thủng lớn, còn có lưu lại một chút nội tạng đẫm máu.

Bịch!

Tác Lạp cùng Bố Mạn mang theo mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, nhao nhao ngã xuống đất mà chết.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh tưởi, Diệp Thần mang theo mùi vị máu tanh trở về.

"Oa! Thần ca, chiêu này của cậu lợi hại a, quần áo vậy mà vẫn sạch sẽ!"

Viên Vũ nắm lỗ mũi đi tới, mặt mũi tràn đầy biểu lộ giật mình nhìn xem Diệp Thần.

"Làm sao có thể!"

Diệp Thần lắc đầu, lấy tu vi cùng tốc độ hiện tại của hắn, muốn để cho máu không dính vào người, vẫn là kém một chút!

Đang khi nói chuyện, hai đạo khí thể màu trắng mắt trần có thể thấy đột nhiên vọt ra từ trong cơ thể Tác Lạp cùng Bố Mạn, trực tiếp vọt ra hướng bên ngoài khu biệt thự!

"Hừ, muốn chạy, nằm mơ!"

Viên Vũ hừ lạnh một tiếng, chân bước tới tay bắt pháp quyết, bên trong miệng nhanh chóng niệm chú ngữ phát động Tỏa Hồn Trận.

Trong nháy mắt, một 'Lưới đánh cá' lóe ra kim quang bất ngờ xuất hiện xung quanh biệt thự, hai đạo khí thể màu trắng kia đâm vào trên lưới vàng, lập tức phát ra hai tiếng tiếng kêu đau đớn

thảm thiết!

"Thiên Địa Vô Cực tru diệt quỷ tặc, Thất Tinh Tỏa Hồn, thu!"

Vừa dứt lời, lưới vàng trên bầu trời chủ động co vào, mặc cho hai đạo tàn hồn kia trốn đông trốn tây, chung quy vẫn là bị thu nạp, một khi thu nạp liền mang ý nghĩa bọn chúng sẽ bị hôi phi yên diệt, muốn đầu thai kiếp sau cũng vô dụng!

"Đại sư, tha mạng a!"

Chương 174. Viên Vũ Vẹc-xây!

Rốt cục, hai đạo tàn hồn hiện ra hình người, bịch một cái quỳ gối trước mặt Viên Vũ, Bố Mạn càng là điềm đạm đáng yêu mà nhìn xem Viên Vũ, đau khổ cầu khẩn nói:

"Đại sư, chúng tôi sai! Xin cho một cơ hội đi!"

"Thần ca, cậu nói làm sao bây giờ?"

"Đưa bọn chúng đi Vô Gian Địa Ngục đi!"Diệp Thần lạnh lùng nói.

Vô Gian Địa Ngục, vĩnh thế không được luân hồi!

"Không muốn a!"

Tác Lạp dưới tình thế cấp bách, tàn hồn thế mà phóng tới Viên Vũ, muốn nhân cơ hội đoạt xá chiếm cứ thân thể của hắn, như thế mình cũng không cần chết.

"Vương bát đản, còn nghĩ đoạt ta, đi chết đi!"

Viên Vũ tức giận nhức cả trứng, chưa thấy qua quỷ phách lối như vậy, lúc này năm ngón tay khép lại hét lớn một tiếng

"Diệt!"

Lưới vàng trong nháy mắt bao khỏa hai đạo tàn hồn, lần này Tác Lạp cùng Bố Mạn cũng không kịp kêu thảm, liền hôi phi yên diệt.

"Ngọa tào! Không phải trong lúc Đạo gia tố pháp cấm nói tục sao?"Diệp Thần mở to hai mắt nhìn, Đạo gia cấm kỵ nói tục, đặc

biệt là trong lúc tố pháp.

"Tôi cũng rất buồn rầu a!"

"Buồn rầu?"

"Sư phó nói tôi là linh căn Huyền Vũ, cho nên không cần kiêng kị gì!"

"..."

Kháo!

Diệp Thần nghe xong nhịn không được liếc mắt, lại bị gia hỏa Viên Vũ này mở ra văn học Versailles (tỏ ra cao siêu), hắn không biết trang bức sẽ gặp sét đánh sao?

Giải quyết xong huynh muội Tác Lạp, Diệp Thần gọi điện thoại cho Trương Trung Bình, để hắn đến xử lý chuyện bên này, mình thì mang theo Viên Vũ trở lại biệt thự đi nghỉ ngơi.

"Chậc chậc, mười năm tại Long Hổ Sơn nằm ngủ trên tấm phản cứng rắn, hiện tại ngủ trên giường mềm thật là có chút là lạ a!"

Viên Vũ nằm trên giường lớn mềm mại tại khách phòng, sảng khoải cười nói:"Thần ca, tạm thời tôi sẽ không về Thanh Long Sơn, theo cậu lăn lộn, không có vấn đề gì chứ?"

"Cậu không quay về tiếp quản Thiên Sư Phái sao?"Diệp Thần sững sờ.

"Không trở về, chưởng giáo còn có hơn nửa năm nữa mới thoái vị, chờ hắn lui tôi lại trở về!"

"Không có cách nào, Đạo giáo Thiên Sư Phái không thể làm rắn mất đầu a!"Viên Vũ thở dài nói.

"Cậu vẫn là đi ngủ sớm một chút đi, có việc ngày mai nói!"

Diệp Thần đột nhiên không muốn cùng Viên Vũ tán gẫu, gia hỏa này rất có thể trang bức lần nữa.

Sáng ngày hôm sau, Diệp Thần ăn điểm tâm xong, mang theo Viên Vũ lái xe thẳng đến Đỗ Quyên Sơn.

Trên đường, Diệp Thần nhận được điện thoại Diệp Uyển Nhi gọi tới.

"Ca, ban đêm anh có thời gian rảnh không?"Diệp Uyển Nhi ôn nhu hỏi.

"Ách, hẳn là có thời gian đi, em có chuyện gì sao?"

"Em, em muốn mời anh ăn cơm!"

"Ăn cơm?"

Diệp Thần sững sờ, lập tức cười nói:"Không có vấn đề, em gửi địa chỉ đi!"

"Ân!"

Nghe được Diệp Uyển Nhi thật cao hứng, hai người hàn huyên vài câu Diệp Thần mới cúp điện thoại.

"Thần ca, số đào hoa của cậu không tệ a, vừa sáng sớm đã có nữ nhân mời ăn cơm!"Viên Vũ mặt mũi tràn đầy hâm mộ nhìn xem Diệp Thần.

"Lỗ tai láu lỉnh a, vậy mà cậu cũng nghe được!"

Diệp Thần nhún vai, đột nhiên nảy ra một cái ý nghĩ, cười nói:"Viên Vũ, hay để tôi giới thiệu cho cậu một cô bạn gái đi, thế nào?"

"Được a, nhưng nhất định phải xinh đẹp mới được!"

"Nữ tử quan trong nhất là hiền lành, dung mạo là thứ yếu, không nghĩ tới cậu đã tu hành nhiều năm như thế mà vẫn nông cạn!"Diệp Thần lườm hắn một cái nói.

"Thần ca, cậu có tám người lão bà, có ai dáng dấp xấu không?"

"..."

Diệp Thần nghe xong không biết nói gì, mới có mấy năm không gặp gia hỏa Viên Vũ này, vậy mà khoản mồm mép của hắn quá lợi hại a!

Rất nhanh, hai người đến Đỗ Quyên Sơn.

Diệp Thần dừng xe xong, mặt mũi âm trầm đi đến giữa sườn núi, hôm nay hắn muốn tự tay vì cha mẹ đòi lại nợ máu hai mươi năm trước!

Lúc này, người nhà họ Kim đang đàng hoàng quỳ gối trước phần mộ đốt vàng mã, mà tại cách đó không xa Ảnh Tử ôm hai tay trước ngực, lạnh lùng nhìn xem người một nhà này.

"Ảnh Tử!"

"Điện chủ, ngài đã đến!"

Ảnh Tử nhìn thấy Diệp Thần sải bước đi tới, trong lòng người nhà họ Kim càng là căng thẳng, người quyết định sinh tử bọn họ cuối cùng đã tới!

Diệp Thần gật gật đầu, lập tức giới thiệu Viên Vũ với Ảnh Tử, sau đó hỏi:

"Người của Tưởng gia cùng Hứa gia còn chưa tới sao?"

"Còn chưa thấy đâu!"

Ảnh Tử lắc đầu, nói:"Bất quá điện chủ yên tâm, tôi đã lắp đặt bom tại nhà bọn họ, coi như bọn họ không đến, hôm nay cũng phải chết!"

"Oa! Anh bạn này rất ác độc a!"

Viên Vũ nghe xong không khỏi âm thầm cắn lưỡi, khó trách lần đầu tiên hắn nhìn Ảnh Tử đã cảm thấy sát khí người này rất nặng, nguyên lai là chơi bom?

"Mấy ngày nay Kim gia vẫn một mực ở đây sao?"Diệp Thần nhìn xem Ảnh Tử hỏi.

"Ở đây, chúng tôi vẫn luôn ở đây!"

Kim Sơn vội vàng vượt lên trước một bước, mặt mũi tràn đầy mướp đắng nói:

"Diệp tiên sinh, hai ngày này chúng tôi một mực sám hối, không tin cậu nhìn đầu gối tôi đều quỳ sưng lên, thật không có qua loa a!"

Nói xong, Kim Sơn muốn đứng dậy chứng minh lời mình nói không ngoa, kết quả phát hiện căn bản đứng không dậy nổi, hai đầu gối già của hắn đã sớm tê dại!

"Diệp Thần, cha tôi không có lừa cậu, cậu nhất định phải tin tưởng chúng tôi!"

Kim Dạ Vũ đeo băng trên đùi, thẳng tắp quỳ gối trước mộ phần, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nhìn xem Diệp Thần.

Chương 175. Thiết Tháp ca!

Hôm qua Tưởng Anh Kiệt đại náo sảnh yến hội, sau khi về nhà liền không giải thích được gì liền chết, chuyện này Kim Dạ Vũ cũng biết, hắn sợ gây Diệp Thần tức giận, lại để cho cho mình giống như vậy!

"Kim gia coi như trung thực!"Ảnh Tử chi tiết nói.

"Ân, vậy liền tiếp tục quỳ đi!"

Diệp Thần lười người nhà họ Kim một chút, nói thật hắn cũng không có ý định diệt Kim gia, nhất là Kim Dạ Vũ!

Hắn là một người ân oán phân minh, mặc kệ gia tộc nào đời thứ ba đều là vô tội, nếu Tưởng Anh Kiệt không phải tự mình tìm đường chết, Diệp Thần cũng sẽ không lấy tính mệnh của hắn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, sắp đến giữa trưa, Hứa gia cùng Tưởng gia mới khoan thai đi tới.

"Lão Tưởng, các người cũng tới?"

Hứa Trấn Đình nhìn thấy người một nhà Tưởng gia đều đến, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Hôm qua lão gia tử Tưởng gia nói chuyện điện thoại cho Lãnh gia xong, nói Tưởng gia không đến, tại sao lại tới?

"Hừ, ông nghĩ rằng chúng ta là đến chuộc tội sao?"

Tưởng Chính Quang cười lạnh, lần này ngược lại để cho Hứa Trấn Đình mộng, trong lòng tự nhủ người một nhà ngươi không đến Đỗ Quyên Sơn chuộc tội, chẳng lẽ đến dạo chơi?

"Lão Hứa, nói thật cho ông biết, hôm nay chúng ta tới chính là thu thập Diệp Thần!"

"Không phải phần mộ cha mẹ của hắn chôn ở đây sao?"

"Đúng vậy a, thế nào?"

"Tôi không chỉ muốn thu thập tiểu tử họ Diệp, mà còn muốn đem phần mộ của cha mẹ hắn bới lên!"Tưởng Chính Quang một mặt dữ tợn, làm bộ muốn ăn thịt người.

"…"

Hứa Trấn Đình sợ ngây người, Tưởng gia đây là muốn cá chết lưới rách sao?

Không chờ hắn kịp phản ứng, hai chiếc xe thương vụ hình đầu viên đạn màu đen phi nhanh tới, két một tiếng dừng xe ở bên người Hứa Trấn Đình, hắn tập trung nhìn vào lại là giấy phép tỉnh thành?

Cửa xe mở ra, hơn mấy mấy người vù vù bước xuống từ trên xe, trong tay bọn họ cầm côn bổng, thậm chí còn có người cầm cái cuốc, cầm đầu chính là tráng hán vạm vỡ toàn bắp thịt mặc áo ba lỗ!

"Thiết Tháp ca, cậu đã đến!"

Tưởng Bá Lộ nhìn người nọ vội vàng tiến lên nghênh đón, mấy người Tưởng Chính Quang cũng tranh thủ thời gian vây lại.

"Tưởng Xán, đây là ai a?"Hứa Trấn Đình hết sức tò mò, lặng lẽ tiến đến trước mặt Tưởng Xán hỏi.

"Thiết Tháp ca là vị kia phái tới giúp chúng ta!"

Tưởng Xán cười lạnh, nói:"Lão Hứa, ông khả năng còn không biết Thiết Tháp ca lợi hại đi? Hắn lợi hại hơn rất nhiều so với hai

tên Bố Mạn và Tác Lạp kia!"

"Địa vị người này rất lớn sao?"

Hứa Trấn Đình quay đầu mắt nhìn Hứa Quốc Xương, lão gia tử cũng là khẽ lắc đầu.

"Đương nhiên! Thiết Tháp ca là Song Hoa Hồng Côn của 'Hội Huynh Đệ' tỉnh thành, nghe nói một thân luyện thành Kim Chung Tráo đánh khắp hắc đạo tỉnh thành, không người nào là địch thủ của hắn!"

"Ách"

Hứa Trấn Đình không phản bác được.

Kim Chung Tráo?

Phim truyền hình đã thấy nhiều đi, Bố Mạn tốt xấu cũng là tà tu, nào có điểm không thể so với lưu manh?

Thiết Tháp xuống xe quét đám người một chút, cuối cùng đem ánh mắt tập trung tại trên người Tưởng Chính Quang, mặt mũi tràn đầy ngạo nghễ nói với hắn:

"Lão Tưởng, thời gian của ta cùng nhóm huynh đệ có hạn, ông tranh thủ thời gian mang ta đi giải quyết hắn, đừng chậm trễ!"

"Thiết Tháp ca, người kia ngay tại chỗ sườn núi!"Tưởng Chính Quang chỉ một ngón tay nói.

"Các huynh đệ, theo ta lên!"

Thiết Tháp vung tay lên, mang theo mười tiểu đệ sau lưng trùng trùng điệp điệp lên núi.

"Tưởng gia chủ, xin dừng bước!"

Thời khắc mấu chốt nam nhân gầy gọi Tưởng Bá Lộ lại, chỉ chỉ đi ở Thiết Tháp phía trước, nói thẳng

"Hắn không phải đối thủ Diệp Thần, cho nên tôi sẽ không đi lên!"

"Tùy tiện đi! Dù sao cậu cũng không giúp được Tưởng gia ta, còn hại cháu của ta bồi thường một cái mạng!"Tưởng Bá Lộ nói lời kinh người, đem việc Tưởng Anh Kiệt chết đẩy lên đầu nam nhân gầy.

"Nếu lão đã nói như vậy, cáo từ!"

Nam nhân gầy hừ lạnh một tiếng quay người rời đi, Tưởng gia muốn chết hắn có biện pháp nào?

Mặt khác, Lãnh gia cũng đánh giá mình quá cao, coi là tùy tiện phái một người tới liền có thể hù dọa được Diệp Thần sao?

Chỉ chốc lát, đám người Tưởng gia tới giữa sườn núi, khi thấy người một nhà Kim Sơn quỳ gối trước phần mộ Diệp gia đốt vàng mã lúc, Tưởng Chính Quang lập tức giận tím mặt nói:

"Khó trách không liên lạc được Kim gia, nguyên lai các ngươi sớm làm phản đồ!"

"Tưởng Chính Quang, nói chuyện đừng khó nghe như vậy!"

Kim Sơn quay đầu trầm giọng nói:"Kim gia chúng ta chỉ là vì năm đó phạm vào sai lầm sám hối mà thôi!"

"Phi, phản đồ! Tối nay ta sẽ tìm ngươi tính sổ sách!"

Tưởng Chính Quang hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhất là nhìn thấy Kim Dạ Vũ hảo hảo còn sống, hắn lập tức nghĩ đến hình ảnh con trai mình chết thảm.

"Thiết Tháp ca, chính là tiểu tử kia muốn diệt Tưởng gia, xin

cậu nhất định phải giúp chúng ta giết hắn!"Tưởng Chính Quang chỉ hướng Diệp Thần, thần sắc nghiêm ngặt quát.

Thiết Tháp liếc mắt nhìn lườm Diệp Thần một chút, mặt mũi tràn đầy khinh thường nói:

"Tiểu tử, ta không muốn cùng ngươi nói nhảm, tự mình kết thúc đi, miễn cho ta xuất thủ!"

"Ngươi là ai a?"

Diệp Thần khẽ nhíu mày, hôm nay hắn chỉ muốn báo thù cho cha mẹ, cũng không muốn lạm sát kẻ vô tội, nhưng điệu bộ của Thiết Tháp này không phải đến tặng đầu người sao?

Chương 176. Cha, con thực sự xin lỗi!

"Hừ, đây là Thiết Tháp ca của Hội Huynh Đệ, họ Diệp ngươi tốt nhất dựa theo Thiết Tháp ca nói mà làm!"

"Bằng không đối nghịch cùng Hội Huynh Đệ, ngươi chết như thế nào cũng không biết!"Tưởng Xán lạnh lùng nói.

"Cái gì? Hội, Hội Huynh Đệ?"

Người nhà họ Kim nghe xong, dọa đến mặt mũi trắng bệch, tổ chức này là kẻ thống trị hắc đạo tỉnh thành, hai đạo hắc bạch tỉnh thành ai dám không nể mặt bọn họ?

"Bà chính là Tưởng Xán?"

Diệp Thần đối với cái Hội Huynh Đệ gì đó không có hứng thú, lạnh lùng nhìn xem Tưởng Xán hỏi.

"Đúng thì thế nào, ngươi hôm nay chết chắc!"Tưởng Xán hận đến cắn răng, vừa nghĩ tới cháu trai chết thảm, nàng liền hận không thể đem Diệp Thần tháo thành tám khối.

"Điện chủ, có cần cho bọn chúng:"Thanh âm Ảnh Tử băng lãnh, nói còn chưa dứt lời lại làm cái động tác cắt cổ.

"Ta mặc kệ ngươi là Thiết Tháp vẫn là Thạch Tháp, hiện tại dẫn người đi, ta không làm khó dễ ngươi! Nhưng ngươi muốn lưu lại, ta cam đoan ngươi sẽ chết rất thê thảm!"Diệp Thần nhìn xem Thiết Tháp một lần cuối cùng cảnh cáo nói.

"Nói nhảm nhiều quá, các huynh đệ, bắt hắn ném xuống núi

cho ta!"

Thiết Tháp hừ lạnh một tiếng, mặt mũi tràn đầy biểu lộ khinh thường.

Cách phần mộ không xa chính là vách núi cheo leo, mặc dù chỉ là giữa sườn núi, nhưng ở Đỗ Quyên Sơn núi cao dốc đứng, nơi đây cách mặt đất chừng gần trăm mét, người té xuống chết chắc!

Diệp Thần không nói chuyện, nhẹ gật đầu với Ảnh Tử.

Một giây sau, chỉ thấy Ảnh Tử như quỷ mị đột nhiên vọt tới hướng Thiết Tháp, không đợi đối phương kịp phản ứng, Ảnh Tử như thiểm điện xuất thủ một chiêu khóa cổ bóp lấy cổ Thiết Tháp.

Răng rắc!

Một tiếng tiếng vang thanh thúy truyền đến trong tai mọi người, trong chớp mắt, Ảnh Tử dễ như trở bàn tay bóp nát yết hầu Thiết Tháp!

Bịch!

Thiết Tháp mở to mắt, hắn phảng phất không nghĩ rõ ràng chính mình đến cùng là chết thế nào, một đầu vừa ngã xuống đất đã triệt để mất đi sinh cơ

Đám người trợn tròn mắt, còn nói Kim Chung Tráo đâu?

"..."

Hiện trường trong nháy mắt lặng ngắt như tờ, tiểu đệ Hội Huynh Đệ mới vừa rồi còn kêu đánh kêu giết, giờ phút này cũng dừng bước, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nhìn xem Ảnh Tử, gia hỏa này xuất thủ liền lấy mạng người, càng giống 'Dân liều mạng' so với bọn họ a!

"Diệp, Diệp Thần, ngươi cũng dám giết Thiết Tháp ca?"

Tưởng Chính Quang không thể tin nổi nhìn xem Diệp Thần, bên trong ánh mắt có phẫn nộ, có nghi hoặc, còn có chấn kinh!

"Người là ta giết!"Ảnh Tử lạnh lùng nói.

"Ngươi"

Tưởng Chính Quang lườm Ảnh Tử một chút, lời ra đến khóe miệng cũng không dám nói tiếp.

Diệp Thần lạnh lùng quét những người Hội Huynh Đệ kia một chút, âm thanh lạnh lùng nói:"Trong các ngươi ai còn muốn lo chuyện bao đồng thì tiến lên? Còn không, lập tức biến mất trước mắt ta!"

Bọn côn đồ ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cuối cùng không biết là ai dẫn đầu đi trước, kết quả như ong vỡ tổ toàn chạy xuống núi!

Người nhà họ Tưởng thấy thế trợn tròn mắt, không nghĩ tới người vị kia gửi tới, căn bản không hù dọa được Diệp Thần!

"Cha, chúng ta làm sao bây giờ?"

Tưởng Xán cũng gấp, nàng bắt đầu hối hận không có nghe đề nghị của nam nhân gầy lưu tại chân núi.

"Diệp Thần, chuyện năm đó"

"Chớ cùng ta nói năm đó, hôm nay Tưởng gia các ngươi đừng mong một ai thoát!"

Không đợi Tưởng Bá Lộ nói hết lời, Diệp Thần thô bạo ngắt lời nói:"Tưởng Xán, hung thủ sát hại cha mẹ ta là bà tìm, cho nên bà là người thứ nhất sẽ vì cha mẹ ta đền mạng!"

"Ngươi dám!"

Tưởng Xán biết mình không có đường lui, phẫn nộ quát:"Nếu

là ngươi dám giết ta, ta cam đoan có người sẽ đem ngươi chém thành muôn mảnh!"

"Ồn ào!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, nói xong cong ngón tay búng ra.

Sưu!

Một đạo tiếng xé gió lên, một giây sau Tưởng Xán chỗ mi tâm nhiều một cái lỗ máu, một cái ngân châm bắn vào trên trán nàng, sau đó lại xuyên qua sau đầu, cuối cùng khảm thật sau vào thân cây sau lưng nàng.

Bịch!

'Hắc Quả Phụ' nổi danh nhất Ninh Thành thẳng tắp ngã xuống, triệt để lìa đời!

Năm đó mẹ nuôi của Diệp Thần bị tay súng bắn một phát vào trán, một màn này, bị Diệp Thần tuổi nhỏ trốn ở phía sau cửa thu hết vào mắt, hôm nay hắn rốt cục vì mẹ nuôi đòi lại công đạo

"Con gái!"

"Muội muội"

Cha con Tưởng Bá Lộ thấy thế thương tâm gần chết, đáng tiếc, Tưởng Xán rốt cuộc không nghe được tiếng kêu gào của bọn họ.

Hứa Trấn Đình ở một cạnh nuốt ngụm nước bọt, Diệp Thần sát phạt quyết đoán như thế để tâm hắn lành lạnh, do dự một chút liền lớn tiếng nói:

"Diệp tiên sinh, chuyện cậu đáp tôi còn giữ lời sao?"

"..."

Đám người sững sờ, nhất là người nhà họ Tưởng càng là một mặt mộng bức, lời này của Hứa Trấn Đình có ý tứ gì?

"Con trai, Diệp Thần đáp ứng cái gì?"Hứa Quốc Xương không hiểu ra sao.

Hứa Trấn Đình không có đáp lời, chỉ là nhìn chằm chặp Diệp Thần, chờ lấy đối phương cho hắn câu trả lời chắc chắn.

Diệp Thần quay đầu nhìn lại, phát hiện cha con Hứa Trấn Đình đứng tại bên vách núi, lập tức minh bạch hắn muốn làm cái gì, lúc này nhếch miệng lên rồi gật đầu một cái.

"Cha, con thực sự xin lỗi!"

Thu được tín hiệu của Diệp Thần, Hứa Trấn Đình cắn răng một cái, nói xong bỗng nhiên đẩy Hứa Quốc Xương xuống vách núi!

"Ngươi"

Chương 177. Nhân quả báo ứng!

Hứa Quốc Xương cũng không nghĩ tới Hứa Trấn Đình sẽ lấy mạng hắn, ngay cả chất vấn cũng không kịp liền rớt xuống vách núi, lìa đời ngay tại chỗ.

Lần này tất cả mọi người trợn tròn mắt, Tưởng Bá Lộ thấy vậy càng kinh sợ, lập tức cách xa Tưởng Chính Quang mấy bước, hắn sợ mình sẽ nối gót Hứa Quốc Xương.

"Tốt, chỉ còn lại hai cha con các người!"

Diệp Thần lườm cha con Tưởng Chính Quang một chút, thản nhiên nói:"Các người cũng nhảy xuống đi, đỡ cho ta phải bẩn tay!"

"Không, chúng ta không thể chết!"

Tưởng Chính Quang nghe xong dọa đến sắc mặt trắng bệch, dưới chân không tự giác lui về sau mấy bước, hắn muốn chạy!

Đúng lúc này, điện thoại di động Diệp Thần vang lên, hắn cầm lên xem xét là cái số xa lạ, nghĩ nghĩ hắn vẫn là nhận nghe điện thoại.

"Tôi là Diệp Thần, vị kia là ai?"

"Diệp Thần, ngươi dám động đến người của ta, thật là chán sống!"Đầu bên kia điện thoại truyền tới một khàn giọng âm thanh của nam nhân.

"Người của ông?"

Diệp Thần cười lạnh:"Ngươi là Lãnh gia đi?"

"Không sai! Hiện tại ngươi lập tức đến tỉnh thành Lãnh gia chịu đòn nhận tội, bằng không, không chỉ là ngươi, còn có người thân bằng hảo hữu của ngươi đều phải chết!"Đối phương uy hiếp nói.

"Muốn ta chịu đòn nhận tội?"Diệp Thần khinh thường nhếch miệng:"Khẩu khí Lãnh gia thật lớn, các người định mặc kệ sống chết Tưởng gia sao?"

Cha con Tưởng Bá Lộ nghe vậy biết là người Lãnh gia xuất thủ, Tưởng Chính Quang vội vàng hô lớn

"Lãnh tổng, cứu lấy chúng tôi, chúng tôi không muốn chết a!"

"Hừ! Chỉ là một con cờ, không có quyền nói?"

"Tưởng Chính Quang, ông cũng nghe thấy chứ!"Diệp Thần mở ra loa ngoài, một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Tưởng Chính Quang.

"Hỗn đản!"

Nghe được đối phương nói hắn là quân cờ, Tưởng Chính Quang tức giận không thôi, cũng mặc kệ nhiều như vậy, lúc này cả giận nói:"Lãnh tổng, năm đó là ngươi muốn chúng ta diệt Diệp gia, nếu là ngươi mặc kệ sống chết của Tưởng gia, có tin ta lập tức đem chuyện này công khai ra hay không!"

"Tưởng Chính Quang, ngươi thật sự là muốn chết!"

Đối phương nghe xong hừ lạnh một tiếng, thế mà nói với Diệp Thần:"Diệp Thần, ngươi giúp ta xử lý Tưởng gia, có lẽ ta có thể để ngươi chết một cách thống khoái!"

"Ngọa tào! Quá trang bức đi!"

Viên Vũ đều không nghe nổi nữa, nhịn không được liếc mắt.

"Ai, ai dám nói chuyện như vậy với ta ~!"Đầu bên kia điện thoại truyền đến một tiếng gầm thét.

"Ta là Viên gia gia của ngươi, làm sao, nếu không ta cũng đi tỉnh thành chịu đòn nhận tội được chứ? Thứ đồ gì, Thần ca, chớ cùng thằng ngu này nói nhảm, treo máy đi!"Viên Vũ cau mày nói.

"Ý kiến hay!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, lập tức cúp điện thoại.

"Diệp Thần, cậu tha tôi một mạng, tôi nguyện ý đem sản nghiệp Tưởng gia cho cậu, thế nào?"Tưởng Chính Quang thay đổi bộ dáng phách lối trước đó, bắt đầu cầu xin tha thứ.

"Ông cứ nói đi?"Diệp Thần thanh âm băng lãnh.

"Con trai, đừng cầu hắn!"

Tưởng Bá Lộ thở dài một tiếng, nói xong lại giống người điên ngửa mặt lên trời cười to, cười xong nhìn xem Diệp Thần nghiêm mặt nói:"Diệp Thần, Tưởng gia thua tâm phục khẩu phục, cậu có thể đáp ứng ta một việc hay không, nếu như có thể, ta không chỉ đem sản nghiệp Tưởng gia cho cậu, mà mệnh cũng cho cậu!"

"Lão nói trước đi, chuyện gì?"Diệp Thần nhún vai.

"Một ngày kia nếu như cậu gặp được Lãnh Minh, nhất định phải giúp ta giết hắn!"Diện mạo lão đầu đột nhiên dữ tợn, nghiến răng nghiến lợi nói:"Nếu không phải Tưởng gia nghe hắn, cũng sẽ không dẫn đến thảm trạng hôm nay!"

"Lãnh Minh?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, gật đầu nói:"Ta nhớ kỹ, coi như lão

không nói, ta cũng sẽ tìm tới hắn!"

"Làm phiền!"

Nói xong, Tưởng Bá Lộ cắn răng một cái mình chủ động nhảy xuống vách núi!

"Cha!!!"

Tưởng Chính Quang thấy thế dọa sợ, hắn muốn cứu lão đầu thế nhưng là thì đã trễ, nhất đại kiêu hùng Ninh Châu cứ như vậy vẫn lạc!

Diệp Thần thấy cảnh này cũng không khỏi có chút bội phục, tối thiểu lão đầu này dám làm dám chịu, không có chút sợ chết nào, còn tính là một nam tử hán!

"Diệp Thần, tôi"

Tưởng Chính Quang thương tâm qua đi, hai mắt đỏ ngầu nhìn xem Diệp Thần, hắn vừa phẫn nộ lại vừa sợ, muốn chết lại không dám chết, trong lúc nhất thời lâm vào tình cảnh tiến thối lưỡng nan.

"Nếu đã không đủ can đảm để chết, vậy thì, Ảnh Tử, cậu giúp hắn một chút đi!"Diệp Thần tương đối khinh bỉ Tưởng Chính Quang, không bằng lão đầu của hắn.

"Vâng, điện chủ!"

Ảnh Tử nói xong thân hình lóe lên lướt qua trước Tưởng Chính Quang, một đạo hàn mang thoáng hiện, một giây sau tại chỗ cổ Tưởng Chính Quang có thêm một đầu vết máu, máu tươi chậm rãi bừng lên, cuối cùng phun ra ngoài!

Tưởng Chính Quang ngửa mặt lên trời ngã xuống đất, người cuối cùng của Tưởng gia cũng nhuộm máu tại Đỗ Quyên Sơn, vì

hành động của hai mươi năm trước mà phải bỏ ra cái giá lớn

Thấy cảnh này, người hai nhà Hứa, Kim bị dọa đến toàn thân run rẩy, ngay cả hô hấp cũng không dám quá lớn.

Sắc mặt Diệp Thần nghiêm túc, đi đến trước phần mộ quỳ xuống, hai mắt đỏ tươi.

"Cha mẹ, người đáng chết đều chết hết, chờ con triệt để tra ra hắc thủ phía sau màn, lại đến tế bái hai người!"Nói xong, Diệp Thần một mực cung kính dập đầu lạy ba cái, sau đó mới đứng dậy.

Chương 178. Người thủ mộ!

"Điện chủ, những người này xử lý như thế nào?"

Ảnh Tử đi tới, chỉ chỉ người nhà họ Kim cùng với Hứa Trấn Đình.

"Diệp tiên sinh, tha mạng a!"

Kim Sơn thấy thế vội vàng nói:"Chúng tôi đã triệt để tỉnh ngộ, cầu cậu đừng có giết chúng tôi!"

"Diệp Thần, cậu muốn giết tôi liền giết đi, bất quá còn xin cậu bỏ qua cho con trai tôi!"

Hứa Trấn Đình có lẽ là thực tình 'Bảo vệ con', lại có lẽ là Tưởng Chính Quang chết kích thích hắn, dù sao hắn không ôm sống sót hi vọng.

"Ông muốn chết thì tự mình nhảy xuống, không muốn chết thì đời này thủ phần mộ của cha mẹ tôi đi!"

Diệp Thần lườm Hứa Trấn Đình một chút, thản nhiên nói.

"Cái gì? Cậu, cậu không giết tôi?"

Hứa Trấn Đình có chút mộng, hắn thấy Tưởng gia đều chết sạch, còn tưởng rằng Diệp Thần giết đến đỏ mắt sẽ tiếp tục làm sạch đến Hứa gia!

"Hai nhà các người nghe kỹ đây, muốn chết thì tự mình chết; Không muốn chết, hảo hảo thủ hộ phần mộ của cha mẹ tôi!"

"Nếu như lúc tôi đến bái tế, phát hiện nơi này có một cây cỏ

dại, nhân sinh của các người sẽ kết thúc!"

Diệp Thần lười nhác nói nhảm, nói xong quay người đi xuống núi.

"Điện chủ tha các ngươi một mạng, nếu là còn dám động ý đồ xấu, cẩn thận đầu chó của các ngươi!"Trước khi đi Ảnh Tử nhặt lên một khối đá cứng rắn, nói xong nhẹ nhàng bóp mạnh.

Bành!

Tiếng trầm đục qua đi, khối đá trong tay Ảnh Tử biến thành một đống nát cát

"…"

Bọn người Kim Sơn thấy thế nuốt ngụm nước bọt, sau khi mừng rỡ qua đi cũng triệt để chịu phục Diệp Thần, cũng không dám lại có bất kỳ ý đồ lỗ mãng nào.

"Diệp tiên sinh, con trai tôi"

"Về nhà chờ xem!"Ảnh Tử liếc mắt nhìn hắn, đi theo Diệp Thần xuống núi.

"Con trai, về sau Kim gia liền giao cho các con!"

Kim Khải Niên cảm thán một tiếng, bên trong đôi mắt già nua vẩn đục trải rộng tơ máu, hắn đã hai ngày đều không chút chợp mắt.

"Cha."

"Gia gia"

Cha con Kim Sơn nghe xong không biết làm sao, mặt mũi tràn đầy không hiểu nhìn xem Kim Khải Niên.

"Diệp Thần nói là làm, chúng ta nhất định phải lưu lại một người tại Đỗ Quyên Sơn! Vừa vặn ta cũng già, nơi này non xanh nước biếc rất thích hợp ta, các con bố trí thời gian đến thăm ta là được rồi!"Kim Khải Niên giải thích nói.

"Cái này tốt a!"

Kim Sơn gật đầu, lão gia tử quyết định là sáng suốt, Kim gia muốn phát triển sinh sôi, tự nhiên không thể đem người trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng lưu tại nơi này.

"Kim lão, tôi cùng lão ở đây đi!"Hứa Trấn Đình đi tới nói.

"Hừ!"

Kim Khải Niên lạnh lùng lườm Hứa Trấn Đình một chút:"Kẻ giết cha, không xứng nói chuyện với ta!"

"..."

Hứa Trấn Đình nghe vậy mặt mo đỏ ửng, nhưng hắn biết nếu mình không làm như vậy, toàn bộ Hứa gia sẽ không còn.

Dưới Đỗ Quyên Sơn.

Trước khi lên xe Diệp Thần nói cho Ảnh Tử, để hắn thả Hứa Ba.

"Điện chủ, làm như vậy có thể thả hổ về rừng hay không?"Ảnh Tử có chút ít lo lắng nói.

"Cậu cảm thấy Hứa Ba có thể thành hổ sao?"

"Vậy cũng đúng!"

"Đúng rồi, mập mạp kia cậu an bài thế nào rồi, hắn sẽ không chạy chứ?"Diệp Thần đột nhiên nhớ tới mập mạp Mê Âm Đảo, con hàng này cũng là võ giả, nếu không có người trông giữ hắn rất dễ

dàng chạy trốn.

"Điện chủ yên tâm, trước khi ra cửa tôi đã đánh gãy hai chân hắn!"Ảnh Tử nhếch miệng cười một tiếng.

"Anh bạn, cậu tàn nhẫn như vậy? Để cho người ta sống với a, cứ như vậy đánh gãy chân người ta?"

Viên Vũ nuốt ngụm nước bọt, trong lòng tự nhủ không hiểu bằng hữu Thần ca kiểu gì a, quá bạo lực đi!

"Ân, xem trọng hắn!"

Ai ngờ Diệp Thần không có chút giật mình nào, chỉ là nhàn nhạt nói câu:"Sớm muộn Mê Âm Đảo cũng sẽ tìm đến đây, nếu như thế, không bằng tôi chủ động tìm bọn họ trước!"

"Đã hiểu!"

Ba người hàn huyên vài câu, lúc này Diệp Thần mới lên xe mang theo Viên Vũ rời đi Đỗ Quyên Sơn.

Trên đường, Diệp Thần nhận được điện thoại Tam sư tỷ Thượng Quan Dĩnh gọi tới, để hắn đi tập đoàn Kiều thị thương lượng chút chuyện.

"Tốt, đệ lập tức tới!"Diệp Thần tay lái uốn éo, lao về phía tập đoàn Kiều thị.

Rất nhanh, hắn cùng Viên Vũ liền đến cửa chính tập đoàn Kiều thị.

"Oa! Đây chính là công ty Kiều tỷ sao, thật lớn a!"Viên Vũ xuống xe, nhìn toà văn phòng cấp cao trước mắt này không khỏi hoảng sợ nói.

"Đi thôi, vừa vặn dẫn cậu đi gặp Tam sư tỷ các nàng một chút!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

Khi còn bé Viên Vũ chính là tiểu đệ trung thực của mấy người sư tỷ!

Bất luận một ai trong số sư tỷ nói lời nào, Viên Vũ đều rất là vui vẻ đi làm, tỷ như ăn trộm ruộng của nhà lão Trương, hái trộm hoa quả của nhà lão lý, tất cả những trò này đều là một mình Viên Vũ bao hết!

"Chậc chậc, rất lâu chưa thấy qua Kiều tỷ, khi còn bé nàng là người đối xử tốt nhất với tôi!"

"Không giống như Tam sư tỷ của cậu, không có việc gì là lại đánh tôi, trưởng thành khẳng định là một nữ bạo quân!"Viên Vũ càng nói càng hưng phấn, lại không phát hiện sắc mặt Diệp Thần ở bên cạnh đã biến đen.

Lời vừa rồi nếu để cho Tam sư tỷ nghe được, đoán chừng Viên Vũ lại phải xui xẻo!

"Khụ khụ, cậu nói bớt vài câu đi!"Diệp Thần hảo tâm nhắc nhở.

"A, cậu đau lòng nàng dâu của mình sao?"Viên Vũ cười hắc hắc.

"Kháo!"

Diệp Thần nhịn không được trợn mắt nhìn Viên Vũ một chút, hảo tâm xem như lòng lang dạ thú, một hồi nhìn thấy Tam sư tỷ để xem hắn còn dám nói hay không.

Chương 179. Tam sư tỷ trúng độc!

Nhân viên lễ tân nhìn thấy Diệp Thần mười phần nhiệt tình, mỉm cười nói:"Diệp tiên sinh, Nhan tổng ở văn phòng tổng giám đốc chờ ngài đấy, nhanh lên a!"

"Ân, cảm ơn!"

Diệp Thần gật gật đầu, lôi kéo Viên Vũ cùng đi vào thang máy, rất nhanh liền đến văn phòng trước kia của Kiều An Na.

"Sư tỷ, nhìn đệ mang ai tới!"Diệp Thần vào cửa cười nói.

"Ai vậy?"

Nhan Thanh cùng Thượng Quan Dĩnh đang uống trà, nhìn thấy Viên Vũ sau lưng Diệp Thần, Thượng Quan Dĩnh lập tức hoảng sợ nói

"Đây không phải đầu to sao, sao hắn lại tới đây?"

"Thượng, Thượng Quan Dĩnh?"

Viên Vũ vừa thấy Thượng Quan Dĩnh, vô ý thức rụt cổ một cái, cười làm lành nói:"Thượng Quan tỷ, là Viên đại đầu, không phải đầu to, xin nhờ!"

"Không khác nhau lắm, đều như thế!"

Thượng Quan Dĩnh có chút hăng hái đi tới đánh giá Viên Vũ, sau đó hỏi một câu để Viên Vũ hộc máu:"Đầu to, gần đây cậu có còn thường xuyên đi nhà lão Trương trộm khoai lang hay không?"

"..."

Viên Vũ cố nén xúc động muốn đánh người nhìn xem Thượng Quan Dĩnh, trong lòng tự nhủ khi còn bé trộm khoai lang, không phải là ngươi để cho ta đi làm sao?

"Viên Vũ, thật nhiều năm không thấy được cậu! Nhanh ngồi!"

Nhan Thanh rất khách khí, chủ động rót chén nước cho Viên Vũ, nghiêm chỉnh mà nói Viên Vũ với bảy tỷ muội các nàng cũng là cùng nhau lớn lên a!

Bốn người cùng nhau đi vao khu tiếp khách, Viên Vũ nhìn xem trang trí xa hoa trong văn phòng, không khỏi hỏi:"Làm sao không gặp Kiều tỷ, chẳng lẽ nàng không ở văn phòng này sao?"

"Đại sư tỷ đi Châu Âu, đoán chừng phải tối nay mới trở về."Nhan Thanh nghe xong sắc mặt có chút mất tự nhiên cười nói.

"Thật vậy sao?"

Viên Vũ liếc mắt nhìn Nhan Thanh một cái, nhưng cũng không nhiều lời.

"Tam sư tỷ, tỷ tìm đệ có chuyện gì?"

"Không có gì, chủ yếu nhắc đệ biết ngày mai đi Trường Dương, đệ sớm chuẩn bị một chút!"

"Không phải ngày kia sao?"

Diệp Thần sững sờ, lôi đài thi đấu ngày mốt mới bắt đầu, Trường Dương lại là ở vùng núi, trời nóng như vậy sư tỷ đi sớm làm mồi cho muỗi sao?

"Người Hồng Bang hẹn tỷ gặp sớm một ngày, cũng không biết có chuyện gì!"Thượng Quan Dĩnh nói.

"Hồng Bang?"

Diệp Thần lạnh lẽo, Hồng Bang là một cái tổ chức xã hội đen khá lớn, vài thập niên trước thế lực đã lấn sang nước ngoài, loại tổ chức này tìm Tam sư tỷ làm gì?

"Sư tỷ, tỷ có xung đột với bọn họ?"

Thượng Quan Dĩnh lắc đầu, cau mày nói:"Hồng Bang đã tìm tới tỷ, nhất định là có chuyện! Cụ thể chuyện gì, đi thì biết!"

"Tốt, vậy ngày mai chúng ta cùng đi Trường Dương!"

"Thần ca, tôi cũng phải đi!"

Viên Vũ nghe xong cười hì hì nói:"Vừa vặn tôi còn chưa bao giờ đi qua Trường Dương, nghe nói trước kia nơi đó là ổ thổ phỉ, vừa vặn tới kiến thức một chút!"

"Lão Viên, lần này cậu không thể đi!"

Diệp Thần dừng một chút, giải thích nói:"Tôi lo lắng Lãnh gia sẽ phái người đến Ninh Châu quấy rối, cậu tại Ninh Châu hỗ trợ quan sát, tôi sẽ tìm người phối hợp với cậu!"

"Có đạo lý, vậy liền nghe cậu an bài đi!"

Viên Vũ gật gật đầu, chuyện phát sinh trên Đỗ Quyên Sơn hắn biết rõ, Diệp Thần lo lắng cũng không phải không có lý!

"Ban đêm cùng đi biệt thự Đại sư tỷ ăn bữa cơm đi, vừa vặn làm lễ tẩy trần đón tiếp đầu to!"Thượng Quan Dĩnh cười nói.

"Thượng Quan tỷ, là Viên!"

"Tốt a, đầu to."

"..."

"Sư tỷ, Tiểu Uyển hẹn đệ ban đêm ăn cơm, nếu không liền để đầu to đi ăn cùng các người đi!"Diệp Thần nhớ tới Diệp Uyển Nhi còn hẹn hắn, đương nhiên không thể thả bồ câu muội muội của mình.

"Nếu là Uyển Nhi, vậy đệ đi đi!"

Thượng Quan Dĩnh nghe xong là Diệp Uyển Nhi vui vẻ đáp ứng, nhưng nàng vừa dứt lời lại là một trận kịch liệt ho khan, mười phần kịch liệt!!!

"Sư tỷ, tỷ không sao chứ?"

Diệp Thần thấy thế lập tức xích lại gần, duỗi ra ba ngón tay khoác lên trên cổ tay trắng noãn của Thượng Quan Dĩnh.

Thượng Quan Dĩnh vừa ho khan, vừa nói:"Tỷ cũng không biết chuyện gì xảy ra, vừa rồi đột nhiên ngực khó chịu liền ho khan!"

"Tại sao có thể như vậy?"

Diệp Thần cau mày, biểu lộ trở nên mười phần ngưng trọng.

"Sư đệ, đến cùng xảy ra chuyện gì?"Nhan Thanh thấy biểu lộ của Diệp Thần không đúng, vội vàng hỏi.

"Tam sư tỷ trúng độc, mà lại cổ độc tính này mười phần quỷ dị, đệ cũng là lần thứ nhất gặp được!"Diệp Thần nói thẳng.

"Trúng độc?"

"Không sai! Mà lại cổ độc tính này đang khuếch tán trong phổi Tam sư tỷ, địa phương khác lại bình an vô sự!"

"Kỳ quái như thế sao?"

Viên Vũ nghe xong cũng không nhịn được hiếu kì hỏi:"Thượng Quan, có phải tỷ hút thuốc lá hay không?"

"Hút cái đầu cậu! Ta không hút thuốc lá!"Thượng Quan Dĩnh tức giận trợn mắt nhìn Viên Vũ một chút, lập tức nói với Diệp Thần:"Sư đệ, kỳ thật tối hôm qua"

"Tối hôm qua thế nào?"Diệp Thần vội vàng truy vấn.

"Ta, ta chỉ có thể nói cho một mình đệ!"

Thượng Quan Dĩnh nói xong khuôn mặt đỏ lên, như cô vợ nhỏ xấu hổ đêm tân hôn, thậm chí cũng không dám ngẩng đầu đi xem Diệp Thần.

"Sát vách là phòng họp nhỏ, sư muội, muội cùng Diệp Thần qua đó trò chuyện đi!"Nhan Thanh cũng có chút hậm hực, có cái gì mà phải thì thầm to nhỏ?

"Tạ ơn Nhị sư tỷ!"

Diệp Thần không kịp nghĩ nhiều, nói xong kéo tay Thượng Quan Dĩnh, không kịp chờ đợi đi đến phòng họp sát vách.

Chương 180. Khí tức tà tu!

"Sư tỷ, tối hôm qua đến cùng thế nào?"

Diệp Thần đi vào phòng họp đóng cửa một cái, nhíu mày hỏi.

"Đệ quay người đi!"

Thượng Quan Dĩnh khẽ cắn môi son, có chút ngượng ngùng nói với Diệp Thần.

"Quay người đi?"

"Nhanh lên, đừng hỏi nhiều như vậy!"Thượng Quan Dĩnh cáu giận nói.

"Ách, tốt a!"

Diệp Thần tức xạm mặt lại chỉ có thể chậm rãi quay người đi.

Mặc dù là đưa lưng về phía Thượng Quan Dĩnh, nhưng thính giác của hắn cực mạnh, có thể nghe phía sau truyền đến thanh âm xột xoạt, đồng thời một cỗ mùi thơm nữ nhân nhàn nhạt truyền đến, Tam sư tỷ đang cởi quần áo?

Không thể nào?

Đều đã trúng độc, còn muốn làm loại chuyện đó?

"Tốt, đệ quay người lại đi!"

Diệp Thần nuốt ngụm nước bọt, quay đầu lại xem xét lập tức cả kinh trợn mắt hốc mồm!

Tam sư tỷ thật sự đã cởi toàn bộ áo, chỉ còn lại một chiếc áo

nhỏ màu đen, bao vây lấy hai con 'Thỏ trắng' đang phình lên!

Thượng Quan Dĩnh tuy là người tập võ, nhưng làn da nàng lại trắng noãn như tuyết, bộ ngực cao vút, eo thon, toàn thân không có một chút thịt dư thừa, có thể xưng hoàn mỹ!

"Tiểu sắc lang, đệ nhìn đủ chưa!"Thượng Quan Dĩnh hờn dỗi trừng mắt nhìn Diệp Thần một chút.

"Hắc hắc, đủ rồi đủ rồi!"

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, có chút lúng túng nói:"Sư tỷ, chúng ta làm như vậy không tốt a, Nhị sư tỷ cùng Viên đại đầu vẫn đang ở ngay bên cạnh! Lại nói, hiệu quả cách âm nơi này rất bình thường!"

"Đệ nghĩ gì thế!"

Thượng Quan Dĩnh nghe vậy khuôn mặt lập tức đỏ lên, cáu giận nói:"Ta muốn để đệ nhìn vết thương của ta!"

"Vết thương?"

"Đúng vậy a, nhìn!"

Thượng Quan Dĩnh nói xong ưỡn ngực, Diệp Thần cố nén 'Thú tính' Tập trung nhìn vào mới phát hiện, trên ngực Nhị sư tỷ có một vệt hắc tuyến giống con rết!

Vừa rồi Diệp Thần đều không có nhìn kỹ, còn tưởng rằng là cái dải của áo con!

"Sư tỷ, vết thương này là đến như thế nào?"

Diệp Thần hết sức tò mò, lẽ ra bộ vị nữ sinh này hẳn là nơi được bảo vệ tốt nhất mới đúng a!

"Lần trước tại khách sạn, sau khi bị tiếng đàn của mập mạp kia

làm bị thương, liền xuất hiện cái vệt hắc tuyến này!"Thượng Quan Dĩnh cau mày nói.

"Thật vậy sao?"

Diệp Thần nói xong đưa tay với tới trước ngực Thượng Quan Dĩnh.

"Đệ làm gì?"Thượng Quan Dĩnh dọa sợ , tranh thủ thời gian bưng kín bộ ngực mình.

"Sư tỷ, đệ chỉ là muốn kiểm tra một chút thương thế của tỷ mà thôi."Diệp Thần dở khóc dở cười, giải thích nói"Hiện tại đệ là bác sĩ giúp tỷ chữa thương, tỷ đừng nghĩ nhiều a!"

"A, vậy, vậy được rồi!"

Lúc này Thượng Quan Dĩnh mới chậm rãi buông hai tay ra, khẽ cắn môi son nói:"Vậy đệ làm nhẹ thôi a, nếu không sẽ đau!"

"..."

Diệp Thần tức xạm mặt lại, loại 'Nữ hán tử' như Tam sư tỷ thế mà cũng sợ đau nhức?

Lúc Diệp Thần đưa ngón tay chạm đến bộ ngực mềm mại của Thượng Quan Dĩnh, Thượng Quan Dĩnh không chỉ có ngượng ngùng nhắm hai mắt lại, thậm chí còn phát ra một tiếng hừ nhẹ.

Diệp Thần cũng không đoái hoài hay suy nghĩ nhiều, hắn dùng hai ngón tay đặt nhẹ trên vệt hắc tuyến kia, đồng thời rót vào một cỗ chân khí nhỏ thăm dò, kết quả lập tức liền bị phản phệ mãnh liệt.

Bên trong vệt hắc tuyến tựa hồ ẩn chứa một cỗ khí tức cực kì bá đạo, trực tiếp đem chân khí Diệp Thần chấn trở về!

"A!"

Thượng Quan Dĩnh kinh hô một tiếng, trong nháy mắt mở mắt ra nói với Diệp Thần:"Đau quá, tiểu sư đệ, đệ vừa làm cái gì vậy?"

"Sư tỷ, trong cơ thể tỷ có một cỗ khí tức tà tu rất mạnh!"

Diệp Thần nghiêm mặt nói:"Nếu như cưỡng ép áp chế nó, ngược lại sẽ tạo thành thống khổ to lớn!"

"Vậy làm sao bây giờ?"Thượng Quan Dĩnh nhíu mày.

"Tạm thời đệ không có cách nào, bất quá tên vương bát đản mập mạp kia khẳng định biết chuyện gì xảy ra, để đệ lập tức hỏi hắn!"Diệp Thần nổi nóng nói.

Thượng Quan Dĩnh nghe xong khẽ gật đầu, yên lặng mặc quần áo xong.

Diệp Thần từ đầu đến cuối ngay cả con mắt đều không nỡ dời, nghĩ không ra dáng người Tam sư tỷ tốt như vậy, về sau cưới nàng làm lão bà hắc hắc, ngẫm lại đều hưng phấn!

"Sư tỷ, có thể đi được chưa?"

"Khoan đã!"

Thượng Quan Dĩnh đột nhiên lộ ra một cái nụ cười giảo hoạt, một mặt hài hước nhìn xem Diệp Thần hỏi:"Sư đệ, đệ cảm thấy là vóc người Tô Tuyết Di đẹp, hay là thân hình của ta đẹp?"

"Đương nhiên là vóc người sư tỷ đẹp, sư tỷ lớn lớn a!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

Câu nói này cũng không phải lấy lòng Thượng Quan Dĩnh, dù sao người ta tập võ nhiều năm, dáng người xác thực càng thêm cân xứng chặt chẽ so với Tô Tuyết Di!

"Vậy trong hai chúng ta ai lớn hơn?"Khuôn mặt Thượng Quan Dĩnh đỏ lên, nói xong còn cố ý ưỡn ngực.

"..."

Diệp Thần nghe xong kém chút thổ huyết, không nghĩ tới Tam sư tỷ thế mà lại hỏi hắn loại vấn đề này, đây không phải muốn mạng già hắn sao!

"Khó khăn như thế sao, hay là cho đệ cảm nhận một chút?"Thượng Quan Dĩnh hé miệng cười nói.

"Sư tỷ, đừng làm rộn, đi nhanh lên đi!"

Diệp Thần khóc không ra nước mắt, không nghĩ tới ở một mình cùng Tam sư tỷ nguy hiểm như vậy, không cẩn thận liền bị 'Đùa giỡn'.

Chương 181. Mập mạp xúi quẩy!

Hai người vừa trở lại văn phòng, Viên Vũ nói đùa:

"Thần ca, vừa rồi hai người tại sát vách làm gì vậy, tôi cũng nghe được tiếng kêu của Thượng Quan tỷ a!"

"Tôi giúp Tam sư tỷ kiểm tra vết thương, Viên đại đầu cậu chớ suy nghĩ quá nhiều!"

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, nói:"Hiện tại tôi muốn đi tìm Ảnh Tử, cậu có đi cùng tôi hay không?"

"Tôi thì không đi được, Nhan Thanh tỷ nói chút nữa bảo tôi theo nàng đi mua đồ ăn!"Viên Vũ mỉm cười nói.

"Ân, vậy tôi đi trước!"

Diệp Thần nói xong quay người muốn đi, Viên Vũ thấy thế do dự một chút vẫn là đi theo nói:"Thần ca, tôi có việc muốn tìm cậu đơn độc tâm sự!"

"Kháo!"

Hôm nay gặp quỷ đi?

Làm sao ai cũng muốn tìm mình đơn độc tâm sự?

Rời phòng làm việc, Viên Vũ mới thấp giọng nói:"Thần ca, vừa rồi tôi bấm ngón tay tính toán, Kiều tỷ cũng không hề rời đi Hoa Hạ, mà nàng sẽ trúng phải đào hoa thối, không phải là cậu chứ?"

"Đào hoa thối?"(Vận may về tình yêu không tốt đẹp)

Diệp Thần nghe xong cau mày nói:"Lão Viên, cậu đừng có nói lung tung? Chính miệng Đại sư tỷ nói cho tôi nàng đi Châu Âu, mà lại tôi làm sao có thể là đối tượng đào hoa thối của nàng, cậu sẽ không bấm nhầm ngón tay đi!"

"Không phải cậu, có thể là người khác a?"

"Ách, tôi đã biết!"

Kỳ thật Diệp Thần cũng chỉ thuận miệng nói, hắn đối với Huyền Thuật của Viên Vũ vẫn là rất tin tưởng, ai bảo người ta là 'Mệnh Huyền Vũ' Đâu!

Bất quá, hiện tại hắn cũng đang sốt ruột tìm mập mạp, cho nên cũng không kịp nghĩ lại, nói xong vội vàng đi vào thang máy rời đi văn phòng.

Rất nhanh, Diệp Thần liền đến tầng hầm.

"Điện chủ, sao ngài lại tới đây?"

"Ta tìm đến hắn!"

Diệp Thần nghiến răng nghiến lợi hung hăng trừng mập mạp một chút, con hàng này đang nằm trên ghế bành thấy Diệp Thần tới cũng không nói gì, mặt mũi tràn đầy dáng vẻ nhàn nhã!

"Con lợn béo đáng chết, ngươi tốt nhất thành thật khai báo cho ta, ngươi làm cái gì với Tam sư tỷ của ta?"Diệp Thần nhìn dáng vẻ một mặt muốn ăn đòn của hắn, tiến lên nắm chặt cổ áo của hắn, tức giận chất vấn.

"Ai ai ai, tất cả mọi người là người văn minh, ngươi có thể nhã nhặn chút không?"

Mập mạp tựa hồ sớm đoán được Diệp Thần sẽ tìm đến hắn,

không chỉ có không sợ, ngược lại một mặt nghiền ngẫm nói:"Xem ra độc tính trong người sư tỷ của ngươi phát tác?"

"Ngươi đã sớm biết?"Diệp Thần cắn răng.

"Đương nhiên!"

Mập mạp mặt mũi tràn đầy đắc ý nói:"Nàng trúng tuyệt kỹ độc môn của Mê Âm Đảo, Sát Phá Lang! Nếu như trong vòng bảy ngày, không có giải dược, chỉ sợ Đại La Kim Tiên cũng khó cứu nàng!"

"Sát Phá Lang?"

"Không sai, mỗi khi người của Mê Âm Đảo ra ngoài làm việc, đảo chủ đều sẽ đích thân truyền thụ một môn sát chiêu chuẩn bị bất cứ tình huống nào!"

"Sư tỷ của ngươi quá mạnh, là nàng bức ta xuất thủ!"Mập mạp không có sợ hãi nói.

"Vương bát đản!"

Diệp Thần giận không chỗ phát tiết, hắn bắt lấy bả vai của mập mạp, dùng sức bóp!

Răng rắc!

Hôm qua bả vai vừa lành, hôm nay lại bị Diệp Thần bóp nát!

"Ngao!"

Mập mạp đau đến phát ra âm thanh sói tru, khuôn mặt to béo trong nháy mắt kìm nén đến đỏ bừng, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu xoát xoát không ngừng chảy xuống!

"Lập tức lấy giải dược ra, bằng không ta sẽ bẽ gãy từng cây xương cốt trên người ngươi, ngươi tin hay không?"Diệp Thần lạnh lùng nói.

"Đại ca, đừng đừng đừng!"

Mập mạp nghe xong chịu đựng đau nhức kịch liệt, mặt mũi tràn đầy mướp đắng nói:"Giải dược chỉ có đảo chủ có, ngươi muốn giải dược thì phải đi Mê Âm Đảo."

"Từ nơi này đi Mê Âm Đảo bao xa?"

"Không xa, hai ngày liền đến!"Mập mạp nói.

"Hai ngày? Vậy độc trên người sư tỷ ta thì sao?"Diệp Thần rất nổi nóng, không nghĩ tới lại bị mập mạp này 'Hố' một phen.

"Ngươi ngược lại là có thể yên tâm, Sát Phá Lang chủ công mạch phổi, trong vòng nửa tháng người trúng độc sẽ không xảy ra vấn đề gì, chỉ là thỉnh thoảng bị đau một chút!"Mập mạp giải thích nói.

"Ngươi thật sự là muốn chết!"

Diệp Thần nổi trận lôi đình, lúc này xuất thủ điểm liên tục vào mấy cái huyệt vị trên người mập mạp.

"Ngươi, ngươi đã làm gì ta?"Mập mạp giật mình, mơ hồ cảm giác 'Tai nạn' sắp giáng lâm.

"Hừ, nếu ngươi cảm thấy thỉnh thoảng đau một chút không có vấn đề, vậy ta liền để ngươi cũng thử tư vị này một chút!"Thanh âm Diệp Thần băng lãnh.

Vừa dứt lời, mập mạp đột nhiên cảm giác phổi truyền đến một hồi đau đớn!

Loại đau này cảm giác phảng phất như có người đang chọc ngoáy khuấy động trong phổi hắn, đau đến mắt hắn nổi đom đóm, toàn thân run rẩy!

"A, ngươi giết ta đi!"

Mập mạp đau đến thực sự không chịu nổi, không khỏi lớn tiếng quát ầm lên.

"Hừ, giết ngươi?"

Diệp Thần cười lạnh, nói:"Ta sẽ không để cho ngươi chết một cách thống khoái như vậy! Mà lại, nếu như ngươi có ý đồ dùng chân khí xung đột huyệt vị ta điểm, đó chính là muốn chết!"

"Cái gì?"

Mập mạp nghe xong trong lòng kinh hãi, bởi vì hắn đang chuẩn bị làm như vậy!

"Ta điểm vào sáu cái huyệt vị Phế Kinh của ngươi, nếu là ngươi muốn giải khai liền nhất định phải theo trình tự, nếu như sai một cái huyệt vị, Phổi ngươi liền sẽ nổ tung! Không tin ngươi có thể thử một chút!"Diệp Thần một mặt hài hước nhìn xem mập mạp nói.

"..."

Nghe nói như thế mập mạp vội vàng thu hồi chân khí, hắn cũng không dám lấy sinh mệnh chính mình làm tiền đặt cược.

Mà lại, Diệp Thần vừa rồi xuất thủ cực nhanh, hắn nào có nhớ kỹ thứ tự trước sau điểm huyệt?

"Diệp Thần, ngươi được lắm đấy!"

Chương 182. Bách Thảo Viên!

Cảm giác đau đớn qua đi, toàn thân mập mạp đều ướt đẫm mồ hôi, uể oải nói:"Ta hiện tại liền mang ngươi về Mê Âm Đảo, gặp đảo chủ cầu tình xin giải dược, được không?"

"Tóm lại không lấy được giải dược, ta cũng sẽ không giải huyệt cho ngươi!"

"Quên nói cho ngươi, thủ pháp điểm huyệt của ta cũng là do chính ta sáng tạo ra, qua mỗi một canh giờ, ngươi sẽ đau nhức một lần, tự mình xem mà xử lý đi!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"..."

Mập mạp đều có cảm xúc muốn tự tử, bất quá thân là thịt cá trên thớt, hắn cũng không thể tránh được, chỉ có thể nghe theo Diệp Thần, nói cái gì là làm cái đó.

"Điện chủ, ngày mai tôi cùng ngài đi Mê Âm Đảo đi?"Ảnh Tử nói.

"Không cần!"

Diệp Thần lắc đầu nói:"Nếu như đã trở mặt cùng Lãnh gia rồi, sẽ không thể không phòng! Ngày mai mặc kệ là đi Mê Âm Đảo hay là Trường Dương, trong nhà đều cần có người nhìn chằm chằm, cậu lưu lại giúp tôi âm thầm chiếu cố Tiểu Tuyết."

"Minh bạch!"Ảnh Tử gật gật đầu.

"Hiện tại tôi tìm sư tỷ hỏi một chút, nhìn nàng mình làm sao quyết định, đoán chừng sẽ đi Trường Dương!"Diệp Thần nói xong lấy điện thoại di động ra bấm điện thoại Thượng Quan Dĩnh.

Quả nhiên, biết được độc tính có kỳ hạn 15 ngày, Thượng Quan Dĩnh liền quyết định đi Lôi Đài Thi Đấu Trường Dương trước.

"Sư đệ, chờ chuyện ở Trường Dương giải quyết xong, ta cùng đệ đi Mê Âm Đảo!"

"Tốt!"

Diệp Thần cúp điện thoại, nhìn đồng hồ nói với Ảnh Tử:"Tôi đi trước, ngày mai sẽ tới đón con heo mập này!"

"Điện chủ, Lãnh gia thế lớn, chúng ta có nên điều động người từ Châu Âu tới hay không?"Thấy Diệp Thần muốn đi, Ảnh Tử vội vàng hỏi thêm một cậu.

"Cậu nhắc tôi mới nhớ!"

Diệp Thần trầm ngâm một hồi, nói:"Lập tức gọi điện thoại cho Kim Cương, để hắn đi suốt đêm về Ninh Châu!"

"Tốt!"

Trong lòng Ảnh Tử nhẹ nhàng thở ra, có Kim Cương đến giúp đỡ áp lực của hắn đều nhỏ đi rất nhiều!

Là một Hoành Luyện đại sư Thiên Long Điện, Kim Cương tại toàn bộ giới sát thủ Châu Âu có thể nói 'Đại danh đỉnh đỉnh'!

Bởi vì Kim Cương chấp hành nhiệm vụ hầu như không cần súng, hắn thích nhất chính là một quyền đánh nổ đầu mục tiêu, bởi vậy hắn còn có cái tên hiệu, gọi 'Bạo Chúa Khát Máu'

Diệp Thần rời đi tầng hầm, vừa mới lên xe liền nhận được điện thoại của Diệp Uyển Nhi.

"Thần ca, em đem địa chỉ gửi cho anh rồi, mau tới đây đi!"Diệp Uyển Nhi ngữ khí nhẹ nhàng, nghe giống như rất cao hứng.

"Được, anh lập tức tới!"

Cúp điện thoại Diệp Thần mở ra định vị xem xét, là một quán sủi cảo gần một trường đại học nội thành.

Nha đầu này!

Diệp Thần không khỏi hiểu ý cười một tiếng, nói mời khách ăn cơm, nguyên lai là ăn sủi cảo a!

Bất quá Diệp Uyển Nhi như này lại càng làm cho hắn cảm thấy vui mừng, tiết kiệm giữ nhà, là đức tính tốt của truyền thống nhân dân Hoa Hạ a!

Chỉ chốc lát, Diệp Thần lái xe chạy tới quán sủi cảo Đông Bắc.

Bảng hiệu treo ở ngoài cửa cũng là Quán Sủi Cảo Đông Bắc, đơn giản trực tiếp, rất phù hợp với khí chất cởi mở của người Đông Bắc.

Mặt tiền của cửa hàng không lớn, cũng chỉ có năm sáu mươi mét vuông, bày biện mấy cái bàn ăn, vợ chồng lão bản cũng là người Đông Bắc, nhìn thấy khách tới cũng phá lệ nhiệt tình

"Anh bạn, một người đến ăn sủi cảo a?"Lão bản là một tráng hán, nhìn thấy Diệp Thần tiến đến chủ động phát cho hắn một điếu thuốc.

"Không, tôi đi cùng muội muội!"

"A, cậu là ca ca của Tiểu Diệp, nàng ngồi ở bên trong a!"

"..."

Diệp Thần sững sờ, hóa ra Diệp Uyển Nhi là khách quen của nơi này sao?

"Ca, em ở chỗ này!"

Diệp Uyển Nhi ngồi tại bên trong nhìn thấy Diệp Thần, cười nhẹ nhàng vẫy vẫy tay với hắn.

Diệp Thần mỉm cười, sải bước đi tới, trực tiếp ngồi xuống phía đối diện Diệp Uyển Nhi, cười hỏi:"Nha đầu, làm sao em lại ngồi ở đây, anh kém chút nữa nhìn không thấy a!"

"Em, em cảm thấy ngồi ở bên trong, có cảm giác tương đối an toàn."Khuôn mặt Diệp Uyển Nhi đỏ lên.

"Nha đầu ngốc!"

Diệp Thần nghe nói như thế trong lòng có chút chua sót, đưa thay sờ sờ cái đầu nhỏ của Diệp Uyển Nhi, nói đùa:"Về sau có Thần ca bảo kê em, cam đoan em có cảm giác an toàn!"

"Ân, Thần ca, anh muốn ăn cái gì cứ gọi."

"Em trúng thưởng sổ xố?"

Theo Diệp Thần hiểu biết, Diệp Uyển Nhi bày bán bún thập cẩm cay, đói bụng đều không nỡ ăn một bát, hôm nay lại là thế nào?

"Không phải a, nhưng em tìm được một công ty thực tập!"Diệp Uyển Nhi cười nói.

"Nhưng em còn chưa tốt nghiệp đại học a?"

"Mặc dù chưa có tốt nghiệp, nhưng năm thứ ba đại học cũng phải bắt đầu tìm công ty thực tập."

"Mà lại, em là ở vị trí tiêu thụ, cho nên không cần mỗi ngày ngồi làm việc, trừ lúc lên lớp ra, bất cứ lúc nào em cũng có thể trở về!"

Diệp Uyển Nhi tìm được công việc đầu tiên trong đời, ngoại trừ vui vẻ, đối với tương lai cũng tràn đầy ước mơ.

"Công ty gì?"

"Dược liệu tiêu thụ Bách Thảo Viên, lệ thuộc tập đoàn Kiều thị, là một công ty mới rất có thực lực a!"

"Lệ thuộc tập đoàn Kiều thị?"

Diệp Thần sững sờ, nghĩ đến tập đoàn Kiều thị gần đây mở bán Hắc Ngọc Cao, hắn lại bình thường trở lại.

"Ca, y thuật của anh tốt như vậy, nếu cần dược liệu gì nhớ tìm em a!"Diệp Uyển Nhi cười ngọt ngào.

"Được!"

Diệp Thần gật đầu, nghĩ thầm hôm nào nhất định phải đi vườn thảo dược này nhìn xem.

Chương 183. Lưu manh đường phố!

Hai người đơn giản trò chuyện một hồi, Diệp Thần gọi một phần thịt bò sủi cảo, sau đó lại tìm lão bản xin một củ tỏi.

"Nha, anh bạn cũng thật biết ăn a!"Lão bản đem một củ tỏi lớn đưa tới, cười nói:"Người phương Nam không có mấy ai là thích ăn tỏi với ăn sủi cảo!"

"Phải có một chút tỏi mới ngon!"Diệp Thần giải thích nói.

"Thần ca, một phần thịt bò sủi cảo liệu có đủ không? Lão bản, làm phiền lại cho chúng tôi một chút đồ nhắm, một phần rau trộn tai lợn đi, Thần ca, anh có uống rượu không?"

"Tiểu Uyển, ngày mai anh còn có việc phải làm, cho nên hôm nay không uống rượu!"Diệp Thần lắc đầu.

"Vậy được rồi!"

Diệp Uyển Nhi nở nụ cười xinh đẹp, chủ động kẹp lên một miếng sủi cảo đưa đến trong chén Diệp Thần:"Thần ca, nếm thử sủi cảo nơi này đi, mùi vị không tệ nha!"

"Tiểu Uyển, em rất thường xuyên đến nơi này ăn sao?"

Diệp Thần rất hiếu kì, lẽ ra Diệp Uyển Nhi tiết kiệm như thế, không giống như là thường xuyên ra ngoài tiêu phí đi?

"Anh bạn nói sai rồi!"

Lúc này lão bản cũng bưng một đĩa đồ ăn nữa đi tới, cười

nói:"Vào những kỳ nghỉ thời cao trung Tiểu Diệp đều tới đây làm việc, cho nên ngày ngày đứa nhỏ này đều ăn ở đây! Đúng rồi, cái đĩa tai lợn này là tặng, không đủ ta lại cho các người thêm đĩa nữa!"

"Lão bản, cái này làm sao được?"Khuôn mặt Diệp Uyển Nhi khẽ đỏ lên.

"Ăn đi, đây cũng là lần thứ nhất cháu mang ca ca đến tiệm ta, coi như ta mời khách!"

"Cám ơn lão bản!"

Diệp Thần mỉm cười, đừng nhìn cái quán sủi cảo này không lớn, nhưng lão bản tuyệt đối không keo kiệt!

Đang lúc hai huynh muội ăn, đột nhiên trong tiệm có một người trẻ tuổi xăm kín người xông tới, xem qua liền biết là 'Lưu manh đường phố' .

Nhóm người này ngồi xuống cách bàn Diệp Thần không xa, vừa ngồi xuống, một tên lưu manh đầu trọc trong đó liền mở miệng hô lớn:

"Lão bản, không thấy chúng ta tới a, tranh thủ thời gian mang thức ăn lên a!"

"Các vị đại ca, các vị muốn ăn gì?"

Nữ lão bản là một thiếu phụ xinh đẹp phong vận ngời ngợi, nàng hẳn là nhận biết những người này, liền biết không dễ dây thế là vội vàng cười bồi tiến lên hỏi.

"Nha, Tuệ tỷ càng ngày càng đẹp!"

Một tên lưu manh híp mắt mà nhìn xem nữ lão bản, trêu chọc nói:"Ta muốn ăn Tuệ tỷ, có được không?"

"Ăn cái đầu ngươi! Các ngươi nói gì thế!"

Lão bản nghe xong liền phát hỏa tại chỗ, quơ lấy chày nghiền bột trên bàn lao đến.

"Lão Âu, bình tĩnh đi!"Nữ lão bản lo lắng lão công đánh nhau, tranh thủ thời gian che ở trước người hắn.

Nhưng bọn côn đồ thấy thế lại cảm thấy một nhà này dễ khi dễ, lưu manh đầu trọc hừ lạnh một tiếng, nói:"Họ Âu, ông còn muốn động thủ? Không muốn mở cái tiệm nát này nữa a, có tin tôi cho các huynh đệ đập nát cái chỗ này hay không?"

"Ngươi"

"Bớt nói nhảm! Ông chỉ là một kẻ từ chỗ khác đến, có kiếm ăn được ở Ninh Châu đã là không tệ rồi, thức thời mau chóng đem phí bảo hộ tháng này giao ra!"

"Đương nhiên, ông không muốn giao cũng được!"

Đầu trọc một mặt hèn mọn cười nói:"Để vợ của ông uống vài chén cùng chúng ta, sau đó ra ngoài hát bài ca, thế nào?"

"Các ngươi đừng có ăn hiếp người khác quá đáng!"

Nữ lão bản nghe xong cũng phát hỏa, tính cách nữ nhân Đông Bắc cũng là tương đối bưu hãn, thấy đám người này rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, lúc này cả giận nói:"Thảo Quy đều nói, về sau tất cả thương hộ gần đại học thành phố đều không cần giao phí bảo hộ, các ngươi dựa vào cái gì thu?"

"Dựa vào cái gì?"

Một lưu manh mặt mũi tràn đầy dữ tợn móc ra một con dao găm từ trên người, hừ lạnh nói:"Thảo Quy hắn tính là cái gì chứ, hiện tại nơi này là Vạn Hổ Bang chúng ta tiếp quản!"

"Lão bà, bà đi báo cảnh sát! Để tôi xem bọn chúng trâu hay là cảnh sát trâu!"Lão bản cả giận nói.

"Ai nha, cái tên đến từ Đông Bắc này, ngứa đòn đúng không?"

Đầu trọc nói xong, bên mấy tên côn đồ cạnh hắn nhao nhao đứng dậy, mặt mũi tràn đầy sát khí mà nhìn xem lão bản.

Mắt thấy một trận tranh đấu không thể tránh được, đột nhiên, một thanh âm băng lãnh truyền tới trong quán ăn.

"Chớ ồn ào, không thấy được muội muội ta đang ăn sủi cảo sao?"

"Tiểu tử, ngươi mẹ nó chớ xen vào chuyện của người kahcs?"

Đầu trọc bỗng nhiên quay người, hung hăng trừng Diệp Thần một chút!

Bất quá khi hắn nhìn thấy Diệp Uyển Nhi tướng mạo tuấn mỹ, lập tức sáng mắt lên, cười gằn nói:"Nha, nghĩ không ra nơi này còn có một tiểu mỹ nữ!"

"Thần ca"

Diệp Uyển Nhi sợ hãi, tranh thủ thời gian xê dịch cái ghế ngồi sát bên cạnh Diệp Thần.

"Tiểu Uyển đừng sợ, mấy con gián làm người ta buồn nôn thôi, không có gì đâu!"

Ngữ khí Diệp Thần bình thản, căn bản không có đem đám tiểu lưu manh này để vào trong mắt, không đáng!

"Kháo! Tiểu tử ngươi mắng ai đây, các huynh đệ chơi hắn cho ta!"Đầu trọc nghe xong giận tím mặt, lúc này liền muốn động thủ với Diệp Thần.

"Các ngươi dám!"

Lão bản quán sủi cảo thấy thế vội vàng bước nhanh đến phía trước, cả giận nói:"Các ngươi không phải đến đòi phí bảo hộ sao, ta cho! Nhưng mời các ngươi đừng có quấy rối khách của ta!"

"Hiện tại mới nhớ muốn cho, chậm!"

Đầu trọc ý không vừa ý, chỉ chỉ Diệp Thần cười lạnh nói:"Nếu hôm nay tiểu tử này không muốn chết, trừ phi dùng nữ nhân này"

"Trừ phi em gái ngươi!"

Chương 184. Ra đường không xem lịch!

Diệp Thần không kiên nhẫn được nữa, lạnh lùng nói:"Ngươi gọi điện thoại cho Hồng hổ, liền nói Diệp Thần ta tìm hắn!"

"Tiểu tử, ngươi dám mắng ta?"

Đầu trọc tức điên lên, bất quá bên người lại có người nhắc nhở hắn:"Đại ca, vừa rồi hình như hắn nói ra tên của Hổ gia!"

"Ta nhổ vào, loại người này làm sao có thể nhận biết Hổ gia!"

"Ngươi tốt nhất ngoan ngoãn gọi điện thoại đi, bằng không ta cam đoan ngươi sẽ hối hận!"

Diệp Thần tự mình lột tép tỏi, sau đó trực tiếp ném vào trong miệng, một cỗ vị tỏi cay nồng trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ khoang miệng.

"..."

Nhìn thấy dáng vẻ mặt không biến sắc tim không đập của Diệp Thần, trong lòng đầu trọc ngược lại là có chút chột dạ.

Chẳng lẽ gia hỏa này thật nhận biết Hổ gia?

Nghĩ nghĩ đầu trọc hừ lạnh một tiếng, lấy điện thoại di động ra cắn răng nói:"Ta hiện tại liền gọi điện thoại cho Hổ gia, nếu như ngươi dám gạt ta, ta cam đoan hôm nay ngươi sẽ rất đẹp mặt!"

"Trị an khu này quá kém, hôm nào phải đến tìm Tứ sư tỷ tâm sự mới được!"

Diệp Thần nhún vai, là một công dân tốt, hắn cảm thấy mình có nghĩa vụ báo với cảnh sát về tình huống này!

"Anh bạn, cậu vẫn là mang theo Tiểu Diệp nhanh chóng rời đi a, nhóm người này cũng không dễ chọc!"Lão bản tiến đến bên người Diệp Thần thấp giọng nói.

"Lão bản, ông cứ yên tâm đi, chỉ là mấy tên côn đồ thôi, có thể làm được gì?"Diệp Thần nói xong kẹp phiến tai lợn đưa vào bên trong miệng, gật đầu nói:"Mùi vị không tệ, thêm chút rau thơm thì tốt hơn!"

"Cái này tốt a, để ta đi lấy cho cậu!"

Lão bản cũng choáng, 'Tình thế trước mặt cực kỳ nghiêm trọng' Diệp Thần thế mà còn có tâm tư muốn ăn rau thơm?

"Hừ! Tiểu tử, chờ chút ta để ngươi đớp cứt!"

Đầu trọc đưa điện thoại di động dí sát vào tai, hung tợn nói với Diệp Thần.

Diệp Thần không nói chuyện, chỉ là một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem đầu trọc, lúc này hắn mới nhớ tới, dáng dấp người này cũng rất giống với tên lưu manh lần trước tới nhà Diệp Uyển Nhi gây rối, còn mẹ nó đều là đầu trọc

Điện thoại rất nhanh tiếp thông, đầu trọc vội vàng nói:"Mặt sẹo ca, em tại khu vực gần trường đại học thành phố thu phí bảo hộ, có gia hỏa gọi Diệp Thần muốn xen vào chuyện bao đồng, anh nhìn xem có cần phế hắn hay không?"

"Cái gì?"

Mặt sẹo đang tại tiệm gội đầu, nghe được hai chữ 'Diệp Thần' này, lập tức như bị dẫm vào đuôi mèo, giật bắn mình lên!

"Mặt sẹo ca, tiểu tử này còn dám gạt người nói nhận biết Hổ ca a! Nếu không dứt khoát nhấn chìm hắn xuống sông đi?"Đầu trọc âm trầm nhìn xem Diệp Thần cười nói.

"Thằng khốn!"Đầu bên kia điện thoại truyền đến một tiếng gầm thét của mặt sẹo.

"Không sai, tiểu tử này chính là một thằng khốn muốn chết!"Đầu trọc phụ họa nói.

"Ta mẹ nó nói ngươi a!"

Mặt sẹo vừa sợ vừa giận, mắng to:"Diệp Thần ngươi cũng dám chọc, hai huynh đệ các ngươi đúng mẹ nó là đầu đất! Muốn chết thì đi mà chết, đừng mẹ nó liên lụy lão tử!"

"Mặt sẹo ca, anh, anh biết người này?"Đầu trọc một mặt mộng bức.

"Kháo! Ta có thể không biết sao, ca của ngươi hiện tại còn nằm trong bệnh viện, chính là bị Diệp Thần thu thập! Hổ ca cùng sư phụ hắn cũng bị Diệp Thần đả thương, thằng khốn nhà ngươi không biết sao?"

"A?"

Đầu trọc nghe xong trong nháy mắt trợn tròn mắt, chuyện lớn như vậy hắn có thể không biết sao?

Nhưng hắn vạn lần không nghĩ tới, nam nhân ăn sủi cảo trước mắt này, chính là Diệp Thần để cho thành viên Vạn Hổ Bang gặp mà biến sắc a!

Đại ca a!

Thực lực ngươi mạnh như vậy, đến ăn sủi cảo làm cái gì, đến nhà hàng sao cấp ăn cơm Tây không thơm sao?

"Ta mặc kệ ngươi làm sao đắc tội Diệp Thần, bây giờ lập tức xin lỗi hắn, nếu là hắn không chịu tha thứ ngươi, mặc kệ hắn muốn thế nào ngươi cũng phải theo, tuyệt không được chống đối!"Mặt sẹo cả giận nói.

"Biết, biết"

Đầu trọc khóc không ra nước mắt, hôm nay đi ra ngoài không xem lịch a, làm sao lại chọc đại sát tinh như thế?

Cúp điện thoại, mũi tràn đầu trọc mặt đầy dáng vẻ mướp đắng, một tiểu đệ ngu ngơ không có mắt ở bên cạnh còn hỏi:"Đầu Trọc ca, nếu không cho tiểu tử này nếm chút gia vị?"

"Nếm ông nội ngươi a!"

Đầu trọc hung tợn trừng tiểu đệ một chút, lập tức quay đầu nhìn về phía Diệp Thần, mặt mũi tràn đầy vẻ cười làm lành nói:"Nguyên lai là Diệp đại ca, vừa rồi đều là hiểu lầm, còn xin Diệp đại ca giơ cao đánh khẽ quên đi thôi?"

"Ngươi tính là cái gì, muốn ta giơ cao đánh khẽ?"

Diệp Thần lạnh lùng lườm đầu trọc một chút, âm thanh lạnh lùng nói:"Lần trước đi tới nhà muội muội ta gây chuyện là ngươi phải không?"

"Không không không, đó anh trai của em!"

Đầu trọc nghe xong liên tục khoát tay, mặt mũi tràn đầy mướp đắng nói:"Diệp đại ca, anh có đại nhân đại lượng, coi em như cái rắm, thả em đi a!"

"..."

Nghe được đầu trọc thấp giọng cầu khẩn Diệp Thần, tất cả mọi người sợ ngây người, nữ lão bản quán sủi cảo đang cầm điện

thoại cũng ngây người, cũng không biết có nên gọi điện thoại báo cảnh sát nữa hay không?

"Vừa rồi người dọa muội muội ta, chuyện này ngươi cho ta cái bàn giao đi!"Diệp Thần lười nhác so đo cùng tiểu lưu manh, nhưng Diệp Uyển Nhi cũng không thể cứ như vậy bị đùa giỡn.

"Em"

Chương 185. Diệp Thần bị tập kích!

Đầu trọc nghe xong cắn răng, cuối cùng quyết tâm liều mạng từ bên hông rút ra dao găm, quả quyết đâm một nhát trên đùi mình!

Phốc!

Máu đỏ tươi lập tức phun ra từ trên đùi đầu trọc, hắn đau đến đầu đầy mồ hôi, miệng run rẩy hỏi:

"Diệp, Diệp đại ca, anh hài lòng chưa?"

"Cút đi!"

"Còn có, về sau đừng để ta nhìn thấy các ngươi thu phí bảo hộ ở đây! Thương hộ người ta giao thuế bình thường đã không đủ, còn phải giao tiền cho các ngươi, vậy người ta sống kiểu gì?"

Diệp Thần nhịn không được liếc mắt, hắn vốn nghĩ để đầu trọc nói một hai lời xin lỗi, kết quả con hàng này trực tiếp lựa chọn 'Tự mình hại mình'.

"Vâng, Diệp đại ca, em nhớ kỹ!"

Đầu trọc nghe xong như nhặt được đại xá, vội vàng mang theo tiểu đệ chật vật không chịu nổi rời đi quán sủi cảo.

Chờ bọn côn đồ vừa đi, hai vợ chồng lão bản đều đi tới, mặt mũi lão bản tràn đầy cảm kích nói

"Ai nha, thực sự rất cảm ơn anh bạn!"

"Lão bản không cần khách khí, tôi còn phải cảm ơn hai người đã chiếu cố muội muội tôi!"Diệp Thần mỉm cười.

"Lão bà, nhanh đi gọi thêm đồ ăn cho Diệp tiên sinh!"

"Thật không cần, nhiều nữa chúng tôi cũng không ăn hết, hai người vẫn là giữ lại bán đi!"

Diệp Thần dở khóc dở cười, lão bản coi hắn là thành kẻ ăn hàng sao?

Hai bên khách khí một phen, cuối cùng lão bản vẫn là cứng rắn cầm ra hai cái đuôi heo, Diệp Thần cũng không có từ chối nữa, thực sự ăn không được, chỉ đành mang về cho nàng dâu gặm!

Ăn sủi cảo xong, Diệp Thần lái xe đem Diệp Uyển Nhi đưa về nhà.

"Thần ca, anh lái xe về nhà cẩn thận a!"Diệp Uyển Nhi xuống xe, hoạt bát hướng Diệp Thần cười cười.

"Ân, nhanh về nhà đi!"

Diệp Thần gật gật đầu, nói xong thay đổi tay lái, mau chóng phóng về phía sơn trang Vân Đỉnh.

Ban đêm Ninh Châu phi thường náo nhiệt, đèn nê ông lấp lóe.

Cơ hồ trước mỗi trung tâm mua sắm đều sẽ có một đám bác gái nhảy nhảy múa múa tập thể dục tại quảng trường, trên mặt các nàng đều tràn đầy nụ cười ước mơ về một cuộc sống tốt đẹp.

Tử muốn nuôi, mà thân không tại.

Nếu như mẹ nuôi còn sống, có lẽ nàng cũng là một thành viên trong số đó đi?

Nhìn xem tràng cảnh ngoài cửa sổ xe, Diệp Thần nhịn không

được thở dài, dưới chân đạp cần ga tận cùng, rất nhanh liền đến chân núi Vân Đỉnh.

Khác biệt với nội thành, ban đêm ở núi Vân Đỉnh phi thường yên tĩnh.

Diệp Thần lái xe đi một con đường dựa hướng lên trên, đột nhiên, giác quan thứ sáu nói cho hắn biết gặp nguy hiểm, thế là theo bản năng đem quay đầu đi!

Phanh!

Một tiếng vang giòn!

Trên cửa sổ xe có thêm một cái lỗ nhỏ, bên cạnh lỗ nhỏ hiện đầy vết rạn như tơ nhện!

Tay bắn tỉa?

Diệp Thần không kịp ngẫm nghĩ nữa, lúc này kéo phanh tay đẩy cửa xe, cả người như là báo đi săn nhanh nhẹn, xoát một cái liền nhảy xuống xe!

Cùng lúc đó, phía sau một tảng đá cách đó trăm mét có một nam nhân mặc đồ ngụy trang đang ngồi xổm, trong tay cầm súng ngắm.

Khi hắn phát hiện chưa thể bắn chết Diệp Thần, không khỏi có chút ngạc nhiên, nói lầm bầm:

"Tiểu tử này cầm tinh con khỉ sao, quá linh hoạt đi!"

Càng làm cho hắn phát điên chính là, Diệp Thần giống như là biết hắn trốn ở núi đá đằng sau, thế mà cấp tốc lao đến hướng hắn!

"Muốn chết!"

Nam tử cắn răng, lúc này nhắm chuẩn Diệp Thần lại nổ phát súng thứ hai, nhưng cũng không thể bắn trúng Diệp Thần!

"Không tốt!"

Nhìn thấy Diệp Thần cách mình càng ngày càng gần, lúc này nam tử mới sốt ruột, tranh thủ thời gian cất kỹ súng ngắm muốn rời khỏi nơi đây.

Nhưng hắn vừa mới di chuyển, lại sững sờ bất động tại nguyên chỗ!

Bởi vì không biết từ lúc nào Diệp Thần vậy mà xuất hiện ở phía sau hắn, giống như quỷ mị lặng yên không một tiếng động!

"Muốn giết ta?"

Trong ánh mắt Diệp Thần hiện lên một vòng hàn quang lăng lệ, hắn gắt gao nhìn chằm chằm nam nhân, lạnh giọng hỏi:"Là ai phái ngươi đến, thành thật khai báo có lẽ ta có thể tha ngươi một mạng!"

"Hừ, tiểu tử quả nhiên có chút bản sự!"

Ai ngờ nam nhân kinh hoảng qua đi lại cũng không sợ hãi, ngược lại một mặt đùa giỡn nhìn xem Diệp Thần, cười gằn nói:

"Ngươi cho rằng ngươi có thể giết ta sao, vậy liền thử một chút đi!"

"Muốn chết!"

Diệp Thần nổi trận lôi đình, nếu đối phương không chịu nói, vậy liền không cần thiết để lại người sống!

Nhưng hắn vừa dứt lời, bên trong rừng cây cạnh lại có một bóng đen xông ra, ngăn tại trước mặt Diệp Thần.

Diệp Thần tập trung nhìn vào tướng mạo người kia, không khỏi cau mày nói:

"Là ngươi?"

"Diệp huynh đệ, không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt!"Hướng Vấn Thiên xấu hổ cười một tiếng, khách khí ôm quyền hướng Diệp Thần.

Không sai!

Đây chính là người lần trước Diệp Thần gặp được tại Hàn gia ở tỉnh thành, Thiết Sa Chưởng Hướng Vấn Thiên!

"Ngươi là tới giết ta?"Diệp Thần một mặt âm trầm.

"Thật có lỗi!"

Hướng Vấn Thiên cười khổ một tiếng, nói:"Người đã vào giang hồ thân thể sẽ không thuộc về mình, kỳ thật ta cũng không muốn là địch với Diệp huynh đệ."

"Hướng Vấn Thiên, ngươi cùng hắn nói nhảm cái gì, chúng ta tranh thủ thời gian liên thủ giết hắn, xong trở về phục mệnh!"Nam tử súng ngắm trầm giọng nói.

"Đắc tội!"

Hướng Vấn Thiên gật gật đầu, nói xong bày ra tư thế công kích, chuẩn bị phát động tiến công với Diệp Thần.

Chương 186. Thu phục!

"Lão gọi Hướng Vấn Thiên?"

Diệp Thần hai tay chắp sau lưng, nhếch miệng lên, thản nhiên nói:"Xem ở phân thượng Hàn lão, tôi đề tỉnh lão một câu!"

"Xin rửa tai lắng nghe!"

Hướng Vấn Thiên thật không muốn giết Diệp Thần, bởi vậy cũng không để ý cùng hắn nhiều phiếm vài câu.

"Lão không phải đối thủ của tôi! Mà lại, nếu là lão chết, con của lão chỉ sợ cũng không sống nổi đi?"

"Con trai ta, cậu có ý gì?"Hướng Vấn Thiên nghe xong lập tức cau mày.

"Nhìn hai mắt lão đục ngầu thất thần, cung nhi tử hãm sâu, nếu như tôi không nhìn lầm, hậu đại của lão hẳn là bệnh dữ quấn thân, không còn sống lâu nữa!"

"Cho nên tôi cho lão một cơ hội cuối cùng, đối địch với tôi hẳn phải chết không nghi ngờ! Làm bằng hữu tôi, có lẽ tôi có thể trị hết bệnh dữ cho con trai lão, chính lão chọn đi!"Diệp Thần nói thẳng.

"Cái này"

Nghe đến mấy câu này, Hướng Vấn Thiên do dự, vạn vạn không nghĩ tới Diệp Thần còn trẻ tuổi không chỉ có y thuật cao siêu, còn hiểu thuật xem tướng, khó trách Lãnh gia coi trọng như vậy!

"Tiểu tử, ngươi ít nói chuyện giật gân!"

Nam tử súng ngắm thấy Hướng Vấn Thiên do dự không tiến, cả giận nói"Hướng Vấn Thiên, lão sẽ không bị tiểu tử miệng còn hôi sữa này lừa đi, tranh thủ thời gian giết hắn a!"

Nói xong, hắn dẫn đầu từ bên hông rút ra súng ngắn, nhắm ngay Diệp Thần bóp cò!

Phanh!

Trên đường núi yên tĩnh truyền đến một tiếng súng chói tai vang lên.

Hướng Vấn Thiên muốn ngăn lại đều đã không còn kịp rồi, khoảng cách gần như vậy, Diệp Thần chắc là sẽ bị nổ đầu!

Nhưng một màn có thể khiến người giật mình phát sinh, chỉ thấy Diệp Thần cách có mấy mét mà lông tóc không tổn hao gì, chỉ thấy hắn giơ tay phải lên, ngón trỏ cùng ngón giữa kẹp lấy đầu viên đạn.

"Cái gì?"

Nam tử ngắm bắn thấy thế trợn tròn mắt, tay không tiếp đạn?

Hướng Vấn Thiên ở bên cạnh cũng sợ ngây người, hắn vừa tiếp nhiệm vụ biết được muốn giết Diệp Thần, trong lòng còn có chút tiếc hận, thầy thuốc còn trẻ như vậy liền phải chết!

Nhưng hắn vạn vạn không nghĩ tới, tu vi của Diệp Thần thế mà cao như vậy, khó trách hắn nói mình không phải là đối thủ!

"Hướng Vấn Thiên, lão nghĩ kỹ chưa, còn muốn giết tôi sao?"Diệp Thần cũng không sốt ruột đối phó nam tử ngắm bắn, hắn càng muốn thu phục cao thủ như Hướng Vấn Thiên.

"Ta"

Hướng Vấn Thiên do dự, nam tử ngắm bắn ở một bên lấy lại tinh thần, lúc này nhìn hằm hằm Diệp Thần, cắn răng nói:

"Tiểu tử, đi chết đi!"

Nhưng hắn còn chưa kịp bóp cò lần nữa, Hướng Vấn Thiên lại đột nhiên phản chiến, trực tiếp một chưởng vỗ tại bộ ngực hắn!

Phốc!

Nam tử ngắm bắn lập tức phun ra một ngụm máu tươi, sau đó mở to hai mắt nhìn trừng trừng nhìn về Hướng Vấn Thiên, phảng phất như muốn hỏi tại sao lại làm như vậy

"Họ Hoàng, thật xin lỗi!"

Hướng Vấn Thiên nhìn xem nam tử ngắm bắn, âm thanh lạnh lùng nói:"Vì con trai, ta chỉ có thể tiễn ngươi lên đường!"

Bịch!

Nam tử ngắm bắn ngã ngửa lên trời, giữa ngực còn có một cái chưởng ấn rõ ràng, Diệp Thần thấy thế không khỏi âm thầm gật đầu, hiển nhiên Thiết Sa Chưởng của Hướng Vấn Thiên đã luyện đến trình độ lô hỏa thuần thanh!

"Diệp huynh đệ, không biết thành ý nhập đội này của ta có đủ hay không?"Hướng Vấn Thiên thở dài nói.

"Hướng lão ca, là Lãnh gia để các ngươi đến a?"

Diệp Thần gật gật đầu, Hướng Vấn Thiên giết nam tử ngắm bắn, phần thành ý 'Nhập đội' này vẫn còn tạm được.

"Không sai! Đúng là Lãnh gia phái chúng ta tới! Mà lại, sát thủ khả năng không chỉ có một nhóm chúng ta!"

"Hừ! Lãnh gia, tôi sẽ sớm đến tìm hắn!"Diệp Thần cắn răng

nói.

"Diệp huynh đệ, cậu xem con trai ta"

"Ngày mai tôi phải đi Trường Dương, làm xong việc tôi sẽ đi tỉnh thành tìm lão!"Diệp Thần nghĩ nghĩ tò mò hỏi:" Thiết Sa Chưởng lão học từ đâu?"

"Ta là người của Thiết Chưởng Bang, chỉ là có rất ít người biết mà thôi!"Hướng Vấn Thiên giải thích nói.

"Thiết Chưởng Bang?"

Hướng Vấn Thiên gật gật đầu, thực lực của Thiết Chưởng Bang không tầm thường, nhưng điệu thấp đến dị thường, cho nên có rất ít người biết bọn họ tồn tại.

Mà những người này sinh hoạt giống như những người bình thường, bọn họ thậm chí có người làm tài xế lái xe, cũng có người là giám đốc của một công ty, trừ phi có chuyện đặc thù phát sinh, nếu không người của Thiết Chưởng Bang rất ít khi tiếp xúc với nhau.

Diệp Thần nghe xong bừng tỉnh đại ngộ, kỳ thật Thiết Chưởng Bang chính là một cái tổ chức sát thủ rất sâu.

"Lão Hướng, con của lão đến cùng là bệnh gì?"Diệp Thần hỏi.

"Con trai ta, hắn đột nhiên biến thành đần độn, ta đã mời rất nhiều bác sĩ nhưng đều trị không hết cho hắn, ai!"Hướng Vấn Thiên đường đường là nam nhi bảy thước, nhưng nói đến 'Nhi tử ngốc' Vẫn là không nhịn được thở dài một tiếng.

"Đột nhiên biến thành đần độn?"

Diệp Thần nghĩ nghĩ nói:"Nếu không phải vết thương trí mạng, vậy chờ tôi từ Trường Dương trở lại hẳng nói đi!"

"Diệp huynh đệ, cậu muốn tham gia Lôi Đài Thi Đấu Trường Dương?"

"Ân!"

"Vậy cậu phải coi chừng, nghe nói lần này có không ít cao thủ tham chiến!"Hướng Vấn Thiên hảo tâm nhắc nhở.

"Cám ơn, lão Hướng."

Diệp Thần nói xong từ trên thân móc ra hai tấm bùa vàng, đưa cho Hướng Vấn Thiên.

"Lão nhanh đi về đi, mang hai cái đạo lôi phù này! Vạn nhất người Lãnh gia tìm lão gây phiền phức, thời khắc mấu chốt có lẽ có thể bảo đảm cho lão một mạng!"

"Cậu, cậu còn biết Huyền Thuật?"

Chương 187. Lôi phù!

Hướng Vấn Thiên tiếp nhận lôi phù nhìn kỹ, lập tức cả kinh trợn mắt hốc mồm!

Huyền Thuật là một đạo cực kỳ thần bí, bọn họ lại được xưng là 'Huyền tu', loại người này so với gấu trúc còn hiếm hơn, chẳng lẽ Diệp Thần là người trong Huyền Môn?

"Lôi phù mà thôi, không cần ngạc nhiên như vậy đi?"

Diệp Thần nhún vai, nói xong lại từ trên thân móc ra một chồng lá bùa, kết quả tất cả đều là lôi phù!

"Những phù này lão muốn không, tôi lại cho lão thêm mấy tấm?"Diệp Thần cười nói.

"Cái này không thích hợp đi?"

Hướng Vấn Thiên nhìn xem lôi phù trong tay Diệp Thần, kìm lòng không được nuốt ngụm nước bọt.

Phải biết tại giới cổ võ, một tấm lôi phù phổ thông, giá trị không chỉ trăm ngàn, lôi phù đẳng cấp cao một chút còn tới triệu!

Không khoa trương chút nào, một chồng lôi phù trong tay Diệp Thần kia, vài phút có thể đổi lấy mấy chiếc Rolls-Royce.

Diệp Thần thấy thế lại rút một chồng lôi phù, giao cho Hướng Vấn Thiên

"Lão Hướng, uy lực những lôi phù này không thể coi thường, lão cũng nên dùng một cách cẩn thận!"

"Uy lực rất lớn sao?"

"Nói nhảm, phù của Viên đại đầu cho còn có thể nói đùa sao!"

"Viên đầu to?"

"Kháo! Để lão mở mang kiến thức một chút đi!"

Nói xong, Diệp Thần tay trái cầm lấy một tấm bùa vàng, kẹp ở giữa hai ngón tay làm ra lôi kết thủ ấn, đồng thời trong miệng nhanh chóng niệm lôi quết, cuối cùng hét lớn một tiếng:

"Lôi đình tam suất, xá!"

Một màn thần kỳ phát sinh, chỉ thấy lôi phù không lửa tự đốt cấp tốc hoặc làm tro tàn, ngay sau đó trên bầu trời xuất hiện một đạo tia chớp màu trắng to cỡ miệng chén, đánh thẳng xuống!

Răng rắc!

Sấm sét vang dội qua đi, một gốc cây tùng cách đó không xa bị lôi điện bổ trúng ngã gục!

"..."

Thấy như vậy, Hướng Vấn Thiên thật sự phục, theo hắn thấy đây là Diệp Thần dùng thủ đoạn 'Thần tiên', Huyền tu phổ thông căn bản không làm được!

"Tôi đem lôi quyết cùng thủ ấn dạy cho lão, không đến bất đắc dĩ tuyệt đối đừng dùng linh tinh, miễn cho dẫn tới cao thủ Huyền Thuật đối phó lão!"Diệp Thần cảnh cáo nói.

"Tốt, ta hiểu được!"

Diệp Thần ngay bên đường đem lôi quyết dạy cho Hướng Vấn Thiên, sau đó mới yên tâm rời đi!

Mà Hướng Vấn Thiên cũng không dám trì hoãn, rất nhanh liền biến mất ở trong màn đêm

Về đến nhà, Tô Tuyết Di mặc một bộ ngắn áo ngủ, lộ ra hai đầu chân trắng gác trên bàn trà, đang đắc ý ăn dưa hấu, xem phim cổ trang!

"Nàng dâu!"

"Lão công, anh trở về rồi!"

Tô Tuyết Di nhìn thấy Diệp Thần, cười khanh khách nói:"Anh còn nhớ rõ Hứa Tử Dương không?"

"Làm sao, tên kia còn dám tới quấy rối lão bà?"Diệp Thần nghe xong lúc này nhíu mày, lần trước mới tại nhà hàng Tây xong, chẳng lẽ gia hỏa này mất trí nhớ sao?

"Không có! Ngược lại, hắn không tiếp tục khó xử công ty của chúng ta, mối làm ăn đàm phán tốt, tất cả đều vô cùng thuận lợi!"Tô Tuyết Di mặt mũi tràn đầy vui vẻ nói.

"Vậy là tốt rồi!"

"Lão công, chúng ta đi ngủ đi!"

Mắt Tô Tuyết Di ngậm xuân nhìn xem Diệp Thần, cái lưỡi nhỏ thơm tho rất có dụ hoặc liếm qua liếm lại trên bờ môi, ý tứ rất rõ ràng, nàng muốn Diệp Thần!

"Nàng dâu, có chuyện suýt nữa lão công quên mất, lão công phải rời khỏi Ninh Châu mấy ngày."

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, mới kết hôn mấy ngày mà cô gái nhỏ này cứ chủ động như vậy, chẳng lẽ 'Loại chuyện đó' còn có thể bị nghiện sao?

"Anh muốn đi đâu?"

Hai mắt Tô Tuyết Di lập tức cau lại.

"Trường Dương! Lão công bồi sư tỷ làm ít chuyện, đoán chừng ba bốn ngày liền trở lại!"Diệp Thần cười nói.

"Vậy được! Anh nhớ chú ý an toàn, trị an Trường Dương cũng không quá tốt!"

Tô Tuyết Di nghe xong là sư tỷ Diệp Thần, rất sảng khoái đồng ý, dù sao Kiều An Na các nàng đều đã giúp Tô gia a.

"Ân, lão công sẽ chú ý!"

"Lão công, chúng ta đi ngủ."

Tô Tuyết Di ngáp một cái, nhưng Diệp Thần đã nhìn ra, cô nàng này là giả vờ

Sáng sớm hôm sau.

Sau khi Diệp Thần rời giường phát hiện Tô Tuyết Di thế mà đã dậy trước hắn, không khỏi hiếu kì, sáng sớm cô nàng này làm gì a?

Chờ hắn rửa mặt xong ra xem xét, Tô Tuyết Di đã làm xong bữa ăn sáng.

"Anh đã dậy rồi!"Tô Tuyết Di cười một tiếng.

"Nàng dâu. Em rời giường sớm như vậy, chính là vì làm điểm tâm cho lão công?"

"Đúng nha, ai bảo lão bà anh hiền lành đâu?"

"…"

Diệp Thần xấu hổ cười một tiếng, hình như đây là lần thứ nhất Tô Tuyết Di làm điểm tâm cho hắn ăn a?

Bất quá trong lòng hắn vẫn rất cao hứng, một nam nhân sáng sớm có thể ngồi vào bàn ăn bữa điểm tâm do vợ làm, đây mới là cảm giác gia đình a!

Cơm nước xong xuôi, Tô Tuyết Di thu thập đơn giản một chút, chuẩn bị đi làm.

Nhưng nàng vừa mới mở cửa ra, trước mắt liền xuất hiện một tráng hán giống như cột điện đứng tại trước cửa, dọa cho nàng hét lên một tiếng!

Diệp Thần ở trong phòng bếp nghe được cái âm thanh kinh hô này, vội vàng xông ra ngoài!

Nhưng sau khi hắn thấy rõ ràng tướng mạo người tới, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ mỉm cười:"Kim Cương, làm sao nhanh như vậy đã tới rồi?"

"Điện chủ!"

Tráng hán nhìn thấy Diệp Thần cũng nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hai hàng rõ ràng răng nói:"Tôi tiếp được điện thoại của Ảnh Tử, liền trở lại trong đêm a!"

Chương 188. Hành trình đến Trường Dương (hạ)!

"Diệp Thần, hắn, hắn là ai a?"

Tô Tuyết Di nuốt ngụm nước bọt, người trước mắt này rất cường tráng a!

Cơ bắp toàn thân nổi lên cuồn cuộn, tựa như cái thành lũy cơ bắp, ngay cả cánh tay cũng phải to hơn cả cái đùi của người bình thường!

"Lão công giới thiệu một chút, đây là bằng hữu tốt nhất của lão công, Kim Cương!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng, giới thiệu sơ lược hai người với nhau.

"Xin chào chị dâu, em gọi Kim Cương!"

Kim Cương duỗi ra cái bàn tay có kích cỡ tương đương cái quạt hương bồ của hắn, Tô Tuyết Di thấy thế cũng chỉ có thể kiên trì đưa tay ra bắt với hắn.

"Kim Cương, vào nói đi!"

Diệp Thần nhìn thấy Kim Cương tới, nói thật rời đi Ninh Châu cũng an tâm rất nhiều.

"Diệp Thần, vậy em đi trước đi làm, anh chiêu đãi khách đi!"Tô Tuyết Di cười một tiếng, cùng Kim Cương lên tiếng chào rồi rời đi biệt thự.

"Hắc hắc, điện chủ, ánh mắt ngài rất tốt a, chị dâu rất xinh đẹp!"

Kim Cương đi theo Diệp Thần vào biệt thự, nhưng trang trí xa hoa bên trong căn bản không hấp dẫn được hắn, bởi vì loại phòng này nhà hắn cũng có.

Cũng giống như Diệp Thần, Kim Cương cũng là gia đạo sa sút, về sau vì sinh tồn đi Châu Phi làm lính đánh thuê.

Mấy năm trước, hắn tại chiến trường Châu Phi bị địch nhân vây quét, trùng hợp đụng phải Diệp Thần đi ngang qua nơi đây, xem xét tất cả mọi người là người Hoa thế là cứu hắn, Kim Cương sau khi được cứu vớt cũng trực tiếp gia nhập Thiên Long Điện, đồng thời trở thành phụ tá đắc lực của Diệp Thần!

"Kim Cương, cậu trở về rất đúng lúc!"

Diệp Thần đem chuyện nói đơn giản một lần, cuối cùng nói:"Thế lực sau lưng Lãnh gia khẳng định không nhỏ, cậu cũng đừng về Châu Âu, lưu lại giúp tôi đi!"

"Tốt, hết thảy đều nghe điện chủ an bài!"

Kim Cương dùng sức nhẹ gật đầu, mặt mũi tràn đầy phẫn nộ cắn răng nói:"Cái gì cẩu thí Lãnh gia, chỉ cần điện chủ hạ lệnh, hiện tại tôi liền đi diệt bọn chúng!"

"Không nóng nảy, người phía sau Lãnh gia mới là trọng điểm!"

"Mà lại, nơi này là Hoa Hạ, dân gian đồn là tàng long ngọa hổ, cậu nhớ lấy không thể xúc động!"Diệp Thần nhắc nhở.

"Ân, biết!"

"Đi thôi, trước cậu cùng tôi đi đến chỗ Ảnh Tử, vừa vặn tôi muốn đi đón người !"

"Ai mà ngưu bức như vậy, còn muốn điện chủ ngài tự mình đi đón?"Kim Cương hỏi.

"Một tên ngu xuẩn!"

"..."

"Chúng ta đi thôi!"

Nói xong, Diệp Thần đứng dậy đi ra ngoài, mang theo Kim Cương lái xe rời đi biệt thự.

Trên đường, hắn nhận được điện thoại của Viên Vũ gọi tới.

"Thần ca, cậu đi Trường Dương chưa?"Viên Vũ hỏi.

"Còn chưa đi, sao vậy?"

"Không có gì, tùy tiện hỏi một chút! Đúng rồi, làm xong việc tranh thủ thời gian trở về a, chiếu cố sinh ý của tôi một chút!"

"Việc buôn bán của cậu?"

Diệp Thần sững sờ, Viên đại đầu vừa xuống núi đã học làm ăn a?

"Không nói, khách tôi đang nhiều lắm! Treo a!"Nói xong, Viên Vũ liền cúp điện thoại.

"..."

Đạo sĩ cũng học làm ăn?

Đoạn thời gian trước hòa thượng của Thiếu Lâm Tự cũng bắt đầu mua đất tiến quân bất động sản, Đạo gia cũng chuẩn bị theo sát phía sau?

Phải tranh thủ thời gian đi nhìn xem, tiểu tử này làm trò gì!

Chỉ chốc lát, cũng đến tầng hầm.

Ảnh Tử nhìn thấy Kim Cương, hai người đầu tiên trao nhau

một cái ôm gấu, sau đó lại là một phen trò chuyện.

"A, gia hỏa này chính là tên ngu xuẩn điện chủ nói đi?"Kim Cương nhìn thấy mập mạp ngồi tại góc tường không nói tiếng nào, mặt mũi tràn đầy tò mò hỏi.

"Ngươi nói ai là ngu xuẩn!"

Mập mạp nghe xong không vui, mặt mũi tràn đầy khó chịu nhìn về phía Diệp Thần:"Nói xấu người khác sau lưng, hay lắm sao?"

"Bớt nói nhảm, hiện tại theo ta đi Trường Dương!"

Diệp Thần nói xong trực tiếp đi qua mang theo mập mạp, kết quả phát hiện chân con hàng này đã ngon lành trở lại, không khỏi hiếu kỳ nói:"Ngươi thật sự là thạch thùng a, làm sao xương cốt hồi phục nhanh vậy?"

"Hắc hắc, còn lâu ta mới nói cho ngươi biết!"Mập mạp cười lạnh.

"Vậy được! Chờ thời điểm đến, ta sẽ trực tiếp đem ngươi luyện thành đan dược, đoán chừng hiệu quả cũng sẽ không kém!"

"Đừng a!"

Mập mạp nghe xong dọa sợ, vội vàng nói:"Đây là tuyệt kỹ độc môn của Mê Âm Đảo chúng ta, chờ ngươi nhìn thấy đảo chủ, tự mình hỏi hắn cũng không được sao, làm sao cứ phải bắt ta luyện dược?"

"Đầu sắt, nói sớm không phải tốt sao!"

Diệp Thần lườm hắn một cái, lập tức dặn dò hai người Ảnh Tử vài câu, sau đó mang theo mập mạp rời đi, trực tiếp đi tới biệt thự Kiều An Na đón Thượng Quan Dĩnh.

Rất nhanh, Diệp Thần liền đến chỗ Thượng Quan Dĩnh.

"Làm sao con heo mập này cũng ở đây?"Thượng Quan Dĩnh nhìn thấy mập mạp, đôi mi thanh tú không khỏi cau lại.

"Tam sư tỷ, không có gia hỏa này, chúng ta làm sao tìm được Mê Âm Đảo a?"Diệp Thần cười khổ.

"Vậy cũng đúng!"

Thượng Quan Dĩnh nghe xong gật gật đầu, hung hăng trừng mập mạp một chút cảnh cáo nói:"Con heo mập, ngươi tốt nhất thành thật một chút, bằng không ngươi hảo hảo mà chịu đựng!"

"Hừ!"

Mập mạp xem thường, nữ nhân này là bại tướng dưới tay hắn, vậy mà cũng dám mạnh miệng.

Kết quả, bi kịch đến!

Thượng Quan Dĩnh thấy dáng vẻ một mặt không phục của mập mạp, nhớ tới thương tích do tiếng đàn của hắn gây ra, lập tức giận hận không chỗ phát tiết, trực tiếp một cái 'Phân Cân Thác Cốt Thủ' tháo cái cằm của mập mạp xuống!

"Để ngươi hừ, hiện tại ngươi hừ thử một cái nữa ta xem!"

"..."

Mập mạp khóc không ra nước mắt, em gái này ra tay quá ác đi, mình hừ hừ một tiếng liền bị tháo cái cằm, hừ hừ thêm vài tiếng không phải đi luôn mạng nhỏ sao?

Chương 189. Hành trình đến Trường Dương (thượng)!

Mấy ngày nay hắn không phải chân gãy chính là gãy tay, hoặc là chính là cái cằm bị tháo xuống, ngày ngày trôi qua đều không yên lành!

"Sư tỷ đừng lo lắng, đệ đã điểm 'Sinh Tử Huyệt' của hắn, hiện tại hắn cũng không dám chơi hoa văn!"Diệp Thần khởi động ô tô cười nhạt một tiếng.

"Cái này còn tạm được!"

Thượng Quan Dĩnh có lẽ còn chưa đủ hả giận, để Diệp Thần hỗ trợ cùng một chỗ đem mập mạp ném vào cốp xe phía sau, lúc này mới hài lòng thở dài một hơi.

Ô tô khởi động, nhanh chóng hướng về phía Trường Dương.

Kỳ thật Trường Dương cách Ninh Châu cũng không tính xa, lái xe chừng hai giờ liền đến.

Ngay từ đầu còn tốt, nhưng sau khi tiến vào Trường Dương, đường đi bắt đầu xóc nảy, mà đi hướng sân bãi lôi đài thi đấu thì lại ở ngoại thành Trường Dương, ngay cả một con đường xi măng ra dáng đều không có, toàn bộ hành trình đều là đường đất gập ghềnh!

Hai người Diệp Thần còn tốt, hệ thống giảm xóc của xe Audi không tệ!

Nhưng mập mạp nằm ở phía sau chuẩn cốp ô tô thì gặp tội, từ lúc bắt đầu tiến vào Trường Dương, con hàng này liền không có

yên tĩnh qua, cơ hồ là một đường nôn mửa

Giữa trưa, cuối cùng Diệp Thần cũng chạy tới một tiểu trấn ở Trường Dương tên gọi là 'Xích Sơn'.

Kinh tế ở cái tiểu trấn này tương đối lạc hậu, dân cư khoảng mười ngàn, dáng vẻ kiến trúc bên đường còn dừng lại ở thế kỷ thập niên 90, không ít người vẫn còn sống trong những căn nhà gác xép.

Quỷ dị chính là tuy ở vùng đất cằn cỗi này, nhưng bên đường lại đỗ không ít xe sang trọng, ngay cả dạng đỉnh cấp như Maybach cũng có!

Diệp Thần lái xe dạo qua một vòng trên tiểu trấn, cuối cùng tìm được một khách sạn lớn Lệ Tinh , tối thiểu từ bên ngoài nhìn đây là khách sạn tương đối tốt tại tiểu trấn Xích Sơn.

"Sư tỷ, trước tiên chúng ta tìm một nơi ăn cơm đi?"Diệp Thần dừng xe xong cười nói.

"Ân, vừa vặn tỷ cũng có chút đói bụng!"

Thượng Quan Dĩnh gật gật đầu, đi theo Diệp Thần xuống xe, nhưng hai người vừa xuống xe chuẩn bị rời đi liền nghe được âm thanh lẹt xẹt truyền đến từ sau cốp ô tô.

"Ngọa tào! Mập mạp còn đang ở đằng sau, suýt nữa quên mất!"

Diệp Thần vỗ trán một cái, quên mất trong cốp còn có người!

Nhưng khi hắn mở cốp ra, một cỗ mùi tanh hôi xông vào mũi, Diệp Thần theo bản năng siết chặt cái mũi, mắng:

"Con chồn thối nào chui vào trong xe của ta?"

"Cái gì mà chồn thối, là con heo mập này nôn!"Thượng Quan Dĩnh đứng ở phía sau, nắm chặt lỗ mũi, mặt mũi tràn đầy ghét bỏ

nói.

"Kháo! Sớm biết liền bỏ đói ngươi mấy ngày, địa phương quỷ quái này ngươi bảo ta đi đâu rửa xe a?"Diệp Thần tức điên lên, mập mạp đáng chết, lớn đầu như vậy rồi vẫn con say xe?

"A a"

Mập mạp vừa tức vừa gấp, trong lòng tự nhủ ngươi mới là chồn thối, hại Bàn gia ta một đường đi rồi giờ còn ngồi nói châm chọc, chờ đến Mê Âm Đảo xem ta thu thập ngươi như thế nào!

"Trước tiên đem hắn xuống rồi nói sau!"Thượng Quan Dĩnh cau mày nói.

"Thật là xui xẻo!"

Diệp Thần không nhịn được đem mập mạp kéo xuống xe, nhìn xem một mảnh hỗn độn ở trong cốp xe, không khỏi khóc ra nước mắt.

"Chúng ta đi ăn cơm, ngươi đem cốp xe dọn dẹp sạch sẽ cho ta!"Diệp Thần nói xong lại giúp mập mạp đem hàm dưới nối liền lại, miễn cho con hàng này đi phụ cận tìm nước cũng không thể nói chuyện.

"Ai bảo ngươi thả ta ở trong đây, đi đường nát như này có thể không nôn sao?"Mập mạp thở phì phò phản bác.

"Vậy ta mặc kệ, ngươi tranh thủ thời gian dọn dẹp đi, bằng không ta trở về thu thập ngươi!"

Diệp Thần nói xong cùng Thượng Quan Dĩnh trực tiếp đi vào nhà khách, mở phòng xong liền đi xung quanh tìm tiệm cơm nhét đầy cái bao tử!

"Diệp Thần, nhớ cầm cơm về cho ta!"

Mập mạp nhìn xem thân ảnh Diệp Thần đi xa hô to, đáng tiếc Diệp Thần không có chim hắn.

Trên đường đi của trấn Xích Sơn, luôn có chó của các gia đình nông thôn cảnh giác nhìn xem hai người Diệp Thần, bên tai cũng thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng ve kêu, cách đường không xa là vùng đồng ruộng, một vài đứa trẻ toàn thân bùn đất đang vui sướng chơi đùa truy đuổi, không buồn không lo vô tư thoải mái.

"Sư đệ, về sau chúng ta già, cũng tới nơi này sinh hoạt có được hay không?"

Thượng Quan Dĩnh tựa hồ bị phong cảnh nông thôn trước mắt đả động, lập tức nhớ tới dáng vẻ khi còn bé mình cùng Diệp Thần chơi đùa đùa giỡn.

"Có thể a, chúng ta về Thanh Long Sơn!"

"Không được!"

Ai ngờ Thượng Quan Dĩnh lập tức cự tuyệt, trừng mắt lớn nhìn xem Diệp Thần nói:"Đệ về Thanh Long Sơn, có phải là còn muốn đi gặp Thu Nguyệt tỷ, đi ruộng ngô làm nốt một ít chuyện dở dang?"

"..."

Diệp Thần bó tay rồi, cứ bị làm sao lại kéo tới trên đầu Thu Nguyệt tỷ?

Lại nói, đợi đến hắn già, coi như cùng Thu Nguyệt tỷ chui ruộng ngô, nhưng khi đó lại có thể làm cái gì?

Tối thiểu thận cũng không đủ đáp ứng!

Nhìn thấy dáng vẻ thở phì phò của Tam sư tỷ, Diệp Thần cũng choáng, trong đầu những nữ nhân này đến cùng nghĩ như thế nào?

Cũng may cách đó không xa liền có một quán cơm nhỏ, Diệp Thần vội vàng thay đổi chủ đề:

"Sư tỷ, phía trước có tiệm cơm, chúng ta đi xem một chút đi!"

Chương 190. Tiệm Ăn Con Ruồi!

"Tốt a!"

Thượng Quan Dĩnh cũng rất đói bụng, nghe được có ăn con mắt đều sáng lên.

Hai người cao hứng bừng bừng đi vào quán cơm gọi 'Thực Khách Lai', kết quả vào cửa xem xét lại trợn tròn mắt, diện tích quán cơm nhỏ coi như xong, nhưng điều kiện vệ sinh bên trong lại bất bình thường.

Điển hình 'Tiệm Ăn Con Ruồi'!

"Sư tỷ, nếu không chúng ta đổi một quán khác đi?"Diệp Thần ngược lại là không quan trọng, nhưng hắn sợ sư tỷ không quen.

"Vị soái ca này, nhìn cách ăn mặc của cậu là người nơi khác đến a?"

Lão bản nghe xong Diệp Thần muốn đi, nhếch miệng cười nói:"Những người trong thành các cô cậu quả thật quá chú trọng a!"

"Lão bản, sao cái này lại có quan hệ với chú trọng, ông xem hoàn cảnh trong tiệm là cái dạng gì, trong lòng không có điểm số sao?"Diệp Thần thấy lão bản 'Trả đũa', không khỏi có chút phát hỏa.

"Chỗ nào vệ sinh tốt?"

Lão bản chỉ một ngón tay vào giấy phép vệ sinh trên tường,

còn có cái chữ đánh dấu thật to a, đắc ý cười nói:"Thấy không, vệ sinh tiệm của ta là đứng đầu trấn này!"

"..."

"Quên đi, chúng ta vào ăn đi!"

Thượng Quan Dĩnh nhìn một chút xác thực bên trong cũng có người đang dùng cơm, mà lại chỉ còn lại một cái bàn, giống như sinh ý rất phát đạt!

"Đệ nghe sư tỷ!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, hai người đi vào trong tiệm gọi vài món thức ăn, sau đó ngồi xuống trò chuyện.

"Sư tỷ, tên đánh lén tỷ cũng tới?"

"Ân, lần này Liên Đoàn Võ Đạo cùng Ưng Trảo Môn đều tiếp nhận ủy thác của phú thương ba tỉnh, sớm muộn gì cũng phải phân cao thấp trên lôi đài!"Thượng Quan Dĩnh gật đầu.

Đang nói điện thoại di động Thượng Quan Dĩnh vang lên, nàng kết nối nghe xong, sắc mặt dần dần trở nên âm trầm, cuối cùng nói:

"Có chuyện gì chờ tôi cơm nước xong xuôi rồi nói sau!"

"Sư tỷ, ai vậy?"

Diệp Thần thấy sắc mặt Thượng Quan Dĩnh không vui, đợi nàng cúp điện thoại hỏi.

"Hồng Bang, Âu Dương Phong!"

"Âu Dương Phong? Luyện Cáp Mô Công?"Diệp Thần nói đùa.

"Hắn là tổng đường chủ Hồng Bang của hai tỉnh Hồ Quảng,

cũng không phải cái gì mà luyện Cáp Mô Công!"Thượng Quan Dĩnh liếc mắt.

"Rất ngưu a! Sư tỷ, gia hỏa này vừa mới nói cái gì?"

"Ưng Trảo Môn tìm được hắn, thứ nhất muốn theo tỷ hoà giải, mặt khác còn muốn để cho Liên Đoàn Võ Đạo của tỷ rời khỏi lôi đài thi đấu!"

"Cái gì?"

Diệp Thần nghe vậy không khỏi cười lạnh:"Hắn tính là cái gì chứ, tổng đường chủ rất ngưu bức sao? Sư tỷ, đừng chim hắn!"

"Ân, chúng ta ăn cơm!"

Thượng Quan Dĩnh cũng không chuẩn bị cho Âu Dương Phong mặt mũi, nhìn thấy phục vụ viên đem đồ ăn bưng tới, đâu còn có tâm tư thảo luận một gia hỏa 'Luyện Cáp Mô Công'.

Không thể không nói, tiệm cơm này nhìn thì không ra thế nào, nhưng đồ ăn làm ra lại rất lợi hại!

"Hương vị coi như không tệ!"

Thượng Quan Dĩnh kẹp lên một khối sườn kho đưa vào bên trong miệng, sau khi nhai nhai nhấm nuốt mấy ngụm, nói:"Sư đệ, tay nghề của đệ so với đầu bếp tiệm này, tựa hồ còn có chỗ khiếm khuyết a!"

"Ách sư tỷ, thuật nghiệp hữu chuyên công a!"

Diệp Thần không khỏi xấu hổ, xuất thân của hắn là một người sát thủ, muốn trù nghệ tốt như vậy làm gì?

"Lão bản, làm phiền ông lại cho chúng tôi một bình Tuyết Bích!"

Đúng lúc này, một nữ nhân bàn bên hô.

Diệp Thần trong lúc vô tình liếc qua, kết quả là bị kinh ngạc, một cái bàn ngồi ba người này đều là mỹ nữ.

"Tiểu sư đệ, đẹp không?"

Thượng Quan Dĩnh phát hiện Diệp Thần đang ăn liền nhìn mỹ nữ đi, ngữ khí không khỏi có chút cay cay.

Nhiều mỹ nữ ngồi trước mặt như vậy, chẳng lẽ không thể không nhìn sao?

"Khụ khụ, đệ nhìn thức ăn trên bàn các nàng a, rất tốt, rất tốt!"Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, tìm cái lý do sứt sẹo.

"Hừ! Tứ sư muội nói đúng, đàn ông các người đều là đại móng heo!"

"..."

Ăn cơm được một nửa, đột nhiên một người nam tử mặc áo ba lỗ màu xanh biếc đi tới, hắn đi đến một bàn bên cạnh Diệp Thần, cười ghẹo trêu chọc với nữ nhân vừa gọi Bích Tuyết

"Mỹ nữ, ăn uống no đủ, theo ca đi khách sạn chơi không!"

"Ngươi bệnh tâm thần a!"Nữ nhân nghe xong lúc này cả giận nói.

"Ai nha, còn dám mắng ta!"

Nam tử giận tím mặt, đưa tay liền cho nữ nhân một vả!

Ba!

Một tiếng vang giòn truyền đến, ngay sau đó nữ nhân phản kích, nàng đứng lên muốn đem một tát này tặng cho nam nhân,

những nữ nhân ngồi cùng bàn khác thấy thế cũng tới trước hỗ trợ!

Ai ngờ nam nhân cũng không phải lẻ loi một mình, hắn còn có mấy tên đồng bạn!

"Đàn bà thối, còn dám giơ móng vuốt với Trần ca, ta chơi chết ngươi!"Một người mặc áo đen mập mạp mang theo kính mắt xông lên, một cước đem một nữ tử bên trong gạt ngã trên mặt đất, sau đó hung hăng giẫm lên người nàng.

Trong nháy mắt, toàn bộ trong tiệm cơm nhỏ loạn cả một đoàn!

Không ít người ăn đều nhao nhao né tránh, không người nào dám tiến lên hỗ trợ, tựa hồ cũng rất kiêng kị những nam nhân này!

Nữ lão bản tiến lên khuyên can, kết quả lại bị một người nam tử lật đổ trên mặt đất.

Mà xui xẻo nhất vẫn là mấy nữ nhân kia, các nàng bị đám nam nhân kia kéo từ trong tiệm ra bên ngoài, đánh cho tê người!

"Buồn cười! Sư đệ, những người này đều đáng chết, đệ xem đó mà làm đi!"Thượng Quan Dĩnh rất nổi nóng, vốn cho rằng chỉ là chút va chạm nhỏ, không nghĩ tới những nam nhân này lại hạ tử thủ, đã vậy không thể không quản!

Chương 191. Chúng ta là người của Không Động Phái!

"Sư tỷ yên tâm, đệ đi một chút liền về!"

Diệp Thần nói xong đứng người lên, đi đến ngoài tiệm gặp một nam nhân cầm một chai bia trong tay, chuẩn bị nện vào trên đầu nữ nhân.

"Dừng tay cho ta!"

Diệp Thần gầm thét một tiếng, nhưng nam nhân đánh đỏ mắt căn bản không nghe.

"Muốn chết!"

Thấy đối phương mặc xác mình, thân hình Diệp Thần lóe lên, trong giây lát liền đến trước mặt nam nhân cầm bình rượu trong tay kia, đưa tay đoạt lấy bình rượu, hung hăng đập xuống trên đầu của hắn!

Bành!

Một tiếng vang trầm, bình rượu trong nháy đập xuống đỉnh đầu nam nhân!

"Ngao!"

Nam nhân bị nện trong nháy mắt ngã xuống đất, ôm đầu hét thảm một tiếng, máu tươi từ đầu ngón tay hắn không ngừng tuôn ra, nhìn rất là dọa người!

"Bàn ca!"

"Hỗn đản, dám đụng đến Bàn ca của ta, ta chơi chết ngươi!"

Nam áo ba lỗ xanh trước đó đùa giỡn nữ nhân xông lại, một trọng quyền xen lẫn tiếng gió vù vù, trực tiếp đánh tới ngực Diệp Thần.

"Ai nha, vẫn là người luyện võ!"

Vừa rồi Diệp Thần còn không có chú ý, bất quá khi nam áo xanh xuất thủ, Diệp Thần liền đã nhìn ra, gia hỏa này không phải người bình thường!

Chỉ tiếc, tu vi nam áo xanh quá thấp, trong mắt Diệp Thần cũng không tính là sâu kiến!

Mắt thấy nắm đấm nam áo xanh liền muốn đánh vào Diệp Thần, người vây xem ở xung quanh cũng khẩn trương, mặc dù bọn họ không dám hỗ trợ, nhưng cũng không muốn nhìn thấy thấy người hăng hái làm việc nghĩa thụ thương.

"Đi chết đi!"

Nam áo xanh thấy Diệp Thần không nhúc nhích, còn tưởng rằng hắn sợ choáng váng, trên mặt nhe răng cười lộ ra một tia tàn nhẫn.

"Ngớ ngẩn!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, chờ nắm đấm nam áo xanh đánh tới, trực tiếp đưa tay bắt lấy nắm đấm hắn.

"Ngươi, ngươi thả ta ra!"

Nam áo xanh kinh hãi, không nghĩ tới trọng quyền của hắn bị Diệp Thần dễ như trở bàn tay nắm lại, vô luận hắn nào dùng sức như thế nào, nhưng tay Diệp Thần tựa như một thanh kìm sắt gắt gao nắm lấy, căn bản không tránh thoát!

"Đại nam nhân động thủ với nữ nhân, ngươi không xấu hổ sao?"

Diệp Thần nhếch miệng, âm thanh lạnh lùng nói:"Đã như vậy, ta liền để đời này ngươi đều không động được tay!"

Nói xong, Diệp Thần trực tiếp coi cánh tay nam nhân như là cây mía, dùng sức tách một cái!

Răng rắc!

Xương khuỷu tay nam áo xanh bị Diệp Thần cưỡng ép bẻ gãy, xương cốt trắng hếu xen lẫn máu đỏ tươi trần trụi bên ngoài, nhìn vô cùng thê thảm!

"Trần ca!"

"Trần sư huynh"

Đồng bọn thấy thế trừng mắt, nhao nhao xông lên động tay với Diệp Thần!

Diệp Thần cũng không khách khí, chỉ dùng không đến nửa phút, tay những người này đều bị Diệp Thần bẻ gãy!

Thanh âm xương cốt đứt gãy cơ hồ vang lên không ngớt tại hiện trường, có mấy gia hỏa dùng chân đạp nữ nhân còn thảm hại hơn, bọn họ ngoại trừ xương tay bị bẻ gãy, chân cũng bị Diệp Thần cưỡng ép đạp gãy, chín nam nhân ngã trên mặt đất thống khổ kêu thảm, từng tên kêu cha gọi mẹ!

"Đánh xong, kết thúc công việc!"

Diệp Thần phủi tay, một mặt hài hước nhìn xem nam áo xanh, cười lạnh nói:"Ngươi còn đánh nữ nhân sao?"

"Ngươi, ngươi chớ đắc ý!"

Nam áo xanh chịu đựng kịch liệt đau nhức, cắn răng hung hăng trừng mắt Diệp Thần quát:"Chúng ta là người của Không Động Phái, ngươi dám đối nghịch với chúng ta, chờ nhận lấy xui xẻo!"

"Không Động Phái thì như thế nào?"

Một đạo thanh âm êm tai truyền đến, đám người tìm theo tiếng nhìn lại chỉ thấy Thượng Quan Dĩnh mặt như băng sương đi ra từ tiệm cơm.

"Sớm nghe nói những năm này Không Động Phái ỷ vào phía trên có chỗ dựa, dung túng đệ tử làm đủ trò xấu, hôm nay coi như giết các ngươi cũng không đủ!"Thanh âm Thượng Quan Dĩnh băng lãnh, toàn thân trên dưới tản mát ra một cỗ sát ý nồng đậm.

"Ngươi là ai?"

Nam áo xanh xem bộ dáng là đại ca dẫn đầu chín người này, lời nói từ đầu đến giờ đều để một mình hắn nói.

"Ngươi không xứng biết tên của ta, cút đi, đừng để ta nhìn thấy các ngươi nữa!"

Thượng Quan Dĩnh nói xong đi đến bên người những cái nữ nhân bị đánh kia, kiểm tra thương thế của các nàng một chút, cau mày nói:"Sư đệ, đệ mau đến xem xem, có người thương thế quá nghiêm trọng!"

"A, để đệ xem một chút!"

Diệp Thần vừa đi gần cúi người, còn không chờ hắn xem xét thương thế nữ nhân, đột nhiên một đạo hàn mang đâm tới, kém chút liền đâm đến cổ tay của hắn!

"Cuồng đồ lớn mật, dám làm tổn thương đệ tử Hoành Sơn Phái ta!"

"Ngọa tào!"

Diệp Thần vội vàng thối lui về sau mấy bước, tập trung nhìn vào chỉ thấy trước mắt xuất hiện mấy nữ nhân trung niên mặc hải thanh, cầm trong tay trường kiếm. (hải thanh: quần áo phật giáo,..)

"To gan, làm tổn thương đệ tử ta còn dám khẩu xuất cuồng ngôn, xem kiếm!"

Một nữ tử trung niên khuôn mặt mỹ lệ dẫn đầu nghe được câu 'Ngọa tào' Lập tức nổi trận lôi đình, liền rút kiếm đâm tới hướng Diệp Thần.

"Sư phó, ngài hiểu lầm!"

Một nữ nhân còn có thể động, thấy thế vội vàng giải thích nói:"Là vị tiên sinh này đã cứu chúng ta, người khi dễ chúng ta là những người kia!"

Nữ tử nói xong chỉ vào bọn người nam áo xanh.

"Vị đại sư này cũng không thể trách oan người tốt a, vừa rồi vị tiểu huynh đệ này chỉ là muốn chữa thương cho đồ đệ của đại sư a!"

Chương 192. Lâm Mộc Đồng (hạ)!

"Thật sự là không phân tốt xấu, không có người anh em này xuất thủ, đồ đệ của các người không bị đánh chết tươi, cũng phải bị người lăng nhục!"

"..."

Quần chúng vây xem vội vàng giúp đỡ Diệp Thần giải thích.

"A Di Đà Phật! Mới vừa rồi là ta hiểu lầm cậu, thật sự là thật có lỗi!"Lâm Quỳnh thân là chưởng môn Hoành Sơn Phái, cũng là một người lòng dạ khoáng đạt biết sai liền đổi.

"Khụ khụ, không quan trọng!"Diệp Thần nhún vai, nói:"Tôi cũng là không quen nhìn đám người này khi dễ nữ nhân, chỉ là không nghĩ tới các nàng là người Hoành Sơn Phái!"

Bình thường tới nói, Hoành Sơn Phái đều là ni cô.

Nhưng mấy nữ nhân mới rồi bị đánh rõ ràng là cách ăn mặc người đô thị, không hề giống ni cô a!

Lâm Quỳnh nhìn xem mấy nữ nhân bị đả thương trên mặt đất, trên mặt lộ ra một tia bi thương không dễ dàng phát giác, quay đầu nói với người bên cạnh:

"Các người mang mấy người Tiểu Đồng trở về chữa thương trước, ta đi làm chút chuyện!"

"Vâng, sư phó!"

Mấy ni cô mặc hải thanh bên cạnh vội vàng tiến lên, đem nữ tử thụ thương đỡ dậy, nhưng một người trong đó lại hoảng sợ nói:

"Sư phó, Mộc Đồng bị thương quá nặng đi, chỉ sợ"

"Cái gì?"

Lâm Quỳnh nghe xong vội vàng đi đến trước người nữ tử, Diệp Thần sững sờ, mỹ nữ muốn 'Tuyết Bích' kia thế mà gọi là mục đồng(~cô bé chăn trâu), khi còn bé nhất định là thường xuyên chăn trâu tại Hành Sơn!

"Mộc Đồng, Mộc Đồng, con nghe được không?"

Lâm Quỳnh kêu gọi vài tiếng đối phương thấy không có đáp lại, nhanh chóng từ trên người móc ra một cái bình nhỏ, từ bên trong đổ ra một viên thuốc màu nâu chuẩn bị đưa vào bên trong miệng nữ nhân.

"Đại sư, tôi khuyên đại sư không nên đem 'Bổ Khí Đan' cho vị mỹ nữ kia dùng!"Diệp Thần thấy thế hảo tâm nhắc nhở.

"Cậu biết bổ khí đan?"Lâm Quỳnh sững sờ, trợn to mắt nhìn Diệp Thần.

"Ân, dược lực bổ khí đan bá đạo, đối với người bị thương là quá bổ, không tiêu nổi, nếu như phục dụng đan dược này, có thể sẽ tăng thêm thương thế của nàng!"

"Cậu, cậu là bác sĩ?"

"Vị đại sư này, y thuật của sư đệ tôi là kiệt xuất thiên hạ, không bằng để hắn vì người đồ đệ này của đại sư xem một chút đi?"Thượng Quan Dĩnh mở miệng nói ra.

Lâm Quỳnh kinh ngạc nhìn Thượng Quan Dĩnh một chút, lại nhìn một chút Diệp Thần, cuối cùng gật đầu nói:

"Nếu như thế, vậy liền làm phiền vị này nghĩa sĩ!"

"Tôi họ Diệp, đại sư có thể gọi tôi là Diệp Thần!"

"Diệp Thần, xin nhờ!"

Lâm Quỳnh nói xong hốc mắt đều đỏ, Diệp Thần ngồi xổm người xuống đem mấy ngón tay khoác lên trên cổ tay nữ nhân, chỉ chốc lát liền có kết quả.

"Nàng bị Thất Thương Quyền gây thương tích, nội tạng bị hao tổn không nhẹ, cần điều trị thời gian dài mới được!"

"Bất quá, trước tiên tôi có thể giúp nàng ổn định nội thương, còn lại về sau các người có thể tới Ninh Châu tìm tôi, tôi sẽ giúp nàng chữa khỏi!"

Diệp Thần nói xong móc ra ngân châm, phân biệt đâm xuống tại hai huyệt Nhâm Mạch, Thiên Trung, nhưng khi hắn muốn đâm xuống châm thứ ba lại có chút do dự.

"Diệp Thần, cậu sao vậy?"

Lâm Quỳnh thấy hắn chậm chạp bất động, không khỏi hiếu kì hỏi.

"Khụ khụ, đại sư biết châm cứu không? Nếu không đại sự đến đây đâm, bằng không tôi"Diệp Thần nhìn trước ngực nữ nhân một chút, có chút lúng túng nhìn xem Lâm Quỳnh.

Lâm Quỳnh cũng không phải đồ đần, thuận theo ánh mắt nhìn Diệp Thần lập tức minh bạch, cái huyệt vị thứ ba quá mẫn cảm, không tiện hạ châm!

"Sư đệ, bây giờ đệ là bác sĩ, đừng nghĩ nhiều như vậy!"Thượng Quan Dĩnh nói.

"Ách"

Diệp Thần dở khóc dở cười, hắn sẽ không nghĩ quá nhiều a, chỉ là sợ Lâm Quỳnh suy nghĩ nhiều!

"Vị nữ thí chủ này nói đúng, Diệp Thần, cậu không cần lo lắng quá nhiều, cứ việc vì Mộc Đồng thi châm đi!"Lâm Quỳnh cắn răng nói.

"Nhưng tôi phải cởi áo của nàng mới hạ châm được a!"

"…"

Đám người Hoành Sơn Phái nghe xong nhao nhao đỏ mặt, dù sao người ta là ni cô, cởi quần áo cho một nam nhân nhìn, đây coi là cái gì?

"Bất quá cũng không cần cởi sạch, chỉ cần cởi một chút xíu là đủ rồi!"Diệp Thần thấy thế giải thích nói.

"Hộ pháp!"

Lâm Quỳnh quyết định thật nhanh, vừa dứt lời chỉ thấy mấy ni cô nhao nhao cởi hải thanh trên người, làm thành một vòng tròn, đem Diệp Thần cùng nữ nhân vây lại!

"Diệp Thần, mời thi châm đi!"Lâm Quỳnh nói.

"Tốt!"

Diệp Thần nuốt ngụm nước bọt, nhẹ nhàng vén áo phông của nữ nhân lên, hai quả bóng tròn tròn, trắng như tuyết thình lình xuất hiện tại trước mắt hắn.

Đáng tiếc bây giờ không phải là thời điểm thưởng thức 'Sắc đẹp'.

Ngân châm nhỏ như sợi tóc trong tay Diệp Thần múa may, chỉ chốc lát nữ nhân bị đánh ngất xỉu liền chậm rãi mở mắt ra.

"Mỹ nữ, cô đã tỉnh?"

Diệp Thần thấy nữ nhân mở mắt, cười khẽ với nàng.

"Ngươi, ngươi là ai?"

Lâm Mộc Đồng có chút choáng đầu mà nhìn xem Diệp Thần, trong ánh mắt vẫn duy trì cảnh giác như cũ.

"Tôi là bác sĩ, cô bị nội thương, tôi đang châm cứu cho cô!"

"Châm cứu?"

Nghe được Diệp Thần nói như vậy, Lâm Mộc Đồng đầu tiên là sững sờ, lập tức phát hiện áo của mình bị vén lên, ở trên thế mà thực sự cắm mấy cây ngân trâm, một cây ngân châm trong đó thế mà còn cắm ở trên meo meo của nàng, lập tức dọa đến hét rầm lên!

"Biến thái, ngươi muốn làm gì!"

"Ai là biến thái?"

Diệp Thần sững sờ, bốn phía đều bị hải thanh của ni cô vây xung quanh, lấy ở đâu ra biến thái?

Chương 193. Lâm Mộc Đồng (thượng)!

"Ngươi chứ ai!"

Lâm Mộc Đồng nhìn thấy bộ dáng một mặt vô tội của Diệp Thần càng tức giận, nàng coi Diệp Thần là một đám với nam tử áo xanh, lúc này đưa tay đi nhổ ngân châm trên meo meo!

Tên biến thái đáng chết!

Thế mà dùng ngân châm đâm meo meo của nàng, phải chết!

"Đừng nhổ"

Diệp Thần cũng không kịp ngăn lại, Lâm Mộc Đồng đã trực tiếp đem cây ngân châm 'Tội ác' kia rút ra!

Kết quả, ngân châm vừa rút ra, Lâm Mộc Đồng chỉ cảm thấy ngực đau xót, 'Phốc' Một ngụm máu tươi phun ra!

"Mộc Đồng!"

Lâm Quỳnh quay đầu thoáng nhìn, phát hiện Lâm Mộc Đồng miệng phun máu tươi, lập tức đau lòng không thôi, liền vội hỏi Diệp Thần:"Tiểu Diệp, con gái của ta đến cùng thế nào?"

"Ài, ai bảo nàng động tay nhổ ngân châm!"Diệp Thần nhún vai, nói:"Lại thêm nàng khí cấp công tâm, nôn ra máu cũng bình thường!" (Khí cấp công tâm: huyết áp tăng, nhịp tim đập nhanh và cơn đau thắt ngực)

"Sư phó!"

Lâm Mộc Đồng nhìn thấy Lâm Quỳnh tới, lập tức mặt mũi tràn đầy ủy khuất nói:"Tên đăng đồ tử này, vừa rồi còn cởi áo của đồ nhi ra, đồ nhi phải giết hắn!"

"Oa! Mỹ nữ, cô cũng quá là không giảng đạo lý a, tôi cứu cô, cô lại còn muốn giết tôi?"

Diệp Thần nghe xong cũng choáng, trong lòng tự nhủ chẳng phải chỉ mới nhìn một phần meo meo thôi sao, còn chưa có nhìn toàn diện a.

"Ngươi đã cứu ta?"Lâm Mộc Đồng nghi ngờ nhìn xem Diệp Thần, lập tức cắn chặt răng trắn nói:"Không có khả năng, ngươi chỉ là một tên đại biến thái!"

"Vị tiểu thư này, xin cô nói chuyện cho cẩn thận!"

Thượng Quan Dĩnh ở một bên có chút nhíu mày:"Nếu không phải sư đệ tôi cứu được cô, chỉ sợ hiện tại cô đã bị những súc sinh kia chà đạp!"

"Mộc Đồng, vị nữ thí chủ này nói đúng! Đúng là Diệp Thần cứu được con, con hẳn là nên cảm tạ người ta!"Lâm Quỳnh nhìn Thượng Quan Dĩnh một chút, lập tức nói với Lâm Mộc Đồng.

"Cậu, cậu thật là bác sĩ?"

"Không thể giả được, tôi không châm cứu cô tỉnh được sao?"Diệp Thần cười khổ.

"Đừng nhắc lại nữa chuyện này!"Lâm Mộc Đồng chịu đựng trên đau nhức kịch liệt người, khẽ cắn môi son nói:"Mới vừa rồi là tôi hiểu lầm cậu, thật xin lỗi!"

"Quên đi, bị mỹ nữ hiểu lầm không quan trọng!"

Lâm Mộc Đồng:"…"

Lâm Quỳnh:"..."

Thượng Quan Dĩnh nghe xong nhịn không được trợn mắt nhìn Diệp Thần một chút, gia hỏa này thật là một đại móng heo!

"Diệp Thần, cám ơn cậu đã cứu đệ tử Hành Sơn Phái ta, hiện tại ta dẫn các nàng trở về chữa thương, ngày khác nhất định sẽ nhà bái tạ!"Lâm Quỳnh nói.

"Lâm chưởng môn khách khí!"

Diệp Thần một mặt lạnh nhạt, coi như Lâm Mộc Đồng chỉ là người bình thường, hắn cũng sẽ thi cứu, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, khi còn bé lão đầu thường xuyên cho nhắc hắn câu nói này.

Lâm Quỳnh nói xong nhưng lại chưa rời đi, khi biết là nam áo xanh đả thương Lâm Mộc Đồng, nàng cũng không có một câu nói nhảm, đi đến trước mặt nam áo xanh, từ trên cao nhìn xuống nhìn xuống hắn, âm thanh lạnh lùng nói:

"Kiếp sau đầu thai làm người tốt đi, tuyệt đối đừng lại đánh nữ nhân!"

"Ngươi, ngươi muốn làm gì?"

Nam áo xanh nghe xong sợ tè ra quần, hắn nhìn thấy sát ý trong mắt Lâm Quỳnh, vội vàng nói:"Ta thế nhưng là đệ tử Không Động Phái, Hành Sơn Phái các ngươi muốn là địch cùng Không Động sao?"

"A Di Đà Phật!"

Lâm Quỳnh ngâm tụng phật hiệu một phen, đánh ra một chưởng phong!

Bành!

Một giây sau, đầu của nam áo xanh tựa như quả dưa hấu đồng dạng nổ tung ra, những vệt trắng, đỏ, bắn tung tóe khắp nơi, chỉ chớp mắt trong không khí tràn ngập mùi máu tanh tưởi!

"..."

Ngọa tào!

Hiện tại người xuất gia đều ác như thế sao?

Diệp Thần thấy thế đều cả kinh, hắn vốn cho rằng Lâm Quỳnh sẽ bỏ qua nam áo xanh, ai ngờ trực tiếp đánh nổ đầu gia hỏa này.

Mà lại, Diệp Thần phát hiện nhìn mình không thấu thực lực Lâm Quỳnh, vậy cũng chỉ có một loại khả năng, tu vi nữ nhân này còn cao hơn hắn, hoặc là trên người có cái pháp khí gì đó che giấu tu vi!

"Chúng ta đi! Diệp Thần, sau này còn gặp lại!"

Lâm Quỳnh giết người xong ngay cả con mắt đều không nháy mắt một chút, quay người mang theo người của Hành Sơn Phái lặng yên rời đi.

"Chậc chậc, nữ ni cô Hành Sơn Phái thật hung a!"

"Ai nói không hung a, về sau nhìn thấy ni cô chúng ta đều phải trốn xa một chút!"

"..."

Quần chúng vây xem nhao nhao nghị luận, duy chỉ có chủ quán cơm một mặt mướp đắng, có người chết trước cửa tiệm của hắn, cái này còn làm ăn gì nữa a.

Đúng lúc này nơi xa truyền đến một trận tiếng còi xe cảnh sát.

Diệp Thần vốn cho là sẽ rất phiền phức, kết quả sau khi cảnh

sát hiểu rõ chuyện đã xảy ra, một mặt bình thản nhìn hắn rồi hỏi:

"Cậu là tới tham gia lôi đài thi đấu?"

"Ân, cảnh sát, bọn gia hỏa này"

"Được rồi, lưu lại phương thức liên lạc rồi đi đi, nếu có gì cần chúng tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu!"

Ngoài dự liệu, cảnh sát thế mà cũng không muốn một điểm truy cứu, chỉ bảo hắn để lại số điện thoại di động, ghi chép đơn giản một cái rồi rời đi.

"Chớ giật mình!"

Thượng Quan Dĩnh nhìn thấy dáng vẻ một mặt mộng bức của Diệp Thần, chủ động nói:"Lôi Đài Thi Đấu Trường Dương có một quy củ bất thành văn!"

"Quy củ gì?"

"Trong lúc thi đấu lôi đài, ngoại trừ cư dân bổn trấn, sinh tử của bất luận nhân sĩ võ lâm nào đều sẽ do mệnh trời, quan phương sẽ không quản!"

"Thứ bọn họ muốn chính là hiệu ứng kinh tế do Lôi Đài Thi Đấu Trường Dương mang đến!"Thượng Quan Dĩnh nói.

Chương 194. Béo thúc thúc vô sỉ!

"Oa! Thật sự kích thích thế như thế sao?"

Diệp Thần mở to hai mắt nhìn, khó trách Lâm Quỳnh xuất thủ không chút do dự, nguyên lai trị an nơi này buông lỏng như vậy!

"Kích thích?"

Thượng Quan Dĩnh hừ lạnh một tiếng:"Không Động Phái cũng không dễ chọc! Kỳ thật ta cũng rất tò mò, Hành Sơn chưởng môn sẽ vì một người đệ tử cùng Không Động Phái kết xuống đại thù sinh tử, quả thực khiến người ta không thể tưởng tượng!"

"Quên đi, sư tỷ, chúng ta vẫn là về quay khách sạn đi!"

Diệp Thần nghĩ nghĩ lại trở về trong tiệm gói thức ăn vào trong cái túi, lúc đi ra miệng còn nói lầm bầm:"Mập mạp chết bầm kia, nếu là không có rửa xe sạch sẽ, xem ta thu thập ngươi như thế nào!"

"..."

Rất nhanh, hai người về tới khách sạn Lệ Tinh.

Kết quả, xa xa Diệp Thần liền thấy mập mạp đang nằm trên cái ghế bành, nhàn nhã phơi nắng tại cửa khách sạn!

"Mập mạp!"

Diệp Thần thấy thế giận không chỗ phát tiết, nhanh chân đi về phía trước, đến bên người mập mạp chất vấn:"Ta bảo ngươi đi rửa

xe cho ta, ai bảo nằm đây phơi nắng!"

"Không phải xe của ngươi có người rửa cho rồi sao?"

Mập mạp nhếch miệng, chỉ một ngón tay về phía xe Diệp Thần:"Ngươi nhìn, không phải nó đang được tắm sao?"

Diệp Thần quay đầu nhìn lại, trong nháy mắt không biết nói gì!

Chỉ thấy có mấy đứa nhỏ không biết từ đâu tới, có đứa trong tay xách nước thùng, có đứa cầm khăn lau, đang nghiêm túc lau rửa cốp xe cho Diệp Thần.

"Ngươi tìm mấy đứa nhỏ này ở đâu ra?"Diệp Thần thấy thế hồ nghi nói.

"Hắc hắc, ta cho bọn chúng mỗi người năm khối tiền, bọn chúng liền giúp ta làm việc!"Mặt mũi mập mạp tràn đầy đắc ý biểu lộ.

"..."

Kháo!

Mập mạp chết bầm này quá vô sỉ, đây không phải thuê lao động trẻ em sao?

"Diệp Thần, đồ ăn ngươi mang cho ta không có hạ dược đấy chứ?"

Mập mạp nuốt ngụm nước bọt, chỉ chỉ cái túi trong tay Diệp Thần, hắn đã bị thuốc xổ của Ảnh Tử làm cho sợ, đều ăn ra bóng ma tâm lý.

"Sợ thì chớ ăn!"

Diệp Thần tức giận đem túi cơm ném cho mập mạp, đúng lúc

này mấy đứa nhỏ cũng đã làm xong, một đám cực kỳ vui mừng đến tìm mập mạp đòi tiền.

"Các ngươi không có lau sạch sẽ, không trả tiền!"

Ai ngờ, mập mạp là một 'Đồ vô sỉ', ngay cả trẻ nhỏ cũng hố!

"Béo thúc thúc, ngươi gạt chúng ta!"

"Ô ô ta về mách mụ mụ"

Nhìn thấy bọn nhỏ vô cùng đáng thương này bị hố, Diệp Thần đều nhìn không được, trùng hợp trên người hắn có một ngàn khối tiền mặt, thế là rút ra đưa cho một đứa nhỏ trong đó.

"Bọn nhỏ, đem tiền chia đi!"

"Oa, một trăm khối, ta phát tài!"

Một đứa nhỏ chảy nước mũi, bỗng nhiên đem nước mũi chảy đến bên miệng hít trở về, hắn thật cao hứng!

Đời này đoán chừng là lần thứ nhất sờ thấy tờ một trăm khối, 'Cái mũi nhỏ nước' nhịn không được cao hứng nhảy dựng lên.

"Thổ Đậu, mau chia tiền cho chúng ta!"

"Không cho ngươi độc chiếm, nhanh đi quầy bán quà vặt đổi tiền"

Một đám nhỏ líu ríu, cãi nhau ầm ĩ chạy đi xa, tuổi thơ của trẻ em nơi này rất vui vẻ, tối thiểu không cần lên trường luyện thi, mấy chục khối liền có thể để bọn chúng vui vẻ rất nhiều ngày!

"Mập mạp, ngươi có xứng làm người không?"

Diệp Thần thật sự là không còn tâm tử để mắng, hắn đột nhiên nhớ tới một câu nói của Gia Cát Lượng ‘Ta chưa bao giờ thấy qua

hạng người mặt dày vô sỉ như thế’!

Nhưng da mặt mập mạp đích thực là dày, nghe được Diệp Thần nói như vậy xem thường, chỉ lo vùi đầu ăn cơm khô, ấp a ấp úng vùi đầu vào ăn như heo.

Ngay tại lúc Diệp Thần chuẩn bị trở về khách sạn nghỉ ngơi, đột nhiên một nhóm người đi tới bên này, dẫn đầu chính là nam trung niên đầu tóc xám trắng.

"Thượng Quan minh chủ!"

Nam nhân tóc trắng đi tới, cười nhạt một tiếng cùng lên tiếng chào Thượng Quan Dĩnh.

"Âu Dương đường chủ?"

Thượng Quan Dĩnh quay đầu nhìn lại là Âu Dương Phong liền ngẩn người.

Nhưng lập tức sắc mặt của nàng liền âm trầm xuống, nhìn xem mấy người sau lưng Âu Dương Phong, âm thanh lạnh lùng nói:"Người Ưng Trảo Môn cũng tới, thật coi ta không giết được nhóm các ngươi sao?"

"Thượng Quan Dĩnh, hôm nay chúng ta không tới tìm cô đánh nhau."

Một nam tử trung niên khuôn mặt khô gầy, ánh mắt lại hết sức sắc bén, thanh âm trầm thấp nói.

"Hà Ninh, lần trước ngươi đánh lén ta, lần này ta tới Trường Dương chính là muốn tìm ngươi tính sổ sách!"Thượng Quan Dĩnh nói xong, toàn thân tản mát ra một cỗ sát khí như có như không.

"Thượng Quan, cho ta một chút mặt mũi, chúng ta đi vào trong trò chuyện, thế nào?"Âu Dương Phong thấy hai người mùi thuốc

súng dày đặc, khuyên giải nói.

"Hắn là sư đệ ta! Âu Dương đường chủ, nếu đường chủ là nghĩ thay ta cùng Ưng Trảo Môn giảng hòa, ta thấu vẫn là thôi đi!"

Thanh âm Thượng Quan Dĩnh băng lãnh, hừ nhẹ nói:"Ân oán giữa ta cùng Hà Ninh, nhất định phải làm một cái chấm dứt!"

"Đó chính là không có nói chuyện?"

Âu Dương Phong nghe xong, thanh âm đột nhiên trở nên lạnh, ánh mắt cũng theo đó trở nên không thân thiện.

"Làm sao, chẳng lẽ các ngươi còn định liên thủ đối phó ta hay sao?"Thượng Quan Dĩnh hừ lạnh.

"Đàn bà thối, đừng cho mặt mà không muốn! Ta nhìn ngươi đã không quen, xem chiêu!"

Vừa dứt lời, chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi mặc áo bào xám trong đám người xông ra, người này nhìn như thường thường không có gì lạ, nhưng tay hắn lại không giống bình thường, toàn bộ xương cốt bàn tay tráng kiện, khổng vũ hữu lực, xem xét chính là cao thủ luyện ưng trảo.

Chương 195. Âu Dương Phong!

Âu Dương Phong thấy thế cũng không ngăn cản, hắn cũng muốn nhìn xem Thượng Quan Dĩnh đến cùng có bao nhiêu lợi hại!

Rất nhanh, nam áo bào xám liền giao thủ cùng Thượng Quan Dĩnh.

Diệp Thần cũng không có xuất thủ, hắn ở một bên cảnh giác nhìn xem bọn người Hà Ninh, để phòng ngừa bọn chúng lại âm thầm đánh lén.

Một bộ Võ Đang Bát Quái Du Long Chưởng của Thượng Quan Dĩnh luyện đến lô hỏa thuần thanh, thân hình phiêu dật linh động, giống như hồ điệp nhẹ nhàng nhảy múa trong bụi hoa, trái lại nam áo bào xám chiêu chiêu cương mãnh, nhìn mười phần uy lực, nhưng ngay cả góc áo Thượng Quan Dĩnh đều không đụng tới!

"Ngu xuẩn!"

Ngay cả Âu Dương Phong nhìn cũng không khỏi bĩu môi.

Lấy nhu thắng cương!

Nam áo bào xám bị Thượng Quan Dĩnh khắc chế đến sít sao, mà chính hắn cũng không biết, còn đang không ngừng lãng phí chân khí tiến công.

Bất quá đối với thực lực của Thượng Quan Dĩnh, trong lòng của hắn cũng có phán đoán đại khái, võ giả sắp bước vào Trúc Cơ Kỳ, chỉ thiếu một cơ hội liền có thể đột phá!

"Con trai, tốc chiến tốc thắng!"

Hà Ninh nhìn thấy nam áo bào xám đánh lâu không xong, trong lòng cũng không khỏi bối rối.

Có thể là câu nói này để nam áo bào xám phân tâm, bị Thượng Quan Dĩnh bắt lấy sơ hở, hung hăng một chưởng vỗ tại bộ ngực hắn!

Phốc!

Hà Tiểu Cần phun ra một ngụm máu tươi, theo quán tính ngửa đầu ngã xuống đất!

"Con trai!"

"Thiếu bang chủ!"

Người của Ưng Trảo Môn thấy thế nhao nhao tiến lên, Hà Ninh ngồi xổm người xuống một phen kiểm tra mới phát hiện, Hà Tiểu Cần bị vỗ gãy hai cây xương sườn!

"Thượng Quan Dĩnh, ta muốn giết ngươi!"

Hà Ninh sốt ruột thương con, thấy con trai bị thương thành dạng này, liền tức hổn hển đem người cùng nhau phát động công kích với Thượng Quan Dĩnh.

"Muốn chết!"

Diệp Thần thấy thế hừ lạnh một tiếng, lúc này gia nhập trận chiến, rất nhanh hiện trường liền truyền đến một trận tiếng kêu thảm thiết, người Ưng Trảo Môn mặc dù nhiều, nhưng bọn họ căn bản cũng không phải là đối thủ Diệp Thần!

Mà lại tu vi Thượng Quan Dĩnh cũng không thấp, trong lúc nhất thời đánh cho người của Ưng Trảo Môn oa oa gọi mẹ.

"Chậc chậc, rất lâu chưa thấy qua quần ẩu!"

Mập mạp bưng hộp cơm trong tay, ở một bên đắc ý làm quần chúng.

"Thượng Quan Dĩnh, có vẻ như ngươi không có để Hồng Bang vào mắt?"

Âu Dương Phong rốt cục nhịn không nổi, người Ưng Trảo Môn là hắn mang tới, bây giờ bị người khác đánh cho tê người, tự nhiên hắn cũng không nhịn được.

"Nói lời vô dụng làm gì, không phục đến chiến!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, tục ngữ nói rồng có vảy ngược, mà bảy vị sư tỷ chính là vảy ngược của hắn.

"Thằng nhãi ranh cuồng vọng!"

Âu Dương Phong bị Diệp Thần răn dạy, lập tức nổi trận lôi đình, gầm thét một tiếng giống như mãnh hổ hạ sơn nhào tới phía hắn!

"Kim Đan Kỳ?"

Diệp Thần thấy thế kinh hãi, không nghĩ tới đối phương cũng là tu chân giả, mà lại tu vi của hắn cao hơn chính mình ra trọn vẹn một cái cấp bậc.

Tu chân giả tại thế tục cực ít, bởi vì người bình thường cả đời khả năng đều không đột phá nổi Trúc Cơ Kỳ, cho nên trong số mười thành người thì đến chín thành đều từ bỏ, chỉ còn sót lại một thành người, mà trong một thành người đó cũng chỉ có một nửa là có thể đột phá đến Trúc Cơ Kỳ!

Về phần Kim Đan Kỳ, ở thế tục tuyệt đối là cao thủ cấp bậc đỉnh tiêm, cũng khó trách Âu Dương Phong có thể trở thành đường chủ Hồng Bang, gia hỏa này quả thật có chút bản sự!

"Tiểu tử, hôm nay ta không giết ngươi, nhưng nhất định sẽ phế bỏ ngươi!"

Nói xong, Âu Dương Phong nhe răng cười một tiếng, tay phải niết ấn nhanh chóng đánh tới mặt Diệp Thần.

"Niêm Hoa Chỉ?"

Diệp Thần cau mày, không nghĩ tới đối phương vừa ra tay chính là tuyệt kỹ phật môn.

Mười chiêu qua đi, Diệp Thần dần dần có chút không ngăn cản nổi, dưới tình thế cấp bách hắn đành phải xuất 'Đạp Vân Bộ' lão đầu dạy hắn, cẩn thận đọ sức!

"Nguyên lai Diệp Thần là người Đạo gia!"

'Quần chúng ăn cơm' ở một bên nhìn thấy Diệp Thần xuất ra Đạp Vân Bộ, không khỏi âm thầm gật đầu.

Mà một màn này đồng dạng bị một người của Hành Sơn Phái đến đây tìm kiếm Diệp Thần nhìn thấy, mắt nhìn thấy Diệp Thần rơi xuống hạ phong, tên nữ đệ tử Hành Sơn Phái này vội vàng quay đầu chạy trở về, đồng thời rất nhanh liền đi tới gian phòng chưởng môn Lâm Quỳnh.

Lúc này, Lâm Quỳnh đang giúp Lâm Mộc Đồng chữa thương.

Nhìn thấy đệ tử tiến đến, Lâm Quỳnh không khỏi hỏi:"Đồ vật đã chưa cho Diệp Thần tiểu hữu rồi sao, hắn nói thế nào?"

"Chưởng môn, không xong!"

Đệ tử thở hổn hển nói:"Diệp thí chủ bị người của Không Động Phái vây công, mà lại đối phương còn có một cao thủ đỉnh tiêm!"

"Cái gì?"

Lâm Quỳnh nghe xong lúc này đứng dậy, quay đầu nói với Lâm Mộc Đồng:"Con gái, con tạm thời vận khí chữa thương, ta đi một chút liền trở lại!"

"Ân, sư phó coi chừng!"

Lâm Mộc Đồng gật gật đầu, mặc dù nàng cùng Lâm Quỳnh là mẹ con, nhưng xưng hô giữa hai người với nhau lại có vẻ mười phần quái dị.

Cũng may Lâm Quỳnh tại Hành Sơn Phái nói một không hai, cho dù nàng có con gái, nhưng cũng không ai dám nói xấu.

Khách sạn Lệ Tinh.

Thượng Quan Dĩnh còn tốt chút, mặc dù Ưng Trảo Môn nhiều người, nhưng miễn cưỡng còn có thể ứng phó.

Diệp Thần thì không được tốt như vậy!

Chương 196. Ngũ Nhạc Minh!

Đụng phải võ tu có tu vi cao hơn hắn ròng rã cả một cấp bậc, hắn đã sớm là cùng đồ mạt lộ, trên người có không ít chỗ đã bị Âu Dương Phong đả thương, đây là Âu Dương Phong còn không có hạ tử thủ!

"Tiểu tử, ta nhìn tu vi ngươi không tệ, không bằng gia nhập Hồng Bang ta đi!"Âu Dương Phong một mặt quỷ dị cười nói.

"Nằm mơ!"

Diệp Thần gắt một cái, thầm nghĩ có nên dùng chiêu kia hay không?

Nhưng nếu như dùng mình sẽ kiệt lực nửa tháng, vậy kế hoạch đi Mê Âm Đảo sẽ ngâm nước nóng!

"Nếu ngươi không vì bản thân ta sử dụng, cũng đừng trách ta ra tay tàn nhẫn!"Âu Dương Phong hừ lạnh một tiếng, nói xong lại là một chưởng đánh tới Diệp Thần.

Oanh!

Diệp Thần nghiêng người lóe lên, trùng hợp ở cửa khách sạn không biết có chiếc xe gắn máy của tên xui xẻo nào, kết quả bị chưởng phong của Âu Dương Phong đập đến linh kiện bay tứ tung, triệt để báo hỏng!

"Ta nhìn ngươi còn có thể gắng bao lâu!"

Âu Dương Phong cười lạnh, hắn cũng đã nhìn ra bộ pháp quỷ dị của Diệp Thần, nhưng chân khí trong cơ thể hắn đã duy trì không được mấy phút.

"Dừng tay!"

Đúng lúc này, mấy thân ảnh nhanh chóng chạy đến hướng Diệp Thần, trong chớp mắt liền đến trước mặt mọi người.

Người Ưng Trảo Môn tựa hồ điên rồi, lại có lẽ là không nghe thấy, kết quả lập tức có mấy đóa kiếm hoa đâm tới, có người không vội trốn tránh, lúc này bị đâm tổn thương, lập tức máu tươi trên thân chảy ròng!

Âu Dương Phong tập trung nhìn vào, không khỏi cau mày nói

"Nguyên lai là Lâm chưởng môn, các người có ý gì?"

"A Di Đà Phật!"

Lâm Quỳnh ngâm tụng một tiếng phật hiệu, mặt không thay đổi nói với Âu Dương Phong:"Âu Dương thí chủ, quy củ Lôi Đài Thi Đấu Trường Dương là cái gì, thí chủ sợ là quên đi?"

"Lâm chưởng môn đến cùng muốn nói cái gì?"Âu Dương Phong mặt mo đỏ ửng.

Quy củ lôi đài thi đấu rất đơn giản, người có tu vi Trúc Cơ Kỳ trở lên không được tham dự tranh đấu.

Lần này Lâm Quỳnh tới, cũng là mang theo đệ tử Hành Sơn Phái tới để biết thêm kiến thức mà thôi.

"Diệp Thần là bằng hữu Hành Sơn Phái ta, mong rằng Âu Dương thí chủ cho ta một chút mặt mũi, mặc kệ chuyện gì cũng coi như thôi, thế nào?"Lâm Quỳnh nói thẳng.

"Tiểu tử này còn có quan hệ với Hành Sơn Phái?"

Âu Dương Phong lườm Diệp Thần một chút, trong lòng bắt đầu do dự.

"Lâm chưởng môn, ngươi đả thương đệ tử Ưng Trảo Môn ta, có ý tứ gì?"Hạ Ninh tức giận không thôi, thấy Lâm Quỳnh muốn giúp Diệp Thần, lúc này tức giận chất vấn.

"Không có ý gì, Hành Sơn Phái ta chính là khi dễ Ưng Trảo Môn ngươi, chịu phục sao?"

Lâm Quỳnh không có chút khách khí nào đối với Hà Ninh, ở trong mắt nàng Ưng Trảo Môn cơ hồ không có bất kỳ cảm giác tồn tại nào, vừa rồi trả lời vấn đề của Hà Ninh đều đã cho đủ mặt mũi.

"Ngươi"

Hạ Ninh tức giận đến cơ bắp trên mặt kịch liệt run rẩy, nhưng hắn cũng không dám nói không phục a!

Mặc kệ là võ lâm, vẫn là thế tục, thực lực vĩnh viễn là vị trí đệ nhất!

Rơi vào đường cùng, Hà Ninh đành phải nhìn về phía Âu Dương Phong xin giúp đỡ.

"Lâm chưởng môn thật sự muốn vì tiểu tử này mà kết xuống cừu oán cùng Hồng Bang ta?"Âu Dương Phong trầm giọng nói.

"Cũng không phải!"

Lâm Quỳnh cười lạnh, nói:"Chỉ là Hành Sơn Phái ta cũng là thành viên Ngũ Nhạc Minh, nếu như ngay cả bằng hữu đều không gánh nổi, truyền đi chẳng phải là bị người chê cười?"

"..."

Kháo!

Âu Dương Phong nghe xong tức giận đến nhức cả trứng, ni cô đáng chết, đây không phải rõ ràng cầm Ngũ Nhạc Minh ra ép hắn sao?

Năm môn phái Thái Sơn, Hành Sơn, Hoa Sơn, Tung Sơn, Hằng Sơn, hợp thành Hoa Hạ Ngũ Nhạc Minh, đừng nói Âu Dương Phong hắn, chính là toàn bộ Hồng Bang cũng không dám tuỳ tiện tới là địch!

"Tốt, vậy ta liền cho Lâm chưởng môn một bộ mặt!"

Âu Dương Phong cắn răng, ánh mắt sắc bén trừng mắt Diệp Thần nói một tiếng lạnh lùng:"Người trẻ tuổi, tự giải quyết cho tốt, lần sau chưa chắc có vận khí tốt như vậy!"

"..."

Diệp Thần không nói chuyện, thực lực người ta xác thực mạnh hơn hắn, hiện tại hắn cũng không phải là cường giả vô địch gì!

Nhưng nếu là Lâm Quỳnh chậm thêm đến một hồi, không chừng Diệp Thần liền sẽ xuất ra chiêu kia, một 'Tất sát kỹ' chỉ có lão đầu biết đến.

Âu Dương Phong mang theo người Ưng Trảo Môn rời đi, hai tay Diệp Thần ôm quyền, nói với Lâm Quỳnh

"Đa tạ Lâm chưởng môn trượng nghĩa xuất thủ!"

Thượng Quan Dĩnh cũng ôm quyền gửi tới lời cảm ơn, nếu như không phải Lâm Quỳnh kịp thời đuổi tới, khẳng định phải thiệt thòi lớn!

"Cậu đã cứu con gái ta, hắn là ta cảm tạ cậu mới đúng!"Lâm Quỳnh cười một tiếng.

"Nguyên lai Lâm Mộc Đồng con gái ngài"

Trước đó Diệp Thần cũng không để ý, bây giờ nghe Lâm Quỳnh chững chạc đàng hoàng nói ra, mới cảm giác có chút kinh ngạc!

Hiện tại ni cô đều có thể sinh con?

"Lúc đầu là ta phái người muốn đem viên đan dược kia cho cậu, chưa từng nghĩ lại đụng tới việc này!"Lâm Quỳnh nói xong đem một cái hộp gấm nhỏ màu vàng đưa cho Diệp Thần.

Diệp Thần tiếp nhận hộp gấm mở ra xem, bên trong là một viên Tiêu Diêu Hoàn màu nâu, hắn lấy ra dược hoàn đặt ở cái dưới đáy mũi khẽ ngửi một cái, lập tức một mùi cỗ thảo dược thơm ngát xông vào mũi.

Chương 197. Viên Bán Tiên!

"Đây là linh đan mà đệ tử hạch tâm Hành Sơn Phái ta sử dụng, phục dụng nó có thể tăng trưởng 5 năm nội lực, hi vọng hữu dụng với cậu!"Lâm Quỳnh giải thích nói.

"5 năm nội lực? Đây cũng quá trân quý!"

Diệp Thần nghe xong khiếp sợ không thôi, mặc dù hắn biết những đại tông môn này rất nhiều đồ tốt, nhưng Lâm Quỳnh vừa ra tay chính là loại đan dược cấp bậc này, quá rộng rãi đi!

"So với tính mạng của con gái ta, đan này không đáng giá nhắc tới!"

"Đa tạ Lâm chưởng môn!"

Người ta đều nói như vậy, khách khí nữa chính là dối trá, Diệp Thần không chút do dự nhận phần lễ vật này.

"Vừa rồi tại sao Âu Dương Phong muốn gây phiền phức cho các người?"Lâm Quỳnh hiếu kì hỏi.

"Chuyện này còn phải bắt đầu nói từ lúc sư tỷ tôi bị đánh lén."

Diệp Thần đem trọn vẹn câu chuyện nói đơn giản một lần, cau mày nói:"Tôi cũng không nghĩ tới loại tổ chức xã hội đen như Hồng Bang thế mà còn có cao thủ như Âu Dương Phong, thật sự là tính sai!"

"Không cần lo lắng, có Hành Sơn Phái ta ở đây, Hồng Bang cũng không dám làm loạn!"Lâm Quỳnh căn bản không có đem Âu Dương Phong để vào mắt.

"..."

Diệp Thần nghe vậy cũng là cười khổ, mình vẫn là quá yếu, muốn trở thành cường giả thế giới này, còn cần không ngừng tăng cường tu vi mới được!

"Diệp Thần, ta còn phải trở về chiếu cố Mộc Đồng, trước hết cáo từ!"Lâm Quỳnh nói.

"Nội tạng của con gái của Lâm chưởng môn bị hao tổn không nhẹ, nếu như Lâm chưởng môn tin tôi, sau trận đấu lôi đài có thể đi Ninh Châu, tôi giúp Lâm tiểu thư triệt để chữa trị tổn thương."Mặt mũi Diệp Thần tràn đầy thành khẩn nói.

"Tốt, ta cám ơn cậu trước!"

Lâm Quỳnh khẽ vuốt cằm, lập tức mang theo người Hành Sơn Phái rời đi khách sạn Lệ Tinh.

"Sư đệ, đệ không có bị thương chứ?"Thượng Quan Dĩnh nhìn xem Diệp Thần hỏi.

"Đệ không sao!"

Vừa dứt lời, điện thoại Diệp Thần liền vang lên.

"Đệ cứ nghe đi, ta đi tắm!"Thượng Quan Dĩnh nói.

"Ân."

Diệp Thần cúi đầu xem xét màn hình biểu hiện là Phùng Kiến Quốc, thế là liền nhận nghe điện thoại.

"Diệp tiên sinh, nghe nói cậu đi lôi đài Trường Dương so tài?"Phùng Kiến Quốc đi thẳng vào vấn đề, trong lời nói tựa hồ còn có chút lo lắng.

"Không sai, lão Phùng ông cũng tới?"Diệp Thần gật đầu.

"Tôi không đến, bất quá tôi có người bằng hữu tại Trường Dương gặp được chút phiền phức, muốn mời Diệp tiên sinh ra tay giúp đỡ!"

"Tình huống như thế nào, ông nói một chút!"

"Tốt!"

Phùng Kiến Quốc gật gật đầu, sự tình rất đơn giản, chính là võ giả bằng hữu hắn mời biết được thân phận đối thủ, lập tức bỏ không làm nữa!

"Bằng hữu của ông đắc tội người nào?"

Diệp Thần rất hiếu kì, người nào mà ngưu bức như vậy, có thể khiến người ta không chiến mà chuồn?

"Chưa nói tới đắc tội, chỉ tranh chấp trên phương diện làm ăn mà thôi!"

"Bất quá đối phương ỷ vào mình là người Lãnh gia, buông ra lời nói ai dám lên lôi đài chính là đối nghịch cùng Lãnh gia, cho nên Diệp tiên sinh, ngài biết Lãnh gia sao?"Phùng Kiến Quốc dò xét hỏi.

"Tỉnh thành Lãnh gia?"

"Đúng vậy, thế lực gia tộc này khổng lồ, cho nên võ giả bằng hữu của tôi mời cũng không dám đắc tội thế lực sau lưng hắn!"Phùng Kiến Quốc nói.

"Tôi ở tại khách sạn Lệ Tinh, để bằng hữu ông tới tìm tôi đi, chuyện này tôi quản!"Diệp Thần cười lạnh.

Quả nhiên không phải oan gia không gặp gỡ, không nghĩ tới nhanh như vậy mình đã cùng Lãnh gia gặp nhau tại ngõ hẹp.

"Vậy thì tốt quá, tạ ơn Diệp tiên sinh!"

"Đừng có khách khí như vậy, về sau liền gọi tên tôi đi, tựa như tôi gọi ông là lão Phùng!"

"Được rồi, Diệp tiên sinh!"

"..."

Cúp điện thoại, biểu lộ Diệp Thần cũng dần dần ngưng trọng lên, trong đầu của hắn đột nhiên lóe ra một vấn đề, không biết tình huống Ninh Châu thế nào?

Lãnh gia làm việc không từ thủ đoạn, chỉ sợ bọn chúng giống như chó điên cắn xé người bên cạnh mình.

Ninh Châu, tập đoàn Kiều thị.

Sáng sớm hôm nay, tại cổng tòa nhà công ty liền xuất hiện một tên kỳ quái.

Người này còn trẻ tuổi, trên người mặc đạo bào, trên mặt đất bày ra bát quái đồ, sau lưng dùng bút lông viết ra ba chữ to xiêu xiêu vẹo vẹo 'Viên Bán Tiên'!

"Xem bói, không linh không trả tiền, bí phương xem bói được tổ tiên truyền lại, chấn hưng quốc thái dân an."

"Tiểu tỷ tỷ, sắc mặt tỷ hồng nhuận, hai mắt ngậm xuân, chắc chắn là tướng đào hoa! Nhưng đào hoa của tỷ là đào hoa bất chính, bạn trai khẳng định là một cặn bã nam, nên bỏ hắn a?"

"Ai ai ai, sao lại đánh người ta"

Viên Vũ rất phiền muộn, hắn chỉ là nói ra lời thật lòng, kết quả là rước họa vào thân!

Nhóm người đi làm thấy cảnh này, không khỏi nghị luận ầm ĩ.

"Bảo an không có đi làm sao, tại sao lại để một tên thầy bói

bày quán ở trước công ty!"

"Chậc chậc, tuổi còn trẻ đã đi gạt người, thật sự là thói đời!"

"Coi bói, ngươi nhìn ta có thể phát tài không?"

"..."

Đối mặt những nhân viên chủ động đi trêu chọc, Viên Vũ đều chỉ cười nhạt một tiếng, một đám phàm phu tục tử, tục không chịu được!

"Trương đội trưởng, làm sao các người lại mặc kệ không quản?"

Một quản lý công ty đi làm nhìn thấy Viên Vũ, mặt mũi lập tức tràn đầy không vui:"Cái này nếu để cho khách hàng thấy được, còn tưởng rằng chúng ta là công ty thần côn a!"

"Lưu quản lý, tôi cũng không có cách nào a!"

(Thần côn: giả mình có quyền năng để lừa bịp người khác)

Chương 198. Không nghe lời thầy bói, chết ráng chịu a!

Mặt mũi đội trưởng bảo an tràn đầy mướp đắng giải thích nói:"Là Nhan tổng tự mình bàn giao, nói không thể động vào người này!"

"Cái gì?"

Quản lý nghe xong trợn tròn mắt, khó trách tên thầy bói này 'Vô pháp vô thiên', nguyên lai là thầy bói có chỗ dựa a!

Lúc đến buổi trưa, đột nhiên một chiếc xe thương vụ màu đen dừng tại cổng tập đoàn Kiều thị, từ trên xe bước xuống mấy tên nam tử mặc âu phục đi giày da, đeo kính râm.

Mấy người xuống xe liền trực tiếp đi vào bên trong.

"Hắc hắc hắc, các ngươi dừng lại!"

Viên Vũ ngăn tại trước mặt mấy người kia, quan sát tỉ mỉ bọn họ một phen, cười hì hì hỏi:"Mấy vị, các vị thích đoán mệnh không?"

"Mệnh cái cọng lông, đi ra!"

Một người áo đen không kiên nhẫn đưa tay đẩy Viên Vũ, nhưng ai biết lại đẩy vào khoảng không, vừa rồi rõ ràng Viên Vũ tại trước mắt hắn, trong chớp mắt lại chuyển qua bên cạnh.

"..."

Những người còn lại cũng dừng bước, giật mình nhìn xem

Viên Vũ.

"Mấy đại ca, vậy ta cùng các ngươi đoán mệnh đi!"

Viên Vũ nhếch miệng cười một tiếng, đồng thời quét mấy nam nhân một chút, ý vị thâm trường cười nói:"Bản bán tiên bấm ngón tay tính toán, các ngươi là đến gây sự, không sai đi?"

"Hỗn đản, ngươi rốt cuộc là ai?"

Một nam nhân có kiểu tóc nắp nồi, ánh mắt hung ác hung hăng trừng Viên Vũ một chút.

"Ta là bán tiên a!"

Viên Vũ nhún vai, nói lầm bầm:"Bảo ca thực ngưu, thế mà đoán chắc sẽ có người tới nháo sự!"

"Cái gì Bảo ca, chúng ta là tới gặp Kiều tổng!"Nam âu phục dẫn đầu cau mày nói.

"Kiều tỷ không ở đây a!"

"Kiều An Na không ở đây? Vậy Nhan Thanh ở đây đi?"

"Ở đây!"

Viên Vũ rất thành thật, vừa nói dứt lời liền chuyển, bĩu môi nói:"Bất quá, khuyên các ngươi đến từ đâu nên về chỗ đó, bằng không sẽ gặp xui xẻo đổ máu!"

"Kháo! Con mẹ ngươi còn dám nói hươu nói vượn, có tin ta quất ngươi hay không!"Nắp nồi nói xong làm bộ muốn đánh người.

"Lão Hắc, không nên manh động!"

Nam âu phục dẫn đầu ngăn nắp nồi lại, lập tức từ trên thân móc ra một tờ trăm khối:"Tiểu ca, một trăm khối này là tiền chúng

ta xem bói, làm phiền tiểu ca tránh ra đừng cản trở chúng ta."

"Được thôi, không nghe lời thầy bói, chết ráng chịu a!"

Viên Vũ cười một tiếng tà mị, nói xong trong miệng còn niệm vài câu chú ngữ luyên thuyên, sau đó ở trong hư không làm vài cái động tác.

"Bệnh tâm thần!"

Nắp nồi hung hăng trừng Viên Vũ một chút, đẩy hắn ra trực tiếp đi vào công ty.

Nhưng tiếp theo một màn quỷ dị liền phát sinh!

Chỉ thấy nắp nồi vừa bước vào công ty, đột nhiên thân thể khẽ giật mình, ánh mắt trong nháy mắt trở nên ngốc trệ, chân trái chân phải nhúc nhích, di chuyển như người máy.

Những người khác cũng giống vậy, toàn bộ đều cử động như người máy, nhân viên lễ tân thấy cảnh này, kém chút cười phát tiểu.

Chờ những người này đều tiến vào thang máy, Viên Vũ cười lạnh, lấy điện thoại đi động ra bấm số điện thoại Diệp Thần.

Lúc này Diệp Thần đang ở bên trong gian phòng xem tivi, kết quả nghe được trong phòng vệ sinh truyền đến thanh âm Thượng Quan Dĩnh.

"Sư đệ, tỷ quên cầm nội y, đệ đi lấy giúp tỷ!"

"Áo con?"

Diệp Thần nuốt ngụm nước bọt, trong đầu xuất hiện xanh xanh đỏ đỏ, các loại quần hình chữ T tung bay trước mặt.

"Nhanh lên, ở trong túi xách ý!"

"A, có ngay!"

Diệp Thần bất đắc dĩ chỉ có thể đi đến bên giường, mở túi xách của Thượng Quan Dĩnh ra, một cỗ mùi thơm đặc thù trên cơ thể nữ nhân xông vào mũi!

Quả nhiên, bên trong túi xách có mấy bộ nội y!

Hắn thuận tay cầm lên một bộ nội y màu đen mang viền ren nhìn kỹ một chút, hẳn là C cup, giống như cùng loại với Tô Tuyết Di.

"Diệp Thần, đệ xong chưa!"

"Tới đây!"

Diệp Thần cầm nội y rất là vui vẻ đi đến phòng vệ sinh, đem nội y đưa vào, cười hì hì trêu chọc nói:"Sư tỷ, tỷ mang nhiều nội y như vậy, có phải là có bệnh thích sạch sẽ a?"

"Đệ biết cái gì, trời nóng như vậy đương nhiên là phải thay mỗi ngày!"

"..."

Là nữ nhân phiền toái như vậy sao?

Diệp Thần nhún vai, đúng lúc này điện thoại di động của hắn vang lên lần nữa, là Viên Vũ gọi tới.

"Đầu to, có phải là có người đến Ninh Châu đảo loạn hay không?"Diệp Thần tựa hồ đã sớm dự liệu được, trực tiếp mở miệng hỏi.

"Đúng vậy a! Bảo Thần ca, cậu thật sự là dự đoán như thần!"

Viên Vũ ngồi tại cổng công ty, nhếch miệng cười nói:"Có mấy gia hỏa dạng chó hình người, trên người toàn sát khí tìm đến Kiều

tỷ!"

"Nghe cậu nói như vậy, làm xong?"

"Bọn họ trúng 'Mê Hồn Chú' của tôi, đoán chừng chẳng mấy chốc sẽ sang tây thiên!"

Kết quả, Viên Vũ vừa dứt lời, một thân ảnh từ trên trời giáng xuống trước mắt.

Bành!

Một tiếng vang trầm, Viên Vũ tập trung nhìn vào, chỗ cách hắn không đủ năm mét có thêm cỗ thi thể của nam nhân, là tên nắp nồi vừa rồi, hắn nhảy lầu!

Ngay sau đó, trên bầu trời lần lượt có người nhảy xuống giống như hội nhảy lầu!

Bành bành bành!

Bốn cỗ thi thể đẫm máu hiện ra trước mặt Viên Vũ, người qua đường dọa đến nhao nhao kêu to, hiện trường lập tức loạn cả một đoàn.

"Ngọa tào! Viên đại đầu, bên cậu xảy ra chuyện gì vậy?"Diệp Thần nghe được tiếng đám người kinh hô vội vàng hỏi.

Chương 199. Lợi ích chi tranh!

"Không có gì!"

Viên Vũ không biết từ chỗ nào móc ra một cây tăm, ngậm lên miệng thản nhiên nói:"Mấy gia hỏa đến gây chuyện nhảy lầu!"

"Nhảy tại tập đoàn Kiều thị?"

"Đúng vậy, làm sao a?"

"Kháo! Cậu thật là một nhân tài, thỏ con còn không ăn cỏ gần hang đâu!"

Diệp Thần nghe xong triệt để bó tay, Viên đại đầu này không thể để bọn chúng đi chỗ khác nhảy được sao?

"Hắc hắc, để tôi làm kiểu ảnh cho cậu xem!"

Viên Vũ nói xong còn tâm tư chụp kiểu ảnh, sau đó gửi qua cho Diệp Thần.

"Cậu tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho Tứ sư tỷ, để nàng khống chế ép chuyện này một chút, nếu không về sau ai dám đi tập đoàn Kiều thị?"

Diệp Thần vừa nói xong, trong phòng vệ sinh liền truyền đến thanh âm Thượng Quan Dĩnh:

"Sư đệ, đệ lấy giúp tỷ cái khăn lông!"

"Khăn mặt?"

Viên đại đầu ở đầu bên kia điện thoại nghe được là thanh âm

Thượng Quan Dĩnh, lúc này hoảng sợ nói:"Oa! Thần ca, cậu cùng Thượng Quan tỷ mướn phòng?"

"Em gái ngươi!"

Diệp Thần nghe xong trực tiếp liếc mắt, tức giận nói:"Cậu tranh thủ thời gian liên hệ Tứ sư tỷ, tôi còn có việc cúp trước!"

"Hắc hắc, Thần ca, vậy cậu cứ bận bịu đi!"

Viên Vũ hèn mọn cười một tiếng, sau đó liền nghe được bên trong điện thoại di động truyền đến âm thanh tút tút.

Chỉ chốc lát, Thượng Quan Dĩnh quấn lấy khăn tắm đi ra, cau mày nói:"Sư đệ, đệ nói chuyện điện thoại với ai vậy, còn cái gì mà thỏ không ăn cỏ gần hang?"

"Là đầu to, Ninh Châu bên kia xảy ra chút chuyện!"

Diệp Thần đem trọn vẹn đầu đuôi câu chuyện nói một lần, nói xong còn hít mũi một cái, Tam sư tỷ thật là thơm!

"Sư đệ, nếu không đệ về Ninh Châu một chuyến nhìn xem tình huống như thế nào?"Thượng Quan Dĩnh nghĩ nghĩ nói.

"Không cần!"

"Vừa rồi Phùng Kiến Quốc gọi điện thoại cho đệ, Lãnh gia cũng có người tới Trường Dương, đệ đến gặp bọn họ một chút! Lại nói, người đánh lén tỷ còn chưa bắt được, đệ mà đi chẳng phải bỏ qua cho hắn sao?"Diệp Thần lắc đầu cự tuyệt.

"Tốt, dù sao đệ làm ra quyết định gì, sư tỷ đều theo đệ!"

Thượng Quan Dĩnh cười một tiếng, đột nhiên nàng nhớ ra cái gì đó, nói:"Đan dược Lâm chưởng môn cho đệ đâu, đệ tranh thủ thời gian ăn vào đi!"

Diệp Thần vỗ trán một cái, kém chút quên đi việc này!

Móc ra đan dược Lâm Quỳnh cho, Diệp Thần cũng không có ăn, mà là thuận tay đưa cho Thượng Quan Dĩnh, nói:

"Sư tỷ, vẫn là cho tỷ đi, đệ ăn cái đồ chơi này sợ bạo thể!"

"Không thể nào?"

"Tỷ quên thể chất của đệ khác người thường sao?"Diệp Thần cười khổ.

"Ai nha, suýt nữa quên mất! Đệ là thể chất Thanh Long!"Thượng Quan Dĩnh nghịch ngợm phun ra cái lưỡi nhỏ thơm tho.

Khi còn bé, Diệp Thần thường xuyên ngâm mình cả ngày trong vạc pha chế thuốc của lão đầu, bởi vì thể chất Thanh Long sẽ khiến tu vi không ngừng tăng trưởng, nhất định phải áp chế nó, nếu không sẽ bị no chân khí mà bạo thể!

Cho nên, bình thường Diệp Thần rất ít tu luyện, chỉ sợ ngày nào đó không có khống chế tốt bạo thể mà chết!

Đan dược Lâm Quỳnh cho có thể tăng trưởng 5 năm nội lực, Diệp Thần ăn hết chỉ sợ lên bàn thờ.

Đông đông đông!

Đúng lúc này bên ngoài truyền đến một tràng tiếng gõ cửa.

Diệp Thần đi tới cửa, mở cửa phát hiện một nam tử trung niên mặc tây phục đứng ở cửa, phía sau hắn còn có hai nam kính râm đi theo, thân hình cao lớn thoạt nhìn như là bảo tiêu.

"Ngài là Diệp tiên sinh đi?"

Nam nhân chủ động mở miệng mỉm cười nói:"Tôi là bằng hữu

Phùng tổng, là hắn để cho tôi tới tìm ngài!"

"Vào đi!"Diệp Thần gật gật đầu.

"Tạ ơn!"

Nam nhân đi theo Diệp Thần vào nhà, vừa thấy Thượng Quan Dĩnh không khỏi sững sờ, nữ nhân thật xinh đẹp, còn mặc áo choàng tắm

"Sư đệ, các người trò chuyện, tỷ đi vào trước!"

Thượng Quan Dĩnh đem đan dược Diệp Thần cho ăn vào, chuẩn bị đem luyện hóa.

Đợi nàng vừa đi, Diệp Thần chào hỏi nam nhân ngồi xuống, đơn giản trao đổi vài câu hắn mới biết được nam nhân gọi Trịnh Tây Pha, là lão bản mấy tòa cửa hàng ô tô 4s nhập khẩu tại tỉnh thành, giá trị bản thân quá trăm triệu!

"Trịnh tổng, ông cùng Lãnh gia có mâu thuẫn gì?"Diệp Thần hiếu kì hỏi.

"Ai, đây đều là lợi ích gây họa!"

Trịnh Tây Pha thở một hơi dài, nói thẳng:"Lãnh Thiên Hữu đỏ mắt vì cửa hàng 4s của tôi kiếm được tiềm, cho nên hắn cũng mở mấy tòa, kết quả mỗi ngày đều lỗ, đến cuối cùng hắn đành tranh đoạt mối làm ăn với tôi!"

"Ô tô?"

Diệp Thần nghe xong không khỏi cười:"Trịnh tổng, hiện tại giá dầu đắt như vậy, giá sản xuất xe trong nước lại cao, các người thật có thể kiếm tiền như vậy sao?"

"Ai nói không! Quốc gia đưa gia một loạt các danh sách, dẫn đến lợi nhuận bán xe càng ngày càng thấp!"

"Nhưng Lãnh Thiên Hữu là thiếu gia ăn chơi, nào hiểu đạo kinh doanh? Quay đầu mà nói là hắn muốn cướp sinh ý của tôi, muốn tôi đem cửa hàng đều giao bồi thường cho hắn, đây không phải khi dễ người sao?"Trịnh Tây Pha thở phì phò nói.

"Lãnh Thiên Hữu rốt cuộc là ai, ngưu bức như vậy!"Diệp Thần hỏi.

"Kỳ thật, Lãnh Thiên Hữu chỉ là dòng thứ Lãnh gia, nhưng dù vậy tại tỉnh thành cũng không có nhiều người dám trêu chọc hắn!"

Chương 200. Ban thưởng?

"Vậy làm sao ông dám cùng hắn lên lôi đài thi đấu?"

"Không có biện pháp, thỏ con bị ép còn cắn người a, hắn muốn toàn bộ gia nghiệp của tôi, tôi có thể đồng ý sao?"

Trịnh Tây Pha cắn răng, nói thẳng:"Diệp tiên sinh, nếu như ngài nguyện ý giúp tôi, tiền thù lao sau đó bao nhiêu ngài định đoạt!"

"Lãnh Thiên Hữu mời ai giúp hắn?"Diệp Thần hỏi.

"Tựa như là người nào đó của Ưng Trảo Môn, nghe nói thật lợi hại!"Trịnh Tây Pha nghĩ nghĩ nói.

Diệp Thần nghe xong kém chút cười ra tiếng, thật sự là oan gia ngõ hẹp!

Hắn đang lo tìm không thấy cơ hội thu thập người Ưng Trảo Môn, không nghĩ tới nhanh như vậy cơ hội liền xuất hiện.

"Vậy người ông mời thì sao, hắn là cái môn phái nào?"

"Liên Đoàn Võ Đạo!"

"Cái gì? Liên Đoàn Võ Đạo?"

Diệp Thần sợ ngây người, Liên Đoàn Võ Đạo thế mà còn có người lâm trận bỏ chạy?

"Hừ, Liên Đoàn Võ Đạo nghe xong là Lãnh gia, lập tức liền không làm, thế mà bằng hữu tôi còn nói tổ chức này rất đáng tin cậy đâu!"Trịnh Tây Pha có chút nổi nóng nói.

"Khụ khụ, kỳ thật Liên Đoàn Võ Đạo vẫn là rất đáng tin cậy, khả năng người ông tìm không phải là của Liên Đoàn Võ Đạo a?"

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, nghiêm chỉnh mà nói hắn hiện tại là minh chủ Liên Đoàn Võ Đạo, nghe được Trịnh Tây Pha lên án, trong lòng lập tức ngũ vị tạp trần.

"Diệp tiên sinh, vậy ngài nguyện ý giúp tôi sao?"

"Yên tâm, tôi sẽ giúp ông!"

Không nói đến vấn đề dứt bỏ mặt mũi của Phùng Kiến Quốc, thanh danh Liên Đoàn Võ Đạo cũng không thể bởi vì một kẻ hèn nhát mà hủy đi!

Đạt được câu trả lời chắc chắn của Diệp Thần, Trịnh Tây Pha hết sức cao hứng, lúc này viết một tờ chi phiếu một triệu đưa cho Diệp Thần, mặt mũi tràn đầy cảm kích nói:

"Diệp tiên sinh, hết thảy liền xin nhờ ngài!"

"Có một vấn đề tôi muốn hiểu rõ, Trịnh tổng, người của Liên Đoàn Võ Đạo ông gặp là ai?"Diệp Thần hỏi.

"Người phụ trách Liên Đoàn Võ Đạo tỉnh Thiên Nam, Tằng Tranh! Diệp tiên sinh nhận biết người này?"

"Không biết!"

Diệp Thần lắc đầu nói:"Trịnh tổng, ngày mai chúng ta đi lôi đài gặp, ông cũng không cần quá lo lắng!"

Trịnh Tây Pha nghe xong lúc này đứng dậy cáo từ, mang theo bảo tiêu rời khỏi phòng.

Chờ hắn vừa đi, Thượng Quan Dĩnh từ gian phòng đi ra, sắc mặt cực kì âm trầm.

"Sư đệ, lời các ngươi vừa nói ta đều nghe được!"

Thượng Quan Dĩnh xanh mặt, âm thanh lạnh lùng nói:"Không nghĩ tới Tằng Tranh lại người nhát gan như thế, quả thực mất hết mặt mũi Liên Đoàn Võ Đạo ta!"

"Loại người này đem hắn trục xuất Liên Đoàn Võ Đạo đi, sư tỷ, hiệu quả đan dược tỷ phục dụng như nào rồi?"

"Hiệu quả?"

Thượng Quan Dĩnh nghe xong khóe miệng đột nhiên vẽ ra một đường con giảo hoạt, Diệp Thần thấy thế giật nảy cả mình, thời điểm khi còn bé mỗi lần Tam sư tỷ muốn đánh hắn, chính là cái biểu tình này!

Quả nhiên, một giây sau Thượng Quan Dĩnh liền xuất thủ!

Tốc độ nàng cực nhanh, một chiêu một thức như bôn lôi, mỗi một quyền đả ra ngoài đều xen lẫn tiếng gió vù vù.

"Trúc Cơ Kỳ?"

Diệp Thần tránh thoát quyền cước Thượng Quan Dĩnh, nhếch miệng cười nói:"Chúc mừng sư tỷ, đột phá Trúc Cơ!"

"Tiểu sư đệ, toàn bộ nhờ đệ tỷ mới có thể đột phá, nếu không để tỷ hảo hảo ban thưởng cho đệ?"

Thượng Quan Dĩnh đột nhiên dừng tay, một đôi mắt sóng nước dập dờn, liếc mắt đưa tình mà nhìn xem Diệp Thần.

Bên trong gian phòng đột nhiên an tĩnh lại, không khí phảng phất ngưng kết!

Hai người cách xa nhau gần trong gang tấc, Diệp Thần thậm chí có thể cảm giác được nhịp tim nhanh chóng của Thượng Quan Dĩnh, bầu không khí liền trở nên mập mờ.

"Khụ khụ, ban thưởng cũng không cần đi?"

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, cô nam quả nữ chung sống một phòng, rất dễ dàng 'Va chạm gây cổ'.

"Thối đệ đệ, đệ quên khi còn bé đã làm gì ta rồi sao, nói qua cái gì?"Thượng Quan Dĩnh hướng về phía trước nửa bước, học ngữ khí Liễu Nhược Hi, một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Diệp Thần.

Ừng ực!

Diệp Thần khó khăn nuốt ngụm nước bọt, nhiệt huyết trong cơ thể xao động lên, không nghĩ tới sư tỷ thật sự ra 'Vốn gốc' A!

Vì ban thưởng mình, không tiếc lấy thân báo đáp?

Đang lúc Diệp Thần do dự muốn tiếp nhận Tam sư tỷ 'Ban thưởng' hay không, Thượng Quan Dĩnh lại cười hoạt bát, lui về phía sau, cười hì hì nói:

"Tiểu sư đệ, đệ là người đã có vợ, ta cũng không thể để đệ phạm sai lầm!"

"..."

Bị đùa giỡn?

Diệp Thần khóc không ra nước mắt, Tam sư tỷ chỉ lo kéo dục hỏa hắn lên, lại không chịu trách nhiệm dập tắt sao?

"Tỷ đi nghỉ ngơi, đệ tự xem mà xử lý đi!"

Thượng Quan Dĩnh nói xong quay người, lắc lắc bờ eo thon đi vào phòng ngủ, thuận tay đem cửa khép lại có một chút.

Thấy Thượng Quan Dĩnh lưu lại khe cửa, Diệp Thần do dự một chút cuối cùng vẫn không tiến vào, vạn nhất mình hiểu lầm,

sư tỷ không phải ý tứ kia thì sao?

"Đệ, đệ cũng vây, bái bai sư tỷ!"

Diệp Thần nhún vai hậm hực rời đi, hắn quyết định đi tắm nước lạnh, hạ nhiệt một chút

Thượng Quan Dĩnh nghe được thanh âm Diệp Thần đi ra ngoài không khỏi hé miệng cười một tiếng, ngữ khí có chút u oán lẩm bẩm:

"Đồ hèn nhát, chẳng lẽ đệ không biết quấn lấy ta sao?"

Chương 201. Phản đồ Tằng Tranh!

Thời gian thoáng một cái đã qua, đảo mắt liền tới thời gian thời gian tranh tài hôm sau.

Mấy người Diệp Thần đã sớm đến sân thi đấu.

Nơi này là vùng hoang dã thưa thớt người, trên bãi cỏ trống trải xây dựng một cái lôi đài chuyên nghiệp, bốn phía thì bày đầy bàn ghế quan chiến, cực kỳ giống gánh hát rong thường đi ca kịch ở nông thôn.

"Diệp tiên sinh!"

Đúng lúc này, Diệp Thần nghe được có người gọi mình, nhìn lại chính là Trịnh Tây Pha vừa gặp hôm qua.

"Trịnh tổng, ông tới rất sớm a!"Diệp Thần mỉm cười xem như bắt chuyện qua.

"Không có cách nào, tôi tại khách sạn không đợi được a! Hôm nay hoàn toàn dựa vào Diệp tiên sinh!"Trịnh Tây Pha chắp tay ôm quyền nói.

"Đừng lo lắng, cửa hàng 4s của ông ai cũng không đoạt được!"

"Vậy tôi an tâm!"

Vừa dứt lời, đột nhiên một đạo thanh âm chêu tức truyền đến:"Nha, ai mà lại có khẩu khí lớn nhưu vậy?"

Mấy người Diệp Thần quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử

trẻ tuổi quần áo ngăn nắp, mặt mũi tràn đầy ngạo nghễ đi tới bên này, phía sau hắn còn có người Ưng Trảo Môn đi theo!

"Thượng Quan Dĩnh, lại là các ngươi?"

Hà Ninh thấy Thượng Quan Dĩnh cùng Diệp Thần, sắc mặt lúc này âm trầm xuống.

"Tằng Tranh?"

Thượng Quan Dĩnh không có phản ứng Hà Ninh, bởi vì nàng liếc mắt liền thấy được thân ảnh Tằng Tranh trong đám người, cũng chính là người phụ trách Liên Đoàn Võ Đạo tỉnh Thiên Nam!

"Thượng Quan, đã lâu không gặp!"

Thân hình Tằng Tranh gầy gò, mắt nhỏ miệng nhỏ, làn da trắng nõn, nhìn rất văn nhã, bởi vậy hắn cũng có cái tên hiệu "Bạch diện thư sinh".

"Anh vừa gọi tôi là cái gì?"Thượng Quan Dĩnh cau mày nói.

"Làm sao? Chẳng lẽ lại cô còn muốn để tôi gọi cô là minh chủ hay sao?"

Tằng Tranh chẳng thèm ngó tới nhếch miệng, cười lạnh nói:"Cô có thể đem vị trí minh chủ giao cho một tiểu tử miệng còn chưa hôi sữa, thật coi những người chúng tôi là những con tốt sao?"

"Tôi hiện tại là đại trưởng lão Ưng Trảo Môn, Hà chưởng môn cũng đáp ứng chờ hắn thoái vị, liền đem chức chưởng môn giao cho tôi!"

"Vậy tôi vì cái gì còn phải bán mạng cho Liên Đoàn Võ Đạo chứ?"

"Tằng Tranh"

Thượng Quan Dĩnh nghe xong tức giận đến mức gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, không nghĩ tới thủ hạ ngày xưa thế mà trần trụi phản bội mình, quả thực vô sỉ đến cực điểm!

"Sư tỷ, gia hỏa này chính là Tằng Tranh sao?"Diệp Thần lạnh lùng nhìn đối phương.

"Không sai, trước đó hắn là người phụ trách tỉnh Thiên Nam Liên Đoàn Võ Đạo, là đường chủ có thâm niên tại Liên Đoàn Võ Đạo!"Thượng Quan Dĩnh kìm nén nổi giận trong bụng nói.

"Người ngu xuẩn như vậy làm sao lên làm đường chủ?"Diệp Thần sững sờ.

"Tiểu tử, ngươi có ý tứ gì!"

Tằng Tranh nghe xong giận tím mặt, hắn từ trước đến nay đều cảm thấy mình là người có IQ cao, gia hỏa Diệp Thần này lại còn nói hắn ngu?

"Họ Hà không phải có con trai sao, tại sao muốn đem Ưng Trảo Môn giao cho ngươi, chẳng lẽ ngươi cũng là con trai hắn?"Diệp Thần nhún vai, nhìn xem Tằng Tranh giống như nhìn thằng đần vừa từ quê lên phố.

"Hừ! Tiểu tử ngươi ít châm ngòi ly gián, ta ngay trước nhiều người như vậy lặp lại lần nữa, chờ ta thoái vị, chưởng môn chính là của Tằng Tranh!"Hà Ninh biến sắc, nhưng rất nhanh lại khôi phục như thường.

"Lời này của ngươi cũng chỉ lừa gạt được vài tên đần, chứ người bình thường có quỷ mới tin!"

Diệp Thần nhếch miệng, Hà Ninh hiển nhiên là vẽ một cái bánh nướng cho Tằng Tranh, nhưng tên đần này lại tưởng ăn được.

"Tiểu tử, ngươi chính là sư đệ Diệp Thần của Thượng Quan đi?"

Tằng Tranh nhìn về phía Diệp Thần, hừ lạnh nói:"Nói thật cho ngươi biết đi, hiện tại ngươi chính là kẻ cô độc, toàn bộ Liên Đoàn Võ Đạo ai cũng không phục ngươi!"

"Thật vậy sao?"

Diệp Thần nhún vai, biểu lộ lạnh nhạt nói:"Ta mặc kệ người khác thế nào, nhưng hôm nay, loại phản đồ như ngươi khẳng định sẽ không gặp may!"

"Nha, nghe khẩu khí ngươi, còn muốn khiêu chiến ta?"

"Giết ngươi như giết gà, sao lại cần khiêu chiến?"Diệp Thần khinh thường nhếch miệng.

"Tiểu tử cuồng vọng!"

Tằng Tranh nghe xong vén tay áo lên, làm bộ liền muốn động thủ.

"Khoan đã!"

Thời khắc mấu chốt Lãnh Thiên Hữu khoát tay áo, hắn liếc mắt nhìn lườm Diệp Thần một chút, mặt mũi tràn đầy ngạo nghễ mà hỏi:"Ngươi chính là Diệp Thần ở Ninh Châu?"

"Ngươi là ai a?"Diệp Thần hỏi lại.

"Diệp tiên sinh, hắn chính là Lãnh Thiên Hữu!"Trịnh Tây Pha cắn răng nói.

"Không sai! Tiểu gia ta chính là Lãnh Thiên Hữu!"

Lãnh Thiên Hữu nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Diệp Thần một phen, cười đắc ý nói:"Ngươi muốn giúp họ Trịnh đối nghịch

với ta?"

"Bớt nói nhảm, có rắm mau thả!"Diệp Thần không nhịn được nói.

"Ngươi rất tốt, Lãnh gia đang muốn mạng của ngươi, không nghĩ tới chính ngươi đưa tới cửa!"Lãnh Thiên Hữu oán hận trừng Diệp Thần một chút.

"Vừa vặn ta cũng muốn thu thập Lãnh gia, không bằng bắt đầu từ ngươi đi!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Họ Diệp, ngươi thật rất ngưu bức! Bất quá hôm nay ngươi nhất định phải chết, không tin hãy đợi đấy!"

Khóe miệng Lãnh Thiên Hữu khẽ nhếch lên, nói xong mang người nhanh chóng rời đi.

"Diệp tiên sinh, Lãnh Thiên Hữu có điểm gì là lạ, tôi thấy ngài phải cẩn thận một chút mới được!"Trịnh Tây Pha nhìn thấy Lãnh Thiên Hữu cười xấu xa, trong lòng một có cỗ dự cảm bất an tự nhiên sinh ra.

"Chỉ là một dòng thứ Lãnh gia, tôi sẽ sợ hắn?"

Diệp Thần xem thường, chỉ cần Âu Dương Phong không xuất thủ, hắn thậm chí có lòng tin một người nghiền ép Ưng Trảo Môn!

"Diệp Thần!"

Đúng lúc này mấy bóng hình xinh đẹp đi tới, chính là Hành Sơn Phái dưới sự dẫn đầu của Lâm Quỳnh.

"Lâm chưởng môn, xin chào."

Chương 202. Lôi đài thi đấu bắt đầu!

"Vừa rồi nhìn thấy cậu cùng người Ưng Trảo Môn thật giống như có chút mâu thuẫn, không có việc lớn gì chứ?"Lâm Quỳnh cười một tiếng hỏi.

"Không có việc gì!"

Diệp Thần nhìn thấy Lâm Mộc Đồng cũng theo tới, cười nói:"Lâm tiểu thư, cô khôi phục rất tốt a!"

"Hừ!"

Để cho người ta không nghĩ tới chính là, Lâm Mộc Đồng căn bản không thèm đáp lời, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi trừng mắt với Diệp Thần.

Đại biến thái!

Thế mà đâm ngân châm vào meo meo của nàng, quá ghê tởm!

"..."

Diệp Thần sững sờ, làm sao mình lại đắc tội cô nàng này?

"Mộc Đồng, không được vô lễ!"Lâm Quỳnh nghe xong lúc này quát lớn:"Diệp Thần là ân nhân cứu mạng của con, về sau nhớ kỹ gọi Diệp đại ca!"

"Tuân mệnh, chưởng môn!"

Lâm Mộc Đồng một mặt ủy khuất, Diệp Thần đáng chết, Diệp

Thần thối, ghim châm vào trên meo meo mình coi như xong, thế mà còn muốn mình gọi hắn đại ca?

Đông đông đông!

Trên lôi đài đột nhiên truyền đến một trận gõ tiếng chiêng, Diệp Thần quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một lão giả mặc đạo bào đứng trên lôi đài.

"Chư vị, mời an tâm một chút, chớ vội!"

Thanh âm lão giả tiếng như chuông lớn, ngắn ngủi một câu Diệp Thần liền có thể phán đoán, người này là cao thủ đỉnh tiêm, tu vi khả năng không chỉ cao hơn một bậc so với Âu Dương Phong!

Cao thủ như thế thế mà cũng tới tham gia lôi đài so tài?

"Hắn là Vô Căn đạo nhân, là tiền bối phái Võ Đang, hắn chỉ là được mời đến trấn trận!"Lâm Quỳnh thấy Diệp Thần hiếu kì, chủ động giải thích cho hắn.

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần nhẹ nhàng thở ra, nếu loại cao thủ này mà trên lôi đài, vậy những người khác cũng không cần chơi!

"Oa! Nguyên lai là Vô Căn tiền bối, nghĩ không ra lần này lôi đài thi đấu mời hắn tới làm người trấn trận!"

"Nghe nói Vô Căn tiền bối là Kim Đan Kỳ đỉnh phong, thực lực phi thường mạnh mẽ!"

"Chưa chắc đi, các ngươi chưa nghe nói qua ‘Quyền phạ thiểu tráng’ sao?" (~Quyền sợ tuổi trẻ: trẻ khỏe thể lực dồi dào trong đấu quyền sẽ lợi hơn)

"..."

Đám người nghị luận ầm ĩ, mà Vô Căn đạo nhân cũng tuyên bố quy tắc tranh tài, lôi đài thi đấu chính thức bắt đầu.

Trận đấu thứ nhất, là hai phú thương bất động sản tỉnh lận cận, vì tranh đoạt một mảnh đất trống, cuối cùng bạch đạo không giải quyết được, chỉ có thể phân cao thấp ở trên lôi đài thi đấu!

Hai người đều là mời nhân vật cấp quán quân, một người trong đó là quán quân Muay Thai!

Đông!

Lại là một tiếng tiếng chiêng vang, tranh tài bắt đầu.

Cùng lúc đó, bốn người mặc áo bào đỏ như quỷ mị xuất hiện, dần dần nhỏ giọng giao lưu cùng các vị phú thương hiện trường.

"Sư tỷ, những người áo đỏ này làm gì vậy?"Diệp Thần hiếu kì hỏi.

"Đây cũng là một bộ phận của lôi đài thi đấu, cá cược!"

Thượng Quan Dĩnh giải thích nói:"Người tổ chức trận thi đấu này sẽ làm nhà cái để mọi người cược bên thắng bên thua!"

Diệp Thần nghe xong bừng tỉnh đại ngộ, lập tức nảy ra ý tưởng.

Về sau cùng Lãnh gia so chiêu, không biết chừng sẽ phải bỏ ra kha khá tiền, loại cơ hội kiếm tiền này sao có thể bỏ lỡ?

"Sư đệ, đệ thấy thế nào trận đấu này?"Thượng Quan Dĩnh hỏi.

"Không có gì bất ngờ xảy ra, quán quân Muay Thái sẽ thắng!"

Diệp Thần nói xong, vừa vặn một người áo bào đỏ đi đến trước mặt hắn, cười nói:"Tiên sinh, nếu là ngài xem trọng quán quân Muay Thái, có thể đặt cược thử chút vận may!"

"Một cược bao nhiêu tiền?"Diệp Thần hỏi.

"Một triệu!"

Diệp Thần nghe vậy trực tiếp từ trên thân móc ra tấm chi phiếu mười triệu, đây là tiền xem bệnh lần trước Hàn Bân cho hắn.

"Đều đặt cược hết đi!"

Người áo bào đỏ tiếp nhận chi phiếu, sau một phen nghiệm chứng liền đưa cho Diệp Thần một tờ đơn đặt cược, sau đó liếc mắt nhìn ni cô Lâm Mộc Đồng một chút, trực tiếp lựa chọn không nhìn đi tìm 'Kim chủ' khác!

Hiện tại làm hòa thượng là rất có tiền, động một chút lại tiến quân bất động sản.

"Cắt! Diệp Thần, ngươi chắc chắn thua!"Lâm Mộc Đồng chờ người áo bào đỏ vừa đi, có chút hả hê nhìn xem Diệp Thần nói.

"Vì cái gì?"

"Bởi vì công phu của người Nam Dương, đánh không lại công phu Hoa Hạ a!"

"Lâm tiểu thư, cô vẫn là tranh thủ thời gian hướng Lâm chưởng môn thỉnh giáo một chút đi!"

Diệp Thần cũng bó tay, Lâm Quỳnh là một cao thủ đỉnh cấp, không nghĩ tới con gái nàng lại là người không hiểu một cái gì, bất quá một phần tinh thần yêu nước này của nàng vẫn là đáng giá khen ngợi!

"Ngươi"

"Mộc Đồng, tu vi con còn thấp còn nhìn không ra thực lực cao thấp, Diệp Thần nói đúng, quyền thủ Muay Thái kia sẽ thắng!"Lâm

Quỳnh mỉm cười, loại tranh đấu cấp bậc võ giả này, nàng có thể đánh giá một câu đều là cho đủ mặt mũi.

Lâm Mộc Đồng nghe xong mở to hai mắt nhìn, trên lôi đài rõ ràng là võ giả Hoa Hạ chiếm thượng phong a, làm sao lại thua được?

"Hắc hắc, mỹ nữ, ta ủng hộ cô, ta mua võ giả Hoa Hạ một triệu!"

Bàn tử một mực ngồi sau lưng Diệp Thần không có lên tiếng lúc này cười cười nói, cũng không biết có phải là hắn nghĩ lấy lòng Lâm Mộc Đồng hay không, tóm lại, con hàng này thật bỏ ra một triệu!

"Mập mạp, đừng trách ta không có nhắc nhở ngươi, tiền này ngươi xem như đổ xuống sông xuống biển!"Diệp Thần liếc mắt nhìn hắn, nhìn qua gia hỏa còn tưởng là óc toàn mỡ, nguyên lai cũng là tài chủ a!

Chương 203. Giấy sinh tử!

"Thua thì thua thôi, ta đều nói qua muốn ủng hộ vị mỹ nữ này!"Mập mạp xem thường, mặt mũi vẫn như cũ tràn đầy bộ dạng Trư ca.

"..."

Diệp Thần thấy thế không thèm để ý hắn, nhìn bộ dạng của mập mạp này sẽ không phải là muốn tán tỉnh Lâm Mộc Đồng đi?

Kết quả, mấy phút sau, tên võ giả Hoa Hạ kia liền bị một cú đá ngang chân sắc bén của quán quân Muay Thái đá trúng đầu, bị K-O!

"Kháo!"

Mập mạp bay mất một triệu, tức giận đến mức cắn răng:"Bàn gia ta bỏ ra một triệu, tốt xấu ngươi cũng nên chống đỡ lâu một chút a!"

Lâm Mộc Đồng thấy thế cũng lườm Diệp Thần một chút, gia hỏa này không phải bác sĩ sao, chẳng lẽ hắn còn có thể đánh đấm?

Thật tình không biết phương thức huấn luyện của Muay Thái cùng Tán Đả (Sanda) hoàn toàn khác biệt, Muay Thái toàn thân đều là lợi khí giết người, chân cũng luyện đến mức cứng rắn như đá, trừ phi là tuyển thủ Tán Đả đứng đầu, bằng không rất khó chiến thắng Muay Thái!

Trận tranh tài tiếp theo, Diệp Thần nhìn thấy người mạnh nhất, bất quá cũng chỉ là võ tu Luyện Khí Kỳ.

Năm trận đấu sau, tài chính trong tay Diệp Thần đã qua trăm

triệu!

Trái lại mập mạp thua năm triệu, nghe nói đó là toàn bộ gia sản hắn giữ lại dùng cưới vợ, giờ đã thua sạch, hắn chỉ có thể tiếp tục làm cẩu độc thân.

"Sư đệ, nếu cứ cược thắng như vậy, sớm muộn đệ cũng làm người giàu nhất Ninh Châu!"Thượng Quan Dĩnh trêu chọc nói.

"Sư tỷ, tỷ hiểu lầm, đệ không có hứng thú với tiền!"

"..."

Mấy người Thượng Quan Dĩnh nghe xong nhao nhao trợn trắng mắt, Diệp Thần từ lúc nào học được cách nói chuyện Vẹc-Xây(Versailles) này?

"Các vị, trận tranh tài tiếp theo là tranh chấp tỉnh Thiên Nam, trong đó một bên là Lãnh Thiên Hữu tiên sinh kích hoạt hiệp ước ẩn tàng của trận đấu, bởi vậy trước lúc trận đấu bắt đầu xin mời hai vị có chấp nhận hay không!"

Vô Căn đạo nhân đứng tại trên lôi đài, sắc mặt có chút ngưng trọng nhìn về phía chỗ Trịnh Tây Pha.

"Đương nhiên chúng ta tiếp nhận, chỉ sợ tiểu tử họ Diệp không dám thôi!"

Lãnh Thiên Hữu cười lạnh, nói xong dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Diệp Thần cách đó không xa.

"Sư tỷ, cái gì là hiệp ước ẩn tàng?"Diệp Thần một mặt mộng bức.

Trịnh Tây Pha ở bên cạnh cũng không hiểu ra sao, chỉ có thể trợn to mắt nhìn Thượng Quan Dĩnh, chờ lấy nàng giải đáp.

"Hiệp ước ẩn tàng, kỳ thật chính là giấy sinh tử!"

Thượng Quan Dĩnh hừ lạnh một tiếng, nói:"Nếu như ai kích hoạt lên hiệp ước ẩn tàng, tính chất lôi đài thi đấu sẽ thay đổi! Sẽ phân ra thắng bại, cũng quyết sinh tử!"

"Cái gì?"

Trịnh Tây Pha nghe xong cả người đều không tốt, chuyện quyết sinh tử lớn như thế, Diệp Thần còn có thể giúp hắn sao?

Đang lúc hắn không biết làm sao lúc, lại nghe được Diệp Thần cười nhạt một tiếng:

"Như vậy càng tốt, miễn cho có người nói đệ khi dễ họ Lãnh!"

"Sư đệ, hiệp ước ẩn tàng còn có một chỗ đặc thù, chính là có thể lấy nhiều đánh ít!"Thượng Quan Dĩnh cau mày nói.

"Không quan trọng!"

Diệp Thần nhún vai, nói thẳng:"Chỉ là mấy sâu kiến cũng dám kêu gào, tiện tay chụp chết liền!"

"..."

Trịnh Tây Pha nghe được Diệp Thần nói như vậy, trong lòng hơi hồi hộp một chút, hắn hoài nghi Diệp Thần có phải là áp lực quá lớn, bắt đầu nói mê sảng?

"Diệp Thần, hảo khí phách!"

Lâm Quỳnh nghe được hắn nói như vậy, mặt mũi tràn đầy thưởng thức.

Lúc này, Vô Căn đạo nhân để nhân viên công tác đưa phần giấy sinh tử tới.

Diệp Thần tiếp nhận giấy sinh tử tập trung nhìn vào, ngay điều thứ nhất của khế ước liền viết rõ, trên lôi đài chết sống có số,

không được truy trách.

"Vị tiên sinh này, nếu như ngài không muốn ký có thể không ký!"

Vô Căn đạo nhân thấy thế nhắc nhở:"Chỉ là trận lôi đài thi đấu này coi như Lãnh Thiên Hữu tiên sinh không chiến mà thắng!"

Trịnh Tây Pha nghe xong tuyệt vọng cúi đầu, hắn không tin Diệp Thần sẽ đánh cược tính mệnh đến giúp hắn.

"Tốt, tôi ký tên!"

Diệp Thần nói xong rất sảng khoái ký xuống tên của mình trên giấy sinh tử.

"Cái này"

Trịnh Tây Pha nghe thấy thế nhất thời nóng lòng, run giọng nói với Diệp Thần:"Diệp tiên sinh, từ hôm nay trở đi ngài chính là ân nhân của Trịnh Tây Pha tôi, xin nhận tôi cúi đầu!"

"Trịnh tổng, tất cả mọi người là bằng hữu, không cần khách khí!"

Diệp Thần một chưởng nâng lên một chút, Trịnh Tây Pha lập tức cảm giác mình quỳ không nổi nữa, phảng phất có cỗ lực vô hình đệm ở đầu gối của hắn phía dưới.

"Diệp tiên sinh, người không có tên trong giấy sinh tử, không thể lên lôi đài!"

Vô Căn đạo nhân thấy thế cũng là thầm giật mình, tiểu tử trẻ tuổi như vậy, thế mà liền có thể làm được chân khí ngoại phóng, hắn là đệ tử đại tông môn nào?

"Sư đệ"

"Sư tỷ, đối phó mấy cái sâu kiến không cần huy động nhiều người, một mình đệ là đủ!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, kỳ thật hắn sớm nhìn qua trên giấy sinh tử có Hà Ninh, Tằng Tranh kí tên, bất quá như này càng tốt, hắn có thể một lần càn quét, không cần phiền phức như vậy!

Người bên ngoài nghe nói như thế, lập tức ầm ĩ nghị luận với Diệp Thần!

"Tiểu tử này ai vậy, khẩu khí thật lớn!"

Chương 204. Ba đánh một!

"Người trẻ tuổi thật sự là không biết trời cao đất rộng, nếu là lên lôi đài, người đối phương còn không phải đánh chết hắn a!"

"Lãnh Thiên Hữu có toàn bộ Ưng Trảo Môn giúp hắn, tiểu tử này là đang đưa tiền cho chúng ta a!"

"Đúng đúng đúng, tranh thủ thời gian đặt cược mua hắn thua!"

Hiện trường rất nhanh náo nhiệt lên, cơ hồ tất cả mọi người đem tiền đặt ở bên Lãnh Thiên Hữu.

Tỉ lệ đặt cược Diệp Thần cũng một đường thẳng tiến, từ một ăn hai, trong chớp mắt liền thẳng tiến đến một ăn hai mươi, ròng rã hơn gấp mười lần!

"Ngọa tào! Có phải là quá khoa trương không?"

Nhìn thấy tỉ lệ đặt cược một đường thẳng tiến, Diệp Thần tức giận đến trứng nhức cả trứng, hắn cứ như vậy bị người khác xem thường sao?

"Hắc hắc, Diệp Thần, ngươi cũng đừng tức giận!"

Mập mạp xông tới, tiện hề hề nói:"Ta còn có một triệu áp đáy hòm tiền, toàn áp ngươi a, như vậy đủ ý tứ đi?"

"Ngươi không phải hết tiền rồi sao?"Diệp Thần sững sờ.

"Lần này mới là một triệu cuối cùng, Diệp Thần, ngươi ngàn vạn không thể thua a!"Mập mạp mặt mo đỏ ửng nói.

"Kháo!"

Diệp Thần thấy thế trợn mắt nhìn mập mạp một chút, nói xong thả người nhảy lên, trực tiếp nhảy lên lôi đài!

Đám người thấy thế đều ngạc nhiên, từ vị trí Diệp Thần đến lôi đài, cách tối thiểu năm mét a, hắn thế mà dễ dàng nhảy tới?

"Hừ, điêu trùng tiểu kỹ!"

Hà Ninh hừ lạnh một tiếng, hắn cùng Tằng Tranh bên cạnh liếc nhau, lập tức song song nhảy lên lôi đài.

"Oa! Người kia tựa như là Hà chưởng môn của Ưng Trảo Môn a, không nghĩ tới hắn tự mình xuất thủ!"

"Người bên cạnh hắn không phải từng là đường chủ Liên Đoàn Võ Đạo sao?"

"Tiểu tử này chết chắc, hai đại cao thủ vây công hắn, muốn chạy đều chạy không được!"

"Mau nhìn, lại có người đi lên!"

Đám người kinh hô, chỉ thấy ngoại trừ Tằng Tranh cùng Hà Ninh, còn có một tráng hán cũng tới lôi đài, hắn là cận vệ Lãnh Thiên Hữu, thân thủ cũng là xuất sắc dị thường.

Trên lôi đài, trong nháy mắt tạo thành cục diện ba đánh một.

"Tiểu tử, ngươi thật đúng là dám ứng chiến, không sợ chết sao?"Hà Ninh lạnh lùng nhìn xem Diệp Thần hỏi.

"Chết?"

Diệp Thần nghe xong nhếch miệng lên, thản nhiên nói:"Người phải chết là các ngươi, ta có gì phải sợ!"

"Thằng nhãi ranh cuồng vọng!"

Tằng Tranh nghe vậy giận tím mặt, chỉ vào Diệp Thần cả giận nói:"Oắt con, đừng tưởng rằng có Thượng Quan Dĩnh bảo kê ngươi liền ngưu bức, Tằng Tranh ta sẽ cho ngươi biết ngưu bức sẽ phải trả giá!"

Nói xong, Tằng Tranh triển khai tư thế chiến đấu, chuẩn bị phát động công kích với Diệp Thần.

"Khoan đã!"

Ai ngờ, Diệp Thần đột nhiên kêu dừng tranh tài.

"Tiểu tử, ngươi sợ?"

Hà Ninh đắc ý nhìn xem Diệp Thần, cười lạnh nói:"Chỉ cần ngươi quỳ xuống trên lôi đài, hướng Lãnh thiếu xin lỗi, sau đó tự phế võ công, ta có lẽ có thể không giết ngươi!"

"Bệnh tâm thần!"

Diệp Thần nhếch miệng, quay đầu hướng phía Vô Căn đạo nhân dưới đài hỏi:"Tôi có thể gia tăng cá cược tranh tài hay không?"

"Có thể!"Vô Căn đạo nhân trả lời rất đơn giản.

"Vậy tốt, nếu là ta thắng tranh tài, mệnh Lãnh Thiên Hữu cũng phải giao ra!"Diệp Thần nhìn về phía Lãnh Thiên Hữu lạnh lùng nói.

Lời vừa nói ra, hiện trường lập tức một mảnh xôn xao!

"Trời ạ! Tiểu tử này điên rồi đi, thế mà còn muốn mệnh Lãnh thiếu?"

"Bồ Tát sang sông cũng khó đảm bảo tự thân, gia hỏa này thật là đầu sắt a!"

"..."

Lãnh Thiên Hữu cũng không nghĩ tới Diệp Thần lại đột nhiên thêm cược, nghe được Diệp Thần lấy mạng của hắn không khỏi nổi trận lôi đình, nhưng lập tức lại bắt đầu lo lắng.

Tiểu tử này dám chủ động thêm cược, hẳn là còn có cái gì trộng cậy vào sao?

"Lãnh thiếu không cần phải lo lắng, có cha ta cùng từng trưởng lão, coi như hộ vệ của cậu không lên lôi đài, họ Diệp cũng không sống nổi!"Hà Tiểu Cần ở một bên giật giây nói.

"Ngươi xác định Hà chưởng môn có thể giết Diệp Thần?"

"Xác định a!"

"Tốt, ta đồng ý!"

Lãnh Thiên Hữu cắn răng một cái, nếu như hắn có thể xử lý Diệp Thần chính là một cái công lớn, nói không chừng còn có thể mượn cơ hội này tiến vào cao tầng hạch tâm Lãnh gia, giá trị tuyệt đối đáng so với lần cược này!

Vừa dứt lời, một thân ảnh nhanh chóng chạy đến xuất hiện tại bên người Lãnh Thiên Hữu.

"Âu Dương đường chủ?"

Lãnh Thiên Hữu nhìn thấy Âu Dương Phong ngẩn người:"Làm sao giờ đường chủ mới đến, kém chút bỏ lỡ màn kịch hay!"

"Kịch hay?"

Âu Dương Phong nghe xong trực tiếp liếc mắt, sắc mặt nghiêm túc nói:"Lãnh thiếu, sự tình vừa rồi ta đều biết, cậu quá lỗ mãng!"

"Ta lỗ mãng?"Lãnh Thiên Hữu không hiểu.

"Diệp Thần là cao thủ, Hà Ninh bọn họ chưa hẳn có thể bắt được hắn! Lãnh thiếu, tình cảnh của cậu rất nguy hiểm!"

"Không thể nào, ba đánh một còn không đánh lại?"Hà Tiểu Cần nhíu mày.

"Lấy tu vi phụ thân ngươi, đừng nói ba đánh một, chính là có thêm ba người nữa, Diệp Thần cũng có thực lực đánh giết!"

"Âu Dương đường chủ, có thật sự khoa trương như vậy hay không a?"

Hà Tiểu Cần hồ nghi, hắn chưa có chân chính giao thủ qua với Diệp Thần, tự nhiên không biết thực lực của đối phương đến tột cùng khủng bố đến mức nào.

"Ngươi cho rằng ta đang nói đùa cùng ngươi?"

Âu Dương Phong hừ lạnh một tiếng, quay đầu nói với Lãnh Thiên Hữu:"Lãnh thiếu đừng sợ, ta sẽ đem hết toàn lực bảo đảm cậu một mạng!"

Chương 205. Tông sư!

"A, tạ ơn hảo ý của Âu Dương đường chủ!"

Lãnh Thiên Hữu cười, hắn càng muốn tin tưởng Hà Tiểu Cần.

Ba đánh một, làm sao lại thua?

Âu Dương Phong thấy ngữ khí hắn qua loa cũng lười nói nhảm, có ít người chính là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, đến cuối cùng chết như thế nào cũng không biết.

"Nếu Lãnh Thiên Hữu đồng ý, vậy ta tuyên bố tranh tài chính thức bắt đầu!"Vô Căn đạo nhân tuyên bố.

"Giết!"

Ba người Tằng Tranh gầm thét một tiếng, phân ra ba đường thượng trung hạ phát động tiến công về hướng Diệp Thần, hiển nhiên là trước đó ba người đã thương lượng kỹ càng!

"Ba con sâu kiến, muốn chết!"

Diệp Thần nói xong khí thế trên người đột nhiên biến đổi, một cỗ sát ý ngập trời trong nháy mắt bao phủ trên lôi đài.

Liền ngay cả Vô Căn đạo nhân đứng tại phía dưới đài cũng nhăn nhăn lông mày, kẻ này sát ý quá nặng đi!

Tình hình chiến đấu trên lôi đài vô cùng kịch liệt, mặc dù tu vi Hà Ninh không bằng Diệp Thần, nhưng hắn đã luyện ưng trảo đến lô hỏa thuần thanh, một đường hắn đánh tới Diệp Thần, mỗi một chiêu đều nhắm ngay cổ họng Diệp Thần, một khi cổ họng Diệp Thần bị bắt, ngay lập tức sẽ bị Hà Ninh bóp vỡ nát!

Tằng Tranh càng âm hiểm hơn, hắn chuyên công phần bụng đan điền Diệp Thần, trên ngón tay mang theo mấy chiếc nhẫn nhọn, dưới sự phản chiếu của ánh nắng, trên mặt nhẫn bén nhọn lóe ra lam quang yếu ớt, rất rõ ràng trên mặt nhẫn dính đầy kịch độc!

Về phần bảo tiêu của Lãnh Thiên Hữu cơ bản là không đáng kể!

"Tiểu tử, hôm nay ta tất sát ngươi!"Hà Ninh thấy Diệp Thần liên tiếp tránh né, cho là hắn là sợ, không khỏi nhe răng cười một tiếng nói.

"Đánh lén sư tỷ ta, trước hết ta sẽ bắt ngươi khai đao!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, nói xong bấm tay thành trảo, đánh tới bộ mặt Hà Ninh!

"Ưng Trảo Công?"

Hà Ninh thấy vậy giật nảy cả mình, tiểu tử này làm sao cũng biết ưng trảo, hơn nữa nhìn ưng trảo hắn ra còn rất mượt a!

Diệp Thần không thèm để ý, chỉ thấy hắn thả người nhảy lên cao, cao chừng năm mét sáu mét, mọi người dưới đài thấy nhao nhao líu lưỡi, cái này không khoa học a, nhân loại không có công cụ phụ trợ sao có nhảy cao thế được?

Không đợi đám người kịp phản ứng, chỉ thấy Diệp Thần xuất ra một chiêu 'Liệp Ưng Chụp Mồi' trực tiếp từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng tới bộ mặt Hà Ninh!

"Hừ, cùng ta chơi ưng trảo, ngươi còn non lắm!"

Hà Ninh chẳng thèm ngó tới, lúc này xoay tròn thân thể liền chờ Diệp Thần rơi xuống, hắn liền có thể một trảo tóm nát chính giữa đan điền Diệp Thần.

Quả nhiên, chính như Hà Ninh tính toán, thân thể Diệp Thần rơi xuống đúng độ cao đủ để hắn xuất thủ!

"Đi chết!"

Hà Ninh gầm thét một tiếng, lúc này như thiểm điện xuất thủ thẳng đến đan điền Diệp Thần.

Nhưng tiếp theo một màn quỷ dị phát sinh, chỉ thấy thân ảnh Diệp Thần trong hư không đột nhiên huyễn hóa trở thành một đạo tàn ảnh, trảo của Hà Ninh đánh vào hư không.

"Tại sao có thể như vậy?"

Tất cả mọi người chấn kinh, gia hỏa Diệp Thần này làm sao biến mất rồi?

"Hà chưởng môn, cẩn thận!"Tằng Tranh đột nhiên chỉ vào sau lưng Hà Ninh, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nói.

"Cái gì?"

Ngay tại lúc Hà Ninh nghi hoặc, sau lưng lại đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm băng lãnh:"Muốn giết ta, ngươi cũng xứng?"

Hà Ninh nghe được tiếng nói quen thuộc này, thầm nghĩ trong lòng không ổn!

Một giây sau, không đợi hắn làm ra phản ứng, đã cảm thấy phần lưng truyền đến một trận nhói nhói, đồng thời một cỗ gió mát tựa hồ thổi vào bên trong bụng hắn.

Bọn người Tằng Tranh đứng tại trước mặt hắn xem xét, trong nháy mắt cả kinh trợn mắt hốc mồm!

Chỉ thấy một đại thủ đẫm máu, xuyên thẳng qua thân thể Hà Ninh, từ sau eo một mực xuyên thấu qua bụng đưa ra ngoài

Bịch!

Thân thể Hà Ninh nặng nề mà té lăn quay trên lôi đài, con mắt trợn trừng lên chết không nhắm mắt!

Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh tưởi, rất nhanh những 'Đầu trâu ruồi' trong hoang dã bay tới, bọn chúng bám vào trên thi thể Hà Ninh, tham lam hút lấy máu tươi ấm áp!

"Tông sư?"

Trong mắt võ tu bình thường, chỉ có bước vào Trúc Cơ mới xứng xưng hào tông sư.

Toàn thân Tằng Tranh khẽ run rẩy, mình còn đang Luyện Khí Kỳ, tiếp tục đánh xuống chẳng phải là sớm muộn đều phải chết?

"Cha!"

"Chưởng môn!"

Bọn người Hà Tiểu Cần dưới đài thấy thế lo lắng, nhao nhao nghĩ xông lên lôi đài, nhưng bọn họ còn không có tiếp cận lôi đài liền bị một cỗ cương khí ngăn lại, không thể dịch chuyển về phía trước nửa bước.

"Lôi đài thi đấu sinh tử, bất luận là ai đều không được lên lôi đài!"

Vô Căn đạo nhân nói xong vung tay lên, cỗ cương khí kia trực tiếp đem Hà Tiểu Cần bọn họ chấn trở về!

"Ha ha ha ha! Lão Diệp, tốt lắm!"

Mập mạp nắm chắc thắng lợi trong tay có chút vui sướng, cũng bắt đầu gọi thẳng 'Lão Diệp' .

Người xem hiện trường cũng sôi trào, chẳng ai ngờ rằng Diệp

Thần trong thời gian ngắn liền đánh chết Hà Ninh!

"Người trẻ tuổi này quá khỏe khoắn, thế mà ngay cả chưởng môn Ưng Trảo Môn đều bị hắn xử lý!"

"Hậu sinh khả uý a! Đáng thương cho mười triệu của ta đổ xuống sông xuống biển."

"Nghe nói hắn gọi là Diệp Thần, là người Nam Ninh Châu!"

"Ta vừa vặn có mối làm ăn tại Ninh Châu, xem ra sau này phải tìm cơ hội kết giao người này mới được!"

"..."

Chương 206. Tằng Tranh vô sỉ!

Thái độ đám người với Diệp Thần quay ngoắt một trăm tám mươi độ, nhao nhao sinh ra lòng kính sợ đối với hắn.

"Diệp Thần không phải bác sĩ sao, làm sao công phu cũng lợi hại như vậy?"Lâm Mộc Đồng nhìn xem Diệp Thần trên đài, cau mày nói:"Bất quá hắn cũng quá tàn nhẫn, thế mà lại giết người!"

"Đứa nhỏ ngốc, Diệp Thần không hạ tử thủ, hắn sẽ bị người khác hạ tử thủ!"

"Vậy"

"Mộc Đồng, con nhớ kỹ! Đây chính là giang hồ, con không ăn thịt người, người khác sẽ tới ăn con!"Lâm Quỳnh lời nói thấm thía nói.

"..."

Lâm Mộc Đồng không phản bác được, từ nhỏ nàng lớn lên trong am ni cô, trong lúc nhất thời còn không thích ứng được máu me cùng tàn bạo của thế tục!

Mà kinh hãi nhất không ai qua được Lãnh Thiên Hữu, hắn vạn vạn không nghĩ tới Diệp Thần mạnh như vậy, thời điểm thân thể Hà Ninh đổ xuống, hắn kém chút bị dọa ra nước tiểu!

Nếu như Diệp Thần thắng, cũng mang ý nghĩa mình sẽ chết a!

"Âu Dương đường chủ, họ Diệp chắc chắn sẽ không bỏ qua tôi, xin đường chủ nhất định phải mau cứu tôi!"

Lãnh Thiên Hữu dưới tình thế cấp bách, chỉ có thể mặt dạn

mày dày hướng Âu Dương Phong nhờ giúp đỡ.

"Bây giờ Lãnh thiếu mới tin tưởng Diệp Thần rất mạnh?"

Âu Dương Phong cười như không cười nhìn xem Lãnh Thiên Hữu, trên mặt lộ ra thần sắc khinh bỉ.

"Tin tưởng, tôi tin tưởng!"

Lãnh Thiên Hữu vội vàng nói:"Trước đó là ánh mắt của tôi thiển cận, còn xin Âu Dương đường chủ đại nhân đại lượng không tính toán với tôi!"

"Tốt a! Ta có thể bảo đảm cậu một mạng, bất quá quy củ của Hồng Bang cậu biết chứ?"Âu Dương Phong thản nhiên nói.

"Tôi đưa tiền!"

Lãnh Thiên Hữu vì bảo mệnh đã không để ý tới nhiều như vậy, lúc này nói:"Tôi nguyện ý ra một trăm triệu, chỉ cần Âu Dương đường chủ bảo đảm tôi không chết!"

"Tốt, thành giao!"

Âu Dương Phong vui vẻ đồng ý, bằng vào thanh danh Hồng Bang, muốn bảo trụ tính mệnh một người vấn đề không lớn, dù là Diệp Thần có Hành Sơn làm chỗ dựa.

Trên lôi đài.

Máu tươi của Hà Ninh nhuộm đỏ giữa lôi đài, một bãi nội tạng sền sệt chảy xuôi ra từ trong bụng hắn, phát ra từng đợt mùi hôi thối khiến người ta buồn nôn!

Diệp Thần phủi phủi máu trên tay, ngẩng đầu nói với bảo tiêu Lãnh Thiên Hữu.

"Ngươi cút đi, ta không muốn giết ngươi!"

"Tạ ơn, tạ ơn cao nhân không giết!"

Bảo tiêu đã sớm dọa đến không biết làm sao, nghe được Diệp Thần nói như vậy, lộn nhào chật vật thoát đi lôi đài.

Thấy tình hình này, trong lòng Lãnh Thiên Hữu càng lạnh, trận lôi đài thi đấu này nhất định phải thua!

Mà trên lôi đài Tằng Tranh cũng nhũn cả hai chân, nhất là nhìn thấy cặp mắt sắc bén của Diệp Thần, hắn cũng nhịn không được nữa, bịch một tiếng quỳ xuống, dập đầu như giã tỏi, đau khổ cầu khẩn nói:

"Diệp minh chủ, tha mạng a! Thuộc hạ biết sai rồi, cầu ngài thả thuộc hạ một mạng a!"

"Hiện tại biết cầu tha?"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, đi đến trước mặt Tằng Tranh, cúi đầu nhìn xem hắn thản nhiên nói:

"Từ thời điểm ngươi phản bội Liên Đoàn Võ Đạo, nên biết sẽ có loại kết quả này!"

"Thuộc hạ đáng chết, thuộc hạ không phải người, cầu minh chủ tha mạng a!"

Tằng Tranh tựa như chó con chọc chủ nhân tức giận, toàn thân run lẩy bẩy dưới chân Diệp Thần, so với bộ dáng phách lối lúc trước còn tưởng như hai người.

"Hừ! Bọn chuột nhắt như ngươi, coi như muốn lưu lại ở Liên Đoàn Võ Đạo, ta cũng sẽ không thu!"

"Tự hủy đan điền, ta có thể tha cho ngươi một mạng!"

Diệp Thần nghĩ nghĩ, người của Liên Đoàn Võ Đạo khẳng định đang chăm chú trận đấu này, để tránh lưu lại hình tượng mình giết

người, hắn vẫn là quyết định tha Tằng Tranh một mạng.

"Tạ ơn, tạ ơn minh chủ không giết!"

Tằng Tranh cảm động đến rơi nước mắt dập đầu lạy ba cái cho Diệp Thần.

Nhưng tại thời điểm tất cả mọi người coi là việc này như vậy hoàn tất, Tằng Tranh lại bỗng nhiên ngẩng đầu, thừa dịp Diệp Thần không chú ý, nhanh chóng đứng lên tung một quyền đánh vào phần bụng Diệp Thần.

"Sư đệ, cẩn thận a!"

Thượng Quan Dĩnh ở dưới đài thấy cảnh này, lập tức lòng nóng như lửa đốt, không nghĩ tới Tằng Tranh hèn hạ như thế!

Những người khác cũng phát ra tiếng kinh hô, duy chỉ có Lãnh Thiên Hữu vui mừng quá mức, hô lớn:"Giết hắn! Tằng đường chủ, ngươi giết hắn ta cho ngươi tiền!"

"Tằng Tranh, ngươi thật là chán sống!"

Mặc dù Diệp Thần đã lui về sau, nhưng chiếc nhẫn trên ngón tay Tằng Tranh vừa nhọn vừa dài, vẫn là không cẩn thận bị đâm một chút, áo sơ mi trắng lập tức xuất hiện một điểm máu màu đỏ.

"Ha ha ha ha ha!"

Trên lôi đài, Tằng Tranh giống như người điên ngửa mặt lên trời cười dài, lập tức diện mạo dữ tợn nói với Diệp Thần:"Đến cùng ngươi vẫn chỉ là tiểu tử còn hôi miệng sữa, một chút kinh nghiệm giang hồ đều không có!"

"Di ngôn của ngươi nói xong?"Diệp Thần lạnh lùng nhìn xem hắn, phảng phất đang nhìn một người chết.

"Họ Diệp, ngươi ít hù dọa ta!"

Tằng Tranh đắc ý cười nói:"Ngươi trúng Ngưng Huyết Tán của ta, rất nhanh huyết dịch toàn thân ngươi sẽ ngưng kết, đến lúc đó thần tiên cũng không thể nào cứu được ngươi!"

"Thật vậy sao?"

Diệp Thần nghe xong không những không vội, khóe miệng còn nở ra một nụ cười giảo hoạt.

"Ngươi ngươi không sợ sao?"Mặt mũi Tằng Tranh tràn đầy nghi ngờ nhìn xem Diệp Thần.

"Quên nói cho ngươi, ta từ nhỏ là đã ngâm trong vạc thuốc, bách độc bất xâm!"Diệp Thần cười lạnh nói.

Chương 207. Vô Căn tiền bối!

"Cái gì, bách, bách độc bất xâm?"

Tằng Tranh trợn tròn mắt, lúc này hắn mới phát hiện giờ phút này Diệp Thần còn có thể chuyện trò vui vẻ, cũng giống như đúng là bách độc bất xâm!

Bịch!

Tằng Tranh mới vừa rồi còn không ai bì nổi, cực kỳ phách lối, lại lần nữa quỳ xuống trước Diệp Thần, vẻ mặt cầu xin cầu khẩn nói

"Minh chủ, thuộc hạ nhất thời bị ma quỷ ám ảnh mới mạo phạm minh chủ, van cầu minh chủ đừng giết thuộc hạ, Diệp minh chủ, ngài coi như thuộc hạ là cái rắm mà thả thuộc hạ đi!"

Lời vừa nói ra, không chỉ có là Diệp Thần mà ngay cả mập mạp dưới đài đều nghe không nổi nữa, hắn hướng về phía Tằng Tranh trên lôi đài quát lớn:

"Ngươi cũng quá vô sỉ đi, có thể có chút mặt mũi được hay không?"

Quần chúng vây xem xung quanh thấy Tằng Tranh vô sỉ như vậy, cũng nhao nhao ném ánh mắt khinh bỉ đối với hắn.

"Ai, Liên Đoàn Võ Đạo làm sao có loại người như ngươi, kiếp sau làm người tốt đi!"

Diệp Thần nhếch miệng, nói xong trực tiếp một chưởng vỗ tại đỉnh đầu Tằng Tranh.

"..."

Tằng Tranh cũng không kịp kêu thảm, đã bị đánh thất khiếu chảy máu, trực tiếp thăng thiên!

"Người thắng của lượt lôi đài thi đấu này chính là, Diệp Thần!"

Lúc này Vô Căn đạo nhân tuyên bố, thanh âm hùng hậu truyền khắp từng ngóc ngách lôi đài thi đấu.

Sau khi tuyên bố kết quả, dưới đài người người than thở, cơ hồ tất cả mọi người đem tiền đặt ở trên thân bọn người Hà Ninh, duy chỉ có Bàn tử là cười đến không ngậm được miệng, một ăn hai mươi này, lần này hắn kéo được cả gốc lẫn lãi về.

"Lấy một địch ba, người trẻ tuổi này thực ngưu bức!"

"Ai nói không phải a, ra tay lại hung ác, nghe nói hắn vẫn là tân minh chủ của Liên Đoàn Võ Đạo a!"

"Lần này mặt mũi Lãnh gia ném đi được rồi, không biết Lãnh Thiên Hữu sẽ đối phó như thế nào?"

"..."

Mọi người không ngừng ầm ĩ nghị luận, mà sau khi Diệp Thần liếc nhìn hiện trường một vòng, tung người nhảy lên nhảy xuống lôi đài, trực tiếp đi tới hướng Lãnh Thiên Hữu!

Thượng Quan Dĩnh vừa nhìn liền biết Diệp Thần muốn làm gì, lúc này đuổi theo.

"Âu Dương đường chủ, Diệp, Diệp Thần hắn đến đây, tôi nên làm cái gì?"

Lãnh Thiên Hữu nhìn thấy Diệp Thần từng bước một đi tới hướng hắn, liền bị dọa đến liên tiếp lui về phía sau, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng ứa ra.

"Lãnh thiếu đừng sợ, có ta ở đây ai cũng không dám động đến cậu!"

Âu Dương Phong hừ lạnh một tiếng, lập tức vung tay lên, một đám phía người áo đen nhao nhao trải rộng bốn phía.

"Diệp Thần, ngươi đứng lại đó cho ta!"

Âu Dương Phong ngăn tại trước người Lãnh Thiên Hữu, thản nhiên nói:"Mệnh Lãnh thiếu, Hồng Bang ta bảo đảm, nếu ngươi vẫn cố nháo sự thì tự gánh lấy hậu quả!"

"Ta nháo sự?"

Diệp Thần nghe xong vừa tức vừa cười, âm thanh lạnh lùng nói:"Rõ ràng là Lãnh Thiên Hữu cùng ta cược mệnh, hiện tại hắn thua, làm sao giờ đến đòi cược lại nói là ta nháo sự?"

"Vậy ta mặc kệ, tóm lại hôm nay ngươi không thể động Lãnh thiếu, nếu không chính là đối nghịch cùng Hồng Bang ta!"

Âu Dương Phong vừa dứt lời, người áo đen phía sau hắn đồng thời vung tay hô to, thanh âm to rõ vang vọng toàn trường.

"Âu Dương Phong, ngươi muốn khi dễ sư đệ ta, không có cửa đâu!"

Lúc này, Thượng Quan Dĩnh đi tới, lạnh lùng nhìn xem Âu Dương Phong.

"Thượng Quan, ngươi đột phá?"

Âu Dương Phong cảm nhận được chân khí phát ra trên người Thượng Quan Dĩnh, trên mặt không khỏi hiện ra một vòng kinh ngạc!

"Thiện tai thiện tai!"

Lâm Quỳnh chắp tay trước ngực, một mặt bình tĩnh nhìn về phía Âu Dương Phong, nói:"Âu Dương Phong, tiền đặt cược của người khác thí chủ cũng nhúng tay, thật sự là tay của Hồng Bang cũng quá dài đi?"

"Hừ! Lâm Quỳnh, ni cô ngươi đừng khinh người quá đáng!"

Âu Dương Phong nghe xong lập tức giận tím mặt"Trước đó ta cho ngươi ba phần tình mọn, hiện tại ngươi nghĩ cản tài lộ của ta, thật coi là Hồng Bang ta sợ ngươi?"

"Thổi ngưu bức đi, ngươi không sợ Hành Sơn, chẳng lẽ không sợ Ngũ Nhạc Minh?"

Mập mạp như quỷ không biết từ đâu chui ra, rõng rạc nói:"Mê Âm Đảo ta cũng không dám cùng Ngũ Nhạc Minh là địch, Hồng Bang không phải chỉ là một đám lưu manh thôi sao, trang cái gì mà bức, sói già vẫy đuôi a!"

"Thí chủ là người Mê Âm Đảo?"Lâm Quỳnh nghe xong, trên mặt thế mà lộ ra vẻ kinh ngạc.

Âu Dương Phong càng là cau mày, trên dưới đánh giá mập mạp vừa đến.

Mà hết thảy này đều bị Diệp Thần nhìn ở trong mắt, hắn không khỏi sinh lòng nghi hoặc, chẳng lẽ Mê Âm Đảo thật sự rất ngưu bức?

"Âu Dương tiên sinh!"

Đột nhiên, sau lưng đám người truyền tới một âm thanh vang dội, Vô Căn đạo nhân dạo bước đi đến trước mặt Âu Dương Phong.

"Bần đạo được mời làm người công chứng cho lôi đài thi đấu, Âu Dương tiên sinh sẽ không phải là muốn phá hư đấy chứ?"

"Vô Căn tiền bối, ngươi"

Sắc mặt Âu Dương Phong khó coi tới cực điểm, nếu như nói vì một trăm triệu, hắn còn có thể cắn răng cùng Hành Sơn khiêu chiến, nhưng nếu là lại đắc tội Võ Đang, Hồng Bang sẽ ăn không tiêu!

"Lãnh thí chủ đã đáp ứng tiền đặt cược với Diệp thí chủ, giấy sinh tử cũng là hắn chủ động đưa ra, như vậy hậu quả sinh ra hết thảy đều phải từ hắn phụ trách!"

Ngữ khí Vô Căn đạo nhân bình thản, câu câu lời lời đều có lý có cứ.

Chương 208. Xi Vưu Thiên Thư!

"Âu Dương đường chủ, ngài, ngài nhất định phải cứu tôi a, tôi có thể thêm tiền!"Lãnh Thiên Hữu cảm thấy không lành, vội vàng lôi kéo tay Âu Dương Phong đau khổ cầu khẩn.

"Lãnh thiếu, thực sự thật có lỗi, ta không giúp được cậu!"

Âu Dương Phong cân nhắc liên tục, vẫn là quyết định từ bỏ, nếu không vì một trăm triệu mà đồng thời đắc tội hai đại môn phái, cao tầng Hồng Bang biết cũng sẽ không tha hắn!

"A?"

Lãnh Thiên Hữu trợn tròn mắt, hắn cắn răng sợ xanh mặt lại nhìn về phía Diệp Thần

"Diệp ca, thả lão đệ một mạng được không, lão đệ cam đoan từ nay về sau cũng không tiếp tục chọc tới huynh nữa!"

"Nếu ngươi không họ Lãnh, có lẽ ta còn có thể tha cho ngươi một cái mạng!"Diệp Thần cười lạnh.

"Vậy huynh cho lão đệ gọi một cuộc điện thoại được không?"

Lãnh Thiên Hữu nuốt ngụm nước bọt, hắn không muốn chết, đem tất cả hi vọng đều ký thác vào phía trên gia tộc.

"Tốt a, ta liền để ngươi gọi điện thoại!"

Diệp Thần nhún vai, thản nhiên nói:"Cho ngươi mười phút, có di ngôn gì tranh thủ thời gian bàn giao đi!"

Lãnh Thiên Hữu nghe xong như nhặt được đại xá, vội vàng móc ra điện thoại đi đến một bên gọi điện thoại.

Lúc này, buổi sáng lôi đài thi đấu cũng kết thúc, các phú hào dần dần tán đi, bất quá tất cả mọi người vẫn nhớ kỹ một cái tên, Diệp Thần.

Một quyền đánh xuyên người chưởng môn Ưng Trảo Môn, hình ảnh này khiến người nhìn khó quên!

"Diệp Thần, thuận tiện phiếm vài câu không?"Lâm Quỳnh mỉm cười cười nói.

"Đương nhiên có thể!"

Diệp Thần gật đầu, đi theo Lâm Quỳnh đi đến trên một mảnh đất trống cách đó không xa.

"Cậu là người Mê Âm Đảo?"

Lâm Quỳnh nhìn chằm chằm Diệp Thần, tựa hồ muốn từ trên mặt hắn nhìn ra sơ hở gì.

"Tôi không phải người Mê Âm Đảo."

Diệp Thần phát hiện ánh mắt Lâm Quỳnh có chút quái dị, dứt khoát đem ân oán giữa hắn cùng mập mạp nói đơn giản cho nàng, cuối cùng hỏi:"Lâm chưởng môn, Mê Âm Đảo đến tột cùng là cái tổ chức gì?"

"Nguyên lai là ta hiểu lầm cậu!"Lâm Quỳnh mỉm cười, nói:"Nếu cậu không phải người Mê Âm Đảo, vậy ta yên tâm!"

"Yên tâm?"

Nghe nói như thế Diệp Thần không hiểu ra sao, cảm giác càng nghe càng hồ đồ.

"Bối cảnh Mê Âm Đảo quá mức phức tạp, cậu tốt nhất tránh xa bọn họ, nếu không hậu quả khó mà lường được!"Lâm Quỳnh nghiêm mặt nói.

"Chẳng lẽ ngay cả phái Hành Sơn đều sợ bọn họ sao?"

"Cũng là chưa nói tới sợ, bất quá người trên Mê Âm Đảo phần lớn là tà tu, nếu như cậu cùng bọn họ quá mức thân cận sẽ khó tránh khỏi rơi vào lạc lối, vậy thì thật là đáng tiếc!"

"A, tôi đã biết!"

Diệp Thần nhẹ gật đầu, sư tỷ trúng tiếng đàn 'Sát Phá Lang' của mập mạp, ngay cả hắn đều không thể chữa trị, xác thực rất tà môn!

Bất quá, vì tổn thương sư tỷ, coi như Mê Âm Đảo là đầm rồng hang hổ, Diệp Thần cũng quyết định muốn xông vào một lần!

"Diệp Thần, nếu như cậu có thể lên Mê Âm Đảo, vậy mong cậu có thể lưu ý giúp ta một chút, nhìn ở trên đảo xem có bản 《 Xi Vưu Thiên Thư 》 hay không, được không?"Lâm Quỳnh dừng một chút, thấp giọng nói với Diệp Thần.

"Xi Vưu Thiên Thư?"

"Ân, thực không dám giấu giếm đây là một bản kỳ thư trong chốn võ lâm, tương truyền ai có thể đạt được nó, liền có thể đạt được cơ duyên lớn lao, thậm chí có thể trực tiếp vũ hóa thành tiên!"

"Chỉ tiếc, ba trăm năm trước, các đại môn phái võ lâm vì cuốn sách này ra tay đánh nhau, cuối cùng lại không biết tung tích!"Lâm Quỳnh nói.

"Lâm chưởng môn, làm sao chưởng môn xác định nó đang ở Mê Âm Đảo?"Diệp Thần hết sức tò mò.

"Năm đó trong số tham dự tranh đoạt cuốn sách này, có cái tổ chức Khiếu Liệt Hỏa Giáo!"

"《 Xi Vưu Thiên Thư 》 lúc đó ở trong tay giáo chủ Ôn Thiên Tinh bọn họ, bất quá người này là tà tu, không chỉ tu vi thâm bất khả trắc, mà một thân công phu càng là quỷ thần khó lường!"

"Nghe nói năm đó, Liệt Hỏa Giáo bị vây công, Ôn Thiên Tinh người ít không địch lại được số đông, cuối cùng mang theo quyển sách này chạy trốn tới bên vách núi, thả người nhảy xuống không thấy bóng dáng!"

"Mà đảo chủ Mê Âm Đảo, chính là truyền nhân của giáo chủ Liệt Hỏa Giáo!"Lâm Quỳnh đem nguồn gốc đoạn lịch sử này miêu tả đơn giản một lần.

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần nghe xong không khỏi âm thầm líu lưỡi, năm đó Ôn Thiên Tinh thế mà có thể đào thoát dưới sự vây quét của các đại môn phái, có thể thấy được tu vi của hắn thật rất cao a!

"Lâm chưởng môn yên tâm, tôi nhất định sẽ lưu ý!"

"Cậu có thể đem cuốn sách này mang ra là tốt nhất, loại sách này quyết không thể rơi vào trong tay tà tu, bằng không sớm muộn cũng sẽ tai họa vô lâm!"

"..."

Diệp Thần cười cười không nói chuyện, bất quá hắn lại sinh ra hứng thú đối với quyển sách này, sách có thể để cho đông đảo môn phái liên thủ cướp đoạt, chắc hẳn phi thường không đơn giản!

Hai người trò chuyện xong quay trở về, Lãnh Thiên Hữu cũng nói chuyện điện thoại xong, mặt mũi hắn tràn đầy mướp đắng đi đến trước mặt Diệp Thần, đưa điện thoại di động đưa cho hắn nói:

"Diệp Thần, cha ta muốn tâm sự với ngươi!"

Diệp Thần cười lạnh, tiếp nhận điện thoại thản nhiên nói:"Nói đi, tôi cũng không có kiên nhẫn!"

"Buồn cười!"

Đối phương nghe xong Diệp Thần nói như vậy, lúc này cả giận nói:"Ta cảnh cáo ngươi, Diệp Thần, nếu như ngươi dám đụng một cọng tóc gáy của con trai ta, ta lập tức phái người tới diệt ngươi!"

Chương 209. Hắc y nhân thần bí!

"Còn dám uy hiếp?"

Diệp Thần nhếch miệng, nói xong vung ra một quyền như thiểm điện, đánh vào chính giữa xương mũi Lãnh Thiên Hữu.

Răng rắc!

Một tiếng nứt xương giòn vang, xương mũi Lãnh Thiên Hữu trực tiếp bị đánh gãy.

"Ngao!"

Cơn đau khiến Lãnh Thiên Hữu phát ra một tiếng kêu thảm thiết tan nát cõi lòng!

"Lần này tôi chỉ đánh gãy cái mũi hắn, nếu ông lại muốn dám uy hiếp thêm một chữ, tôi liền bẻ gãy cổ của hắn!"Thanh âm Diệp Thần băng lãnh không ngừng chất vấn.

"Diệp Thần, đừng xúc động!"

Lãnh Giang cũng là người thông minh, thấy cứng rắn không hù dọa được Diệp Thần, ngữ khí trong nháy mắt biến mềm:"Như vậy đi, chúng ta làm khoản giao dịch, như thế nào?"

"Cùng tôi làm giao dịch, ông dựa vào cái gì?"Diệp Thần cười lạnh.

"Chỉ cần cậu lưu lại cho con trai tôi một mạng, tôi tự mình đến Ninh Châu cùng cậu đàm phán, điều kiện tùy cậu mở!"

Diệp Thần nghĩ nghĩ, gật đầu trầm giọng nói:"Tốt, tôi miễn cưỡng đáp ứng, bất quá ông tốt nhất đừng có giở chiêu trò, bằng không liền đến nhặt xác cho con trai mình đi!"

"Được, vậy tôi lập tức tới ngay!"Trong lòng Lãnh Giang mừng rỡ, tốt xấu vẫn bảo trụ được tính mệnh con trai.

"Không vội, lúc nào gặp mặt tôi sẽ thông báo cho ông!"

"Vậy con trai tôi"

Diệp Thần không đợi Lãnh Giang nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Một bên Lãnh Thiên Hữu phảng phất như tù phạm chờ đợi thẩm phán, thấy Diệp Thần đưa qua điện thoại, không để ý tới miệng đầy máu mũi vội vàng dùng hai tay đi đón!

"Lãnh Thiên Hữu, cái mạng nhỏ của ngươi tạm thời giữ lại, đợi ta từ Mê Âm Đảo trở về mới quyết định!"

Diệp Thần nói xong móc ra điện thoại di động của mình, bấm số điện thoại của Ảnh Tử:"Ảnh Tử, bây giờ cậu lập tức tới ngay, mang người về nhà!"

"Vâng, điện chủ!"

Hai người trò chuyện xong, Diệp Thần vừa cúp điện thoại liền nghe được mập mạp ở một bên không ngừng mà cười trộm.

"Anh bạn, ngươi gặp xui xẻo!"Mập mạp nhìn xem Lãnh Thiên Hữu một mặt cười xấu xa nói.

"Ngươi, ngươi có ý tứ gì?"

Lãnh Thiên Hữu nghe xong, lại nhìn thấy bộ mặt bỉ ổi của Bàn tử, tóc gáy toàn thân đều dựng lên!

"Hắc hắc, cho ngươi một lời khuyên, chớ có ăn lung tung, bằng không khổ chết ngươi!"Mập mạp lấy giọng điệu người từng trải nói với Lãnh Thiên Hữu.

"…"

Chớ ăn lung tung?

Chẳng lẽ Diệp Thần muốn hạ độc mình?

Lãnh Thiên Hữu nuốt ngụm nước bọt, hắn biết chạy là chạy không thoát, xem ra đánh chết cũng không thể ăn đồ ăn Diệp Thần bọn họ đưa cho!

"Tiểu tử, ta nhớ kỹ ngươi! Chúng ta sau này còn gặp lại!"

Sắc mặt Âu Dương Phong âm trầm đi đến trước mặt Diệp Thần, oán hận quẳng xuống câu nói này liền dẫn người rời đi.

Diệp Thần lườm Âu Dương Phong một chút không nói chuyện, hắn cũng không nghĩ sinh thêm sự cố, chuẩn bị chờ Ảnh Tử tới liền cùng sư tỷ đi Mê Âm Đảo

"Diệp Thần!"

Đúng lúc này, Lâm Mộc Đồng đi tới, mặt mũi tràn đầy không vui chu miệng nhỏ nhìn xem hắn.

"Lâm tiểu thư, có chuyện gì sao?"Diệp Thần sững sờ, mình không chọc gì nàng đi?

"Đem Wechat của cậu cho tôi!"

"Wechat?"

Diệp Thần cũng cảm giác sâu sắc ngoài ý muốn, cô nàng này thế mà chủ động xin Wechat của hắn?

"Đúng vậy a, đừng bảo ngay cả Wechat cậu đều không có đi?"

Lâm Mộc Đồng nhíu mày nhìn xem Diệp Thần, ngữ khí có chút u oán.

Đã lớn như vậy chưa từng có nam nhân nào chạm vào người nàng, càng đừng đề cập tới chuyện ghim châm vào trên 'Meo meo' của nàng, Lâm Mộc Đồng thấy Diệp Thần muốn đi, trong lòng một trận mất mát khó hiểu, đồng thời lại có chút phẫn nộ!

Cặn bã nam!

Chẳng lẽ thân thể của bổn cô nương liền cứ như vậy để ngươi nhìn sao?

Cho nên, nàng quyết định chủ động yêu cầu Wechat của Diệp Thần, chờ ngày nào hồi tưởng lại cảm thấy tức giận, cũng có cái đối tượng phát tiết a!

"Tốt a, để tôi quét cô!"

Diệp Thần rất buồn bực, ni cô không phải nên lục căn thanh tịnh sao, làm sao cũng bắt đầu chơi Wechat a? (lục căn: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý thức)

Bíp!

Quét Wechat, Lâm Mộc Đồng lúc này mới hài lòng gật gật đầu.

"Lâm chưởng môn, Vô Căn đạo trưởng, tôi cáo từ trước!"Diệp Thần chắp tay cười nói.

"Diệp Thần, chúng ta ngày khác gặp lại!"

Lâm Quỳnh cười một tiếng, chẳng biết tại sao nàng đối với người trẻ tuổi này có loại hảo cảm không hiểu, ngay cả chính nàng đều buồn bực, chẳng lẽ là bởi vì Diệp Thần cứu được con gái nàng?

Đợi đến Diệp Thần đi xa, lúc này Vô Căn đạo nhân mới trầm giọng nói:

"Kẻ này tướng mạo thanh kỳ, tương lai hẳn là nhân trung long phượng, khả tạo chi tài!"

"Ân, ta nhìn Diệp Thần cũng không phải người bình thường!"Lâm Quỳnh phụ họa nói.

"Chỉ tiếc, sát khí hắn quá nặng! Nếu như không biết cách thu liễm, tương lai chỉ sợ phải thua thiệt!"

"Đúng vậy, đại biến thái!"

"Biến thái?"

Vô Căn đạo nhân giật mình nhìn xem Lâm Mộc Đồng, nha đầu này nói người nào?

"Mộc Đồng, không được nói bậy!"Lâm Quỳnh trừng nữ nhi một chút, lập tức xấu hổ nói với Vô Căn đạo nhân:"Vô Căn tiền bối, tiểu nữ không phải nói ngài, tuyệt đối đừng hiểu lầm!"

"Không sao!"

Vô Căn lòng dạ khoáng đạt, quả quyết sẽ không so đo với một nữ hài.

Đám người hàn huyên vài câu xong liền rời đi, mà toàn bộ một màn này đều bị một người mặc đồ đen núp trong bóng tối thu hết vào trong mắt, đợi đến khi tất cả mọi người đều tán đi hắn mới lấy điện thoại di động ra, bấm một số điện thoại.

Chương 210. Ngươi nói rất có đạo lý!

"Chủ nhân, Diệp Thần còn sống! Mà lại, hắn giết Hà Ninh của Ưng Trảo Môn, mặt khác, người Lãnh gia cũng bị hắn bắt!"

"A? Có chút ý tứ!"

Đầu bên kia điện thoại truyền tới một âm thanh hơi có vẻ khàn giọng của nam nhân:"Hai mươi năm, tiểu tử này được người huấn luyện đến không tệ a!"

"Chủ nhân, người này là giết hay lưu?"Nam đồ đen hỏi.

"Thiết Thủ, ngươi không nóng nảy giết hắn, giữ đi! Gia tộc cũng đang hết sức cần ngươi, nếu như tiểu tử này nguyện ý thần phục, có thể cho hắn một con đường sống!"

"Vậy Lãnh gia thì sao?"

"Chỉ là một cái Lãnh gia tính là gì, vừa vặn cho Diệp Thần một khối 'Đá mài đao' đi, nếu như ngay cả Lãnh gia hắn đều đấu không lại, vậy hắn không có giá trị sống!"

"Minh bạch!"

Nam nhân tên hiệu 'Thiết Thủ' cúp điện thoại, lập tức giống như u linh biến mất trong một vùng rừng rậm sau lưng.

Diệp Thần trở lại khách sạn, rất nhanh Ảnh Tử lái xe chạy tới.

"Ảnh Tử, cậu trộng giữ tên này giúp tôi mấy ngày, chờ tôi từ Mê Âm Đảo trở về lại làm định đoạt!"Diệp Thần dặn dò.

"Điện chủ, có muốn tôi đi cùng hay không?"Ảnh Tử hỏi.

"Không cần! Đúng rồi, Ninh Châu bên kia vẫn tốt chứ?"

"Xảy ra chút tình trạng nhỏ!"

Ảnh Tử nhìn mập mạp một chút, mập mạp thấy thế rất hiểu chuyện, lắc lắc mông to mọng lớn trực tiếp đi toilet né tránh.

"Nói đi, đến cùng xảy ra chuyện gì?"

"Điện chủ, ngài đoán đúng! Lãnh gia quả nhiên phái người đi tìm Tô tiểu thư!"

Diệp Thần nghe vậy mới biết được, đêm qua có sát thủ đi sơn trang Vân Đỉnh, kết quả bị Kim Cương mai phục tại biệt thự số một xử lý!

"Lãnh gia, chờ ta làm xong việc trở về, xem ta thu thập bọn chúng như thế nào!"

"Sư đệ, tuyệt đối không nên chủ quan, Lãnh gia vẫn còn có chút thực lực!"Thượng Quan Dĩnh hảo tâm nhắc nhở.

"Hừ, đệ mặc kệ thực lực Lãnh gia mạnh bao nhiêu, nếu ép đệ không ngại diệt cả nhà hắn!"Diệp Thần hừ lạnh nói.

"Điện chủ, vậy thuộc hạ xin cáo từ trước!"

"Đi thôi!"

Ảnh Tử trực tiếp một chưởng chặt choáng Lãnh Thiên Hữu, lập tức lái xe hướng tiến đến Ninh Châu.

"Sư tỷ, nếu không chúng ta cũng đi thôi, dù sao lưu tại Trường Dương cũng không có chuyện làm!"Diệp Thần nghĩ nghĩ nói.

"Chỉ cần đệ không cảm thấy mệt mỏi, hết thảy nghe đệ an

bài!"

"Vậy chỉ thu nhặt một chút, đi thôi!"

Diệp Thần nói xong kêu mập mạp, ba người đơn giản thu thập một chút, cũng rời đi trấn Trường Dương.

Mập mạp ngồi ở sau xe, mặt mũi tràn đầy cười nói:"Diệp Thần, thế nào, ngươi nghĩ thông rồi sao, không cho ta ngồi ở phía sau cốp xe nữa?"

"Rửa xe không cần tiền a!"

Diệp Thần xuyên qua kính chiếu hậu tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, mập mạp chết bầm này tựa như 'Tiểu Cường' đánh mãi không chết, chưa đến nửa ngày tay chân bị đánh gãy liền khôi phục lại.

"Mê Âm Đảo cụ thể ở đâu?"Diệp Thần tìm một vòng tại GPS, cuối cùng nhíu mày hỏi mập mạp.

"Trên bản đồ không có, đó là cái hoang đảo, ngươi trực tiếp dựa theo lộ tuyến của ta đi là được rồi!"

Mập mạp hóa thân người định vị, một đường chỉ huy Diệp Thần, cuối cùng lúc chạng vạng tối ba người đến ngoại thành tỉnh thành Thiên Nam, cuối cùng dừng xe lại bên cạnh một con sông dài yên tĩnh.

Diệp Thần xuống xe, ngắm nhìn bốn phía phát hiện nơi đây không hề có dấu chân người, ngay cả nông hộ đều không gặp được, giữa sông cũng không thấy được hòn đảo nào.

"Mập mạp, ngươi không mang sai đường đi?"Diệp Thần nhíu mày nhìn về phía mập mạp.

"Hắc hắc, đương nhiên không có! Bất quá một hồi lên đảo các

ngươi cũng phải nghe lời của ta, bằng không sẽ xảy ra chuyện, ta có thể không bảo vệ được các ngươi!"Mập mạp cảm thấy đến địa bàn 'Nhà mình', nói chuyện cũng không còn nhiều cố kỵ.

"Bớt nói nhảm, có rắm mau thả!"

"Trên đảo chúng ta ở là không cho người ngoài tiến vào, trừ phi là người bổn đảo đề cử, cho nên một hồi các ngươi nhất định phải nói là muốn gia nhập Mê Âm Đảo, hiểu không?"

"Giải dược đâu?"

"Cái này thì đơn giản, ngươi cũng là người Mê Âm Đảo, đảo chủ tự nhiên sẽ cho ngươi giải dược!"Mập mạp nhếch miệng cười nói.

"..."

Diệp Thần nghe xong luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào, cảm giác bị mập mạp hố một phen, bất quá vì giải khai 'Quái độc' trên thân sư tỷ hắn cũng không quản được nhiều như vậy, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

"Cái đảo kia đến tột cùng ở đâu?"Thượng Quan Dĩnh cau mày nói.

"Đừng nóng vội a, để ta cho người tới đón chúng ta!"

Mập mạp nói xong từ trên thân móc ra một cái đồ vật trông như ống khói, mặt trên còn có cây kíp nổ, mập mạp đem ống khói nhắm ngay bầu trời, dùng sức kéo kíp nổ một cái!

Hưu!

Một viên đạn tín hiệu đỏ rực lập tức lao ra từ ống khói bay lên trời, cuối cùng nổ tung ở trên bầu trời!

"Các ngươi liên lạc dựa vào cái này?"

Diệp Thần mở to hai mắt nhìn, mặt mũi tràn đầy giật mình nhìn xem mập mạp!

Loại đồ chơi này chỉ có ở trong phim cổ trang mới có đi, không nghĩ tới người Mê Âm Đảo vẫn còn dùng.

"Đây mới là chỗ cao minh của đảo chủ chúng ta!"

Mập mạp một mặt cười đắc ý nói:"Xin hỏi, hiện tại xã hội này còn ai sẽ dùng loại vật này?"

"Không có!"

"Vậy thì đúng rồi, chính là bởi vì khan hiếm, cho nên tính độc quyền mới cao a! Người khác muốn đục nước béo cò lên đảo đều không được, đúng không?"

"Ngọa tào, ngươi nói rất có đạo lý!"

Chương 211. Mê Âm Đảo phức tạp!

Phương thức liên lạc của Mê Âm Đảo xác thực ngoài dự liệu, Diệp Thần nghe vậy cũng không thể nào phản bác.

"Lúc nào có người tới đón chúng ta?"Thượng Quan Dĩnh hỏi.

"Rất nhanh, khoảng mấy tiếng sau đi!"

"..."

Diệp Thần xem xét thời gian còn sớm, chờ liền chờ thôi!

Ba người liền ngồi tại bờ sông, trò chuyện câu được câu không.

"Mập mạp, đã lâu như vậy ta vẫn chưa tên ngươi đâu!"Diệp Thần nói.

"Suýt nữa quên mất!"

Mập mạp vỗ trán một cái, vội vàng nói:"Kẻ hèn này họ Vương tên Đại Bưu, là người Âm Luật Môn của Mê Âm Đảo, cũng là tông môn lớn nhất bổn đảo, vạn nhất đảo chủ lão nhân gia hỏi tới, các ngươi cũng đừng có nói sai!"

"Âm Luật Môn?"

Diệp Thần nghe được xưng hô thế này không khỏi hiếu kỳ nói:"Không phải gọi Mê Âm Đảo sao, làm sao lại chui ra cái gì môn?"

"Ngươi đúng là không biết cái gì, Mê Âm Đảo chúng ta chia làm đủ loại!"

"Ngọa tào! Ngươi nói đùa a?"

Diệp Thần hung hăng trừng mập mạp một chút, con hàng này có phải là lại ngứa da, lại dám đùa nghịch mình?

"Ta nói thật a!"

Vương Đại Bưu thấy dáng vẻ ngo ngoe muốn động của Diệp Thần liền bị dọa sợ, vội vàng nói:"Mê Âm Đảo không chỉ có 'Ngũ Hoa' là thiếp thân thị vệ của giáo chủ, cũng đều là mỹ nữ, tu vi không hề thấp so với ngươi a!"

"Thật hay giả? Vậy bát môn kia thì sao?"Diệp Thần nhíu mày.

"Bát môn là Âm Luật Môn, Phi Kiếm Môn, Cổ Độc Môn, Bách Thảo Môn, Thú Thủ Môn!"

"Không phải mới chỉ có ngũ môn sao?"

"Thú Thủ Môn có bốn vị môn chủ sư, hổ, lang, báo, bọn họ giữ gìn an toàn tứ phương Mê Âm Đảo, cho nên xem như là bốn trong một!"Vương Đại Bưu giải thích nói.

Diệp Thần nghe vậy trầm mặc thật lâu, nếu như Mê Âm Đảo thật có phức tạp như vậy, bất cứ lúc nào nguy hiểm cũng có thể giáng lâm!

"Sư tỷ, Mê Âm Đảo quá quỷ dị, nếu không tỷ vẫn là về Ninh Châu trước chờ đệ đi!"Diệp Thần quay đầu có chút ít lo lắng nói với Thượng Quan Dĩnh.

"Không được, ta nhất định phải đi chung với đệ!"

Thượng Quan Dĩnh lắc đầu, ngữ khí kiên định nói:"Đệ vì ta mà đi cầu giải dược, ta không thể để cho một mình đệ đi mạo hiểm!"

"..."

Diệp Thần rất bất đắc dĩ, từ nhỏ tính tình của Tam sư tỷ đã quật cường, nàng đã quyết định chuyện gì thì không ai có thể thay đổi được!

"Mập mạp, người sáng lập Mê Âm Đảo là ai?"Diệp Thần hỏi dò.

"Ai, đói bụng, nếu không ta đi bắt mấy con cá đi!"

Thời khắc mấu chốt Vương Đại Bưu lại không tán gẫu nữa, hắn đứng dậy vỗ vỗ mông to mọng lớn, trực tiếp đi trong sông bắt cá

"Sư đệ, mập mạp giống như đang né tránh vấn đề của đệ a!"Thượng Quan Dĩnh cau mày nói.

"Ân, xem ra chỉ có lên đảo tìm tòi hư thực!"Thần sắc Diệp Thần ngưng trọng nhẹ gật đầu.

"Được cá rồi!"

Đột nhiên, Vương Đại Bưu đứng tại trong nước sông đắc ý quát lên với bên này.

Diệp Thần quay đầu nhìn lại, gia hỏa này thật đúng là bắt được một con cá lớn, tối thiểu phải có ba cân trở lên!

"Mập mạp, ngươi rất khá a!"

Diệp Thần phát hiện trong tay Vương Đại Bưu chính là đầu cá trắm cỏ lớn, mặc dù loại cá này rất ngu ngốc, nhưng không nghĩ tới lại bị mập mạp càng ngu ngốc hơn bắt được

"Hắc hắc, có cá nướng ăn!"

Vương Đại Bưu nhếch miệng cười một tiếng, sau khi lên bờ lại

thành thạo tạo chồng lửa, trực tiếp đem cá gác ở trên lửa nướng.

Rất nhanh, một cỗ mùi thơm cá nướng tràn ngập bốn phía trong không khí.

"Mập mạp, ngươi sẽ không phải là ngư dân ở Mê Âm Đảo chứ?"Diệp Thần nhìn thấy một loạt thao tác thành thục của hắn không khỏi hồ nghi.

"Ta sao lại có thể là ngư dân!"

Vương Đại Bưu thấy Diệp Thần xem nhẹ hắn lập tức không vui, thở phì phò nói:"Ta thế nhưng là đại danh đỉnh đỉnh Âm Luật Môn, quên đi, dù sao ta rất ngưu bức!"

"Thật không có nhìn ra!"

Diệp Thần nhếch miệng, tu vi mập mạp ngay cả Trúc Cơ đều không đạt được, có thể có bao nhiêu ngưu bức?

Cá rất nhanh liền nướng xong, một đầu cá trắm cỏ lớn nặng ba cân, Thượng Quan Dĩnh cùng Diệp Thần cũng không ăn bao nhiêu, trên cơ bản đều bị Vương Đại Bưu ăn.

Con hàng này ăn đến mức ngay cả xương cá cũng 'Không buông tha' , ăn xong còn giải thích nói xương cá rất nhiều protein.

Protein?

Về nhà ăn hai quả trứng gà không thơm sao, sao phải gặm xương cá?

Soạt, soạt!

Đúng lúc này, trên mặt sông bình tĩnh truyền đến một trận âm thanh vẩy nước, ngay sau đó một ngọn đèn màu da cam lúc sáng lúc tối xuất hiện tại giữa sông.

"Là người chỉ dẫn Mê Âm Đảo!"

Mập mạp cao hứng không thôi, rốt cục có thể về nhà, rốt cuộc không cần lo lắng bị người đánh gãy tay chân!

Diệp Thần từ trên đồng cỏ đứng người lên, thuyền cũng dần dần cập bờ, chờ khoảng cách tới gần hắn mới phát hiện đây là một chiếc thuyền đánh cá cỡ nhỏ, thân thuyền chia làm hai tầng trên dưới, trên buồng nhỏ còn điêu khắc ảnh chân dung một con Thanh Lang thật to!

"Người bên bờ là phương nào?"

Trên thuyền truyền tới một thanh âm của nam nhân, ngữ khí băng lãnh, không có chút tình cảm nào.

"Ta là Âm Luật Môn, Vương Đại Bưu!"Mập mạp đứng tại bên bờ, mỉm cười nói.

"A, nguyên lai là Vương Nhị Bính, ta tưởng là ai chứ!"Người trên thuyền tùy ý trêu chọc nói.

Hai bánh? (quân mạt chược có hai chấm tròn)

Diệp Thần nghe được cái ngoại hiệu này kém chút cười phun ra, chơi mạt chược sao?

Chương 212. Sói xám tham lam!

"Khụ khụ, Diệp Thần, chúng ta lên thuyền trước đi!"Vương Đại Bưu lúng túng ho khan vài tiếng, ra vẻ nhẹ nhõm nói với Diệp Thần.

"Khoan đã, bọn chúng là ai?"

Người trên thuyền lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Thần, lộ ra mười phần cảnh giác.

Vương Đại Bưu thấy rõ ràng tướng mạo người tới, vội vàng cười làm lành nói:"Nguyên lai là sói xám huynh, hai người này muốn gia nhập Mê Âm Đảo ta, ta đang muốn trong đêm dẫn bọn họ đi gặp đảo chủ a!"

"Người ngươi tìm đáng tin cậy sao, đừng có a miêu a cẩu gì đều giới thiệu lên đảo!"Nam tử trung niên tên hiệu sói xám cau mày nói.

Diệp Thần nghe xong cố nén xúc động đánh người, nếu không phải vì thuận lợi lên đảo, hắn cam đoan một bàn tay chụp chết tên sói xám này!

"Sói xám huynh, nói giỡn!"

Mập mạp một bên cười, một bên nắm chặt một chồng bọc giấy thật dày đi lên thuyền nhét vào trong tay sói xám, nói:"Lần này chấp hành nhiệm vụ rời đảo, cũng không mang vật gì tốt, hi vọng sói xám huynh đừng ghét bỏ!"

Sói xám mở một góc bọc giấy ra, dưới ánh trăng chiếu xuống,

lộ ra một chồng tờ giấy màu đỏ.

"Chậc chậc, Bưu ca ngươi quá khách khí, ta ở trên đảo không tốn bao nhiêu nhiêu tiền!"

Sói xám lấy tiền xong lập tức thay đổi phó sắc mặt, ngay cả Vương Nhị Bính đều đổi thành Bưu ca, mỉm cười nói:"Mấy vị nhanh vào buồng nhỏ nghỉ ngơi, đều đã đói đúng không, để ta lập tức cho người ta xào vài món thức ăn cho các ngươi nhắm rượu!"

"..."

Quả nhiên, có tiền có thể sai khiến quỷ thần, chiêu này vĩnh viễn không quá hạn

Lên thuyền, Diệp Thần ngồi vào buồng nhỏ, bên trong bài trí rất đơn giản, chỉ là vài cái ghế cùng một cái bàn.

Mặt sông ban đêm vô cùng yên tĩnh, ngoại trừ thanh âm mái chèo thuyền vẩy nước bên tai, cơ hồ rốt cuộc không nghe được bất kỳ thanh âm gì.

Rất nhanh, người của sói xám mang thịt rượu tới cho mấy người Diệp Thần.

"Đại Bưu, lần này ra ngoài phát tài đúng không?"Sói xám đem một đĩa Đậu Hũ Ma Bà đặt lên bàn, mỉm cười mà nhìn xem Vương Đại Bưu.

"Sao có thể phát tài a, sói xám huynh nói quá lời, chỉ có được vài xu thôi!"

Vương Đại Bưu khó có được khiêm tốn một lần.

Sói xám cũng không hỏi nhiều, chỉ là để Vương Đại Bưu bọn họ ăn ngon uống ngon, sau đó liền dẫn người đi ra khỏi buồng nhỏ trên thuyền.

"Mập mạp, ngươi rất quen người này sao?"Diệp Thần hỏi.

"Không tính quá quen, nhưng Lang tộc phụ trách giao thông đường thủy Mê Âm Đảo, đi ra ngoài làm việc thường phải liên hệ cùng bọn họ!"

"Ta nhìn dáng vẻ ngươi thật giống như rất sợ hắn!"

"Ta, ta sao có thể sợ hắn!"Vương Đại Bưu nghe xong lập tức không vui, hừ hừ nói:"Thời điểm Âm Luật Môn ta huy hoàng, Lang tộc tính là cái gì chứ!"

Diệp Thần nghe vậy cũng lười vạch trần hắn, hình tượng mập mạp đưa tiền cho sói xám hắn đều thấy được.

Qua ước chừng hai giờ, sói xám đột nhiên hô to một tiếng ở bên ngoài.

"Vào động!"

Ngay sau đó thân thuyền bắt đầu kịch liệt đong đưa, Diệp Thần giật mình không biết chuyện gì xảy ra, hắn đứng dậy chuẩn bị đi bên ngoài điều tra một phen lại bị Vương Đại Bưu gọi lại:

"Không cần lo lắng, đây là do nước sông chảy xiết, lập tức liền có thể qua!"

"Nước chảy xiết?"

Diệp Thần vẫn là đứng dậy xông ra buồng nhỏ trên thuyền, sau khi rời khỏi đây nhờ vào ánh trăng phát xạ mới phát hiện, thuyền đang chuẩn bị đi vào một cái cửa sơn động to lớn, mà cửa hang liền có một đoạn sông nước chảy xiết!

Sói xám muốn đem thuyền tiến vào trong động?

Lòng hiếu kỳ điều khiển Diệp Thần dứt khoát lưu tại trên boong thuyền, cũng may đoạn nước chảy xiết này rất nhanh liền

qua, thuyền trực tiếp lái vào trong sơn động.

Mà sau khi tiến vào sơn động, Diệp Thần lại phát hiện nơi này có động thiên khác!

Diện tích sơn động phi thường lớn, lẽ ra hẳn là một mảnh đen kịt trong sơn động, giờ phút này lại giống như ban ngày.

Đỉnh động cùng hai bên trên vách đá có đếm không hết ánh sáng, Diệp Thần tập trung nhìn vào rõ ràng đều là dạ minh châu!

"Oa! Thật xinh đẹp a!"

Đúng lúc này Thượng Quan Dĩnh cũng đi ra, nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài đôi mắt đẹp không khỏi sáng lê, la thất thanh nói.

"Sư tỷ, nếu tỷ thích, đệ đi hái một viên cho tỷ!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

"Ngàn vạn không thể!"

Ai ngờ Vương Đại Bưu cũng đi theo ra ngoài, nghe được Diệp Thần nói như vậy vội vàng chặn lại nói:"Nghe nói đây là một cái phong thuỷ cục được cao nhân bày ra, nếu như xê dịch một viên dạ minh châu, toàn bộ sơn động đều sẽ sụp đổ !"

"Còn có loại chuyện này?"

Diệp Thần sững sờ, thật sự là càng đến gần Mê Âm Đảo, quái sự càng nhiều!

Đột nhiên, thuyền chậm lại.

Sói xám mang theo mấy người đi hướng Vương Đại Bưu, trong tay bọn họ cầm lưỡi dao sắc bén, một mặt hung thần ác sát, xem xét cũng không phải chuyện tốt gì!

"Vương Nhị Bính, ca muốn thương lượng ngươi muốn

chuyện!"Sói xám đi tới nhìn xem mập mạp, âm trầm cười nói.

"Sói xám, ngươi, ngươi muốn làm gì?"

Vương Đại Bưu cũng không phải đồ đần, nhìn thấy khí thế đối phương hung hung, lúc này có chút luống cuống.

"Ta không muốn làm gì!"Sói xám cười gằn nói:"Ta cũng không cùng các ngươi vòng quanh, đem tiền đều giao ra đi! Nể tình đều là người trên đảo, ta có thể không giết các ngươi!"

Chương 213. Từ nay về sau ngươi chính là ca ta!

"Không có khả năng!"

Vương Đại Bưu nghe xong đem đầu lắc giống như trống lúc lắc, trầm giọng nói:"Sói xám, mẹ ngươi! Làm như vậy không sợ ta nói cho đảo chủ sao?"

"Hừ! Lang tộc ta chính là bá đạo như vậy, sao có thể như Âm Luật Môn ngươi, như quả hồng mềm tùy tiện để người bóp!"Sói xám nói xong, người phía sau hắn cũng là một trận cười vang.

Vương Đại Bưu nuốt ngụm nước bọt, tiền của hắn còn giữ lại để cưới vợ a!

Lại nói tu vi của hắn bị phế, trước mắt muốn bảo trụ mệnh cũng chỉ có thể dựa vào Diệp Thần.

"Mập mạp, ngươi biết lái thuyền chứ?"Diệp Thần nhàn nhạt hỏi.

"Biết!"

"Vậy là tốt rồi!"

Diệp Thần gật gật đầu, cười lạnh nói:"Giết bọn chúng, sau đó ngươi lái thuyền đến Mê Âm Đảo là được!"

"Tiểu tử, khẩu khí ngươi thật lớn! Muốn giết chúng ta, ngươi tính là cái gì a!"Sói xám khinh thường nhếch miệng, nói xong vung tay lên, người phía sau hắn kêu gào nhao nhao hướng đánh tới Diệp Thần.

"Muốn chết!"

Thanh âm Diệp Thần băng lãnh, đột nhiên vung ra một chưởng với người dẫn đầu xông tới!

Oanh!

Một chưởng này uy lực không thể coi thường, trực tiếp đánh cho người kia bay ra ngoài, rơi vào trong sông, trong nháy mắt liền chìm nghỉm không thấy tăm tích!

"Giết hắn!"

Sói xám thấy thế tức giận nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng những thủ hạ này của hắn đều là Luyện Khí Kỳ, căn bản không phải đối thủ Diệp Thần, không đến nửa phút liền đều bị Diệp Thần xử lý, đồng thời ném vào trong lòng sông!

"Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai?"Sói xám thấy thế quá sợ hãi.

"Người đòi mạng ngươi!"

Vừa mới nói xong, thân hình Diệp Thần lóe lên qua trong giây lát liền đến trước mặt sói xám, không chờ hắn kịp phản ứng, trực tiếp xuất thủ bóp lấy cổ của hắn, nhẹ nhàng vặn một cái trực tiếp đem cổ bóp nát, sói xám trong nháy mắt mất mạng!

"..."

Vương Đại Bưu thấy cảnh này cũng trợn tròn mắt, giết người Lang tộc, lúc lên đảo bàn giao như nào a?

"Mập mạp, đừng đứng ngốc, lái thuyền đi!"

"A"

Lúc này Vương Đại Bưu mới kịp phản ứng, vội vàng đi đến

đuôi thuyền lay động thuyền mái chèo, bất quá con hàng này lại là chèo thuyền ngược ra ngoài động.

"Ngươi làm cái quỷ gì, đến cùng có thể biết lái thuyền hay không, ngược a!"Diệp Thần cau mày nói.

"Đại ca, ngươi giết mấy người sói xám còn dám lên đảo sao, ta cũng không dám trở về, mau trốn đi!"Vương Đại Bưu khóc không ra nước mắt.

"Nhìn chút tiền đồ của ngươi xem!"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, đi qua vỗ vỗ bả vai Vương Đại Bưu, nói:"Yên tâm, có ta ở đây sẽ không xảy ra chuyện, ngươi cứ việc đưa ta lên đảo là được! Bằng không, ta cũng sẽ không giải huyệt cho ngươi, ngươi liền chờ chết đi!"

Vương Đại Bưu nghe xong trợn tròn mắt, vẫn là chết sao?

"Mập mạp, nghe sư đệ ta a, hắn khẳng định có biện pháp!"Thượng Quan Dĩnh khuyên nhủ.

"Vậy được rồi!"Vương Đại Bưu quyết tâm liều mạng, cắn răng nghiến lợi nói:"Dù sao đều là chết, coi như ta làm chút chuyện tốt trước khi chết!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, từ trên thân móc ra một cái hộp gấm giao đến trong tay Vương Đại Bưu.

"Cái đồ chơi này là cái gì?"

Vương Đại Bưu tiếp nhận hộp gấm, một mặt mơ hồ nhìn xem Diệp Thần.

"Ngươi nhìn ta làm gì, tự mình mở ra nhìn xem chẳng phải sẽ biết?"Diệp Thần cười nói.

"Không phải ám khí đi?"

Vương Đại Bưu bắt đầu đa nghi, hắn sợ Diệp Thần giết đỏ cả mắt, muốn đem mình xử lý!

"Ám em gái ngươi!"

Diệp Thần trực tiếp liếc mắt:"Giết ngươi ai mang ta lên đảo?"

"A, cũng đúng a!"

Đầu óc chập mạch của Vương Đại Bưu trong nháy mắt lại thông, nhếch miệng cười một tiếng mở hộp ra, kết quả phát hiện bên trong là một đôi hà thủ ô!

"Oa! Sư đệ, đôi hà thủ ô này tối thiểu trăm năm trở lên, đều thành hình người!"Một bên, Thượng Quan Dĩnh nhìn thấy hà thủ ô không khỏi hoảng sợ nói.

"Lúc đầu chuẩn bị bồi bổ thân thể cho sư tỷ, đoạn thời gian trước quên, hôm nay vừa vặn cần dùng đến!"Diệp Thần mỉm cười.

"Diệp Thần, ngươi để cho ta ăn sống?"

Vương Đại Bưu nuốt ngụm nước bọt, ăn sống trăm năm hà thủ ô, cảm giác thật là xa xỉ a!

"Người nằm mơ a!"

Diệp Thần tức giận trợn mắt nhìn Vương Đại Bưu một chút, giải thích nói:"Chờ gặp đảo chủ Mê Âm Đảo, ngươi liền nói hà thủ ô là ngươi khổ khổ sở sở tìm trở về tặng cho hắn!"

"Sau đó thì sao?"

"Cái này còn phải nói sao, tự nhiên là sói xám lên lòng xấu xa, muốn chiếm làm của riêng! Ngươi cùng hắn liều chết bảo vệ hà thủ ô a!"

"Quả nhiên diệu kế!"

Vương Đại Bưu nghe xong cao hứng không thôi, mỉm cười nói với Diệp Thần:"Diệp Thần, ngươi thật rất âm hiểm a, bất quá ta thích!"

"Kháo!"

"Từ nay về sau ngươi chính là ca ta, ta gọi ngươi là Thần ca?"

"Cút đi, tranh thủ thời gian chèo thuyền!"

Diệp Thần kém chút muốn đem mập mạp đá xuống sông, mình cứu hắn một mạng thế mà còn dám nói mình âm hiểm, đúng là gia hỏa vong ân phụ nghĩa!

"Hắc hắc, được rồi, Mê Âm Đảo kỳ thật qua sơn động này là đến!"

Mập mạp nhếch miệng cười một tiếng, coi hộp gấm như bảo bối cất kỹ, sau đó ra sức chèo thuyền.

Rất nhanh, thuyền đi ra từ bên kia hang động.

Bóng đêm thâm trầm, nhưng Diệp Thần đứng ở đầu thuyền vẫn là liếc mắt liền thấy phía trước có một hòn đảo, đèn đuốc trên hòn đảo như ẩn như hiện nói cho hắn biết, đã đến Mê Âm Đảo!

Chương 214. Vào địa lao!

Kỹ thuật chèo thuyền của mập mạp không thể nào ‘tốt’ hơn, lúc ngừng thuyền cập bờ còn trực tiếp đem thuyền đâm vào góc cạnh cứng rắn của bến đỗ, đâm tới thủng cả một cái lỗ lớn!

"Nhanh nhanh nhanh, thuyền sắp chìm rồi!"

Thân hình mập mạp cực kì linh hoạt, nhảy nhảy nhót nhót giống con khỉ mập mạp xoát một cái nhảy ra khỏi thuyền.

Diệp Thần thấy thế lôi kéo tay nhỏ Thượng Quan Dĩnh, hai người nhẹ nhàng nhảy lên đứng ở trên thềm đá bến đỗ!

"Dừng lại, các ngươi là ai?"

Ba người vừa bước chân xuống đất, mấy người cầm bó đuốc trong tay liền xông tới.

Diệp Thần quét những người này một chút, phát hiện cách ăn mặc của bọn họ giống y như sói xám.

"Ta, ta là người Âm Luật Môn "

Trong lòng Vương Đại Bưu hơi hồi hộp một chút, thầm nghĩ xong xong xong, lên bờ đã đụng phải người Lang tộc.

"A, nguyên lai là Vương Nhị Bính a!"

Một nam nhân râu quai nón dẫn đầu của đôi phương tiến tới, dùng bó đuốc chiếu chiếu Vương Đại Bưu, lập tức cau mày nói:"Sói xám đâu, không phải hắn đi đón ngươi sao?"

"Hắn, hắn"

"Ngươi ấp a ấp úng làm gì, ta hỏi ngươi sói xám đi đâu?"

"Hắn chết!"

Diệp Thần nhún vai, thản nhiên nói.

"Cái gì? Các ngươi giết sói xám?"Mắt râu quai nón trợn tròn xoe, quát lớn:"Vương Nhị Bính, ngươi thật to gan, ngay cả người của Lang tộc ta cũng dám giết! Có ai không, trói bọn chúng lại, trước cho vào địa lao, sáng sớm ngày mai mời đảo chủ xử trí!"

"Bắt lại!"

Đám người Lang tộc cùng nhau tiến lên, Thượng Quan Dĩnh khẽ cau mày, nàng vừa định hoàn thủ, lại bị Diệp Thần dùng ánh mắt ra hiệu, một giây sau ba người đồng thời bị trói!

"Nha, còn có một em gái xinh đẹp?"

Râu quai nón sắc mị nhìn xem Thượng Quan Dĩnh, một mặt Trư ca cười nói:"Mỹ nữ, không bằng em làm tiểu thiếp cho ta đi, ta có thể tha cho em một cái mạng!"

"Phi!"

Thượng Quan Dĩnh trực tiếp gắt một cái, trực tiếp nhổ vào trên mặt râu quai nón:"Cũng không soi mặt vào trong nước tiểu mà xem, chỉ bằng dạng ngươi còn muốn ta làm tiểu thiếp cho ngươi, si tâm vọng tưởng!"

"Buồn cười!"

Râu quai nón giận tím mặt, nói với đệ tử Lang tộc trói Thượng Quan Dĩnh:"Đem con đàn bà thối này vào phòng ta, đêm nay ta không thể không hảo hảo 'Giáo huấn' nàng một phen!"

"Ngươi dám!"

Trong ánh mắt Diệp Thần hiện lên một vòng hàn mang, một cỗ sát khí vô hình trong nháy mắt bao phủ râu quai nón.

"Tiểu tử, ngươi là người nào?"

Râu quai nón cảm nhận được sát khí phát ra trên người Diệp Thần, không kìm được lòng rùng mình một cái, đầy bụng nghi ngờ nhìn xem hắn.

"Ngươi tốt nhất mau thả chúng ta, bằng không ta cam đoan ngươi sẽ chết rất thảm!"Diệp Thần lạnh lùng nói.

"Thật vậy sao, vậy ta ngược lại muốn xem xem, chúng ta đến tột cùng là ai chết rất thảm!"

Râu quai nón vừa dứt lời, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng khẽ kêu:

"Dừng tay, các ngươi làm gì vậy!"

Đám người nhao nhao quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ nhân mặc váy dài trắng sữa chầm chậm đi tới, sau lưng còn có hai người đi theo nhìn giống nữ nha hoàn.

Đợi lúc nữ nhân đến gần, lúc này Diệp Thần mới phát hiện ra người này là một mỹ nữ!

Làn da nàng trắng nõn tinh tế, trên tóc cắm Bích Ngọc Long Trâm, một đôi mắt hạnh tràn ngập xuân sắc, cái miệng anh đào nhỏ nhắn kiều diễm ướt át, bên cạnh má còn có hai sợi tóc theo gió quất vào mặt, tăng thêm mấy phần phong tình mê người.

"Phu nhân!"

Bọn người râu quai nón nhìn thấy nữ nhân, vội vàng ôm quyền khom mình hành lễ.

Phu nhân?

Diệp Thần không khỏi ngẩn người, chẳng lẽ mỹ thiếu phụ này chính là đảo chủ phu nhân?

Nghĩ đến cái này Diệp Thần quay đầu nhìn Vương Đại Bưu một chút, con hàng này nhìn thấy nữ nhân này đã sớm bị dọa choáng váng, bịch một tiếng liền quỳ!

Không có tiền đồ!

Diệp Thần nhịn không được trợn mắt nhìn mập mạp một chút, bất quá nói đi cũng phải nói lại, khí thế trên người mỹ thiếu phụ xác thực đủ cường đại!

"Đến cùng xảy ra chuyện gì?"Mỹ thiếu phụ có chút nhíu mày.

"Bẩm phu nhân, Âm Luật Môn Vương Đại Bưu vô cớ sát hại sói xám, thuộc hạ đang muốn đem hắn giải vào địa lao, chờ ngày mai đảo chủ xử lý!"Nam nhân râu quai nón một mực cung kính nói.

"Hai người này là ai?"

Mỹ thiếu phụ tựa hồ cũng không thèm để ý sống chết của sói xám, nghiêng đầu liếc Diệp Thần một chút hỏi.

"Phu nhân, hai người này là bằng hữu thuộc hạ! Bọn họ đều muốn gia nhập Mê Âm Đảo, thuộc hạ cố ý dẫn bọn họ tới gặp đảo chủ!"

"Sói xám chết cũng có ẩn tình khác, mời phu nhân minh xét!"Vương Đại Bưu vội vàng giải thích nói.

"Trước đem bọn họ nhốt vào địa lao đi, ngày mai ta sẽ cùng đảo chủ xử trí!"

Mỹ thiếu phụ nói xong đi đến trước mặt Diệp Thần, trên dưới đánh giá hắn một phen, lập tức thần sắc lạnh lùng xoay người rời đi.

"Vâng, phu nhân!"

Râu quai nón có chút không cam tâm, bởi vì một câu của mỹ thiếu phụ đã chặt đứt suy nghĩ 'Chiếm hữu' Thượng Quan Dĩnh của hắn, nếu không đêm nay Thượng Quan Dĩnh xảy ra chút chuyện, hắn cũng không có cách nào ban giao!

Chờ mỹ thiếu phụ vừa đi, râu quai nón oán hận nói vởi thủ hạ:

"Đem ba người này nhốt vào địa lao, trông coi thật kỹ!"

"Đi!"

Người Lang tộc hung hăng đẩy Vương Đại Bưu đi, mang hắn cùng mấy người Diệp Thần rời khỏi bến đỗ.

Chương 215. Chồng già vợ trẻ!

Lang tộc, địa lao.

Ba người Diệp Thần rất nhanh liền bị giam vào trong một cái lồng giam sắt cũ nát dơ dáy bẩn thỉu, trong không khí còn tản ra hương vị mốc meo.

"Ba người các ngươi đều thành thật một chút, bằng không đừng có trách!"

Người Lang tộc giam giữ Vương Đại Bưu xong nói một tiếng, quay người rời khỏi nơi này, không muốn ở lại trong địa lao vừa hôi vừa thối này thêm một phút giây nào, quả thực khiến người buồn nôn!

Loảng xoảng Lang!

Phía trên truyền đến một trận thanh âm đóng cửa, trong địa lao trong nháy mắt chỉ còn lại mấy người Diệp Thần.

"Ai, thật là xui xẻo!"

Vương Đại Bưu đặt mông ngồi trên mặt đất phủ kín rơm rạ, thở dài nói:"Lang tộc thường không nói đạo lý, lần này phiền phức lớn rồi!"

"Mập mạp, ngươi không phải nói mình rất ngưu bức sao?"

"Ách, ta thực sự rất ngưu bức, nhưng Lang tộc càng ngưu bức a!"Vương Đại Bưu mặt mo đỏ ửng.

"Vịt chết còn mạnh miệng!"

Diệp Thần trực tiếp liếc mắt lườm mập mạp một cái, trong đầu lại không tự chủ nổi lên thân ảnh vị mỹ thiếu phụ vừa rồi.

Nữ nhân này trời sinh mị tướng, làm cho nam nhân xem qua khó quên!

"Mập mạp, thiếu phụ vừa rồi là đảo chủ phu nhân của các ngươi?"Diệp Thần hiếu kì hỏi.

"Xuỵt!"

Vương Đại Bưu nghe xong dọa sợ, sợ xanh mặt vội vàng thấp giọng nói:"Ngươi nói nhỏ chút! Để cho người ta nghe được ngươi gọi đảo chủ phu nhân là thiếu phụ, ba người chúng ta đều chớ nghĩ đến chuyện còn sống!"

"Có khoa trương như vậy hay không?"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, trêu chọc nói:"Bất quá dung mạo của nàng quả thật không tệ, đảo chủ các ngươi cũng hẳn là một đại suất ca đi?"

"Năm ngoái đảo chủ vừa qua đại thọ bảy mươi xong!"Vương Đại Bưu bĩu môi nói.

"Ngọa tào!"

Diệp Thần mở to hai mắt nhìn, đây không phải điển hình chồng già vợ trẻ sao, nhưng vấn đề là lão đầu hắn có làm ăn được gì không a?

Khó trách ánh mắt vừa rồi của đảo chủ phu nhân là lạ, hắn là nàng nghĩ.

"Tiểu sư đệ, có phải đệ lại đang suy nghĩ đến nữ nhân kia hay không!"

"Đúng vậy a!"

Diệp Thần nói xong lại hối hận, vội vàng giải thích nói:"Đệ chỉ hiếu kì nàng còn trẻ như vậy, làm sao lại tìm một lão già họm hẹm thôi?"

"Trên mặt viết rõ chữ sắc!"

"Tiểu sư đệ, đệ cần phải cầm chừng a! Đừng đến cuối cùng bị người ăn chết lúc nào cũng không biết!"Thượng Quan Dĩnh chu miệng nhỏ thở phì phò nói.

Nam nhân, quả nhiên đều là đại móng heo!

"Ách, sư tỷ, tỷ suy nghĩ nhiều!"

Diệp Thần dở khóc dở cười, trong lòng tự nhủ đảo chủ phu nhân cũng không có đói khát như vậy đi, vừa gặp mặt liền muốn ăn mình?

"Các ngươi trò chuyện, ta đi ngủ trước a!"Vương Đại Bưu nói xong ngã xuống đất liền ngủ, chỉ chốc lát trong địa lao liền truyền đến tiếng ngáy hô hô của hắn.

"Gia hỏa này là heo sao, thế mà còn ngủ được!"

Thượng Quan Dĩnh khẽ cau mày lại, tiếng ngáy chấn thiên để nàng có loại xúc động muốn bóp chết mập mạp.

"Sư tỷ, tỷ cũng nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai chúng ta còn phải đi gặp đảo chủ a!"Diệp Thần cười nói.

"Không có gối đầu, tỷ không ngủ được!"

"Cái đó đơn giản!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, vỗ vỗ bắp đùi mình:"Gối đầu thịt người, vừa êm vừa sướng!"

"Miệng lưỡi trơn tru!"

Thượng Quan Dĩnh hờn dỗi trừng mắt nhìn Diệp Thần một chút, bất quá vẫn là ngoan ngoãn nằm xuống, khi gò má của nàng chạm đến đùi Diệp Thần, mặc dù cách một tầng vải mỏng, nhưng vẫn là cảm nhận được một cỗ ấm áp dị dạng, trong lòng không khỏi có một trận rung động khó hiểu!

Diệp Thần cũng là dở khóc dở cười, sư tỷ vậy mà đem đầu dí vào khu vực bẹn của hắn, đây chính là khu vực mẫn cảm của nam nhân a

Nhật nguyệt giao thế, đẩu chuyển tinh di.

Sáng sớm hôm sau, Thượng Quan Dĩnh đang trong giấc ngủ say liền bị tiếng động một trận xích sắt đánh thức, nàng bỗng nhiên mở mắt xem xét lúc này mới nhớ tới mình còn ngủ ở trên đùi Diệp Thần!

"Sư tỷ, tỷ đã tỉnh?"

Diệp Thần cúi đầu nhìn xem Thượng Quan Dĩnh nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hai hàng hàm răng trắng noãn.

"Tiểu sư đệ, đệ, chân đệ vẫn ổn chứ?"

Khuôn mặt Thượng Quan Dĩnh khẽ đỏ, tranh thủ thời gian ngồi dậy có chút ngượng ngùng hỏi.

"Không tê dại, sư tỷ người muốn nằm bao lâu cũng được!"

"..."

"Mấy người các ngươi đi ra đi!"

Đúng lúc này mấy tên đệ tử Lang tộc đi tới đem địa lao cửa mở ra, dẫn đầu chính là râu quai nón tối hôm qua.

Hắn ánh mắt tham lam quét một lần trên người Thượng Quan Dĩnh, ừng ực một tiếng, nuốt ngụm nước bọt.

"Vương Nhị Bính, mau dậy, đảo chủ muốn gặp các ngươi!"Thanh âm râu quai nón lạnh lùng nói.

Vương Đại Bưu nghe xong vội vàng đứng lên, hai khối gỉ mắt thật to vẫn chưa kịp xoa, cười xòa hỏi râu quai nón:

"Hồ Lang ca, đảo chủ nói cái gì a?"

"Không nói gì!"

"A, vậy ta an tâm!"Vương Đại Bưu nghe xong than dài một tiếng, tâm tình cuối cùng không có khẩn trương như vậy.

"Bất quá đảo chủ phu nhân nói, các ngươi sát hại sói xám, nhất định phải trả giá đắt!"Râu quai nón một mặt cười xấu xa nói.

"A?"

Vương Đại Bưu nghe xong lập tức hai chân như nhũn ra, nếu không phải Diệp Thần tay mắt lanh lẹ đỡ lấy hắn, con hàng này đoán chừng lại đặt mông bệt xuống đất.

"Mang bọn ta đi thôi, bớt nói nhảm!"Diệp Thần một mặt âm trầm nhìn xem râu quai nón nói.

Chương 216. Lang Vương Khương Thành!

"Tiểu tử, ngươi cứ phách lối đi, chờ gặp đảo chủ nhìn ngươi chết như thế nào!"

"Tộc trưởng chúng ta cũng đã nói, tuyệt đối sẽ không bỏ qua các ngươi!"Râu quai nón cười lạnh.

"Lang, Lang Vương"

Vương Đại Bưu nghe được râu quai nón nói, dọa đến mặt không còn chút máu.

"Mang đi!"

Râu quai nón vung tay lên, trực tiếp mang bọn người Diệp Thần ra khỏi địa lao.

Đi ra địa lao, Diệp Thần mới phát hiện ở trên Mê Âm Đảo thật sự là chim hót hoa nở, không khí cũng thật sự tốt hơn nhiều so với thành thị!

Từ địa lao đi tới đại điện Mê Âm Đảo, còn cần đi bộ hơn hai mươi phút, lúc trên đường trải qua một chỗ rừng cây, Diệp Thần phát hiện một cái hiện tượng kỳ quái, chính là khắp nơi tại phiến khu vực này đều là cây kê huyết đằng.

"Mập mạp, đây là địa phương gì?"Diệp Thần hiếu kì hỏi.

"Không rõ lắm, tựa như là địa bàn Bách Thảo Môn đi?"Vương Đại Bưu lắc đầu nói.

"Bách Thảo Môn là bác sĩ trên đảo sao?"

"A, sao ngươi biết?"

"Kháo!"

Diệp Thần nhịn không được liếc mắt, danh tự ngay thẳng như vậy hắn có thể không biết sao?

Rất nhanh, mọi người đi tới trước cửa một tòa Trúc Uyển, toà kiến trúc này được chế tạo toàn bằng trúc, diện tích không tính là quá lớn, nhưng cũng bằng nửa cái sân bóng!

Tại cổng Trúc Uyển còn có hai tòa tháp quan sát cao vài thước vững vàng, ở trên tháp có người canh gác.

"Dừng lại!"

Râu quai nón đang muốn đi vào trong, lại bị hai nữ tử mặc váy lụa màu nâu, tuổi tác không lớn ngăn lại.

"Cô nương, ta là Hồ Lang của Lang tộc, là đảo chủ kêu gọi chúng ta đến!"Râu quai nón mười phần khách khí nói với nữ tử.

Một nữ tử tướng mạo thanh tú, mi tâm mọc ra một viên nốt ruồi duyên đánh giá râu quai nón một chút, nhìn thấy trên quần áo của hắn đều thêu đầu sói liền gật gật đầu, lãnh đạm nói:

"Đi vào đi!"

"Tạ ơn cô nương!"Râu quai nón vội vàng chắp tay gửi tới lời cảm ơn.

"Mập mạp, những nữ thủ vệ này là ai a, trông có vẻ như rất ngưu bức?"Diệp Thần nhịn không được hiếu kì hỏi.

"Xuỵt, ngươi nhỏ giọng một chút"

Vương Đại Bưu vội vàng làm một động tác im lặng, nhỏ giọng nói cho Diệp Thần:"Những nữ đều này là người của Ngũ Hoa, đừng nhìn các nàng là thủ vệ, nhưng địa vị tại Mê Âm Đảo cực cao!"

"A, thì ra là thế!"

Xem ra mặc kệ là tại đô thị, hay là trên đảo nhỏ vắng vẻ, người có chỗ dựa phía sau vẫn là ngưu a!

Rất nhanh, mấy người Diệp Thần liền bị mang vào chủ điện Trúc Uyển.

Đi vào chủ điện, giờ phút này trên điện đã có rất nhiều người chờ ở đây, Diệp Thần nhìn lướt qua phát hiện những người này đều là võ tu có tu vi không thấp, mà tại phía trên chủ điện còn có hai cái ghế trúc trống không, chắc hẳn chính là 'Bảo tọa' của đảo chủ cùng phu nhân.

"Sư đệ!"

Người gầy lần trước tại khách sạn bị Diệp Thần đả thương nhìn thấy Vương Đại Bưu, vội vàng tiến lên đón.

"Sư huynh, huynh trở về từ lúc nào?"Vương Đại Bưu nhìn thấy sư huynh cũng là hết sức cao hứng.

"Ai, uổng cho đệ vẫn còn cười được!"

Ai có thể nghĩ người gầy lại đổi lời, nói thẳng:"Lần này đệ gây ra đại họa! Sát hại đồng môn, đệ có biết đây là tội chết hay không!"

"Sư huynh, không phải là đệ giết hắn, là hắn muốn giết đệ!"

"Đánh rắm!"

Đúng lúc này một tiếng gầm thét truyền đến.

Đám người tìm theo tiếng trở về nhìn lại, chỉ thấy một nam nhân thân hình cao lớn rắn chắc, mắt trái mang theo bịt mắt màu đen sải bước đi tiến chủ điện.

"Lang Vương!"

Râu quai nón cùng người Lang tộc nhìn thấy người này, vội vàng chắp tay cúi đầu.

Vương Đại Bưu nhìn thấy người này, lập tức sợ hãi cúi đầu không dám đối mặt.

"Âm Luật Môn thật sự là muốn chết!"

Lang Vương Khương Thành xanh mặt, đi đến trước mặt Vương Đại Bưu cư cao lâm hạ nhìn xem hắn, hừ lạnh nói:"Vương mập mạp, ngươi có phải hay không quên Lưu Á Giang là chết như thế nào không, thế mà còn dám chọc Lang tộc ta?"

Nghe được cái tên này, người ở chỗ này lập tức xì xào bàn tán.

"Xem ra hôm nay lão Khương lại muốn kiếm chuyện!"

"Ai, bây giờ Âm Luật Môn suy bại, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt a?"

"Lang tộc đức hạnh gì, các ngươi không biết sao?"

"Lão Lý, ngươi nói nhỏ chút!"

"..."

Đám người nhao nhao một bên nghị luận, một bên ném ánh mắt đồng tình với Vương Đại Bưu.

"Lang Vương, ngươi có ý tứ gì!"

Người gầy nghe xong nổi trận lôi đình, hai năm trước Khương

Thành cùng Âm Luật Môn phát sinh mâu thuẫn, cuối cùng diễn biến thành hai vị môn chủ quyết đấu.

Cuối cùng, Lang Vương tu vi cao hơn một bậc, không chút lưu tình đánh giết môn chủ Âm Luật Môn Lưu Á Giang!

Mà đảo chủ cũng chưa truy việc này đến cùng, từ đó về sau nhân tâm Âm Luật Môn tan rã, tất cả đệ tử đều đầu nhập thế lực khác, cho đến tận bây giờ chỉ còn lại sư huynh gầy gò cùng sư đệ mập mạp còn đang 'Thủ vững trận địa'!

"Lang Vương, là sói xám muốn giết ta trước đây, ngươi đừng có đổi trắng thay đen!"

Vương Đại Bưu vốn dĩ sợ hãi, nghe được Khương Thành nói xấu môn chủ tiền nhiệm, lá gan cũng cứng rắn lên mở miệng phản bác.

"Đổi trắng thay đen?"

Khương Thành khinh thường hừ lạnh một tiếng, cười gằn nói:"Dám chống đối ta? Xem ra ngươi cũng muốn bước theo gót Lưu Á Giang! Yên tâm, ta khẳng định sẽ thành toàn cho ngươi!"

"Mập mạp, gia hỏa này chính là thủ lĩnh Lang tộc?"

Chương 217. Phúc Hậu, không Phúc Hậu!

Hiện tại Diệp Thần cùng Vương Đại Bưu là người trên một con thuyền, thấy hắn bị khi phụ thành như vậy nghĩ mặc kệ cũng không được.

Khương Thành nghe xong, bên trong con mắt còn sót lại hiện lên một vòng hàn quang lạnh lẽo.

"Tiểu tử, ngươi muốn chết sao?"Khương Thành quay đầu lạnh lùng nhìn xem Diệp Thần, một cỗ sát khí trong nháy mắt đem Diệp Thần bao phủ trong đó.

Võ tu Kim Đan Kỳ?

Diệp Thần cảm nhận được khí tức Lang Vương, không khỏi khẽ nhíu mày.

Nghe nói bên trong Thú Thủ Môn, thế lực Lang tộc yếu nhất, không nghĩ tới thủ lĩnh của thế lực yếu nhất thế mà cũng là võ tu Kim Đan Kỳ.

"Đảo chủ Mê Âm Đảo chưa định mập mạp tội chết, chẳng lẽ ngươi còn lợi hại hơn so với đảo chủ?"Diệp Thần nhìn thẳng Khương Thành.

"Ngươi"

Khương Thành nghe xong tức gần chết, không nghĩ tới Diệp Thần thế mà cầm đảo chủ tới dọa hắn, thật sự là một điểm tính tình đều không có!

"Đảo chủ đến!"

Đúng lúc này, một đệ tử la lớn.

Đám người nghe xong lập tức trở nên tất cung tất kính, hiện trường lập tức lặng ngắt như tờ.

Diệp Thần cùng Thượng Quan Dĩnh nhìn nhau, lập tức trong đại điện truyền đến một trận tiếng bước chân, một lão giả mặc áo bào đỏ, tóc bạc dài phủ ra đằng sau, hai con mắt sáng ngời có thần, sắc mặt hồng nhuận dạo bước đi ra.

Mà bên cạnh hắn còn có một nữ nhân, chính là đảo chủ phu nhân tối hôm qua Diệp Thần gặp qua, Cung Tuyết Hoa!

Nay Cung Tuyết Hoa đổi bộ váy dài trắng, váy lụa mỏng như cánh ve như ẩn như hiện, thậm chí có thể nhìn thấy nội y màu đỏ bên trong.

Thật là một con mụ lẳng lơ!

Diệp Thần nhìn thấy dáng vẻ quyến rũ của Cung Tuyết Hoa, nghĩ thầm tu vi đảo chủ hẳn là rất cao, bằng không đổi lại người bình thường chỉ sợ đãsớm bị 'Rút khô' đi?

Đảo chủ Cát Kim Sơn ngồi trên ghế, ánh mắt sắc bén đảo qua đám người, cuối cùng dừng lại tại trên thân mấy người Diệp Thần.

"Đảo chủ, Âm Luật Môn Vương Đại Bưu giết đệ tử Lang tộc ta, còn xin đảo chủ nghiêm trị!"Khương Thành kiến trạng, lập tức hai tay ôm quyền nói.

"Ân, tàn sát đồng môn tội không thể tha thứ! Người tới, ban thưởng Hỏa Thần Hoàn!"Cát Kim Sơn mặt không biểu tình, thản nhiên nói.

"Đảo chủ tha mạng a!"

Vương Đại Bưu nghe được ba chữ 'Hỏa Thần Hoàn', dọa đến bịch một tiếng tranh thủ thời gian quỳ xuống, thân thể run rẩy nói:"Đảo chủ, là sói xám muốn giết ta trước, sau đó ta mới giết hắn!"

Diệp Thần thấy hắn sợ đến như vậy không khỏi ngẩn người, thời điểm gia hỏa này bị đánh gãy tay chân đều không có cầu xin tha thứ qua a!

"Kéo ra ngoài! Còn có kia hai người thân phận không rõ kia nữa, cùng nhau xử lý!"

Cát Kim Sơn tựa hồ không muốn nghe Vương Đại Bưu giảo biện, vung tay lên không kiên nhẫn nói.

Vương Đại Bưu tuyệt vọng, nhưng vào lúc này đảo chủ phu nhân lại nói:

"Chậm đã!"

"Phu nhân, nàng còn có việc?"

Thanh âm Cát Kim Sơn nhu hòa, sát khí trên mặt lập tức biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một mặt biểu lộ nhu hòa.

"Đảo chủ, Âm Luật Môn hiện nay chỉ còn lại hai người, nếu như giết Vương Đại Bưu, chỉ sợ cái môn này cũng tuyệt!"

Cung Tuyết Hoa đâu ra đấy nói nói:"Mà lại, Vương Đại Bưu nói là sói xám muốn giết hắn, ta cũng muốn biết đến tột cùng cần làm chuyện gì!"

"Ân, phu nhân nói có lý!"

Cát Kim Sơn gật gật đầu, nhìn về phía Vương Đại Bưu trầm giọng nói:"Nếu phu nhân vì ngươi cầu tình, vậy bản tọa liền cho ngươi một cơ hội, để ngươi đem trọn vẹn chân tướng nói rõ ràng!"

"Cái này"

"Làm sao, ngươi không lời nào để nói?"Cát Kim Sơn nhíu mày.

"Đảo chủ, người này từ trước đến nay xảo trá, ngài nhưng tuyệt đối đừng bị hắn lừa!"Khương Thành kiến trạng vội vàng nói.

"Lang Vương, chẳng lẽ ngươi đang chất vấn đảo chủ cùng phu nhân sao?"

Một bên có nam nhân mắt báo, đầu đeo vòng, trên người mặc trường sam màu vàng đất quay đầu liếc nhìn Khương Thành, âm u nói.

"Báo tử đáng chết kia, ngươi chớ có nói hươu nói vượn, ta nào có chất vấn đảo chủ cùng phu nhân!"Khương Thành nghe xong giận tím mặt, hung hăng trừng 'Báo tử' Một chút.

Người này chính là thủ lĩnh Báo Tộc, Hoàng Phúc Hậu!

Bất quá tuy tên hắn là 'Phúc Hậu' Làm người lại cực kì âm hiểm, là người xảo trá nhất trong Thú Thủ Môn.

"Đảo chủ, ta cảm thấy Hoàng thủ lĩnh nói đúng, Lang Vương lại còn nói ngài bị lừa, cái này hoàn toàn là không đem ngài để vào mắt!"

Nói chuyện chính là nam nhân mặc áo bào đen, chỉ lộ ra một đôi ánh mắt lạnh như băng.

Diệp Thần nhìn người nọ kìm lòng không được nhăn nhăn lông mày, bởi vì trên người đối phương có cỗ khí tức tà tu cực mạnh, khiến người ta cảm thấy rất không thoải mái.

"Lý Hùng, ngươi có ý tứ gì!"

Khương Thành đều muốn tức nổ tung phổi, Lý Hùng thân là thủ lĩnh Cổ Độc Môn, nguyên bản không có chút nào liên quan

cùng Thú Thủ Môn, ai ngờ thời khắc mấu chốt gia hỏa này nhảy ra đâm một đao?

Những người còn lại của Phi Kiếm Môn, Bách Thảo Môn, cũng các tộc khác của Thú Thủ Môn cũng không có lên tiếng, ở một bên làm quần chúng.

"Câm miệng hết cho ta, nghe Vương Đại Bưu nói!"Cát Kim Sơn quát lớn một tiếng, hiện trường lập tức lặng ngắt như tờ.

Chương 218. Vu oan hãm hại (hạ)!

Vương Đại Bưu thừa cơ nhìn Diệp Thần một chút, lập tức từ trên thân móc ra hà thủ ô trăm năm Diệp Thần cho hắn, cắn răng nói

"Thuộc hạ lần này ở thế tục đạt được một đôi hà thủ ô trăm năm, đã thành hình người!"

"Vốn định trở về hiến cho đảo chủ cùng phu nhân, không nghĩ tới trên đường trở về, sói xám biết được thuộc hạ có vật này, liền ép buộc thuộc hạ đem hà thủ ô cho hắn!"

"Thuộc hạ đương nhiên là không đưa, thế là sói xám liền cùng người Lang tộc vây đánh thuộc hạ! May mắn mà có có Diệp Thần, bằng không đôi hà thủ ô này liền xem nhu bị sói xám cướp đi, thuộc hạ cũng khẳng định không còn mạng, ô ô"

Nói xong câu cuối cùng, nước mắt nước mũi Vương Đại Bưu không ngừng tuôn ra, một bộ dáng vẻ vô cùng đáng thương.

"..."

Diệp Thần thấy thế đều sợ ngây người!

Không nghĩ tới diễn kỹ của mập mạp tốt như vậy, không đi Oscar ẵm giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất thì thật đáng tiếc!

"Buồn cười!"

Một nam nhân thân hình thon dài, bên hông treo một thanh khảm nạm bảo thạch lên tiếng:"Lang Vương, ngươi thủ hạ quản

giáo kiểu gì đây, thế mà ngay cả đồ vật hiến cho đảo chủ cùng phu nhân cũng dám đoạt!"

Người này chính là môn chủ Phi Kiếm Môn, Khổng Vân Long!

Trong tám môn thì hắn là người có uy vọng tối cao, bởi vậy đám người nghe được hắn mở miệng, cũng nhao nhao đem đầu mâu nhắm ngay Khương Thành!

"Lang tộc quá mức, giật đồ người ta còn cáo trạng trước!"

"Đảo chủ, việc này là Lang tộc sai, đề nghị nghiêm trị!"

"..."

Khương Thành thấy gió thổi về phía mình lập tức sợ hãi mặt không còn chút máu, vội vàng quỳ một chân trên đất nói với Cát Kim Sơn:"Đảo chủ, ngài tuyệt đối đừng tin vào lời nói một bên của Vương Đại Bưu, hắn khẳng định là lừa ngài!"

"Đảo chủ!"

Đúng lúc này Diệp Thần mở miệng, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía hắn.

"Ngươi là?"Cát Kim Sơn hồ nghi.

"Đảo chủ, hắn chính là Diệp Thần, là người muốn gia nhập Mê Âm Đảo!"

Vương Đại Bưu cười thầm trong lòng, không nghĩ tới một đôi hà thủ ô liền chuyển nguy thành an, về sau nhất định phải khai hoang một mảnh đất hoang, lúc rảnh rỗi đi kiếm cái đồ chơi này mới được!

"Diệp Thần?"

Cát Kim Sơn nghe xong không khỏi nhíu nhíu mày, quay đầu

hỏi Cung Tuyết Hoa:"Phu nhân, cái tên này ta nghe thế nào cảm giác rất quen tại a?"

"Đảo chủ quên, người Lãnh gia muốn đối phó chính là Diệp Thần!"

"A, nhớ lại!"

Cát Kim Sơn vỗ trán một cái, nhìn chằm chằm Diệp Thần hỏi:"Tại sao ngươi muốn gia nhập Mê Âm Đảo ta, chẳng lẽ chỉ là vì bảo mệnh?"

"Thực không dám giấu giếm đảo chủ, sư tỷ ta bị tiếng đàn của Vương mập mạp gây thương tích, đã trúng kịch độc, ta tới cầu giải dược!"Diệp Thần nói thẳng.

"Thì ra là thế!"Cát Kim Sơn cười lạnh:"Vậy ta hỏi ngươi, vừa rồi Vương Đại Bưu nói đều là thật sao? Nếu là ngươi dám gạt ta, đừng nói ta không cho ngươi giải dược, mà ngay cả tính mạng của ngươi cũng phải lưu tại ở trên đảo, nghe hiểu sao?"

"Đúng là thật!"

Diệp Thần dùng sức gật đầu, mặt không biến sắc tim không đập nói:"Sói xám xác thực muốn cướp đoạt hà thủ ô trong tay Vương mập mạp, ta không quen nhìn bọn họ nhiều người khi dễ người ít mới ra tay tương trợ!"

"Còn có nữa"

Nói xong nơi này, Diệp Thần cố ý nhìn về phía Cung Tuyết Hoa, một bộ dáng cứ như đang muốn nói lại thôi.

"Còn có cái gì, ngươi mau nói!"

Cát Kim Sơn thấy Diệp Thần nhìn chằm chằm hắn lão bà, lập tức nổi trận lôi đình!

Mà Cung Tuyết Hoa cũng là hơi có vẻ xấu hổ, nam nhân trong Mê Âm Đảo dám nhìn thẳng nàng như vậy, ngoại trừ Cát Kim Sơn ra thì chính là Diệp Thần, tiểu tử này thật là to gan!

"Vậy ta có thể nói!"

Diệp Thần hắng giọng một cái, chỉ hướng râu quai nón bên cạnh, nói:"Tối hôm qua chúng ta bị giam tại địa lao, trong lúc vô tình nghe được hắn cùng người nào đó nói về đảo chủ phu nhân."

"Ngươi nói bậy, ta lúc nào nói về phu nhân?"Râu quai nón nghe xong kém chút sợ tè ra quần.

"Cái gì!"

Cát Kim Sơn giận không chỗ phát tiết, bên trong ánh mắt hiện lên một vòng lăng lệ hàn quang, âm thanh lạnh lùng nói"Hắn nói cái gì? Diệp Thần, ngươi nói chi tiết cho ta!"

"Hắn nói đảo chủ phu nhân xinh đẹp, còn nói nếu là hắn có lão bà như vậy, mỗi ngày liền giường đều không cần xuống!"

Diệp Thần nói xong dùng mũi chân đụng đụng Vương Đại Bưu, Vương Đại Bưu rất thông minh, biết cơ hội phản kích tới, vội vàng 'Bổ đao' nói:

"Đảo chủ, những gì Diệp Thần nói thuộc hạ cũng nghe được! Hồ Lang còn nói nữ nhân xinh đẹp như vậy, nên cho Lang Vương hưởng dụng, những người khác ở trên đảo không có tư cách có được"

Ba!

'Lời kịch' Vương Đại Bưu Còn chưa nói xong, Cát Kim Sơn đã không giữ được bình tĩnh, lại có người dám ở phía sau chỉ trích lão bà hắn, quả thực là muốn chết!

"Đảo chủ, thuộc hạ không có a!"Râu quai nón bị dọa quỳ xuống, vẻ mặt cầu xin nói:"Thuộc hạ đối với phu nhân tôn kính có thừa, làm sao lại nói loại lời này, là Vương Đại Bưu vu hãm thuộc hạ a!"

"Đảo chủ, theo thuộc hạ thấy, lời nói Vương Đại Bưu có độ tin cậy cực cao!"

Đúng lúc này Hoàng Phúc Hậu lại bồi thêm một đao, hắn hừ lạnh một tiếng phân tích nói:"Lang Vương cùng Hồ Lang là thân huynh đệ, đệ đệ muốn vì ca ca tìm một lão bà tiên nữ như phu nhân, cũng không có chút kỳ quái nào!"

Chương 219. Vu oan hãm hại (thượng)!

"Thuộc hạ cũng cho rằng Hoàng thủ lĩnh nói đúng!"

Lý Hùng cũng đứng ra, chắp tay nói:"Đảo chủ, đoạn thời gian trước, một nữ đệ tử của thuộc hạ cũng bị Hồ Lang dâm loạn! Có câu nói là thượng bất chính hạ tắc loạn, theo thuộc hạ thấy, Lang Vương căn bản không xứng dẫn đầu Lang tộc!"

"Hoàng Phúc Hậu, Lý Hùng, các hai hỗn đản ngươi nói bậy!"

Khương Thành thấy mặt Cát Kim Sơn đều đen lại, lúc này hổn hển nói.

"Im ngay!"

Một tiếng kêu khẽ truyền đến, chỉ thấy Cung Tuyết Hoa tức giận gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, giận tím mặt nói:"Khương Thành, ngươi quản dạy thuộc hạ không nghiêm, còn mặt mũi nào mặt chỉ trích những người khác?"

"Thuộc hạ"

"Đảo chủ, việc này nhất định phải nghiêm trị không tha!"Cung Tuyết Hoa quay đầu nói với Cát Kim Sơn.

"Ân, loạn tước đầu lưỡi, tội ác tày trời!"

Nói xong, dưới sự không hề phòng bị của mọi người, Cát Kim Sơn duỗi ra một ngón tay nhẹ nhàng vạch một cái trong hư không, lập tức một đạo kình khí sắc bén bắn ra!

Một giây sau, râu quai nón há to miệng ở tại chỗ không nhúc nhích!

Đám người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở chỗ cổ hắn có thêm một vết cắt nhỏ bé, ngay sau đó đầu của hắn trực tiếp tách rời khỏi thân thể, lộc cộc một tiếng rơi trên mặt đất!

"..."

Diệp Thần thấy thế trong lòng giật mình, thật là tu vi cao thâm!

Nếu như mình không có đoán sai, đảo chủ Cát Kim Sơn tối thiểu là cao thủ Nguyên Anh Kỳ!

"Đệ đệ!"

Lang Vương Khương Thành thấy vậy bi thống vạn phần, tê tâm liệt phế hô lên.

Cũng mặc kệ hắn kêu to như thế nào, râu quai nón đều đã lạnh ngắt.

Hiện trường ngoại trừ Hoàng Phúc Hậu cùng Lý Hùng, sắc mặt những người khác cũng nghiêm túc, trong lòng mọi người đều rõ ràng Lang tộc gặp xui xẻo!

"Hoàng Phúc Hậu, Lý Hùng, các hai hỗn đản ngươi hại chết đệ đệ ta, ta liều mạng với các ngươi!"

Nói xong Khương Thành từ bên hông móc ra một thanh vũ khí giống 'Móng vuốt', làm bộ muốn động thủ với mấy người Hoàng Phúc Hậu.

"Đảo chủ, ngài cũng nhìn thấy, gia hỏa này còn dám ở trước mặt ngài xuất ra binh khí, càng đừng đề cập đến việc dung túng thuộc hạ nói xấu phu nhân!"Diệp Thần cười lạnh, loại cơ hội

mượn đao giết người này sao có thể bỏ lỡ?

Quả nhiên, Cát Kim Sơn càng thêm nổi nóng, cả giận nói:"Khương Thành, ngươi thật to gan, dám ở trước mặt ta động thủ, có còn để đảo chủ ta vào mắt hay không!"

Nhưng lúc này Khương Thành đã đỏ mắt, đâu còn nghe lọt những này, vẫn cắn răng nghiến lợi phát động tiến công với Lý Hùng.

"Muốn chết!"

Cát Kim Sơn thẹn quá hoá giận, trực tiếp cầm lấy một cái nắp bát mỏng trên bàn, kẹp ở giữa hai ngón tay, bắn về phía Khương Thành!

Sưu!

Khương Thành cảm giác phía sau có một trận kình phong đánh tới, vốn định quay lại đón đỡ, nhưng cái nắp bát sứ bình thường dễ nát, lúc này lại giống như đạn pháo không thể phá vỡ, trực tiếp xuyên thấu lồng ngực Khương Thành, bay ra từ sau lưng, cuối cùng rắn rắn chắc chắc bắn vào bên trong tường trúc phía sau.

"Phốc!"

Khương Thành phun ra một ngụm máu tươi, trước khi chết oán hận trừng mắt với bọn người Hoàng Phúc Hậu, há to miệng muốn nói gì đó nhưng lại không nói được, cuối cùng vẫn một đầu ngã quỵ mất đi sinh cơ

"Đây chính là hạ tràng chỉ trích sau lưng phu nhân ta, các ngươi đều thấy được!"Cát Kim Sơn giết Khương Thành, ánh mắt sắc bén quét đám người một vòng, trầm giọng nói.

Tất cả mọi người cúi đầu, ai cũng không dám nhiều lời nửa chữ.

Cung Tuyết Hoa thấy thế nói với thị nữ bên người:"Đi đem hà thủ ô của Vương Đại Bưu đến đây!"

"Vâng, phu nhân!"

Thị nữ vội vàng cầm hộp hà thủ ô từ trong tay Vương Đại Bưu, sau đó cẩn thận từng li từng tí đưa cho Cung Tuyết Hoa.

Cung Tuyết Hoa mở hộp ra nhìn thoáng qua, quay đầu nói với Cát Kim Sơn:"Đảo chủ, đúng là thượng hạng hà thủ ô!"

"Thật vậy sao, để ta xem nào!"

Nghe được Cung Tuyết Hoa nói vậy, Cát Kim Sơn hạ hỏa đi rất nhiều, tựa hồ chỉ có tại trước mặt nữ nhân này, sát khí của hắn mới có thể thu liễm.

"Phẩm tướng cũng không tệ lắm!"

Cát Kim Sơn nhìn hà thủ ô trong hộp gấm một chút, ngẩng đầu nói với Vương Đại Bưu:"Lần này tính ngươi công tội bù nhau, tạm thời tha cho ngươi một mạng đi!"

"Tạ ơn đảo chủ!"

Vương Đại Bưu nghe xong vội vàng quỳ lạy khấu tạ, một nỗi lòng lo lắng cuối cùng là rơi xuống.

"Bất quá, Diệp Thần ngươi nhất định phải lưu mệnh lại, về phần nữ nhân bên cạnh ngươi ta có thể không giết nàng, lưu tại Mê Âm Đảo làm nha hoàn cho phu nhân đi!"

Ngoài ý liệu là Cát Kim Sơn cũng không có ý định bỏ qua Diệp Thần, mà lại nói thẳng muốn giết hắn!

"Nằm mơ! Cùng lắm thì ta liều mạng với các ngươi!"Thượng Quan Dĩnh hừ lạnh một tiếng, đồng thời triển khai tư thế chiến đấu.

"Tiểu cô nương, ngươi dám chống lại ý tứ đảo chủ, chán sống sao!"

Hoàng Phúc Hậu thấy Thượng Quan Dĩnh là nữ nhân, căn bản liền không có đem nàng để vào mắt, nói xong đi tới liền muốn chế phục Thượng Quan Dĩnh.

Ai ngờ, Thượng Quan Dĩnh đột phá Trúc Cơ tốc độ nhanh hơn rất nhiều, một trảo của Hoàng Phúc Hậu thế mà rơi vào khoảng không!

"A, tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, khó trách khẩu khí lớn như vậy!"

Hoàng Phúc Hậu liền giật mình, bất quá lập tức liền một mặt cười gằn nói:"Đáng tiếc, ngươi vừa đi vào Trúc Cơ, muốn đấu với ta còn non lắm!"

Chương 220. Đặt cược!

"Dừng tay!"

Thời khắc mấu chốt Diệp Thần gầm thét một tiếng, hắn đã sớm nhìn ra, mặc dù Hoàng Phúc Hậu là người âm hiểm, nhưng tu vi của hắn lại không thấp, võ tu Kim Đan Kỳ, sư tỷ cùng hắn cứng đối cứng khẳng định ăn thiệt thòi.

Huống chi còn có đảo chủ tu vi sâu không thấy đáy, chỉ dựa vào hai người hắn cùng sư tỷ căn bản là không có cách đối kháng!

"Làm sao, ngươi đều là người phải chết, còn có cái di ngôn gì muốn nói sao?"Hoàng Phúc Hậu âm hiểm cười nói.

"Ngớ ngẩn, ai nói ta phải chết?"Diệp Thần khinh thường nhếch miệng.

"Thằng nhãi ranh cuồng vọng, ngươi mắng ai ngớ ngẩn!"

Hoàng Phúc Hậu tức giận đến phổi đều muốn nổ, chỉ là một kẻ ngoại lai lại dám mắng hắn, chán sống sao?

Một bên Vương Đại Bưu cũng khẩn trương đến chết, nếu như Diệp Thần chết, vậy có phải là mang ý nghĩa mình cũng chết theo?

Diệp Thần không thèm để ý con hàng này, mà là nhìn về phía Cung Tuyết Hoa, thản nhiên nói:

"Phu nhân, ta xem cung phụ mẫu của người ảm đạm vô quan, trên cung tật ách có hắc khí, nếu như ta không nhìn lầm, phụ mẫu của phu nhân hẳn là bị bệnh tật quấy rối!"

Lời vừa nói ra, không đợi Cung Tuyết Hoa mở miệng, Hoàng

Phúc Hậu lập tức âm dương quái khí mà nói:

"Tiểu tử, ngươi bớt ở chỗ này yêu ngôn hoặc chúng, mẫu thân của phu nhân là Vương Mẫu Nương Nương hạ phàm, làm sao lại sinh bệnh!"

"Hoàng Phúc Hậu, ngươi ngậm miệng!"

Ai ngờ Hoàng Phúc Hậu vừa dứt lời, liền nghe được Cung Tuyết Hoa quát lớn:"Chuyện nhà của ta còn chưa tới phiên ngươi nói này nói kia, lùi xuống cho ta!"

"Vâng, phu nhân!"

Hoàng Phúc Hậu một mặt mộng bức, mình vỗ mông ngựa trúng phải vó ngựa?

"Ngươi còn biết xem tướng?"

Cung Tuyết Hoa giáo huấn Hoàng Phúc Hậu xong, hơi kinh ngạc nhìn xem Diệp Thần.

"Không chỉ là xem tướng, ta còn có thể chữa khỏi bệnh tật của người nhà phu nhân!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nhìn một mặt nhẹ nhõm.

"Người trẻ tuổi, lời nói cũng đừng quá vẹn toàn!"

Một lão giả râu bạc trắng bất ngờ đi ra, sắc mặt hồng nhuận, vóc người không cao, sắc mặt không vui nói:"Bệnh của lão phu nhân hết sức phức tạp, há lại một tiểu tử như ngươi có thể ăn nói lung tung?"

"Ngươi là?"

"Thần ca, Dược lão là môn chủ Bách Thảo Môn của Mê Âm Đảo!"Vương Đại Bưu vượt lên trước giới thiệu nói.

"Không tệ, lão phu là Dược Bất Quần, làm nghề y đã có năm mươi năm! Bệnh của lão phu nhân ngay cả ta đều thúc thủ vô sách, ngươi sao lại dám khoe khoang khoác lác?"Lão đầu hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên không có đem Diệp Thần để vào mắt.

"Dược Bất Quần?"

Diệp Thần nghe xong kém chút cười, sao lão không lấy họ Nhạc luôn đi?

Bất quá nghe hắn kiểu nói này, Diệp Thần cũng coi như minh bạch, hắn là nói đến bệnh của mẫu thân Cung Tuyết Hoa!

"Thần ca, Bách Thảo Môn là môn phái duy nhất không tham dự tranh đấu trong ngoài đảo, ta nghĩ Dược lão tuyệt không ác ý!"Vương Đại Bưu thấp giọng nói.

"Ân!"

Diệp Thần gật gật đầu, nói:"Dược lão tiên sinh, nếu như ngài không tin, chúng ta đánh cược như thế nào?"

"Tốt, ngươi muốn đánh cược gì ta đều đồng ý!"

Dược Bất Quần tức điên lên, chỉ là một tên tiểu tử cũng dám khiêu chiến hắn, quả thực không biết tự lượng sức mình!

"Nếu như ta có thể trị hết cho mẫu phân của đảo chủ phu nhân, ngài đem Kim Thiềm đưa cho ta là được rồi!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Ngươi, làm sao ngươi biết ta có Kim Thiềm?"

Dược Bất Quần nghe vậy sắc mặt đại biến, Kim Thiềm là bảo bối hắn bỏ ra trăm cay nghìn đắng, cộng thêm mười năm vất vả mới tìm trở về.

Mà lại trong đảo không ai biết hắn nuôi Kim Thiềm, người trẻ

tuổi này làm sao mà biết được?

"Dược lão, trên người của ngài có cỗ mùi đặc thù của dịch Kim Thiềm, người khác chưa hẳn biết, nhưng ta lại có thể đoán được!"

"..."

Dược Bất Quần nghe xong cũng không dám lại khinh thường Diệp Thần, ngược lại, hắn có loại cảm giác bị hố.

"Thế nào, dám cược sao?"Diệp Thần hỏi.

"Nếu ngươi bị thua thì sao?"

Dược Bất Quần cũng không ngốc, Kim Thiềm là vật vô cùng trân quý của hắn, không có tiền đặt cược ngang nhau hắn sẽ không cược!

"Nếu ta thua, bộ đồ vật này cho ngài!"

Nói xong, Diệp Thần từ trong ngực móc ra cái hộp da trâu, vừa mở ra chín cái kim châm vàng óng rực rỡ trong nháy mắt xuất hiện ở trước mắt mọi người.

"Cái này không phải chỉ là mấy cây kim châm sao, có gì đặc biệt hơn người?"

Bách Thảo Môn có người tức giận bất bình, đều cảm thấy Diệp Thần chiếm tiện nghi.

Nhưng sau khi Dược Bất Quần nhìn thấy bộ kim châm này, đầu tiên là sững sờ, lập tức xích lại gần cẩn thận nhìn nhìn.

"Ta, ta có thể lấy ra nhìn xem sao?"Dược Bất Quần nuốt ngụm nước bọt, thần sắc chấn kinh lộ rõ trên mặt.

"Đương nhiên có thể, xin cứ tự nhiên!"Diệp Thần gật đầu.

Đám người nhìn thấy dáng vẻ kích động của Dược Bất Quần đều trợn tròn mắt, nhao nhao suy đoán kim châm đến cùng lai lịch gì.

Một lát sau, chỉ thấy Dược Bất Quần cẩn thận từng li từng tí đem kim châm thả lại hộp da trâu, thanh âm có chút phát run nói:

"Thật là Kim Dương Cửu Châm, không nghĩ tới lúc ta còn sống vẫn có thể nhìn thấy nó!"

Chương 221. Bệnh Gout!

"Sư phó, Kim Dương Cửu Châm đến tột cùng có chỗ nào đặc biệt?"

Một đệ tử Bách Thảo Môn hết sức tò mò, hắn thấy ngoại trừ chất liệu ra, còn lại cũng chả khác gì kim châm phổ thông.

"Ngươi không biết cũng không kỳ quái, ta nghĩ số người trong giới Trung y nhận biết châm này lác đác cũng không có mấy ai!"

Dược Bất Quần kích động nói:"Châm này chính là di vật của Đổng Phụng Đông Hán, hắn cùng với Trương Trọng Cảnh được xưng là tiên y có y thuật tương xứng Hoa Đà a!"

"Đổng Phụng?"

Đa số người ở đây không biết, duy chỉ có Diệp Thần có chút giật mình, không nghĩ tới lão đầu thế mà có thể nhận ra kim châm!

Lần trước mặc dù Tôn Trường Sinh nhận ra châm pháp của hắn, lại không có thể nhận ra xuất xứ kim châm, tựa như Dược Bất Quần nói tới, người tại giới Trung y có thể chân chính nói ra lai lịch kim châm, lác đác không có mấy.

"Tốt, lão phu liền đánh cược với ngươi!"

Dược Bất Quần cười hắc hắc, hắn cảm thấy mình kiếm lời

"Phu nhân, không biết ý của người như nào?"

Diệp Thần quay đầu nhìn về phía Cung Tuyết Hoa, dù sao bệnh nhân là trưởng bối của nàng, còn phải nàng đồng ý mới được.

Cung Tuyết Hoa nhìn Diệp Thần một cái thật sâu, chẳng biết tại sao, người nam nhân này cho nàng một loại cảm giác tín nhiệm không hiểu, kết quả là gật đầu đồng ý!

Cát Kim Sơn thấy thế trầm giọng nói:"Diệp Thần, chỉ cần ngươi có thể trị hết bệnh cho mẫu thân Cung Tuyết Hoa, không chỉ có ta không giết ngươi, hơn nữa còn sẽ ngợi khen ngươi!"

"Vậy ta cám ơn đảo chủ trước!"Diệp Thần cười nói.

"Trước chớ vội cảm ơn! Nếu như ngươi không chữa khỏi, vậy sẽ chết rất thảm, hiểu không?"Cát Kim Sơn nói.

Diệp Thần không nói chuyện, Vương Đại Bưu ở một bên không khỏi bồn chồn, nhỏ giọng nói

"Thần ca, nếu không ngươi giải khai huyệt đạo trước cho ta đi?"

"Đừng nóng vội, vạn nhất ta không chữa khỏi, ngươi xuống Hoàng Tuyền làm bạn cùng ta không phải tốt sao?"Diệp Thần trêu chọc cười nói.

"Nhưng ta, ta không muốn xuống Hoàng Tuyền a!"

Vương Đại Bưu đều muốn khóc, vốn cho rằng giải quyết xong Lang tộc hắn liền an tâm, không nghĩ tới phá được một gốc lại tới một gốc khác, có còn để cho hắn sống hay không?

"Người tới, mang Diệp Thần về phía sân sau!"

Cung Tuyết Hoa nói xong đứng dậy, cùng Cát Kim Sơn rời đi khỏi đại điện trước.

"Người trẻ tuổi, kim châm của ngươi chỉ sợ lập tức phải đổi chủ!"Nhạc Bất Quần cười đắc ý.

Diệp Thần không nói chuyện, chuẩn bị đi theo đệ tử Mê Âm

Đảo về phía sân sau, Thượng Quan Dĩnh cũng muốn đi bất quá lại bị cản lại.

"Sân sau người không phận sự miễn vào!"Âm thanh Đệ tử lạnh lùng nói.

"Ngươi"

"Sư tỷ, tỷ chờ ở ngoài đi, đệ rất nhanh liền ra!"Diệp Thần trấn an nói.

"Vậy được rồi, đệ cẩn thận!"Thượng Quan Dĩnh khẽ cắn môi son, nhẹ gật đầu.

Đến sân sau Diệp Thần mới phát hiện, nơi này một cái trang viên Tứ Hợp Viện, diện tích không nhỏ, chim hót hoa nở, ở giữa Tứ Hợp Viện còn xây một cái đình bát giác, mùa hè dùng để hóng mát vô cùng tốt!

"Diệp Thần, mẫu thân của ta ngay tại sương phòng phía Đông!"

Nam Cung Tuyết chỉ chỉ một tòa phòng ở cách đó không xa, nói thẳng:"Chữa khỏi ta cùng đảo chủ đều sẽ khen thưởng ngươi, trị không hết cùng đừng trách ta!"

"Bình thường lão phụ nhân có cái triệu chứng gì không?"Diệp Thần hỏi.

"Chính là chân đau!"

"Ách, ta vẫn là vào xem một chút đi! Đảo chủ, phu nhân, các người không cùng đi vào sao?"

Diệp Thần sao có thể tin, chỉ là một cái chân đau, vậy lão Trung y Dược Bất Quần kia vài phút là có thể trị tốt!

"Ta không tiến vào, nếu không phu nhân nàng đi đi ~!"Sắc mặt Cát Kim Sơn có chút xấu hổ.

"..."

Cung Tuyết Hoa nhẹ nhàng thở dài, từ khi nàng gả cho Cát Kim Sơn đến nay, ngay cả con gái ruột như nàng, cụ bà cũng không chào đón!

Diệp Thần thấy biểu lộ hai người như vậy, trong lòng đã đoán được một ít chuyện.

"Vậy ta đi trước!"

Diệp Thần một mình đi đến cổng lão phu nhân, gõ cửa một cái, lập tức đẩy cửa vào.

Mới vừa vào cửa, Diệp Thần đã nghe được một cỗ mùi đàn hương, sau đó liền thấy một lão phụ nhân mặc áo bào màu vàng, tóc bạc trắng đưa lưng về phía hắn, quỳ gối trước một tượng Quan Âm, bên trong miệng còn đang nhẹ giọng đọc diễn phật kinh.

Diệp Thần không có quấy rầy nàng, mà là yên lặng đứng tại chỗ chờ lấy.

Qua ước chừng mười phút, lão phu nhân mới đình chỉ tụng kinh đứng lên từ trên bồ đoàn.

"Người trẻ tuổi, đứng lâu đi?"

Lão phu nhân xoay người, cầm trong tay một chuỗi phật châu, khuôn mặt hiền lành mỉm cười nhìn về phía Diệp Thần.

"Lão nhân gia, cháu là tới xem bệnh cho ngài, nghe nói chân ngài đau?"Diệp Thần không muốn lãng phí thời gian, mở miệng hỏi.

"Ân, uống không ít thuốc cũng không thấy tốt!"Lão phu nhân cười khổ.

"Để cháu xem cho ngài một chút đi!"

"Có thể!"

Lão phu nhân ngược lại là rất hiền hoà, nói xong chủ động đi đến bên cạnh bàn, xe nhẹ đường quen mà đưa tay cổ tay bày biện trên mặt bàn.

Diệp Thần thấy thế sững sờ, lập tức ngồi tại đối diện lão phu nhân thay nàng bắt mạch.

Diệp Thần bắt mạch xong lại hỏi lão phu nhân mấy vấn đề, rất nhanh trong lòng liền có đáp án, điển hình 'Bạch Hổ Lịch Tiết', tục xưng bệnh gút!

Bất quá càng như vậy, trong lòng Diệp Thần lại càng thấy quỷ dị!

Chương 222. Tụ Âm Trận!

Nếu chỉ là bệnh gút, loại cao thủ Trung y nhận biết 'Kim Dương Cửu Châm' giống như Dược Bất Quần không có lý do trị không hết a!

"Quá kì quái, Dược Bất Quần đều trị không hết cho ngài sao?"Diệp Thần nhịn không được nhíu mày hỏi.

Lão phu nhân không nói chuyện, chỉ là nhẹ gật đầu.

Diệp Thần thấy thế nghĩ nghĩ, nói:"Lão nhân gia, để cháu mở thuốc cho ngài uống! Đúng rồi, ngài không ngại cháu đi dạo trong phòng ngài đi?"

"Không ngại, đã thời gian thật dài không có ai đến tán gẫu với ta!"Lão phu nhân nhân hòa ái cười nói.

Thời gian thật dài?

Diệp Thần khẽ giật mình, lập tức bừng tỉnh đại ngộ!

Làm cha làm mẹ, ai nguyện ý để con gái gả cho lão già còn lớn tuổi hơn cả mình?

Chờ lão phu nhân mang giấy bút tới, Diệp Thần cực nhanh viết xuống phương thuốc trên tờ giấy.

"Người trẻ tuổi, nhìn cậu hạ bút cứng cáp hữu lực, bút đi du long, chắc là xuất sư danh môn đi?"

"Bất quá, làm sao cậu lại đến loại địa phương Mê Âm Đảo này đâu?"Lão phu nhân nhìn thấy Diệp Thần viết chữ, không khỏi cảm khái nói.

"Chữ viết rất đẹp sao?"

Diệp Thần gãi đầu một cái, trước kia lão đầu thường xuyên nói chữ hắn viết giống như chó bới.

Diệp Thần viết xong phương thuốc tự mình đem phương thuốc đưa ra ngoài.

"Diệp Thần, bệnh của mẫu thân của ta thế nào?"Trên gương mặt xinh đẹp quyến rũ của Cung Tuyết Hoa hiện ra vẻ lo lắng.

"Bệnh tình cụ bà có chút phiền phức, có lẽ căn bản cũng không phải là bệnh!"Diệp Thần nói.

"Không phải bệnh?"

Cát Kim Sơn nghe xong lúc này nhíu mày trầm giọng nói:"Diệp Thần, ngươi có ý tứ gì?"

"Hiện tại còn nói không tốt, bất quá ta khẳng định sẽ tìm ra nguyên nhân!"

"Hi vọng ngươi nói được thì làm được, bằng không ngươi cùng nữ nhân kia, ai cũng đừng nghĩ sống qua đêm nay!"Cát Kim Sơn lạnh lùng nói.

Diệp Thần không nói chuyện, mà là quay người trở về gian phòng lão phu nhân.

Phương thuốc rất nhanh liền đưa đến trong tay Dược Bất Quần, ai bảo người ta là môn chủ Bách Thảo Môn đâu!

"Hoàng Bách 12 gam, Kê Huyết Đằng 9 gam, Đỗ Trọng 15 gam, Ngũ Gia Bì 10 gam, phương thuốc của tiểu tử này không khác ta là bao, làm sao có thể chữa khỏi lão phu nhân!"

Dược Bất Quần xem hết phương thuốc, trên mặt lộ ra nụ cười vẻ đắc ý, Kim Dương Cửu Châm chắc chắn là của hắn rồi!

"Môn chủ, chúng ta cứ theo cái đơn này bốc thuốc sao?"Đệ tử Bách Thảo Môn hỏi.

"Nói nhảm, nhanh đi bốc thuốc, sắc xong mang tới đây!"

"Vâng, môn chủ!"

"Diệp Thần, lần này ngươi nhất định phải thua!"

Dược Bất Quần vuốt vuốt râu bạc trắng trước ngực, thoạt nhìn là nắm chắc phần thắng

Cùng lúc đó, Diệp Thần cùng lão phu nhân vừa nói chuyện phiếm, vừa đi dạo trong phòng.

Thông qua trò chuyện Diệp Thần biết được tên thật lão phu nhân là Thường Nga, người Giang Chiết, năm năm trước cùng Cung Tuyết Hoa chuyển đến Mê Âm Đảo!

"Nguyên lai ngài là Giang Chiết người!"

Diệp Thần bừng tỉnh đại ngộ, khó trách nghe mẹ con Cung Tuyết Hoa nói chuyện có chút cảm giác 'Ngôn ngữ Ngô Nông (Nói năng nhỏ nhẹ)', nguyên lai là nữ tử Giang Nam.

Hai người đi xung quanh gian phòng hơn phân nửa nòng, Thường Nga rốt cục nhịn không được hỏi

"Tiểu Diệp, đến cùng cậu muốn xem cái gì?"

"Lão phu nhân, cháu liền nói thật cho ngài biết đi, phong thuỷ phòng này có vấn đề!"

"Phong thuỷ?"

"Không tệ! Về phần chân của ngài đã sớm khỏi, bất quá một mực chịu ảnh hưởng của phong thuỷ, cho nên mới một mực không tốt lại được!"Diệp Thần nói thẳng.

Kỳ thật từ lúc hắn đi vào phòng, hắn đã cảm giác được toàn thân không thoải mái.

Cho nên mới đưa ra yêu cầu muốn xem xét một phòng ở chút, nói không chừng ở trong đó cất giấu mờ ám!

"..."

Nghe được Diệp Thần nói, sắc mặt Thường Nga đột nhiên đại biến, tựa hồ nhớ ra được chuyện gì đó đáng sợ!

"Lão phu nhân, có phải ngài nhớ tới cái gì hay không?"Diệp Thần thấy thế vội vàng hỏi.

"Ân."

Thường Nga nhẹ gật đầu, nắm chặt phật châu trong tay, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nói:"Nửa năm này, mỗi đêm ta đều sẽ mơ tới có một nữ nhân truy sát ta, dùng một con dao thật dài thật nhọn liều mạng đâm ta"

Nói xong lời cuối cùng, toàn thân Thường Nga bắt đầu phát run, hiển nhiên nàng rất sợ hãi!

"Còn có loại sự tình này?"

Diệp Thần nghe xong càng thêm xác định suy đoán chính mình, lúc này nói:"Lão phu nhân, ngài dẫn cháu đi phòng ngủ nhìn xem!"

"Được, chính ở đằng kia!"

Thường Nga vội vàng đem Diệp Thần mang vào phòng ngủ.

Quả nhiên, vừa đi vào phòng ngủ, loại cảm giác không thoải mái kia liền càng ngày càng mãnh liệt!

Diệp Thần cau mày, hắn ngắm nhìn bốn phía tra xét một phen, giống như cũng không có gì không thích hợp!

Đúng lúc này, một tiếng chim nhỏ kêu lên truyền vào trong lỗ tai Diệp Thần, hắn thuận tiếng chim hót nhìn lại, phát hiện phía Tây phòng ngủ mở một cánh cửa sổ, ngoài cửa sổ vừa vặn trồng một gốc cây liễu lớn, mà tại bên cạnh cây liễu còn có một cái dòng suối nhỏ được tạo ra bằng sức người!

"Tụ Âm Trận?"

Diệp Thần giật mình, hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía cửa sổ góc Đông Nam đối diện phòng ngủ, nơi đó rõ ràng có vết tích sửa chữa qua!

"Tiểu Diệp, Tụ Âm Trận là cái gì a?"Thường Nga nghe xong không hiểu hỏi.

"Lão phu nhân, chỗ này của ngài có cái xẻng không?"

"Trong phòng ta tại sao có thể có thứ này?"

"Chờ một lát, cháu đi ra ngoài một chuyến."

Chương 223. Đoản kiếm rỉ sét!

Diệp Thần nói xong cũng không đoái hoài tới giải thích, vội vàng rời phòng đi vào trong sân, đi thẳng tới đình bát giác nói với Cát Kim Sơn

"Đảo chủ, làm phiền đảo chủ cho ta một cái xẻng đi đi!"

"Ngươi muốn xẻng làm gì, Trung y xem bệnh còn cần thứ này sao?"Cát Kim Sơn cau mày nói.

"Không!"

Diệp Thần nghĩ nghĩ, vẫn là đem suy đoán của chính mình nói ra:"Ta hoài nghi có người bày âm khí cực nặng Tụ Âm Trận trong gian phòng, trận nhãn khả năng được giấu ở góc đông nam trong gian phòng lão phu nhân!"

"Cái gì?"

Cung Tuyết Hoa nghe xong ngây ngẩn cả người, tại sao gian bên trong phòng mẫu thân có thể có loại vật này?

"Nói hươu nói vượn!"

Cát Kim Sơn nghe xong cả giận nói:"Ai dám ở đây thiết trận, trừ phi hắn không muốn sống! Diệp Thần, sẽ không phải là ngươi không trị được cho nhạc mẫu ta, cho nên ăn nói lung tung đi?"

"Ta có phải là ăn nói lung tung hay không, đập vách tường góc đông nam trong phòng lão phu nhân nhân ra chẳng phải sẽ biết?"Diệp Thần không kiêu ngạo không tự ti trả lời.

"Tốt, ta liền tin ngươi một lần!"

"Hiện tại ta liền phái người giúp ngươi phá mở vách tường, bất quá nếu là ngươi dám gạt ta, xem ta thu thập ngươi như thế nào!"Cát Kim Sơn hừ lạnh một tiếng.

Rất nhanh, công cụ được người đưa tới, cả thuốc sắc cũng được mang đến.

"Phu nhân, người muốn đi vào bên trong xem không?"Diệp Thần hỏi.

"Quên đi, toàn bộ nhờ ngươi, Diệp Thần!"

Cung Tuyết Hoa do dự, cuối cùng vẫn khẽ cắn môi son lắc đầu.

Diệp Thần không có hỏi nhiều nữa quay người lại về tới gian phòng, ngay lập tức liền bảo Thường Nga uống hết thuốc, lập tức chỉ huy Mê đệ tử Âm Đảo hủy đi góc tường.

Bên trong gian phòng rất nhanh truyền đến một trận âm thanh binh binh bang bang.

Thừa dịp khoảng thời gian này, Diệp Thần lại dạo qua một vòng bên trong gian phòng, xác định chỉ có góc đông nam có vấn đề, lúc này mới yên lòng lại.

"Diệp tiên sinh, trong vách tường quả nhiên có cái gì!"

Đột nhiên, người phá tường dừng tay, quay đầu nói với Diệp Thần.

"Đem nó lấy ra, để cho ta nhìn xem!"

Diệp Thần gật gật đầu, quả nhiên y như dự liệu của hắn, góc tường có cái gì đó.

Rất nhanh đồ vật được lấy ra, Diệp Thần tiếp nhận đồ vật người kia đưa qua, tập trung nhìn vào, là một thanh đoản kiếm cổ xưa lớn chừng bàn tay, trên thân kiếm có lớp rỉ sét màu xanh!

"Tại sao có thể như vậy?"

Thường Nga nhìn thấy chuôi đoản kiếm rỉ sét này, trong nháy mắt sắc mặt trở nên trắng bệch, run giọng nói:"Nữ nhân ta mơ tới ở trong mơ, chính là cầm thanh kiếm này tới giết ta!"

"Lão phu nhân, căn phòng này là một mực ngài ở sao? Chủ nhân trước kia là ai, ngài biết sao?"Diệp Thần nghĩ nghĩ hỏi.

"Không rõ ràng, cái này phải hỏi Cát Kim Sơn!"

Nói đến Cát Kim Sơn, sắc mặt Thường Nga tựa hồ khó coi.

"Vậy chúng ta đi hỏi hắn một chút đi!"

Diệp Thần nói xong cầm thanh đoản kiếm này đi thẳng ra khỏi gian phòng, Thường Nga do dự một chút cũng đi theo ra ngoài.

"Phu nhân, Cát đảo chủ, đây chính là tà vật tìm ra từ trong phòng!"Diệp Thần đem đoản kiếm đưa lên trên bàn đá tại đình nghỉ mát.

Cát Kim Sơn cùng Cung Tuyết Hoa thấy được vật này hiển nhiên cũng là giật nảy cả mình!

"Lão Cát, có chuyện gì vậy?"Cung Tuyết Hoa có chút phẫn nộ chất vấn.

"Phu nhân bớt giận, việc này ta cũng không biết a!"

Cát Kim Sơn vừa dứt lời, chỉ thấy Thường Nga đi tới vội vàng tiến lên nghênh đón, mặt mũi tràn đầy xin lỗi nói:"Nhạc mẫu đại nhân, phát sinh loại chuyện này thật có lỗi, con nhất định tìm ra là ai giở trò quỷ, đem hắn chém thành muôn mảnh!"

Nhạc mẫu đại nhân?

Diệp Thần nghe được xưng hô thế này, kém chút cười ra tiếng!

Nghiêm chỉnh mà nói, Cát Kim Sơn đều có thể làm cha của Thường Nga, lão thất phu này thế mà có ý tốt gọi nhạc mẫu đại nhân

"Tiểu Diệp, lần này may mắn mà có cậu, bằng không mỗi ngày ta lại chịu tra tấn, nói không chừng qua một thời gian ngắn nữa liền muốn xuống mồ!"Thường Nga không có trả lời Cát Kim Sơn, mà là mặt mũi tràn đầy hòa ái nói với Diệp Thần.

"Diệp Thần, cám ơn cậu!"

Cung Tuyết Hoa thấy thế cũng tranh thủ thời gian gửi tới lời cảm ơn tới Diệp Thần.

"Bác gái, Tụ Âm Trận chưa hoàn toàn phá giải, ngài ngồi trước một hồi!"Diệp Thần nói.

Đám người nghe xong hai mặt nhìn nhau, mặc dù tu vi Cát Kim Sơn cực cao, nhưng hắn đối với Huyền Thuật cũng biết rất ít, nghe Diệp Thần nói như vậy không khỏi hỏi:

"Diệp Thần, đồ vật không phải móc ra sao, làm sao vẫn chưa có phá giải trận pháp?"

"Tụ Âm Trận, bình thường cần phải có hai kiện tà vật trở lên mới có thể thành trận, cho nên khẳng định còn có một cái tà vật!"

"Ngươi đi đem khu đất dưới cây liễu đào lên!"Diệp Thần quay đầu nói với tên đệ tử Mê Âm Đảo kia, xong chỉ chỉ cây liễu đối diện cửa sổ,.

Đệ tử nhìn Cát Kim Sơn một chút, sau khi đạt được hắn ra hiệu, vội vàng dùng xẻng đào!

Đám người thấy thế cũng nhao nhao vây lại, chỉ chốc lát, đất đã đào sâu ba thước, nhưng vẫn như trước không có bất kỳ vật gì.

"Diệp Thần, có phải cậu tính sai hay không?"Cung Tuyết Hoa nghi ngờ nói.

Chương 224. Môn chủ Âm Luật Môn!

"Sẽ không, tiếp tục đào!"

Diệp Thần rất có lòng tin, hắn sớm đã đem phong thuỷ trong sân này ghi tạc trong đầu, ngoại trừ địa phương nơi này ra chỗ khác cũng không có vấn đề gì.

Quả nhiên, hai phút sau, trong đất toát ra một mảnh vải hoa!

"Nhanh đào!"

Cát Kim Sơn tức giận đến râu ria đều dựng lên, tên vương bát đản nào muốn chết, dám ở sân sau của hắn bố trí những trận pháp tà môn này?

Đệ tử nghe vậy đem hết toàn lực, thao tác mãnh như hổ!

Rất nhanh, đồ vật chôn dưới lòng đất liền lộ ra hoàn toàn, là một cái bao vải bông màu xanh da trời.

"Mang lên!"Cát Kim Sơn nói với đệ tử.

"Vâng, đảo chủ!"

Đệ tử buông xẻng xuống, cẩn thận từng li từng tí đem bao vải cầm tới, đặt ở trên mặt đất bằng phẳng.

"Mở nó ra!"

Cát Kim Sơn ra lệnh một tiếng, đệ tử chậm rãi đem bao vải mở ra, kết quả mấy cây xương cốt đã biến thành màu đen thình lình

xuất hiện ở trước mắt mọi người!

Đệ tử bị dọa đến đặt mông ngồi xuống đất, làm sao trong sân đảo chủ sẽ xuất hiện loại đồ chơi này?

"Là xương người!"

Diệp Thần tập trung nhìn vào, lập tức lạnh nhạt nói:"Nếu như ta không có đoán sai, những thứ này nhất định là xương cốt của người chết oan!"

"Vì sao cậu chắc chắn như vậy?"Cung Tuyết Hoa hồ nghi.

"Bởi vì oán khí người chết oan rất mạnh, có thể để cho uy lực Tụ Âm Trận tăng gấp bội! Người ở chỗ này mỗi ngày sẽ bị oán khí quấn thân, sớm muộn sẽ một mệnh ô hô!"

"Mà thanh đoản kiếm cổ xưa này, hoặc gọi là chủy thủ, cũng hẳn là trên chiến trường cổ để lại, lây dính quá nhiều máu tươi oan hồn!"

"Nếu như cháu không có đoán sai, mỗi lúc trời tối bác gái sẽ có cảm giác lưng như mang gai đi?"Diệp Thần một mặt nghiêm túc nói.

"Đúng a, chính là như vậy! Tiểu Diệp, cậu quá lợi hại, đều bị cậu nói trúng!"Thường Nga nghe xong liên tục gật đầu.

"Diệp Thần, nghĩ không ra cậu thế mà còn là cao thủ Huyền Thuật?"Cung Tuyết Hoa có chút giật mình nhìn xem Diệp Thần.

"Ta chỉ là hiểu chút da lông mà thôi!"

Diệp Thần cười khổ, hắn thật không phải khiêm tốn, so với tên yêu nghiệt Viên đại đầu này, Huyền Thuật hắn hiểu nói không chừng không tính là da lông.

"Sao có thể như vậy! Ác độc như vậy, đến tột cùng là ai làm?"

Cung Tuyết Hoa tức giận đến gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, khó trách bao nhiêu thuốc không trị được hết bệnh cho mẫu thân, nguyên lai có người xếp đặt trận pháp hại nàng.

"Đảo chủ, trước kia là ai ở căn phòng này?"Diệp Thần hỏi.

"Là"

Cát Kim Sơn bị Diệp Thần hỏi lên như vậy, trong nháy mắt suy nghĩ minh bạch, cả giận nói:"Khẳng định là tiện nhân Lý Phương kia, ngoại trừ nàng ai dám làm ra chuyện như thế!"

"Lý Phương?"

"Cát Kim Sơn, ai là Lý Phương?"Sắc mặt Thường Nga âm trầm.

"Nàng là vợ trước của con, cũng là biểu muội Lý Hùng! Không nghĩ con tiện nhân này đã bị con đuổi ra Mê Âm Đảo vẫn còn lưu lại một tay!"Cát Kim Sơn tức giận tới mức cắn răng.

"..."

Diệp Thần sững sờ, hắn nhớ kỹ Lý Hùng là một người trung niên năm mươi tuổi ra mặt.

Vậy biểu muội của hắn cũng không lớn, con trâu già Cát Kim Sơn này thế mà chuyên chọn cỏ non gặm!

Bất quá, Lý Phương cuối cùng vẫn là tính sai!

Bởi vì sau khi Cát Kim Sơn cưới Cung Tuyết Hoa, cảm thấy người mới ngủ cũ phòng điềm xấu, thế là để cho người ta mới đóng một gian phòng cưới ở, mà căn phòng cũ này thì bị Thường Nga ở.

"Bác gái, ngài đã uống thuốc chưa?"Diệp Thần hỏi.

"A, cậu không nói ta cũng không có chú ý, đầu gối của ta

không có đau đớn chút nào!"

Thường Nga đầu tiên là giật mình, lập tức mặt mũi tràn đầy vui vẻ nói.

Chỉ có bị bệnh nhân bị gút tra tấn qua, giờ phút này mới biết có bao nhiêu hạnh phúc!

"Bởi vì ngài đã uống thuốc, Tụ Âm Trận cũng bị phá, cho nên tự nhiên là khỏi bệnh!"

Kỳ thật Diệp Thần biết, bệnh gút của Thường Nga đã được trị không còn bao nhiêu, chủ yếu vẫn là Tụ Âm Trận đang tác quái, trận pháp vừa vỡ bệnh tật tự nhiên khỏi hẳn!

"Diệp Thần, cám ơn cậu chữa khỏi bệnh cho mẫu thân của ta, ta nhất định sẽ hảo hảo báo đáp cậu!"Cung Tuyết Hoa ở một bên nói.

"Đảo chủ phu nhân"

"Ai, Tiểu Diệp, cậu gọi ta là bác gái, sao có thể gọi Tuyết Hoa là đảo chủ phu nhân a! Không ngại, gọi tỷ là được rồi!"Thường Nga ngắt lời nói.

"Cái này không thích hợp đi?"

Diệp Thần xấu hổ cười một tiếng, hắn còn không biết rõ tính tình đảo chủ như nào, vạn nhất Cát Kim Sơn để ý tìm hắn để gây sự liền nguy rồi.

"Tốt, Diệp Thần về sau cậu chính là đệ đệ ta!"

Không nghĩ tới Cung Tuyết Hoa nở nụ cười xinh đẹp, quay đầu nói với Cát Kim Sơn:"Lão Cát, vừa vặn Lang tộc cùng Âm Luật Môn đang là rắn mất đầu, không bằng để Diệp Thần làm một cái môn chủ đi?"

Cát Kim Sơn nghe xong còn có chút do dự, bất quá khi hắn nhìn thấy Thường Nga mặt lộ vẻ không vui, lúc này nói:

"Nếu phu nhân cùng nhạc mẫu đều mở miệng, vậy liền để Diệp Thần làm môn chủ Âm Luật Môn đi!"

"Diệp Thần, còn không mau tạ ơn đảo chủ?"Cung Tuyết Hoa cười nói.

"Tạ ơn Cát đảo chủ nâng đỡ! Nhưng ta cũng không thể ở dài hạn trên đảo, cho nên"

Chương 225. Sư Hổ phản đối!

Diệp Thần vừa định từ chối nhã nhặn, ai ngờ lại bị Cát Kim Sơn đánh gãy:"Diệp Thần, gia nhập Mê Âm Đảo ta sẽ để cho ngươi thoát thai hoán cốt! Mà lại, ta cũng không cần ngươi lưu lại dài hạn ở trên đảo, ngươi ở thế tục vừa vặn có thể giúp ta làm một chuyện!"

"Thoát thai hoán cốt?"

"Đúng vậy!"

Cát Kim Sơn vuốt vuốt râu dài trước ngực, trầm giọng nói:"Ta không chỉ sẽ dạy ngươi võ học tuyệt thế, mà lại ngươi cũng có thể tiến vào cấm địa Âm Luật Môn, nhưng có thể học bao nhiêu thứ liền nhìn thiên phú của ngươi!"

"Cấm địa?"

Diệp Thần càng nghe càng hồ đồ, bất quá tình huống trước mắt mình cần cầu cạnh Cát Kim Sơn, tỉ mỉ nghĩ lại Diệp Thần cắn răng đồng ý, nói:

"Đảo chủ, mong ngài vì sư tỷ ta mà giải độc trước, chuyện khác ta đều có đáp ứng ngài!"

"Tốt, Diệp môn chủ không hổ là thiếu niên anh hùng, theo ta ra ngoài đi!"Cát Kim Sơn cười lớn , nói xong quay người rời đi sân sau.

"Bác gái, vậy cháu đi trước, hôm nào trở lại nhìn ngài!"Diệp Thần cùng Thường Nga tạm biệt.

Thường Nga gật đầu không nói, bất quá từ trong ánh mắt của

nàng, Diệp Thần rõ ràng thấy được một tia lo lắng.

Trên đại điện.

Đám người nghị luận ầm ĩ, đều đang suy đoán Diệp Thần còn có thể còn sống đi ra hay không.

"Dược lão đầu, ngươi nói tiểu tử kia có thể trị hết bệnh lão phu nhân sao?"Hoàng Phúc Hậu đi đến bên người Dược Bất Quần, âm trầm mà hỏi thăm.

"Không có khả năng!"

Dược Bất Quần hừ lạnh một tiếng, nói thẳng:"Phương thuốc của tiểu tử kia cơ hồ giống như ta, ngoại trừ nhiều thêm một phần cây kê huyết đằng ra cái khác đều như thế, tuyệt không có khả năng chữa khỏi lão phu nhân!"

"Lão Dược, có lẽ y thuật người ta mạnh hơn ngươi thì sao?"

Lý Hùng cũng xông tới, 'Hảo tâm' đề nghị:"Vạn nhất ngươi thua còn phải giao ra Kim Thiềm, không bằng bây giờ ngươi đem Kim Thiềm cho ta, như vậy coi như tiểu tử kia thắng, hắn cũng không dám hướng ta đòi Kim Thiềm!"

"Lão Dược, vô luận thắng thua, nếu như tiểu tử kia đòi Kim Thiềm của ngươi, Báo môn ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua hắn!"Hoàng Phúc Hậu cũng rất có 'Nghĩa khí' Nói.

"Hừ! Tiểu nhân!"

Thượng Quan Dĩnh nghe được Hoàng Phúc Hậu nói như vậy, nhịn không được gắt một ngụm.

"Nữ nhân thúi, ngươi còn dám chửi một câu, có tin ta xé nát miệng của ngươi hay không!"

Hoàng Phúc Hậu nghe được Thượng Quan Dĩnh mắng hắn là

tiểu nhân tức giận liền không nhẹ, một cỗ sát ý mãnh liệt trong nháy mắt phát ra từ trên người hắn.

"Ngươi có gan liền thử một chút, bản cô nương cũng không sợ ngươi!"

Thượng Quan Dĩnh cũng là 'Nữ hán tử' , nghe xong có người muốn xé nát miệng của nàng, lúc này liền đáp lại.

Mắt thấy hai người muốn đánh nhau, đúng lúc này Cát Kim Sơn từ sân sau đi ra, một lần nữa về tới trên đại điện.

Hoàng Phúc Hậu thấy thế vội vàng khom người lui qua một bên.

Vừa rồi hắn vẫn là một con báo khát máu, bây giờ lại biến thành một con chó lông vàng dịu dàng ngoan ngoãn.

Đợi đến khi vợ chồng Cát Kim Sơn ngồi xuống, Dược Bất Quần rốt cuộc kiềm chế không được, tiến lên một bước chắp tay nói:

"Đảo chủ phu nhân, xin hỏi bệnh tình của lão phu nhân như thế nào? Nếu như tăng thêm chút thảo dược của thuộc hạ, có lẽ sẽ có thể giúp lão phu nhân bớt đau!"

"Không cần!"

Cung Tuyết Hoa nhẹ nhàng lắc đầu, thản nhiên nói:"Diệp Thần đã chữa trị được bệnh dữ của mẫu thân ta, cũng không nhọc đến Dược lão phí tâm!"

"Cái gì?"

Dược Bất Quần nghe xong trợn tròn mắt, hắn theo bản năng nhìn về phía Diệp Thần, y thuật của tiểu tử này thật sự cao minh như vậy sao, một bát thuốc liền chữa khỏi cho lão phu nhân?

"Lần này Diệp Thần vì Mê Âm Đảo lập xuống đại công, hiện tại

ta tuyên bố một đại sự!"

Cát Kim Sơn liếc nhìn đám người một chút, trầm giọng nói:"Từ ngày hôm nay, Diệp Thần chính là tân nhiệm môn chủ của Âm Luật Môn đảo ta!"

"..."

Lời vừa nói ra, hiện trường lập tức sôi trào!

Chẳng ai ngờ rằng Diệp Thần có thể lên làm môn chủ, trước đây không lâu đảo chủ còn muốn giết hắn a, vậy mà giờ đã là môn chủ, quá nhanh đi?

"Sư huynh, đệ không nghe lầm chứ?"

Vương Đại Bưu trợn tròn mắt, vốn cho rằng trở lại ở trên đảo rốt cục có thể thoát khỏi Diệp Thần, không nghĩ tới gia hỏa này trực tiếp thành người lãnh đạo trực tiếp của mình?

Người gầy cũng là một mặt mộng bức, đần độn lắc đầu.

"Đảo chủ, tiểu tử này chỉ là võ tu Trúc Cơ Kỳ, còn chưa đủ tư cách làm môn chủ a?"

Một nam nhân mặc áo lót da hổ, tướng mạo thô lỗ điên cuồng, dáng người khôi ngô đứng dậy, một đôi mắt đèn lồng lớn nhỏ ngoắc ngoắc nhìn chằm chằm vào Diệp Thần, có chút tức giận nói.

"Không sai, thuộc hạ cũng cảm thấy Hổ Vương nói đúng!"

Một nam tử trung niên tên cao lớn uy vũ khác đứng dậy, y phục của hắn ngược lại là trường sam phổ thông, nhưng một đầu tóc xoã tung giống như sư tử, so với đầu còn lớn hơn!

Gia hỏa này không nóng sao?

Diệp Thần rất hiếu kì, nhiệt độ thời tiết bên ngoài hơn ba

mươi độ a!

Hai người này chính là Hổ Vương Vũ Tam Thông, cùng Sư Vương Tưởng Tường của Thú Thủ Môn!

Đám người thấy thế đều giữ im lặng, bởi vì hai người này không chỉ tu vì cao, mà lại đều là người khát máu, không ai nguyện ý bởi vì việc này đắc tội hai môn Sư Hổ!

Chương 226. Tuyệt học Mê Âm Đảo!

Cát Kim Sơn không nói chuyện, chỉ là hừ lạnh một tiếng.

Cung Tuyết Hoa khẽ cau mày, ánh mắt chỉ quét tới rơi vào trên người Hoàng Phúc Hậu.

Hoàng Phúc Hậu lanh lợi, lập tức nhanh chân hướng về phía trước chính trực nghiêm nghị nói:"Hổ Vương, Sư Vương, các ngươi đang chất vấn quyết định của đảo chủ sao?"

"Đảo chủ trí tuệ siêu quần, há lại là người mà chúng ta có thể phản đối?"

"Hoàng Phúc Hậu ta là người thứ nhất tỏ thái độ, kiên quyết ủng hộ quyết định của đảo chủ! Không giống một ít người, trong mắt hoàn toàn không có đảo chủ, không lớn không nhỏ!"

"Họ Hoàng, ngươi"

Hổ Vương giận tím mặt, đang muốn cho Hoàng Phúc Hậu biết một chút lợi hại, lúc này đảo chủ mở miệng, âm thanh lạnh lùng nói:

"Vũ Tam Thông, ngươi muốn học Khương Thành sao?"

"Thuộc hạ không dám!"

Vũ Tam Thông nghe vậy trong lòng giật mình, Cát Kim Sơn quyết tâm muốn nâng đỡ Diệp Thần?

Hoàng Phúc Hậu thấy thế cũng trợn tròn mắt, lập tức một mặt

tươi cười, chủ động đi đến trước mặt Diệp Thần cười nói:

"Diệp lão đệ, không, Diệp môn chủ, chúc mừng a!"

"Tạ ơn!"Diệp Thần mỉm cười, ứng phó trả lời một câu.

"Kỳ thật từ lần thứ nhất gặp Diệp môn chủ, ta đã cảm thấy rất thân thiết! Về sau, hai huynh đệ chúng ta cần phải tới tới lui lui nhiều chút a!"Hoàng Phúc Hậu giơ ra mặt mo nói.

"Ân, nhất định!"

Diệp Thần gật gật đầu, hắn đương nhiên sẽ không cùng loại tiểu nhân thay đổi thất thường như Hoàng Phúc Hậu này tới tới lui lui, bất quá lời xã giao vẫn phải nói.

Việc đã đến nước này, các thế lực lớn tại Mê Âm Đảo cũng chỉ có thể tiếp nhận sự thật này.

Chỉ có Dược Bất Quần một mặt mướp đắng, do dự nửa ngày hắn mới xê dịch bước chân đi đến trước mặt Diệp Thần, một mặt thịt đau nói:

"Diệp môn chủ, ngươi yên tâm, ta sẽ thực hiện đổ ước, đem Kim Thiềm cho ngươi!"

"Dược lão, vậy ta liền từ chối thì bất kính!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Bất quá, ta rất hiếu kì!"Dược Bất Quần hồ nghi nói:"Phương thuốc của ngươi cùng ta không khác bao nhiêu, ngoại trừ kia một phần cây kê huyết đằng kia, làm sao lão phu nhân uống xong lại tốt?"

"Thì chính là do cây kê huyết đằng có tác dụng a!"

Diệp Thần cũng không đem đầu đuôi câu chuyện nói ra, chỉ có thể giải thích có cũng như không.

"Thì ra là thế!"

Dược Bất Quần ảo não không thôi, cây kê huyết đằng ở trên đảo toàn là hắn gieo trồng, không nghĩ tới cuối cùng lại thành toàn cho Diệp Thần, tức chết người đi được!

"Đảo chủ, sư tỷ ta"

"Diệp môn chủ không cần lo lắng, ngươi cùng vị cô nương kia đến sân sau đi!"Cung Tuyết Hoa cười một tiếng, nói xong cùng Cát Kim Sơn liếc nhau một cái, hai người lần nữa đứng dậy đi đến sân sau.

"Cung tiễn đảo chủ!"

Đám người khom người hô lên, chờ sau khi mấy người Cát Kim Sơn đi cũng dần dần rời đi đại điện.

"Mập mạp, ngươi chờ ta ở đây, một hồi mang ta đi Âm Luật Môn dạo một vòng!"Diệp Thần nói trước khi đi.

"Thuộc hạ tuân mệnh!"

Vương Đại Bưu khóc không ra nước mắt, đời này của hắn sợ là không thoát khỏi được Diệp Thần.

Sân sau.

Diệp Thần cùng Thượng Quan Dĩnh đi vào đình nghỉ mát, Cát Kim Sơn từ trên người móc ra hai cái bình sứ, một cái bình sứ trong đó đổ ra một viên thuốc màu trắng, nói:

"Đây là giải dược 'Sát Phá Lang', Diệp Thần, để cho sư tỷ của ngươi ăn vào đi!"

"Tạ đảo chủ!"

Diệp Thần nghe xong thở dài một hơi, cuối cùng cũng giúp

được sư tỷ cầm tới giải dược.

Đợi đến khi Thượng Quan Dĩnh ăn vào giải dược, mặt mũi Diệp Thần tràn đầy ân cần nói:"Sư tỷ, tỷ cảm giác thế nào?"

"Ân, tốt hơn nhiều! Ngực không còn đau như trước!"

"Diệp Thần, ngươi hiện tại là người Mê Âm Đảo, đảo chủ đương nhiên sẽ không hại ngươi, chỉ cần ngươi tận tâm làm việc vì đảo chủ, tương lai nhất định tiền đồ vô lượng!"Cung Tuyết Hoa nở nụ cười xinh đẹp.

"Sư đệ, đệ, đệ gia nhập Mê Âm Đảo?"Thượng Quan Dĩnh nghe xong đôi mi thanh tú không khỏi cau lại.

Diệp Thần gật gật đầu, nói:"Sư tỷ, việc này nói rất dài dòng, một hồi đệ sẽ giải thích cặn kẽ với tỷ."

"Diệp Thần, ta nhìn hai người các ngươi đều còn tại Trúc Cơ kỳ, tu vi thấp như vậy đi ra ngoài làm việc quá nguy hiểm, hiện tại ta liền dạy ngươi hai môn tuyệt học, thời khắc mấu chốt có thể bảo đảm ngươi một mạng!"Cát Kim Sơn nói.

"Tuyệt học?"

"Không sai, là U Linh Bộ cùng Hỏa Vân Chưởng của Mê Âm Đảo ta! Bây giờ ngươi có thể ra tay với ta!"

Cát Kim Sơn nói xong đứng tại chỗ không nhúc nhích, chờ lấy Diệp Thần phát động công kích.

"Đảo chủ, vậy ta xuất thủ!"

Diệp Thần nghe xong cũng không khách khí, lúc này lui về sau mấy bước, vận chuyển chân khí ra sức một quyền công tới Cát Kim Sơn!

Đây là 'Băng Sơn Quyền' lão đầu dạy hắn, mở núi phá đá uy

lực cực lớn!

Trong lúc nhất thời không khí xung quanh đều phảng phất bị xé nứt ra, tiếng quyền phong tê tê không dứt bên tai!

"A? Quyền pháp thổ hệ?"

Cát Kim Sơn giống như liếc mắt liền nhìn ra quyền pháp Diệp Thần, bất quá hắn lại không vội vã, chậm chạp đem tay nhấc lên trước ngực đẩy ra một chưởng!

Oanh!

Một quyền một chưởng chạm vào nhau sau, thế mà phát ra một tiếng tiếng nổ cực lớn!

Ngay sau đó, Diệp Thần soạt soạt soạt lui về sau mấy bước, thật vất vả mới đứng vững chân, đồng thời hắn cảm giác toàn bộ cánh tay phải của mình khó chịu giống như lửa thiêu.

Chương 227. Hỏa Vân Chưởng, U Linh Bộ!

"Thế nào Diệp Thần, đảo chủ chưa phát lực, bằng không cánh tay phải của cậu đã sớm hóa thành tro tàn!"Cung Tuyết Hoa ở một bên nói.

"Hóa thành tro tàn?"

Diệp Thần tập trung nhìn vào, lúc này mới phát hiện toàn bộ bàn tay phải Cát Kim Sơn chẳng biết lúc nào trở nên đỏ tươi, phảng phất như một cái bàn ủi nung đỏ.

Thật là công phu tà môn!

Diệp Thần thấy thế kìm lòng không được nhăn nhăn lông mày, khó trách Lâm Quỳnh nói Mê Âm Đảo đều là tà tu, quả nhiên không giả!

Thật tình không biết, lúc này Cát Kim Sơn cũng tương tự cảm thấy rất kinh ngạc.

"Diệp Thần, sư phó ngươi là ai, làm sao lại dạy ngươi quyền pháp hệ Thổ?"Cát Kim Sơn hỏi.

"Hệ Thổ?"

Diệp Thần ngạc nhiên, lão đầu chưa từng nói qua mình học quyền pháp là cái phe phái gì a!

"Cổ võ chia làm năm cái phe phái Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, quyền pháp ngươi vừa sử dụng chính là quyền pháp nhập môn hệ Thổ, Băng Sơn Quyền, ta nói không sai chứ?"Cát Kim Sơn đắc ý

cười cười.

Trong lòng Diệp Thần kinh hãi, không nghĩ tới Cát Kim Sơn một chút liền có thể nhìn ra quyền pháp của hắn.

"Đảo chủ, vẫn là đem tâm pháp truyền cho Diệp Thần đi, cũng để cho hắn biết chỗ ảo diệu của chưởng pháp hệ Hỏa!"Cung Tuyết Hoa nhắc nhở.

"Diệp Thần, hiện tại ta liền đem khẩu quyết của Hỏa Vân Chưởng truyền cho ngươi, nhớ kỹ!"

Nói xong, Cát Kim Sơn như thiểm điện đem tay chụp tại đỉnh đầu Diệp Thần.

"Sư đệ!"

Thượng Quan Dĩnh thấy thế coi là Cát Kim Sơn muốn gây bất lợi với Diệp Thần, lúc này muốn đi lên hỗ trợ!

"Cô nương, không cần phải sợ!"

Cung Tuyết Hoa giữ chặt Thượng Quan Dĩnh, cười một tiếng nói:"Đảo chủ đang lấy tâm truyền âm, như này Diệp Thần sẽ không quên khẩu quyết!"

"..."

Lúc này hai mắt Diệp Thần dần dần nhắm nghiền, trong đầu hắn đột nhiên truyền đến thanh âm Cát Kim Sơn.

Những âm thanh này tựa như là khắc chữ, từng chữ đều có thể thấy rõ ràng khắc ở trong đầu Diệp Thần.

Một lát sau, Diệp Thần mới chậm rãi mở to mắt.

"Thế nào Diệp Thần, đều nhớ kỹ đi!"Cát Kim Sơn thu tay lại, nhìn xem Diệp Thần hỏi.

"Ta thử một chút!"

Diệp Thần gật gật đầu, dựa theo tâm pháp khẩu quyết của Hỏa Vân Chưởng vận chuyển chân khí, lập tức hét lớn một tiếng, đồng thời đẩy ra một chưởng!

Oanh!

Trong nháy mắt một loạt cây trúc nhỏ lớn bằng ngón cái cách đó không xa bốc cháy lên, rất nhanh liền hóa thành một đoàn tro tàn.

"Ngọa tào!"

Chính bản thân Diệp Thần cũng kinh hãi, một chưởng này nếu là đập vào trên người địch nhân, chẳng phải là trực tiếp đem đối phương hoả táng?

Thượng Quan Dĩnh cũng cả kinh trừng lớn hai mắt, không nghĩ tới Cát Kim Sơn chỉ là dạy sư đệ một chiêu, liền có lực sát thương lớn như thế!

"Chậc chậc, Diệp Thần, thiên phú võ học của cậu khá cao, coi là thật hiếm thấy!"Cung Tuyết Hoa cũng không kìm lòng được mà tán dương.

"Tạ ơn đảo chủ phu nhân!"

"Nếu cậu học xong Hỏa Vân Chưởng của lão Cát, liền để cho ta tới dạy cậu U Linh Bộ đi!"

"Diệp Thần, bây giờ cậu phát động tấn công với ta!"Cung Tuyết Hoa nói.

"Tốt!"

Diệp Thần cũng rất tò mò, U Linh Bộ đến tột cùng có cái gì đặc biệt chỗ, một giây sau, hắn liền phát động công kích với Cung

Tuyết Hoa!

Cung Tuyết Hoa lại không có chút sốt ruột nào, nàng phảng phất như một con hồ điệp nhẹ nhàng nhảy múa trong bụi hoa, thân pháp nhẹ nhàng phiêu lãng, bộ pháp dưới chân càng là quỷ dị.

Chớp mắt liền qua hai mươi chiêu, nhưng ngay cả váy áo Cung Tuyết Hoa Diệp Thần đều không thể đụng tới.

"Không đánh!"

Diệp Thần chủ động từ bỏ công kích, thật sự động thủ hắn mới phát hiện, Cung Tuyết Hoa cũng là võ tu Kim Đan Kỳ.

Mà U Linh Bộ so với Du Long Bộ lão đầu dạy hắn, tốc độ càng nhanh, cũng càng xảo trá, hoàn toàn không theo lẽ thường!

"Nhanh như vậy đã từ bỏ?"

Cung Tuyết Hoa nở nụ cười xinh đẹp, nói:"Diệp Thần, tốc độ xuất thủ của cậu đã rất nhanh, nhưng cũng còn có rất nhiều chỗ cần cải thiện!"

"..."

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, đánh chết hắn đều không nghĩ tới mình toàn lực công kích, thế mà không đụng tới một góc áo của đối phương, quả thực quá mất mặt!

"Phu nhân, đừng lãng phí thời gian, tranh thủ thời gian chỉ dạy Diệp Thần!"Cát Kim Sơn nhắc nhở.

"Tốt, ta chỉ dạy cậu một lần, nhìn xem cậu có thể hay học được không?"Cung Tuyết Hoa gật đầu.

Hai mắt Diệp Thần nhìn chằm chằm dưới chân Cung Tuyết Hoa, đối phương cũng tận lực thả chậm động tác, để cho Diệp

Thần nhớ kỹ hơn.

Đợi đến khi Cung Tuyết Hoa biểu thị hoàn tất, Diệp Thần cũng bình thường trở lại!

U Linh Bộ chính là dựa theo phương vị Bắc Đẩu Thất Tinh sắp xếp tổ hợp mà thành, tổng cộng có bảy bảy bốn mươi chín loại biến hóa, có khúc đồng điệu với Thất Tinh Bộ của Đạo giáo.

Hắn vốn là tinh thông võ học Đạo giáo, bởi vậy rất nhanh liền nắm giữ bộ bộ pháp quỷ dị này.

"Diệp Thần, thử một chút!"Cung Tuyết Hoa nói.

"Tốt!"

Diệp Thần nói xong dồn khí đan điền, lập tức chạy như bay, đem U Linh Bộ hoàn mỹ suy diễn một lần.

"Phu nhân nói không sai, Diệp Thần ngươi đúng là kỳ tài võ học, vừa học liền hiểu!"

Cát Kim Sơn thấy thế không khỏi gật đầu tán thưởng, trầm giọng nói"Ngươi học xong Mê Âm Đảo tuyệt học, ra ngoài làm việc ta cũng yên tâm nhiều!"

Chương 228. Nhiệm vụ của Mê Âm Đảo!

"Đảo chủ, đến tột cùng ngài muốn ta đi làm chuyện gì?"Diệp Thần nghe vậy trong lòng cảm giác nặng nề, mơ hồ cảm giác không có chuyện gì tốt.

"Ta muốn ngươi giúp ta ở thế tục tìm ra một quyển sách!"

"Ách, đảo chủ, ngài có thể cụ thể một chút sao?"

"Diệp Thần, cậu nghe qua 《 Xi Vưu Thiên Thư 》 chưa?"Cung Tuyết Hoa hỏi.

"Chưa nghe qua!"

Diệp Thần quả quyết lắc đầu, mặc dù hắn nghe Lâm Quỳnh nhắc qua, nhưng cũng không nghĩ bại lộ, miễn cho trêu chọc phiền toái không cần thiết.

"Cuốn sách này chia làm ba quyển thượng trung hạ, theo như lời mở đầu của cuốn sách này, chỉ cần theo như sách viết tu luyện liền có thể phi thăng thành tiên!"

"Kỳ thật Mê Âm Đảo cũng có một bản, nhưng lại chỉ là quyển hạ, đảo chủ có ý tứ để cho cậu đi thế tục đem hai quyển còn lại trở về!"Cung Tuyết Hoa giải thích nói.

"Cái này chỉ sợ không quá hiện thực đi?"

Diệp Thần nghe xong đau cả đầu, biển người mênh mông tìm ra hai bản sách, cái này cùng mò kim đáy biển khác nhau ở chỗ nào?

"Không cần phải lo lắng, ta đã thu được tin tức xác thật, hai quyển còn lại của《 Xi Vưu Thiên Thư 》 đều trong tay Ngũ Đại Phái, chỉ là cụ thể ở trong tay môn phái nào, tạm thời còn không thể xác định!"Cát Kim Sơn nói.

"Ngũ Đại Phái?"

"Quá kích thích đi, nếu là ta trộm sách bị bắt, chẳng phải là một con đường chết?"

Diệp Thần bó tay, cao thủ Ngũ Đại Phái nhiều như mây, mình đi trộm đồ bọn họ, có thêm mấy cái đầu cũng không đủ chặt a!

"Bản tọa sẽ để cho tôn giả mập gầy hiệp trợ ngươi hoàn thành nhiệm vụ!"

Cát Kim Sơn nói xong liếc mắt ra ý với Cung Tuyết Hoa, Cung Tuyết Hoa hiểu ý lập tức để cho người ta đem sư huynh đệ mập mạp gọi vào.

"Mặt khác, ta sẽ ban thưởng cho các ngươi một viên 'Thần Tiên Hoàn', nó sẽ giúp đỡ các ngươi thuận tiện hoàn thành nhiệm vụ!"Cát Kim Sơn nói xong từ trong một cái bình khác đổ ra ba viên đan dược màu đỏ.

Sư huynh đệ mập mạp cùng Diệp Thần mỗi người một viên.

"Thần Tiên Hoàn?"

Diệp Thần sững sờ, mấy người mập mạp ở bên cạnh lại vội vàng khom người nói:

"Tạ đảo chủ ban thưởng!"

"Vương Đại Bưu, Khang Khải, các ngươi nhất định phải đồng tâm hiệp lực trợ giúp Diệp môn chủ hoàn thành nhiệm vụ, biết không?"Cung Tuyết Hoa kéo dài thanh âm hỏi.

"Thuộc hạ tuân mệnh!"

Vương Đại Bưu cùng Khang Khải liếc nhau, trực tiếp đem Thần Tiên Hoàn đỏ rực đưa vào bên trong miệng.

Không cần một lát, khí thế trên thân hai người liền phát sinh kinh thiên đại biến, trực tiếp từ Luyện Khí tăng lên tới Trúc Cơ Kỳ!

"Ngọa tào! Thế này thì quá mức rồi?"

Diệp Thần cảm nhận được khí tức trên người mập mạp biến hóa, cả kinh há to miệng!

Từ nhỏ đến lớn lão đầu dạy hắn chính là từng bước từng bước tu luyện, nhưng võ tu Mê Âm Đảo lại trực tiếp một viên đan dược là xong?

Quá tà môn!

Mặc dù Diệp Thần cẩn thận kiểm tra đan dược, không có phát hiện vấn đề gì, nhưng vẫn là thật không dám ăn!

"Diệp môn chủ, vì sao ngươi không ăn Thần Tiên Hoàn?"

Cát Kim Sơn phát hiện Diệp Thần cầm đan dược trong tay lại không ăn, không khỏi cau lại lông mày.

"Diệp Thần, cậu không cần sợ hãi!"

Cung Tuyết Hoa cười quyến rũ một tiếng, ôn nhu nói:"Đảo chủ là sẽ không hại cậu, lại nói cậu vừa lập xuống đại công, Thần Tiên Hoàn là phần thưởng dành cho cậu!"

"Cái này"

Diệp Thần do dự, hắn lần nữa hít hà đan dược, thậm chí đặt ở đầu lưỡi liếm liếm, xác thực không có vấn đề!

"Diệp môn chủ, nếu như ta muốn đối phó ngươi, ngươi cảm thấy mình có thể đi ra Mê Âm Đảo sao?"Cát Kim Sơn hỏi ngược lại.

"Tốt, ta ăn!"

Nghe nói như thế Diệp Thần quyết tâm liều mạng đem đan dược đưa vào bên trong miệng, đồ đần đều có thể nghe được Cát Kim Sơn tức giận!

Nếu như chọc giận hắn, xác thực thật phiền toái!

Đan dược ăn vào trong bụng ngắn ngủi không đến nửa phút, Diệp Thần liền cảm giác vùng đan điền truyền đến một trận phun trào, ngay sau đó chân khí điên cuồng phóng tới toàn thân, trong chớp mắt hắn liền vọt tới Kim Đan Kỳ!

Cái này khiến cho Diệp Thần sợ, hắn vội vàng vận công áp chế, thật vất vả mới đưa chân khí trong cơ thể ổn định lại!

"Thế nào Diệp Thần, ta không có lừa gạt cậu chứ?"Cung Tuyết Hoa cười nói.

"Rất thần kỳ!"

Diệp Thần không thể không thừa nhận, thủ đoạn tà tu thật là vượt ra khỏi nhận thức của hắn.

Ngay cả mập mạp là người đã bị phế sạch tu vi, cũng có thể nhảy lên trở thành Trúc Cơ, quả thực khiến người ta không thể tưởng tượng nổi!

"Tốt, ta nhìn Diệp môn chủ cũng mệt mỏi!"

"Vương Đại Bưu, ngươi mang Diệp môn chủ đi về nghỉ một chút, ngày mai lại trở về thế tục đi!"Cung Tuyết Hoa nói.

"Tuân mệnh!"

Vương Đại Bưu khom người, lập tức nói với Diệp Thần:"Môn chủ, ta mang ngài về Âm Lâm Môn đi!"

"Đảo chủ, phu nhân, vậy chúng ta cáo lui trước!"

"Diệp môn chủ, nhớ kỹ nhất định phải sớm ngày hoàn thành nhiệm vụ trở về!"

Trước khi đi Cung Tuyết Hoa lại nhìn hắn, nói một câu đầy ý vị sâu xa.

"Sư tỷ, chúng ta đi!"

Diệp Thần không có lưu lại lâu, nghĩ thầm nghỉ ngơi một chút rồi mau chóng rời đi cái địa phương quỷ quái này.

Về phần Cát nhiệm vụ Kim Sơn cho hắn, để cho nó gặp quỷ đi thôi, trộm sách của ngũ đại môn phái? Không muốn sống nữa còn tạm được!

Chương 229. Đảo chủ âm hiểm!

Mấy người rời đi sân sau, xuyên qua chủ điện trực tiếp đi đến Âm Lâm Môn.

Trên đường, Diệp Thần thấy huynh đệ Vương Đại Bưu mày chau mặt ủ, không khỏi hiếu kì hỏi:

"Mập mạp, làm sao các ngươi cứ rầu rĩ không vui vậy?"

"Ai"

Mập mạp thở dài một tiếng, sau cùng sư huynh gầy gò liếc nhau, thở dài nói:"Môn chủ có chỗ không biết, nhiệm vụ lần này gian khổ, nếu như kết thúc không thành chúng ta nhất định phải chết!"

"Kết thúc không thành lại nghĩ biện pháp thôi, sao phải rầu rĩ như vậy?"

"Đúng rồi, vừa rồi các ngươi cũng ăn Thần Tiên Hoàn, tu vi tăng vọt, đây không phải rất tốt sao?"Diệp Thần nói.

"Môn chủ, sự tình nếu là có đơn giản như vậy thì đã tốt!"

Khang Khải gầy gò lắc đầu, một mặt mướp đắng nói:"Nếu như không ăn Thần Tiên Hoàn, chúng ta ngược lại là không cần lo lắng!"

"Chỉ giáo cho?"

Diệp Thần khẽ nhíu mày không hiểu nhìn xem Khang Khải.

"Thần Tiên Hoàn trong ngắn hạn là có thể tăng lên tu vi của

chúng ta, nhưng nửa năm sau nếu như không có giải dược, ngũ tạng chúng ta liền sẽ thiêu, bị đốt thành tro bụi!"Khang Khải thở dài một tiếng.

"Cái gì!?"

Nghe nói như thế Diệp Thần trong nháy mắt không bình tĩnh, hắn rõ ràng đã kiểm tra qua đan dược, không có vấn đề a!

"Chuyện sống còn, chúng ta tuyệt đối sẽ không cùng môn chủ đùa kiểu này."

"Đã từng có người chậm một ngày mới hoàn thành nhiệm vụ, kết quả là bị đốt thành tro, đây đều là chúng ta tận mắt nhìn thấy!"Vương Đại Bưu khóc không ra nước mắt.

"Sư đệ, đệ nhanh kiểm tra một chút, thân thể có dị thường hay không!"Thượng Quan Dĩnh nghe xong vội vàng nói.

"Môn chủ, không cần uổng phí sức lực! Thần Tiên Hoàn là bí phương lão tổ lưu lại, không đến lúc đó thân thể sẽ không có bất kỳ khác thường gì!"Khang Khải giải thích nói.

"Liệt Hỏa giáo, Ôn Thiên Tinh?"

Diệp Thần nổi trận lôi đình, hắn đã đề phòng cẩn thận, không nghĩ tới vẫn là bị Cát Kim Sơn tính kế!

Đáng giận nhất là là mình vừa cứu được mẫu thân Cung Tuyết Hoa, con hồ ly tinh này thế mà quay đầu phối hợp Cát Kim Sơn hố hắn?

"Xem ra môn chủ khá hiểu Mê Âm Đảo!"

Khang Khải gật đầu nói:"Năm đó, lão tổ vì tránh né truy sát ở đây sáng lập Mê Âm Đảo, truyền thừa đến nay đã có mấy trăm năm!"

"Sư đệ, nếu không chúng ta tìm sư phó hỗ trợ đi?"Thượng Quan Dĩnh cắn chặt răng ngà, thở phì phò nói.

"Không cần!"

Diệp Thần hít sâu một hơi, âm thanh lạnh lùng nói:"Chuyện cũng chưa đến tuyệt cảnh, đệ không có khả năng nhanh như vậy đã đi tìm viện binh, càng không khả năng chưa gì đã bị cái cẩu thí 'Thần Tiên Hoàn' hù dọa!"

"Vậy nếu là kết thúc đệ không thành nhiệm vụ thì làm sao bây giờ, đi Ngũ Đại Phái trộm sách quá khó!"Thượng Quan Dĩnh lòng nóng như lửa đốt.

"Trời không tuyệt đường người!"

Diệp Thần một mặt lạnh nhạt, tự giễu cười nói:"Sư tỷ đừng lo lắng, Viên đại đầu đã coi số mạng cho đệ, nói đệ thọ như rùa, lúc ấy đệ còn đánh tiểu tử này một trận!"

"Phốc phốc!"

Nghe được Diệp Thần trêu chọc mình như thế, Thượng Quan Dĩnh cũng rốt cục bị chọc phát cười.

"Sư đệ, bất kể như thế nào, sư tỷ đều sẽ nghĩ biện pháp giúp đệ!"

"Ân, sư tỷ đối với đệ tốt nhất rồi!"Diệp Thần cười nói.

"Môn chủ, đã như vậy mệnh của thuộc hạ cũng giao cho ngài!"

Vương Đại Bưu dở khóc dở cười, trong lòng tự nhủ cái này đến lúc nào rồi, Diệp Thần thế mà còn cười được.

"Bớt nói nhảm, mang ta đi Âm Lâm Môn trước!"

Diệp Thần không suy nghĩ thêm về chuyện 'Thần Tiên Hoàn',

dù sao lần này bị Cát Kim Sơn hố, lần sau tìm cơ hội 'Hố' Hắn một phen là hòa!

Rất nhanh, mấy người đi tới Âm Lâm Môn.

"Môn chủ, đây chính là địa bàn Âm Lâm Môn!"Vương Đại Bưu nói.

"Ngươi không nói đùa ta chứ?"

Diệp Thần sững sờ, ngắm nhìn bốn phía ngay cả một tòa phòng ở đều không có, bốn phía ngược lại là phong cảnh non xanh nước biếc rất không tệ, cách đó không xa còn có đầu thác nước lớn dài đến ba mươi mét, tiếng nước ầm ầm không dứt bên tai!

"Không có a, nơi này chính là Âm Lâm Môn!"

Vương Đại Bưu nói xong lấy tay chỉ một cái, Diệp Thần thuận theo phương hướng ngón tay hắn nhìn lại, phát hiện nơi đó là sơn động.

"Ngươi để cho ta nhìn sơn động là ý gì a?"

"Môn chủ, đó là đại điện Âm Lâm Môn chúng ta! Mấy cái sơn động nhỏ bên cạnh, chính là phòng ở của chúng ta!"Khang Khải giới thiệu nói.

"Kháo!"

"Các ngươi là khỉ sao?"

Diệp Thần rốt cuộc không nín được bạo nói tục, Âm Lâm Môn ít người coi như xong, còn phải ở sơn động, cái này mẹ nó trở lại thời kì đồ đá?

"Hắc hắc, môn chủ đừng vội ghét bỏ!"

Vương Đại Bưu tựa hồ biết Diệp Thần đang suy nghĩ gì, nhếch

miệng cười nói:"Trong sơn động có càn khôn, không thể kém so với khách sạn 6 sao ở tục thế a!"

"Thật hay giả?"

Diệp Thần nghe xong vô ý thức hướng đến sơn động lớn nhất, bọn người Vương Đại Bưu vội vàng ở phía trước dẫn đường.

Trong nháy mắt khi Diệp Thần bước vào sơn động, Thượng Quan Dĩnh bên cạnh liền không nhịn được kinh hô một tiếng:

"Trời ạ! Trong này tất cả đều là bảo thạch?"

"Thượng Quan tiểu thư nói rất đúng a, mặc kệ là đại điện, vẫn là chủ phòng, đều là dùng bảo thạch tô điểm!"Vương Đại Bưu có chút đắc ý cười nói.

"Mập mạp, ngươi dùng cái từ 'Tô điểm' này có phải là hơi lầm hay không?"

Chương 230. Chỉ đợi người hữu duyên!

Diệp Thần trực tiếp trợn mắt nhìn Vương Đại Bưu một chút, bàn ghế trên đại điện, bao quát cả những điêu khắc trên vách động, toàn bộ đều là được tạo thành từ bảo thạch sắc thái khác nhau.

Tạo hình ghế chủ nhân trên đại điện giống như long ỷ của hoàng cung, dùng Điền Ngọc chế tạo ra, bên cạnh ghế được xếp đầy vàng tinh khiết, có thể nói là xa hoa!

"Môn chủ, điều kiện Âm Lâm Môn chúng ta cũng không tệ lắm phải không!"

Vương Đại Bưu lấy lòng cười nói:"Ta hiện tại là thuộc hạ của ngài, huyệt vị trên người ta"

"Vòng vo nửa ngày, cũng là vì cái này?"

Diệp Thần nhếch miệng, đưa tay cực nhanh điểm mấy lần trên người Vương Đại Bưu.

"Đa tạ môn chủ!"

Vương Đại Bưu sướng đến phát rồ, trên đường đi hắn đều lo lắng cho mình không sống nổi, hiện tại cuối cùng là có thể đem tâm thả trong bụng.

"Mập mạp, Âm Lâm Môn đã tốt như vậy, làm sao chỉ có hai người các ngươi là đệ tử?"Diệp Thần hỏi.

"Ai, việc này nói rất dài dòng!"

Vương Đại Bưu thở dài, nguyên lai trước kia Âm Lâm Môn là tông môn lớn nhất trên Mê Âm Đảo, nhưng sau khi môn chủ đời thứ nhất qua đời, Âm Lâm Môn càng ngày càng nhiều tuyệt học bị mai một, địa vị cũng dần dần bị những tông môn khác siêu việt.

Rất nhiều đệ tử thấy thế nhao nhao quay đầu những tông môn khác, đến mức cuối cùng chỉ còn lại có huynh đệ mập mạp!

"Làm sao các ngươi không đầu nhập những tông môn khác?"

"Không có cách nào, chủ yếu là ta cùng sư huynh quá trung thành!"

"Kháo, các ngươi không trang bức có thể chết sao?"

Diệp Thần nghe xong nhịn không được liếc mắt, nghĩ nghĩ hỏi:"Ta nghe nói Âm Lâm Môn có cái cấm địa, đến cùng chuyện gì xảy ra?"

"Cấm địa?"

Vương Đại Bưu sững sờ, lập tức sắc mặt nghiêm túc nói:"Âm Lâm Môn xác thực có cấm địa, nhưng ta khuyên môn chủ đừng đi!"

"Vì cái gì?"Diệp Thần hồ nghi.

"Tương truyền phía sau thác nước có sơn động, trong động có võ lâm tuyệt học cùng rất nhiều đồ vật tốt lão tổ để lại!"

"Nhưng người nào cũng tìm không thấy vị trí cụ thể của cái sơn động kia ở đâu, mà lại tới gần thác nước liền sẽ gặp được một cỗ lực cản vô hình, nếu như cưỡng ép đột phá nhẹ thì chảy máu thất khiếu, nặng thì một mệnh ô hô, rất tà môn!"Vương Đại Bưu nghiêm mặt nói.

"Còn có loại sự tình này?"

Diệp Thần nhướng mày, nói:"Đi, chúng ta đi thác nước nhìn

xem!"

"Môn chủ, chúng ta còn có nhiệm vụ phải hoàn thành a"Vương Đại Bưu một mặt cay đắng nhắc nhở.

"Gấp cái cọng lông, trước mang ta đi cấm địa nhìn một cái!"

Diệp Thần nóng nảy không thôi, khó trách trước đây không lâu Cung Tuyết Hoa còn nói cấm địa Âm Luật Môn tùy ý hắn đi lại, nguyên lai căn bản là không vào được!

Vương Đại Bưu bất đắc dĩ, lắc lắc mông to mọng lớn cực không tình nguyện rời đi đại điện.

Rất nhanh, mấy người liền đến đối diện thác nước, Diệp Thần liếc mắt một cái, thác nước còn cách hắn một cái đầm nước sâu có đường kính khoảng mười mét!

"Mập mạp, ngươi nói sơn động ngay tại phía sau thác nước?"Diệp Thần nhíu mày.

"Không sai! Truyền ngôn là vậy, nhưng ta cũng không dám cam đoan!"

Vương Đại Bưu nhẹ gật đầu, tiện tay từ dưới đất nhặt lên một tảng đá to bằng đầu nắm tay, nói:"Môn chủ, ngài nhìn!"

Nói xong, Vương Đại Bưu đem tảng đá trong tay hung hăng ném tới thác nước.

Ngay sau đó, một màn quỷ dị xuất hiện!

Chỉ thấy tảng đá đang bay với tốc độ nhanh chóng, nhưng khi chỉ cách thác nước còn có chừng một mét, đột nhiên 'Phanh' Một tiếng vỡ nát!

"Tại sao có thể như vậy?"Diệp Thần thấy thế cũng là cảm thấy rất giật mình,

"Không rõ ràng, tóm lại xung quanh thác nước có cỗ kết giới vô hình, người bình thường căn bản không vào được, trừ phi"Mập mạp muốn nói lại thôi, nói xong nhìn về phía một khối đá lớn màu đen mọc đầy rêu xanh bên cạnh thác nước.

"Trừ phi cái gì?"

"Môn chủ, mời xem!"

Vương Đại Bưu đánh ra một chưởng, trên đá lớn mọc rêu xanh trong nháy mắt bị thổi tan rơi xuống, một hàng chữ lớn được điêu khắc trên vách đá thình lình xuất hiện ở trước mắt mọi người.

"Chỉ đợi người hữu duyên"Thượng Quan Dĩnh nhỏ giọng thì thầm.

"Không sai!"

Khang khải ở một bên giải thích nói:"Đảo chủ cũng từng thử tiến vào hang đá sau thác nước, nhưng cũng thất bại! Ta nghĩ lão tổ nhất định là thiết trí cái cơ quan gì đó, cần phải là người có duyên mới có thể phá giải!"

Diệp Thần không nói chuyện, chỉ là lẳng lặng nhìn cảnh tượng trước mắt.

"Sư đệ, để ta đi thử xem thế nào?"Lòng hiếu kỳ của Thượng Quan Dĩnh cũng bị kích phát, quay đầu nói với Diệp Thần.

"Sư tỷ, cẩn thận một chút!"

Diệp Thần gật gật đầu, tất cả mọi người là võ tu, đối mặt cơ duyên của một vị lão tiền bối lưu lại, muốn nói không tâm động khẳng định là giả, cho nên hắn cũng không có ngăn lại Thượng Quan Dĩnh.

Vạn nhất sư tỷ chính là người hữu duyên thì sao?

Thượng Quan Dĩnh cũng nghiêm túc, lúc này khẽ kêu một tiếng thả người nhảy lên nhảy vào đầm nước, mũi chân ở trên mặt nước nhẹ nhàng điểm một cái, thân thể lập tức nhanh chóng xoay tròn, như đầu kim cương nhanh chóng hướng về hướng thác nước!

Đám người thấy thế tim đều nhảy đến cổ, nhưng kết quả cuối cùng vẫn là thất bại, mắt thấy Thượng Quan Dĩnh liền muốn chạm đến thác nước, lại đột nhiên bị một cỗ lực lượng thần bí chấn trở về.

Chương 231. Cấm địa chi mê!

Phốc!

Thượng Quan Dĩnh phun ra một ngụm máu tươi, mắt thấy là phải rơi vào trong nước, Diệp Thần thấy thế hét lớn một tiếng

"Sư tỷ, đệ tới!"

Thân thể của hắn như như đạn pháo từ trên bờ bắn ra, trong chớp mắt liền đi tới phía trên đầm nước, tiếp được Thượng Quan Dĩnh mũi chân điểm nhẹ ở trên mặt nước, lại nhanh chóng về tới bên bờ!

"Sư tỷ, tỷ thế nào?"Diệp Thần cau mày.

"Ta, ta còn tốt!"

Thượng Quan Dĩnh lau đi khóe miệng còn dính máu, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch.

Diệp Thần thấy thế vội vàng từ trên thân móc ra một bình đan dược chữa thương, cho Thượng Quan Dĩnh ăn một viên, một lát sau sắc mặt Thượng Quan Dĩnh mới dần dần hồng nhuận.

"Sư đệ, xung quanh thác nước xác thực có kết giới, ta vừa tới gần liền cảm giác một cỗ chân khí mười phần bá đạo đem ta chấn lui!"

"Còn có, ta giống như nghe được một trận tiếng đàn kỳ quái, giống đàn tranh lại giống tì bà"Sau khi Thượng Quan Dĩnh bình tĩnh lại, đem tao ngộ mình gặp một năm một mười miêu tả một phen.

Vừa dứt lời, không đợi Diệp Thần mở miệng Vương Đại Bưu sau lưng lại hoảng sợ nói:

"Không có khả năng!"

"Mập mạp, ngươi kích động như vậy làm gì, làm sao lại không có khả năng?"Diệp Thần hồ nghi nói.

"Tiếng đàn Thượng Quan tiểu thư miêu tả, chỉ có cổ cầm lão tổ chúng ta lưu lại mới có thể phát ra! Lại nói nơi này ngoại trừ chúng ta ra không có người nào nữa, lấy ở đâu ra thanh âm cổ cầm?"

"Nhưng ta thật sự nghe được!"Thượng Quan Dĩnh cau mày nói.

"Tốt, mập mạp các ngươi trước đưa sư tỷ ta đi nghỉ ngơi một chút!"

"Môn chủ, vậy còn ngài?"

"Ta muốn lưu lại nhìn xem!"Diệp Thần nói.

"…"

Huynh đệ Vương Đại Bưu không nói chuyện, đỡ lấy Thượng Quan Dĩnh đứng lên.

"Sư đệ, đệ coi chừng một chút, ngàn vạn không thể xông vào!"

"Biết!"

Thượng Quan Dĩnh rời đi, mà Diệp Thần thì ngồi tại bên đầm nước, tỉ mỉ quan sát, hi vọng có thể tìm ra sơ hở tiến vào sơn động phía sau thác nước.

Diệp Thần một mực ngồi từ giữa trưa đến buổi chiều, lại từ buổi chiều ngồi tới ban đêm, thẳng đến khi Vương Đại Bưu đưa tới cơm tối, phát hiện Diệp Thần vẫn là không nhúc nhích, không

khỏi khuyên nhủ:

"Môn chủ, nếu không quên đi thôi! Ngay cả đảo chủ đại nhân đều không vào được, chúng ta cũng đừng nghĩ!"

"Ngươi đi đi, đừng lại đến quấy rầy ta!"

"Được!"

Vương Đại Bưu buông đồ ăn xuống, nhìn Diệp Thần một cái thật sâu, sau đó lắc đầu rời đi.

Thời gian như thoi đưa, đảo mắt đã đến giờ Tý (23h-1h).

Xung quanh đầm nước một mảnh đen kịt, chỉ có trăng sáng trên trời chiếu rọi ở trên mặt nước, phát ra trận trận ngân quang!

Diệp Thần nghĩ từ bỏ, hắn thử không ít phương pháp, nhưng đều bị tầng kết giới kia ngăn tại bên ngoài.

"Ai, xem ra ta không phải người hữu duyên kia!"

Diệp Thần thở dài, tiện tay cầm lấy một khối đá ném vào trong đầm nước, thật vừa đúng lúc vừa vặn ném ở phía trên trăng tròn chiếu rọi.

Đông!

Say khi tảng đá rơi xuống nước liền phát ra một tiếng vang trầm, trên mặt nước nổi lên một vòng lại một vòng gợn sóng, ngay sau đó toàn bộ đầm nước thế mà có chút rung động!

"Ngọa tào, gặp quỷ?"

Không đợi Diệp Thần kịp phản ứng, trung tâm đầm nước xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ, đầm nước điên cuồng xoay tròn lấy, đều bị hút vào vòng xoáy bên trong!

Rất nhanh, đầm nước thấy đáy!

Tại ánh trăng chiếu xuống, một đầu thang đá thông hướng dưới đáy đầm nước thình lình xuất hiện!

Nguyên lai trận nhãn ngay tại trong đầm nước!

Tận dụng thời cơ!

Diệp Thần linh cơ khẽ động, dùng tốc độ nhanh nhất đi vào sơn động Thượng Quan Dĩnh ở lại.

Giờ phút này Thượng Quan Dĩnh đang ngủ say, Diệp Thần cũng không đoái hoài tới nhiều như vậy, mau chóng tới cúi người nhẹ nhàng vỗ vỗ gương mặt xinh đẹp trắng noãn của Thượng Quan Dĩnh.

"Sư tỷ, tỉnh, mau tỉnh lại!"

"Ô"

Thượng Quan Dĩnh trong mơ mơ màng màng nghe được sư đệ đang gọi nàng, lại còn tưởng rằng đang mộng xuân, thế mà làm nũng nói:

"Thối đệ đệ, đệ muốn làm gì nha! Cẩn thận ta kẹp chết đệ!"

Nói xong, Thượng Quan Dĩnh nghiêng người, đem chăn mền đang đắp trên người hung hăng kẹp ở giữa hai chân, còn dùng sức ma sát mấy lần

"..."

Diệp Thần thấy thế ngẩn người, sư tỷ đang mộng cái gì đây, thế mà muốn 'Tra tấn' mình như vậy?

"Sư tỷ, đừng kẹp nữa, mau dậy đi!"Diệp Thần chỉ đành tiếp tục vỗ vỗ Thượng Quan Dĩnh.

"Sư đệ?"

Thượng Quan Dĩnh cuối cùng từ bên trong 'Mộng đẹp' tỉnh lại, nhìn thấy Diệp Thần đứng tại bên giường nàng, gương mặt xinh đẹp xoát một chút liền đỏ lên, gắt giọng:

"Nửa đêm nửa hôm đệ đến phòng ta làm gì, làm ta sợ muốn chết!"

"Xuỵt!"

Diệp Thần vội vàng làm một đọng tác im lặng, nhỏ giọng nói:"Đệ tìm tới biện pháp mở ra cấm địa, cùng đệ đi xem đi!"

"Thật?"

Thượng Quan Dĩnh nghe xong lập tức tỉnh cả ngủ, như một con cá chép bật dậy rời giường.

Diệp Thần thấy thế cũng là cười khổ, đoán chừng phương thức rời giường của Tam sư tỷ, không có mấy nam nhân có thể tiếp nhận!

Hai người rất nhanh liền từ trong sơn động ra, đến bên đầm nước xem xét, Thượng Quan Dĩnh hoảng sợ nói

"Nước ở đây đâu rồi?"

"Hẳn là tại đáy đầm có cái cơ quan máy bơm, sư tỷ chúng ta nhanh đi xuống đi, miễn cho cơ quan phục hồi như cũ!"

Diệp Thần cũng không kịp giải thích, lôi kéo tay nhỏ Thượng Quan Dĩnh, thuận theo thang đá đi xuống đáy đầm.

Chương 232. Nữ quỷ, cổ cầm!

Dưới đáy đầm nước ngoại trừ có cỗ mùi tanh hôi khiến người ta buồn nôn ra, còn có hai cánh cửa đá lớn được điêu khắc hỏa diễm hoa văn, mỗi tấm cửa đá tối thiểu cao bốn mét!

"Sư đệ, xem ra nơi này chính là cửa vào cấm địa!"Thượng Quan Dĩnh hưng phấn nói.

"Sư tỷ, tỷ nhường một chút!"

Diệp Thần đi lên trước, hai tay đặt tại trên cửa đá, lòng bàn tay phát lực, đem cửa chậm rãi đẩy ra!

Ầm ầm!

Một trận âm thanh đá mài to lớn truyền đến, nguyên lai ổ trục hai cánh cửa đá là nguyên lý đá mài, bởi vậy phát ra loại tiếng vang quái dị này.

Ừng ực, ừng ực!

Đúng lúc này bên tai Diệp Thần lại truyền tới một trận thanh âm bong bóng, hắn nhìn lại, chỉ thấy đầm nước không biết từ nơi nào lại nhao nhao xông ra!

"Sư tỷ, nhanh tiến vào!"

Diệp Thần nói xong lôi kéo tay nhỏ Thượng Quan Dĩnh chui vào bên trong cửa đá, lập tức hai người hợp lực đem cửa đá đóng lại!

Ầm ầm!

Cửa đá lần nữa phát ra một tiếng vang thật lớn.

Diệp Thần ngắm nhìn bốn phía, phát hiện mình đưa thân vào một tòa thạch thất khí thế rộng rãi, bên trong thạch thất đèn đuốc sáng trưng.

Chín cái trụ sắt màu đen được điêu khắc hỏa vân phân biệt đứng vững tại chín cái vị trí, mà mỗi cái trụ sắt đều lớn cỡ thùng nước!

Diệp Thần đi đến chỗ một cái đèn dầu hít mũi một cái, dùng đầu ngón tay điểm một cái vào dầu ở bên trong, nhẹ nhàng vân vê.

"Nguyên lai là đèn dầu cá!"

Cổ nhân dùng mỡ cá voi làm nhiên liệu luyện chế ra dầu, có những cái có thể lâu đến trăm năm mà không bị dập tắt.

Vừa dứt lời, nguyên bản thạch thất yên tĩnh im ắng, đột nhiên truyền đến một trận tiếng đàn quỷ dị!

"Sư đệ, mau nhìn, bên kia có người!"Thượng Quan Dĩnh hoảng sợ nói.

"Ở đâu?"

Diệp Thần thuận theo phương hướng ngón tay Thượng Quan Dĩnh nhìn lại, quả nhiên, tại vị trí cách đó không xa có một người mặc áo bào đỏ đang ngồi dựa vào tường, bất quá người này cúi thấp đầu, cũng thấy không rõ là nam hay là nữ!

"Bằng hữu, ngươi là ai?"Diệp Thần thấy thế tóc gáy đều dựng lên, loại này địa phương quỷ quái tại sao có thể có người?

Thượng Quan Dĩnh cũng cả gan đi theo sau lưng Diệp Thần, từng bước một đi tới hướng đối phương.

Người áo đỏ vẫn cúi đầu như cũ, mà tiếng đàn chính là phát ra

từ bên trong một thanh cổ cầm trước mặt hắn!

"Kháo! Nếu ngươi không nói, cùng đừng trách ta!"

Diệp Thần cắn răng một cái, từ trên thân móc ra một cái ngân châm, đưa tay giương lên ngân châm sưu một tiếng bắn ra ngoài, một giây sau liền cắm vào trên đầu người áo đỏ, nhưng đối phương vẫn là không nhúc nhích, tựa hồ ngân châm căn bản không đả thương được hắn!

"..."

"Sư đệ, hắn, hắn là cái người chết a?"Thượng Quan Dĩnh nuốt ngụm nước bọt nói.

"Để đệ xem một chút!"

Nói xong, Diệp Thần cẩn thận từng li từng tí đi tới hướng người kia, đến khi chỉ còn cách người áo đỏ một mét, mặc dù Diệp Thần không nhìn thấy diện mạo vì đối phương cúi thấp đầu, nhưng lại thấy được một đôi chân trần bạch cốt dày đặc trần trụi bên ngoài!

"Thật sự chính là người chết a! Sư tỷ, không cần sợ, hắn chết!"Một nỗi lòng lo lắng của Diệp Thần cuối cùng buông ra, quay đầu nói với Thượng Quan Dĩnh.

Vốn cho rằng Thượng Quan Dĩnh sẽ lập tức tới, ai ngờ Thượng Quan Dĩnh lại chỉ vào Diệp Thần, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nói:

"Sư đệ cẩn thận, phía sau đệ có một nữ nhân!"

"Cái gì!?"

Diệp Thần nghe xong dọa kêu to một tiếng, theo bản năng quay người đồng thời hung hăng đánh ra một chưởng!

Kết quả, hắn xác thực thấy được nữ nhân, mà lại bàn tay cũng

đập vào trên người đối phương, chỉ bất quá quỷ dị chính là, tay Diệp Thần trực tiếp xuyên qua thân thể nữ nhân, đối phương chẳng qua là cái hư ảnh mà thôi!

"Nữ quỷ?"

Trong lòng Diệp Thần cũng thầm nghĩ không may, hết người chết đến nữ quỷ đều bị mình đụng phải, cũng quá củ chuối đi?

"Công tử chớ hoảng, ta cũng có ác ý!"

Chẳng ai ngờ rằng nữ quỷ thế mà mở miệng trước, thanh âm còn thật là dễ nghe, êm tai nói:"Ba trăm năm, người hữu duyên chủ nhân chờ đợi rốt cục xuất hiện!"

"Chủ nhân? Ngươi đến cùng là ai?"

Diệp Thần nghe xong không khỏi quan sát nữ quỷ tỉ mỉ một chút, lúc này mới phát hiện khuôn mặt nàng mỹ lệ, chân đạp giày thêu, cổ bào tơ tằm tóc dài tới thân eo, cho người ta một loại cảm giác tiên khí bồng bềnh!

"Chủ nhân của ta chính là hắn, Ôn Thiên Tinh!"Nữ quỷ nhìn về phía người áo đỏ ôn nhu nói.

"Ôn Thiên Tinh? Giáo chủ Liệt Hỏa giáo?"

"Xem ra công tử hiểu rất rõ đối với chủ nhân nhà ta?"

"Ách, cũng không hiểu rõ, chỉ là biết tên người này mà thôi! Vậy ngươi là tỳ nữ (nữ tì) của Ôn giáo chủ?"

Diệp Thần rất hiếu kì, Ôn Thiên Tinh là một đại lão gia cũng muốn tỳ nữ hầu hạ sao?

"Không, ta là đàn nô của chủ nhân! Thanh cổ cầm này chính là ta, ta chính là thanh cổ cầm này!"Nữ quỷ chỉ chỉ cổ cầm màu đen trước mặt Ôn Thiên Tinh nói.

"..."

Nghe được nữ quỷ nói như vậy, Diệp Thần đều nổi da gà, đàn thế mà cũng có thể tu ra thành người?

"Ta vốn là cổ cầm thời Tần, trải qua ngàn năm, cuối cùng là chủ nhân giúp ta tu luyện thành hình người."

Chương 233. Khảo thí!

"Ngươi cũng thành tinh, làm sao còn lưu lại chỗ này?"Diệp Thần tò mò hỏi.

"Nguyện vọng của chủ nhân chưa hoàn thành, nô gia tuyệt đối không thể rời đi, nếu không sẽ thành người bất trung bất nghĩa!"Đàn nô nói rất chân thành.

"Thật là sống lâu hiểu nhiều!"

Diệp Thần nghe xong đàn nô nói vậy, không khỏi sinh lòng bội phục!

Cổ cầm còn hiểu được hai chữ 'Trung nghĩa', chỉ bằng điểm này, Diệp Thần cảm thấy Ôn Thiên Tinh chưa chắc có xấu như Lâm Quỳnh nói!

"Cô nương, vậy nguyện vọng của chủ nhân cô nương là cái gì?"Thượng Quan Dĩnh hỏi.

"Trước khi chủ nhân lâm chung từng suy tính qua, hắn nói người hữu duyên hẳn là nhân trung chi long!"

"Chỉ cần trải qua khảo thí của ta, liền có thể đạt được y bát của chủ nhân!"

"Một ngày kia, người hữu duyên cũng chắc chắn dẫn đầu Liệt Hỏa giáo đúc lại huy hoàng!"Đàn nô chậm rãi nói.

"Ách, Cầm muội muội, khả năng muội còn chưa hiểu tình trạng!"

Diệp Thần xấu hổ cười một tiếng, nói thẳng:"Hiện tại toàn bộ

võ lâm đều đang tìm Liệt Hỏa giáo, đừng nói cái gì mà đúc lại huy hoàng, có thể bảo trụ được một phần mẫu đất trên đảo này cũng coi như vạn hạnh!"

"Lời ấy của công tử sai rồi!"

Đàn nô nhẹ nhàng lắc đầu, ngữ khí chắc chắn nói:"Chủ nhân thôi diễn không bao giờ sai, hôm nay hai người có thể đến đây cũng nằm trong suy tính của chủ nhân!"

"Cái gì?"

"Không tin, hai người nhìn bích hoạ trên tường!"Đàn nô đưa tay ra chỉ chỉ.

Diệp Thần thuận phương hướng tay nàng chỉ nhìn lại, quả nhiên có một bức bích hoạ, mặc dù niên đại xa xưa, nhưng vẫn có thể thấy rất rõ ràng!

Sau khi Diệp Thần thấy rõ ràng nội dung bích hoạ, cả người như bị sét đánh, cả kinh há to miệng nửa ngày nói không ra lời!

"Sư đệ, đây không phải là hình ảnh buổi sáng chúng ta ở bên đầm nước sao?"

Thượng Quan Dĩnh cũng là một mặt chấn kinh, chỉ thấy trên bích hoạ Diệp Thần ôm Thượng Quan Dĩnh trong ngực, đứng bên cạnh là hai nam nhân một béo một gầy.

"Không thể nào?"

Diệp Thần khó khăn nuốt ngụm nước bọt, trước đó Thượng Quan Dĩnh cưỡng ép đột phá thác nước, sau khi thụ thương mình cho nàng ăn đan dược chữa thương, hình ảnh đó làm sao lại được người vẽ ở nơi này?

Không đợi Diệp Thần tỉnh táo lại, lại nghe được thanh âm đàn

nô:"Công tử, ngươi thử nhìn xuống xem, suy tính có sai hay không?"

"Hướng xuống?"

Diệp Thần thuận bức họa này nhìn xuống dưới, kết quả, kém chút không có đem tròng mắt trừng ra ngoài!

Bởi vì bích hoạ lần này là mình cầm tảng đá ném vào đầm nước, sau đó trong đầm nước xuất hiện hình ảnh vòng xoáy.

"Công tử"

"Ngừng! Ngươi đừng nói nữa!"

Giờ phút này, Diệp Thần đối với Ôn Thiên Tinh thật sự là phục sát đất.

Khó trách năm đó Ngũ Đại Phái muốn cùng nhau liên thủ đối phó Liệt Hỏa giáo, nguyên lai Ôn Thiên Tinh ngưu bức như vậy!

Đáng tiếc chính là, hắn không có tính ra mình sẽ thất bại đi?

Lại có lẽ Ôn Thiên Tinh đã tính ra được kiếp số, cho nên đã sớm chọn hòn đảo này làm chỗ cư chú?

"Sư đệ, vừa rồi là đệ ném tảng đá vào trong đầm nước, sau đó liền phá giải trận nhãn?"Thượng Quan Dĩnh nhìn thấy bích hoạ tò mò hỏi.

"Ân, khả năng dẫm cứt chó đi?"Diệp Thần mặt mo đỏ ửng.

"Lời ấy của công tử không đúng, nếu không phải giờ Tý đã đến, trận pháp là sẽ không mở ra, hết thảy đều là định mệnh!"Đàn nô nói.

"Định mệnh?"

Diệp Thần nghe vậy dở khóc dở cười, nhờ định mệnh mình rảnh rỗi không có chuyện làm, ngồi nửa ngày bên đầm nước, cho nên có được phần cơ duyên này!

"Tốt a, ta thừa nhận Ôn giáo chủ xác thực ngưu bức! Ngươi mới vừa nói cái gì mà khảo thí, là chuyện gì xảy ra?"Diệp Thần hiếu kì hỏi.

"Chỉ cần không bị tiếng đàn quấy nhiễu coi như thông qua khảo thí, sau này sẽ là tân chủ nhân của đàn nô!"

"Tân chủ nhân?"

"Đúng, y bát của đàn nô cùng chủ nhân, tất cả đều thuộc về tân chủ nhân!"

"Cái này, đây cũng là phỏng đoán của tiền bối Ôn Thiên Tinh?"

"Không, đây là chủ ý của đàn nô!"

"..."

Diệp Thần triệt để bó tay, trong lòng tự nhủ một cái cổ cầm thời Tần, thế mà học được thuật buôn bán xã hội mua một tặng một?

"Sư tỷ, nếu không tỷ cũng thử một chút đi?"

Diệp Thần linh cơ khẽ động, hắn không định mỗi ngày cõng cổ cầm sau lưng chạy khắp nơi, không bằng đem cơ hội nhường cho sư tỷ đi.

"Vị tỷ tỷ này không được, nàng không chống cự không được tiếng đàn của ta."

Ai ngờ, một giây sau đàn nô dội tới một chậu nước lạnh, trực tiếp dội cho Diệp Thần lạnh thấu tim!

"Sư đệ, đàn nô nói không sai, vừa rồi ta nghe đến tiếng đàn, chân khí trong cơ thể đã hỗn loạn không chịu nổi!"Thượng Quan Dĩnh lắc đầu.

"Vậy được rồi, đệ đến!"

Diệp Thần bất đắc dĩ chỉ có thể đi lên, dưới sự chỉ dẫn của đàn nô dần hạ gối ngồi cách mấy mét trước cổ cầm.

Tiếng đàn truyền ra, khi thì thong thả linh thấu, giống nước suối leng keng, khi thì tựa như sơn cốc u lan, khi thì cao vút sục sôi, giống thủy triều lúc lên lúc xuống, khi thì thanh thúy sáng mỏng, giống như luồng gió mát chầm chậm thổi qua rừng trúc xanh biếc.

Một khúc coi như thôi, Diệp Thần không chỉ có không có khó chịu, ngược lại nhắm mắt, mặt mũi tràn đầy biểu lộ hưởng thụ.

Chương 234. Quyển sách bị nguyền rủa!

"Sư đệ, đệ không sao chứ?"Thượng Quan Dĩnh thấy thế vội vàng hỏi.

"Không có việc gì!"

Diệp Thần mở mắt ra, khó trách cổ cầm có thể xếp hạng đứng đầu trong "Cầm kỳ thư họa", nhạc cụ này âm vực rộng lớn, âm sắc thâm trầm, dư âm xa xăm, xác thực rất êm tai.

"Chúc mừng người hữu duyên thông qua khảo thí, còn có nghi thức nhận chủ sau cùng!"Đàn nô nhắc nhở.

"Nhận chủ còn có nghi thức sao?"

"Đúng!"

Đàn nô đứng dậy đưa Diệp Thần đến trước cái thanh cổ cầm kia, nói:"Chủ nhân chỉ cần nhỏ ba giọt máu liền có thể cùng đàn nô ký kết khế ước chủ phó!"

"Ách, tốt a!"

Diệp Thần dùng móng tay nhẹ nhàng vạch một cái, trong nháy mắt trên ngón tay cái xuất hiện một đầu máu, ba giọt máu tươi đỏ thắm rơi vào trên mặt đàn, một giây sau liền lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được dung nhập thân đàn.

"Đàn nô bái kiến chủ nhân!"

Lúc này đàn nô quỳ một chân trên đất, hai tay ôm quyền.

"Ngươi đừng như vậy, về sau cũng đừng gọi mình là đàn nô, nghe vậy khiến cho ta cảm thấy giống như địa chủ xã hội xưa vậy, nếu không ta thay cho ngươi một cái tên đi?"

"Về sau ngươi liền gọi Dao Cầm đi, nghe như vậy mới bình thường!"

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, hắn đã lớn như vậy nhưng vẫn là lần đầu tiên có nữ hài tử gọi hắn 'Chủ nhân', nghe quá tà ác đi.

"Tạ ơn chủ nhân ban tên!"

Đàn nô rất vui vẻ, Dao Cầm vốn là một cái tên khác của cổ cầm, so sánh với đàn nô xác thực êm tai nhiều.

"Dao Cầm, ngươi nói y bát Ôn tiền bối là cái gì?"Diệp Thần hiếu kì hỏi.

"Chủ nhân, muốn thu hoạch được y bát Ôn tiền bối, cần ba quỳ chín lạy bái hắn làm thầy mới được!"

"Ngươi đổi giọng rất là nhanh nha!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, dưới sự chỉ dẫn của Dao Cầm hắn quỳ xuống trên bồ đoàn, lúc này dập đầu chín lần với Ôn Thiên Tinh!

Ngay tại thời điểm cái dập đầu thứ chín vừa xong, toàn bộ thạch thất đột nhiên run rẩy một trận dữ dội!

"Ngọa tào, đây là có chuyện gì?"Diệp Thần nhìn về phía Dao Cầm, nữ quỷ này sẽ không là hố hắn a?

"Cái này Dao Cầm cũng không rõ ràng, nhưng trước khi chết Ôn tiền bối quả thật là bàn giao như thế a!"Dao Cầm cũng là một mặt mờ mịt.

"Sư đệ, nơi này chỉ sợ muốn sụp, chúng ta đi nhanh đi!"

Thượng Quan Dĩnh vừa dứt lời, thạch thất lại khôi phục bình tĩnh, không ai trong mọi người kịp phản ứng, gạch đá bốn phía bức tường nhao nhao rơi xuống, một pho tượng lớn Thanh Long sinh động như thật xuất hiện ở trước mặt mọi người!

Đầu Thanh Long này vờn quanh tứ phía bức tường, đầu long tại bức tường phía Đông chỗ Ôn Thiên Tinh, mà thân long cùng đuôi long thì điêu khắc trên bức tường khác, đầu đuôi liền nhau!

"Đang êm đang đẹp chui đâu ra đầu long này, đến tột cùng là có ý gì?"Thượng Quan Dĩnh nghi ngờ nhìn về phía Dao Cầm.

Dao Cầm nhìn Diệp Thần một chút, nhưng nàng không nói gì.

"Bởi vì ta là Thanh Long mệnh cách!"

Diệp Thần cười khổ, nghĩ không ra Ôn Thiên Tinh thật lợi hại như vậy, ngay cả mệnh của hắn cách cũng có thể coi là ra, quả nhiên là không thể tưởng tượng, cái này cũng càng để Diệp Thần tò mò, tu vi của loại tuyệt thế cao nhân này rốt cuộc phải cao bao nhiêu?

Đương Diệp Thần đem vấn đề này vứt cho Dao Cầm, đạt được đáp án là Độ Kiếp Kỳ!

"Độ, Độ Kiếp Kỳ?"

Diệp Thần nghe xong nhịn không được nuốt ngụm nước bọt.

Độ Kiếp Kỳ là một bước cuối cùng trong pháp môn tu tiên, chỉ cần vượt qua lôi kiếp liền có thể vũ hóa thăng tiên, đáng tiếc Ôn Thiên Tinh không thể thành công.

"Đúng rồi Dao Cầm, Liệt Hỏa giáo có phải là có bản 《 Xi Vưu Thiên Thư 》? Nghe nói nhìn nó cũng có thể thành tiên có đúng không?"Diệp Thần hỏi.

"Chủ nhân, ta khuyên ngài vẫn là không nên nhớ thương 《 Xi Vưu Thiên Thư 》!"

"Vì cái gì?"

Diệp Thần sững sờ, không nghĩ tới Dao Cầm sẽ nói như vậy, chẳng lẽ quyển sách này có mờ ám không muốn người biết?

"Bởi vì quyển sách này bị nguyền rủa!"

Dao Cầm dừng một chút, nghiêm mặt nói:"Bắt đầu từ Thịnh Đường (nhà Đường), vô số võ tu đã tranh đoạt cuốn sách này, nhưng cuối cùng đều rơi vào hạ tràng chết thảm!"

"Nguyền rủa?"

"Không sai, nghe nói là Xi Vưu tự mình hạ chú, đến nay không người có thể phá!"

"..."

Diệp Thần không phản bác được, hắn bắt đầu hoài nghi Xi Vưu là người bị bệnh thần kinh, thật vất vả đem viết ra, lại hạ cái gì chú, đây không phải cởi quần đánh rắm sao?

Bang Lang!

Đúng lúc này đám người nghe được một tiếng vang giòn, tìm theo tiếng nhìn lại chỉ thấy thi cốt Ôn Thiên Tinh tản mát trên mặt đất, thành một đống xương cốt xốc xếch!

Dao Cầm không nói hai lời, lúc này quỳ xuống dập đầu ba cái cho Ôn Thiên Tinh!

Sưu!

Dưới giá đỡ đàn đột nhiên bắn ra một tảng đá xanh, đây là một cái ám đạo, bên trong chứa một cái hộp gấm màu vàng hình

chữ nhật xuất hiện trước mắt Diệp Thần.

"Đây là vật gì?"

Diệp Thần hiếu kì ngồi xổm người xuống, đưa tay từ bên trong ám đạo lấy ra cái hộp gấm không đủ nửa mét này.

"Chủ nhân, đây chính là y bát Ôn tiền bối!"

Dao Cầm nhìn thấy hộp gấm màu vàng, bên trong đôi mắt đẹp thế mà lệ quang lấp lóe.

Diệp Thần thấy thế không khỏi âm thầm gật đầu, đừng nhìn Dao Cầm vẫn là một 'Nữ quỷ' chưa tu thành nhân thân, nhưng nàng đối với Ôn Thiên Tinh xác thực không lời nói!

Mở hộp gấm ra, bên trong chứa một quyển sách, một cái bình sứ, cùng một cái nhẫn vàng điêu khắc hoa văn hỏa diễm cùng một phong thư!

"Xi Vưu Thiên Thư?"

Chương 235. Nhẫn trữ vật!

Nhìn thấy mấy chữ to trên sách, Diệp Thần cả kinh trợn mắt hốc mồm!

Không phải Cát Kim Sơn nói 《 Xi Vưu Thiên Thư 》 Trong tay hắn sao, hai bản khác cũng trong tay Ngũ Đại Phái, làm sao nơi này còn có một bản?

Chẳng lẽ Xi Vưu Thiên Thư trong tay Cát Kim Sơn là 'Tiểu' ?

"Chủ nhân, đây mới thật sự là Xi Vưu Thiên Thư, trong tay Cát đảo chủ chỉ là bản sao chép!"Dao Cầm mười phần thông minh, thấy mặt Diệp Thần lộ vẻ nghi ngờ chủ động giải thích cho hắn.

"Vì cái gì không truyền cho Cát Kim Sơn?"Diệp Thần nghe xong càng thêm tò mò.

"Pháp truyền người hữu duyên! Sách một mực tại nơi này, cớ sao Cát đảo vẫn vô duyên."

"..."

Diệp Thần nghe xong cũng không biết nói gì, không nghĩ tới dưới cơ duyên xảo hợp, 《 Xi Vưu Thiên Thư 》được rất nhiều tông môn tranh nhau đến bể đầu chảy máu lại bị hắn đạt được.

"Sư đệ, mau nhìn xem trong bình đựng cái gì, hẳn là đồ tốt!"

Thượng Quan Dĩnh thật cao hứng, sư đệ có thể được cơ duyên lớn như thế, nàng thật tâm vì Diệp Thần cảm thấy cao hứng.

Trong hộp gấm còn chứa một cái hoa sứ thanh bình lớn chừng bàn tay, Diệp Thần cầm lấy nó mở nắp bình ra, lập tức một cỗ mùi

thảo dược đặc thù thơm ngát xông vào mũi!

"Tuyết Sơn Ngọc Lộ Hoàn?"

Diệp Thần nghe được cỗ mùi dược hoàn đặc biệt này không khỏi giật nảy cả mình, vội vàng từ trong bình đổ viên thuốc ra.

Toàn thân dược hoàn trắng như tuyết, bề ngoài tinh tế mềm nhẵn, Diệp Thần càng thêm xác định đây là Tuyết Sơn Ngọc Lộ Hoàn!

"Sư đệ, đây chính là võ lâm dược tôn 'Tuyết Sơn Ngọc Lộ Hoàn' mà sư phó nói?"Thượng Quan Dĩnh thấy thế hít vào ngụm khí lạnh.

Truyền ngôn chỉ cần người không chết, phục dụng một viên Tuyết Sơn Ngọc Lộ Hoàn liền có thể khởi tử hồi sinh.

Nhưng nguyên vật liệu luyện chế ngọc lộ hoàn rất khó tìm, yêu cầu đối với thuật luyện đan cũng cực kì hà khắc, bởi vậy Tuyết Sơn Ngọc Lộ Hoàn mới được xưng là 'Dược Tôn' Trân quý dị thường!

"Ân, còn có không ít đâu!"

Diệp Thần cười đến miệng đều không khép lại được, nhớ năm đó tại Thanh Long Sơn lão đầu có mấy khỏa ngọc lộ hoàn, một mực coi nó là bảo bối cung cấp, hận không thể đi ngủ đều ôm dược hoàn ngủ.

Không nghĩ tới Ôn Thiên Tinh lưu lại cho mình một bình lớn, chợt nhìn đoán chừng phải có mấy chục viên!

Năm đó Ngũ Đại Phái vây công Ôn Thiên Tinh, chỉ sợ không chỉ là vì 《 Xi Vưu Thiên Thư 》 đi, Diệp Thần không khỏi oán thầm trong lòng.

"Chủ nhân, Ôn tiền bối còn lưu lại cho ngài một cái nhẫn trữ vật!"Dao Cầm thấy Diệp Thần không để ý đến nhẫn vàng, hảo tâm nhắc nhở.

Nhẫn trữ vật, tên như ý nghĩa chính là trong nhẫn có không gian chứa vật, nghe nói đẳng cấp nhẫn trữ vật càng cao, không gian bên trong cũng càng lớn!

Trong chốn võ lâm chỉ có cao thủ đứng đầu, hoặc là tông môn chí tôn mới xứng có được nó!

Diệp Thần từ trong hộp gấm cầm lấy ra chiếc nhẫn đeo vào ngón giữa tay trái, một màn thần kỳ lập tức phát sinh!

Hắn thế mà có thể rõ ràng xem không gian lớn nhỏ trong chiếc nhẫn.

Bên trong đặt một vài thứ ngổn ngang lộn xộn, mặc dù không biết là cái gì, nhưng nếu là đồ vật được loại cao thủ như Ôn Thiên Tinh cất giữ, khẳng định không phải phàm phẩm.

"Chủ nhân, ngài có thể đem ta bỏ vào trong nhẫn trữ vật!"Dao Cầm nói.

"Tốt, ta thử một chút!"

Diệp Thần nói xong thử nghiệm đem cổ cầm nhét vào chiếc nhẫn, không nghĩ tới lại thuận lợi đến kỳ lạ, cổ cầm trong nháy mắt bị hút vào chiếc nhẫn!

"Sư đệ, lần này chúng ta đi không uổng công!"Thượng Quan Dĩnh mỉm cười cười nói.

"Sư tỷ, giải được chất độc trên người tỷ đã là hơn tất cả!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói xong quay đầu hỏi Dao Cầm:"Ngươi biết Thần Tiên Hoàn sao, ăn vào có thể trong nháy

mắt tăng cao tu vi, nhưng nửa năm sau nhất định phải ăn giải dược!"

"Chủ nhân, Thần Tiên Hoàn ngài nói không phải là Liệt Hỏa Đan chứ?"Dao Cầm gật đầu nói:"Đây là thuật luyện đan Hỏa tộc trong《 Xi Vưu Thiên Thư 》, giải dược phối phương đều có ở bên trong!"

"Thật?"

Lần này thế nhứng là khiến cho Diệp Thần sướng đến phát rồ, hắn vội vàng mở ra Xi Vưu Thiên Thư, quả nhiên rất nhanh liền tìm được phần luyện đan, bên trong ghi chép kỹ càng về phương pháp luyện chế giải dược Thần Tiên Hoàn.

Bất quá Diệp Thần rất nhanh lại cao hứng không nổi, bởi vì nguyên vật liệu cần thiết để luyện chế giải dược lại hết sức khan hiếm, đồng thời còn muốn Tuyết Cáp, Băng Trùng, những sinh vật này chỉ có tại nơi cực hàn mới có thể tìm được!

"Ngọa tào! Chẳng lẽ lại còn muốn ta đi Bắc Cực?"Diệp Thần phiền muộn hỏng.

"Chủ nhân, mặc kệ ngài đi đâu, Dao Cầm đều sẽ cùng ngài tiến về!"

"Cám ơn Dao Cầm a, may mắn mà có có cái nhẫn trữ vật, bằng không mỗi ngày ta phải cõng một cái đàn trên lưng, người khác nhìn thấy lại cho rằng ta là một phiên bản làm lại của Ôn tiền bối!"Diệp Thần tự giễu cười nói.

"Chủ nhân, công phu của ngài xác thực còn rất kém cỏi, so với Ôn tiền bối quả thực không thể so sánh nổi! Nhưng Dao Cầm sẽ không ghét bỏ, xin chủ nhân yên tâm!"Dao Cầm nói xong hóa thành một vệt ánh sáng, sưu một tiếng cũng chui vào nhẫn trữ vật.

"..."

Diệp Thần nghe đến mấy câu này, tức giận đến mức muốn đem cổ cầm đập nát!

Nữ nhân, xin nói chuyện chú ý chút, đừng có trần trụi tổn thương lòng tự trọng của nam nhân như thế được không?

Chương 236. Kim Thiềm!

"Phốc!"

Thượng Quan Dĩnh ở một bên thấy dáng vẻ kinh ngạc của Diệp Thần, nhịn không được cười nói:"Sư đệ, cảm giác bị cổ cầm khinh bỉ thế nào?"

Diệp Thần không phản bác được, yên lặng đi đến bên thi thể Ôn Thiên Tinh, đem thi cốt cùng quần áo hắn bỏ vào trong nhẫn trữ vật.

"Sư đệ, đệ làm gì vậy?"Thượng Quan Dĩnh hỏi.

"Trong thư tín Ôn tiền bối có nói, bảo đệ đem hắn đưa về thành Trường An, đúng rồi, hiện tại không phải Trường An là ở Tây An sao?"

Diệp Thần gãi đầu một cái, xem ra chính mình con lại bớt chút thời gian lặn lội đi Tây An, thuận tiện nếm thử mỹ thực bên kia mới được!

"Sư đệ, chúng ta ra ngoài kiểu gì?"

Thượng Quan Dĩnh khẽ cau mày, lần theo đường cũ đi về khẳng định không được, cửa đá vừa mở nơi này liền sẽ bị đầm nước bao phủ.

"Trận pháp vừa vỡ, kết giới bên ngoài đã không còn, trực tiếp xuyên qua thác nước liền có thể ra ngoài!"

Diệp Thần đưa tay chỉ, nơi đó chính là cửa vào thác nước hôm qua.

"Đi!"

Thượng Quan Dĩnh quay đầu nhìn lại, bên ngoài đã có bạch quang yếu ớt hiển hiện, nàng cũng muốn sớm một chút rời đi, để tránh bị người trông thấy sinh thêm sự cố!

Hai người mới vừa đi tới trước hang đá phía sau thác nước, liền thấy sư huynh đệ Vương Đại Bưu đang quay tới quay lui cạnh đầm nước, hai người gấp đến độ giống kiến bò trên chảo nóng!

"Khẳng định là mập mạp phát hiện không thấy chúng ta đâu, nên chạy ra tìm!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

"Sư đệ, chúng ta cứ như vậy ra ngoài sao?"Thượng Quan Dĩnh cau mày nói.

"Không được!"

Diệp Thần tỉ mỉ nghĩ lại nói:"Vạn nhất mập mạp lắm miệng đem chuyện chúng ta từ cấm địa đi ra nói cho Cát Kim Sơn, ai trong chúng ta cũng không đi được!"

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Sư tỷ, chỉ có thể ủy khuất tỷ một chút, chúng ta 'Đi đường thủy'!"Diệp Thần linh cơ khẽ động, một mặt cười xấu xa đạo.

"Đường thủy?"

Không chờ Thượng Quan Dĩnh minh bạch chuyện gì xảy ra, Diệp Thần trực tiếp đưa tay ôm ngang lấy nàng, đi vào trong đầm nước, sau đó lại thừa dịp hai người mập mạp không chú ý từ phía sau thác nước bơi ra ngoài.

Lúc này Vương Đại Bưu cùng Khang khải đúng là đang gấp như lửa nóng, sáng sớm phát hiện không thấy hai người Diệp Thần, chẳng lẽ chạy trốn?

"Sư đệ, đệ nói hai người môn chủ đi đâu?"

"Không biết a!"

Vương Đại Bưu lung lay cái đầu béo của hắn, cau mày nói:"Chẳng lẽ môn chủ không biết bơi, không cẩn thận trượt chân ngã vào đầm nước rồi chết đuối?"

"..."

Khang khải nghe xong cũng nhịn không được liếc mắt, hiện tại người ta đường đường là võ tu Trúc Cơ, Kim Đan Kỳ, có thể bị chết đuối?

"Chờ chút đảo chủ phái người đến tiễn nhóm ta ra đảo, nếu như phát hiện không thấy môn chủ đâu, chúng ta liền chờ chết đi!"Khang khải thở dài nói.

"Ai, kiếp này gặp gỡ Diệp Thần, thật sự là nghiệp chướng a!"

Vương Đại Bưu mặt mũi tràn đầy vẻ u sầu, địa hình Âm Luật Môn lớn như cái bàn tay, ngoại trừ ngọn nguồn đầm nước ra chỗ khác đều tìm kỹ.

Vừa dứt lời, một trận âm thanh vẩy nước truyền đến.

Vương Đại Bưu tìm theo tiếng nhìn lại, liếc mắt liền thấy Diệp Thần cùng Thượng Quan Dĩnh đang bơi lội trong đầm nước!

"Môn chủ!"

Khang khải hô to một tiếng.

Diệp Thần cùng Thượng Quan Dĩnh rất nhanh bơi tới bên bờ, quần áo hai người đều là ướt sũng.

Vương Đại Bưu vội vàng đón, nhìn thấy hai người đều mặc quần áo không khỏi ngẩn người, hỏi:"Môn chủ, sáng sớm ngài

xuống đầm nước bơi lội làm gì, lại còn không cởi quần áo!"

"Ta thích như vậy, có cái gì kỳ quái sao?"Sau khi Diệp Thần lên bờ, thôi động chân khí rất nhanh hút khô nước trên người.

"Ách"

Vương Đại Bưu không phản bác được, đã lớn như vậy nhưng hắn vẫn chưa từng thấy qua mặc quần áo bơi lội, hắn vô ý thức nhìn một chút sơn động phía sau thác nước.

Không thể nào, hôm qua đã thử qua, hai người Diệp Thần không vào được a.

"Mập mạp, lúc nào chúng ta có thể đi!"Diệp Thần dời đi chủ đề.

"Đảo chủ lập tức sẽ phái người đến, môn chủ chờ một lát!"Khang khải nhẹ nhàng thở ra, tốt xấu bảo vệ mạng nhỏ.

Vừa dứt lời, một trận tiếng bước chân truyền đến, mấy người Diệp Thần tìm theo tiếng nhìn lại, người tới lại là Dược Không Quần!

"Dược lão!"

Sư huynh đệ Vương Đại Bưu nhìn thấy Dược Không Quần, tranh thủ thời gian chắp tay chào đón.

"Ân."

Dược Không Quần một mặt âm trầm, trong tay bưng lấy một cái lọ sứ màu đen, đi đến trước mặt Diệp Thần lãnh đạm nói:

"Diệp môn chủ, Dược mỗ là người có chơi có chịu, Kim Thiềm này thuộc về ngươi!"

"Dược lão quả nhiên là người nói lời giữ lời!"

Diệp Thần cũng không khách khí, tiếp nhận lọ sứ mở ra đi đến xem xét, quả nhiên là một con cóc toàn thân vàng óng ánh, không sai, cái gọi là Kim Thiềm kỳ thật chính là con cóc, chỉ là nó cùng con cóc bình thường có chút khác biệt, chính là có thể bài tiết ra một loại dịch thể thần kỳ!

"Diệp Thần, lão phu nghĩ tới nghĩ lui vẫn là không phục, ta muốn cùng ngươi quang minh chính đại lại tỷ thí một trận, nhìn xem đến tột cùng y thuật ai cao minh hơn!"Dược Không Quần hừ hừ nói.

"Được a! Bất quá đảo chủ có nhiệm vụ cho ta, chờ ta trở lại sau lại so tài cùng lão?"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, lão đầu tuổi đã cao, không nghĩ tới lòng háo thắng còn rất mạnh!

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên nơi xa lại có người đến, lần này là Cung Tuyết Hoa mang theo mấy thị nữ đi tới.

Chương 237. Thường Nga giao phó!

"Phu nhân!"

Đám người thấy thế nhao nhao khom người, duy chỉ có tỷ đệ Diệp Thần không nhúc nhích.

Nói thật, Diệp Thần rất muốn đánh cho Cung Tuyết Hoa một trận tơi bời, con hồ ly tinh này qua sông đoạn cầu, uy hiếp hắn ăn Thần Tiên Hoàn, bút trướng này sớm muộn nên tính toán rõ ràng!

Cung Tuyết Hoa có chút gật đầu, chầm chậm đi đến trước mặt Diệp Thần, mỉm cười cười nói

"Diệp môn chủ, tối hôm qua ngủ có ngon không?"

"Còn tốt!"

Diệp Thần mặt không biểu tình, hiện tại đối mặt với nữ nhân lòng dạ rắn rết này, hắn không nhe răng trợn mắt đã coi như là đã khách khí!

Cung Tuyết Hoa cũng phát giác được cảm xúc Diệp Thần không tốt, nhưng nàng cũng không để ý, nói tiếp:

"Ta phụng lệnh đảo chủ đưa các ngươi rời đi Mê Âm Đảo, mặt khác đảo chủ nói, chuyện liên quan tới Lãnh gia ngươi không cần lo lắng, Mê Âm Đảo sẽ vì ngươi làm chủ!"

"Đa tạ một mảnh hảo tâm của đảo chủ cùng phu nhân, vậy khi nào chúng ta lên đường?"Diệp Thần hỏi.

"Lập tức liền có thể lên đường, thuyền đã chuẩn bị tốt!"Cung Tuyết Hoa nói xong nhìn sang hướng thác nước một chút, lập tức lại thu hồi ánh mắt.

"Sư tỷ, chúng ta đi!"

Diệp Thần không muốn nhìn Cung Tuyết Hoa thêm một phút giây nào, nói xong quay đầu liền muốn rời khỏi, nhưng vào lúc này lại có người đến, chính là Thường Nga trước đó chịu Tụ Âm Trận tra tấn.

"Mẹ, sao mẹ lại tới đây?"

Cung Tuyết Hoa nhìn thấy Thường Nga cũng là một mặt mờ mịt, trên mặt lộ ra một tia mất tự nhiên mỉm cười.

"Hừ!"

Chẳng ai ngờ rằng cụ bà thế mà không có phản ứng Cung Tuyết Hoa, trực tiếp lướt qua người nàng, đi thẳng tới trước mặt Diệp Thần, bên trong đôi mắt già nua vẩn đục lóe ra óng ánh, run giọng nói

"Tiểu Diệp, cậu muốn đi?"

"Ân, bác gái, ngài tìm cháu có việc?"Diệp Thần gật gật đầu.

"Tất cả các ngươi lui ra, ta có việc muốn đơn độc tâm sự cùng Tiểu Diệp!"Thường Nga quay người nói với mọi người.

Cung Tuyết Hoa do dự một chút, cuối cùng vẫn lui qua một bên, đám người thấy thế nhao nhao bắt chước.

Bọn người lui ra, Thường Nga mới nhìn Diệp Thần mặt mũi tràn đầy xin lỗi nói:"Tiểu Diệp, ta biết cậu đã ăn Thần Tiên Hoàn, lần này chấp hành nhiệm vụ hơi không cẩn thận liền sẽ mệnh tang hoàng tuyền, đây đều là do đứa con gái bất hiếu của ta gây ra!"

"Ách, bác gái, đến tột cùng là ngài muốn nói cái gì?"Diệp Thần sững sờ, không nghĩ tới Thường Nga cũng biết chuyện Thần Tiên Hoàn.

"Ta, ta muốn cầu cậu một chuyện, được không?"Thường Nga rốt cục nhịn không được, nước mắt tuôn đầy mặt.

"Chuyện gì?"

"Ta biết lần này cậu muốn đi Ngũ Đại Phái, cho nên, ta muốn cậu giúp ta tìm một người!"

Diệp Thần nghe nàng nói xong mới biết được, nguyên lại Thường Nga muốn để hắn tìm một người trẻ tuổi gọi là Cung Lỗi, người này ngay tại Ngũ Đại Phái, nhưng cụ thể ở môn phái nào Thường Nga cũng không nói rõ ràng.

"Tiểu Diệp, chỉ cần cậu đáp ứng giúp ta, coi như liều mạng ta cũng sẽ lấy tới giải dược Thần Tiên Hoàn, phái người đưa cho cậu!"Ngữ khí Thường Nga kiên định nói.

"Hắn là gì của ngài?"Diệp Thần hỏi.

"Hắn, hắn là con trai của ta, cũng là đệ đệ Tuyết Hoa!"

Cung Tuyết Hoa còn có một người đệ đệ?

Diệp Thần linh cơ khẽ động, nếu không đem hắn bắt lại đổi giải dược?

Bất quá cuối cùng hắn vẫn là từ bỏ, người ta nếu như là người Ngũ Đại Phái, bắt hắn không phải tương đương với đắc tội Ngũ Đại Phái sao, không phải vạn bất đắc dĩ vẫn là không thể làm như vậy!

Diệp Thần khẽ nhíu mày, hỏi:"Cháu tìm được hắn rồi lại như nào, chẳng lẽ muốn hắn gia nhập Mê Âm Đảo?"

"Không không không!"

Thường Nga nghe xong liên tục khoát tay, ngữ khí thương cảm nói:"Ta chỉ là thật nhiều năm chưa thấy qua con trai, nghĩ trước khi lìa đời muốn nhìn mặt hắn một lần!"

"Tốt a, để cháu tận lực giúp ngài xem!"

Diệp Thần không có cự tuyệt, vạn nhất Thường Nga có thể giúp hắn tìm tới giải dược Thần Tiên Hoàn, vậy mình cũng không phải cực khổ lặn lội đi Bắc Cực.

"Cám ơn cậu, Tiểu Diệp!"Thường Nga xoa xoa nước mắt khóe mắt.

"Ân, vậy cháu cáo từ trước!"

Nói xong, Diệp Thần mang theo Thượng Quan Dĩnh, còn có hai người Vương Đại Bưu hướng ra bến tàu.

Rất nhanh, bọn họ lên thuyền, kết quả mới vừa lên đến liền bị người phủ lên mặt một tầng vải đen, sau đó thuyền mới chậm rãi khởi động.

Đợi khi thuyền đi xa, sắc mặt Thường Nga trở nên cực kì âm trầm, cắn răng trừng Cung Tuyết Hoa một chút.

"Mẹ, mẹ làm sao vậy?"Cung Tuyết Hoa không rõ vì cái gì mẹ mình lại tức giận.

Ba!

Một tiếng vang giòn, một bàn tay rắn chắc chắc của Thường Nga rắn đánh vào trên mặt Cung Tuyết Hoa.

"Phu nhân"

Thị nữ thấy thế kinh hãi, muốn tiến lên thay chủ nhân cản cái

tát, kết quả lại bị Cung Tuyết Hoa gầm thét một tiếng.

"Toàn bộ cút trở về cho ta!"

Tỳ nữ hai mặt nhìn nhau, bất đắc dĩ chỉ có thể rời đi bến tàu

"Tiểu Diệp đã cứu ta, ngươi lại làm cho hắn ăn Thần Tiên Hoàn, ngươi có nhân tính hay không!"Thường Nga nổi giận mắng.

"Mẹ, con cũng là thân bất do kỷ a!"

Cung Tuyết Hoa mặt mũi tràn đầy ủy khuất, khẽ thở dài"Cát Kim Sơn căn bản là không có chuẩn bị bỏ qua cho Diệp Thần, ai cũng cứu không được hắn!"

Chương 238. Trở về Ninh Châu!

"Ta mặc kệ, ngươi đem giải dược Thần Tiên Hoàn cho ta, nhanh!"

"Không có, Thần Tiên Hoàn căn bản cũng không có giải dược, cái gọi là giải dược chỉ là tạm hoãn hỏa độc phát tác mà thôi!"

Nguyên lai Cát Kim Sơn cũng không có giải dược, cho nên một khi ở trên đảo có người tiếp vào nhiệm vụ, sinh mệnh liền tiến vào giai đoạn đếm ngược, sớm muộn muộn đều sẽ chết, nhưng bí mật này chỉ có trong lòng Cát Kim Sơn minh bạch, Cung Tuyết Hoa cũng là một lần trong lúc vô tình nghe Cát Kim Sơn nói.

"Nói như thế chẳng phải Tiểu Diệp sẽ là một con đường chết?"Thường Nga vô cùng phẫn nộ.

"Thế thì chưa hẳn, chỉ cần hàng năm Diệp Thần phục dụng một lần giải dược của Cát Kim Sơn, vẫn là không có việc gì!"

"Vậy ngươi đem loại giải dược này cho ta!"

Cung Tuyết Hoa bất đắc dĩ chỉ có thể từ trên thân móc ra một cái bình sứ, kết quả vừa móc ra liền bị Hằng Nga đoạt mất, đồng thời cảnh cáo nói:

"Con gái, nếu như Tiểu Diệp có việc, ta sẽ đem đầu mạng già này bồi cho hắn, tự mình xem mà xử lý đi!"

"..."

Cùng lúc đó, mấy người Diệp Thần cũng về tới bên bờ hoang dã lần trước, xe Audi của hắn vẫn còn an tĩnh dừng ở bờ sông.

"Diệp môn chủ, mời xuống thuyền đi!"

Chèo thuyền vẫn là người của Lang tộc, bất quá thái độ của bọn họ đối với Diệp Thần rõ ràng khách khí nhiều.

Diệp Thần xuống thuyền, lái xe rất nhanh liền chạy về Ninh Châu.

"Sư đệ, hai người này an bài thế nào?"Thượng Quan Dĩnh ngồi ở vị trí kế bên tài xế, quay đầu nhìn hai người mập mạp một chút.

"Lớn như vậy rồi, mặc kệ bọn họ đi!"Diệp Thần bĩu môi nói.

"Không thể a!"

Vương Đại Bưu nghe xong sốt ruột, vội vàng nói:"Môn chủ, nếu là ngài mặc kệ lời của chúng ta, ta cùng Khang khải sư huynh sẽ phải ngủ ngoài đường a!"

"Vô ích! Nhiều khách sạn như vậy ngươi không thể tùy tiện tìm một cái rồi ở lại sao?"

"Như thế không có vấn đề, nhưng vấn đề là ta không có tiền!"

"Ngươi tại lôi đài thi đấu trấn Trường Dương thắng mấy chục triệu, dám nói mình không có tiền?"

Diệp Thần nghe xong kém chút chửi ầm lên, không nghĩ tới mập mạp lại còn là móc bức, ở khách sạn đều không nỡ dùng tiền!

"Tiền của ta đều chuyển cho lão bà ta!"Vương Đại Bưu cười hắc hắc.

"Vậy chẳng lẽ Khang khải ngươi cũng không có tiền?"

"Môn chủ, tiền ta cũng có chút ít, nhưng đều đưa cho lão bà của Đại Bưu rồi!"Khang khải mặt mo đỏ ửng.

"Ngọa tào! Tình huống như thế nào?"

Nghe nói như thế Diệp Thần kém chút đem xe đâm vào cột đèn, Khang khải đem tiền của mình cho lão bà mập mạp, ý tứ gì a?

"Khụ khụ, môn chủ ngài đừng có hiểu lầm!"Vương Đại Bưu vội vàng giải thích nói:"Lão bà của ta chính là muội muội của Khang khải sư huynh, hắn là tỷ phu của ta!"

"Thì ra là thế!"

Lúc này Diệp Thần mới thở phào nhẹ nhõm, hắn còn tưởng rằng hai người này là 'Vạt áo huynh đệ' đâu.

Cuối cùng Diệp Thần đem hai 'Kẻ nghèo hèn' này đưa đi khách sạn Tứ Hải, mở cho bọn họ một cái phòng đôi.

Trước khi chia tay, Vương Đại Bưu lấy lòng cười nói:"Môn chủ, lần này chúng ta đi ra ngoài cũng nên có chút gấp gáp, bằng không thời gian vừa đến không có giải dược sẽ phiền toái!"

"Đã biết, nhưng gì thì gì cũng phải tìm hiểu trước mới hành động a!"Diệp Thần tức giận nói.

"Môn chủ nói cực phải, mặt khác"Mập mạp muốn nói lại thôi, mặt mũi tràn đầy vẻ mặt bối rối.

"Có chuyện mau nói, có rắm mau thả!"

"Khụ khụ, môn chủ thứ lỗi! Ta cùng sư huynh trong túi một đồng không có, ngài có thể cho chúng ta vài đồng hay không, bằng không cũng chỉ biết xuống nhà hàng lục thùng rác a!"

"Kháo!"

Diệp Thần bó tay rồi, nhưng bây giờ mọi người là đều đã là châu chấu trên một thuyền, hắn cũng không mặc kệ được, cuối cùng chỉ có thể hùng hùng hổ hổ đưa ra tấm chi phiếu trăm ngàn

cho mập mạp, trước khi đi còn nhắc nhở:

"Các ngươi tiết kiệm một chút cho ta, bằng không chết đói ta cũng mặc kệ các ngươi!"

"Tạ ơn môn chủ!"

Vương Đại Bưu cầm tới chi phiếu cười đến mức so với bông hoa còn xán lạn hơn, cẩn thận đưa tiễn Diệp Thần.

Vừa ra khỏi cửa, điện thoại di động Diệp Thần liền vang lên, xem xét là Tô Tuyết Di đánh tới, lúc này nhận nghe điện thoại.

"Nàng dâu, nhớ lão công?"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, khiến cho Thượng Quan Dĩnh ở bên cạnh trợn trắng mắt, gia hỏa này ở trước mặt nữ nhân khác mà nói chuyện hề hề như vậy?

"Diệp Thần, chứng nào anh trở về a?"Ngữ khí Tô Tuyết Di có chút u oán nói.

"Lão công vừa về Ninh Châu! Xảy ra chuyện gì?"

"Vậy thì tốt quá, ban đêm anh tới công ty tiếp em đi, có anh em mới an tâm!"

"Nàng dâu, có người khi dễ em sao?"

Diệp Thần khẽ nhíu mày, không phải mấy người Ảnh Tử âm thầm tại bảo vệ Tô Tuyết Di sao, lẽ ra cũng không có vấn đề a!

"Không ai khi dễ cả, chỉ là em muốn gặp lão công!"Tô Tuyết Di ôn nhu nói.

"A, vậy được rồi, ban đêm lão công đi đón em!"

Diệp Thần mỉm cười, sau khi cúp điện thoại Thượng Quan

Dĩnh nói mình muốn đi tập đoàn Thiên thị.

Trên đường, Thượng Quan Dĩnh giống như nhớ tới cái gì, quay đầu nhẹ nhàng cười nói với Diệp Thần:

"Sư đệ, khả năng Ngũ sư muội trở về!"

"An Khả Hân?"

"Tiểu tử thúi, đệ lại dám gọi thẳng tên của nàng!"Thượng Quan Dĩnh nghe xong nhịn không được liếc mắt.

Chương 239. Đại sư Viên Vũ!

Từ nhỏ tính cách An Khả Hân đã nhu nhược, từ khi nàng làm sao ca nhạc quốc dân, bảy tỷ muội càng là chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, đoạn thời gian trước nàng nói muốn trở về, tính toán thời gian hẳn là cũng không còn bao lâu!

"Hắc hắc, sao đệ nỡ khi dễ Ngũ sư tỷ a!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, khi còn bé dáng dấp An Khả Hân béo mập trắng nõn, hiện tại nhớ tới càng thấy giống như nước đậu hũ.

Rất nhanh, Diệp Thần lái xe đến tập đoàn Kiều thị, nhưng khi hắn dừng xe đi đến cổng công ty xem xét, không khỏi trợn tròn mắt, Thượng Quan Dĩnh ở một bên cũng cả kinh trợn mắt hốc mồm!

Chỉ thấy con hàng Viên Vũ này người mặc đạo bào, ngồi trước cổng công ty, trước mặt bày một cái sạp hàng coi bói, đoán mệnh cho người ta!

Càng quỷ dị chính là, gia hỏa này bày sinh ý đoán mệnh cũng không tệ lắm, mấy nữ nhân đều xếp hàng dài chờ đợi.

"Đại sư, ta cùng bạn trai ở chung hai năm, lúc nào có thể kết hôn a?"

"Đại sư, ngài có thể tính ra hồ ly tinh câu dẫn lão công ta là ai chăng?"

"Đại sư"

Viên Vũ một hồi tính bát tự cho người ta, một hồi nhìn tướng

mạo cho người ta, bận bịu quên cả trời đất!

Mà bảo an tập đoàn Kiều thị cũng mặc kệ, tùy ý hắn 'Hồ nháo' tại cửa ra vào.

"Viên đại đầu thật lợi hại, mấy ngày không gặp đều đã thành đại sư!"Thượng Quan Dĩnh thấy thế hé miệng cười nói.

Diệp Thần nghe xong dở khóc dở cười, đành phải đi đến trước gian hàng của Viên Vũ, trêu chọc nói

"Viên đại sư, ngài bói cho ta một quẻ đi!"

"Đoán mệnh xếp hàng, bản tọa không đoán mệnh cho nam nhân, a, là Thần ca a!"

Viên Vũ ngẩng đầu nhìn lên là Diệp Thần, lập tức nhếch miệng cười một tiếng, sau đó nói với những nữ nhân đang xếp hàng

"Các vị mỹ nữ, thật xin lỗi, pháp lực bản tọa tiêu hao quá lớn, hôm nay tới đây thôi, mời trở về đi!"

"Ngươi là ai a, quá đáng ghét!"

"Không sai, đại sư vừa nhìn thấy hắn liền không có pháp lực, người này là ma quỷ sao?"

"Đúng rồi, đại sư ngài nghỉ ngơi thật tốt! Vừa vặn lão công ta nhân sâm Mỹ, ngày mai mang tới cho ngài bồi bổ thân thể!"

"..."

Diệp Thần nghe vậy kém chút thổ huyết, hắn không phải chỉ bảo Viên đại đầu bói cho một quẻ thôi, thế mà bị chúng nữ 'Vây công'!

Mà lại những nữ nhân này cũng quá lớn mật, còn muốn cầm nhân sâm Mỹ của lão công cho nam nhân khác bổ thân thể, không

sợ dẫn phát 'Huyết án' Sao?

Mãi mới chờ đến lúc những nữ nhân này rời đi, Diệp Thần nhịn không được hiếu kì hỏi:

"Lão Viên, cậu nghĩ gì lại đi làm thầy bói, quá kỳ hoa đi!"

"Không có gì, đây là nghề cũ của tôi a!"

"..."

Diệp Thần không phản bác được, nghiêm chỉnh mà nói đoán mệnh xem tướng đúng là chuyên ngành của Viên đại đầu.

"Hai người trò chuyện, tỷ đi lên trước xem Nhị sư tỷ!"Thượng Quan Dĩnh nói xong lắc lắc bờ eo thon đi vào công ty.

"Lão Viên, hai ngày này có cái tình huống gì khác thường không?"Diệp Thần hỏi.

"Không có!"

Viên Vũ lắc đầu, nói:"Sau thất bại lần trước của Lãnh gia, rốt cuộc không còn tiếp tục phái người đến!"

Diệp Thần nghe xong không khỏi khẽ nhíu mày, Lãnh gia làm cái quỷ gì?

Hắn nghĩ nghĩ lấy điện thoại di động ra gọi cho Ảnh Tử, chỉ chốc lát đầu bên kia điện thoại liền truyền đến thanh âm Ảnh Tử:

"Điện chủ, ngài trở về?"

"Ân, hiện tại tình huống như thế nào?"Diệp Thần hỏi.

"Mấy ngày nay Lãnh gia không có hành động, nhưng ngược lại là Lãnh Giang đã tới Ninh Châu, vẫn một mực chờ đợi ngài trở về!"

"Lãnh Giang?"

"Ân, hắn là phụ thân của Lãnh Thiên Hữu!"

Diệp Thần lúc này mới nhớ tới, Lãnh Thiên Hữu là người Lãnh gia thứ nhất hắn thu thập tại Trường Dương, không nghĩ tới cha của tiểu tử này thật sự rất quan tâm hắn, đã sớm đến Ninh Châu chờ mình!

"Điện chủ, gia hỏa Lãnh Thiên Hữu này mỗi ngày không ăn cơm, đều sắp chết đói"

Ảnh Tử còn chưa nói xong, đầu bên kia điện thoại đột nhiên truyền đến một trận thanh âm thở mạnh, ngay sau đó liền truyền đến thanh âm hưng phấn của Kim Cương:

"Thần ca, là tôi a!"

"Ách Kim Cương, tôi biết là cậu!"Diệp Thần tức xạm mặt lại, nghĩ thầm ngươi nói chuyện giống như sét đánh, ta có thể không nghe ra sao?

"Thần ca, tôi thấy tiểu tử kia không biết tốt xấu, không bằng dứt khoát bẻ gãy cổ của hắn!"

"Giết hắn, tôi lại cùng cậu đi tỉnh thành, đem Lãnh gia giết đến gà chó không yên, như vậy mới thống khoái a!"Kim Cương kích động nói.

"Không vội, trước tiên cậu đem điện thoại đưa cho Ảnh Tử đi!"

Diệp Thần cười khổ, Kim Cương xuất thân lính đánh thuê cho nên sát tâm cực nặng, ba câu nói bất thường liền muốn mạng người, cũng khó trách người người gọi hắn với cái tên 'Bạo Chúa'!

"Điện chủ!"

"Ảnh Tử, hiện tại Lãnh Thiên Hữu là kế hoạch của tôi, tuyệt

đối đừng để Kim Cương xử lý hắn!"

"Minh bạch, vậy Lãnh Giang thì sao?"Ảnh Tử hỏi.

"Lãnh Giang hẳn là rất nhanh sẽ biết tin tức tôi trở về, hắn sẽ chủ động liên hệ tôi!"

"Đúng rồi, buổi tối gọi Kim Cương đi ăn với tôi!"Diệp Thần nói.

"Tốt!"

Hai người hàn huyên vài câu, lúc này Diệp Thần mới cúp điện thoại.

Viên Vũ ở một bên cười nói:"Thần ca, mấy ngày nay Nhan Thanh tỷ luôn luôn tại nhắc tới cậu, nếu không chúng ta lên đi xem nàng một chút?"

Chương 240. Kiều An Na bất lực (hạ)!

Diệp Thần gật gật đầu, trực tiếp đi vào văn phòng của Nhan Thanh.

Văn phòng Tổng giám đốc.

Nhan Thanh cùng Thượng Quan Dĩnh đang trò chuyện, đột nhiên truyền đến một tràng tiếng gõ cửa, Nhan Thanh nói câu vào đi, Diệp Thần cùng Viên Vũ liền đẩy cửa mà vào.

"Tiểu sư đệ, đệ trở về."

Nhan Thanh nhìn thấy Diệp Thần, miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười.

"Sư tỷ, tỷ sao vậy?"Diệp Thần thấy thế hồ nghi nói.

"Tỷ không sao, Tam sư muội đều đã nói hết mọi chuyện cho tỷ biết, đệ muốn đi Ngũ Đại Phái?"Mặt mũi Nhan Thanh tràn đầy vẻ u sầu.

Diệp Thần sững sờ, không nghĩ tới Tam sư tỷ đã đem chuyện《 Xi Vưu Thiên Thư 》nói cho Nhan Thanh.

"Thần ca, cậu đi Ngũ Đại Phái làm gì?"Viên Vũ ở một bên hiếu kì hỏi.

"Không có gì, tìm quyển sách mà thôi!"

Diệp Thần ra vẻ nhẹ nhõm, kỳ thật trong lòng hoảng không thôi, lấy tu vi hiện tại của hắn đi Ngũ Đại Phái trộm sách, nói thật

không có một chút chắc chắn nào.

"Sư đệ, mặc dù tu vi sư tỷ không bằng đệ, nhưng nếu đệ cần bất kỳ trợ giúp nào nhớ kỹ tùy thời nói cho ta, coi như sư tỷ đánh bạc cái mạng này cũng sẽ giúp đệ!"

Nhan Thanh thần sắc kiên định, bởi vì nàng biết Ngũ Đại Phái ý vị như thế nào!

Ngũ Đại Phái cùng Ngũ Nhạc Minh, phân thuộc hai cái tổ chức khác biệt.

Ngũ Nhạc Minh là phái Thái Sơn, phái Hành Sơn, phái Hoa Sơn, phái Tung Sơn, phái Hằng Sơn tạo thành, mà Ngũ Đại Phái thì là phái Võ Đang, phái Thiếu Lâm, phái Không Động, phái Nga Mi cùng phái Côn Luân.

Những môn phái kia không có cái nào mà không phải là Thái Sơn Bắc Đẩu (ngôi sao sáng) Võ Lâm, mặc kệ Diệp Thần đi cái môn phái nào, đều không chiếm được lợi lộc gì!

"Viên đại đầu, cậu tranh thủ thời gian tính một quẻ cho sư đệ, nhìn xem lần này của hắn là cát là hung?"Thượng Quan Dĩnh vỗ trán một cái, suýt nữa quên mất còn có vị Viên đại sư này!

"Không cần tính!"

Viên Vũ lắc đầu, thản nhiên nói:"Đệ đã sớm tính qua cho Thần ca, hắn thọ hơn rùa, mạng hắn dài lắm, đệ không tính ra tuổi thọ cuối cùng của hắn là bao nhiêu!"

"..."

Lời vừa nói ra mọi người đều ngạc nhiên, dựa theo lời này chẳng lẽ nói Diệp Thần chẳng phải là sẽ thành tiên?

"Đừng nói những thứ này, tôi đói bụng chúng ta đi ăn một chút

gì đi?"Diệp Thần sờ lên cái bụng khô quắt của mình, đổi đề tài.

"Được a, vừa vặn đường phố đối diện mới mở quán thịt dê, chúng ta đi nếm thử!"Hai mắt Nhan Thanh sáng lên.

Mấy người đều không có ý kiến, nhao nhao rời phòng làm việc đi ăn thịt dê.

Vừa ra đến trước cửa, Diệp Thần giữ chặt Nhan Thanh, thấp giọng hỏi:"Nhị sư tỷ, Đại sư tỷ đi công tác lúc nào trở về?"

"Hạng mục của nàng vẫn chưa đàm phán được a."Nhan Thanh có chút do dự nói.

"Có đúng không?"

Diệp Thần như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu, mặc dù Nhị sư tỷ cực lực che giấu, nhưng hắn vẫn là nhìn ra được, Nhan Thanh đang gạt hắn.

"Diệp Thần, sư tỷ, các ngươi nhanh lên!"Thượng Quan Dĩnh đi ở phía trước thúc giục nói.

"Tới!"

Nhan Thanh vội vàng bước nhanh lên phía trước, sợ Diệp Thần sẽ tiếp tục truy vấn.

Mà cùng lúc đó, một tòa Tứ Hợp Viện ở Kinh Thành xa xôi.

Kiều An Na ngồi một mình ở trong sân, hai tay nâng má, một đôi mắt đẹp si ngốc ngóng nhìn phương Nam.

Từ khi trở lại Kinh Thành, nàng liền biết thân phận thật sự của Diệp Thần.

Nhưng khi hiểu càng nhiều, nàng liền càng lo lắng!

Bởi vì tiểu sư đệ là cái đinh trong mắt một ít đại nhân vật, cái gai trong thịt, muốn trừ đi cho thống khoái!

Mình nên làm như thế nào để giúp được hắn?

Nếu như gả cho người gia tộc an bài, có lẽ có thể giúp Diệp Thần, nhưng Kiều An Na biết mình căn bản không thích người kia!

"An Na!"

Một thanh âm phá vỡ sự trầm tư của Kiều An Na.

Nàng nhìn lại, nguyên lai là mẫu thân Mặc Vân Hân, đây là một người phụ nữ xinh đẹp vẫn còn nét quyến rũ, cao quý ưu nhã lại không mất đi uy nghiêm.

"Có phải con lại đang nghĩ đến Diệp Thần hay không?"

Mặc Vân Hân đi tới ngồi tại bên người Kiều An Na, khẽ thở dài:"Con gái, thân ở đại gia tộc rất nhiều chuyện đều là thân bất do kỷ, con cũng không cần quá thương tâm!"

"Mẹ"

Kiều An Na nghe được mẫu thân nói như vậy, thay đổi gương mặt lãnh nhược băng sương, ủy khuất giống như đứa bé nhỏ giọng khóc thút thít.

"Ai, mẹ biết con cùng Diệp Thần là thanh mai trúc mã, nhưng tồn tại của hắn sẽ để cho quá nhiều người cảm thấy bất an!"

"Coi như con đi cùng với hắn, sẽ ngày ngày lo lắng hãi hùng!"Mặc Vân Hân khẽ vuốt mái tóc con gái, thở dài nói.

"Con không sợ!"

Nghe được mẫu thân nói như vậy, ánh mắt Kiều An Na kiên định nói:"Con chỉ muốn ở cùng một chỗ với tiểu sư đệ, mặc kệ

nguy hiểm gì con cũng không sợ!"

"Con thật nghĩ như vậy?"Mặc Vân Hân nhíu mày.

"Mẹ, nếu như gia tộc nhất định phải tách con cùng tiểu sư đệ ra, con sẽ chết!"Ngữ khí Kiều An Na bi thương nhưng lại cực kỳ kiên định.

"Đứa nhỏ ngốc!"

Mặc Vân Hân trìu mến mà nhìn xem con gái mình, cắn răng nhìn bốn phía một chút, cấp tốc từ trên thân móc ra điện thoại của Kiều An Na đưa cho nàng.

"Nếu như con thực sự quá muốn Diệp Thần, liền gọi điện thoại cho hắn đi!"

"Cảm ơn mẹ!"

Kiều An Na mừng rỡ như điên, từ khi trở lại Kinh Thành nàng liền bị gia tộc giam lỏng tại Tứ Hợp Viện, ngay cả điện thoại cũng bị đoạt đi.

Nàng vừa định cho gọi điện thoại Diệp Thần, nhưng vào lúc này, nàng lại phát hiện mẫu thân lại dùng chân đá mình ở dưới mặt bàn.

"..."

Kiều An Na sững sờ, mẫu thân lại chép chép miệng, giờ nàng mới hiểu được có người ở bên ngoài giám thị.

Chương 241. Kiều An Na bất lực (trung)!

Nghĩ nghĩ cuối cùng Kiều An Na bấm điện thoại Nhan Thanh.

Lúc này Nhan Thanh đang uống canh thịt dê thơm ngào ngạt, canh dê ngon không chỉ có nàng khen, mà ngay cả một kẻ kén ăn như Diệp Thần cũng khen không dứt miệng!

"Chậc chậc, hương vị quán thịt dê này coi như không tệ!"

"Nhị sư tỷ, tỷ bỏ thêm vào trong canh chút hạt tiêu, hương càng đậm!"Diệp Thần cười nói.

"Thật sao?"

Nhan Thanh ngoại trừ y thuật cao siêu, vẫn là nổi danh ăn hàng, mặc dù trù nghệ của bản thân nàng chỉ ở mức 'Hắc ám', nhưng cái này cũng không hề ảnh hưởng tới khâu thưởng thức ẩm thực của nàng!

Đột nhiên, điện thoại di động Nhan Thanh vang lên, nàng xem xét dãy số trên màn hình liền tranh thủ thời gian nhận nghe điện thoại.

"Đại sư tỷ!"

"Nhị sư muội, nhanh như vậy liền tiếp điện thoại, muội đang làm gì vậy?"

"Muội cùng tiểu sư đệ đang dùng cơm a, muốn để hắn nghe hay không?"Trong lòng Nhan Thanh rất rõ ràng, tình cảnh Đại sư tỷ không ổn, hẳn là để nàng cùng Diệp Thần nhiều lời vài câu.

"Ân."

Kiều An Na gật gật đầu, trong lòng thế mà nhiều thêm một tia khẩn trương không hiểu.

Nhan Thanh đưa điện thoại di động đưa cho Diệp Thần, Diệp Thần tiếp nhận điện thoại, lúc này cười nói:

"Đại sư tỷ, chừng nào tỷ trở về a, đệ rất nhớ tỷ!"

"Hẳn là còn thêm một đoạn thời gian nữa! Sư đệ, đệ còn tốt chứ?"

Nghe được Diệp Thần nói nhớ nàng, Kiều An Na cũng nhịn không được nữa, nước mắt rốt cục rơi xuống.

"Đệ rất tốt, sư tỷ không sao chứ?"

"Đệ tốt là được rồi, sư đệ, nếu có một ngày tỷ quyết định lưu tại Châu Âu không trở lại, đệ sẽ trách tỷ chứ?"

"Sư tỷ, làm sao hôm nay tỷ nói chuyện cứ là lạ?"Diệp Thần nhíu nhíu mày, bình thường Đại sư tỷ nói chuyện rất quả quyết, hôm nay là thế nào?

"Đệ suy nghĩ nhiều, điện thoại tỷ hết pin rồi, nhanh cứ như vậy đi!"

Kiều An Na nói xong tranh thủ thời gian cúp điện thoại, nàng sợ nói thêm gì đi nữa Diệp Thần liền sẽ vạch trần mình hoang ngôn.

"..."

Diệp Thần còn chưa kịp nói chuyện, trong điện thoại di động liền truyền đến âm thanh tút tút.

Hơi ngây người một chút, Diệp Thần đưa điện thoại di động

trả lại cho Nhan Thanh, mặc dù hắn không nói gì, nhưng là trong lòng cũng đã có đáp án, Đại sư tỷ khẳng định không tại Châu Âu, về phần tại sao nàng cùng Nhị sư tỷ muốn lừa gạt mình, cơm nước xong xuôi nhất định phải tìm Nhị sư tỷ hỏi rõ ràng!

Mà Kiều An Na cũng tim như bị đao cắt, nàng lệ quang lấp lóe đưa điện thoại di động trả lại cho Mặc Vân Hân.

"Mẹ, xin nói cho người bên ngoài, con thà chết không gả!"Kiều An Na quyết định, ngữ khí cũng biến thành lạnh lùng rất nhiều.

Mặc Vân Hân nghe xong thở dài, gật đầu nói:"Con gái, con lại nghĩ rõ ràng chút đi! Vạn nhất Hạ Hầu gia quy nguyên nhân con không chịu gả là do Diệp Thần, sợ rằng sẽ liên lụy đứa bé kia!"

"Con"

Kiều An Na thống khổ nhắm hai mắt lại, lần đầu tiên nàng cảm giác được bất lực như thế.

Hai mẹ con bốn mắt nhìn nhau, đúng lúc này một trận tiếng bước chân từ xa mà đến gần, hai nam nhân đi đến.

Một người trong đó là nam nhân trung niên dáng dấp rất giống Kiều An Na, dáng người khôi ngô, dáng đi uy vũ sinh phong, hai đạo lông mày rậm như lợi kiếm cắm ở trên hai mắt, xem xét chính là dạng nhân vật rắn rỏi!

Một người khác là người trẻ tuổi, dáng dấp cứng rắn soái khí, toàn thân trên dưới đều tản ra một cỗ khí chất quý công tử!

"Lão Kiều, con gái vẫn là"

Mặc Vân Hân nói còn chưa dứt lời, liền bị nam nhân trung niên đánh gãy:"Buồn cười! Từ xưa đến nay hôn nhân đại sự của con cái đều là theo lệnh cha mẹ, theo lời bà mối, há có thể từ nàng làm ẩu!"

"Chú Kiều."

Một người trẻ tuổi bên cạnh mỉm cười, nói:"Cháu cùng An Na tiểu thư mới quen không lâu, nàng còn không hiểu rõ lắm, ngài cũng đừng trách nàng!"

"Cô nghe chưa, như vậy mà Hạ Hầu Kiệt vẫn còn nói giúp cô, thật là một tiểu tử tốt a!"

Kiều Văn Bân nghe xong càng là giận không chỗ phát tiết, nghiêm nghị quát lớn với Kiều An Na.

"Cha, con vẫn là câu nói kia, con không gả!"Kiều An Na khẽ cắn môi son, trả lời chém đinh chặt sắt.

"Cô cô đừng quên mình vẫn là người Kiều gia!"

"Nếu như các người bức con, vậy con sẽ không họ Kiều, con có thể theo họ Diệp!"

Không thể không nói Kiều An Na cũng là 'Nữ hán tử' , câu nói này kém chút khiến cho Kiều Văn Bân tức giận đến thổ huyết, nha đầu chết tiệt này lại dám ngỗ nghịch như thế với mình?

Đáng tiếc Diệp Thần không ở đây, bằng không chỉ sợ sẽ vui vẻ đến chết, có nữ nhân si tình như thế với mình, đời này còn cầu mong gì?

"Cô quả nhiên còn đang nhớ thương tiểu tử kia!"

Kiều Văn Bân trong cơn tức giận từ trong tay lão bà đoạt lấy điện thoại, cả giận nói:"Không phải cô vừa mới gọi điện thoại cho hắn sao, để ta xem xem hắn có bản lãnh gì, dám nhúng tay vào chuyện của Kiều gia ta!"

"Lão công"Mặc Vân Hân gấp.

"Bà đừng quản, chuyện này do tôi quyết định!"

Nói xong, Kiều Văn Bân trực tiếp tìm tới số điện thoại Nhan Thanh gọi lại.

Cơ hồ cũng ngay lúc đó, mấy người Diệp Thần vừa uống xong canh thịt dê chuẩn bị đi, ai ngờ điện thoại Nhan Thanh lại vang lên!

"Đại sư tỷ?"

Nhan Thanh nhìn xem điện báo biểu hiện do dự, đồng thời trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác bất thường, cú điện thoại này khẳng định không phải Đại sư tỷ đánh tới!

Nhưng điện thoại di động kêu không ngừng, rơi vào đường cùng Nhan Thanh đành phải kiên trì nhận nghe điện thoại.

Chương 242. Kiều An Na bất lực (thượng)!

Nhan Thanh đem điện thoại kết nối, đầu bên kia điện thoại liền truyền đến một tiếng gầm gừ phẫn nộ của nam nhân:

"Diệp Thần, ta cảnh cáo cậu đừng có tiếp tục quấn lấy con gái ta, nếu không đừng trách ta không khách khí với cậu!"

"..."

Đám người sững sờ, bởi vì thanh âm Kiều Văn Bân đặc biệt lớn, một giây sau mấy người Viên Vũ nhao nhao đưa ánh mắt về phía Diệp Thần.

"Xem ra cú điện thoại là này tìm đệ, Nhị sư tỷ, đưa di động cho đệ đi!"

Diệp Thần một mặt bình tĩnh, hắn sớm đoán được Đại sư tỷ không có đi Châu Âu, quả nhiên sự tình có kỳ quặc.

Nhan Thanh nhẹ nhàng thở dài, đưa điện thoại di động đưa cho Diệp Thần.

"Tôi là Diệp Thần, ông là ai?"Diệp Thần nhận lấy điện thoại nhàn nhạt hỏi.

"Hảo tiểu tử, cậu thật đúng là dám nói chuyện!"

Kiều Văn Bân nghe được thanh âm Diệp Thần giận không chỗ phát tiết, cả giận nói:"Ta là cha của Kiều An Na!"

"Bác trai, xin chào!"

"Đừng gọi ta là bác trai, ta cùng cậu không có thân quen như vậy!"Kiều Văn Bân hừ lạnh một tiếng, nói thẳng:"Mấy ngày nữa con gái của ta sẽ kết hôn, khoảng thời gian này ta hi vọng cậu không nên quấy rối nàng, bằng không hậu quả tự gánh!"

"Cái gì? Đại sư tỷ sẽ kết hôn?"

Diệp Thần nghe được tin tức này, liền đứng người lên, khiến cho Viên Vũ ở bên cạnh kêu to một tiếng!

Thượng Quan Dĩnh cũng cau mày lại, mặc dù trước đó Nhan Thanh đã nói cho nàng chuyện này, nhưng không nghĩ tới tốc độ của Kiều gia nhanh như vậy!

"Diệp Thần, Kiều gia là gia tộc gì tin tưởng cậu cũng đã được nghe nói, cậu còn trẻ, hi vọng không nên đi sai đường hủy đi tiền đồ!"

"Đương nhiên, nếu như cậu có thể hảo hảo phối hợp, ta cũng sẽ cảm tạ cậu, hiểu ý của ta không?"Ngữ khí Kiều Văn Bân liền chậm lại một chút.

"Tôi muốn nói chuyện với Đại sư tỷ!"

Thanh âm Diệp Thần đột nhiên trở nên lạnh, tràn ngập phẫn nộ tập trung vào ngực, toàn thân nhịn không được run rẩy lên!

"Vậy là cậu đáp ứng ta?"Kiều Văn Bân hỏi.

"Ân, tôi đáp ứng ông, hãy để cho sư tỷ nghe điện thoại."Diệp Thần rất tức giận, thanh âm lại bình tĩnh lạ thường.

Kiều Văn Bân hơi do dự, cuối cùng vẫn đưa điện thoại di động đưa cho Kiều An Na, bất quá lại bảo nàng mở loa ngoài.

Kiều An Na tiếp nhận điện thoại, cũng nhịn không được nữa, thương tâm nói:"Tiểu sư đệ, thật xin lỗi, sư tỷ không phải cố ý lừa

đệ!"

"Sư tỷ, đệ không trách tỷ!"

Diệp Thần hít sâu một hơi, sau khi cưỡng ép ổn định lại cảm xúc, nói:"Sư tỷ, khi còn bé tỷ đã chiếu cố đệ! Hiện tại đệ đã trưởng thành, đến phiên đệ chiếu cố tỷ!"

"Bất kể là ai, dám khi dễ đại lão bà của đệ, đệ cũng không buông tha hắn!"

"Sư đệ"

Nghe Diệp Thần nói có chút 'Ngây thơ', nhưng Kiều An Na vẫn rất cảm động, sư đệ vẫn còn là sự đệ khi còn bé!

"Hỗn đản, ngươi nói cái gì đó!"

Hạ Hầu Kiệt ở một bên nghe được Diệp Thần nói cái gì mà 'Đại lão bà' liền tức gần chết, phảng phất đỉnh đầu đội thêm một cái thảo nguyên xanh mơn mởn!

"Diệp Thần, cậu thật sự là rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!"

Kiều Văn Bân cũng híp mắt, hắn từ trong tay Kiều An Na đoạt lấy điện thoại cả giận nói:"Ta cảnh cáo cậu một lần cuối, đừng ép ta ra tay!"

"Hừ! Tôi mặc kệ, chỉ một câu, ai cũng không thể ép buộc Đại sư tỷ, xem như cha nàng cũng không được!"

Hỏa khí của Diệp Thần cũng nổi lên, lúc này nói tiếp:"Còn nữa tên vương bát đản nào vừa mắng ta là hỗn đản, ông nội ngươi!"

"Thực ngưu bức!"

Hạ Hầu Kiệt nghe xong tức giận cười, đi đến bên người Kiều

Văn Bân nói vào microphone:"Tiểu tử, ta là vị hôn phu của An Na, Hạ Hầu Kiệt! Nể mặt mũi An Na, ta cho ngươi một cơ hội xin lỗi, bằng không ngươi rất nhanh liền sẽ biết mắng ta sẽ phải trả cái giá gì!"

"Hạ Hầu Kiệt, ngươi dám đụng đến sư đệ ta, ta liền liều mạng với ngươi!"

Kiều An Na nghe vậy lập tức giống như cọp cái, hung tợn trừng mắt với Hạ Hầu Kiệt, xem ra thật đúng là không phải nói đùa!

Nhưng cử động của nàng lại như kích thích Hạ Hầu Kiệt, thấy Kiều An Na che chở Diệp Thần như thế, Hạ Hầu Kiệt đầu tiên là sững sờ, lập tức âm thanh lạnh lùng nói:

"Tốt, rất tốt! Nếu Kiều tiểu thư đã như vậy, tạm thời không đề cập hôn sự này tới cũng được!"

Nói xong, Hạ Hầu Kiệt thở phì phò xông ra Tứ Hợp Viện.

"Tiểu Hạ, cháu chờ một chút!"

Kiều Văn Bân muốn giữ lại Hạ Hầu Kiệt, nhưng Hạ Hầu Kiệt đang nổi nóng căn bản không không quản được nhiều như vậy, xông ra Tứ Hợp Viện lái xe biến mất không thấy gì nữa.

"Nhìn xem chuyện tốt cô làm đi!"

Kiều Văn Bân cũng không tâm tư nói dóc cùng Diệp Thần, trực tiếp cắt đứt điện thoại, chỉ vào Kiều An Na giận không thôi nói:"Cô có biết thông gia với Hạ Hầu gia là ý vị như nào với Kiều gia hay không?"

"Con không biết!"

Kiều An Na lắc đầu, nói thẳng:"Nhưng con tuyệt đối sẽ không

gả cho Hạ Hầu Kiệt, gia tộc vì cái gì nhất định phải bắt con hi sinh, sao không thể là người khác?"

"Cô"

Kiều Văn Bân đau cả đầu, chẳng lẽ hắn có thể nói là bởi vì chính mình ở gia tộc yếu thế sao?

"Lão công, tôi thấy con gái không muốn gả cho Hạ Hầu Kiệt, chúng ta cũng đừng buộc nàng!"Mặc Vân Hân thấy thế nhẹ giọng khuyên bảo.

Chương 243. Vị hôn phu hẹp hòi!

"Tôi buộc nàng sao?"

Kiều Văn Bân nổi trận lôi đình, cắn răng nói:"Đây là gia tộc quyết định, lão gia tử tự mình chỉ đích danh Kiều An Na, tôi có biện pháp nào?"

"Con cũng không tin không có Hạ Hầu gia, Kiều gia sẽ không sống nổi!"Kiều An Na nhịn không được phản bác.

"Phụ thân Hạ Hầu Kiệt hiện tại là thị trưởng Long Hải, tương lai khẳng định sẽ còn tiến thêm một bước, Kiều gia rất cần một minh hữu có cỗ thực lực này, đến cùng cô có hiểu tôi nói cái gì hay không!"Kiều Văn Bân cả giận nói.

"Mặc kệ thế lực Hạ Hầu gia bao lớn, con đều không gả!"

"Nha đầu chết tiệt kia"

Kiều Văn Bân đưa tay muốn đánh Kiều An Na.

"Đánh nha, dù sao khi còn bé cha cũng chưa đánh con, hiện tại có cơ hội đánh đi!"Kiều An Na không hề nhượng bộ chút nào.

"..."

Nghe nàng nói như vậy Kiều Văn Bân chậm rãi để tay xuống, thật sâu thở dài.

Nhiều năm trước Kiều gia phát sinh biến cố, Kiều Văn Bân bất đắc dĩ mới đưa tiễn con gái, cũng đúng là ủy khuất nha đầu này.

"Lão công, con gái thực sự không muốn gả buộc nàng cũng vô dụng, không bằng quên đi thôi?"Mặc Vân Hân thừa cơ khuyên nhủ.

"Ai lão bà, em nghĩ quá đơn giản!"

Kiều Văn Bân thở dài nói:"Cao tầng Kinh Thành sắp đến nhiệm kỳ mới, Kiều gia vô cùng cần thiết một minh hữu có thực lực giúp để củng cố địa vị bản thân, nếu không Kiều gia sẽ rất bị động, thậm chí phải gặp khó khăn!"

"Mặt khác, chuyện này lão gia tử đã tự mình đánh chỉ định, tôi nói liệu có tác dụng hay không?"

Mặc Vân Hân nghe xong nhẹ nhàng gật đầu, chỉ có thể thuyết phục Kiều An Na nói:"Con gái, nếu không con thử tiếp xúc nhiều chút cùng Hạ Hầu Kiệt, nói không chừng sẽ có hảo cảm đâu?"

"Không cần!"

Kiều An Na quả quyết cự tuyệt nói:"Con sẽ chờ ở đây, tiểu sư đệ khẳng định sẽ đến đón con đi!"

"Tiểu sư đệ? Diệp Thần?"

Kiều Văn Bân nghe xong không khỏi nổi giận, cả giận nói:"Tiểu tử này có thể đến mới là lạ, có biết hắn đã đại nạn lâm đầu hay không, chỉ là một người bình thường dám đồng thời đắc tội Hạ Hầu gia cùng Kiều gia, hắn nghĩ hắn có mấy cái đầu?"

"Cha, người quá coi thường sư đệ, cuối cùng sẽ cũng có một ngày hắn sẽ thành long trên trời, trở thành tồn tại tất cả các người cần ngước đầu nhìn lên!"Kiều An Na mặt mũi tràn đầy kiêu ngạo nói.

"..."

Nhìn thấy bộ dáng bao che của con gái, Mặc Vân Hân nhẹ

nhàng thở dài, đồng dạng thân là nữ nhân nàng đương nhiên có thể nhìn ra, con gái là thật sự thích Diệp Thần!

"Hừ! Không có khả năng!"

Vừa dứt lời điện thoại Kiều Văn Bân liền vang lên, vừa xem xét điện báo sắc mặt hắn bỗng nhiên hoàn toàn biến đổi, đồng thời hung hăng trừng Kiều An Na một chút, quát lớn:

"Gia gia gọi điện thoại, khẳng định là biết chuyện vừa rồi, xú nha đầu!"

Mắng thì mắng, Kiều Văn Bân vẫn là tranh thủ thời gian nhận nghe điện thoại, lão gia tử ở gia tộc là nhất ngôn cửu đỉnh, hắn cũng không dám lãnh đạm.

Điện thoại vừa kết nối, trong điện thoại di động liền truyền đến tiếng phẫn nộ khiển trách của một lão đầu:"Kiều Văn Bân, xảy ra chuyện gì, ai bảo cậu làm cho Hạ Hầu tức giận?"

"Cha, An Na nàng trong lúc nhất thời còn không thể tiếp nhận Hạ Hầu Kiệt, cho nên"

Kiều Văn Bân nhíu nhíu mày, lúc đầu ấn tượng của hắn đối với Hạ Hầu Kiệt coi như không tệ, không nghĩ tới tiểu tử này lòng dạ hẹp hòi như thế, lại còn chơi trò mách lẻo?

"Ta mặc kệ, dù sao nửa tháng nữa chính là ngày cưới của hai người, tuyệt đối không cho phép xảy ra bất luận cái đường rẽ nào!"

"Minh bạch!"

"Còn có tiểu tử họ Diệp kia, cho người đi cảnh cáo hắn một chút, đừng nghĩ xen vào việc của người khác!"Lão đầu cả giận nói.

"Tốt, con lập tức an bài!"

Ba!

Lão đầu cúp điện thoại, Kiều Văn Bân hít sâu một hơi quay người nhanh chóng đi ra ngoài, đợi đến lúc rời đi Tứ Hợp Viện hắn mới lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại.

"Hổ Dực, cậu lại đi Ninh Châu một chuyến, dằn mặt tiểu tử Diệp Thần kia một cái!"

"Gia chủ, giết hắn chẳng phải là tốt hơn, chấm dứt hậu hoạn a!"Đầu bên kia điện thoại nói.

"Cậu đang dạy ta làm việc sao?"Thanh âm Kiều Văn Bân lạnh lẽo.

"Thật xin lỗi gia chủ, tôi sẽ đi Ninh Châu!"

Kiều Văn Bân hừ lạnh một tiếng cúp điện thoại, lập tức lên xe thở phì phò rời đi Tứ Hợp Viện.

"Con gái, Diệp Thần chỉ sợ gặp nguy hiểm, vừa rồi con không nên chọc giận Hạ Hầu Kiệt!"

Biết phu chi bằng vợ, nhìn thấy dáng vẻ lão công Mặc Vân Hân biết chuyện này đã làm lớn, không khỏi thở dài.

"Mẹ, mẹ cảm thấy ai cũng có thể động vào sư đệ sao?"

Mặt Kiều An Na lộ vẻ khinh thường, nói thẳng:"Đừng quên chúng con còn có sư phó, lão nhân gia hắn coi Diệp Thần như là cháu trai ruột, chẳng lẽ hắn sẽ tùy ý để cho người người động đến hắn?"

"..."

Mặc Vân Hân im lặng, bởi vì Kiều An Na nói rất đúng!

Lão đầu trên Thanh Long Sơn quả thật có chút bản sự, mặc kệ

là Kiều gia vẫn là Hạ Hầu gia, ít nhiều đều có chút cố kỵ với hắn.

Cùng lúc đó, mấy người Diệp Thần đã rời đi quán thịt dê, rất nhanh liền về tới tập đoàn Kiều thị.

Văn phòng, Nhan Thanh cũng đem trọn vẹn một năm một mười nói cho Diệp Thần.

Diệp Thần nghe xong trầm mặc không nói, Nhan Thanh thấy thế khuyên nhủ:"Sư đệ, đệ tuyệt đối không thể xúc động, thế lực những đại gia tộc kia rất khổng lồ, tạm thời đệ không trêu chọc nổi!"

Chương 244. Chu công tử?

"Nhị sư tỷ, tỷ nói như vậy, muội liền không tán đồng!"

Thượng Quan Dĩnh nghe xong lúc này phản bác:"Nếu như tiểu sư đệ mặc kệ, chẳng lẽ là nhìn xem Đại sư tỷ gả cho người khác?"

"Tam sư muội, ta chỉ không muộn tiểu sư đệ xảy ra chuyện!"

"Vậy cũng không thể mặc kệ a, chuyện này"

"Hai vị sư tỷ, các người chớ ồn ào, chuyện này đệ tự có tính toán!"Sắc mặt Diệp Thần nghiêm túc nói:"Các người đều nói đúng, bây giờ đệ không thể chọc nổi những gia hỏa kia, nhưng cũng không thể mặc kệ!"

"Sư đệ, đệ chuẩn bị làm sao bây giờ?"Nhan Thanh cau mày nói.

"Viện binh thôi, còn có thể làm sao?"

Diệp Thần cười khổ nói:"Thực sự không được, chỉ có thể mời lão đầu xuống núi trợ giúp!"

"Thần ca, sợ cái cọng lông, đến lúc đó tôi lấy thân phận chưởng giáo 'Dự bị' Long Hổ Sơn đi cùng cậu!"Viên Vũ vỗ ngực nói.

"Được a, cậu không sợ chết thì đi cùng tôi!"

"Có gì phải sợ, bọn họ dám đụng đến tôi chính là kết xuống cừu oán cùng Long Hổ Sơn, tôi ngược lại muốn xem xem những đại gia tộc kia có bao nhiêu ngưu bức!"

"..."

Diệp Thần nghe vậy cười nhạt một tiếng. Quả nhiên người có 'Chỗ dựa' nói chuyện đều tràn đầy lực lượng.

"Sư đệ, đã như vậy chúng ta cùng đi với đệ đi!"Nhan Thanh nghĩ nghĩ nói.

"Không cần, đệ không phải đi kéo bè kéo lũ đánh nhau, không cần đi nhiều người như vậy!"Diệp Thần nhã nhặn từ chối, hắn biết lần này nguy hiểm trùng điệp, cũng không thể đem các sư tỷ đi cùng.

"Sư tỷ, chúng ta nghe Diệp Thần a, muội tin tưởng hắn có thể xử lý tốt!"

Thượng Quan Dĩnh tương đối hiểu rõ hơn Diệp Thần, thực sự không được tiểu tử này chỉ cần lấy 《 Xi Vưu Thiên Thư 》 ra, toàn bộ Ngũ Nhạc Minh đều sẽ ra sức giúp hắn.

Tựa như Viên Vũ nói vậy, sợ cái cọng lông!

Chớp mắt đã tới giờ tan việc, Diệp Thần nhìn đồng hồ quyết định đi đón Tô Tuyết Di.

Rời đi tập đoàn Kiều thị, Diệp Thần vừa mới lên xe liền nhận được một cuộc điện thoại lạ lẫm.

"Ai vậy?"Diệp Thần hỏi.

"Cậu là Diệp Thần đúng không?"Đầu bên kia điện thoại truyền tới một thanh âm quen thuộc.

"Là tôi, ông là Lãnh Giang đúng không?"

"Tôi tại khách sạn Tứ Hải, bây giờ cậu lập tới gặp tôi!"Lãnh Giang trầm giọng nói.

"Lập tức tới gặp ông?"

Diệp Thần cười lạnh, cục tức hắn kìm nén trong bụng còn chưa có vung ra đâu, lúc này lại nghe được lời nói hùng hổ dọa người của Lãnh Giang.

"Họ Lãnh, ông nên rõ ràng, hiện tại quyền chủ động trong tay tôi! Chờ đó đi, chờ khi nào tôi rảnh rỗi, tự nhiên sẽ để ông gặp tôi!"

"Cậu"

Lãnh Giang tức muốn nổ phổi, cũng không có chờ hắn nói chuyện Diệp Thần liền trực tiếp cúp điện thoại, lại gọi tiếp cũng không ai nghe.

Rất nhanh, Diệp Thần lái xe chạy tới công ty Tô Tuyết Di, kết quả lại phát hiện Tô Tuyết Di bị một cái nam nhân tay nâng hoa tươi ngăn ở cổng!

Ngọa tào!

Tên vương bát đản nào dám tặng hoa cho lão bà ta?

Diệp Thần nổi trận lôi đình, thở phì phò xuống xe trực tiếp đi đến hướng Tô Tuyết Di.

"Tuyết Di, em liền tiếp nhận anh đi, anh thật sự thích em!"

Nam tử người mặc vét Armani tay nâng hoa tươi, trên sống mũi còn mang lấy một bộ kính mắt gọng vàng, đầu tóc chải chuốt bóng loáng, xem xét cũng không phải là người bình thường.

"Chu tiên sinh, tôi đã nói với anh rằng tôi đã kết hôn, chúng ta không thích hợp!"Tô Tuyết Di khẽ cau mày, nếu không phải cố kỵ thân phận của đối phương, nàng thật rất muốn báo cho bảo an đem người này đuổi đi.

"Đây không phải trọng điểm!"

Nam tử mỉm cười, nói thẳng:"Em đã kết hôn thì có thể cùng lão công ly hôn a, anh không ngại, em ngại cái gì?"

"Không được, Chu tiên sinh, xin tránh ra được không, tôi muốn về nhà!"

"Tuyết Di, em muốn về nhà để anh đưa về a!"Da mặt nam tử rất dày, tựa hồ là không đạt mục đích không bỏ qua.

Ngay tại lúc Tô Tuyết Di tiến thối lưỡng nan, đột nhiên một đạo thanh âm băng lãnh truyền đến:"Tiểu tử, ngươi quấy rối lão bà ta, có phải là chán sống?"

Nam tử nghe xong lập tức cau mày, nhìn lại chỉ thấy Diệp Thần một mặt âm trầm đang đi tới chỗ hắn!

"Lão công!"

Tô Tuyết Di nhìn thấy Diệp Thần sướng đến phát rồ, tiến lên chăm chú kéo cánh tay Diệp Thần, nói với nam tử:"Chu tiên sinh, vị này chính là lão công tôi, Diệp Thần!"

"Hắn chính là lão công em?"

Nam tử trên dưới đánh giá Diệp Thần một chút, mặt lộ vẻ khinh bỉ nói:"Tuyết Di, anh còn tưởng rằng lão công em có bao nhiêu ưu tú a, hóa ra trông rất phổ thông! Loại nam nhân này có chỗ nào hơn anh?"

"Lão bà, thằng ngốc này là ai, làm sao hắn nói mà lão công không hiểu gì cả?"Diệp Thần cau mày nói.

"Hắn, hắn là con trai thị trưởng Chu, Chu Châu"Tô Tuyết Di nói.

"A, khó trách nói chuyện phách lối như vậy, nguyên lai là quan nhị đại!"

Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Chu Châu, cười lạnh nói:"Ta mặc kệ ngươi là chu chu hay là châu châu, tranh thủ thời gian biến mất trước mắt ta! Nếu như ngươi ngứa da muốn ăn đòn, ta cũng không ngại giúp ngươi đỡ ngứa!"

Chương 245. Ăn ngon!

"Hỗn đản, ngươi dám mắng ta?"

"Ta cho ngươi một cái cơ hội, lập tức xin lỗi ta. Sau đó thức thời một chút rời đi Tuyết Di, ta có thể cân nhắc tha cho ngươi một cái mạng!"Chu Châu cắn răng nghiến lợi trừng mắt hừ lạnh nói với Diệp Thần.

"Mắng ngươi vẫn là nhẹ, lại không lăn ta thật quất ngươi!"

"Diệp Thần, hắn con trai thị trưởng thành phố, anh cũng chớ làm loạn."Tô Tuyết Di thấy thế gấp vội vàng khuyên nhủ.

"Nàng dâu, loại người này chính là được một tấc lại muốn tiến một thước, em không cần thương hại hắn!"

"..."

Tô Tuyết Di sững sờ, mình lúc nào thương hại Chu Châu?

"Vương bát đản, ngươi có gan đụng đến ta một chút thử một chút!"

Chu Châu nghe xong Diệp Thần dám uy hiếp hắn cũng là giận tím mặt, chỉ vào cái mũi Diệp Thần chửi ầm lên!

"Muốn chết!"

Diệp Thần vừa dứt lời, một cước như thiểm điện đá vào trên bụng Chu Châu!

"Ngao!"

Cả người Chu Châu như diều đứt dây bay ngược ra ngoài, bịch một tiếng ngã trên mặt đất nửa ngày không đứng dậy được.

Hắn cảm giác mình như bị xe đụng, ruột trong bụng đều muốn đoạn mất đau đớn không thôi!

"Lão công, anh gặp rắc rối!"

Tô Tuyết Di thấy thế quá sợ hãi, vội vàng buông Diệp Thần ra tiến lên muốn đỡ Chu Châu đứng lên.

Ai ngờ nàng vừa ngồi xuống, liền bị Chu Châu đưa tay quất vào trên mặt, cả giận nói:

"Tiện nhân, dám để cho lão công ngươi đánh ta, ta đánh chết ngươi!"

Tô Tuyết Di che mặt đỏ bị đánh, dọa đến không biết nên nói cái gì cho phải!

"Dám đánh lão bà ta, đi chết đi!"

Diệp Thần thấy thế giận tím mặt, thân hình lóe lên giống báo săn vọt tới trước mặt chu chu, trực tiếp bắt lấy cánh tay hắn đánh Tô Tuyết Di, dùng sức tách một cái!

Răng rắc!

Một tiếng nứt xương giòn vang vang lên bên tai mọi người, ngay sau đó Chu Châu phát ra một tiếng tru cực kỳ bi thảm, ôm cổ tay lần nữa ngã nhào trên đất!

Diệp Thần cũng không có dừng tay, hắn giơ chân lên hung hăng đạp mạnh lên người Chu Châu!

"Để ngươi đánh ta lão bà, để ngươi đánh ta lão bà"

Mặc dù Diệp Thần không định lấy mệnh Chu Châu, nhưng

chân hạ xuống cũng tuyệt đối không nhẹ, mấy cước hạ xuống xương sườn Chu Châu lại đoạn mất mấy cây, đau đến mắt hắn nổi đom đóm.

Lúc này là giờ tan tầm, không ít người của công ty Tô gia đi ngang qua, cũng không ít người nhận biết Diệp Thần.

"Ngọa tào! Đây không phải lão công Tô tổng sao, đánh nhau mạnh như vậy sao?"

"Có cái gì mà mạnh, người không có tố chất, côn đồ lưu manh!"

"Xuỵt, ngươi nhỏ giọng một chút, bị Tô tổng nghe được ngươi liền xong đời."

"Ta cảm thấy lão công Tô tổng tốt a, rất có mùi vị nam nhân!"

"Hoa si!"

"..."

Đám người nghị luận ầm ĩ, nhưng cũng không có người nào dám tiến lên hỗ trợ.

"Diệp Thần, quên đi, đừng đánh nữa kẻo lại chết người!"

Tô Tuyết Di thấy thế vội vàng kéo Diệp Thần lại, thân phận của đối phương không tầm thường, nếu thật sự đánh chết Chu Châu sẽ phiền phức lớn!

"Hôm nay nể mặt mũi lão bà ta coi như xong, ngươi cứ cẩn thận!"

Diệp Thần nhẫn nhịn đầy bụng tức giận, nếu không phải Tô Tuyết Di lôi kéo, nói không chừng hắn có thể giẫm cho Chu Châu chảy ra phân!

"Ngươi, ngươi dám đánh ta, có biết ta là ai hay không!

Chu Châu ngã trên mặt đất, nghiến răng nghiến lợi hung tợn trừng mắt Diệp Thần.

"Còn dám trang bức, có tin ta để ngươi vĩnh viễn không thể nói chuyện hay không!"

Thanh âm Diệp Thần băng lãnh, Chu Châu nghe nói như thế kìm lòng không được rùng mình một cái, cưỡng ép đem lời vừa ra đến khóe miệng nuốt trở vào

Đúng lúc này một chiếc xe cứu thương gào thét mà đến, vừa rồi Tô Tuyết Di đã gọi điện thoại cho xe cấp cứu, không nghĩ tới bệnh viện nhanh như vậy liền đến!

"Tiểu tử, ngươi chờ đó cho ta!"

Chu Châu được đưa lên cáng cứu thương cuối cùng oán hận trừng mắt Diệp Thần nói.

"Ngớ ngẩn!"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, loại quan nhị đại này hắn căn bản không để vào mắt.

Trên đường về nhà, Diệp Thần hỏi Tô Tuyết Di:"Nàng dâu, tên Chu Châu kia là tình huống như thế nào, trước kia làm sao lão công chưa thấy qua hắn?"

"Em cũng không quá quen với hắn!"

Nguyên lai Chu Châu vừa du học trở về, hai ngày trước tại một yến hội quen biết Tô Tuyết Di, thế là liền triển khai điên cuồng truy cầu nàng!

"Nếu là hắn còn dám đến quấy rối em, nhớ kỹ lập tức cho lão công biết, xem lão công thu thập hắn như thế nào!"Diệp Thần lạnh

lùng nói.

"Nếu như Chu thị trưởng biết anh đánh con của hắn, khẳng định sẽ tìm tới làm phiền!"

"Không quan trọng! Ai bảo kia tiểu tử muốn ăn đòn đâu?"Diệp Thần nhún vai.

"Ai, quên đi, không nói đến hắn nữa!"

Tô Tuyết Di nhẹ nhàng thở dài, đổi đề tài hỏi:"Lão công, mấy ngày nay anh tại Trường Dương chắc là không ăn ngon đi, về nhà em làm đồ ăn ngon cho mà ăn!"

"Hắc hắc, ăn ngon?"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Tô Tuyết Di, bên trong ánh mắt nóng bỏng tràn đầy thần sắc mập mờ.

"Chán ghét, anh nghĩ gì vậy!"

Tô Tuyết Di thấy dáng vẻ Trư ca của Diệp Thần, khuôn mặt lập tức đỏ lên, hờn dỗi lườm hắn một cái.

Diệp Thần không nói chuyện, nuốt ngụm nước bọt nghĩ thầm ăn cơm thật lãng phí thời gian a, vừa vặn mấy ngày đều không có 'Dính nhau' , về nhà chuyện thứ nhất chính là ăn hàu!

Chương 246. Lãnh Giang mời!

Rất nhanh, hai người liền trở về trong nhà.

Diệp Thần đang suy nghĩ muốn đem Tô Tuyết Di giải quyết ngay trong phòng khách hay không, nhưng điện thoại bất ngờ vang lên!

"Kháo!"

Diệp Thần rất là phiền muộn nhận nghe điện thoại.

"Diệp Thần, cậu có ý tứ gì!"

Lãnh Giang ở đầu bên kia điện thoại nghe được Diệp Thần nhận điện thoại liền há mồm mắng, Diệp Thần nghe xong chỉ biết làm một mặt mộng bức.

"Tại sao lại là ông?"

Diệp Thần không kiên nhẫn nói:"Tranh thủ thời gian có chuyện mau nói, có rắm mau thả!"

"Tôi muốn tâm sự với cậu, hẹn địa chỉ đi!"Lãnh Giang cố nén phẫn nộ, từ trong hàm răng gạt ra câu nói này.

"Muốn gặp tôi?"Diệp Thần cười lạnh.

"Diệp Thần, tôi thành tâm muốn gặp cậu, chuyện dù sớm dù muộn không phải cũng nên giải quyết sao?"

"Nhưng tôi còn chưa ăn cơm, nếu không ông chờ một lát đi?"

"Tôi mời, cậu muốn ăn cái gì tôi mời cái đó!"

Lãnh Giang tức đến nhức cả trứng, chẳng lẽ trong mắt Diệp Thần mệnh của con trai hắn không bằng một bữa cơm?

"Tốt a, ông đi nhà hàng Thắng Uy đặt trước một phòng, một lát nữa tôi sẽ tới!"

"Đúng rồi, gọi nhiều bào ngư chút, còn có tôm hùm chua cay cũng tới mấy phần, lão bà tôi còn chưa ăn cơm đâu, tôi đến đóng gói mang về cho nàng!"Nói xong, Diệp Thần trực tiếp cúp điện thoại.

"..."

Lãnh Giang nghe xong kém chút thổ huyết, tiểu tử Diệp Thần này đi ăn con mang đồ về, thật đem mình làm oan đại đầu?

Hừ!

Tiểu vương bát đản, hiện tại để ngươi trang bức cho sướng, quay đầu xem ta thu thập ngươi như thế nào!

Lãnh Giang một mặt âm trầm ngồi tại trên ghế sa lon ở đại sảnh khách sạn Tứ Hải, cắn răng nói với hai người áo đen bên cạnh:

"Đại Tượng, lần này gia tộc phái các ngươi tới, có thể cứu được con trai ta ra hay không đều phụ thuộc vào các ngươi!"

"Lãnh tiên sinh, có ta cùng Ngốc Ưng ở đây xin yên tâm!"

Một tráng hán dáng người khôi ngô, hình dáng cao lớn thô kệch nói:"Toàn bộ lính đánh thuê ở chiến trường Châu Phi, ai nghe được tên của chúng ta không sợ? Đối phó lại chỉ là một người Hoa, đơn giản chẳng khác sao giẫm chết một con kiến!"

"Nhiệm vụ của ta là đánh giết Diệp Thần, chuyện khác ta mặc kệ!" Một nam nhân dáng người hơi gầy, ánh mắt hung ác nham

hiểm ở bên cạnh lạnh lùng nói.

Vừa dứt lời, một thanh âm thở mạnh hồng hộc truyền đến

"Các ngươi nói Diệp Thần a, hình như ta cũng nhận biết hắn a!"

Lãnh Giang kinh hãi, hắn quay đầu nhìn lại trên ghế sa lon không biết từ lúc nào có thêm hai người một béo một gầy.

"Ngươi, các ngươi là ai?"Lãnh Giang cảnh giác mà nhìn xem đối phương.

Đại Tượng cùng Ngốc Ưng lập tức đem tay vươn vào túi bên hông, nếu tình huống không đúng bọn họ liền có thể rút súng xạ kích

Vương Đại Bưu thấy dáng vẻ trận địa sẵn sàng của mấy người Lãnh Giang, trong lòng đã đoán tám chín phần mười, lúc này nhếch miệng cười nói:

"Mấy vị đại ca đừng hiểu lầm, kỳ thật chúng ta cũng có thù cùng Diệp Thần!"

"A? Thật hay giả?"

Hai mắt Lãnh Giang sáng lên, nếu như mập mạp nói là sự thật, với hắn mà nói cũng là chuyện tốt!

"Đương nhiên là thật, không tin đi theo ta, ta cho các ngươi nhìn chứng cứ!"

Vương Đại Bưu lén lút nói láo, nhất là gương mặt mập mạp của hắn, nhìn tựa như là đại nam hài mới lớn, rất chân thành!

Ngay cả Lãnh Giang cũng buông xuống phòng bị, mập mạp này nhìn quá thân thiết, đáng giá tín nhiệm!

Cuối cùng, dưới một phen lắc lư của Vương Đại Bưu, Lãnh Giang cùng mấy người Đại Tượng đi theo mập mạp vào gian phòng của hắn, nghiễm nhiên tạo thành liên minh chống lại Diệp Thần!

"Mời đến!"

Vương Đại Bưu đứng tại cổng, một mặt hòa ái dễ gần làm ra động tác mời Lãnh Giang.

Lãnh Giang do dự một chút, cuối cùng vẫn đi vào, mấy người Đại Tượng theo sát phía sau!

Đợi đến lúc bọn họ đều đi vào, Vương Đại Bưu tà mị cười một tiếng, ánh mắt giao lưu cùng Khang khải một cái rồi trực tiếp đem cửa khóa trái.

"Mập mạp, ngươi khóa cửa làm gì?"Lãnh Giang nhíu mày.

"Không khóa cửa làm sao thu thập các ngươi? Muốn ám toán Diệp môn chủ, Bàn gia ta chơi chết ngươi!"

Nói xong, thân thể Vương Đại Bưu mập mạp như con heo vọt tới ba người Lãnh Giang.

Sơn trang Vân Đỉnh.

"Diệp Thần, anh vừa về nhà lại muốn ra ngoài?"Tô Tuyết Di chu miệng nhỏ, ngữ khí u oán nhìn xem Diệp Thần.

"Nàng dâu đừng nóng giận, có người mời khách ăn tôm, lão công đi đóng gói mang về cho lão bà, lập tức quay lại!"Diệp Thần cười làm lành nói.

"Hừ! Còn lâu em mới tin!"

Tô Tuyết Di nghe xong nuốt ngụm nước bọt, nói:"Vậy em muốn ăn tỏi băm, thả nhiều tỏi cùng ớt cay!"

"Được rồi, chờ!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, lập tức quay người đi ra ngoài, mới vừa lên xe liền nhận được điện thoại Vương Đại Bưu gọi tới.

"Môn chủ, thuộc hạ có chuyện quan trọng bẩm báo!"Mập mạp cười hì hì nói.

"Chuyện gì cười đến bỉ ổi như vậy, sẽ không phải là ngươi chơi gái xong bị bắt, muốn ta đến Cục Cảnh Sát vớt người?"Diệp Thần nhíu mày.

"Môn chủ hiểu lầm, thuộc hạ từ trước đến nay giữ mình trong sạch, tuyệt không việc này!"

Vương Đại Bưu giật mình, len lén lườm Khang khải bên cạnh một chút, đại cữu ca vẫn ngồi ở bên cạnh a, Diệp môn chủ thật sự là, nói chuyện cũng không chú ý!

"Đến cùng chuyện gì?"

"Vừa rồi tại khách sạn Tứ Hải, có mấy gia hỏa nói muốn đối phó ngài, ta thuận tay liền đem bọn họ thu thập!"

Chương 247. Lãnh Giang âm hiểm!

"Tốt, ta lập tức tới!"

Diệp Thần đầu tiên là sững sờ, lập tức trong lòng cười lạnh, sau khi cúp điện thoại trong đầu ngay lập tức liền nghĩ đến Lãnh Giang.....

Cùng lúc đó, trong một phòng tại khách sạn Tứ Hải.

Vương Đại Bưu ngồi trên mép giường, chân giẫm lên người lính đánh thuê tráng kiện Đại Tượng, cúi đầu nhìn xem hắn hùng hùng hổ hổ nói:

"Đại heo mập, tu vi kém như vậy ai cho ngươi dũng khí đi ám sát Diệp môn chủ, thiên hậu tình ca Lương Tịnh Như sao?"

"..."

Đại Tượng nghe xong tức giận đến mặt đều tái mét, trong lòng tự nhủ hai ta đến cùng ai là mới là heo mập?

"Ta mặc kệ các ngươi là ai, tốt nhất mau thả ta ra, bằng không ta cam đoan các ngươi sẽ không may!"

Lãnh Giang giống phạm nhân đồng dạng ngồi xổm ở góc tường, oán hận trừng mắt mập mạp.

"Ta có thể không may hay không thì không biết, nhưng ngươi khẳng định phải xui xẻo!"Vương Đại Bưu một mặt cười xấu xa.

"..."

Leng keng!

Một tiếng chuông cửa truyền đến, Khang khải đứng dậy đi mở cửa, chỉ chốc lát Diệp Thần liền đi tiến đến.

"Diệp môn chủ, ngài đã đến! Chính là mấy tên này nói muốn đối phó ngài, kết quả bị ta cùng sư huynh phát hiện!"Vương Đại Bưu nhìn thấy Diệp Thần lấy lòng cười nói.

"Ân, cám ơn ngươi, mập mạp!"

Diệp Thần quét mấy người một chút, cuối cùng đem ánh mắt khóa chặt tại trên người Lãnh Giang.

Mà Lãnh Giang cũng đang đánh giá Diệp Thần, trong nháy mắt liền bị tuổi của hắn làm cho kinh ngạc!

Người trẻ tuổi truyền ngôn hào quang rực rỡ tại Lôi Đài Thi Đấu Trường Dương, giờ phút này thế mà sống sờ sờ đứng ở trước mặt hắn.

"Diệp, Diệp Thần?"

"Ông là Lãnh Giang đi?"

Diệp Thần một mặt hài hước nhìn đối phương, bĩu môi nói:"Tôi nói ông làm sao đột nhiên tốt như vậy, còn muốn mời tôi ăn cơm, nguyên lai là Hồng Môn Yến a!"

Lãnh Giang nghe xong mặt mo đỏ ửng, cắn răng nói:

"Diệp Thần, chỉ cần cậu thả con trai ta ra! Tất cả những chuyện xảy ra trước kia, ta đều có thể bỏ qua!"

"Đều sắp chết đến nơi, vẫn còn muốn trang bức?"

Diệp Thần cười lạnh, nói xong nhìn về phía Vương Đại Bưu làm cái động tác cắt cổ với hắn!

"Minh bạch, môn chủ!"

Vương Đại Bưu cũng rất ác độc, nói xong trực tiếp nhấc chân giống giẫm dưa hấu giẫm xuống trên đầu Đại Tượng.

Phốc!

Một cước hạ xuống máu tươi văng khắp nơi, Đại Tượng ngay cả một tiếng hừ cũng không kịp hừ, đầu liền bị giẫm bẹp!

"Ọe!"

Lãnh Giang tận mắt nhìn thấy một màn này, trực tiếp buồn nôn nôn, hắn bị dọa đến toàn thân run lẩy bẩy liên tục cầu xin tha thứ

"Diệp Thần, tôi sai rồi! Cậu muốn thế nào cứ mở miệng, tôi đều đáp ứng cậu!"

"Lãnh tiên sinh, không cần sợ hắn!"

Ngốc Ưng một mực trầm mặc không nói bỗng lên tiếng, hắn lạnh lùng trừng mắt Diệp Thần hừ hừ nói:"Họ Diệp, thức thời tốt nhất tranh thủ thời gian thả chúng ta ra, bằng không trên Đỗ Quyên Sơn sẽ có trò hay đấy!"

"Cái gì!"

Diệp Thần nghe được ba chữ 'Đỗ Quyên Sơn', sắc mặt lập tức tái xanh, một cỗ sát khí ngập trời cấp tốc bao phủ tại đỉnh đầu Ngốc Ưng.

"Lãnh gia nếu là dám đụng đến phần mộ cha mẹ ta, ta cam đoan diệt cả nhà hắn!"Thanh âm Diệp Thần băng lãnh.

"Thật vậy sao, vậy ngươi dám để cho ta gọi điện thoại không?"Ngốc Ưng âm u nói.

"Khang khải, buông hắn ra!"

Ánh mắt Diệp Thần băng lãnh, trong mắt hắn Ngốc Ưng đã là một người chết.

Khang khải buông ra Ngốc Ưng, Ngốc Ưng đứng dậy hừ lạnh một tiếng, lập tức lấy điện thoại di động ra bấm một số điện thoại, đợi đến điện thoại kết nối liền nghe Ngốc Ưng cười gằn nói:

"Mạc lão, làm phiền lão nên xuất thủ!"

"Không có vấn đề, liền để tiểu tử họ Diệp nhìn xem tràng cảnh mộ tổ nhà hắn bị đào đi!"

Mặc dù sắc trời dần dần tối xuống, nhưng thông qua màn hình Diệp Thần vẫn là thấy rõ ràng đối phương là một lão giả áo đen, râu dài đủ ngực, trong mắt kim quang lóng lánh, xem xét chính là cao thủ!

Mà chỗ của hắn, chính là sườn núi Đỗ Quyên Sơn, cách hắn phần mộ cha mẹ hắn nhiều nhất khoảng trăm mét!

"Lão thất phu, nếu ngươi dám đụng đến phần mộ cha mẹ ta, ta tất sát chém ngươi thành muôn mảnh!"Diệp Thần mắt hổ sáng rực, nghiêm nghị cảnh cáo nói.

"Tiểu tử, nếu ngươi không muốn phần mộ bị đào, vậy liền đến Đỗ Quyên Sơn đi, lão phu chờ ngươi!"Đối phương cười lạnh.

"Tốt, ta lập tức tới!"

Diệp Thần đằng đằng sát khí, hắn cũng không nghĩ tới Lãnh gia thế mà hèn hạ như vậy, ra tay với phần mộ của cha mẹ hắn, quả thực hèn hạ!

"Ha ha ha! Nguyên lai Lãnh gia còn có an bài khác!"

Lãnh Giang thấy thế kích động không thôi, đứng dậy chỉ vào

Diệp Thần đắc ý cười to nói:

"Muốn đối nghịch với Lãnh gia ta, ngươi vẫn là quá non! Tốt nhất mau thả con trai ta ra, bằng không ta để Mạc lão ném tro cốt của cha mẹ ngươi xuống hầm cầu, để bọn họ tiếng xấu muôn đời, ngươi tin hay không!"

"Muốn chết!"

Diệp Thần rốt cục không chịu nổi, mỗi người đều có điểm giới hạn của mình, mà cha mẹ hắn chính là ranh giới cuối cùng của Diệp Thần!

Vừa dứt lời, chỉ thấy thân hình Diệp Thần lóe lên, trong chớp mắt liền xuất hiện tại trước mặt Lãnh Giang, đưa tay bóp lấy cổ của hắn đem xách lên treo giữa không trung!

"Hỗn đản, ngươi ngươi thả ta!"

Tứ chi Lãnh Giang giãy dụa lung tung giữa không trung, nhưng tay Diệp Thần tựa như kìm sắt, tùy ý hắn giãy giụa như thế nào đều không làm nên chuyện gì!

"Diệp Thần, ngươi mau thả Lãnh tiên sinh ra, chẳng lẽ ngươi mặc kệ phần mộ cha mẹ mình sao!"Ngốc ưng nghiêm nghị quát lớn.

Chương 248. Cung phụng Lãnh gia!

"Lãnh gia, nếu các ngươi bức ta xuất thủ, vậy thì bắt đầu chiến đấu đi!"

Diệp Thần phảng phất không nghe thấy Ngốc Ưng kêu gọi, tay phải nhẹ nhàng vặn một cái!

Răng rắc!

Lãnh Giang treo giữa không trung giãy dụa bỗng nghiêng cổ một cái, trong nháy mắt đã mất đi sinh cơ.

"..."

Ngốc Ưng sững sờ, hắn vạn vạn không nghĩ tới Diệp Thần trong cơn giận dữ lại có lòng sát phạt nặng như vậy, kế tiếp muốn chết không cần hỏi đều là hắn!

Quả nhiên, Diệp Thần đem Lãnh Giang giống ném xuống đất như ném túi rác, lập tức quay đầu lạnh lùng nhìn xem Ngốc Ưng, bên trong ánh mắt tràn đầy sát ý!

"Diệp Thần, ngươi không thể giết ta!"

Ngốc Ưng dưới tình thế cấp bách cũng không đoái hoài tới nhiều như vậy, nói:"Lãnh gia còn có hậu chiêu, nếu như ngươi chịu bỏ qua ta, ta sẽ nói cho ngươi biết!"

"Ngươi nói xem!"Diệp Thần nhíu mày.

"Không được, trừ phi ngươi để cho ta rời đi nơi này, bằng

không đánh chết ta cũng không nói!"

"Vậy ngươi liền đi chết đi!"

Diệp Thần nói xong lườm Khang Khải một chút, Khang Khải cũng nghiêm túc, giữ im lặng đi đến đằng sau Ngốc Ưng, ghé vào lỗ tai hắn huýt sáo.

Ngốc Ưng nghe được tiếng huýt sáo, thân thể bỗng nhiên khẽ giật mình, vài giây đồng hồ trôi qua mấy sợi máu đỏi tươi từ thất khiếu chảy ra, lập tức bịch một tiếng trực tiếp ngã xuống đất!

"Ngọa tào! Khang Khải, đây là công phu gì?"

Diệp Thần thấy thế giật nảy mình, huýt sáo một cái có thể đem người thổi đến thất khiếu chảy máu?

"Bẩm môn chủ, đây là độc môn tuyệt kỹ của Âm Luật Môn 'Âm Ba Công'!"Khang Khải chắp tay nói.

"Âm Ba Công?"

Nghe giống như 'Sư Hống Công' a, bất quá Âm Ba Công nhìn văn nhã hơn nhiều, nhẹ nhàng thổi một ngụm cũng làm người ta gặp Diêm Vương.

"Môn chủ, kỳ thật Âm Luật Môn còn có rất nhiều tuyệt học, nhưng đều cần một chiếc cổ cầm phối hợp!"

"Nghe nói năm đó lão tổ Mê Âm Đảo dựa vào một chiếc cổ cầm vô địch thủ đánh khắp võ lâm, đáng tiếc cuối cùng cổ cầm cùng lão tổ đều không hiểu sao biến mất!"Vương Đại Bưu nói thêm.

"..."

Diệp Thần không nói chuyện, bởi vì cổ cầm mà mập mạp nói đang trong tay hắn.

"Môn chủ, bây giờ chúng ta làm sao?"Khang Khải hỏi.

"Đi Đỗ Quyên Sơn, thuận tiện đưa chút lễ vật cho Lãnh gia!"Diệp Thần cười lạnh, nói xong lấy điện thoại di động ra gọi cho Ảnh Tử.

Sau một phen bàn giao, hắn mang theo Vương Đại Bưu rời khỏi phòng.

Mấy người vừa ra thang máy, quản lý nhìn thấy Diệp Thần vội vàng tiến lên đón, mỉm cười mà hỏi thăm

"Diệp tiên sinh, ngài đi đâu vậy?"

"Làm sao, có chuyện gì sao?"Diệp Thần nhíu mày.

"Là như vậy, Phùng tổng biết ngài đến khách sạn, nói lập tức tới ngay giống như tìm ngài có việc!"

"Để hắn gọi điện thoại cho tôi đi, hiện tại tôi không có thời gian!"

Diệp Thần nói xong cũng đi, bất quá đi vài bước lại ngừng lại, quay đầu phân phó quản lý nói:"Đồng thời gọi điện thoại nói cho Bạch Vĩnh Chính, để hắn đi xử lý gian phòng 808 một chút!"

"Tốt, tôi lập tức gọi điện thoại!"

Quản lý nghe xong liên tục gật đầu, mặc dù hắn hiếu kì Diệp Thần vì cái gì không cho phục vụ viên đi xử lý, nhưng kinh nghiệm nhiều năm phục vụ nói cho hắn biết, không nên hỏi đừng hỏi, nếu không dễ dàng gây phiền toái cho mình

Đỗ Quyên Sơn, sườn núi.

Giờ phút này hai 'Người thủ mộ' Hứa Trấn Đình cùng Kim Khải Niên đã ngã trên mặt đất, triệt để lành lạnh!

Đứng bên cạnh thi thể của bọn họ là mấy người áo đen, dẫn đầu chính là lão giả vừa rồi Diệp Thần nhìn thấy trong video điện thoại.

"Mạc lão, lão nói Diệp Thần có đến không?"Một nam tử trung niên sau lưng lão giả hỏi.

"Mặc kệ hắn tới hay không, tóm lại đêm nay hắn đều phải chết!"

Mạc Vũ híp híp mắt, một vòng hàn quang lăng lệ từ trong mắt lóe lên.

Thân là cung phụng Lãnh gia, Mạc Vũ tuyệt đối là cao thủ, hắn muốn giết Diệp Thần bất quá chỉ là chuyện tiện tay mà thôi.

Một điếu thuốc trôi qua, nam nhân có bộ tóc quăn trên đầu bên cạnh chờ không nổi nữa, hung hăng một chưởng bổ vào trên bia mộ cha mẹ Diệp Thần!

Bành!

Bia mộ bị bàn tay bằng thịt của hắn cưỡng ép đánh nát một khối!

"Mạc lão, ta thấy đừng đợi!"Nam tóc quăn cả giận nói:"Chúng ta phá hủy cái ngôi mộ này, trực tiếp giết tới nhà của tiểu tử kia cho nhanh!"

Vừa dứt lời, dưới núi truyền đến một trận tiếng bước chân, ngay sau đó một thanh âm băng lãnh truyền đến trong tai mọi người.

"Không cần đi, ta tới!"

Đám người nhao nhao ghé mắt, chỉ thấy Diệp Thần dẫn mấy người đi lên núi, trong đó có Lãnh Thiên Hữu bị Kim Cương cầm

trong tay như xách gà!

"Mạc lão, cứu!"

Lãnh Thiên Hữu nhìn thấy Mạc Vũ, nguyên bản hắn đã tử khí trầm trầm, lập tức trở nên điên cuồng giống như vừa phục sinh lại.

"Họ Diệp, Mạc lão tới ngươi còn không thả ta, chẳng lẽ ngươi muốn chết sao?"Lãnh Thiên Hữu phẫn nộ quát lên với Diệp Thần.

"Ta sẽ không chết! Nhưng ngươi rất nhanh liền sẽ đi Địa Phủ gặp lão ba ma quỷ của mình!"Diệp Thần lườm Lãnh Thiên Hữu một chút, thản nhiên nói.

"Cái gì? Ngươi giết cha ta?"

Lãnh Thiên Hữu nghe xong, lập tức quát ầm lên"Hỗn đản, ta muốn giết ngươi!"

"Kim Cương, để hắn ngậm miệng!"

Chương 249. Làm theo kế hoạch!

Diệp Thần không kiên nhẫn giương lên tay, Kim Cương hiểu ý lập tức nắm cái cằm Lãnh Thiên Hữu dùng sức bóp!

Rắc!

Cái cằm của Lãnh Thiên Hữu trực tiếp bị Kim Cương tháo xuống, cũng không thể nói chuyện nữa!

"Diệp Thần, ngươi tốt nhất mau thả Lãnh Thiên Hữu, như vậy ta còn có thể để ngươi được chết một cách thống khoái!"Mặt mũi Mạc Vũ tràn đầy miệt thị nhìn mấy người Diệp Thần nói.

Diệp Thần không có đáp lời, hắn quét hiện trường một chút phát hiện Hứa Trấn Đình cùng Kim Khải Niên đều treo, còn có bia mộ của cha mẹ thế mà bị người đánh rụng một góc, sắc mặt xoát một chút liền thay đổi!

"Là ai phá hủy bia mộ của cha mẹ ta?"Thanh âm Diệp Thần băng lãnh, phảng phất truyền đến từ trong Cửu U Địa Ngục.

"Tiểu tử, bia mộ chính là ta phá vỡ, ngươi không phục sao?"

Nam tóc quăn một mặt khinh bỉ nhìn xem Diệp Thần, hừ lạnh nói:"Chỉ là một tên nhà quê Ninh Châu cũng dám đối nghịch cùng Lãnh gia, hôm nay đại gia ta liền đưa ngươi đi gặp cha mẹ mình!"

"Muốn chết!"

Diệp Thần nghe vậy trong nháy mắt nổi giận, chân khí võ tu Kim Đan Kỳ phóng xuất ra, lấy hắn làm trung tâm một vòng sóng

khí mắt thường không thể mãnh mẽ khuếch tán ra tứ phía!

"Cái gì? Võ tu Kim Đan Kỳ?"Cảm nhận được tu vi trên người Diệp Thần, mấy người Mạc Vũ cả kinh trợn mắt hốc mồm!

Ngay cả Ảnh Tử cũng rất tò mò, tu vi điện chủ làm sao tăng trưởng nhanh như vậy?

"Cái này, tiểu tử này thật là lợi hại, lại là võ tu Kim Đan Kỳ!"

"Mạc lão, chúng ta làm sao bây giờ?"

"..."

Mấy người mới vừa rồi còn kêu gào muốn giết Diệp Thần, giờ phút này tất cả đều câm như hến, ngay cả thở mạnh cũng không dám!

"Mọi người đừng sợ, tiểu tử này khẳng định là uống thuốc gì, rất nhanh tu vi liền sẽ giảm xuống, chúng ta cùng một chỗ vây công, chờ hắn kiệt lực liền có thể giết hắn!"Mặc dù Mạc Vũ cũng kinh hãi, nhưng coi như gặp nguy không loạn, nói xong mình dẫn đầu phát động công kích với Diệp Thần.

Những người khác thấy thế cắn răng một cái, cũng đi theo liều mạng!

"Môn chủ, đám gia hoả này liền giao cho ta cùng sư huynh đi!"Vương Đại Bưu kích động.

"Ngoại trừ hắn, những người khác các ngươi nhìn xem xử lý đi!"

Diệp Thần chỉ chỉ nam tóc quăn, gia hỏa phá hư bia mộ này, nhất định phải từ hắn tự mình giải quyết!

Hai bên đánh nhau rất nhanh, kết quả bên phía Mạc Vũ rất nhanh đại bại, hắn cũng không nghĩ tới Diệp Thần tùy tiện mang

mấy người tới, thế mà tất cả đều là võ tu Trúc Cơ Kỳ!

Nhất là tên to con gọi Kim Cương, gia hỏa này tuyệt đối là Hoành Luyện đại sư, hắn động thủ giống như tay xé gà, có thể đem người tươi sống xé thành hai nửa, có thể xưng kinh khủng!

Ngắn ngủi mấy phút, bảy tám người bên phía Mạc Vũ ngã trái ngã phải, toàn bộ ngã trên mặt đất, chỉ có cái kia nam tóc quăn còn có thể đứng đấy, bất quá giờ phút này hai chân hắn lại như nhũn ra, muốn chạy đều chạy không được!

Bịch!

Nam tóc quăn rốt cục không gánh được áp lực, trực tiếp quỳ xuống, đau khổ cầu khẩn nói:"Diệp tiên sinh, cầu ngài tha tôi một mạng đi, tôi cũng không dám lại đắc tội ngài!"

"Xuống dưới nói xin lỗi cha mẹ ta đi!"

Diệp Thần lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, lập tức đánh ra một cái Hỏa Vân Chưởng.

"A!"

Đỗ Quyên Sơn trống trải truyền đến một tiếng hét thảm, một giây sau toàn thân nam tóc quăn bốc hỏa, trong chớp mắt liền đốt thành tro bụi!

Ảnh Tử cùng Kim Cương thấy thế hai mặt nhìn nhau, lúc nào điện chủ học được loại công phu quỷ dị này?

"Hỏa Vân Chưởng?"

Vương Đại Bưu thấy thế mặt mũi tràn đầy hâm mộ nhìn xem Diệp Thần, cười nói:"Môn chủ, không nghĩ tới đảo chủ đem môn tuyệt học này truyền cho ngài, chúc mừng chúc mừng!"

"Là thời điểm làm quyết định cùng Lãnh gia!"

Diệp Thần không có trả lời Vương Đại Bưu, quay người lạnh lùng nhìn về phía Lãnh Thiên Hữu.

"A ba A ba"

Lãnh Thiên Hữu thấy Diệp Thần nhìn xem hắn, dọa đến mức tiểu ra quần, nhưng hắn lại không thể nói chuyện chỉ có thể mặt mũi tràn đầy sợ hãi càng không ngừng lắc đầu, ra hiệu Diệp Thần đừng giết hắn!

"Ảnh Tử, dựa theo kế hoạch làm việc, tôi sẽ để cho người tại tỉnh thành tiếp ứng cậu!"

Khiến người ngoài ý chính là, Diệp Thần cũng không có giết Lãnh Thiên Hữu, nói xong câu đó trực tiếp đi xuống núi.

"Môn chủ, chờ chúng ta một chút a!"

Vương Đại Bưu sững sờ, lập tức bước nhanh đuổi theo:"Môn chủ, những người này đều là sâu kiến không đủ gây sợ, chúng ta lúc nào đi Ngũ Đại Phái a?"

"Ngươi gấp thì tự mình đi đi!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Khụ khụ, thuộc hạ không dám!"Vương Đại Bưu mặt mo đỏ ửng, nhắc nhở:"Môn chủ, thời gian chúng ta có hạn, ngài tuyệt đối đừng quên việc này!"

"Yên tâm, ta tự có an bài!"

Diệp Thần nói xong chạy tới chân núi, hắn lên xe lấy điện thoại di động ra bấm một số điện thoại, rất nhanh đầu bên kia điện thoại liền truyền tới một thanh âm hơi có vẻ khàn khàn:

"Diệp tiên sinh, cậu rốt cục liên hệ ta!"

"Hướng Vấn Thiên, đêm nay người của tôi sẽ đi tỉnh thành, lão làm tốt tiếp ứng dẫn bọn họ đi Lãnh gia!"Diệp Thần thản nhiên

nói.

"Cái gì?"

Hướng Vấn Thiên nghe vậy trong lòng kinh hãi, vội vàng hỏi:"Diệp tiên sinh, cậu chủ động xuất kích đối phó Lãnh gia, có nắm chắc không?"

Chương 250. Tới cửa tặng lễ!

"Tôi cũng không biết, nhưng bọn họ bức tôi! Lão đừng hỏi nhiều như vậy, nhanh chóng đưa con trai mình tới Ninh Châu, tôi sẽ chữa bệnh cho hắn!"

"Tốt, ta sẽ làm chuẩn bị!"

Hướng Vấn Thiên biết Diệp Thần là quyết tâm muốn làm Lãnh gia, mà hắn duy nhất có thể làm chính là bảo trì một lòng cùng Diệp Thần.

Tỉnh thành, Lãnh gia Cổ Bảo (pháo đài cổ).

Không sai, toàn bộ tỉnh Thiên Nam duy chỉ có Lãnh gia là có một tòa Cổ Bảo, không chỉ có hiển lộ rõ ràng thân phận đặc biệt, càng là thể hiện thực lực.

Giờ phút này ở đại sảnh Cổ Bảo, toàn bộ nhân vật trọng yếu Lãnh gia tụ tập ở đây.

Gia chủ Lãnh Độc An mặc đường trang, sắc mặt hồng nhuận, ngồi ngay ngắn ở trên ghế bành nạm vàng, trong tay nắm vuốt một đôi cẩm thạch hình cầu không ngừng chuyển động, thỉnh thoảng phát ra thanh âm cẩm thạch ma sát.

Mà hai bên trái phải hắn ngồi hai đứa con trai, con trai cả là Lãnh Thủy Phong, con trai thứ là Lãnh Minh, dáng dấp hai người giống nhau đến bảy tám phần.

Lãnh gia lại có hai đứa cháu, bọn chúng cúi đầu chơi điện thoại, tựa hồ căn bản không quan tâm đêm nay sắp xảy ra chuyện!

"Cha, Mạc lão đã đi được một thời gian dài, chuyện hắn là

xong xuôi đi?"Lãnh Minh nhìn xem Lãnh Độc An hỏi.

"Không vội!"

Lãnh Độc An cười nhạt một tiếng, mặt mũi tràn đầy buông lỏng nói:"Lão Mạc là võ tu Trúc Cơ Kỳ, đối phó tiểu tử Diệp Thần kia dư xài, huống chi hắn còn mang đi cao thủ hộ viện Lãnh gia!"

"Tê"

Lão đại Lãnh Thủy Phong lại là hít vào ngụm khí lạnh, đưa tay nhìn đồng hồ, có chút ít lo lắng nói:"Cha, chúng ta cũng không thể khinh thường tiểu tử kia!"

"Ý của con là gì?"Lãnh Độc An nhíu mày.

"Chuyện ở lôi đài Trường Dương ngài nghe nói đi, thân thủ Diệp Thần cũng không yếu!"Lãnh Thủy Phong nói.

"Hừ! Coi như hắn cũng là Trúc Cơ Kỳ lại như thế nào?"Lãnh Minh xem thường nhếch miệng, nói thẳng:"Mạc lão mười năm trước đã đột phá Trúc Cơ, khoảng cách tiến thêm một bước cũng gần trong gang tấc, Diệp Thần làm sao có thể là đối thủ Mạc lão?"

"Vậy cũng đúng!"

Lãnh Thủy Phong nghe xong cảm thấy có đạo lý, không khỏi nhẹ gật đầu, nhưng một giây sau con của hắn Lãnh Tuấn lại cười ha ha.

"Tiểu tử thúi, chúng ta đang họp, ngươi cười cái rắm!"

Lãnh Thủy Phong tức giận trừng Lãnh Tuấn một chút, kỳ thật hắn còn có một đứa con gái, nhưng Lãnh gia có cái quy định bất thành văn, phàm là họp đại sự chỉ cho phép nam đinh tham dự, nhưng tiểu tử này tựa hồ căn bản liền không có coi ai ra gì!

"Cái gì, cha, người mới vừa nói cái gì!"Lãnh Tuấn gỡ xuống tai

nghe, cười hì hì hỏi.

"Ngươi cười cái gì!"

"Con đang xem hài a, chết cười mất!"

Lãnh Thủy Phong thật muốn một bàn tay quất tới, bất quá ngẫm lại đến dù gì cũng là thân sinh, từ đầu đến cuối không thể hạ thủ được.

Lãnh Minh thấy thế cũng âm thầm cười cười, Lãnh Tuấn càng không nên thân càng tốt, như thế tương lai con của hắn mới càng có tư cách kế thừa Lãnh gia.

Lại qua mấy phút, Lãnh Độc An chậm rãi nói:"Lãnh Minh, con gọi điện thoại cho lão Mạc, sự tình làm xong cũng nên nói một tiếng mới đúng a!"

"Tốt!"

Lãnh Minh lấy điện thoại di động ra gọi ra ngoài, nhưng đánh nửa ngày đều không ai tiếp, một mực nhắc nhở thuê bao không liên lạc được.

"Làm cái quỷ gì, làm sao không liên lạc được, có ý tứ gì a?"Lãnh Minh sững sờ.

Đúng lúc này một người hầu lại vội vàng chạy vào đại sảnh, Lãnh Độc An thấy thế nhíu mày quát lớn

"Làm gì đây, không biết chúng ta đang họp sao?"

"Lão, lão, lão lão gia không xong, có người đưa tới cho Lãnh gia một, một một kiện đồ vật"Người hầu mồm miệng không rõ, lắp bắp, mặt mũi tràn đầy khủng hoảng nói với Lãnh Độc An.

"Tặng đồ? Ai vậy?"Lãnh Thủy Phong hồ nghi nói.

"Hướng, Hướng Vấn Thiên, còn có hai nam nhân!"Người hầu nuốt ngụm nước bọt gian nan nói.

"Buồn cười!"

Nghe xong là Hướng Vấn Thiên, Lãnh Minh lập tức giận tím mặt nói:"Tên phản đồ này thế mà còn dám tới, thật sự là muốn chết!"

"Ngươi để bọn chúng mang theo đồ vật vào đi, ta ngược lại muốn xem xem Hướng Vấn Thiên muốn giở trò quỷ gì!"Lãnh Độc An hừ lạnh một tiếng nói.

"Vâng!"

Người hầu xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, vội vàng khom người lui ra ngoài.

Chỉ chốc lát, Hướng Vấn Thiên liền tiến đến, phía sau hắn còn đi theo hai nam nhân, dáng dấp một nam nhân trong đó giống như Thiết Tháp, trong tay còn cầm một cái lớn bao vải, xa xa người Lãnh gia đều có thể nghe được một cỗ mùi máu tươi khiến người buồn nôn!

"Thứ quỷ gì thúi như vậy?"

Người nói chuyện gọi là Lãnh Khiếu, hắn là con một của Lãnh Minh, giờ phút này hắn nắm lỗ mũi một mặt ghét bỏ nhìn xem bọn người Hướng Vấn Thiên.

"Hướng Vấn Thiên, không nghĩ tới ngươi còn dám tới Lãnh gia ta, thật to gan a!"Lãnh Thủy Phong quát lớn.

"Ta nhận ủy thác của Diệp tiên sinh, đưa chút lễ vật cho Lãnh gia!"Hướng Vấn Thiên mặt không biểu tình, ngữ khí bình thản nói.

"Họ Diệp để ngươi đến tặng quà?"

Lãnh Độc An nhướng mày, hắn từ bên trong thái độ của Hướng Vấn Thiên có thể nhìn ra, tuyệt đối không có chuyện tốt!

"Lão đầu, lễ vật ở đây!"

Kim Cương một mặt cười xấu xa, nói xong đem bao vải trong tay quăng tới giữa đám người Lãnh gia.

Chương 251. Nam nhi Lãnh gia!

Bao vải đập xuống đất phát ra một tiếng vang trầm.

Không đợi người Lãnh gia kịp phản ứng, chỉ thấy ngay sau đó từ bên trong bao vải lăn ra mấy cái đầu người, có cha con Lãnh Giang, có Mạc Vũ.

"..."

Người Lãnh gia thấy cảnh này tất cả đều sợ ngây người!

Lãnh Khiếu còn đỡ, Lãnh Tuấn trực tiếp dọa đến kêu thành tiếng, hắn chỉ thích nhìn xem hài, không thích nhìn hình tượng máu tanh như vậy a!

"Ngươi, các ngươi giết Mạc lão?"

Lãnh Minh mở to hai mắt nhìn, sau khi hoảng sợ xong hắn lại cảm thấy không thể tưởng tượng, võ tu Trúc Cơ uy tín lâu năm thế mà bị Diệp Thần giết?

"Bớt nói nhảm!"

Ảnh Tử tiến lên một bước, lạnh lùng quét người Lãnh gia một chút, thản nhiên nói:"Điện chủ nói, là thời điểm cùng các ngươi thanh toán!"

"Điện chủ?"

"Lão già, ngươi giả hồ đồ cái gì, chẳng lẽ ngươi không biết Thần ca sao?"Kim Cương lớn tiếng quát.

"Hắn dám!"

Lãnh Độc An tức giận đến toàn thân run rẩy, thở hổn hển nói:"Các ngươi trở về nói cho Diệp Thần, Lãnh gia ta cùng hắn thề không đội trời chung!"

"Hừ, chỉ là Lãnh gia cũng xứng dám nói như vậy với điện chủ ta?"Ảnh Tử cười lạnh.

"Các ngươi đến cùng muốn thế nào?"

Lãnh Thủy Phong cố nén buồn nôn, cắn răng nhìn xem Ảnh Tử hỏi.

"Yên tâm, ta tạm thời sẽ không giết các ngươi!"

Ảnh Tử cười lạnh, chuyển giọng nói:"Bất quá, Lãnh gia phái người hủy hoại phần mộ của cha mẹ điện chủ, còn giết hai người thủ mộ! Hiện tại ta muốn Lãnh gia đem sinh ý Ninh Châu giao ra, mặt khác lại bồi một tỷ, không có vấn đề đi?"

Rất sớm trước đó Ảnh Tử đã điều tra qua, đầu tư của Lãnh gia tại Ninh Châu tối thiểu vượt qua một tỷ, coi như cũng là bút tiền không nhỏ đâu!

"Cái gì?"

Lãnh Minh nghe xong lập tức nổi trận lôi đình, cả giận nói:"Không có khả năng! Ngươi đây là công phu sư tử ngoạm!"

"Hai tên phản đồ Kim Khải Niên cùng Hứa Trấn Đình kia chết chưa hết tội, chúng ta một phân tiền cũng sẽ không bồi!"

"Đây chính là ngươi nói!"

Ảnh Tử nói xong đánh mắt với Kim Cương, Kim Cương nhếch miệng cười một tiếng sải bước đi đến trước mặt Lãnh Minh, nắm chặt cổ áo hắn, một tay đem hắn xách lên!

"Hỗn đản, ngươi muốn làm gì, mau buông ta ra!"Lãnh Minh kinh hãi, vội vàng hô:"Bảo tiêu bên ngoài đâu, đều chết sạch rồi sao, còn không mau cút đến đây?"

"Ngươi nói đúng, bọn họ thật chết sạch!"Hướng Vấn Thiên cười nói.

"Ngươi"

"Đại tinh tinh, ngươi mau buông cha ta ra!"

Chẳng ai ngờ rằng, Lãnh Khiếu đột nhiên đứng người lên, đồng thời từ bên hông rút ra một khẩu súng ngắn ngắm ngay Kim Cương!

Thân là thiếu gia tỉnh thành nổi tiếng ăn chơi trác táng, muốn có một khẩu súng ngắn thật không phải việc khó, huống chi Lãnh Khiếu vốn là hội viên câu lạc bộ xạ kích tỉnh thành, hắn có trăm phần trăm lòng tin bắn giết kim cương!

"Tốt lắm Khiếu nhi, không hổ là nam nhi Lãnh gia ta, có huyết tính có đảm lượng!"

Lãnh Độc An hài lòng gật đầu, không nghĩ tới thời khắc mấu chốt vẫn là dựa vào cháu trai thay Lãnh gia tìm về một chút mặt mũi.

"Nha, oắt con dám nghịch súng trước mặt ta?"

Kim Cương thấy thế mặt mũi tràn đầy khinh thường, chỉ là bên trong ánh mắt nhìn về phía Lãnh Khiếu nhiều một thêm một tia sát ý làm cho người ta sợ hãi!

Dám gọi hắn là đại tinh tinh, loại người này nhất định phải chơi chết!

"Ngu xuẩn!"

Ảnh Tử cũng bó tay rồi, Kim Cương tại giới lính đánh thuê có biệt danh 'Bạo Chúa', dám ở trước mặt hắn móc súng còn mắng hắn, thật sự là thọ tinh già treo ngược, chán sống!

Chỉ tiếc, hết thảy những thứ này Lãnh Khiếu cũng không biết!

Thấy Kim Cương không thả người còn dám mắng hắn, Lãnh Khiếu trẻ tuổi nóng tính lúc này bóp cò!

Phanh!

Tiếng súng vang lên, họng súng của Lãnh Khiếu bốc lên một làn khói xanh!

"Tốt! Cháu trai của ta làm tốt lắm!"

Lãnh Độc An thấy thế đại hỉ, Lãnh Khiếu đủ sát phạt quyết đoán, tương lai Lãnh gia giao đến trong tay hắn nhất định có thể làm rạng rỡ!

Cha con Lãnh Thủy Phong cao hứng rất nhiều, cũng giật nảy cả mình!

Không nghĩ tới Lãnh Khiếu thế mà tùy thân mang theo súng ống?

Thế nhưng là, người Lãnh gia cao hứng không đến ba giây, chỉ thấy Kim Cương nhẹ buông tay, Lãnh Minh giống bãi bùn nhão đồng dạng ngã trên mặt đất, lúc này đám người mới phát hiện ngay một súng vừa rồi của Lãnh Khiếu thế mà đánh vào phần lưng Lãnh Minh!

"Con trai, thế nào rồi?!"

"Đại ca"

Người Lãnh gia trợn tròn mắt, Lãnh Khiếu càng là mở to hai mắt nhìn, không nghĩ tới Kim Cương vậy mà bắt cha hắn làm bia

ngắm!

Lãnh Minh phun ra một ngụm máu tươi, ngay cả lời di ngôn cũng không kịp nói, liền gục xuống!

"Không!"

Lãnh Khiếu thấy mình tự tay giết phụ thân, triệt để đã mất đi lý trí, giận dữ hét:"Đại tinh tinh, ta muốn giết ngươi!"

Nói xong, bi phẫn đan xen, Lãnh Minh giơ súng liên tiếp mở ba phát với Kim Cương!

Phanh phanh phanh!

Bên trong Cổ Bảo truyền ra ba tiếng súng!

Nhưng một màn quỷ dị phát sinh, chỉ thấy Kim Cương đứng tại chỗ không nhúc nhích, chỉ là duỗi ra một nắm đấm treo ở giữa không trung!

"Ngươi, không có khả năng!"Lãnh Khiếu thấy thế mở to hai mắt nhìn, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nói:"Chẳng lẽ ngươi còn có thể tay không tiếp đạn sao, đừng nghĩ gạt ta!"

Chương 252. Ăn tối!

"Tiểu tử, thời điểm ta nghịch súng ngươi vẫn còn đang mặc tã lót a!"

Kim Cương khinh thường nhếch miệng, nói xong chỉ thấy hắn giương tay lên!

Sưu sưu sưu!

Ba đạo kim quang thoáng hiện, chính là ba viên đạn vừa rồi Lãnh Khiếu bắn ra!

Một giây sau, trên trán Lãnh Minh nhiều thêm ba cái lỗ máu, ngay sau đó Lãnh Khiếu mở to hai mắt nhìn ngửa mặt lên trời ngã xuống đất, hắn đến chết đều không thể nghĩ rõ ràng, người làm sao có thể đỡ được đạn, khoảng cách còn như thế gần!

"Ngươi, ngươi cũng dám giết cháu của ta"

Lãnh Độc An thấy thế vừa vội vừa tức, bờ môi run rẩy chỉ vào Kim Cương chất vấn.

"Tiểu tử này tự mình tìm chết, ta chỉ thành toàn hắn thôi!"

"Các ngươi cũng tốt nhất thành thật một chút, bằng không đừng trách ta đại khai sát giới!"Kim Cương nhún vai, một mặt vẻ không sao cả.

"..."

Người Lãnh gia rốt cuộc biết cái gì gọi là kẻ đến không thiện!

Hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt!

Lãnh Thủy Phong do dự một chút, liếc mắt cùng phụ thân rồi nói với Ảnh Tử:

"Tốt, Lãnh gia chúng ta đồng ý điều kiện của ngươi!"

"Sớm luôn không phải tốt sao?"

Ảnh Tử thản nhiên nói:"Nói mà không có bằng chứng, các ngươi mau chuẩn bị kỹ càng hợp đồng chuyển nhượng cùng tài chính một tỷ, chúng ta chờ!"

"Thủy Phong, con đi an bài!"

Không thể không nói Lãnh Độc An cũng coi như kiêu hùng một phương, mặc dù trong lòng của hắn vạn phần bi thống, nhưng còn có thể khống chế tâm tình của mình không sụp đổ, xác thực không đơn giản!

"Chờ chút!"

Kim Cương thấy Lãnh Thủy Phong muốn ra cửa, đột nhiên gọi hắn lại.

"Ngươi còn muốn thế nào, ta đều theo các ngươi làm!"Trong lòng Lãnh Thủy Phong hơi hồi hộp một chút, có chút sợ hãi mà nhìn xem Kim Cương.

"Ta đói bụng, để phòng bếp chút gì đó cho ta ăn!"Kim Cương to tiếng nói.

"…"

Lãnh Thủy Phong nghe xong kém chút muốn mắng người!

Quá mẹ nó khi dễ người!

Lãnh gia đã bao giờ bị người làm nhục như vậy, tộc nhân bị giết còn muốn làm đồ ăn khuya cho hung thủ ăn, thiên lý ở đâu?

Lãnh Độc An nghe xong càng là tức giận tới mức trợn trắng mắt, cũng may Lãnh Tuấn ở một bên tay mắt lanh lẹ, tranh thủ thời gian móc ra viên thuốc tim cho hắn nuốt vào

Cùng lúc đó, Diệp Thần lái xe chạy tới nhà hàng Thắng Uy.

Tuy Lãnh Giang không chịu mời khách ăn cơm, nhưng tôm đáp ứng Tô Tuyết Di cũng phải có, bằng không làm sao giao nộp với nàng dâu?

Đợi nửa giờ, quản lý tự mình đem một chậu tôm hùm chua cay thơm ngào ngạt, đóng gói giao cho Diệp Thần.

Diệp Thần nói câu tạ ơn, đến lúc đưa tiền lại bị quản lý cự tuyệt!

"Diệp tiên sinh, nếu như tôi thu tiền của ngài bị Bạch tổng biết, hắn sẽ trừng trị tôi a!"Quản lý cười khổ.

"Vậy được rồi, tạ ơn a!"

Có đôi khi tiếp nhận hảo ý của người khác, cũng là phóng thích một loại thiện ý.

Diệp Thần rời đi nhà hàng Thắng Uy, rất nhanh liền lái xe về tới trong nhà.

"Nàng dâu, lão công mang tôm về rồi đây!"Trong tay Diệp Thần mang theo túi nhựa, mỉm cười đi tiến phòng khách.

Kết quả khi hắn nhìn thấy Tô Tuyết Di đang nằm nghiêng trên ghế sa lon, không khỏi ngây ngẩn cả người!

Chỉ thấy cô nàng này mặc một bộ đồ ngủ màu trắng mỏng như cánh ve, áo ngủ dán chặt lấy dáng người như ma quỷ của nàng, hai ngọn núi tuyết dựng thẳng, bộ áo ngủ khó mà che dấu hết, da thịt trắng noãn như trâu sữa, dưới ánh đèn chiếu rọi xuống, hiển

thị rõ phong tình vũ mị.

"Lão công, anh có thể tính là trở về!"

Tô Tuyết Di lười biếng xoay xoay lưng, eo thon mảnh khảnh một nắm, Diệp Thần thấy thế kìm lòng không được nuốt ngụm nước bọt.

"Anh còn đứng lấy làm gì, đem tôm cho em ăn a, chờ lâu lắm rồi!"Tô Tuyết Di ngồi dậy mặt mũi tràn đầy chờ mong.

Cơ hồ tất cả nữ nhân đều có một cái tên hiệu khác, ăn hàng!

Điểm này, Tô Tuyết Di cũng không ngoại lệ!

"Nàng dâu, nếu không để ngày mai rồi ăn tôm hùm đi, chúng ta nghỉ ngơi sớm một chút đi?"Diệp Thần vỗ mạnh vào mồm, bây giờ hắn chỉ muốn ăn Tô Tuyết Di, mà không phải cái cẩu thí gì mà tôm.

"Không, em muốn ăn tôm!"

Tô Tuyết Di nhìn thấy 'Thú tính giảo hoạt' lấp lóe trong mắt Diệp Thần, không kịp chờ đợi lấy tôm ra, bắt đầu két két ăn!

Diệp Thần bất đắc dĩ, đành phải bồi tiếp Tô Tuyết Di ăn tôm hùm trước!

Thịt tôm tươi ngon phiêu đãng bốn phía, Diệp Thần ăn mấy miếng cũng có chút nghiện, nhưng vào lúc này điện thoại di động của hắn vang lên, xem xét lại là Phùng Kiến Quốc gọi tới.

Hắn gỡ xuống một cái găng tấy rồi bấm nghe điện thoại, lập tức nghe được thanh âm hơi có vẻ lo lắng của Phùng Kiến Quốc:

"Diệp Thần, bây giờ cậu có rảnh không?"

"Thế nào?"

Diệp Thần sững sờ, Phùng Kiến Quốc là phú thương đỉnh cấp Ninh Châu, có chuyện gì có thể để hắn gấp thành dạng này?

"Là như vậy, tôi có người bằng hữu ngã bệnh, nhưng bệnh viện kiểm tra không ra nguyên nhân bệnh, cậu có thể đến hỗ trợ chút hay không?"

"Hiện tại sao?"

"Nếu như không tiện, buổi sáng ngày mai tôi phái người tới đón cậu?"

"Được, vậy để sáng ngày mai đi!"

Diệp Thần nói xong liếc qua Tô Tuyết Di đang ăn tôm bên cạnh, đêm nay chính là đêm Thiên Vương lão tử lên tiếng, hắn cũng quyết định không đi ra!

Mãi mới chờ đến lúc Tô Tuyết Di ăn no rồi, Diệp Thần trực tiếp ôm nàng đi vào phòng ngủ!

Chương 253. Thần quỳ!

"Anh làm gì vậy!"

Tô Tuyết Di biết rõ còn cố hỏi, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng hờn dỗi trừng mắt Diệp Thần.

Diệp Thần không nói chuyện, hắn quyết định dùng hành động để nói cho Tô Tuyết Di biết mình muốn làm gì, rất nhanh, trong phòng ngủ liền truyền ra một trận thanh âm mê người.

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng vàng xuyên thấu qua rèm cửa sổ màu trắng, chiếu xuống hai cá thể trên giường.

Diệp Thần mở mắt ra phát hiện Tô Tuyết Di giống con mèo nhỏ đang co quắp tại trong ngực hắn ngủ say.

Hắn vừa định rời giường, kết quả là đem Tô Tuyết Di đánh thức.

"Nàng dâu, tối hôm qua mệt không, nếu không em lại ngủ một chút?"Diệp Thần cười nói.

"Anh còn không biết xấu hổ nói, đều tại anh, đều xé rách quần áo của người ta!"

Khuôn mặt Tô Tuyết Di đỏ lên, tối hôm qua Diệp Thần như điên như nhại, đem áo ngủ nàng vừa mua xé nát, bất quá lời nói đi cũng phải nói lại như vậy rất kích thích a!

"Ách, nàng dâu đừng nóng giận, để lúc nào lão công mua cho mấy bộ áo ngủ, về sau em mặc ở nhà cho lão công xem là được!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, nói xong rất là vui vẻ

rời giường đi phòng bếp.

"Đại sắc lang!"

Tô Tuyết Di hờn dỗi một tiếng, trong lòng lại bắt đầu chờ mong áo ngủ Diệp Thần mua cho mình.

Cơm nước buổi sáng xong xuôi, Diệp Thần lái xe chuẩn bị đưa Tô Tuyết Di đi công ty, kết quả vừa ra cửa liền thấy bên ngoài quỳ ba người!

Cách đó không xa là một chiếc Mercedes-Benz S600 đang đậu, một nam nhân mặc âu phục đi giày da đứng bên cạnh xe.

"Kim Sơn? Mấy người làm cái gì vậy?"

Diệp Thần thấy thế không khỏi cau mày, người khác đều là luyện công buổi sáng, mấy người này luyện thần quỳ?

Một bên, Tô Tuyết Di cũng giật mình nhìn xem cha con Kim Dạ Vũ cùng Hứa Ba, trên gương mặt xinh đẹp hiện đầy nghi hoặc.

"Diệp tiên sinh, xin ngài nhất định phải vì Kim gia tôi mà báo thù a!"

Kim Sơn không có một câu nói nhảm, nói xong trực tiếp đông đông đông dập đầu ba cái trên mặt đường xi măng, bọn người Hứa Ba thấy thế theo sát phía sau, lúc ba người ngẩng đầu, trên trán đã một mảnh bầm đen!

"Các người đứng lên mà nói đi!"

Diệp Thần đương nhiên biết ngụ ý Kim Sơn, nghĩ nghĩ hắn lấy điện thoại di động ra bấm điện thoại Ảnh Tử, rất nhanh điện thoại tiếp thông.

"Ảnh Tử, chuyện làm thế nào rồi?"

"Điện chủ, đều làm tốt rồi! Bất quá Kim Cương giết cha con Lãnh Minh! Lãnh gia chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, tôi nói không bằng trảm thảo trừ căn diệt Lãnh gia đi!"

"Không vội, Lãnh gia khẳng định phải tìm người sau lưng hắn, tôi ngược lại muốn xem xem đến tột cùng là ai!"Diệp Thần cười lạnh, hiện tại ý nghĩ của hắn rất đơn giản, chính là muốn thả dây câu bắt con cá lớn.

"Vậy sản nghiệp của Lãnh gia tại Ninh Châu làm sao bây giờ?"

"Phân cho hậu nhân Kim gia cùng Hứa gia đi!"

Diệp Thần lười bọn người Kim Sơn một chút, nói cho cùng người hai nhà này cũng coi như giúp hắn làm việc, hiện tại người chết xác thực hắn là cho cái bàn giao.

"Minh bạch!"

Hàn huyên vài câu Diệp Thần mới cúp điện thoại.

"Diệp tiên sinh, chúng tôi"

"Kim Sơn, Lãnh gia đã giao sản nghiệp Ninh Châu ra, liền giao cho hai nhà các người!"

"Phần mộ của cha mẹ tôi cũng không cần các người trông, về phần Lãnh gia, bọn chúng sẽ vì việc này mà trả giá thật lớn"Diệp Thần lạnh lùng nói.

"Tạ ơn Diệp tiên sinh!"

Kim Sơn là người thông minh, nghe được Diệp Thần nói như vậy lúc này lại dập đầu ba cái, đồng thời dựng thẳng lên ba ngón tay, lời thề son sắt nói

"Kim Sơn tôi thề với trời, từ nay về sau Kim gia quy thuận Diệp tiên sinh như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, lên núi đao xuống

biển lửa không chối từ!"

"Mấy người đi đi, Ảnh Tử sẽ liên hệ các người!"Diệp Thần nói.

"Vâng, Diệp tiên sinh cáo từ!"

Kim Sơn nói xong kéo con trai xoay người rời đi, mặc dù Hứa Ba không nói chuyện, nhưng hắn cũng biết ngoại trừ Diệp Thần ai cũng không có năng lực giúp hắn báo thù.

Chờ bọn họ đều đi, Tô Tuyết Di tò mò nhìn Diệp Thần:

"Lão công, đến cùng chuyện gì xảy ra, làm sao Kim gia lại nhờ anh báo thù?"

"Khụ khụ, một chút chuyện nhỏ em cũng đừng quản, để lão công đưa em đi công ty!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng, có một số việc vẫn là không muốn để Tô Tuyết Di biết đến thì tốt.

"Diệp tiên sinh, sáng sớm tốt lành!"

Đúng lúc này, nam nhân đứng bên cạnh Mercedes đi tới.

"Cậu là?"

Diệp Thần nghi ngờ nhìn xem nam nhân.

"Ngài gọi tôi là Tiểu Lưu là được, là Phùng tổng để cho tôi tới đón ngài!"Nam nhân giải thích nói.

Diệp Thần nghe xong lúc này mới nhớ tới chuyện tối hôm qua đáp ứng Phùng Kiến Quốc, hắn vỗ trán một cái, quay đầu nói với Tô Tuyết Di:

"Nàng dâu, Phùng Kiến Quốc tìm lão công có chút việc, nếu không em tự lái xe đi công ty đi!"

"Tốt a, vậy anh chú ý an toàn!"

"Tiểu Lưu, chúng ta đi thôi!"

Diệp Thần lên Mercedes, từ lái xe Tiểu Lưu dẫn hắn rời đi sơn trang Vân Đỉnh.

Chương 254. Trung y là lừa đảo!

Chỉ chốc lát, xe tiến vào một khu nhà nội thành, ngoài cổng còn có cảnh sát vũ trang đứng gác, Diệp Thần thấy thế trong lòng càng thêm tò mò, người bằng hữu này của Phùng Kiến Quốc là làm gì?

Xe dừng lại trước mặt tại một tòa nhà phong cách cổ xưa, Phùng Kiến Quốc đã đứng ngoài chờ.

Hắn tự thân vì Diệp Thần mở cửa xe, cười nói:"Diệp Thần, cậu đến tôi cũng an tâm!"

"Phùng tổng, người bằng hữu này của ông làm quan a, là ai vậy?"Diệp Thần hỏi.

"Thị trưởng Chu Bình Tuyền."

"..."

Diệp Thần nghe xong không khỏi khẽ nhíu mày, Chu Bình Tuyền không phải chính là phụ thân của Chu Châu sao, hôm qua chính mình mới thu thập tiểu tử kia, hôm nay liền muốn xem bệnh cho cha hắn, trùng hợp như vậy sao?

"Diệp Thần, cậu sao vậy? Có phải là có chuyện gì khó xử?"Phùng Kiến Quốc thấy thế hỏi.

"Không có, trước mang tôi vào xem một chút đi!"

"Tốt!"

Hai người sóng vai đi vào nhà, Diệp Thần đi tới quan sát bốn phía một chút, bên trong nhà không có trang trí đồ dùng cao cấp, chỉ có trang trí chút đồ vật hơi có vẻ cổ xưa, không hề giống nhà của một thị trưởng!

"Phùng tổng, đến rồi à! Mau mời ngồi!"

Đúng lúc này một người phụ nữ trung niên quần áo mộc mạc nhưng đoan trang từ trong một gian phòng đi ra, nhìn thấy Phùng Kiến Quốc miễn cưỡng cười cười.

"Tẩu tử, không cần khách khí! Tôi cố ý mời bác sĩ đến xem bệnh cho Chu thị trưởng!"Phùng Kiến Quốc nói.

"Bác sĩ?"

Trần Hà nhìn quanh hai bên, cuối cùng đem ánh mắt khóa chặt tại trên thân Diệp Thần, có chút chất vấn mà hỏi thăm:"Phùng tổng, vị bác sĩ mà ngài nói là người trẻ tuổi này sao?"

"Không sai! Y thuật Diệp Thần cao siêu, giá trị tuyệt đối đáng tin cậy!"Phùng Kiến Quốc cười nói.

"Ai, mấy người vẫn là uống trước chén trà đi, bác sĩ tỉnh thành đang làm kiểm tra cho lão Chu!"Trần Hà có chút thất vọng nhìn Diệp Thần một chút, nhưng vẫn là tự mình ngâm hai chén trà nóng cho bọn họ.

"..."

Mặc dù Trần Hà không nói gì, nhưng từ trong một tiếng thở dài này của nàng, Phùng Kiến Quốc có thể rõ ràng cảm giác được Trần Hà không tín nhiệm.

Bất quá cái này cũng khó trách, Diệp Thần còn trẻ tuổi, muốn nói y thuật hắn cao minh, ai mà tin được a?

"Khụ khụ, Diệp Thần, cậu đừng so đo a!"

Phùng Kiến Quốc lo lắng trong lòng Diệp Thần có khúc mắc, vội vàng thấp giọng giải thích nói:"Lão Chu làm quan thanh liêm, làm việc cũng luôn nghĩ vì dân chúng, cho nên"

"Yên tâm đi Phùng tổng, tôi không có nhỏ mọn như vậy!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, vẻn vẹn từ cách Trần Hà đối nhân xử thế liền có thể nhìn ra, gia phong Chu Bình Tuyền rất nghiêm khắc, nếu không thân là thị trưởng phu nhân sao nàng có thể tự mình đi pha trà cho khách, nghĩ cũng đừng nghĩ!

Bất quá, dạng quan thanh liêm như này, làm sao nuôi dưỡng ra một tên hoàn khố như Chu Châu?

Xem ra cho con ra nước ngoài du học chưa chắc là chuyện tốt, đức tính khiêm tốn mỹ đức của nhà mình không có học được, ngược lại ở nước ngoài học được một thân tật xấu trở về!

"Tẩu tử cũng đừng nhìn Diệp Thần tuổi trẻ, y thuật của hắn thế nhưng là riêng một ngọn cờ, bệnh của cha tôi chính là hắn chữa khỏi!"Phùng Kiến Quốc biết Trần Tuyết lo nghĩ, thừa dịp đối phương ngồi xuống tranh thủ thời gian giới thiệu nói.

"Thật vậy sao? Thế thì thật sự nhìn không ra, Diệp tiên sinh tuổi còn trẻ mà y thuật đã tốt nhưu vậy!"

Trần Hà nghe xong cũng cảm thấy giật mình, bệnh tình của lão gia tử Phùng gia nàng cũng đã được nghe nói, bác sĩ tỉnh thành đều thúc thủ vô sách, không nghĩ tới thế mà bị người trẻ tuổi này chữa khỏi?

Đang lúc nói chuyện, bên trong gian phòng có hai bác sĩ mặc áo trắng đi ra.

Trần Hà vội vàng đứng dậy tiến lên nghênh đón, mặt mũi tràn

đầy lo lắng hỏi:"Hoàng giáo sư, xin hỏi bệnh chồng tôi thế nào rồi?"

"Tình huống không ổn a!"

Hoàng giáo sư đeo kính lắc đầu, sắc mặt nghiêm túc nói:"Chu thị trưởng hẳn là mệt nhọc quá độ, dẫn đến trúng gió liệt nửa người, trong thời gian ngắn là không có biện pháp! Nếu tình huống tiếp tục chuyển biến xấu, khả năng sẽ còn nguy hiểm sinh mệnh!"

"A?"

Trần Hà nghe xong gấp, vội vàng nói:"Hoàng giáo sư, ngài là chuyên gia tỉnh thành nhất định phải nghĩ một chút biện pháp a! Tây y không được, có thể thử một chút Trung y sao?"

"Trần phu nhân nói đùa cái gì vậy!"

"Tây y đều không được, Trung y liền càng không được!"Hoàng giáo sư tựa hồ rất bài xích Trung y, mặt mũi tràn đầy khinh thường nói"Trung y đều là lừa đảo, bọn họ mà nói có thể trị hết, khẳng định chính là vì lừa đảo tiền bạc!"

"Cái này"

Trần Hà do dự, Hoàng giáo sư tại tỉnh thành chuyên vì những quan lại quyền quý kia mà chữa bệnh, y thuật khẳng định không thể nghi ngờ, mà lời hắn nói khẳng định cũng sẽ không nói nhảm, chẳng lẽ lão công mình thật không cứu nổi sao?

"Ai nói Trung y không được?"

Bên trong gian phòng đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm nhàn nhạt.

Đám người tìm theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Diệp Thần chậm rãi đứng lên, mặt mũi tràn đầy khinh thường nhìn xem bác sĩ

Hoàng.

"Người trẻ tuổi, cậu là ai?"Hoàng giáo sư nhíu mày nhìn xem Diệp Thần hỏi.

"Tôi chính là Trung y trong miệng ông nói!"Diệp Thần nhếch miệng, nói thẳng:"Nếu ông không hiểu Trung y, đừng ngậm miệng! Ai cho phép ông nói xấu Trung y?"

Chương 255. Mao Sơn Thuật!

"Buồn cười! Sao cậu có thể nói chuyện như vậy cùng Hoàng giáo sư!"Đồng nghiệp bên cạnh Hoàng bác sĩ tức giận quát lớn.

"Mình không có bản sự chữa khỏi bệnh tật cho bệnh nhân, tính tình còn lớn như thế, chẳng lẽ đây chính là đức hạnh Tây y?"Diệp Thần hừ lạnh.

"Khẩu khí thật lớn!"

Hoàng giáo sư nghe xong cũng nổi giận, trừng Diệp Thần một chút cả giận nói:"Người trẻ tuổi, nghe khẩu khí của cậu giống như cậu có thể trị hết cho Chu thị trưởng?"

"Có gì không thể?"

Diệp Thần nhún vai, một mặt biểu lộ lạnh nhạt.

"Tôi cảnh cáo cho cậu biết, Chu thị trưởng không phải dân chúng bình thường, nếu là ra chút đường rẽ, cậu sẽ bị dính vào tội lừa gạt ngồi tù!"Hoàng giáo sư nói.

"Lười nhác nói dóc cũng loại lang băm như ông!"

Diệp Thần trực tiếp trợn trắng mắt lên, sau đó nói với Trần Hà:"Đại tỷ, làm phiền đại tỷ mang tôi đi gặp Chu thị trưởng một chút!"

"Trần phu nhân, tôi đã nói trước rồi! Nếu như Chu thị trưởng đã xảy ra chuyện gì, đừng đổ trách nhiệm trên đầu tôi là được!"Hoàng giáo sư âm dương quái khí mà nói.

"..."

Trần Hà tiến thối lưỡng nan, vừa rồi Hoàng giáo sư nói Trung y đều là lừa đảo, nàng cũng không dám cầm mệnh của lão công làm tiền đặt cược!

"Đại tẩu yên tâm, Phùng Kiến Quốc tôi nguyện ý đảm bảo, Diệp tiểu hữu tuyệt đối không phải tên lường gạt gì!"Phùng Kiến Quốc nói xong hung hăng trừng Hoàng giáo sư một chút, tên vương bát đản này trị không hết bệnh coi như xong, ở đây mù bức bức làm cái gì!

"Lão bà, để mấy người Phùng tổng vào đi!"

Đột nhiên, trong buồng truyền tới thanh âm của một nam nhân.

Trần Hà nghe xong quay đầu nói với Phùng Kiến Quốc:"Phùng tổng, nếu lão Chu đồng ý Trung y nhìn hắn, vậy mấy người vào đi!"

"Tốt!"

Phùng Kiến Quốc gật gật đầu, nói xong cùng Diệp Thần đi vào gian phòng Chu Bình Tuyền.

"Đi, chúng ta cũng đi nhìn xem Trung y lừa gạt thế nào!"Hoàng giáo sư hừ lạnh một tiếng lại lần nữa đi trở về.

Diệp Thần đi vào gian phòng, đi tới bên giường Chu Bình Tuyền, giờ phút này Chu Bình Tuyền đang dựa vào trên giường, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt, nhìn thấy Phùng Kiến Quốc tiến đến cười nói

"Phùng tổng hữu tâm!"

"Chu thị trưởng nói quá lời, ông vì sự phát triển của Ninh Châu lao tâm lao lực, hiện tại bị bệnh tôi tới thăm là chuyện đương nhiên!"Phùng Kiến Quốc nói.

"Vị tiểu hữu này chính là bác sĩ ông mời tới?"Chu Bình Tuyền hơi kinh ngạc nhìn xem Diệp Thần.

"Mặc dù Diệp Thần còn trẻ tuổi, nhưng y thuật cao siêu, Chu thị trưởng ông có thể yên tâm!"

"Tốt, vậy làm phiền Diệp bác sĩ!"

Chu Bình Tuyền tâm tính coi như không tệ, giờ phút này thế mà còn cười được.

Diệp Thần đi đến trước mặt Chu Bình Tuyền, để hắn mở ra đầu lưỡi nhìn một chút, lại thay hắn bắt mạch, lập tức lông mày không tự chủ được nhăn lại với nhau.

"Diệp bác sĩ, nếu như cậu cảm thấy khó giải quyết cũng là bình thường, chân của tôi rất nhiều bác sĩ nhìn qua đều nói không có cách nào!"

Chu Bình Tuyền thở dài, vài ngày trước hai chân của hắn đột nhiên mất đi tri giác, nếu như tiếp tục nằm trong nhà, vị trí thị trưởng đoán chừng cũng không giữ được!

"Tôi đã sớm nói, Trung y khẳng định không được!"

"Chu thị trưởng tôi khuyên ngài vẫn là xuất ngoại trị liệu đi, tôi có thể giúp ngài liên hệ đạo sư của tôi!"Hoàng giáo sư nói.

"Đạo sư của ngài là?"Trần Hà hiếu kì hỏi.

"Nội khoa thần kinh hội Chữ Thập Đỏ nước Mỹ, Tom giáo sư, hắn tại nước Mỹ thế nhưng là danh y số một!"Hoàng giáo sư đắc ý dương dương nói.

"Lão công, nếu không liền nghe Hoàng giáo sư, đi tìm Tom giáo sư?"

Trần Hà nghe xong sáng mắt lên, phảng phất một lần nữa thấy

được hi vọng.

Chu Bình Tuyền không có tỏ thái độ, cười nhạt một tiếng nói:

"Phùng tổng cũng đã mời bác sĩ tới, tôi cũng không thể cô phụ hảo ý của hắn, vẫn là trước hết để cho Diệp bác sĩ xem một chút!"

"Diệp bác sĩ, cậu có nhìn ra chân của lão công tôi bị cái gì không?"Trần Hà có chút lo lắng hỏi.

"Ân, trong lòng tôi đã nắm chắc!"

Diệp Thần gật gật đầu, nhìn xem Chu Bình Tuyền hỏi:"Chu thị trưởng, gần đây ngài có đi qua địa phương nào đó đặc biệt hay không?"

"Chỗ đặc biệt?"

"Các loại địa phương như nghĩa địa, hoặc là đạo quán, chùa miếu!"

"Chưa từng đi!"Chu Bình Tuyền nghe xong lắc đầu, cau mày nói"Diệp bác sĩ, những thứ cậu nói này có quan hệ gì với chân của tôi?"

"Tôi ăn ngay nói thật đi, Chu thị trưởng, ngài cũng không phải là trúng gió!"Diệp Thần nói lời kinh người:"Mà là có người dùng Mao Sơn Thuật trói chân của ngài lại, cố ý tại đùa giỡn!"

Lời vừa nói ra, mọi người đều là sững sờ.

Ngay sau đó liền nghe được Hoàng giáo sư âm dương quái khí cười nói:"Thế nào? Tôi đã nói những Trung y này đều là lừa đảo đi, bọn họ làm sao nhìn cái gì bệnh a!"

"Người trẻ tuổi, cậu không nói đùa tôi chứ?"Chu Bình Tuyền cũng nhăn nhăn lông mày.

"Đương nhiên tôi không nói đùa!"

Diệp Thần nhún vai, nói:"Bệnh của ngài căn bản không cần thuốc, tôi nhớ được Đạo gia có chú ngữ có thể phá giải!"

"Hồ nháo!"

Chu Bình Tuyền rốt cuộc nghe không nổi nữa, quát lớn với Diệp Thần:"Người trẻ tuổi, tôi nể mặt mũi Phùng tổng không so đo với cậu, nhưng cậu lại nói ra những lời phong kiến mê tín này, tôi cũng chỉ có thể mời cậu rời đi!"

Chương 256. Định Thân Pháp!

"Chu thị trưởng, Diệp Thần tuyệt đối không phải người bắn tên không đích, ông đừng nóng giận!"Phùng Kiến Quốc vội vàng tiến lên hoà giải.

"Phùng tổng, ý của ông là tôi trách lầm hắn?"Chu Bình Tuyền cả giận nói.

"Cái này"

Phùng Kiến Quốc cũng là hết sức khó xử, hắn hảo tâm mời Diệp Thần đến chữa bệnh, thật không nghĩ đến là loại kết quả này!

Đương nhiên, hắn cũng không nghĩ tới Diệp Thần lại đột nhiên đem chú ngữ Đạo gia nói ra ngoài, cũng khó trách Chu Bình Tuyền khó mà tiếp nhận!

"Phùng tổng, tôi cảm tạ ông đến thăm tôi, nhưng tôi hi vọng ông không nên bị một ít người lừa, mánh khoé gạt người còn như thế không đáng tin cậy!"Chu Bình Tuyền thấy mặt Phùng Kiến Quốc lộ vẻ xấu hổ, cũng cảm thấy mình có chút nóng, ngữ khí cũng hòa hoãn nói.

Phùng Kiến Quốc nghe vậy chỉ có thể cười khổ, hắn lặng lẽ đem Diệp Thần kéo ra ngoài phòng, nhỏ giọng nói:

"Diệp Thần, thật sự là thật có lỗi! Tôi cũng không nghĩ tới Chu thị trưởng sẽ nổi bão, bất quá hắn là một quan tốt, khả năng chỉ là khó mà tiếp nhận những lời cậu nói mà thôi!"

"Tôi biết!"

Diệp Thần gật gật đầu, trầm giọng nói:"Người bình thường xác

thực rất khó tin tưởng mấy thứ như chú ngữ, mà lại Chu Bình Tuyền là quan thanh liêm tôi cũng biết, tôi sẽ không so đo với hắn!"

"Vậy cậu xem làm sao bây giờ?"Phùng Kiến Quốc nhẹ nhàng thở ra, nếu như bởi vì việc này để Diệp Thần ghi hận thì được không bù lỗ.

"Nếu hắn không tin, chúng ta để cho hắn tin không phải là được sao?"

"..."

Diệp Thần nói xong lấy điện thoại di động ra trực tiếp gọi cho Viên Vũ, sau khi điện thoại kết nối trực tiếp hỏi:"Viên đại đầu, tôi gửi cho cậu một cái địa chỉ, cậu lập tức tới một chuyến!"

"Làm gì a, tôi đang làm ăn a!"

Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm Viên Vũ, còn có tiếng cười líu ríu của một vài nữ nhân.

Ngọa tào!

Tiểu tử này còn đang bày quầy bán hàng?

"Bớt nói nhảm, một hồi tôi muốn cậu trợ giúp!"Diệp Thần nói.

"Tốt a, tôi thu sạp hàng liền đến!"

"..."

Diệp Thần cũng là choáng, xem ra Viên Vũ rất thích đoán mệnh cho nữ nhân a, con hàng này không sợ tiết lộ quá nhiều thiên cơ gặp phải báo ứng sao?

Nói chuyện điện thoại xong Diệp Thần đánh mắt một cái cho Phùng Kiến Quốc, hai người một lần nữa đi trở về gian phòng Chu

Bình Tuyền.

Vừa vào cửa liền nghe được bác sĩ Hoàng đang líu lo không ngừng nói:"Chu thị trưởng, về sau tuyệt đối không thể tin những Trung y này, trong mắt của tôi Viện Trung y đều không có giá trị tồn tại, hoàn toàn là lãng phí tài nguyên quốc gia!"

"Trong mồm chó không nhả ra ngà voi!"Diệp Thần nghe nói như thế hừ lạnh nói.

"Cậu, cậu dám mắng tôi?"

"Tôi không có đánh ông đã là nể tình, mình là lang băm không nhìn ra bệnh cho bệnh nhân, lại còn đem nồi vứt cho Trung y, như vậy hay sao?"

"Cậu"

Diệp Thần nói xong không thèm để ý Hoàng giáo sư, hắn đi thẳng tới trước mặt Chu thị trưởng, nói thẳng:"Chu thị trưởng, coi như ngài không tin tôi, cũng nên tin tưởng Phùng tổng sẽ không hại ngài đi?"

"Đến tột cùng cậu muốn nói cái gì?"

Giờ phút này hỏa khí của Chu Bình Tuyền đã tiêu tan rất nhiều, nghe Diệp Thần nói như vậy tỉ mỉ nghĩ lại cũng có chút đạo lý, Phùng Kiến Quốc làm người vẫn là rất đáng tin cậy!

"Chỉ cần ngài tin tưởng tôi là được!"

"Tốt, tôi liền tin tưởng cậu một lần!"

Chu Bình Tuyền cắn răng một cái, cũng coi như cho Phùng Kiến Quốc đủ mặt mũi, nói:"Bất quá tôi nói trước, nếu như cậu không trị tốt được cho chân của tôi, liền mời cậu lập tức rời đi nhà tôi!"

Diệp Thần không nói chuyện, mà là nhỏ giọng nói vài câu bên tai Phùng Kiến Quốc, Phùng Kiến Quốc nghe xong gật gật đầu lại vội vàng rời khỏi phòng.

Trần Hà sững sờ, hai người này thần thần bí bí làm cái quỷ gì?

Chờ Phùng Kiến Quốc rời đi, Diệp Thần trực tiếp xốc lên chăn mền của Chu Bình Tuyền, tập trung nhìn vào quả nhiên hai cái đùi hắn chồng chất lên nhau, tựa như đang khóa chặt lại, làm sao đều không thể tách rời!

"Quả nhiên là Định Thân Pháp!"Diệp Thần cười lạnh.

"Đều niên đại gì, còn cầm những thứ phong kiến mê tín này lừa gạt người!"Hoàng giáo sư ở một bên cười nhạo nói.

Diệp Thần không có phản ứng hắn, mà là miệng lẩm bẩm, đồng thời năm ngón tay phải bóp thành một cái thủ quyết quái dị, nhanh chóng tại điểm đến mấy lần trên đùi Chu Bình Tuyền!

"A!"

Chu Bình Tuyền hét thảm một tiếng, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu trong nháy mắt từ hắn trán chỗ chảy ra.

"Lão công!"

Trần Hà thấy thế gấp, đẩy Diệp Thần ra xông lên muốn xem xét tình trạng Chu Bình Tuyền.

"Tôi đã nói đi, tiểu tử này chính là đồ lừa gạt! Chu thị trưởng, tôi đề nghị ngài lập tức để cảnh sát đem hắn bắt lại!"Hoàng giáo sư cười lạnh nói.

"Chân Chu thị trưởng đã tốt, tại sao lại muốn bắt tôi?"Diệp Thần một mặt bình tĩnh nói.

"Cái gì?"

Hoàng giáo sư sững sờ, còn không chờ hắn kịp phản ứng, chỉ nghe được Chu Bình Tuyền hoảng sợ nói:"Chân của tôi có thể động, thật có thể động!"

Nói xong, hắn đem chân trái tách ra khỏi chân phải, ngay sau đó thế mà đặt chân xuống đất đứng lên!

"Cái này sao có thể?"

Hoàng giáo sư thấy thế tròng mắt đều muốn trợn lồi ra, hắn trải qua kiểm tra liền biết chân Chu Bình Tuyền cơ hồ phế đi, làm sao có thể đột nhiên trở nên tốt được?

Thật chẳng lẽ là bị cái gì nguyền rủa?

"Chu thị trưởng, tôi không có lừa gạt ngài chứ?"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

Chương 257. Người hạ chú?

"Diệp bác sĩ, không, Diệp tiên sinh, mới vừa rồi là tôi mạo muội!"

Chu Bình Tuyền mặt mo đỏ ửng, chủ động tiến lên nắm chắc tay Diệp Thần kích động nói:"Hiện tại tôi trịnh trọng xin lỗi cậu, thật xin lỗi!"

"Chu thị trưởng nói quá lời!"

Diệp Thần mỉm cười, nói:"Ngài thanh chính liêm khiết tạo phúc cho bách tính, là một quan tốt, cho nên vô luận như thế nào tôi đều sẽ giúp ngài!"

"Hổ thẹn hổ thẹn a!"

Chu Bình Tuyền nghe xong càng là xấu hổ vô cùng, nhớ tới những lời mình giận dữ mắng mỏ Diệp Thần trước đó, hắn thật hận không thể cho mình hai cái tát!

"Chu thị trưởng, chân của ngài hẳn là không có mao bệnh, tiểu tử này chỉ là giẫm nhầm cứt chó thôi!"Hoàng giáo sư không cam lòng nói.

"Hoàng giáo sư, mời nói cẩn thận!"

"Khụ khụ, Hoàng giáo sư lần này làm phiền ngài, chậm trễ nhiều thời gian của ngài như vậy, để tôi thanh toán phí xem bệnh!"Trần Hà thấy thế mỉm cười cười nói.

"Quên đi, cáo từ!"

Hoàng giáo sư cũng không phải đồ đần, nghe xong liền biết là

Trần Hà hạ lệnh trục khách!

Nhưng hắn cũng không mặt mũi thu phí xem bệnh, Diệp Thần người ta chữa khỏi cho Chu Bình Tuyền đều không có xách tiền, hắn làm sao có ý tứ mở miệng?

Hoàng giáo sư chân trước vừa đi, Chu Bình Tuyền liền nói với Trần Hà:

"Lão bà, nhanh đi lấy hồng trà trân quý của tôi ra, tôi muốn cùng Diệp tiên sinh hảo hảo trò chuyện chút!"

Nói xong, Chu Bình Tuyền tự mình đem Diệp Thần dẫn tới phòng khách, Trần Hà cũng rất nhanh đưa nước trà tới.

"Diệp tiên sinh, cậu nói tôi bị người hạ chú, có thể điều tra ra là ai sao?"Sắc mặt Chu Bình Tuyền nghiêm túc hỏi.

"Tôi không tra ra, nhưng bằng hữu của tôi có thể!"

"Bằng hữu của cậu, ai vậy?"

Vừa dứt lời, một cảnh sát gõ cửa đi đến, đi thẳng tới trước mặt Chu Bình Tuyền chào một cái, nói:

"Thị trưởng, bên ngoài có một người mặc trang phục kỳ dị, đi cùng Phùng Kiến Quốc tới tìm ngài."

"Trang phục kỳ dị?"

"Chu thị trưởng, hắn bằng hữu của tôi, tôi để Phùng tổng đi đón hắn!"Diệp Thần nghe xong liền đoán được là Viên Vũ tới, đoán chừng con hàng này vẫn chưa thay đạo bào trên người?

"A, vậy nhanh để bọn họ vào!"Chu Bình Tuyền nghe xong là bằng hữu Diệp Thần vội vàng nói.

Rất nhanh, Phùng Kiến Quốc liền dẫn Viên Vũ vào.

Khi Chu Bình Tuyền nhìn thấy Viên Vũ mặc đạo bào trên người, vẫn là ngây ngẩn cả người, trong lòng tự nhủ người này là từ đoàn làm phim chạy ra sao?

"Chu thị trưởng, để tôi giới thiệu một chút!"

Diệp Thần thấy thế mỉm cười, lập tức đem Viên Vũ giới thiệu một phen với mấy người Chu Bình Tuyền.

"Nguyên lai là đại sư trên Long Hổ Sơn, thất kính thất kính!"Sau khi Phùng Kiến Quốc biết được thân phận Viên Vũ, lộ ra nhiệt tình phá lệ.

Vợ chồng Chu Bình Tuyền cũng thản nhiên tiếp nhận Viên Vũ.

"Xin chào các vị!"

"Thần ca, cậu bảo tôi vội vã chạy đến đây để làm gì?"Viên Vũ biểu hiện không kiêu ngạo không tự ti, điều này cũng làm cho mấy người Chu Bình Tuyền càng đề cao hơn một chút.

"Chu thị trưởng bị người hạ Định Thân Chú, mặc dù tôi có thể giúp hắn giải khai, nhưng không truy tra ra là ai hạ chú, cho nên chỉ còn cách gọi cậu tới!"Diệp Thần giải thích nói.

"A, vậy quá đơn giản!"

Viên Vũ nói xong đứng dậy đi đến trước mặt Chu Bình Tuyền, nói:"Chu thị trưởng, mượn tóc dùng một lát!"

"Tóc?"

"Không ngại chứ?"

Chu Bình Tuyền lắc đầu, một giây sau Viên Vũ liền từ trên người móc ra một thanh chủy thủ sáng loáng, Chu thị trưởng đừng lo lắng, lão Viên chỉ cắt mấy sợi tóc mà thôi!"Diệp Thần an ủi.

"..."

Một đạo hàn quang hiện lên, trên tay Viên Vũ nhiều thêm một sợi tóc.

Ngay sau đó Viên Vũ lại từ trên người móc ra một cái bát đồng, một tấm bùa vàng, dùng bùa vàng bao trùm sợi tóc kẹp ở giữa hai ngón tay, đồng thời miệng lẩm bẩm, một giây sau chỉ thấy bùa vàng trống rỗng thiêu đốt, mấy người Chu Bình Tuyền thấy cảnh này đều sợ ngây người!

"Phu nhân, lúc nữa nhớ nhắc nhở tôi mua một bộ dịch kinh!"

Chu Bình Tuyền triệt để bị khuất phục, chỉ tiếc Hoa Hạ truyền thừa năm ngàn năm, những Huyền Thuật thần bí này người bình thường có lẽ cả một đời cũng khó gặp.

Viên Vũ niệm xong chú ngữ, lập tức để Trần Hà đổ nước trong vào bát đồng!

"Chu thị trưởng, ngài đem bát nước này uống vào! Trong đầu hiện ra người nào đầu tiên, đó chính là người hạ chú!"

"Tốt a!"

Chu Bình Tuyền cắn răng, tiếp nhận bát đồng hơi ngửa đầu đem nước uống cạn.

Chờ đợi mấy giây qua đi, đột nhiên sắc mặt Chu Bình Tuyền đại biến, lập tức từ kinh đổi giận, hung hăng vỗ bàn trà bên cạnh, cả giận nói:

"Tốt lắm, Lãnh Thủy Phong, nguyên lai là ngươi!"

"Lãnh Thủy Phong?"Phùng Kiến Quốc nghe xong cũng nhăn nhăn lông mày.

"Chu thị trưởng, Lãnh Thủy Phong này là người phương

nào?"Diệp Thần hồ nghi, trong lòng tự nhủ không phải là người Lãnh gia đi.

Quả nhiên, một giây sau suy đoán của hắn liền được xác minh, Chu Bình Tuyền đem trọn đầu đuôi câu chuyện nói một lần.

Nguyên lai Lãnh Thủy Phong tại vùng ngoại thành Ninh Châu nhìn trúng một mảnh đất, nghĩ muốn đầu tư làm một tòa nhà ở chỗ này!

Chương 258. Đồ vật?

Ngay từ đầu Lãnh Thủy Phong nói chính là khai phá tòa nhà, Chu Bình Tuyền đương nhiên sẽ không ngăn cản, ngược lại còn rất hoan nghênh, thậm chí còn thân thiết gặp mặt Lãnh Thủy Phong mấy lần.

Nhưng ngay tại nửa tháng trước, sau khi Lãnh Thủy Phong bắt được mảnh đất tới tay sau lại đột nhiên tuyên bố muốn xây một tòa 'Trường học giành cho người Đảo quốc' lớn nhất Hoa Hạ!

Mà lại công tác xử lý trường học Lãnh gia lại len lén làm xong, cái này khiến cho Chu Bình Tuyền tức điên lên!

Thiên Nam là tỉnh kháng Nhật lớn nổi danh Hoa Hạ.

Nam nhi trên đất Ninh Châu càng là người có huyết tính, năm đó những đời trước của bọn họ đều tự tay giết qua quỷ tử, cũng có người bị quỷ tử giết, có thể nói huyết hải thâm cừu!

Tại Ninh Châu xây dựng trường học cho Đảo quốc, đây không phải hành động không biết xấu hổ sao, tương lai người thị trưởng như hắn cũng sẽ bị người người phỉ nhổ!

Cho nên, Chu Bình Tuyền lấy áp lực ngăn lại hạng mục này, kết quả là đưa tới Lãnh Thủy Phong trả thù.

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần sững sờ, không nghĩ tới Lãnh gia còn có cấu kết cùng tiểu quỷ tử, toàn gia tộc này thật không có gì tốt lành!

"Ai, kỳ thật tôi cũng nhìn trúng mảnh đất kia, chuẩn bị đóng cái viện dưỡng lão cỡ lớn, thế nhưng là bị Lãnh gia cướp đi mảnh

đất trống kia!"Phùng Kiến Quốc thở dài nói.

"Ngọa tào!"

Viên Vũ nghe xong nhịn không được văng tục:"Họ Lãnh cũng quá không muốn mặt đi, dùng đất đai của Hoa Hạ chúng ta xây trường học cho tiểu quỷ tử, gia hỏa này quả thực chính là nhị quỷ tử!"

"Nghe nói Lãnh gia còn đập được một miếng đất khác, nói là muốn xây khu vực sinh hoạt công cộng cho tiểu quỷ tử a!"Phùng Kiến Quốc nói.

"Hừ! Chỉ cần tôi còn tại Ninh Châu một ngày, bọn họ liền mơ tưởng!"Chu Bình Tuyền nghe xong lúc này cả giận nói.

"Lão công, tuyệt đối đừng chủ quan! Vạn nhất Lãnh Thủy Phong hắn lại ầm thầm"Trần Hà nhìn xem Chu Bình Tuyền muốn nói lại thôi.

"Cho dù tôi có chết cũng không để hắn đoạt được, bằng không lão bách tính sẽ phỉ nhổ tôi!"

"..."

Diệp Thần nghe được Chu Bình Tuyền nói như vậy khẽ gật đầu, khó trách tiếng tăm Chu Bình Tuyền tốt như vậy, quả nhiên là một vị quan tốt biết tiết chế!

"Chu thị trưởng không cần phải lo lắng, tôi nghĩ hiện tại Lãnh gia đã không còn tâm tư quản chuyện này!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Diệp tiên sinh, lời này của cậu là có ý gì?"Chu Bình Tuyền sững sờ.

"Tóm lại ngài không cần lo lắng!"

Diệp Thần nói xong quay đầu nhìn về phía Viên Vũ, nói:"Lão Viên, nếu Lãnh gia đã có cao thủ Huyền Thuật, cậu không định chơi đùa cùng hắn sao?"

"Hắc hắc, chỉ có cậu là hiểu tôi a!"

"Cậu cười thật đê tiện a, nói đi, xảy ra chuyện gì?"Diệp Thần hiểu rất rõ Viên Vũ, gia hỏa này khi còn bé mỗi lần đùa giỡn người khác đều là cười đê tiện như vậy!

"Vừa rồi lúc tôi truy tung ra pháp sư đối phương đã làm chút tay chân, đoán chừng người kia đã treo!"Viên Vũ thẳng thắn nói.

Đám người nghe xong đều ngạc nhiên, đổi lại bình thường Chu Bình Tuyền khẳng định cảm thấy đây là lời nói vô căn cứ!

Cách không giết người, nói đùa cái gì!

Bất quá hôm nay hắn tin, còn tin tưởng không nghi ngờ, thậm chí còn chủ động hỏi Viên Vũ sẽ có phiền phức hay không.

"Sẽ không, coi như biết là tôi động tay động chân, hắn có bằng chứng sao?"Viên Vũ mặt mũi tràn đầy đắc ý biểu lộ.

Ừng ực!

Một bên Phùng Kiến Quốc nhịn không được nuốt ngụm nước bọt, xem ra không chỉ bản thân Diệp Thần đáng sợ, mà bằng hữu của hắn cũng đều là nhân vật cấp độ yêu nghiệt a!

"Chậc chậc, anh hùng xuất thiếu niên a!"

Lúc này Chu Bình Tuyền hoàn toàn giống như một người khác, cảm khái nói:"Hôm nay thật sự là được ích lợi không nhỏ, đa tạ Diệp tiên sinh, Viên tiên sinh!"

"Buổi trưa hôm nay liền lưu tại nhà tôi ăn cơm đi, lão bà, đem rượu ngon trân quý lấy ra!"

"Lão công, giữa trưa tôi còn phải đưa cơm cho con trai a!"Trần Hà mặt lộ vẻ khó xử, miễn cưỡng cười nói"Nếu không để tôi đặt trước một bàn ở khách sạn cho mấy người!"

"Tẩu tử, không phải Chu Châu vừa về nước sao, sao lại đưa cơm cho hắn?"Phùng Kiến Quốc hỏi một câu.

"Ai, hắn bị người đả thương nhập viện rồi!"

"Không thể nào, người nào dám đánh Chu Châu!"

Phùng Kiến Quốc nghe xong mở to hai mắt nhìn, dù sao cũng là công tử ca Chu thị trưởng a, ai mà to gan như vậy dám động Chu Châu?

"Là tôi đánh!"

Diệp Thần thản nhiên nói.

"Cái gì?"

Đám người nhao nhao đem ánh mắt tập trung tại trên người Diệp Thần, Chu Bình Tuyền càng là khẽ cau mày nói:"Diệp tiên sinh, làm sao mà con trai tôi đắc tội cậu?"

"Hắn đùa bỡn nàng dâu của, ngài nói đáng đánh hay không?"

Diệp Thần nói xong đem vẹn đầu đuôi câu chuyện nói một lần, cuối cùng nhìn về phía Chu Bình Tuyền, hỏi ngược lại:"Chu thị trưởng, nói câu khó nghe, nhà các người làm sao lại bồi dưỡng được loại đồ vật này?"

Đồ vật?

Tất cả mọi người đã hiểu, Diệp Thần hiển nhiên còn đang so đo, bằng không thì cũng không ngay trước mặt Chu Bình Tuyền, nói con trai hắn là đồ vật!

Tất cả mọi người nín thở, dù sao bị đánh chính là con trai Chu Bình Tuyền, hắn sẽ không bao che cho con sao?

"Súc sinh!"

Chương 259. Nobita-kun!

Ai ngờ, sau khi Chu Bình Tuyền nghe Diệp Thần nói xong không chỉ có không có trách cứ Diệp Thần, ngược lại nổi giận mắng:"Thằng oắt con không nên thân, quả thực là mất mặt xấu hổ, bại hoại gia phong Chu gia ta!"

"Lão công"Trần Hà không đành lòng, dù sao Chu Châu là con trai độc nhất của nàng, có thể không sủng ái sao?

"Bà ngậm miệng!"

Chu Bình Tuyền là thật sự tức giận, chuyện đùa bỡn người khác mà lộ ra ngoài, mặt mũi lão Chu hắn biết thả đi đâu?

"Đừng đi đưa cơm cho hắn, muốn ăn cơm để chính đi căn tin mà ăn, không ai hầu hạ hắn!"

"..."

"Diệp tiên sinh, thật sự là có lỗi!"

"Chờ kia tiểu tử xuất viện, tôi nhất định sẽ hung hăng giáo huấn hắn!"

Ngay cả Diệp Thần đều không nghĩ tới Chu Bình Tuyền lại bởi vì việc này mà xin lỗi hắn, nghe được Chu Bình Tuyền nói như vậy Diệp Thần cũng không truy cứu nữa, gật đầu nói:

"Chu thị trưởng, tổn thương của con trai ngài nghĩ kỹ tối thiểu ba tháng, đề nghị ngài đi mua một hộp Hắc Ngọc Cao đi, xoa nó một tuần lễ liền có thể xuất viện!"

"Hắc Ngọc cao?"

"Đúng vậy, sản phẩm mới khai phá của tập đoàn Kiều thị!"Diệp Thần cũng thừa cơ vì công ty đại sư tỷ đánh một đợt quảng cáo, nói:"Tôi đề nghị Chu thị trưởng mua nhiều nhiều chút, vì tương lai Hắc Ngọc Cao khẳng định sẽ không đủ cung cầu!"

"Nguyên lai là tập đoàn Kiều thị, mấy ngày nay tôi đang chuẩn bị đi xí nghiệp bọn họ nhìn xem đây!"Chu Bình Tuyền như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu.

Giữa trưa, sau nhiều lần mời mọc của Chu Bình Tuyền, Diệp Thần vẫn là lưu lại ăn bữa cơm.

Cùng lúc đó, ở tỉnh thành, Lãnh gia Cổ Bảo.

Lãnh Độc An cùng ba người cháu xanh mặt ngồi ở đại sảnh, lúc này trên sàn nhà đá cẩm thạch trước mặt bọn họ là một nam tử áo xanh nằm tắc thở.

"Đáng chết Chu Bình Tuyền, thế mà tìm người phá pháp thuật của Ngô đạo nhân!"Lãnh Thủy Phong nhìn xem nam tử áo xanh đã chết hận đến thẳng cắn răng.

"Chết thì đã chết đi, hiện tại chuyện quan trọng nhất Lãnh gia chúng ta cần làm là như thế nào diệt trừ Diệp Thần!"Lãnh Độc An trầm giọng nói.

"Gia gia, không phải Lãnh gia chúng ta có lão đại Kinh Thành làm chỗ dựa sao, làm sao không tìm bọn họ hỗ trợ?"

Lãnh Tuấn đã thay đổi dáng vẻ khúm núm ngày xưa, lộ ra trầm ổn nhiều, bên trong ánh mắt thậm chí nhiều một tia vẻ âm tàn!

Người cạnh tranh duy nhất Lãnh Khiếu chết, Lãnh Tuấn cũng lười lại giả bộ sợ hãi!

Ai cũng không biết, kẻ đáng sợ nhất Lãnh gia chính là cha con Lãnh Tuấn, mặt ngoài cha con Lãnh Minh hung ác vô cùng, nhưng

đều là hữu dũng vô mưu, mà cha con Lãnh Tuấn thì là độc ác tàn nhẫn ở sâu bên trong tâm, bên ngoài thì giả bộ, thông tục mà nói chính là hai kẻ âm bức!

"Nhắc tới cũng kỳ, hôm qua ta gọi điện thoại cho người bên Kinh Thành, thái độ của bọn họ rất mập mờ, tựa hồ là không muốn quản Lãnh gia chúng ta!"Lãnh Độc An cau mày nói.

"Cha, con đã sớm nói chúng ta mà làm quân cờ cho người Kinh Thành, sớm muộn sẽ bị vứt bỏ!"

Lãnh Thủy Phong hừ lạnh một tiếng, híp híp mắt nói:"Nếu bọn họ mặc kệ, vậy chúng ta liền đi tìm Nobita-kun đi!"

"Tìm tiểu quỷ tử?"

Lãnh Độc An nghe xong lắc đầu liên tục, hỏi:"Thủy Phong, tại sao con biết tiểu quỷ tử?"

"Trước đây ít năm con đi Đảo quốc quen biết Nobita-kun, hắn nói chỉ cần con giúp hắn tại Ninh Châu thành lập trường học cho người Đảo quốc, Lãnh gia liền có thể đạt được Đảo quốc che chở, là toàn bộ thế lực Đảo quốc che chở, chẳng lẽ không thể so được với những cái được gọi là gia tộc Kinh Thành sao?"

"Hồ đồ!"

Lãnh Độc An nghe xong tức điên lên, cả giận nói:"Quên rằng gia gia chúng ta chính là bị tiểu quỷ tử sát hại sao, Lãnh gia ta có thể nhúng tay, nhưng tuyệt không thể làm chó săn cho quỷ tử!"

"Còn có, Ninh Châu là vùng giải phóng cách mạng cũ, ở loại địa phương này thay tiểu quỷ tử xây trường học, điên rồi đi!"

"Cha"

"Đừng nói nữa, cùng lắm thì ta tan hết gia tài, ta cũng không

tin không ai có thể đối phó tiểu tử Diệp Thần này!"Lãnh Độc An ngữ khí kiên định.

"Vậy được rồi, con ra ngoài gọi điện thoại!"

Lãnh Thủy Phong nghe xong lão đầu muốn tan hết gia tài không khỏi nhíu nhíu mày, hắn do dự một chút đứng dậy đi đến bên ngoài bấm một số điện thoại thần bí.

Điện thoại kết nối, đâu bên kia điện thoại truyền tới một âm thanh của nam nhân

"Lãnh-kun, sự tình có tiến triển?"

"Nobit-kun, thật sự là có lỗi! Kế hoạch của chúng ta tạm thời phải gác lại, bởi vì Lãnh gia hiện tại gặp được một cái đại phiền toái, không giải quyết hắn Lãnh gia không có cách nào vì Đảo quốc làm việc!"Lãnh Thủy Phong nghĩ nghĩ nói.

"Phiền toái gì, ngươi nói cho ta, ta phái người đi giúp ngươi giải quyết!"

"Tạ ơn Nobita-kun, Ninh Châu có một tiểu tử gọi Diệp Thần, tối hôm qua hắn giết đệ đệ ta cùng cháu trai, người này còn tuyên bố muốn giết cả nhà ta!"

"Tốt, chuyện này giao cho ta, ngươi tranh thủ thời gian giải quyết Chu Bình Tuyền!"

Đối phương nói xong chuẩn bị tắt điện thoại, kết quả Lãnh Thủy Phong vội vàng nói:"Còn có chuyện, Nobita-kun có thể cho ta một cái chủ ý được không!?"

"Chuyện gì?"

"Cha ta không đồng ý chuyện xây trường học, ngươi nhìn làm thế nào mới tốt đây?"

Chương 260. Dì nhỏ!

"Không phải Hoa Hạ các ngươi có câu nói gọi là 'Vô độc bất trượng phu' Sao?"

"Lãnh-kun, nếu như ngươi không quả quyết, Đảo quốc chúng ta sẽ rất khó xâm nhập hợp tác cùng ngươi, tự mình xem mà xử lý đi, ta không hi vọng xuất hiện bất kỳ thanh âm phản đối!"

Nói xong, đối phương trực tiếp cúp điện thoại, hiển nhiên Nobita tức giận!

"..."

Nghe âm thanh tút tút truyền đến trong điện thoại di động, ánh mắt Lãnh Thủy Phong dần dần trở nên âm lãnh!

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua Lãnh Độc An ngồi tại trên ghế bành, một cỗ sát khí vô hình từ trên người hắn bay lên.

Ninh Châu, nhà Chu Bình Tuyền.

Mấy người Diệp Thần cơm nước no nê xong, ngồi vây quanh bên cạnh bàn ăn nói chuyện phiếm.

"Chu thị trưởng, nghe nói 'Cup Hạnh Lâm' hai năm một lần sẽ tổ chức tại Ninh Châu?"Phùng Kiến Quốc thuận miệng hỏi.

"Ân, tôi cũng vì chuyện này mà phát sầu đây!"

Chu Bình Tuyền nghe vậy nhẹ nhàng thở dài, nói thẳng:"Nhân tài Trung y tại Ninh Châu vốn khan hiếm, Cup Hạnh Lâm chỉ sợ cũng chỉ có thể nhìn người khác sáng chói!"

"Giải thi đấu Hạnh Lâm?"

Diệp Thần hiếu kì hỏi:"Chu thị trưởng, ngài nói giải thi đấu Hạnh Lâm đến tột cùng là chuyện gì?"

"Cup Hạnh Lâm là giải thi đấu kỹ năng Trung y cả nước, mỗi hai năm tổ chức một lần."

Chu Bình Tuyền giải thích tường tận một lần, Diệp Thần giờ mới hiểu được Cup Hạnh Lâm chính là giải thi đấu kỹ năng Trung y, đến lúc đó sẽ tụ tập Trung y cả nước tham dự!

Lần này tổ chức tranh tài tại Ninh Châu, ngay cả người đứng đầu Bộ Vệ Sinh cũng sẽ đến, cho nên Chu Bình Tuyền cũng phá lệ coi trọng.

"Chu thị trưởng, Trung y tại Ninh Châu chúng ta không phải có Diệp Thần sao!"

"Nếu như Diệp tiên sinh nguyện ý tham dự, đương nhiên là không còn gì tốt hơn!"

Chu Bình Tuyền vỗ đùi, mặt mũi tràn đầy chờ mong nhìn xem Diệp Thần.

"Được a, giải thi đấu này tôitham gia!"

Diệp Thần không hề nghĩ ngợi liền đồng ý, sứ mệnh làm vinh dự Trung y lão đầu dặn dò hắn Diệp Thần từ đầu đến cuối vẫn ghi nhớ trong lòng.

"Quá tốt rồi, tôi lập tức để Cục Vệ Sinh an bài!"

Chu Bình Tuyền đại hỉ, thân là chủ nhà cũng không thể quá mất mặt, không cầm hạng nhất, cũng phải tiến trước ba đi?

Đúng lúc này điện thoại di động Diệp Thần vang lên, xem xét là Tô Tuyết Di gọi tới.

"Nàng dâu, nhớ lão công?"

"Chán ghét! Em còn lâu mới nhớ, ban đêm lão mụ mời chúng ta ăn cơm, anh sớm về đón em đi!"Tô Tuyết Di nói.

"Mẹ em mời khách ăn cơm?"Diệp Thần sững sờ.

"Đúng thế, dì nhỏ em từ ngoại quốc trở về, mẹ em muốn thay nàng đón tiếp, bảo em gọi anh đi cùng!"

"Biết!"

Diệp Thần cũng không nghĩ nhiều, sau khi cùng Tô Tuyết Di hàn huyên vài câu liền cúp điện thoại.

Một bên Chu Bình Tuyền chờ Diệp Thần nói xong, mặt mũi tràn đầy xin lỗi nói:"Diệp tiên sinh, chờ Chu Châu xuất viện, tôi nhất định khiến hắn phải thỉnh tội với cậu!"

"Thỉnh tội coi như xong, về sau chớ làm loạn là được!"Diệp Thần đứng dậy nói:"Chu thị trưởng, tôi còn có việc phải đi trước, cáo từ!"

"Tôi tiễn cậu!"

Chu Bình Tuyền mười phần khách khí, tự mình đem mấy người Diệp Thần đưa đến cổng, một mực tiễn hắn rời đi mới trở về phòng.

Phùng Kiến Quốc không có đi, vừa rồi Diệp Thần nói gần nói xa đều lộ ra Lãnh gia đã xảy ra đại sự, hắn cố ý lặng lẽ để cho người ta hỏi thăm một chút, kết quả để hắn giật nảy cả mình!

Chờ Chu Bình Tuyền trở lại phòng khách, Phùng Kiến Quốc cười nói:"Chu thị trưởng, xem ra chuyện Lãnh Thủy Phong muốn giúp người Đảo quốc thành lập trường học là không thể nào!"

"A? Lão Phùng, có phải ông đã biết chút gì hay không?"Chu

Bình Tuyền sững sờ.

"Không sai! Vừa rồi tôi đã để cho người tại tỉnh thành tìm hiểu một phen, Lãnh gia quả nhiên xảy ra chuyện lớn!"

"Chuyện lớn?"

"Tối hôm qua Lãnh Minh cùng con của hắn bị người giết, mà lại ngoại trừ hai khối đất thay tiểu quỷ tử cầm xuống ra, Lãnh gia còn phải giao ra toàn bộ sản nghiệp Ninh Châu!"

"Mà lại, người tôi còn tra được, hiện tại toàn bộ những sản nghiệp này đã đã rơi vào trong tay Kim gia cùng Hứa gia!"Phùng Kiến Quốc cười khổ nói.

"Cái gì? Lão nhị Lãnh gia người bị giết?"

Chu Bình Tuyền nghe xong quá sợ hãi, Lãnh gia tại tỉnh thành tuyệt đối là một trong gia tộc cao cấp nhất, ai dám động đến bọn họ?

"Lão Phùng, sẽ không phải là Kim gia cùng Hứa gia làm a?"Chu Bình Tuyền hồ nghi.

"Dĩ nhiên không phải bọn họ!"

Phùng Kiến Quốc thấp giọng nói:"Kim gia cùng Hứa gia đều đầu nhập Diệp Thần, mà tối hôm qua Lãnh gia phái người giết Hứa Trấn Đình cùng Kim Khải Niên, ngay sau đó Lãnh gia liền xảy ra chuyện"

"Là Diệp Thần?"

Chu Bình Tuyền mở to hai mắt nhìn, Phùng Kiến Quốc không có trả lời cười ý vị thâm trường cười.

"Kẻ này quả thật là đáng sợ!"

Chu Bình Tuyền lạnh cả tim, nghĩ đến con trai mình chỉ là gãy mấy cái xương, đột nhiên cảm thấy may mắn.

Thời gian thoáng một cái đã qua, chớp mắt liền đến giờ tan tầm.

Diệp Thần đi đón Tô Tuyết Di, lái Maserati của nàng trực tiếp đi một nhà hàng hải sản uy tín lâu năm gọi là 'Trân Tiên', nghe nói tiêu phí ở trong này cũng không thấp!

"Nàng dâu, dì nhỏ của em là du lịch ngoại quốc trở về sao?"Diệp Thần hiếu kì hỏi.

Chương 261. Thất nghiệp!

"Dì nhỏ của em định cư tại Phong Diệp quốc, trên cơ bản hai năm mới trở về một lần!"Tô Tuyết Di giải thích nói.

"Phong Diệp quốc"

Diệp Thần nhún vai, kỳ thật hắn đối với Phong Diệp quốc cũng không có hảo cảm, bởi vì Phong Diệp quốc cũng tương đối căm thù Hoa Hạ, tương đối chán ghét!

Rất nhanh, Diệp Thần đem lái xe đến nhà hàng Trân Tiên.

"Chị họ!"

Hai người vừa xuống xe, liền thấy một nữ tử trẻ tuổi mặc quần áo thời thượng cười khanh khách đi tới hướng Tô Tuyết Di, mười phần nhiệt tình khoác lên cánh tay của nàng.

"Tiểu Tử, làm sao em lại ở cửa a?"Tô Tuyết Di nhìn thấy nữ tử nở nụ cười xinh đẹp.

"Mẹ em cùng mẹ chị đang ở trong phòng, em rảnh đến nhàm chán liền ra ngoài chờ chị!"

Kim Tử nói xong lườm Diệp Thần một chút, trên dưới đánh giá một phen, mở miệng trêu chọc nói

"Anh chính là Diệp Thần đi, anh có thể khiến chị tôi phải gả cho, là công tử ca nhà nào sao?"

"Xin chào, tôi gọi Diệp Thần! Bất quá tôi không phải cái gì công tử ca, hiện tại đang thất nghiệp!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

Cô bé trước mắt này dáng dấp vẫn được, chỉ là nhìn có chút vênh váo hung hăng, nhất là kia một đầu 'Bẩn biện' Nhìn rất phản nghịch! (Bẩn Biện: kiểu tóc tết thành từng sợi dày)

"Cái gì? Thất nghiệp?"

Kim Tử trợn to mắt nhìn Diệp Thần, lập tức mặt lộ vẻ khinh bỉ nói:"Chị họ, chị tốt xấu cũng là nữ xí nghiệp gia, làm sao tìm được một tiểu bạch kiểm a?"

"Chớ nói nhảm, Diệp Thần không phải tiểu bạch kiểm!"Tô Tuyết Di khẽ cau mày lại.

"Em thấy hắn là từ trên xe của chị đi xuống, ngay cả xe đều không có, loại nam nhân này không phải tiểu bạch kiểm là cái gì?"

"Chị họ, có phải chị bị rót thuốc mê hay không?"Kim Tử hừ hừ nói.

"Kim Tử, em còn như vậy nói chị sẽ tức giận!"

Tô Tuyết Di nổi trận lôi đình, nếu không phải nhớ tới quan hệ thân thích, nàng đã sớm quay đầu đi!

"Được rồi, em không nói nữa! Dù sao chị họ, khẩu vị của chị rất đặc biệt, em thật không học được!"Kim Tử nói xong trợn mắt nhìn Diệp Thần một chút, quay người đi vào trong nhà hàng.

"Diệp Thần thật xin lỗi, Kim Tử từ nhỏ phản nghịch, vừa rồi mạo phạm anh!"Tô Tuyết Di mặt mũi tràn đầy xin lỗi nói.

"Quên đi, ai bảo nàng là họ hàng của nàng dâu!"

Diệp Thần nhếch miệng, cười nói:"Bất quá tên của em họ nàng dâu thật là đặc sắc!"

"..."

Hai người đi theo Kim Tử rất nhanh liền đến phòng, Diệp Thần vào xem liền thấy vợ chồng Lý Hương Cầm, còn có một người phụ nữ trung niên tóc cuộn sóng, cách ăn mặc rất tiểu tư sản ngồi ở bên trong.

Nhìn thấy Diệp Thần tiến đến, Lý Hương Cầm vội vàng đứng dậy mỉm cười giới thiệu nói cho người phụ nữ trung niên

"Đây chính là con rể Diệp Thần của chị, hắn thế nhưng là một tiểu tử trẻ tuổi có triển vọng, biệt thự số một sơn trang Vân Đỉnh chính là của hắn a!"

"Có đúng không? Vậy người con rể này hẳn là làm ăn lớn a a?"

Lý Na nghe xong miễn cưỡng cười cười, ngữ khí có chút chua chua mà hỏi.

"Hắn"

"Mẹ, cái gì mà làm ăn lớn a!"

Kim Tử vượt lên trước hồi đáp:"Chính Diệp Thần cũng nói, hắn còn đang thất nghiệp a, cũng không biết chị họ coi trọng hắn điểm nào tốt!"

"Thất nghiệp?"

Lý Na nghe xong trên mặt trong nháy mắt lộ ra nụ cười nghiền ngẫm, nói với Lý Hương Cầm:"Chị, người thất nghiệp cũng coi như tuổi trẻ tài cao sao?"

"Đây là do con rể chị không muốn đi làm mà thôi!"Lý Hương Cầm có chút khó thở nói.

"Chị, chị cũng đừng mạnh miệng!"

Lý Na khinh thường nhếch miệng, một mặt ngạo nghễ nói:"Xem ở phân thượng là họ hàng, để em tìm cho tiểu tử này

chút công việc có thể diện đi!"

"Kim Tử nhà em cũng không phải cũng là làm công sao, dựa vào cái gì giới thiệu công việc cho Diệp Thần?"Lý Hương Cầm tức điên lên.

"Dì, bạn trai cháu là giám đốc điều hành của tập đoàn Kiều thị!"

Kim Tử thừa cơ khoe khoang, nói xong còn đắc ý nhìn Tô Tuyết Di một chút.

Từ nhỏ Tô Tuyết Di đã ưu tú hơn nàng mọi mặt, điều này cũng làm cho lòng háo thắng cực mạnh trong lòng Kim Tử rất không cân bằng, hiện tại cuối cùng là tìm tới một chút cảm giác ưu việt!

"Tập đoàn Kiều thị?"

Người một nhà Tô Tuyết Di đều ngây ngẩn cả người, nhao nhao nhìn về phía Diệp Thần.

"Các người nhìn hắn làm gì, loại thất nghiệp này đến cả cửa lớn tập đoàn Kiều thị đều không vào được!"Kim Tử cười đắc ý nói.

"Kim Tử, em nói chuyện chú ý một chút!"

Tô Tuyết Di nhịn không được, lão công của mình bị người bỡn cợt không còn gì khác, không tức giận mới là lạ.

"Con rể, con nhanh giải thích a!"

Lý Hương Cầm cũng gấp, làm sao Diệp Thần giống như không có để ý chút nào?

"Hạ trùng bất khả ngữ băng/Côn trùng không thể nói về băng!"(Ý chỉ người có kiến thức hạn chế)

"Cô, cháu cùng vị Kim tiểu thư này hoàn toàn là người của hai

thế giới, có cái gì mà phải giải thích!"Diệp Thần nhún vai, một mặt lạnh nhạt nói.

"Hừ! Bản sự thì không có nhưng khẩu khí rất mạnh, ngay cả xe đều phải đi nhờ chị họ, có cái gì tốt mà trang bức!"Kim Tử trợn mắt nhìn Diệp Thần một chút.

"Khụ khụ, mọi người đói bụng rồi, ăn chút đồ đi!"Tô Vạn Đạt thấy hai bên 'Giương cung bạt kiếm' Vội vàng ra giảng hòa nói.

"Tiểu Tử, khi nào Gia Đống tới đây?"

Lý Na cuối cùng yên tĩnh, quay đầu hỏi Kim Tử.

Chương 262. Một nhà yêu trang bức!

"Hắn vừa tan tầm, đang trên đường chạy tới!"Kim Tử nói xong lườm Diệp Thần một chút, nói thêm:"Bạn trai con ngày ngày bận rộn, không giống như ai đó công việc không có mà vẫn to mồm!"

Vừa dứt lời, phòng cửa phòng bị người đẩy ra, phục vụ viên dẫn một người trẻ tuổi tóc tai chải chuốt đi đến.

"Gia Đống, anh đã đến!"

Kim Tử nhìn thấy nam nhân vui vẻ ra mặt, chỉ chỉ chỗ ngồi bên cạnh mình:"Mau tới ngồi đi, tất cả mọi người đang chờ anh đấy!"

"Thật xin lỗi, công ty thực sự quá bận rộn!"Trương Gia Đống hời hợt giải thích nói.

"Không sao, để em giới thiệu cho anh một chút!"

Lý Na cười nhẹ nhàng giới thiệu Trương Gia Đống cho một nhà Tô Tuyết Di, ngay từ đầu Trương Gia Đống còn xem thường, trên mặt từ đầu đến cuối treo một vòng biểu lộ ngạo nghễ, bất quá khi hắn nhìn thấy Tô Tuyết Di, con mắt trong nháy mắt liền sáng lên.

Dung mạo cô gái này thật là xinh đẹp!

"Thân ái, vừa vặn anh đến có thể giúp Diệp Thần!"Kim Tử phát hiện Trương Gia Đống đang nhìn Tô Tuyết Di, tức giận đến dùng sức đạp một cước vào chân hắn.

"Làm sao vậy?"

Trương Gia Đống giả bộ như điềm nhiên như không có việc gì quay đầu hỏi Kim Tử.

"Diệp Thần không có công việc, công ty của chúng ta không phải còn thiếu tiêu thụ sao, anh coi như giúp họ hàng an bài một chút đi!"Kim Tử một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Diệp Thần nói.

Đáng tiếc, Diệp Thần căn bản không có tâm tư nhìn nàng, lúc này hắn còn đang chuyên tâm nhìn menu a!

"Không có công việc?"

Trương Gia Đống nghe xong lập tức cảm thấy cơ hội trang bức đã đến, hắn hắng giọng một cái nhìn về phía Diệp Thần nghiêm mặt nói:"Anh bạn, trình độ thấp nhất để vào công ty của chúng tôi cũng phải có bằng đại học, cậu có không?"

"Không có!"

Diệp Thần ngẩng đầu thản nhiên nói.

"Không thể nào, ngay cả bằng đại học cũng không có, vậy cũng khó trách cậu không tìm được việc làm!"Trương Gia Đống ra vẻ kinh ngạc, nói xong còn len lén lườm Tô Tuyết Di một chút.

Một mỹ nữ có tố chất tìm một lão công vô dụng, tỉ lệ ra đường là cực lớn, cơ hội mình tới!

Nghĩ đến đây Trương Gia Đống ngồi nghiêm chỉnh, trầm giọng nói:"Ai, vậy liền không dễ làm, bằng cấp là nước cờ đầu tiên để tìm việc làm, ngay cả cái này cậu cũng không có"

"Gia Đống, cháu liền giúp Diệp Thần một chút đi, nói đến hắn hiện tại cũng là cháu cô, khả năng giúp được bao nhiêu thì giúp

bấy nhiêu!"Lý Na ở một bên nói.

"Vậy được rồi! Ngày mai cậu đến công ty của tôi báo danh, tôi sẽ trực tiếp thu nhận cậu!"Trương Gia Đống vung tay lên, một bộ nhân sĩ diễn xuất thành công.

Trang bức xong, Trương Gia Đống lại len lén lườm Tô Tuyết Di một chút, hắn đã bị mỹ mạo nữ nhân này hấp dẫn!

"Chị họ, bạn trai của em một câu liền có thể giải quyết công việc Diệp Thần, chị không cần lo lắng!"Kim Tử ôm cánh tay Trương Gia Đống, một mặt ngọt ngào nói.

"..."

Tô Tuyết Di không nói chuyện, Diệp Thần nói đúng, hạ trùng bất khả ngữ băng!

Nhưng Lý Hương Cầm ở một bên lại tức giận đến đen mặt, trong lòng tự nhủ hôm nay Tiểu Diệp làm cái quỷ gì, không có chút bá khí nào!

Tô Vạn Đạt còn nghĩ an ủi nàng, kết quả lại ăn một cái lườm.

"Ách, Trương Gia Đống đúng không? Nói hồi lâu, công ty của các người là làm gì?"

Diệp Thần muốn cười phá lên, quả nhiên là cá mè một lứa, mẹ con Lý Na yêu trang bức coi như xong, bạn trai Kim Tử cũng là đức hạnh này.

"Không phải tôi đã nói cho anh biết rồi sao, là tập đoàn Kiều thị!"Kim Tử đắc ý dương dương nói.

"Tập đoàn Kiều thị? Tổng bộ?"

Diệp Thần cũng rất nghi hoặc, mặc dù hắn không đi làm tại tập đoàn, nhưng cũng thường xuyên đi qua, làm sao lại chưa thấy

qua Kim Tử cùng Trương Gia Đống, nhất là Kim Tử còn có một kiểu tóc phản nghịch, trên người thì ăn mặc kỳ trang dị phục, Đại sư tỷ đặc biệt không thích loại này, sao nàng có thể trúng tuyển?

"Ha ha, xem ra cậu thật không có chút kinh nghiệm làm việc nào!"

Trương Gia Đống cười lạnh, nói:"Cậu cho rằng tổng bộ tập đoàn dễ vào như vậy sao, bất quá nếu cậu đi theo tôi làm việc tốt, một ngày nào đó tôi sẽ để cho cậu có cơ hội đi vào cánh cửa của tổng bộ!"

"Gia Đống là ở bộ quản lý tiêu thụ Bách Thảo Viên!"

"Các người biết Bách Thảo Viên không, công ty mới tập đoàn Kiều thị vừa thành lập, tiền đồ vô lượng a!"Kim Tử dùng sức thiếp vàng lên mặt cho Trương Gia Đống.

Diệp Thần sững sờ, Bách Thảo Viên, cái tên này quen quen a!

Đột nhiên, trong đầu hắn hiện lên thân ảnh một người, đúng rồi, chẳng phải Diệp Uyển Nhi đang làm việc tại Bách Thảo Viên sao, lần trước bởi vì chuyện này còn mời mình ăn một bữa sủi cảo a!

"A, nguyên lai cậu làm việc tại Bách Thảo Viên a!"Diệp Thần bừng tỉnh đại ngộ.

"Cậu cũng biết Bách Thảo Viên?"Trương Gia Đống hồ nghi.

"Bách Thảo Viên là ngành nghề y dược tiến quân cho tập đoàn Kiều thị, cố ý mở công ty!"

"Nha, xem ra cậu cũng rất hiểu biết a!"Kim Tử cười đắc ý nói.

Diệp Thần gật gật đầu, trước đó hắn liền muốn đi Bách Thảo Viên nhìn một chút, không nghĩ tới hôm nay đụng phải quản lý

tiêu thụ công ty này!

Chương 263. Tô Vạn Đạt bị đánh?

Bất quá nhìn thấy đức hạnh của Trương Gia Đống, hắn không khỏi vì Bách Thảo Viên lau vệt mồ hôi, loại người có tố chất này đều có thể làm quản lý, Bách Thảo Viên chỉ sợ rất khó phát triển lớn mạnh!

"Con rể tôi sao có thể làm công cho người khác!"

Lý Hương Cầm lại nhịn không được, mặc dù nàng cùng Lý Na là chị em, nhưng nghĩ tới con rể nhà mình đi làm công cho nhà người ta, như vậy sao được?

"Chị, chị nói vậy cũng không đúng! Chẳng lẽ chị định để Diệp Thần thất nghiệp mãi như vậy sao, như thế sẽ bị người người xem thường!"Lý Na nghiêm trang nói.

"Cô, cháu đi!"

Không đợi Lý Hương Cầm phản bác, Diệp Thần thế mà gật đầu.

"Con rể, con, con không sao chứ?"Lý Hương Cầm nghe xong đều sắp phát điên.

"Cô, cháu tự có tính toán, cô không cần lo lắng!"

Diệp Thần mỉm cười, Bách Thảo Viên chủ công nghiên cứu thảo dược, những tài nguyên thảo dược này đối với tương lai tu luyện của hắn có trợ giúp rất lớn, chỉ là người ngoài không biết mà thôi!

"Dì, cháu thấy thái độ Diệp Thần như vậy là đúng, nam nhân không có nghề nghiệp thì làm được gì!"

"Dì xem Gia Đống nhiều ưu tú như vậy, đi đến đâu người người cũng cho hắn mặt mũi!"Mặt mũi Kim Tử tràn đầy kiêu ngạo nói.

"Tôi mặc kệ!"

Lý Hương Cầm thở phì phò trừng Diệp Thần một chút, lập tức lại đem hỏa khí toàn vung đến trên thân Tô Vạn Đạt.

"Tô Vạn Đạt, ông ngồi ngốc ở chỗ này làm gì, đồ ăn đã lâu như vậy đều không có đi lên, không biết thúc dục sao, đừng ngồi im đó như khúc gỗ!"

"..."

Tô Vạn Đạt cười khổ một tiếng, lập tức đứng dậy rời đi phòng, cũng may hắn đã là 'Nơi trút giận' không phải một năm hai năm, sớm quen thuộc.

Thật vất vả kết thúc chủ đề Diệp Thần không có làm việc, Lý Na lại mở ra hình thức 'Người chuối tiêu', hung hăng thổi phồng Phong Diệp quốc tốt như thế nào. (Người chuối tiêu/ABC: người Mỹ gốc Trung)

"Tại Phong Diệp quốc ở biệt thự, mỗi ngày đều có cảnh sát tuần tra, cực kỳ an toàn!"

"Tại Phong Diệp quốc kinh tế, phúc lợi, hoàn cảnh, phong cảnh, có chỗ nào không tốt hơn Hoa Hạ? Chị, em thấy chị nên cân nhắc di dân!"

"..."

Lý Na nói đến Phong Diệp quốc rất hăng hái, vốn chỉ là một

quốc gia Châu Bắc Mĩ, bị nàng thổi phồng đến mức trên trời có dưới đất không!

Bất quá nhất kỳ hoa chính là, nói xong lời cuối cùng Lý Na trực tiếp tới câu:

"Em chuẩn bị di dân về Hoa Hạ!"

Diệp Thần nhíu nhíu mày có chút nghe không nổi nữa, thế là nhàn nhạt hỏi một câu:"Cô, người đem Phong Diệp quốc nói đến tốt như vậy, vì cái gì lại phải di dân về đây?"

Ai ngờ, câu nói này tựa như dẫm phải đuôi mèo, Lý Na trong nháy mắt vỡ tổ!

"Cậu biết cái gì, cái này gọi một lòng hướng tổ quốc!"Lý Na hung hăng trừng Diệp Thần một chút.

"Tốt cho câu một lòng hướng tổ quốc!"

Diệp Thần cười lạnh, nếu như không có đoán sai, Lý Na đoán chừng là tại Phong Diệp quốc gặp được khó khăn không lăn lộn nổi ngoài đời, cho nên mới phải trở về!

"Cậu, cậu có ý tứ gì a! Gia Đống, cô nhìn cháu cũng đừng tuyển Diệp Thần, loại người này dụng ý khó dò thật là đáng sợ!"Lý Na phẫn nộ nói.

"Lý Na, con rể của chị có gì mà dụng ý khó dò, hắn chỉ có hỏi một vấn đề mà thôi!"

Lý Hương Cầm nghe xong lập tức 'Bao che cho con', con rể của nàng chỉ có nàng có thể giáo huấn, người khác đều không được, em gái ruột cũng không được!

"Mẹ, các người chớ ồn ào, dì nhỏ trở về một chuyến không dễ dàng, chúng ta an tâm ăn bữa cơm đi!"Tô Tuyết Di không muốn

huyên náo không thoải mái, vội vàng ngăn lại Lý Hương Cầm.

Lý Hương Cầm vừa định phản bác, Tô Vạn Đạt lại đẩy cửa vào, miễn cưỡng cười một tiếng nói với mọi người:

"Đồ ăn lập tức tới ngay, mọi người đừng có gấp!"

"Hừ!"

Lý Hương Cầm nghe vậy tức giận trừng Tô Vạn Đạt một chút.

"..."

Tô Vạn Đạt sững sờ, cảm xúc có chút sa sút đi về chỗ ngồi ghế, cúi đầu không nói!

Diệp Thần nhìn ra mánh khóe, hắn quay đầu nhìn Tô Vạn Đạt hỏi:"Chú, mặt của chú thế nào?"

"Không có, không có gì."

Tô Vạn Đạt lắc đầu, lúc này đám người mới phát hiện, trên xương gò má trái của Tô Vạn Đạt vừa đỏ vừa sưng, giống như là bị người đánh qua!

"Cha, có phải cha lại đánh nhau với ai không?"

"Lão công, đến cùng chuyện gì xảy ra, ông mau nói a!"

Đừng nhìn Lý Hương Cầm bình thường la lối om sòm với Tô Vạn Đạt, nhưng khi xảy ra chuyện nàng vẫn là rất đau lòng.

"Tôi"

"Anh rể, em nói không sai chứ, trị an Hoa Hạ chính là như vậy!"Lý Na một mặt ghét bỏ nói:"Bất quá anh cũng đừng sợ, con rể em là quản lý tập đoàn Kiều thị, người quen ở Ninh Châu rất nhiều, có việc để hắn giúp anh giải quyết đi!"

"Đúng a, Gia Đống nhận biết rất nhiều đại nhân vật Ninh Châu! Gia Đống, đúng không?"Kim Tử cười đắc ý nói.

"Tiểu Tử yên tâm, hai đạo hắc bạch tại Ninh Châu đạo nào anh cũng quen, ngược lại muốn xem xem ai dám đánh dượng em!"

Trong lòng Trương Gia Đống cười trộm, nói xong lần nữa trộm liếc mắt Tô Tuyết Di một chút, hắn đang muốn phơi bày một ít 'Cơ bắp' của mình a, không nghĩ tới nhanh như vậy cơ hội liền đến!

"Quên đi thôi, tôi, tôi chính là không cẩn thận va vào tường, không có việc gì!"

Chương 264. Mặt mũi của Trương Gia Đống!

Tô Vạn Đạt nghĩ dàn xếp ổn thỏa, nam nhân đã có tuổi bình thường đều tương đối ẩn nhẫn.

Nhưng sự tình lại không phát triển theo suy nghĩ của hắn, vừa dứt lời cửa phòng lần nữa bị người đẩy ra, mấy tên tráng hán toàn thân tản mát ra vị cồn nồng đậm đĩnh đạc đi đến!

"Các người là ai, đi nhầm gian phòng sao?"Kim Tử nhìn thấy những người này lập tức cau mày lại.

"Đại ca, hắn chính là lão già chết tiệt xen vào việc của người khác!"

Một lưu manh đầu trọc phun mùi rượu, chỉ vào Tô Vạn Đạt ngồi ở vị trí cạnh tường, diện mạo dữ tợn mà quát.

Nguyên lai vừa rồi Tô Vạn Đạt ra ngoài thúc dục mang thức ăn lên, kết quả nửa đường tại hành lang nhìn thấy có tên côn đồ đang đùa giỡn một nữ tử, nữ tử dưới sự kinh hoảng chỉ có thể hướng về phía qua Tô Vạn Đạt đang đi ngang cầu cứu.

Bản thân Tô Vạn Đạt cũng có nữ nhi, thấy nữ tử bị đùa giỡn không chênh bao nhiêu tuổi so với Tô Tuyết Di, nhịn không được liền cảnh cáo lưu manh vài câu, kết quả là ăn đòn!

"Các ngươi muốn làm gì?"

Lý Hương Cầm nghe xong lập tức khẩn trương lên, chăm chú nắm lấy tay Tô Vạn Đạt, đồng thời xin giúp đỡ nhìn về phía Diệp Thần, kết quả lại phát hiện hắn đang cúi đầu chơi điện thoại?

Kỳ thật Diệp Thần cũng không có chơi điện thoại, hắn vừa nhận được tin nhắn Nhan Thanh phát tới, nói cho hắn biết Ngũ sư tỷ An Khả Hân trở về.

Hai mươi năm trước, Diệp Thần mới vừa lên Thanh Long Sơn, An Khả Hân vẫn là một tiểu thí hài ba tuổi, mỗi ngày bập bõm gọi hắn 'Trần ca ca', cũng không biết hiện tại cô nàng này thế nào?

Nghĩ đến cái này Diệp Thần kìm lòng không được cười ra tiếng.

"Kháo! Ai đang cười!"Lưu manh đầu trọc giận tím mặt.

"Chớ để ý, mang gia hỏa thích xen vào việc của người khác đi, chúng ta cùng hắn hảo hảo chơi đùa một chút!"Mặt thẹo dẫn đầu cười lạnh.

Nói xong, mấy tên lưu manh đứng tại sau lưng mặt thẹo phóng tới Tô Vạn Đạt, muốn mạnh mẽ đem hắn kéo đi.

"Dừng tay!"

Lý Na thấy thế hung hăng vừa trừng mắt, quát lớn:"Buông anh rể ta ra, bằng không cẩn thận con rể ta sẽ không khách khí với các ngươi!"

"Khoan đã!"

Mặt thẹo nghe xong có chút hăng hái nhìn về phía Lý Na, âm trầm mà hỏi thăm:"Con rể bà là ai?"

"Con rể ta là quản lý tập đoàn Kiều thị, thức thời nhanh đi ra ngoài!"

"Tập đoàn Kiều thị?"

Mặt thẹo khinh thường nhếch miệng, hừ lạnh nói:"Lão tử là Vạn Hổ Bang mặt thẹo, nghe qua tên đại gia ta sao?"

"Cái gì? Ngươi, ngươi là người Vạn Hổ Bang?"

Kim Tử nghe xong lập tức dọa đến gương mặt xinh đẹp trắng bệch, Trương Gia Đống trước đó còn ngưu bức ầm ầm cũng tranh thủ thời gian ngậm miệng lại, đây chính là chân chính hắc bang Ninh Châu, đều là dân liều mạng giết người không chớp mắt, hắn nào dám gây?

"Cái gì Vạn Hổ Bang, Vạn Miêu Bang! Con rể, nhanh chóng gọi người tới, đem bọn họ đuổi ra ngoài!"

Lý Na sinh sống tại Phong Diệp quốc, đối với hắc bang Ninh Châu biết rất ít, căn bản liền không có đem đám người mặt thẹo để vào trong mắt.

Mẹ vợ tương lai lên tiếng, Trương Gia Đống lâm vào tình cảnh tiến thối lưỡng nan, rơi vào đường cùng hắn chỉ có thể đứng người lên cười làm lành nhìn xem mặt thẹo nói:

"Vị đại ca này, tôi là quản lý Bách Thảo Viên Kiều tập đoàn thị, có thể cho chút thể diện hay không, chuyện này cứ như vậy bỏ qua?"

"Cho ngươi mặt mũi, ngươi tính"

Mặt sẹo vốn muốn nói 'Ngươi tính là cái gì' Sau đó lại thưởng cho Trương Gia Đống mấy cái bạt tại, kết quả bên tai truyền đến một đạo thanh âm nhàn nhạt

"Chú, người đánh chú chính là tên mặt sẹo này sao?"

Mặt sẹo nghe xong giận tím mặt, thuận theo phương hướng âm thanh truyền tới nhìn lại, kết quả hắn suýt chút nữa bị sợ tè ra quần!

Làm sao vị sát thần này cũng ở đây?

"Diệp Thần, anh nói chuyện cẩn thận một chút, vị này là mặt thẹo ca!"Kim Tử dọa sợ hung hăng trừng Diệp Thần một chút.

"Con gái, có Gia Đống ở đây chúng ta không cần sợ!"Lý Na đắc ý cười nói.

"Mẹ, Vạn Hổ Bang là một trong hắc bang lớn nhất Ninh Châu, Gia Đống cũng chưa chắc chọc nổi a!"

"Cái gì?"

Lý Na bị dọa đến toàn thân khẽ run rẩy, vội vàng nói với mặt thẹo:"Đại ca, người ngài muốn tìm là anh rể của tôi, tuyệt đối đừng liên lụy vô tội a!"

"..."

Mặt sẹo nghe vậy kém chút thổ huyết, trong lòng tự nhủ có Diệp Thần ở đây, ta mẹ nó đừng nói liên lụy vô tội, có thể bảo trụ mạng nhỏ coi như may mắn tốt a!

Giờ phút này, mặt thẹo bị dọa đến mức mồ hôi lạnh ứa ra, vì cầu bảo mệnh vội vàng nói với Diệp Thần:

"Diệp"

Kết quả nói còn chưa dứt lời Diệp Thần liền nhướng mày, mặt thẹo thấy thế lập tức kịp phản ứng, Diệp Thần không muốn bại lộ thân phận, hắn vội vàng quay đầu nhìn về phía Trương Gia Đống, sửa lời nói:

"Anh bạn, nếu cậu đã là người tập đoàn Kiều thị, ta liền cho cậu chút mặt mũi, chuyện này quên đi!"

Trương Gia Đống nghe xong thở ra một hơi dài, hắn còn tưởng rằng mình sẽ bị Tô Vạn Đạt liên lụy đâu, còn may bảng hiệu tập đoàn Kiều thị đủ vang dội!

"Quên đi?"

Diệp Thần cười lạnh nói:"Mặt sẹo ca, cha vợ tôi bị người của anh đả thương, anh cảm thấy có thể quên đi sao?"

Chương 265. Hạ trùng bất khả ngữ băng!

"Diệp Thần, anh đừng không biết tốt xấu!"

Kim Tử cả giận nói:"Mặt thẹo ca cho Gia Đống mặt mũi, anh còn muốn thế nào!"

"Đúng a! Chị, người con rể này quá không hiểu chuyện, chẳng lẽ còn muốn làm lớn chuyện sao?"Lý Na cũng bị dọa đến quá sức.

Nhưng Lý Hương Cầm lại không vội vã mà nói:"Đánh lão công tôi xác thực không thể cứ tính như vậy, con rể tôi nói rất đúng!"

"..."

Nghe nàng nói như vậy, một nhà Lý Na nghẹn lời, thầm nghĩ đầu óc Lý Hương Cầm bị ngập nước đi!

"Đúng, vị tiên sinh này nói đúng, đánh người nên nhận trừng phạt!"

Ai ngờ, mặt thẹo cũng 'Đầu óc ngập nước' , thế mà rất là đồng ý quan điểm của Diệp Thần.

Ba!

Mặt thẹo nói xong trực tiếp một bàn tay trực tiếp vả vào trên mặt đầu trọc, tiếng vang to lớn!

"Đại ca, anh, anh đánh em làm gì?"Đầu trọc một mặt mộng bức mà nhìn xem mặt thẹo.

"Bớt nói nhảm, đứng thẳng cho ta!"

"..."

Đầu trọc không dám không nghe theo, chỉ có thể đứng nghiêm không nhúc nhích, tùy ý mặt thẹo vung tay quất hắn!

Trong lúc nhất thời bên trong phòng, âm thanh ba ba không dứt bên tai.

Rất nhanh, khóe miệng đầu trọc liền rịn ra máu tươi, mặt theo cũng đã có chút tay đau, len lén lườm Diệp Thần một chút, lại phát hiện đối phương thờ ơ, thế là cắn răng trực tiếp quơ lấy một cái ghế bên cạnh hung hăng nện ở trên đỉnh đầu đầu trọc!

Loảng xoảng Lang!

Một tiếng thanh âm vỡ vụn vang lên, cái ghế chất gỗ bị nện đến chia năm xẻ bảy, đầu trọc càng là mắt tối sầm lại, trực tiếp ngất đi!

Kim Tử thấy thế dọa cho phát sợ, vội vàng hướng Trương Gia Đống nói:"Gia Đống, nhanh để mặt thẹo ca dừng tay đi, bằng không sẽ xảy ra án mạng a!"

"Khụ khụ, mặt thẹo, tôi nhìn coi như xong đi!"

"Bất quá về sau ra ngoài nhớ đeo kính vào, biết không?"Trương Gia Đống coi là mặt thẹo là sợ hắn, nói tới nói lui cũng mạnh miệng hơn rất nhiều.

Mặt thẹo không nói chuyện, quay đầu nhìn về phía Diệp Thần.

"Các người đi đi, đừng ảnh hưởng chúng ta ăn cơm!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Vâng vâng vâng, lúc này chúng tôi đi!"

Mặt thẹo nghe xong như nhặt được đại xá, mau để tiểu đệ khiêng lên đầu trọc chật vật không chịu nổi rời đi phòng.

Vừa ra phòng, có một tiểu đệ tóc vàng không biết Diệp Thần hồ nghi nói:"Mặt thẹo ca, tại sao chúng ta phải sợ tên tiểu tử tập đoàn Kiều thị kia?"

"Ngươi biết cái gì!"Mặt thẹo hung hăng trừng tiểu đệ một chút.

Bên cạnh có tiểu đệ gặp qua Diệp Thần nói:"Người đầu trọc đánh là ba vợ của Diệp Thần, ngươi đúng là ngu xuẩn!"

"Cái gì, Diệp Thần?"

Tiểu đệ tóc vàng mở to hai mắt nhìn, Diệp Thần tại Vạn Hổ Bang đã trở thành nhân vật cấm kỵ, lão đại Hồng Hổ còn trực tiếp hạ lệnh, về sau nhìn thấy Diệp Thần nhất định phải đi vòng, nếu không chịu phạt theo bang quy!

Trong phòng, mấy người mặt theo vừa đi, Lý Na lại bắt đầu đắc ý!

"Chị, thực lực của con rể em chị cũng thấy được đi, ngay cả lão đại hắc bang Ninh Châu đều phải cho hắn mặt mũi!"

"Cho hắn mặt mũi?"

Lý Hương Cầm cười khẩy.

Con rể nói đúng, hạ trùng bất khả ngữ băng!

"Diệp Thần, anh có biết vừa rồi nguy hiểm cỡ nào hay không, anh còn nói lung tung! Nếu không phải Gia Đống trấn áp được, hôm nay người ngồi đây đều gặp không may!"Kim Tử thở phì phò nói.

"Ân, bạn trai cô thật lợi hại!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Đó là đương nhiên, tại Ninh Châu ai dám không cho tập đoàn Kiều thị mặt mũi?"Trương Gia Đống đắc ý ưỡn ngực, một bộ dáng vẻ người đắc thắng.

Diệp Thần cười không nói, một nhà Tô Tuyết Di cũng rất có ăn ý không nói gì.

Sau khi cơm nước no nê, lễ tẩy trần kết thúc.

Hai nhà người rời đi nhà hàng, Diệp Thần nói với Tô Tuyết Di:"Nàng dâu, lão công có việc đi nhà Đại sư tỷ một chuyến, khả năng tối nay mới có thể trở về!"

"Ân, anh đi đi!"Tô Tuyết Di nghĩ đều không có gì liền đồng ý.

"Chú, cô, cháu đi trước!"

Diệp Thần nói xong tại ven đường ngăn lại chiếc taxi, thẳng đến biệt thự Đại sư tỷ.

Nhìn xem xe đã đi xa, Kim Tử quay đầu nói với Tô Tuyết Di:"Chị Tuyết Di, chị cũng đừng lo lắng, chỉ cần Diệp Thần đi theo Gia Đống làm ăn, sớm tối cũng có thể mua được xe!"

"Diệp Thần có xe!"Tô Tuyết Di thản nhiên nói.

Vừa dứt lời, Trương Gia Đống lái một chiếc bảo mã BMW x1 SUV đứng tại cửa nhà hàng.

"Có xe? Sẽ không phải là Alto đi?"Kim Tử trêu chọc nói:"Nhìn xem BMW của Gia Đống, hơn mấy trăm ngàn a, Diệp Thần mua được sao?"

"..."

Tô Vạn Đạt kém chút nhịn không được đem chìa khoá Audi RSQ8 móc ra, nói cho nha đầu này biết xe của Diệp Thần có thể mua rất nhiều chiếc BMW x1 SUV!

"Chị, chúng ta đi về trước, ngày mai để Diệp Thần đi Bách Thảo Viên tìm Gia Đống đi!"Lý Na nói xong chui vào trong xe BMW nghênh ngang rời đi.

"Mẹ, làm sao dì nhỏ biến thành dạng này?"Tô Tuyết Di cau mày nói.

"Cái này còn phải hỏi sao, đi nước ngoài không có học được bản sự, tật xấu thì học một đống! Nếu không phải xem ở phân thượng em gái ruột, hôm nay mẹ không thể không mắng chết nàng!"Lý Hương Cầm tức giận nói.

"Lão bà, bớt giận"

"Ngậm miệng, ông còn không đi lấy xe, chuẩn bị đứng ở chỗ này coi cửa cho người ta a!"Lý Hương Cầm trừng Tô Vạn Đạt một chút.

"Tốt tốt tốt, tôi đi lấy xe, lão bà đừng nóng giận!"

Tô Vạn Đạt thở dài, năm đó cũng không biết có phải là mình mắt mù, làm sao lại cưới Lý Hương Cầm về nhà?

Chương 266. Ngũ sư tỷ!

Cùng lúc đó, Diệp Thần cũng đến biệt thự Đại sư tỷ.

Mở cổng, xem ra Nhị sư tỷ biết hắn muốn tới, ngay cả cổng đều chẳng muốn chốt.

Mới vừa đi vào liền nghe được trong phòng khách truyền đến một trận tiếng cười khanh khách.

"Nhị sư tỷ, làm sao tiểu sư đệ còn chưa tới a?"

Mặc dù tách ra nhiều năm, nhưng Diệp Thần vẫn là một chút liền nghe ra đây là thanh âm Ngũ sư tỷ, bởi vì thanh âm của nàng phá lệ ngọt ngào, là đặc sắc nhất trong bảy vị sư tỷ.

"Ngũ sư muội, muội gấp gáp như vậy, kêu tiểu sư đệ suốt, sẽ không phải là muốn ăn hắn đi?!"Là tiếng cười của Tứ sư tỷ Liễu Nhược Hi.

"Sư tỷ, đệ tới!"

Diệp Thần đi đến phòng khách, nhìn thấy mấy nữ nhân cười cười nói nói, phảng phất một chút như quay về khi còn bé, thời điểm hắn cùng các sư tỷ vui cười đùa giỡn.

"Tiểu sư đệ!"

Trước mắt Diệp Thần xuất hiện khuôn mặt tinh mỹ tuyệt luân của một nữ nhân, trên người nàng mặc váy ren liền áo màu trắng viền hoa, lông mi nồng đậm, ánh mắt mị hoặc, đôi môi đỏ hồng gợi cảm, không có lúc nào là không lộ ra phong tình vạn chủng.

"Ngũ sư tỷ?"

Vừa dứt lời, An Khả Hân chạy tới như yến non về tổ, một chút liền nhào vào trong ngực Diệp Thần.

Một cỗ làn gió thơm đánh tới!

Ngay sau đó, hai khối mềm mại chăm chú dán trước ngực hắn!

"Sư đệ, tỷ rất nhớ đệ!"An Khả Hân rúc vào trong ngực Diệp Thần tự lẩm bẩm.

"Sư tỷ, đệ cũng nhớ tỷ nha!"

Diệp Thần nhẹ nhàng vỗ vỗ phía sau lưng An Khả Hân, cười nói:"Bất quá, đệ có thể thường xuyên nhìn thấy tỷ trên truyền thông!"

"Đến, nhanh để cho tỷ xem dạo này đệ thế nào!"

An Khả Hân buông Diệp Thần ra, trong một đôi mắt đẹp lóe ra nước mắt óng ánh, cẩn thận đánh giá Diệp Thần.

Diệp Thần cũng đang đánh giá An Khả Hân, khi hắn nhìn thấy hai ngọn núi cao ngất trước ngực An Khả Hân, không khỏi mở to hai mắt nhìn.

Nhiều năm không thấy, không nghĩ tới Ngũ sư tỷ phát dục đến tốt như vậy?

Mấy vị sư tỷ, bao quát Tô Tuyết Di ở bên trong, 'Đại bạch thỏ' của các nàng cũng không to mọng bằng Ngũ sư tỷ!

D cúp hay là E cúp?

"Tiểu sắc lang, đệ nhìn đi đâu vậy!"

An Khả Hân phát hiện Diệp Thần nhìn chằm chằm vào ngực nàng, không khỏi hờn dỗi lườm hắn một cái.

"Khụ khụ sư tỷ, tỷ càng ngày càng đẹp!"Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, vội vàng khích lệ nói.

"Thật vậy sao?"

An Khả Hân nghe xong kiêu ngạo mà ưỡn ngực, kết quả Diệp Thần kém chút không có chảy máu mũi, trong lòng tự nhủ sư tỷ cố ý a?

"Thối đệ đệ, đệ nhìn thấy Ngũ sư muội liền quên chúng ta sao?"Liễu Nhược Hi ở một bên nói đùa.

"Làm sao có thể chứ, quên ai cũng không thể quên sư tỷ tốt của đệ a!"

Diệp Thần gãi đầu một cái, một mặt xấu xa cười nói.

"Miệng lưỡi trơn tru!"Liễu Nhược Hi cười mắng.

"Đừng đứng đây nữa, tất cả ngồi xuống nói chuyện đi!"

Nhan Thanh chào hỏi đám người ngồi xuống, sư tỷ đệ mấy người ở phòng khách cười cười nói nói, vô cùng khoái hoạt!

"Ngũ sư tỷ, làm sao tỷ đột nhiên trở về?"Diệp Thần hiếu kì hỏi.

"Đột nhiên sao?"

An Khả Hân nở nụ cười xinh đẹp, nói với Diệp Thần:"Thời điểm tỷ vừa mới tiến ngành giải trí cũng đã nói, chờ đệ xuống núi, tỷ liền rời khỏi ngành giải trí!"

"Lần này trở về, tỷ sẽ tổ chức một buổi hòa nhạc cuối cùng tại Ninh Châu, sau này sẽ là người bình thường!"

"Vậy quá đáng tiếc, đám fan hâm mộ rất đau lòng a!"

Ngành giải trí cũng cần nỗ lực chua xót, Ngũ sư tỷ đã là đại

minh tinh, bây giờ vì mình rời khỏi, trong lòng Diệp Thần luôn cảm thấy có chút khó chịu.

"Hì hì, tiểu sư đệ nếu là cảm thấy băn khoăn, về sau liền nuôi tỷ thôi!"An Khả Hân hoạt bát phun ra cái lưỡi nhỏ thơm tho.

"Nhị sư tỷ, nếu không chúng ta cũng xin nghỉ hưu sớm, đều để Diệp Thần nuôi a?"

Liễu Nhược Hi cũng là xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, nghe được An Khả Hân nói như vậy nàng cũng 'Kích động' .

"Tốt, tiểu sư đệ không có ý kiến đi?"

"Đương nhiên không có ý kiến!"

Diệp Thần dở khóc dở cười, nói thẳng:"Khó trách cổ nhân nói tiêu thụ khó nhất là ân mỹ nhân, từ ngày mai trở đi đệ phải cố gắng kiếm tiền, bằng không nuôi nhiều lão bà như vậy thật cố hết sức!"

"Thối đệ đệ, ai muốn làm lão bà đệ!"

Liễu Nhược Hi mặc đồng phục cảnh sát trực tiếp từ ghế sô pha đối diện nhảy dựng lên, một tay nắm chặt lỗ tai Diệp Thần.

"Tiểu sư đệ, tỷ cũng không có nói muốn làm lão bà của đệ!"Thượng Quan Dĩnh cũng không cam chịu yếu thế, một lỗ tai còn lại cũng bị nàng nắm chặt, còn hung hăng trừng Diệp Thần một chút.

"Ôi, các sư tỷ tha mạng a!"

Diệp Thần khóc không ra nước mắt, không nghĩ tới Tam sư tỷ bán đứng mình, khi còn bé nàng thế nhưng là người đầu tiên nói muốn gả cho mình, làm sao quên hết rồi?

Nhan Thanh cùng An Khả Hân thấy dáng vẻ kinh ngạc của

Diệp Thần, tất cả đều cười đến nhánh hoa run rẩy.

Giờ phút này, mọi người phảng phất lại về tới hai mươi năm trước, thời điểm vẫn còn vô ưu vô lự vui cười đùa giỡn.

"Đúng rồi, muội đều suýt nữa quên mất, Đại sư tỷ đâu?"

An Khả Hân cũng vừa tiến biệt thự không lâu, thẳng đến khi Diệp Thần tới nàng mới nhớ tới một mực không thấy Kiều An Na.

Chương 267. Gọi điện thoại cho sư phó!

Đám người nghe xong nhao nhao trầm mặc, Diệp Thần cũng không tự giác nhăn nhăn lông mày, không khí hiện trường trở nên có chút lúng túng.

"Nhị sư tỷ, đến cùng xảy ra chuyện gì?"An Khả Hân nhìn thấy dáng vẻ mọi người, một cỗ điềm không may xông lên đầu.

"Đại sư tỷ, nàng, nàng trở lại Kinh Thành!"Nhan Thanh nói xong nhìn về phía Diệp Thần.

"Trở lại Kinh Thành?"

An Khả Hân cau mày lại, từ vẻ mặt của mọi người nàng có thể nhìn ra sự tình tuyệt đối không có đơn giản như vậy.

"Khả Hân cũng không phải người ngoài, liền nói cho nàng đi!"Thượng Quan Dĩnh nhẹ nhàng thở dài, nói thẳng:"Đại sư tỷ bị gia tộc triệu hồi, muốn cùng người khác kết hôn!"

"Cái gì?"

An Khả Hân nghe xong quá sợ hãi, vô ý thức nhìn về phía Diệp Thần:"Không phải Đại sư tỷ nói muốn một mực làm bạn đời với tiểu sư đệ sao?"

"..."

Hiện trường lần nữa yên tĩnh, đám người nhao nhao đưa ánh mắt về phía Diệp Thần.

Diệp Thần hít sâu một hơi, trầm giọng nói:"Các vị sư tỷ yên tâm, nếu như Đại sư tỷ không nguyện ý, cho dù đệ có phải liều cái mạng này cũng phải cứu nàng ra!"

Nhan Thanh nghe xong do dự chút, cuối cùng cắn răng nói:"Sư đệ, tỷ có cái tin tức phải nói cho đệ!"

"Tin tức gì?"Diệp Thần nhíu mày.

"Hôm qua tỷ nhận được điện thoại Đại sư tỷ, nàng bảo Kiều gia đã thay nàng định ra hôn kỳ, ngay tại nửa tháng sau!"

"Nhanh như vậy?"

Diệp Thần nghe xong lập tức cau mày, bên trong ánh mắt hiện lên một vòng hàn quang làm người ta sợ hãi!

"Sư đệ, Kinh Thành nước sâu, đệ cũng không thể quá xúc động!"Nhan Thanh nhắc nhở.

"Cái này có gì phải sợ!"Thượng Quan Dĩnh hừ lạnh nói"Sư đệ, cùng lắm thì kêu lên tất cả mọi người Liên Đoàn Võ Đạo, đi cướp Đại sư tỷ về!"

"Hồ nháo, muội cho rằng Diệp Thần là sơn đại vương sao?"

"Nhị sư tỷ, vậy tỷ nói nên làm cái gì?"Thượng Quan Dĩnh không phục hỏi.

"Sư tỷ, các ngươi chớ ồn ào! Chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể mời lão đầu ra mặt, nhìn hắn có biện pháp nào!"

Diệp Thần rất phiền muộn, lấy thực lực của hắn bây giờ muốn cùng đại gia tộc Kinh Thành chống lại, không khác gì người si nói mộng, chỉ có thể mời lão đầu trên Thanh Long Sơn xuống!

Mấy người Nhan Thanh nghe xong cũng cảm thấy là ý kiến hay.

"Có sư phó lão nhân gia ra mặt, sự tình ít nhất hẳn là có thể hóa giải một chút!"Nhan Thanh phân tích nói.

Lúc này Diệp Thần lấy điện thoại di động ra, trực tiếp gọi một cú điện thoại cho lão đầu.

Điện thoại rất nhanh liền tiếp thông, đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm quen thuộc của lão đầu:

"Tiểu tử thúi, ngươi rốt cục bỏ được gọi điện thoại cho ta!"

"Lão đầu, tôi gặp được khó khăn, cần trợ giúp của lão!"Diệp Thần cười khổ, sau khi xuống núi việc vặt quá nhiều thật quên gọi điện thoại cho lão đầu.

"Nói đi, chỉ cần không phải vay tiền, những chuyện khác còn có thương lượng!"

"Không phải vay tiền!"

Diệp Thần nghe xong nhịn không được liếc mắt, bĩu môi nói:"Đại sư tỷ bị gia tộc đón về, còn bắt nàng gả cho một người quái dị, đây không phải cưỡng ép đem hoa nhài cắm bãi cứt trâu sao?"

"Hắc hắc, nghe khẩu khí này của ngươi là không muốn cô nàng kia lấy chồng đúng không?"

"Chúc mừng lão, đoán trúng!"Diệp Thần mặt mo đỏ ửng.

Quả nhiên, người già thành tinh, chuyện gì đều không thể gạt được lão già họm hẹm

"Cái mông của tiểu tử ngươi hết vểnh trái lại vểnh phải, ta liền biết ngươi muốn kéo cái phân gì!"Lão đầu đắc ý dương dương nói.

"..."

"Kỳ thật chuyện của Kiều gia ta cũng hơi có nghe thấy, liền đoán được ngươi sẽ gọi điện thoại cho ta! Bất quá, Hạ Hầu gia cùng Kiều gia đều không dễ gây đâu!"

"Lão đầu, sẽ không phải là lão sợ bọn họ đi?"Diệp Thần ý đồ phép khích tướng, kích thích lão đầu một chút.

"Ngươi ít dùng trò này!"

Lão đầu căn bản không mắc mưu, chỉ là lạnh nhạt nói:"Ta không muốn trở mặt với những người kia ở Kinh Thành, miễn cho người khác nói ta lấy lớn hiếp nhỏ!"

"Có ý tứ gì?"

"Chuyện này chính ngươi có thể giải quyết, lại nói tiểu tử Lan Trần này cũng có thể giúp ngươi!"

"Lan Trần?"

"Cứ như vậy đi, Trương quả phụ còn chờ ta ban đêm đi nhà nàng sửa bóng đèn đây, treo a!"Lão đầu nói xong trực tiếp dập điện thoại.

"..."

Nghe âm thanh tút tút truyền đến trong điện thoại di động, Diệp Thần nửa ngày không có kịp phản ứng!

Đêm hôm khuya khoắt đi nhà quả phụ sửa bóng đèn?

Có quỷ mới tin đâu!

Trên Thanh Long Sơn bên vừa tối, thôn dân đều là châm nến a, cho rằng hắn chưa bao giờ sinh hoạt ở trên núi sao!

Bất quá càng làm cho Diệp Thần mộng bức chính là, Lân Trần là ai?

"Sư đệ, sư phó nói thế nào?"Thượng Quan Dĩnh thấy Diệp Thần sững sờ, không khỏi có chút nóng nảy.

"Lão đầu nói để cho đệ tự mình giải quyết, còn để cho đệ đi tìm một người gọi là Lan Trần!"

Diệp Thần dùng sức gãi đầu một cái, nghĩ nửa ngày hỏi:"Các sư tỷ, ai là Lan Trần, các tỷ còn nhớ rõ sao?"

"Sư phó bảo đệ tìm Lan Trần?"

Nhan Thanh nghe xong mở to hai mắt nhìn, mấy người Thượng Quan Dĩnh cũng hai mặt nhìn nhau, biểu lộ có chút quái dị.

"Các tỷ đều biết sao? Làm sao đệ lại không biết a?"

Diệp Thần càng thêm tò mò, lẽ ra người sư tỷ quen biết, hắn cũng hẳn là nhận biết mới đúng a!

"Sư đệ, đệ thật sự quên?"

"Quên cái gì?"

"Năm đó lúc sáu tuổi, đệ bị người từ trên vách đá đẩy xuống, kém chút liền mất mạng, cái này cũng quên?"

Chương 268. Lan Trần!

Nhan Thanh không thể tin nhìn xem Diệp Thần, lần kia nếu không phải sư phó phí đi sức chín trâu hai hổ, Diệp Thần khả năng liền tráng niên mất sớm.

"Hình như là có chuyện như vậy"

Diệp Thần tỉ mỉ nghĩ lại, lập tức nhớ lại, năm đó lúc sáu tuổi có một tiểu thí hài không chênh lệch bao nhiêu so với tuổi hắn, lừa hắn bên vách núi có linh chi, ăn vào có thể trường sinh bất lão!

Lúc ấy Diệp Thần thật đúng là tin, nghĩ đến hái một đóa linh chi trở về cho lão đầu và sư tỷ ăn.

Kết quả, lúc hắn đi vách núi hái 'Linh chi', không cẩn thận đạp hụt, trực tiếp quẳng xuống dưới vách núi cao gần trăm mét.

Cũng coi như mạng hắn lớn, nửa đường bị một gốc cây tùng phát triển bề ngang lớn hơn bình thường móc lại, cho nên không có ngã chết!

Đặc biệt giận chính là, sau đó hắn mới biết được, cái mình hái căn bản không phải cái gì mà cẩu thí linh chi, mà là mộc nhĩ.

Vì một gốc mộc nhĩ kém chút mất mạng, việc này Diệp Thần có thể quên sao?

"Sư đệ, gia hỏa bảo đệ đi hái linh chi chính là Lan Trần!"

An Khả Hân nhún vai, kết quả trước ngực của nàng nổi lên một trận 'Sóng cả mãnh liệt', Diệp Thần thấy vậy nhịn không được nuốt ngụm nước bọt.

"Nhớ lại chưa?"Nhan Thanh hé miệng cười một tiếng.

"Ngọa tào! Tiểu tử kia liền gọi Lan Trần a?"

Diệp Thần giận không chỗ phát tiết, gia hỏa này tuyệt đối là một tên 'Cự lừa', nhỏ như vậy đã học cách gạt người!

"Đệ cũng chớ xem thường Lan Trần, hắn thật sự không đơn giản đâu!"Nhan Thanh nghiêm mặt nói.

"Không thể nào, tên đại lừa gạt này có cái gì mà không đơn giản?"Diệp Thần cau mày nói.

"Lan gia cư ngụ ở Việt Châu, là gia tộc phú hào ẩn hình ở Hoa Hạ! Bình thường người Lan gia đều rất điệu thấp, nhưng thực lực tuyệt đối không thể khinh thường!"

"Đúng thế!"

Thượng Quan Dĩnh đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nói:"Tỷ nhớ được sư phó cùng gia gia của Lan Trần có quan hệ đặc biệt tốt! Lan Trần chính là gia gia hắn đưa đến Thanh Long Sơn, kết quả một lần kia kém chút hại chết đệ, về sau lão gia tử Lan gia liền không dám mang hắn tới nữa!"

"Lan lão gia tử ngược lại là đệ có ấn tượng!"

Diệp Thần gật gật đầu, lão gia tử Lan gia dáng dấp tiên phong đạo cốt, trước kia thường xuyên đến Thanh Long Sơn.

Thường xuyên tìm lão đầu đánh cờ, uống rượu, nói thoả thích trên trời dưới biển, hoặc không thì chính là luận bàn võ học!

Tu vi của hai người không chênh lệch nhiều lắm, dù sao đều là người mà Diệp Thần đánh không lại!

"Không đúng!"

Diệp Thần tỉ mỉ nghĩ lại, lập tức cau mày nói:"Lão đầu nói Lan Trần có thể giúp đệ, nhưng đệ cùng hắn cũng không giao tình, hắn làm sao lại giúp đệ?"

"Nếu sư phó nói như vậy, chắc chắn sẽ không sai!"Nhan Thanh nói.

"Chẳng lẽ để cho đệ đi Kinh Thành tìm hắn?"

Diệp Thần rất phiền muộn, gia hỏa Lan Trần này hoàn toàn chính là 'Cừu nhân' của mình khi còn bé, hắn khả năng giúp đỡ mình sao, giúp thế nào?

Thiên Nam, sân bay.

Một chiếc máy bay tư nhân chậm rãi đáp xuống trên đường băng.

Cửa cabin mở ra, một nam tử trẻ tuổi tướng mạo tuấn lãng, dáng người thon dài, một đầu tóc ngắn tràn đầy tinh thần, trên người mặc trang phục phong vị Trung Hoa từ trong máy bay đi ra.

"Ai, gia gia để cho ta giúp Diệp Thần, gia hỏa này sẽ không còn nhớ thù muốn đánh ta đi?"

Lan Trần đi xuống máy bay, trong miệng còn đang không ngừng lẩm bẩm, hắn không hiểu rõ gia gia làm sao đột nhiên cho phép hắn đến Ninh Châu.

Sau trận rắc rối lúc sáu tuổi năm đó, hắn liền bị gia tộc cấm chỉ bước một bước vào Ninh Châu!

Theo lời của gia gia nói chính là, lão đầu Thanh Long Sơn đặc biệt bao che con cháu, vạn nhất Diệp Thần treo, vậy mình khẳng định phải đến bồi mệnh, cho nên vẫn là ở lại Kinh Thành tương đối an toàn.

"Thiếu gia, xe đã chuẩn bị tốt, chúng ta đi suốt đêm tới Ninh Châu sao?"

Nói chuyện chính là một nam tử trung niên mặc âu phục, huyệt Thái Dương nhô cao, xem xét chính là cao thủ.

"Nói nhảm, bằng không ta tới làm gì?"

"Đúng rồi A Bưu, nếu như lúc gặp Diệp Thần hắn muốn đánh ta, ngươi phải đứng ra ngăn cản!"

Lan Trần nuốt ngụm nước bọt, mặc dù hắn cũng là võ tu, nhưng gia gia nói cho hắn biết Diệp Thần càng mạnh, điều này cũng làm cho trong lòng của hắn rất không chắc!

"Hừ! Ai dám động vào thiếu gia, tôi cắt đứt cổ chó của hắn!"

Dương Bưu hừ lạnh một tiếng, thân là bảo tiêu Lan Trần, nhiệm vụ của hắn chính là để thiếu gia không nhận bất luận khi dễ của người nào.

"Ngươi dẹp đi, gia gia của hắn cũng không kém so với gia gia ta, ngươi dựa vào cái gì bẻ gãy cổ người ta?"

"Cái này"

Dương Bưu kinh hãi chảy ra mồ hôi lạnh, nơi chật hẹp nhỏ bé như Ninh Châu lại có loại cao thủ này?

"Ngươi nhớ kỹ chớ làm loạn, ta cũng không muốn gây phiền toái!"

Lan Trần nói xong quay người ngồi vào một trong ghế một chiếc xe Maybach, Dương Bưu thấy thế tranh thủ thời gian đi theo ngồi xuống

Thời gian chớp mắt liền đến đêm khuya, Diệp Thần thấy thời gian không còn sớm, cũng đứng dậy rời đi chuẩn bị về nhà!

"Đúng rồi sư đệ, buổi hòa nhạc cáo biệt của tỷ đệ nhất định phải tới a!"An Khả Hân cười nói.

"Ân, nhất định sẽ tới!"

Diệp Thần mỉm cười, sau khi cáo biệt mấy vị sư tỷ trực tiếp rời đi biệt thự.

Chương 269. Hổ Dực!

Ban đêm ở Ninh Châu đèn nê ông lấp lóe bốn phía, Diệp Thần ngăn lại chiếc tắc xi, vốn muốn cho lái xe tiễn hắn trở về biệt sự Vân Đỉnh, kết quả lái xe đưa đến chân núi Vân Đỉnh liền dừng lại!

"Sư phó lái xe, tôi cũng không phải không trả tiền, làm sao không đi tiếp?"Diệp Thần nhíu mày.

"Không đọc tin tức sao, ở thành phố Đường Thủy có người bị giết ném trong rừng cây, ta cũng phải đề phòng chút a!"Lái xe nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

"Kháo!"

Diệp Thần tức giận trợn nhìn lái xe một chút, không thể làm gì chỉ có thể xuống xe ở chân núi.

Hắn một thân một mình đi lên núi đỉnh, còn không tới giữa sườn núi hắn liền dừng bước, quay người nhìn về phía rừng cây nhỏ đen kịt cách đó không xa, âm thanh lạnh lùng nói:

"Ra đi, đừng trốn!"

"Chậc chậc, thế mà có thể phát hiện ta, tiểu tử ngươi cũng coi như có chút bản sự!"

Thanh âm rơi xuống, một bóng đen đi ra từ trong rừng cây.

Diệp Thần tập trung nhìn vào phát hiện đối phương là một lão nam nhân, mặc một bộ trường sam, nhìn không có gì đặc biệt, nhưng Diệp Thần nhưng từ trên người hắn cảm nhận được khí tức võ tu Kim Đan Kỳ!

"Ngươi rốt cuộc là ai?"

Diệp Thần khẽ nhíu mày, Ninh Châu xuất hiện võ tu Kim Đan Kỳ, vốn là lộ ra một cỗ hương vị quái dị, huống chi còn lén lén lút lút!

"Ta gọi Hổ Dực!"

"Cánh hổ?"

"Bớt nói nhảm, ta là tới cảnh cáo ngươi!"Thanh âm Hổ Dực lạnh lùng nói.

"Cảnh cáo ta?"

Diệp Thần nhếch miệng, hỏi:"Sẽ không phải là Lãnh gia phái ngươi đến a?"

"Hừ! Lãnh gia tính là thứ gì, cũng xứng để cho ta thay bọn chúng làm việc?"

Mặt mũi Hổ Dực tràn đầy khinh thường nói:"Diệp Thần, ngươi muốn phá hư hôn sự của Kiều tiểu thư, gia chủ rất tức giận!"

"Nguyên lai ngươi là người Kiều gia!"

Diệp Thần bừng tỉnh đại ngộ, khó trách vừa ra tay liền phái ra võ tu Kim Đan Kỳ, cũng xác thực chỉ có đại gia tộc mới có thực lực như vậy.

"Không sai!"

Hổ Dực rất sảng khoái thừa nhận, nhìn xem Diệp Thần khinh miệt nói:"Tiểu tử, hiện tại ta cho ngươi hai con đường lựa chọn!"

"Hoặc là ngươi tự phế tu vi, ta lập tức liền đi, không còn làm khó dễ ngươi nữa, thế nào?"

"Uổng cho ngươi nghĩ ra, con đường thứ hai thì sao?"

Diệp Thần đều bị chọc giận quá mà cười lên, lại có thể có người muốn hắn tự phế tu vi, đầu óc ngập nước đi?

"Nếu ngươi rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, vậy cũng đừng trách ta hạ thủ độc ác!"

Hổ Dực nói xong, thân thể như như đạn pháo vọt thẳng hướng Diệp Thần, đồng thời nắm đấm lớn nhỏ xen lẫn tiếng gió vù vù, trực tiếp đánh tới vùng đan điền Diệp Thần!

"Vừa vặn, đem ngươi phế đi để Kiều gia biết thái độ của ta!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, lập tức xuất ra U Linh Bộ Cung Tuyết Hoa dạy hắn, dễ như trở bàn tay tránh được một chiêu thế như thiểm điện của Hổ Dực.

Mấy chiêu qua đi, Hổ Dực cũng giật nảy cả mình!

Bộ pháp Diệp Thần biến ảo vô thường, hắn tập võ nhiều năm chưa bao giờ thấy qua bộ pháp quỷ dị như vậy.

Không chờ hắn nghĩ rõ ràng, Diệp Thần vỗ ra Võ Đang Bát Quái Chưởng về phía ngực Hổ Dực, Hổ Dực vội vàng nhấc chưởng đón đỡ, hai bàn tay chạm vào nhau phát ra một tiếng vang thanh thúy!

Phanh!

Diệp Thần cùng Hổ Dực đều bị đẩy lui hai bước, lần đầu cứng đối cứng thực lực hai người bất phân cao thấp!

Mặt mũi Hổ Dực tràn đầy chấn kinh nhìn xem Diệp Thần, tiểu tử này không phải võ tu Trúc Cơ Kỳ sao, làm sao đột nhiên mạnh lên?

"Chỉ bằng ngươi cũng muốn phế tu vi ta, người si nói

mộng!"Diệp Thần nhìn chằm chằm Hổ Dực, âm thanh lạnh lùng nói:"Sư tỷ ta hiện tại thế nào, nói cho ta, có lẽ ta có thể cân nhắc tha cho ngươi một cái mạng!"

"Tiểu tử, đừng có cuồng vọng!"

Hổ Dực nghe xong lúc này nổi trận lôi đình, cả giận nói:"Mặc dù ta không biết ngươi dùng cái bàng môn tà đạo gì tăng lên nội lực, nhưng ta muốn đối phó ngươi vẫn là có biện pháp!"

Nói xong, Hổ Dực từ trong ngực móc ra một viên dược hoàn màu đen, không hề nghĩ ngợi liền ném vào trong miệng!

Không đợi Diệp Thần lấy lại tinh thần, chỉ thấy thân thể Hổ Dực đột nhiên giống như khí cầu, nhanh chóng bành trướng lên, trong chớp mắt liền biến lớn một vòng, cường tráng như trâu bò!

"Ngọa tào! Ngươi không muốn sống nữa?"

Diệp Thần thấy thế mở to hai mắt nhìn, hắn biết giới cổ võ có loại đan dược, sau khi võ tu ăn vào sẽ bị thiêu đốt tinh huyết, khiến cho tu vi bản thân trong nháy mắt tăng vọt, nhưng đây là đồ chơi bảo mệnh, dưới tình huống bình thường ai sẽ nguyện ý thiêu đốt tinh huyết bản thân, giảm bớt tuổi thọ a!

"Hừ! Diệp Thần, ngươi trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của ta!"

Hổ Dực nói xong gầm thét một tiếng, thân hình lóe lên giống như một đạo điện quang đảo mắt liền tới trước mặt Diệp Thần, đồng thời chưởng hóa thành trảo nhanh chóng chộp tới phần bụng Diệp Thần!

Thật nhanh!

Trong lòng Diệp Thần giật mình, vội vàng thôi động U Linh Bộ dưới chân, miễn cưỡng xem như tránh thoát một trảo này!

Nhưng động tác Hổ Dực quá nhanh, Diệp Thần vừa né tránh liền bị Hổ Dực tung một cước đá vào ngực.

Bành!

Một tiếng vang trầm, Diệp Thần che lấy ngực thụ thương từ từ lui lại mấy bước, ngay sau đó khóe miệng rịn ra từng tia từng tia máu tươi ngòn ngọt!

"Tiểu tử, hôm nay ta vốn không muốn giết ngươi!"

Chương 270. Mập mạp bị bắt!

"Nhưng ngươi đã ép ta ăn Bạo Thể Hoàn, nếu ta không giết ngươi không đủ giải tỏa mối hận tâm đầu!"Hổ Dực nghiến răng nghiến lợi, nói xong lần nữa phát động công kích với Diệp Thần.

"Vậy liền xem ai chết trước đi!"

Diệp Thần cũng nổi nóng, đem hết toàn lực cùng Hổ Dực triền đấu cùng trận, đồng thời âm thầm vận chuyển Hỏa Vân Chưởng, chuẩn bị cho hắn hóa thành tro tàn!

Sau mấy hiệp giao thủ cùng Diệp Thần, Hổ Dực không khỏi nhăn nhăn lông mày, hắn theo bản năng nhìn về phía bàn tay Diệp Thần, hoảng sợ nói:

"Tiểu tử, nguyên lai ngươi là tà tu?"

"Đánh rắm"

Diệp Thần cũng lười giải thích, nói xong một chưởng vỗ về hướng Hổ Dực.

Hổ Dực lách người tránh thoát, mà một gốc cây liễu to bằng cánh tay phía sau hắn liền xui xẻo, trong nháy mắt dấy lên lửa lớn hừng hực, chỉ chốc lát liền hóa thành một bãi tro tàn!

Thấy cảnh này Hổ Dực cũng sợ ngây người, lấy tu vi Diệp Thần hiện tại không có khả năng có thể học được chưởng pháp cao thâm như vậy a!

Nhưng trước mắt là quyết đấu ngươi chết ta sống, Hổ Dực thấy thế cắn răng một cái, ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, tu vi trên thân lần nữa tăng mạnh, muốn lấy tính mệnh Diệp Thần!

Diệp Thần cũng không dám chủ quan, hai mắt nhìn chằm chặp Hổ Dực, để phòng hắn đột nhiên phát động công kích.

Nhưng vào lúc này, giữa sườn núi yên tĩnh lại truyền đến một trận tiếng tiêu thanh thúy.

Tiếng tiêu xuyên qua đại lộ rợp bóng cây, phiêu đãng ở giữa rừng cây , du dương kéo dài như khóc như kêu, người nghe được tâm thần hoảng hốt.

Bất thình lình nghe được tiếng này, Diệp Thần sững sờ, tìm theo tiếng nhìn lại chỉ thấy một cái người gầy từ trong rừng đen nhánh đi ra.

"Khang Khải? Làm sao ngươi ở đây?"Diệp Thần thấy người gầy đến gần, đầy bụng nghi ngờ hỏi.

"Tham kiến môn chủ!"

Khang Khải cầm trong tay một cây ngọc tiêu, chắp tay nói:"Thuộc hạ đến tìm môn chủ có chuyện quan trọng thương lượng, trùng hợp đụng phải có người tập kích môn chủ, cho nên liền xuất thủ!"

Diệp Thần nghe vậy nhướng mày, hắn lúc này mới phát hiện Hổ Dực ở cách đó không xa, thân hình đang cấp tốc héo rút!

"Đây là có chuyện gì?"

Thấy cảnh này, Diệp Thần cũng rất tò mò, chẳng lẽ có quan hệ cùng tiếng tiêu Khang Khải vừa thổi?

"Bẩm môn chủ, người này trúng 'Hàn Đàm Khúc' của ta, đan điền ngưng kết thành băng, đã không đủ gây sợ!"Khang Khải trầm giọng nói.

"Ngọa tào! Lão Khang ngươi rất khá a!"

Diệp Thần cũng bó tay, hắn cùng Hổ Dực tám lạng nửa cân đánh cho khó phân thắng bại, Khang Khải người ta tu vi còn thấp hơn cả hắn, kết quả thổi một cái tiêu liền xong?

"Diệp Thần, ngươi quả nhiên là tà tu!"Hổ Dực tức hổn hển trừng mắt Diệp Thần.

Hắn vạn lần không nghĩ tới mình bị tiếng tiêu đánh bại, quả thực khó lòng phòng bị!

"Thắng làm vua thua làm giặc, nhiều lời vô ích!"

Diệp Thần cảm giác được chân khí của đối phương đang kịch liệt hạ xuống, lúc này cười lạnh nói:"Ta sẽ không giết ngươi, trở lại Kinh Thành mang cho Kiều gia một câu nói, con thỏ bức mãi cũng cắn người, để bọn họ tự giải quyết cho tốt đi!"

"Hừ, khẩu khí thật lớn!"Hổ Dực cắn răng nói.

"Ngươi cút đi, thừa dịp ta còn chưa có thay đổi chủ ý!"Ánh mắt Diệp Thần run lên, trong lời nói lộ ra ba phần sát khí.

"Tốt, ta nhận thua! Sơn thủy hữu tương phùng, Diệp Thần, hãy đợi đấy!"

Hổ Dực biết mình lưu lại cũng không làm nên chuyện gì, cuối cùng vẫn không có cam lòng giận dữ rời đi

Chờ Hổ Dực đi, Diệp Thần mới quay người hỏi Khang Khải

"Hàn Đàm Khúc có thể đông kết đan điền đối phương bao lâu?"

"Bẩm môn chủ, hai mươi bốn canh giờ!"

"Ngưu bức!"

Diệp Thần nghe xong không khỏi giơ ngón tay cái lên, cảm khái nói:"Lão Khang, ngươi thổi tiêu coi như cũng không tệ, thế mà

có thể thổi ra dạng này!"

"Ách môn chủ, đây là cây sáo!"

Khang Khải có chút xấu hổ, đường đường môn chủ Âm Luật Môn thế mà không phân rõ sáo cùng tiêu, đây mà là môn chủ sao, thiên lý ở đâu?

"Ta nhớ ra rồi, Hoàng Dược Sư chính là thổi tiêu! Dù sao mặc kệ là tiêu hay là sáo, ngươi cũng thổi rất tốt!"Diệp Thần vỗ vỗ bả vai Khang Khải, mặt mũi tràn đầy thưởng thức nói.

"..."

Khang Khải cũng bó tay, tại sao lại ở đâu ra Hoàng Dược Sư, hắn ai vậy?

"Đúng rồi, đêm hôm khuya khoắt tới tìm ta làm gì? Mập mạp đâu?"Diệp Thần hỏi.

"Thuộc hạ chính là vì Vương Đại Bưu mà đến!"

"Xảy ra chuyện gì?"

"Đại Bưu hắn, hắn bị cảnh sát bắt đi!"Khang Khải ấp úng nói.

"Hảo hảo cảnh sát bắt hắn làm gì, đánh nhau với người ta?"

Diệp Thần nghe vậy không khỏi nhíu mày, mập mạp chết bầm này mỗi lần tới Ninh Châu liền gây tai hoạ, hắn cùng Ninh Châu có thù sao?

"Vậy cũng không phải!"

Khang Khải vội vàng giải thích nói:"Đại Bưu hắn chính là rảnh rỗi đến nhàm chán, đi ngõ nhỏ bên cạnh khách sạn, sau đó liền bị bắt!"

"Làm sao mà đi ngõ nhỏ lại bị"

Diệp Thần nói còn chưa dứt lời đột nhiên nhớ ra cái gì đó, bên cạnh khách sạn Tứ Hải có một con hẻm nhỏ gọi là 'Hẻm Đèn Đỏ', ở trong đó đều là phụ nữ bán da bán thịt, mập mạp đi vào tìm tiểu thư?

"Khang Khải, có phải mập mạp vào đó chơi gái không?"

Chương 271. Cầm phổ!

Khang Khải mặt mo đỏ ửng, nhẹ gật đầu, giống như chơi người chơi gái là hắn.

"Kháo!"

Diệp Thần rất im lặng.

Không nghĩ tới khẩu vị mập mạp nặng như thế, vậy mà đi vào con hẻm đó, trong đó toàn gái bán dâm a, đáng đời hắn bị bắt!

"Môn chủ, ta tại Ninh Châu cũng không có người quen, chỉ có thể tìm ngài ra mặt!"Khang Khải cẩn thận từng li từng tí nhìn xem Diệp Thần nói.

"Ta gọi điện thoại là được, ngươi đi cục cảnh sát đón hắn đi!"

Diệp Thần nhếch miệng lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Thượng Quan Dĩnh, để nàng hỗ trợ thả mập mạp ra.

"Sư đệ, chừng nào đệ nhận biết loại người này?"

"Cần tỷ cho người nhốt hắn trong đó mấy ngày, cho hắn nhớ lâu!"Liễu Nhược Hi nghe xong mập mạp đi chơi gái bị bắt, lập tức lửa cháy vô danh.

"Sư tỷ, lần này coi như xong đi!"

Diệp Thần do dự một chút, sau đó đem chuyện vừa rồi Hổ Dực theo dõi nói một lần.

"Cái gì? Kiều gia nhanh như vậy đã phái người đến?"

Liễu Nhược Hi nghe xong quá sợ hãi, liền vội vàng hỏi:"Sư đệ, vậy đệ không có sao chứ?"

"Đệ không sao!"

Diệp Thần nói thẳng:"Nhưng hiện tại đệ cần nhân thủ hỗ trợ, cho nên phiền phức sư tỷ giúp đệ vớt mập mạp ra a!"

"Tốt a, mua dâm cũng không phải tội lớn, phạt ít tiền là có thể ra!"Liễu Nhược Hi đồng ý.

Hai người lại hàn huyên vài câu, lúc này Diệp Thần mới cúp điện thoại.

"Tốt, ngươi có thể đi Cục Cảnh Sát tiếp mập mạp!"Diệp Thần cất kỹ điện thoại nói với Khang Khải:"Ta về nhà, ngươi nói cho mập mạp còn dám đi vào trong hẻm nhỏ tầm hoa vấn liễu, xem ta thu thập hắn như thế nào!"

"Vâng, đa tạ môn chủ!"

Khang Khải vội vàng khom người, chờ Diệp Thần rời đi hắn mới vội vàng xuống núi tiến về phía Cục Cảnh Sát.

Diệp Thần rất nhanh cũng về tới sơn trang Vân Đỉnh.

Trên đường đi hắn đều đang nghĩ có muốn giải khai hay phong ấn trong cơ thể mình không?

Mặc kệ là vật tay cùng Kiều gia, hay là đi Ngũ Đại Phái trộm sách, đều là cực kỳ nguy hiểm, lấy tu vi hiện tại của hắn dù là có bọn người Khang Khải hỗ trợ, chỉ sợ cũng không có phần thắng gì!

"Xem ra phải nắm chặt tu luyện!"Diệp Thần nói thầm liền đi trở về nhà.

Trong phòng khách, ti vi mở, Tô Tuyết Di thì đã nằm ngủ trên ghế sa lon.

Diệp Thần thấy thế hiểu ý cười một tiếng, cô nàng này nhất định là chờ mình quá mệt mỏi cho nên ngủ trước!

Hắn nhẹ nhàng ôm lấy Tô Tuyết Di đưa nàng vào phòng ngủ, mình lại quay người ra, đi vào một phòng ở lầu một.

Vào phòng sau, Diệp Thần trực tiếp từ trong nhẫn trữ vật lấy 《 Xi Vưu Thiên Thư 》 ra.

Phần lớn ghi chép trong quyển sách là cầm phổ, còn có một phần nhỏ bí pháp luyện chế đan dược, căn bản không có bí tịch võ học.

"Ngọa tào!"

Diệp Thần không khỏi nhíu mày.

Trong chốn võ lâm khẳng định có người biết nội tình cổ cầm, cứ như vậy coi như học xong cầm phổ ngược lại càng nguy hiểm, Ôn Thiên Tinh chính là ví dụ mấy trăm năm trước!

Đúng lúc này một đạo bạch quang bên trong nhẫn trữ vật thoáng hiện, một giây sau Dao Cầm tiên khí bồng bềnh xuất hiện tại trước mắt Diệp Thần.

"Dao Cầm, ngươi, sao ngươi lại ra đây?"

Diệp Thần bị dọa kêu to một tiếng, nếu như lúc này Tô Tuyết Di tỉnh lại thấy cảnh này, chính mình là nhảy vào Hoàng Hà đều tẩy không sạch!

"Chủ nhân vừa suy nghĩ đến Dao Cầm, Dao Cầm liền xuất hiện nha!"Dao Cầm mỉm cười cười nói.

"Vừa đúng lúc, ta muốn hỏi ngươi làm sao trong Xi Vưu Thiên Thư đều là cầm phổ cùng thuật luyện đan?"Diệp Thần tỉnh táo lại hỏi.

"Bởi vì cầm phổ cùng luyện đan là bộ phận khó khăn nhất trong thiên thư, về phần võ học bí tịch đều ghi chép trong hai quyển sách phía trước!"

"Thì ra là thế!"Diệp Thần như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu.

"Chủ nhân không cần phiền não, Dao Cầm đã nhận chủ, tự sẽ giúp ngài!"

"Giúp thế nào?"

Dao Cầm không nói chuyện, đột nhiên mấy đạo kim quang từ trong cơ thể nàng chui ra, không đợi Diệp Thần kịp phản ứng, kim quang trực tiếp nhập vào trán hắn.

Một giây sau, Diệp Thần cảm giác đầu óc nóng lên, vô số nốt nhạc phiêu đãng trong đầu hắn, mà hắn cũng có thể tận mắt nhìn thấy mỗi một cái nốt nhạc, thậm chí có thể cảm giác được bên trong nốt nhạc ẩn chứa uy lực cực lớn!

"Dao Cầm, đây là"

"Chủ nhân, đây chính là tất cả cầm phổ trong Xi Vưu Thiên Thư! Ngài đã thu hoạch được truyền thừa, chỉ cần cổ cầm trong tay, liền có thể đàn tấu ra!"

"Bất quá, cầm phổ tổng có mười khúc, Dao Cầm đề nghị chủ nhân không nên nếm thử đàn tấu chín khúc cuối, nếu không dễ dàng bị phản phệ!"Dao Cầm chậm rãi nói.

"Phản phệ? Đàn khúc cổ cầm mà thôi, không đến mức thế đi?"Diệp Thần nhíu mày.

"Ôn tiền bối đạt tới Độ Kiếp Kỳ mới có thể miễn cưỡng đàn tấu mười khúc cổ cầm, chủ nhân nhất định phải nếm thử sao?"

"Thử!"

Diệp Thần nghe Dao Cầm kiểu nói này, ngược lại bị vén lên lòng hiếu kỳ!

Hắn cũng rất muốn biết, y bát truyền thừa cầm phổ của Ôn Thiên Tinh đến cùng có bao nhiêu lợi hại!

Mượn bóng đêm, Diệp Thần lại lặng lẽ rời đi biệt thự, trực tiếp tại đỉnh núi tìm tới một chỗ không ai, đem cổ cầm từ trong giới chỉ lấy ra ngồi xếp bằng xuống, hai tay nhẹ nhàng khoác lên dây đàn phía trên.

Chương 272. Phần Dương Bảo Điển!

Khúc thứ nhất, tên là 《 Thần Phủ 》!

Diệp Thần thôi động cầm phổ trong đầu, đàn tấu ra nốt nhạc thứ nhất!

Đông!

Một tiếng ngột ngạt huyền âm từ bên trong cổ cầm truyền ra, theo một đạo bạch sắc quang mang mắt trần có thể thấy như lưỡi dao bắn ra từ trên dây cổ cầm!

Oanh!

Đỉnh núi yên tĩnh lần nữa truyền đến một tiếng vang thật lớn, bạch quang bắn vào trên một khối đá lớn nặng đến mấy chục tấn ở phía trước, khối đá lớn thế mà ầm vang nổ tung!

"Ngọa tào!"

Diệp Thần thấy thế cũng không dám đàn tấu nốt nhạc thứ hai, hắn sợ bắn thêm mấy phát nữa lại sập cả ngọn núi!

"Chủ nhân, ngài cảm nhận được cổ cầm chi uy đi?"Dao Cầm ở một bên xinh đẹp cười nói.

"Xác thực ngưu bức!"

Diệp Thần nuốt ngụm nước bọt, nốt nhạc cấp độ nhập môn đã có uy lực lớn như thế, khó trách năm đó Ôn Thiên Tinh dám lấy sức một mình độc chiến quần hùng.

"Chủ nhân, tu vi ngài quá thấp, vẫn là bắt đầu từ cơ sở trước đi!"

"Cơ sở?"

"Trong nhẫn trữ vật của Ôn tiền bối có lưu lại bí tịch Liệt Hỏa Giáo, trước tiên ngài nên tu hành công pháp Liệt Hỏa Giáo!"Dao Cầm nói thẳng.

Diệp Thần nghe xong vội vàng mở nhẫn trữ vật ra, quả nhiên tìm tới một bản sách dùng khăn lụa màu vàng bao phủ.

Mở khăn lụa ra xem xét, một bản sách da trâu lộ ra khí tức cổ xưa đập vào mi mắt, phía trên dùng lối chữ Lệ viết bốn chữ lớn《 Phần Dương Bảo Điển 》!

"Bảo Điển?"

Diệp Thần nhìn thấy hai chữ này, không khỏi cảm thấy hạ bộ mát lạnh, sẽ không phải giống như Quỳ Hoa Bảo Điển trong phim truyền hình, muốn luyện công, trước phải tự cung đi?

Nghĩ tới đây Diệp Thần gian nan nuốt ngụm nước bọt, cẩn thận từng li từng tí mở ra tờ thứ nhất của Phần Dương Bảo Điển.

May mắn chính là, khúc dạo đầu không nói muốn tự cung!

Lật vài tờ Bảo Điển, trong lúc vô tình Diệp Thần thấy được khẩu quyết Hỏa Vân Chưởng, lúc này nghi ngờ nói:"Dao Cầm, Cát đảo chủ cũng kế thừa Phần Dương Bảo Điển đúng không?"

"Không có!"

Dao Cầm lắc lắc đầu, nói:"Giống như 《 Xi Vưu Thiên Thư 》, các đời đảo chủ đạt được truyền thừa đều là bản thiếu, chân chính truyền thừa nhất định phải người hữu duyên mới có thể có được!"

"Mà lại, Ôn tiền bối cũng cho tất cả mọi người cơ hội, nhưng

không ai có thể đi vào cấm địa, có thể trách được ai?"

"Nói có lý!"Diệp Thần cười nói.

"Chủ nhân, ngài vẫn là chuyên tâm luyện công đi, hi vọng ngài có thể sớm ngày khống chế cổ cầm!"Dao Cầm nói xong hóa thành một đạo bạch quang chui vào bên trong cổ cầm.

"..."

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, lời này của Dao Cầm rõ ràng là ghét bỏ tu vi hắn thấp a!

Bất quá Dao Cầm nói cũng không sai, lấy tu vi hiện tại của hắn căn bản khống chế không được cổ cầm, vừa rồi chỉ là gảy một cái âm tiết, hiện tại ngón tay Diệp Thần cũng là tê dại.

Trở lại biệt thự, hắn đem mình khóa tại khách phòng (phòng cho khách), hết sức chuyên chú nghiên cứu《 Phần Dương Bảo Điển 》

Sáng sớm hôm sau, trời mới vừa tờ mờ sáng, Diệp Thần ngồi xếp bằng trên giường chậm rãi mở mắt ra!

Thông qua một đêm tu luyện, hắn ngạc nhiên phát hiện Phần Dương chân khí cùng Thanh Long chân khí trong cơ thể đã hoàn mỹ dung hợp!

Phần Dương thuộc hỏa!

Thanh Long thuộc thủy!

Hai luồng chân khí thế mà tạo thành một cái tua bin Thái Cực không ngừng xoay tròn trong đan điền Diệp Thần, chân chính thực hiện âm dương điều hòa, cương nhu cùng tồn tại!

"Tại sao có thể như vậy?"

Diệp Thần nghĩ nghĩ thử thôi động Hỏa Vân Chưởng, kết quả nguyên bản hai bàn tay cực nóng, giờ phút này lại trở thành một lạnh một nóng.

Hắn vội vàng rời giường đi đến trước bể cá trong gian phòng, thử đem bàn tay lạnh như băng dán phía trên bể cá, kết quả bể cá lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được bắt đầu ngưng kết thành băng!

"Ngọa tào!"

Diệp Thần thấy thế liền sướng đến phát rồ, đây không tính là khai sáng một môn mới tuyệt học võ lâm a?

Đúng lúc này, bên ngoài gian phòng truyền đến một trận tiếng bước chân rất nhỏ, Diệp Thần biết là Tô Tuyết Di rời giường, vội vàng nhanh chóng thay quần áo đi ra ngoài.

"Nàng dâu!"

Diệp Thần đi ra ngoài nhìn thấy Tô Tuyết Di đang nước mắt đầm đìa cùng ai đó gọi điện thoại, không khỏi hiếu kỳ nói:"Em sao vậy, sáng sớm đã khóc nhè?"

"Lão công?"

Tô Tuyết Di đầu tiên là sững sờ, lập tức ném điện thoại đi nhào vào trong ngực Diệp Thần, ô ô nói:"Em rời giường đều không nhìn thấy anh đâu, còn tưởng rằng cả đêm anh không có về nhà, lo lắng muốn chết!"

"Đồ ngốc, làm sao lão công lại cả đêm không về nhà, đừng khóc!"Diệp Thần cảm nhận được trong ngực mềm mại, nhẹ giọng an ủi.

"Vậy anh ngủ khách phòng làm gì?"

Tô Tuyết Di ngẩng đầu, khóc đến lê hoa đái vũ, ủy khuất ba ba mà nhìn xem Diệp Thần nhỏ giọng nức nở nói:"Anh, anh có phải phát ngán, không muốn ngủ cùng em nữa?"

"Làm sao có thể, em suy nghĩ nhiều!"

Diệp Thần nghe xong dở khóc dở cười, trong lòng tự nhủ lúc này mới kết hôn mấy ngày a, làm sao có thể ngán sơm vậy?

Tư thế nhiều vô số kể, còn chưa có mở khóa được hết đâu!

Chương 273. Bức vương Lan Trần!

"Thật sao? Vậy tại sao anh muốn đơn độc ngủ một mình?"Tô Tuyết Di chu miệng nhỏ hỏi.

"Hôm qua lão công trở về, không phải em đã ngủ trước rồi sao, lão công không muốn đánh thức em, cho nên liền tự mình ngủ khách phòng!"Diệp Thần cười khổ, những nữ nhân này suy nghĩ quá nhiều, một đêm không ngủ với nàng đã bảo là ngán?

"A, vậy được rồi!"

Tô Tuyết Di nghe xong yên tâm nhiều, vừa rồi nàng còn tưởng rằng Diệp Thần đi đầu hẻm nhỏ nào đó qua đêm sáng sớm mới về.

Hiểu lầm giải trừ, Diệp Thần lại làm bữa sáng, hai người ngồi trên bàn ăn hàn huyên.

"Diệp Thần, hôm nay anh đi Bách Thảo Viên sao?"Tô Tuyết Di tò mò hỏi.

"Bách Thảo Viên?"

Diệp Thần sững sờ, lúc này mới nhớ tới hôm qua bạn trai Kim Tử là Trương Gia Đống còn nói muốn giới thiệu công việc cho hắn!

"Đi xem một chút cũng được, dù sao lão công cũng chưa có đi qua đó!"Diệp Thần gật đầu cười nói.

"Anh muốn đi Bách Thảo Viên làm việc, có cần nói một tiếng cùng Kiều tổng hay không?"Tô Tuyết Di nhắc nhở.

"Không cần!"

Nói lên Kiều An Na, lông mày Diệp Thần không tự giác nhíu.

Tô Tuyết Di cũng không nói gì nữa, hai người cơm nước xong xuôi Diệp Thần lái xe đem Tô Tuyết Di đưa đến công ty.

"Lão công, chúc anh nhận lời mời thuận lợi!"Trước khi Tô Tuyết Di xuống xe còn hôn một cái ngoài miệng Diệp Thần.

"Cảm ơn nàng dâu!"

Diệp Thần biểu lộ một mặt Trư ca, cô nàng này thật sự là càng ngày càng chủ động

Chờ Tô Tuyết Di vừa đi, điện thoại Diệp Thần liền vang lên, nhìn qua liền thấy là Bạch Vĩnh Chính gọi tới.

"Lão Bạch, sao vậy?"Diệp Thần kết nối điện thoại hỏi.

"Diệp tiên sinh, tôi có chuyện muốn báo cáo với cậu, không biết bây giờ cậu có thuận tiện hay không?"Bạch Vĩnh Chính cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Chuyện gì?"

"Hôm qua con trai thị trưởng tìm được tôi, nói muốn tôi thụ thập cậu!"

"Chu Châu?"

Diệp Thần nghe xong lúc này nhăn nhăn lông mày, tiểu tử này nằm viện còn không thành thật, còn muốn tìm mình gây phiền phức!

"Đúng vậy a! Diệp tiên sinh, tôi lo lắng kia tiểu tử thấy tôi không có động tĩnh, sẽ tìm người quan phương đối phó cậu, cho nên cố ý nói cho cậu một tiếng!"

"Tốt, tôi đã biết!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, vị Chu công tử này không nhớ lâu, xem ra cần phải tìm cha hắn tâm sự mới được.

Cúp điện thoại, Diệp Thần vừa khởi động ô tô chuẩn bị rời đi, đột nhiên một chiếc Maybach két một tiếng, chặn đường đi của hắn lại.

"Ngọa tào, có biết lái xe hay không!"

Diệp Thần thò đầu ra, tức giận rống lên một câu.

Cửa xe Maybach mở ra, một người trẻ tuổi mặc trang phục Hoa từ sau xe đi xuống, sau đó rất là vui vẻ chạy tới bên tay lái phụ xe Diệp Thần, cũng mặc kệ Diệp Thần có đồng ý hay không, kéo cửa ra chui vào!

"Ngươi là ai a?"

Diệp Thần sững sờ, trong lòng tự nhủ gia hỏa này bị điên rồi?

Không đúng!

Bệnh tâm thần làm sao ngồi lên loại xe sang trọng Maybach này?

"Hắc hắc, Diệp Thần?"

"Ngươi, ngươi đến cùng là ai?"

Nghe được đối phương có thể gọi ra tên của mình, Diệp Thần càng thêm hồ nghi, hắn quan sát tỉ mỉ người này một chút, giống như gặp qua ở đâu, nhưng làm sao đều không nhớ nổi.

"Thần ca, nhiều năm không gặp cậu không đã quên tôi rồi a? Tôi là bạn tốt của cậu, Lan Trần a!"Đối phương cười hì hì nói.

"Lan Trần?"

Diệp Thần mở to hai mắt nhìn, trong đầu lại nổi lên hình ảnh mình bị lừa gạt đi hái 'Linh chi'!

"Thế nào, nhớ lại chưa?"

Lan Trần cười đến so với bông hoa còn xán lạn, bất quá trong mắt của Diệp Thần, gia hỏa này cười rất rẻ tiền, rẻ tiền.

"Nhớ tới em gái ngươi!"

Sau khi Diệp Thần kịp phản ứng, giận tím mặt nói:"Đại lừa gạt nhà ngươi, ai cho ngươi lên xe ta!"

"Diệp Thần, sẽ không phải là cậu vẫn còn thù a?"

Lan Trần cũng không tức giận, vẫn như cũ cười hì hì nói:"Lần này tôi ngàn dặm xa xôi chạy đến Ninh Thành, là tới giúp cậu!"

"Giúp ta?"

Diệp Thần nhớ tới tối hôm qua lão đầu đã nói, kìm nén lửa giận hỏi:"Là ai để ngươi tới giúp ta?"

"Gia gia của tôi nha!"

Lan Trần nhún vai, nói:"Bất quá lão gia tử cũng không nói cậu gặp được khó khăn gì! Thần ca, có phải là cậu thiếu tiền người ta hay không?"

"Kháo!"

"Không sao không sao! Thiếu bao nhiêu, tôi giúp cậu trả là được, cũng coi như là đền bù chuyện năm đó tôi làm với cậu!"Lan Trần nghiêm trang nói.

"Lan gia rất có tiền sao?"

"Mấy ngày trước Jack Ma cũng tới tìm cha tôi mượn tiền, năm ngoái chủ tịch tencent Đằng Tấn Mã cũng đến mượn, dù sao kinh tế nhà tôi cũng có chút khá giả!"

"..."

Có chút khá giả?

Diệp Thần nghe xong kém chút thổ huyết, nhịn không được trợn mắt nhìn Lan Trần một chút, tức giận nói:"Ngươi không trang bức có thể chết a, hai người này tìm nhà ngươi vay tiền, ngươi còn nói chỉ là có chút khá giả?"

"Gia gia thường xuyên dạy bảo tôi, nói làm người phải khiêm tốn!"

"..."

Diệp Thần triệt để bó tay rồi, hôm qua hắn còn đang suy nghĩ Lan Trần đến cùng là cái dạng gì người, hôm nay cuối cùng thấy được, tuyệt đối 'Bức Vương' !

"Lão đại, nếu cậu thực sự vẫn mang thù, vậy đánh tôi một trận đi, tôi cam đoan không hoàn thủ!"

Lan Trần nói xong nhắm mắt lại ngước cổ, một bộ dáng vẻ ‘Mặc ngươi làm gì thì làm’!

"Quên đi, chuyện quá khứ không đề cập nữa!"

Diệp Thần khoát khoát tay, tốt xấu người ta là đến giúp mình, lại thành tâm thành ý nhận lầm, không cần thiết đúng lý không tha người!

"Vậy bây giờ cậu có thể nói cho tôi, cậu vay nặng lãi của ai đi?"

Chương 274. Đi ăn máng khác?

"Ai nói tôi thiếu vay nặng lãi, trông tôi giống người thiếu tiền sao?"Diệp Thần tức giận nói.

"Không thể nào, tôi xem Douyin thấy hiện tại người người nợ tiền, sao cậu lại có thể không nợ?"Lan Trần một mặt tò mò nhìn Diệp Thần.

"Cậu thật là một người kỳ quái!"

Diệp Thần giật mình nhìn xem Lan Trần, khi mình còn bé thế mà bị loại người này lừa, thiên lý ở đâu?

"Không phải nợ tiền sao?"Lan Trần gãi đầu một cái, nói lầm bầm:"Nam nhân đơn giản chính là phiền não vì nữ nhân hoặc chuyện tiền, không phải tiền đó chính là nữ nhân?"

"..."

"Cậu không nói lời nào, vậy là tôi đoán đúng!"

Lan Trần đảo mắt, cười hì hì nói:"Thần ca, sẽ không phải là liên quan đến những sư tỷ của cậu đi?"

"Là Đại sư tỷ tôi!"

Diệp Thần cũng không nghĩ lãng phí thời gian, suy nghĩ một chút vẫn là đem chuyện Kiều An Na bị gia tộc an bài lấy chồng nói đơn giản một lần.

"Kiều tỷ? Tôi còn nhớ rõ dáng dấp nàng rất xinh đẹp!"

"Thần ca, cậu đừng có gấp, mặc dù căn cứ Lan gia tại Việt

Châu, nhưng ở toàn bộ Hoa Hạ vẫn còn có chút quyền nói chuyện!"Lan Trần nói xong ngoắc ngoắc tay với nam âu phục ngoài xe.

"Thiếu gia, có gì phân phó?"Nam âu phục đi tới khom người hỏi.

"A Bưu, lập tức cùng liên hệ người bên kia Kinh Thành, để bọn họ hỏi thăm một chút hôn sự Kiều gia!"

"Vâng!"

Nam âu phục gật đầu, lập tức trở về tới trong xe Maybach gọi điện thoại đi.

"Lan Trần, Lan gia của cậu là làm cái sinh ý gì, có tiền như vậy!"Diệp Thần thừa cơ kéo chuyện tào lao hỏi.

"Nhiều lắm, nhưng tôi chỉ phụ trách một bộ phận công nghệ sinh vật của gia tộc, hàng năm cũng chui vào túi vài trăm tỷ!"Lan Trần một mặt ủy khuất, dáng vẻ giống như rất 'Nghèo túng'.

"Nếu ngươi không trang bức, chúng ta có thể làm bằng hữu!"

"..."

Hai người đang trò chuyện, nam âu phục đi trở về, nhỏ giọng thầm thì vài câu bên tai Lan Trần.

Lan Trần nghe xong sắc mặt trong nháy mắt thay đổi, hắn thay đổi cười đùa tí tửng trước đó, mặt mũi tràn đầy biểu lộ ngưng trọng nói với Diệp Thần.

"Thần ca, cái này cậu đặc tội chỉ sợ không phải mỗi Kiều gia a! Còn có gia tộc phương Nam, cậu cũng đắc tội!"

"Trong dự liệu!"

Diệp Thần nhún vai, hỏi:"Cậu biết gia tộc nhà trai?"

"Nhận biết!"

Lan Trần gật gật đầu, trầm giọng nói:"Đặc biệt là tên vương bát đản Hạ Hầu Kiệt kia, trên phương diện làm ăn chuyên môn đối nghịch cùng tôi, nếu là ngày nào dám đến Việt Châu, xem tôi có đánh hắn ra phân hay không!"

"Tôi chuẩn bị qua mấy ngày đi Kinh Thành, đem Đại sư tỷ mang về!"Diệp Thần hỏi.

"Được a, tôi cùng đi với cậu!"

"Sẽ rất nguy hiểm, cậu không sợ một đi không trở lại sao?"

"Không sợ!"

Lan Trần nhếch miệng cười một tiếng, nói:"Gia gia dám để cho tôi tới giúp cậu, khẳng định tính qua phong hiểm chuyện này, khẳng định không có vấn đề!"

"..."

Diệp Thần lần nữa bị lôi đến, hắn còn tưởng rằng Lan Trần có đòn sát thủ gì đâu, làm nửa ngày lại đem gia gia nói ra ngoài.

Hai người hàn huyên trên xe thật lâu, bất tri bất giác thế mà đến trưa.

"Đói bụng đi, đi, đi ăn cơm!"Diệp Thần khởi động ô tô nói.

"Tốt lắm, tôi muốn ăn tôm Ninh Châu, cảm giác món tôm nơi này ngon nhất!"

"Không có vấn đề, để tôi gọi mấy người đi cùng!"

Diệp Thần nói xong lấy điện thoại di động ra gọi cho hai người

Ảnh Tử cùng Viên Vũ, hẹn ăn cơm tại nhà hàng Thắng Uy.

Rất nhanh, Diệp Thần lái xe đến nhà hàng Thắng Uy.

Vừa xuống xe Ảnh Tử cùng Kim Cương liền từ trong nhà hàng đi ra, nhìn thấy hai người Diệp Thần trăm miệng một lời:

"Thần ca!"

Diệp Thần gật gật đầu, đem Lan Trần bên người hắn giới thiệu một phen.

"Oa! Anh bạn trông rất cường tráng a!"Lan Trần vừa nhìn thấy Kim Cương, phản ứng đầu tiên chính là có tòa núi nhỏ ngăn tại hắn trước mặt.

"Xin chào, tôi gọi kim cương!"

Kim cương duỗi ra bàn tay quạt hương bồ, Lan Trần vội vàng đưa tay cùng hắn nắm chặt lại, đồng thời hỏi:"Anh bạn Kim Cương, cậu thăng chức ở đâu, có muốn đi ăn máng khác hay không a?"

"Đi ăn máng khác?"Kim Cương gãi đầu một cái, úng úng nói"Vì sao phải đi ăn máng khác?"

"Cậu đến làm bảo tiêu cho tôi đi, tiền lương một triệu thế nào?"Lan Trần 'Cầu tài như khát nước' Mặt mũi tràn đầy chờ đợi mà nhìn xem Kim Cương.

"Tôi không có hứng thú với tiền, cho nên sẽ không đi ăn máng khác!"

"..."

Lan Trần kém chút bị Kim Cương làm cho nghẹn chết, hiện tại người đều bị Jack Ma lây nhiễm sao, động một chút lại nói không có hứng thú với tiền?

"Lan Trần, cậu không cần uổng phí tâm cơ, Kim Cương sẽ không đi làm bảo tiêu cho cậu!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng, hắn cũng không để ý Lan Trần đào góc tường, dù sao hắn cũng không đào nổi!

"Thần ca, chúng ta đi vào đi, Viên Vũ đang ở bên trong chờ chúng ta a!"

"Tốt, đi thôi!"

Diệp Thần gật gật đầu, nhấc chân đi vào nhà hàng Thắng Uy.

Trên đường đi vào, Lan Trần vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định, hắn giữ chặt Kim Cương đề cao bảng giá:"Anh bạn Kim Cương, cậu làm cho tôi, lương một năm hai mươi triệu, như thế nào?"

"Tiểu Lan, cậu đừng uổng phí tâm cơ, tôi nhất định là nam nhân cậu không có được!"

Kim Cương nhếch miệng cười một tiếng, nói xong tự mình đi về phía trước, chỉ để lại Lan Trần một mặt mộng bức, mới vừa rồi không phải bị đùa giỡn đi?

Chương 275. Võ Thần Tài!

Trong phòng, Viên Vũ nghênh đón mấy người Diệp Thần.

"Nha, Viên đại sư, hôm nay sinh ý được không?"Diệp Thần nhìn thấy Viên Vũ cười trêu chọc nói.

Viên Vũ cũng không tức giận, chỉ là một đôi mắt nhìn chằm chặp chỗ mấy người Diệp Thần ngồi xuống, đợi sau khi đám người ngồi xuống hắn mới cau mày nói:

"Không đúng!"

"Viên đại sư, cậu lại tính ra cái gì không đúng?"Ảnh Tử nghe hắn nói như vậy không khỏi hiếu kì hỏi.

"Rõ ràng tôi tính ra hôm nay Huyền Đàn Chân Quân giáng xuống lâm, làm sao trống không a?"Viên Vũ chỉ vào một cái ghế bên cạnh Diệp Thần nói.

"Cái gì mà chân khuẩn, ăn có ngon không?"

Kim Cương trừng mắt hai con đèn lồng, là hắn biết uống axit lactic trị vi khuẩn rất tốt, nhưng Viên đại đầu nói chân khuẩn là cái quỷ gì?

"Kim Cương, Huyền Đàn Chân Quân là Võ Thần Tài, Triệu Công Minh!"Diệp Thần cười nói.

Vừa dứt lời, cửa phòng đẩy ra, Lan Trần khoan thai tới chậm.

"Không có ý tứ a, vừa rồi đi giải quyết nỗi buồn!"

Lan Trần đi vào phòng, nói xong đặt mông ngồi ở cái ghế Viên

Vũ vừa chỉ.

"Thần ca, hắn là?"Viên Vũ hỏi.

"Cậu không biết hắn?"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói:"Hắn gọi Lan Trần, khi còn bé cũng đã tới Thanh Long Sơn, có nhớ không?"

Viên Vũ nghe xong cái tên 'Lan Trần' này, lập tức mở to hai mắt nhìn gắt gao nhìn chằm chằm đối phương, hoảng sợ nói:

"Nguyên lai là tiểu tử này a, còn nhớ ta không?"

"Hắc hắc, đương nhiên nhớ kỹ, cậu là Vũ ca!"Lan Trần nhếch miệng cười một tiếng, có chút chột dạ nhẹ gật đầu.

"Uổng cho ngươi còn nhớ rõ ta!"

Viên Vũ một bộ dáng cắn răng nghiến lợi, Diệp Thần thấy vậy không hiểu ra sao, thế là liền hỏi hắn chuyện gì xảy ra.:

"Thần ca, tiểu tử này rất xấu!"

"Khi còn bé hắn gạt tôi đi nhà Chu đồ tể trộm đất, kết quả bị Chu đồ tể phát hiện kém chút làm thịt!"Viên Vũ thở phì phò nói.

"Hắc hắc, trẻ con đùa giỡn với nhau chút xíu! Đã nhiều năm như vậy, Vũ ca sẽ không còn chấp nhặt a?"

"Kháo!"

Lan Trần xuất hiện, làm cho đạo sĩ Viên Vũ này cũng không nhịn được văng tục!

"Lan Trần, cậu thực ngưu bức, Chu đồ tể có chứng nóng nảy, cậu biết không?"

Diệp Thần cũng bó tay, hắn vốn cho là mình đã đủ thảm rồi, không nghĩ tới Viên đại đầu cũng giống như hắn, thế mà cũng bị lừa qua.

Lan Trần mặt mo đỏ ửng, hắn khi đó mới năm tuổi, nào biết được cái gì là chứng nóng nảy a!

Đúng lúc này, phục vụ viên dẫn Dương Bưu đi vào phòng.

"Thiếu gia, đồ vật cậu để cho tôi chuẩn bị đều lấy ra!"Dương Bưu đi đến trước mặt Lan Trần nói.

"Đều thả trên bàn đi, hôm nay tôi cùng các ca ca không say không về!"

"Vâng!"

Dương Bưu đáp lời từ trong túi móc ra tám bình rượu trắng bày ra trên bàn ăn, sau đó khom người rời đi.

"Thần ca, Đầu to ca, đây là đến Mao Đài năm mươi năm tôi mang đến từ trong nhà, xin mọi người uống thật sảng khoái!"Lan Trần cười nói.

"Thật hay giả?"

Bình thường Viên Vũ rất thích uống mấy chén, nghe được Lan Trần nói như vậy trong nháy mắt đem chuyện 'Chu đồ tể' quên sạch không còn một mảnh, hắn từ trên bàn cầm lấy một bình Mao Đài, quan sát tỉ mỉ một phen, lập tức vặn nắp bình ra.

Lập tức, một cỗ nồng đậm mùi rượu vị tại trong phòng tràn ngập ra!

"Ân, thật đúng là Mao Đài năm mươi năm!"Viên Vũ hít mũi một cái, lập tức quay đầu nói với Lan Trần"Tiểu tử ngươi cũng không tệ, chuyện trước kia liền xóa bỏ!"

"Vũ ca uy vũ!"

Lan Trần nghe xong lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, tu vi Viên Vũ còn cao hơn hắn, nếu như người anh em này mang thù, mình cũng chỉ có phần bị đánh!

Bất quá nhắc tới cũng kỳ, người từ Thanh Long Sơn ra làm sao đều có tu vi cao như vậy?

"Tốt, chuyện trước kia cũng không nhắc lại, tất cả mọi người là huynh đệ, đến uống rượu!"

Diệp Thần mở ra một bình Mao Đài, mấy người Ảnh Tử thấy thế cũng lười rót rượu, mỗi người mở ra một bình Mao Đài, trực tiếp uống!

Phục vụ viên tiến đến đưa tôm, thấy cảnh này trực tiếp sợ ngây người!

Không phải quản lý nói rượu trong cái phòng này đều là Mao Đài năm mươi năm sao, cái đồ chơi này một bình cũng mấy chục ngàn, thậm chí hơn trăm ngàn đi?

Quả nhiên, thế giới của người có tiền, người bình thường nghĩ cũng không dám nghĩ!

Tám bình Mao Đài rất nhanh liền bị xử lý, một mình Kim Cương liền uống hai bình, uống xong còn cảm thấy chưa đủ nghiền!

"Tiểu Lan, rượu này của cậu không tệ! Chính là thiếu một chút!"Kim Cương nấc rượu, miệng đầy mùi rượu nói.

"Kim Cương, cậu muốn uống tiếp không, làm hộ vệ cho tôi, cái đồ chơi này cho cậu uống thỏa thích!"Lan Trần vẫn là không cam tâm, luôn muốn đem Kim Cương lấy về làm của mình.

"Vậy quên đi, tôi vẫn là uống rượu nước!"

"..."

Bất tri bất giác một bữa cơm ăn hai giờ, cơm nước no nê xong, Lan Trần uống say bị Dương Bưu mang về khách sạn nghỉ ngơi.

Viên Vũ nhớ thương gian hàng coi bói của hắn, Lan Trần chân trước đi, hắn chân sau cũng đi.

"Ảnh Tử, tản đi đi!"

Diệp Thần đứng người lên, vừa định đi liền nhận được điện thoại Tô Tuyết Di gọi tới, nói cho hắn biết ban đêm không trở về nhà ăn cơm.

"Nàng dâu, ban đêm không về nhà ăn cơm thì đi đâu ăn a?"Diệp Thần hiếu kì hỏi.

Chương 276. Đón Lâm Mộc Đồng!

"Tỉnh thành có khách hẹn em nói chuyện hợp tác, tài chính lần này rất lớn, cho nên em muốn đích thân cùng hắn đàm phán!"Tô Tuyết Di giải thích nói.

"Muốn lão công đi theo không?"

"Không cần, có thư ký đi cùng em rồi!"

"A, vậy được rồi!"

Diệp Thần nghe xong có thư ký cùng đi cũng yên tâm không ít, hắn cùng Tô Tuyết Di dính nhau vài câu rồi mới cúp điện thoại.

Ai ngờ, vừa cúp máy điện thoại lại vang lên.

Lần này Diệp Thần đều chẳng muốn nhìn qua là ai, trực tiếp kết nối điện thoại cười nói:"Nàng dâu, nhanh như vậy lại nhớ lão công?"

"Nàng dâu?"

Đầu bên kia điện thoại truyền tới một giọng của nữ nhân, ngay sau đó liền nghe được đối phương nổi giận mắng:"Hỗn đản! Ai là nàng dâu của cậu!"

"Ách, ai vậy a?"

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, lúc này mới nhớ tới vừa rồi âm thanh đánh chuông là Wechat, hắn vội vàng nhìn là ai gọi tới, kết quả lại làm cho hắn chấn kinh tại chỗ, lại là Lâm Mộc Đồng!

Nữ nhân lần trước tại Trường Dương, bị hắn dùng ngân châm đâm meo meo!

"Tôi là Lâm Mộc Đồng, đừng nói cậu quên!"

"A, nguyên lai là Lâm tiểu thư a, không có ý tứ, vừa rồi tôi không nghe ra!"Diệp Thần chỉ có thể giả bộ hồ đồ.

"Cậu ở đâu, tôi tới tìm cậu!"

Lâm Mộc Đồng tức giận lại bắt đầu đau meo meo, tên Wechat của nàng chính là họ tên đầy đủ, chẳng lẽ gia hỏa này không biết chữ sao?

"Ách, nếu không vẫn là tôi tới tìm đi, Ninh Châu tôi tương đối quen!"Diệp Thần nói.

"Hừ, vậy cậu đến đồn cảnh sát gần bến xe tiếp tôi đi!"

"Đồn cảnh sát?"

Diệp Thần sững sờ, nhưng Lâm Mộc Đồng lại giống như ăn thuốc súng, nói xong thở phì phò cúp điện thoại.

"Ảnh Tử, mấy người đi về trước đi, tôi đi làm chút chuyện!"Diệp Thần nói xong lái xe thẳng đến bến xe.

Rất nhanh, hắn ngay tại bến xe đồn cảnh sát gặp được Lâm Mộc Đồng một thân cổ trang, bất quá giờ phút này nàng lại bị hai nhân viên cảnh sát khống chế tại đồn cảnh sát không cho nàng ra ngoài.

"Diệp Thần, cậu rốt cuộc đã đến!"

Lâm Mộc Đồng thở phì phò nói:"Cậu lại không tới tôi liền gọi điện thoại cho chưởng môn, để nàng đến mang tôi ra ngoài!"

"Lâm tiểu thư, đến cùng xảy ra chuyện gì?"Diệp Thần hiếu kì

hỏi.

"Cậu là gì của nàng?"Một nhân viên cảnh sát tuổi trẻ khóe mắt treo bầm đen, mặt mũi tràn đầy nộ khí mà hỏi thăm.

"Tôi là bằng hữu nàng, vị cảnh sát này thế nào?"

"Còn thế nào?"Nhân viên cảnh sát trẻ tuổi nổi trận lôi đình, cả giận nói:"Cậu nhìn mặt tôi xem, chính là bằng hữu của cậu đánh!"

"Không thể nào, đánh cảnh sát?"

Diệp Thần nghe xong trợn tròn mắt, coi như công phu lại cao cũng không thể đối kháng cùng cơ quan quốc gia a, Lâm Mộc Đồng điên rồi đi?

"Diệp Thần, cậu đừng nghe hắn!"

Lâm Mộc Đồng trừng mắt một cái, nghiêm nghị nói:"Vừa rồi tại nhà ga có người trộm túi của tôi, bị tôi bắt lấy muốn sảng khoái giáo huấn một phen, ai ngờ cái tên da đen này cùng tên trộm kia là một đám, còn bảo vệ cho hắn, bản cô nương giận mới động thủ!"

"Cô gọi người nào da đen!"Nhân viên cảnh sát trẻ tuổi vỗ bàn 'Ba' một cái, đứng người lên, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ trừng mắt với Lâm Mộc Đồng.

"Làm sao, còn muốn ăn nắm đấm của bản cô nương sao?"Lâm Mộc Đồng không e dè tí nào, thậm chí còn giương nắm đấm lên.

"Buồn cười! Quả thực là ngoan cố không thay đổi, vốn định giáo dục cô một phen rồi phạt ít tiền coi như xong, xem ra vẫn là phải nhốt cô mấy ngày mới được!"Một tên nhân viên cảnh sát khác thấy đồng bọn kinh ngạc, lúc này nghĩa chính nghĩa quát lớn.

"Hai vị, bình tĩnh bình tĩnh!"

Diệp Thần thấy thế cười lạnh, trong lòng sớm có phán đoán đến tột cùng là ai đang nói láo, hắn lườm nhân viên cảnh sát trẻ tuổi một chút thản nhiên nói:"Tôi nhìn vẫn là tiền phạt đi, bằng hữu của tôi mới vào xã hội không hiểu chuyện, xin không nên so đo với nàng!"

"Đại sắc lang, vừa nói cái gì! Ai không nên so đo với ai!"

Ai ngờ Lâm Mộc Đồng còn không lĩnh tình, Diệp Thần thấy thế cũng là dở khóc dở cười, mình hảo tâm giúp cô nàng này, còn bị nàng gọi 'Đại sắc lang', đi đâu nói rõ lí lẽ đi?

"Tốt a, xem ở phân thượng thái độ cậu không tệ, giao mười ngàn tiền phạt, nhận người rồi đi thôi!"Nhân viên cảnh sát trẻ tuổi đảo mắt nói.

"Ân, tôi nộp tiền phạt!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, lúc này chuẩn bị lấy điện thoại di động ra chuẩn bị nộp tiền phạt, kết quả không biết cảnh sát trẻ tuổi từ lúc nào đã giơ ra mã quẹt.

Gặp tình hình này Diệp Thần cũng lười vạch trần, sảng khoái quẹt mười ngàn khối khối, sau đó đem Lâm Mộc Đồng đang tức sôi ruột mang đi.

"Hừ!"

Lâm Mộc Đồng ngồi lên xe, vẫn như cũ là dáng vẻ thở phì phò, mặt mũi tràn đầy khó chịu.

"Lâm tiểu thư, làm sao cô đột nhiên đến Ninh Châu, tìm tôi có việc?"Diệp Thần đổi đề tài hỏi.

"Không phải lần trước cậu bảo tôi tới Ninh Châu tìm cậu chữa thương sao?"

"A, suýt nữa tôi quên mất!"

"Cậu"

Lâm Mộc Đồng tức giận đến độ gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, trong lòng dâng lên một tia ngượng ngùng không hiểu.

Từ lần trước tại Trường Dương, sau khi Diệp Thần thay nàng chữa thương, Lâm Mộc Đồng trở lại Hành Sơn liền rốt cuộc không tĩnh tâm được, trong đầu thỉnh thoảng sẽ hiện ra cái bóng Diệp Thần.

Đã lớn như vậy đừng nói meo meo, ngay cả tay nàng đều chưa bị nam sinh chạm qua.

Gia hỏa này vừa vặn rất tốt trực tiếp ghim kim vào trên meo meo của nàng!

Mỗi lần nghĩ đến cái này Lâm Mộc Đồng liền hận đến nghiến răng nghiến lợi, thật tình không biết hận đến cực hạn liền dễ dàng biến thành yêu.

Chương 277. Tôn Trường Sinh bệnh?

"Vậy tôi dẫn cô đi Chúng Sinh Đường đi, bằng không tôi cũng không có địa phương chữa thương cho cô!"Diệp Thần nói.

"Cái gì, ngay cả y quán cậu đều không có?"

"Ân, tôi cũng vừa đến Ninh Châu không lâu, nhưng là về sau khẳng định sẽ có!"

"..."

Lâm Mộc Đồng không nói chuyện, trong lòng nàng đột nhiên toát ra một cái lớn mật ý nghĩ, có nên cùng Diệp Thần hùn vốn mở y quán, như vậy mỗi ngày mình liền có thể mắng gia hỏa này!

Chỉ chốc lát, Diệp Thần đã lái xe đến Chúng Sinh Đường.

Khác biệt với lúc trước chính là, hôm nay người tới xem bệnh tựa hồ ít phá lệ, trước cửa có thể giăng lưới bắt chim!

Diệp Thần dẫn Lâm Mộc Đồng đi vào trong, chuẩn bị tìm Tôn Trường Sinh thương lượng một chút, mượn địa phương của hắn chữa thương cho Lâm Mộc Đồng, nhưng nữ hộ sĩ Chúng Sinh Đường lại nói cho hắn biết, Tôn Trường Sinh bệnh!

"Lão Tôn bệnh? Mau dẫn tôi đi xem hắn một chút!"

Diệp Thần nghe xong lúc này nhíu mày, loại lão trung y giống Tôn Trường Sinh làm sao lại đột nhiên sinh bệnh?

Không để ý tới chữa thương cho Lâm Mộc Đồng, Diệp Thần

vội vàng để hộ sĩ dẫn hắn đi gặp Tôn Trường Sinh, hộ sĩ cũng nhận biết Diệp Thần, lúc này dẫn hắn đi tới sân sau Chúng Sinh Đường.

Vừa đi vào sân sau, Diệp Thần liền thấy Tôn Trường Sinh nằm trên một cái ghế bành.

"Lão Tôn!"Diệp Thần dẫn Lâm Mộc Đồng đi tới.

"Sư phó!"

Nghe được thanh âm Diệp Thần, hai mắt Tôn Trường Sinh nhắm chặt bỗng nhiên mở ra, một chút liền đứng lên, nào có nửa điểm dáng vẻ sinh bệnh.

"Không phải hộ sĩ nói lão bệnh sao?"Diệp Thần tò mò nhìn Tôn Trường Sinh.

"Ai, đồ nhi nào có bệnh a, thật sự là không mặt mũi thấy người!"

"Nghiêm trọng như vậy? Nói tôi nghe một chút đến cùng chuyện gì!"

"Khụ khụ, vị này là?"Tôn Trường Sinh nhìn về phía Lâm Mộc Đồng.

"Nàng là bằng hữu tôi, Lâm Mộc Đồng!"

"A, Lâm tiểu thư."

Tôn Trường Sinh nhìn Lâm Mộc Đồng một chút, không khỏi thở dài một tiếng, nói:"Sư phó, Chúng Sinh Đường của đồ nhi sợ là giữ không được!"

"Bị thu mua?"

"Đó cũng không phải, bất quá có mấy tên tiểu quỷ tử cùng đồ

nhi đánh cược…."

Tôn Trường Sinh đấm ngực giậm chân, Diệp Thần trấn an mãi mới khiến cho hắn bình tĩnh trở lại, đem trọn sự kiện hoàn chỉnh nói một lần.

Nguyên lai vài ngày trước, có hai người Đảo quốc tìm tới Tôn Trường Sinh, nói là muốn tỷ thí y thuật Trung y với hắn!

Thắng, Chúng Sinh Đường về sau quy thuận tất cả tiểu quỷ tử, thua, tiểu quỷ tử cho Tôn Trường Sinh năm mươi triệu!

Ngay từ đầu Tôn Trường Sinh không thèm để ý người Đảo quốc, dù sao Trung y là quốc túy Hoa Hạ, thắng mình cũng coi như khi dễ người, không có gì hay ho!

Ai ngờ, người Đảo quốc thấy Tôn Trường Sinh không đồng ý, liền dùng phép khích tướng nói y thuật Hoa Hạ không bằng Đảo quốc, còn nói Trung y là đạo văn y thuật Đảo quốc.

Cái này khiến cho Tôn Trường Sinh tức phát điên, đường đường Trung y há lại cho tiểu quỷ tử chửi bới, thế là sẽ đồng ý so tài.

Không nghĩ tới hôm qua trận đầu, Tôn Trường Sinh đã thua!

"Không thể nào, so cái gì mà lão thua?"

Diệp Thần giật nảy cả mình, mặc dù y thuật Tôn Trường Sinh không phải tốt nhất, nhưng cũng là cái lương y, không có lý do bại bởi tiểu quỷ tử a!

"Che mắt phân biệt dược!"

"Đáng chết tiểu quỷ tử còn muốn cầu công khai tranh tài, kết quả hiện tại đồ nhi đâu còn mặt mũi ra ngoài ngồi công đường xử án đến khám bệnh tại nhà a!"

Mặt mũi Tôn Trường Sinh tràn đầy mướp đắng, đột nhiên, hắn chăm chú bắt lấy tay Diệp Thần, cảm xúc kích động nói:"Sư phó, không bằng ngài thay đồ nhi xuất chiến đi! Đồ nhi cũng không muốn đem cơ nghiệp tổ tông lưu lại chắp tay đưa cho tiểu quỷ tử!"

"Được a!"

Diệp Thần nghe xong sảng khoái đáp ứng, cười nói:"Tại thổ địa Hoa Hạ so Trung y, tôi thấy tiểu quỷ tử cũng là đốt đèn trong nhà vệ sinh!"

"Nghĩa là gì a?"Lâm Mộc Đồng chớp chớp hai mắt, đầy bụng nghi ngờ hỏi.

"Muốn chết thôi!"

"..."

"Có sư phó xuất chiến, vậy đồ nhi liền tín tâm gấp trăm lần!"Tôn Trường Sinh trong nháy mắt phục sinh đầy máu, hứng thú bừng bừng nói:"Buổi chiều tiểu quỷ tử liền đến, sư phó ngài nhất định phải hảo hảo giáo huấn bọn chúng!"

"Nhất định phải!"

"Bất quá hiện tại tôi muốn mượn phòng khám bệnh của lão, để chữa thương cho vị bằng hữu này, không có vấn đề đi?"Diệp Thần hỏi.

Tôn Trường Sinh lại đánh giá Lâm Mộc Đồng một chút, dung mạo nha đầu này thật là xinh đẹp, nhưng nhìn không ra nàng có bệnh a, chẳng lẽ

Nghĩ nghĩ Tôn Trường Sinh 'Bừng tỉnh đại ngộ', chỉ chỉ khách phòng trong sân:"Sư phó, ngài mang vị Lâm tiểu thư này đi khách phòng đi, giường ngủ cũng dễ chịu, cần gì cứ việc nói cho đồ nhi!"

"Thoải mái hay không cũng là không quan trọng, tôi viết cho lão cái toa thuốc, lão tranh thủ thời gian giúp tôi bốc thuốc sắc thuốc là được!"

"Không có vấn đề!"

Tôn Trường Sinh nhếch miệng cười một tiếng, nói xong mang giấy bút tới để Diệp Thần viết xuống phương thuốc.

Diệp Thần viết xong ngẩng đầu nhìn lên không khỏi khẽ nhíu mày, hắn thế nào cảm giác lão nhân Tôn Trường Sinh này cười lên có chút hèn mọn a?

Bất quá hắn cũng không nghĩ nhiều, mang theo Lâm Mộc Đồng trực tiếp đi vào khách phòng.

Chương 278. Tôn Bảo Bảo phẫn nộ!

Trong phòng, trang trí đơn giản, ngoại trừ chiếc giường lớn đáng chú ý kia, thật sự rất lớn!

"Lâm tiểu thư, lên giường đi!"Diệp Thần mỉm cười.

"Cậu, cậu muốn làm gì?"

Lâm Mộc Đồng nghe nói như thế, trong lòng không hiểu thấu khẩn trương lên, cô nam quả nữ chung sống một phòng, thế mà câu nói đầu tiên của Diệp Thần là muốn nàng lên giường?

"Đại tỷ, tôi chữa thương cho cô a, bằng không cô cho rằng tôi muốn làm gì?"

Diệp Thần nhìn thấy Lâm Mộc Đồng hai tay chăm chú ôm ở trước ngực, một mặt dáng vẻ cảnh giác không khỏi cười khổ.

Cô nàng này coi hắn là thành người nào?

"Kia, vậy tôi có phải cởi đồ không?"Khuôn mặt Lâm Mộc Đồng đỏ lên, có chút ngượng ngùng nhìn xem Diệp Thần.

"Tốt nhất là cởi, bằng không sẽ ảnh hưởng hiệu quả tôi thi châm!"

"Không cần đi?"

Lâm Mộc Đồng cũng kịp phản ứng, cau mày nói:"Tôi cố ý mặc trang phục tơ tằm tới, mỏng như vậy cũng sẽ ảnh hưởng?"

"Nếu nói như vậy, không cởi cũng được!"

Diệp Thần nhún vai, không nghĩ tới cô nàng này sớm có phòng bị

"Hừ! Đại sắc lang!"

Nghe được Diệp Thần lại không cần nàng thoát y, Lâm Mộc Đồng không khỏi lườm hắn một cái, gia hỏa này nhìn một lần không đủ còn nghĩ nhìn lần thứ hai sao, mơ tưởng!

Nam nhân quả nhiên đều là đại móng heo!

"..."

Diệp Thần tức xạm mặt lại, Lâm Mộc Đồng đã hai lần gọi hắn là đại sắc lang, mình sắc qua nàng sao?

Cuối cùng Lâm Mộc Đồng ngoan ngoãn nằm ở trên giường, Diệp Thần xuất ra ngân châm trừ độc, lại một lần nữa đâm meo meo của nàng thành 'Con nhím' !

"Chậc chậc, người của phái Không Động ra tay không nhẹ a!"

"Lâm tiểu thư, phái Hành Sơn các người định cứ tính như vậy sao?"Diệp Thần vừa vê động ngân châm, vừa nói.

"..."

Lâm Mộc Đồng hai mắt đóng chặt, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng!

Nàng không dám mở miệng nói chuyện, lại không dám cùng Diệp Thần đối mặt, trong lòng giống như hươu con xông loạn cực kỳ khẩn trương.

Diệp Thần thấy thế nhếch miệng cười một tiếng, tăng nhanh tốc độ cắm vào ngân châm!

"A"

Lâm Mộc Đồng đột nhiên cảm giác bộ ngực truyền đến một trận cảm giác tê tê dại dại, kìm lòng không được phát ra một trận rên rỉ mê người.

Bên ngoài phòng khách, Tôn Trường Sinh bưng thuốc đi đến trước cửa, vừa vặn nghe được tiếng rên rỉ không khỏi trợn tròn mắt!

"Ai, tuổi trẻ chính là tốt!"

Tôn Trường Sinh cười khổ, trong lòng tự nhủ thuốc này còn cần mình đưa vào đi sao?

Đúng lúc này gian phòng bên trong lại truyền đến thanh âm Diệp Thần:"Lão Tôn, có phải là thuốc sắc xong, đưa vào đi!"

Tôn Trường Sinh nghe vậy giật nảy mình, vội vàng cúi đầu đẩy cửa vào, miễn cho thấy được một chút hình tượng không nên nhìn, con mắt muốn sinh côn trùng!

"Sư phó, thuốc đồ nhi đặt lên bàn, cáo từ!"Tôn Trường Sinh buông xuống thuốc, liên tục không ngừng thối lui ra khỏi gian phòng, miễn cho quấy rầy chuyện tốt của Diệp Thần.

"Lão nhân này vội vã làm gì đâu?"Diệp Thần nói lầm bầm.

"Diệp Thần, còn, còn bao lâu nữa? Tôi có chút khát."

Lâm Mộc Đồng cảm giác miệng đắng lưỡi khô, nhịn không được hỏi nhiều một câu.

"Cô khát? Vừa vặn, uống thuốc đi!"

"..."

Khát nước không phải uống nước sao, gia hỏa Diệp Thần này

thế mà để nàng uống thuốc?

Bất quá Lâm Mộc Đồng vẫn là đem thuốc uống hết đi, Diệp Thần cũng triệt hồi ngân châm, nhắc nhở:

"Lâm tiểu thư, kỳ thật thương thế của cô đã gần như khỏi hẳn, không cần tốn công tốn sức đến Ninh Châu, ở nhà tĩnh dưỡng liền có thể!"

Lâm Mộc Đồng nghe xong lập tức lửa cháy vô danh, những ngày này nàng ngày nhớ đêm mong trong đầu đều là thân ảnh Diệp Thần, gia hỏa này lại muốn đuổi nàng đi?

"Dù sao trước khi bệnh của tôi tốt trở lại, tôi sẽ không rời đi Ninh Châu!"Lâm Mộc Đồng hung hăng trừng Diệp Thần một chút.

"Ách tốt a, tùy cô!"

Diệp Thần cũng không tốt nói cái gì, ai bảo mụ mụ người ta là chưởng môn phái Hành Sơn a!

Đúng lúc này cửa phòng bỗng nhiên bị người đẩy ra, ngay sau đó liền thấy Tôn Bảo Bảo tức giận thở hổn hển chạy vào.

"Tôn tiểu thư?"

Diệp Thần thấy người tới là cháu gái Tôn Trường Sinh, lập tức nhếch miệng lên:"Sao cô lại tới đây, có chuyện gì sao?"

Tôn Bảo Bảo trợn to mắt nhìn Diệp Thần, lại nhìn một chút Lâm Mộc Đồng mới từ ngồi trên giường đứng dậy, đang chỉnh lý quần áo, gương mặt xinh đẹp xoát một chút liền đỏ lên, thậm chí đều quên mình tới làm gì!

Đáng chết Diệp Thần!

Thế mà mang nữ nhân trốn ở sân sau Chúng Sinh Đường làm loạn?

"Mỹ nữ, cô nhìn tôi như vậy làm gì, đến cùng tìm tôi có chuyện gì?"Diệp Thần thấy dáng vẻ phẫn nộ của Tôn Bảo Bảo không khỏi không hiểu ra sao, trong lòng tự nhủ nha đầu này có bị bệnh không?

"Diệp Thần, cậu đem Chúng Sinh Đường xem như địa phương nào, nơi này cũng không phải khách sạn!"

"Cậu muốn làm loại quan hệ nam nữ, xin đi địa phương khác!"Tôn Bảo Bảo tức giận hô hô mà quát.

Diệp Thần nghe xong trong nháy mắt liền hiểu, lúc này giải thích nói"Tôn tiểu thư cô hiểu lầm, tôi đang giúp Lâm tiểu thư thi châm a!"

"Hừ! Đâm ngân châm sao phải cởi đồ?"

"Cô nói hươu nói vượn cái gì, ai cởi đồ, quả thực không hiểu gì!"

Khuôn mặt Lâm Mộc Đồng đỏ lên, có chút căm tức trừng Tôn Bảo Bảo một chút, nữ nhân từ chỗ nào xuất hiện lại dám chửi bới mình?

Chương 279. Tiểu quỷ tử đến!

"Tôi là chủ nhân Chúng Sinh Đường, cô là ai?"Tôn Bảo Bảo tương đối gay gắt trừng Lâm Mộc Đồng một chút.

"Cô không xứng biết tôi là ai!"

Lâm Mộc Đồng cũng không cam chịu yếu thế, lúc này phản bác.

"..."

Trong lúc nhất thời Diệp Thần vậy mà không chen lời vào, hoàn toàn biến thành chiến tranh giữa hai nữ nhân!

Quả nhiên, cùng giới chỏi nhau, là đạo lý khoa học!

Hai người càng nhao nhao càng kịch liệt, lúc này Tôn Trường Sinh vội vã chạy tới.

"Diệp tiên sinh, những tiểu quỷ tử kia tới!"

Tôn Trường Sinh nói xong mới phát hiện bầu không khí không đúng, nguyên lai Tôn Bảo Bảo cùng người ta cãi nhau , khó trách để nàng đến mời Diệp Thần đi tiền đường, nửa ngày không có đáp lại!

"Gia gia, Diệp Thần cùng nữ nhân này"

"Ngậm miệng, đến lúc nào rồi, có việc tối nay lại nói!"Tôn Trường Sinh có chút tức giận trừng mắt nhìn Tôn Bảo Bảo một chút.

"..."

Tôn Bảo Bảo thấy thế đều nhanh ủy khuất phát khóc, căn khách phòng này nàng còn chuẩn bị giữ lại sau này làm phòng cưới đây này, kết quả bị gia hỏa Diệp Thần đáng chết này mang nữ nhân 'Nhanh chân đến trước'.

"Lão Tôn đừng nóng giận, tôi đi theo lão nhìn một chút những tiểu quỷ tử này đi!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, hoàn toàn không có so đo ý tứ.

"Sư phó, lần này tiểu quỷ tử còn mang đến nhiều nhà truyền thông, xem bộ dáng là muốn đem sự tình làm lớn chuyện a!"Tôn Trường Sinh vừa đi vừa nói.

"Không quan trọng!"

Diệp Thần nhún vai, cười lạnh nói:"Mặc kệ bọn chúng có âm mưu gì, chúng ta đều tiếp lấy!"

"Đúng vậy, có sư phó tại đây tiểu quỷ tử chính là châu chấu cuối thu, nhảy nhót không được bao lâu!"Tôn Trường Sinh gật đầu đồng ý.

"Hừ! Tạm thời bản cô nương không tính toán với cô, Diệp Thần, tôi đi chung với cậu!"Lâm Mộc Đồng yêu kiêu hừ một tiếng, nhảy xuống giường theo thật sát sau lưng Diệp Thần.

"Tức chết ta!"

Tôn Bảo Bảo thấy thế tức bực giậm chân, nếu không phải tiểu quỷ tử đến Chúng Sinh Đường nháo sự, nàng thề tuyệt đối sẽ không dễ dàng như vậy bỏ qua Diệp Thần!

Chúng Sinh Đường.

Nguyên bản tiền đường vắng vẻ, lúc này lại có không ít người!

Rất nhiều người trong tay bưng camera, có cầm microphone,

phóng viên chừng mấy chục người.

Mà tại trong quán ngoại trừ hộ sĩ và thầy thuốc Chúng Sinh Đường, còn có hai nam nhân mặc kimono, trên môi giữ lại một túm ria mép, vừa nhìn liền biết là tiểu quỷ tử!

"Noda tiên sinh, xin hỏi ngài có lòng tin đánh bại Tôn thần y Chúng Sinh Đường sao?"Một nữ phóng viên duỗi microphone ra hỏi.

"Thần y?"

Tiểu quỷ tử tên là Noda là một nam nhân trung niên, người hắn mặc kimono màu đậm, bên trong đôi mắt nhỏ lộ ra quang mang giảo hoạt, trên mặt từ đầu đến cuối treo một vòng biểu lộ kiêu ngạo.

Nghe được nữ phóng viên hỏi như vậy, Noda khinh thường nhếch miệng, thản nhiên nói:

"Người này hôm qua liền thua trong tay ta, y thuật rất bình thường, dạng người này tại Hoa Hạ cũng xứng được xưng tụng thần y?"

"Cái gì? Tôn thần y bị đánh bại?"

"Không thể nào, Tôn lão thế nhưng là nhân vật cọc tiêu giới Trung y Ninh Châu a!"

"…"

Các phóng viên nghe xong lập tức mất bình tĩnh, mặc dù bọn họ đều là được Noda mời tới làm chứng kiến, nhưng nghe đến Tôn Trường Sinh bị tiểu quỷ tử đánh bại, trong lòng vẫn còn có chút không thoải mái!

"Tất cả im miệng cho ta!"

Một tiểu quỷ tử khác bên người Noda nói chuyện.

Đám người sững sờ, nhao nhao đưa ánh mắt về phía người này, hắn gọi Honekawa Suneo, tuy dáng dấp hắn gầy như que củi chẳng khác gì con khỉ, nhưng khẩu khí lại hết sức phách lối.

"Chờ Tôn Trường Sinh ra, các ngươi hỏi hắn có phải là bại bởi Noda-kun hay không là biết!"

"Cái này"

Nghe hắn nói như vậy, tất cả mọi người nghi ngờ, chẳng lẽ Tôn thần y thật bại bởi tiểu quỷ tử?

Nhìn thấy biểu lộ các ký giả, Honekawa Suneo càng là đắc ý cười nói:

"Vài thập niên trước đại Đảo quốc ta có thể dựa vào vũ lực chinh phục Hoa Hạ, hiện tại là niên đại hòa bình cũng có thể dùng y thuật chinh phục Hoa Hạ!"

"Lẽ nào lại như vậy, nói lời này quá làm càn đi!"

"Đúng vậy, thật coi Trung y Hoa Hạ ta dễ khi dễ sao?"

"..."

Không ít phóng viên nghe nói như thế đều lòng đầy căm phẫn, bọn họ cảm thấy lòng tự trọng dân tộc đang bị khiêu khích trầm trọng!

"Chỉ là giặc lùn cũng dám ở này phát ngôn bừa bãi, các ngươi là điên rồi sao?"

Mọi người ở đây nghị luận ầm ĩ lúc, một đạo thanh âm nhàn nhạt truyền đến.

"Baka!"

Noda nghe được có người nói hai chữ giặc lùn, lập tức giận tím mặt, hắn cùng Honekawa Suneo tìm theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Diệp Thần không nhanh không chậm đi tới, đi theo phía sau hắn là mấy người Tôn Trường Sinh.

"Tôn tiên sinh, vị này là?"

Honekawa Suneo híp híp mắt, không có hảo ý nhìn xem Diệp Thần.

"Hắn là sư phụ ta, Diệp Thần!"Tôn Trường Sinh mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, trước mọi người nói.

"Cái gì? Sư phó Tôn thần y còn trẻ như vậy?"

"Không thể nào, chẳng lẽ là Tôn thần y thua không nổi, cho nên tìm tiểu tử cõng nồi?"

"Ta biết hắn, hắn là người của tập đoàn Kiều thị!"

Trong số phóng viên có người nhận ra Diệp Thần, lần trước tại buổi ra mắt sản phẩm Hắc Ngọc Cao chính Diệp Thần xuất ra danh tiếng, bởi vậy cho rất nhiều phóng viên đều lưu lại ấn tượng khắc sâu.

Chương 280. Tỷ thí ngân châm (hạ)!

"Nguyên lai hắn chính là cứu binh của Tôn tiên sinh?"Noda hừ lạnh một tiếng, lườm Diệp Thần một chút lạnh lùng nói:"Tiểu tử, ngươi dám vũ nhục đại Đảo quốc ta, biết có hậu quả gì không?"

"Cái gì đại Đảo quốc?"

Diệp Thần một mặt hài hước quét đám người một chút, trêu chọc nói:"Tại Hoa Hạ, ai không biết các ngươi là tiểu quốc hình viên đạn (chật hẹp nhỏ bé), sao có thể nói là đại quốc?"

"Ngươi"

Noda nghe xong tức giận đến mặt mo đỏ bừng, nhưng lại không cách nào phản bác, so với quốc thổ Hoa Hạ, nói diện tích Đảo quốc hình viên đạn cũng đã là nể tình!

"Bớt nói nhảm, các ngươi không phải đến phá quán sao? So sánh cái gì cứ việc phóng ngựa tới, đừng lãng phí thời gian của ta!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Tốt! Nếu ngươi muốn thay Tôn Trường Sinh nghênh chiến, vậy chúng ta liền thành toàn ngươi!"

Honekawa Suneo nhếch miệng lên lộ ra một vòng đường cong giảo hoạt, âm thanh lạnh lùng nói"Bất quá, chúng ta muốn gia tăng tiền cược tranh tài!"

"Ngươi lại muốn chơi cái trò gì?"

Tôn Trường Sinh nghe xong không khỏi nhíu mày, hôm qua

chính là hắn bại bởi Honekawa Suneo.

"Nếu như chúng ta thắng, không chỉ còn muốn cầm tới Chúng Sinh Đường, mà lại người này nhất định phải từ chui qua dưới háng chúng ta!"Honekawa Suneo chỉ vào Diệp Thần cười đắc ý nói.

"Buồn cười, ngươi không nên quá phận!"Tôn Trường Sinh lập tức nổi trận lôi đình, cái này mẹ nó không phải nhục nhã người sao?

"Tôn lão, vẫn là chính ngài nghênh chiến đi!"

"Đúng a, việc quan hệ danh dự Trung y, vị Diệp tiên sinh này tuổi quá nhỏ, hắn khẳng định sẽ thua!"

"..."

Các phóng viên nghe xong cũng khuyên, theo bọn họ nghĩ Diệp Thần coi như từ trong bụng mẹ liền học y, cũng mới ngắn ngủi mấy chục năm, sao có thể so cùng Tôn Trường Sinh?

Không ngờ đám người vừa dứt lời, đã thấy Diệp Thần một mặt cười xấu xa, toét miệng nói:

"Được, ta đồng ý yêu cầu của các ngươi!"

"Bất quá ta cũng có cái yêu cầu, nếu như các ngươi thua, liền cởi truồng rời khỏi Chúng Sinh Đường đi trở về, không có vấn đề đi?"

"Baka!"

Honekawa Suneo nghe được Diệp Thần để hắn cởi truồng, tức giận tới mức dựng râu, cả giận nói:"Hoa Hạ tiểu tử, ngươi thật to gan!"

"Bớt nói nhảm, không dám liền lăn ra ngoài!"

"Lại nói, tiểu quốc các ngươi cởi truồng cũng không kì lạ a, hàng năm đập nhiều bộ JAV như vậy, cả thể giới đều nhìn qua không ít a?"Diệp Thần trêu chọc nói.

"Người trẻ tuổi, ngươi cũng không thể nói xấu ta à, ta chưa có xem!"

"Khụ khụ, lão Trương, ta nhớ được ở trong ổ D máy tính của lão cũng có rất nhiều cái này đi?"

"..."

Nam nhân ở đây cơ bản đều chột dạ cúi đầu, mà nữ nhân thì là một mặt đỏ bừng, duy chỉ có Lâm Mộc Đồng đần độn mà nhìn xem Diệp Thần, cái gì là JAV?

Từ nhỏ nàng ở trong am ni cô lớn lên, cho nên thật sự không biết!

"Tốt, chúng ta đáp ứng!"Noda cắn răng một cái đồng ý.

"Chúng ta so cái gì, ngươi nói đi!"

Diệp Thần thấy đối phương đồng ý, không khỏi lộ ra một vòng nụ cười quỷ dị.

"Hừ! Nghe nói Trung y Hoa Hạ châm cứu rất lợi hại, hôm nay ta liền muốn tới khiêu chiến ngươi châm cứu thuật!"Honekawa Suneo vừa nói, vừa từ trên thân móc ra một bộ ngân châm mới tinh.

"Được a, ngươi muốn so như nào?"Diệp Thần gật đầu.

"Rất đơn giản, chúng ta đâm ngân châm qua lại cho đối phương, ai chảy máu thất khiếu trước, người đó thua!"Honekawa Suneo tràn đầy tự tin đạo. (Thất khiếu: 2 tai, 2 mắt, 2 lỗ mũi, 1 miệng)

"Ngọa tào! Tiểu quỷ tử các ngươi quả nhiên đủ biến thái!"

Diệp Thần nghe xong không khỏi cười lạnh, đối phương hiển nhiên không có ý tốt, cái này không phải so châm cứu, rõ ràng là muốn mạng của nhau a!

Quả nhiên, một giây sau liền nghe được Honekawa Suneo hừ hừ nói:"Trận đấu này chúng ta phải ký kết giấy sinh tử, nếu như ngươi không dám, cũng có thể nhận thua!"

"Sư phó"

Tôn Trường Sinh nghe xong có chút không bình tĩnh, mặc dù y thuật Diệp Thần cao siêu, nhưng loại cách chơi này làm không tốt sẽ gây ra phiền toái!

Diệp Thần khoát khoát tay, nhàn nhạt cười nói:"Ta đồng ý! Tiểu quỷ tử muốn chết, ta không có lý do cự tuyệt a!"

"Baka!"

Bọn người Noda lần nữa bị tức điên, Honekawa Suneo càng là tức giận đến cắn nát bờ môi của mình, Hoa Hạ làm sao có tiểu tử chán ghét như vậy, quá khinh người!

"..."

Tôn Bảo Bảo si ngốc nhìn xem Diệp Thần, trong lòng rung động một trận không hiểu.

Nàng biết Diệp Thần không chỉ có là vì giúp gia gia, càng là vì danh dự Trung y, ngay cả tính mệnh mình cũng có thể không để ý, thật sự cực kỳ đẹp trai!

Lâm Mộc Đồng cũng không lo lắng, nàng giống nhìn xem Honekawa Suneo giống như nhìn tên ngốc bức, gia hỏa này không biết Diệp Thần là võ tu sao, ngươi đâm huyệt vị của hắn có cái

rắm dùng!

Chỉ cần Diệp Thần nguyện ý, ngân châm Honekawa Suneo liền đâm rách làn da Diệp Thần cũng không thể, trừ phi tu vi cao hơn so với Diệp Thần!

Đáng tiếc, tên tiểu quỷ tử này ngay cả võ giả đều không phải

"Không nên lãng phí thời gian, bắt đầu đi!"

Noda cắn răng, hắn thực sự muốn xem dáng vẻ Diệp Thần thất khiếu chảy máu.

Tôn Trường Sinh cũng giúp Diệp Thần soạn thảo một phần khế ước sinh tử.

Diệp Thần rất sảng khoái ở phía trên viết xuống tên của mình, Honekawa Suneo nhíu nhíu mày, chẳng lẽ tiểu tử này thật không sợ chết?

Chương 281. Tỷ thí ngân châm (trung)!

"Nhanh lên được không, lằng nhà lằng nhằng như đàn bà!"Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Honekawa Suneo nói.

"Tiểu tử ngươi thật ngông cuồng! Ba châm, ta chỉ cần ba châm liền để sẽ ngươi trả giá đánh đổi mạng sống!"

Nói xong, Honekawa Suneo cắn răng một cái, tức giận viết xuống tên của mình

Các phóng viên thấy thế hơi giật mình, cũng nhao nhao dần dần bố trí camera, muốn quay chụp cận cảnh một màn kinh tâm động phách.

"Lão Trương, lão nói Diệp Thần có thể thắng hay không?"

"Không biết, nhưng ta hi vọng hắn thắng!"

"Lão Trương nói hay lắm, lần sau ta sẽ chia sẻ vài mã code đặc sắc cho lão xem."

"Kháo!"

Tranh tài bắt đầu, đám người ngồi vây quanh tại đại sảnh Chúng Sinh Đường, ở giữa thì là Diệp Thần cùng Honekawa Suneo đứng đối mặt nhau, trên tay hai người đều cầm một hộp ngân châm, bốn mắt nhìn nhau trong không khí phảng phất đều cọ sát ra tia lửa va chạm.

"Trước tiên ta nói rõ, ngoại trừ con mắt, bất kỳ một cái bộ vị nào trên cơ thể đều có thể hạ châm!"Honekawa Suneo âm trắc trắc

nói.

"Đừng lắm mồm, tranh thủ thời gian!"

Diệp Thần trợn nhìn Honekawa Suneo một chút, gia hỏa này líu lo không ngừng, chẳng lẽ hắn học bổ túc tại Xã Đức Vân (nơi đào tạo nghệ sĩ hài)?

"Baka!"

Honekawa Suneo tức điên lên, khoát tay cực nhanh đem ngân châm đâm vào trên huyệt Thái Dương của Diệp Thần!

Hiện trường lập tức truyền đến một tiếng thốt lên!

Huyệt Thái Dương, là một trong huyệt vị trọng yếu nhất trên cơ thể người, tùy thời có thể đưa người vào chỗ chết!

"Dừng tay! Ngươi muốn nhân mạng sao!"Tôn Bảo Bảo cũng nhịn không được nữa, nàng không thể nhìn Diệp Thần chết tại Chúng Sinh Đường.

"Hừ!"

Noda hừ lạnh một tiếng, lườm Tôn Bảo Bảo một chút cười lạnh nói:"Nếu là Chúng Sinh Đường các ngươi sợ, có thể nhận thua a!"

"Gia gia"

"Bảo Bảo đừng sợ, sư phó sẽ không có việc gì!"Tôn Trường Sinh rất có tự tin với Diệp Thần.

"..."

Tôn Bảo Bảo nghe xong cũng chỉ có thể ở trong lòng âm thầm cầu nguyện vì Diệp Thần.

Honekawa Suneo đâm xuống một châm, phát hiện Diệp Thần không bị ảnh hưởng chút nào khó tránh khỏi có chút giật mình, huyệt Thái Dương nhận kích thích, ngay cả người khỏe mạnh đều không chịu nổi!

"Chỉ như vậy?"

Diệp Thần nhếch miệng, cười lạnh nói:"Tới phiên ta đi?"

"Ngươi, ngươi tới đi!"

Honekawa Suneo thấy Diệp Thần hướng về phía hắn cười cười, chẳng biết tại sao trong lòng luôn cảm giác có chút run rẩy, tiểu tử này trông giống như đang kìm nén cái gì đó rất xấu không có xuất ra a?

Không chờ hắn nghĩ rõ ràng chuyện gì xảy ra, một đạo hàn quang thoáng hiện trước mắt, ngay sau đó Honekawa Suneo cảm thấy phần eo mình truyền đến một trận cảm giác cực nóng!

"Cái quỷ gì?"

Honekawa quay đầu nhìn xuống dưới, chỉ thấy Diệp Thần đem một cây ngân châm thật dài đâm vào hắn huyệt Mệnh Môn!

Huyệt này ở tại lưng eo, ở giữa hai thận, là gốc rễ sinh cơ của thân thể người, là cánh cửa sinh mệnh.

"Baka! Ngươi quá hèn hạ!"

Honekawa Suneo tức giận đến mặt mo đỏ bừng, hung tợn trừng Diệp Thần một chút.

Rõ ràng đã hẹn muốn để đối phương thất khiếu chảy máu, gia hỏa Diệp Thần này thế mà không theo quy trình sáo lộ, đâm vào huyệt Mệnh Môn của hắn!

Châm này đâm xuống làm không tốt liền đoạn tử tuyệt tôn của

hắn, thật là tiểu tử Hoa Hạ âm hiểm!

"Hèn hạ em gái ngươi!"

Diệp Thần mặt mũi tràn đầy khinh thường nói:"Không phải ngươi nói, ngoại trừ con mắt, huyệt vị nào cũng có thể tùy tiện đâm sao?"

"Ngươi tốt! Đến phiên ta đi!"

Honekawa Suneo đuối lý, hắn cắn răng, hàn quang trong đôi mắt nhỏ meo meo lấp lóe.

"Honekawa, đưa tiểu tử này xuống Địa Ngục đi, đừng nên lãng phí thời gian!"Noda hô lớn.

"Xem đây!"

Honekawa Suneo nhe răng cười, lập tức nhanh đi lấy ra ngân châm, đâm vào hai châm trên huyệt Phong Trì của Diệp Thần!

Huyệt này là thuộc về kinh mạch Túc Thiếu Dương Mật Kinh, có thể kích thích miệng, tai, mũi, mắt, đây cũng là tuyệt kỹ của Honekawa Suneo, người trúng chiêu trong mười phút nhất định thất khiếu chảy máu mà chết, coi như may mắn sống sót về sau cũng là người thực vật!

Diệp Thần nhíu nhíu mày, không thể không nói thuật châm cứu của Honekawa vẫn là có chỗ tạo nghệ!

Hai châm vừa rồi này, hắn cũng không dùng chân khí chống cự, bởi vậy sau khi bị kích thích hai mắt cấp tốc trở nên đỏ tươi, giống như có 'Huyết lệ' muốn chảy ra từ trong hốc mắt.

"Tiểu tử, ngươi có thể chết!"

Honekawa Suneo thấy thế, đắc ý dương dương tự đắc nói với Diệp Thần:"Yên tâm đi, ngươi không phải người Trung y thứ nhất

chết tại trên tay của ta, cũng sẽ không phải là người cuối cùng!"

"Gia gia, Diệp Thần không chịu nổi, người nhanh mau cứu hắn a!"Tôn Bảo Bảo thấy thế lo lắng nói.

Các phóng viên nhìn thấy hai mắt của Diệp Thần giống như 'Hồng Ngọc' cũng luống cuống, chẳng lẽ Trung y thật sẽ bại bởi tiểu quỷ tử?

"Diệp tiên sinh, cậu phải chịu đựng a!"Một phóng viên nhịn không được hô.

"Cố lên Diệp tiên sinh!"

"..."

Giờ phút này bọn họ cũng không có thân phận, không phải phóng viên, cũng không phải hộ sĩ, chỉ là một người Hoa phổ thông, một người Hoa thay đồng bào lo lắng mà thôi!

Diệp Thần lại là cười nhạt một tiếng, đều không cần hắn vận chuyển chân khí, cơ chế phòng hộ bản thân của Thanh Long mệnh cách lập tức khởi động, một tia chân khí vờn quanh tại huyệt Phong Trì, nhanh chóng chữa trị bản thân!

Trong chớp mắt, hai mắt 'Hồng Ngọc' của Diệp Thần, lại lấy tốc độ mặt thịt bình thường có thể thấy khôi phục trở lại!

Chương 282. Tỷ thí ngân châm (thượng)!

"Cái này, cái này sao có thể?"

Honekawa Suneo thấy thế cả kinh trợn mắt hốc mồm, miệng há lớn đến mức đều có thể nhét vào hai quả trứng gà!

"Trung y bác đại tinh thâm, sao mà loại tiểu quỷ tử các ngươi có thể hiểu được?"

Diệp Thần một mặt hài hước nhìn xem Honekawa Suneo, trêu chọc nói:"Nếu không ngươi đem một châm cuối cùng đâm nốt đi? Miễn cho trong lòng ngươi hốt hoảng, bây giờ có phải là ngươi rất hoảng a?"

"Baka!"

Honekawa Suneo nghe xong tức giận đến phổi đều muốn nổ, cả giận nói:"Người Hoa cuồng vọng, ngươi đi chết đi!"

Nói xong, hắn nhanh chóng đưa tay, vừa chuẩn lại hung ác đem ngân châm đâm vào huyệt Ấn Đường ở giữa hai lông mày Diệp Thần, huyệt này bị kích thích đại não sẽ đau đớn khó nhịn, mũi cũng sẽ nhận trọng thương!

Mà lại Honekawa cố ý đâm sâu mấy phần, chính là muốn triệt để phá hư huyệt Ấn Đường của Diệp Thần!

Nhưng kết quả lại làm cho hắn thất vọng, Diệp Thần vẫn như cũ không có chuyện gì, chỉ là ánh mắt nhìn về phía hắn nhiều thêm một hơi khí lạnh!

"Tiểu quỷ tử, ngươi là thật muốn mệnh ta a!"Ánh mắt Diệp Thần lạnh lùng, thanh âm lạnh như băng nói:"Đã như vậy, ta sẽ không thể để ngươi sống nữa!"

"Ngươi, ngươi muốn làm gì?"

Honekawa Suneo thật sự luống cuống, hắn từ trong mắt Diệp Thần thấy được một vòng sát ý lạnh như băng, tiểu tử này muốn giết hắn?

Không chờ hắn kịp phản ứng, Diệp Thần như thiểm điện xuất thủ, đem hai cây ngân châm phân biệt đâm vào trên hai cái huyệt vị Khí Hải và Quan Nguyên của Honekawa Suneo!

"..."

Đám người thấy thế không khỏi ngây ngẩn cả người, ngay cả Tôn Trường Sinh cũng xem mà có chút không hiểu, Khí Hải cùng Quan Nguyên đều tại phía dưới rốn, đây đều là huyệt vị Ích Khí Ôn Dương, sư phó đến cùng muốn làm gì?

"Ha ha ha ha!"

Noda thấy thế không chỉ cười to, không chút kiêng kỵ nói với Diệp Thần"Người Hoa, ngươi đến cùng có biết châm cứu hay không, đừng quên tranh tài giữa chúng ta là xem ai có thể làm cho đối phương chảy máu thất khiếu trước mới thắng!"

"Đừng nóng vội, nên đến lập tức sẽ đến!"Diệp Thần nhếch miệng, thản nhiên nói.

"Hừ! Hù dọa ai đây!"

Honekawa Suneo cắn răng, cả giận nói:"Mấy cái huyệt vị này đều là tráng dương, muốn để ta chảy máu thất khiếu, nằm mơ đi!"

Đám người nghe vậy lập tức nghị luận ầm ĩ, nhất là những ký

giả kia khó tránh khỏi sinh lòng nghi hoặc.

"Ai, Diệp Thần đến cùng còn quá trẻ, tài châm cứu không đủ a!"

"Các ngươi nhìn bộ dáng sinh long hoạt hổ của Honekawa, làm sao có thể chảy máu thất khiếu?"

"..."

Trong lúc mọi người ở đây hồ nghi, đột nhiên, trong đám người truyền đến một tiếng kinh hô:"Các ngươi mau nhìn, Honekawa chảy máu mũi!"

"Cái gì!"

Tất cả mọi người nhao nhao nhìn về phía Honekawa Suneo, chỉ thấy trong hai cái lỗ mũi của hắn chảy ra hai đạo máu đỏ tươi!

Cái này cũng chưa hết, ngay sau đó hai đạo 'Huyết lệ' thuận theo gương mặt Honekawa chảy xuống

"Tại sao có thể như vậy?"

Noda thấy thế tròng mắt đều muốn trợn lồi ra, mặt mũi tràn đầy không thể tin nổi nhìn xem Honekawa.

Bản thân Honekawa Suneo cũng trợn tròn mắt, hắn dùng tay sờ mò cái mũi, lập tức cảm thấy một cỗ dinh dính ấm áp, đem tay giơ lên trước mắt liền thấy tất cả đều là máu!

"Không có việc gì, không có việc gì, ta còn không đến mức thất khiếu đều chảy máu đâu!"Honekawa nuốt ngụm nước bọt, cố gắng an ủi mình.

Nhưng không như mong muốn, rất nhanh, hắn liền phát hiện con mắt cũng đổ máu!

Ngay sau đó, thử sờ sờ lên lỗ tai, cũng là máu me nhầy nhụa.

"Baka!"

Honekawa Suneo khí cấp công tâm, chỉ vào Diệp Thần cả giận nói:"Tiểu tử, ngươi đến cùng dùng cái yêu pháp với ta, vì sao lại thành dạng này?"

"Ta đã sớm nói, lịch sử châm cứu Hoa Hạ lâu đời, những giặc lùn các ngươi tự cho là học được chút da lông liền dám đến khiêu chiến tổ tông, thật sự là đầu sắt a!"

Diệp Thần nhún vai, một mặt xấu xa nói cười:"Chảy máu tính là gì, màn kích thích còn đang đằng sau a!"

"Đánh rắm! Trong miệng ta còn chưa có chảy máu, ta cũng không có thua! Đại Đảo quốc vạn tuế!"

Honekawa gầm thét vung tay hô to, trở nên như điên cuồng, người không biết còn tưởng rằng con hàng này là dân bán hàng đa cấp.

"Ngớ ngẩn!"

Diệp Thần vừa dứt lời, Honekawa đột nhiên cảm giác cổ họng nóng lên, ngay sau đó oa phun ra một ngụm máu tươi!

"Oa! Thật thổ huyết!"

"Người trẻ tuổi thật là lợi hại, Trung y Hoa Hạ ta có người kế tục a!"

"Ta đã sớm nói Diệp Thần khẳng định thắng!"

"..."

Các phóng viên thấy thế không những không đồng tình với Honekawa, ngược lại từng người hưng phấn không thôi, bởi vì

Honekawa thổ huyết càng nhiều mới có thể chứng minh Diệp Thần càng ngưu bức, cho nên tất cả mọi người hi vọng hắn lại tiếp tục nôn thêm chút máu.

"Honekawa-kun, ngươi thế nào?"Noda thấy thế vội vàng tiến lên hỏi thăm.

"Người Hoa đáng chết, hắn khẳng định là dùng yêu pháp!"

Honekawa không nguyện ý thừa nhận mình thất bại, Noda thấy thế cũng không tâm tư tiếp tục so tài, lúc này nhổ ngân châm trên người Honekawa, tức giận nói:

"Lần tranh tài này không tính, lần sau chúng ta sẽ còn trở lại!"

"Phi! Không muốn mặt!"

Tôn Trường Sinh tuổi đã cao cũng nhịn không được phi một cái, cái gì gọi là lần tranh tài này không tính, hạng người mặt dày vô sỉ như thế, đời này của hắn cũng là gặp lần đầu!

"Hừ! Chúng Sinh Đường, các ngươi chờ đó cho ta!"Noda oán hận trừng Diệp Thần cùng Tôn Trường Sinh một chút, nói xong cũng chuẩn bị đỡ lấy Honekawa Suneo rời đi.

Chương 283. Tiểu Honekawa hùng vĩ!

Nhưng vào lúc này, bên trong miệng Honekawa đột nhiên phát ra một trận tiếng gầm cùng loại với dã thú.

"Honekaw-kun, ngươi sao vậy?"Noda vội vàng hỏi.

"Ta, ta cảm giác dục hỏa đốt người, muốn nổ tung!"Honekawa phun ra một ngụm tiếng Hoa nửa sống nửa chín, nhìn về phía Diệp Thần mặt mũi tràn đầy hoảng sợ hỏi"Tiểu tử, ngươi đến cùng làm cái gì với ta?"

"Không có gì, chỉ là cho ngươi một chút giáo huấn, để về sau ngươi không còn dám mạo phạm Trung y mà thôi!"

Diệp Thần một mặt cười xấu xa, ánh mắt lại nhìn về phía hạ bộ Honekawa.

Một giây sau, Honekawa lần nữa truyền đến một tiếng hét thảm, ngay sau đó mọi người xung quanh thấy một màn khó quên, chỉ thấy 'Tiểu Honekawa' hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang ngóc đầu lên!

Nữ phóng viên hiện trường lập tức một mặt xinh đẹp đỏ bừng, nhao nhao nhắm mắt lại.

Mà tất cả những nam đồng nghiệp đều mở to hai mắt nhìn, thầm nghĩ gia hỏa Honekawa này nghĩ gì trong đầu thế, quên mình còn đang tranh tài sao?

"Tại sao có thể như vậy?"

Honekawa mình cũng gấp, đang yên đang lành làm sao hưng phấn như vậy?

Đặc biệt làm cho hắn tuyệt vọng chính là, 'Tiểu Honekawa' rất quật cường, mặc kệ hắn cố gắng khắc chế đè ép như thế nào, một chút ý tứ cúi đầu đều không có!

"Diệp Thần, ngươi dám ám toán Honekawa-kun, biết có hậu quả gì không?"Noda hung hăng trừng mắt Diệp Thần tức giận chất vấn.

"Không biết!"

Diệp Thần lắc đầu, một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem bọn người Honekawa cười xấu xa nói:"Đừng quên, các ngươi còn phải cởi truồng đi ra ngoài!"

"Baka!"

Noda giận tím mặt, chỉ vào cái mũi Diệp Thần nổi giận mắng:"Tên người Hoa hèn hạ nhà ngươi, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Ba!

Hiện trường truyền đến một tiếng vang giòn, Diệp một bàn tay Thần rắn rắn chắc chắc quất vào trên mặt Noda, lạnh lùng nhìn xem hắn nói:

"Có chơi có chịu! Nếu như ngươi dám đùa nữa, ta cam đoan ngươi sẽ chết rất thảm!"

"Tiểu quỷ tử quá không có phẩm chất, thua không nổi cũng đừng chơi a!"

"Không sai, quả thực mất mặt!"

"..."

Các phóng viên cũng nhao nhao khởi án với bọn người Noda, trên mặt mọi người đều viết đầy xem thường.

"Tốt, ta nhớ kỹ ngươi!"

Noda đâm lao phải theo lao, cuối cùng bất đắc dĩ coi là thật cởi bỏ quần áo tại Chúng Sinh Đường, Honekawa cắn răng chịu đựng căng cứng oán hận trừng Diệp Thần một chút, cũng đem quần áo trên người cởi ra.

Đảo mắt hai người liền chỉ còn lại một cái quần lót, 'Tiểu Honekawa' càng là làm cho người ta nóng mắt!

"Các ngươi cút đi, không cần cởi mảnh vải còn lại nữa!"

Diệp Thần thấy Noda không có ý tứ muốn 'Dừng tay', vội vàng nói:"Người Hoa chúng ta không giống với tiểu quỷ tử, chúng ta là bình thường, không phải biến thái!"

Noda sững sờ, hơn nửa ngày mới phản ứng được, Diệp Thần không phải là nói hắn biến thái sao?

"Baka!"

"Ngươi mẹ nó còn dám baka nữa, có tin ta quất ngươi hay không!"Diệp Thần cau mày nói.

"Noda-kun, không nên ầm ĩ nữa, chúng ta đi!"

Honekawa đã mất hết mặt mũi, tay trái khoác lên trên bờ vai Noda, tay phải che lấy nơi nào đó, chật vật không chịu nổi rời đi Chúng Sinh Đường.

Chờ bọn họ vừa đi, Diệp Thần trong nháy mắt bị các phóng viên vây quanh, trở thành một ngôi sao sáng.

"Diệp tiên sinh, xin hỏi cậu còn trẻ tuổi, làm sao y thuật lại cao minh như vậy, là Trung y thế gia sao?"

"Vì cái gì Honekawa lại chảy máu thất khiếu, còn sẽ có phản ứng sinh lý, cái này tại Trung y học có cái lời giải thích gì không?"

"..."

Đối mặt với các ký giả truy vấn, Diệp Thần cười nhạt một tiếng nói:"Các vị, Trung y Hoa Hạ bắt nguồn từ xa xửa, lịch sử lâu đời, tôi cũng không thể dăm ba câu giải thích rõ ràng với mọi người, nhưng mọi người nhớ kỹ, Hoa Hạ là tổ tông Trung y, tuyệt không phải những yêu ma quỷ quái có thể khiêu chiến!"

"Nói hay lắm!"

Đám người nghe xong đặc biệt hả giận, vào lúc ban đêm, rất nhiều nhà truyền thông liền báo cáo chuyện này.

Các phóng viên đều đem y thuật Diệp Thần miêu tả đến xuất thần nhập hóa, đến lúc hành văn viết bọn người Honekawa, đều sử dụng một cái từ yêu ma quỷ quái mà Diệp Thần nói.

Đuổi đi bọn người Noda, Tôn Trường Sinh lại tự mình đem các phóng viên đưa ra cửa, sau đó quay người đi đến trước mặt Diệp Thần, mặt mũi tràn đầy kích động nói:

"Sư phó, hôm nay nếu không phải ngài xuất thủ Chúng Sinh Đường liền xong rồi!"

"Xin nhận một cúi đầu của đồ nhi!"

Nói xong, lão đầu làm bộ liền muốn quỳ xuống cho Diệp Thần, Diệp Thần thấy thế vội vàng một tay nâng Tôn Trường Sinh.

"Lão Tôn, lão đây là lấy oán trả ơn a!"Diệp Thần nói đùa.

"Lấy oán trả ơn?"Tôn Trường Sinh nghe vậy một mặt mộng bức.

"Lão tuổi đã cao còn quỳ xuống với tôi, không phải muốn tôi

gãy thọ sao?"

"Cái này"

"Quên đi, về sau đừng như vậy là được!"

Diệp Thần đưa tay nhìn đồng hồ, nói:"Tôi cũng nên đi, hôm nay cám ơn lão mượn địa điểm!"

"Sư phó nói quá lời, nếu cần tùy thời tới là được!"Tôn Trường Sinh biểu lộ mập mờ.

"..."

Nhìn thấy biểu lộ lão đầu có chút hèn mọn, Diệp Thần không khỏi hồ nghi, lão Tôn có phải là hiểu lầm mình?

Rời đi Chúng Sinh Đường, Diệp Thần lái xe chở Lâm Mộc Đồng lao đi.

Nhìn xem đèn đuôi xe đi xa, Tôn Trường Sinh thở dài một tiếng, biểu lộ trên mặt trở nên có chút ngưng trọng.

Chương 284. Cắt?

"Gia gia, người than thở cái gì a? Không phải Diệp Thần đã giúp chúng ta đánh bại những tiểu quỷ tử kia rồi sao?"Tôn Bảo Bảo nghe được gia gia thở dài không khỏi hiếu kì hỏi.

"Những người Noda kia sẽ không từ bỏ ý đồ!"

Tôn Trường Sinh lắc đầu, cau mày nói:"Nho nhỏ Chúng Sinh Đường cũng có thể dẫn tới tiểu quỷ tử chú ý, chuyện này quá quỷ dị!"

"Hừ! Có Diệp Thần ở đây, quản hắn là ai!"Tôn Bảo Bảo gắt giọng.

"Nha đầu, về sau cháu nên đối xử khách khí với Diệp Thần một chút, có lẽ còn có thể có cơ hội nhập pháp nhãn!"

"Gia gia, người nói nhăng gì đấy, ai muốn nhập pháp nhãn!"

Tôn Bảo Bảo nghe xong gương mặt xinh đẹp lập tức đỏ bừng, trong đầu lại hiện ra dáng vẻ bất cần đời của Diệp Thần, chẳng biết tại sao nàng cảm thấy nhịp tim mình đập rất lợi hại

Cùng lúc đó, tại bệnh viện nào đó ở Ninh Châu, khoa tiết niệu.

Honekawa Suneo đang nằm thẳng trên giường bệnh, trong miệng vẫn đang lẩm bẩm rên rỉ thống khổ lấy.

"Bác sĩ, mau nhìn xem Honekawa-kun đến cùng thế nào!"Noda mười phần lo lắng, hắn đối với thời gian dài 'Ngẩng đầu' của Tiểu Honekawa Cũng là thúc thủ vô sách, chỉ đành chịu đem Honekawa đưa tới bệnh viện lân cận.

"Hắn đã kéo dài như này bao lâu?"

Một bác sĩ bên cạnh đeo kính khoác áo trắng vừa hỏi, vừa đeo lên găng tay cao su.

"Rất lâu, đều đã một giờ!"Noda nói.

"Tê, lâu như vậy?"

Bác sĩ nghe xong hít vào ngụm khí lạnh, tiểu quỷ tử bền bỉ như thế sao?

Ngắn ngủi thất thần, bác sĩ tiến hành một phen kiểm tra với 'Tiểu Honekawa', sau một lúc chơi đùa thở dài nói:"Thời gian dài như vậy sung huyết quá nghiêm trọng, đều tím bầm, đoán chừng mạch máu bên trong đều nổ tung!"

"Ngươi, lời này của ngươi là có ý gì?"Noda không hiểu hỏi.

"Cắt đi!"

Bác sĩ rất chân thành nói.

"Baka! Lang băm đáng chết nhà ngươi, ta muốn giết ngươi!"Honekawa Suneo nghe xong, vừa tức vừa gấp kết quả ngược lại tăng thêm bệnh tình cho 'Tiểu Honekawa', đều từ tím biến thành đen!

"Khôi hài!"

Bác sĩ cũng là nóng tính, nghe được Honekawa muốn giết hắn lập tức phản bác:"Ai bảo ngươi xem JAV nhiều như vậy, bây giờ trách lại đi trách ta sao?"

"Ngươi, ngươi mới nhìn JAV, cả nhà ngươi đều nhìn JAV!"

Honekawa nói xong, khí cấp công tâm hai mắt lập tức phát đen, trực tiếp tức đến ngất đi!

Nhưng dù cho như thế, 'Tiểu Honekawa' vẫn quật cường đứng thẳng như cũ.

"Hừ! Không cắt dẹp đi, ta còn không muốn động thủ thuật này đâu!"Bác sĩ gắt một cái, trực tiếp vung cửa mà đi.

"..."

Noda thấy thế đều sợ ngây người, chẳng lẽ đây chính là bệnh viện Hoa Hạ sao, bác sĩ cũng quá ngưu bức đi?

Rơi vào đường cùng hắn chỉ có lấy điện thoại di động ra bấm một cái dãy số, rất nhanh, đầu bên kia điện thoại truyền tới một thanh âm khàn khàn của nam nhân:

"Noda-kun, chuyện làm xong chưa?"

"Thật có lỗi, chúng ta thất bại"

Noda giọng điệu uể oải nói:"Nobita-kun, chúng ta đụng phải một cao thủ Trung y, Honekawa-kun cũng bị hắn đánh bại, hiện tại vô cùng nguy hiểm ~!"

"Cái gì?"

Đối phương nghe xong phẫn nộ sau khi, vội vàng hỏi:"Honekawa-kun là con trai phó hội trưởng, hắn thế nào?"

"Cái này"

Noda do dự một chút, lập tức đem trọn một năm một mười nói cho đối phương biết.

"Baka! Người Hoa lớn mật, lại dám chơi trò âm hiểm!"

"Nobita-kun, bây giờ chúng ta nhu cầu cấp bách cần trợ giúp, ngươi có thể lập tức phái người đến giúp Honekawa-kun hay không, bằng không"Noda không có tiếp tục nói hết, nhưng đồ đần

đều biết hắn muốn nói gì.

"Ngươi chờ, ta phái người từ trên phía Nam tới!"

Đối phương nói xong trực tiếp cúp điện thoại, Noda mắt nhìn Honekawa trên giường bệnh đã hôn mê, lại nhìn 'Tiểu Honekawa' Không khỏi thở dài thật sâu, chỉ sợ về sau Honekawa muốn chạm nữ nhân cũng khó.

Mà giờ phút này Diệp Thần vừa đưa Lâm Mộc Đồng đến khách sạn, còn không chờ hắn xuống xe liền nhận được điện thoại Vương Đại Bưu gọi tới.

"Môn chủ, bây giờ ngài có thời gian không?"

"Có việc cứ nói, sẽ không phải là ngươi lại bị bắt nha?"

Diệp Thần nghe xong là Vương Đại Bưu, nhịn không được liếc mắt.

"Ách, đó cũng không phải!"

Vương Đại Bưu xấu hổ cười một tiếng, nói:"Ở trên đảo phái người đưa cho ngài cái gói hàng, mặt khác đảo chủ phu nhân còn hỏi tiến độ chúng ta thế nào?"

"Gói hàng?"

Diệp Thần sững sờ, nghĩ nghĩ nói:"Ngươi tại gian phòng chờ ta, một hồi ta tới tìm ngươi đi!"

Cúp điện thoại, Diệp Thần vừa mới chuẩn bị mang Lâm Mộc Đồng vào ở khách sạn, nhưng điện thoại đối phương lại vang lên trước.

Lâm Mộc Đồng kết nối điện thoại, nói không được vài câu sắc mặt trong nháy mắt liền thay đổi!

Diệp Thần thấy thế cũng không tiện đánh gãy nàng, thẳng đến khi Lâm Mộc Đồng cúp điện thoại, mới hỏi:

"Lâm tiểu thư, xảy ra chuyện gì?"

"Diệp Thần, nhanh tiễn tôi về Hành Sơn!"Mặt mũi Lâm Mộc Đồng tràn đầy lo lắng, giải thích nói:"Phái Không Động đột nhiên quy mô đánh lén Hành Sơn, tôi muốn trở về nhìn xem mới được!"

"Phái Không Động dám đơn độc đi Hành Sơn nháo sự?"

Hành Sơn là thành viên Ngũ Nhạc Minh, Không Động cùng Hành Sơn đơn đấu kết quả khẳng định là lưỡng bại câu thương, phái Không Động đầu ngập nước đi?

Mặc dù lần trước tại Trường Dương, Lâm Quỳnh thu thập người của phái Không Động, nhưng cũng không đến mức ngươi chết ta sống, lúc ấy tại Trường Dương phái Không Động còn không có thả cái rắm a!

Chương 285. Mồi câu!

"Không chỉ là Không Động, lần này phái Nga Mi cũng giúp đỡ Không Động đối phó Hành Sơn, tình huống mười phần nguy cấp!"Lâm Mộc Đồng đều gấp muốn khóc.

"Nga Mi cũng tham dự vào?"

Diệp Thần nghe vậy cảm thấy ở trong đó nhất định có mờ ám, nghĩ nghĩ nói:"Lâm tiểu thư, vừa rồi mẹ cô điện thoại, là căn dặn cô không nên về Hành Sơn đúng không?"

"Cậu, làm sao cậu biết?"Lâm Mộc Đồng trừng lớn hai mắt, mặt mũi tràn đầy giật mình nhìn xem Diệp Thần.

"Ách, đoán a!"

Diệp Thần nghe xong kém chút thổ huyết, trong lòng tự nhủ công phu của ngươi kém như vậy, về Hành Sơn không phải một con đường chết sao?

"Diệp Thần, đừng nói nữa, tranh thủ thời gian đưa tôi đi nhà ga, tôi muốn về Hành Sơn! Van cầu cậu!"

Lúc này Lâm Mộc Đồng không còn vẻ kiêu ngạo ngày xưa, nàng nắm lấy cánh tay Diệp Thần, điềm đạm đáng yêu cầu khẩn nói.

"Tốt, tôi phái người đưa cô đi Hành Sơn!"

"Thật?"

"Đương nhiên! Cô chờ tôi trong xe, một hồi tôi liền quay lại!"

Diệp Thần nhẹ giọng an ủi Lâm Mộc Đồng vài câu, lập tức xuống xe sải bước đi vào khách sạn Tứ Hải.

"....."

Lâm Mộc Đồng há to miệng, giờ phút này Diệp Thần phảng phất trở thành chủ tâm cốt của nàng!

Rất nhanh, Diệp Thần đi tới gian phòng của Vương Đại Bưu.

"Môn chủ, ngài đã tới!"

Khang Khải mở cửa, thấy là Diệp Thần vội vàng khom người hành lễ.

"Ai gửi gói hàng cho ta?"Diệp Thần vừa hướng gian phòng đi vào trong, liền nói.

"Là Thường cụ bà!"

Vương Đại Bưu nhìn thấy Diệp Thần tiến đến, chỉ chỉ một cái hộp gỗ tử đàn được đặt trên bàn trà, còn có một chiếc chìa khoá nho nhỏ làm bằng đồng.

"Bên trong là cái gì?"

"Thuộc hạ không biết!"Vương Đại Bưu lung lay cái đầu béo nói.

Diệp Thần xoay người cầm lấy chìa khoá đem hộp gỗ mở ra xem, bên trong là cái bình sứ thanh hoa, thân bình tản ra một cỗ hương thảo dược nhàn nhạt!

"Hoãn Thích Đan?"

Vương Đại Bưu hít mũi một cái, hai mắt tỏa sáng mà nhìn xem bình sứ thanh hoa.

"Hoãn Thích Đan là cái quỷ gì?"

"Môn chủ, Hoãn Thích Đan có thể trì hoãn ngày phát tác của Thần Tiên Hoàn, chỉ có đảo chủ phu nhân mới có!"Khang Khải giải thích nói.

"A, ta còn tưởng rằng là giải dược a!"Diệp Thần nghe xong trong nháy mắt không có hào hứng.

Bên trong《 Xi Vưu Thiên Thư 》cũng ghi chép kỹ càng phương pháp luyện chế giải dược, chỉ là nguyên vật liệu cần toàn những chủng vật hiếm có như Tuyết Cáp, Băng Trùng, Diệp Thần tin tưởng sớm muộn mình đều có thể tìm tới những bảo bối này, cho nên đối với cái Hoãn Thích Đan gì gì đó cũng không ưa!

"Môn chủ, chỉ có vì Mê Âm Đảo lập xuống đại công, phu nhân mới có thể ban thưởng Hoãn Thích Đan!"Vương Đại Bưu nhếch miệng cười nói.

"Ngươi thích, ta cũng ban thưởng ngươi một viên đi!"

Diệp Thần đổ ra hai viên Hoãn Thích Đan, giao đến trong tay Vương Đại Bưu cùng Khang Khải.

"Tạ môn chủ!"

Hai người đạt được Hoãn Thích Đan liền cảm động đến rơi nước mắt đối với Diệp Thần.

"Đúng rồi, các ngươi thu thập một chút, hiện tại hộ tống một người đi Hành Sơn!"Diệp Thần nói.

"Đi Hành Sơn?"

Vương Đại Bưu nhếch miệng cười một tiếng, ngữ khí có chút hèn mọn nói:"Môn chủ, Hành Sơn đều là tiểu ni cô, chúng ta đi không tiện đi?"

"Kháo! Ngươi ngay cả con hẻm kia đều đã đi vào, đi Hành Sơn là cái rắm gì!"

Diệp Thần tức giận trợn mắt nhìn Vương Đại Bưu một chút, con hàng này đến Ninh Thành ngày thứ hai đã bị bắt vì mua dâm, hiện tại còn nghĩ tỏ ra trong sạch?

"..."

Vương Đại Bưu mặt mo đỏ ửng, không còn dám lắm mồm.

"Môn chủ, chỉ là hộ tống đi Hành Sơn sao?"Khang Khải hỏi.

"Không, ta muốn các ngươi mượn cơ hội này chui vào Ngũ Đại Phái, tốt nhất có thể tìm ra hạ lạc《 Xi Vưu Thiên Thư 》!"Diệp Thần nhếch miệng lên, lộ ra một đường cong giảo hoạt.

"Chui vào Ngũ Đại Phái?"

"Không sai!"

Diệp Thần đem chuyện của Lâm Mộc Đồng nói đơn giản một lần, cuối cùng dặn dò:"Ta đoán song phương khẳng định sẽ ra tay đánh nhau, các ngươi phải cố ý bị bắt, để phái Nga Mi hoặc là phái Không Động đem các ngươi mang về!"

"Không thể nào, như thế quá kích thích?"

Vương Đại Bưu nghe xong bị dọa đến tóc gáy toàn thân đều dựng lên, vội vàng hỏi:"Môn chủ, vậy còn ngài?"

"Ta?"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, nói:"Chỉ có các ngươi bị bắt, đến lúc đó ta mới có lý do tới cửa đi đòi người a!"

"Bất quá các ngươi nhớ kỹ, nhất định phải nghĩ biện pháp thăm dò được hạ lạc《 Xi Vưu Thiên Thư 》!"

"Môn chủ, nếu như phái Nga Mi hoặc là phái Không Động không có thì sao?"Vương Đại Bưu vẻ mặt cay đắng hỏi.

"Vậy lần sau lại tìm cơ hội khác!"Diệp Thần hời hợt nhún vai.

"..."

Vương Đại Bưu nghe xong triệt để trợn tròn mắt, hắn cảm giác mình thành mồi câu, trong hồ nước có cá hay không cũng không biết, nhưng Diệp Thần đã quyết tâm muốn hạ cán.

"Đừng lãng phí thời gian, đi thôi!"

Diệp Thần đứng dậy nói xong trực tiếp đi ra khỏi gian phòng nghỉ.

"Sư huynh, tại sao đệ cảm giác ý kiến của môn chủ, có chút không đáng tin cậy a?"Vương Đại Bưu khóc không ra nước mắt nhìn về phía Khang Khải.

"Đừng suy nghĩ, ai bảo hắn là môn chủ a?"

Khang Khải cũng rất bất đắc dĩ, nói xong cũng rời khỏi phòng.....

Chương 286. Diệp Thần bị bắt đi!

Chỉ chốc lát, Diệp Thần mang theo sư huynh đệ Vương Đại Bưu về tới trong xe.

"A? Mỹ nữ, có phải là chúng ta đã gặp qua a!"

Vương Đại Bưu lên xe nhìn thấy Lâm Mộc Đồng, lập tức tâm tình tốt lên, cười đến giống như Phật Di Lặc.

"Ta gặp qua ngươi tại Trường Dương!"Lâm Mộc Đồng lườm mập mạp một chút, lập tức cau mày nói:"Diệp Thần, cậu để bọn họ tiễn tôi về Hành Sơn sao?"

"Lâm tiểu thư, cô đừng nhìn dáng dấp mập mạp rất xấu xí, nhưng hắn cũng là cao thủ a!"Diệp Thần cười nói.

"Khụ khụ, môn chủ ngài nói như vậy không ổn, dáng dấp ta phải là tuấn tú lịch sự a!"

"..."

Diệp Thần trợn mắt nhìn Vương Đại Bưu một chút, tự tin của con hàng ở đâu ra mà dám nói như vậy.

Trong lòng Lâm Mộc Đồng muốn Diệp Thần tiễn nàng trở về, bất quá lại xấu hổ mở miệng, cuối cùng vẫn từ sư huynh đệ Vương Đại Bưu đưa nàng đi nhà ga, ba người thẳng đến Hành Sơn!

Đưa tiễn Lâm Mộc Đồng, Diệp Thần đưa tay nhìn đồng hồ, đột nhiên nhớ tới Tô Tuyết Di đi gặp khách hàng lớn, đã như vậy cơm

tối tìm một chỗ tùy tiện đối phó một hai là được!

Diệp Thần lấy điện thoại di động ra gọi cho Ảnh Tử, để hắn ra bồi mình ăn cơm.

Điện thoại vừa cúp máy, một chiếc xe thương vụ màu đen lao vụt tới, két một tiếng dừng ở trước mặt Diệp Thần.

Cửa xe mở ra, từ trên xe bước xuống mấy tên nam nhân mặc đồ vét.

"Diệp tiên sinh, lão bản của chúng tôi muốn gặp cậu!"Một nam nhân dẫn đầu mang theo kính râm, thân hình cao lớn đi đến tay lái phụ nói với Diệp Thần.

"Lão bản của các người là ai?"

"Cậu theo chúng tôi thôi, đến tự nhiên là biết!"Nam nhân mặt không thay đổi nói.

Diệp Thần lườm nam nhân một chút, gật đầu nói:"Được, tôi đi với các người!"

"Diệp tiên sinh, mời lên xe của chúng tôi!"

"Đi!"

Diệp Thần càng thêm tò mò, thần thần bí bí như vậy, đến tột cùng là ai muốn gặp mình?

Rất nhanh, Diệp Thần liền lên xe thương vụ rời đi khách sạn Tứ Hải.

Một màn này đều bị quản lý khách sạn nhìn ở trong mắt, đợi đến khi xe Mercedes chân trước vừa đi, hắn chân sau liền bấm điện thoại Phùng Kiến Quốc.

"Phùng tổng, không xong!"

Điện thoại vừa kết nối, quản lý liền vội vàng nói:"Vừa rồi Diệp Thần tại khách sạn bị người ta mang đi!"

"Cái gì?"

Phùng Kiến Quốc đang trong nhà chuẩn bị ăn cơm, nghe được tin tức này tranh thủ thời gian để đũa xuống, hỏi:"Đến cùng chuyện gì xảy ra?"

"Tôi cũng không biết a, bất quá nhìn những người kia giống như kẻ đến không thiện, mà lại rất có thực lực!"Quản lý nói.

"Cậu chờ, ta lập tức tới!"

Sắc mặt Phùng Kiến Quốc nghiêm túc, Diệp Thần tại khách sạn của hắn bị người mang đi, việc này cũng không phải đùa giỡn!

"Kiến Quốc, thế nào?"Phùng Thương Tùng thấy sắc mặc con trai không tốt liền hỏi.

"Có người tại Tứ Hải bắt Diệp Thần đi!"

"Người dám động Diệp Thần, chỉ sợ lai lịch không nhỏ!"

Phùng Thương Tùng nhíu nhíu mày, tiếp theo trầm giọng nói:"Lấy thân thủ Diệp Thần cũng không cần lo lắng, nhưng hắn đã bị người mang đi tại Tứ Hải, chuyện này Phùng gia nhất định phải quản!"

"Đã hiểu!"

Phùng Kiến Quốc nói xong đứng dậy vội vã rời đi phòng ăn.

"Cha, con đi chung với người!"Phùng Tử Luân nghe xong cũng muốn đi tham gia náo nhiệt.

"Hồ nháo, trẻ nhỏ đừng xen vào việc người lớn, hảo hảo ngồi ăn cơm đi!"Phùng Thương Tùng quát lớn.

"..."

Trẻ nhỏ?

Phùng Tử Luân khóc không ra nước mắt, trong lòng tự nhủ gia gia già rồi nên hồ đồ đi, mình cùng Diệp Thần không chênh nhau bao nhiêu tuổi a, làm sao lại biến thành trẻ nhỏ?

Phùng Kiến Quốc mang theo bảo tiêu vội vàng đuổi tới khách sạn Tứ Hải, nghe quản lý đem trọn vẹn đầu đuôi câu chuyện nói một lần, lúc này mới lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Bạch Vĩnh Chính.

"Phùng tổng!"

"Lão Bạch, ông tranh thủ thời gian dẫn người đến khách sạn Tứ Hải, càng nhiều càng tốt!"Phùng Kiến Quốc nghĩ nghĩ nói.

"Phùng tổng, xảy ra chuyện gì?"

Bạch Vĩnh Chính nghe xong ngẩn người, tại Ninh Châu có thể để cho Phùng Kiến Quốc 'Thổi còi', người đó hẳn là còn chưa ra đời đi?

"Diệp Thần bị người ta bắt đi tại khách sạn, chúng ta nhất định phải lập tức tìm tới hắn!"

"Cái gì? Thần tiên ở đâu dám động Diệp tiên sinh?"Bạch Vĩnh Chính giật nảy cả mình.

"Đừng hỏi nhiều như vậy, tranh thủ thời gian dẫn người tới!"

Phùng Kiến Quốc nóng lòng như lửa đốt, lần này vạn nhất Diệp Thần xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, Phùng gia nên làm cái gì?

"Tôi lập tức dẫn người tới!"

Lúc này Bạch Vĩnh Chính cúp điện thoại đi làm an bài.

Đúng lúc này, một chiếc Maybach chậm rãi lái tới, trực tiếp đứng tại cửa khách sạn Tứ Hải.

Phùng Kiến Quốc thấy thế không khỏi cau mày, Ninh Châu là không có Maybach, đây là vị lão đại nào tới?

Cửa sau xe mở ra, một cái chân thô to duỗi ra ngoài, ngay sau đó thân xe lắc lư một trận kịch liệt, giống như một hán tử đang ra sức chui ra từ trong xe!

Ngay sau đó, một nam tử trẻ tuổi mặc đạo bào nhảy xuống xe, bên trong miệng còn hùng hùng hổ hổ nói:

"Cái phá xe này, ngồi chật chết!"

"Vũ ca, cậu nói như vậy tôi liền không thích nghe, đây là Maybach a, không phải phá xe!"Lan Trần từ tay lái phụ đi xuống, nghe được Viên vũ nói xe yêu của hắn như vậy, lập tức liền không vui.

Chương 287. Lãnh Thủy Phong mời!

"Ta quản nó là Maybach hay nồi cơm, tóm lại chính là không thoải mái, biết vậy ta ngồi taxi sướng biết bao!"

"Kháo!"

Lan Trần nghe xong nhịn không được liếc mắt, bất quá cái này cũng khó trách Viên Vũ, thân thể một mình Kim Cương đã chiếm nửa cái xe, lại thêm Ảnh Tử cũng ngồi ở phía sau, không chen mới là lạ chứ!

"Ảnh Tử!"

Phùng Kiến Quốc đã gặp qua Ảnh Tử, biết hắn là người Diệp Thần, nhìn thấy bọn họ tới vội vàng tiến lên chào hỏi.

"Phùng tổng, ông cũng ở đây a, Thần ca đâu?"

Ảnh Tử cười nhạt một tiếng, Phùng Kiến Quốc nghe vậy lại ngẩn người, lập tức nhíu mày đem chuyện Diệp Thần bị người bắt đi nói một lần.

"Cái gì? Thần ca bị người ta bắt đi?"Viên Vũ nghe xong lập tức cau mày.

"Đúng vậy a, tôi đang chuẩn bị dẫn người đi tìm Diệp tiên sinh đây!"

Phùng Kiến Quốc vừa dứt lời, Bạch Vĩnh Chính đã dẫn người chạy tới, đồng thời mang đến một tin tức, Diệp Thần được đưa tới một tòa hội sở tên là 'Hoàng Giả'.

"Hội Sở Hoàng Giả?"Phùng Kiến Quốc nghe xong không khỏi nhíu mày.

"Phùng tổng, ông biết nội tình tòa hội sở này?"Ảnh Tử hỏi.

"Ân, đây là sản nghiệp Bạch gia tỉnh thành đầu tư, bất quá nghe nói hiện tại là Kim gia tiếp nhận quản lý!"Phùng Kiến Quốc gật đầu.

"Quản là ai đầu tư, Ảnh Tử, chúng ta đi xem một chút!"

Viên Vũ nói xong quay người ngồi về Maybach, bất quá lần này hắn đã thông minh, vượt lên trước ngồi ở tay lái phụ

Mà lúc này Diệp Thần cũng tới đến Hội Sở Hoàng Giả.

Tòa hội sở này trang trí vàng son lộng lẫy, có thể đi vào mới phát hiện bên trong không có một người, hoàn toàn tĩnh mịch, trong không khí còn tràn ngập một cỗ mùi máu tươi nhàn nhạt!

Diệp Thần hít mũi một cái, hắn nghe được ra đây là mùi máu người.

Rất nhanh, hắn bị mang vào một cái phòng hội sở lớn.

"Lãnh tổng, người mang đến!"Nam kính râm nói.

"Diệp Thần, hoan nghênh hoan nghênh!"

Một người mặc áo bông Diệp Phong quốc, tóc chải chuốt bóng loáng, ngồi ở trên ghế sa lon mỉm cười mà nhìn xem Diệp Thần, nói:"Mau mời ngồi, chúng ta hảo hảo tâm sự!"

Diệp Thần nhìn lướt qua, phát hiện trong phòng ngoại trừ cùng hắn nam tử chào hỏi, ngoài ra còn có năm nam nhân đều đồng loạt nhìn xem hắn, trong đó một gia hỏa gầy không chút thịt, mặt như than đen tựa hồ có vẻ là võ tu!

Mặt khác có mấy người, đứng tại đằng sau ghế sô pha, đoán chừng là loại nhân vật bảo tiêu.

"Ngươi là người Lãnh gia?"

Vừa rồi nghe nam kính râm xưng hô, trong nháy mắt Diệp Thần minh bạch mời hắn người tới là ai.

"Quả nhiên ngươi rất thông minh!"

Lãnh Thủy Phong dối trá cười cười, chờ Diệp Thần ngồi xuống đối diện hắn mới dò xét đánh giá.

"Có lời cứ nói đi, vừa vặn cũng miễn cho ta đi tìm ngươi!"Diệp Thần lạnh lùng nói.

"Tiểu tử, ngươi đừng phách lối!"

Lãnh Tuấn ngồi bên cạnh Lãnh Thủy Phong giận không kềm được, chỉ vào Diệp Thần mắng:"Ngươi giết Nhị thúc cùng đường đệ của ta, bút trướng này tính thế nào?"

"Nguyên lai muốn tìm ta tính sổ sách, bất quá ngươi cũng xứng?"Diệp Thần khinh thường nhếch miệng.

"Hỗn đản, ngươi cho rằng ta thật không dám động tới ngươi sao?"

Lãnh Tuấn nghiến răng nghiến lợi nói:"Họ Diệp, nói thật cho ngươi biết, hôm nay nếu là ngươi không thành thành thật thật, ta cam đoan ngươi không thể sống sót mà đi ra nơi này!"

"Đây cũng là ý tứ ngươi?"

Diệp Thần không thèm để ý Lãnh Tuấn, hắn đã sớm nhìn ra, làm chủ trong phòng hắn là nam nhân mặc áo bông này.

"Lãnh Tuấn, đừng nói trước!"

Lãnh Thủy Phong nhíu mày trừng Lãnh Tuấn một chút, lập tức mặt mũi tràn đầy nụ cười dối trá nói:"Diệp Thần, chúng ta cũng coi là không đánh nhau thì không quen biết, hôm nay tìm ngươi đến cũng không có ý tứ gì khác, chỉ là muốn tâm sự!"

"Lời đầu tiên giới thiệu một chút, ta gọi là Lãnh Thủy Phong, là con trưởng Lãnh gia!"

"Ngươi muốn trò chuyện cái gì?"

Diệp Thần nhếch lên chân bắt chéo, một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Lãnh Thủy Phong.

Không thể không nói lá gan Lãnh Thủy Phong thật sự là rất lớn, loại thời điểm này còn dám chủ động tìm mình, hắn không sợ chết sao?

Lãnh Thủy Phong thấy thế không để lại dấu vết nhíu nhíu mày, trầm giọng nói:

"Chuyện ngươi giết người Lãnh gia ta, ta có thể không truy cứu! Nhưng là, ngươi nhất định phải đem toàn bộ sản nghiệp Lãnh gia trả lại cho ta! Mặt khác, ta không hi vọng gặp lại ngươi tại Hoa Hạ, Phong Diệp quốc cũng là một nơi tốt, ngươi qua bên đó đi, thế nào?"

"Đây chính là điều mà ngươi muốn trò chuyện với ta?"

Diệp Thần nghe xong chỉ là nhàn nhạt hỏi một câu:"Đầu óc ngươi ngập nước sao? Ta hiện tại không giết ngươi đã rất nhân từ, ngươi còn muốn an bài ta chạy trốn đi Diệp Phong quốc?"

"Hừ!"

Lãnh Thủy Phong nghe xong âm lượng đột nhiên tăng cao, âm thanh lạnh lùng nói:"Lần trước Lãnh gia bị ngươi giết trở tay không kịp, nhưng ngươi nghĩ rằng chúng ta thật sẽ sợ ngươi sao?"

"Có biết mấy vị ta mời đến đây là ai không, bọn họ chỉ cần vài phút đều có thể nghiền ép ngươi!"

"Thức thời, tốt nhất ngoan ngoãn nghe lời! Bằng không, người không may cũng không chỉ là ngươi!"

Nói xong, Lãnh Thủy Phong vỗ tay phát ra tiếng, bên cạnh lập tức có người đem một cái túi công văn giao cho Diệp Thần.

Chương 288. Giúp đỡ (hạ)!

Diệp Thần sững sờ, bất quá khi hắn mở ra túi công văn xem hết văn kiện bên trong, sát tâm lập tức nổi lên, bởi vì tất cả nội dung trong văn kiện đều là Tô Tuyết Di cùng bảy vị sư tỷ của hắn!

"Ngươi điều tra ta?"

Diệp Thần nhìn về phía Lãnh Thủy Phong, trong mắt lóe ra một vòng hàn quang sắc bén.

"Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, đạo lý đơn giản như vậy ngươi cũng không hiểu sao? Diệp Thần, xem ra ta thật sự là đánh giá ngươi quá cao!"Lãnh Thủy Phong hừ lạnh nói.

"Lãnh tổng, ngài cùng tiểu tử này phí lời làm gì, ta thấy chúng ta trực tiếp xử lý hắn là được rồi!"

Nói chuyện chính là nam tử trung niên thân hình cường tráng, mặt mũi tràn đầy dữ tợn, mặc dù hắn không phải võ tu, nhưng toàn thân trên dưới đều tản mát ra một cỗ sát khí hùng hổ dọa người!

Người này chính là lão đại hắc đạo tỉnh thành, người người xưng 'Hắc Bối ca', tuyệt đối là nhân vật hung ác có một không hai tại tỉnh Thiên Nam!

"Chỉ bằng ngươi cũng muốn xử lý ta?"

Diệp Thần nhìn xem Hắc Bối giống như nhìn thằng ngốc.

"Không sai!"

Hắc Bối nhe răng cười một tiếng, giơ cao cánh tay phải vỗ vỗ

một cái.

Ba!

Tiểu đệ đứng phía sau hắn hiểu ý, quay người đi đến phòng vệ sinh mở cửa ra đi vào.

Lập tức mùi máu tanh tưởi xông vào mũi!

Diệp Thần khẽ nhíu mày, đang lúc hắn nghi hoặc chỉ thấy tiểu đệ từ trong phòng vệ sinh kéo lấy một người ra.

Người này đã không có hô hấp, toàn thân trên dưới đều là máu tươi, phần đầu càng như một cái bình máu!

"Kim Sơn?"

Thấy rõ ràng diện mạo người chết, lúc này sắc mặt Diệp Thần âm trầm xuống.

"Hắc hắc, tiểu tử, ngươi nhận ra được hắn sao?"Hắc Bối nhìn xem Diệp Thần cười đắc ý nói.

"Tiểu Hắc, không nên hơi một tí liền chém chém giết giết, hiện tại là xã hội hài hòa!"Một nam nhân trung niên dáng dấp nghiêm túc, có cỗ khí thế không giận tự uy ở bên cạnh trầm giọng nói.

"Đúng, Mã tổng giáo huấn rất đúng!"

Khiến người ngoài ý chính là, Hắc Bối nghe được người này lên tiếng, lập tức trở nên rất là biết điều.

"Người trẻ tuổi, ta khuyên ngươi nghe Lãnh tổng, rời đi Hoa Hạ đi!"Nam nhân ngữ khí bình thản, nhưng lại không thể nghi ngờ nói với Diệp Thần.

"Ngươi là ai?"

Diệp Thần đè nén sát ý trong lòng, tò mò nhìn về phía người này.

"Hừ, ngay cả Mã tổng cũng không nhận ra, đáng đời ngươi chết cũng không biết chết như thế nào!"

Lãnh Tuấn nghe xong nhịn không được đắc ý hừ hừ nói:"Mã tổng là tổng phụ trách cảnh sát tỉnh Thiên Nam, biết lợi hại chưa!"

"..."

Diệp Thần nghe xong không khỏi ngạc nhiên, không nghĩ tới loại người này cũng bị Lãnh Thủy Phong mời tới, xem ra giao thiệp của Lãnh gia xác thực rất ngưu bức!

"Lãnh tổng!"

Lúc này nam nhân gầy gò không chút thịt, mặt mũi tràn đầy than đen âm trầm cười nói:"Nếu như hắn không biết điều, không bằng giao cho ta đến xử trí đi!"

"Khâu hộ pháp nói quá lời!"

Lãnh Thủy Phong khoát tay áo, một mặt đắc ý nói:"Ta nghĩ Diệp Thần là người thông minh, hẳn phải biết nên làm như thế nào!"

"Tiểu tử, ta là hộ pháp Ngũ Độc giáo, Khâu Điền!"

"Vừa rồi Lãnh tổng đã cho ngươi cơ hội, hi vọng ngươi đừng ép ta xuất thủ!"Nói xong, nam mặt đen giống như làm ảo thuật từ đỉnh đầu lấy ra một cái đồ chơi đặt ở trên tay.

Diệp Thần tập trung nhìn vào, lại là một con nhện đen lông xù, tên khoa học Hắc Quả Phụ (Black Widow)!

"Diệp Thần, ta biết sau lưng ngươi có cái Liên Đoàn Võ Đạo! Nhưng ngươi vừa mới nhậm chức, chỉ sợ ngay cả người Liên Đoàn

Võ Đạo đều không có công nhận người đi, làm sao cùng ta đấu?"

"Phải nói ta cũng nói rồi, lựa chọn thế nào ngươi cho ta một câu trả lời chắc chắn đi!"Lãnh Thủy Phong uy hiếp nói.

"Ai!"

Diệp Thần quét đám người một chút, thở dài nói:"Chủ nhân phía sau Lãnh gia không tới sao? Thật sự là quá đáng tiếc!"

"Kháo, tiểu tử ngươi đừng giả bộ bức!"

Lãnh Tuấn thấy dáng vẻ xem thường của Diệp Thần, lập tức nổi trận lôi đình, cả giận nói:"Hôm nay ngươi hoặc là chết ở chỗ này, hoặc là cút ra khỏi Hoa Hạ, có nghe rõ ràng không?"

"Muốn ta chết, ngươi cũng xứng?"

Nói xong, Diệp Thần cong ngón búng ra, một đạo kình khí phi tốc bắn về phía Lãnh Tuấn.

"Không tốt!"

Khâu Điền thấy thế kinh hãi, hắn vạn vạn không nghĩ tới Diệp Thần thế mà cũng là võ tu, mà lại tiểu tử này không có dấu hiệu nào phóng thích chân khí, khiến người ta khó mà phòng bị!

Phốc!

Lãnh Tuấn mới vừa rồi còn đang kêu gào lấy muốn Diệp Thần chết tại hội sở, đột nhiên toàn thân chấn động, ngay sau đó ngửa đầu ngã xuống trên ghế sa lon, trong nháy mắt đã mất đi sinh cơ!

"Con trai!"

Lãnh Thủy Phong thấy thế vội vàng đi tới thăm dò, kết quả phát hiện Lãnh Tuấn đã không có hô hấp.

Trong chốc lát Lãnh Thủy Phong lâm vào hoàn cảnh điên cuồng, hắn cực kỳ bi thương, bỗng nhiên quay đầu oán hận trừng mắt Diệp Thần, nghiến răng nghiến lợi nói

"Họ Diệp, hôm nay ta chắc chắn chém ngươi thành muôn mảnh!"

"Ngươi muốn giống con trai mình sao?"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, trong mắt hắn Lãnh Thủy Phong không khác gì sâu kiến.

"Thật to gan, ngươi cũng dám ở ngay trước mặt ta giết người, còn có vương pháp hay không!"

Mã Quý thấy tình hình này giận không kềm được, hành vi Diệp Thần không khác gì đánh mắt của hắn!

Chương 289. Giúp đỡ (thượng)!

"Hừ! Loại tham quan này như ngươi, cũng xứng nói vương pháp với ta? Vương pháp cái rắm?"

Diệp Thần cười lạnh, mặt mũi tràn đầy khinh thường nói:"Ngươi không phải chính là ô dù trong truyền thuyết sao? Hôm nay ta không chỉ có thu thập người Lãnh gia, còn muốn thu thập cả cây dù như ngươi!"

"Tiểu tử, ngươi muốn chết!"

Hắc Bối nghe vậy giận dữ, lúc này từ bên hông móc súng lục ra liền muốn xạ kích, thời khắc mấu chốt cửa phòng hội sở phát ra một tiếng 'Bành', bị người từ bên ngoài một cước đá văng.

Ngay sau đó, liền thấy bọn người Bạch Vĩnh Chính khí thế hung hăng vọt vào!

"Dừng tay, ai dám động đến Diệp tiên sinh, ta chơi chết hắn!"

Bạch Vĩnh Chính không hổ là hoàng đế hắc đạo Ninh Châu, nói chuyện rất có khí thế, mà người hắn mang đến cũng không phải ăn chay, nhao nhao từ trên thân móc ra đao lớn, từng cái hung thần ác sát trừng mắt với bọn người Lãnh Thủy Phong!

"Thần ca, cậu không sao chứ?"

Mấy người Viên Vũ cũng đi tới, mặt mũi tràn đầy lo lắng mà hỏi thăm.

"Chỉ bằng mấy cà chua nát trứng thối này có thể làm gì được tôi?"Diệp Thần khinh thường nhếch miệng.

"Vậy cũng đúng, Thần ca uy vũ!"Lan Trần cười hắc hắc.

Ảnh Tử lạnh lùng quét Lãnh bọn người Thủy Phong một chút, Kim Cương ở bên cạnh càng là trừng đôi mắt đèn lồng, lớn tiếng quát:

"Oắt con nào dám động điện chủ, đứng ra cho gia gia ta!"

Nói xong, Kim Cương hung hăng giậm chân một cái!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, sàn nhà đá cẩm thạch cứng rắn dưới chân Kim Cương trong nháy mắt sụp đổ, chỉ để lại một cái dấu chân lớn!

"..."

Đám người thấy thế quá sợ hãi, thầm nghĩ chân gia hỏa này là máy đóng cọc sao?

"Ngươi là Bạch Vĩnh Chính ở Ninh Châu?"

Hắc Bối lạnh lùng nhìn xem bọn người Bạch Vĩnh Chính, trầm giọng nói:"Ta là Hắc Bối, đừng tưởng rằng ngươi mang mười mấy người này tới liền muốn hù dọa ta, không muốn chết tranh thủ thời gian dẫn người cút cho ta!"

Thời khắc mấu chốt Hắc Bối không chút rụt rè nào, dù sao hắn là lão đại hắc đạo tỉnh thành, sóng to gió lớn cũng gặp nhiều!

"Cái gì, ngươi chính là Hắc Bối?"

Bạch Vĩnh Chính nghe xong cũng giật nảy cả mình, không nghĩ tới còn kinh động đến lão đại hắc đạo tỉnh thành!

"Hừ! Hắc Bối, ngươi thật coi mình có thể một tay che trời sao?"Một đạo thanh âm băng lãnh truyền đến.

"Ai?"

Hắc Bối nhướng mày, khi hắn nhìn thấy Phùng Kiến Quốc từ trong đám người đi tới, lập tức mặt lộ vẻ nghi ngờ:

"Phùng, Phùng tổng, làm sao ngài cũng tới đây?"

"Hắc Bối, ngươi không tại tỉnh thành hảo hảo đợi, dám đến Ninh Châu quấy rối, lá gan không nhỏ a!"Âm thanh Phùng Kiến Quốc lạnh lùng nói.

"Cái này"

Hắc Bối vẫn có chút kiêng kị Phùng Kiến Quốc, dù sao Phùng lão gia tử đã từng là quyền cao chức trọng, vị trí hiện tại của Mã tổng chính là trước kia Phùng lão gia tử ngồi!

"Phùng tổng, đã lâu không gặp!"

Thời khắc mấu chốt Mã tổng lên tiếng, sắc mặt hắn ngưng trọng nhìn về phía Phùng Kiến Quốc, ý vị thâm trường hỏi một câu:

"Lão gia tử về hưu ở nhà thân thể vẫn tốt chứ, hôm nào ta nhất định sẽ tự mình bái phỏng!"

"Mã tổng?"

Lúc này Phùng Kiến Quốc mới phát hiện Mã tổng cũng ở đây, lập tức trong lòng giật mình, mà sau khi hắn nhìn thấy Lãnh Thủy Phong biểu lộ trong nháy mắt ngưng kết.

Nguyên lai là người Lãnh gia có mâu thuẫn cùng Diệp Thần, chuyện lần này thực sự phiền toái!

Lãnh gia tại Thiên Nam là một thế lực khổng lồ, cũng khó trách lão đại hai đạo hắc bạch đều sẽ tới giúp đỡ hắn.

"Phùng tổng, thật xin lỗi, hôm nay tiểu tử này giết con trai Lãnh tổng, cho nên nhất định phải cho chúng ta một cái công đạo!"Hắc Bối cũng lấy lại tinh thần, Mã tổng là người có quyền, có hắn bảo bọc mình sợ cái cọng lông.

"Điện chủ, lưu người sống không?"

Sát tâm Ảnh Tử nổi lên, hắn lười nhác nghe những người này trang bức, chuẩn bị xuống ta hạ thủ!

"Buồn cười!"

"Dám uy hiếp ta, biết Hắc Bối ta là ai không?"Hắc Bối nghe được Ảnh Tử nói như vậy, lập tức nổi trận lôi đình.

"Hắc Bối? Không phải chó săn sao?"

Lan Trần một mặt tò mò nhìn Hắc Bối, trêu chọc nói:"Danh tự này ai lấy cho ngươi, rất hình tượng a, nhìn dáng vẻ nhe răng trợn mắt của ngươi như muốn cắn người vậy?"

"Hỗn đản!"

Hắc Bối giơ súng lên, muốn bóp cò mới Lan Trần.

"Rống!"

Kim Cương đã sớm kìm không nén được, thấy Hắc Bối dám rút súng lúc này gầm thét một tiếng, thân thể cường tráng giống mãnh hổ hạ sơn vọt tới, trước khi Hắc Bối kịp bóp cò súng bắt lấy cổ tay hắn, dùng sức bóp!

Răng rắc!

Trong phòng truyền đến một trận tiếng xương nứt thanh thúy, ngay sau đó trong miệng Hắc Bối phát ra một trận kêu thảm như heo bị làm thịt!

Cổ tay của hắn bị Kim Cương cưỡng ép bóp nát, vỡ nát, vỡ nát!

Bên cạnh có tiểu đệ Hắc Bối, cũng có bảo tiêu Lãnh Thủy Phong, nhưng không một người dám lên trước ngăn lại Kim Cương.

Ngay sau đó Kim Cương gọn gàng, trực tiếp một quyền nặng nề mà nện ở ngực Hắc Bối!

Bịch!

Hắc Bối thậm chí đều không có minh bạch chuyện gì xảy ra, hai mắt trừng một cái trực tiếp ngã ngửa lên trời triệt để lành lạnh!

"Tiểu tử, dám ra tay hung ác như thế, để ta tới thu thập ngươi!"

Khâu Điền thấy thế giận tím mặt, quan hệ của hắn cùng Hắc Bối không tệ, hảo hữu bị giết há có thể ngồi yên không làm gì?

Chương 290. Khâu Điền điên cuồng!

"Kim Cương, gia hỏa này liền để cho tôi tới đi!"

Viên Vũ lườm Khâu Điền một chút, thản nhiên nói:"Tiểu Hắc, có cái chiêu gì liền xuất ra hết đi, miễn cho bần đạo xuất thủ ngươi liền không có cơ hội!"

"Thằng nhãi ranh cuồng vọng!"

Khâu Điền nghe xong tức giận đến phổi đều muốn nổ, hắn hận nhất chính là có người ở trước mặt hắn trang bức!

Nói xong Khâu Điền xuất ra một cái ưng trảo trực tiếp chộp tới cổ họng Viên Vũ.

Viên Vũ mặt không đổi sắc nhẹ nhõm tránh thoát một cái sát chiêu này, trở tay một chưởng vỗ tại xương sườn Khâu Điền!

Răng rắc!

Chỉ một chiêu, Khâu Điền liền bị Viên Vũ vỗ gãy hai cây xương sườn.

"A, nguyên lai công phu của ngươi kém như vậy a? Bần đạo còn tưởng rằng ngươi rất ngưu bức a!"Viên Vũ cũng là một mặt mờ mịt, tu vi kém như vậy cũng dám ra ngoài hỗn, không muốn sống nữa?

"Vương bát đản, ta muốn giết ngươi!"

Khâu Điền thẹn quá hoá giận, chỉ thấy hắn giương một tay lên,

một đạo thanh quang sưu một tiếng bắn về phía Viên Vũ.

"Viên đại đầu, cẩn thận a!"Lan Trần thấy thế vội vàng nhắc nhở.

Viên Vũ cúi đầu xuống, thanh quang từ đỉnh đầu hắn lướt qua, ngay sau đó trong phòng liền truyền đến một tiếng hét thảm, đám người tìm theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy trên cổ một tên hộ vệ áo đen đứng tại sau lưng Viên Vũ bị một con Thanh Xà lớn chừng chiếc đũa quấn quanh!

Mà sắc mặt của hắn cũng đang lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được biến thành màu đen!

Bịch!

Người áo đen mất đi sinh cơ ngã xuống đất, hắn bị Thanh Xà cắn trúng cái cổ, trong nháy mắt mất mạng!

"Trúc Diệp Thanh?"

Diệp Thần thấy thế không khỏi nhíu mày, đây là một loại rắn độc phân bố rộng hơn, không nghĩ tới con hàng Khâu Điền này thế mà mang theo bên người.

"Nguyên lai ngươi là hệ chơi độc!"

Viên Vũ thấy thế cười lạnh:"Vậy ta liền bồi ngươi hảo hảo chơi một chút!"

Nói xong hai tay của hắn nhanh chóng kết ấn, bên trong miệng niệm lấy chú ngữ, cuối cùng lấy tay chỉ một cái Thanh Xà, quát to:

"Xà hồn, xá!"

Vừa dứt lời, nguyên bản Thanh Xà còn chiếm cứ tại phần cổ người áo đen, liền giống như lò xo sưu một tiếng bay đến lòng bàn tay Viên Vũ, đầu rắn còn thân mật cọ xát ngón tay cái Viên Vũ.

"Cái này, làm sao có thể như vậy?"

Khâu Điền thấy cảnh này sợ ngây người, đầu Trúc Diệp Thanh này là hắn vất vả bồi dưỡng ra, không chỉ có độc tính mạnh hơn mấy lần so với Trúc Diệp Thanh phổ thông, mà lại tuyệt đối trung thành với hắn, làm sao bây giờ nhìn lại giống như là sủng vật của Viên Vũ?

"Tiểu Hắc, đừng ra vẻ một mặt mộng bức như vậy, không biết cái gì gọi là thông linh sao?"Viên Vũ đắc ý cười nói.

"Đáng chết, ta liều mạng với ngươi!"

Khâu Điền nghe được đối phương lại gọi hắn là 'Tiểu Hắc' hận không thể đem Viên Vũ nuốt sống mới hả giận, nói xong chỉ thấy hắn đem bàn tay hướng bên hông.

"Tiểu Xà, cắn hắn!"

Viên Vũ thấy thế lập tức thả Trúc Diệp Thanh ra, nhưng vẫn là chậm một bước.

Trên nửa đường con nhện Hắc Quả Phụ kia nhảy dựng lên, trực tiếp ghé vào trên thân Trúc Diệp Thanh, hai con súc sinh trong nháy mắt đại chiến với nhau, mà Khâu Điền cũng giương tay lên, một cỗ bột phấn màu trắng lập tức lan ra bốn phía!

"Khụ khụ, đây là cái quỷ gì?"Lan Trần một bên ho khan một bên che mũi nói.

"Không tốt, đống bụi này có độc!"

Ảnh Tử nói xong, trong phòng liên tiếp vang lên tiếng kêu rên, chỉ thấy những người hộ vệ kia cùng bọn người Lãnh Thủy Phong và Mã tổng nhao nhao ngã xuống đất không dậy nổi.

"Ngứa chết, ngứa quá a!"

"..."

Những người không ngừng lăn lộn ở trên đất, ra sức cào cào trên người mình, chỉ chốc lát liền có người cào nát da thịt của mình, máu thịt be bét!

"Phùng tổng, các người mau lui lại sau!"

Diệp Thần đánh ra một cái chưởng phong, toàn bộ bột phấn bay về bên phía Lãnh Thủy Phong, nhưng để cho an toàn hắn vẫn là để mấy người Phùng Kiến Quốc cấp tốc lui ra phía sau.

"Diệp tiên sinh, cậu cẩn thận chút!"

Phùng Kiến Quốc cũng là lần thứ nhất kiến thức sự lợi hại của Ngũ Độc giáo, gia hỏa Khâu Điền này thật sự là toàn thân đều cất giấu độc a!

"Khâu, Khâu hộ pháp, cứu ta:"Lãnh Thủy Phong ngứa đến khó mà chịu đựng, không khỏi lên tiếng cầu cứu.

"Khâu Điền"

Mã tổng cũng muốn cầu cứu, hắn vạn vạn không nghĩ tới Khâu Điền là thằng điên, ngay cả người mình cũng không buông tha?

Nhưng lúc này Khâu Điền đã giết đỏ cả mắt đâu còn quản được bọn họ, thấy độc phấn mình cũng không dùng được, hắn trực tiếp cắn chót lưỡi, sau đó một miếng nước bọt phun về hướng Viên Vũ!

"Đánh không lại liền nhổ nước miếng, quá ngây thơ Đi!"Viên Vũ giật mình, khi còn bé mình cùng lão Diệp đánh nhau cũng chưa dùng qua chiêu này a!

Tư tư!

Viên Vũ vừa tránh thoát nước bọt Khâu Điền, sau lưng liền

truyền đến một tràng tiếng vang chói tai, hắn nhìn về phía đá cẩm thạch trên mặt đất liền thấy thế mà bị nước bọt ăn mòn!

"Ngọa tào!"

Viên Vũ thấy thế cũng giật nảy cả mình, nghiêng đầu sang chỗ khác hung hăng trừng Khâu Điền một chút, cả giận nói:"Tên vương bát đản nhà ngươi toàn thân đều là độc, hôm nay bần đạo liền muốn thay trời hành đạo, diệt ngươi a!"

"Ngươi dám!"

Chương 291. Nàng dâu của ta đâu!

"Ta là hộ pháp Ngũ Độc giáo, giết ta biết có hậu quả gì không?"

Khâu Điền cũng sợ, quyền cước hắn không bằng Viên Vũ, pháp bảo toàn thân cũng cơ hồ đem ra hết, dưới mắt muốn giữ được tính mạng cũng chỉ có thể đem Ngũ Độc giáo lấy ra làm bia đỡ đạn!

"Tiểu giáo tà môn tính là cái gì chứ!"

Viên Vũ chẳng thèm ngó tới, nói xong lấn người tiến lên tung ra một chưởng Thái Cực Thôi Thủ, vừa nhanh vừa chuẩn đánh vào ngực Khâu Điền.

Khâu Điền vội vàng đưa tay đón đỡ, nhưng Viên Vũ quá mức cường hãn, trực tiếp đem hắn đánh bay!

Bành!

Thân thể Khâu Điền đằng không mà lên, lập tức hung hăng nện ở trên vách tường sau lưng, lại nằng nặng ngã xuống đất, sau khi ngã xuống đất rốt cuộc không thể động đậy!

"A, lão Viên, cậu còn biết Thái Cực a?"Lan Trần hiếu kỳ nói.

"Nói nhảm, tôi là đạo sĩ, biết Thái Cực kỳ quái lắm sao?"

Viên Vũ nói xong nhịn không được liếc mắt, đạo sĩ biết Thái Cực lạ lắm sao?

"Cứu, mau cứu ta"

Mã tổng ngã trên mặt đất tuyệt vọng nhìn xem Diệp Thần, đưa tay trong hư không gãi gãi, ý đồ để Diệp Thần cứu hắn.

"Nghĩ gì thế?"

Diệp Thần một mặt trêu tức đi tới, cúi đầu nhìn xem Mã tổng cười lạnh nói:"Đây chính là kết cục của ô dù! Hảo hảo hưởng thụ một khắc cuối của nhân sinh đi, kiếp sau nhớ kỹ làm người tốt!"

"Ngươi"

Mã tổng nghe vậy khí cấp công tâm, hung hăng trừng Diệp Thần một chút, sau đó oa một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, trực tiếp treo.

Diệp Thần gắt một cái, nhấc chân đi đến trước mặt Lãnh Thủy Phong, âm thanh lạnh lùng nói

"Ngươi còn muốn giết ta sao?"

"Diệp, Diệp Thần, ngươi đừng phách lối!"

Để cho người ta không nghĩ tới chính là, giờ phút này Lãnh Thủy Phong tựa hồ không có chút kiêng kị nào, ngược lại mặt mũi hắn tràn đầy cười gằn nhìn xem Diệp Thần, cảnh cáo nói.

"Ngươi không dám giết ta, bằng không ngươi sẽ hối hận!"

"Uy hiếp ta? Ngươi muốn chết sao?"

Diệp Thần có chút hăng hái nhìn xem Lãnh Thủy Phong, con hàng này máu me đầy mặt, nhìn vô cùng thê thảm!

"Không tin ngươi có thể thử một chút, có gan liền giết ta!"Lãnh Thủy Phong cắn răng nói.

"Thật cho rằng ta không dám giết ngươi?"

Diệp Thần cười lạnh, nói xong nhấc chân làm bộ muốn đạp mạnh xuống đầu Lãnh Thủy Phong!

"Khoan đã!"

Lãnh Thủy Phong thấy thế lại sợ, hắn khó khăn nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía nam nhân ngồi cạnh cửa sổ, người này từ đầu đến cuối không nói một lời, chỉ là lạnh lùng nhìn một màn phát sinh trước mắt!

Diệp Thần cũng phát hiện tình huống này, nhưng hắn cũng không có quá để ý, cùng lắm lại là một tên Lãnh Thủy Phong mời tới giúp đỡ thôi!

Nếu là dám động đậy, một chưởng vỗ chết là được!

Nhưng nam nhân này lại bất vi sở động, phảng phất chuyện trước mắt không hề quan hệ cùng hắn!

Lãnh Thủy Phong thấy thế triệt để tuyệt vọng, cứng rắn không được cũng chỉ có thể mềm mỏng.

"Diệp Thần, chỉ cần ngươi thả ta ra, ta cam đoan lão bà ngươi có thể bình an vô sự trở về!"Lãnh Thủy Phong kiên trì nói.

"Cái gì?"

Một cỗ sát ý ngập trời từ trên thân Diệp Thần lan tràn ra, một chân hắn giẫm trên ngực Lãnh Thủy Phong, thanh âm băng lãnh mà hỏi:

"Ngươi làm gì nàng dâu của ta, mau nói?"

"Không phải ta! Là, là cha ta!"

"Cha ngươi?"

Diệp Thần tỉ mỉ nghĩ lại lập tức minh bạch, cả giận nói:"Hôm

nay có người hẹn nàng dâu ta nói chuyện hợp tác, đó là cạm bẫy cha ngươi thiết đặt?"

"Không sai, Diệp Thần, chỉ cần ngươi thả ta, bây giờ ta lập tức gọi điện thoại cho cha ta, chúng ta lấy mạng đổi mạng, như thế nào?"Lãnh Thủy Phong đề nghị.

"Điện chủ, gia hỏa này sẽ không phải là giở trò lừa bịp đi?"Ảnh Tử tiến đến một bên nhỏ giọng nói.

"Tốt, ta không giết ngươi, gọi điện thoại đi!"

Diệp Thần cũng không nắm chắc được Lãnh Thủy Phong có phải là lừa gạt mình hay không, suy nghĩ một chút vẫn là quyết định tin tưởng đối phương một lần.

"Không được, vạn nhất ngươi hối hận đổi ý thì sao?"

Lãnh Thủy Phong cũng không phải đồ đần, người hai đạo hắc bạch Diệp Thần đều không để vào mắt, loại người này quá khỏe khoắn!

"Ngươi không có tư cách cùng ta cò kè mặc cả! Hoặc là hiện tại chết, hoặc là thành thật gọi điện thoại, chính ngươi chọn đi!"Thanh âm Diệp Thần lạnh như băng nói.

"Tốt, ta gọi, ta gọi không phải là được sao!"

Lãnh Thủy Phong cắn răng, ngươi là dao thớt ta là thịt cá, hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, những đạo lý này hắn vẫn là hiểu.

Diệp Thần nghe xong lúc này mới dời chân, Lãnh Thủy Phong chịu đựng ngọ nguậy lấy điện thoại di động ra, ngón tay run rẩy bấm gọi video cho Lãnh Độc An.

Rất nhanh, đầu bên kia điện thoại truyền đến hình ảnh Lãnh

Độc An.

"Con trai, con làm sao vậy?"

Lãnh Độc An nhìn thấy 'Huyết hồ lô' trong điện thoại di động, một chút liền nhận ra là Lãnh Thủy Phong, lập tức nhăn nhăn lông mày.

"Cha, người đừng hỏi nhiều như vậy, mau thả lão bà của Diệp Thần ra!"Lãnh Thủy Phong ngứa ngứa gấp gáp, căn bản không tâm tư giải thích đầu đuôi câu chuyện.

"Cháu của ta đâu?"

Trong lòng Lãnh Độc An bỗng cảm giác không ổn liền vội vàng hỏi.

"Tiểu Tuấn, hắn, hắn không còn!"Lãnh Thủy Phong từ trong hàm răng gạt ra câu nói này.

"Cái gì!"

Nghe được tin tức này, Lãnh Độc An cảm giác đầu váng mắt hoa, hơn nửa ngày mới hơi dịu đi một chút.

Chương 292. Ngoại thành phía Nam!

"Lão đầu, ngươi tốt nhất mau thả nàng dâu của ta ra, bằng không ta để Lãnh gia ngươi chết hết!"Diệp Thần đoạt lấy điện thoại từ trên tay Lãnh Thủy Phong, mặt âm trầm nhìn đối phương nói.

"Diệp Thần, ngươi giết nhiều người Lãnh gia ta như vậy, hôm nay cho dù ta có đánh bạc cái mạng già này cũng phải kéo theo ngươi đệm lưng!"

Diện mạo Lãnh Độc An dữ tợn, cắn răng nghiến lợi giận dữ hét lên.

"Bớt nói nhảm! Ngươi ở đâu, đến cùng có chịu thả nàng dâu của ta ra hay không?"Diệp Thần triệt để mất kiên trì, ánh mắt càng thêm băng lãnh.

Lãnh Thủy Phong thấy thế trong lòng lo lắng vạn phần, vội vàng hô:

"Cha, mau thả người! Bằng không con cũng phải chết a!"

"Im ngay!"

"..."

Chẳng ai ngờ rằng, Lãnh Độc An sẽ quát Lãnh Thủy Phong im ngay, lão nhân này điên rồi đi?

"Diệp Thần, nếu ngươi đã bức Lãnh gia ta đến mức này, ta cũng không có gì có thể nói!"

Lãnh Độc An thở dài một tiếng, sau đó ngữ khí kiên quyết nói:"Ta tại đập chứa nước ngoại thành phía Nam, muốn cứu lão bà ngươi liền đến đó đi! Về phần Lãnh Thủy Phong, mặc cho ngươi xử trí!"

Nói xong, màn hình tối sầm, ngay sau đó đám người rõ ràng nghe được đầu bên kia điện thoại truyền đến mấy tiếng súng vang.

"Đáng chết!"

Diệp Thần nóng lòng như lửa đốt, mấy phát vừa rồi chẳng lẽ là Lãnh Độc An bắn vào trên người Tô Tuyết Di?

"Diệp, Diệp Thần, ngươi bình tĩnh một chút, cha ta chắc chắn sẽ không làm loạn!"Lãnh Thủy Phong nhìn thấy ánh mắt Diệp Thần đầy sát khí, trong lòng vô cùng kinh hoảng.

"Bớt nói nhảm, nợ máu hai mươi năm trước, cũng nên trả!"

Diệp Thần thở gấp, trực tiếp một chưởng vỗ trên đỉnh đầu Lãnh Thủy Phong, một giây sau trên người Lãnh Thủy Phong đột nhiên lửa cháy vô danh, chẳng mấy chốc liền đốt thành một đống tro!

"Thần ca, đây là cái chưởng pháp gì a, quá ngưu bức a!"

Lan Trần thấy thế cả kinh trợn mắt hốc mồm, trong lòng không biết có bao nhiêu ghen tị.

Nếu như mình biết cái môn công phu này, về sau ra ngoài nướng đồ còn cần phải mang công cụ sao?

Mấy người Bạch Vĩnh Chính cũng bị cảnh tượng trước mắt hù dọa, tu vi Diệp tiên sinh thật sự là càng ngày càng kinh khủng!

Duy chỉ có Viên Vũ không để lại dấu vết nhíu nhíu mày.

"Ảnh Tử, mấy người theo tôi đi ngoại thành phía Nam!"Toàn

thân Diệp Thần đằng đằng sát khí, nói xong quay người liền đi ra bên ngoài.

"Diệp tiên sinh, có muốn chúng tôi cùng đi hay không?"Bạch Vĩnh Chính vội vàng hỏi.

"Không cần! Bạch lão đại, lần này vất vả ông, hôm nào tôi lại mời ông ăn cơm!"

"Diệp tiên sinh nói quá lời!"

Bạch Vĩnh Chính nhếch miệng cười một tiếng, mặc dù hắn biết Diệp Thần chỉ nói lời khách khí, nhưng điều này cũng làm cho hắn cảm thấy rất an ủi.

"Điện chủ, chỗ này xử trí như thế nào?"Kim Cương lên tiếng nói.

"Phùng tổng, ông có thể xử lý sao?"Diệp Thần quay đầu lại hỏi Phùng Kiến Quốc.

"Giao cho tôi đi!"

Phùng Kiến Quốc gật gật đầu, mặc dù Mã tổng quyền cao chức trọng, nhưng hắn tự có biện pháp xử lý.

Diệp Thần nghe vậy không còn nói nhảm, trực tiếp rời đi hội sở, đi về đập chứa nước ngoại thành phía Nam!

"Lão Bạch, báo cảnh!"Phùng Kiến Quốc quả quyết nói.

"Phùng tổng, chúng ta thật báo cảnh sao? Nhưng thân phận Mã tổng."

Bạch Vĩnh Chính có chút bận tâm nhìn xem thi thể ngổn ngang trên đất, những người này thật bị ngứa đến chết.

"Sợ cái gì?"

Phùng Kiến Quốc xem thường, hừ lạnh nói:"Mã tổng là bị những giang hồ sĩ Hắc Bối này giết chết, có quan hệ cùng chúng ta gì?"

"Đúng a!"

Bạch Vĩnh Chính vỗ trán một cái, giơ ngón tay cái lên lấy lòng cười nói:"Vẫn là Phùng tổng cao minh!"

Đập chứa nước ngoại thành phía Nam.

Đập chứa nước được xây dựng ở giữa sườn núi, mỗi đêm đến liền yên tĩnh đến lạ thường, ngoại trừ gió núi hô hô gào thét tại bốn phía đập chứa nước, ngay cả bóng ma đều không có.

Diệp Thần mang theo mấy người Ảnh Tử đuổi tới đập chứa nước, nguyên lai tưởng rằng Lãnh Độc An sẽ núp trong bóng tối làm mai phục, ai ngờ lão đầu căn bản không có tránh, mà là quang minh chính đại ngồi tại giữa đỉnh đập chứa nước.

"Ngươi đã đến!"

Lãnh Độc An nhìn thấy Diệp Thần tới, tựa hồ căn bản không sợ, thậm chí chủ động từ trong túi móc ra một bao thuốc, tự mình đốt một cây hít vài hơi.

Diệp Thần không nói chuyện, đứng tại địa phương cách Lãnh Độc An mấy mét, nhìn xem mấy người nằm trên mặt đất, đã không có hô hấp.

Chẳng lẽ là những tiếng súng nghe được trước kia ở trong điện thoại gây nên.

Điểm lửa đỏ trong đêm lúc sáng lúc tối, hai bên ai cũng không nói lời nào, cứ như vậy lẳng lặng qua mấy phút.

Rốt cục, thuốc lá trong tay Lãnh Độc An đã hết.

Hắn cong ngón búng ra, tàn thuốc màu đỏ trong đêm tối xẹt qua một đường vòng cung màu đỏ, tàn thuốc rớt xuống đất, ánh lửa dần dần phai nhạt xuống.

Lúc này Lãnh Độc An mới ngẩng đầu, mượn ánh trăng yếu ớt nhìn về phía Diệp Thần, mặt mũi tràn đầy khổ sở nói:

"Ta thật hối hận, hai mươi năm trước tại sao lại phải xuất thủ với Diệp gia!"

"Bây giờ nói những thứ này cũng vô dụng, nàng dâu ta đâu?"

Diệp Thần khẽ nhíu mày, vừa rồi thừa dịp Lãnh Độc An hút thuốc, hắn đã cảm thụ bốn phía một chút, không có phát hiện bất luận khí tức võ tu gì, chẳng lẽ lão đầu thực có can đảm đơn thương độc mã đối phó mình?

Chương 293. Tiên đoán của Thiên Cơ Tử!

"Ta đã phái người đưa Tô tiểu thư trở về, tin tưởng nàng đã an toàn đến nhà!"Lãnh Độc An thản nhiên nói.

"Ngươi cho rằng làm như vậy ta sẽ bỏ qua cho ngươi?"

"Không, hôm nay ta gọi ngươi tới, là muốn đem chuyện hai mươi năm trước đều nói cho ngươi!"

"Tại sao ngươi muốn nói cho ta những thứ này?"

Diệp Thần rất nghi hoặc, trong lòng tự nhủ trong hồ lô lão già này đến cùng muốn làm cái gì?

"Bởi vì Lãnh gia bị người vứt bỏ mới đưa đến kết cục cả nhà bị diệt hôm nay, Lãnh gia không phải là chó của ai hết, lão phu ta tự nhiên cũng nuốt không trôi khẩu khí này!"Ngữ khí Lãnh Độc An đột nhiên trở nên kích động.

"Thần ca, lão già này là lạ, đầu óc có bị bệnh không?"Viên Vũ ở một bên gãi đầu đầy bụng hồ nghi.

"Tôi ngược lại thật sự muốn nghe hắn nói một chút, năm đó đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?"

Diệp Thần nhẹ gật đầu, kỳ thật hắn cũng không biết năm đó những người kia vì sao muốn giết cả nhà của hắn, lão đầu trên Thanh Long Sơn cũng không có nói với hắn, nếu Lãnh Độc An chịu nói ra thì không còn gì tốt hơn!

Về phần tại sao Lãnh Độc An muốn nói cho hắn biết những

thứ này liền xem như muốn mượn đao giết người cũng không quan trọng, dù sao đại thù cuối cùng phải báo!

"Diệp Thần, vị muốn giết ngươi có quyền thế rất lớn!"

Lãnh Độc An trầm ngâm một lát, vuốt mạch suy nghĩ rõ ràng sau đó chậm rãi nói:"Hai mươi năm trước, Thiên Cơ Tử đã từng có cái tiên đoán, hắn nói ngươi tồn tại sẽ ảnh hưởng đến vị kia tồn tại!"

"Ngày mà ngươi phi long tại thiên, sẽ là lúc mà vị kia hồn quy thiên quốc, mà tất cả những gì của hắn, cũng đều sẽ thuộc sở hữu của ngươi!"

"Thiên Cơ Tử?"

Diệp Thần sững sờ, cau mày nói:"Cũng bởi vì một lời tiên đoán hoang đường, liền có người muốn giết ta?"

"Hoang đường?"

Lãnh Độc An cười lạnh, nói:"Thiên Cơ Tử là đương kim thế ngoại cao nhân, lời hắn nói đều ứng nghiệm!"

"Đầu to, cậu biết người này sao?"Diệp Thần quay đầu nhìn về phía Viên Vũ.

"Biết!"

Viên Vũ nhẹ gật đầu, nói thẳng:"Thiên Cơ Tử là người trong Đạo môn của tôi, tinh thông dịch kinh bát quái, đã thôi diễn trên dưới năm trăm năm, ngay cả sư phụ của tôi đối với hắn cũng cảm thấy tu vi chắc chắn không bằng!"

"Lợi hại như vậy?"

Diệp Thần nghe xong chân mày nhíu chặt hơn, hỏi:"Ngươi nói, người muốn giết ta đến cùng là ai?"

"Người giết ngươi chính là Kinh Thành"

Phanh!

Thời khắc mấu chốt, trên không đập chứa nước trống trải truyền đến một tiếng vang thật lớn, ngay sau đó Lãnh Độc An ngã xuống đất, trán đập xuống đất trong nháy mắt vỡ vụn, máu tươi như suối trào chảy đầy đất!

"Không tốt, là tay bắn tỉa!"

Kim Cương gầm thét một tiếng, lập tức cùng Ảnh Tử chạy như điên đến phương hướng phát ra tiếng súng!

"..."

Diệp Thần ảo não không thôi, vừa rồi hắn không có cảm giác được khí tức võ tu, lại không nghĩ rằng phụ cận thế mà có tay bắn tỉa mai phục!

"Ngọa tào, thật buồn nôn!"

Lan Trần nhìn xem Lãnh Độc An bị bắn bể nát đầu, suýt chút nữa buồn nôn!

"Thần ca, xem ra đối phương sớm có phòng bị!"Viên Vũ cau mày nói.

"Ân, có lẽ Lãnh Độc An cũng nghĩ đến sẽ chết, cho nên mới dám đơn thương độc mã chờ ở chỗ này!"Diệp Thần gật gật đầu.

"Lão già này đây thật là, có chuyện nói sớm đi!"

Lan Trần nhếch miệng, quay đầu nói với Viên Vũ:"Vũ ca, cậu còn không bấm ngón tay tính toán, nhìn xem người muốn giết Thần ca đến cùng là ai?"

"Ngươi cho rằng ta là thần côn a?"

Viên Vũ nghe xong nhịn không được liếc mắt:"Không phải lão đầu đã nói rồi sao, người phía sau màn ở Kinh Thành! Mà lại Thiên Cơ Tử cũng nói ra kết cục, cho nên, Thần ca sớm tối đều có thể báo thù!"

"Thiên Cơ Tử thật lợi hại như vậy?"Lan Trần hồ nghi.

"Nói như vậy, chỉ cần hắn nguyện ý, kiếp sau ngươi đầu thai làm nam nhân hay là nữ nhân, hắn đều có thể tính ra cho ngươi, ngươi nói lợi hại hay không?"

"..."

Lúc này mấy người Kim Cương cũng quay về, sắc mặt của hắn cùng Ảnh Tử cũng không quá đẹp mắt.

"Điện chủ, tên kia chạy!"

Ảnh Tử nói xong từ trên thân móc ra xác một viên đạn giao cho Diệp Thần, Kim Cương lườm vỏ đạn một chút, mở miệng nói:"Vỏ đạn thông dụng của súng bắn tỉa Nước Mỹ, là một trong súng ngắm sát thủ phương Tây thích nhất!"

Diệp Thần tiếp nhận vỏ đạn, ở lòng bàn tay vuốt nhẹ một hồi, đưa tay ném vỏ đạn vào đập chứa nước!

"Chúng ta đi!"

Nói xong, Diệp Thần quay người đi xuống chân núi, mấy người Ảnh Tử yên lặng đi theo phía sau hắn, mấy người lái xe chạy về nội thành.

Trở lại nội thành Diệp Thần lập tức gọi điện thoại cho Tô Tuyết Di, biết được đối phương bình yên vô sự lúc này mới yên tâm lại.

"Ảnh Tử, mấy người cũng đi về nghỉ ngơi đi!"

Mấy người tại nội thành mỗi người đi một ngả, Diệp Thần lái xe hoả tốc chạy về sơn trang Vân Đỉnh.

Về đến nhà, Diệp Thần phát hiện Tô Tuyết Di như người không việc gì, ngược lại vểnh chân lên ngồi bắt chéo, trong ngực ôm khoai tây chiên, tư thế quyến rũ ở trên ghế sa lon xem kịch cung đình!

"Nàng dâu, không phải em nói đi bàn chuyện làm ăn sao, trở về lúc nào?"Diệp Thần tò mò hỏi.

Tô Tuyết Di nhìn thấy Diệp Thần lập tức ngồi ngay ngắn, cười hì hì nói:

"Em cũng vừa trở về không bao lâu đâu, hôm nay đàm phán quá thuận lợi, lão công anh nhanh khen em một cái!"

Chương 294. Ngũ sư tỷ bị khi dễ!

"Khen?"

Diệp Thần dở khóc dở cười, cô nàng này thật đúng là không tim không phổi a, đêm nay hung hiểm vạn phần nàng lại hoàn toàn không biết gì, còn muốn mình khen nàng?

"Đương nhiên, lần này em đàm phán thành công quảng cáo một trăm triệu a!"

"Lão công, có phải là anh nên ban thưởng cho em một chút hay không."Tô Tuyết Di cười đến xán lạn hơn cả bông hoa, ỏn à ỏn ẻn làm nũng nói.

"Ban thưởng a! Bất quá lão công không có tiền, chỉ có thể xuất lực!"

Diệp Thần thấy Tô Tuyết Di bình yên vô sự cũng nhẹ nhàng thở ra, lúc này chặn ngang đem Tô Tuyết Di ôm vào trong ngực, trực tiếp đi đến phòng ngủ.

"Chán ghét, ai muốn kiểu khen thưởng này!"Khuôn mặt Tô Tuyết Di đỏ lên.

Bất quá rất nhanh nàng liền triệt để say mê trong đó, nàng hi vọng mỗi ngày Diệp Thần đều có thể 'Ban thưởng' mình.

Cùng lúc đó, trong một phòng khách sạn nào đó ở Ninh Châu.

Một người mặc đồ đen ngồi tại mép giường bấm một cái số điện thoại Kinh Thành, rất nhanh trong điện thoại truyền tới thanh

âm của một nam nhân.

"Sự tình làm xong?"

"Xong, Lãnh Độc An bị một súng nổ đầu!"Người đồ đen nói.

"Rất tốt, người Kiều gia phái tới như nào rồi?"

"Hổ Dực bị người Mê Âm Đảo giết!"Người đồ đen do dự một chút, hỏi:"Chủ nhân, tiểu tử này trưởng thành quá nhanh, bên cạnh hắn càng ngày càng tụ tập nhiều cao thủ, muốn hay không"

"Không nóng nảy, đem tin tức Hổ Dực tiết lộ cho Kiều gia, liền nói là Diệp Thần giết!"

"Chủ nhân, ngài đây là nuôi hổ gây họa."

"Bớt nói nhảm, làm theo!"

"Vâng!"

Người đồ đen chờ đối phương cúp điện thoại, lông mày không tự giác nhăn lại với nhau.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thần làm xong bữa sáng, chờ sau khi Tô Tuyết Di rời giường hai người tại phòng ăn vừa ăn vừa nói chuyện.

"Lão công, buổi trưa hôm nay gia gia bày tiệc ăn mừng, đến lúc đó anh đến sớm một chút!"

"Tiệc ăn mừng?"

"Anh quên hôm qua em nói chuyện đại hợp đồng sao, gia gia nói phải hảo hảo chúc mừng một phen!"Tô Tuyết Di cười khanh khách nói.

"Bên đối phương là ai, sẽ không phải là Lãnh gia đi?"Diệp Thần

nhấp một hớp cháo, nhàn nhạt hỏi.

Tô Tuyết Di nghe xong cả kinh trứng luộc trong tay đều rơi xuống, trợn to mắt nhìn Diệp Thần, mặt mũi tràn đầy biểu lộ kinh ngạc.

"Nàng dâu, em nhìn lão công như vậy làm gì?"

"Lão công, làm sao anh biết là tập đoàn Lãnh thị? Quá thông minh, chẳng lẽ anh có thể biết trước tương lai sao?"

"…"

Diệp Thần nghe vậy dở khóc dở cười, hắn vốn định đem tình hình thực tế nói cho Tô Tuyết Di, tối hôm qua Lãnh gia đã xong đời, nhưng nghĩ lại vẫn là quên đi.

Dù sao có thổ hào Lan Trần ở đây, nếu Tô Tuyết Di thật sự muốn các mối làm ăn, cũng chỉ là chuyện một câu nói.

Cơm nước xong xuôi, Diệp Thần đem Tô Tuyết Di đưa đến công ty, ngồi ở trong xe đang nghĩ ngợi có nên đi xem Diệp Uyển Nhi hay không, điện thoại liền vang lên, là Thượng Quan Dĩnh gọi tới.

"Sư tỷ!"

"Diệp Thần, đệ tranh thủ thời gian di một chuyến đến tập đoàn Kiều thị, nhanh!"

"Xảy ra chuyện gì?"

Diệp Thần khẽ giật mình, nghe được Thượng Quan Dĩnh rất tức giận, cũng không biết sáng sớm ai chọc giận nàng!

"Đệ đến liền biết, tỷ cùng Nhị sư tỷ chờ đệ ở văn phòng!"Nói xong, Thượng Quan Dĩnh trực tiếp cúp điện thoại.

"..."

Diệp Thần không kịp nghĩ nhiều, vội vàng lái xe chạy tới tập đoàn Kiều thị.

Mười phút sau, Diệp Thần đẩy cửa văn phòng Nhan Thanh ra, vừa vào phát hiện mấy vị sư tỷ đều ở đây.

"Diệp Thần, đệ tới rồi!"

Nhan Thanh nhìn thấy Diệp Thần, miễn cưỡng hướng hắn cười cười.

"Sư tỷ, đến cùng là thế nào?"

"Khả Hân có phiền toái, bảo đệ tới chính là thương lượng một chút làm sao bây giờ!"

"Phiền toái?"

Diệp Thần đi đến ngồi xuống đối diện An Khả Hân, kết quả phát hiện ánh mắt của nàng đỏ đỏ, sưng lên giống như hai trái đào mật, hiển nhiên An Khả Hân vừa khóc!

"Sư tỷ, ai khi dễ tỷ vậy, nói cho đệ!"Sắc mặt Diệp Thần trong nháy mắt âm trầm.

Mấy vị sư tỷ chính là vảy ngược của hắn, từ nhỏ tính cách Ngũ sư tỷ yếu đuối, hiện tại ở dưới mí mặt mình lại bị người khác khi dễ, khẩu khí này làm sao hắn nuốt trôi được!

"Ngũ sư muội bị lão bản nàng khi dễ!"

Thượng Quan Dĩnh cắn chặt răng ngà, oán hận nói:"Tiểu sư đệ, một hồi chúng ta liền đi tìm tới gia hỏa này, thế nào cũng phải cho hắn một trận!"

Nguyên lai, sau khi An Khả Hân thành danh, một mực là cây

rụng tiền của công ty.

Lần này nàng đưa ra ý kiến muốn rời khỏi giới ca hát, lão bản công ty đương nhiên không đồng ý, sáng sớm hôm nay liền mời luật sư tới đưa thư, muốn An Khả Hân bồi thường tổn thất công ty.

"Sư tỷ, đối phương muốn tỷ bồi thường bao nhiêu tiền?"Diệp Thần nhíu mày hỏi.

"Một tỷ!"

An Khả Hân chu miệng nhỏ, thần sắc ủy khuất lại tức giận nói:"Thiệt thòi ta còn coi Trần Phân là đại tỷ, không nghĩ tới nàng cũng là một kẻ bóc lột!"

"Một tỷ?"

Diệp Thần nghe xong không khỏi cau mày nói:"Cô nương kia khẩu vị rất lớn a, nàng là lão bản của tỷ?"

"Ân."

An Khả Hân giải thích một phen Diệp Thần mới hiểu rõ, Trần Phân người phụ trách công ty ca nhạc nổi danh Hoa Hạ "Thiên lại", tại ngành giải trí có chút thế lực không giống bình thường!

"Phí giải ước một tỷ cũng quá là nhiều, rõ ràng chính là không muốn thả sư muội rời đi!"Nhan Thanh cau mày nói.

"Sư tỷ, tỷ gọi điện thoại cho nàng, chúng ta hẹn địa điểm nói chuyện!"

"Tốt!"

Lúc này An Khả Hân lấy điện thoại di động ra gọi ra ngoài, sau đó nghe được nàng cùng đối phương hàn huyên vài câu liền dập máy.

Chương 295. Hội y học Thường Thanh (hạ)!

"Thế nào?"

"Trần Phân cũng tại Ninh Châu, bởi vì công ty muốn cử hành một buổi hòa nhạc tại Ninh Châu!"

"Nàng hẹn tỷ ban đêm đi khách sạn Tứ Hải ăn cơm."An Khả Hân nói.

"Được rồi, sư tỷ, ban đêm đệ đi cùng tỷ!"

Diệp Thần cười lạnh, cô nương này dám khi dễ sư tỷ hắn, lại còn muốn tại Ninh Châu cử hành buổi hòa nhạc?

"Sư đệ, đệ thật tốt!"

An Khả Hân nở nụ cười xinh đẹp, mở rộng vòng tay chủ động cho Diệp Thần một cái ôm.

"....."

Diệp Thần vội vàng không kịp chuẩn bị, không nghĩ tới Ngũ sư tỷ đột nhiên ôm ấp yêu thương.

Hai cỗ sóng cả to lớn cuốn tới, Diệp Thần kém chút liền nhịn không được muốn duỗi ma trảo.....

"Nha, Ngũ sư muội, muội quá bất công đi, hai chúng ta cũng giúp muội, làm sao muội chỉ ôm mỗi tiểu sư đệ?"Thượng Quan Dĩnh ngữ khí có chút mập mờ nói.

"Tam sư tỷ, tỷ ăn dấm?"

An Khả Hân ôm xong Diệp Thần cảm xúc tốt hơn nhiều, cười hì hì trêu chọc nói:"Nếu không muội đem tiểu sư đệ nhường lại, cũng cho tỷ ôm một cái a!"

"Còn lâu tỷ mới ôm, muội để Nhị sư tỷ ôm đi!"

Thượng Quan Dĩnh nghe xong liền đỏ mặt, trong đầu lại hiện ra hình ảnh Diệp Thần ôm nàng trong đầm nước tại Mê Âm Đảo.

"Tỷ cũng không ôm, giữa ban ngày ban mặt có cái gì mà ôm?"Nhan Thanh hé miệng cười nói.

"Khanh khách, nguyên lai Nhị sư tỷ muốn ban đêm ôm tiểu sư đệ a!"An Khả Hân nghe vậy lập tức cười đến nhánh hoa run rẩy.

"....."

Nghe ba nữ nhân kỷ kỷ tra tra thảo luận ôm hay không ôm mình, Diệp Thần có loại cảm giác khóc không ra nước mắt.

Đổi chủ đề hơi nhanh đi?

Vừa rồi rõ ràng đang thảo luận chuyện của Ngũ sư tỷ, làm sao giờ đã đổi rồi?

"Khụ khụ..... Sư tỷ, nếu không ban đêm đệ lại tới đi?"Diệp Thần cười khổ, hắn cảm thấy tiếp tục trò chuyện mình sẽ bị biến thành đồ chơi.

"Sư đệ, ban đêm tới sớm một chút, tỷ cũng đi chung với đệ!"Thượng Quan Dĩnh nói.

"Tốt, vậy đệ đi trước."

Diệp Thần gật gật đầu, quay người rời đi văn phòng.....

Từ văn phòng đi ra, Diệp Thần vừa ngồi vào trong xe liền nhận được Hướng Vấn Thiên gọi điện thoại tới.

"Diệp tiên sinh, tôi đã mang con trai tới bệnh viện Nam Nhã, ngài thuận tiện tới sao?"Hướng Vấn Thiên cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Tốt, tôi tới xem một chút!"

Diệp Thần cũng không nghĩ nhiều, dù sao hắn đã đáp ứng sẽ giúp Hướng Vấn Thiên chữa bệnh cho con trai hắn, về phần trị ở đâu cũng là không quan trọng.

Bệnh viện Nam Nhã, phòng bệnh khoa tiết niệu.

Honekawa Suneo nằm ở trên giường, tuyệt vọng nhìn một nam nhân vóc người nhỏ gầy trước mắt, mang theo tiếng khóc nức nở hỏi:

"Itou-kun, ngươi có thể trị hết ta sao?"

"Ai, Honekawa-kun, thật sự là rất xin lỗi!"Nam nhân thở dài, lắc đầu nói"Huyệt vị của ngươi đã bị ngăn chặn nghiêm trọng, xem như hội trưởng đại nhân tự mình xuất thủ, chỉ sợ cũng không được!"

"Baka!"

Nghe được nam nhân nói như vậy, một nam âu phục đứng tại trước giường bệnh tức giận tới mức giơ chân, cả giận nói:"Người Hoa đáng chết, khẳng định là dùng cái yêu pháp gì đó mới đem Honekawa-kun hại thành như vậy!"

"Vậy cái kia thật sự chỉ có thể cắt đứt sao?"

Noda ở một bên mặt mũi tràn đầy đồng tình nhìn xem Honekawa, chẳng lẽ về sau nên gọi người anh em này là

'Honekawa công công' ?

Itou không nói chuyện, nhẹ nhàng gật gật đầu.

"Không!"

Honekawa thấy thế điên cuồng gầm rú lên, nói:"Ta không muốn cắt, ta muốn tiếp tục làm nam nhân!"

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh đẩy ra, một nam tử trung niên thần tình nghiêm túc, dáng dấp cùng Honekawa có chín phần tương tự đi đến, đi theo phía sau hắn có một nam nhân khác dáng người nhỏ gầy, ánh mắt lại rất sắc bén.

"Cha, mau cứu con!"

Honekawa nhìn thấy nam nhân, lập tức nước mắt rưng rưng.

"Baka!"

Honekawa Dairo nhìn thấy dáng vẻ khổ cực của con trai mình, nhất là 'Tiểu Honekawa' vẫn hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang thẳng tắp như tùng (cây tùng), tức giận đến mặt mo đỏ bừng.

"Itou, tình huống thế nào?"Honekawa Dairo tức giận chất vấn.

"Phó hội trưởng đại nhân, thuộc hạ tận lực"

Ba!

Không đợi Itou nói xong, Honekawa Dairo trực tiếp vung một bàn tay quất vào trên mặt hắn, cả giận nói:"Đồ vô dụng, lại bị một Trung y Hoa Hạ làm khó, lăn đi!"

"Hai!"

Itou bị đánh không dám có bất kỳ phản bác, cúi đầu xuống yên

lặng lui qua một bên.

"Đi lấy ngân châm tới!"

Honekawa Dairo quay đầu phân phó Nobita, Nobita nghe xong vội vàng ra ngoài tìm bác sĩ, chỉ chốc lát liền mang đến ngân châm.

Biết được tiểu quỷ tử muốn mình chữa bệnh, rất nhiều bác sĩ y tá khoa tiết niệu cũng không khỏi xì xào bàn tán.

"Bác sĩ Trình, những tiểu quỷ tử này tự mình châm cứu, được hay không a?"

"Mặc kệ đi, dù sao xảy ra chuyện ta cũng không cần phụ trách."

"Tiểu quỷ tử cũng biết châm cứu? Thật sự là gặp quỷ!"

"…."

Lúc này, Honekawa Dairo đã bắt đầu thi châm, chỉ thấy hắn hạ châm vừa nhanh vừa chuẩn, xác thực cũng có công lực châm cứu!

Nhưng qua rất lâu, vẫn là không thấy 'Tiểu Honekawa' tốt hơn, cái này làm cho Honekawa Dairo lo lắng!

"Baka!"

Đầu Honekawa Dairo đầy mồ hôi, cả giận nói:"Làm sao một điểm phản ứng đều không có, tiểu tử kia đến cùng đã làm cái gì?"

"Cha, hắn chỉ đâm con có mấy châm a!"Honekawa Suneo khóc không ra nước mắt.

Đám người nghe xong đều không nói lên lời, thuật châm cứu của Honekawa Dairo là giỏi nhất tại 'Hội y học Thường Thanh', cũng đảm đương phó hội trưởng hoạt động đả kích Trung y Hoa Hạ lần này, có thể thấy được thực lực của hắn!

Chương 296. Hội y học Thường Thanh (thượng)!

Nhưng dù cho như thế, đối mặt với bệnh của Honekawa Suneo, hắn vẫn là thúc thủ vô sách!

"Hừ! Thực sự không được ta liền vận dụng thủ đoạn ngoại giao, để quan phương Hoa Hạ cưỡng chế Diệp Thần chữa bệnh cho Honekawa Suneo!"Nobita lòng đầy căm phẫn, thân là đại sứ của Đảo quốc trú tỉnh Thiên Nam, hắn vẫn là có quyền lực nhất định.

"Nobita-kun, Diệp Thần sẽ không tới!"

Trong phòng bệnh truyền tới một thanh âm nhàn nhạt, nam nhân đi theo Honekawa Dairo tiến đến cuối cùng cũng mở miệng.

Lời này vừa nói ra, đám người nhao nhao ghé mắt.

Nếu như Diệp Thần ở đây nhất định sẽ rất kinh ngạc, bởi vì người này chính là nam tử tối hôm qua ngồi tại bên cửa sổ tại hội sở không nói một lời!

Bởi vì hắn từ đầu đến cuối đều không nói chuyện, Phùng Kiến Quốc cũng muốn chuyện lớn hóa nhỏ, cho nên đem hắn thả đi.

"Hatoyama-kun, ngươi có ý tứ gì?"Nobita mặt mũi tràn đầy nghi ngờ nhìn về phía Hatoyama.

"Tối hôm qua ta gặp qua Diệp Thần, người này xử sự hung ác, tuyệt sẽ không cúi đầu với bất luận kẻ nào uy hiếp hắn! Bệnh của Honekawa, vẫn là để ta đến xem đi!"

Hatoyama nói xong đi đến bên cạnh giường bệnh, duỗi ra ba ngón tay khoác lên trên tay Honekawa Suneo.

"Ngươi, ngươi còn biết bắt mạch?"

Noda thấy thế mở to hai mắt nhìn, Hatoyama không phải một giới vũ phu sao, làm sao hắn còn biết xem bệnh?

Hatoyama không có trả lời, một lát sau buông tay Honekawa Suneo ra, trầm giọng nói

"Diệp Thần dùng châm cứu phong bế kinh mạch Honekawa Suneo, mặc dù ta có thể giải mở, nhưng về sau Honekawa Suneo muốn lại 'Mạnh mẽ lên' sợ là không thể nào!"

"Cái gì?"

Honekawa Suneo nghe xong kém chút thổ huyết, nói mình như vậy chẳng phải là thành 'Liệt ca'?

"Hatoyama, cứ theo ngươi làm đi!"

Honekawa Dairo biết thực lực Hatoyama, nghe được hắn nói như vậy lúc này quyết định trước bảo trụ 'Mệnh căn tử' của con trai trước, về phần chuyện khác về sau lại nghĩ biện pháp, cùng lắm thì ăn nhiều thuốc bổ một chút thôi!

Hatoyama gật gật đầu, nói xong chỉ thấy hắn nhanh chóng điểm mấy lần trên người Honekawa Suneo.

"Ngao!"

Honekawa Suneo đau đến phát ra tiếng gào thét như Husky, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu trong nháy mắt từ trên trán hắn bốc lên.

Ngay sau đó, một màn khiến mọi người líu lưỡi phát sinh, chỉ thấy 'Tiểu Honekawa' Lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy

được 'Liệt', sau vài giây đồng hồ liền trở nên mềm oặt yên tĩnh lại.

"Ha ha ha! Mềm nhũn, thật mềm nhũn!"

Honekawa Suneo thấy thế vui vẻ không thôi, rốt cục không cần động dao cắt đứt!

Những người khác thấy thế cũng nhẹ nhàng thở ra, Honekawa Dairo khách khí vài câu với Hatoyama, sau đó đột nhiên diện mạo dữ tợn nói:

"Dám đối xử như vậy với con trai ta, ta nhất định phải tự tay giết tên người Hoa họ Diệp!"

"Honekawa-kun, ngươi chuẩn bị làm thế nào?"Nobita nghe xong muốn giết người Hoa, lập tức nhiệt huyết sôi trào.

"Hừ! Ninh Châu không phải sẽ lập tức tổ chức Cúp Hạnh Lâm sao, chúng ta hoàn toàn có thể coi đây là lấy cớ, một lần Trung y Hoa Hạ tiêu diệt!"

"Đến lúc đó Diệp Thần khẳng định cũng sẽ dự thi, ta sẽ dùng tuyệt học suốt đời mình, để hắn chết không nơi táng thân!"Honekawa Dairo cười gằn nói.

"Tốt, ta nhất định toàn lực phối hợp!"

Nobita nghe xong cũng cảm thấy là ý kiến hay.

Lần này Đảo quốc phí hết tâm tư muốn diệt uy phong Trung y, cố ý phái ra hội y học Thường Thanh khiêu chiến bốn phía Hoa Hạ, thành tích cũng không tệ lắm, phần lớn Trung y các nơi đều bại bởi bọn họ!

Vạn vạn không nghĩ tới cuối cùng lại lật thuyền tại Ninh Châu, gãy trong tay người trẻ tuổi Diệp Thần này, cái này muốn truyền đi chẳng phải là ba ba đánh mặt?

"Diệp Thần là võ tu, Honekawa-kun nhớ không nên so châm cứu huyệt vị cùng hắn, tiểu tử này có thể phong bế huyệt vị!"Hatoyama nhắc nhở.

"Ta biết, đến lúc đó ta tự có biện pháp đối phó hắn!"Honekawa Dairo âm hiểm nói.

"Cha, người nhất định phải giết tiểu tử này, báo thù cho con!"

Honekawa Suneo nghiến răng nghiến lợi, đã lớn như vậy hắn còn không có nhận qua loại khuất nhục này đâu, thù này không báo khó giải mối hận trong lòng hắn!

Diệp Thần đuổi tới bệnh viện Nam Nhã, trực tiếp đi khoa tiết niệu.

"Làm cái quỷ gì?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, con trai Hướng Vấn Thiên thế mà tại khoa tiết niệu, gia hỏa này sẽ phải là dính loại bệnh truyền nhiễm nào đó đi?

Lúc đi qua trạm y tá, Diệp Thần chuẩn bị gọi điện thoại cho Hướng Vấn Thiên, đột nhiên nghe được mấy tiểu y tá đang thì thầm nói chuyện.

"Những tiểu quỷ tử kia thật là lợi hại a, thế mà còn hiểu châm cứu!"

"Ai nói không phải đâu, cái tên gọi Honekawa Suneo kia, ngay cả bác sĩ Trình đều trị không hết, không nghĩ tới tiểu quỷ tử vừa đến đã chữa khỏi!"

"Ai, Trung y Hoa Hạ thật suy sụp!"

"…"

Honekawa?

Diệp Thần nghe xong cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, tỉ mỉ nghĩ lại không phải là gia hỏa hôm qua bị mình phong tinh mạch sao, hắn cũng tại bệnh viện này?

"Diệp tiên sinh!"

Đúng lúc này nơi xa truyền đến một tiếng kêu gọi, Diệp Thần quay đầu nhìn lại chỉ thấy Hướng Vấn Thiên đang bước nhanh tới hướng mình.

"Lão Hướng, con của lão đến cùng bị bệnh gì, làm sao còn phải đến khoa tiết niệu?"

Chương 297. Ta phách lối đã quen!

Diệp Thần chờ Hướng Vấn Thiên đến gần, nhịn không được nhíu mày hỏi.

"Khụ khụ, Diệp tiên sinh hiểu lầm!"

Hướng Vấn Thiên nhìn biểu lộ Diệp Thần liền biết hắn hiểu lầm, vội vàng giải thích nói:"Khoa chỉnh hình cùng khoa tiết niệu của bệnh viện cùng ở tại một tầng, con trai tôi là bệnh xương!"

"A, vậy không sai biệt lắm, mang tôi đi xem một chút đi!"

"Diệp tiên sinh, mời!"

Hướng Vấn Thiên dẫn đường phía trước, hai người hướng đi đến phòng bệnh khoa chỉnh hình.

Nhưng vào lúc này, một nhóm người thình lình từ trong phòng bệnh hành lang bên cạnh đi ra kém chút đụng vào Diệp Thần, không đợi Diệp Thần lên tiếng, đối phương lại ra tay trước nổi bão:

"Baka!"

"Người Hoa không có mắt sao, vội vã đi đầu thai sao!"

Honekawa Dairo vốn đang kìm nén một cục tức trong bụng, lần này có thể tính là tìm tới đối tượng phát tiết, liền lấy một ngụm tiếng Hoa nửa sống nửa chín mắng ra.

"Tiểu quỷ tử?"

Diệp Thần nghe xong 'Baka' Lập tức cau mày, ngay sau đó hắn liền thấy được Hatoyama đứng tại sau lưng Honekawa.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt hai bên bên đều tràn đầy cảnh giác.

"Hatoyama, ngươi biết tên người Hoa đáng chết này?"Honekawa thấy thế quay đầu hỏi Hatoyama.

"Hắn chính là Diệp Thần!"

Hatoyama nói chuyện, ánh mắt lại chưa từng rời đi Diệp Thần.

"Ngươi chính là cái tên Trung y Hoa Hạ kém chút hại chết con trai ta?"

Honekawa nghe xong giận tím mặt, chỉ vào cái mũi Diệp Thần kêu gào nói:"Tên người Hoa hèn hạ nhà ngươi, đừng tưởng rằng võ tu là hơn người, sớm muộn ta sẽ lấy tính mạng ngươi!"

"Cha, tên Trung y đáng chết kia tới rồi sao?"Trong phòng bệnh truyền đến tiếng gầm thét của Honekawa Suneo:"Giết hắn, giết hắn!"

Diệp Thần nghe vậy liếc qua phòng bệnh, cười lạnh nói:

"Nguyên lai là tên ngốc bức này a, ai trong các ngươi giúp hắn giải huyệt?"

"Là ta!"

Hatoyama tiến lên một bước, âm trầm nhìn xem Diệp Thần nói:"Người trẻ tuổi, ngươi ra tay cũng quá ác độc, coi chừng phải bị báo ứng!"

"Ngươi muốn thế nào!"

Hướng Vấn Thiên thấy thế trợn mắt trừng một cái, triển khai

tư thế động thủ.

"Lão Hướng, một bang ngu xuẩn mà thôi, không đáng để xúc động!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Tiểu tử, ngươi nói chuyện chú ý chút, chúng ta thế nhưng là đặc sứ Đảo quốc!"

"Quản ngươi là cái phân gì, dám mạo phạm Diệp tiên sinh, ta sẽ đem ngươi đánh thành một đống phân!"

"…"

Song phương cãi lộn rất nhanh đưa tới đám người vây xem, có người nhà bệnh nhân, cũng có bác sĩ y tá.

"Tiên sinh, nơi này là bệnh viện, xin an tĩnh chút, không được ầm ĩ!"Một y tá trưởng hảo tâm tiến lên khuyên can, thái độ ôn hòa nói với Honekawa.

"Lăn! Nữ nhân Hoa Hạ các ngươi đều là đám đê tiện, không xứng nói chuyện với ta!"

Honekawa đưa tay ra đẩy, y tá trưởng đứng không vững ngã nhào trên đất, đầu gối đập xuống không ngừng chảy máu.

"Người này sao lại có thể động thủ với nữ nhân, quá không muốn mặt!"

"Quả thực vô sỉ, gia hỏa này là ở đâu tới a, lại dám đánh nữ nhân!"

"Y tá, tranh thủ thời gian gọi bảo an a!"

Đám người lòng đầy căm phẫn, tại Hoa Hạ nam nhân đánh nữ nhân là một loại hành vi ác liệt đến cực điểm, rất dễ dàng gây nên người người phẫn nộ!

"Tất cả im miệng cho ta!"

Nobita thấy thế đứng dậy, hai tay chống nạnh quát lớn với đám người:"Chúng ta là đặc sứ Đảo quốc, biết nhục mạ đặc sứ hậu quả như nào sao? Cẩn thận ta gọi một cuộc điện thoại, các ngươi đều sẽ bị giam ngắn hạn!"

"..."

Nghe được Nobita nói như vậy, rất nhiều người đều trầm mặc.

Mặc dù bọn họ thống hận hành vi Honekawa, nhưng đối phương là đặc sứ Đảo quốc, nói chuyện thật đúng là phải chú ý chút, miễn cho ăn thiệt thòi chính là mình!

"Ha ha, chỉ là mấy tên tiểu quỷ tử, cũng dám ở trên đất Hoa Hạ ta đùa nghịch uy phong?"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, ánh mắt băng lãnh nhìn xem Honekawa thản nhiên nói"Tiểu quỷ tử, ngươi tốt nhất đừng có dùng tay chỉ ta, bằng không ta sẽ để ngươi đêm nay phải ở tại phòng bệnh khoa chỉnh hình!"

"Baka! Ngươi dám!"

Honekawa Dairo thấy vậy không tin Diệp Thần dám động thủ, hắn thấy Diệp Thần cũng chỉ là hù dọa mình một chút mà thôi.

"Muốn chết!"

Diệp Thần như thiểm điện xuất thủ, nháy mắt liền tóm lấy ngón trỏ tay phải Honekawa.

"Honekawa-kun, cẩn thận!"

Hatoyama muốn ngăn lại đã tới đã không kịp, hắn vừa dứt lời, bên tai liền truyền đến một tiếng gãy xương thanh thúy!

Răng rắc!

Diệp Thần cưỡng ép bẻ gãy xương ngón tay Honekawa!

Bởi vì cái gọi là tay đứt ruột xót, Honekawa đau thấu tim gan, trong miệng phát ra một tiếng kêu thảm thiết đau đớn, Diệp Thần thấy thế lúc này mới buông tay ra đồng thời cảnh cáo nói

"Tại thổ địa Hoa Hạ thành thật một chút cho ta, bằng không lần tới thứ gãy chính là đầu chó của ngươi!"

"Diệp Thần, ngươi quá phách lối!"

Hatoyama cắn răng, hung hăng trừng Diệp Thần một chút, mấy người Nobita cũng là mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ, một bộ dáng vẻ muốn ăn thịt người!

"Thật không may, ta phách lối đã quen!"

Diệp Thần nhún vai, quét bọn người Hatoyama một chút, thản nhiên nói:"Ai không phục cứ việc phóng ngựa tới, ta tùy thời chờ đợi!"

"Ngươi"

"Hướng Vấn Thiên, chúng ta đi!"

Chương 298. Người thủy tinh!

Diệp Thần nói xong quay người nghênh ngang rời đi, chỉ là mấy tên tiểu quỷ tử mà thôi, hắn thật đúng là không để vào mắt.

"Anh bạn, ngưu bức!"

"Tiểu quỷ tử, Hoa Hạ không phải là địa phương các ngươi giương oai, nhanh chóng cút đi!"

"Không sai, còn cho rằng đây là vài thập niên trước sao, tưởng rằng chúng ra tùy ý để các ngươi khi dễ sao!"

"..."

Đám người thấy nhóm Honekawa ăn quả đắng, trong lòng đều nở hoa!

Vốn là vậy, tại quốc thổ Hoa Hạ, tiểu quỷ tử động một chút lại nói xấu người Hoa, lời này ai nghe xong mà có thể dễ chịu?

"Bác sĩ, không thấy được ngón tay của ta bị gãy sao, còn không mau nối lại cho ta!"Honekawa tức hổn hển, hướng một bác sĩ áo trắng quát.

"Ngươi muốn nối xương?"

"Nói nhảm!"

"Được a, ngươi đi lầu một đăng ký trước đi!"Bác sĩ bĩu môi một cái nói.

"Baka!"

Honekawa đều tức muốn nổ tung phổi, dứt khoát không cần nối xương nữa, tức giận quát:

"Chúng ta đi!"

"Cha, chúng ta cứ như vậy coi như xong?"Honekawa Suneo không cam tâm.

"Ngậm miệng, đều là tại ngươi không cố gắng phấn đấu, thế mà bại bởi Trung y, nhìn xem trở về làm sao ta thu thập ngươi!"Honekawa Dairo nói xong che lấy ngón tay gãy, thở phì phò rời đi bệnh viện.

"Họ Diệp, ngươi chờ đó cho ta!"

Honekawa Suneo bị mắng cẩu huyết lâm đầu, hắn đem bút trướng này toàn tính lên đầu Diệp Thần.

Lúc này Diệp Thần theo Hướng Vấn Thiên đi tới phòng bệnh khoa chỉnh hình, vừa vào cửa, Diệp Thần liền thấy một người trẻ tuổi tóc dài nằm trên giường bệnh, nhìn rất giống một nghệ thuật gia.

"Lão Hướng, con của lão là họa sĩ?"Diệp Thần cười nói.

"Ách, Diệp tiên sinh nói giỡn, trước kia con trai tôi cũng là người tập võ, bất quá hai năm trước bắt đầu gặp phải một loại quái bệnh, từ đó về sau cả người hắn đều suy sụp, biến thành dạng này!"Hướng Vấn Thiên mặt mo đỏ ửng giải thích nói.

"Quái bệnh?"

"Con trai, vị này là Diệp tiên sinh, hắn tới xem bệnh cho con, còn không gọi Diệp ca!"Hướng Vấn Thiên đi tới bên trái trước cửa sổ nói.

Hướng Tả nhìn Diệp Thần một chút, cười khổ nói:"Anh bạn,

nhìn tuổi của cậu cũng không có lớn hơn tôi, khuyên cậu vẫn là tìm phần công việc đàng hoàng đi, đừng đi lừa gạt!"

"Con nói hươu nói vượn cái gì!"

Hướng Vấn Thiên nghe xong dọa sợ, vội vàng quát lớn:"Diệp tiên sinh là thần y, con không thể lỗ mãng!"

"Cha, thật sự là người già nên hồ đồ rồi, một người trẻ tuổi chừng hai mươi làm sao có thể là thần y?"Hướng Tả một mặt khinh thường.

"Diệp tiên sinh, thật xin lỗi, khả năng hôm nay đầu óc tiểu tử này chập mạch!"Hướng Vấn Thiên bất đắc dĩ, chỉ có thể mặt mũi tràn đầy áy náy trấn an Diệp Thần.

"Không quan trọng, nói một chút bệnh tình của hắn đi!"Diệp Thần gật đầu.

Hướng Vấn Thiên cũng nhẹ nhàng thở ra, một năm một mười đem bệnh tình của Hướng Tả nói ra.

Nguyên lai hai năm trước, thân thể cường tráng của Hướng Tả đột nhiên bắt đầu gầy gò suy yếu, hơn nữa cả người vô lực thường xuyên bị ngã, một ngã liền gãy xương cốt, hai năm qua xương cốt trên người đã gần như gãy mấy lần!

"Ngọa tào! Đây không phải người thủy tinh sao?"

Diệp Thần nghe xong ý niệm đầu tiên chính là người thủy tinh!

Cái gọi là 'Người thủy tinh' là bệnh xương thủy tinh, búp bê sứ, đụng một cái liền dễ dàng thụ thương, còn đặc biệt dễ dàng tái phát.

Loại bệnh này hơn phân nửa là bởi vì nguyên nhân bẩm sinh,

nhưng hai năm trước Hướng Tả vẫn là võ giả, vậy liền khẳng định không phải nguyên nhân bẩm sinh!

"Để tôi kiểm tra cho hắn một chút!"

"Được, tôi ngược lại muốn xem xem làm sao cậu chữa tốt cho tôi!"

Hướng Tả từ đầu đến cuối không tin Diệp Thần, giống như hờn dỗi nói:"Nếu cậu có thể chữa khỏi cho tôi, về sau tôi gọi cậu một tiếng đại gia!"

"..."

Hướng Vấn Thiên nghe xong kém chút thổ huyết, hắn đột nhiên không muốn để cho Diệp Thần chữa khỏi cho Hướng Tả.

Vẻn vẹn qua mười giây Diệp Thần liền buông lỏng tay ra, đồng thời đầy bụng nghi ngờ nhìn xem Hướng Tả.

"Diệp tiên sinh, con trai tôi đến cùng là thế nào?"Hướng Vấn Thiên phát hiện sắc mặt Diệp Thần không thích hợp vội vàng hỏi.

"Lão Hướng, nói thật với lão đi, mệnh của Hướng Tả nhiều nhất còn có nửa năm!"

"Cái gì?"

Hướng Vấn Thiên nghe xong trợn tròn mắt, con của hắn chỉ có thể sống nửa năm?

"Hù dọa ai đây!"

"Cha! Con chỉ là bị xương thủy tinh, không có gì lớn!"Mặt mũi Hướng Tả tràn đầy khinh thường, căn bản không có đem Diệp Thần coi ra gì.

"Cậu cho rằng tôi đang hù dọa cậu?"

Diệp Thần cười lạnh, nói thẳng:"Nửa năm là trạng thái lý tưởng, tình huống kém chút, sau ba tháng cậu liền treo!"

"Diệp tiên sinh, ngài, ngài nói thật?"Hướng Vấn Thiên nghe xong cả kinh trợn mắt hốc mồm.

"Tôi có cần phải lừa lão sao?"

"Diệp tiên sinh, ngài nhất định phải mau cứu con trai tôi, tôi chỉ có một đứa con trai a!"Hướng Vấn Thiên nghe xong tranh thủ thời gian bắt lấy cánh tay Diệp Thần, đau khổ cầu khẩn nói.

"Cha"

"Ngậm miệng!"

Hướng Vấn Thiên giận không kềm được hung hăng trừng Hướng Tả một chút, tiểu tử này muốn để hắn người đầu bạc tiễn người đầu xanh sao?

"Nể tình cậu là con trai lão Hướng, tôi có thể cứu cậu một mạng, bất quá cậu nhất định phải bàn giao chi tiết!"

Ánh mắt Diệp Thần sáng rực nhìn xem Hướng Tả, thần sắc cực kì nghiêm túc.

Chương 299. Nghệ thuật gia trộm mộ?

"Bàn, bàn giao cái gì?"

Hướng Tả bị nhìn chằm chằm trong lòng hoảng sợ, có chút không đủ niềm tin mà hỏi.

"Nói đi, hai năm trước cậu đến cùng làm qua cái gì?"

"Tôi, tôi không có làm cái gì a"

Hướng Tả nghe vậy dừng lại, lập tức sắc mặt bỗng nhiên hoàn toàn biến đổi, nói chuyện cũng bắt đầu cà lăm.

Hướng Vấn Thiên hiểu rất rõ con trai mình, lúc này thấy thế quát lớn:"Tiểu tử thúi, đều lửa cháy đến nơi còn không mau nói, không muốn sống sao!?"

"Con, con"

"Quên đi, để tôi thay hắn nói!"

Diệp Thần nhếch miệng, nói với Hướng Tả:"Trong cơ thể cậu có một ác linh, còn có cỗ khí âm tà mười phần bá đạo, bọn chúng đang hấp thụ tinh hoa trong cơ thể cậu, hiểu không?"

"Hai năm này cậu có phải cảm thấy tinh thần càng ngày càng tệ hay không?"Diệp Thần nghiêm mặt nói.

Hướng Tả nghe xong trừng lớn mắt, mặt mũi tràn đầy không thể tin nổi nhìn xem Diệp Thần.

"Nếu như tôi không có đoán sai, cậu hẳn là đi qua những nơi cực âm, tỉ như phần mộ!"

"Cái gì?"

Hướng Vấn Thiên nghe xong lập tức không bình tĩnh, cả giận nói:"Tiểu tử thúi, sẽ không phải là ngươi đi trộm mộ chứ?"

"Cha, con, con cũng là cảm thấy chơi vui, không nghĩ tới sẽ bị cái tà khí gì nhiễm vào người a!"Hướng Tả biết giấu không nổi nữa, vẻ mặt cầu xin nói.

"Hỗn đản!"

Hướng Vấn Thiên tức giận mặt mo đỏ bừng, hắn đưa tay muốn đánh Hướng Tả, nhưng nghĩ lại tiểu tử này là 'Người thủy tinh', lại từ bỏ ý nghĩ này.

"Hướng Tả, cậu đi trộm mộ ở đâu?"

Diệp Thần cũng rất tò mò, mộ huyệt của người bình thường tuyệt không có khả năng có sát khí nặng như vậy!

"Việt Châu!"

Hướng Tả cắn răng, cuối cùng thẳng thắn nói:"Là là mộ huyệt của Nam Việt Vương!" (Nam Việt # Việt Nam)

"Ngọa tào! Thực ngưu bức a!"

Diệp Thần nghe vậy đều cả kinh, đừng nhìn gia hỏa Hướng Tả này như là muốn nghệ thuật gia, nhưng lá gan hắn thật là lớn a!

Nam Việt Vương Triệu Đà, đây chính là nhất đại kiêu hùng!

Người này vốn là tướng lĩnh Tần Triều, sau khi Thủy Hoàng Đế chết hắn liền tạo phản xưng đế!

Khi còn sống Triệu Đà cực thích mỹ nữ cùng trân bảo, đáng tiếc sau khi chết lưu lại nhiều chỗ mộ quần áo, cho đến ngày nay, cũng không ai có thể xác thực tìm tới phần mộ thật sự của Triệu Đà.

"Tiểu tử thúi, đang yên đang lành đi trộm mộ làm cái gì, tức chết ta!"Hướng Vấn Thiên hận đến thẳng cắn răng.

"Cha, cái này cũng không thể trách con à!"

Mặt mũi Hướng Tả tràn đầy ủy khuất nói:"Thử Vương nói mộ Triệu Đà có tuyệt thế võ học bí tịch, con cũng là hướng về phía bí tịch thôi, cũng không phải thật trộm mộ!"

"Ai là Thử Vương?"

Diệp Thần sững sờ, có thể tìm tới mộ Triệu Đà, người tài giỏi như thế còn không bị quốc gia hợp nhất?

"Diệp tiên sinh, đừng nghe hắn nói bậy!"

"Cái gì cẩu thí Thử Vương, chỉ là một thổ lưu manh biết chút thuật phong thuỷ mà thôi! Vương bát đản này, dám giật dây con trai ta trộm mộ, để xem ta thu thập hắn như thế nào!"Hướng Vấn Thiên cả giận nói.

"Anh bạn, vậy cậu tìm tới bí tịch sao?"Diệp Thần nhìn xem Hướng Tả không nhịn được cười.

Triệu Đà cũng không phải võ lâm nhân sĩ, làm sao có thể đem võ lâm bí tịch đưa đến trong mộ?

Lại nói, mộ Triệu Đà nhiều người như vậy cũng không tìm được, Hướng Tả cùng cái gì Thử Vương có thể tìm được?

Quả nhiên, Hướng Tả nghe được Diệp Thần hỏi như vậy, lập tức mặt mo đỏ ửng, quanh co nói:

"Tôi vừa mới tiến mộ, liền bị một trận âm phong làm choáng, liền mất đi tri giác ngay tại chỗ....."

"Hừ, thứ mất mặt xấu hổ!"

Hướng Vấn Thiên tức giận không thôi, trừng Hướng Tả một chút.

"Coi như là mạng cậu lớn, có thể còn sống từ trong mộ đi ra!"Diệp Thần cười lạnh, nói:"Nếu như không ai cứu cậu ra, chỉ sợ hiện tại cậu chính là một bộ thây khô!"

"Diệp tiên sinh, vậy bây giờ tôi nên làm gì a?"

Hướng Tả khó khăn nuốt ngụm nước bọt, nghe được Diệp Thần nói thây khô, toàn thân hắn đều nổi da gà.

"Ác linh còn dễ giải quyết, chỉ là cỗ khí âm tà kia đã thâm nhập cốt tủy!"

"Một hồi tôi còn có việc, đợi chút nữa buổi trưa tìm Viên đại đầu tâm sự, bàn bạc xem làm như nào loại bỏ đi cỗ khí âm tà trên người cậu!"

Diệp Thần nói xong, đưa tay nhìn đồng hồ đã đến giờ cơm trưa, hắn còn đáp ứng Tô Tuyết Di đi dự tiệc a!

Kỳ thật lúc vừa rồi bắt mạch Diệp Thần đã muốn xóa tà khí trong cơ thể Hướng Tả, đáng tiếc thất bại.

"Vậy làm phiền Diệp tiên sinh!"Hướng Vấn Thiên hai tay ôm quyền, mặt mũi tràn đầy cảm kích nói với Diệp Thần.

"Không khách khí!"

Diệp Thần lườm Hướng Tả một chút, nói xong quay người rời đi phòng bệnh.....

"Cha, Diệp Thần rốt cuộc là ai, hắn thật có lợi hại như vậy sao?"Chờ Diệp Thần rời đi, Hướng Tả nhịn không được hỏi.

"Đương nhiên, chuyện Lãnh gia tối hôm qua hẳn là nghe nói đi?"

"Con biết Lãnh gia bị diệt môn, chẳng lẽ:"Hướng Tả há to miệng, mặt mũi biểu lộ tràn đầy chấn kinh.

"Không sai, chính là Diệp Thần làm!"

Hướng Vấn Thiên nhẹ nhàng thở dài, nói:"Diệp Thần tuyệt đối là đầu Chân Long, tiểu tử, con nhất định phải hảo hảo cùng hắn kết giao, hiểu không?"

"Đã hiểu!"

Chương 300. Tiệc ăn mừng Tô gia!

Hướng Tả hít vào ngụm khí lạnh, Diệp Thần thế mà có thể diệt đi Lãnh gia, khó trách lão ba đều có thừa cung kính với hắn!

Rời đi bệnh viện Nam Nhã, Diệp Thần trực tiếp lái xe đi công ty Tô thị.

Chỉ chốc lát Tô Tuyết Di liền từ trên lầu đi xuống, nàng ngồi vào tay lái phụ bên cạnh Diệp Thần, cười một tiếng:

"Lão công, chúng ta đi 'Thực Hoàng Phủ' Đi!"

"Thực Hoàng Phủ?"

Diệp Thần sững sờ, trong đầu lập tức hiện ra một tòa nhà hàng kiến trúc Thanh cung.

Nổi danh nhất Ninh Châu là khách sạn Tứ Hải, nhưng xa hoa nhất, đặc sắc nhất không thể nghi ngờ chính là Thực Hoàng Phủ, truyền ngôn chỉ riêng tiền trang trí của nhà hàng này đã xài tới năm mươi triệu, tuyệt đối là số một tại Ninh Châu!

Mà người có thể đi Thực Hoàng Phủ ăn cơm, đều là quan to quý tộc, thậm chí không ít phú thương tỉnh thành đều lái xe tới đây xem!

Mà Diệp Thần nhớ rõ, Thực Hoàng Phủ là sản nghiệp Lãnh gia, bất quá mình giao cho Hứa gia xử lý, không biết bọn họ vận hành đến thế nào?

Rất nhanh, Diệp Thần lái xe đến Thực Hoàng Phủ.

Lúc này đã vào giờ cao điểm cơm trưa, Thực Hoàng Phủ đậu đầy xe sang trọng, ngay cả Mercedes-Benz và BMW cũng trông rất phổ thông ở đây!

Đặc biệt thu hút ánh mắt người vẫn là nữ tiếp khách của Thực Hoàng Phủ.

Khuôn mặt các nàng mỹ lệ, thân mang sườn xám xẻ tà gợi cảm, lộ ra từng đôi chân dài tuyết trắng mượt mà, trên mặt từ đầu đến cuối đều mỉm cười mê người.

"Chậc chậc, Thực Hoàng Phủ có chút ý tứ!"

Diệp Thần xuống xe nhìn thấy một màn trước mắt, lập tức dở khóc dở cười.

Nguyên lai tiểu tử Hứa Ba kia cũng rất khá, trực tiếp đưa mỹ nữ sườn xám ra tiếp khách.

Bất quá lời nói đi cũng phải nói lại, giống như hiệu quả cũng không tệ lắm!

"Diệp Thần, nam nhân các anh có phải là đều thích xem nữ nhân chân dài a?"Tô Tuyết Di phát hiện Diệp Thần nhìn chằm chằm những nữ tiếp khách, trong lòng nhất thời ghen tuông đại phát.

"Nàng dâu, em hiểu lầm!"

"Hừ! Em còn lâu mới hiểu lầm!"

Tô Tuyết Di yêu kiều hừ một tiếng, ngữ khí chua chua nói:"Anh cảm thấy các nàng so với em ai tốt hơn?"

"Làm sao lại thế?"

Diệp Thần nghe xong vội vàng nói:"Trong mắt lão công, em là người xinh đẹp nhất, ai cũng không bằng!"

"Cái này còn tạm được!"

Tô Tuyết Di nghe được Diệp Thần nói như vậy, hài lòng cười nói:"Anh thích xem, em mua bộ sườn xám về nhà để anh xem cho đủ!"

"..."

Diệp Thần cười xấu hổ.

Cô nàng này cũng thật là độc ác, nàng không sợ thị giác mình mệt nhọc sao?

"Hoan nghênh quang lâm!"

Mấy người Diệp Thần mới vừa đi tới cửa nhà hàng, hai hàng mỹ nữ đồng thời mỉm cười, cười đến mức so với bông hoa còn xán lạn hơn.

Rảo bước tiến vào cửa chính Thực Hoàng Phủ lại là một cảnh tượng khác, ngoại trừ kiến trúc vẫn là bộ dáng Thanh cung như cũ, toàn bộ nhân viên phục vụ lại đổi thành quần áo triều Thanh.

Mà lại, sinh ý của Thực Hoàng Phủ rất bạo phát!

Trong đại sảnh lúc này sớm đã kín người hết chỗ, các loại tiếng ồn ào không dứt bên tai, rất nhiều phục vụ mặc Thanh phục, tay bưng đồ ăn miệng ngân nga một vài khúc đi tới đi lui ở đại sảnh, thật rất có loại cảm giác xuyên việt!

"Quan khách, xin hỏi hai vị là?"

Lúc này một phục vụ đi tới, mặt mỉm cười mà nhìn xem hai người Diệp Thần.

"Xin chào, cho hỏi sảnh yến hội Tô gia ở đâu?"Tô Tuyết Di hỏi.

"Hai vị khách quan, mời đi theo tôi!"

Phục vụ nghe xong lập tức khom người làm ra động tác mời, chủ động ở phía trước dẫn đường.

Chỉ chốc lát, hai người Diệp Thần được đưa tới trước cửa một gian phòng.

Nhân viên phục vụ đầu tiên là gõ cửa một cái, sau đó khom người nói với Diệp Thần.

"Quan khách, nơi này chính là sảnh yến hội Tô gia, có bất kỳ yêu cầu gì tùy thời đều có thể gọi chúng tôi, chúc ngài dùng cơm ngon miệng!"

"Ân."

Diệp Thần gật gật đầu, dẫn Tô Tuyết Di đẩy cửa vào.

Trong nháy mắt khi Diệp Thần vào cửa, Phùng Tử Luân cách đó không xa trùng hợp đi qua thấy được hắn.

"Đây không phải Diệp tiên sinh sao, làm sao hắn cũng ở đây?"

Phùng Tử Luân sững sờ, nghĩ nghĩ hắn tranh thủ thời gian nhớ kỹ số phòng Diệp Thần, sau đó vội vàng rời đi.

Trong phòng, người Tô gia cười cười nói nói, nhìn thấy Tô Tuyết Di tiến đến, mặt mũi lão gia tử Tô Liên Sơn tràn đầy cao hứng nói:

"Cháu gái ngoan tới, nhanh tới ngồi bên cạnh gia gia!"

"..."

Tô Tuyết Di sững sờ, ngồi tại bên người gia gia đều là trưởng bối, trong lúc nhất thời nàng đều có chút không biết làm sao.

"Con gái ngốc, gia gia bảo qua con liền qua đi a!"

"Con rể tốt, con đến ngồi bên cạnh mẹ!"Lý Hương Cầm cười nhẹ nhàng hô.

Tiệc ăn mừng hôm nay chính là vì con gái nàng mới tổ chức, bắt đầu từ tối hôm qua, nụ cười trên mặt Lý Hương Cầm cơ hồ đã không khép lại được.

"Tốt lắm!"

Diệp Thần ngược lại là tự nhiên hào phóng, trực tiếp đặt mông ngồi ở bên cạnh Lý Hương Cầm.

"Tốt, nếu Tiểu Tuyết cũng đến, ta tuyên bố tiệc ăn mừng chính thức bắt đầu!"

"Mọi người nâng chén kính Tiểu Tuyết, lần này toàn bộ Tô gia nhờ nàng mới có thể cầm xuống mối làm ăn lớn ở tỉnh thành, tốt lắm!"

Tô Liên Sơn cảm giác hưng phấn lộ rõ trên mặt, giờ phút này hắn hận hận không thể đem tất cả những lời hay ý đẹp tặng cho Tô Tuyết Di.

Một trăm triệu a!

Chương 301. Bạn trai Tô Na (hạ)!

Tô gia chưa từng có tiếp nhận mối làm ăn với số tiền lớn như thế, Tô Liên Sơn muốn không hưng phấn đều không được.

"Lão gia tử, còn có con rể Diệp nữa a!"Lý Hương Cầm sợ Diệp Thần bị lọt mất không cao hứng, vội vàng nói:"Tiểu Tuyết thành công cũng có một nửa công lao của Diệp Thần, ngài chớ có có quên hắn!"

"Đúng đúng đúng! Còn có Tiểu Diệp!"

Tô Liên Sơn cao hứng gật đầu, trịnh trọng kỳ sự nói:"Diệp Thần, về sau hảo hảo nâng đỡ Tiểu Tuyết nhà ta, hai người thuận vợ thuận chồng nhất định có thể làm lớn mạnh Tô gia ta!"

"Ân, lão gia tử nói đúng!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

Tất cả mọi người ngồi cùng bàn bưng chén rượu lên, duy chỉ có lão tam Tô gia Tô Nhã Mai cùng con gái nàng Tô Na là bất vi sở động, mà tại bên người các nàng còn ngồi một người trẻ tuổi, nhìn cũng là bộ dáng con em nhà giàu!

"Cha, có phải là cha quên còn có một cháu rể hay không?"

Tô Nhã Mai hừ nhẹ một tiếng, nói:"Diệp Thần xác thực nhận biết mấy người, nhưng con rể con cũng không kém a!"

"Người đã già, hồ đồ rồi!"

Tô Liên Sơn vỗ trán một cái, chỉ chỉ nam tử ngồi tại bên người Tô Na, cười nói:"Quên giới thiệu cho mấy người Tiểu Tuyết, hắn

gọi Dư Ba, là bạn trai mới của Tiểu Na!"

"Chào Tô tỷ, tôi là Dư Ba, phó quản lý bộ phát triển tập đoàn Lãnh thị tỉnh thành!"Dư Ba rất lịch sự đứng người lên, cười cười tự giới thiệu mình với Tô Tuyết Di.

"Dư tổng, xin chào!"

Tô Tuyết Di theo lễ phép nhẹ gật đầu.

"Con rể tôi lương một năm hàng triệu, nhưng làm người rất điệu thấp!"

Tô Nhã Mai lườm Diệp Thần một chút, có ý riêng nói:"Không giống ai đó, cho là mình nhận biết mấy tên côn đồ thì ngon, xã hội này cần chính là tinh anh, không phải những mãng phu động thủ đánh nhau!"

"Tô Nhã Mai, cô nói chuyện âm dương quái khí là có ý tứ gì a?"

Lý Hương Cầm nghe xong Tô Nhã Mai nói, lập tức nổi trận lôi đình, nhịn không được quát lớn"Có phải là nhìn con gái tôi cầm tới đơn hàng trăm triệu, cô đỏ mắt cho nên ngồi nói châm chọc a!"

"Đều là người một nhà, có cái gì tốt mà nhao nhao!"

Tô Liên Sơn thấy tình huống không đối, mau chạy ra ngăn lại.

"Cha, không phải con muốn nhao nhao! Nhưng người nghe một chút lời Tô Nhã Mai nói là lời gì, nàng rõ ràng là nói Diệp Thần a!"Lý Hương Cầm thở phì phò nói.

"Lão bà, em nói ít đi một câu."Tô Vạn Đạt thấy cọp cái nhà mình lại muốn nổi bão, vội vàng tại dưới đáy bàn đá đá nàng.

"Ông đá tôi làm gì? Tôi nói sai câu nào sao?"Lý Hương Cầm không buông tha.

Cha con Tô Trọng Hải ngược lại là ở một bên không nói một lời, nhất là Tô Triết, hắn không rõ ràng Dư Ba như nào, nhưng Diệp Thần có bao nhiêu trâu hắn biết rõ, toàn bộ hai đạo hắc bạch Ninh Châu hắn đều có bằng hữu, cũng đều là những nhân vật đỉnh cấp!

"Tốt!"

Tô Nhã Mai tựa hồ sớm chờ lấy Lý Hương Cầm nói câu này, lúc này hừ lạnh nói:"Lúc đầu tôi không muốn nói, đã Lý Hương Cầm cô hùng hổ dọa người, vậy tôi liền nói cho mọi người một cái tin tức xấu đi!"

"Cái tin tức gì xấu?"Tô Liên Sơn hỏi.

"Cha, tối hôm qua người Lãnh gia bị giết sạch! Hiện tại mối làm ăn của tập đoàn bị đình chỉ toàn diện, bao gồm cả mối làm ăn với Tô gia ta!"Tô Nhã Mai nói xong một mặt đắc ý nhìn về phía Lý Hương Cầm.

Con gái của ngươi không phải ngưu bức sao?

Có thể cầm xuống đơn hàng một trăm triệu?

Lão nương một câu, liền muốn để ngươi từ đám mây rơi xuống tới mặt đất, Tô Nhã Mai cười thầm trong lòng nói.

"Cái gì?"

Tô Liên Sơn nghe xong cả người đều trợn tròn mắt, người Tô gia khác cũng nhao nhao đưa ánh mắt về phía Tô Tuyết Di.

"Tô Nhã Mai, cô chớ có nói hươu nói vượn!"

Lúc này Lý Hương Cầm phản bác:"Cô cho rằng người Lãnh gia là tôm cá ngoài chợ sao, nói giết liền giết, nói đùa cái gì!"

"Nói bậy?"

Tô Nhã Mai cười lạnh một tiếng, quay đầu nói với Dư Ba:"Tiểu Dư, cháu nói cho mọi người, đến cùng là ai nói hươu nói vượn!"

Dư Ba gật gật đầu, hắn hắng giọng một cái, thần sắc hơi có vẻ bi thương nói

"Dì Tô nói đúng, hôm qua Lãnh gia bị tiểu nhân ám toán, cả nhà chết thảm"

"Về phần tập đoàn Lãnh thị, tạm thời cũng không sẽ cùng bất luận công ty cá nhân nào làm ăn!"

"A? Tại sao có thể như vậy?"

Tô Liên Sơn kém chút tái phát bệnh tim, đây cũng quá kích thích!

Vốn cho rằng Tô gia có thể mượn cơ hội trở thành gia tộc nhất lưu Ninh Châu, kết quả kết quả là lại là một trận không vui?

"Con gái, con nhanh gọi điện thoại cho tập đoàn Lãnh thị, hỏi một chút đến cùng phải thật hay không!"Lý Hương Cầm từ đầu đến cuối còn ôm lấy một tia hi vọng.

"Không cần gọi!"

Diệp Thần thờ ơ lạnh nhạt, thẳng đến khi Tô Tuyết Di muốn gọi điện thoại hắn mới thản nhiên nói:"Nàng dâu, hợp đồng của em xác thực khả năng thất bại!"

"Diệp Thần, anh có ý tứ gì?"Tô Tuyết Di giật mình nhìn xem Diệp Thần.

"Hắn nói không sai, Lãnh gia xác thực bị giết cả nhà!"

"Con rể, con, không phải con nói đùa chứ? Con cùng người Lãnh gia rất quen sao?"Lý Hương Cầm trợn to mắt nhìn Diệp Thần.

"Coi như nhận biết đi!"

Diệp Thần gật gật đầu, người Lãnh gia hắn đều gặp, nói là nhận biết cũng không đủ.

"Lý Hương Cầm, lần này cô không phản đối đi!"Tô Nhã Mai đắc ý cười nói:"Con rể bảo bối của cô cũng nói như vậy, chẳng lẽ cô còn chưa tin sao?"

Chương 302. Bạn trai Tô Na (thượng)!

"Tôi"

Lý Hương Cầm tuyệt vọng, nàng quay đầu mắt nhìn Tô Liên Sơn, sắc mặt lão đầu cũng cực kỳ khó coi, một bên là bà già Trương Tú thì càng không cần phải nói, lúc này cau mày nói:

"Lão đầu tử, tôi thấy tiệc ăn mừng hôm nay hoàn toàn không cần thiết!"

Đám người hai mặt nhìn nhau, Tô Tuyết Di cúi đầu xuống ủy khuất đến đều muốn khóc, nàng nhỏ giọng ngập ngừng nói:

"Thật xin lỗi, con cũng không biết sẽ phát sinh loại chuyện này."

"Ai, việc này cũng không thể trách con, khả năng đây chính là mệnh Tô gia ta đi!"Tô Liên Sơn cảm thán một tiếng, phảng phất trong nháy mắt già đi rất nhiều.

"Cha, người không cần phải gấp!"

Tô Nhã Mai thấy thời cơ chín muồi, thừa cơ nói:"Đừng quên còn có Dư Ba, hắn là phó quản lý bộ phát triển tập đoàn Lãnh thị, có thể giúp Tô gia chúng ta a!"

"Thật?"

Tô Liên Sơn nghe xong tinh quang trong đôi mắt già nua vẩn đục thoáng hiện, vội vàng hỏi Dư Ba:"Tiểu Dư, cháu có thể làm chủ sao?"

"Cái này sao....."

"Anh yêu, anh hãy giúp nhà em một chút đi!"Tô Na kéo cánh tay Dư Ba, nũng nịu nói.

"Tốt a!"

Dư Ba cười nhạt một tiếng, nói:"Nếu Tiểu Na mở miệng, cháu sẽ để công ty an bài một chút đi!"

Nói xong, lấy điện thoại di động ra, ngay trước mặt mọi người ấn gọi điện thoại ra ngoài.

Rất nhanh, đầu bên kia điện thoại truyền tới thanh âm êm tai của một nữ nhân

"Dư tổng, xin chào!"

"Tiểu Lê, lấy hợp đồng quảng cáo hôm qua tập đoàn ký cùng Tô gia ra, tiếp tục chấp hành đi!"Dư Ba một bộ giọng điệu thượng vị giả nói.

Tất cả mọi người khẩn trương nín thở, dù sao đây là việc quan hệ tới tài chính một trăm triệu!

"Dư tổng, cái này không ổn đâu? Tập đoàn hiện tại....."

"Bớt nói nhảm, cô có còn muốn làm hay không?"Dư Ba quát lớn.

"Thật xin lỗi Dư tổng, tôi lập tức an bài! Bất quá, khoản tiền hợp đồng còn cần bộ tài vụ phê duyệt, ngài nhìn....."

"Cô không nói tôi suýt nữa quên mất, chờ chút đi!"

Dư Ba nói xong che điện thoại, quay đầu nói với Tô Liên Sơn:"Lão gia tử, loại tình huống trước mắt này muốn khởi động hợp đồng, khẳng định phải cho tài vụ chút chỗ tốt!"

"Cái này..... Cũng đúng!"

Tô Liên Sơn làm sơ do dự, lập tức gật gật đầu, hỏi:"Tiểu Dư, vậy cháu nói cần bao nhiêu chuẩn bị phí?"

"Bình thường đều là hợp đồng mười điểm!"Dư Ba nói.

"Nhiều như vậy?"

Đám người nghe xong nhao nhao nhíu mày, mười điểm chẳng phải là mười triệu?

"Anh yêu, mười triệu nhiều lắm a? Anh có bản lĩnh như thế, ít bắt lính theo danh sách được không?"Tô Na tại bên tai Dư Ba thổi ngụm nhiệt khí, thấp giọng, dụ dỗ nói:"Ban đêm em sẽ hảo hảo hầu hạ anh!"

Dư Ba nhìn Tô Na một chút, hai người hiểu ý cười một tiếng, đều từ trong mắt đối phương đọc hiểu nhu cầu lẫn nhau!

"Lão gia tử, nếu là ngài cảm thấy nhiều vậy năm điểm đi, cùng lắm thì làm cháu thiếu tài vụ một cái nhân tình, về sau trả lại cho hắn là được!"Dư Ba cười nói.

"Năm triệu..... Vẫn có chút nhiều a!"

Tô Liên Sơn nghĩ đến chừng trăm ngàn là làm xong, không nghĩ tới cuối cùng vẫn là muốn năm triệu.

Dư Ba thấy thế hai tay khoanh trước trước, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ nói"Nếu Tô gia không nguyện ý ra số tiền kia, vậy cháu cũng không có biện pháp, hiện tại là thời điểm đặc thù, đổi lại thành người khác mười triệu chỉ sợ là còn ít!"

"Cha, không bỏ được hài tử không bắt được lang, năm triệu so với mối làm ăn một trăm triệu tính là gì?"

Tô Nhã Mai ở một bên hảo khuyên bảo:"Về sau, chúng ta có

thể cùng tập đoàn Lãnh thị hợp tác mới là chính đạo a!"

"Ân, Nhã Mai nói không sai, chuyện này ta làm chủ, năm triệu không có vấn đề!"Lúc này Trương Tú đánh nhịp nói.

Tô Liên Sơn nghe xong cũng không nói cái gì, kỳ thật hắn cũng không nghĩ mất đi cơ hội lần này.

Đúng lúc này Tô Nhã Mai lại mở miệng, nàng lườm Tô Tuyết Di một chút, nhếch miệng lên nói:

"Còn có chuyện, con nhất định phải nói rõ ràng!"

"Chuyện gì?"Tô Liên Sơn hỏi.

"Lần này Tô gia có thể bảo trụ mối làm ăn là nhờ có bạn trai của con gái con!"

"Con cảm thấy tổng giám đốc công ty Tô gia, hẳn là nên để nàng làm."

"Hay lắm Tô Nhã Mai, nguyên lai cô chờ ở đây là vì nhòm ngó ghế tổng giám đốc của con gái tôi!"Lý Hương Cầm nghe xong không khỏi nổi trận lôi đình, tức giận nói:"Không có khả năng, ai cũng không thể thay thế vị trí Tiểu Tuyết!"

"Được hay không phải nghe lão gia tử, cô gấp cái gì?"Tô Nhã Mai đắc ý cười, có hợp đồng một trăm triệu làm bọc, nàng mười phần lực lượng.

Quả nhiên, nghe được yêu cầu Tô Nhã Mai, Tô Liên Sơn do dự!

Tô Nhã Mai thấy thế tiếp tục nói:"Nếu không để Tô Tuyết Di đi tập đoàn Lãnh thị nói chuyện cùng tài vụ đi, như vậy cũng không cần phiền phức Tiểu Dư!"

"Cô....."

Lý Hương Cầm nghe vậy tức giận đến tái mặt, thời khắc mấu chốt nàng chỉ có thể nhìn về phía Diệp Thần xin giúp đỡ:"Con rể, con mau nghĩ biện pháp a, bằng không Tiểu Tuyết liền bị người khi dễ!"

"Lý Hương Cầm, cô cũng đừng si tâm vọng tưởng!"

Tô Nhã Mai hừ lạnh nói:"Diệp Thần tại Ninh Châu có lẽ còn có chút năng lực, nhưng đến tỉnh thành ai biết hắn a!"

"Đúng vậy, tôi tại tỉnh thành xác thực không có nhiều người quen!"

Diệp Thần một mặt lạnh nhạt, nói:"Bất quá, tôi muốn hợp đồng quảng cáo của tập đoàn Lãnh thị rất đơn giản! Không giống như con rể cô, há mồm chính là nói láo hết bài này đến bài khác, lừa gạt quỷ sao?"

Chương 303. Dư Ba đắc ý (hạ)!

"Cậu có ý tứ gì!"

Dư Ba nghe xong lập tức nhăn nhăn lông mày, trầm giọng nói:"Anh bạn, chính mình không có bản sự, cũng không nên nói người khác là lừa đảo a!"

"Không sợ nói cho cậu, nhà hàng Thực Hoàng Phủ này chính là sản nghiệp tập đoàn Lãnh thị, tôi chỉ cần một câu liền có thể miễn phí, cậu làm được không?"

"Đúng thế! Tô Tuyết Di, bạn trai tôi có thể miễn phí, bạn trai cô thì sao?"Tô Na thừa cơ nói móc.

"....."

Tô Tuyết Di tức giận đến cắn chặt môi đỏ, hết lần này tới lần khác lại không thể nào phản bác.

"Chỉ là miễn phí?"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, thản nhiên nói:"Tôi chỉ cần một câu, Thực Hoàng Phủ chính là sản nghiệp của nàng dâu tôi, cậu tin không?"

Nghe nói như thế Dư Ba trực tiếp tức giận đến phát cười, ánh mắt hắn khiêu khích nhìn xem Diệp Thần, nói:

"Được a, nếu cậu ngưu bức như vậy, đem quản lý Thực Hoàng Phủ gọi tới kính chén rượu không có vấn đề đi?"

Vừa dứt lời, cửa phòng bị người đẩy ra.

Mấy mỹ nữ phục vụ viên mặc sườn xám nối đuôi nhau mà vào.

"Khách nhân tôn quý, hai bình Mao Đài năm mươi năm này là giám đốc chúng tôi đưa, mời chậm rãi thưởng thức!"

Một nữ phục vụ viên xinh đẹp như hoa, buông xuống hai bình rượu Mao Đài, nói xong cười cười rời đi phòng.

"Oa! Mao Đài năm mươi năm năm, anh yêu, anh quá lợi hại!"

Tô Na chắc chắn rượu này chính là Thực Hoàng Phủ đưa cho Dư Ba, một mặt sùng bái mà nhìn xem hắn, hoảng sợ nói.

Những người khác cũng là ý định này, ngay cả Tô Trọng Hải một mực không có mở miệng cũng không nhịn được gật đầu nói:

"Tô Na, bạn trai này của cháu coi như không tệ!"

"Ân, có thể để cho giám đốc Thực Hoàng Phủ đưa rượu ngon như vậy, toàn Ninh Thành ngoại trừ thị trưởng ra, còn có thể là ai?"Tô Nhã Mai cũng ở một bên đắc ý dương dương.

"....."

Lý Hương Cầm thấy thế phiền muộn phát hỏng, khó trách Tô Nhã Mai lại đề nghị đến Thực Hoàng Phủ ăn tiệc ăn mừng, nguyên lai nàng đã sớm chuẩn bị!

"Tiểu tử coi như không tệ! Tô Na có Tiểu Dư ủng hộ, tuyệt đối có thể thành tựu một phen sự nghiệp!"

"Lão đầu tử, về vị trí chủ tịch công ty, tôi nhìn cũng nên suy tính một lần!"

Trương Tú vốn cũng không thích Tô Tuyết Di, nếu không phải kiêng kị Diệp Thần nàng đã sớm đổi vị trí tổng giám đốc, hiện tại thấy thời cơ đến, đương nhiên sẽ không bỏ qua.

"Tốt, tôi sẽ nghiêm túc cân nhắc!"

Mặc dù Tô Liên Sơn không có tỏ rõ thái độ, nhưng người quen biết hắn đều biết, lão đầu bắt đầu khuynh hướng Tô Na.

"Tạ ơn gia gia!"

Tô Na nghe xong sướng đến phát rồ, nói xong còn trước mặt đám người hôn Dư Ba một ngụm.

Dư Ba ngay từ đầu còn rất mộng bức, mình không biết giám đốc Thực Hoàng Phủ a, làm sao lại đưa rượu cho hắn, hơn nữa còn là rượu ngon như vậy!

Bất quá trong tiếng nói lấy lòng của người Tô gia, con hàng này cũng mê mẩn quên bản thân, lúc này cười nói:

"Chuyện nhỏ, giám đốc Thực Hoàng Phủ trước kia là thuộc hạ của cháu, hiếu kính cháu cũng là chuyện nên làm!"

"Thì ra là thế, Tiểu Dư thật sự là tuổi trẻ tài cao a!"

"Tiểu Dư, để em kính anh một chén rượu!"Tô Na mỉm cười đứng người lên, mở chai rượu ra, một cỗ mùi rượu thấm vào ruột gan lập tức tràn ngập tại phòng.

"Dư tổng, năm triệu kia lúc nào thì chuyển?"Tô Liên Sơn dã dần dần hạ thấp cảnh giác.

Dù sao hai bình cực phẩm Mao Đài còn tại đó a, sự thật thắng hùng biện mà!

"Lão gia tử, bây giờ ngài chuyển luôn cho cháu là tốt nhất, như vậy quá trình hợp đồng cũng có thể tiến hành nhanh một chút!"Dư Ba mỉm cười, khóe miệng treo lên một vòng đường cong giảo hoạt.

"Vậy tốt, hiện tại ta liền để tài vụ công ty chuyển cho cháu!"

Mặc dù Tô Tuyết Di là người phụ trách công ty, nhưng đại quyền tài vụ vẫn là Tô Liên Sơn nắm giữ trong tay, lúc này chỉ thấy hắn lấy điện thoại di động ra muốn gọi điện thoại.

Tô Tuyết Di thấy thế cũng là không thể làm gì, ai bảo người ta có quan hệ với tập đoàn Lãnh thị?

"Lão gia tử, tôi khuyên lão thận trọng! Bằng không bị lừa coi như được không bù mất!"

Diệp Thần hảo tâm nhắc nhở một câu, tốt xấu Tô Liên Sơn cũng là gia gia nàng nàng hắn, cũng không thể nhìn xem lão đầu này tự mình nhảy vào hố?

"Diệp Thần, cậu cũng quản quá rộng đi, tiền Tô gia kiếm được dùng như thế nào, không cần cậu đến khoa tay múa chân!"Trương Tú không khách khí chút nào nói.

"Bà nội, Diệp Thần cũng là một lòng hảo tâm."Tô Tuyết Di khẽ cau mày lại nói.

"Hừ! Hảo tâm sẽ không ngăn đón Tô gia phát tài!"Tô Nhã Mai âm dương quái khí nói.

"Diệp Thần, đây là chuyện Tô gia tôi, cậu không cần khuyên ta!"Tô Liên Sơn nhíu mày.

"Tốt a, hi vọng đến cuối cùng các người đừng khóc là được!"

Diệp Thần nghe xong là không quan trọng nhún vai, người Tô gia muốn chết, kéo đều kéo không được có biện pháp nào?

Cùng lúc đó, tại phòng chí tôn Thực Hoàng Phủ.

Phùng Kiến Quốc cùng huynh đệ Bạch Uyên, còn có thị trưởng Chu Bình Tuyền đang cùng nhau ăn cơm uống rượu.

"Lão Phùng, ông nói thật với tôi, chuyện phát sinh ngày hôm

qua đến cùng có quan hệ cùng Diệp Thần hay không?"Ánh mắt Chu Bình Tuyền sáng rực nhìn chằm chằm vào Phùng Kiến Quốc hỏi.

"Cái này....."

"Ông yên tâm, Diệp Thần có ân cứu mạng với tôi, tôi sẽ không nói lung tung!"

"....."

Huynh đệ Bạch Uyên ngồi ở bên cạnh nghe xong, hai người kém chút đều cười, không nghĩ tới Chu Bình Tuyền thân là thị trưởng còn rất bát quái!

Chương 304. Dư Ba đắc ý (thượng)!

"Tốt a, Chu thị trưởng đã hiếu kì, tôi sẽ nói cho ông biết đi!"

Phùng Kiến Quốc nghĩ nghĩ gật đầu nói:"Không sai, Lãnh gia đúng là đắc tội Diệp tiên sinh, hai mươi năm trước ngài còn chưa cầm quyền tại Ninh Châu....."

Sau khi Chu Bình Tuyền hiểu rõ xong tiền căn hậu quả, lập tức bùi ngùi mãi không thôi!

"Không nghĩ tới thân thế Diệp Thần khúc chiết như thế, bất quá tối hôm qua Mã tổng cũng đã chết, chuyện này cũng không nhỏ a!"

"Tối hôm qua thượng cấp đã định ra ngày phá án với tôi, lão ca tôi cũng là nhức đầu không thôi a!"Chu Bình Tuyền thở dài nói.

"Chu thị trưởng, ông nhưng tuyệt đối đừng bán đứng Diệp tiên sinh, bằng không hậu quả chỉ sợ khó có thể tưởng tượng a!"

Bạch Vĩnh Chính nghe được Chu Bình Tuyền nói như vậy vội vàng nhắc nhở.

"Tôi giống loại người bán ân nhân cứu mạng của mình sao?"Chu Bình Tuyền nhíu mày.

Đúng lúc này Phùng Tử Luân bước nhanh trở về phòng, đi cùng hắn còn có người trẻ tuổi, người này chính là chủ sự đương nhiệm Thực Hoàng Phủ, Dư Ba.

"Cha, cha đoán con vừa nhìn thấy người nào?"Phùng Tử Luân

vừa vào cửa liền thần thần bí bí nói.

"Tiểu tử ngươi còn có thể nhìn thấy ai, có phải lại là nữ minh tinh a?"

Phùng Kiến Quốc xem thường, mấy ngày nay Ninh Châu muốn làm một trận buổi hòa nhạc, vừa vặn tiến hành ngay tại sân vận động Phùng gia đầu tư, cho nên bây giờ thấy nữ minh tinh cũng không có gì là lạ.

"Không phải, con nhìn thấy Diệp tiên sinh!"Phùng Tử Luân trực tiếp liếc mắt, chẳng lẽ trong lòng lão ba, trong mắt mình cũng chỉ có mỹ nữ sao?

"Thật hay giả?"

Bạch Uyên nghe xong vội vàng đứng người lên, bưng chén rượu lên nói:"Tại cái phòng kia, ta phải đi kính chén rượu mới được!"

Bạch Vĩnh Chính cũng tranh thủ thời gian đứng dậy, Hứa Ba thấy thế cười nói:"Diệp tiên sinh tại sảnh Phỉ Thúy, tôi đã phái người đưa hai bình rượu ngon qua đó!"

"Đi thôi lão Phùng, chúng ta cũng đi kính Diệp Thần chén rượu!"

Chu Bình Tuyền cười nhạt một tiếng, nói xong đứng dậy bưng chén rượu đi ra phòng, bọn người Phùng Kiến Quốc theo sát phía sau, nhao nhao hướng đến sảnh Phỉ Thúy.....

Sảnh Phỉ Thúy.

Dư Ba nhìn xem năm triệu trong tài khoản ngân hàng, trong lòng cuồng hỉ, nhưng ngoài mặt hắn vẫn là giả bộ dáng vẻ điềm nhiên như không có việc gì.

"Lão gia tử yên tâm, chờ hợp đồng đi đến quá trình, khoản dự chi nên cho rất nhanh sẽ tới sổ sách!"Dư Ba nhấp nhấp ngụm rượu Mao Đài, vừa cười vừa nói.

"Tiểu Dư, thật sự là rất đa tạ cháu! Ăn nhiều thức ăn một chút, muốn ăn cái gì thì ăn, không đủ lại gọi thêm!"Tô Liên Sơn thật cao hứng.

"Lý Hương Cầm, hiện tại biết thực lực con rể tôi sao!"Tô Nhã Mai đắc ý cười nói.

"Hừ! Tiểu nhân đắc chí!"

Lý Hương Cầm nhịn không được hừ hừ nói.

"Lão bà, em đừng nói như vậy, lại làm cho người ta chế giễu!"Tô Vạn Đạt hảo tâm khuyên giải nói.

"Ông ngậm miệng! Không nói lời nào không ai bảo ông là câm điếc!"

Lý Hương Cầm đang nổi nóng, Tô Vạn Đạt rụt cổ một cái quả quyết lựa chọn trầm mặc, miễn cho cọp cái muốn ăn thịt người.....

"Tới tới tới, ta đề nghị mọi người nâng chén kính Tiểu Dư một chén, hắn đã giúp Tô gia ta đại ân!"Tô Liên Sơn nâng chén cười nói.

"Anh yêu, anh thật tuyệt!"

Tô Na bưng chén rượu lên, nói xong khiêu khích nhìn Tô Tuyết Di một chút, nàng rốt cục thắng một lần!

"Một hồi cơm nước xong xuôi cháu còn phải đi gặp thị trưởng Ninh Châu đàm phán hạng mục lớn, khả năng sẽ không thể bồi mọi người!"Dư Ba uống một hớp rơi rượu trong chén, cười nhạt một tiếng nói.

"Tiểu Dư, cháu, cháu còn nhận biết thị trưởng chúng ta?"

Lần này ngay cả Tô Trọng Hải đều không bình tĩnh, gần đây Tô Triết chuẩn bị vứt bỏ thương nghiệp theo chính trị, hắn vẫn đang muốn tìm phương pháp a!

"Nhị ca, cái này có cái gì kỳ quái!"

Tô Nhã Mai dõng dạc nói:"Đừng quên Dư Ba là quản lý tập đoàn Lãnh thị, nhận biết mấy người thị trưởng không phải món ăn hàng ngày sao?"

"Đúng vậy, đúng vậy!"

Tô Trọng Hải cũng cảm thấy có đạo lý, tranh thủ thời gian tại dưới đáy bàn đá đá Tô Triết, thấp giọng nói:

"Nhanh kính chén rượu với Dư tổng, nói không chừng công nhân viên chức như anh chỉ là một câu nói của người ta!"

"Cha, con cảm thấy người này quá không đáng tin cậy, khẩu khí quá lớn!"

Tô Triết ngồi trên ghế không nhúc nhích, ánh mắt nhìn về phía Diệp Thần.

"Đừng hi vọng Diệp Thần, hắn tại hắc đạo còn nhận biết mấy người, bạch đạo coi như xong đi!"

Tô Trọng Hải vừa dứt lời, phòng cửa phòng lần nữa bị người đẩy ra, chỉ thấy Hứa Ba ở phía trước dẫn đường, đi theo phía sau là Chu Bình Tuyền cùng một đám lão đại.

"Chu, Chu thị trưởng?"

Tô Liên Sơn dùng sức dụi dụi con mắt, tưởng rằng mình mắt mờ.

Tô Nhã Mai càng là vừa mừng vừa sợ, không nghĩ tới con rể mình ngưu bức như vậy, ngay cả thị trưởng cũng phải tự mình đến mời rượu?

"Tiểu tử kia thật nhận biết Chu thị trưởng?"Lý Hương Cầm tuyệt vọng nhìn về phía Diệp Thần.

"Cô, đừng có gấp, chúng ta chờ lấy xem kịch vui đi!"

Diệp Thần một mặt cười xấu xa, bởi vì hắn đưa lưng về phía bọn người Chu Bình Tuyền, cho nên Chu Bình Tuyền vào phòng cũng không thấy được hắn.

Chương 305. Đại lừa gạt!

"Chào ngài Chu thị trưởng!"

"Chu thị trưởng, sao ngài lại tới đây!"

"Trọng Hải, lập tức phân phó phòng bếp đổi một bàn đồ ăn!"

Người Tô gia thụ sủng nhược kinh, chẳng ai ngờ rằng Chu Bình Tuyền thế mà lại đột nhiên giáng lâm, hạnh phúc tới quá đột nhiên!

"Tiểu Dư, cháu còn không mau chào hỏi với Chu thị trưởng?"

Tô Nhã Mai cười nhẹ nhàng mà nhìn xem Chu Bình Tuyền, vừa rồi Dư Ba nói muốn cùng Chu thị trưởng bàn chuyện hợp tác, đảo mắt một cái Chu thị trưởng liền 'Đưa tới cửa', kim quy ngưu bức như vậy nàng chắc chắn phải có được!

"Thị trưởng?"

Khóe miệng Dư Ba co quắp một trận, lúc này hắn đã là bay cao khó xuống, chỉ có thể kiên trì đứng người lên, chủ động vươn tay mặt mũi tràn đầy xấu hổ cười nói:

"Chào ngài Chu thị trưởng, tôi là quản lý bộ phát triển tập đoàn Lãnh thị, Dư Ba!"

"Dư Ba?"

Chu Bình Tuyền liếc mắt nhìn hắn, gật gật đầu xem như chào hỏi.

"Tiểu Phùng, không phải cậu nói Diệp tiên sinh cũng tại cái

phòng này sao?"Chu Bình Tuyền quay đầu đến hỏi Phùng Tử Luân.

"Diệp tiên sinh?"

Đám người nghe xong nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ, Tô Na đầy bụng nghi ngờ nhìn xem Chu Bình Tuyền, ngu ngơ hỏi:

"Chu, Chu thị trưởng, không phải ngài đến mời rượu Dư Ba nhà tôi sao?"

"Tiểu cô nương, tôi không biết ai là Dư Ba a!"Chu Bình Tuyền khẽ nhíu mày.

"…"

Người Tô gia nghe xong trợn tròn mắt, Dư Ba vừa tự giới thiệu xong, Chu thị trưởng liền quên!

"Chu thị trưởng, các người đã tới!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, quay đầu mỉm cười với Chu Bình Tuyền.

"Diệp tiên sinh!"

Chu Bình Tuyền nhìn thấy Diệp Thần, gương mặt lập tức nở nụ cười:"Tôi còn tưởng rằng cậu không ở đây!"

"Tôi vẫn luôn ở đây, bất quá vị Dư tiên sinh này nói hắn cùng ngài là người quen, còn muốn đàm phán cái hạng mục lớn, tôi cũng muốn học tập một chút, cho nên không có quấy rầy các người!"Diệp Thần ý vị thâm trường cười nói lườm Dư Ba một chút.

"Cái gì mà Dư tiên sinh, tôi căn bản không biết hắn!"

Chu Bình Tuyền có thể hỗn đến địa vị của hôm nay tự nhiên cũng không phải đồ đần, từ trong giọng nói Diệp Thần liền nghe

được hắn khó chịu với Dư Ba.

"Vương bát đản, ngươi thật to gan! Dám mượn danh tiếng Chu thị trưởng đi lừa gạt, muốn ăn đòn!"

Bạch Vĩnh Chính biết nên mình ra sân, hắn nổi giận đùng đùng đi qua một tay nắm chặt cổ áo Dư Ba, đem hắn nhấc lên từ trên ghế.

"Đừng đừng đừng, tôi, tôi thật sự là người của tập đoàn Lãnh thị a!"Dư Ba vội vàng giải thích nói.

"Còn dám mạnh miệng!"

Bạch Vĩnh Chính cũng không quen nhìn, trực tiếp vung một bàn tay quất vào trên mặt Dư Ba.

"..."

Người Tô gia thấy thế không ai dám mở miệng ngăn lại, ngay cả Tô Nhã Mai giờ phút này cũng 'Tịt ngòi', nàng cũng không dám cứng rắn với Bạch lão đại!

"Hứa Ba, gia hỏa này nói trước kia cậu là thuộc hạ hắn?"Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Hứa Ba hỏi.

"Cái gì?"

Hứa Ba sững sờ, lập tức cả giận nói"Thần ca, gia hỏa này khẳng định là lừa gạt, tôi sao có thể làm thuộc hạ của hắn!"

"Hứa, Hứa Ba, cậu là Thực Hoàng Phủ"Trong lòng Tô Liên Sơn mơ hồ có loại cảm giác bất thường.

"Tôi là tổng phụ trách Thực Hoàng Phủ, làm công thay Thần ca!"Hứa Ba biết quan hệ giữa Tô Liên Sơn cùng Diệp Thần, cũng không có giấu diếm nói thẳng ra.

"A!"

Tô Liên Sơn nghe xong hô hấp đều không trôi chảy, còn may Tô Triết đã sớm chuẩn bị, trực tiếp đem một viên thuốc tim hoàn bỏ vào trong miệng lão đầu.

"Súc, súc sinh a! Nguyên lai ngươi là đại lừa gạt, mau trả tiền lại cho ta!"

Tô Liên Sơn có ngốc cũng kịp phản ứng, năm triệu của mình đại khái bị Dư Ba lừa gạt đi.

"Dám lừa gạt tiền lão gia tử, có phải là chán sống rồi hay không!"

Bạch Vĩnh Chính trợn mắt tròn xoe, hắn biết quan hệ giữa Diệp Thần cùng Tô Liên Sơn, cho nên hung hăng trừng Dư Ba một chút, dọa đến hắn đều suýt đi tiểu.

"Tô lão gia tử, tôi, tôi lập tức đem tiền trả lại cho ngài, cầu ngài tha ta một mạng đi!"Dư Ba tự biết sự tình bại lộ, chỉ có thể đau khổ cầu khẩn.

"Nha, Tô Nhã Mai, đây chính là con rể hiền của cô?"

"Tôi còn thực sự coi hắn là cái nhân vật gì đâu, nguyên lai là đại lừa gạt a!"Lý Hương Cầm không định bỏ đá xuống giếng, nhưng cơ hội đã tới cũng tuyệt không bỏ qua!

"Cô"

Tô Nhã Mai tức giận tới mức cắn răng, nhưng nàng không có sức phản bác chỉ có thể xin giúp đỡ nhìn về phía Trương Tú.

Trương Tú cũng rất xấu hổ, nhưng nàng vì giữ gìn tôn nghiêm con gái, thế mà ưỡn lấy mặt mo nói:"Lý Hương Cầm, chuyện này sai không ở Tô gia, từ đầu đến cuối đều là con gái của cô đàm

phán thành hợp đồng gây họa, chẳng lẽ không đúng sao?"

"Bà già, đây chính là bà vô lý cãi chày cãi cối!"Lý Hương Cầm phát hỏa, quay đầu nói với Diệp Thần:"Con rể, con nói chuyện này đến cùng trách ai!"

"Nếu bà già nói như vậy, Dư Ba xác thực không sai!"

"Năm triệu kia có trả hay không cũng không quan trọng, Bạch lão đại, ông cũng đừng quản, cứ để tự thân bà già cùng Dư Ba thương lượng đi!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Tiểu tử họ Diệp, ngươi khinh người quá đáng!"

Trương Tú tức giận đến mặt mo đỏ bừng, cả giận nói:"Cái này năm triệu là tài sản Tô gia, ta dựa vào cái gì không trả?!"

Chương 306. Lộc Tiên Tửu!

Tô Liên Sơn ở một bên nghe nói như thế không khỏi khẽ nhíu mày, bà già này nói chuyện có phải là có chút quá mức?

"Bà đừng có rống với tôi, cũng không phải tôi lừa tiền của bà!"Diệp Thần cười lạnh.

"Thằng nhãi ranh cuồng vọng"

Trương Tú nghe xong cũng không chịu được nữa, kêu thảm một tiếng trực tiếp tức đến ngất đi.

Tô Liên Sơn thấy thế vội vàng để Tô Trọng Hải gọi điện thoại cấp cứu, bất quá hắn cũng không có trách tội Diệp Thần.

Từ đầu đến cuối Trương Tú vì ham muốn bản thân không chỉ không đến giúp mình, còn dùng sức tưới dầu hỏa từ trên xuống, bà già này cũng nên ăn chút thiệt thòi cho nhớ lâu.

"Bạch Vĩnh Chính, báo cảnh để cảnh sát đến xử lý đi!"Chu Bình Tuyền nhíu nhíu mày.

"Tốt!"

Bạch Vĩnh Chính nói xong mang theo Dư Ba chuẩn bị rời đi, lại bị Diệp Thần gọi lại.

"Lão Bạch, ông chờ một chút!"

"Diệp tiên sinh, có gì phân phó?"

Diệp Thần chỉ chỉ rượu Mao Đài trên bàn:"Vị Dư tổng này nói Mao Đài là Hứa Ba đưa cho hắn uống, dù sao tôi cũng chưa động

được một ngụm!"

"Đã hiểu!"

Bạch Vĩnh Chính gật gật đầu, không chờ hắn thu thập Dư Ba, Hứa Ba đã vọt lên trước, hung hăng một bàn tay quất vào trên mặt Dư Ba, cả giận nói.

"Đại gia ngươi! Rượu lão tử để quản lý đưa cho Thần ca đều bị ngươi uống, muốn ăn đánh sao? Bồi thường tiền!"

"Đại, đại ca, phải bồi thường bao nhiêu tiền?"Dư Ba vẻ mặt cay đắng hỏi.

"Năm trăm ngàn!"

"A? Nhiều như vậy?"

"Ngại nhiều? Vậy liền một triệu!"Hứa Ba lạnh lùng nói.

"Không không không, năm trăm ngàn có thể!"

Dư Ba nghe xong liên tục khoát tay, lập tức quay đầu nói với Tô Na:"Na Na, em có thể cho anh mượn mấy trăm ngàn hay không?"

"Cái gì? Anh muốn vay tiền của tôi?"

Tô Na thở phì phò nói:"Dư Ba, cái đồ đại lừa gạt, một phân tiền tôi cũng sẽ không cho anh mượn!"

"Rượu cũng không phải một mình tôi uống, người Tô gia các người cũng uống!"Dư Ba trợn mắt.

"Chúng ta không uống, đều là ngươi uống!"Tô Trọng Hải quả quyết 'Làm phản' .

"Vô sỉ!"

Dư Ba tức điên lên, uống nhiều nhất chính là Tô Trọng Hải, lão vương bát đản này uống như kiểu không say không thôi, bây giờ nói một ngụm không uống, hắn còn muốn mặt sao?

"Quên đi, mau để hắn cút đi!"Diệp Thần không kiên nhẫn khoát tay áo, lười nhác nghe bọn họ cãi cọ.

"Hừ! Nếu không phải Thần ca lên tiếng, hôm nay cho dù phải cắt thận ngươi, gì thì gì cũng phải góp đủ năm trăm ngàn này!"Hứa Ba hù dọa nói.

"Đại ca, mau đem tôi giao cho cảnh sát đi, không sai, tôi chính là đồ lừa gạt!"

Dư Ba nghe xong sợ tè ra quần, vội vàng để Bạch Vĩnh Chính đem hắn giao cho cảnh sát, như vậy tốt xấu cũng có thể bảo trụ thận a!

Nguyên bản Tô Nhã Mai còn ôm lấy một tia hi vọng, nghe được Dư Ba chính miệng thừa nhận mình là lừa đảo, tức giận đến trợn trắng mắt tại chỗ, kém chút trực tiếp tức chết!

Tô gia trong nháy mắt đổ hai người, cái tiệc ăn mừng này cũng không cách nào ăn, cuối cùng chỉ có thể kết thúc qua loa.

"Con rể, vẫn là con lấy lại thể diện cho cô!"

Trước khi đi, Lý Hương Cầm cao hứng bừng bừng nói với Diệp Thần:"Ban đêm muốn ăn cái gì, cô làm cho con!"

"Ách....."

"Đúng rồi, trong nhà còn có chút Lộc Tiên Tửu (Lộc Tiên = Dương vậ + hươu)! Chú của con có uống cũng vô dụng, ban đêm mang Tiểu Tuyết về nhà ăn cơm, chút Lộc Tiên Tửu này cô giữ lại cho con!"Lý Hương Cầm rất là nhiệt tình.

"Lão bà, đừng nói nữa!"

Mặt già Tô Vạn Đạt đỏ lên, cái gì mà hắn uống Lộc Tiên Tửu không có tác dụng a?

Nếu không thử đổi nữ nhân mỹ mạo trẻ tuổi đi, xem có hiệu quả hay không?

"Cô, cháu lưu lại tâm sự với mấy người Chu thị trưởng!"

Diệp Thần có chút dở khóc dở cười, để con rể nhà mình uống Lộc Tiên Tửu, mẹ vợ như này thật đúng là không thấy nhiều.

"Tốt, con là người bận rộn, cô sẽ không quấy rầy con."Lý Hương Cầm mỉm cười nói.

"Nàng dâu, em đừng có gấp, lúc nào lão công sẽ giới thiệu cho em một khách hàng lớn, còn nhiều tiền hơn so với Lãnh gia!"Diệp Thần thấy cảm xúc Tô Tuyết Di có chút sa sút, liền ôn nhu an ủi.

"Ân, vậy em đi trước!"

Tô Tuyết Di nhẹ nhàng thở dài, giờ phút này trong đầu nàng là một mảnh bột nhão, Diệp Thần nói cái gì nàng đều không yên lòng.

Chờ người Tô gia vừa đi, Diệp Thần cũng bắt đầu hàn huyên cùng mấy người Phùng Kiến Quốc.

"Tiểu Diệp, chuyện tối ngày hôm qua tôi đều biết!"Chu Bình Tuyền đi thẳng vào vấn đề nói:"Mã tổng chết, thượng cấp rất xem trọng chuyện này!"

"Chu tổng, ngài có ý tứ gì?"

"Cậu đừng hiểu lầm, mặc dù thượng cấp cho tôi kỳ hạn phá án, nhưng tôi sẽ không ra tay với ân nhân mình!"Chu Bình Tuyền thở dài nói"Bất quá sau lưng Mã tổng cũng là có chỗ dựa cường

đại, coi như tôi không làm gì với cậu, chỉ sợ người ở phía trên cũng sẽ ra tay với cậu!"

"Thật vậy sao?"

Diệp Thần cười khẩy, nói:"Loại cẩu quan nối giáo cho giặc, tôi ngược lại muốn xem xem ai làm chỗ dựa cho hắn!"

"..."

Mấy người Chu Bình Tuyền nghe xong không khỏi cười khổ, Mã tổng tốt xấu cũng coi như đại quan một tỉnh, người dám làm chuyện giống Diệp Thần theo suy đoán của hắn tại tỉnh Thiên Nam cũng tìm không ra mấy người!

Hàn huyên một hồi, điện thoại Chu Bình Tuyền đột nhiên vang lên.

Chương 307. Viên Vũ về Long Hổ Sơn!

Hắn kết nối điện thoại nói vài câu, sau đó sắc mặt âm trầm cúp điện thoại.

"Chu tổng, thế nào?"Bạch Uyên hỏi.

"Thượng cấp gọi điện thoại tới, nói lần này Cúp Hạnh Lâm có biến!"

Chu Bình Tuyền cau mày nói:"Vốn là Trung y Hoa Hạ luận bàn tranh tài, đột nhiên có đoàn đội tiểu quỷ tử muốn gia nhập, mà lại việc này kinh động đến quan phương Kinh Thành, đến lúc đó người đứng đầu Bộ Vệ Sinh cũng tới Kinh Thành!"

"Tiểu quỷ tử sợ cái gì, chúng ta thế nhưng là lão tổ tông Trung y!"Bạch Uyên nghe xong mặt mũi tràn đầy khinh thường.

"Lão cũng đừng coi thường những tiểu quỷ tử này!"

Diệp Thần cười lạnh nói:"Trong bọn chúng xác thực có cao thủ, tuyệt đối không thể khinh thường!"

"Không tệ, gần đây cả nước lần lượt có Trung y quán chữa bệnh bị đoàn đội tiểu quỷ tử khiêu chiến, gần năm thành Trung y đều thua!"

"Bọn chúng còn phát ngôn bừa bãi, nói Trung y Hoa Hạ là đạo văn y thuật Đảo quốc, quả thực ghê tởm đến cực điểm!"

Chu Bình Tuyền càng nói càng nổi nóng, cuối cùng vỗ bàn một cái tức giận nói:"Tiểu Diệp, cậu nhất định phải tham gia Cúp Hạnh

Lâm lần này, đại biểu Ninh Châu chúng ta hung hăng cho đám tiểu quỷ tử này một khóa học!"

"Được a, chuyện thu thập tiểu quỷ tử tôi rất tình nguyện làm!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

Đúng lúc này điện thoại di động của hắn cũng vang lên, xem xét là Viên Vũ gọi tới.

"Viên đại đầu, tìm tôi có việc?"

"Ân, Thần ca, tôi phải về Long Hổ Sơn, cậu ở đâu đâu?"Viên Vũ có chút hưng phấn nói.

"Trở về gấp gáp như vậy?"Diệp Thần sững sờ:"Tôi tại Thực Hoàng Phủ a, cậu gấp về Long Hổ sơn làm gì?"

"Ai, chưởng giáo của chúng tôi đột nhiên nói muốn về hưu, nên bảo tôi về tiếp nhận!"

"Thì ra là thế, vậy tôi chúc mừng cậu trước!"Diệp Thần cười nói.

"Đừng nói những thứ này, đến tiễn tôi đoạn đường đi phi phi phi, bằng không, đưa tôi đi nhà ga đi!"

"Cậu ở đâu?"

"Chỗ sạp hàng a!"

"Kháo! Tôi lập tức tới, vừa vặn có chuyện tìm cậu!"

Diệp Thần nói xong cúp điện thoại, đứng dậy nói với đám người Chu Bình Tuyền:"Các vị, tôi có chút việc gấp cáo từ trước!"

"Tốt, Tiểu Diệp nhớ kỹ sự tình Cúp Hạnh Lâm a!"Chu Bình Tuyền dặn dò:"Còn có một tuần nữa là tranh tài sẽ bắt đầu!"

"Ân, biết!"

Diệp Thần gật gật đầu, lập tức quay người rời khỏi phòng, lái xe hoả tốc chạy tới tập đoàn Kiều thị.

Rất nhanh, Diệp Thần liền đến cổng tập đoàn Kiều thị, Viên Vũ cũng vừa dẹp xong sạp hàng, đang chuẩn bị đem đồ kiếm cơn của hắn gửi tạm ở phòng an ninh.

Từ khi Viên Vũ tới đây, phòng an ninh của tập đoàn Kiều thị liền có thêm một hạng công năng, trở thành 'Nhà kho' của Viên Vũ.

"Viên đại đầu, làm sao cậu lại dẹp quán?"Diệp Thần trêu chọc nói:"Sinh ý tốt như vậy cậu cũng đừng trở về, lưu lại làm cái thầy bói tốt bao nhiêu, ba năm nhất định có thể phát tài!"

"Cắt! Tôi làm chưởng giáo Thiên Sư phái có ruộng đồng ngàn mẫu, cần phải phát tài sao?"Viên Vũ khinh thường nói.

"Được rồi, lần trang bức này một trăm điểm, lúc nào có thể đi?"Diệp Thần cười nói.

"Hiện tại liền đi a!"

"..."

Hai người lên xe, Diệp Thần đem tình huống Hướng Tả nói ra, cuối cùng hỏi:

"Đầu to, cậu nói tại sao loại âm khí này lại không thể bức ra từ trong thể, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?"

"Thần ca, đây cũng không phải là âm khí!"

Viên Vũ nghe xong, biểu lộ trong nháy mắt trở nên ngưng trọng:"Nếu như tôi không có đoán sai, đây là hồn của vong linh chết oan!"

"Hồn vong linh?"

"Không sai! Những vong linh này khi còn sống khẳng định là cao thủ Huyền Thuật!"

"Sau khi chết bọn họ có thể ngụy trang thành âm khí tùy thời đoạt xá, một khi bị nó đoạt xá thành công cũng chỉ có thể đi địa phương mái táng của nó, giải trừ oan hận cho nó, bằng không chính là rơi vào mười tám tầng Địa Ngục nó cũng sẽ lôi kéo ký chủ cùng chết!"

"Ngọa tào! Đây chẳng phải là còn muốn đi Việt Châu?"Diệp Thần nghe vậy cau mày nói.

"Thần ca, việc này rất phiền phức!"

Viên Vũ nghĩ nghĩ nói:"Bất quá, địa phương xuất hiện hồn vong linh, bình thường đều có bảo vật lưu lại!"

"Nói thế nào?"

Diệp Thần rất hiếu kì, vì sao Viên Vũ dám chắc chắn như thế?

"Hồn vong linh vì để cấp tốc khôi phục sau khi đoạt xá, trước khi hắn chết đều sẽ chuẩn bị một chút bảo vật hạ táng hoặc tùy thân mang theo!"

"Thì ra là thế!"Diệp Thần bừng tỉnh đại ngộ.

"Thần ca, nếu là cậu có hứng thú, chờ tôi hoàn thành điển lễ kế vị Thiên Sư phái, sẽ trở về cùng cậu đi xem một chút!"Viên Vũ nói.

"Đại khái cần mấy ngày?"

"Ba ngày đi!"

"Được! Bất quá tôi muốn trước đi Kinh Thành một chuyến, Đại

sư tỷ còn đang chờ tôi đây!"Ánh mắt Diệp Thần kiên định nói.

"Đúng a, suýt nữa quên mất Kiều tỷ còn đang trong bể khổ giãy dụa!"

Viên Vũ cười hắc hắc, nói:"Thần ca yên tâm, tôi sẽ mau chóng trở về!"

"Ân, thuận buồm xuôi gió!"

Đang lúc nói chuyện Diệp Thần đã lái xe đến nhà ga, sau khi đưa Viên Vũ lên xe lửa mới rời khỏi.

Trên đường trở về hắn lại nhận được hai điện thoại, một cái là Hướng Vấn Thiên đánh tới, Diệp Thần trực tiếp đem Viên Vũ thuật lại một lần.

"Lão Hướng, lão cũng đừng sốt ruột, chờ thêm mấy ngày Viên Vũ trở về tôi cùng các người đi Việt Châu!"Diệp Thần nói.

"Tốt, tạ ơn Diệp tiên sinh!"

Hướng Vấn Thiên biết được con trai có thể cứu, tự nhiên cảm động đến rơi nước mắt đối với Diệp Thần.

Cúp điện thoại không bao lâu, Thượng Quan Dĩnh liền gọi tới.

"Sư đệ, đệ ở chỗ nào vậy?"Thượng Quan Dĩnh vội vàng mà hỏi thăm.

"Đệ vừa đưa Viên đại đầu lên xe lửa, sư tỷ, sao vậy?"

"Về Long Hổ Sơn?"

Chương 308. Giải ước phong ba (hạ)!

"Ân, hắn vừa tiếp nhận chưởng giáo Thiên Sư phái, trở về tham gia điển lễ!"Diệp Thần gật đầu.

"Đệ tới đón ta đi, chúng ta đi gặp người đại diện của Khả Hân!"

"Tốt, đệ lập tức tới!"

Diệp Thần cúp điện thoại, giẫm mạnh chân ga ô tô hướng phía tập đoàn Kiều thị.

Chỉ chốc lát, Diệp Thần liền đến cổng tập đoàn, bốn vị sư tỷ Thượng Quan Dĩnh các nàng đã sớm đứng tại cổng tập đoàn xếp thành một hàng đang chờ hắn.

Nam nhân viên tập đoàn đi qua thấy cảnh này, nhao nhao nuốt xuống ngụm nước bọt.

"Chậc chậc, nếu ai có thể đem bốn nữ nhân này cưới về nhà liền sướng rồi!"

"Ngươi nằm mơ đi! Ta cưới một cái đều là mộ tổ bốc lên khói xanh!"

"Các ngươi nhỏ giọng một chút, để Nhan tổng nghe được liền chuẩn bị cuốn gói đi đi!"

"..."

Mỗi người Thượng Quan Dĩnh các nàng cái đều có được dung

nhan cấp bậc nữ minh tinh, bốn người đứng chung một chỗ đúng là một đạo phong cảnh đẹp, cũng khó trách các nam công nhân viên không bình tĩnh như thế!

"Sư tỷ!"

Diệp Thần kéo cửa xe xuống, cười hì hì vẫy vẫy tay với Thượng Quan Dĩnh các nàng.

"Thối đệ đệ tới, chúng ta đi thôi!"

Liễu Nhược Hi mặc thường phục, nhìn thấy xe Diệp Thần tới dẫn đầu ngồi lên tay lái phụ.

Nhìn thấy bốn nữ nhân cùng nhau lên xe Diệp Thần, rất nhiều nam nhân viên cùng nhau tan nát cõi lòng, trong lòng thầm mắng thế giới này thật rất không công bằng, thật là hạn hán a.

Ninh Châu, hội sở Giang Nam.

Trong phòng, một nữ nhân trang điểm đậm đang mỉm cười mời rượu với một nam tử trẻ tuổi.

"Mạc thiếu, một hồi An Khả Hân sẽ tới, cậu đừng có gấp!"Trần Phân cười nhẹ nhàng bưng chén rượu lên, chủ động tiến đến bên người nam tử trẻ tuổi, cố ý dùng hai đoàn mềm mại trước ngực cọ xát cánh tay của nam tử.

"Trần Phân, tôi không hứng thú với nữ nhân lớn tuổi!"

Mạc Thông nhíu nhíu mày, lườm Trần Phân một chút thản nhiên nói.

Kỳ thật, lúc còn trẻ tuổi Trần Phân cũng là mỹ nữ, cho dù đã gần bốn mươi vẫn như cũ là người nổi bật trong đồng lứa, không nghĩ tới Mạc Thông lại không chào đón nàng như thế.

Trần Phân vô cùng xấu hổ, tự giễu cười nói:"Tôi biết Mạc

thiếu là thật lòng với An Khả Hân, không ngại từ Kinh Thành xa xôi ngàn dặm chạy tới nhìn nàng, tôi thật sự là thật hâm mộ a!"

"Ít những thứ vô dụng này, tóm lại bản thiếu gia nhất định phải có được An Khả Hân!"

"Yên tâm đi Mạc thiếu, tôi đã đem điều kiện mở ra, một tỷ phí bồi thường vi phạm hợp đồng, cô nàng kia khẳng không trả nổi, đến lúc đó Mạc thiếu ngài một câu thay nàng giải vây, An Khả Hân tất nhiên sẽ ôm ấp yêu thương!"Trần Phân cười nói.

"Vậy là tốt rồi!"

"Cô nàng này làm sao còn chưa tới?"

Trần Phân cau mày lại, nói thật kỳ thật nàng cũng không nỡ từ bỏ cái cây rụng tiền An Khả Hân này.

Nhưng Mạc Thông ở Kinh Thành rất có thế lực, cho nên không bằng thuận nước giong thuyền để Mạc Thông như ý nguyện có được An Khả Hân thôi.

Một lát sau, phòng cửa phòng đẩy ra, phục vụ viên đưa An Khả Hân vào.

"Khả Hân, cuối cùng em cũng tới!"

Trần Phân thấy thế trên mặt lộ ra nụ cười nửa miệng của 'Mụ tú bà', nói:"Chị cùng Mạc thiếu đã chờ em rất lâu rồi, còn tưởng rằng em sẽ lỡ hẹn a!"

"Mạc Thông?"

An Khả Hân nhìn thấy người này không để lại dấu vết nhíu nhíu mày, người này là hoa hoa công tử nổi danh Kinh Thành, ngoại giới còn nói nữ nhân đã bị hắn chơi cho ưỡn bụng phải xếp thành một hàng dài, thỏa thỏa ngựa giống chính hiệu!

"An tiểu thư, mau mời ngồi!"Mạc Thông nhìn thấy An Khả Hân hưng phấn không thôi, tròng mắt bên trong đều lóe lên ánh sáng xanh lục.

"Khoan đã, tôi còn có bằng hữu!"

"Bằng hữu?"

Trần Phân nhíu nhíu mày, ngay sau đó liền thấy mấy người Nhan Thanh đi đến.

"..."

Nhìn thấy nhiều mỹ nữ như vậy, nước miếng Mạc Thông đều muốn chảy ra, trong đầu thậm chí xuất hiện tràng cảnh '4P'!

"Khả Hân, đây đều là bằng hữu của em?"Trần Phân cũng trợn tròn mắt, những nữ nhân này tùy tiện lấy một người cũng có thể trở thành ngôi sao hàng đầu a!

"Các nàng là sư tỷ tôi, còn có sư đệ tôi!"An Khả Hân mặt không thay đổi nói.

"Sư đệ?"

Lúc này Trần Phân mới phát hiện đi tại phía sau nhất còn có một nam nhân, rất đẹp trai, tuyệt đối là một tiểu suất ca!

"Nếu là bằng hữu An tiểu thư, mau mời ngồi đi!"

Mạc Thông lộ ra bộ mặt Trư ca, một mặt hèn mọn mà nhìn xem mấu người An Khả Hân nói thẳng:"Không nghĩ tới Ninh Châu nhiều mỹ nữ như vậy, thật sự là chuyến đi này không tệ a!"

Diệp Thần nghe xong không khỏi nhíu nhíu mày, nhưng hắn cũng không muốn gây chuyện, dù sao hôm nay là đến giúp sư tỷ giải ước.

"Trần tỷ, chúng ta vẫn là không muốn nhiều lời, chị nói đi muốn thế nào mới có thể giải ước?"An Khả Hân lạnh lùng như băng nhìn xem Trần Phân hỏi.

"Khả Hân, bây giờ là lúc em đang trên đỉnh cao, tại sao phải ẩn lui?"

Trần Phân còn nghĩ làm cố gắng cuối cùng, khuyên nhủ:"Chị vừa đàm phán xong hợp đồng cùng một công ty điện ảnh, chuẩn bị dùng em làm nhân vật chính quay một bộ phim a!"

"Tạ ơn Trần tỷ, tôi chỉ muốn tại Ninh Châu hảo hảo giúp đỡ sư đệ tôi!"An Khả Hân nói thẳng.

"Sư đệ em?"

Chương 309. Giải ước phong ba (trung)!

Trần Phân nhíu mày nhìn về phía Diệp Thần, tiểu tử này có cái chỗ gì đặc biệt, thế mà có thể để cho An Khả Hân từ bỏ sự nghiệp như mặt trời ban trưa, trở lại loại địa phương nhỏ Ninh Châu quy về ở ẩn?

Mạc Thông nghe xong có chút ghen ghét lườm Diệp Thần một chút, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường.

"Hừ, công tử bột, trông thì ngon mà không dùng được!"Mạc Thông hừ lạnh nói.

"Cô là người đại diện của sư tỷ tôi đi?"Diệp Thần lườm Mạc Thông một chút không có phản ứng hắn, quay đầu nhìn về phía Trần Phân hỏi.

"Không sai, thế nào?"

Trần Phân một mặt âm trầm, ai bảo tiểu tử này dám cướp đi cây rụng tiền của nàng.

"Sư tỷ tôi muốn giải ước, những lời nói nhảm khác cũng miễn đi!"

"Ai nha, tiểu tử cậu rất ngưu bức a!"Trần Phân nghe xong lập tức nổi trận lôi đình, hừ lạnh nói:"Nếu cậu nói như vậy vậy được, cho cậu hai con đường lựa chọn, hoặc là bồi một tỷ phí bồi thường vi phạm hợp đồng cho tôi!"

"Một tỷ? Cô thèm tiền đến điên rồi sao?"Diệp Thần nhíu mày.

"Tiền tôi có thể bồi, nhưng một tỷ quá nhiều!"An Khả Hân nói thẳng.

"Khả Hân, vậy em có thể lựa chọn con đường thứ hai a!"Trần Phân đắc ý cười nói.

"Chị nói điều kiện đi!"

An Khả Hân biết Trần Phân là người chưa nhìn thấy thỏ thì không thả chim ưng ra, bởi vậy cũng lười nói nhảm cùng với nàng, thẳng vào chủ đề hỏi.

"Ai, kỳ thật nữ nhân chúng ta phấn đấu không phải là vì sau này có thể an ổn sinh hoạt sao?"

Trần Phân giả trang ra một bộ dáng vẻ lão đại tỷ, khuyên:"Kỳ thật Mạc thiếu đã sớm thích em, hắn nói nếu như em nguyện ý cùng hắn, một tỷ Mạc thiếu liền thay em trả!"

"Đánh rắm!"

Ai ngờ, không đợi An Khả Hân nói chuyện, Thượng Quan Dĩnh tính khí nóng nảy dẫn đầu vỡ tổ, nàng chỉ vào Trần Phân cả giận nói:"Cô cho rằng sư muội ta là cái gì, có tin ta cho cô một cái tát hay không!"

"Ai nha, cô nói chuyện kiểu gì vậy!"

Trần Phân nghe xong cũng hỏa, bình thường coi như nữ ngôi sao đẹp hơn nữa nói chuyện với nàng cũng phải khách khách khí khí, nào giống Thượng Quan Dĩnh, dám hung ác như thế!

"Vị Trần phu nhân này, hợp đồng giải ước chúng tôi có thể nhìn xem sao?"

Liễu Nhược Hi đến cùng là cảnh sát, nếu có hợp đồng ghi chú rõ vi phạm hợp đồng thì phí bồi thường một tỷ, vậy cũng chỉ có

thể nghĩ biện pháp kiếm tiền.

"Hợp đồng đương nhiên là có, bất quá tại sao tôi phải cho cô xem?"Trần Phân có chút căm tức nhìn xem Liễu Nhược Hi:"Cô là ai a, nơi này có chuyện của cô sao?"

"Sư muội, phí bồi thường ghi trên hợp đồng là nếu vi phạm hợp đồng chỉ phải bồi một trăm triệu!"

An Khả Hân nói xong thở phì phò nhìn xem Trần Phân, nói:"Cô dựa vào cái gì đem phí bồi thường vi phạm hợp đồng đề cao đến một tỷ?"

"Dựa vào cái gì?"

Trần Phân cười lạnh:"An Khả Hân, từ trước đến nay chỉ cần nghệ nhân dưới tay Trần Phân tôi, phí bồi thường vi phạm hợp đồng nhiều hay ít là do tôi quyết định! Cô không muốn đưa tiền liền cùng Mạc thiếu thì thôi, tôi cũng không có bức cô!"

"Sư tỷ, không cần để ý cái bà tám này làm gì, chúng ta đi!"

Diệp Thần nghe xong lập tức mất kiên trì, nếu như đối phương không phải cái nữ giới, hắn cam đoan một chân đạp chết nàng!

"Ai, tiểu tử ngươi tốt nhất chớ xen vào việc của người khác, thức thời tranh thủ thời gian biến mất trước mắt ta!"Thanh âm Mạc Thông đột nhiên đề cao, ánh mắt hung ác trừng Diệp Thần một chút.

"Thật vậy sao, ta cũng muốn nhìn xem ngươi làm sao để cho ta biến mất!"

Diệp Thần cười lạnh, hắn đã sớm nhìn ra Mạc Thông cùng Trần Phân là rắn chuột một ổ bày ra cục diện này muốn hố Ngũ sư tỷ, hắn làm sao có thể tha thứ!

"Ta nhìn ngươi mới thật sự là rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, hôm nay ta liền để ngươi biết Mã vương gia có mấy con mắt!"

Mạc Thông giận tím mặt, nói xong phủi tay.

Bốn tên đại hán vạm vỡ mang áo đen lập tức đẩy cửa tiến vào phòng.

"Mạc thiếu, có gì phân phó?"Một tráng hán đầu trọc dẫn đầu hỏi.

"Tiểu tử này dám khiêu chiến ta, các ngươi cho hắn chút giáo huấn! Chỉ cần đánh không chết, đánh cho tàn phế cũng không thành vấn đề!"Mạc Thông thản nhiên nói.

"Vâng, Mạc thiếu!"

Mấy tên tráng hán thu được mệnh lệnh, lúc này đem Diệp Thần vây lại.

"Mạc Thông, ngươi đừng làm ẩu!"

An Khả Hân thấy thế tức điên lên, cả giận nói:"Dám đụng đến sư đệ ta, ta tuyệt không tha cho ngươi!"

"Ha ha, An tiểu thư, xem ra cô rất quan tâm tiểu tử này mà?"Trong lòng Mạc Thông chua chua, cắn răng nói:"Hôm nay ta sẽ thu thập hắn, ta xem ai dám ngăn đón!"

"Khả Hân, Mạc thiếu là ai cô hẳn là rõ ràng, đừng nhìn nơi này là Ninh Châu, Mạc thiếu người ta thế nhưng là mãnh long quá giang, hoành tảo thiên quân a!"Trần Phân thừa cơ lấy lòng nói.

"Buồn cười!"

Thượng Quan Dĩnh đứng người lên, chuẩn bị giáo huấn mấy tráng hán kia.

Diệp Thần thấy thế cười nhạt một tiếng, nói:"Tam sư tỷ đừng kích động, đối phó mấy tên tiểu lâu lâu này còn không ô uế tay chân của tỷ!"

"Hỗn đản, ngươi muốn chết!"

Tráng hán đầu trọc nghe được Diệp Thần nói bọn họ là tiểu lâu lâu, tức giận vung một quyền đánh tới mặt Diệp Thần.

Gia hỏa này cũng là người luyện võ, nắm đấm lớn bằng nồi đất xen lẫn tiếng gió vù vù, người bình thường khẳng định không thể chịu được một quyền này.

Chương 310. Giải ước phong ba (thượng)!

Ba tráng hán khác cũng không có nhàn rỗi, cùng nhau tiến lên phát động công kích với Diệp Thần!

Mạc Thông hai tay ôm ở trước ngực mặt mũi tràn đầy đắc ý nhìn xem một màn này, trong đầu hắn đã xuất hiện dáng vẻ Diệp Thần tàn phế.

"Khả Hân, cô còn không cầu Mạc thiếu thủ hạ lưu tình, bằng không tiểu tử này sẽ bị phế đi!"Trần Phân thừa cơ nói.

"Hừ! Mắt chó coi thường người khác!"

Nhan Thanh hừ lạnh một tiếng, cười lạnh nói:"Ai phế đi ai còn không biết đâu, trợn to mắt chó của cô thấy rõ ràng đi!"

"Cô dám mắng ta?"

Trần Phân bị chọc giận muốn điên, thầm nghĩ những người Ninh Châu này là đầu sắt đi, làm sao không có chút sợ phiền phức nào?

Nhưng tiếp xuống trong phòng truyền đến một trận kêu thảm, ngắn ngủi không đến nửa phút, bốn tên tráng hán áo đen liền ngã trên mặt đất, bọn họ có tay gãy có gãy chân, từng người không ngừng kêu rên!

"Cái này, sao có thể?"

Tròng mắt Mạc Thông đều muốn trợn lồi ra, mấy người này đều là quán quân Quyền Anh ngầm ở Kinh Thành, sức chiến đấu

tuyệt không phải người thường có thể so sánh, huống chi là bốn đánh một, làm sao trong chớp mắt toàn bộ đã ngã xuống trên mặt đất?

Trần Phân cũng há to miệng, dọa đến nói không ra lời, Diệp Thần hung hãn đã triệt để trấn trụ nàng!

Diệp Thần thu thập xong những tráng hán này, quay người nhìn xem Mạc Thông từng bước một đi đến hướng hắn.

"Ta thế nhưng là người của Mạc gia ở Kinh Thành, nếu ngươi dám đụng đến ta, cẩn thận Mạc gia sẽ không bỏ qua ngươi!"Mạc Thông hướng về phía Diệp Thần ngoài mạnh trong yếu rống lên một câu.

"Ta mặc kệ ngươi là người nơi nào, dám đánh chủ ý với sư tỷ ta, ngươi chán sống sao?"Diệp Thần đi đến trước mặt Mạc Thông, cư cao lâm hạ nhìn xem hắn, thanh âm lạnh như băng nói.

"Ngươi tên là gì, có dám nói cho ta biết hay không?"

Mạc Thông cắn răng, bởi vì cái gọi là thua người không thua trận, hắn cũng không muốn bị một tiểu nhà quê địa phương khi dễ, cái này mà truyền ra ngoài vậy sau này cũng không cần lăn lộn ở Kinh Thành.

"Diệp Thần!"

Diệp Thần nắm chặt Mạc Thông từ trên ghế salon, chất vấn:"Vừa rồi không phải ngươi nói muốn đánh cho ta tàn phế sao, nếu ngươi thích đánh cho người khác tàn phế như thế, ta liền để ngươi nếm thử cảm giác tàn phế đi!"

Nói xong, Diệp Thần ném Mạc Thông té ngã trên đất, đồng thời một cước giẫm tại xương bánh chè đối phương!

Răng rắc!

Một tiếng xương nứt thanh thúy quanh quẩn trong phòng, ngay sau đó là một tiếng gào thét như giết heo phát ra từ trong miệng Mạc Thông!

"Ta cảnh cáo ngươi, còn dám đánh chủ ý với sư tỷ ta, cẩn thận ta đạp gãy cổ của ngươi!"Diệp Thần lạnh giọng cảnh cáo nói.

"Tiểu tử, ngươi nhất định sẽ trả giá đắt!"

Mạc Thông nhịn xuống đau nhức kịch liệt hít vào ngụm khí lạnh, hung tợn nói:"Anh họ ta sẽ không bỏ qua ngươi, hắn khẳng định sẽ đích thân đập chết ngươi!"

"Đập chết ta?"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Mạc Thông nói:"Ngươi hố mình không đủ, còn muốn hố anh họ ngươi sao?"

"Ngươi, ngươi chờ, ta sẽ gọi điện thoại cho anh họ ta, để hắn tới thu thập ngươi!"Mạc Thông điên cuồng mà giận dữ hét.

"Được a, ngươi đánh đi!"

Diệp Thần căn bản không có đem Mạc Thông để vào mắt, quay đầu nhìn về phía Trần Phân cười lạnh.

"Tiểu, tiểu ca, cậu đừng, đừng xúc động! Hiện tại thế nhưng là xã hội pháp trị!"Trần Phân thấy Diệp Thần đang nhìn nàng, kém chút liền sợ tè ra quần!

"Đừng nói nhảm, phí bồi thường vi phạm hợp đồng của sư tỷ tôi đến cùng là bao nhiêu?"Diệp Thần lạnh giọng chất vấn.

"Cái này"

Trần Phân tiến thối lưỡng nan, nàng sợ hãi Diệp Thần đánh mình, lại sợ một khi nhượng bộ Mạc thiếu sẽ không bỏ qua nàng,

đều xoắn xuýt đến chết.

"Nếu cô không nói, tôi cũng chỉ có thể đem cô giao cho Bạch lão đại dạy dỗ!"

"Bạch, Bạch lão đại là ai a?"Trần Phân một mặt mộng bức.

"Lão đại hắc đạo Ninh Châu, không biết sao?"Diệp Thần một mặt xấu xa cười nói:"Dù sao dưới tay hắn nuôi trên trăm can phạm chuyên cưỡng bức nữ nhân, tôi nghĩ đến lúc đó cô sẽ biết trái phải!"

"..."

Trần Phân nghe xong dọa đến sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy, vô ý thức chăm chú kẹp lấy hai chân!

Trên trăm can phạm cưỡng nữ?

Biến thái đi!

Mình nếu là rơi vào trong tay những người này, đoán chừng ngay cả mảnh xương vụn cũng sẽ không còn.

"Thối đệ đệ, không được hù dọa nữ hài tử như thế!"Liễu Nhược Hi trợn mắt nhìn Diệp Thần một chút, tiến đến bên tai hắn nhỏ giọng nói.

"Sư tỷ, tỷ có phải là có gì đó hiểu nhầm với cái từ nữ hài tử này hay không?"

Diệp Thần nghe xong dở khóc dở cười, nhìn cách ăn mặc của Trần Phân, nhìn cũng hơn ba mươi đi, cái này cũng có thể xưng nữ hài tử?

Nhìn thấy Diệp Thần cùng Liễu Nhược Hi xì xào bàn tán, trong lòng Trần Phân càng thêm sợ hãi, vội vàng nói:

"Tiểu ca, vậy tôi không muốn một tỷ nữa được không?"

"A, vậy cô chuẩn bị muốn bao nhiêu?"Diệp Thần một mặt hài hước nhìn xem Trần Phân hỏi.

"Cái này"

Trần Phân không nói chuyện, mà là len lén liếc qua Mạc thiếu ngồi dưới đất.

Lúc này, Mạc Thông vừa bấm điện thoại cho anh họ hắn, đang không ngừng phun ra nước đắng ô ô cha cha!

"Anh họ, anh đang ở đâu? Em bị nhà quê Ninh Châu khi dễ!"

"Ta tại Việt Châu! Sao ngươi lại đi Ninh Châu, đến cùng chuyện gì xảy ra?"Đầu bên kia điện thoại truyền tới thanh âm nhịn không được của một nam nhân.

"Em bị lưu manh ở đây đánh gãy chân, bảo tiêu của em cũng đều bị đánh cho tàn phế!"Mạc Thông khóc kể lể.

Chương 311. Một tỷ không đủ!

"Cái gì?"

Đối phương nghe xong giận tím mặt:"Buồn cười! Dám ra tay nặng như vậy, chờ đó, ta lập tức tới ngay!"

"Ân, anh họ mang nhiều nhiều người chút, gia hỏa này là người luyện võ, thân thủ rất tốt!"

"Hừ! Ta ngược lại muốn xem xem hắn có bao nhiêu lợi hại!"

Nói xong, đối phương trực tiếp cúp điện thoại, Mạc Thông cất kỹ điện thoại một mặt nhe răng cười nói với Diệp Thần:"Tiểu tử, anh họ ta lập tức từ Việt Châu tới, ngươi liền chờ chết đi!"

"Mạc thiếu, ngài, anh họ ngài muốn tới?"

Hai mắt Trần Phân sáng lên, nàng sớm nghe nói anh họ Mạc Thông là một vị mãnh nhân của chiến khu nam bộ, nếu như người quân đội xuất thủ, vậy Diệp Thần nhất định phải chết!

"Không sai!"

Mạc Thông chịu đựng kịch liệt đau nhức, cắn răng nói:"Trần Phân, cô không cần sợ tiểu tử này!"

"Không sợ, không sợ!"

Trần Phân liên tục gật đầu, chút e ngại vừa rồi không còn sót lại chút gì, khiêu khích nhìn xem Diệp Thần nói:"Tiểu tử, hiện tại ta thay đổi chủ ý! Một tỷ không được, ta muốn hai tỷ!"

"Cái gì? Cái con mụ điên, thèm tiền đến điên rồi sao?"

Thượng Quan Dĩnh thật nhịn không được muốn động thủ, bất quá lại bị An Khả Hân kéo lại.

"Sư tỷ, đừng xúc động, anh họ Mạc Thông hình như là người quân đội!"An Khả Hân khuyên nhủ.

"Quân đội thì thế nào, chẳng lẽ bọn họ liền có thể làm ẩu sao?"Thượng Quan Dĩnh nghe xong càng thêm tức giận, đối với nàng mà nói, ỷ thế hiếp người là chuyện không thể.

Khi còn bé Diệp Thần ỷ vào lão đầu cưng chiều mình, thường xuyên trêu chọc Thượng Quan Dĩnh, kết quả bị đánh đến thảm.

"Quân đội?"

Diệp Thần nghe xong khẽ nhíu mày, thản nhiên nói:"Nếu đã như vậy, hôm nay ta có thể tha cho ngươi một cái mạng, ngày mai để người anh họ kia của ngươi tới tìm ta đi!"

"Tiểu tử, ngươi sợ rồi sao?"

Mạc Thông nghe được Diệp Thần nói như vậy, diện mạo dữ tợn nói:"Anh họ ta từ Việt Châu tới đây hai giờ là đủ rồi, ngươi muốn chạy?"

"Sợ?"

Diệp Thần cười lạnh, nói xong giơ chân lên đem một cái xương chân khác của Mạc Thông giẫm gãy!

"A!"

Trong phòng truyền đến tiếng gào thét như giết heo của Mạc Thông, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu từ trên trán hắn ứa ra ngoài.

"Còn sợ sao?"Diệp Thần một mặt hài hước nhìn xem Mạc Thông.

"Không không không, không sợ!"

Mạc Thông cũng không ngốc, hắn thấy Diệp Thần chính là kẻ điên, hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, vẫn là tranh thủ thời gian nhận sợ mới tốt, nếu không chỉ sợ mình sẽ bị hắn giẫm đạp đến chết!

"Sư tỷ, chúng ta đi thôi!"

Diệp Thần lười nhác nói dóc cùng Mạc Thông, trước khi đi hắn liếc mắt nhìn Trần Phân mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên, cười lạnh nói:

"Còn có cô, ngày mai thành thành thật thật đem hiệp ước của sư tỷ tôi đưa tới, nên bồi thường bao nhiêu chúng tôi sẽ bồi thường, nếu là dám rao giá trên trời, tôi cam đoan cô sẽ rất hối hận!"

"..."

Trần Phân gian nan nuốt nước miếng, mặt lộ vẻ sợ hãi, nhưng trong lòng nàng lại rất khinh thường, thầm nghĩ chờ anh họ Mạc thiếu tới xem tiểu tử ngươi còn kiêu ngạo như thế nào!

Chờ mấy người Diệp Thần rời khỏi phòng, Trần Phân vội vàng đi tới trước mặt Mạc Thông ngồi xổm xuống hỏi:

"Mạc thiếu, ngài không sao chứ?"

"Kháo! Cô bị mù sao, trông ta có ổn không? Còn không mau gọi điện thoại cho bệnh viện!"Mạc Thông đem một bụng khí rắc lên đầu Trần Phân.

"..."

Trần Phân ăn quát cũng không dám phản bác, đành phải hậm hực lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cấp cứu.

"Tên nhà quê chết tiệt, chờ anh họ ta tới đây, xem ta thu thập ngươi như thế nào!"Mạc Thông ngửa mặt lên trời rống giận.

"Hắt xì!"

Diệp Thần trở lại xe nhịn không được hắt hơi một cái, hắn xoa xoa mũi cười nói:"Là ai đang nghĩ đến ta đây?"

"Thối đệ đệ, ta lại cảm thấy là có người đang mắng đệ a?"Liễu Nhược Hi hé môi cười nói.

"Ách"

"Sư đệ, nếu anh họ của Mạc Thông thật sự là người quân đội, đệ còn phải cẩn thận một chút, dù sao cũng là nhân vật phía chính phủ!"Nhan Thanh hảo tâm nhắc nhở.

"Đã biết!"

Diệp Thần mỉm cười, nói xong lái xe đưa mấy người Nhan Thanh trở về biệt thự.

"Sư đệ, lưu lại cùng nhau ăn cơm đi!"Nhan Thanh nói.

"Không được, đệ đồng ý với mẹ Tiểu Tuyết, buổi tối đến nhà nàng ăn cơm."

"Vậy được rồi, Khả Hân, xem ra chúng ta chỉ có thể đi ra ngoài ăn!"

"..."

Diệp Thần vừa nghe thiếu chút nữa hộc máu, thì ra Nhị sư tỷ lưu mình lại ăn cơm, là muốn mình nấu cơm cho các nàng ăn a!

"Nhị sư tỷ, muội còn phải quay về ký túc xá a!"Liễu Nhược Hi phải trở về ký túc xá cục cảnh sát, nói là mình có việc phải xử lý.

"Ân, trên đường nhớ lái xe cẩn thận a!"Nhan Thanh dặn dò.

"Sư tỷ gặp lại! "

Diệp Thần phất phất tay, đạp chân ga rời đi, rất nhanh liền đem xe lái đến ký túc xá Cục Cảnh Sát.

"Thối đệ đệ, có muốn đi lên uống một chén trà không?"Liễu Nhược Hi cười khanh khách nhìn Diệp Thần, trong thanh âm lộ ra một tia mị hoặc.

"Được nha, đệ muốn uống! "

Diệp Thần ùng ục một tiếng nuốt nước miếng, bình thường trong phim truyền hình nữ chính nói lên lầu uống trà, đều sẽ có chuyện xảy ra.

Chương 312. Nhiệm vụ mẹ vợ giao!

"Chỉ có thể uống trà a, không cho làm loạn!"

"Sư tỷ, đệ đột nhiên hết khát rồi!"

"Tiểu sắc lang!"

Liễu Nhược Hi thấy dáng vẻ một mặt thất vọng của Diệp Thần liền hé miệng cười một tiếng, mở cửa xe xuống xe.

"Thối đệ đệ, đệ xác định không đi lên?"

"Không đi!"

Diệp Thần nhếch miệng, đơn thuần uống trà nhàm chán cỡ nào a, nhàn nhức cả trứng còn tạm được!

Đưa mắt nhìn Liễu Nhược Hi lên lầu, Diệp Thần mới lái xe đuổi tới nhà Lý Hương Cầm.

"Con rể, làm sao muộn như vậy mới đến a, chúng ta đang chờ con ăn cơm a!"

"Cô, thật xin lỗi, cháu làm chút chuyện nên giờ mới tới!"Diệp Thần áy náy cười một tiếng.

"Nhanh ăn cơm đi, cô đã sớm chuẩn bị tốt Lộc Tiên Tửu cho con!"

"Cô cho con biết, thứ này nam nhân uống đặc biệt bổ, nhất là bổ thận, con uống qua liền biết!"

Lý Hương Cầm một bên lôi kéo Diệp Thần đi hướng phòng ăn, một bên cười khanh khách nói.

"Mẹ, mẹ nói ít vài câu đi!"

Khuôn mặt Tô Tuyết Di đỏ lên, nhịn không được trợn mắt nhìn Lý Hương Cầm một chút, uống đại bổ cái quỷ gì, nếu là thật đại bổ, đến cuối cùng 'Bị tội' Còn không phải là nàng?

"..."

Diệp Thần cũng là một mặt xấu hổ, Lý Hương Cầm thật sự là mẹ vợ tốt nhất Hoa Hạ a, thế mà còn muốn cho con rể bổ thận.

Nhưng vấn đề là, thận mình rất tốt, cần bổ sao?

"Diệp Thần tới, ngồi xuống ăn cơm đi!"

Tô Vạn Đạt bưng một đĩa mướp xào thịt trong tay, từ phòng bếp đi ra nhìn thấy Diệp Thần cười nói.

"Vất vả cho chú!"

Diệp Thần cười cười, mặc dù hắn cùng Tô Tuyết Di kết hôn được một thời gian, nhưng thời gian ngắn vẫn là rất khó đổi giọng gọi cha mẹ.

Vừa ngồi lên bàn ăn, điện thoại Diệp Thần liền vang lên, vừa xem liền thấy là một dãy số lạ, hắn do dự một chút liền nhận nghe điện thoại.

"Là Diệp Thần sao?"

Trong điện thoại di động truyền ra thanh âm của một nữ nhân từ.

"Lâm chưởng môn?"

Diệp Thần vừa nghe đã biết, là thanh âm Lâm Quỳnh.

"Diệp Thần, cám ơn cậu phái người đưa nữ nhi của ta trở về!"

"Lâm chưởng môn khách khí! Lần trước tại Trường Dương ngài cũng giúp cho tôi!"Diệp Thần cười nói.

"Bất quá bằng hữu của cậu đã bị phái Nga Mi bắt! Yên tâm, ta nhất định sẽ đem bọn họ cứu ra!"Lâm Quỳnh dừng một chút nói.

"Vậy thì quá tốt rồi!"

"Quá tốt rồi?"

Lâm Quỳnh còn cho là mình không có biểu đạt rõ ràng, kết quả là đem chuyện hai người Vương Đại Bưu bị bắt đi nói lại một lần.

"Lâm chưởng môn, tôi đã biết!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, nói:"Tôi sẽ đích thân đi Nga Mi cứu người, không cần lo lắng!"

"Lúc nào đi núi Nga Mi, phái Hành Sơn của ta sẽ đi cùng với cậu!"

"Tốt, vậy cứ quyết định thế!"Diệp Thần cười nói.

"…"

Lâm Quỳnh có chút hoảng hốt, nàng hoài nghi Diệp Thần có phải là uống say, làm sao người của hắn bị bắt, mà nghe ra hắn còn rất cao hứng?

Hai người hàn huyên vài câu, Lâm Quỳnh thì càng nghe càng hồ đồ, mà Diệp Thần cúp điện thoại lại rất cao hứng!

Vương Đại Bưu là người có bộ mặt 'Vô gian đạo'(~gián điệp), nếu là mập mạp chết bầm này thông minh một chút hắn là có thể

tìm được tin tức《 Xi Vưu Thiên Thư 》.

"Con rể, điện thoại của ai a, nhìn con có vẻ rất vui!"Lý Hương Cầm hiếu kỳ nói.

"Một người bạn!"

Diệp Thần cũng không giải thích nhiều, cất kỹ điện thoại thuận miệng nói.

Cơm nước xong xuôi, Diệp Thần mang theo Tô Tuyết Di về nhà, vừa ra đến trước cửa Lý Hương Cầm lôi kéo hai người dặn dò:"Con rể, con nhớ uống Lộc Tiên Tửu, hai con phải cố gắng!"

"Cố gắng?"

Diệp Thần cùng Tô Tuyết Di hai mặt nhìn nhau.

"Cố gắng sinh một cháu trai a, thừa dịp mẹ còn có sức lực có thể chăm con nhỏ cho hai con, đúng không?"Lý Hương Cầm nghiêm mặt nói.

"Mẹ, việc này mẹ cũng đừng quản!"

Khuôn mặt Tô Tuyết Di đỏ lên, mặt mũi tràn đầy biểu lộ ngượng ngùng.

"Cô yên tâm, cháu sẽ cố gắng!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

Hôm qua Tô Tuyết Di còn mua một đống lớn 'Biện pháp' về nhà, cái này khiến hắn cảm giác toàn bộ thế giới đều khuyết thiếu 'Cảm giác chân thực' , không nghĩ tới hôm nay Lý Hương Cầm liền thúc giục sinh con, như vậy hắn liền có cớ để đem đống 'Biện pháp' ném thùng rác

Rời đi nhà Lý Hương Cầm, rất nhanh, Diệp Thần liền trở về nhà mình.

"Diệp Thần, em đi tắm!"

"Nàng dâu, nếu không chúng ta cùng nhau tắm uyên ương đi?"

"Lưu manh!"

Tô Tuyết Di nghe xong giống như thỏ nhỏ bị kinh sợ, nói xong vội vàng chạy vào phòng vệ sinh chăm chú đóng cửa lại, chỉ chốc lát bên trong liền truyền đến tiếng nước ào ào.

"…"

Diệp Thần dở khóc dở cười, giữa vợ chồng với nhau sao lại nói từ 'Lưu manh'?

Mãi mới chờ đến lúc Tô Tuyết Di tắm rửa xong, Diệp Thần không kịp chờ đợi xông vào phòng vệ sinh, tắm rửa qua loa một cái không kịp chờ đợi xông vào phòng ngủ, muốn hoàn thành 'Nhiệm vụ' Lý Hương Cầm giao cho hắn!

Nhưng ngay tại thời khắc mấu chốt này, điện thoại di động của hắn lại vang lên rất không đúng lúc.

"Diệp, Diệp Thần, tiếp điện thoại"Tô Tuyết Di bị Diệp Thần ôm vào trong ngực, thở hổn hển nói.

"Mặc kệ nó, chúng ta điếc!"

Diệp Thần tiếp tục 'Vất vả cần cù cày cấy', loại thời điểm này coi như Thiên Vương lão tử gọi điện thoại đến hắn đều không nghĩ tiếp!

Nhưng điện thoại di động kêu không mãi không ngừng, chuông reo mãi, cuối cùng khiến cho Diệp Thần phát bực, hắn oán hận từ trên giường đứng lên, kết nối điện thoại cắn răng nói:

"Đêm hôm khuya khoắt có còn để cho người nghỉ ngơi hay không!"

"Ngươi là Diệp Thần?"

Chương 313. Anh họ Mạc Thông!

Trong điện thoại di động truyền tới thanh âm một nam nhân xa lạ.

"Ai vậy?"

"Ngươi đạp gãy hai cái đùi của em họ ta, còn dám đi ngủ?"Đối phương hừ lạnh một tiếng, nói:"Bây giờ ngươi đến bệnh viện đi, miễn cho ta tới tìm ngươi lúc đó lại không dễ nói chuyện!"

"Ngươi uy hiếp ta?"

Diệp Thần cười lạnh, nói:"Hiện tại ta bề bộn nhiều việc, có việc ngày mai nói!"

Nói xong Diệp Thần trực tiếp cúp điện thoại, tiếp tục 'Bận rộn'.

Đầu bên kia điện thoại, Tào Dương mặc quân phục đứng trong phòng bệnh, nghe âm thanh tút tút truyền đến trong loa đầu tiên là sững sờ, sau đó sắc mặt liền tím tái.

"Tốt lắm Diệp Thần, dám cúp điện thoại của ta!"

"Anh họ, em nói không sai chứ!"Mạc Thông nằm ở trên giường vẻ mặt cay đắng, thổ lộ hết nói:"Diệp Thần này chính là lưu manh biết công phu, ai cũng không để vào mắt! Anh họ, anh nhất định phải báo thù cho em a!"

"Mạc Thông, ngươi nói thật cho ta! Diệp Thần thật sự bởi vì một câu của ngươi, liền đánh gãy hai chân ngươi?"

Tào Dương nổi nóng xong cũng không khỏi có chút hồ nghi, bởi vì hắn hiểu rất rõ người em họ này, cả ngày chỉ biết phóng túng lêu lổng, là thiếu gia ăn chơi điển hình.

Nhưng dù sao Mạc Thông cũng là con trai của cô cô hắn, việc này mặc kệ như nào đều không được!

"Ca, thật sự là dạng này a! Không tin anh hỏi Trần Phân!"Mạc Thông nói xong quay đầu liếc mắt ra ý cho Trần Phân.

"Tào tiên sinh, chuyện này tôi có thể làm chứng!"

Trần Phân vội vàng gật đầu, nói:"Mạc thiếu cũng là bởi vì thay tôi nói hai lời công đạo, ai ngờ Diệp Thần kia ngang ngược không nói đạo lý, trực tiếp động thủ đánh người!"

"Tốt, Mạc Thông, ngày mai ngươi cùng ta đi tìm Diệp Thần, chuyện này ta sẽ giúp ngươi lấy lại công đạo!"

"Anh họ, chân của em"

"Chân cái gì mà chân, chút vết thương nhỏ ấy có gì mà to tát!"

Mạc Thông còn nói chưa dứt lời, liền bị Tào Dương đánh gãy, sau khi Tào Dương khiển trách vài câu mới rời khỏi phòng bệnh.

"Mạc thiếu, Tào tiên sinh nói chân ngài không có việc gì, chắc là cũng không có vấn đề!"Trần Phân còn nghĩ an ủi Mạc Thông.

"Cô biết cái gì! Anh họ ta là bộ đội đặc chiến, coi như đem chân của ta chặt, chỉ cần chưa có chết hắn đều cảm thấy tổn thương không nặng!"

Mạc Thông tức giận đến mức thật muốn cho Trần Phân một cái tát, người bình thường có thể so với lính đặc chủng sao?

Sáng sớm hôm sau, trời vừa mới tờ mờ sáng Diệp Thần liền tỉnh lại.

Nhìn xem Tô Tuyết Di đang ngủ say trong ngực mình, khóe miệng của hắn không tự giác giương lên.

Tối hôm qua cô nàng này còn nói hắn lưu manh, kết quả sau khi 'Tiến vào chính đề', lại ngại mình không đủ lưu manh.

Nữ nhân, mãi mãi là giống loài khẩu thị tâm phi!

Chờ sau khi Tô Tuyết Di rời giường, Diệp Thần đã làm hai bát mì trứng gà cà chua, sau khi ăn xong lái xe đưa nàng đi công ty.

"Nàng dâu, giữa trưa lão công tới tìm em ăn cơm!"Diệp Thần cười nói.

"Tốt!"

Tô Tuyết Di hôn một cái trên mặt Diệp Thần, đắc ý xuống xe.

Nhìn xem dáng vẻ thướt tha mềm mại của nàng, Diệp Thần hiểu ý cười một tiếng, ngay tại thời điểm hắn chuẩn bị rời đi điện thoại đột nhiên vang lên.

"Alo, ai?"Diệp Thần kết nối điện thoại.

"Diệp Thần!"

"Là ngươi?"

Nghe được tiếng nói quen thuộc này, Diệp Thần không khỏi cười lạnh:"Ngươi thật đúng là kiên nhẫn a, sáng sớm liền gọi điện thoại cho ta!"

"Bớt nói nhảm!"

Tào Dương lập tức nổi trận lôi đình, phẫn nộ quát:"Ngươi ở đâu, hiện tại ta muốn gặp ngươi!"

"Muốn gặp ta? Vậy ngươi đi ngoại thành Nam đi!"Diệp Thần

nghĩ nghĩ nói.

"Ta lập tức tới!"

Nói xong, Tào Dương trực tiếp cúp điện thoại.

Diệp Thần nhún vai, cất kỹ điện thoại xong quay đầu xe trực tiếp lái về phương hướng ngoại ô phía Nam.

Công viên ngoại thành Nam.

Đây là công viên ở vùng ngoại thành chính phủ mới khai phá, bởi vậy người tới còn không tính nhiều.

Diệp Thần cố ý tìm một nơi yên tĩnh dừng xe, vừa mở dây an toàn điện thoại liền vang lên, lại là Tào Dương gọi tới.

"Ngươi ở đâu?"

Tào Dương căn bản không có nói nhảm trực tiếp hỏi.

"Ngươi đến góc đông nam bên hồ đi!"Diệp Thần nói xong cúp điện thoại, lập tức đẩy cửa xe ra đi tới bên hồ.

Xung quanh cỏ xanh um tươi tốt không có một ai, Diệp Thần đi đến bên hồ, nhìn xem gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ hít sâu một hơi, trong đầu đột nhiên hiện ra cái bóng Kiều An Na.

"Cũng không biết Đại sư tỷ thế nào?"Diệp Thần nhỏ giọng nói lầm bầm.

Đột nhiên, lỗ tai hắn giật giật, xoay người nhìn lại chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi mặc quân trang, khuôn mặt cương nghị, dáng người rắn chắc, trên đầu là kiểu tóc ba phân đi tới phía hắn.

"Diệp Thần?"

Tào Dương đi đến cách trước mặt Diệp Thần mấy mét liền

dừng bước, mắt lom lom nhìn chằm chằm hắn.

"Ngươi chính là anh họ Mạc Thông?"Diệp Thần nhìn xem Tào Dương một thân quân trang, cau mày nói:"Ngươi thân là quân nhân, thế mà không hỏi xanh đỏ đen trắng, không tiếc ngàn dặm xa xôi tìm đến đây gây phiền phức cho lão bách tính?"

"Phi! Ngươi đạp gãy hai cái đùi của em họ ta, có thể là dân chúng bình thường?"

Tào Dương nghe xong trực tiếp cởi quân trang, hừ lạnh nói:"Hôm nay ta không lấy thân phận quân nhân khi dễ ngươi, nghe nói ngươi là cao thủ, chúng ta liền so tài xem thực hư!"

Chương 314. Hộ Long tộc!

"Ta thắng ngươi lập tức đi bệnh viện, nhận lỗi trước mặt em họ ta! Mặt khác, hai cái đùi của ngươi, cũng phải gãy một lần!"

"Ngươi ngược lại là rất tự tin!"

"Tốt a, chỉ cần ngươi có thể thắng, bất kỳ điều kiện gì ta đều đáp ứng ngươi!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, hắn đã sớm nhìn ra đối phương là võ giả, ngay cả cánh cửa võ tu cũng không bước vào, loại người này dám khiêu chiến mình, thật sự là đầu sắt!

"Hảo tiểu tử, ăn ta một quyền!"

Tào Dương nhìn thấy Diệp Thần cười cười, lập tức lửa cháy vô danh, đưa tay tung ra một quyền sắc bén nhanh chóng đánh tới bộ mặt Diệp Thần.

Diệp Thần đều chẳng muốn cản, nghiêng người lóe lên, dễ như trở bàn tay lại tránh được một quyền này của Tào Dương.

"Tốc độ còn rất nhanh!"

Tào Dương một kích không trúng, trong lòng cũng không khỏi kinh hãi, phải biết hắn tu luyện quyền pháp là lấy tốc độ tăng trưởng, người bình thường căn bản không có cách nào né tránh, tối thiểu nhất cũng sẽ đón đỡ một chút, không đến mức nhẹ nhõm như thế tránh thoát đi!

"Nếu như ngươi chỉ có loại tiêu chuẩn này, khuyên ngươi vẫn là đến từ đâu về nơi đó đi, đừng lãng phí thời gian của ta!"Diệp Thần sợ Tào Dương sẽ bị tức chết, liền nhàn nhạt nói một câu.

"Muốn chết!"

Quả nhiên, nghe được Diệp Thần nói như vậy, Tào Dương lập tức nổi trận lôi đình, công kích của hắn cũng biến thành càng lúc càng nhanh, càng ngày càng sắc bén!

Cũng mặc kệ tốc độ quyền cước Tào Dương có bao nhanh, ngay cả vạt áo Diệp Thần đều không đụng tới, ngược lại đem chính bản thân mình mệt mỏi lè lưỡi như cẩu.

"Diệp Thần, có gan thì đừng trốn!"Tào Dương đánh đến phát mệt, nổi giận đùng đùng quát Diệp Thần.

"Ngươi thật muốn ta xuất thủ?"

Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Tào Dương, cười nói:"Ta sợ sẽ đánh ngươi khóc, như thế sẽ gây hại cho dáng dấp quân nhân nước ta a!"

"Hỗn đản, ngươi nghĩ ta là ai, ra tay đi!"

Tào Dương tức đến trứng nhức cả trứng, gia hỏa Diệp Thần này quả thực là trong khe cửa nhìn người, quá coi thường hắn đi!

"Tốt, ngươi đừng hối hận là được!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, đột nhiên như thiểm điện xuất thủ đánh ra một chưởng sát bên tai Tào Dương!

Tào Dương vô ý thức né sang bên cạnh, mặc dù hắn đã lập tức né tránh, nhưng vẫn là cảm giác được một cỗ sóng nhiệt nóng hổi đánh tới.

Oanh!

Một tiếng nổ vang phát ra sau lưng Tào Dương, hắn nhìn lại lập tức cả kinh trợn mắt hốc mồm!

Chỉ thấy một gốc cây nhãn phẩm chất bằng bắp chân, giờ phút này chính cháy hừng hực, ngắn ngủi mấy chục giây liền thiêu thành tro tàn.

"Thế nào, ngươi còn muốn đánh sao?"Diệp Thần lườm Tào Dương một chút hỏi.

"Ngươi, ngươi là võ tu?"

Tào Dương nuốt ngụm nước bọt, hắn rốt cuộc biết Diệp Thần vì cái gì không xuất thủ chỉ né tránh, bởi vì chính mình căn bản không xứng hắn xuất thủ.

"Ta có phải là võ tu hay không không trọng yếu, vật này ngươi biết sao?"Diệp Thần từ trong ngực móc ra chiếc Huân Chương Long Trảo, trực tiếp ném cho Tào Dương.

Tào Dương tiếp nhận huân chương xem xét, lập tức mở to hai mắt nhìn!

"Hộ Long tộc?"

"Cái gì mà Hộ Long tộc, ta hỏi ngươi có biết nó hay không!"Diệp Thần khẽ nhíu mày, lão đầu chỉ nói qua nếu đụng phải người người chính phủ có thể lấy ra, nhất là người quân đội, tại sao lại nhấc lên Hộ Long tộc?

"Thật xin lỗi, mới vừa rồi là tôi mạo phạm!"

Thái độ Tào Dương thay đổi một trăm tám mươi độ, đem huân chương cẩn thận từng li từng tí đưa trả lại cho Diệp Thần.

"Ngươi cảm thấy ta đang muốn thu thập Mạc Thông, hắn còn có thể điện thoại cho ngươi sao?"Diệp Thần tiếp nhận huân chương nhàn nhạt hỏi.

"Vương bát đản!"

Tào Dương cũng không ngốc, loại người giống Diệp Thần này làm sao có thể là lưu manh theo như Mạc Thông nói, không cần nghĩ đều biết mình bị lừa.

"Ngươi vừa mắng ai?"Diệp Thần nhíu mày.

"Mạc Thông Đáng chết, gãy hai cái đùi là còn lợi cho hắn!"Tào Dương tức giận nói:"Sớm biết như thế, cậu nên phế đi tứ chi hắn, như vậy hắn mới bớt ra ngoài gây rắc rối!"

"..."

Diệp Thần nghe xong ngẩn người, không nghĩ tới thái độ Tào Dương chuyển biến nhanh như thế!

Mà lời kế tiếp của Tào Dương càng làm cho Diệp Thần không nghĩ tới, chỉ thấy hắn từ dưới đất nhặt lên quần áo, đi đến Diệp Thần trước mặt nghiêm mặt nói:

"Diệp Thần, giữa trưa tôi mời khách ăn cơm mời rượu nhận lỗi với cậu, hi vọng cậu có thể đáp ứng!"

Diệp Thần đánh giá Tào Dương một chút, mặc dù tính cách người anh em này có chút xúc động, nhưng hắn dũng cảm nhận lầm cũng là tên hán tử.

"Tốt!"

"Bất quá người em họ kia của cậu, làm phiền mang cho hắn một câu!"

"Nếu như hắn còn dám đánh chủ ý sư tỷ tôi, lần sau cái gãy cũng không phải là chân!"Âm thanh Diệp Thần lạnh lùng nói.

"Yên tâm, tôi sẽ mang hắn đến gặp cậu!"

"Hiện tại?"

Không đợi Diệp Thần hiểu được, chỉ thấy Tào Dương quay người thở phì phò rời đi bên hồ, chỉ chốc lát liền mang theo Mạc Thông chân băng bó thạch cao đến đây, đằng sau còn có Trần Phân đi theo nơm nớp lo sợ, mặt mũi tràn đầy sợ hãi

"Anh họ, anh nhẹ tay chút, em đau!"

Mạc Thông giống tiểu cẩu tử bị Tào Dương xách trong tay, hai chân thỉnh thoảng lủng lẳng trên mặt đất, đau đến hắn thẳng nhếch miệng!

"Đau chết cái tên vương bát đản nhà ngươi!"

Tào Dương cũng không khách khí, trực tiếp buông lỏng tay, Mạc Thông giống bãi bùn nhão đồng dạng ngã trên mặt đất, vừa vặn đổ vào cách Diệp Thần không xa.

Chương 315. Ninh Châu quá mẹ nó xui xẻo!

"Anh họ, anh, anh đây là ý gì?"Mạc Thông nuốt ngụm nước bọt, một cỗ cảm giác bất thường xông lên đầu.

"Diệp Thần, dù sao người ở đây!"

Tào Dương căn bản không có phản ứng Mạc Thông, mà là nói với Diệp Thần:"Chỉ cần cậu lưu hắn một cái mạng, muốn làm sao xử trí đều được!"

"A?"

Mạc Thông nghe xong trợn tròn mắt, sáng sớm hắn liền theo xe Tào Dương tới ngoại thành Nam, vốn định nhìn dáng vẻ không may của Diệp Thần, nhưng sao bây giờ kịch bản lại phát triển như này?

"Tôi không có hứng thú đối với hắn!"

Diệp Thần nói xong quay đầu lườm Trần Phân một chút, cười lạnh nói:"Trần Phân, tôi có cần phải cho cô hai tỷ không?"

"Không không không! Diệp tiên sinh ngài nói giỡn, phí bồi thường vi phạm hợp đồng của Khả Hân một phân tiền cũng không cần trả, lúc trở về tôi sẽ đốt hợp đồng!"Trần Phân đến cùng là hỗn ngành giải trí, mắt thấy tình thế không đối vội vàng nhận sợ.

"Diệp Thần, đến cùng là chuyện gì?"

Tào Dương rất hiếu kì, dạng người như Diệp Thần làm sao lại dính líu quan hệ với người của ngành giải trí?

"Tự hỏi người em họ của mình đi, hắn biết rõ!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Mạc Thông, ngươi nói!"Tào Dương hung hăng trừng Mạc Thông một chút, cảnh cáo nói:"Nếu là ngươi dám gạt ta một chữ, từ nay về sau ta sẽ không có người họ hàng như ngươi!"

"Đừng a, anh họ, em nói còn không được sao?"

Mạc Thông nghe xong dọa sợ, Tào gia ở Kinh Thành tuyệt đối là gia tộc tiếng tăm lừng lẫy!

Hắn ở Kinh Thành cũng coi như là một cái hoàn khố, nhưng đây đều là 'Cáo mượn oai hùm', nếu như không có người anh họ Tào Dương này, hắn căn bản chẳng là cái gì!

Kết quả là, Mạc Thông triệt để đem trọn vẹn đầu đuôi câu chuyện nói rõ một lần.

Tào Dương nghe xong tức giận đến sôi lên, trực tiếp một cước đá vào trên người Mạc Thông, cả giận nói:

"Họ Mạc, bình thường mặc kệ ngươi làm sao hồ nháo, xem ở phân thượng họ hàng thân thích ta đều có thể giúp ngươi, không nghĩ tới ngươi càng ngày càng vô lại!"

"Anh họ, em cũng không dám nữa, anh tha thứ em một lần đi!"Mạc Thông thấy Tào Dương nổi bão, không để ý tới đau đớn trên người, ôm bắp chân Tào Dương đau khổ cầu khẩn nói.

"Còn có cô! Dám uy hiếp Diệp Thần, thật sự là gan hùm!"

Tào Dương tựa hồ còn chưa hết giận, hung ác trừng Trần Phân một chút, con đàn bà này cũng coi như là danh nhân Kinh Thành có chút thế lực, bất quá thì tính sao?

Huân chương trong tay Diệp Thần có ý vị như thế nào, Tào

Dương đều rõ ràng so với ai khác, coi như Trần Phân đem mười tám đời tổ tông của nàng gọi tới cũng không làm được gì.

Bịch!

Trần Phân không cần Tào Dương động thủ, trực tiếp tự mình quỳ xuống!

"Diệp tiên sinh, thật xin lỗi, là tôi có mắt không biết Thái Sơn, cầu ngài tha thứ cho tôi đi!"

Trần Phân khóc đến nước mắt nước mũi chảy dài, Diệp Thần nhìn đều phì cười không thôi, khó trách con đàn bà này có thể làm người đại diện ca sĩ diễn viên, chính mình đã là diễn viên đỉnh cấp rồi a!

"Cút đi!"

Diệp Thần cũng lười tính toán chi li cùng một nữ nhân, không kiên nhẫn khoát tay áo.

"Tạ ơn, tạ ơn Diệp tiên sinh!"

Trần Phân nghe xong như nhặt được đại xá, vội vàng từ dưới đất đứng lên, cũng không đoái hoài tới Mạc Thông, chật vật không chịu nổi rời đi công viên.

"Diệp tiên sinh, tôi"

"Ngươi cũng cút đi, bất quá nếu là ngươi còn dám đánh chủ ý sư tỷ ta, ta cam đoan ai cũng không cứu được ngươi!"Diệp Thần hừ lạnh một tiếng.

"Tôi chắc chắn sẽ không dây dưa An tiểu thư!"

Lúc này Mạc Thông mới thở phào nhẹ nhõm, hắn ngẩng đầu nhìn Tào Dương một mặt đần độn cười cười.

"Cười cái lông gà!"

Tào Dương hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, cả giận nói:"Lần sau ngươi còn dám làm ẩu, xem ta thu thập ngươi như thế nào! Tự mình bò vào trong xe đi!"

"A?"

"Điếc?"

"..."

Mạc Thông khóc không ra nước mắt, hắn biết đây là Tào Dương trừng phạt đối với hắn, là họ hàng với nhau động thủ đánh hắn phỏng chừng sẽ không, nhưng trừng phạt nhỏ khẳng định là có.

Rơi vào đường cùng, Mạc Thông chỉ có thể giống con giun bò trên mặt đất

Diệp Thần giải quyết xong chuyện này, trực tiếp rời đi công viên, tiến đến tập đoàn Kiều thị.

Tào Dương nhìn xem đèn đuôi xe Diệp Thần đi xa, trong lòng cũng buông xuống một tảng đá lớn, bất quá hắn đồng dạng cảm thấy mười phần chấn kinh, tuổi Diệp Thần cũng không kém bao nhiêu so với hắn, thế mà liền có thể trở thành người Hộ Long tộc, tiểu tử này cũng quá ngưu bức đi!

Nghĩ đến cái này hắn kìm lòng không được quay đầu mắt nhìn, nhìn một đống tro bụi phả ra khói xanh cách đó không xa.

Không được, nhất định phải nghĩ biện pháp tìm tới tư liệu Diệp Thần, người này tuyệt đối có thể kết giao!

"Anh họ, em, em bị rắn cắn!"

Đúng lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng cầu cứu của

Mạc Thông:"Anh họ cứu em!"

"Kháo!"

Tào Dương thầm mắng một câu, nhanh chân đi đến hướng Mạc Thông, kết quả phụ cận xem xét mới phát hiện, có con thái hoa xà lớn bằng ngón cái đớp tại trên mông Mạc Thông, đem cái mông lớn tròn trịa của hắn cắn ra hai cái lỗ nhỏ.

"Anh họ, em có thể chết hay không a!"Mạc Thông vẻ mặt cầu xin, kêu rên nói:"Em cũng không tiếp tục đến đây nữa, Ninh Châu quá mẹ nó xui xẻo!"

"Ngậm miệng! Đồ vô dụng!"

Tào Dương trực tiếp đá một cái vào thái hoa xà trên mông Mạc Thông, đá nó bay ra ngoài, tức giận nói:"Ngươi không chết được, thái hoa xà mà thôi!"

Chương 316. Đại sư tỷ sắp đính hôn!

"Thật vậy sao? Nguyên lai là một trận sợ bóng sợ gió a!"Mạc Thông vỗ vỗ ngực thở ra một hơi dài.

"Ngươi đúng là ngu xuẩn, hôm nay nếu là ta không đến, ngươi còn dám đi chọc Diệp Thần vậy thật chết chắc!"Tào Dương cau mày nói.

"Anh họ, Diệp Thần kia rốt cuộc là ai a?"

Mạc Thông cũng không phải đồ đần, nghe được Tào Dương nói như vậy nhịn không được hiếu kì hỏi:"Chẳng lẽ anh cũng sợ hắn sao, anh thế nhưng là người Tào gia a!"

"Ngươi biết cái gì! Coi như Tào gia không sợ hắn, nhưng cũng sẽ không đi chọc hắn, nếu không chính là tự chuốc nhục nhã!"

"Ngưu bức như vậy sao, Diệp Thần đến cùng lai lịch gì?"

"Nói ngươi cũng không hiểu, lúc nữa ta phải gọi điện thoại cho cô cô, nhất định phải để nàng cấm túc ngươi, sáu tháng cuối năm ở nhà hảo hảo diện bích hối lỗi đi!"Tào Dương quát lớn.

"Không muốn a, anh họ! Em không muốn làm chim hoàng yến a!"Mạc Thông cầu khẩn nói.

"Ngậm miệng!"

"..."

Mạc Thông ảm đạm hao tổn tinh thần, người anh họ này quá

thô bạo, nhưng mình hết lần này tới lần khác còn không thể rời đi hắn che chở, tức chết người đi được!

Tập đoàn Kiều thị.

Diệp Thần lái xe đuổi tới văn phòng, luôn cảm giác thiếu một chút cái gì, cuối cùng rốt cục nhớ tới là Viên đại đầu không có ở nơi này bày quầy bán hàng

Rất nhanh, Diệp Thần liền đến văn phòng Nhan Thanh.

"Nhị sư tỷ!"

"Diệp Thần, đệ đến rất đúng lúc, tỷ có việc tìm đệ!"Nhan Thanh nhìn thấy Diệp Thần, thần sắc ngưng trọng nói:"Đại sư tỷ vừa gọi điện thoại tới, nàng"

"Đại sư tỷ thế nào?"Diệp Thần nghe xong vội vàng hỏi.

"Kiều gia đã tuyên bố với bên ngoài, ngày kia Đại sư tỷ sẽ chính thức đính hôn cùng Hạ Hầu Kiệt, thư mời đều đã phát ra ngoài!"

"Đại sư tỷ không nguyện ý, nhưng Kiều gia uy hiếp nếu như nàng không gả cho Hạ Hầu Kiệt, sư tỷ đệ chúng ta sẽ gặp không may"

"Kiều gia, quả thực khinh người quá đáng!"

Diệp Thần nghe được tin tức này, một cỗ sát ý ngập trời từ trong cơ thể hắn lan tràn mà ra, ngay cả Nhan Thanh đều không nhịn được rùng mình một cái.

"Sư đệ, đệ định làm như thế nào?"Nhan Thanh nghiêm mặt hỏi.

"Đi Kinh Thành, mang Đại sư tỷ trở về!"

Chuyến này mặc dù tính nguy hiểm, nhưng Diệp Thần không muốn nhìn thấy Đại sư tỷ bị bất luận kẻ nào bức hiếp.

Mà lại, Kiều An Na đã sớm đáp ứng muốn gả cho hắn, dựa vào cái gì tiện nghi tên thối hầu tử Hạ Hầu Kiệt kia.

"Tốt, chúng ta đi chung với đệ!"Nhan Thanh nói.

"Sư tỷ, các tỷ ai cũng đừng đi!"

Diệp Thần lắc đầu, trầm giọng nói:"Đệ cùng Kiều gia hoặc là Hạ Hầu gia, lần này nhất định có trận ác chiến, đệ không hi vọng các sư tỷ đều rơi vào đó ~!"

"Nhưng một mình đệ quá nguy hiểm!"Nhan Thanh gấp.

"Ai nói đệ đi một mình?"

Diệp Thần nhún vai, một mặt bình tĩnh nói:"Đệ sẽ dẫn mấy người Lan Trần đi cùng, yên tâm đi!"

"Cái này"

"Lại nói, vạn nhất thật xảy ra chuyện, chúng ta cũng không thể không có người làm tang lễ a, sư tỷ, tỷ thấy đúng không?"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, nói đùa nói.

"Không cho phép đệ nói bậy!"

Nhan Thanh cay mày lại, nàng nghĩ nghĩ đột nhiên linh cơ khẽ động, nói:"Trước kia tỷ đi Kinh Thành đã chữa bệnh cho một vị lão đại, nếu không để tỷ gọi cho hắn, có lẽ thời khắc mấu chốt hắn còn có thể giúp đệ một hai!"

"Được a, có người giúp vậy không còn gì tốt hơn!"Diệp Thần nghe xong tự nhiên lòng tràn đầy vui vẻ.

Hắn còn không có phách lối đến tình trạng không coi ai ra gì,

nhất là đối diện với mấy đại gia tộc Kinh Thành này, nói thật trong lòng chính hắn cũng không chắc chắn, như giẫm trên băng mỏng!

"Đệ chờ một chút, tỷ lập tức gọi điện thoại!"

Nhan Thanh nói xong lấy điện thoại di động ra, trực tiếp bấm một cái số điện thoại thần bí.

Kinh Thành, Bộ Vệ Sinh.

Người đứng đầu Tiêu Quang Minh ngồi tại phòng họp thủ tịch, trong tay kẹp lấy thuốc lá, lông mày từ đầu đến cuối khóa chặt.

Các người phụ trách khác của Bộ Vệ Sinh cũng nhao nhao trầm mặc, không dám thở mạnh một cái!

"Đám tiểu quỷ tử này đến cùng muốn làm gì!"

Rốt cục, Tiêu Quang Minh rít xong một ngụm thuốc lá cuối cùng, đem tàn thuốc hung hăng vê trong cái gạt tàn thuốc, có chút nổi nóng nói:

"Câm điếc?"

Nhìn thấy thuộc hạ không nói lời nào, Tiêu Quang Minh càng thêm nổi nóng, vỗ bàn ba một cái cả giận nói:

"Còn có Hội Y Học Thường Thanh tới khiêu chiến Trung y, chuyện này đã gây nên bên ngoài chú ý, ai có thể nói cho ta đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

"Tiêu bộ, chuyện này tôi đang chuẩn bị báo cáo với ngài!"

Một nam nhân trung niên kiểu tóc 'Địa Trung Hải' (hói đỉnh đầu) cả gan nói:"Nghe nói Hội Y Học Thường Thanh sở dĩ làm như vậy, chính là muốn dùng thuật Trung y mới cải tiến của bọn họ để thay Trung y truyền thống của chúng ta!"

"Vô sỉ!"

Tiêu Quang Minh càng thêm tức giận, hỏi:"Kết quả khiêu chiến thế nào?"

"Cái này"

Nam nhân hắng giọng một cái, mặt mo đỏ lên nói:"Cơ hồ tất cả Trung y đều thua, ngoại trừ mấy vị lão trung y đỉnh cấp thắng hiểm"

"Cái gì?"

Lần này không chỉ có là Tiêu Quang Minh, những người khác nghe được tin tức này cũng chấn kinh!

Bọn họ bình thường ngồi ở văn phòng, rất nhiều chuyện cũng không quá rõ ràng, bây giờ nghe tin tức này không khác sấm sét giữa trời quang, khó trách Hội Y Học Thường Thanh có khẩu khí lớn như vậy, nguyên lai bọn họ có chút bản lĩnh thật sự a!

Chương 317. Tiêu gia!

Trăm ngàn năm trước, Đảo quốc phái người đến Hoa Hạ học tập Trung y, không nghĩ tới phát triển được tốt như vậy!

Trái lại trong nước lại có một chút thanh âm phản đối Trung y, bởi vì Trung y hưng thịnh Tây y tất thế suy sụp, cho nên một vài kẻ vô sỉ liền bắt đầu liều mạng chửi bới Trung y!

Kết quả để tiểu quỷ tử chui vào kẽ hở, tạo thành tư thế nghịch tập lão tổ tông như bây giờ!

"Mất mặt a, thật mất thể diện!"

Tiêu Quang Minh cố nén lửa giận, cắn răng hỏi:"Chẳng lẽ Trung y Hoa Hạ ta thật không người kế tục?"

"Không đúng, tôi quên Ninh Châu còn có một Trung y trẻ tuổi, sự xuất hiện của hắn để phó hội trưởng Hội Trường Thanh đều ra mặt, hơn nữa còn bại bởi người trẻ tuổi này!"Nam nhân đột nhiên vỗ trán một cái nói.

"Thật?"

Tiêu Quang Minh nghe xong tâm tình trong nháy mắt tốt lên rất nhiều, vội vàng hỏi:"Người trẻ tuổi này ở bệnh viện Ninh Châu? Hay là cái y quán nào? Tên đầy đủ hắn là gì?"

"Tôi đã tìm hiểu qua, người này gọi Diệp Thần, là một kẻ vô công rồi nghề"

Nam nhân nói xong cảm giác đều muốn phạm vào chứng xấu hổ, nhất là thời điểm nói đến bốn chữ:'Vô công rồi nghề'.

"Lão Lưu, lão vừa nói đùa sao?"

Phòng họp lập tức có người đưa ra chất vấn:"Một kẻ không việc làm có thể đánh bại phó hội trưởng Hội Trường Thanh, ai mà tin a?"

"Các người không tin tôi cũng không có cách nào, nhưng đây chính là sự thật tôi tìm hiểu ra!"Nam nhân cười khổ.

"Ninh Châu"

Tiêu Quang Minh nghĩ nghĩ, đột nhiên nhớ tới một người, đúng a, Nhan giáo sư không phải tại Ninh Châu sao?

Nghĩ đến cái này lúc này hắn lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi điện thoại cho Nhan Thanh, nhưng vào lúc này điện thoại di động của hắn lại vang lên trước, xem xét đúng lúc là Nhan Thanh đánh tới.

Trong lòng Tiêu Quang Minh vui mừng, vội vàng nhận nghe điện thoại.

"Tiêu bộ, ngài tốt!"Thanh âm Nhan Thanh ôn nhu truyền ra từ trong điện thoại di động.

"Nhan giáo sư, ta đang chuẩn bị điện thoại cho cô đây!"

Tiêu Quang Minh mỉm cười, đi thẳng vào vấn đề hỏi:"Cô còn đang Ninh Châu đi, nhận biết một người trẻ tuổi gọi Diệp Thần sao?"

"Diệp Thần?"

Nhan Thanh sững sờ, vô ý thức nhìn Diệp Thần một chút, gật đầu nói:"Nhận biết a, tôi gọi điện thoại cho ngài chính là vì chuyện của hắn!"

"Trùng hợp như vậy?"

Tiêu Quang Minh cũng không kịp suy nghĩ nhiều, hỏi:"Nghe nói người này y thuật cao siêu, có phải vậy không?"

"Không sai!"

"Vậy y thuật hắn so với Nhan giáo sư cô thì sao?"

"Tiêu bộ, Diệp Thần là sư đệ tôi, y thuật của hắn vượt qua tôi!"Nhan Thanh nói.

"…"

Tiêu Quang Minh chấn kinh, y thuật Nhan Thanh hắn biết rõ, tuyệt đối là nằm trong đám người đứng đầu Hoa Hạ, nàng lại còn nói y thuật của mình không bằng Diệp Thần?

"Tiêu bộ, ngày kia sư đệ tôi đến Kinh Thành, khả năng cần sự giúp đỡ của ngài!"

"Diệp Thần muốn tới Kinh Thành?"

"Đúng!"

Nhan Thanh cũng không có giấu diếm, đem trọn sự kiện nói một lần, cuối cùng nói:"Tiêu bộ, tôi biết lực ảnh hưởng của ngài ở Kinh Thành, hi vọng đến lúc đó ngài có thể giúp sư đệ tôi một chút ta!"

"Vấn đề không lớn!"

Tiêu Quang Minh nghe Nhan Thanh nói xong, nghĩ nghĩ nói:"Nhan giáo sư, coi như xem ở trên mặt của cô, ta cũng sẽ giúp chuyện này, nếu như hắn có thể cho tôi một chút kinh hỉ thì tốt hơn!"

"Nếu như là kinh hỉ có quan hệ phương diện y thuật, Tiêu bộ ngài khẳng định sẽ thấy!"Nhan Thanh cười một tiếng.

"Tốt, vậy ta rửa mắt mà đợi!"Tiêu Quang Minh sảng khoái đồng ý.

Mặc dù Kiều gia ở Kinh Thành là đại gia tộc, nhưng Tiêu gia hắn cũng không kém, bằng vào vị trí người đứng đầu Bộ Vệ Sinh của hắn, người muốn đối nghịch cùng hắn đều phải cân nhắc một chút!

"Tạ ơn Tiêu bộ!"

Nhan Thanh cười một tiếng, lập tức hai người khách khí vài câu rồi cúp điện thoại.

"Sư tỷ, Tiêu bộ này là ai?"Diệp Thần hiếu kì.

"Người đứng đầu Bộ Vệ Sinh!"

"Mà lại Tiêu gia ở Kinh Thành cũng là có thực lực, sẽ không thua Kiều gia!"Nhan Thanh nói.

"Tốt, vậy ngày kia đệ đi Kinh Thành!"

Diệp Thần gật gật đầu, Nhan Thanh một mặt lo âu nhìn xem hắn, ôn nhu nói:"Sư đệ, đệ phải cẩn thận nhiều hơn! Mấy ngày nay tỷ hỏi thăm một chút, Hạ Hầu gia cũng không phải dễ trêu, gia tộc này là dạng lòng người kiêu ngạo, có thù tất báo!"

"Mặc kệ nó, ai dám ngăn cản đệ cũng không nể mặt mũi, cho dù là Ngọc Hoàng Đại Đế!"Âm thanh Diệp Thần lạnh lùng nói.

Vừa dứt lời, điện thoại di động của hắn vang lên, Diệp Thần cúi đầu mắt nhìn điện báo biểu hiện, lập tức nhận nghe điện thoại.

"Tôi là Diệp Thần!"

"Diệp Thần, ra ngoài cùng nhau ăn một bữa cơm, tôi cũng muốn nói lời xin lỗi trịnh trọng với cậu!"Trong điện thoại di động truyền đến thanh âm Tào Dương.

"Có cần thiết như vậy sao?"

Giữa trưa Diệp Thần định bồi nàng dâu, bởi vậy không quá muốn đi.

"Sẽ không hẹp hòi như thế đi, ăn một bữa cơm đều không nể mặt?"

"Tốt a, đem vị trí gửi cho tôi đi!"

Do dự một hồi cuối cùng Diệp Thần vẫn là đáp ứng, hắn cũng muốn hướng Tào Dương hỏi thăm một chút chuyện có quan hệ với Kiều gia.

"Sư tỷ, đệ đi!"

Diệp Thần đi tới cửa, đột nhiên dừng bước quay đầu nói:"Hợp đồng Ngũ sư tỷ làm xong, Trần Phân sẽ không lại tìm nàng phiền phức!"

"Tỷ sẽ nói cho nàng biết! Đúng rồi, Khả Hân chuẩn bị tại Ninh Châu mở một tiệm bán quần áo, có thời gian đệ giúp nàng đi xem một chút!"Nhan Thanh nói.

Chương 318. Tào Dương mời khách!

"Tốt!"

Diệp Thần nói xong quay người rời đi, sau khi đi ra tập đoàn Kiều thị, hắn lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Ảnh Tử, để hắn gọi theo Kim Cương đi dùng cơm.

"Điện chủ, chúng tôi đang ở cùng Lan Trần, đang chuẩn bị ăn cơm a!"

"Đều đến đây đi, tôi đem định vị phát mấy người!"

"Thần ca, cậu đến"

Lan Trần đoạt lấy điện thoại còn định để Diệp Thần qua đây, kết quả chỉ nghe được âm thanh tút tút trong điện thoại di động.

Rất nhanh, Diệp Thần căn cứ định vị đi vào một tiệm món cay Tứ Xuyên Quán, Tào Dương sớm sẽ ở cửa chờ lấy, nhìn thấy Diệp Thần tới hắn chủ động tiến lên đón, mặt mỉm cười

"Diệp Thần, phòng tôi đã chuẩn bị, mời!"

"Khoan khoan, tôi còn có mấy người bằng hữu, không vấn đề gì chứ?"Diệp Thần nói.

"Đương nhiên không vấn đề!"

Tào Dương lắc đầu, hắn cũng rất tò mò, trước đây không lâu hắn thông qua con đường quân đội lấy được không ít tư liệu của Diệp Thần, người trẻ tuổi này là lực lượng mới xuất hiện tại Ninh

Châu, bằng hữu của hắn sẽ là hạng người gì đây, sẽ không cũng đều là cao thủ đi?

Không có khả năng, cao thủ cũng không phải rau cải trắng trong chợ bán thức ăn!

Đang lúc Tào Dương nghi hoặc, mấy người Ảnh Tử đi tới, lúc Tào Dương nhìn thấy Kim Cương cũng không khỏi đến ngẩn người.

Gia hỏa này quả thực chính là nhức đầu gấu ngựa a, quá to đi!

"Thần ca!"

"Để tôi giới thiệu cho mấy người, vị này là Tào Dương!"

Đã đều muốn ngồi cùng một chỗ ăn cơm, Diệp Thần tự nhiên cũng muốn giới thiệu một phen.

"A, lão Tào, làm sao huynh lại ở đây?"

Lan Trần nhìn thấy Tào Dương, đầu tiên là sững sờ, sau đó tiến lên ôm bả vai Tào Dương, nhìn dáng vẻ rất quen thuộc.

"Lan Trần?"

Tào Dương cũng cảm thấy ngoài ý muốn, làm sao vị đại thiếu Việt Châu này cũng là bằng hữu Diệp Thần?

"Các người nhận biết?"Diệp Thần cũng không nghĩ tới, hai người này thế mà còn nhận biết.

"Hắc hắc, Thần ca, lão Tào tại Việt Châu tham gia quân ngũ, tôi thỉnh thoảng đi bộ đội chỉ điểm bọn họ mấy chiêu, một hai lần liền quen biết!"Lan Trần có chút cười đắc ý nói.

"Không thể nào, thân thủ cậu kém như vậy cũng đi chỉ điểm người khác?"

Kim Cương là người thẳng tính, hắn cảm thấy Lan Trần khẳng định đang trang bức!

Lan Trần mặt mo đỏ ửng, đối mặt 'Lời nói thật' ngu ngơ này hắn không thể cãi lại, ai bảo tu vi người ta cao hơn hắn đâu!

"Diệp Thần, bằng hữu của cậu đều đến đi, chúng ta đi vào vừa ăn vừa nói chuyện!"

Tào Dương cũng nghe ra mờ ám bên trong, giờ phút này hắn dám đoán chắc một sự kiện, chính là bằng hữu bên người Diệp Thần đều là cao thủ.

Bởi vì Lan Trần cũng không có nói láo, hắn chỉ là được mời đến làm trợ giáo cho một đội đặc chiến, kết quả bị Kim Cương nói toẹt ra không biết nói gì, hiển nhiên thực lực của đối phương viễn siêu với hắn!

"Đi thôi, vừa vặn bụng tôi cũng đã đói!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, mấy người cùng nhau đi vào trong Tứ Xuyên Quán.

"Lan Trần, nộ tình của Tào Dương cậu biết bao nhiêu?"Diệp Thần gọi Lan Trần lại, cố ý chậm lại bước chân hỏi.

"Coi như hiểu rõ đi!"

Lan Trần gật gật đầu, nói:"Người trong gia tộc Tào Dương thường tham gia quân ngũ, gia gia hắn đã từng là thượng tướng có thể nói gia thế hiển hách! Ở Kinh Thành, Tào gia tuyệt đối được cho là gia tộc có phân lượng!"

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần nghe xong bừng tỉnh đại ngộ, khó trách Tào Dương làm việc mạnh mẽ dứt khoát, nguyên lai tiểu tử này là quân nhân

thế gia!

Mấy người rất nhanh tới phòng, thịt rượu cũng rất nhanh liền lên bàn, mấy đại nam nhân mặc dù không quen biết, nhưng sau vài chén rượu tình cảm liền cấp tốc ấm lên.

"Diệp Thần, tôi giống như lớn hơn cậu hai tuổi, gọi cậu một tiếng Diệp lão đệ không ngại đi?"Tào Dương rộng mở cổ áo, một mặt hào khí nói với Diệp Thần.

"Có thể, tôi cũng giống Lan Trần gọi là lão Tào đi!"Diệp Thần gật đầu.

"Tôi rất thích người thống khoái, lão Tào, rất tốt!"

Tào Dương cười ha ha, bưng chén rượu lên chủ động chạm cốc cùng Diệp Thần, lập tức một hơi đem rượu trong chén uống xong, cảm khái nói

"Diệp lão đệ, chuyện lần này lão ca thật sự là muốn nói với lão đệ một tiếng xin lỗi!"

"Không quan trọng, đều đi qua thì khỏi nói!"Diệp Thần nói.

"Tốt, lão ca quả nhiên không nhìn lầm người!"

Tào Dương giơ ngón tay cái lên, lập tức hỏi:"Diệp lão đệ, thân thủ cậu tốt như thế không biết sư phó là ai a, hắn còn thu đồ sao?"

"Lão Tào, huynh cũng đã cao tuổi rồi, còn nghĩ một lần nữa bái sư học nghệ a?"Lan Trần ở một bên trêu chọc nói.

"Kháo! Sống đến già, học đến già, chưa nghe nói qua sao?"

Tào Dương trợn mắt nhìn Lan Trần một chút, bĩu môi nói:"Nhà cậu có tiền, nhiều tài nguyên như vậy tu luyện tựa như ăn rau cải trắng, tôi cũng không giàu như cậu, chỉ có thể dựa vào mình khổ luyện!"

"Bây giờ bắt đầu học quả thật có chút chậm, bất quá cũng không phải không có khả năng!"Diệp Thần cười nói.

"Thật?"

Tào Dương nghe xong lập tức con mắt tỏa sáng, vội vàng bưng chén rượu lên tất cung tất kính nói:

"Diệp lão đệ, chỉ cần lão đệ nguyện ý dạy lão ca võ tu chi thuật, về sau có việc Tào Dương này nhất định lên núi đao xuống biển lửa, không chối từ!"

Chương 319. Đả thông hai mạch Nhâm Đốc!

"Nói quá lời!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói:"Tôi có thể dạy huynh võ tu nhập môn thổ khí pháp, bắt đầu luyện tập từ cơ sở đi! Lấy thân thủ của huynh, tiến triển khẳng định sẽ nhanh hơn so với người khác!"

"Vậy lão ca uống trước rồi nói!"

Tào Dương cũng nghiêm túc, trực tiếp hơi ngửa đầu đem một ly lớn rượu ngũ lương tràn đầy uống vào trong bụng.

"Đúng rồi Ảnh Tử, ngày mai các cậu đi với tôi tới Kinh Thành!"Diệp Thần nói.

"Diệp lão đệ, các người muốn đi Kinh Thành?"

"Đúng vậy a, thế nào?"

"Ngày kia lão ca cũng muốn trở lại Kinh Thành tham gia lễ đính hôn Kiều gia, không bằng chúng ta đi cùng nhau, vạn nhất nếu cậu ở Kinh Thành có việc, lão ca cũng có thể chiếu cố một hai!"Tào Dương không biết chuyện giữa Diệp Thần cùng Kiều An Na, còn tưởng rằng chỉ là có trùng hợp.

Không đợi Diệp Thần nói chuyện, Lan Trần ở một bên đoạt miệng trước nói

"Ngọa tào! Kiều tỷ muốn đính hôn sao, nhanh như vậy?"

"Lan Trần, cậu biết nữ nhân đính hôn sao, lão ca đều chưa thấy qua đâu!"Tào Dương đầy bụng nghi ngờ nhìn xem Lan Trần.

"Tôi đương nhiên quen biết, kia là đại lão bà của Thần ca a!"Lan Trần nghiêm trang nói.

"Cái gì?"

Tào Dương nghe xong có chút mộng bức.

"Lan Trần, đừng nói mò!"

Diệp Thần khẽ nhíu mày, nói với Tào Dương:"Lão Tào, nếu tất cả mọi người là người một nhà, vậy tôi cũng nói thẳng!"

"Cậu nói, lão ca nghe đây!"Tào Dương gật đầu.

"Lần này tôi đi Kinh Thành, đúng là muốn dẫn Đại sư tỷ của tôi trở về!"

"Cái này, Diệp lão đệ, lão ca chỉ có thể nói lá gan cậu không nhỏ a!"

Tào Dương biểu lộ nghiêm túc, nghiêm mặt nói:"Kiều gia ở Kinh Thành chỉ có thể coi là gia tộc nhị lưu đi! Nhưng nếu như liên hợp Hạ Hầu gia, Kiều gia chính là thỏa thỏa gia tộc nhất lưu, bởi vì Long Hải là chính chủ Hạ Hầu gia, thực lực không thể khinh thường a!"

"Diệp lão đệ, mặc dù tu vi của cậu trong người đồng lứa là người nổi bật, nhưng Kinh Thành tàng long ngọa hổ. Cậu nghĩ bằng sức một mình đi phá hư lễ đính hôn Kiều gia, chỉ sợ độ khó không nhỏ!

Diệp Thần vừa nghe, vừa gật đầu, không thể không nói Tào Dương phân tích vẫn là rất khách quan.

"Cắt! Hạ Hầu gia hắn không phải chỉ là Long Hải vương sao,

gia gia của tôi vẫn là Việt Châu vương a!"

Lan Trần nghe xong lập tức không phục nói:"Thần ca đừng sợ, gia gia của tôi nói Lan gia trăm phần trăm ủng hộ cậu!"

"..."

Lời vừa nói ra, giật mình nhất vẫn là Tào Dương!

Lão gia tử Lan gia thế mà ủng hộ Diệp Thần?

Vị lão nhân này ngay cả người đứng đầu Việt Châu đều phải nể tình, chính là danh xứng với thực 'Việt Châu vương' , truyền ngôn hắn cũng là người Hộ Long tộc.

Nghĩ đến cái này Tào Dương mới bừng tỉnh đại ngộ, khó trách Lan gia sẽ ủng hộ Diệp Thần, người anh em này cũng là người Hộ Long tộc a!

"Lão Tào, huynh cũng sẽ ủng hộ Thần ca a?"

Lan Trần kẹp lên một miếng cá luộc đưa vào miệng bên trong, nhai nhai nuốt nuốt hỏi.

"Lan Trần, cậu uống nhiều!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, hắn cùng Tào Dương mới quen biết, chuyện lớn như vậy muốn để đối phương giúp đỡ chính mình chỉ sợ không quá hiện thực!

"Diệp lão đệ, nếu như ngày đó cậu cùng Kiều gia thật náo lên, cá nhân lão ca khẳng định sẽ đứng bên cậu!"

Tào Dương nói chuyện cực kì cẩn thận, hắn nói chính là hắn, mà không phải toàn bộ Tào gia!

Nước Kinh Thành quá sâu, hơi không cẩn thận liền sẽ liên lụy gia tộc, điểm này Tào Dương đều rõ ràng hơn so với ai.

"Tốt, tôi cám ơn huynh trước!"

Diệp Thần giơ ly rượu lên, đơn độc kính Tào Dương một chén, đối phương có thể nói ra loại lời này đã biểu thị rất lớn thành ý.

Một bữa cơm ăn xong, Tào Dương cũng cùng bọn người Diệp Thần trở thành hảo bằng hữu.

Sau khi cơm nước no nê, Tào Dương thanh toán hóa rồi cùng mọi người đi ra khỏi phòng, sau khi ra cửa hắn có chút không bỏ nhìn xem Kim Cương, hỏi:

"Lão Kim, thân thể cậu tốt như vậy hẳn là đi bộ đội đặc chủng a, nếu không cậu cùng tôi về bộ đội đi?"

"Tôi cam đoan, chỉ cần cậu gia nhập bộ đội đặc chủng chúng tôi, ít nhất có thể làm thượng úy!"

"Tôi không làm lính, không có ý tứ gì!"

Kim Cương nghe xong đem đầu lắc giống như trống lúc lắc, hắn tại Châu Phi vẫn là quân hàm thiếu tá đâu!

"Ai, vậy quá đáng tiếc!"

Tào Dương thở dài, nếu như bên trong chiến đội của hắn có thể có Kim Cương gia nhập, tương lai nhiều nhiệm vụ khó khăn đều không đáng kể!

"Lão Tào, huynh cũng đừng nghĩ đến việc đào góc tường của tôi!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, đột nhiên, hắn bỗng nhiên bắt lấy cổ tay Tào Dương.

"Diệp lão đệ, cậu, cậu làm gì?"

Tào Dương đầu tiên là sững sờ, lập tức mặt mo đỏ bừng, trong

lòng tự nhủ đường đang đông người a, làm không tốt không chừng bị người hiểu lầm là gay!

"Thần ca đang giúp cậu đả thông hai mạch Nhâm Đốc!"Ảnh Tử bên cạnh mỉm cười.

"Hai mạch Nhâm Đốc?"

Nghe được bốn chữ này, Tào Dương toàn thân chấn động!

Thân là võ giả hắn tự nhiên hiểu một khi đả thông hai mạch Nhâm Đốc ý vị như thế nào, tuyệt đối bước vào hàng ngũ võ tu a, đây là chuyện mà nhiều người nằm mộng cũng nhớ tới a!

"Tập trung tinh lực, đừng có đoán mò!"Diệp Thần thản nhiên nói.

Chương 320. Ám sát!

"Tốt!"

Tào Dương nghe xong vội vàng ổn định tâm thần, lập tức cảm giác được có cỗ lực bàng bạc từ cổ tay truyền đến, cỗ lực lượng này ở trong cơ thể hắn du tẩu một vòng, sau đó liền từ dưới đi lên thẳng trán!

Oanh!

Trong đầu Tào Dương đột nhiên tái đi, chờ hắn sau khi tĩnh hồn lại, phát hiện lạnh cả người lạnh, phảng phất lỗ chân lông toàn thân đều mở ra, vô cùng dễ chịu!

Thần kỳ hơn là, hắn cảm giác phần bụng mình nóng hầm hập, giống như có cái tua bin chậm chạp xoay tròn ở bên trong.

"Tốt, hai mạch Nhâm Đốc của huynh đã thông, tương lai tu luyện nhất định làm ít công to!"Diệp Thần buông tay Tào Dương ra nói.

"Diệp lão đệ, không, sư phó, xin nhận một lạy của đồ nhi!"

Tào Dương hưng phấn không thôi, nói xong làm bộ liền muốn quỳ một chân trên đất hành lễ cho Diệp Thần.

"Không cần khách khí!"

Diệp Thần nhẹ nhàng nâng Tào Dương, cười nói:"Về sau quản tốt em họ của mình là được, đừng để hắn đánh chủ ý sư tỷ tôi là được!"

"Cậu yên tâm, hỗn đản Mạc Thông kia, hôm nay tôi sẽ để hắn

cút trở về!"Tào Dương không khách khí chút nào nói.

"Ảnh Tử, cậu đặt trước mấy tấm vé máy bay, sáng sớm ngày mai chúng ta đi Kinh Thành."

"Không cần!"

Lúc này Lan Trần nhếch miệng cười một tiếng, nói:"Thần ca, ngồi máy bay tư nhân nhà tôi sướng hơn a, tại sao phải đặt vé máy bay trước làm gì?"

"..."

Diệp Thần sững sờ.

Suýt nữa quên mất bên cạnh mình còn có một đại thổ hào, giống như xác thực không cần thiết đặt trước vé máy bay.

Đúng lúc này, trong hư không đột nhiên truyền đến một tiếng vang chói tai!

Phanh!

"Là súng ngắm!"

Tào Dương không hổ là người bộ đội đặc chủng, tại đô thị ồn ào cũng có thể nghe ra là tiếng vang súng ngắm.

Mà lúc này Diệp Thần sớm đã không thấy đâu, mà mấy người Ảnh Tử cũng tại thời khắc tiếng súng vang lên tìm được vật che chắn tránh né.

"Cứu mạng a!"

Cách đó không xa một nam tử quỳ trên mặt đất, lớn tiếng kêu cứu, mà tại dưới chân hắn nằm một nữ nhân bụng lớn, lúc này nữ nhân đau khổ kêu thảm, vừa rồi viên kia đạn không bắn trúng Diệp Thần, lại bắn trúng người đi đường phía sau hắn!

"Kim Cương, cứu người!"

Ảnh Tử nói xong như là báo đi săn sưu một tiếng vọt tới bên người nữ nhân, nhanh chóng đắp lên thuốc cầm máu cho nàng.

Mà Kim Cương cũng không có nhàn rỗi, chỉ nghe hắn gầm thét một tiếng, ngay sau đó một màn quỷ dị phát sinh, chỉ thấy bắp thịt cả người hắn giống như núi nhỏ hở ra, giống tấm khiên thịt heo ngăn tại phía trước nữ nhân.

"Ngọa tào! Cái quỷ gì đây a?"

Tào Dương thấy thế đều sợ ngây người, chẳng lẽ Kim Cương này là Kim Cương Bất Hoại?

"A, Thần ca đâu?"

Lan Trần nhìn quanh bốn phía không có phát hiện Diệp Thần, không khỏi không hiểu ra sao.

Kim Cương không nói chuyện, nhưng ánh mắt hắn lại nhìn về phía một tòa văn phòng cách hai đầu đường, Tào Dương thuận ánh mắt của hắn xem xét, quả nhiên là cái chỗ nấp tuyệt hảo!

"Tốc độ thật nhanh!"

Tào Dương hít vào ngụm khí lạnh, hiển nhiên tại thời khắc tiếng súng vang lên Diệp Thần đã phát hiện ra chỗ nấp của đối phương, đồng thời lấy tốc độ mắt thường khó mà bắt giữ chạy như bay đến văn phòng.

Trên sân thượng văn phòng.

"Mục tiêu đâu rồi?"

Một nam nhân mặc đồ rằn ri ghé vào trên đất xi măng, một con mắt dí vào trong ống nhắm lục soát bóng dáng Diệp Thần, nhưng một mực không tìm được.

"Jack, chúng ta nhất định phải rút lui!"Người bên cạnh mặc một bộ thường phục quan sát cũng tìm không thấy Diệp Thần, lúc này quyết định rút lui.

"Người Hoa đáng chết, thế mà để hắn chạy!"

Jack mắng liệt liệt từ dưới đất bò dậy, vừa định thu súng rời đi, lại nghe được sau lưng truyền đến một đạo thanh âm băng lãnh.

"Các ngươi dám ở trên đất Hoa Hạ ám sát ta, còn muốn đi?"

"Ai!?"

Jack cùng đồng bọn sợ hãi, hai người xoay người lại nhìn đồng thời cả kinh trợn mắt hốc mồm!

"Cái này, đây không phải người Hoa kia sao, hắn lúc nào đi lên đây?"Jack mở to hai mắt nhìn, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nhìn xem Diệp Thần.

"Là ai để các ngươi tới giết ta?"

Thanh âm Diệp Thần băng lãnh, từng bước một đi đến hướng nhóm người Jack, toàn thân trên dưới tản mát ra một cỗ sát khí khiến người không rét mà run.

"Hắc hắc, người Hoa ngu xuẩn!"

Đồng bọn Jack từ bên hông móc ra một thanh chủy thủ quân dụng hàn quang lập loè, không có hảo ý nhìn xem Diệp Thần cười gằn nói:"Nếu ngươi đưa mình tới cửa, vậy liền đi chết đi!"

Nói xong, cổ tay hắn lắc một cái, chủy thủ quân dụng nhanh chóng đánh tới yết hầu Diệp Thần!

"Muốn chết!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, hắn đứng tại chỗ chờ thời điểm chủy thủ quân dụng đâm tới, đột nhiên như thiểm điện xuất thủ tóm lấy cổ tay của đối phương!

"Tom, cẩn thận!"

Jack đứng ở phía sau thấy thế không ổn vội vàng nhắc nhở đồng bạn.

Hắn vốn cho rằng giết một người Hoa liền đơn giản như giết gà, không nghĩ tới lại đá phải tấm thép!

Răng rắc!

Một tiếng gãy xương giòn vang qua đi, Tom từ trong miệng phát ra một trận tiếng kêu thảm thiết thê lương!

Xương cổ tay của hắn bị Diệp Thần cưỡng ép bẻ gãy, một giây sau chỉ thấy Diệp Thần nhẹ nhàng kéo một cái, toàn bộ dây thịt máu me đầm đìa ở trong bàn tay Tom liền bị kéo xuống!

"A!"

Chương 321. Đạo đức nghề nghiệp!

Tom kém chút đau đến hôn mê bất tỉnh, hắn che lấy cổ tay đứt đẫm máu, mặt mũi tràn đầy sợ hãi nhìn xem Diệp Thần.

Người nam nhân quá kinh khủng, quá huyết tinh!

Phanh!

Đúng lúc này, một tiếng súng vang truyền đến, Jack quả quyết móc súng lục ra bắn về phía Diệp Thần.

Nhưng một màn quỷ dị phát sinh, rõ ràng vừa rồi Diệp Thần đứng tại trước mặt Jack, trong chớp mắt liền biến mất không thấy!

"What?"

Jack tròng mắt đều trợn lồi ra, làm sao người còn có thể biến mất tại chỗ?

"Muốn chết!"

Đúng lúc này sau lưng Jack truyền đến một thanh âm băng lãnh.

Jack kinh hãi, hắn vừa định quay người lại cảm thấy phần eo tê rần, ngay sau đó cả người như là đống bùn nhão đồng dạng xụi lơ trên mặt đất, không thể động đậy!

"Chờ chút lại đến thu thập ngươi!"

Diệp Thần nói xong thân hình lóe lên, qua trong giây lát lại đến trước mặt Tom, đưa một tay bóp lấy cổ đối phương, đem nhấc lên, đi thẳng tới biên giới sân thượng.

"Ngươi, ngươi mau buông ta ra!"

Tom cúi đầu xem xét, kém chút sợ tè ra quần, nói chuyện cũng nói năng lộn xộn!

Bởi vì con hàng này có chứng sợ độ cao, chỉ cần Diệp Thần không cẩn thận buông tay, hắn sẽ quẳng thành thịt nát!

"Tốt, như ngươi mong muốn!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, nói xong trực tiếp buông lỏng tay ra.

"A!"

Tom hét thảm một tiếng, thân thể cấp tốc rơi xuống

Bành!

Một lát sau, dưới lầu truyền đến một tiếng vang trầm, ngay sau đó người qua đường phát ra trận trận kinh hô.

"..."

Jack há to miệng, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nhìn xem Diệp Thần.

"Đến phiên ngươi!"

Diệp Thần cười lạnh, đi đến bên người Jack một chân giẫm trên bộ ngực hắn, âm thanh lạnh lùng nói:"Biết nội tạng bị xương ngực đâm xuyên là cảm giác gì không?"

"Ngươi, ngươi chớ làm loạn! Ta thế nhưng là công dân nước

Mỹ!"Jack cắn răng, ý đồ dùng thân phận người nước Mỹ hù dọa Diệp Thần.

Tại Hoa Hạ, rất nhiều người nhìn thấy người nước Mỹ xương liền mềm nhũn sống lưng, hắn hi vọng Diệp Thần cũng là loại người này!

"Kháo!"

Diệp Thần không chút do dự, gia tăng cường độ trên chân, cả giận nói:"Ta quản ngươi người nước nào, tại địa bàn Hoa Hạ còn chưa tới phiên ngươi đến đùa nghịch uy phong!"

Răng rắc!

Trong lồng ngực Jack phát ra vài tiếng vang giòn, ba phần xương sườn trực tiếp đứt gãy, đau đến nhe răng trợn mắt.

"Cầu ngươi đừng giết ta, ta cam đoan không dám tiếp tục đến Hoa Hạ!"Jack thấy cứng rắn không được, lại tới mềm.

"Không giết ngươi cũng được, nói đi, là ai phái ngươi đến?"

Diệp Thần nhíu mày, từ lần trước tại đập chứa nước xuất hiện tay bắn tỉa, hắn vẫn có chỗ lưu tâm, không nghĩ tới nhanh như vậy lại xuất hiện.

"Ta không thể bán cố chủ, ta có đạo đức nghề nghiệp!"Jack lắc đầu.

"Vậy ngươi chính là muốn chết?"Diệp Thần tiếp tục gia tăng cường độ trên chân.

"Đau đau đau!"

Jack đau đến nước mắt nước mũi cùng lúc phún ra ngoài, dưới tình thế cấp bách vội vàng nói:"Ta nói, đúng đúng người Mã gia sai sử ta!"

"Mã gia?"

Diệp Thần có chút ngoài ý muốn, hắn vốn cho rằng là dư nghiệt Lãnh gia giở trò quỷ, không nghĩ tới lại là Mã gia, mà lại đối phương có thể nói là thần tốc, thời gian vài ngày đã mời tới sát thủ nước Mỹ.

"Người Mã gia hiện tại ở đâu?"Diệp Thần lạnh giọng hỏi.

"Cái này ta cũng không biết, bất quá người liên hệ với ta chính là một nam nhân, hắn ngay tại Giải Trí Đế Hào ở Ninh Châu!"Jack vì cầu bảo mệnh, một mạch phun ra hết.

"Giải Trí Đế Hào?"

Diệp Thần sững sờ, đây không phải sản nghiệp Vạn Hổ Bang sao, Mã gia còn có quan hệ với Vạn Hổ Bang?

Đúng lúc này dưới lầu truyền đến một trận tiếng vang còi cảnh sát, hiển nhiên cảnh sát đã nhận được báo động.

"Ha ha ha ha!"

Nghe được tiếng còi cảnh sát, Jack đắc ý cười nói:"Người Hoa, cảnh sát tới, ngươi muốn giết ta cũng không được!"

"Thật vậy sao?"

Diệp Thần ở trên cao nhìn xuống lườm Jack một chút, lực trên bàn chân trực tiếp gia tăng.

Răng rắc!

Một giây sau, ngực Jack có thêm một cái hố lõm sâu, hắn còn chưa kịp đắc ý, liền triệt để phơi lạnh.

Diệp Thần cúi người ở trên người hắn tìm tòi một trận, từ trong túi quần tìm ra một cái điện thoại quả táo, thuận tay nhét

vào mình túi lập tức quay người rời đi.

Rất nhanh, Diệp Thần liền xuống đến lầu một, cổng đã vây lên đường ranh giới, không ít quần chúng đều tại bên ngoài đường ranh giới chỉ trỏ, cảnh sát thì ở bên cạnh thi thể lấy các loại góc độ chụp ảnh lấy chứng.

Trùng hợp chính là Liễu Nhược Hi cũng tại hiện trường, khi nàng nhìn thấy Tom gãy mất bàn tay, lập tức nhíu mày.

Từ trên vết thương phán đoán tay Tom là túm rút ra, người bình thường lấy đâu ra lực lớn như vậy?

"Sư tỷ!"

Diệp Thần nhìn thấy Liễu Nhược Hi mỉm cười tiến lên chào hỏi với nàng.

"Diệp Thần?"

Liễu Nhược Hi nhìn thấy Diệp Thần từ văn phòng bên trong đi ra đến, trong nháy mắt giống như minh bạch thứ gì, nàng vội vàng lôi kéo Diệp Thần đi đến một bên, chỉ chỉ thi thể Tom cách đó không xa, thấp giọng hỏi:

"Chuyện này cùng có phải có liên quan với đệ hay không?"

"Không sai, là đệ làm!"

Chương 322. Giải Trí Đế Hào!

Diệp Thần gật gật đầu, không e dè thừa nhận.

"Tại sao đệ muốn giết hắn?"

Đôi mi thanh tú của Liễu Nhược Hi cau lại, dù sao người chết cũng là người ngoại quốc, làm không tốt sẽ còn dính đến vấn đề ngoại giao.

"Hắn là sát thủ Mã gia phái tới giết đệ!"

"Mã gia phái người đến giết đệ?"

Liễu Nhược Hi nghe xong dừng một chút, đôi mắt đẹp lập tức trừng lớn, hoảng sợ nói:"Sư đệ, đệ đừng nói cho ta Mã tổng là đệ giết!"

"Xem như đệ giết a!"

Diệp Thần nhún vai, một mặt không quan trọng nói:"Loại cẩu quan nối giáo cho giặc này, chẳng lẽ không nên giết sao?"

"Mã tổng làm quan xác thực không tốt lắm, không nghĩ tới người nhà hắn càng quá phận!"

Liễu Nhược Hi cũng rất 'Bao che cho con', biết được Tom là sát thủ Mã gia phái tới, lập trường trong nháy mắt chuyển biến.

"Sư tỷ, đệ vẫn là đi trước đi!"Diệp Thần lườm Tom thi thể một chút, cười nói:"Trên lầu còn có một tên, cũng là sát thủ, súng ngắm còn đang phía trên đó, lần này tỷ có thể lập công lớn!"

"..."

Liễu Nhược Hi nghe xong nhịn không được liếc mắt, đây cũng chính là Diệp Thần, đổi lại người khác nói với nàng như thế, đoán chừng sẽ bị còng tại chỗ!

Diệp Thần thấy thế nhếch miệng cười một tiếng, lập tức quay người rời đi.

Nhìn xem bóng lưng hắn rời đi, trong đầu Liễu Nhược Hi đột nhiên toát ra một cái ý nghĩ, thối đệ đệ sẽ không phải là muốn đi tìm Mã gia gây phiền phức đi?

Lúc này Diệp Thần trở lại Tứ Xuyên Quán, mấy người Ảnh Tử vẫn đang chờ ở đây.

Thẳng đến Lan Trần nhìn thấy Diệp Thần tới, vội vàng tiến lên nghênh đón mở miệng hỏi:"Thần ca, cậu có tìm được tay bắn tỉa kia không?"

"Ân, bị tôi giết!"

"..."

Nghe được câu nói hời hợt này của Diệp Thần, Tào Dương cũng không nhịn được nuốt ngụm nước bọt, đừng nhìn tuổi Diệp Thần nhỏ so với hắn, nhưng sự tỉnh táo, bình tĩnh của Diệp Thần, so với quân nhân chuyên nghiệp của bộ đội đặc chủng chỉ sợ có hơn chứ không kém!

"Điện chủ, lai lịch đối phương là gì?"Ảnh Tử hỏi.

"Người Huyết Lang Tinh!"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, nói xong từ trong túi móc ra một cái băng tay, đây là từ trong túi Jack lật ra được.

Kim Cương nghe xong là Huyết Lang Tinh, đưa tay tiếp nhận băng tay nhìn một chút, chỉ thấy phía trên vết thêu hình đầu sói

nhe răng trợn mắt nhìn mười phần dữ tợn, mà tại xung quanh đầu sói còn có một vòng sao vờn quanh.

Đây chính là xú danh của tổ chức sát thủ phương Tây, Huyết Lang Tinh!

Sở dĩ lấy xú danh này, là bởi vì tổ chức này chuyên môn ám sát chính khách (chính trị gia), hoặc là giúp chính khách ám sát đối thủ, bởi vậy rất nhiều quan viên cũng ghét cay ghét đắng bọn họ!

"Làm sao người Huyết Lang Tinh đến Hoa Hạ?"Tào Dương thấy thế nhăn nhăn lông mày.

"Huynh cũng biết Huyết Lang Tinh?"

Diệp Thần sững sờ, Tào Dương là người quân đội, không nghĩ tới hắn cũng biết tổ chức này.

"Dương nhiên là biết!"

Tào Dương nhìn rất tức giận, cắn răng nói:"Trước kia quân đội tại Long Hải nhìn trúng một mảnh đất, chuẩn bị kiến tạo một cái căn cứ quân sự bí mật, kết quả một đại tá phụ trách hạng mục này liền bị giết!"

"Làm sao huynh biết là Thiên Lang Tinh làm?"

"Bởi vì bọn họ giết người, còn cố ý lưu lại phù hiệu tay áo Huyết Lang Tinh, công nhiên khiêu khích quân đội Hoa Hạ ta!"

Tào Dương chỉ chỉ băng tay trong tay Kim Cương, cảm xúc kích động nói.

"Quân đội không có hành động sao?"

"Không có!"

Tào Dương nổi nóng nói:"Đám người này ẩn tàng rất sâu, hoặc

là liền trốn ở phương Tây, căn bản tìm không thấy bọn họ."

"Yên tâm, máu vị đại tá kia sẽ không chảy vô ích!"

Diệp Thần nghe xong vỗ vỗ bả vai Tào Dương, nói:"Bất luận là tổ chức nào phạm vào nợ máu Hoa Hạ, đều phải dùng máu trả lại!"

"Điện chủ, có cần tôi thông tri một chút, để huynh đệ Châu Âu cho Huyết Lang Tinh một chút gia vị?"Ảnh Tử hỏi.

"Ý kiến hay, thông tri một chút đi!"

Diệp Thần gật gật đầu, hắn chưa từng thờ phụng cái gì lấy ơn báo oán, trong quan niệm của Diệp Thần từ trước đến nay đều là có thù không báo không phải là quân tử, có thù phải báo tại chỗ!

"Lão Tào, Lan Trần, mấy người đi về nghỉ trước, ngày mai cùng đi Kinh Thành!"Diệp Thần nói.

"Thần ca, vậy còn cậu?"

"Tôi muốn đi Giải Trí Đế Hào một chuyến, Kim Cương đi cùng tôi là được rồi!"

Lúc này Ảnh Tử nói chuyện điện thoại xong trở về, hướng Diệp Thần khẽ gật đầu một cái, ra hiệu tất cả an bài xong.

"Kim Cương, chúng ta đi!"

Diệp Thần nói xong quay người rời đi, mang theo Kim Cương mau chóng đuổi tới Giải Trí Đế Hào.

Giải Trí Đế Hào.

Trong văn phòng giám đốc, khói mù lượn lờ.

Một người trẻ tuổi làn da trắng nõn nhìn mặt mũi tràn đầy

kiêu ngạo, nghiêng thân thể lười biếng ngồi trên ghế làm việc.

Lão bản Đế Hào Hồng Hổ cũng ở đây, bất quá hắn cũng không dám ngồi, mà là một mực cung kính đứng đấy.

Mặc dù trong văn phòng mở ra điều hoà không khí, nhưng Hồng Hổ lại đầu đầy mồ hôi, miệng đắng lưỡi khô.

"Hồng Hổ, ngươi rất sợ?"

Mã Vĩ lườm Hồng Hổ một chút, một mặt nghiền ngẫm cười nói:"Chỉ có chút can đảm này, còn muốn làm đại ca xã hội đen, thật sự là làm ta quá là thất vọng!"

Chương 323. Gặp lại Âu Dương Phong!

Ừng ực!

Hồng Hổ khó khăn nuốt ngụm nước bọt, xoa xoa mồ hôi trên trán, có chút không đủ niềm tin nói:

"Mã thiếu, Diệp Thần tại Ninh Châu thế lực rất lớn, vạn nhất hắn không chết, tôi nhất định phải chết!"

"Đồ hèn nhát!"

Mã Vĩ khinh thường hừ lạnh một tiếng, nói:"Người ta mời tới là sát thủ đỉnh cấp của Ám Dạ Võng, Diệp Thần không chết mới là lạ chứ."

"Lại nói, mẹ ta còn mời tới cả Âu Dương đường chủ, ngươi sợ cái cọng lông!"

"Vâng, Mã thiếu nói có lý!"Hồng Hổ xấu hổ cười một tiếng.

Ám Dạ Võng là một mạng lưới sát thủ nổi danh nước ngoài, hắn cũng là nghe nói qua mấy lần, nói xong hắn quay đầu liếc mắt nhìn nam tử áo đen ngồi ở trên ghế sa lon.

Người này hai mắt sắc bén có thần, huyệt Thái Dương cao cao nổi lên, xương khớp hai tay cực kỳ tráng kiện, xem xét chính là một người luyện võ.

Người này chính là đường chủ Hồng Bang, Âu Dương Phong.

Hồng Hổ cũng rõ ràng chỉ cần Âu Dương Phong lên tiếng, sẽ có

hàng ngàn hàng vạn đệ tử Hồng Bang thay hắn bán mạng, huống chi bản thân Âu Dương Phong đã là một cao thủ.

"Mã thiếu, người cậu đi lâu như vậy, làm sao còn không có tin tức?"

Âu Dương Phong cau mày, thân phận của hắn bây giờ là bảo tiêu Mã Vĩ, trong lòng tự nhiên là không vui.

Nhưng nhiệm vụ cấp trên giao cho hắn lại không thể không hoàn thành, cho nên ít nhiều cũng có chút cảm xúc.

"Cũng nhanh thôi, để tôi gọi điện thoại cho Jack!"

Mã Vĩ lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng bấm một cái mã số.

Rất nhanh, điện thoại tiếp thông.

"Jack, các ngươi giải quyết Diệp Thần chưa?"Mã Vĩ hơi không kiên nhẫn mà hỏi thăm.

"Ngươi là người Mã gia?"

"Ngươi, ngươi là ai? Jack đâu?"

"Ta là Diệp Thần, người ngươi phái đi giết ta đều đã chết!"Diệp Thần cười lạnh.

"Cái gì?"

Mã Vĩ nghe xong cả kinh trợn mắt hốc mồm.

"Đừng có gấp, ta lập tức liền tới tìm ngươi!"Nói xong, Diệp Thần trực tiếp cúp điện thoại.

"....."

Nghe trong âm thanh tút tút truyền đến điện thoại, trong lúc nhất Mã Vĩ thời lại có chút không biết làm sao!

"Mã thiếu, xảy ra chuyện gì?"

Hồng Hổ thấy sắc mặt Mã Vĩ thay đổi, không khỏi hiếu kì hỏi.

"Tên Diệp Thần kia, hắn, hắn không chết!"

"A? Xong xong, chết chắc rồi!"

Hồng Hổ nghe được tin tức này, lập tức vẻ mặt cầu xin, nói:"Tôi cùng Diệp Thần vốn là có thù, lần này hắn khẳng định sẽ giết tôi!"

"Ngươi câm miệng cho ta!"

Mã Vĩ hung hăng trừng Hồng Hổ một chút, lập tức quay đầu nhìn về phía Âu Dương Phong, hỏi:"Âu Dương chưởng môn, Diệp Thần nói muốn tới tìm tới đây tìm tôi, làm sao bây giờ?"

"Hừ! Chỉ là một tên võ tu Trúc Cơ Kỳ mà thôi, có cái gì phải sợ!"

Âu Dương Phong khinh thường nhếch miệng:"Hắn không đến thì thôi, nếu là dám đến ta không thể không lột da hắn!"

Vừa dứt lời, cửa phòng làm việc phát ra một tiếng vang thật lớn, lập tức ầm vang đổ xuống đất!

Ngay sau đó vài tiếng kêu thảm truyền đến, một tiểu đệ Vạn Hổ Bang từ bên ngoài bay tới, sau đó nặng nề mà đập xuống đất, trong nháy mắt ngất đi.

"Ai!"

Hồng Hổ nhìn xem tiểu đệ đổ vào dưới chân hắn, hắn lúc này đã thành chim sợ cành cong, dọa đến toàn thân đều nổi da gà.

"Gia gia ngươi!"

Tiếng nói rơi xuống, Diệp Thần dẫn theo Kim Cương tiến đến.

Hồng Hổ nhìn thấy Diệp Thần tới trong lòng cảm giác nặng nề, căn bản không dám phản bác đối phương, thân thủ Diệp Thần mạnh bao nhiêu hắn đã lĩnh giáo qua!

Còn có cái tên to con bên cạnh hắn, cũng tuyệt đối không phải loại lương thiện!

"Họ Diệp, chúng ta lại gặp mặt!"

Âu Dương Phong nhìn thấy Diệp Thần, chậm rãi từ trên ghế salon đứng người lên, một luồng áp lực vô hình phóng xuất ra, ý đồ ra oai phủ đầu với Diệp Thần.

Nhưng Diệp Thần căn bản không bị ảnh hưởng, ngược lại là Kim Cương ở một bên nhíu nhíu mày, lập tức kêu lên một tiếng đau đớn, lập tức xuất ra cương khí hộ thân chặn cỗ uy áp này!

"A?"

Âu Dương Phong lườm Kim Cương một chút, không nghĩ tới bên người Diệp Thần còn mang theo một Hoành Luyện đại sư?

"Âu Dương Phong? Ngươi ở đây làm gì?"Diệp Thần không để lại dấu vết nhíu nhíu mày.

"Hừ! Họ Diệp, Âu Dương đường chủ ở đây bảo vệ an toàn cho ta!"

Không đợi Âu Dương Phong nói chuyện, chỉ thấy Mã Vĩ cắn răng nghiến lợi trừng mắt Diệp Thần nói:"Ngươi giết cha ta, hôm nay ta nhất định phải đưa ngươi chém thành muôn mảnh!"

"Ngớ ngẩn! Ngươi xem phim truyền hình phát nghiện sao?"

Diệp Thần nhếch miệng, không nghĩ tới con trai Mã tổng là một tên ngu ngốc, chém thành muôn mảnh, hắn coi mình là cối xay thịt sao?

"Hỗn đản, ngươi cũng dám mắng ta? Âu Dương đường chủ, giúp tôi giết hắn!"Mã Vĩ tức hổn hển chỉ vào Diệp Thần gầm thét lên.

"Âu Dương Phong, ngươi không phải là người xã hội đen sao? Lúc nào lại tới làm bảo tiêu cho người ta?"

Diệp Thần không những không giận mà còn cười, một mặt hài hước nhìn xem Âu Dương Phong, muốn thu thập người Mã gia, trước hết giải quyết gia hỏa này!

"Bớt nói nhảm, họ Diệp ngươi cũng không cần chọc giận ta!"

Âu Dương Phong không hổ là hãn tướng 'Kinh nghiệm sa trường', hừ lạnh một tiếng nói:

"Ta cho ngươi hai con đường lựa chọn, hoặc là ngươi tự phế tu vi tùy ý Mã Vĩ xử trí. Hoặc là, ta tự tay giết ngươi!"

"Buồn cười! Điện chủ, để tôi tới thu thập hắn!"

Kim Cương nghe được Âu Dương Phong phát ngôn bừa bãi, lập tức không nhịn được muốn động thủ tiến lên một bước.

Chương 324. Âu Dương Phong thiện biến!

"Kim Cương, lui ra!"

"Vâng!"

Nguyên bản Kim Cương lòng đầy căm phẫn, nghe được Diệp Thần nói như vậy lập tức dừng bước.

"Âu Dương Phong, ngươi giúp hắn đối phó với ta có chỗ gì tốt?"Diệp Thần chỉ chỉ Mã Vĩ hỏi.

"Muốn biết đến hỏi Diêm Vương đi!"

Âu Dương Phong gầm thét một tiếng, bất thình lình phát động công kích với Diệp Thần.

Diệp Thần không chút hoang mang, dưới chân khởi động U Linh Bộ quần nhau cùng Âu Dương Phong trong phòng làm việc.

Hồng Hổ thấy thế đảo mắt, len lén di chuyển tới bên cạnh cửa.

Kết quả hắn vừa đi đến cửa, liền bị Kim Cương xách về giống như xách gà con, đồng thời mở miệng cảnh cáo nói:

"Nếu ngươi còn dám chạy, ta liền bẻ gãy hai chân ngươi!"

"..."

Bẻ, bẻ gãy?

Hồng Hổ nghe xong bị dọa đến kẹp chặt hai chân, trong lòng tự nhủ to con này quá tàn nhẫn đi, thế mà muốn bẻ gãy hai chân

của mình, coi hắn là châu chấu sao?

Mà lúc này Diệp Thần cùng Âu Dương Phong cũng đánh đến khó phân thắng bại!

Bất quá Diệp Thần chiêu thức quỷ dị, cước pháp linh hoạt, mà lại tu vi hắn hiện tại ngang bằng với Âu Dương Phong, cả hai đều là Kim Đan kỳ, cho nên thật đánh nhau Diệp Thần còn chiếm cứ thượng phong!

Nhưng Mã Vĩ nhìn không ra, hung hăng ở bên cạnh cổ lên hò hét

"Âu Dương đường chủ, giết tiểu tử Diệp Thần này, mẹ tôi sẽ ban thưởng cho ngài!"

"..."

Âu Dương Phong mệt mỏi ứng phó nghe nói như thế kém chút mắng chửi người!

Trong lòng tự nhủ mình đối phó Diệp Thần còn chưa đủ, vẫn phải nhịn tên ngu xuẩn Mã Vĩ này ở một bên ồn ào, thế này còn đánh đấm gì?

"Âu Dương, mau hạ gục hắn a!"Mã Vĩ lại mặc kệ nhiều như vậy, tiếp tục ở một bên làm người lồng tiếng.

"Kháo!"

Âu Dương Phong tức giận đến trứng nhức cả trứng, tìm cơ hội thối lui ra phía sau mấy bước, đầy bụng nghi ngờ nhìn xem Diệp Thần hỏi:"Tiểu tử, tu vi của ngươi làm sao tăng trưởng nhanh như vậy? Chẳng lẽ ngươi dùng Âm Dương Hòa Hợp Thuật, tìm ni cô phái Hành Sơn song tu?"

"Tu đại gia ngươi!"

Diệp Thần nghe xong trực tiếp liền văng tục, lúc đầu hắn đều không nghĩ hạ tử thủ với Âu Dương Phong, nhưng nghe nói như thế trong nháy mắt thay đổi chủ ý!

Cái gọi là Âm Dương Hòa Hợp Thuật, chính là chỉ nam võ tu cùng nữ võ tu thông qua 'Yêu yêu', từ đó thu hoạch được tinh nguyên nữ võ tu, tăng lên thực lực của mình!

Nhưng đây là tà tu gây nên, huống chi đây lại còn là cùng ni cô, Diệp Thần tự nhận là không có khẩu vị nặng như vậy!

"Âu Dương đường chủ, làm sao ngài dừng tay?"

Mã Vĩ thấy hai người không đánh, tựa hồ còn nói chuyện phiếm, trong lòng lập tức sốt ruột.

"Ngươi đúng là ngu xuẩn, ngậm miệng!"

Âu Dương Phong rốt cuộc không chịu nổi, trực tiếp bắn ra một đạo kình khí, chính giữa á huyệt Mã Vĩ.

"A ba A ba"

Mã Vĩ phát hiện mình không thể nói chuyện, dọa đến gần chết, dùng sức vung tay múa may tại không trung, một mặt tức giận nhìn xem Âu Dương Phong.

"Diệp Thần, hôm nay coi như ngươi có thể toàn thân trở ra, nhưng ngươi vẫn là phải chết!"

"Vậy liền nhìn chúng ta ai chết trước đi!"

Diệp Thần cũng không muốn cho Âu Dương Phong cơ hội thở dốc, trực tiếp một đánh ra đòn Hỏa Vân Chưởng!

Oanh!

Âu Dương Phong tránh thoát một chưởng này, nhưng bàn làm

việc sau lưng hắn trong nháy mắt liệt hỏa hừng hực, trong chớp mắt liền hôi phi yên diệt

"Cái này, đây là cái chưởng pháp gì?"Âu Dương Phong sợ ngây người.

"Chưởng pháp có thể giết ngươi!"

Nói xong, Diệp Thần cũng lười giải thích, thân hình lóe lên liền đến trước mặt Âu Dương Phong, dùng 'Băng Hỏa Chưởng' hắn tự sáng tạo phát động công kích với Âu Dương Phong.

Dần dần Âu Dương Phong không chống đỡ được, mỗi lần Diệp Thần đánh ra bàn tay trái đều sẽ để Âu Dương Phong cảm giác được giá rét thấu xương, mà tay phải đánh tới, lại sẽ để cho hắn rất cảm thấy nóng bức, có thể xưng 'Băng hỏa lưỡng trọng thiên' !

"Diệp huynh đệ, khoan đã!"

Âu Dương Phong thực sự gánh không nổi, lập tức cầu xin tha thứ:"Chúng ta có thể đừng đánh nữa hay không, cậu lợi hại, ta nhận thua, được không?"

Là một 'Người xã hội', Âu Dương Phong co được dãn được, kinh nghiệm bảo mệnh rất phong phú

"Nhanh như vậy đã nhận sợ, không giống ngươi a, Âu Dương đường chủ!"

Khóe miệng Diệp Thần nhếch lên một đường con giảo hoạt, hắn chỉ chỉ Mã Vĩ, cười nói:"Ta cũng cho ngươi hai con đường lựa chọn, hoặc là ngươi đem hắn phế đi, hoặc là ta đem ngươi phế đi, tự chọn đi!"

"Cái này còn cần chọn sao, Diệp huynh đệ, ta chọn phế đi tên họ Mã!"

Đối với Âu Dương Phong tới nói, Diệp Thần không phải cho hắn hai con đường a, rõ ràng chính là một con đường tốt a!

"A ba A ba"

Mặc dù Mã Vĩ không thể nói chuyện, nhưng hắn không có điếc a!

Nghe được lời của hai người hắn dọa đến gần chết, hắn 'A ba' vài câu không thấy ai phản ứng hắn, con hàng này liền nghĩ đến chạy trốn.

Nhưng Âu Dương Phong làm sao lại cho hắn cơ hội, lúc này thả người nhảy lên chặn đường đi của Mã Vĩ, cười gằn nói:

"Mã thiếu, xin lỗi, lần sau vẫn là mời bảo tiêu chuyên nghiệp hơn đi!"

"A ba A ba"

Mã Vĩ hoảng sợ nhìn xem Âu Dương Phong, một giây sau chỉ thấy tay của Âu Dương Phong như gió táp, bỗng nhiên bắt lấy hai cái khuỷu tay Mã Vĩ, dùng sức bóp!

Răng rắc!

Xương tay Mã Vĩ trong nháy mắt bị bóp nát!

"A!"

Dưới cơn đau Mã Vĩ chỉ biết phát ra một tiếng gào thét giống như vượn người!

Chương 325. Lật mặt nhanh hơn lật sách!

"Ồn ào quá!"

Ngay sau đó Âu Dương Phong lại tung hai cước trùng điệp đá vào trên xương bánh chè Mã Vĩ.

Răng rắc!

Tiếng gãy xương vang lên lần nữa, bất quá lần này Mã Vĩ không có la hét, bởi vì con hàng này đã trực tiếp ngất đi, như vậy cũng tốt, sẽ không quá đau đớn.

"Diệp huynh đệ"

Âu Dương Phong quay người còn chưa nói hết lời, lại nhìn thấy không biết từ khi nào Diệp Thần đã lấy điện thoại di động quay mình, mặt lập tức đều đen!

Thật là tiểu tử hèn hạ!

Nếu như video này truyền ra ngoài, Mã gia, còn có gia tộc mẫu thân Mã Vĩ cũng sẽ không buông tha hắn!

Tục ngữ nói, người không hung ác không đứng vững!

Âu Dương Phong nghĩ lại, dứt khoát một cước hung hăng đá vào trên đầu Mã Vĩ.

Nước đã đến chân, vậy liền nhảy thôi!

Răng rắc!

Đầu Mã Vĩ nghiêng sang một bên, trực tiếp lành lạnh!

Một loạt thao tác này khiến cho Diệp Thần giật nảy mình, thầm nghĩ gia hỏa Âu Dương Phong này còn rất ác độc a!

"Diệp huynh đệ, hiện tại chúng ta là người trên một con thuyền!"Âu Dương Phong nhếch miệng cười một tiếng, nói:"Về sau có việc cần đến Âu Dương Phong ta, Diệp huynh đệ cứ mở miệng, ta tuyệt không chối từ!"

"Âu Dương đường chủ, ngươi thật là một nhân tài!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Nào có nào có, so với Diệp huynh đệ tu vi tăng vọt, ta bất quá cũng chỉ là tiểu hài tử!"

"Đúng rồi Diệp huynh đệ, đệ có thể đem cái video vừa quay chụp đưa cho ta không?"Mặt mũi Âu Dương Phong tràn đầy lấy lòng cười nói.

"Cái này không thể được, điện thoại này ta vừa mới mua, bỏ ra mấy ngàn a!"Diệp Thần lắc đầu.

"Ta mua lại a, ta ra trăm ngàn!"

Âu Dương Phong ngược lại không keo kiệt chút nào, dù sao mấy trăm ngàn với hắn mà nói chính là vài cọng lông.

"Nếu ngươi thích điện thoại ta như thế, vậy cầm đi đi!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, đưa điện thoại di động ném cho Âu Dương Phong, sau đó hỏi:"Âu Dương đường chủ, về sau ta có việc tìm ngươi, ngươi thật sẽ không chối từ sao?"

"Nằm mơ!"

Âu Dương Phong bắt được điện thoại liền ngửa mặt lên trời cười to, chờ hắn cười mệt mỏi mới mặt mũi tràn đầy đắc ý nói với

Diệp Thần:

"Họ Diệp, ngươi đã không có video còn dám uy hiếp ta? Tiểu lão đệ, ngươi vẫn còn quá non!"

"Ý của ngươi là những lời vừa rồi ngươi gạt ta?"

"Nói nhảm!"

Mặt Âu Dương Phong lộ vẻ dữ tợn sắc, cắn răng nói:"Ta đường đường là đường chủ Hồng Bang, làm sao có thể để ngươi thúc đẩy, quả thực là nằm mơ!"

Nói xong, Âu Dương Phong mở điện thoại ra, trực tiếp xóa bỏ video trong điện thoại di động!

"Chậc chậc, uổng cho ngươi là đường chủ Hồng Bang, chẳng lẽ nơi này chỉ có một mình ta sẽ biết quay video sao?"Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Âu Dương Phong cười nói.

"Cái gì?"

Âu Dương Phong lúc này mới nhớ tới bên trong gian phòng còn có người của Diệp Thần!

Vừa rồi hắn cùng Diệp Thần đánh quá say mê, kết quả quên luôn chuyện này!

Quả nhiên, khi hắn quay đầu nhìn sang Kim Cương, chỉ thấy trong tay đối phương cũng cầm một cái điện thoại dí dí về phía mình, thoạt nhìn còn tưởng Kim Cương đang cầm một quân mạt chược, thực sự lòng bàn tay hắn quá to!

"Thần ca, tôi quay được rồi, có cần tìm trang web đăng lên không?"Kim Cương nhỏ giọng nói.

"Anh bạn, đừng xúc động!"

Âu Dương Phong nghe xong kém chút thổ huyết, nhìn Kim Cương ngu ngơ, thế mà lại còn biết lợi dụng lực lượng mạng lưới internet?

Đoạn video này nếu như lên men trên mạng, chỉ sợ hai đạo hắc bạch toàn bộ Hoa Hạ cũng sẽ không bỏ qua hắn, cuộc sống như thế sau này sẽ trôi qua như nào?

Nghĩ đến cái này Âu Dương Phong liền trở mặt, nguyên bản trên mặt âm tình bất định trong nháy mắt lộ ra nụ cười xán lạn như hoa.

"Ha ha, Diệp huynh đệ, các người thực biết chơi!"

"Thật vậy sao, ta lại cảm giác Âu Dương đường chủ mới biết chơi a, sắc mặt biết đổi như chong chóng, học ở đâu vậy?"Diệp Thần thấy thế hừ lạnh một tiếng.

"Diệp huynh đệ, đừng nóng giận, vừa rồi ta đùa vui với đệ thôi!"

Âu Dương Phong một mặt cười làm lành nói:"Mọi người là huynh đệ mà, ta làm sao lại làm ra loại chuyện bội bạc như vậy, đệ quá coi thường ta!"

"A, thật vậy sao?"

"Đương nhiên, điện thoại di động này đệ cầm về đi!"

Âu Dương Phong chủ động đưa điện thoại di động đưa trả lại cho Diệp Thần, nghiêm mặt nói:"Vừa rồi ta không cẩn thận xóa một đoạn video, cũng không biết là cái nội dung gì, Diệp huynh đệ sẽ không để tâm chứ?"

Ngọa tào!

Không gặp qua thì thôi, nhưng gặp qua mới biết không ngờ Âu

Dương Phong lại không biết xấu hổ như vậy!

"Kim Cương, chúng ta đi!"

Diệp Thần lười nhác nhìn Âu Dương Phong diễn kịch, dù sao đáng chết cũng đã chết, liền để Âu Dương Phong đi làm cõng nồi hiệp đi!

"Diệp huynh đệ, để số điện thoại lại đi, về sau huynh đệ chúng ta còn liên lạc a!"

"Số điện thoại sao, không vấn đề."

Diệp Thần nghĩ nghĩ thật để lại số điện thoại cho Âu Dương Phong, loại lão đại Hồng Bang như hắn, một ngày nào đó có thể cần dùng đến!

Về phần Âu Dương Phong nói cái gì mà 'Huynh đệ', ai cùng hắn làm huynh đệ ngược lại là tám đời đều khổ, bởi vì con hàng này lật mặt còn nhanh hơn lật sách!

Diệp Thần vừa đi, nụ cười trên mặt Âu Dương Phong trong nháy mắt biến mất, thay vào đó là một cỗ sát khí mãnh liệt.

"Hồng hổ, ngươi qua đây!"

Chương 326. Công Ty TNHH Dược Liệu Kim Nguyên Bảo!

Âu Dương Phong lạnh lùng nói với Hồng Hổ:"Chuyện ngày hôm nay không cho phép nói với bất kỳ người nào, nếu không ngươi sẽ chết rất thảm!"

"Minh bạch! Âu Dương đường chủ yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không nói lung tung!"Hồng Hổ như gà con mổ thóc liên tục gật đầu.

"Quên đi, chỉ có người chết mới không nói chuyện!"Âu Dương Phong đột nhiên lại thay đổi chủ ý.

"Ngươi, ngươi muốn làm gì?"

Hồng hổ nghe xong lập tức hoảng hồn, vô ý thức muốn chạy!

Nhưng hắn đối mặt chính là võ tu Kim Đan Kỳ, không chờ hắn chạy mấy bước liền bị Âu Dương Phong bóp lấy cổ, nhẹ nhàng vặn một cái, Hồng Hổ liền tắt thở nằm ngay tại chỗ!

"Diệp Thần, ngươi chờ đó cho ta! Sớm muộn cũng có một ngày ta sẽ để cho ngươi sống không bằng chết!"Âu Dương Phong diện mạo dữ tợn nhìn về ngoài cửa cắn rắn nói.

Sau khi rời đi Giải Trí Đế Hào, Diệp Thần vừa định đi đón Tô Tuyết Di tan tầm, đột nhiên nhận được Diệp Uyển Nhi gọi điện thoại tới.

Diệp Thần kết nối điện thoại, không đợi hắn mở miệng, đầu bên kia điện thoại liền truyền tới một âm thanh thô kệch của nam nhân.

"Alo, ngươi là ca ca của nha đầu này sao?"

"Ta là Diệp Thần, ngươi là ai?"

Nghe được ngữ khí đối phương bất thiện, Diệp Thần không khỏi nhíu nhíu mày.

"Ngươi đừng quản ta là ai, ta cho ngươi một cái địa chỉ, ngươi lập tức mang một triệu đến chuộc người, bằng không liền đợi đến nhặt xác cho nàng!"

"Ta cảnh cáo ngươi, nếu như ngươi dám động một sợi tóc của Tiểu Uyển, ta cam đoan ngươi sẽ chết rất thảm!"Âm thanh Diệp Thần lạnh lùng nói.

"Tốt lắm, ta cũng muốn nhìn xem đến tột cùng là ai chết rất thảm?"

Nam nhân nói xong trực tiếp cúp điện thoại, đồng thời gửi cho Diệp Thần một cái địa chỉ.

Diệp Thần thu được định vị liếc qua, lập tức nhanh chóng lái xe hướng về phía tây ngoại ô.

Chỉ chốc lát, Diệp Thần liền lái xe đến một tòa Tứ Hợp Viện cỡ lớn hơi có vẻ cũ nát phía tây ngoại ô, bên ngoài còn có một tấm cổng sắt lớn cản trở, trên cổng treo một khối bảng hiệu đồng thau, trên đó viết:

Công Ty Trách Nhiệm Hữu Hạn Dược Liệu Kim Nguyên Bảo!

Kim Nguyên Bảo?

Diệp Thần nhìn thấy cái tên này không khỏi nhíu nhíu mày, đây thật là công ty dược liệu sao?

Tích tích!

Diệp Thần bóp hai tiếng còi xe, kết quả không ai đến mở cửa, ngược lại là hai đầu chó ngao Tây Tạng lớn vọt ra, ở ngoài cửa xe sủa loạn với Diệp Thần!

Một lát sau, hai gia hỏa nhuộm tóc vàng đi ra, xem xét cũng không phải là người tốt lành gì.

"Còi cái rắm, chuyện gì a?"Gia hỏa cao gầy tóc vàng từ trong sân đi tới, tức giận gõ gõ cửa kính xe.

Diệp Thần kéo cửa xe xuống, lạnh lùng lườm tóc vàng một chút, cau mày nói:

"Em gái của ta có phải là ở trong đây với các ngươi? Dẫn ta đi gặp nàng!"

"Em gái của ngươi?"

Cao gầy tóc vàng nhìn chằm chằm Diệp Thần, lùn tóc vàng bên cạnh nhắc nhở:"Lão Tất, có phải là cô nương ở văn phòng đại ca?"

"Em gái của ngươi có phải gọi là Diệp Uyển Nhi?"Cao gầy tóc vàng nhìn Diệp Thần hỏi.

"Không sai!"

"Ôi, ngươi thật đúng là dám đến a!"

Cao gầy tóc vàng nghe xong lập tức cười xấu xa nói:"Anh bạn, có mang một triệu đến không? Không có tiền, ta cũng sẽ không để anh bạn đi vào!"

"Mang theo! Ngươi mở cửa đi!"

"Tốt, tin rằng ngươi cũng không dám giở trò gian!"

Cao gầy tóc vàng nói xong liếc mắt ra ý một cái cho đồng bạn, lùn tóc vàng vội vàng vội vàng đi trở về Tứ Hợp Viện, đi vào một

gian phòng ở trang trí tương đối tốt.

Diệp Thần thuận lợi tiến vào Tứ Hợp Viện, dưới sự dẫn đầu của cao gầy tóc vàng đi vào gian phòng lùn tóc vàng vừa tiến vào.

Bên trong gian phòng, khói mù lượn lờ.

Diệp Thần nhìn một cái, chỉ thấy bên trong gian phòng ngồi mấy tráng hán, từng người là bộ dáng hung thần ác sát, xem xét cũng không phải là người tốt lành gì.

"Thần ca!"

Diệp Uyển Nhi ngồi trên ghế sa lon ở trong góc, nhìn thấy Diệp Thần tới kích động nhào vào trong ngực hắn, toàn thân run lẩy bẩy, hiển nhiên cô nàng này bị dọa sợ!

"Uyển Nhi đừng sợ, đến cùng xảy ra chuyện gì?"Diệp Thần nhẹ nhàng vuốt ve phía sau lưng Diệp Uyển Nhi trấn an nói.

"Ngươi chính là ca ca Diệp Uyển Nhi đi, mang tiền đến sao?"

Diệp Thần tìm theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một gia hỏa cao lớn vạm vỡ, trên cổ treo dây xích vàng còn to hơn xích chó, mặc áo lót đen, toàn thân xăm rồng, đang một mặt nghiền ngẫm nhìn hắn.

"Ngươi là?"

"Tiểu tử, ngay cả Tuyết Bích ca của chúng ta cũng không nhận ra, đáng đời ngươi không may!"Cao tóc vàng giễu cợt nói.

"Ta không may?"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, quét những người này một chút, thản nhiên nói:"Ta không muốn lãng phí thời gian, đến tột cùng chuyện gì xảy ra, tại sao các ngươi muốn giam em gái của ta?"

"Huynh đệ, không thể nói lung tung được!"

Nam nhân tên hiệu Tuyết Bích cười gằn nói:"Em gái của ngươi cắt đứt con đường làm ăn của ta, nếu không phải xem ở phân thượng dung mạo của nàng rất đẹp, ta sớm gỡ một tay một chân của nàng!"

"Nói bậy!"

Diệp Uyển Nhi nghe xong, cắn chặt răng ngà ủy khuất lắp bắp nói:"Rõ ràng là các ngươi không nói đạo lý, ta lúc nào cắt đứt con đường làm ăn của ngươi!"

"Còn dám mạnh miệng, xem ra một triệu là không đủ!"

Tuyết Bích vỗ bàn một cái, hung hăng trừng Diệp Uyển Nhi một chút, dọa cho nàng tranh thủ thời gian trốn vào trong ngực Diệp Thần.

"Uyển Nhi, em nói đến cùng là xảy ra chuyện gì?"

"Ân, Thần ca, chuyện là như thế này"

Chương 327. Con buôn điển hình!

Diệp Uyển Nhi đem trọn một năm một mười nói ra.

Nguyên lai, công ty con Bách Thảo Viên của tập đoàn Kiều thị vừa trải qua một phen khảo sát nghiên cứu, nhận định khối đất ở phía tây ngoại ô này thích hợp cho rất nhiều sinh vật sinh trưởng.

Cho nên người phụ trách đã tìm được trưởng thôn phía tây ngoại ô là Lưu Phú Quý, hi vọng hắn để thôn dân giúp đỡ Bách Thảo Viên trồng thảo dược, chờ thành thục Bách Thảo Viên sẽ lại lấy giá cao thu về.

"Cái này không thật phải tốt sao, có vấn đề gì?"Diệp Thần cau mày nói.

"Thế nhưng là hắn bọn họ sớm đem thảo dược thôn dân trồng thu mua giá thấp, sau đó để Bách Thảo Viên ra giá cả gấp mấy lần mua lại, quá mức!"Diệp Uyển Nhi chu miệng nhỏ nói.

"Đã hiểu!"

Diệp Thần gật gật đầu, những gia hỏa tóc vàng này không phải chính là con buôn điển hình sao!

"Nha đầu, cô nói chuyện cẩn thận cho ta, ai lấy giá thấp thu mua thảo dược?"

Tuyết Bích giận tím mặt, hắn đứng người lên chỉ vào Diệp Uyển Nhi tức giận nói:"Hoặc là để anh họ cô cầm hai triệu làm bồi thường cho ta, hoặc là, cô liền lưu lại đêm nay hảo hảo bồi bồi ta, có lẽ ta sẽ cân nhắc tha cho cô một cái mạng!"

"Ha ha, khẩu khí thật lớn!"

Diệp Thần lạnh lùng bật cười, bĩu môi nói:"Bồi thường hai triệu, ngươi muốn thiếu cánh tay hay là gãy chân?"

"Hỗn đản, sao ngươi dám nói chuyện như vậy với Tuyết Bích ca!"Lưu manh bên cạnh lập tức la ầm lên.

Cao gầy tóc vàng càng là móc ra chủy thủ giơ lên đầu lưỡi liếm liếm, âm trầm mà nhìn xem Diệp Thần:"Tiểu tử, nếu như trên mặt như hoa như ngọc của em gái của ngươi nhiều thêm một vết sẹo, ngươi đoán sẽ như thế nào?"

"Nhớ kỹ lời ngươi đã nói!"

Diệp Thần lườm tóc vàng một chút, lập tức quay đầu nói với Tuyết Bích.

"Nếu như tiền này ta không cho, có phải là ta sẽ không ra được?"

"Tiểu tử ngươi rất thông minh!"

Tuyết Bích cười gằn nói:"Thức thời mau đem tiền lấy ra, nghe nói xe của ngươi không tệ, góp không đủ hai triệu có thể đem xe thế chấp ở đây đi!"

"Tốt, ta gọi một cuộc điện thoại!"

Diệp Thần nói xong lấy điện thoại di động ra trực tiếp bấm gọi cho Bạch Vĩnh Chính.

Loại tiểu nhân vật giống Tuyết Bích này, hắn một bàn tay có thể chụp chết năm tên, nhưng dạng người này còn không đáng để hắn xuất thủ.

"Hừ! Tại thôn phía tây ngoại ô này, ngươi có tìm ai cũng vô dụng, đây là ta nói!"Thái độ Tuyết Bích vẫn mười phần phách lối.

"Thần ca, nghe nói cha người này là trưởng thôn của thôn phía tây ngoại ô!"Diệp Uyển Nhi nhỏ giọng nhắc nhở.

"Uyển Nhi đừng lo lắng, coi như cha hắn thị trưởng thành phố ca ca cũng không sợ!"

"Hảo tiểu tử, nhớ kỹ lời ngươi vừa mới nói, ta sẽ để cho ngươi vì nó trả giá thật lớn!"Tuyết Bích một mặt dữ tợn mà nhìn xem Diệp Thần nói.

Vừa dứt lời, trong điện thoại di động Diệp Thần liền truyền đến thanh âm Bạch Vĩnh Chính.

"Diệp tiên sinh, ngài gọi điện thoại có gì phân phó?"

Diệp Thần đem vị trí của mình báo cho Bạch Vĩnh Chính, thản nhiên nói:

"Vị Tuyết Bích ca này không cho tôi cùng em gái đi, cho nên chỉ có thể làm phiền lão Bạch ông!"

"Cái gì? Loại tiểu nhân vật như Tuyết Bích cũng dám khó xử Diệp tiên sinh?"

Bạch Vĩnh Chính nghe xong lập tức nổi trận lôi đình, nói:"Ngài chờ một lát, vừa lúc tôi ở phụ cận, lập tức tới ngay!"

"Tốt, tôi chờ ông!"

Diệp Thần nói xong cúp điện thoại, một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Tuyết Bích:"Bằng hữu của ta lập tức tới ngay, nếu như ngươi không muốn xui xẻo tốt nhất thành thật một chút cho ta!"

"Mặt khác, bao nhiêu thảo dược đã thu được phun hết ra cho ta!"

"Cái gì?"

Tuyết Bích cho là mình nghe lầm, hắn móc móc lỗ tai, đầy mặt dữ tợn mà nhìn xem Diệp Thần cắn răng nói:

"Tiểu tử, ngươi mới vừa nói cái gì, có dám lặp lại lần nữa hay không?"

Những người khác bên trong gian phòng cũng kích động, nhao nhao ma quyền sát chưởng triển khai tư thế muốn thu thập Diệp Thần.

Diệp Uyển Nhi thấy tình hình này bị dọa đến hoa dung thất sắc, chăm chú dắt lấy tay Diệp Thần, trong lòng bàn tay đã sớm đổ đầy mồ hôi.

"Tiểu Uyển đừng sợ, một nhóm người ngớ ngẩn mà thôi!"Diệp Thần một mặt thoải mái mà cười cười.

"Kháo! Các huynh đệ, phế đi tiểu tử này cho ta!"

Tuyết Bích nghe vậy thẹn quá hoá giận, ra lệnh một tiếng, huynh đệ thủ hạ lập tức nhào tới hướng Diệp Thần!

"Cứu mạng a!"

Diệp Uyển Nhi đến cùng là nữ sinh, thấy tình hình này kìm lòng không được kêu cứu.

"Hắc hắc, mỹ nữ cứ kêu đi, mỹ nữ có gọi rách cuống họng cũng không có ai tới cứu!"Tuyết Bích một mặt dâm đãng mà nhìn xem Diệp Uyển Nhi, mặt mũi tràn đầy nụ cười xấu xa.

Bành!

Thời khắc mấu chốt cửa phòng bị người một cước đá văng, ngay sau đó Bạch Vĩnh Chính mang người khí thế hung hăng vọt vào.

Đối mặt với tình huống bất ngờ này, các huynh đệ Tuyết Bích

cũng đều ngây ngẩn cả người, nhất là bọn họ thấy rõ ràng người đến là Bạch Vĩnh Chính, càng thêm không dám làm loạn!

"Bạch lão đại, sao ngài lại tới đây?"

Tuyết Bích nhìn thấy Bạch Vĩnh Chính không khỏi thầm giật mình, hắn theo bản năng liếc qua Diệp Thần, chẳng lẽ bằng hữu tiểu tử này nói chính là Bạch Vĩnh Chính.

Bạch Vĩnh Chính không có phản ứng Tuyết Bích, mà là bước nhanh đi đến trước mặt Diệp Thần, thái độ mười phần cung kính nói:

"Diệp tiên sinh, tôi tới chậm, thật xin lỗi!"

"Không muộn, lão Bạch, ông tới rất đúng lúc!"

Chương 328. Gặp lại Trương Gia Đống, Kim Tử!

Diệp Thần một mặt lạnh nhạt, Bạch Vĩnh Chính thấy thế lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hắn quay người nổi giận đùng đùng đi đến trước mặt Tuyết Bích, đưa tay vung ra một cái tát quất vào trên mặt Tuyết Bích, phẫn nộ quát:

"Ngươi thật to gan, chỉ là một bá chủ trong thôn cũng dám động Diệp tiên sinh, chán sống đi!"

"Diệp tiên sinh?"

Tuyết Bích giật mình, hắn mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nhìn xem Diệp Thần!

Đột nhiên, hắn nhớ tới gần nhất trên giang hồ một mực lưu truyền, nói trắng ra lão đại tìm tới một chỗ dựa họ Diệp, ngay cả Vạn Hổ Bang đều bị hắn thu thập, chẳng lẽ chính là người trẻ tuổi trước mắt này?

"Diệp tiên sinh, cậu muốn làm sao xử trí gia hỏa này? Muốn hay không"Bạch Vĩnh Chính nói xong làm cái động tác cắt cổ.

"Bạch lão đại, không muốn a!"

Tuyết Bích thấy thế dọa sợ, bọn họ chỉ là lưu manh tụ tập tại vùng ngoại thành đi khi dễ những người dân nông thôn, mà Bạch Vĩnh Chính lại chân chính là lão đại xã hội đen liếm máu tươi, hắn không thể trêu vào!

"Hừ, bây giờ mới biết đã muộn!"

Bạch Vĩnh Chính hừ lạnh một tiếng, không nói hai lời giơ tay ra hiệu với hai tên đại hán vạm vỡ phía sau hắn, trực tiếp từ bên hông móc súng lục ra, họng súng đen ngòm trực tiếp đè vào trên đầu Tuyết Bích!

Thôn bá Tuyết Bích nào đã gặp qua chiến trận như này, liền sợ tè ra quần tại chỗ!

"Diệp, Diệp tiên sinh, tha mạng a!"Thanh âm Tuyết Bích phát run cầu khẩn nói:"Tôi lập tức đem thảo dược giao ra, một phân tiền cũng không muốn, được không?"

"Tiểu Uyển, chuyện này em quyết định đi!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Em"

"Mỹ nữ, tôi sai rồi!"

Tuyết Bích nghe xong lập tức vẻ mặt cầu xin, nói với Diệp Uyển Nhi:"Tôi cũng là bị bất đắc dĩ a, trong nhà của tôi trên có già dưới có trẻ đều muốn ăn cơm, cho nên mới muốn kiếm nhiều tiền chút!"

"Vậy, vậy ngươi cũng không thể làm như vậy a, đây là phạm pháp!"Diệp Uyển Nhi cau mày nói.

"Không sai, mỹ nữ cô nói đúng!"

Tuyết Bích hung hăng gật đầu, luôn miệng nói:"Đúng đúng đúng, mỹ nữ cô giáo huấn rất đúng, tôi cam đoan cũng không tiếp tục làm làm xằng làm bậy!"

Diệp Uyển Nhi thấy dáng vẻ Tuyết Bích vô cùng đáng thương, tâm đồng tình của nữ nhân lại tràn lan, nàng quay đầu nói với Diệp Thần:

"Thần ca, nếu không coi như xong đi?"

"Được rồi! Nếu em nói như vậy liền tha cho hắn một cái mạng!"

Diệp Thần dở khóc dở cười, bất quá cô nàng này ngược lại là rất thiện lương, đến cùng cũng mới chỉ là hoa trắng vừa ra trường.

"Tạ ơn, tạ ơn mỹ nữ!"

Tuyết Bích nghe xong xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng tự nhủ cuối cùng là bảo trụ một cái mạng.

Diệp Uyển Nhi cũng không có chiếm tiện nghi Tuyết Bích, như thường lấy giá thị trường thu mua thảo dược trong tay Tuyết Bích, cái này làm Tuyết Bích cảm động phát hoảng!

"Diệp tiểu thư, tôi cam đoan về sau dược liệu tại phía tây ngoại ô đều sẽ lấy giá thấp nhất bán cho Bách Thảo Viên!"

"Ngươi dựa vào cái gì nói như vậy?"Diệp Thần nhíu mày.

"Bởi vì cha tôi là trưởng thôn a!"Tuyết Bích cười bồi nói.

"Ngọa tào!"

Diệp Thần mới chợt hiểu ra, nguyên lai cha Tuyết Bích là trưởng thôn!

Đừng nhìn trưởng thôn là tiểu quan, nhưng ở vùng đất hẻo quản lý lại rất có uy vọng!

Bằng không chỉ có mấy tên côn đồ nghĩ hù dọa mấy ngàn thôn dân tại thôn phía tây ngoại ô, quả thực là nằm mơ, dám chọc tới đám nông dân, chỉ sợ bọn họ sẽ dùng xẻng sắt chào hỏi với đầu người.

Cuối cùng chuyện giải quyết trong hòa bình, Diệp Thần cảm tạ

Bạch Vĩnh Chính vài câu, sau đó lái xe đưa Diệp Uyển Nhi về công ty.

Trên đường, Diệp Thần hiếu kì hỏi:"Tiểu Uyển, công ty của các em biết chuyện thảo dược tại thôn phía tây ngoại ô bị người khống chế sao?"

"Giống như biết đi!"

Diệp Uyển Nhi nghĩ nghĩ gật đầu nói:"Nghe nói trước đó cũng có người tới đàm phán thu mua, kết quả bị đuổi ra ngoài!"

"Còn có loại chuyện này?"

Diệp Thần nghe xong không khỏi hiếu kỳ nói:"Em là một cái công nhân viên mới, lại không có kinh nghiệm gì, ai bảo em đến xử lý loại chuyện này?"

"Là Trương tổng để cho em tới, hắn nói em là nữ hài tử, đối phương cũng sẽ không làm gì em!"Diệp Uyển Nhi giải thích nói.

"Có phải là Trương Gia Đống?"

"Ân!"

Diệp Uyển Nhi gật gật đầu, một mặt tò mò nhìn Diệp Thần:"Thần ca, anh biết Trương quản lý?"

"Xem như nhận biết đi!"

Diệp Thần gật gật đầu, lần trước hắn còn cùng Trương Gia Đống ăn bữa cơm, bất quá đối với người này lại không ấn tượng tốt gì.

Rất nhanh, Diệp Thần liền đem lái xe đến dưới lầu Bách Thảo Viên.

Đây là một tòa nhà xưởng được xây dựng ở vùng ngoại thành,

nói là nhà xưởng kỳ thật chủ yếu vẫn là làm nghiên cứu phát minh thảo dược.

Hai người vừa xuống xe, vừa vặn một chiếc BMWs x1 đỗ tại bên cạnh xe Audi của Diệp Thần, ngay sau đó Trương Gia Đống cùng Kim Tử đi ra từ trong xe.

"Diệp Thần?"

Kim Tử còn nhớ rõ Diệp Thần, nhìn thấy hắn tại cổng Bách Thảo Viên lập tức cau mày nói:"Anh là đến tìm công việc a, không phải tôi đã bảo anh đến sớm chút rồi sao, hiện tại chúng tôi đã tuyển đủ người rồi!"

"Tôi không đến tìm công việc, tôi đến tiễn em gái mình!"

Diệp Thần mặt không biểu tình, hắn đều không có cảm tình gì đối với Kim Tử cùng Trương Gia Đống, bởi vậy cũng lộ ra rất lãnh đạm.

"Diệp Uyển Nhi?"

Lúc này Trương Gia Đống khóa kỹ xe đi tới, hắn lườm Diệp Thần một chút, mặt mũi tràn đầy nghiêm túc nói với Diệp Uyển Nhi:

"Diệp Uyển Nhi, không phải tôi bảo cô đi Dược Liệu Kim Nguyên Bảo thu mua thảo dược sao, làm sao còn có tâm tư ở đây nói chuyện phiếm!"

Chương 329. Tại họa của Bách Thảo Viên!

"Trương quản lý, ngài hiểu lầm!"

Diệp Uyển Nhi nghe xong vội vàng giải thích nói:"Tôi đã đàm phán tốt, ca ca của tôi chỉ tiễn tôi về công ty!"

"Không thể nào, đàm phán tốt?"

"Vâng, ca ca giúp tôi đàm phán!"Diệp Uyển Nhi xinh đẹp cười nói.

"Diệp Thần?"

Kim Tử nghe xong không khỏi cười lạnh nói:"Diệp Uyển Nhi, cô ít khoác lác! Tuyết Bích là ai, hắn tại tây ngoại ô thế nhưng nổi danh là Quỷ Kiến Sầu, một người vô công rồi nghề như Diệp Thần có thể giúp cô nói chuyện gì, không bị đánh chết cũng không tệ rồi!"

"Kim thư ký, tôi không có lừa cô, là thật! Không tin cô có thể gọi điện thoại hỏi a!"Diệp Uyển Nhi giải thích nói.

"Yên tâm, chuyện này tôi sẽ hỏi!"

Trương Gia Đống nhíu nhíu mày, lườm Diệp Thần một chút nói:"Diệp Thần, mặc kệ Diệp Uyển Nhi nói thật hay giả, về sau mong cậu bớt can thiệp vào chuyện nội bộ công ty chúng tôi!"

"Thật vậy sao?"

Giờ phút này Diệp Thần cưỡng chế lửa giận trong lòng, lật qua

chất vấn:"Trương Gia Đống, nghe khẩu khí các người, các người sớm biết đi Kim Nguyên Bảo sẽ có nguy hiểm đúng không?"

"Chuyện này liên quan gì đến anh!"

Lúc này Kim Tử mới ý thức được mình nói sai, có chút tức hổn hển hướng về phía Diệp Thần kêu gào nói:"Chuyện của công ty chúng tôi đến phiên một người ăn bám như anh đến quản sao!"

"Không sai!"

Trương Gia Đống cũng ở một bên châm ngòi thổi gió, hắn liếc nhìn Audi Q8 dừng ở bên người Diệp Thần, âm thanh lạnh lùng nói:

"Cậu có xe tốt như vậy?"

"Ân, cậu có ý kiến?"

"Nói đùa cái gì, xe này hơn triệu, sẽ không phải là ăn trộm a?"Trương Gia Đống nghi ngờ nói.

"Ngớ ngẩn!"

Diệp Thần bó tay, hắn không hiểu rõ làm sao loại người như Trương Gia Đống lại lên làm quản lý!

"Quên đi, quên đi! Mọi người tốt xấu đều là họ hàng, anh trộm xe tôi cũng sẽ không quản, nhưng xin anh đừng làm hư nhân viên chúng tôi được không?"Kim Tử âm dương quái khí nói.

"Kim thư ký, Trương quản lý, xe này đúng là của ca ca tôi, không phải ăn trộm!"Diệp Uyển Nhi thấy Kim Tử nói xấu Diệp Thần, tranh thủ thời gian đứng ra giúp Diệp Thần nói chuyện.

"Cô ngậm miệng!"

Trương Gia Đống hung hăng trừng Diệp Uyển Nhi một chút, cả

giận nói:"Đừng quên cô chỉ là người mới tới, nơi này có phần nói chuyện của cô sao? Lúc nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho Tuyết Bích, nếu để tôi biết được cô lừa dối tôi, lập tức cuốn gói khỏi đây đi!"

"..."

Diệp Uyển Nhi há to miệng, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Một sinh viên vừa ra xã hội, bị cấp trên quát lớn, không biết phản kháng gì, chỉ lộ ra một mặt tái nhợt bất lực, coi như ngươi từ chức, chịu tổn thất như thường vẫn là bản thân!

"Tiểu Uyển đừng lo lắng, người nào phải cuốn gói đi còn chưa biết đâu!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, nguyên bản hắn chỉ muốn Trương Gia Đống cho cái giải thích, vì cái gì để một mình Diệp Uyển Nhi đi địa phương nguy hiểm như thế, hiện tại hắn thay đổi chủ ý, loại người ỷ có chút quyền lợi thế liền ức hiếp người này, lưu lại Bách Thảo Viên sớm muộn cũng là tai họa!

"Diệp Thần, anh nói nhăng gì đấy!"

Kim Tử nghe xong lập tức tức giận nói:"Nếu không phải xem ở phân thượng chị họ, hiện tại tôi đã gọi bảo an đem anh đuổi đi!"

"Kim thư ký, không nên a!"Diệp Uyển Nhi vội vàng ngăn tại trước người Diệp Thần.

"Tốt a, tôi gọi điện thoại!"

Diệp Thần lười nhác làm bất kỳ giải thích nào, hắn quyết định đi Bách Thảo Viên nhìn xem, sau đó đá hai kẻ ngu ngốc Trương Gia Đống cùng Kim Tử này đi, càng nhìn càng thấy chướng mắt!

Nói xong, Diệp Thần lấy điện thoại di động ra trực tiếp bấm

điện thoại Nhan Thanh, đồng thời đem trọn vẹn câu chuyện nói một lần.

"Sư đệ, vậy liền làm phiền đệ giúp ta chỉnh đốn Bách Thảo Viên một chút đi!"

Sau khi Nhan Thanh nghe xong cũng rất tức giận, nói:"Gần đây ta bận quá cũng không có đi thị sát, giao cho đệ!"

"Sư tỷ, cái gì gọi là giao cho đệ?"Diệp Thần sững sờ, sư tỷ sẽ không phải muốn để mình đi làm ở đây đi?

"Ta mặc kệ, dù sao Bách Thảo Viên không thể phát triển bằng lời, ta tìm đệ!"Nhan Thanh nói xong cũng không khách khí, trực tiếp cúp điện thoại.

"..."

Diệp Thần bó tay, hắn đột nhiên nhớ tới một câu là tự đào hố chôn mình

"Cắt! Làm bộ, Diệp Thần, đến cùng anh muốn làm gì?"

Kim Tử nhếch miệng, cố ý nói:"Cơm chùa không thể ăn, muốn tìm công việc lại không kéo mặt xuống? Nếu không để tôi Gia Đống an bài cho anh vị trí công nhân vệ sinh đi?"

"Kim Tử, nói chuyện chú ý chút!"

Diệp Thần lạnh lùng nói:"Nếu như cô còn dám nói hươu nói vượn, tôi cam đoan sẽ có thời điểm cô phải khóc!"

"Hừ! Khẩu khí thật lớn, hiện tại tôi liền để cậu khóc ngay bây giờ, tin hay không!"

Trương Gia Đống thấy Diệp Thần dám uy hiếp Kim Tử, lúc này lấy điện thoại di động ra bấm mã số, hô lên trong loa:"Bộ bảo an, tôi là quản lý của bộ tiêu thụ Trương Gia Đống! Cổng công ty có

người nháo sự, tranh thủ thời gian phái người tới!"

Sau khi cúp điện thoại, Trương Gia Đống một mặt đắc ý nhìn xem Diệp Thần, cười lạnh nói:

"Diệp Thần, đây chính là kết cục của việc uy hiếp bạn gái tôi!"

"Thần ca, đi mau!"

Diệp Uyển Nhi nghe được Trương Gia Đống gọi bảo an, mặt mũi tràn đầy lo lắng nói với Diệp Thần.

"Buồn cười! Diệp Uyển Nhi, cô trong ngoài không phân, hiện tại tôi liền khai trừ cô, ngày mai không cần tới công ty!"Trương Gia Đống thấy Diệp Uyển Nhi một lòng che chở Diệp Thần, cắn răng nghiến lợi nói.

Chương 330. Diệp phó tổng!

"Tôi không muốn công việc này, Thần ca, chúng ta đi mau!"

Diệp Uyển Nhi chỉ lo lắng Diệp Thần sẽ bị đánh, về phần cái công việc gì cũng mặc kệ!

"Nha đầu ngốc!"

Ánh mắt Diệp Thần ôn nhu mà nhìn xem Diệp Uyển Nhi, yêu thương sờ lên đầu nhỏ của nàng, cười nói:"Nhớ kỹ, em là em gái của là Diệp Thần này, ai cũng không thể đuổi em đi, người phải đi là bọn họ!"

"Cắt! Nghiện trang bức!"

"Một hồi chờ bảo an tới, nhìn cậu còn trang bức thế nào!"

Trương Gia Đống đều tức giận muốn nổ phổi, bị một nam nhân ăn bám không nhìn, loại cảm giác này quá khó chịu!

Tiếng nói của hắn vừa dứt, mười mấy bảo an cầm trong tay gậy cao su vọt ra từ trong phòng bảo an.

"Anh, là ai đang nháo sự?"

Dẫn đầu bảo an là một nam tử thanh niên, dáng dấp còn có mấy phần giống nhau với Trương Gia Đống.

"Tiểu Binh, em đã đến! Gia hỏa này uy hiếp anh cùng Kim thư ký, mau đánh đập hắn một trận rồi đuổi hắn đi!"Trương Gia Đống diện mạo dữ tợn chỉ vào Diệp Thần.

"Dám ở tập đoàn Kiều thị nháo sự, tiểu tử ngươi có mấy cái

đầu!"

Trương Binh là em họ Trương Gia Đống, tự nhiên không hỏi xanh đỏ đen trắng đem đầu mâu nhắm ngay Diệp Thần.

"Ngươi là bảo an Bách Thảo Viên?"

Diệp Thần thấy thế nhíu nhíu mày, đây là bảo an hay là xã hội đen, há mồm liền hỏi người ta có mấy cái đầu!

Lúc đầu hắn không muốn quản chuyệnn Bách Thảo Viên, hiện tại xem ra nhất định phải giúp Nhị sư tỷ hảo hảo quản một chút mới được, bằng không công ty này sớm muộn đóng cửa!

"Ai nha, ngươi còn định khiêu khích ta?"

Trương Binh thấy Diệp Thần không có sợ hắn chút nào, giơ lên gậy cao su trong tay liền muốn 'Ra oai phủ đầu' cho hắn!

"Dừng tay!"

Đúng lúc này một tiếng gầm thét truyền đến.

Đám người tìm theo tiếng nhìn lại, Trương Gia Đống biến sắc, tranh thủ thời gian chủ động tiến lên nghênh đón người tới cười bồi nói:

"Hoàng tổng, sao ngài lại tới đây?"

"Hừ! Trương Gia Đống cậu thật to gan, để xem lúc nữa ta thu thập cậu như nào!"

Nam nhân được xưng là Hoàng tổng hung hăng trừng Trương Gia Đống một chút, lập tức đẩy hắn ra mang theo một đám cao tầng Bách Thảo Viên đi đến trước mặt Diệp Thần, mỉm cười mà hỏi thăm:

"Ngài là Diệp phó tổng đi?"

"Phó tổng?"

Diệp Thần sững sờ, đám người càng là mắt trợn tròn, nhất là Trương Gia Đống nghe được Hoàng tổng gọi Diệp Thần phó tổng, lại sững sờ không thôi, tiểu tử này không phải là kẻ vô công rồi nghề sao, làm sao lại thành Phó tổng?

"Nhan tổng nói Diệp phó tổng đến Bách Thảo Viên khảo sát, không có từ xa tiếp đón, mong rằng Diệp phó tổng tha thứ!"Hoàng tổng mặt mũi tràn đầy lấy lòng cười nói.

"Xin chào Diệp phó tổng, tôi là Lý Lãng của bộ nghiên cứu!"

"Diệp phó tổng, tôi là Vương Hi của bộ tuyên truyền "

"..."

Một đám cao tầng đứng sau lưng Hoàng tổng thừa cơ tự giới thiệu, bởi vì vị Diệp phó này là phó tổng tập đoàn, là chân chính dưới một người trên vạn người a!

Diệp Thần thấy thế dở khóc dở cười, mình lắc mình biến hoá thành phó tổng, không cần hỏi nhất định là 'Kiệt tác' của Nhị sư tỷ!

"Hoàng tổng, ngài có phải sai lầm hay không?"

Kim Tử ở một bên mở to hai mắt nhìn, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nói:"Diệp Thần là một tên tiểu bạch kiểm, hắn ngay cả công việc đều không có, thế nào lại là phó tổng a?"

"Ngậm miệng, cô là ai?"

Hoàng tổng nghe nói như thế hù chết, hung hăng trừng mắt về phía Kim Tử.

"Hoàng tổng, nàng là thư ký Kim Tử của tôi!"

Trương Gia Đống cũng mộng bức, hắn khó khăn nuốt ngụm

nước bọt, có chút không đủ niềm tin nói.

"Nàng bị khai trừ!"

Hoàng tổng rất nổi nóng, nhân viên dưới tay mình nói Diệp Thần là tiểu bạch kiểm, đây không phải nói xấu hắn sao!

"Cái gì?"

Kim Tử nghe xong trợn tròn mắt, Trương Gia Đống ở một bên cũng há to miệng, mặt mũi tràn đầy không thể tin nổi nhìn xem Diệp Thần, chẳng lẽ tiểu tử này thật sự là phó tổng tập đoàn?

"Hoàng tổng đúng không!"

Diệp Thần mỉm cười, chỉ chỉ Trương Binh nói:"Bảo an Bách Thảo Viên tố chất thấp như vậy, là ông mướn vào sao?"

"Không không không!"

Hoàng tổng nghe xong liên tục khoát tay, mau chóng đẩy người của bộ chủ quản nhân sự đứng phía sau ra trước cõng nồi.

Người của bộ chủ quản nhân sự cũng bị dọa đến quá sức, chỉ vào Trương Gia Đống nói:"Diệp tổng, là, là Trương Gia Đống hối lộ thư ký của tôi, để nàng mướn vào, hôm nay tôi cũng vừa mới biết đến chuyện này!"

"..."

Đám người nghe xong nhao nhao trợn trắng mắt, trong lòng tự nhủ trình độ nói dối của người anh em này cũng quá kém đi, hôm nay vừa biết?

Có quỷ mới tin đâu, còn để thư ký ra cõng nồi!

"Bất quá xin Diệp tổng yên tâm, loại người giống như Trương Binh tôi đã sớm muốn khai trừ hắn!"

Bộ chủ quản nhân sự tỏ vẻ một lòng đầy căm phẫn, quay đầu quát lớn với Trương Binh:"Trương Binh, cậu bị khai trừ!"

"Cái gì?"

Trương Binh mới vừa rồi còn diễu võ giương oai, nghe được mình bị khai trừ trong nháy mắt trợn tròn mắt, hắn vội vàng nhìn về phía Trương Gia Đống xin giúp đỡ, vẻ mặt cay đắng nói:

"Anh, họ, bọn họ muốn khai trừ em, anh giúp em van nài a!"

""

Mặc dù Trương Gia Đống tức giận tới mức cắn răng, nhưng giờ phút này hắn cũng hiểu được, Diệp Thần thật là người tập đoàn phái tới, hắn không thể trêu vào a!

Chương 331. Phí tổn thất tinh thần!

"Diệp Thần, anh, anh thật sự là tập đoàn phó tổng Kiều thị?"Kim Tử tuyệt vọng nhìn xem Diệp Thần hỏi.

"Có phải hay không cũng không có quan hệ với cô đi? Không phải cô đã bị khai trừ sao?"

Diệp Thần cười lạnh, lập tức nói với Diệp Uyển Nhi ở bên cạnh:"Tiểu Uyển đi thôi, ca ca dẫn em đi văn phòng nhìn xem!"

"Thần ca, có phải là em đang nằm mơ không?"

Diệp Uyển Nhi cũng là mộng, làm sao trong nháy mắt Thần ca liền biến thành người lãnh đạo trực tiếp của nàng?

"Nha đầu, không phải em đang nằm mơ!"Diệp Thần sờ lên cái đầu nhỏ của Diệp Uyển Nhi, cười nói:"Về sau ở công ty, ai cũng không thể khi dễ em!"

"..."

Trương Gia Đống nghe vậy một cỗ dự cảm bất tường trong nháy mắt hiện lên.

Quả nhiên, một giây sau Diệp Thần liền nhìn về phía hắn, thản nhiên nói:"Trương Gia Đống, đi chỗ nào mát mẻ đi, tôi không muốn nhìn thấy cậu tại Bách Thảo Viên!"

"Họ Diệp, ngươi, ngươi chớ quá mức!"

Trương Gia Đống nghe xong trong nháy mắt nổi giận:"Bách

Thảo Viên không có ta, thôn dân tây ngoại ô cũng sẽ không hợp tác cùng các ngươi!"

"Thật vậy sao? Ngươi quen biết bọn họ?"Diệp Thần nhíu mày.

"Hừ! Đó là đương nhiên!"

Trương Gia Đống hừ lạnh một tiếng, nói thẳng:"Ta cùng Tuyết Bích ca là hảo huynh đệ, chỉ cần ta một điện thoại, căn cứ thảo dược do Bách Thảo Viên trồng liền sẽ ngâm nước nóng, ngươi tin hay không?"

"Hoàng tổng, hắn nói là sự thật sao?"Diệp Thần quay đầu nhìn về phía Hoàng tổng.

"Cái này"

Hoàng tổng một bộ dáng cứ như đang muốn nói lại thôi.

Diệp Thần thấy thế trong nháy mắt minh bạch, Trương Gia Đống không có nói láo, nhưng lời nói của hắn không khỏi để Diệp Thần hoài nghi, con hàng này có phải là cố ý để Diệp Uyển Nhi đi tìm Tuyết Bích?

"Xem ra ngươi còn chưa tin, ngay bây giờ ta sẽ gọi điện thoại để ngươi biết lợi hại!"

"Đúng! Gia Đống, anh nhanh liên hệ Tuyết Bích ca, chúng ta không thể bị tên tiểu bạch kiểm này khi dễ!"Kim Tử cũng tức giận nói.

Ba!

Một tiếng vang giòn, Diệp Thần không chút do dự vung tay tát vào trên mặt Kim Tử, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn của đối phương trong nháy mắt nhiều thêm năm dấu ngón tay đỏ tươi.

"Anh, anh dám đánh tôi?"

Kim Tử che lấy mặt bị đánh, nước mắt xoát một chút chảy ra, nàng khóc kể lể với Trương Gia Đống:"Lão công, Diệp Thần đánh em, anh nhanh gọi điện thoại cho Tuyết Bích ca, em muốn thu thập hắn!"

"Hảo tiểu tử, ngươi chờ đấy!"

Trương Gia Đống không dám lấy thân mình đi cứng rắn với Diệp Thần, mà là nhanh chóng bấm điện thoại Tuyết Bích.

Lúc này, Tuyết Bích đang trong văn phòng uống an ủi rượu

Vừa rồi hắn kém chút bị Bạch Vĩnh Chính xử lý, đến nay vẫn còn sợ hãi.

Đúng lúc này điện thoại di động của hắn vang lên, xem xét điện báo biểu hiện Tuyết Bích không khỏi giận từ tâm lên, tên vương bát đản Trương Gia Đống này nói có mỹ nữ giới thiệu cho hắn, để hắn cố ý làm Diệp Uyển Nhi khó xử sau đó cầm xuống, không nghĩ tới bối cảnh đối phương mạnh như vậy!

"Trương Gia Đống, ngươi mẹ nó còn dám gọi điện thoại cho ta?"Tuyết Bích vừa kết nối điện thoại liền mắng một trận.

"Tuyết Bích ca, sao vậy?"Trương Gia Đống một mặt mộng bức.

"Kháo! Ngươi có biết ca ca của Diệp Uyển Nhi là một mãnh nhân hay không, vừa rồi một điện thoại liền gọi tới Bạch lão đại, lão tử kém chút liền mất mạng!"

"A?"

"Ngươi a cái rắm!"

Tuyết Bích giận không chỗ phát tiết, cả giận nói:"Chuyện này không xong, ngươi mẹ nó nếu là không bồi thường ta một triệu làm phí tổn thất tinh thần, xem ta thu thập ngươi như thế nào!

Nhớ kỹ, ta liền cho ngươi thời gian ba ngày, bằng không chuẩn bị quan tài chờ chết đi!"

Nói xong, Tuyết Bích trực tiếp cúp điện thoại.

"..."

Nghe âm thanh tút tút truyền đến trong loa, Trương Gia Đống triệt để trợn tròn mắt!

Lúc này hắn mới nhớ tới, lần trước tại khách sạn kia mặt thẹo vì sao lại đánh tiểu đệ của mình, nguyên lai hắn không phải sợ tập đoàn Kiều thị, càng không phải là sợ hắn, mà là kiêng kị Diệp Thần ở đây a!

"Gia Đống, Tuyết Bích ca nói thế nào? Hắn sẽ dẫn người tới thu thập Diệp Thần chứ?"Kim Tử không kịp chờ đợi hỏi.

"Chó cái, ngươi câm miệng cho ta!"Trương Gia Đống nghe xong, nhịn không được gầm thét lên với Kim Tử.

"Anh, anh mắng em làm gì?"

"Mắng ngươi? Ta mẹ nó còn muốn đánh ngươi a!"

Trong lòng Trương Gia Đống tức giận không thôi, nếu không phải Kim Tử chắc chắn Diệp Thần là một tiểu bạch kiểm, hắn cũng không làm mất lòng Diệp Thần như vậy.

"Diệp phó tổng, van cầu ngài cho tôi một cái cơ hội đi! Đều là con chó cái Kim Tử nói xấu ngài, tôi bị nàng hố a!"Trương Gia Đống vẻ mặt cầu xin cầu khẩn nói.

Hắn hiện tại thực sự cần công việc, bằng không lấy đâu ra một triệu đưa cho Tuyết Bích?

"Đi, chúng ta đi vào!"

Diệp Thần lười nhác lại nhìn Trương Gia Đống, nói xong mang theo Diệp Uyển Nhi trực tiếp đi vào cửa chính Bách Thảo Viên.

"..."

Mấy người Hoàng tổng thấy thế theo sát phía sau, chỉ để lại ba người Trương Gia Đống cùng Kim Tử, còn có Trương Binh giống ba khúc gỗ đứng tại chỗ.

Đợi đến khi Diệp Thần đi, Trương Gia Đống trở tay liền cho Kim Tử một cái tát, cả giận nói:

"Chó cái, nếu không phải ngươi mù bức bức, ta cũng sẽ không đắc tội Diệp Thần! Hiện tại Tuyết Bích ca còn muốn ta bồi một triệu làm phí tổn thất tinh thần, ngươi nói làm sao bây giờ!"

Kim Tử bị đánh choáng váng, bụm mặt ô ô khóc lên.

Chương 332. Kim Tử trong tay xã hội đen!

"Ngươi khóc cái rắm!"

Trương Gia Đống cắn răng một cái, hừ lạnh nói:"Nếu chuyện này đều là ngươi làm ra, chính ngươi đi giải thích cùng Tuyết Bích ca, thực sự không được ngươi liền đi hầu hạ Tuyết Bích ca cùng huynh đệ của hắn, vừa vặn có thể triệt tiêu một triệu này!"

"Không muốn a!"

Kim Tử nghe xong dọa đến đặt mông ngồi sập xuống đất, đau khổ cầu khẩn nói:"Gia Đống, em là nữ nhân của anh, anh không được đối đãi với em như vậy a!"

"Cút đi, lão tử chỉ là chơi đùa ngươi mà thôi, thật sự coi mình là công chúa sao!"

Trương Gia Đống mặt mũi tràn đầy khinh thường nói:"Nhất là mẹ ngươi, sinh hoạt mấy năm tại Phong Diệp quốc là quá đủ rồi, lão tử đã sớm chịu mệt!"

Nói xong, Trương Gia Đống một tay nắm chặt tóc Kim Tử, để Trương Binh phối hợp hắn, trực tiếp đem Kim Tử túm lên xe, trực tiếp lái xe hướng về phía tây ngoại ô.

Diệp Thần đi dạo một vòng tại Bách Thảo Viên, đối với nơi này cũng có phán đoán sơ bộ.

Bách Thảo Viên chủ yếu sản xuất Hắc Ngọc Cao, đồng thời nghiên cứu phát minh một chút tân dược, chỉnh thể tới nói cũng không tệ lắm, nhất là khi dạng 'Cứt chuột' Trương Gia Đống bị

thanh trừ.

"Diệp phó tổng, thời gian không còn sớm, tôi đã ở xường bày đồ ăn, nếu không ngài nếm thử cơm canh trong xưởng chúng ta?"Hoàng tổng một mực ở bên cạnh Diệp Thần hầu hạ lấy lòng cười nói.

"Không được, hôm nay tôi còn có việc phải bận rộn, liền đến đây thôi!"

Diệp Thần nói xong cười nói với Diệp Uyển Nhi ở bên cạnh:"Tiểu Uyển, làm việc cho tốt, ca ca xem trọng em a!"

"Ân, Thần ca yên tâm, em nhất định sẽ dụng tâm công việc!"Diệp Uyển Nhi nghịch ngợm le lưỡi, tâm tình phi thường tốt.

"Hoàng tổng, Diệp Uyển Nhi là em gái tôi, về sau còn xin chiếu cố nhiều!"Trước khi đi Diệp Thần vẫn không quên bàn giao một câu.

"Diệp phó tổng yên tâm, tôi nhớ kỹ!"Hoàng tổng liên tục gật đầu.

Lúc này Diệp Thần mới yên tâm rời đi, Hoàng tổng cùng một đám cao tầng tự mình đem Diệp Thần tiễn ra cửa chính, chờ đèn đuôi xe Diệp Thần biến mất trong tầm mắt, lúc này đám người mới thở phào nhẹ nhõm.

"Diệp tiểu thư, nguyên lai ca ca cô là Diệp phó tổng a!"

Hoàng tổng quay đầu, có chút ảo não nhìn xem Diệp Uyển Nhi, nhân viên dưới tay mình có bối cảnh lớn như thế mà không biết, quá sai lầm!

"Hoàng tổng, ngài gọi tôi là Tiểu Diệp đi!"

Nghe được Hoàng tổng gọi mình Diệp tiểu thư, Diệp Uyển Nhi

có chút hơi được sủng ái nói.

"Tốt! Tiểu Diệp, cô ở cái bộ nào a?"Hoàng tổng mỉm cười mà hỏi thăm.

"Tiêu thụ!"

"Vừa vặn Trương Gia Đống không có ở đây, tôi thấy Tiểu Diệp cô hoàn toàn có năng lực làm quản lý tiêu thụ a!"

Hoàng tổng nói xong quay đầu quét đám người một chút, thản nhiên nói:"Mấy vị nói có đúng hay không?"

"Đúng, Tiểu Diệp tuổi trẻ tài cao, nghe nói còn đàm phán được chuyện thảo dược ở tây ngoại ô, tuyệt đối nhân tài!"

"Tôi cũng cảm thấy vị trí này ngoài Tiểu Diệp ra không ai có thể làm tốt hơn!"

"Ai cũng đồng ý!"

"..."

Một đám cao tầng đều đồng ý Diệp Uyển Nhi làm quản lý tiêu thụ, thậm chí còn có người đề nghị muốn cho Diệp Uyển Nhi xe riêng!

Diệp Uyển Nhi cũng mộng, hạnh phúc tới quá đột nhiên, nàng còn chưa qua một tháng thực tập tại Bách Thảo Viên, lúc này đã lên làm quản lý?

Buổi tối, Diệp Thần cùng Tô Tuyết Di đang ăn cơm tối, chuông cửa bên ngoài liền vang lên.

"Giờ này còn ai bấm chuông vậy?"

Diệp Thần sững sờ, người bình thường căn bản vào không được sơn trang Vân Đỉnh, chẳng lẽ là bảo an?

"Em đi mở cửa!"

Tô Tuyết Di vừa vặn ăn cơm xong, buông bát đũa xuống đứng dậy đi bên ngoài mở cửa.

"Tốt, nàng dâu!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, tiếp tục vùi đầu vào ăn cơm!

"Diệp Thần đâu, họ Diệp, cậu cút ra đây cho tôi!"

"Dì nhỏ, dì làm gì vậy?"

"Lý Na, em bình tĩnh một chút, đây chính nhà con rể chị!"

Trong phòng khách truyền đến tiếng cãi vã của mấy nữ nhân, Diệp Thần nghe xong không khỏi nhíu mày, hắn buông bát đũa xuống rút ra một tờ giấy ăn lau lau miệng, sau đó đứng dậy rời đi phòng ăn.

"Cô, ngài đã tới!"

Diệp Thần đi đến phòng khách, khi hắn nhìn thấy Lý Na trong nháy mắt liền hiểu, nữ nhân này là tìm đến hắn.

"Diệp Thần!"

Lý Na nhìn thấy Diệp Thần ra, cảm xúc hết sức kích động, nàng bước nhanh xông tới chỉ vào cái mũi Diệp Thần nổi giận mắng:

"Con gái của tôi làm sao đắc tội cậu? Cậu muốn khai trừ nàng thì cũng thôi, lại còn đem nàng giao cho xã hội đen, cậu đến cùng có phải là người hay không a!"

"Không thể nói lung tung được, tôi vô duyên vô cớ đem con gái cô giao cho xã hội đen làm gì?"

Diệp Thần nghe xong không khỏi nhíu mày, con đàn bà này sẽ không phải là đêm hôm khuya khoắt chạy tới lừa đảo a?

"Còn dám giảo biện, có tin tôi báo cảnh sát ngay giờ không!"Lý Na kêu gào nói.

"Đừng kích động!"

Lý Hương Cầm nghe xong Lý Na muốn báo cảnh, tranh thủ thời gian ngăn nàng lại, quay đầu nói với Diệp Thần:

"Con rể, đến cùng là xảy ra chuyện gì, con nói cho cô nghe một chút!"

Diệp Thần nhún vai, đem chuyện hồi xế chiều nói đơn giản một lần, nói xong hắn lườm Lý Na một chút, thản nhiên nói với Lý Hương Cầm:

"Cháu cũng không có đem Kim Tử giao cho xã hội đen hay cái gì, đừng nghe nàng nói mò!"

Chương 333. Lừa bịp tiền!

"Lý Na, chuyện này Diệp Thần không làm sai!"

Lý Hương Cầm nghe Diệp Thần nói xong, lúc này tức giận nói:"Con gái của em mắng Diệp Thần là tiểu bạch kiểm, tiểu tử họ Trương khi dễ em gái Diệp Thần, bây giờ bị khai trừ có thể trách hắn sao?"

"Làm sao không trách hắn, nếu không phải hắn đi Bách Thảo Viên, con gái của em có thể xảy ra chuyện sao?"Lý Na vẫn cưỡng từ đoạt lý.

"Em vẫn còn nói được?"

"Em mặc kệ, tóm lại bây giờ con gái của em đang trong tay xã hội đen! Đây là chính miệng Gia Đống nói, muốn cứu con gái em ra tối thiểu phải có ba triệu, Diệp Thần, cậu nhất định phải bồi cho tôi!"

"Bằng không tôi cũng mặc kệ cái gì thân thích, nhất định sẽ báo cảnh xử lý!"Giọng điệu Lý Na kiên định, một bộ dáng vẻ không đạt mục đích không bỏ qua.

"Cái cô gọi là xã hội đen, là Tuyết Bích sao?"Diệp Thần nghĩ nghĩ hỏi.

"Chị, chị cũng nghe được đi! Diệp Thần đã thừa nhận, em cũng không có oan uổng hắn!"Lý Na cảm xúc kích động nói.

"Con rể, con thật sự đem Kim Tử giao cho cái gì mà Cocacola..... Tuyết Bích(~Nước ngọt Sprite)?"Lý Hương Cầm sững sờ.

"Mẹ, con tin tưởng Diệp Thần sẽ không làm như thế!"Tô Tuyết Di cau mày nói.

"Tiểu Tuyết, biết người biết mặt không biết lòng, cô khuyên cháu sớm một chút ly hôn cùng tiểu tử này, bằng không ngày nào đó hắn cũng đem cháu cũng bán cho xã hội đen!"Lý Na cắn răng oán hận nói.

"Đã như vậy, cô báo cảnh đi!"

Diệp Thần cười lạnh, nếu như Kim Tử thật tại trong tay Tuyết Bích, có lẽ chính là Trương Gia Đống vừa ăn cướp vừa la làng!

Bởi vì, Diệp Thần tin tưởng Tuyết Bích không dám lừa bịp hắn!

"Cậu, cậu có ý tứ gì?"

Lý Na sững sờ, sắc mặt khó coi nói:"Tôi muốn báo cảnh, cậu không sợ sao? Chị, con rể chị điên rồi sao?"

"Cái này....."

Lý Hương Cầm một mặt hoang mang mà nhìn xem Diệp Thần.

"Cô, không cần lo lắng!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói:"Cứ để nàng báo cảnh, bất quá cảnh sát tới bắt ai cũng còn khó nói!"

Nói xong Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Lý Na, hắn cũng muốn nhìn xem con đàn bà này có thể chơi ra dạng gì!

"Cậu thật để cho tôi báo cảnh? Chị, chị không khuyên Diệp Thần, một chút chẳng lẽ hắn muốn ăn cơm tù sao?"Sắc mặt Lý Na đại biến, biểu lộ phi thường mất tự nhiên.

"Lý Na, em muốn báo liền báo đi, chị cũng không có cách nào!"

Lý Hương Cầm nhẹ nhàng thở dài, nàng cũng đã nhìn ra Lý Na đang giấu giếm chân tướng.

Phải nói chiêu này của Diệp Thần cũng rất ác độc, rút củi dưới đáy nồi, để Lý Na lâm vào tình cảnh tiến thối lưỡng nan.....

Quả nhiên, nghe được thái độ của Lý Hương Cầm cũng là sống chết mặc bay, Lý Na lập tức trợn mắt, quát ầm lên:

"Người một nhà các người quả thực không có chút nhân tính nào, chẳng lẽ liền nhẫn tâm nhìn con gái tôi rơi vào hố lửa sao?"

"Cô báo cảnh a, cảnh sát tự nhiên sẽ xử lý!"Diệp Thần cười lạnh.

"Cậu....."

Lý Na bị sặc đến không phản bác được, mặt mo trong nháy mắt đỏ bừng lên.

"Ai, Lý Na, em còn nghĩ gạt chúng ta sao?"

Lý Hương Cầm chung quy vẫn là không thể dứt bỏ huyết mạch tình thân, cau mày nói:"Mau nói thật đi, chị sẽ nhờ Diệp Thần giúp em, nhưng em không thể nói linh tinh!"

"Oa....."

Lý Na nghe được Lý Hương Cầm nói như vậy, rốt cục không kềm được, trước mọi người oa một tiếng khóc lên.

"Dì nhỏ đừng khóc, đến cùng xảy ra chuyện gì?"

Tô Tuyết Di từ trên bàn trà rút ra một tờ giấy ăn đưa cho Lý Na, ôn nhu hỏi.

"Ô ô..... Cái này đều do cái tên đáng chết Trương Gia Đống kia!"

Lý Na biết không dối gạt được, dứt khoát triệt để toàn bộ nói ra.

Biết được là Trương Gia Đống đem Kim Tử giao cho Tuyết Bích, Lý Hương Cầm đều tức điên lên, hỏi:

"Lý Na, vậy sao em không báo cảnh sát đến bắt người, còn muốn mang chị đến tìm Diệp Thần lừa bịp tiền?"

"Chị, Trương Gia Đống nói nếu như báo cảnh, Tuyết Bích liền sẽ giết con tin!"Lý Na vẻ mặt cay đắng giải thích.

"Hừ! Hắn muốn giết thì mặc hắn, có gì phải sợ! Con rể, con nói đúng hay không!"

Lý Hương Cầm rất tức giận, nói chuyện cũng không có suy nghĩ sâu xa.

"....."

Lý Na nghe xong trợn tròn mắt, đây là chị ruột của nàng sao?

"Mẹ, giết con tin chính là Kim Tử sẽ bị người xấu sát hại, mẹ chớ nói lung tung!"Tô Tuyết Di vội vàng nhắc nhở.

"Đã biết!"

Lý Hương Cầm thở phì phò nói:"Cũng tại vừa rồi quá tức giận a, không ngờ Kim Tử lại tìm được một tên cặn bạ nam, quá ghê tởm!"

"Chị, chị nhất định phải giúp em một chút a, bằng không con gái của em sẽ không còn! Tên vương bát đản Trương Gia Đống này nói nếu như không có tiền, Tuyết Bích sẽ đem Kim Tử bán cho KTV làm tiểu thư bồi rượu, vậy một đời này của nàng sẽ bị phá hủy!"Lý Na rốt cục dỡ xuống tất cả ngụy trang, lên tiếng khóc rống lên.

"Diệp Thần, anh liền giúp Kim Tử một chút đi?"Tô Tuyết Di

mềm lòng, thấy thế quay đầu nói với Diệp Thần.

"Trương Gia Đống đâu?"Diệp Thần khẽ nhíu mày.

"Hắn, hắn giống như tại tây ngoại ô"Lý Na ngập ngừng nói.

"Tây ngoại ô?"

"Con rể, con đừng nghĩ nhiều như vậy!"Lý Hương Cầm tức giận nói:"Tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho Bạch lão đại, để hắn kêu lên mấy ngàn người đem tên Cocacola kia hung hăng giáo huấn một lần!"

"Mẹ, là Tuyết Bích!"

Chương 334. Người tình của Bạch lão đại?

"..."

Diệp Thần cười khổ, trong lòng tự nhủ Lý Hương Cầm rất ác độc a, thu thập một mình Tuyết Bích còn muốn Bạch Vĩnh Chính gọi mấy ngàn người, muốn đem Tuyết Bích nện thành bột mì sao?

Bất quá mẹ con Tô Tuyết Di mở miệng, Lý Na cũng thành tâm nói xin lỗi hắn, Diệp Thần suy nghĩ một chút vẫn là gọi điện thoại cho Bạch Vĩnh Chính.

"Diệp tiên sinh, cậu tốt!"

"Bạch lão đại, có chuyện còn muốn làm phiền ông!"

Diệp Thần đem sự tình nói một lần, cuối cùng dặn dò:"Nếu như Trương Gia Đống cùng Tuyết Bích cùng một chỗ, để hắn nhìn xem xử lý, tôi không muốn gặp lại người này!"

"Minh bạch, Diệp tiên sinh yên tâm, tôi lập tức liên hệ hỗn đản Tuyết Bích kia!"Bạch Vĩnh Chính nói.

Cúp điện thoại, Diệp Thần nhìn xem Lý Na nói:"Cô cũng đừng lo lắng, Kim Tử hắn là rất nhanh liền có thể trở về!"

"Cảm ơn, cám ơn cậu, Diệp Thần!"

Lúc này Lý Na hoàn toàn không còn dáng vẻ cao ngạo như mới từ nước ngoài trở về.

Tây ngoại ô, công ty dược liệu Kim Nguyên Bảo.

Trương Gia Đống cùng Kim Tử thẳng tắp quỳ gối trong văn phòng, Tuyết Bích ngồi sau bàn làm việc vểnh chân lên ngồi bắt chéo, một mặt hài hước nhìn xem hai người này.

"Tuyết Bích ca, mẹ của Kim Tử đã đi lấy tiền, anh thả em ra đi!"Trương Gia Đống vẻ mặt cầu xin, hắn vạn vạn không nghĩ tới đem Kim Tử đưa cho Tuyết Bích còn chưa đủ, ngay cả chính hắn cũng bị giữ lại.

"Thả em gái ngươi!"

Trương Gia Đống đứng người lên, đi đến bên người Trương Gia Đống, đưa tay vung một cái bạt tai vào trên mặt hắn, cả giận nói:

"Hôm nay lão tử kém chút bị ngươi hại chết, ngươi muốn lão tử thả ngươi ra, được a, tiền đến người đi!"

"Tuyết Bích ca, mẹ em nào có ba triệu a, có thể bớt một chút hay không?"

Kim Tử biết tình huống trong nhà mình, ngay cả năm đó Lý Na xuất ngoại cũng phải vay tiền, năm ngoái mới trả được hết nợ.

"Mỹ nữ, em không cần phải gấp!"

Tuyết Bích mặt mũi tràn đầy biểu lộ hèn mọn nhìn xem Kim Tử, cười xấu xa nói:"Đêm nay em hảo hảo ngủ cùng anh một giấc, ngày mai anh đưa em đi Đế Hào làm việc, em từ từ kiếm rồi trả tiền cho anh là được rồi!"

"Không, không đi Đế Hào!"

Kim Tử nghe xong dọa đến hoa dung thất sắc, lắc đầu liên tục nói"Tuyết Bích ca, cầu anh thả em đi, em sẽ đi đi làm trả tiền cho anh!"

"Ta nhổ vào! Đừng cho là ta không biết, hai người các ngươi đều đã bị đuổi việc, các ngươi lấy đâu ba triệu trả cho ta!"

"Em"

"Bớt nói nhảm! Cường Tử, đem em gái này ném lên giường ta, ta phải hảo hảo chơi đùa với nàng!"

"Chờ ta chơi sướng rồi, các huynh đệ cũng tới nếm thử thịt tươi!"Tuyết Bích rất giảng 'Nghĩa khí', nhìn xem bảy tám tên đại hán bên trong gian phòng đắc ý nói.

"Đại ca uy vũ!"

Các tiểu đệ nhao nhao giơ ngón tay cái lên, Cường Tử càng là không kịp chờ đợi đi đến trước mặt Kim Tử, cầm cánh tay nàng lên kéo đi!

"Không muốn a, cứu mạng, cứu mạng a!"Kim Tử dọa sợ, lớn tiếng kêu gọi.

"Chó cái, cứ kêu đi, càng kêu lão tử càng hưng phấn!"Tuyết Bích cười gằn nói.

"Đại ca, còn cái tên này làm sao bây giờ?"

Có tiểu đệ mặc đồ đen chỉ chỉ Trương Gia Đống, mặt mũi tràn đầy ghét bỏ mà hỏi.

"Hừ! Không có tiền thì ra sau núi đào cái hố, chôn hắn vào đó!"Âm thanh Tuyết Bích lạnh lùng nói.

"A? Tuyết Bích ca tha mạng a!"

Trương Gia Đống ở một bên thấy Tuyết Bích làm thật, vẻ mặt cầu xin nói:"Em đều đem Kim Tử giao cho anh, anh tha em một mạng đi, em về bán nhà đem tiền trả cho anh?"

"Căn phá phòng kia của ngươi đáng giá ba triệu sao?"

"Vậy em biết mã thẻ ngân hàng của Kim Tử, bên trong còn có năm trăm ngàn a!"Trương Gia Đống vì cầu bảo mệnh cũng đành vứt hết mặt mũi.

"Cái này còn tạm được!"

Tuyết Bích nghe xong có năm trăm ngàn, lúc này mới nới lỏng miệng.

"Trương Gia Đống, tên súc sinh nhà ngươi, ta làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua ngươi!"

Kim Tử tuyệt vọng, nàng cũng không nghĩ tới Trương Gia Đống vô sỉ như vậy!

Mà lại, đêm nay khẳng định sẽ bị 'Quỷ ép', còn là rất nhiều quỷ, đây hết thảy đều là Trương Gia Đống ban tặng.

Mắt thấy Kim Tử sắp bị mang đi, đúng lúc này điện thoại Tuyết Bích vang lên.

"Khoan khoan, nói không chừng là đến đưa tiền!"Tuyết Bích nói xong mặt mũi tràn đầy đắc ý nhận nghe điện thoại.

Ai ngờ, không đợi hắn mở miệng, đầu bên kia điện thoại liền truyền tới âm thanh phẫn nộ của một nam nhân:"Tuyết Bích, ngươi mẹ nó thật muốn chết sao?"

"Kháo! Ngươi là ai a, dám nói chuyện như vậy với ta!"Tuyết Bích nghe xong nổi trận lôi đình.

"Ta là Bạch Vĩnh Chính!"

"Bạch, Bạch lão đại?"

"Trên tay ngươi có phải là có một nữ nhân gọi là Kim Tử!"Bạch

Vĩnh Chính vào thẳng chủ đề hỏi.

"Vâng, Bạch lão đại, ngài cảm thấy hứng thú?"

Tuyết Bích sững sờ, nữ nhân này hắn còn chưa kịp 'Ăn' đâu, Bạch lão đại đã muốn chén trước?

"Tranh thủ thời gian thả nàng cho ta, đem nàng đưa đến sơn trang Vân Đỉnh cho ta!"

Bạch Vĩnh Chính lạnh lùng nói:"Nếu như trên người nàng mất một cọng tóc gáy, ta giết cả nhà ngươi!"

"..."

Tuyết Bích nghe xong triệt để trợn tròn mắt, hắn lườm Kim Tử đang khóc ô ô cách đó không xa, nghĩ thầm chẳng lẽ chó cái này là người tình của Bạch lão đại?

Chương 335. Kim Tử không biết tốt xấu!

Còn may mình chưa có làm cái gì, bằng không liền treo!

"Còn có, trong tay ngươi có phải là có súc sinh gọi là Trương Gia Đống?"

"Đúng vậy a, làm sao Bạch lão đại ngài biết?"

"Không nên hỏi đừng hỏi, người này ngươi xử lý, về sau ta không muốn nhìn thấy hắn, nghe rõ chưa!"Bạch Vĩnh Chính hỏi.

"Bạch lão đại yên tâm, tôi biết nên làm sao!"

Tuyết Bích vừa dứt lời, Bạch Vĩnh Chính liền cúp điện thoại.

"Đại ca, xảy ra chuyện gì?"Cường Tử thấy sắc mặt Tuyết Bích không thích hợp, vội vàng hỏi:"Còn đưa nữ nhân này vào phòng không, hay là chơi luôn tại đây?"

"Chơi đại gia ngươi!"

Tuyết Bích nghe xong tức giận đến muốn đánh người, hắn cắn răng nói:"Đem nàng thả, ngươi lái xe đưa nàng đi sơn trang Vân Đỉnh!"

"Thả?"

Cường tử sững sờ, nữ nhân xinh đẹp như vậy không chơi vài nháy đã thả đi, Tuyết Bích ca không sợ bị trời đánh sao?

"Ít mẹ nó nói nhảm, để ngươi làm thế nào liền làm như thế

đó!"

Tuyết Bích hung hăng trừng Cường Tử một chút, sau đó lại nói với tiểu đệ bên cạnh:"Đem tên họ Trương mang đến phía sau núi, xử hắn!"

"Không muốn a! Tuyết Bích ca, tha em một mạng đi!"

Trương Gia Đống nghe xong trực tiếp dọa thảm rồi, một cỗ chất lỏng tanh hôi màu vàng thuận theo đũng quần hắn chảy đến trên mặt đất.

"Đi chết!"

Tuyết Bích lên cơn giận dữ, một cước đá vào trên mặt Trương Gia Đống:"Tên vương bát đản nhà ngươi thật là sao chổi, hôm nay cho dù là Thiên Vương lão tử tới cũng không thể nào cứu được ngươi!"

Nói xong, Tuyết Bích vung tay lên, Trương Gia Đống bị mấy cái tiểu đệ kéo ra khỏi phòng, mặc kệ hắn cầu khẩn như thế nào cũng không làm nên chuyện gì!

Sơn trang Vân Đỉnh.

Lý Na mang lòng thấp thỏm chờ tin tức từ Kim Tử, rốt cục, tại rạng sáng nhận được Kim Tử gọi điện thoại tới, nói cho nàng mình đã an toàn.

"Mẹ, những người này đã đưa con tới sơn trang Vân Đỉnh, con cũng không biết tại sao lại đưa con tới nơi này!"

Kim Tử đứng tại cửa chính sơn trang Vân Đỉnh, mặt mũi tràn đầy hồ nghi.

Nếu như Tuyết Bích muốn đem nàng đưa cho nam nhân ở chỗ này, cũng là không quan trọng, không chừng lại còn có thể nhân cơ

hội này ôm bắp đùi công tử bột, dù sao cũng tốt hơn so với việc đi Đế Hào làm tiểu thư bồi rượu!

Đang lúc Kim Tử ước mơ, lại nghe được Lý Na nói:"Con chờ, mẹ lập tức ra đón!"

"Mẹ, mẹ ở sơn trang Vân Đỉnh?"

Lý Na sững sờ, nơi này tụ tập chính là người giàu có nhất Ninh Châu, lão mụ ở bên trong làm gì?

Rất nhanh, Lý Na liền từ khu biệt thự đi ra, các nàng Lý Hương Cầm cũng bồi tiếp cùng một chỗ.

"Mẹ!"

"Con gái!"

Lý Na nhìn thấy đứa con gái vừa trở về từ cõi chết của mình, kích động tiến lên ôm chặt lấy Kim Tử.

"Dì nhỏ, Kim Tử không có việc gì là tốt rồi, dì cũng đừng quá lo lắng!"Tô Tuyết Di an ủi.

"Cháu gái, về sau chọn bạn trai cũng phải nhìn lòng dạ, nhìn xem mẹ cháu bị dọa gần chết này!"

Lý Hương Cầm cũng nhẹ nhàng thở ra, nói cho cùng đây cũng là cháu gái của nàng, thật xảy ra chuyện trong lòng nàng cũng sẽ không tốt hơn.

Sau khi hai mẹ con Lý Na tách ra, Kim Tử liếc mắt liền thấy được Diệp Thần, lúc này sắc mặt phát lạnh nghiêm nghị nói:"Mẹ, chính là tại tên họ Diệp này, nếu như không phải hắn, con cũng sẽ không rơi vào trong tay Tuyết Bích!"

"Ngọa tào!"

Diệp Thần nghe xong tức giận đến phát cười, nữ nhân này vừa trở về từ cõi chết không cảm tạ mình coi như xong, thế mà vừa thấy mặt liền cắn loạn?

"Nha đầu, chớ nói lung tung, lần này may mắn mà có Diệp Thần con mới không có việc gì!"

Lý Na nghe được Kim Tử nói như vậy vội vàng ngăn nàng lại, Diệp Thần một điện thoại liền có thể từ trong tay xã hội đen lấy người về, còn tự thân đưa đến sơn trang Vân Đỉnh, thực lực không thể nghi ngờ!

Còn có căn biệt thự số một kia, đây là chỗ mà tiểu bạch kiểm có thể đi vào ở sao?

"Mẹ, sao mẹ lại giúp hắn nói chuyện!"Kim Tử còn đang ghi hận Diệp Thần, tức giận nói:"Hiện tại ngay cả công việc con cũng bị mất, tất cả đều là hắn giở trò quỷ!"

Ba!

Lý Na rốt cục nghe không nổi nữa, đưa tay một bàn quất vào trên mặt Kim Tử, cả giận nói:"Đồ bất hiếu! Lập tức xin lỗi Diệp Thần, có nghe thấy không!"

"Mẹ, mẹ điên rồi sao, tại sao muốn đánh con?"Kim Tử bụm mặt mở to hai mắt nhìn, mặt mũi tràn đầy không thể tin nổi nhìn xem Lý Na.

"Diệp Thần, thật xin lỗi, con gái của tôi không hiểu chuyện!"

Lý Na không để ý tới Kim Tử nghĩ như thế nào, vội vàng xoay người chắp tay tạ lỗi với Diệp Thần.

"Quên đi thôi, tôi còn không đến mức so đo cùng nàng!"

Diệp Thần cười lạnh, quay đầu nói với Tô Tuyết Di:"Lão bà,

chúng ta về nhà ăn dưa hấu lạnh đi!"

Nói xong, Diệp Thần nắm tay nhỏ Tô Tuyết Di đi vào tiểu khu.

Lúc đi qua cửa ra vào tiểu khu, bảo an ngồi trong phòng an ninh nhìn thấy Diệp Thần, tranh thủ thời gian đứng dậy chào hắn một cái.

Lý Hương Cầm trừng mẹ con Kim Tử một chút, cũng không nói gì thở phì phò đi theo Diệp Thần đi.

"..."

Kim Tử thấy cảnh này không khỏi ngây ngẩn cả người, nàng đầy bụng hồ nghi tự lẩm bẩm:

"Sao tên tiểu bạch kiểm Diệp Thần này có thể đi vào?"

"Câm mồm!"

Lý Na thật sự là nhịn không được, tức giận quát lớn:"Con có biết Diệp Thần là ai hay không? Nếu hắn là tiểu bạch kiểm, nam nhân toàn bộ Ninh Châu đều là tiểu bạch kiểm!"

Chương 336. Ngự Phu Chi Thuật!

"Mẹ, rốt cuộc hôm nay mẹ làm sao vậy?"

"Mẹ nói cho con biết, Diệp Thần là chủ của biệt thự số một!"

"Cái gì?"

"Còn có, con cho rằng vì sao Tuyết Bích lại thả con ra? Chính là nhờ Diệp Thần điện thoại gọi cho Bạch Vĩnh Chính, con mới có thể thoát thân!"

"Cái này"

Kim Tử nghe đến mấy câu này không khỏi ngây ra như phỗng, Diệp Thần mình vẫn luôn một mực xem nhẹ thế mà có thực lực như vậy?

Đúng lúc này bảo an tiểu khu đi tới, cười làm lành nói:

"Hai vị, nguyên lai các người là bằng hữu của Diệp tiên sinh a? Đã trễ thế như vậy không có lái xe sao, nếu không tôi an bài xe đưa hai người rời đi?"

"..."

Kim Tử triệt để bó tay.

Trước đây không lâu nàng đứng một mình tại cửa ra vào tiểu khu, bảo an còn dùng ánh mắt như nhìn trộm nhìn chằm chằm nàng, lúc này thế mà lại đề nghị lái xe đưa nàng đi?

"Diệp, Diệp Thần thật sự là chủ biệt thự số một của sơn trang Vân Đỉnh?"Kim Tử vẫn là không nhịn được hỏi bảo an.

"Tiểu thư, cô không biết sao?"

Bảo an cảm thấy giật mình nhìn xem Kim Tử, nói:"Đừng nói biệt thự số một, cho dù toàn bộ biệt thự khu này, chỉ cần Diệp tiên sinh lấy tay chỉ một cái nào, cái đó chính là của hắn!"

"..."

Lần này ngay cả Lý Na đều sợ ngây người, chẳng ai ngờ rằng thực lực Diệp Thần cư nhiên hùng hậu như thế.

"Tô Tuyết Di thật sự là tốt số, thế mà tìm được nam nhân bồi bạn như Diệp Thần!"Giọng điệu Kim Tử có chút chua chua nói.

"Ai, chúng ta về nhà đi!"

Lý Na thở dài, nhớ tới trước đó mình khoe khoang đủ loại, nàng cảm giác mình tựa như tên hề

Biệt thự số một.

Diệp Thần lấy dưa hấu từ trong tủ lạnh ra, một nhà ba người vừa ăn vừa nói chuyện trên trời dưới biển.

"Đúng rồi nàng dâu, ngày mai lão công muốn đi Kinh Thành!"

Diệp Thần cắn một miếng dưa hấu, nước dưa hấu màu đỏ thuận khóe miệng chảy mấy giọt ra, loại này dưa này không chỉ có ngọt, còn đặc biệt nhiều nước.

"Anh đi Kinh Thành làm gì?"

Tô Tuyết Di nghe xong có chút không bỏ, cố ý làm nũng nói:"Vậy em ở nhà một mình nhàm chán cỡ nào a!"

"Nha đầu này, nam nhân tự nhiên là lấy sự nghiệp làm chủ, con muốn đem Diệp Thần cột vào trong nhà sao?"

Lý Hương Cầm thấy dáng vẻ nũng nịu của con gái, nhịn không được liếc mắt.

Trước kia ở nhà nha đầu này chưa bao giờ nũng nịu, làm sao vừa kết hôn liền giống như biến thành người khác?

"Cô, bằng không mấy ngày nay liền làm phiền cô ở nhà chiếu cố Tiểu Tuyết một chút đi!"Diệp Thần cười nói.

"Con rể, con đi Kinh Thành làm gì, muốn đi mấy ngày?"Lý Hương Cầm hỏi.

"Nhanh thì hai ngày liền trở về, chậm thì cháu sẽ gọi điện thoại!"

Kinh Thành tàng long ngọa hổ, cao thủ tụ tập, Diệp Thần cũng không dám đánh cược mình có thể toàn thân trở ra, cho nên cũng không dám nói thời gian cụ thể.

"Con đi đi, bất quá con để xe lại cho chúng ta mượn được không?"

Lý Hương Cầm nhếch miệng, bất đắc dĩ nói:"Miễn cho mỗi ngày ở nhà Tô Vạn Đạt đều nhắc tới Audi Audi Audi, phiền chết người!"

"Không vấn đề, nếu chú thích thì cháu tặng luôn cũng được!"Diệp Thần nói xong đem chìa khóa xe lấy ra, đưa tới trên tay Lý Hương Cầm.

"Chậc chậc, con rể của mẹ thật sự ngưu bức!"

"Vậy mẹ thay lão Tô cám ơn con!"Lý Hương Cầm cũng không khách khí, tiếp nhận chìa khóa xe cười xán lạn hơn so với bông

hoa.

"..."

Tô Tuyết Di thấy thế cũng bó tay, gia hỏa Diệp Thần này quá hào phóng đi, xe hơn triệu nói tặng liền tặng?

"Thời gian không còn sớm, cô sớm nghỉ ngơi một chút đi!"

"Tốt, hai con cũng sớm nghỉ ngơi một chút!"

Diệp Thần gật gật đầu nhìn Tô Tuyết Di một chút, đứng dậy đi phòng ngủ.

"Con gái, lão công con thế nhưng là hàng bán chạy, hơi bất cẩn chút sẽ bị những nữ nhân khác cướp đi!"

Lý Hương Cầm chờ Diệp Thần vào phòng, thấm thía nói với Tô Tuyết Di:"Có muốn lão mụ dạy con một chiêu Ngự Phu Chi Thuật hay không, bao quản lòng nam nhân!"

"Ngự Phu Chi Thuật? Mẹ, mẹ nói nhanh lên một chút xem!"

Tô Tuyết Di gia tăng hứng thú, lập tức nhớ tới cha của mình, quả thật bị lão mụ quản được rất ngoan ngoãn.

"Kỳ thật nam nhân rất đơn giản, có ăn ngon cho hắn ăn, sinh đứa bé cho hắn, đem quyền lực tài chính nắm trong lòng bàn tay, trên cơ bản sẽ chạy không thoát!"Lý Hương Cầm lời thề son sắt nói.

"Phốc!"

"Nha đầu con cười cái gì?"

"Mẹ, Diệp Thần cũng không phải cẩu cẩu, cái gì gọi là có ăn ngon cho hắn ăn a!"Tô Tuyết Di hé miệng cười nói.

"Nam nhân đều giống nhau, cũng rất giống cẩu cẩu, cho nên phải cẩn thận nuôi dạy!"Lý Hương Cầm bắt đầu chững chạc đàng hoàng nói hươu nói vượn.

"Mẹ, ngủ ngon!"

Tô Tuyết Di im lặng, tiếp tục nghe lão mụ nói tiếp, Diệp Thần thật sự liền biến thành cẩu cẩu.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thần sớm rời giường chuẩn bị làm điểm tâm, kết quả đi vào phòng bếp mới phát hiện Lý Hương Cầm đã bận rộn trong phòng bếp.

"Con rể dậy rồi a!"

Lý Hương Cầm mỉm cười nói:"Mẹ đã làm sủi cảo cho con đây, tục ngữ nói lên xe ăn sủi cảo xuống xe ăn mì, ăn sủi cảo xong rồi lên máy bay!"

"Cảm ơn cô!"

Diệp Thần rất cảm động, đừng nhìn Lý Hương Cầm bình thường dữ dằn, nhưng đối với mình là coi như không tệ!

"A, nha đầu lười Tuyết Di còn chưa có rời giường sao?"Lý Hương Cầm hiếu kì hỏi.

"Ách nàng hơi mệt, vẫn là để nàng nghỉ ngơi chút đi!"Diệp Thần khẽ cười nói.

"Hơi mệt?"

Chương 337. Kiều gia lão gia tử (hạ)!

Lý Hương Cầm sững sờ, lập tức cười nói:"Mẹ đã hiểu! Vậy con rể hẳn là cũng rất mệt mỏi a, một hồi ăn nhiều bánh sủi cảo nhân rau hẹ một chút, hảo hảo bù đắp lại!"

"..."

Diệp Thần nghe vậy trong nháy mắt trên trán nhiều thêm mấy đường đen, Lý Hương Cầm có phải là hiểu lầm?

Chờ sủi cảo ra nồi Tô Tuyết Di cũng rời giường, người một nhà ăn xong điểm tâm tại phòng ăn, Diệp Thần nhận được Lan Trần điện thoại.

"Thần ca, chừng nào thì cậu xuất phát, máy bay đã ở sân bay tùy thời có thể bay lên!"

"Tốt, gặp nhau tại sân bay a!"

Diệp Thần nói xong cúp điện thoại, tạm biệt mẹ con Tô Tuyết Di rồi rời đi biệt thự, trực tiếp đi tới sân bay.

Rất nhanh, Diệp Thần liền đến phòng chờ sân bay, Lan Trần cùng Ảnh Tử, còn có Tào Dương đều đã đến!

Bất quá Diệp Thần lại phát hiện sắc mặt Tào Dương không thích hợp, tựa hồ gặp vấn đề gì.

Không đợi Diệp Thần mở miệng, Tào Dương chủ động nói

"Diệp Thần, lão ca vừa lấy được tin tức, lần này Hạ Hầu gia

cũng mời tới người nhà họ Ôn, nghe nói Ôn Viêm Bân sẽ còn làm phù rể cho Hạ Hầu Kiệt!"

"Ai là Ôn Viêm Bân?"Diệp Thần hồ nghi nói.

"Hắn là dòng chính con cháu Ôn gia, mà Ôn gia ở Kinh Thành tuyệt đối là gia tộc đỉnh tiêm, ai cũng không dám tuỳ tiện trêu chọc bọn họ!"

"Chỉ cần hắn ngăn cản tôi cứu Đại sư tỷ, chính là địch nhân của Diệp Thần tôi, mặc kệ bối cảnh gì, như thường giết không tha!"Hai mắt Diệp Thần phát lạnh, toàn thân tản mát ra một cỗ sát khí làm người ta sợ hãi.

"Hắc hắc, Thần ca, tôi ủng hộ cậu!"

Lan Trần nghe xong cười hì hì nói:"Tôi sớm nghe gia gia nói qua, người nhà họ Ôn rất ngưu bức, vừa vặn tôi cũng muốn gặp bọn họ một chút!"

"Đi thôi, tới Kinh Thành trước lại nói!"

Diệp Thần đưa tay nhìn đồng hồ, hiện tại hắn chỉ có một cái ý niệm trong đầu, đó chính là mau chóng đem Đại sư tỷ cứu ra từ trong hố lửa.

Mấy người đi vào sân bay, ngồi lên máy bay tư nhân Lan gia bay thẳng hướng Kinh Thành.

Cùng lúc đó, Kinh Thành Kiều gia, trong phòng khách cũ.

Lão gia tử Kiều Hán Sơn đầu tóc bạc trắng ngồi ngay ngắn tại thủ vị, sắc mặt hắn hồng nhuận, ánh mắt sáng ngời có thần, trên người mặc đường trang ngiêm túc trang nghiêm, cho người ta một loại cảm giác không giận tự uy.

Ngồi hai bên phòng khách là thành viên dòng chính Kiều gia,

một nhà Kiều An Na cũng ở đây.

"Ngày mai sẽ là ngày đám hỏi tốt lành của Kiều gia ta cùng Hạ Hầu gia, mọi người phải làm chuẩn bị cho tốt!"Kiều Hán Sơn quét đám người một chút thản nhiên nói.

"Lão gia tử yên tâm, chúng con nhất định sẽ cố mà trân quý cơ hội này!"

Nói chuyện chính là bác cả Kiều An Na, cũng là con trưởng Kiều gia Kiều Tân Quân, người này hiện tại là người đứng thứ hai Bộ Công Thương Hoa Hạ, cũng là quan lớn nhất của Kiều gia trong giai đoạn hiện tại!

"Không sai!"

Một nam tử trung niên mặt tươi cười nói:"Hạ Hầu gia còn hứa hẹn, nếu như đám hỏi thành công, sẽ còn giúp đại ca nâng cao một bước, lên làm người đứng đầu Bộ Công Thương a!"

"Ân, Kiến Nghiệp nói đúng!"

Kiều Hán Sơn gật gật đầu, ánh mắt nhìn về phía một nhà Kiều An Na trầm giọng nói:"Cho nên lần đám hỏi này với Kiều gia rất trọng yếu, ngàn vạn không thể ra cái sai lầm gì! Văn Bân, tiểu tử Ninh Châu kia thế nào rồi?"

"Cái này"

Kiều Văn Bân nghe xong lập tức mặt lộ vẻ khó xử, nửa ngày đều nói không ra lời.

"Nhị ca, nếu anh khó nói, để em đến thay anh nói đi!"

Kiều Kiến Nghiệp cười lạnh, lớn tiếng nói:"Đoạn thời gian trước nhị ca phái Hổ Dực đi đối phó Diệp Thần, kết quả Diệp Thần bình yên vô sự, Hổ Dực bị giết!"

"Cái gì?"

Đám người nghe xong nhao nhao biểu thị chấn kinh, phải biết dù Hổ Dực không phải cung phụng mạnh nhất Kiều gia, nhưng cũng là cao thủ số một số hai, thế mà bị Diệp Thần giết?

"Văn Bân, Hổ Dực bị giết sao con không nói sớm?"Kiều Hán Sơn có chút căm tức chất vấn.

"Cha, Diệp Thần tuổi còn trẻ tu vi đã vượt qua Hổ Dực, con cũng không nghĩ tới a!"Kiều Văn Bân nói xong ra vẻ thương tâm, đồng thời không để lại dấu vết trừng mắt nhìn Kiều Kiến Nghiệp một chút.

Toàn bộ sản nghiệp Kiều gia liền nắm giữ trong tay hắn cùng Kiều Kiến Nghiệp, đều tự phụ trách lĩnh vực sinh ý khác nhau, hai bên đều muốn nhúng tay vào sinh ý đối phương, bởi vậy hai người đã sớm là cùng mặt nhưng không cùng lòng, một mực âm thầm so sánh cao thấp!

"..."

Mà vừa rồi câu nói này của Kiều Văn Bân cũng đã sớm nghĩ kỹ, hắn chính là sợ lão gia tử vấn trách!

Lời này vừa nói ra, tất cả thành viên Kiều gia đều câm miệng, như lời nói của Kiều Văn Bân ai có thể nghĩ tới một tên mao đầu tiểu tử có thể giết Hổ Dực?

Càng làm cho Kiều gia người cảm thấy không mặt mũi chính là, tin tức này truyền đi người khác còn không chê cười chết Kiều gia?

"Kiều An Na, Diệp Thần là sư đệ cô, hiện tại hắn giết người Kiều gia chúng ta, cô không nghĩ giải thích một chút sao?"

Đúng lúc này, một nam tử trẻ tuổi mặt mũi tràn đầy ngạo khí

ngồi tại bên người Kiều Tân Quân lên tiếng, nhắm thẳng vào Kiều An Na.

Người này chính là cháu cả Kiều gia, Kiều Tuyền!

Chương 338. Kiều gia lão gia tử (thượng)!

Đám người nghe vậy nhao nhao đưa ánh mắt về phía Kiều An Na, chờ đợi nàng tỏ thái độ.

"Tiểu sư đệ không làm sai!"

Kiều An Na một mực trầm mặc cuối cùng mở miệng, sắc mặt nàng như băng sương nhìn xem Kiều Tuyền nói:"Kiều Tuyền, cậu cũng không cần âm dương quái khí nói chuyện! Nếu như cậu không phục có thể đi tìm sư đệ tôi, tôi cam đoan cậu cũng không sống được!"

"Đánh rắm! Kiều An Na, cô dám rủa tôi chết?"

Kiều Tuyền nghe xong giận tím mặt, đứng người lên dùng tay chỉ vào Kiều An Na giận dữ hét:"Tôi cũng không tin một tên nhà quê Ninh Châu có thể có bao nhiêu lợi hại, Hổ Dực khẳng định là bị hắn gài bẫy hãm hại chết, nói không chừng còn có cô phối hợp!"

"Tùy cậu nói thế nào, tóm lại tôi không đồng ý gả cho Hạ Hầu Kiệt!"Kiều An Na cứng nhắc băng lãnh, thái độ kiên quyết.

"Buồn cười!"

Kiều Hán Sơn vỗ bàn trà, chấn động đến nước trà trong chén văng khắp nơi.

"Đại sự gia tộc bực này há có thể từ cô quyết định, Kiều An Na cô có còn là người Kiều gia ta hay không!"Kiều Tân Quân cũng tức giận quát lớn.

"Nhìn xem cô khiến gia gia tức thành cái dạng gì, còn không mau xin lỗi gia gia!"Kiều Kiến Nghiệp cau mày nói.

"Tại sao tôi phải xin lỗi?"

Kiều An Na vẫn như cũ lạnh như băng nói:"Coi như muốn gả, tôi cũng phải gả cho tiểu sư đệ, còn cái thân phận người Kiều gia này tôi không có cũng được!"

"Con ranh vô lễ!"

Kiều Hán Sơn nghe được lời nói này, tức giận đến toàn thân run rẩy, hắn chỉ vào Kiều An Na run giọng hỏi:"Tiểu tử kia chỉ là một giới thảo dân, đến cùng có điểm nào mà vượt được Hạ Hầu Kiệt?"

"Điểm nào của Hạ Hầu Kiệt cũng không sánh nổi Diệp Thần!"

Ánh mắt Kiều An Na kiên định nói:"Lễ đính hôn ngày mai tôi có thể đi, nhưng tôi cam đoan tiểu sư đệ sẽ đến dẫn tôi đi!"

"Tốt!"

Kiều Hán Sơn đều tức muốn nổ tung phổi, hắn cả giận nói:"Hôm nay lão phu liền đánh cược với cô, nếu như ngày mai tiểu tử họ Diệp kia dám đến, lại có thể đem cô an toàn rời đi, Kiều gia ta liền nhận hắn làm con rể!"

"Cha, không được a, như vậy sẽ chọc cho giận Hạ Hầu gia!"Kiều Tân Quân nghe xong dọa sợ, hắn còn trông cậy vào Hạ Hầu gia giúp hắn thăng quan a!

"Đúng a cha, chuyện này cũng không thể nói đùa!"

Kiều Kiến Nghiệp nghe thấy lão gia tử nói như vậy cũng gấp, Kiều gia không có Hạ Hầu gia trợ giúp, đời này cũng đừng nghĩ trở thành gia tộc nhất lưu Kinh Thành!

"Câm miệng hết cho ta, chuyện này quyết định như vậy đi!"

Kiều Hán Sơn nói xong đứng người lên, thở phì phò về tới trong phòng của mình, chỉ để lại một phòng toàn người Kiều gia không biết làm sao.

"Nhị ca, hảo hảo quản giáo con gái của mình đi, chỉ toàn gây rắc rối!"Kiều Kiến Nghiệp thấy thế đứng người lên, đồng dạng thở phì phò xông ra phòng khách.

"Lão nhị, đây không phải là gây thêm phiền phức cho người đại ca này sao?"

Kiều Tân Quân cắn răng, nhìn về phía Kiều An Na cả giận nói:"An Na, ta hi vọng cô không nên ích kỷ như thế, gả cho Hạ Hầu gia chúng ta đều có thể được lợi, tại sao cô phải trông coi vào một tiểu tử nông thôn!"

Kiều An Na không nói chuyện, ngược lại là Kiều Văn Bân hung hăng xin lỗi, đồng thời còn nghiêm nghị quát lớn Kiều An Na không hiểu chuyện.

"Hừ! Sớm biết liền không mang nàng trở về, con trai, chúng ta đi!"Kiều Tân Quân nặng nề mà hừ một tiếng, cũng rời đi phòng khách.

Trong phòng khách nháy mắt liền chỉ còn lại một nhà Kiều An Na, bầu không khí hạ xuống điểm đóng băng.

"Kiều An Na, cô định chọc tức ta sao!"

Kiều Văn Bân siết chặt nắm đấm, nếu nàng mà là con trai, đoán chừng hắn sớm một cho một cái tát!

"Lão công, em ngược lại cảm thấy kết quả hiện tại là tốt nhất! Mọi người đã đem lời nói ra, mà lại anh cho rằng lão gia tử ngốc sao?"

Mặc Vân Hân cuối cùng mở miệng, đồng thời lộ ra một nụ cười.

"Lão bà, em cười cái gì?"Kiều Văn Bân nhíu mày hỏi.

"Kỳ thật lão gia tử cũng đang đánh cược!"

"Đánh cược gì?"

"Hắn muốn đánh cược Diệp Thần là một đầu Chân Long! Có thể giết chết người trẻ tuổi Hổ Dực, có thể là người bình thường sao?"

"Đừng quên, hắn cùng con gái chúng ta còn có cùng một người sư phó!"Mặc Vân Hân hé miệng cười nói.

"Sư phó?"

Kiều Văn Bân nghe xong lại đau đầu, lúc trước hắn phái người đem Kiều An Na giao cho một thôn dân bình thường ở phương nam nuôi dưỡng, làm sao lại học một thân bản lĩnh trở về?

Nhưng chuyện hắn hỏi liên quan tới lão đầu, Kiều An Na đều không nói một chữ, gấp chết người!

"An Na, ta hỏi cô một lần nữa, sư phó cô đến cùng là ai?"Kiều Văn Bân có chút nổi nóng mà hỏi.

"Sư phó có bàn giao, không cho phép nhắc về hắn với bất kỳ người nào!"Kiều An Na lắc đầu.

"Ta là cha cô!"

"Hắn là sư phó tôi!"

"..."

Kiều Văn Bân bó tay, hắn quả quyết lựa chọn ngậm miệng,

bằng không chỉ sợ nói thêm gì đi nữa sẽ bị nha đầu này làm cho tăng huyết áp mà chết!

"Con gái, vậy con có thể nói cho mẹ biết không?"Mặc Vân Hân cười nói.

"Mẹ, sư phó nói tên tuổi của hắn quá vang dội, không được nói tên hắn ra, nếu không sẽ hù dọa chết người!"

"..."

Mặc Vân Hân cũng ngậm miệng, nàng bắt đầu hoài nghi sư phó Kiều An Na có phải là một tên siêu cấp trang bức.

Chương 339. Ban đêm xông vào Kiều gia!

Kinh Thành, sân bay.

Diệp Thần từ máy bay tư nhân đi xuống, đã có người tới đón bọn họ, là xe Tào gia.

"Thiếu gia!"

Một người bộ dáng quản gia tiến lên đón, chủ động tiếp nhận áo khoác trong tay Tào Dương, cười nói:"Lão gia đã chuẩn bị thịt rượu ở nhà, chờ cậu về nhà cùng lão gia uống một chén a!"

"Ân, biết!"

Tào Dương gật gật đầu, nói với Diệp Thần ở bên cạnh:"Lão Diệp, cùng tới nhà lão ca chứ?"

"Quên đi, tôi còn có việc phải làm!"Diệp Thần lắc đầu.

"Vậy lão ca liền không miễn cưỡng, ở Kinh Thành có việc tùy thời gọi điện thoại cho lão ca!"Tào Dương nói.

"Tốt!"

Diệp Thần vỗ vỗ bả vai Tào Dương, mặc dù hai người quen biết không lâu, nhưng cả hai đều thưởng thức tính tình của đối phương, cho nên rất nhanh liền trở thành hảo bằng hữu không chuyện gì không nói.

Quản gia thấy thế lại mở to hai mắt nhìn, trong lòng tự nhủ người trẻ tuổi này là ai a?

Lại dám đập bả vai thiếu gia, người đồng lứa tại Kinh Thành dám làm như vậy cũng không nhiều đi!

Quản gia vốn cho rằng Tào Dương sẽ tức giận, ai ngờ hắn chẳng những không có tức giận, ngược lại còn cười nói với Diệp Thần.

"Chuyện của cậu lão ca sẽ thương lượng với người nhà, mặc kệ như thế nào, Tào Dương này khẳng định ủng hộ cậu!"

"Được, vậy chúng ta đi trước!"

Diệp Thần gật gật đầu, lập tức cáo biệt Tào Dương rồi cùng mấy người Lan Trần đi tới khách sạn đã đặt phòng trước.

Đi vào gian phòng, Diệp Thần từ trong tay Ảnh Tử tiếp nhận Laptop, ngồi ở trên ghế sa lon cẩn thận nhìn lại.

"Thần ca, tư liệu của Kiều gia và Hạ Hầu gia có thể tìm tới đều ở nơi này!"Ảnh Tử nói.

"Hiện tại Đại sư tỷ ở đâu, tra được chưa?"

"Kiều tiểu thư bị giam lỏng tại một chỗ Tứ Hợp Viện, hẳn là nhà cũ của Kiều gia!"

"Tốt, ban đêm tôi đi xem tình huống một chút!"

Diệp Thần xem hết tất cả tư liệu, trong lòng cũng có hiểu rõ sơ bộ với hai đại gia tộc.

Thời gian bất tri bất giác đến chạng vạng tối, mấy người thương lượng quyết định đi phụ cận nhà cũ của Kiều gia tìm một nhà hàng, ăn xong Diệp Thần cũng thuận đường đi tìm Kiều An Na.

Kinh Thành, Thông Châu.

Nơi này thuộc vùng ngoại thành Kinh Thành, cũng là địa phương nhiều người ngoại lại đến ở nhất, bởi vì tiền thuê nhà tiện nghi.

Đám người Diệp Thần đi tới Thông Châu, sau khi xác định vị trí nhà cũ Kiều gia, tại phụ cận tìm quán thịt dê, gọi mấy phần canh dê, mấy cái bánh nướng rồi bắt đầu ăn.

"Điện chủ, ăn xong chúng ta giết vào sao?"

Kim Cương đem ba cái bánh nướng đặt lên nhau, cuộn tròn lại rồi cắn xuống một miếng to, hơn phân nửa miếng bánh nướng liền không còn, Lan Trần ở một bên thấy vậy đều trợn tròn mắt!

"Không cần, một mình tôi đi vào xem là được rồi, mấy người ở đây chờ tôi!"Diệp Thần lắc đầu, trọng điểm chính là ngày mai, cho nên hắn còn không định đánh cỏ động rắn.

"Lũ khốn tiểu quỷ tử!"

"Không mắng vài câu không thoải mái!"Bên cạnh có người uống say mắng to.

Mấy người Diệp Thần nhìn nhau cười một tiếng, quả nhiên tiểu quỷ tử ở đâu đều không nhận chào đón, mặc dù cũng có mấy người nghe được tiểu quỷ tử bị mắng trong lòng không thoải mái.

Trong màn đêm, Diệp Thần rất nhanh liền đến nhà cũ Kiều gia.

Ngoài cửa Tứ Hợp Viện có bốn tên hộ vệ áo đen đang đứng, Diệp Thần không có chính diện phá vây, mà là lựa chọn từ tường ngoài nhẹ nhàng nhảy lên nhảy vào, toàn bộ hành trình không có phát ra một điểm động tĩnh.

Đi vào bên trong Diệp Thần mới phát hiện, đó là Tứ Hợp Viện cỡ lớn có hai lối vào hai lối ra, sư tỷ ở phòng nào?

Đúng lúc này, một người phụ nữ xuyên qua từ hành lang không xa, Diệp Thần do dự chút, thân hình lóe lên giống là báo đi săn xông tới, tiếp theo mặt hắn liền xuất hiện trước mặt người phụ nữ, lấy tốc độ cực nhanh bụm miệng nàng lại, làm một động tác xuỵt, nói:

"Tôi sẽ không làm hại cô, chỉ cần cô nói cho tôi biết Kiều An Na ở phòng nào!"

"..."

Người phụ nữ hoảng sợ nhìn xem Diệp Thần, nghe được hắn nói như vậy vô ý thức nhẹ gật đầu, đưa tay chỉ hướng một gian phòng trong Tứ Hợp Viện.

"Cô tốt nhất đừng gạt tôi!"

Mặc dù ánh đèn lờ mờ nhưng hắn vẫn là nhìn ra được, dáng dấp người phụ nữ này rất xinh đẹp.

Chờ Diệp Thần buông tay ra, người phụ nữ không sợ hãi chút nào đánh giá hắn một chút, thẳng đến khi hắn quay người rời đi.

"Khó trách An Na thích Diệp Thần, tiểu tử này thật đúng là gan lớn hơn người!"

Mặc Vân Hân nhìn xem phương hướng Diệp Thần rời đi, thế mà lộ ra một vòng mỉm cười.

Mặc kệ như thế nào, Diệp Thần chịu đặt mình vào nguy hiểm tới gặp Kiều An Na, chỉ là phần tâm tình này đã rất làm cho người khác cảm động, bao quát bản thân Mặc Vân Hân.

Lúc này, Diệp Thần đã đi tới chỗ gian phòng Kiều An Na, bất quá ngoài cửa vẫn có hai tên bảo tiêu trông coi.

Sưu! Sưu!

Diệp Thần giương tay lên, hai cây ngân châm nhỏ bé như viên đạn bay ra, một giây sau hai cái bảo tiêu không phát ra tiếng động ngã xuống đất nằm mê man.

"Ai!"

Kiều An Na nghe phía bên ngoài có động tĩnh trong lòng giật mình.

"Đại sư tỷ, là đệ!"

Diệp Thần đẩy cửa vào, nhìn thấy Đại sư tỷ ngày nhớ đêm mong, hô hấp của hắn cũng bắt đầu trở nên dồn dập lên.

"Sư đệ!"

Kiều An Na đầu tiên là giật mình, ngay sau đó xông tới nhào vào trong ngực Diệp Thần, nhỏ giọng ngập ngừng nói

"Đệ đã đến, đệ thật đã đến"

Chương 340. Hạ Hầu Kiệt nổi giận!

"Sư tỷ, đệ sẽ không để cho tỷ gả cho tên hầu tử Hạ Hầu Kiệt kia, đừng lo lắng!"

"Phốc!"

Nghe được Diệp Thần gọi Hạ Hầu Kiệt là hầu tử, Kiều An Na cười rất không đúng lúc, hỏi:"Đệ biết hắn sao, tỷ nhìn dáng dấp Hạ Hầu Kiệt cũng không giống hầu tử nha!"

"Hắn đã gọi điện thoại cho đệ, thanh âm nghe giống hầu tử!"

"..."

Kiều An Na lại bị chọc cười, nhớ tới khi còn bé trên Thanh Long Sơn xác thực có một con khỉ hoang, mỗi ngày Diệp Thần đều nói nó là 'Mỹ Hầu Vương', thường xuyên lén lút ra ngoài bắt hầu tử, kết quả về nhà liền bị lão đầu đánh cho tê người.

"Sư tỷ, cùng đệ về Ninh Châu đi!"

"Thực sự không được chúng ta về Thanh Long Sơn, dù sao lão đầu ở một mình cũng rất nhàm chán, chúng ta về chơi với hắn!"

Diệp Thần sờ lên mái tóc Kiều An Na, một mùi thơm xông vào mũi.

"Chờ qua ngày mai đi!"

Kiều An Na bứt ra từ trong ngực Diệp Thần, biểu lộ phức tạp nói:"Mặc dù Kiều gia bất nhân với tỷ, nhưng cha mẹ tỷ cũng là

người Kiều gia, cũng không thể bất nghĩa hãm bọn họ, ngày mai tỷ sẽ cho Hạ Hầu gia một cái công đạo, sau đó cùng đệ về Ninh Châu!"

"Tốt!"

Diệp Thần gật gật đầu, trong lời nói lộ ra một cỗ sát ý, nói:"Ngày mai đệ đến mang tỷ đi, ai dám ngăn cản, giết không tha!"

"Ân, sư đệ, sư tỷ chờ đệ!"

Kiều An Na liếc mắt đưa tình mà nhìn xem Diệp Thần, thì thầm nói:"Tiểu sư đệ đúng là lớn rồi, về sau sư tỷ liền phải nhờ đệ chiếu cố"

Nói còn chưa dứt lời, bên ngoài hành lang đột nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, đồng thời có người ở bên ngoài hô to

"Người đâu, tiểu tử họ Diệp tới!"

"Sư đệ, đệ đi trước đi!"

Kiều An Na không muốn sinh thêm sự cố, nghe được động tĩnh vội vàng nói với Diệp Thần.

"Sư tỷ, đệ đi!"

Diệp Thần nói xong cười nhạt một tiếng, lập tức quay người rời khỏi phòng, vừa ra khỏi cửa liền thấy mười đại hán cường tráng lao đến phía mình, trong tay bọn họ cầm côn bổng xem xét chính là đã sớm chuẩn bị.

Đáng tiếc người bọn họ đối mặt không phải người bình thường, chỉ thấy mũi chân Diệp Thần nhẹ nhàng điểm một cái, người nhẹ như yến nhảy qua tường vây Tứ Hợp Viện, chúng bảo

tiêu thấy thế cũng chỉ có giương mắt nhìn!

"Buồn cười! Tiểu tử họ Diệp thật tới?"

Kiều Hán Sơn nghe vậy cũng chạy tới, cùng hắn còn có cha mẹ An Na, cùng Hạ Hầu Kiệt vừa vặn làm khách tại Kiều gia.

"Gia chủ, vừa rồi xác thực có một tên tiểu tử từ nơi này trốn ra!"

Một người áo đen nhìn giống đầu lĩnh bảo tiêu, mặt mũi tràn đầy áy náy đi tới nói với Kiều Hán Sơn.

"Hỗn đản! Sao các ngươi có thể để hắn chạy trốn?"

Hạ Hầu Kiệt nghe xong lúc này nổi trận lôi đình, hắn còn không có xuất thủ với Diệp Thần, tiểu tử này cũng dám chủ động tới khiêu khích hắn?

Bảo tiêu nhao nhao cúi đầu không nói, xác thực đây là sai lầm của bọn họ.

"Đi, chúng ta vào xem An Na!"Kiều Hán Sơn cau mày, dẫn đầu đi vào gian phòng Kiều An Na.

"Con gái, con không sao chứ?"

Kiều Văn Bân nhìn thấy khóe mắt con gái có nước mắt, mau tới trước dò hỏi.

"Con không sao!"

Kiều An Na xoa xoa khóe mắt, mặt như băng sương nhìn không ra có chút tình cảm, so với lúc trước gặp Diệp Thần tưởng như hai người.

"Nha đầu, hôn sự giữa cô và Hạ Hầu Kiệt đã là kết cục đã định, ai đến đều vô dụng!"

"Cô lại còn là người Kiều gia, nhận cái an bài này đi, đừng nên gây ra sai lầm!"Kiều Hán Sơn tức giận đến toàn thân run rẩy, chỉ vào Kiều An Na khiển trách.

"Gia gia, cháu sẽ không gả cho Hạ Hầu Kiệt!"

Kiều An Na từ đầu đến cuối không có thêm lời thừa thãi, nói tóm lại chính là không gả cho Hạ Hầu Kiệt.

Hạ Hầu Kiệt nghe nói như thế sắc mặt đều tái mét, hắn cắn răng chắp tay nói với Kiều Hán Sơn:"Kiều gia gia, cháu muốn đơn độc trò chuyện một hồi cùng An Na, được không?"

"Đương nhiên có thể, bây giờ cháu là vị hôn phu của An Na! Chúng ta đi!"Kiều Hán Sơn nói xong trừng Kiều An Na một chút, quay người rời khỏi phòng.

Đợi đến khi mọi người đều đi, Hạ Hầu Kiệt đóng cửa lại, lập tức đổi một khuôn mặt dữ tợn!

"Kiều An Na, con tiện nhân nhà cô rượu mời không uống lại chỉ thích uống rượu phạt, gả cho ta rất ủy khuất cô sao?"

"Họ Diệp kia bất quá là chỉ là một thảo dân, hắn có gì tốt?"Hạ Hầu Kiệt hận đến nghiến răng, hắn không nghĩ ra mình có điểm nào kém hơn Diệp Thần.

Tư liệu Diệp Thần hắn đều nhìn qua, luận giá trị nhan sắc, tiểu tử này không tính quá tuấn tú. Luận gia thế, Diệp Thần càng là cô nhi, đầu óc Kiều An Na ngập nước sao, vậy mà thích một nam nhân phổ thông như thế!

"Hạ Hầu Kiệt, cậu nói chuyện chú ý một chút!"

Kiều An Na đáp trả:"Coi như tôi đi theo sư đệ xin cơm bên đường, cũng sẽ không gả cho cậu!"

"Tốt, rất tốt!"

Hạ Hầu Kiệt nghe nói như thế tức giận đến phát cười, hắn một mặt âm trầm nhìn xem Kiều An Na, âm thanh lạnh lùng nói:"Nếu là ta giết sư đệ cô, vậy cô sẽ ra đường xin cơm với ai!"

"Chỉ bằng cậu cũng xứng?"Kiều An Na hừ lạnh.

"Chó cái!"

Hạ Hầu Kiệt nhiều lần bị khinh thị, rốt cục giận không kềm được, đưa tay quất một cái vào trên mặt Kiều An Na, tốc độ nhanh đến mức để Kiều An Na đều không thể tránh thoát!

"Ngươi, ngươi là võ tu?"Kiều An Na che lấy gương mặt xinh đẹp bị đánh, cảm thấy giật mình nhìn xem Hạ Hầu Kiệt.

"Hừ! Đừng tưởng rằng họ Diệp tiểu tử ngưu bức, ngày mai hắn dám đến ta cam đoan không cho hắn sống!"

Chương 341. Luyện Hồn Quyết!

"Kiều An Na, ngày mai cô liền đợi đến nhặt xác cho Diệp Thần đi! Còn có, chờ ta chơi chán cô lại đem cô đuổi ra Hạ Hầu gia, ta muốn để tất cả mọi người biết kết quả của việc phản bội ta!"Hạ Hầu Kiệt cười gằn nói.

"Nằm mơ!"

Kiều An Na chẳng thèm ngó tới, dù sao nàng sớm đã quyết định, mặc kệ ngày mai tình huống như thế nào, nàng đều muốn đồng sinh cộng tử cùng Diệp Thần!

"Hãy đợi đấy!"

Hạ Hầu Kiệt cắn răng, nói xong giận dữ quay người rời đi

Cùng lúc đó, Diệp Thần về tới quán thịt dê.

"Thần ca, nhìn thấy Kiều tỷ sao?"Lan Trần hỏi.

"Thấy được, đi thôi, chúng ta về khách sạn!"Diệp Thần gật gật đầu.

"Hắc hắc, vừa rồi tôi gọi điện thoại cho gia gia, hắn biết tôi cùng cậu đến Kinh Thành, đã phái thiết vệ Lan gia tới hỗ trợ!"Lan Trần cười nói.

"Thiết vệ Lan gia?"

"Ân, những người này đều là gia gia tôi tự tay bồi dưỡng, sức chiến đấu rất mạnh!"

"Hôm nào đi Việt Châu, tôi sẽ ngay mặt cảm ơn gia gia cậu!"

Diệp Thần mỉm cười, lão gia tử Lan gia cũng quá đáng tin cậy, thật đúng là tận tâm tận lực a!

Rất nhanh, đám người về tới khách sạn.

Diệp Thần trở lại gian phòng của mình tắm rửa một cái, sau đó ngồi xếp bằng trên giường lấy cổ cầm ra.

"Hạ Hầu Kiệt, hi vọng ngươi không nên ép ta đại khai sát giới!"

Diệp Thần nhìn xem cổ cầm trong tay, thanh âm băng lãnh nói, mấy ngày này hắn đã đem thủ khúc《 Thần Phủ 》 này luyện qua một nửa, nếu không phải vì tu vi hạn chế, nếu đánh ra được cả khúc đoán chừng còn mạnh hơn cả thiên quân vạn mã!

Dù sao đỉnh núi đằng sau sơn trang Vân Đỉnh đã sớm bị san thành bình địa!

"Chủ nhân, ngài muốn đại khai sát giới sao?"

Đột nhiên, bên tai Diệp Thần truyền đến một tiếng cười như chuông bạc của nữ nhân.

"Ách, Dao Cầm, lần sau ngươi ra có thể chào hỏi trước một câu hay không, đừng giống như quỷ cứ bất thình lình xuất hiện, hù chết người!"Diệp Thần giật nảy mình, nhìn lại Dao Cầm đang đứng tại phía sau hắn hé miệng cười trộm.

"Chủ nhân, Dao Cầm vốn là quỷ hồn a!"

"..."

Ngưu bức!

Diệp Thần nghe vậy không biết nói gì!

"Chủ nhân, ngài cần phải biết, cổ cầm vừa ra, thiên hạ tất loạn, ngài có lẽ sẽ lọt vào thảo phạt của toàn bộ võ lâm a!"Dao

Cầm hảo tâm nhắc nhở.

"Nếu hắn ép ta, ta cũng chỉ còn cách này!"

Diệp Thần bất đắc dĩ thở dài, hắn cũng biết cổ cầm vừa ra, khẳng định có đại phiền toái, nhưng vạn nhất tình huống nguy cấp cũng không có để ý được nhiều như vậy.

"Bên trong Phần Dương Bảo Điển có một môn Luyện Hồn Quyết, chủ nhân thật muốn giết người, hoàn toàn có thể giết người trong vô hình!"

"Luyện Hồn Quyết?"

Diệp Thần sững sờ, đây là thứ quỷ gì?

"Ân, Luyện Hồn Quyết tổng cộng có chín tầng, năm đó là đòn sát thủ của Ôn tiền bối, rất nhiều cao thủ đỉnh tiêm đều chết bởi Luyện Hồn Quyết, chủ nhân có thể thử một chút!"Dao Cầm nói xong còn hoạt bát thè lưỡi.

"..."

Diệp Thần nuốt ngụm nước bọt, đây là lần thứ nhất hắn gặp 'Quỷ' bán manh, thế mà còn biết le lưỡi.

Dao Cầm bán manh xong lại hóa thành một đạo bạch quang chui vào cổ cầm, Diệp Thần tiện tay đem cổ cầm thu vào hư không giới chỉ, đồng thời đem Phần Dương Bảo Điển ra, cẩn thận đọc qua, quả nhiên bên trong có một môn công pháp gọi là《 Luyện Hồn Quyết 》!

Cái gọi là Luyện Hồn Quyết, kỳ thật chính là thông qua thủ đoạn nào đó, đem hồn phách luyện hóa ở bên trong bản thể, đạt tới mục đích giết người trong vô hình!

Diệp Thần đột nhiên nhớ tới lão tăng quét rác trong phim

truyền hình Thiên Long Bát Bộ, lão đầu cũng là vừa trừng mắt liền khiến cho người ta bị nội thương.

"Luyện Hồn Quyết thật đúng là cái thứ tốt, chỉ là có chút khó tu luyện!"

Sau một phen nghiên cứu qua đi, Diệp Thần cũng không nhịn được khẽ nhíu mày, lấy tu vi hiện tại của hắn cũng vừa vặn có thể luyện đến tầng thứ nhất mà thôi.

Đang lúc Diệp Thần khoanh chân tu luyện, đột nhiên, bên ngoài vang lên một trận tiếng gõ cửa dồn dập.

"Cứu mạng, cứu mạng a!"

Diệp Thần nghe xong không khỏi nhíu mày, đêm hôm khuya khoắt như này ai lại gọi cứu mạng?

Tiếng đập cửa bên ngoài không ngừng, rơi vào đường cùng Diệp Thần chỉ có thể đứng dậy, đem cửa phòng mở ra muốn tìm tòi hư thực.

Nhưng hắn vừa đem cửa mở ra, một thân ảnh giống như linh miêu chui vào phòng của hắn.

"Tiên sinh, mau đóng cửa! Bằng không bọn họ tìm tới sẽ giết tôi, cũng sẽ không bỏ qua cho ngài!"

Nữ nhân xông vào gian phòng Diệp Thần, một mặt đáng thương đau khổ nhìn xem hắn cầu khẩn nói.

"Cô là ai, vừa rồi chuyện gì xảy ra?"

Diệp Thần lườm nữ nhân một chút tiện tay đem cửa khép lại, một giây sau một trận tiếng bước chân dồn dập liền xuyên qua cửa, đồng thời còn nghe được vài thanh âm mắng mỏ của nam nhân.

Đợi đến những người này rời đi, Diệp Thần quay người tập trung nhìn vào, nữ nhân trước mắt thế mà còn là một mỹ nữ!

Nàng có được dáng người dẫn lửa như ma quỷ, làn da trắng nõn tinh tế, bắp đùi thon dài mặc một chiếc váy vàng nhạt siêu ngắn, trong mắt to lóe ra làn thu thuỷ khiến nhóm nam nhân điên cuồng, đôi môi đỏ mọng gợi cảm mà yêu mị.

Chương 342. Nữ sát thủ!

"Tôi, tôi"Nữ nhân muốn nói lại thôi.

"Nếu không nói, hiện tại liền rời khỏi gian phòng của tôi!"Diệp Thần nhíu mày.

"Tôi nói, tôi nói!"

Nữ nhân nghe xong Diệp Thần muốn đuổi nàng đi, vội vàng nói:"Tôi gọi Tiểu Thúy, là phục vụ viên của một quán bar! Vừa rồi những người kia là lưu manh Kinh Thành, bọn họ muốn ép buộc tôi làm một chút chuyện không muốn làm!"

Nói xong, gương mặt xinh đẹp của nữ nhân xoát một chút liền đỏ lên!

"Tại sao bọn họ muốn ép buộc cô?"

"Bởi vì mẹ của tôi ngã bệnh, tôi tìm nàng vay nặng lãi, ai ngờ lãi mẹ đẻ lãi con tôi đã không trả nổi, cho nên"

"Nghe khẩu âm cô không giống người Kinh Thành đi, mẹ cô bị bệnh gì?"

"Tôi là người phương nam, mẹ tôi bị ung thư phổi!"

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần lườm nữ nhân một chút, gật đầu nói:"Đã như vậy cô ở đây tránh tạm đi, lên giường tôi mà ngủ, tôi ngủ ghế sô pha cũng được!"

"Tạ ơn tiên sinh, ngài thật là một người tốt!"

Mặt mũi nữ nhân tràn đầy cảm kích nhìn Diệp Thần, chỉ là trong mắt cũng lộ ra một vòng hàn quang không dễ dàng phát giác.

Diệp Thần cũng không nhiều lời cái gì, đi đến ghế sô pha phòng khách trực tiếp ngã xuống.

Nữ nhân thấy thế do dự một chút, sau đó đi ra cửa tắt đèn trong phòng đi, cả phòng trong nháy mắt chỉ còn ánh trắng như ẩn như hiện, xuyên thấu qua rèm cửa sổ hơi mỏng chiếu vào trong phòng.

Không khí trong phòng trong nháy mắt trở nên mập mờ, cô nam quả nữ chung sống một phòng.

Đúng lúc này nữ nhân nhẹ nhàng bước đến trước mặt Diệp Thần, ngồi xổm người xuống ghé vào lỗ tai hắn hà hơi như lan nói:

"Tiên sinh, cám ơn ngài đã cứu tôi! Tôi không biết lấy gì báo đáp, nên chỉ biết dùng thân thể này!"

"Như vậy không tốt đâu, tôi cũng không phải nam nhân tùy tiện!"Diệp Thần mở mắt ra, nhìn xem nữ nhân một mặt xấu xa cười nói.

"Không quan hệ, đây đều là tôi nguyện ý, tiên sinh ngài chiếm lấy tôi đi!"

Nữ nhân vừa nói vừa đem áo của mình cởi ra, chỉ để lại một kiện nội y gợi cảm, đồi núi căng phồng trắng tuyết như muốn lộ ra ngoài, để cho người ta nhìn đều có xúc động muốn phạm tội.

Cái này cũng chưa tính muộn, sau khi nữ nhân cởi áo ra lại duỗi ra tay du tẩu tại bộ vị nhạy cảm của Diệp Thần, thủ pháp cực kỳ thành thạo.

Nhưng sờ soạng nửa ngày, Diệp Thần lại không phản ứng chút

nào, cái này làm nữ nhân lập tức mộng bức!

Chẳng lẽ tiểu tử này bị bệnh liệt dương?

Hay là do lực hấp dẫn của mình không đủ, không thể câu lên dục vọng của hắn?

Đang lúc nữ nhân nghi hoặc, bên tai lại truyền đến một đạo thanh âm trêu tức:"Mỹ nữ, đùa nghịch cũng đủ rồi, nên làm chuyện chính đi?"

"Cái gì?"

Ngay tại thời điểm nữ nhân hoảng hốt, Diệp Thần từ trên ghế salon nhảy lên một cái, trực tiếp đưa tay bóp lấy cổ nàng, một cái tay khác bắt lấy cổ tay nữ nhân.

Dưới ánh sáng của ánh trăng chiếu xuống, chỉ thấy dao găm trong tay nữ nhân sáng loáng, lóe ra lam quang yếu ớt!

"Là ai phái cô tới giết ta!"

Diệp Thần đứng người lên, đem nữ nhân xách lên giữa không trung.

"..."

Nữ nhân ra sức giãy dụa, nhưng tay Diệp Thần tựa như kìm sắt, mặc kệ nàng giãy giụa như thế nào đều không làm nên chuyện gì, dao găm trong tay cũng bị Diệp Thần rút ra, trong nháy mắt đã mất đi năng lực công kích!

"Không nói? Vậy liền đi chết đi!"

Diệp Thần cười lạnh, hiện tại cũng không phải thời điểm thương hương tiếc ngọc.

"Đừng, tôi nói"Nữ nhân nghe được Diệp Thần muốn giết nàng,

đem hết toàn lực từ trong cổ họng gạt ra câu nói này.

Diệp Thần buông tay, nữ nhân bịch một tiếng ngã nhào trên đất, như chó nằm rạp trên mặt đất từng ngụm từng ngụm hô hấp lấy không khí mới mẻ.

Đèn trong phòng lần nữa sáng lên, sau khi Diệp Thần mở đèn lên liền vểnh chân lên ngồi bắt chéo ở trên ghế sa lon, một mặt hài hước nhìn xem nữ nhân thản nhiên nói:

"Nói đi, có lẽ tôi còn có thể tha cho cô một mạng!"

"Là, là Hạ Hầu thiếu gia phái tôi đến"Nữ nhân do dự một chút, cuối cùng vẫn nói ra chủ mưu phía sau màn.

"Là hắn?"

Diệp Thần cau mày, không nghĩ tới Hạ Hầu Kiệt nhanh như vậy đã tra được hắn ở khách sạn, còn phái sát thủ tới, thế lực của những đại gia tộc này thật không phải thổi!

"Những nam nhân vừa rồi, cũng là đồng bọn của cô đi?"

"Đúng vậy!"

"Xem ở phân thượng cô trung thực như thế, tôi liền tha cho cô một mạng đi! Trở về nói cho Hạ Hầu Kiệt, bút trướng này tôi sẽ cho hắn nhớ kỹ!"

Nói xong, Diệp Thần cong ngón búng ra, một đạo kình khí xuất vào ngực nữ nhân.

Nữ nhân chỉ cảm thấy ngực buồn bực một trận, nhưng cũng không nghĩ nhiều, nghe được Diệp Thần nói thả nàng đã sướng đến phát rồ, khi lấy được sự đáp ứng của Diệp Thần, vội vàng từ dưới đất bò dậy chật vật không chịu nổi rời đi gian phòng, chạy về phục mệnh cho Hạ Hầu Kiệt.

Chờ nữ nhân này vừa đi, Diệp Thần cũng không còn tâm tình tu luyện, trực tiếp trở lại phòng ngủ nằm xuống ngáy o o.

Dù sao hắn đã nắm giữ được tinh yếu của Luyện Hồn Quyết tầng thứ nhất, ngày mai ngược lại là có thể cầm hầu tử chết Hạ Hầu Kiệt này thử nghiệm.

Lúc này ở bên kia Kinh Thành, bên trong khu biệt thự nào đó.

Hạ Hầu Kiệt tức sôi ruột, trong phòng khách đi qua đi lại, bên trong miệng thỉnh thoảng hùng hùng hổ hổ.

"Con chó cái Kiều An Na này, không phải nàng thích Diệp Thần sao? Vậy ta liền chơi chết tiểu tử này, để nàng đi thích quỷ!"

Chương 343. Ôn Viêm Bân!

"Kiệt thiếu, nếu cậu đã hận Kiều An Na như thế, còn cưới nàng làm gì?"

Người nói chuyện chính là nam tử cùng tuổi với Hạ Hầu Kiệt, tướng mạo đường đường, một đầu tóc rậm rạp đen nhánh, dưới đôi lông mày kiếm lại là một cặp mắt nhỏ đào hoa.

Mà hút người mắt nhất chính là, da của hắn giống tại mặt trời đã khuất chiếu qua, đen đen đỏ đỏ, nhìn hoàn toàn khác biệt so với người bình thường.

"Viêm bân huynh, tất cả mọi người đều là nam nhân!"

"Nếu như nữ nhân nào ở ngay trước mặt huynh, nói một nam nhân khác nghiền ép huynh về mọi phương diện, nữ nhân này vẫn là vị hôn thê của huynh, huynh nói có tức hay không?"Hạ Hầu Kiệt buồn bực nói.

"Ha ha, không có nữ nhân dám như thế nói với tôi, trừ phi nàng không muốn sống!"

Ôn Viêm Bân cười lạnh, nói xong cầm lấy gói thuốc lá trên bàn trà, rút ra một cây ngậm lên môi, ngón cái cùng ngón giữa nhẹ nhàng chà xát, một đoàn hỏa diễm cháy hừng hực liền xuất hiện tại giữa hắn ngón.

"..."

Nhìn thấy thao tác này của Ôn Viêm Bân, Hạ Hầu Kiệt đã sớm không cảm thấy kinh ngạc, người nhà họ Ôn đều là võ tu, đây cũng là lực lượng có thể khiến bọn họ trở thành gia tộc nhất lưu Kinh

Thành!

Đúng lúc này một nam nhân trung niên bộ dáng quản gia đi đến.

"Thiếu gia, Hồ Mị tiểu thư trở về!"Quản gia nói.

"A? Nhanh để cho nàng đi vào!"

Trong lòng Hạ Hầu Kiệt vui mừng, ngay sau đó nữ nhân kém chút bị Diệp Thần giết chết đi vào phòng khách, đi cùng với nàng còn có ba tráng hán.

"Hồ Mị, đầu Diệp Thần đâu?"

Nhìn thấy hai tay Hồ Mị trống trơn, Hạ Hầu Kiệt lập tức nhíu mày.

"Kiệt thiếu, thật xin lỗi, tôi thất bại!"

Hồ Mị ảo não cắn cắn môi đỏ, nếu như lần này thành công Hạ Hầu Kiệt liền sẽ cho nàng mười triệu, đáng tiếc tiền này nàng không kiếm được.

"Đồ vô dụng, cô không phải danh xưng nữ sát thủ chưa từng thất bại sao!"

Hạ Hầu Kiệt nghe xong tức điên lên, thuận tay quơ lấy ly rượu đỏ trên bàn trà, hung hăng đem một chén rượu giội vào trên mặt Hồ Mị.

Ba!

Rượu đỏ giội vào trên mặt Hồ Mị, chất lỏng đo tươi thuận gương mặt tinh mỹ của nàng trôi xuống dưới.

"Kiệt thiếu, thật xin lỗi, tôi nhất định sẽ lại tìm cơ hội xử lý tiểu tử kia!"

Hồ Mị bị giội rượu cũng rất nổi nóng, nhưng nàng đắc tội không nổi Hạ Hầu Kiệt, thậm chí toàn bộ tổ chức đều không đắc tội nổi Hạ Hầu gia, chỉ có thể cố nén!

"Ta mặc kệ!"

Hạ Hầu Kiệt chỉ vào cái mũi Hồ Mị nổi giận mắng:"Nếu như Diệp Thần còn sống rời đi Kinh Thành, chờ trở lại Long Hải, cha ta chỉ cần một câu, cô cùng tổ chức của cô liền đều đi chết đi!"

"Kiệt thiếu bớt giận, bây giờ chúng tôi liền đi xử lý Diệp Thần!"

"Đúng, đã nhẹ không được, chúng ta liền đến cứng rắn, dù sao chúng ta đều mang theo súng!"

Mấy tráng hán sau lưng Hồ Mị nghe xong gấp, bọn họ là người của tổ chức sát thủ tại Long Hải, hiện tại đắc tội 'Thái tử gia' Long Hải, về sau chẳng phải là không có cơm ăn?

"Hừ!"

Hạ Hầu Kiệt hừ lạnh một tiếng, nhìn xem Hồ Mị bị rượu đỏ ướt nhẹp, bộ ngực lộ ra như ẩn như hiện, nuốt ngụm nước bọt nói:"Các ngươi đi thôi, Hồ Mị lưu lại!"

"Kiệt thiếu, vậy chúng tôi đi!"

Mấy tên tráng hán liếc ra ý qua một cái cho Hồ Mị, ý tứ rất rõ ràng, nhiệm vụ bị cô làm thất bại, liền dùng nhục thân chuộc tội đi!

Nhưng vào lúc này, nguyên bản Hồ Mị còn hết thảy bình thường, đột nhiên oa phun ra một ngụm máu tươi!

Một giây sau không đợi đám người kịp phản ứng, chỉ thấy Hồ Mị tựa như mì sợi, mềm oặt ngã trên mặt đất, rất nhanh liền

không có hô hấp.

"Đây là có chuyện gì?"

Hạ Hầu Kiệt thấy thế giật mình kêu lên, mới vừa rồi còn sống sờ sờ, sao lại chết?

"Kiệt thiếu, chúng tôi không biết gì a!"

Mấy tên tráng hán thấy tình hình này cũng là một mặt mộng bức.

"Không cần thắc mắc! Nữ nhân này bị phong bế kỳ kinh bát mạch, sớm muộn đều phải chết!"

"Viêm bân huynh, có phải là tiểu tử Diệp Thần kia làm hay không?"

"Ngoại trừ hắn còn có thể là ai!"

Ôn Viêm Bân cười lạnh, bĩu môi nói:"Họ Diệp muốn hạ mã uy cho cậu, bằng không Hồ Mị đã sớm bị hắn đánh chết tại chỗ, phong bế kinh mạch chính là muốn để nàng tới đây gặp cậu!"

"Vương bát đản!"

Nghe Ôn Viêm Bân giải thích xong, Hạ Hầu Kiệt tức giận sôi lên, hận không thể ngay lập tức đem Diệp Thần chém thành muôn mảnh mới giải hận!

"Kiệt thiếu, không cần tức giận!"

Ôn Viêm Bân nhếch miệng lên, trên mặt lộ ra một tia biểu lộ khinh thường, hừ lạnh nói:"Họ Diệp cũng coi như có chút bản sự, bất quá rất đáng tiếc hắn đụng phải tôi! Ngày mai tiểu tử này dám đến nháo sự, tôi sẽ để hắn có đến mà không có về!"

"Ôn thiếu, huynh nói như vậy tôi cũng an tâm!"Hạ Hầu Kiệt

nghe xong, trong lòng trong nháy mắt an tâm rất nhiều.

"Chuyện nhỏ, bất quá các người đừng quên chuyện đáp ứng Ôn gia."Ôn Viêm Bân nhắc nhở.

"Yên tâm, cha tôi đã để người nghe ngóng tại phương Nam, bằng vào lực ảnh hưởng của Hạ Hầu gia, khẳng định không có vấn đề!"

"Vậy thì tốt, thời gian không còn sớm, để cho người ta thu thập rồi sớm nghỉ ngơi một chút đi!"

Ôn Viêm Bân gật gật đầu, nói xong tự mình đi ra phòng khách.

Chương 344. Cung Hỉ Phát Tài!

Người khác có lẽ kiêng kị Hạ Hầu gia, nhưng thân là cháu đích tôn dòng chính Ôn gia, Ôn Viêm Bân chưa từng nhìn sắc mặt bất luận kẻ nào.

Ngày kế tiếp, Diệp Thần vừa rời giường, Lan Trần đang bên ngoài gõ cửa.

Chờ hắn mở cửa ra, Lan Trần liền vào nhà giống chó bắt đầu ở trong phòng co rút lấy cái mũi, đi dạo quanh phòng.

"Ngọa tào! Sáng sớm cậu làm gì vậy?"Diệp Thần sững sờ, đầy bụng nghi ngờ hỏi.

"A, tối hôm qua rõ ràng tôi nghe được phòng cậu có thanh âm nữ nhân a!"

Lan Trần nghĩ nghĩ, đột nhiên vỗ trán một cái hoảng sợ nói"Thần ca, cậu đi tàu nhanh đúng không, không có qua đêm sao?"

"Kháo!"

Diệp Thần lúc này mới minh bạch Lan Trần đang hiểu lầm hắn, vừa vặn lúc này mấy người Ảnh Tử cũng tới, Diệp Thần dứt khoát đem chuyện nữ sát thủ nói thẳng ra.

"Nguyên lai là nữ sát thủ a, tôi còn tưởng rằng là gọi nữ lang a!"

Lan Trần nghe xong mặt mũi tràn đầy thất vọng, sáng sớm hắn tới đây là muốn nhìn một chút dáng dấp nữ nhân này thế nào, kết quả là một trận không vui.

"Đại gia ngươi!"

Diệp Thần nhịn không được trợn mắt nhìn Lan Trần một chút, lập tức nhìn về phía Ảnh Tử, hỏi:"Tình huống bên kia Kiều gia như thế nào?"

"Tiệc cưới của Kiều tiểu thư chính thức bắt đầu mười hai giờ trưa ở khách sạn Kinh Thành, cơ hồ tất cả gia tộc nhất lưu Kinh Thành đều nhận được thư mời!"Ảnh Tử nói.

"Sắp xếp cũng rất lớn đi!"

Diệp Thần nghe vậy cười lạnh, hôm nay mặc kệ là gia tộc bao lớn, đều không thể ngăn cản mình mang đi Đại sư tỷ!

Đúng lúc này mấy nam nhân người xa lạ đứng ở cửa phòng Diệp Thần, Kim Cương thấy thế lập tức đề cao cảnh giác, một đôi mắt hổ nhìn chằm chặp ngoài cửa!

"Kim Cương chớ khẩn trương, đây là người của tôi!"

Lan Trần nhìn thấy những người này cười nhạt một tiếng, hướng mấy nam nhân vẫy vẫy tay, ra hiệu bọn họ đều tiến đến.

"Thiếu gia!"

Bốn tên nam tử dáng người rắn chắc đi đến trước mặt Lan Trần, cùng nhau khom người hô.

"Lan Trần, bọn họ là?"

Diệp Thần nghi ngờ nhìn nam nhân trước mắt, trên người bọn họ tản ra khí tức võ tu.

Nam nhân dẫn đầu kia, tu vi cũng không chênh lệch bao nhiêu với mấy người còn lại, đều là Trúc Cơ đỉnh phong, thiếu một bước là tới Kim Đan Kỳ, bốn người này cộng lại tuyệt đối là cỗ lực lượng không thể coi thường!

"Thần ca, bọn họ là hộ viện Lan gia, Cung Hỉ Phát Tài!"Lan Trần cười hì hì nói.

"Cái gì?"

Không chỉ là Diệp Thần, ngay cả mấy người Ảnh Tử đều ngây ngẩn cả người, Cung Hỉ Phát Tài..... Chơi mạt chược sao?

Lan Trần giải thích đây là danh tự lão gia tử lấy cho bọn họ, ý đồ may mắn, mấy người Diệp Thần nghe xong mới thoải mái.

Hai bên giới thiệu hoàn tất, Diệp Thần mới chú ý tới mấy người này tựa hồ có chút không giống bình thường, đó chính là màu sắc làn da bọn họ, không phải màu da của người bình thường, mà là loại màu vàng kim nhàn nhạt!

"Thần ca, chúng ta đi ăn sớm một chút, sau đó giết tới khách sạn Kinh Thành đi!"Lan Trần nhìn thấy nhà hộ vệ mình có chút nhao nhao muốn thử.

Khách sạn Kinh Thành.

Xe sang trọng tụ tập trước cửa, một vài chiếc xe đặc thù treo giấy phép cũng dừng ở cổng.

Mỗi người từ trên xe bước xuống đều là quần áo ngăn nắp, giơ tay nhấc chân đều lộ ra một cỗ quý khí, hiển nhiên đều không phải người bình thường!

Bốn phía khách sạn đứng đầy bảo tiêu mặc đồ tây đen, bách tính đi ngang qua thấy cảnh này không khỏi nghị luận ầm ĩ.

"Tràng diện thật là lớn a, có nguyên thủ ngoại quốc đến Kinh Thành sao?"

"Nghe nói là lễ đính hôn của một đại gia tộc nào đó a!"

"Quá khoa trương đi, lễ đính hôn còn náo nhiệt hơn so với

tổng thống xuất hành!"

"..."

Mặc kệ lão bách tính nghị luận như nào, lúc này Kiều Hán Sơn đang mang theo cả đám Kiều gia, nụ cười đầy mặt đứng ở cửa ra vào tiếp khách.

"Kiều lão gia tử, chúc mừng chúc mừng!"

"Lão Kiều, nghe nói lão cũng sắp lên chức, đến lúc đó cũng đừng quên dìu dắt người bằng hữu này a!"

"..."

Khách mời tới tham gia lễ đính hôn lần này, có đại thương nhân Kinh Thành, cũng có lão đại quan viên chính trị.

"Cha, lần này danh tiếng Kiều gia chúng ta có thể lan xa a!"

Kiều Kiến Nghiệp nhìn xem khách mời lui tới, mỉm cười nói:"Vừa rồi có mấy tổng giám đốc xí nghiệp nhà nước nói muốn hợp tác làm ăn cùng Kiều thị chúng ta a!"

"Chuyện trong dự liệu!"

Kiều Hán Sơn gật gật đầu, nghĩ nghĩ cau mày nói:"An Na thế nào, nàng không có phản ứng gì quá khích đi?"

"Cha yên tâm, một nhà Hạ Hầu Kiệt đều ở bên trong bồi tiếp An Na a!"

Kiều Văn Bân nghe xong vội vàng cướp lời nói, miễn cho Kiều Kiến Nghiệp lại nói xấu hắn.

"Hừ!"

Kiều Kiến Nghiệp nhếch miệng, nếu không phải hắn không có

dòng dõi, loại chuyện tốt gả cho Hạ Hầu gia này làm sao đến phiên con gái của Kiều Văn Bân hắn?

Nhưng hết lần này tới lần khác Kiều An Na còn thân ở trong phúc mà không biết phúc!

"Lần này Hạ Hầu gia khẳng định tức giận, đều không phái người ra ngoài đón khách!"Kiều Tân Quân cau mày nói.

"Cái này còn không phải đều là"

Đúng lúc này một cỗ Maybach phiên bản dài vững vàng dừng tại cửa khách sạn, chiếc xe này xuất hiện trực tiếp khiến cho hiện trường xì xào bàn tán!

Nghe nói đây là Maybach exelero, giá cả 54 triệu, so với Maybach của Jack Ma còn muốn mắc hơn gấp mấy lần.

Chương 345. Khách khứa như mây!

Chiếc xe dừng lại, một nam nhân mặc âu đi giày da từ tay lái phụ bước xuống, đi tới mở cửa sau xe ra, thái độ mười phần cung kính!

Cửa xe mở ra, một lão nhân có mái tóc hoa râm, mặc đường trang màu đỏ, trong tay chống một cây bạch ngọc quải trượng, chân đi giày vải màu đen từ trên xe chậm rãi đi xuống.

"Cha, Mạc lão tới!"

Kiều Kiến Nghiệp nhìn người nọ vội vàng nhắc nhở.

Mạc Càn, hội trưởng thương hội Kinh Thành, giá trị bản thân mấy trăm tỷ, tuyệt đối được tính là ngưu nhân Kinh Thành!

"Lão Mạc, ông đã đến!"

Kiều Hán Sơn một mặt tươi cười chào đón, hắn cùng Mạc Càn là bạn tốt nhiều năm, mà Kiều Tân Quân cũng đúng lúc làm người đứng thứ hai tại Bộ Công Thương, quan hệ hai nhà cũng không tệ!

"Kiều lão đầu gả cháu gái, ta có thể không tới sao?"

Mạc Càn gật đầu cười một tiếng với lão đầu, nhỏ giọng hỏi:"Lão đầu Hạ Hầu gia kia cũng tới sao?"

"Tới, bất quá đang tức giận, không chịu đi ra!~"Kiều Hán Sơn mặt mo đỏ ửng nói.

"Sao lại có thể như vậy! Để cho lão ca của ta đứng tại cổng,

hắn ở bên trong hưởng điều hoà không khí, nhìn ta đi vào nói hắn thế nào!"Mạc Càn nói xong quay đầu lại nói với Kiều Tân Quân:"Tiểu Quân, gần đây công ty buôn bán dưới cờ của ta có chút phiền toái, cậu tranh thủ thời gian giải quyết cho ta!"

"Công ty chú Mạc còn có phiền phức?"

Kiều Tân Quân sững sờ, lập tức nói:"Cháu lập tức để cho người ta đến hỏi việc này!"

Người hai nhà cười cười nói nói, mười phần thân thiết!

Đưa tiễn Mạc Càn, một chiếc SUV cải tiến màu xanh quân đội Trường An nhanh chóng lái tới, ngay sau đó vung đuôi một cách xinh đẹp dừng lại ở trước mặt người Kiều gia.

"Vương bát"

Kiều Kiến Nghiệp vừa muốn mắng chửi, bất quá sau khi nhìn thấy người từ trên xe bước xuống, tranh thủ thời gian ngậm miệng lại!

Bởi vì người đến là Tào Viện Triều, người đứng đầu chiến khu nam bộ!

Người biết hắn đều biết, Tào Viện Triều là có tiếng là thùng thuốc nổ, toàn bộ người trong đại gia tộc Kinh Thành cùng thế hệ, đa số đều bị hắn đánh qua, cũng bởi vì người này chúa ghét những người chuyên làm chuyện xấu, trong mắt không dung được nửa hạt cát, động thủ cũng chẳng cần biết ngươi là ai, đánh trước lại nói!

Về điểm này, Tào Dương hoàn mỹ kế thừa gen cha hắn.

"Tào huynh, huynh đã đến!"

Kiều Văn Bân cùng Tào Viện Triều là bạn thân, đồng môn hồi

nhỏ, nhìn thấy hắn đến đây tự nhiên tranh thủ thời gian tiến lên nghênh đón.

"Lão Kiều, hôm nay cũng đừng phạm hồ đồ a!"

Để Kiều Văn Bân không nghĩ tới chính là, Tào Viện Triều nhìn thấy hắn câu nói đầu tiên liền để hắn sững sờ không hiểu gì.

"Nha, Tào Dương trở về, đã lâu không gặp a!"Kiều Tuyền nhìn thấy Tào Dương, cũng chủ động hướng hắn chào hỏi.

"Ân."

Ai ngờ, Tào Dương chỉ là ân một tiếng, biểu hiện trên mặt thậm chí có chút âm trầm, cái này thế nhưng để cho Kiều Tuyền mộng bức, hắn cùng Tào Dương tốt xấu cũng coi như người quen đi, về phần lạnh lùng như vậy là sao?

"Tào huynh, hôm nay huynh làm sao vậy?"Kiều Văn Bân hiếu kì hỏi.

"Lão Kiều, hôn nhân con cháu, cha mẹ vẫn là đừng quá mức can thiệp mới tốt, nói đến thế thôi!"

"..."

Nhìn xem cha con Tào Viện Triều đi vào khách sạn, người Kiều gia sững sờ, Kiều Kiến Nghiệp càng là hừ hừ nói:"Một giới vũ phu, nói chuyện nói một nửa ý là như nào?"

"Kiến Nghiệp, nhỏ giọng một chút!"

Kiều Hán sơn dã rất buồn bực, nhưng Tào gia cũng không yếu thế so với Kiều gia, để Tào Viện Triều biết có người mắng hắn vũ phu, Kiều Kiến Nghiệp sẽ gặp xui xẻo.

"Cha, người nói hôm nay tiểu tử Diệp Thần kia có thể tới hay không?"Kiều Tân Quân quét bốn phía một chút hỏi.

"Hừ, hắn dám đến!"

Kiều Kiến Nghiệp cười lạnh nói:"Hôm nay nhiều lão đại ở đây như vậy, Hạ Hầu gia còn mời người môn phái cổ võ, Diệp Thần tới chết còn nghe được!"

"Tốt, thời gian cũng không còn nhiều lắm, chúng ta đi vào đi!"

Kiều Hán Sơn thấy khách đều đã đến đủ, chuẩn bị quay người tiến vào khách sạn.

Nhưng vào lúc này, người một nhà Hạ Hầu gia đều đi ra, nhìn dáng vẻ còn rất gấp.

"Thân gia, làm sao lúc này các người lại đi ra?"

Kiều Văn Bân thấy thế chủ động hướng tới một nam nhân tóc tai chải chuốt, mặc âu phục hàng hiệu, nhìn không giận tự uy, mười phần lãnh đạo hỏi.

"Dược Vương Môn lập tức tới bây giờ, các người cũng đừng tiến vào, cùng nhau nghênh đón đi!"Cha của Hạ Hầu Kiệt, người đứng đầu Long Hải, Hạ Hầu Văn trầm giọng nói.

"Dược Vương Môn?"

Người Kiều gia nghe xong không khỏi ngạc nhiên, Kiều Hán Sơn càng là chấn kinh không nghĩ tới Hạ Hầu gia còn mời được cả người của Dược Vương Môn.

Dược Vương Môn tại Hoa Hạ là một đại tông môn có phân lượng cực nặng, mặc dù tiếng tăm so ra vẫn kém Ngũ Nhạc Phái, nhưng ở phương diện y thuật mà toàn bộ Hoa Hạ hiếm có một người này, không ít lão đại có bệnh vẫn phải đến cầu bọn họ!

Đang lúc nói chuyện, một chiếc Mercedes Benz chạy tới.

Cửa xe mở ra, một cỗ mùi thuốc thấm vào ruột gan lập tức

tràn ngập ra ở trong không khí.

"Dược tông chủ, ngài đã tới!"

Hạ Hầu Văn vẻ mặt tươi cười tiến lên nghênh đón, chủ động đưa tay ra.

"Tiểu Hạ, con của cậu đính hôn, lão phu cũng không có hạ lễ gì, sâm núi trăm năm này coi như một chút lòng thành đi!"

Chương 346. Ai khinh người quá đáng (hạ)?

Dược Kỳ Hoàng một đầu tóc bạc trắng, sắc mặt hồng nhuận, một thân trường sam cười nhạt một tiếng, một đệ tử Dược Vương Môn phía sau hắn lập tức đưa lên một cái hộp gấm màu vàng, mở ra chỉ thấy trong hộp là một cây cực phẩm nhân sâm, mùi thơm tản khắp nơi.

Mấy người Kiều Hán Sơn nhìn thấy căn sâm trăm năm tuổi này cũng là không ngừng hâm mộ!

Sâm núi trăm năm có tiền cũng chưa chắc có thể mua được, Dược Vương Môn vì lễ đính hôn của Hạ Hầu gia thật đúng là dám vung tay.

Thật tình không biết, về tài nguyên dược liệu Trung y tại Long Hải, Hạ Hầu gia cũng đã giúp Dược Vương Môn hình thành độc quyền, doanh thu hàng năm của Dược Vương Môn lên tới hàng chục tỷ, chỉ là một cây sâm núi thật không tính là gì.

"Con trai, còn không mau cảm ơn Dược lão!"Hạ Hầu Văn nói với Hạ Hầu Kiệt ở bên cạnh.

"Dược lão, tạ ơn ngài! Một hồi ngài uống nhiều mấy chén!"Hạ Hầu Kiệt cười nói.

"Ân, nhiều năm không gặp Tiểu Kiệt càng lớn càng nhanh nhẹn!"Dược Kỳ Hoàng khẽ gật đầu.

"Dược lão, mời! Cha tôi đang ở bên trong chờ ngài tới uống a!"

"Tốt!"

Dược Kỳ Hoàng nói xong đi vào khách sạn, toàn bộ hành trình chỉ là nhẹ gật đầu với Kiều Hán Sơn, tựa hồ căn bản không có đem Kiều gia để vào mắt.

"Kiều lão, chúng ta đi vào đi!"

Hạ Hầu Văn mỉm cười, nói xong theo Dược Kỳ Hoàng cùng đi vào bên trong khách sạn.

Đúng mười hai giờ trưa, lễ đính hôn chính thức bắt đầu.

Hạ Hầu Kiệt mặc một thân âu phục vừa vặn, Kiều An Na bị người an bài mặc một bộ váy dài màu trắng, thần sắc hờ hững đứng tại trên đài hội nghị.

"Chậc chậc, đôi cô dâu chú rể này thật sự là trai tài gái sắc a!"

"Không nghĩ tới Kiều gia còn có cháu gái xinh đẹp như vậy, trước kia làm sao không có phát hiện đâu!"

"Kiều gia cường đại ở thương nghiệp, Hạ Hầu gia lại phong phú tài nguyên, đây chình là cường cường liên hợp a!"

"..."

Mọi người dưới đài nhìn thấy cặp cô dâu chú rể này, nhịn không được nghị luận ầm ĩ.

Người chủ trì trên đài cũng rất biết giải quyết, hắn cảm xúc cao vút nói một thông điệp lớn chúc phúc cô dâu chú rể, sau đó bắt đầu vào màn chính.

"Hạ Hầu Kiệt tiên sinh anh tuấn soái khí, ngài có cái gì muốn nói với Kiều An Na tiểu thư mỹ lệ rung động lòng người không?"

"Ân."

Hạ Hầu Kiệt gật gật đầu nhưng cũng không nhiều lời cái gì, có

vẻ hơi không quan tâm, một đôi mắt nhìn chằm chặp cửa chính sảnh yến hội.

Người chủ trì sững sờ, thấy Hạ Hầu Kiệt không tỏ thái độ, hắn lại cười ngâm ngâm hỏi Kiều An Na

"Kiều tiểu thư, cô có cái gì muốn nói với người chồng tương lại của mình không?"

"Ai nói hắn là chồng tôi?"

"Tôi cũng không có nói muốn gả cho hắn, chủ trì không nên hỏi loại vấn đề ngớ ngẩn này!"Thanh âm Kiều An Na lạnh như băng nói.

"..."

Lời vừa nói ra, nụ cười trên mặt người chủ trì trong nháy mắt cứng ngắc.

Mọi người dưới đài cũng là nhao nhao sửng sốt, chẳng ai ngờ rằng Kiều An Na sẽ nói loại lời này.

"Kiều An Na nàng điên rồi đi, có biết đây là trường hợp nào hay không!"Kiều Tân Quân nghe xong tức giận đến vỗ bàn đứng dậy.

"Nhị ca, con gái của anh muốn hại chết Kiều gia chúng ta sao?"

Kiều Kiến Nghiệp nghe nói như thế, lại nhìn hai người Hạ Hầu Văn cùng lão gia tử Hạ Hầu gia Hạ Hầu Thành ngồi cùng bàn, lúc này sắc mặt hai người đã sớm tím tái!

"Hừ! Lão Kiều, cháu gái của ông đến cùng là có ý tứ gì!"

Trên khuôn mặt già của Hạ Hầu Thành nhịn không được nữa, tức giận mà nhìn xem Kiều Hán Sơn chất vấn.

"Cái này, Hạ Hầu lão ca đừng nóng giận, tôi nghĩ An Na chỉ là trong lúc nhất thời không thích hợp thân phận cô dâu mà thôi, chắc là có chút bài xích đi?"Kiều Hán Sơn bất đắc dĩ giải thích nói.

"Hi vọng như thế đi!"

"Cháu của tôi ưu tú như vậy, nếu không phải nể mặt mũi lão Kiều ông, phụ nữ muốn cưới hắn có nhiều lắm!"

"..."

Kiều Hán Sơn không phản bác được, bởi vì lời Hạ Hầu Thành nói không ngoa, luận thực lực, Hạ Hầu gia vẫn là mạnh hơn so với Kiều gia!

Trên đài, Hạ Hầu Kiệt nghe được Kiều An Na nói, lập tức lửa cháy vô danh!

Hắn đoạt lấy micro trong tay người chủ trì, cả giận nói:"Kiều An Na, có phải là cô muốn tôi mất mặt không? Ngay trước nhiều người như vậy cô nói ra loại lời này, có ý tứ gì?"

"Không có ý gì!"

Kiều An Na nhàn nhạt lườm Hạ Hầu Kiệt một chút, nói thẳng:"Tôi chỉ là không muốn gả cho cậu, chẳng lẽ còn không thể nói rõ ràng sao?"

Hiện trường lần nữa xôn xao, chẳng ai ngờ rằng lễ đính hôn vừa mới mở màn lại sẽ xuất hiện loại trò đùa này.

"Nực cười!"

Lần này Hạ Hầu Thành thật nổi giận, hắn vỗ bàn ba một cái, cả giận nói:"Kiều Hán Sơn, các người khinh người quá đáng, hôm nay nhất định phải cho Hạ Hầu gia ta một cái công đạo, bằng không ta sẽ không để yên cho các người!"

"Hạ Hầu lão gia tử, an tâm chớ vội!"

Kiều Tân Quân thấy thế vội vàng nói:"Cháu gái này của tôi có chút hồ đồ, ngài là đại nhân không chấp tiểu nhân, tuyệt đối đừng so đo với nàng!"

"Kiều Tân Quân, cậu cũng không cần nói nữa!"

Hạ Hầu Văn hừ lạnh một tiếng, nói:"Buổi lễ đính hôn hôm nay chỉ sợ không nổi nữa, Kiều gia vẫn là nghĩ biện pháp khắc phục hậu quả đi!"

Ba!

Vừa dứt lời, sảnh yến hội trống trải liền truyền đến một tiếng vang thanh thúy.

Chương 347. Ai khinh người quá đáng (thượng)?

Đám người tìm theo tiếng nhìn lại, nguyên lai là Hạ Hầu Kiệt tức giận, lại lần nữa động thủ với Kiều An Na, một bàn tay trực tiếp quất vào trên mặt nàng.

Kiều An Na bị đánh trước mặt mọi người cũng không cam chịu yếu thế, lúc này cũng động thủ với Hạ Hầu Kiệt trên đài hội nghị!

"Hạ Hầu Văn, con của ông khinh người quá đáng đi!"

Kiều Văn Bân thấy con gái bị đánh, lúc này mắt hổ trừng một cái, nhìn xem Hạ Hầu Văn tức giận quát lớn.

"Đây là con gái của ông đáng đánh! Ai bảo nàng trước mặt mọi người nhục nhã con trai tôi!"Hạ Hầu Văn rất bao che cho con, nhưng càng nhiều hơn chính là miệt thị Kiều gia, cảm thấy Kiều gia không dám cùng hắn trở mặt.

"Ông"

Quả nhiên, Hạ Hầu Văn thành công, không đợi Kiều Văn Bân nói chuyện, Kiều Tân Quân lập tức quát lớn:"Lão nhị, ngậm miệng! Làm sao cậu có thể nói chuyện như vậy với Hạ Hầu huynh, chuyện này đúng là Kiều gia chúng ta làm không đúng mà!"

"..."

Kiều Văn Bân nghe vậy tức điên lên, lại nhìn trên đài hội nghị, lúc này Kiều An Na vừa vặn bị Hạ Hầu Kiệt đá một cước vào ngực, bịch một tiếng té ngã trên đất!

"Con chó cái, hôm nay lão tử phải hảo hảo thu thập ngươi một trận!"Hạ Hầu Kiệt cũng không để ý hình tượng, lộ ra khuôn mặt dữ tợn muốn tiếp tục đánh Kiều An Na.

Mà người nhà Hạ Hầu gia cũng không có ngăn lại, đại gia tộc đều chú ý mặt mũi, hôm nay không đem mặt mũi này tìm trở về, về sau sẽ còn ai đem Hạ Hầu gia hắn để vào mắt?

"Hạ Hầu Kiệt, dừng tay!"

Đúng lúc này, một tiếng hét phẫn nộ truyền đến.

Ngay sau đó một thân ảnh cấp tốc xông lên đài chủ tịch, đám người tập trung nhìn vào không khỏi ngây ngẩn cả người.

"Làm sao tiểu tử Tào gia đi lên?"

"Sẽ không phải là tình tay ba đi, quá loạn!"

"..."

Có người dưới đài nhận biết Tào Dương, thấy cảnh này không khỏi trợn tròn mắt, người tuổi trẻ bây giờ quá loạn a!

"Ngươi là ai?"

Hạ Hầu Kiệt nhìn nam nhân trước mắt không hiểu ra sao, hắn cũng không nhận ra Tào Dương.

"Ta là Tào Dương, ngươi thử động đến Kiều An Na một chút!"Tào Dương chỉ vào cái mũi Hạ Hầu Kiệt lớn tiếng nói.

"Tào Dương?"

Hạ Hầu Kiệt đầu tiên là sững sờ, lập tức cắn răng nói:"Ta mẹ nó chẳng cần biết ngươi là ai, dám xen vào việc của người khác ta liền thu thập luôn cả ngươi!"

"Tiểu Kiệt, dừng tay!"

Không đợi Hạ Hầu Kiệt xuất tay, Hạ Hầu Văn thấy thế vội vàng đứng lên ngăn lại, hắn không sợ đắc tội Kiều gia, nhưng Tào gia thì khác, đây là một gia tộc quân đội, tốt nhất đừng tuỳ tiện trêu chọc!

Hạ Hầu Kiệt sững sờ, bất quá hắn thật dừng tay.

Lúc này Hạ Hầu Văn mới thở phào nhẹ nhõm, hắn nhìn khắp bốn phía, sau đó đi thẳng tới một bàn của Tào Viện Triều, trầm giọng nói:

"Lão Tào, đã lâu không gặp!"

"Ân, chào!"Tào Viện Triều gật gật đầu, trên mặt nhìn không ra bất kỳ biểu lộ gì.

"Lão Tào, hai nhà chúng ta nước sông không phạm nước giếng, con của huynh làm như vậy đến cùng có ý tứ gì?"

Hạ Hầu Văn cắn răng, mắt thấy mặt mũi Hạ Hầu gia sắp tìm trở về, không nghĩ tới Tào gia lại dính vào, quả thực ghê tởm đến cực điểm!

"Lời ấy sai rồi!"

Tào Viện Triều cười nhạt một tiếng, ngồi trên ghế bưng chén rượu lên nhấp một miếng, nói:"Ông cũng biết Tào gia ta rất căm ghét những người làm chuyện xấu, lần này lại nhìn thấy nam nhân khi dễ nữ nhân, rút đao tương trợ không được sao?"

"Ông"

Hạ Hầu Văn bị nói đến á khẩu không trả lời được, hắn xác thực quên một cái nhân tố trọng yếu, Hạ Hầu Kiệt đánh Kiều An Na là nam nhân đánh nữ nhân a!

Sức nóng đoạn thời gian trước tại thành phố Đường Thủy hắn vẫn chưa có quên, lúc đó Hạ Hầu Kiệt có thể nói là giẫm phải mìn!

Mắt thấy hai người đối chọi gay gắt, lúc này một nam nhân khác ngồi cùng bàn cũng mở miệng:

"Tào tướng quân quả nhiên rất có tinh thần trọng nghĩa, bất quá vợ chồng trẻ cãi nhau, giống như cũng không tới phiên Tào gia ra tay đi?"

"Lão Trần, nếu ông nói như vậy, Tào gia ta liền cứ xuất thủ, ông định làm gì?"

Tào Viện Triều xem thường, mặc dù Trần Vượng là người đứng đầu chiến khu trung bộ, nhưng hắn lại không có sợ chút nào!

"Nha a, đây là ông muốn khiêu chiến cùng ta?"

Trần Vượng nghe xong cũng tức giận, hắn cười lạnh một tiếng:"Chúng ta đã tầm này này tuổi cũng không tiện động thủ, nhưng nếu như ngươi không phục, theo như trong quân lập tức sẽ xử lý lôi đài thi đấu, có gì lên lôi đài phân cao thấp a!"

"Được a, chả lẽ ta lại sợ ngươi?"

Tào Viện Triều khinh thường nhếch miệng, sau đó quay đầu nói với Hạ Hầu Văn:"Hạ Hầu Văn, đừng trách ta không có cảnh cáo ông, có ít người không phải ông có thể gây, cẩn thận không thoát thân được!"

"Cám ơn, nhưng ta phải nói cho ông, Hạ Hầu Văn ta cũng không phải quả hồng mềm!"

"Tốt, hi vọng ông sẽ không hối hận!"

Tào Viện Triều nhếch miệng lên, lộ ra một đường cong quỷ dị, đồng thời nhìn đồng hồ tay một chút, nghĩ thầm kia tiểu tử hắn là

muốn tới đi?

Trên đài, Tào Dương đem Kiều An Na từ dưới đất đỡ lên, nói:

"Kiều tiểu thư đừng sợ, có tôi ở đây sẽ không để cho Hạ Hầu Kiệt khi dễ cô!"

"Cậu là?"

Khóe miệng Kiều An Na chảy ra chút máu còn sót lại, nàng chịu đựng kịch liệt đau nhức một mặt tò mò nhìn Tào Dương.

"Tôi là bằng hữu Diệp Thần, cô yên tâm, hắn rất nhanh liền tới!"Tào Dương nhếch miệng cười một tiếng, hoàn toàn để ý Hạ Hầu Kiệt ở một bên.

Chương 348. Giằng co!

"Hỗn đản!"

Nghe được cái tên 'Diệp Thần' này, trong nháy mắt Hạ Hầu Kiệt nổi trận lôi đình, thừa dịp Tào Dương không sẵn sàng, một quyền vừa nhanh vừa chuẩn đập vào trên ngực đối phương.

Phốc!

Tào Dương cũng không nghĩ tới Hạ Hầu Kiệt sẽ đánh lén, bất ngờ không đề phòng bị đánh, phun ra một ngụm máu tươi!

"Muốn chết!"

Tào Viện Triều thấy con trai bị đả thương, vỗ bàn ba một cái, chỉ vào Hạ Hầu Văn cả giận nói:"Hạ Hầu gia các ngươi quá phận, hôm nay Tào gia ta tuyệt sẽ không bỏ qua!"

"Thật vậy sao?"

Trần Vượng nghe xong hừ lạnh nói:"Nếu Tào tướng quân lựa chọn giúp Kiều gia, vậy ta cũng chỉ có thể giúp Hạ Hầu gia!"

"Trần Vượng, ngươi có phải cảm thấy ở Kinh Thành không ai có thể chế phục ngươi đúng không?"

Lúc này, một giọng già nua truyền đến, Mạc Càn từ trên bàn chủ đứng dậy, thản nhiên nói:"Mặc dù ta là người làm ăn, nhưng là trong quân đội coi như có mấy cái bằng hữu, ngươi muốn cùng Kiều gia đối nghịch, đó chính là cùng ta đối nghịch!"

"Mạc lão?"

Trần Vượng thấy là Mạc Càn, trong nháy mắt không khỏi nhíu mày.

Đừng nhìn lão nhân này là một thương nhân, nhưng hắn đi rất gần hai đạo hắc bạch, cùng hắn đối nghịch là lựa chọn rất không sáng suốt!

"Lão Mạc, lão muốn giúp Kiều lão đầu?"

Mặt già của Hạ Hầu Thành nghẹn thành màu gan heo, cắn răng nói:"Lão đừng ép ta, người đang ngồi đều là bằng hữu ta!"

"Ta vốn không muốn xen vào chuyện bao đồng, ai bảo Hạ Hầu gia ngươi khinh người quá đáng?"Mạc Càn cùng Kiều Hán Sơn là đồng đảng, lúc này tự nhiên đứng tại bên phía Kiều gia.

"Mạc tiên sinh, Dược Vương Môn ta nhất định sẽ giúp Hạ Hầu gia, Mạc tiên sinh hẳn là biết đi, cho nên khuyên Mạc tiên sinh nghĩ thật kỹ!"

Dược Kỳ Hoàng một mực không lên tiếng, đột nhiên mở miệng nói với Mạc Càn:"Nghe nói cháu trai Mạc tiên sinh bị một loại quái bệnh, muốn tìm Dược Vương Môn ta xuất thủ?"

"Cái này"

Mạc Càn nghe xong trầm mặc, cháu của hắn xác thực mắc phải quái bệnh, mà lại bệnh viện cũng trị không hết.

"Dược Vương Môn đây là dùng người bệnh đến uy hiếp sao?"

Trên cùng một bàn đột nhiên truyền đến một tiếng gầm thét, đám người tìm theo tiếng nhìn lại không khỏi sợ ngây người, người nói chuyện lại là người đứng đầu Bộ Vệ Sinh Tiêu Quang Minh.

Loại thời điểm này hắn đột nhiên ra tiếng, rõ ràng chính là

muốn giúp Kiều gia a!

Ngay cả người Kiều gia cũng là một mặt mộng bức, Tiêu Quang Minh đúng là Kiều Tân Quân mời, nhưng quan hệ hai người còn chưa tốt đến mức Tiêu Quang Minh tình nguyện đắc tội Hạ Hầu gia đi?

Không khí hiện trường trong nháy mắt khẩn trương lên, tất cả mọi người không nghĩ tới một trận lễ đính hôn, thế mà lại dẫn tới nhiều lão đại giằng co như vậy!

"Tiêu Quang Minh, lão có ý tứ gì?"

Hạ Hầu Văn rất tức giận, cũng rất buồn bực, hôm nay thật sự là gặp quỷ, làm sao nhiều người giúp Kiều gia như vậy?

Hắn vô ý thức liếc qua một nam nhân ngồi cùng bàn, người này mặt đỏ tới mang tai, hai mắt khép hờ, làm người khác chú ý nhất là mái tóc màu đỏ của hắn, người quen biết hắn đều biết, đây không phải nhuộm, mà là theo tu vi hắn đề cao tự nhiên biến thành dạng này.

"Ôn huynh?"

Hạ Hầu Văn nghĩ nghĩ muốn để Ôn Bát Thiên giúp hắn, chỉ cần hắn mở miệng chắc hẳn ở đây không có mấy người dám cãi!

Ôn Bát Thiên từ từ mở mắt, không nói một câu, chỉ là quay đầu hướng về phía con trai Ôn Viêm Bân khẽ gật đầu.

Khóe miệng Ôn Viêm Bân treo lên một đường cong quỷ dị, lập tức đứng dậy thả người nhảy lên rên đài, ánh mắt sắc bén nhìn xem Tào Dương, âm trầm nói:

"Tào Dương, Hạ Hầu Kiệt là bằng hữu ta, hắn sợ ngươi, nhưng ta cũng không sợ ngươi!"

"Ôn Viêm Bân?"

Tào Dương cắn răng, đối phương có bao nhiêu lợi hại hắn rất rõ, nhưng bây giờ hắn đã đâm lao phải theo lao, nếu thật đánh cũng chỉ có thể kiên trì lên.

"Nghe nói ngươi tại bộ đội luyện được một thân bản lĩnh không tệ, ta cũng phải thử một chút ngươi có bao nhiêu lợi hại!"Nói xong, thân thể Ôn Viêm Bân giống như là một tia chớp nhanh chóng vọt tới hướng Tào Dương.

"Hỏng bét !"

Tào Dương vội vàng không kịp chuẩn bị, chỉ một chiêu, liền bị một khuỷu tay của Ôn Viêm Bân đâm vào ngực, thân thể trong nháy mắt bay ngược ra ngoài!

"Viêm bân, tốt lắm!"Hạ Hầu Kiệt thấy cảnh này không khỏi ở bên cạnh vỗ tay khen hay.

"Con trai!"

Tào Viện Triều thấy con trai ăn phải lỗ vốn, lập tức giận không chỗ phát tiết, hắn chỉ vào Ôn Bát Thiên tức giận chất vấn:"Ôn Bát Thiên, Tào gia ta cùng ngươi không cừu không oán, ngươi vậy mà giật dây con của mình đả thương con của ta?"

"Người trẻ tuổi luận bàn một chút mà thôi, bằng không Viêm Bân vài phút liền có thể giết con của ngươi, tin không?"Ôn Bát Thiên không vội vã mà trả lời.

"..."

Lời vừa nói ra mọi người đều kinh, ai không biết Tào Viện Triều tính tình nóng nảy, nhưng lần này hắn không có hành động thiếu suy nghĩ, thực lực của đối phương quá mạnh, hiện tại tuyệt không phải thời điểm hữu dũng vô mưu!

Hiện tại nhiệt độ hiện trường đã hạ xuống tới mức đóng băng, ngay cả thở nhẹ một ngụm cũng không ai dám.

Mọi người đều biết, lần này Hạ Hầu gia tuyệt đối chiếm cứ thượng phong, Kiều gia bị ép tới gắt gao.

"Lão nhị, còn không mau mời rượu bồi tội!"Kiều Tân Quân thấy tình thế không ổn, tranh thủ thời gian liếc mắt ra ý cho Kiều Văn Bân.

Chương 349. Tiểu sư đệ tới!

"Ta"

Kiều Văn Bân thực sự không kéo được mặt xuống, đang do dự muốn mời rượu hay không, một bên Mặc Vân Hân lại lên tiếng, chỉ thấy nàng cười một tiếng, bưng chén rượu lên nói với Hạ Hầu Văn:

"Hạ Hầu tiên sinh, tiểu nữ tính cách phản nghịch, chén rượu này tôi kính ngài! Hôn ước giữa hai nhà chúng ta cũng theo đó hủy bỏ đi!"

"Mặc Vân Hân, cô nói cái gì?"

Tất cả mọi người sợ ngây người, Kiều Kiến Nghiệp càng là cả giận nói:"Đừng tưởng rằng cô là chị dâu tôi là có thể nói hươu nói vượn, chuyện này còn chưa tới phiên cô đến khoa tay múa chân!"

"Có ý tứ!"

Hạ Hầu Văn nghe xong tức giận phát cười, hắn lạnh lùng nhìn xem Mặc Vân Hân, đánh giá một phen trên mặt nàng rồi trầm ngâm nói:"Xem ra bộ dáng Mặc phu nhân giống như rất nắm chắc, cô đang gây hấn với tôn nghiêm Hạ Hầu gia ta sao?"

"Con của ngài đánh con gái tôi, tôi có thể không so đo! Nhưng nếu là Diệp Thần tới, chỉ sợ người không may chính là con của ngài!"

Mặc Vân Hân thấy việc đã đến nước này, cũng không cần thiết che giấu, nói thẳng:"Tôi đã gặp qua đứa bé Diệp Thần kia, có đảm lược, có đầu não, tuyệt không phải con của ngài có thể so sánh!"

"Mặc Vân Hân, em điên rồi sao!"

Lần này ngay cả Kiều Văn Bân đều giật mình, hắn vạn vạn không nghĩ tới lão bà của mình lại dám nói ra loại lời này, đây không phải là đổ thêm dầu vào lửa sao?

"Buồn cười! Mặc Vân Hân, cô nhanh cho xin lỗi Hạ Hầu!"Kiều Tân Quân giận dữ hét.

"Buồn cười?"

Mặc Vân Hân cười nhạt một tiếng, nói xong ngửa đầu đem rượu trong chén uống xong, lập tức ngồi xuống căn bản không cho Hạ Hầu Văn chút mặt mũi.

Từ một khắc Kiều An Na bị đánh trở đi, lửa giận trong lòng nàng đã cháy hừng hực, chỉ là nghĩ không nghĩ tới nam nhân Kiều gia lại nhịn được, chỉ có một lời giải thích, bởi vì bọn họ căn bản không có coi Kiều An Na là người một nhà!

"Rất tốt, Mặc Vân Hân, cô đã thành công chọc giận ta!"

Hạ Hầu Văn một mực đè nén lửa giận, dù sao hắn là người đứng đầu Long Hải, không thể quá mức thất thố, bất quá Mặc Vân Hân không nhìn cử động của hắn, để Hạ Hầu Văn cảm thấy phi thường khó chịu.

Hạ Hầu Thành ở một bên cũng mất bình tĩnh, nhìn về phía Kiều Hán Sơn nói:

"Nếu Kiều gia là thái độ này, ta cũng không cần cho các ngươi mặt mũi!"

"Hạ Hầu lão ca, huynh đây là"

"Để cháu gái cùng con dâu của ngươi quỳ xuống xin lỗi Hạ Hầu gia ta, nếu không, ta sẽ không bỏ qua cho Kiều gia!"

"..."

Đám người nghe xong nhao nhao líu lưỡi, không nghĩ tới Hạ Hầu gia bá đạo như vậy, thế mà để người Kiều gia ngay trước nhiều người như vậy quỳ xuống, thật sự là giết người tru tâm a!

"Mẹ, mẹ không cần nghe hắn!"

Kiều An Na nghe được Hạ Hầu Thành, vừa vội vừa tức, nàng đứng người lên không biết từ chỗ nào lấy ra môt cây dao găm, dứt khoát gác ở trên cái cổ tuyết trắng của mình, cắn răng nói:

"Ta dù có chết cũng sẽ không gả cho ngươi! Hạ Hầu Kiệt ngươi nhớ kỹ, Hạ Hầu gia ngươi bức ta chết, tiểu sư đệ cũng sẽ không bỏ qua cho các ngươi!"

"Hắc hắc, hù dọa ta?"

Trên đài Hạ Hầu Kiệt thấy thế cười lạnh, một mặt hài hước nhìn xem Kiều An Na trêu chọc nói:"Ngươi muốn cắt cổ thì cắt đi, còn chờ cái gì?"

"Không muốn a!"

Tào Dương thấy Kiều An Na thật sự muốn cắt cổ liền gấp gáp, cô gái này cũng quá cứng rắn đi!

Dưới tình thế cấp bách hắn vội vàng bò dậy từ dưới đất, tiến lên muốn cướp đoạt dao găm trong tay Kiều An Na.

Nhưng khoảng cách giữa hắn cùng Kiều An Na ở quá xa, trong lúc nhất thời cũng khó có thể với tới, chỉ có thể trơ mắt nhìn Kiều An Na hương tiêu ngọc vẫn.

Đương!

Thời khắc mấu chốt, trong phòng yến hội truyền đến một tiếng vang thanh thúy của kim loại va chạm.

Ngay sau đó dao găm trong tay Kiều An Na rơi xuống đất, Kiều An Na sững sờ, cúi đầu xem xét chỉ thấy bên cạnh dao găm có một cây ngân châm nhỏ dài, trong đôi mắt đẹp lập tức nổi lên một tầng hơi nước.

Tiểu sư đệ rốt cuộc đã đến!

"Sư tỷ, tỷ không phải muốn gả cho đệ sao, sao có thể phí hoài bản thân mình như vậy!"Một đạo thanh âm băng lãnh truyền đến từ cổng sảnh yến hội.

Đám người nhao nhao quay đầu, chỉ thấy Diệp Thần mang theo Ảnh Tử cùng Kim Cương, ba người mặt mũi tràn đầy sát khí đi tới sảnh yến hội.

"Tiểu tử này là ai vậy?"

"Hình như là sư đệ Kiều An Na đi, đây là hắn tới cướp cô dâu sao?"

"Nghé con mới đẻ không sợ cọp, tiểu tử này không muốn sống sao, hắn dựa vào cái gì đấu với Hạ Hầu gia?"

"…"

Tất cả mọi người đem ánh mắt tập trung tại trên người Diệp Thần, nhao nhao suy đoán Diệp Thần đến tột cùng là ai.

"Lão Diệp!"

Tào Dương nhìn thấy Diệp Thần tới, cuối cùng cũng buông được nỗi lòng lo lắng xuống, lau đi vết máu khóe miệng, cười mắng:"Cậu còn không đến, chúng ta thật sự sẽ xui xẻo!"

"Lão Tào, vất vả huynh, tiếp xuống giao cho tôi đi!"

Diệp Thần đi đến đài, Kiều An Na nhìn nam nhân quen thuộc trước mắt này, cũng không tiếp tục quản nhiều như vậy một đầu

nhào vào trong ngực hắn.

"Sư tỷ, đừng thương tâm, đệ sẽ giúp tỷ lấy lại công đạo!"

Diệp Thần nhìn thấy dấu bàn tay trên mặt Kiều An Na, một cỗ sát khí ngập trời trong nháy mắt tràn ngập ra, thậm chí không ít người dưới đài đều cảm nhận được cỗ sát khí này, kìm lòng không được run lập cập.

Chương 350. Ôn gia chủ xuất thủ!

Mà một màn này bị Hạ Hầu Kiệt nhìn ở trong mắt, tức giận khiến hắn nghiến chặt răng, hắn cảm giác trên đầu mình đột nhiên có thêm một mảnh Lục Lục đại thảo nguyên

Người Hạ Hầu gia ở dưới đài cũng cảm thấy buồn nôn giống ăn phải con ruồi, tiểu tử Diệp Thần này vừa đến đã ba ba đánh mặt Hạ Hầu gia a!

"Ngươi chính là Diệp Thần?"Hạ Hầu Kiệt cắn răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Diệp Thần.

"Không sai!"

Thanh âm Diệp Thần lạnh như băng nói:"Ngươi dùng cái tay nào đánh sư tỷ ta, tự mình chặt xuống đi, bằng không ta sẽ để cho ngươi sống không bằng chết!"

"Hừ, trò cười!"

Hạ Hầu Kiệt chẳng thèm ngó tới, mặt mũi tràn đầy dữ tợn nói:"Hôm nay ta muốn thu thập đôi cẩu nam nữ các ngươi, đi chết đi!"

Nói xong, Hạ Hầu Kiệt tác thế muốn phát động công kích.

"Hạ Hầu, đừng xúc động!"

Ôn Viêm Bân ở bên cạnh thấy thế vội vàng một tay kéo hắn lại, thản nhiên nói:"Cậu không phải là đối thủ của hắn, để cho tôi tới đi!"

"Ôn huynh, huynh có phải quá đề cao tiểu tử này hay không?"

Hạ Hầu Kiệt đã sớm bị phẫn nộ làm choáng váng đầu óc, lúc này hắn hận không thể đem Diệp Thần tháo thành tám khối mới giải hận.

"Cậu không tin tôi?"

"Không không không, tôi đương nhiên tin tưởng Ôn huynh!"Hạ Hầu Kiệt thấy Ôn Viêm Bân phát hỏa, lúc này mới tỉnh táo một chút.

Ôn Viêm Bân đánh giá Diệp Thần một phen, một giây sau hắn không có dấu hiệu nào liền xuất thủ với Diệp Thần!

Diệp Thần thấy đối phương ngay cả hỏi cũng không hỏi liền xuất thủ, trong lòng càng thêm nổi giận, có thể thấy được nhóm người này có bao nhiêu khoa trương, còn đem Đại sư tỷ dồn đến tình trạng tự sát, hôm nay không đánh cho tên vương bát đản này tàn phế thực sự khó giải được mối hận trong lòng!

"Rống!"

Không đợi Diệp Thần xuất thủ, Kim Cương đứng ở bên cạnh như một tòa núi nhỏ, hung hăng đụng về phía Ôn Viêm Bân.

Bành!

Hai người lần đầu giao thủ, trực tiếp cứng đối cứng.

Soạt soạt soạt!

Ôn Viêm Bân thế mà rút lui mấy bước, trái lại Kim Cương thế mà không hề động một chút nào!

"Hoành Luyện đại sư?"

Ôn Viêm Bân giật mình nhìn xem Kim Cương, mà Ôn Bát Thiên

dưới đài cũng triệt để mở mắt ra, nhìn xem chiến đấu trên đài không nói một lời.

"Có chút ý tứ!"

Nói xong, Ôn Viêm Bân nhếch miệng lên, đồng thời cũng cải biến chiến thuật, chỉ thấy hai tay hắn khoanh ở trước ngực làm cái động tác kỳ quái.

Kim Cương cũng không có kiên nhẫn nhìn hắn biểu diễn, lúc này gầm thét một tiếng lần nữa phát động công kích về phía Ôn Viêm Bân.

"Kim Cương cẩn thận, đừng đụng vào bàn tay của hắn!"

Diệp Thần thấy thế sững sờ, bởi vì chưởng pháp Ôn Viêm Bân xuất ra lại là thức mở đầu của Hỏa Vân Chưởng, gia hỏa này là người Mê Âm Đảo?

Mặc dù Diệp Thần đã nhắc nhở Kim Cương, nhưng con hàng này chỉ cần động đến đánh nhau là đỏ mắt, căn bản không nghe vào bất kỳ thanh âm gì, một cỗ xe tăng thịt người thuần túy!

Quả nhiên, mấy chiêu qua đi Kim Cương liền trúng chiêu, bị một chưởng của Ôn Viêm Bân vỗ vào phía sau lưng hắn, Kim Cương nhướng mày, ngay sau đó một cỗ mũi thịt nướng đốt cháy khét tràn ngập ra.

"Hỗn đản!"

Kim Cương tức điên lên, lần nữa phát động công kích với Ôn Viêm Bân, chỉ bất quá lần này Ảnh Tử cũng gia nhập chiến đấu, hai đánh một!

Có Ảnh Tử gia nhập, Ôn Viêm Bân rất nhanh liền rơi xuống hạ phong, cuối cùng bị một chiêu Hắc Hổ Đào Tâm của Ảnh Tử đánh trúng, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi!

"Mấy thằng nhãi ranh vô lễ!"

Ôn Bát Thiên cũng không ngồi yên nữa, vỗ bàn một cái thân thể đằng không trực tiếp nhảy lên lôi đài.

"Trời ạ! Gia chủ Ôn gia thế mà tự thân lên đài!"

"Khó trách tiểu tử này dám đến nháo sự, nguyên lai có cao thủ hộ thân a!"

"Hôm nay có trò hay để nhìn, bao nhiêu năm đều không ai dám khiêu chiến Ôn gia!"

"..."

Nhóm 'Quần chúng ăn dưa' dưới đài từ lúc mới bắt đầu kinh ngạc, hiện tại biến thành thảo luận say sưa ngon lành.

Cảm nhận được chân khí cường đại phát ra trên người Ôn Bát Thiên, Diệp Thần vội vàng hô:

"Kim Cương, Ảnh Tử, mau trở lại!"

Lần này Kim Cương đã có kinh nghiệm, lại có lẽ là chân khí trên người Ôn Bát Thiên quá cường đại, nghe Diệp Thần gọi hắn liền nhanh chóng lui trở về.

"Tiểu tử, các ngươi dám đả thương con trai ta, hôm nay các ngươi đều phải chết!"

Ôn Bát Thiên có tiếng là bao che cho con, huống chi nhiều người nhìn thấy người nhà họ Ôn bị đả thương như vậy, không thể không đòi trở về!

"Các ngươi là người Mê Âm Đảo?"

Diệp Thần cau mày, hắn thế mà không cảm thụ ra tu vi Ôn Bát Thiên, có thể thấy được đối phương tuyệt đối không chỉ là Kim

Đan Kỳ.

"Không biết ngươi nói cái gì, đi chết đi!"

Ôn Bát Thiên lại không nhiều lời, trực tiếp xuất thủ đánh tới Ảnh Tử đã đả thương Ôn Viêm Bân.

Diệp Thần thấy thế vội vàng lấn người tiến lên, đưa tay tung ra một cái Bát Quái Chưởng, ý đồ giúp Ảnh Tử ngăn trở lần công kích này!

"Thần ca, tôi tới giúp cậu!"

Lan Trần một mực không lên tiếng cũng không nhịn được, hắn ra lệnh một tiếng, bốn tên võ tu da thịt màu vàng (kim sắc) đồng thời xuất thủ!

Bọn họ đều giống diều hâu vồ gà con, người sau đưa tay đè lên bả vai người trước, thẳng đến người thứ tư bỗng nhiên đẩy ra một chưởng!

Bành!

Chương 351. Viên đại đầu tới!

Song chưởng Ôn Bát Thiên va chạm với chưởng của Diệp Thần và 'Kim Nhân', một cỗ sóng khí vô hình lấy bọn họ làm trung tâm khuếch tán ra.

Binh linh bang lang!

Ngay sau đó lại là một trận tiếng kinh hô của mọi người!

Một cái bàn cách đài chủ tịch gần nhất bị sóng khi chấn cho lật ngửa lăn lộn!

Mặc dù Diệp Thần miễn cưỡng chặn một chưởng này, nhưng hắn vẫn là bị đánh cho nội thương, một vệt máu tươi đỏ thắm chảy ra từ khóe miệng của hắn.

mặc dù Kim Nhân chặn một chưởng này, nhưng xem biểu lộ bọn họ tựa hồ cũng không tốt lắm.

"Hừ! Tiểu tử ngươi chỉ có chút bản lãnh này cũng dám đến Kinh Thành tung hoành đùa nghịch, quả thực là không biết trời cao đất rộng!"

Tuy ngoài miệng Ôn Bát Thiên nói như vậy, nhưng biểu lộ trên mặt vẫn còn có chút kinh ngạc.

Diệp Thần lại là võ tu Kim Đan Kỳ?

Lấy tuổi của hắn, tại đại gia tộc, đại tông môn có lẽ khả năng bồi dưỡng ra được, nhưng tiểu tử này đều không phải a!

"Sư đệ!"

Kiều An Na thấy Diệp Thần thụ thương, tràn đầy đau lòng chạy tới trước xem hắn.

"Sư tỷ đừng lo lắng, hôm nay nhất định đệ sẽ mang tỷ đi!"Diệp Thần miễn cưỡng gạt ra vẻ mỉm cười, lau đi vết máu còn thừa trên khóe miệng nói với Kiều An Na.

"Ân, sư tỷ tin tưởng đệ!"

Kiều An Na dùng sức gật gật đầu, chỉ là hai hàng thanh lệ sớm đã thuận khóe mắt chảy xuống.

"Vương bát đản!"

Hạ Hầu Kiệt thấy cảnh này thực sự nhịn không được, cắn răng nói:"Ôn tiên sinh, tôi muốn giết đôi cẩu nam nữ này!"

"Ta phi!"

Lan Trần nghe xong lập tức khó chịu nói:"Hạ Hầu Kiệt, ngươi tính cọng lông! Có can đảm lên đơn đấu với tiểu gia ta a!"

"Ngươi tính cọng lông nào?"Hạ Hầu Kiệt hồ nghi lại tức giận nhìn xem Lan Trần.

"Nghe cho kỹ đây, ta là người của Lan gia Việt Châu, Lan Trần!"

"Cái gì? Ngươi là người Lan gia?"

Hạ Hầu Kiệt còn tốt, nhưng sau khi Ôn Bát Thiên biết được thân phận Lan Trần, trên mặt không khỏi lộ ra biểu tình khiếp sợ.

Dưới đài cũng là một mảnh tiếng nghị luận, dù sao Lan gia hùng bá một phương, rất nhiều lão đại đang ngồi đều biết bọn họ, nhất là Tào Viện Triều, hắn nhậm chức ngay tại Việt Châu, tự nhiên biết thực lực Lan gia!

"Lần này có trò hay để nhìn, Lan gia cũng tham gia chuyện này!"

"Tiểu tử họ Diệp kia đến cùng lai lịch gì, ngay cả Lan gia đều giúp hắn!"

"Hạ Hầu gia có thể sẽ gặp xui xẻo!"

"..."

Đám người châu đầu ghé tai, sự tình cũng từng bước một phát triển về phía khó mà khống chế.

"Kiều Văn Bân, nhìn chuyện tốt do con gái mình làm đi!"

Kiều Tân Quân nhìn thấy sự tình đã nháo đến mức không thể ngăn cản, tức giận đến phổi đều muốn nổ!

"Cha, chúng ta vẫn là mau chóng đem Kiều An Na trục xuất Kiều gia đi, bằng không thật sự không có cách dọn dẹp!"Kiều Kiến Nghiệp cũng nóng lòng như lửa đốt, nếu thực sự khiến cho Ôn gia bực tức, bọn họ đại khai sát giới làm sao bây giờ?

"Câm miệng hết cho ta!"

Kiều Hán Sơn trầm mặc hồi lâu rốt cục bạo phát, hắn trừng Hạ Hầu Kiệt một chút, cả giận nói:"Các ngươi cảm thấy chuyện này Kiều gia còn có đường rút lui sao?"

"..."

Bọn người Kiều Tân Quân tiến thối lưỡng nan, lúc này tranh đấu trên đài cũng tiến vào gay cấn!

"Lan gia thì làm sao? Đám tiểu tử, hôm nay dù là ai Ôn gia ta cũng không sợ!"

Ôn Bát Thiên bị bức ép đến mức nóng nảy nổi lên sát tâm,

đương nhiên, hắn cũng muốn mượn cơ hội lần này để đám người nhìn xem thực lực người nhà họ Ôn, giúp cho địa vị Ôn gia tiến thêm một bước vững chắc ở Kinh Thành.

"Muốn giết lão Diệp, ngươi phải hỏi xem phái Thiên Sư ta có đồng ý hay không!"

Đúng lúc này trong phòng yến hội đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm nhàn nhạt, tất cả mọi người bất thình lình nhìn theo phía thanh âm phát ra, chỉ thấy Viên Vũ mặc một bộ trường sam ấn có đồ án bát quái, đi theo đằng sau là một đám đạo sĩ búi tóc đi vào hội trường!

"Những người này là đạo sĩ sao?"

"Cái gì mà phái Thiên Sư, có phải là Võ Đang Sơn không?"

"..."

Mọi người thấy một đám người mặc đạo bào đều sợ ngây người, mà Ôn Bát Thiên trên đài thì là cau mày, làm sao đột nhiên phái Thiên Sư tới đây?

"Viên đại đầu, cuối cùng tiểu tử cậu cũng chạy đến đây!"Diệp Thần nhìn thấy Viên Vũ cười hắc hắc.

"Khụ khụ, Thần ca, cậu cho chút mặt mũi được không, hiện tại tôi là chưởng môn phái Thiên Sư a!"Viên Vũ mặt mo đỏ ửng, len lén lườm người phía sau một chút, còn tốt những 'Thuộc hạ' này Đều không để ý.

"Kháo! Mâu thuẫn của ta cùng họ Diệp có quan hệ gì tới ngươi!"Hạ Hầu Kiệt thấy Diệp Thần còn có cứu binh tới, lập tức nổi trận lôi đình.

"Hừ! Còn dám ở trước mặt ta văng lời thô tục?"

Viên Vũ cười lạnh một tiếng, lập tức tay nắm pháp quyết miệng lẩm bẩm, một giây sau Hạ Hầu Kiệt nguyên bản phẫn nộ đột nhiên thất kinh, như một người điên kêu to cứu mạng!

"Hỗn đản, ngươi đã làm gì con trai ta?"Hạ Hầu Văn dưới đài thấy thế giận tím mặt.

"Không có gì, chỉ là tiễn linh hồn hắn đi dạo một vòng Địa Ngục mà thôi!"Viên Vũ quay đầu một mặt cười xấu xa nhìn về phía Hạ Hầu Văn.

"Lão Viên, mấy ngày không gặp tu vi của cậu giống như lại tăng trưởng thêm?"

"Không có cách nào, chưởng môn tiền nhiệm cứ ép tôi ăn Đạo giáo Đại Hoàn đan, hại tu vi tôi bạo tăng!"

"Em gái ngươi!"

Chương 352. Hộ Long tộc tới!

Diệp Thần nghe xong nhịn không được liếc mắt, xem ra Viên Vũ tăng trưởng không chỉ là tu vi, còn có công phu trang bức cũng là càng ngày càng tăng

"Hừ! Tiểu tử ngươi quá bành trướng, đừng quên nơi này là Kinh Thành, ta chỉ cần một câu các ngươi cũng đừng nghĩ rời đi Kinh Thành!"Âm thanh Ôn Bát Thiên lạnh lùng nói.

"Thật vậy sao?"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, nói xong chủ động dắt tay nhỏ Kiều An Na, lớn tiếng nói:

"Nữ nhân Diệp Thần ta muốn dẫn đi, nếu ai trong các ngươi dám cản, giết không tha!"

"..."

Lời vừa nói ra hiện trường lần nữa xôn xao, chẳng ai ngờ rằng Diệp Thần thế mà bá khí như vậy, hoàn toàn không có đem Ôn gia để vào mắt, về phần Hạ Hầu gia càng là không có cảm giác tồn tại!

"Khẩu khí thật lớn!"

Hạ Hầu Văn dưới đài biết là thời điểm xuất thủ, hắn quay đầu mắt nhìn Trần Vượng.

Trần Vượng lấy điện thoại di động ra, chỉ nói một câu đơn giản:

"Dẫn người vào đi!"

Một giây sau, một đám quân nhân súng ống đầy đủ vọt vào, cấp tốc sắp xếp trận hình khống chế hiện trường.

"Lão Trần, đây là ý gì?"

"Đúng a, chúng ta cũng không phải người bình thường, ngươi phái binh tiến đến hù dọa ai đây?"

"..."

Những người đang ngồi đều là dạng có mặt mũi, sau khi phát hiện mình bị binh sĩ vây quanh lập tức đưa ra kháng nghị.

"Các vị an tâm chớ vội!"

Hạ Hầu Văn thấy thế đứng dậy đưa tay đè ép ép, giải thích nói:"Hôm nay là ân oán giữa Hạ Hầu gia và Kiều gia, tuyệt không phải nhằm vào các vị!"

"Ngoại trừ người Kiều gia, vị nào cảm thấy khó chịu có thể rời đi sảnh yến hội, tuyệt đối không ai ngăn cản!"

Đám người hiện trường hai mặt nhìn nhau, lại không một người rời đi!

Sự kiện lớn như thế, ai cũng muốn làm chứng kiến tận mắt, đồ đần mới có thể đi lúc này!

"Trần Vượng!"

Tào Viện Triều đầu tiên là sững sờ, lập tức tức giận quát lớn:"Ông lại dám tự mình điều binh, không sợ thượng cấp xử phạt sao!"

"Ai nói là tôi tự mình điều binh, rõ ràng là chúng ta đang diễn tập!"

Trần Vượng không có sợ hãi cười nói:"Tôi đã báo cáo qua với

thượng cấp, Tào tướng quân không tin có thể gọi điện thoại hỏi a!"

"Ông"

Tào Viện Triều minh bạch, Trần Vượng sớm chuẩn bị cho Diệp Thần đến nháo sự.

Không biết Hạ Hầu gia cho hắn chỗ tốt gì, thế mà để hắn bỏ ra công sức hỗ trợ như vậy!

"Đừng nói nhảm, không chế bọn họ lại cho ta!"

Trần Vượng vung tay lên, một đội binh sĩ cầm súng xông lên đài chủ tịch, họng súng đen ngòm trực tiếp nhắm ngay bọn người Diệp Thần.

"Các ngươi điên rồi đi, ta cũng là bộ đội!"

Tào Dương thấy thế giận không chỗ phát tiết, nhưng đối phương căn bản không để ý hắn, binh sĩ Trần Vượng điều đến cùng Tào Dương là hai quân đội khác nhau.

"Ha ha, nghĩ không ra ngay cả quân đội đều ra mặt!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, hắn vừa định móc ra lệnh bài lão đầu cho, đột nhiên một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến từ cổng sảnh yến hội.

Đám người tìm theo tiếng quay đầu nhìn lại, một giây sau, cơ hồ tất cả mọi người sợ ngây người!

Chỉ thấy một đám người áo đen bước nhanh tới, chỗ ngực bọn họ đều thêu lên một đầu đại Kim Long giương nanh múa vuốt, bên hông treo một thanh trường kiếm, xem xét chính là người trong võ lâm.

"Đây là người nào?"

Ngay cả Kiều Kiến Nghiệp cũng không biết, một mặt mộng bức mà nhìn xem những người khí thế hung hăng này đi vào sảnh yến hội.

Phần lớn người ở đây cũng không nhận ra những người này, nhưng Ôn Bát Thiên đứng trên đài nhìn thấy những người này, sắc mặt bỗng nhiên hoàn toàn biến đổi!

"Làm sao người Hộ Long tộc cũng tới đây?"Ôn Bát Thiên cau mày.

"Cái gì! Bọn họ là người Hộ Long tộc?"

Mọi người dưới đài một truyền mười, mười truyền trăm, tất cả mọi người dọa sợ!

Hộ Long tộc!

Xã hội thượng lưu Kinh Thành cơ hồ đều nghe nói qua, người nhưng gặp qua Hộ Long tộc lác đác không có mấy, bởi vì nếu quốc gia không có sự kiện trọng đại cần xử lý, Hộ Long tộc rất ít lộ diện!

Nhưng bây giờ Hộ Long tộc thế mà xuất hiện, điều này có ý vị gì?

Trần Vượng càng là dọa đến sắc mặt trắng bệch, chẳng lẽ chuyện mình điều binh gây nên phía trên chú ý?

Đang lúc đám người nghi hoặc, chỉ thấy người dẫn đầu Hộ Long tộc trực tiếp đi đến đài chủ tịch, hai tay ôm quyền với Diệp Thần, ngữ khí cung kính nói:

"Thống lĩnh hộ vệ Kinh Thành Ngụy Tuần, gặp qua Diệp tiên sinh, Lan tiên sinh!"

"Ngươi biết chúng ta?"

Diệp Thần có chút giật mình nhìn xem Ngụy Tuần, hắn thật muốn nói ta không biết ngươi, ngẫm lại vẫn là quên đi.

"Vâng!"

Ngụy Tuần gật đầu, quét mắt dưới đài một chút, cuối cùng đem ánh mắt tập trung tại trên mặt Ôn Bát Thiên, âm thanh lạnh lùng nói:"Ta phụng mệnh đến đây vì Diệp tiên sinh hộ giá hộ tống, phàm người có ý đồ làm loạn hết thảy theo tội phản quốc, giết không tha!"

"..."

Lời vừa nói ra hiện trường lập tức sôi trào!

"Trời ạ! Tiểu tử Diệp Thần này thế mà có thể được Hộ Long tộc che chở?"

"Cái này không khoa học a, Hộ Long tộc rõ ràng là lực lượng quốc gia, làm sao lại bảo hộ một mao đầu tiểu tử a?"

"..."

Mọi người dưới đài hơi giật mình, không ít người đã lặng lẽ đem điện thoại gọi cho gia tộc mình, để bọn họ nhanh chóng tra ra lai lịch Diệp Thần!

Chương 353. Cứu binh của Hạ Hầu Văn (hạ)!

Người Kiều gia cũng trợn tròn mắt, vốn cho rằng thông gia cùng Hạ Hầu gia là sự chọn lựa tốt nhất, không nghĩ tới Diệp Thần lại còn là lựa chọn tốt hơn!

"Lão bà, tôi không phải hoa mắt đi?"

Kiều Văn Bân ức chế không nổi vui sướng trong lòng, quay đầu nhìn Mặc Vân Hân hỏi:"Hộ Long tộc là đến bảo hộ Diệp Thần?"

"Đúng vậy a, tôi đã sớm nói Diệp Thần tốt a?"Mặc Vân Hân nở nụ cười xinh đẹp.

"Lão Tào, tôi hiện tại biết ông vì cái gì nói những lời kia!"

Kiều Văn Bân nhớ tới lúc ở cửa khách sạn, Tào Viện Triều đã nói cho hắn những lời bừng tỉnh đại ngộ kia.

Tào Viện Triều gật gật đầu, hắn xác thực thông qua con đường đặc thù tra được một chút tư liệu của Diệp Thần, bao quát tấm lệnh bài trong tay hắn, chỉ là hắn cũng không nghĩ tới Hộ Long tộc thế mà lại tự mình xuất động, mà lại là Ngụy Tuần, đường đường người phụ trách Hộ Long tộc Kinh Thành!

Trái lại Hạ Hầu gia triệt để trợn tròn mắt, sắc mặt Hạ Hầu Văn càng là khó coi tới cực điểm!

Hộ Long tộc nói ai ra tay với Diệp Thần liền lấy tội phản quốc xử, cái mũ này cũng quá lớn, Hạ Hầu gia hắn không gánh được a!

"Hạ Hầu lão ca, huynh muốn thu thập Kiều gia ta, sợ là không

được rồi!"Kiều Hán Sơn cười nhạt một tiếng, kỳ thật trong lòng lão nhân này đã sớm nở hoa.

Chuyện hôm nay xảy ra trước mặt nhiều lão đại như vậy, coi như Kiều gia không cùng Hạ Hầu gia thông gia, cũng sẽ tự động tấn thăng làm gia tộc nhất lưu Kinh Thành!

"..."

Mặt già của Hạ Hầu Thành đỏ lên, giờ phút này hắn như ngồi bàn chông, tóm lại lần này Hạ Hầu gia có thể toàn thân trở ra coi như vạn hạnh, chẳng ai ngờ rằng bối cảnh của tiểu tử Diệp Thần kia sâu như vậy a!

Trên đài, Ôn Bát Thiên oán hận trừng Diệp Thần một chút, lập tức nhìn xem Ngụy Tuần, âm thanh lạnh lùng nói:

"Ngụy thống lĩnh, đừng quên lão gia tử nhà tôi cũng là nguyên lão Hộ Long tộc, ngài nhất định phải bảo đảm Diệp Thần sao?"

"Tôi đương nhiên biết!"

Ngụy Tuần thần tình lạnh nhạt, thấp giọng nói:"Lão Ôn, tôi nói thật cho ông biết đi, Diệp Thần cùng gia gia Lan Trần cũng là trưởng lão Hộ Long tộc!"

Nói xong, hắn lại xích lại gần nhỏ giọng nói hai cái tên!

"Cái gì!"

Ôn Bát Thiên nghe xong cả kinh tròng mắt đều muốn rớt xuống mặt đất, Ngụy Tuần thấy thế trầm giọng nói:"Cho nên lão Ôn, nếu như ông khăng khăng muốn bảo đảm Hạ Hầu gia, vậy tôi cũng chỉ có thể đắc tội Ôn gia!"

"Không không không!"

Ôn Bát Thiên nghe xong vội vàng khoát tay, giải thích nói:"Vừa

rồi chỉ là một trận hiểu lầm, mong rằng Ngụy thống lĩnh minh xét!"

Nếu như nói hắn dám vật tay cùng Lan gia, đó là thế lực ngang nhau, nhưng lại thêm sư phó Diệp Thần, Ôn gia chết như thế nào cũng không biết!

"Là hiểu lầm thì tốt rồi, như vậy tôi cũng dễ báo cáo kết quả công tác!"Ngụy Tuần gật đầu.

"..."

Mọi người dưới đài thấy thái độ Ôn Bát Thiên chuyển biến 180 độ, tất cả đều trợn tròn mắt, kịch bản không đúng, Ôn gia nhận sợ?

"Ôn huynh, huynh có ý tứ gì?"Hạ Hầu Văn chỉ còn một tia hi vọng là Ôn gia, mắt thấy sẽ tan biến, vội vàng nói:"Đừng quên khế ước giữa chúng ta!"

"Hạ Hầu Văn, thực sự xin lỗi!"

Sắc mặt Ôn Bát Thiên âm trầm, cau mày nói:"Vũng nước đục lần này Ôn gia tôi không lội, đề nghị Hạ Hầu gia của ông cũng không nên lội!"

"Cái này"

Hạ Hầu Văn cắn răng, nếu như Hạ Hầu gia nhận sợ chẳng phải là mặt mũi mất hết?

"Chúng ta đi!"

Hạ Hầu Thành biết ván đã đóng thuyền, mặt mũi gia tộc khẳng định là không giữ được, hắn có chút thất lạc đứng người lên, gọi theo con trai và cháu trai, liền muốn rời đi nơi đây.

"Khoan đã!"

Đúng lúc này một đạo thanh âm nhàn nhạt truyền đến, chỉ thấy Diệp Thần trên đài chỉ về Hạ Hầu Kiệt, âm thanh lạnh lùng nói:

"Ai cũng có thể đi, duy chỉ có hắn không được!"

"Diệp Thần, ngươi có ý tứ gì!"

Sau khi Hạ Hầu Kiệt nghe vậy cũng phẫn nộ, trong lòng cũng hoảng, trước mắt Diệp Thần chiếm hết thượng phong, mình muốn đấu với hắn một phần thắng cũng không có!

"Ngươi đánh sư tỷ ta, bút trướng này còn chưa có tính toán rõ ràng đâu!"

Diệp Thần cười lạnh, nói xong quay đầu nhìn về phía cha con Ôn Viêm Bân:"Các ngươi có phải còn muốn giúp Hạ Hầu gia hay không?"

"Này con trai, chúng ta đi!"

Ôn Bát Thiên nghe xong cắn răng, bất đắc dĩ mang theo Ôn Viêm Bân quay người rời đi.

"Viêm bân huynh, huynh, các người chớ đi a!"

Hạ Hầu Kiệt thấy thế tức giận, trên đài lúc này chỉ còn một mình hắn đối mặt với Diệp Thần, có thể bị đánh chết bất cứ lúc nào a!

"Bạn thân, chuyện này Ôn gia không thể quản, khuyên cậu vẫn là nhận sợ đi, dù sao tôi cũng không cứu được cậu!"

Ôn Viêm Bân nói xong ánh mắt kiêng kỵ nhìn Diệp Thần một chút.

"..."

Nghe được lời Ôn Viêm Bân, trong nháy mắt Hạ Hầu Kiệt hóa đá!

Mà Diệp Thần cũng lười nhìn Hạ Hầu Kiệt 'Biểu diễn' hóa đá, thân hình hắn lóe lên trong giây lát đi tới trước mặt Hạ Hầu Kiệt, một chiêu Phân Cân Thác Cốt Thủ trực tiếp bẻ gãy cổ tay phải đối phương!

"A!"

Trong phòng yến hội lập tức truyền đến thanh âm kêu thảm thiết như muốn tan nát cõi lòng của Hạ Hầu Kiệt.

Chương 354. Cứu binh của Hạ Hầu Văn (thượng)!

"Con trai!"

"Tiểu Kiệt!"

Cha con Hạ Hầu Văn thấy thế tức giận, vội vàng tiến lên đài muốn cứu Hạ Hầu Kiệt.

"Lăn!"

Ai ngờ hai người còn chưa lên đài, Kim Cương giống như cột điện liền ngăn chặn đường đi bọn họ, một tiếng gầm thét dọa cho cha con Hạ Hầu Văn toàn thân khẽ run rẩy!

"Ta, ta là người đứng đầu Long Hải, ngươi dám cản ta?"Hạ Hầu Văn ý đồ lấy thân phận áp chế Kim Cương.

"Ta chẳng cần biết ngươi là ai, muốn đi qua liền đem mệnh lưu lại!"Kim Cương đáp trả.

"Ngươi"

Hạ Hầu Văn nghe xong tức đến phổi đều muốn nổ, hắn tham gia chính trị đã nhiều năm còn chưa từng có người dám nói chuyện như thế cùng hắn.

Rơi vào đường cùng hắn đành phải nhìn về phía Ôn Bát Thiên, muốn để hắn lại giúp đỡ mình.

"Hạ Hầu, lần này tôi thật sự không giúp được ông, xin lỗi!"

Ôn Bát Thiên cự tuyệt rất kiên quyết, vì Hạ Hầu gia mà đắc tội hai vị trưởng lão Hộ Long tộc, thật không đáng!

Hạ Hầu Văn dưới tình thế cấp bách chỉ có thể lấy điện thoại di động ra, bấm một số điện thoại thần bí.

Rất nhanh, đầu bên kia điện thoại truyền tới âm thanh của một nam nhân cao tuổi:

"Nói đi, chuyện gì?"

"Cốc lão, tôi gặp được đại phiền toái!"Hạ Hầu Văn nóng lòng như lửa đốt đem tình cảnh của mình nói đơn giản một lần.

"Quả nhiên là việc này, ngươi có biết cao tầng đều bị các ngươi kinh động hay không?"Đối phương tựa hồ sớm biết chuyện này, đồng thời ngữ khí còn có chút oán trách.

"Cốc lão đừng nóng giận!"

"Về sau Hạ Hầu gia tôi nhất định tận tâm tận lực vì ngài làm việc, lần này ngài nhất định phải giúp tôi a, bằng không con trai tôi sẽ bị giết mất!"

Nhìn xem Hạ Hầu Kiệt giãy dụa trong hư không, lần thứ nhất hắn cảm giác được hữu tâm vô lực.

"Cũng được! Lần này ta có thể giúp ngươi, nhưng cũng đừng nghĩ lông tóc của con ngươi không tổn hao gì!"Đối phương thở dài nói.

"Cái này"

"Hạ Hầu Văn, mặc dù ta không có ở hiện trường, nhưng có người nói cho ta biết, con của ngươi đánh người Kiều gia đúng không, mà lại còn là nữ nhân?"

"…"

Hạ Hầu Văn khó lòng giãi bày, nam nhân đánh nữ nhân, xác thực rất khó nói qua được.

"Lần này ta sẽ bảo đảm ngươi, lần sau cũng không có vận tốt như vậy, ngươi về Long Hải hảo hảo nghĩ lại đi!"

Nói xong, đối phương trực tiếp cúp điện thoại.

Nghe âm thanh tút tút trong loa, cảm xúc trong lòng Hạ Hầu Văn hỗn tạp, nhưng nỗi lòng lo lắng của hắn cũng yên tâm lại, vô luận như thế nào mệnh của con trai nhất định có thể bảo đảm!

Mắt thấy Hạ Hầu Kiệt trên đài đều trợn trắng mắt, nhưng vào lúc này, điện thoại của Diệp Thần cùng Lan Trần gần như đồng thời vang lên.

"Cha, cha nhớ con?"

Lan Trần kết nối điện thoại mỉm cười mà hỏi thăm.

"Nhớ cái đầu ngươi!"

Ai ngờ Lan Văn Thiên căn bản không cảm kích, hỏi:"Có phải ngươi ở cùng tiểu tử họ Diệp hay không? Hạ Hầu Kiệt trong tay các ngươi đi?"

"Đúng a, cha, làm sao cha biết?"Lan Trần nhìn quanh bốn phía, hẳn cho rằng lão ba của mình đang trốn ở cái ngóc ngách nào đó nhìn trộm?

"Ngươi tranh thủ thời gian ngăn Diệp Thần lại, tuyệt đối đừng để hắn giết Hạ Hầu Kiệt, bằng không sẽ rất phiền phức!"Lan Văn Thiên rất nghiêm túc nói.

"Phiền phức?"

Lan Trần nghe xong không khỏi nhíu mày, lão ba từ trước đến nay không cố kỵ gì, lần này làm sao lại sợ phiền phức?

"Đừng hỏi nhiều như vậy, làm theo!"

"..."

Lan Trần sững sờ, lập tức cúp điện thoại.

Diệp Thần cũng rất kỳ quái tiếp điện thoại của lão đầu, mà lại lão đầu thế mà bảo hắn thả Hạ Hầu Kiệt.

"Đại sư tỷ bị đánh, tôi có thể thả hắn sao?"Diệp Thần nhíu mày.

"Tiểu tử thúi, quân tử báo thù mười năm chưa muộn!"Lão đầu thở dài nói:"Lần này Hạ Hầu gia tìm được nhân vật lợi hại, coi như cho hắn cái mặt mũi đi!"

"Không!"

"Ta xin ngươi a, đại ca, thả đi!"

"Ách, tốt a!"

Diệp Thần cũng bó tay, có thể để lão đầu gấp đến độ gọi hắn là đại ca, đối phương hẳn là một người rất ác độc!

Bịch!

Diệp Thần nhẹ buông tay, Hạ Hầu Kiệt giống như chó chết té ngã trên đất, đỏ bừng cả khuôn mặt từng ngụm từng ngụm hô hấp lấy không khí mới mẻ, chật vật tới cực điểm.

"Lão Diệp, sao cậu thả hắn?"

Viên Vũ không rõ ràng cho lắm, thấy Diệp Thần dự định bỏ qua Hạ Hầu Kiệt không khỏi cau mày nói:"Không phải Kiều tỷ bị hắn đánh sao, đánh gãy một tay của hắn cũng quá tiện nghi đi!"

"Ngươi"

Hạ Hầu Văn dưới đài nghe nói như thế tức giận đến nhức cả trứng, một cái tát đổi lấy toàn bộ cổ tay, cái này còn quá tiện nghi?

Bất quá trước mắt Diệp Thần cường thế một phương, Hạ Hầu Văn cũng chỉ có thể gắng nuốt vào trong bụng!

"Lão đầu đều gọi tôi là đại ca, không thả có thể làm sao?"Diệp Thần nhếch miệng lộ ra một nụ cười quỷ dị.

"Không thể nào?"

Viên Vũ nghe xong mở to hai mắt nhìn, lão đầu táo bạo trên Thanh Long Sơn kia thế mà lại gọi Diệp Thần là đại ca?

Không đúng, biểu lộ Thần ca là lạ, mỗi lần hắn muốn chỉnh ai, đều sẽ cười như thế.

Quả nhiên, một giây sau chỉ thấy Diệp Thần ngồi xổm người xuống, nâng lên cái cằm Hạ Hầu Kiệt, cười lạnh nói:"Hạ Hầu Kiệt, nhìn xem gia gia của ngươi!"

"..."

Hạ Hầu Kiệt đã tức giận bất lực, chỉ là nội tâm sợ hãi nhìn xem Diệp Thần.

Chương 355. Kết cục của Hạ Hầu Kiệt (hạ)!

Đột nhiên, con mắt Diệp Thần biến thành màu vàng kim, Hạ Hầu Kiệt rõ ràng nhìn thấy hai đoàn liệt hỏa cháy hừng hực, ngay sau đó bên tai truyền đến một trận âm thanh chú ngữ không hiểu thấu, lập tức mất đi tri giác!

"Chúng ta đi!"

Diệp Thần cười lạnh, nói xong đứng người lên lôi kéo tay nhỏ trắng noãn của Kiều An Na, đi xuống đài chủ tịch.

Mấy người Lan Trần theo sát phía sau, ánh mắt mọi người dưới đài đều nhìn chằm chằm Diệp Thần, từ hôm nay trở đi, cái tên 'Diệp Thần' này đã được mọi người nhớ kỹ.

Kiều An Na không có chào hỏi với bất kỳ ai, ngoại trừ Mặc Vân Hân.

"Mẹ, con về Ninh Châu!"

"Đứa nhỏ, chịu ủy khuất!"Mặc Vân Hân khẽ vuốt cằm, tiếp theo nhìn xem Diệp Thần nói:"Người trẻ tuổi, tôi đem con gái của mình giao cho cậu, hi vọng cậu có thể chiếu cố thật tốt nàng!"

"..."

Diệp Thần có chút mộng bức, nữ nhân này nhìn rất quen mặt, sẽ không phải là nữ nhân tối hôm qua hắn bắt được tại đại viện Kiều gia đi?

"An Na, chúng ta"

"Tiểu sư đệ, chúng ta đi!"

Kiều An Na nhìn thấy mấy người Kiều Hán Sơn chạy tới, sắc mặt trong nháy mắt âm trầm xuống, lôi kéo Diệp Thần đi thẳng ra khỏi sảnh yến hội.

"..."

Kiều Tân Quân thấy thế trợn tròn mắt, hắn còn nghĩ hỏi thăm bối cảnh Diệp Thần một chút, nhìn xem hắn có thể giúp mình thăng quan hay không, ai ngờ tiểu tử này ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng lập tức rời đi?

"Hừ! Kiều An Na quá không ra gì, thật sự không cho mình là người Kiều gia sao, nhìn thấy chúng ta tới cũng không giới thiệu Diệp Thần một chút!"

Kiều Kiến Nghiệp rất nổi nóng, nói thế nào hắn cũng là tam thúc của Kiều An Na, thế mà bị vãn bối không nhìn!

"Im ngay!"

Kiều Hán Sơn cau mày, nghĩ nghĩ trầm giọng nói:"Văn Bân, Kiến Nghiệp, lập tức đầu tư cho công ty của An Na, càng nhiều càng tốt!"

"Cha, đầu tư vào loại địa phương nhỏ như Ninh Châu không có lời a!"Kiều Kiến Nghiệp nhíu mày.

"Đầu óc ngươi ngập nước sao, đầu tư Ninh Châu là vì kiếm tiền sao?"Kiều Hán Sơn hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái.

"..."

Kiều Kiến Nghiệp mặt mo đỏ ửng, lúc này hắn mới nhớ tới Diệp Thần cũng sinh hoạt tại Ninh Châu.

Một buổi lễ đính hôn, kém chút diễn biến thành buổi giằng co

náo loạn của các lão đại, cũng may cuối cùng không có náo ra nhân mạng!

"Con trai!"

Hạ Hầu Văn chờ mấy người Diệp Thần vừa đi, vội vàng xông lên đài chủ tịch đem Hạ Hầu Kiệt ôm vào trong ngực lớn tiếng gọi.

"Cha"

Hạ Hầu Kiệt bị cưỡng ép lay tỉnh, hắn mở mắt ra thấy là lão ba lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Bất quá rất nhanh, cổ tay bị gãy truyền đến một hồi đau đớn, đau đến mức khiến cho Hạ Hầu Kiệt nhếch miệng.

"Diệp Thần đáng chết, sớm muộn ta cũng sẽ thu thập hắn!"Hạ Hầu Văn cắn răng nói.

"Đừng nói nhiều như vậy, mau đem Tiểu Kiệt đưa bệnh viện đi!"Hạ Hầu Thành lo lắng cho thương thế cháu trai, ở một bên nhắc nhở.

"Tốt!"

Hạ Hầu Văn vừa mới nâng đỡ con trai, đột nhiên, Hạ Hầu Kiệt phát ra một tiếng kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng!

Một giây sau, toàn thân của hắn thế mà bốc cháy lên, trong chớp mắt quần áo bị đốt sạch, nhưng kỳ quái chính là nhục thể hắn lại không bị bỏng

Những khách mời dưới đài chuẩn bị rời đi thấy cảnh này, lại nhao nhao dừng bước mặt mũi tràn đầy tò mò nhìn Hạ Hầu Kiệt.

"Nóng quá, nóng quá a!"

Hạ Hầu Kiệt dùng sức cào cào trên người mình, bên trong

miệng hét lớn:"Nóng đến chết mất, cứu mạng a!"

"Tại sao có thể như vậy?"

Hạ Hầu Văn trợn tròn mắt, hắn vô ý thức quay đầu đi tìm Ôn Bát Thiên, lại phát hiện đối phương không mời mà tới!

"Mau nhường đường, ta đến xem!"

Ôn Bát Thiên thần tình nghiêm túc, cấp tốc xuất thủ điểm mấy lần trên thân Hạ Hầu Kiệt, lúc này mới hơi hóa giải cảm giác cực nóng của hắn.

"Ôn tiên sinh, cháu ngoan của ta đến cùng thế nào?"

Hạ Hầu Thành nhìn thấy bộ dáng thống khổ của cháu trai tim như bị đao cắt, không kịp chờ đợi hỏi.

Ôn Bát Thiên không có đáp lời, chỉ là cau mày, trong miệng hung hăng lẩm bẩm:

"Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!"

"Lão Ôn, ông đừng làm tôi sợ, Tiểu Kiệt đến cùng là xảy ra chuyện gì?"Hạ Hầu Văn mặt mũi tràn đầy vội vàng hỏi.

"Hạ Hầu, con của ông chỉ sợ là phế đi!"

"Phế đi?"

Cha con Hạ Hầu Văn nghe xong trợn tròn mắt, Ôn Bát Thiên thở dài nói:"Nếu như tôi không nhìn lầm, Hạ Hầu Kiệt trúng tuyệt học 'Luyện Hồn Quyết' của Ôn gia tôi, giờ phút này hồn phách của hắn đang bị liệt hỏa thôn phệ, mặc dù sẽ không chết, nhưng sau khi hồn phách bị thiêu chết hắn cũng thành người thực vật!"

"Cái gì!?"

Nghe được tin tức này, cha con Hạ Hầu Văn như bị sét đánh!

Hạ Hầu gia chỉ có một dòng dõi duy nhất, nếu như Hạ Hầu Kiệt chết, Hạ Hầu gia chẳng phải là tuyệt hậu?

"Lão Ôn, xin ông nhất định phải mau cứu con trai tôi a!"Hạ Hầu Văn cũng không đoái hoài tới thân phận, lôi kéo tay Ôn Bát Thiên đau khổ cầu khẩn nói.

"Ai, thật có lỗi!"

Ôn Bát Thiên lắc đầu, nói thẳng:"Môn tuyệt học này đã sớm thất truyền, tôi cũng không biết Diệp Thần học được từ chỗ nào, cho nên"

"Không phải ông nói cái gì quyết là tuyệt học của Ôn gia sao?"Hạ Hầu Văn đầy bụng hồ nghi nói.

"Nhưng nó thất truyền rồi!"

Chương 356. Kết cục của Hạ Hầu Kiệt (thượng)!

Ôn Bát Thiên thở dài, nghĩ thầm nhất định phải tìm cơ hội tâm sự cùng Diệp Thần, làm sao tiểu tử này lại biết tuyệt học Ôn gia?

Hạ Hầu Văn vừa vội vừa tức, lúc này Dược Kỳ Hoàng đi tới, hắn được Hạ Hầu Thành mời đi tới xem bệnh cho Hạ Hầu Kiệt.

"Ôn tiên sinh, vẫn là để lão phu đến xem đi!"

Dược Kỳ Hoàng vuốt vuốt sợi râu dưới cằm, bên trong ánh mắt tràn đầy tự tin.

Ôn Bát Thiên thấy thế cười lạnh, Diệp Thần đã giam cầm hồn phách của Hạ Hầu Kiệt, Trung y đến có cái lông tác dụng!

Quả nhiên, Dược Kỳ Hoàng sau một phen kiểm tra lập tức thua trận, mặt mo đỏ ửng nói với Hạ Hầu Thành:"Hạ Hầu gia chủ, chứng bệnh của cháu trai của ngài quá kì quái, tha thứ ta bất lực!"

"Vậy, vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ta phải chứng kiến cháu trai mình biến thành người thực vật?"Hạ Hầu Thành sốt ruột nói.

"Chưa hẳn!"

"Lão Ôn, ông còn có cái gì biện pháp gì tốt sao?"

Hạ Hầu Văn giống như rơi xuống nước bắt được cọng rơm, vội vàng hỏi:"Là cần tiền hay là dược liệu trân quý, chỉ cần ông nói tôi đều thỏa mãn!"

"Cầu Diệp Thần xuất thủ!"

"Cái gì? Để cho tôi đi cầu tiểu tử kia, không có khả năng!"Hạ Hầu Văn nghe xong giận tím mặt, giờ này khắc này hắn nghe được cái tên này đều phiền.

"Vậy không có biện pháp!"

Ôn Bát Thiên lườm Hạ Hầu Văn một chút, nhắc nhở:"Kỳ thật Diệp Thần cũng không đem hết toàn lực, cho nên con của ông còn có thời gian nửa tháng, Hạ Hầu gia nghĩ rõ ràng đi, cáo từ!"

Nói xong, Ôn Bát Thiên mang theo Ôn Viêm Bân rời đi sảnh yến hội.

Nhắc tới cũng kỳ, Viên Vũ vừa đi Ôn Viêm Bân liền khôi phục bình thường, biết được Diệp Thần dùng tuyệt học Ôn gia đối phó Hạ Hầu Kiệt, hắn cũng là một mặt mộng bức.

"Viêm Bân, ta cảnh cáo con về sau ít tới tới lui lui cùng Hạ Hầu Kiệt, bớt thời gian cùng ta đi Ninh Châu một chuyến!"Ôn Bát Thiên trầm giọng nói.

"Cha, chúng ta đi Ninh Châu tìm Diệp Thần?"

"Không sai!"

Ôn Bát Thiên gật đầu nói"Có lẽ hắn có thể mang chúng ta tìm tới di tích của lão tổ!"

Đám người cũng dần dần tán đi, bất quá rất nhiều gia tộc trước khi đi đều tìm đến Kiều gia.

"Kiều lão gia tử, về sau chúng ta cũng phải tới tới lui lui nhiều hơn a!"

"Văn Bân, trong tay của tôi có một hạng mục tốt, hôm nào tôi tìm ông uống trà, chúng ta hảo hảo tâm sự!"

"Lão Kiều, nếu ông cần giúp gì, tôi khẳng định sẽ ủng hộ, có gì

cần nói một tiếng là được!"

"..."

Những người trước đó không chào đón người Kiều gia, lúc này từng người lại biểu hiện ân cần phá lệ.

Hạ Hầu Văn thấy một màn này kém chút thổ huyết, rõ ràng hắn nhìn thấy có mấy người là trận doanh Hạ Hầu gia, không nghĩ tới lập tức xoay mặt 'Làm phản'?

Có thực lực, sẽ có được tôn trọng!

Trên mặt từng người Kiều gia đều nở hoa, Kiều Hán Sơn cũng cảm thán nói:

"Nếu là hiện tại Diệp Thần liền cưới An Na tốt biết bao nhiêu a!"

"Vô sỉ!"

Hạ Hầu Thành trùng hợp nghe được câu này, tức giận đến mặt mo đỏ bừng.

"Cha, người yên tâm đi, chuyện này ba huynh đệ chúng con sẽ cố gắng thúc đẩy!"Kiều Tân Quân cũng giống như biến thành người khác, vỗ bộ ngực bảo đảm nói.

"Đại ca, nghe nói Diệp Thần kết hôn!"Kiều Văn Bân cười khổ nói.

"Vậy đoạt lấy chính thất!"

"Đúng đúng đúng, đại ca nói đúng!"Kiều Kiến Nghiệp nghiêm túc nói:"Thử nhìn mấy con sư tử đực trên đại thảo nguyên Châu Phi xem, con nào là không có mấy đầu sư tử cái theo sau!"

Kiều Văn Bân nghe vậy trực tiếp quăng ánh mắt khinh khỉnh

cho Kiều Kiến Nghiệp, gia hỏa này nói thế nào lại nói sang Châu Phi?

Khách sạn Kinh Thành, cổng.

Diệp Thần đi ra từ sảnh yến hội, Ngụy Tuần tiến lên chắp tay nói:"Diệp tiên sinh, chuyện đã giải quyết, vậy chúng ta liền đi trước!"

"Ân, cám ơn ngài, Ngụy thống lĩnh!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Cáo từ!"

Ngụy Tuần nói xong mang theo người Hộ Long tộc rời đi

"Lão Diệp, để lão ca giới thiệu cho cậu một chút, đây là phụ thân của lão ca!"Tào Dương lúc này đi tới, chủ động giới thiệu Tào Viện Triều cho Diệp Thần.

"Xin chào chú Tào, hôm nay cám ơn chú vì đã ủng hộ!"

Diệp Thần chủ động vươn tay, Tào Viện Triều là phải đối nhà họ Hạ Hầu như nào hắn đều xem ở trong mắt.

"Không cần cám ơn!"

Tào Viện Triều mặt mũi tràn đầy thưởng thức nhìn xem Diệp Thần, nói:"Nghe Tào Dương nói cậu giúp hắn đả thông hai mạch Nhâm Đốc?"

"Ân."

"Hảo tiểu tử! Về sau cậu cùng Tào Dương tới tới lui lui nhiều chút, có thời gian tới nhà ta làm khách!"

"Nhất định!"

Diệp Thần gật gật đầu, hắn thật sự thích tính cách cởi mở của cha con Tào gia, lần thứ nhất gặp mặt liền gọi hắn 'Hảo tiểu tử', nghe có chút thân thiết lạ thường.

Tào Viện Triều cười cười, nói chuyện phiếm vài câu sau lập tức rời đi, trước khi đi Tào Dương nhắc nhở Diệp Thần:

"Lão Diệp, chuyện huyên náo ngày hôm nay có chút lớn! Mà lại, từ trước đến nay Hạ Hầu gia có thù tất báo, cậu nhớ phải đề phòng một chút!"

"Ân, vất vả huynh!"

Diệp Thần vỗ vỗ bả vai Tào Dương, Tào gia có thể giúp hắn như thế đã là chuyện ngoài ý liệu, tóm lại ân tình này hắn nhớ kỹ.

"Thời gian cũng không sớm, đêm nay cũng đừng về Ninh Châu, tìm một chỗ lão ca mời cậu ăn cơm!"Tào Dương cười nói.

"Được, tối nay tôi sẽ liên hệ cho huynh!"

Chương 357. Trưởng lão Hộ Long tộc!

Diệp Thần cúi đầu nhìn đồng hồ, xác thực thời gian cũng không sớm, còn không bằng ở Kinh Thành ngây ngốc một đêm sáng mai lại đi.

"Diệp Thần!"

Đúng lúc này, Diệp Thần nghe được có người gọi mình, quay đầu nhìn lại là một nam tử trung niên tướng mạo nho nhã.

Diệp Thần không biết người này, nhưng hắn biết người này cũng đã giúp Đại sư tỷ.

"Ngài là?"

"Ta họ Tiếu, Nhan Thanh giáo sư đã từng liên lạc qua ta, để cho ta giúp cậu một chút!"Tiêu Quang Minh cười nhạt một tiếng.

"A, nguyên lai là Tiêu bộ trưởng!"

Lúc này Diệp Thần mới nhớ tới, Nhan Thanh xác thực ở ngay trước mặt hắn gọi điện thoại qua cho Tiêu Quang Minh.

"Tiểu tử không tệ!"

Tiêu Quang Minh gật gật đầu, nói:"Vậy ta liền đi thẳng vào vấn đề, nghe Nhan Thanh nói y thuật cậu rất tốt?"

"Coi như hiểu chút da lông đi."

"Khiêm nhường như vậy?"

Tiêu Quang Minh mỉm cười, lập tức trầm giọng nói:"Gần đây Trung y Hoa Hạ bị Đảo quốc…"

"Khó trách!"

Diệp Thần nghe xong bừng tỉnh đại ngộ, khó trách Chúng Sinh Đường của Tôn Trường Sinh cũng bị quấy rối.

"Hai ngày sau sẽ tổ chức Cúp Hạnh Lâm tại Ninh Châu, ta nghĩ cậu có thể đại biểu Trung y Hoa Hạ, hung hăng giáo huấn đám tiểu quỷ tử kia một chút, như thế nào?"

"Tiêu bộ trưởng tin tưởng tôi như vậy?"

"Đương nhiên, Nhan Thanh giáo sư đề cử cậu, ta trăm phần trăm tin tưởng!"

"Được, tôi đáp ứng!"

Diệp Thần sảng khoái gật đầu, chỉ cần là thu thập tiểu quỷ tử, mặc kệ làm cái gì hắn đều rất tình nguyện!

Tiêu Quang Minh đem số di động của mình lưu cho Diệp Thần, trước khi chia tay nói câu thấm thía:

"Tiểu Diệp, hôm nay cậu đã xuất ra danh tiếng! Bất quá cây cao vượt rừng gió sẽ dập, nước Kinh Thành rất sâu, nếu cậu có việc tùy thời có thể gọi điện thoại cho ta!"

"Diệp Thần tôi làm việc cả đời tuyệt sẽ không mặc người ức hiếp!"

"Tiêu bộ trưởng, mặc kệ là dạng gia tộc gì, nếu như ai dám khi dễ sư tỷ tôi, tất diệt!"Thanh âm Diệp Thần băng lãnh.

"…"

Tiêu Quang Minh trợn to mắt nhìn Diệp Thần, tiểu tử này rất

cuồng a!

Bất quá hắn quả thật có chút vốn liếng, ngay cả Hộ Long tộc đều có thể vì hắn xuất động, cũng khó trách!

Hai người hàn huyên vài câu, Tiêu Quang Minh ngồi xe rời đi, Diệp Thần cũng mang theo Kiều An Na trực tiếp về tới khách sạn.

Cùng lúc đó, bên trong một Tứ Hợp Viện lớn ở vùng ngoại ô Kinh Thành.

Ba lão giả mặc trường bào ngồi dưới cây hòe lớn, một bên thưởng trà, một bên tán gẫu.

Mà để cho người ta kinh ngạc chính là ở xung quanh xung thế mà còn phân tán người Hộ Long tộc thủ vệ!

"Lão Ôn, không nghĩ tới Ôn gia của ông xuất thủ đều không thể bảo trụ được Hạ Hầu gia?"

Nói chuyện là lão giả già mà vẫn tráng kiện, trông tràn đầy năng lượng.

"Lão Bạch, ông đang chê cười Ôn gia tôi sao?"Ôn Nhai có chút nổi nóng trừng đối phương một chút.

"Tôi nói chính là sự thật, cuối cùng nếu không phải Cốc lão mở miệng, tiểu tử Hạ Hầu gia kia chết chắc!"Bạch Nhân Miêu cười nói.

"Cẩu thí sự thật, ông có phải muốn gây sự hay không?"

Ôn Nhai tính khí nóng nảy, tuy tuổi đã cao nhưng vẫn không giấu được lửa!

Đương nhiên, cái này cũng có liên quan tới công pháp hắn tu luyện, thời gian tu luyện công pháp Hỏa hệ dài, tính của người cũng sẽ giống như liệt hỏa, rất khó khống chế.

"Ôn Nhai, ông có ý tứ gì, còn không cho tôi nói chuyện?"

Bạch Nhân Miêu nhíu nhíu mày, hắn bị đối phương hùng hổ dọa người làm cho tức giận.

"Hai vị, bớt giận! Chúng ta uống trà đi!"

Một lão giả khác thân hình khô gầy, tướng mạo cực kì hiền hòa thấy thế vội vàng ra can ngăn.

"Hừ! Dương Liên Đình ông cũng đừng ra vẻ người hiền lành, quỷ mới biết trong lòng ông nghĩ như thế nào!"Một khi Ôn Nhai nổi giận tựa như súng máy, gặp người là tạch tạch tạch!

"Ha ha, Ôn huynh nói giỡn!"

Dương Liên Đình bị chửi không chỉ có không tức giận, ngược lại cười, chủ động châm một ly trà cho Ôn Nhai!

Bạch Nhân Miêu nhíu nhíu mày, sau mấy giây mặc trầm, nói thẳng:"Không nghĩ tới Lan lão đầu cũng bảo bọc Diệp Thần, muốn diệt trừ tiểu tử này càng phát ra khó khăn!"

"Hừ! Lúc trước lão Long đưa ra ý kiến chúng ta không thể tham gia, đúng ra không nên đáp ứng hắn!"Ôn Nhai thở phì phò nói.

"Ai có thể nghĩ tới một người thành thật như lão Long sẽ mưu trí tính toán với chúng ta, chúng ta vừa mới nhả ra, hắn liền đem Diệp Thần mang đến Thanh Long Sơn!"Dương Liên Đình thở dài.

"Ngũ đại trưởng lão Hộ Long tộc chỉ còn trên danh nghĩa, tôi nhìn thực sự không được"Bạch Nhân Miêu muốn nói lại thôi.

"Ông muốn nói là diệt trừ hai người kia?"Ôn Nhai nhíu mày.

"Không thể, không thể!"

Dương Liên Đình nghe xong vội vàng khoát tay nói:"Mặc dù mấy người lão Long không ở Kinh Thành, nhưng dù gì cũng là huynh đệ sinh tử a!"

"Đương nhiên, nếu như chọc giận Cốc lão, chúng ta xác thực cũng sẽ không gặp may!"

"Dương Liên Đình, đừng có nói nhảm nữa! Tôi thấy cứ quyết định như vậy, không có mấy người lão Lan làm chỗ dựa, xử lý Diệp Thần dễ như trở bàn tay, quyết định như vậy đi!"Bạch Nhân Miêu nói.

Vừa dứt lời, cha con Ôn Bát Thiên vội vã chạy tới.

Chương 358. Hội nghị Diệp gia!

"Dương lão, Bạch lão!"

Ôn Bát Thiên bắt chuyện với mọi người xong, ở bên tai Ôn Nhai nhỏ giọng nói vài câu.

"Cái gì?"

Ôn Nhai nghe xong sắc mặt bỗng nhiên hoàn toàn biến đổi, cả người đều không tốt!

"Lão Ôn, sao vậy?"Dương Liên Đình mỉm cười hỏi.

"Các ông trò chuyện, tôi có việc phải xử lý!"

Nói xong, Ôn Nhai đứng dậy rời đi, cũng mặc kệ hai lão ca này.

"..."

Nhìn xem thân ảnh Ôn Nhai đi xa, Bạch Nhân Miêu không khỏi nổi nóng nói:"Ôn lão đầu chết tiệt, nhiều năm như vậy tính tình vẫn là không đổi, giống tảng đá hầm cầu vừa thúi vừa cứng!"

"Lão Bạch, ông đừng nói như vậy, đều là huynh đệ một nhà a!"Dương Liên Đình khuyên nhủ.

"Hừ! Tôi cũng đi!"

Bạch Nhân Miêu nói xong cũng thở phì phò cuốn đi.

Dương Liên Đình thấy thế khóe miệng lộ ra một vòng mỉm cười không dễ dàng phát giác, chờ Bạch Nhân Miêu đi xa lập tức

lấy điện thoại di động ra bấm một số điện thoại.

Rất nhanh, điện thoại tiếp thông, Dương Liên Đình lấy lòng cười nói:"Cốc lão, quả nhiên như ngài sở liệu, Ôn Nhai cùng Bạch Nhân Miêu đều ngồi không yên, muốn tìm mấy người lão Long đụng một cái!"

"Rất tốt!"

Đối phương nghe vậy phân phó nói:"Ngươi sẽ liên lạc với Diệp gia một chút, để bọn họ mau chóng diệt trừ tiểu tử Diệp Thần kia, bằng không đừng trách ta trở mặt vô tình!"

"Minh bạch, vậy ngài đáp ứng chuyện của tôi?"

"Dương Liên Đình, ngươi không cần lo lắng! Chỉ cần diệt trừ Diệp Thần, ta mặc kệ ngươi dùng cái biện pháp gì, đều sẽ để ngươi trở thành thủ tịch trưởng lão của Hộ Long tộc!"

"Vậy nếu như Ôn Nhai bọn họ đều chết hết thì sao?"Dương Liên Đình âm trắc cười nói.

"Ngươi quả nhiên chính là lòng tham không đáy!"

Cốc lão thản nhiên nói:"Tóm lại chuyện ta đáp ứng ngươi không thay đổi, về phần đấu tranh giữa ngũ đại trưởng lão các ngươi, chính ngươi tự xem mà xử lý!"

"Tốt, tạ ơn Cốc lão!"

Nói xong, đối phương liền cúp điện thoại.

Dương Liên Đình nhìn xem lối ra Tứ Hợp Viện, cười lạnh nói:"Hộ Long tộc nhất định là của ta, các ngươi ai cũng đừng nghĩ lại nhúng chàm!"

Kinh Thành, phòng khách Diệp gia.

"Cha, con vừa lấy được tin tức, Diệp Thần toàn thân lui ra!"

"Hạ Hầu gia rất mất mặt, Hạ Hầu Kiệt còn giống như trúng tà, Ôn gia cũng biểu lộ thái độ trung lập!"

Người nói chuyện gọi Diệp Ly, mặc dù đã là phụ nữ trung niên, nhưng nàng bảo dưỡng vô cùng tốt, da thịt trắng nõn, tóc ngắn già dặn, toàn thân trên dưới đều tản ra khí tức nữ cường nhân.

"Đại tỷ, Tiểu Thần thật không có việc gì?"

Diệp Tử Long nghe xong, góc cạnh trên khuôn mặt anh tuấn rõ ràng, treo lên một nụ cười thoải mái.

Nếu như mấy người Ảnh Tử cũng ở đây, nhất định sẽ ngạc nhiên phát hiện dáng dấp người này rất giống Diệp Thần, quả thực chính là từ trong một cái lò chui ra.

Mà ở bên cạnh hắn còn có một nữ nhân xinh đẹp đang ngồi, nhìn cũng có mấy phần giống Diệp Thần, nhất là cặp mắt to tròn tròn kia, quả thực như là phục chế.

Không sai, bọn họ chính là cha mẹ ruột của Diệp Thần, Diệp Tử Long cùng Sở Lan.

"Đúng vậy, Diệp Thần còn mang đi Kiều An Na!"Diệp Ly gật gật đầu, có chút đồng tình nhìn xem Diệp Tử Long.

Năm đó Diệp Thần vừa ra đời không lâu, cũng bởi vì một câu của Huyền Cơ Tử, Diệp gia không thể không đưa tiễn Diệp Thần, một lần đưa này chính là mấy chục năm, thật là khổ cho vợ chồng nhị đệ.....

Sở Lan chăm chú bắt lấy tay Diệp Tử Long, nước mắt đã không tự chủ chảy ra.

"Không nghĩ tới dòng dõi của Diệp gia chúng ta không chịu thua kém như thế!"

Diệp Thương Hải ngồi tại thủ tịch nghe được tin tức này, cũng không khỏi âm thầm gật đầu.

Đối với đứa cháu Diệp Thần này hắn hổ thẹn từ trong tâm, nhưng có một số việc Diệp gia cũng là có chút bất đắc dĩ.

"Cha, con khuyên mấy người đừng quá lạc quan!"

Lúc này, một nam nhân ngồi tại đối diện Diệp Ly mở miệng.

"Tinh Cầu, con muốn nói cái gì?"Diệp Thương Hải cau mày nói.

"Diệp Thần trưởng thành xác thực nhanh, đều đã có thể vật tay cùng Hạ Hầu gia!"

"Nhưng hắn càng xuất sắc, Dương lão sẽ càng không bỏ qua hắn, đừng quên phía sau vẫn luôn có một đại nhân vật một mực chú ý Diệp Thần!"

Diệp Tinh Cầu khinh thường nhếch miệng, nghiêm chỉnh mà nói hắn là tam thúc của Diệp Thần, nhưng mơ hồ có thể cảm giác ra, hắn cũng không hi vọng Diệp Thần tốt!

Kỳ thật lý do cũng rất đơn giản, đại tỷ Diệp Ly một mực độc thân, lão nhị Diệp Tử Long chỉ có một đứa con là Diệp Thần, mà hắn thì có một trai một gái, tự nhiên không hi vọng có người cùng con cái của hắn tranh đoạt quyền quản lý tương lai của Diệp gia.

Quả nhiên, nghe được Diệp Tinh Cầu nói như vậy, đám người trầm mặc.

"Dương Liên Đình, lão già chết tiệt hỗn đản!"

Diệp Tử Long nghe được cái tên này lập tức giận không chỗ phát tiết, năm đó chính là Dương Liên Đình muốn giết Diệp Thần,

không nghĩ tới đã nhiều năm như vậy, lão già hỗn đản kia vẫn không chịu buông tha.

"Nhị ca nói cẩn thận, Dương lão thế nhưng là trưởng lão Hộ Long tộc!"

Diệp Tinh Cầu vừa nói xong điện thoại liền vang lên, xem xét chính là Dương Liên Đình gọi tới.

"Tôi đi nhận điện thoại."Diệp Tinh Cầu nói xong đứng dậy trực tiếp đi ra bên ngoài phòng khách.

"Diệp Ly, con thấy chuyện này thế nào?"

Diệp Thương Hải cau mày, từ khi bạn già sau khi qua đời, hắn đã thành thói quen cứ có đại sự là đại nữ nhi khôn khéo tài giỏi này của mình.

Chương 359. Chuyện quỷ dị ở khu phía nam!

"Cha, thật ra con lại cảm thấy Diệp gia không thể tiếp tục rút lui!"

Diệp Ly trầm ngâm một lát nói"Diệp Thần vốn là nhân trung long phượng, bằng không vị đại nhân vật kia cũng sẽ không kiêng kỵ như vậy!"

"Ý của con là để Diệp Thần trở về Diệp gia?"Diệp Thương Hải hỏi.

"Không sai, nói không chừng tiểu tử này còn có thể mang Diệp gia chúng ta nâng cao một bước a!"

"Con thế nhưng là nghe nói, hôm nay tại sảnh yến hội Tào gia và Tiêu Quang Minh đều đứng về phía Diệp Thần! Còn có Lan gia Việt Châu, Thiên Sư phái Long Hổ Sơn đều phái người đến giúp hắn!"Diệp Ly nói.

Địa vị của Diệp gia ở Kinh Thành cũng không sai biệt lắm so với Kiều gia, thậm chí còn yếu hơn mấy phần, mà hôm nay đãi ngộ của Kiều gia như sao quanh trăng sáng, cũng làm cho Diệp Ly không ngừng hâm mộ!

"Cái gì?!"

Diệp Thương Hải nghe xong còn có Lan gia, không khỏi giật nảy cả mình!

Đừng nhìn Lan gia tại Việt Châu, nhưng thanh danh người ta cũng không nhỏ so với Ôn gia, mà lại lão gia tử Lan gia cũng là

trưởng lão Hộ Long tộc!

"Cha, con có thể tự mình đi Ninh Châu!"

Giờ phút này Diệp Tử Long cũng là tâm tình kích động, đợi nhiều năm rốt cục có thể gặp mặt con trai?

Bên ngoài phòng khách.

Diệp Tinh Cầu đang trò chuyện cùng Dương Liên Đình.

"Tinh Cầu, trước đó để ngươi giết Diệp Thần ngươi không nghe, hiện tại làm ra chuyện lớn như vậy, ngay cả cao tầng đều chú ý tới hắn, ngươi nói làm sao bây giờ?"Dương Liên Đình trách móc nói.

"Dương lão, trước đó là tôi quá coi thường hắn!"

Diệp Tinh Cầu có chút ảo não nói:"Vốn nghĩ hắn tại loại địa phương nhỏ bé như Ninh Châu có thể trưởng thành đến cái tình trạng gì? Ai ngờ kia tiểu tử biến thái như vậy!"

"Bớt nói nhảm, lập tức xử lý hắn!"

"Tốt, tôi sẽ an bài!"

"Ta cảnh cáo ngươi, đây là một cơ hội cuối cùng của ngươi, cố mà trân quý đi!"

"....."

Không đợi Diệp Tinh Cầu nói chuyện, Dương Liên Đình liền trực tiếp cúp điện thoại.

Một cơ hội cuối cùng?

Diệp Tinh Cầu dọa sợ, Không nghĩ tới Dương Liên Đình thế mà lại hạ tối hậu thư cho hắn, cái này mang ý nghĩa hắn nhất định

phải chơi chết cháu ruột!

Trở lại phòng khách, trong lòng Diệp Tinh Cầu đầy cõi tâm sự ngồi xuống, Diệp Thương Hải thấy thế hỏi:"Tinh Cầu, Diệp gia chúng ta định tiếp nhận Diệp Thần trở về, con cảm thấy thế nào?"

"Không quan trọng! Cha, con có chút không thoải mái, về nhà trước!"Diệp Tinh Cầu không yên lòng nói.

"Ân, hội nghị gia tộc hôm nay liền đến đây là ngừng đi! Tử Long, con liên lạc Diệp Thần một chút....."Lời còn chưa nói hết, lão đầu đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, hai mắt vừa nhắm lại lập tức té xỉu.

"Cha!"

Mấy người Diệp Tử Long thấy thế tranh thủ thời gian vọt tới, Sở Lan tranh thủ thời gian gọi bác sĩ gia đình tới.

"Đưa lão gia tử vào bệnh viện đi, là bệnh cũ tái phát, chỉ bất quá lần này khá là nghiêm trọng!"Bác sĩ thần sắc nghiêm túc nói.

"Đại tỷ, nhanh đi chuẩn bị xe!"

Diệp Tử Long ôm Diệp Thương Hải vào trong ngực lớn tiếng nói.

Diệp Ly gật gật đầu chạy cực nhanh ra ngoài, trong gian phòng lúc này chỉ còn lại Diệp Tinh Cầu, thừa dịp loạn lạc gọi cho một số điện thoại thần bí.....

Trong gian phòng nào đó của khách sạn Kinh Thành.

Kiều An Na ngồi bên người Diệp Thần, nhìn xem Viên Vũ một thân đạo bào cười trêu chọc nói

"Đầu to, cậu thế mà làm chưởng môn Thiên Sư phái, có tính là thanh niên kiệt xuất trên Thanh Long Sơn chúng ta hay không?"

"Kiều tỷ, tỷ cũng đừng đùa đệ!"

Viên Vũ nhếch miệng cười một tiếng, trái lại trêu chọc nói:"Vừa tới nhìn thấy một cái hội trường to lớn, còn tưởng rằng tỷ muốn kết hôn cùng Thần ca a!"

"Đầu to đáng chét, muốn ăn đòn!"Khuôn mặt Kiều An Na đỏ lên, làm bộ muốn thu thập Viên Vũ.

"Tốt! Lão Viên, cậu mang nhiều người như vậy tới, ngoại trừ giúp tôi còn có việc đi?"Diệp Thần cười cười hỏi.

"Ân!"

Nghe được Diệp Thần hỏi như vậy, Viên Vũ lập tức thu liễm bộ dạng cười cợt, nghiêm mặt nói:"Gần nhất khu phía nam xuất hiện rất nhiều chuyện quỷ dị, Thiên Sư phái cũng thu được mật lệnh Đạo giáo, để chúng tôi xuống núi điều tra một phen!"

"Đến tột cùng chuyện gì, mà kinh động toàn bộ Đạo giáo các cậu?"Diệp Thần nghe xong nhịn không được hiếu kì hỏi.

"Thần ca, nhìn xem!"

Viên Vũ lấy điện thoại di động ra, mở ra mấy tấm hình ảnh.

Diệp Thần tập trung nhìn vào lập tức cau mày, những hình ảnh này có vài cái là người chết, chỉ bất quá những người chết này xem xét cũng không phải là tử vong bình thường, trông giống như xác ướp, rõ ràng là bị người rút mất tinh nguyên khô héo mà chết!

Ngoài ra còn có mấy tấm hình ảnh là thiên hiện dị tượng, cái này Diệp Thần nhìn không hiểu gì cả, dù sao phương diện Huyền Thuật của hắn kém xa Viên Vũ.

"Đầu to, mấy tấm hình ảnh sấm chớp rền vang này có ý tứ gì?"Kiều An Na cũng tò mò lại gần, nhìn thấy hình ảnh hỏi.

"Có pháp sư đang triệu hoán Thiên Lôi mà thôi!"

Viên Vũ nhún vai, bĩu môi nói:"Loại thuật triệu hoán Ngũ Lôi này gạt được người khác, nhưng muốn gjat người Thiên Sư phái, nằm mơ đi!"

"Những pháp sư này nhàn nhức cả trứng đi, triệu hoán sấm sét làm gì?"Ảnh Tử ở một bên trêu chọc nói.

"Ảnh Tử, cậu sai rồi!"

Viên Vũ chỉ vào một tấm hình ảnh sấm chớp rền vang trong đó, nói:"Ngũ Lôi qua đi là mưa to, khu vực được triệu hoán đêm đó sẽ tao ngộ hồng thủy, kinh tế, sinh mệnh, tổn thất là không cách nào đánh giá được!"

Chương 360. Em gái của Tào Dương!

"Kháo!"

Kim Cương nghe xong hai mắt trừng như hai cái đèn lồng, giận dữ hét:"Viên Vũ, cậu có tìm được những pháp sư này không, tôi muốn đấm nổ đầu bọn chúng!"

"Tạm thời còn không có!"

Viên Vũ lắc đầu, giải thích nói:"Nhìn xem thủ pháp không giống pháp sư Hoa Hạ chúng ta, tôi suy đoán đại khái hẳn là Âm Dương Sư của Đảo quốc!"

"Âm Dương Sư?"

Diệp Thần biết được là người Đảo quốc đang làm trò quỷ, lập tức cau mày nói:"Chờ tôi làm xong việc đi chung với cậu, những người này quyết không thể để bọn chúng còn sống rời khỏi Hoa Hạ!"

"Hắc hắc, Thần ca, cậu suy nghĩ rất giống tôi a!"

"Bất quá gần đây tôi hơi nhiều chuyện, để Ảnh Tử và Kim Cương đi cùng cậu trước đi, tôi giải quyết xong chuyện bên này sẽ đến tìm cậu!"Diệp Thần nghĩ nghĩ nói.

"Không có vấn đề!"

Mấy người đang trò chuyện, Diệp Thần liền nhận được điện thoại mời ăn cơm của Tào Dương.

"Đi thôi, lão Tào mời khách ăn cơm!"

Diệp Thần cúp điện thoại, mang theo mấy người Ảnh Tử rời đi khách sạn.

Sau khi ra cửa tất cả mọi người lên xe, bất quá thời điểm đến phiên Kim Cương leo lên xe lại gặp khó khăn, thân hình người anh em này ít nhất phải là SUV cỡ lớn mới chui vào nổi a!

"Tôi không có việc gì, sư phó, ông lái xe đi, tôi chạy ở phía sau là được rồi!"

"Cái gì?"

Dù là tài xế taxi Kinh Thành kiến thức rộng rãi, nghe được Kim Cương nói như vậy cũng kinh ngạc rớt cả cằm!

"Không có việc gì, chiếc xe này của ông chưa chắc đã nhanh hơn tôi đâu!"Kim Cương nghiêm trang nói.

"Tốt, đây chính là cậu nói a!"

Tài xế cũng phát hỏa, to con này xem thường xe của hắn sao?

Không được, phải hảo hảo cho hắn một khóa học!

Nghĩ đến đây tài xế đạp chân ga, xe taxi gào thét xông đi.

"Ha ha, bằng hữu của các cậu thật biết đùa, còn muốn chạy đua với ô tô, vận động viên chạy cự ly ngắn Tô Bỉnh Thiêm cũng không dám cuồng như thế a!"Tài xế vừa lái xe vừa trêu chọc nói.

"Bằng hữu của tôi cũng không phải cuồng!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng cũng lười giải thích.

"Nha a, nghe khẩu khí cậu còn không phục? Nếu là bằng hữu của cậu chạy bộ có thể đuổi theo xe của tôi, tôi gọi hắn là đại gia!"

Đông đông đông!

Một trận thanh âm gõ cửa xe vang lên.

Tài xế đang lái xe giật mình, hắn cho là mình xe mắc lỗi, nhưng một giây sau chỉ thấy một thân ảnh đang chạy sánh vai cùng xe hắn, chỉ bất quá đối phương là hai cái đùi, còn hắn là bốn cái bánh xe mà thôi!

"Tôi cũng không muốn có cháu trai, ông vẫn là đừng kêu tôi là đại gia!"Kim Cương ở bên ngoài không ngừng huy động hai tay nhếch miệng cười một tiếng.

"..."

Lái xe thấy thế há hốc mồm, nếu không phải Diệp Thần nhắc nhở hắn, lão tài xế này khẳng định lao vào cột đèn đường!

Rất nhanh, đám người liền đến địa phương Tào Dương mời khách, đi đến một tiệm lẩu.

"Sư phó, bao nhiêu tiền?"Diệp Thần cười hỏi.

"Ba, ba ba mười!"

Lái xe nghe xong liên tục khoát tay, hắn hoài nghi mình có phải là gặp quỷ, nào có người chạy nhanh hơn so với xe?

Diệp Thần quét ba mươi khối tiền xe, lập tức xuống xe vừa vặn nhìn thấy Tào Dương từ trong tiệm đi ra.

"Lão Diệp, mấy người đã tới!"

Tào Dương nở nụ cười, mà bên cạnh hắn còn đi theo hai người trẻ tuổi một nam một nữ, xem bộ pháp bọn họ đi đường trầm ổn hữu lực, đoán chừng cũng là tham gia quân ngũ.

"Ân, hai vị này là?"Diệp Thần nhìn xem người bên cạnh Tào

Dương hỏi.

"Bọn họ là em trai và em gái của lão ca, Tào Vinh và Tào Xán, đều là phục dịch (lao dịch) tại đặc chiến lữ chiến khu nam bộ!"

"A, khó trách nhìn dáng dấp mấy người có chút giống nhau!"

"Tào Vinh, Tào Xán, đây chính là Diệp Thần Diệp tiên sinh, hai em phải hảo hảo học tập hắn, khiêm tốn xin chỉ bảo!"Tào Dương quay đầu lại nói với một nam một nữ kia.

"Xin chào Diệp tiên sinh, tôi là Tào Vinh!"

Tên nam tử dáng dấp có mấy phần giống Tào Dương tiến lên chủ động đưa tay ra.

"Xin chào!"

Diệp Thần cùng hắn nắm tay, mặc dù đối phương chưa đột phá cảnh giới võ tu, nhưng Diệp Thần nhìn cốt cách hắn thanh kỳ, hiển nhiên cũng là một nhân tài luyện võ.

"Tiểu Xán, còn không mau tới chào hỏi Diệp tiên sinh!"Tào Dương quay đầu nói.

"Hừ! Chào!"

Tào Xán yêu kiều hừ một tiếng, nói xong còn cần dư quang lườm Diệp Thần một chút, biểu lộ ra phi thường khinh thường!

"..."

Diệp Thần sững sờ, mình đắc tội nữ nhân này sao, nhìn bộ dáng khinh bỉ của nàng xem!

Bất quá nói đi thì nói lại, dáng dấp Tào Xán cũng rất khá, vóc dáng nàng không cao, da thịt tuyết trắng, gương mặt xinh đẹp mũm mĩm hơi béo, nhìn rất manh manh!

Đặc biệt đôi cao ngất hút mắt người trước ngực Tào Xán, quy mô thậm chí vượt qua Kiều An Na.

"Lão Diệp, thật xin lỗi a, em gái của lão ca là nữ nhi duy nhất của gia tộc, đều bị người trong nhà làm hư!"Tào Dương thấy thế vội vàng ra hoà giải.

"Tào Dương, anh nói bậy bạ gì đó?"

Tào Xán nghe xong không vui, chu miệng nhỏ thở phì phò trừng mắt Tào Dương nói:"Em không có bị làm hư đâu, anh ít bôi đen người ta, nếu không em mách đại bá, để hắn thu thập anh!"

Chương 361. Ông cháu Ôn gia!

"..."

Tào Dương nghe vậy cười khổ, cũng may Diệp Thần cũng không để ý, hai người nhìn nhau cười một tiếng cùng đi tiến tiệm lẩu.

Gọi một nồi lẩu, đám người bắt đầu vừa ăn vừa nói chuyện.

"Lão Diệp, lần này mời cậu ăn cơm, kỳ thật lão ca có việc nghĩ xin cậu giúp một tay!"Tào Dương bưng chén rượu lên, nói thẳng:"Qua một thời gian ngắn nữa chính là giải thi đấu võ kỹ trong quân, lão ca cùng cha đều hi vọng cậu có thể tới giúp chiến khu nam bộ chúng ta!"

"Tôi?"

Diệp Thần cau mày nói:"Đây là tranh tài của quân đội các người, tôi cũng không phải quân nhân!"

"Cha lão ca nói, muốn mời cậu vào làm giáo quan đặc chiến lữ của chiến khu chúng ta!"Tào Dương tựa hồ sớm đoán được Diệp Thần sẽ nói như vậy, lúc này đưa ra phương án giải quyết.

"Cái gì?"

Không đợi Diệp Thần mở miệng, Tào Xán ở một bên lập tức không bình tĩnh, nàng có chút tức giận nói với Tào Dương:"Đại bá sai lầm đi, người này nhìn cũng chẳng có gì ghê gớm, hắn dựa vào cái gì làm huấn luyện viên cho chúng ta a!"

"Tào Xán, em im ngay!"Tào Dương nghe xong vội vàng quát lớn:"Em có thể học một chút da lông công phu của lão Diệp đều đủ

để làm đệ nhất cao thủ đặc chiến lữ chúng ta!"

"Em không tin!"

"Ha ha ha! Mỹ nữ, cô thật biết đùa, muốn giao thủ cùng Thần ca, mua bảo hiểm chưa?"Lan Trần nghe xong phì cười không thôi, tiểu la lỵ nhìn manh manh này cũng rất cuồng a.

"Cậu là ai?"

"Dễ nói, ca ca là Lan Trần ca ca của cô!"

"Phi!"

Tào Xán rất không lịch sự gắt một cái, dịu dàng nói:"Bản cô nương sẽ không có loại ca ca dạng này, xem xét chính là một hoa hoa công tử, đại cặn bã nam!"

"…"

Lan Trần nghe xong kém chút thổ huyết, có phải là cặn bã nam hay không có thể nhìn ra được sao?

"Thế nào, cậu có dám đọ sức với tôi hay không!"Tào Xán chưa từ bỏ ý định, gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Thần.

Một bên Tào Vinh cũng đang hồ nghi, hắn cùng Tào Xán là anh em ruột, hôm nay cha cùng đại bá đồng thời yêu cầu bọn họ tới gặp Diệp Thần, chẳng lẽ người này thật lợi hại như vậy?

"Tôi không đánh nữ nhân! Tào Dương, làm sao nồi lẩu còn chưa lên?"Diệp Thần nhún vai thản nhiên nói.

"Cũng nhanh, nếu không để lão ca đi thúc dục?"

Tào Dương vừa đứng dậy, cửa phòng liền bị người đẩy ra, nhưng tiến đến không phải phục vụ viên, mà là ba người ông cháu Ôn gia!

"Ôn lão gia tử?"

"Ôn Viêm Bân?"

Ba anh em Tào Dương nhìn thấy người nhà họ Ôn không khỏi sững sờ, thần sắc Tào Dương càng là ngưng trọng nói:"Ôn lão gia tử, nơi này chính là địa phương công cộng, lão muốn làm gì?"

"Bé con Tào gia, ngươi không cần khẩn trương!"

Ôn Nhai một đầu tóc đỏ dạo bước đi vào phòng, một đôi mắt như chim ưng, sắc bén nhìn chằm chằm Diệp Thần, nói:

"Tiểu tử, lão phu muốn tâm sự cùng ngươi!"

"Ôn lão đầu?"

Lan Trần nhìn thấy Ôn Nhai, vô ý thức gọi ra cái tên này.

"Buồn cười! Sao ngươi có thể nói chuyện như vậy với gia gia của ta!"Ôn Viêm Bân nghe được xưng hô thế này tức điên lên, làm bộ liền muốn động thủ.

"Viêm Bân, lui ra!"

Ôn Nhai nhìn Lan Trần một chút, bừng tỉnh đại ngộ:"Bé con ngươi chính là cháu trai lão Lan đi, dáng dấp đều là như vậy, làm cho người ta chán ghét!"

"Lão"

Lan Trần nghe xong tức điên lên, nhưng hắn biết lão nhân trước mắt này kinh khủng, bởi vậy cũng không dám quá mức cấp tiến.

Ôn Nhai cười lạnh cũng không có để ý Lan Trần gọi thế nào hắn, mục đích hắn đi chuyến này chỉ có một người, đó chính là Diệp Thần!

"Diệp Thần, cùng chúng ta đi ra ngoài một chuyến đi!"Ôn Bát Thiên trầm giọng nói.

"Tốt!"

Diệp Thần nghĩ nghĩ gật đầu đáp ứng, Ôn Nhai thấy thế không khỏi âm thầm gật đầu, tiểu tử này rất có khí phách!

"Thần ca"Viên Vũ nhíu mày.

"Viên đại đầu, các cậu chờ tôi một hồi, lập tức liền về!"Diệp Thần vỗ vỗ bả vai Viên Vũ, ra hiệu hắn tỉnh táo.

"Thiên Sư phái?"

Ôn Nhai quan sát Viên Vũ một chút, hừ lạnh nói:"Chính là ngươi đem hồn phách của cháu ta dạo một vòng Minh Giới đi? Xem ở mặt mũi Diệp Thần, ta tạm thời sẽ không cùng ngươi so đo!"

"…"

Viên Vũ nhìn xem Ôn Nhai nuốt ngụm nước bọt, vừa rồi hắn chỉ là cùng Ôn Nhai liếc nhau một cái, huyết dịch cả người liền xao động bất an, có thể thấy được nội lực đối phương thâm hậu, tuyệt đối có thực lực miểu sát hắn!

Diệp Thần đi theo mấy người Ôn Nhai rời khỏi phòng, Tào Dương tranh thủ thời gian lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Tào Viện Triều, đem chuyện này một năm một mười nói một lần.

"Cha, Ôn gia sẽ không làm cái gì với Diệp Thần chứ?"Tào Dương nóng vội nói.

"Hẳn là sẽ không, bằng không truyền đi ba người ông cháu Ôn gia khi dễ Diệp Thần sẽ rất mất mặt mặt, Ôn Nhai lại là người yêu

nhất mặt mũi, khẳng định không thể tiếp nhận!"Tào Viện Triều phân tích nói.

"Vậy con an tâm!"

"Đúng rồi, nói chuyện quân đội với Diệp Thần chưa?"

"Nói rồi, bất quá nha đầu Tào Xán này cứ muốn đọ sức với Diệp Thần, kém chút đắc tội với người ta!"Tào Dương nói xong nhịn không được lại trừng Tào Xán một chút.

"Ha ha, vậy liền để nàng làm đi!"

Tào Viện Triều nghe xong ngược lại cười nói:"Vừa vặn trong gia tộc không ai có thể quản được nàng, để nàng ăn chút đau khổ cũng rất tốt!"

Chương 362. Mồ của Ôn tiền bối!

Bởi vì Tào Dương mở loa ngoài, toàn bộ lời Tào Viện Triều nói ra bị Tào Xán nghe được, nàng lập tức bật người, thở phì phò nói

"Đại bá, người đến cùng có phải hay bác ruột của cháu hay không, sau có thể để cho cháu gái của mình chịu đau khổ a?"

Ba!

Tào Viện Triều ở đầu bên kia điện thoại nghe được thanh âm Tào Xán, không nói hai lời trực tiếp dập điện thoại.

Tại Tào gia, Tào Xán chính là 'Tiểu ma nữ' mọi người đều sợ nói chuyện cùng!

Cho nên ngay cả cha mẹ ruột của nàng đều vì nàng mà đau đầu, Tào Viện Triều tự nhiên cũng không muốn nói dóc cùng nha đầu này!

"Đại bá không biết thương cháu gái, tức chết người ta!"

Tào Xán rất tức giận, ngạo nghễ ưỡn lên bộ ngực có thể xưng hùng vĩ.

Bên ngoài tiệm lẩu, Diệp Thần đi theo ông cháu Ôn Nhai lên một chiếc xe.

"Các người gọi tôi lên xe, sẽ không phải là muốn bắt cóc tôi chứ?"Diệp Thần cười nhạt một tiếng trêu chọc nói.

"Diệp Thần, uổng cho ngươi còn có tâm tình nói đùa!"Ôn Viêm

Bân nghe xong lập tức lửa cháy vô danh, cả giận nói"Thật coi Ôn gia ta không dám động tới ngươi sao?"

"Ít làm trò!"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng:"Nói đi, đến cùng tìm tôi có chuyện gì?"

"Diệp Thần, ngươi thật rất làm cho người ta chán ghét, giống y như Long lão đầu!"Ôn Nhai cắn răng.

"Lão biết sư phụ tôi?"

"Đương nhiên! Lão phu cùng hắn đều là trưởng lão Hộ Long tộc, chỉ bất quá hắn vì giúp ngươi, rời đi giới quyền lực Kinh Thành mà thôi!"

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần bừng tỉnh đại ngộ, chỉ là hắn cũng không nghĩ tới lão đầu từng có lúc cũng là người trong giới quyền lực Kinh Thành.

"Diệp Thần, lão phu tìm ngươi là muốn hỏi một sự kiện, ngươi chỉ cần báo cáo chi tiết cho ta, ta cam đoan ngươi bình yên vô sự rời đi Kinh Thành!"Trong giọng nói Ôn Nhai mang theo một tia uy hiếp nói.

"Chuyện gì?"

"Làm sao ngươi lại biết tuyệt học Ôn gia ta, còn là Luyện Hồn Quyết thất truyền?"

Nói xong tất cả ông cháu Ôn Nhai đều nhìn chằm chặp Diệp Thần.

Diệp Thần quét người nhà họ Ôn một chút, nghĩ nghĩ nửa ngày mới lên tiếng:"Bởi vì tôi tìm được mồ của Ôn tiền bối, đạt được

một phần nhỏ truyền thừa của hắn!"

"Quả là thế!"

Ôn Nhai nghe xong mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng bắt lấy cánh tay Diệp Thần, vội vàng mà hỏi thăm:"Tiểu tử, mồ của lão tổ Ôn gia ta ở đâu, mau dẫn chúng ta đi!"

"Cha, tiểu tử này sẽ không phải đem tuyệt học lão tổ chiếm thành của mình đi?"Ôn Bát Thiên lo lắng hỏi.

"Không sai!"

Ôn Nhai trong nháy mắt thanh tỉnh, nhíu mày nói với Diệp Thần:"Tiểu Diệp, ta xem ở phân thượng sư phó ngươi có thể không làm khó dễ ngươi, nhưng ngươi cũng phải đem đồ vật lão tổ Ôn gia ta giao ra!"

"Đại ca, võ học bảo điển của Ôn tiền bối cần người có tu vi cao thâm mới có thể tu luyện, tôi muốn cũng vô dụng a!"Diệp Thần bắt đầu mở mắt nói lời bịa đặt.

"Như vậy chẳng lẽ ngươi không có tư tàng?"Ôn Bát Thiên hồ nghi đạo.

"Tuyệt đối không có!"

Diệp Thần vỗ bộ ngực bảo đảm nói:"Nếu như các người không tin, hôm nào tôi mang các người đi xem mồ của hắn, được không?"

"Tốt!"

Ôn Nhai nghe xong vui mừng quá đỗi, vội vàng nói:"Đã như vậy chúng ta cũng đừng chậm trễ, hiện tại liền mang bọn ta đi!"

"Hiện tại?"

Diệp Thần lắc đầu, nói:"Tôi còn chưa ăn cơm đâu, lại nói tôi

chuẩn bị ngày mai về nhà! Ở nhà tôi còn có bao nhiêu việc phải làm a!"

"Kháo!"

Ôn Viêm Bân coi là Diệp Thần đang gạt hắn, lúc này cả giận nói:"Diệp Thần, ngươi đừng ép ta ra tay với ngươi!"

"Ngươi?"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, thản nhiên nói:"Nếu là đơn đấu, có tin ta đem đầu ngươi nhét vào cái rắm không?"

"Hỗn đản!"

Nghe được Diệp Thần nói như vậy, Ôn Viêm Bân tức giận đến phổi đều muốn nổ, đầu nhét vào trong mông, quá mẹ nó buồn nôn!

"Viêm Bân, ngậm miệng, nghe Diệp Thần nói!"Ôn Bát Thiên hơi không kiên nhẫn trừng mắt nhìn Ôn Viêm Bân một chút.

"Con"

Ôn Viêm Bân vừa định phản bác, lại thấy được ánh mất sắc bén của Ôn Bát Thiên, lời nói đến bên miệng lại cưỡng ép nuốt vào.

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, lườm Ôn Nhai một chút cười nói

"Muốn để tôi mang các người đi cũng được, bất quá trước tiên các người cần phải giúp tôi làm mấy việc!"

"Diệp Thần, khuyên ngươi không muốn được một tấc lại muốn tiến một thước!"Ôn Nhai nghe xong lập tức nhíu mày.

"Nếu nói như thế, vậy tôi đã không còn gì để nói!"

Diệp Thần nhún vai, hai tai ôm trước ngực nói:"Không biết chừng một ngày đẹp trời nào đó tuyệt học của Ôn tiền bối bị những người khác phát hiện, mang đi toàn bộ cũng đừng trách tôi!"

"Buồn cười!"

"Tiểu tử, thật muốn ta động thủ giết ngươi sao?"

Ôn Nhai tức giận toàn thân run rẩy, Long lão đầu thật sự là tác nghiệt a, làm sao bồi dưỡng được một tiểu tử chán ghét như vậy?

"Lão sẽ không giết tôi!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"A? Vậy ta cũng muốn nghe một chút, ngươi dựa vào cái gì nói như vậy?"Ôn Nhai nghe xong có chút hăng hái nhìn xem Diệp Thần hỏi.

"Giết tôi sẽ không có ai dẫn lão đi mộ huyệt của Ôn tiền bối, mặt khác, nhiều người nhìn thấy tôi bị người nhà họ Ôn mang đi như vậy, nếu như tôi xảy ra chuyện chính là các người lấy nhiều khi dễ ít, Ôn gia không sợ bị người người chê cười sao?"Diệp Thần nói.

"Đánh rắm! Ai dám cười Ôn gia ta!"

Chương 363. Nghỉ ngơi sớm!

"Gia gia, không bằng mang tiểu tử họ Diệp về Ôn gia nghiêm hình tra tấn, cháu cũng không tin hắn không nói!"

Ôn Viêm Bân nổi trận lôi đình, nếu như có thể hắn thật muốn một bàn tay đập cho Diệp Thần thành bãi thịt nát, giải mối hận trong lòng!

Ai ngờ, Ôn Nhai nghe Diệp Thần nói xong không chỉ có không tức giận, ngược lại cười ha hả.

"Gia gia, người cười cái gì?"

Ôn Viêm Bân không hiểu ra sao, gia gia điên rồi?

"Hảo tiểu tử, thật có khí phách!"

Ôn Nhai cắn răng, cười lạnh nói:"Ngươi là người trẻ tuổi thứ nhất dám áp ta, tốt, ta đáp ứng ngươi!"

"Đây chính là lão nói nói, tôi không có bức lão a!"Diệp Thần nhếch miệng lên.

"Gia gia, người đáp ứng hắn làm gì?"Ôn Viêm Bân gấp, để hắn giúp Diệp Thần làm việc làm sao có thể!

"Viêm Bân, muốn khôi phục Ôn gia ta, vậy nhất định phải đạt được truyền thừa lão tổ, từ nhỏ đến lớn ta đã dạy cháu thế nào?"

Ôn Bát Thiên cảm thấy thất vọng nhìn xem Ôn Viêm Bân, tuổi tác của con trai của mình cùng Diệp Thần tương tự, nhưng lúc gặp được đại sự Diệp Thần tỉnh táo hơn nhiều, trái lại Ôn Viêm Bân quá mức xúc động khó thành đại sự.

Gặp mặt nói chuyện cùng Ôn gia chỉ có ngắn ngủi mười phút, lúc Diệp Thần đẩy cửa xe chuẩn bị xuống xe, Ôn Nhai lại đột nhiên gọi hắn lại

"Diệp Thần, sư phó của ngươi hiện tại còn tốt chứ?"

"Lão đầu rất tốt, mỗi ngày uống một chút ít rượu, luyện chim, rảnh không có việc gì thì giúp quả phụ làm việc nhà nông, sửa bóng đèn!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

"..."

Ôn Nhai ngây ngẩn cả người, tháng ngày của Long lão đầu thật dễ chịu mà!

"Còn có việc sao?"Diệp Thần hỏi.

"Ngươi đi trước đi, nhớ kỹ chuyện đã đáp ứng ta!"Ôn Nhai trầm giọng nói.

"Cũng vậy!"

Diệp Thần nói xong quay người đi vào tiệm lẩu, nhìn xem thân ảnh hắn đi xa, Ôn Bát Thiên không khỏi hỏi:"Cha, chúng ta thật muốn giúp tiểu tử Diệp Thần kia?"

"Ân."

Ôn Nhai gật gật đầu, nói thẳng:"Hạ Hầu gia đã không đáng tin cậy, tiểu tử này ngược lại là có chút ý tứ, nếu không phải lập trường khác biệt ta còn thật thích hắn!"

"Gia gia, chờ chúng ta cầm tới bí tịch lão tổ, nhất định phải giết tiểu tử này!"Ôn Viêm Bân cắn răng nói.

"Viêm Bân, Diệp Thần đối với cháu mà nói là một đối thủ rất tốt, giết hắn không bằng coi hắn làm đá mài đao đi, hiểu ý ta muốn nói chứ?"Ôn Nhai nhìn xem Ôn Viêm Bân thấm thía khuyên

nhủ.

"Không hiểu, cháu chỉ muốn giết hắn!"

"..."

Ôn Nhai bó tay, nếu gia hỏa này không phải cháu trai ruột, hắn cam đoan một cước đạp bay Ôn Viêm Bân.

Diệp Thần trở lại phòng, Kiều An Na thấy hắn bình yên vô sự mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tiểu sư đệ, người nhà họ Ôn tìm đệ làm gì?"Kiều An Na ôn nhu hỏi.

Mấy người Viên Vũ cũng một mặt tò mò nhìn Diệp Thần, trước đây không lâu Ôn Viêm Bân còn bị bọn họ thu thập qua, lão đầu tới là muốn thay cháu trai báo thù sao?

"Ôn lão đầu nói muốn cùng đệ hợp tác, không có đại sự gì!"Diệp Thần một mặt thoải mái mà cười nói.

"....."

Anh em Tào Vinh nghe xong, tất cả đều giật mình nhìn xem Diệp Thần, bọn họ cũng là lần đầu tiên nghe được người cùng thế hệ dám gọi Ôn Nhai là lão đầu.

"Không có việc gì thì tốt, chúng ta bắt đầu ăn đi!"

Nỗi lòng lo lắng của Tào Dương cuối cùng cũng buông xuống, thu xếp chiếu cố mọi người dùng cơm.

Ăn uống no nê xong, mấy người Diệp Thần rời đi chuẩn bị trở về khách sạn nghỉ ngơi, trước khi chia tay Tào Dương lần nữa dặn dò:"Lão Diệp, tuyệt đối đừng quên chuyện luận võ trong quân, có thời gian đến Việt Châu một chuyến đi, vừa vặn nhìn xem đội viên đặc chiến!"

"Biết!"

Diệp Thần gật đầu cười một tiếng, vừa mới chuẩn bị mang Kiều An Na rời đi, đột nhiên một thân ảnh chặn đường đi của hắn lại.

"Chờ một chút!"

Tào Xán ngăn tại trước mặt Diệp Thần, nghiêm trang nói:"Muốn làm huấn luyện viên của chúng tôi cũng được, bất quá tôi muốn thử công phu của cậu!"

"Mỹ nữ, cô lầm đi?"

Diệp Thần nghe xong dở khóc dở cười, nói:"Là các người muốn mời tôi đi làm giáo quan!"

"Mặc kệ như thế nào, cậu có dám đánh với tôi một trận hay không?"Tào Xán rất bướng bỉnh, Tào Dương ở một bên vội vàng tiến lên, kết quả lại bị nàng trừng mắt.

"Lão Diệp, thật xin lỗi, nha đầu này bị làm hư, chuyện nàng quyết ai cũng không kéo trở lại được!"Tào Dương mặt mũi tràn đầy mướp đắng.

"Cô thật muốn xuất thủ với tôi?"

Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Tào Xán, nữ nhân tướng mạo 'Tiểu la lỵ' này, xác thực quá tùy hứng, ăn chút đau khổ chưa hẳn không phải chuyện tốt.

"Không sai, bản cô nương không tin cậu có thể lợi hại như vậy!"

Tào Xán ra sức 'Khiêu chiến' Diệp Thần, hoàn toàn không có phát hiện người bên cạnh đều đang hé miệng cười trộm.

"Tốt a, cô về nhà nghỉ ngơi sớm cũng tốt!"Diệp Thần nói xong

nhếch miệng lên, nhắm ngay Tào Xán cong ngón búng ra.

Không đợi Tào Xán minh bạch chuyện gì xảy ra, đột nhiên mắt tối sầm lại trực tiếp ngửa đầu đổ xuống.

"Em gái!"

Tào Vinh thấy thế kinh hãi, mau tới trước đỡ lấy Tào Xán.

"Yên tâm đi, tôi chỉ là điểm huyệt ngủ của nàng, mau về nhà ngủ đi, miễn cho lại tới làm phiền tôi!"Diệp Thần thản nhiên nói.

Chương 364. Dạ tập (hạ)!

"Hắc hắc, lão Diệp, vẫn là cậu có biện pháp!"Tào Dương nhếch miệng cười một tiếng.

"..."

Tào Vinh ở một bên nghe được hai người đối thoại kém chút thổ huyết, gia hỏa Tào Dương này thật sự là ca ca của bọn họ sao?

Mọi người tại tiệm lẩu tạm biệt nhau, Tào Dương còn cố ý an bài một chiếc SUV cỡ lớn tới, bằng không Kim Cương lại phải chạy bộ về khách sạn.

Đêm đã khuya.

Diệp Thần đưa Kiều An Na về gian phòng của mình.

"Tiểu sư đệ, sư tỷ đi tắm rửa trước!"Kiều An Na cười một tiếng, chầm chậm đi vào phòng vệ sinh, chỉ chốc lát bên trong liền truyền đến tiếng nước chảy ào ào.

"..."

Diệp Thần cười hắc hắc, trong đầu không giải thích được xuất hiện hình ảnh Đại sư tỷ tắm rửa.

Một lát sau, Kiều An Na bọc lấy khăn tắm màu trắng đi ra.

Da thịt toàn thân nàng trắng hơn tuyết, trên lọn tóc còn treo bọt nước óng ánh, như hoa sen mới nở, chân trắng thon dài mượt mà trần trụi ở bên ngoài, đồng thời mang theo một cỗ mùi thơm xử nữ nhàn nhạt, để cho người ta ngửi được cũng sẽ nhiệt huyết sôi trào.

"Sư tỷ, đêm nay quá nguy hiểm, nếu không để đệ cùng tỷ đi?"Diệp Thần nhìn nữ nhân trước mắt, nuốt ngụm nước bọt đưa ra một đề nghị 'Hảo tâm'.

Kiều An Na nhìn Diệp Thần một chút, phát hiện mắt gia hỏa này bốc lục quang không khỏi cười một tiếng:

"Tiểu sư đệ, tại sao sư tỷ cảm giác đệ mới là nguy hiểm nhất a?"

"Sư tỷ, tỷ hiểu lầm!"Diệp Thần mặt mo đỏ ửng.

"Sớm nghỉ ngơi một chút đi, sư tỷ cũng không muốn để Tô Tuyết Di biết tỷ là người đoạt chồng của nàng!"

"..."

Diệp Thần còn nghĩ kiên trì một chút nữa, kết quả lại bị Kiều An Na lôi lôi kéo kéo đẩy ra gian phòng.

Bành!

Cửa phòng đóng lại!

Diệp Thần bất đắc dĩ thở dài, làm 'Cặn bã nam' cũng không phải dễ dàng như vậy.

Trở lại gian phòng của mình, Diệp Thần ngồi xếp bằng trên giường, sau khi vận chuyển xong hai vòng đại tiểu chu thiên, thời gian bất tri bất giác đã đi tới rạng sáng.

Đang lúc hắn chuẩn bị ngủ, ngoài cửa sổ đột nhiên hiện lên một bóng người lướt qua!

Diệp Thần lập tức cau mày, gian phòng của hắn tại lầu tám, nơi này đã là trên không, không chạm đất, người có thể lướt qua cửa sổ hắn nhất định là cao thủ.

"Người nào?"

Diệp Thần một tiếng gầm thét, lập tức quơ lấy cái gạt tàn thuốc đầu giường, hung hăng đập tới hướng cửa sổ!

Loảng xoảng!

Một tiếng vang giòn, mảnh thủy tinh vỡ không ngừng rơi xuống đất!

Gió đêm thổi vào thông qua cửa sổ vỡ vụn, phát ra tiếng vang vù vù.

"Tiểu tử, phản ứng ngược lại là rất nhanh!"

Một đạo thanh âm trầm thấp truyền đến, ngay sau đó một người áo đen nhảy vào từ cửa sổ.

"Ngươi là ai?"

Diệp Thần đánh giá đối phương một chút, phát hiện người này chỉ chừa một đôi mắt là lộ ở bên ngoài, còn lại những bộ vị khác của thân thể đều bị miếng vải đen bao trùm.

"Là người đến đòi mạng ngươi, hắc hắc!"Người áo đen cười lạnh nói.

"Tu sĩ Trúc Cơ Kỳ cũng muốn mệnh của ta? Là ai cho ngươi dũng khí?"Diệp Thần một mặt hài hước nhìn xem người áo đen trêu chọc nói.

"Muốn chết!"

Nghe được Diệp Thần nói như vậy, người áo đen gầm thét một tiếng, lập tức từ trên thân móc ra một thanh đao võ sĩ (katana) sắc bén, tại ánh trăng chiếu xuống, thân đao phát ra lam quang yếu ớt, hiển nhiên phía trên được tôi đầy kịch độc!

"Ninja?"

Diệp Thần nhìn thấy vũ khí đối phương không khỏi sững sờ, khó trách nghe khẩu âm đối phương nói chuyện là lạ, nguyên lai là tiểu quỷ tử a!

Một giây sau, người áo đen liền phát động công kích với Diệp Thần, mũi đao đánh thẳng về phía ngực Diệp Thần!

Diệp Thần không chút hoang mang nhẹ nhàng trượt đi, tránh thoát một chiêu trí mạng này, đưa tay một quyền đánh vào dưới nách người áo đen!

Đinh đương!

Người áo đen vội vàng không kịp chuẩn bị ăn đòn dưới nách, đao võ sĩ trong tay cũng rớt xuống đất.

"Ngươi, ngươi lại là võ tu Kim Đan Kỳ?"Người áo đen trợn to mắt nhìn Diệp Thần.

"Bây giờ mới biết có phải là quá muộn hay không!"Thanh âm Diệp Thần băng lãnh, chất vấn:"Là ai phái ngươi tới giết ta, Hạ Hầu Kiệt?"

"..."

"Đã không nói, vậy liền đi chết đi!"

Thân hình Diệp Thần lóe lên, qua giây lát liền đến trước mặt người áo đen, như thiểm điện xuất thủ bóp lấy cổ người áo đen, đồng thời xách hắn tới bên cạnh cửa sổ đã vỡ vụn.

Thân thể người áo đen treo giữa không trung, lúc này hắn cách mặt đất ít nhất tám tầng lầu!

"Ngươi, ngươi không thể giết ta!"Người áo đen hoảng sợ nhìn xem Diệp Thần, thật vất vả từ trong cổ họng gạt ra một câu.

"Diệp Thần ta muốn giết người, xem như Thiên Vương lão tử cũng phải chết, ngươi tính là cái gì?"

"Không muốn chết liền nói ra ai phái ngươi đến!"Âm thanh Diệp Thần lạnh lùng nói.

"Ta"

Người áo đen còn chưa nói hết, đột nhiên có một tiếng động nhỏ xíu phát ra từ khóa cửa cách đó không xa, có người đang mở cửa đi vào!

Ngọa tào!

Đây không phải khách sạn năm sao a, còn có trộm?

Diệp Thần đang buồn bực, một giây sau liền thấy hai nam nhân mặc trang phục dạ hành rón ra rón rén đi vào phòng ngủ.

"A?"

Hai tên dạ hành nhân tiến vào, nhìn thấy một màn trước mắt cũng trợn tròn mắt, làm sao lại có người 'Nhanh chân đến trước'?

"Đêm nay thật là náo nhiệt, làm chuyện xấu đều thích mặc áo đen a?!"

Diệp Thần nhìn người tới cười lạnh, quay đầu hỏi tên áo đen trên tay:"Cho ngươi một cơ hội cuối cùng, là ai phái ngươi đến?"

Chương 365. Dạ tập (thượng)!

Người áo đen còn đang do dự có nên nói hay không, nhưng Diệp Thần đã mất kiên trì, một cỗ chân khí bá đạo truyền ra từ trên tay hắn, trực tiếp rót vào trong cơ thể người áo đen, khiến cho đan điền hắn nổ tung!

Không đợi người áo đen phát ra tiếng kêu, Diệp Thần nhẹ buông tay, người áo đen trực tiếp rớt từ trên lầu xuống!

Mấy giây qua đi, bên tai đám người truyền đến một tiếng 'Đông' vang trầm, hiển nhiên người áo đen đã treo!

Hai người mới vào nhìn thấy hết thảy, không chỉ có không sợ, mà một tráng hán vóc người cường tráng trong đó còn cười lạnh nói:

"Tiểu tử, ngươi rất ác độc a!"

"Bớt nói nhảm, là ai phái các ngươi tới?"Diệp Thần nhíu nhíu mày, hôm nay đắc tội hơi nhiều người, hắn thật đúng là không dám kết luận là ai.

"Muốn biết đến hỏi Diêm Vương đi!"

Nam nhân nói xong cùng đồng bọn đánh tới Diệp Thần, cũng không có chờ Diệp Thần xuất thủ, bên trong gian phòng truyền đến một tiếng gầm thét, ngay sau đó Kim Cương với thân thể to lớn xuất hiện, đi cùng hắn còn có mấy người Ảnh Tử, Viên Vũ!

Trong chớp mắt, hai nam nhân liền bị bao vây!

Diệp Thần dứt khoát bật đèn lên, vểnh chân lên ngồi bắt chéo ở trên giường, một mặt nghiền ngẫm mà nhìn hai nam nhân trước

mắt, hỏi:

"Hiện tại có thể nói cho ta biết sao?"

"Tiểu tử, ngươi đừng phách lối, có biết chúng ta là ai hay không?"Tráng hán tựa hồ thường thấy cảnh tượng hoành tráng, bị vây quanh cũng không có chút sợ hãi nào.

"Ta quản ngươi là người nào, thừa dịp ta không có nổi bão mau nói ai phái các ngươi tới!"

"Chúng ta thế nhưng là người của Cục Võ Thống!"

"Cục Võ Thống?"

Diệp Thần sững sờ, hắn chưa từng nghe nói qua có cái tổ chức nào tên là Cục Võ Thống.

Bất quá nhìn bộ dáng một mặt rắm thúi của tên nam nhân này, tổ chức này giống như rất ngưu bức!

"Các ngươi là người của Cục Võ Thống?"

Lúc này Lan Trần ở một bên lên tiếng, Diệp Thần quay đầu nhìn về phía hắn, Lan Trần giải thích nói:"Thần ca, Cục Võ Thống là một cái tổ chức thần bí của chính phủ, giám thị tất cả lực lượng tông môn cả nước!"

"Còn có cái ngành dạng này?"

"Tôi cũng chỉ nghe gia gia nói qua, quốc gia vì phòng ngừa những võ tu trong tông môn nháo sự, cho nên thành lập một cái ngành như thế!"Lan Trần gật đầu.

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần bừng tỉnh đại ngộ, khó trách tráng hán một mặt vẻ không phục, nguyên lai phía sau có chính phủ làm chỗ dựa a!

"Hừ! Hôm nay ai dám làm loạn, cẩn thận Cục Võ Thống thu thập người đó!"Tráng hán đắc ý nói.

"Ngớ ngẩn!"

Diệp Thần cũng chẳng muốn cùng bọn họ nhiều lời, trực tiếp làm cái động tác cắt cổ với Kim Cương.

"Các ngươi muốn làm gì?!"

Tráng hán thấy thế kinh hãi, hắn đều tự giới thiệu, đám người này thế mà còn dám làm loạn, không muốn sống nữa sao?

Càng làm cho hắn im lặng chính là, toàn bộ người một phòng này đều là võ tu, hắn cùng đồng bọn thật đúng là không có cơ hội đào tẩu!

"Đương nhiên là giết người diệt khẩu!"Diệp Thần một mặt xấu xa cười nói"Muốn mạng sống? Vậy thì nhanh lên nói là ai phái các ngươi tới, đừng để ta hỏi nữa!"

"Là, là Diệp Tinh Cầu!"

Không đợi tráng hán mở miệng, đồng bọn hắn thấy tình thế không ổn tranh thủ thời gian mở miệng.

"Hầu tử, sao ngươi nói ra!"Tráng hán có chút bất mãn trừng đồng bọn.

"Phi! Chúng ta chỉ thu có hai triệu mà thôi, vì chút tiền ấy đánh đổi mạng sống, đáng giá sao?"

Đồng bọn chỉ vào Diệp Thần, thở phì phò nói:"Tên vương bát đản Diệp Tinh Cầu kia nói vị tiểu ca này là võ tu Trúc Cơ Kỳ, kết quả thì sao? Cái này mẹ nó không phải hố cha sao?"

"Cái này"

Tráng hán không phản bác được, hắn cảm thấy đồng bọn nói rất có đạo lý!

"Diệp Tinh Cầu?"

Diệp Thần không biết, hắn nhìn Kiều An Na một chút, kết quả đối phương cũng là liên tục lắc đầu.

"Được rồi, các ngươi cút đi!"

Diệp Thần không kiên nhẫn khoát tay áo, trước mắt quá nhiều chuyện, hắn cũng không muốn dây dưa với chính phủ!

"....."

Tráng hán cắn răng, cuối cùng cũng chỉ có thể không có cam lòng cùng đồng bọn rời đi.

"Điện chủ, tôi lập tức đi thăm dò tên Diệp Tinh Cầu này!"Ảnh Tử chắp tay nói.

"Tốt....."

Diệp Thần lời còn chưa nói hết, đột nhiên ngoài cửa truyền đến hai tiếng kêu rên, ngay sau đó cha con Ôn Bát Thiên một mặt âm trầm đi đến.

"Sao các người lại tới đây?"

Diệp Thần nhìn thấy hai cha con này lập tức cau mày, chẳng lẽ bọn họ một mực theo dõi mình?

"Nói nhảm!"

Ôn Viêm Bân quét đám người một chút, cuối cùng nhìn xem Diệp Thần, hừ hừ nói:"Nếu không phải gia gia bàn giao, ta còn lâu mới giúp ngươi!"

"Giúp ta?"

Diệp Thần đứng dậy đi ra phòng khách, kết quả là nhìn thấy hai người áo đen vừa rồi ngã trên mặt đất. Không còn sinh cơ.

"Diệp Thần, bây giờ ngươi chính là mục tiêu công kích, vẫn chưa rõ sao?"

Ôn Bát Thiên cau mày nói:"Hiện tại người muốn giết ngươi cũng không ít, nhưng Ôn gia ta chắc chắn hộ ngươi chu toàn!"

"Kháo!"

"Đây là người của chính phủ, ngươi giết bọn họ là giúp ta?"

"Chỉ là hai tiểu lâu lâu của Cục Võ Thống không tính là gì, chúng ta có thể giúp ngươi giải quyết, nhớ kỹ chuyện của lão tổ chúng ta là được!"Ôn Bát Thiên một mặt lạnh nhạt.

"Lão đầu nhà ngươi đâu?"

Diệp Thần không thấy được Ôn Nhai không khỏi hỏi nhiều một câu.

Chương 366. Dairo?

"Ngươi cũng không cần quản!"

Ôn Bát Thiên nói mà không có biểu cảm gì, nói:"Ngày mai ta sẽ cùng ngươi đi về Ninh Châu, đến lúc đó ngươi tự nhiên có thể nhìn thấy lão gia tử!"

"....."

Diệp Thần nghe vậy trong lòng căng thẳng, nghe ngữ khí này, Ôn lão đầu đã đi Ninh Châu?

Ôn Bát Thiên nói xong rời khỏi phòng, lúc gần đi từ bên ngoài kêu mấy người, trực tiếp khiêng hai con quỷ xui xẻo của Cục Võ Thống đi, nhấc đi nơi nào Diệp Thần cũng không biết.

"Thần ca, người nhà họ Ôn muốn cùng cậu về Ninh Châu, đến cùng xảy ra chuyện gì?"Viên Vũ rất hiếu kì.

"Bởi vì trong lúc vô tình tôi phát hiện phần mộ lão tổ Ôn gia....."

Ở đây đều là người một nhà, Diệp Thần liền đem trọn vẹn câu chuyện nói một lần.

"Ngọa tào! Thần ca, ý của cậu là kế thừa truyền thừa lão tổ Ôn gia?"Lan Trần mở to hai mắt nhìn hắn, hoảng sợ nói.

"Ân, xem như thế đi!"

Diệp Thần cười khổ, hắn vốn muốn tìm cơ hội hoàn thành nguyện vọng Ôn Thiên Tinh, đem hắn chôn về quê quán Dự Châu, kết quả đụng phải người một nhà Ôn Nhai, nếu không đem thi cốt

đưa cho bọn họ đi?

"Sư đệ, đệ vẫn là phải đề phòng người nhà họ Ôn, vừa rồi trong ánh mắt Ôn Viêm Bân nhìn đệ tràn đầy sát khí, vẫn phải coi chừng!"Kiều An Na hảo tâm nhắc nhở.

"Yên tâm đi sư tỷ, đệ cùng người nhà họ Ôn cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi!"

Hồi tưởng lại vừa rồi Ôn Bát Thiên, trong lòng Diệp Thần mơ hồ có loại dự cảm bất tường, nếu là lão đầu Ôn gia thật sự đi Ninh Châu, vậy hắn muốn làm gì?

"Điện chủ, nếu không đêm nay chúng ta liền trở về?"Ảnh Tử hỏi.

"Tất cả mọi người đã mệt mỏi, trở về nghỉ ngơi thật tốt đi, sáng sớm ngày mai về Ninh Châu!"Diệp Thần lắc đầu nói.

Cùng lúc đó, biệt thự Hạ Hầu gia ở Kinh Thành.

Nhìn xem Hạ Hầu Kiệt bị trói gô nằm ở trên giường, thống khổ kêu thảm, Hạ Hầu Văn thân là cha lòng đau như cắt!

"Con trai, ráng nhịn!"

Hạ Hầu Văn cắn răng, nói:"Nhị thúc của con lập tức tới ngay, hắn mang theo cao nhân tới nhất định có thể cứu con!"

"Cha, cha nhất định phải..... Phải báo thù cho con!"

Hạ Hầu Kiệt đem hết toàn lực nói ra câu nói này, nói xong lại tiếp tục kêu rên liên hồi.

Mỗi giờ mỗi khắc hắn đều cảm giác liệt hỏa thiêu đốt hừng hực trong cơ thể, loại cảm giác nóng rực kia để hắn trở nên nóng nảy không thôi, lại đau đớn khó nhịn!

"Con trai, con yên tâm, tên vương bát đản Diệp Thần này sẽ phải chết!"Trong mắt Hạ Hầu Văn lộ ra hung quang, hình tượng của hắn lúc này so với nét nho nhã ngày xưa đã hoàn toàn khác biệt.

Tào Dương có câu nói không có nói sai, người Hạ Hầu gia có thù tất báo!

"A Văn, gọi điện thoại cho đệ đệ con đi, làm sao giờ này vẫn chưa đến!"

Hạ Hầu Thành cũng là nóng lòng như lửa đốt, Hạ Hầu Kiệt dòng dõi duy nhất của gia tộc, cũng không thể xảy ra chuyện a!

Vừa dứt lời, bên ngoài liền truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó một nam tử trung niên có dáng dấp giống Hạ Hầu Văn đến mấy phần sải bước đi vào.

Người này chính là lão nhị của Hạ Hầu gia, Hạ Hầu Dairo!

Lão nhị Hạ Hầu gia, một người lòng hướng đến Đảo quốc, cho nên ngay cả danh tự của mình hắn cũng đổi thành Dairo.....

Mà ở phía sau hắn còn có hai nam nhân đi theo, một người trong đó mặc trường bào, phía trên thêu lên một cái đồ án bát quái to lớn.

Một người khác vẻ mặt sắc bén không biểu tình, toàn thân tản mát ra một cỗ sát khí nồng đậm, xem xét cũng không phải là người bình thường.

"Lão nhị, cuối cùng cậu cũng tới!"

Hạ Hầu Văn nhìn thấy Hạ Hầu Dairo, mặt mũi tràn đầy lo lắng nói:"Tiểu Kiệt đều sắp không chịu được, cậu nhất định phải nghĩ biện pháp cứu hắn!"

"Đại ca yên tâm, bằng hữu Đảo quốc của em đã tới, bọn họ khẳng định có thể cứu Tiểu Kiệt!"

Hạ Hầu Dairo nhìn xem dáng vẻ đau đến không muốn sống của cháu ruột lập tức cau mày.

Thân là hội trưởng hiệp hội giao lưu Nhật Trung, lúc đầu Hạ Hầu Dairo đang đàm phán hạng mục cùng Đảo quốc, tiếp được điện thoại Hạ Hầu Văn lập tức chạy tới từ Long Hải.

"Amamiya-kun, làm phiền ngươi nhìn xem cháu ta đây là thế nào?"Hạ Hầu Dairo quay người nói với tên nam tử mặc bát quái bào.

"Ân, để ta đến xem!"

Amamiya khẽ gật đầu, đi đến trước giường Hạ Hầu Kiệt, một đôi mắt nhỏ bé quét một lần trên người hắn, lúc này nói:

"Hồn phách cháu ngươi bị người giam cầm, đang bị liệt hỏa luyện chế dày vò!"

"Cái gì?"

Hạ Hầu Dairo nghe xong sắc mặt đại biến, vội vàng nói:"Amamiya-kun, xin cứu cháu ta, bao nhiêu tiền cũng được!"

"Chuyện nhỏ, chúng ta là bằng hữu, ta nhất định sẽ giúp ngươi!"

Amamiya âm trắc trắc cười cười, đồng thời tay nắm pháp quyết, bên trong miệng nhanh chóng niệm động chú ngữ, cuối cùng duỗi ra ngón tay vẽ lên một cái phù trên trán Hạ Hầu Kiệt!

Nguyên bản Hạ Hầu Kiệt còn xao động bất an, trong nháy mắt yên tĩnh!

Đồng thời, một cỗ hơi nóng màu trắng bay lên từ trán hắn, tựa

như nước bị bốc hơi.

"A, thật thoải mái!"

Hạ Hầu Kiệt nằm ở trên giường than dài một tiếng, mặt mũi tràn đầy biểu lộ hài lòng.

"Amamiya-kun, con trai ta xong chưa?"Hạ Hầu Văn thấy thế vội vàng hỏi.

"Chỉ là luyện hồn thuật làm sao có thể làm khó được ta?"

Chương 367. Máy bay hết chỗ!

Amamiya đắc ý nhếch miệng, lạnh nhạt nói:"Pháp sư Hoa Hạ các ngươi cũng bất quá chỉ như thế mà thôi!"

"Đại ca, Amamiya-kun là một trong ngũ đại Âm Dương Sư của Đảo quốc, phi thường lợi hại!"Hạ Hầu Dairo nhẹ nhàng thở ra, cười cười giới thiệu nói với Hạ Hầu Văn.

"Amamiya-kun, lần này thật sự phải cảm tạ ngươi!"

Hạ Hầu Văn cũng là người thông minh, lúc này tỏ thái độ nói:"Lần trước nghe đệ đệ Dairo của ta nói, các ngươi muốn tại Long Hải lại mở một cái trường học cho người Đảo quốc đúng không?"

"Đúng!"

Amamiya gật đầu, nói:"Long Hải là chỗ tốt, người Đảo quốc chúng ta rất thích!"

"Chuyện này dễ làm, chờ ta làm xong chuyện trong tay, nhất định khiến ngành liên quan phối hợp các ngươi!"

"Yoshi (~Tốt), đa tạ Hạ Hầu-kun!"

"Hừ! Diệp Thần đáng chết dám âm con trai ta, lão nhị, không phải cậu nói phái ninja đi thu thập tiểu tử kia sao?"Hạ Hầu Văn cau mày nói.

"Cái này, Osaka-kun, người của ngươi còn chưa có hồi âm?"

Hạ Hầu Dairo quay đầu nhìn về phía nam nhân tràn đầy sát khí kia.

"Theo đạo lý nói hẳn là trở về a!"Osaka nghĩ nghĩ trầm giọng nói"Hạ Hầu-kun yên tâm, coi như ngươi không nói ta cũng muốn giết tiểu tử họ Diệp kia!"

"A? Osaka-kun ngươi còn có mâu thuẫn với tiểu tử kia sao?"

"Ta không biết hắn, nhưng tiểu tử này đắc tội Hội Thường Thanh, cho nên cao tầng Đảo quốc quyết định diệt trừ hắn!"

"Thì ra là thế! Vậy Diệp Thần chết chắc!"

Hạ Hầu Dairo cười to, ninja Koga-ryu là đỉnh tiêm tại Đảo quốc, cao thủ bọn họ nhiều như mây, thu thập một tên nhà quê Hoa Hạ tuyệt đối dễ như trở bàn tay! (Koga-ryu là một trong 2 trường phái ninja lớn tại Nhật)

Nhưng vào lúc này, điện thoại di động Osaka vang lên, hắn kết nối xong chưa nói được vài câu sắc mặt lập tức âm trầm xuống.

"Baka!"

Osaka cúp điện thoại, tức giận đến mặt đỏ tía tai.

"Osaka-kun, chuyện gì xảy ra?"Hạ Hầu Dairo hỏi.

"Người Hoa đáng chết!"Osaka nghiến răng nghiến lợi nói"Người ta phái qua bị tiểu tử họ Diệp giết, hắn khẳng định là dùng cái thủ đoạn hèn hạ gì đó, nếu không người Hoa tuyệt không phải đối thủ của ninja Đảo quốc!"

"..."

Hạ Hầu Văn nghe nói như thế trong lòng ít nhiều có chút khó chịu, nhưng cũng không nói cái gì.

"Osaka-kun, vậy ngươi chuẩn bị làm như nào bây giờ?"Hạ Hầu Dairo hỏi.

"Hừ! Giết ninja Koga-ryu của ta, coi như nơi này là Hoa Hạ, ta cũng sẽ để Diệp Thần chết không có chỗ chôn!"

"Tốt, cầu chúc Osaka-kun mã đáo thành công!"

Người Hạ Hầu gia ước còn không được, có thể mượn tay tiểu quỷ tử xử lý Diệp Thần không thể tốt hơn

Cùng lúc đó, Diệp Tinh Cầu cũng nhận được tin tức ám sát Diệp Thần thất bại.

Bất quá hắn không có chút sốt ruột nào, tiểu tử này đắc tội người Cục Võ Thống, sớm muộn cũng ngã ngựa!

Sáng sớm hôm sau, sau khi Diệp Thần rời giường xuống lầu ăn sáng một chút, sau đó lập tức cùng mấy người Ảnh Tử chạy tới sân bay.

Cha con Ôn Bát Thiên cũng theo đuôi, một mực đi theo phía sau bọn họ.

"Thần ca, cậu thật muốn dẫn bọn họ đi Mê Âm Đảo?"Lan Trần hứng thú bừng bừng mà hỏi thăm:"Có thể mang tôi đi cùng hay không, tôi rất muốn nhìn thấy đáy đầm mộ huyệt cậu nói a!"

"Đừng làm loạn thêm, trước tiên tôi cần phải đi núi Nga Mi một chuyến!"

"Ngọa tào, Thần ca, cậu đi Nga Mi cua gái sao?"Lan Trần biểu lộ khoa trương.

"Cua em gái ngươi!"

"Em gái tôi không có ở Nga Mi a!"

"Kháo!"

"..."

Lan Trần mở to hai mắt nhìn, Thần ca quá thô bạo, mới sáng sớm đã muốn làm chuyện này.

"Sư đệ, đệ đi Nga Mi làm gì?"Kiều An Na hiếu kì hỏi.

"Tìm một chút đồ vật thôi!"

Diệp Thần không có giải thích cặn kẽ, hắn tạm thời quyết định giữ bí mật chuyện《 Xi Vưu Thiên Thư 》, miễn cho dẫn tới phiền toái không cần thiết.

Rất nhanh, mọi người tới sân bay.

Thời điểm lên máy bay, Lan Trần cố ý rơi xuống cuối cùng, đợi đến lúc cha con Ôn Bát Thiên muốn đi lên, hắn lập tức đưa tay ngăn lại, một mặt xấu xa cười nói:

"Thật xin lỗi, máy bay tư nhân nhà tôi hết chỗ rồi!"

"Lan Trần, nếu không phải xem ở phân thượng gia gia ngươi, ngươi biết cản ta có kết cục gì sao?"Mặt già của Ôn Bát Thiên run run, trầm giọng chất vấn.

"Ôn tiên sinh, quá tải sẽ rơi máy bay, lúc đó tất cả sẽ phải chết a, ông không nghĩ sao?"

"Ông nhìn thủ hạ Viên đại đầu nhiều như vậy, đều là hành khách a!"Lan Trần nhún vai.

"Hừ!"

Ôn Bát Thiên lườm Lan Trần một chút, âm thanh lạnh lùng nói"Tiểu tử, ngươi rất nhanh sẽ hối hận, chúng ta đi!"

Nói xong, Ôn Bát Thiên mang theo Ôn Viêm Bân cũng đang nổi nóng quay người đi.

"Cha, Ôn gia chúng ta cũng không phải không mua nổi máy

bay, làm gì phải chịu uất ức này!"Ôn Viêm Bân thở phì phò oán giận nói.

"Ngươi biết cái gì!"

Ôn Bát Thiên cau mày nói:"Nơi này là Kinh Thành, quá kiêu căng sẽ dễ ăn đạn, cái này cũng không hiểu sao?"

"..."

Ôn Viêm Bân nghe xong xem thường, ở Kinh Thành có mấy ai dám động Ôn gia hắn?

Hai giờ sau, máy bay hạ xuống tại sân bay Thiên Nam.

Vừa xuống máy bay Viên Vũ liền nhận được một số điện thoại thần bí, hàn huyên vài câu xong hắn cúp điện thoại, nói với Diệp Thần:

"Thần ca, tôi vừa nhận được tin tức trên bầu trời Tinh Thành xuất hiện dị tượng, đoán chừng là Âm Dương Sư đang giở trò quỷ, tôi muốn đi trước xem một chút!"

Chương 368. Ôn Nhai làm phản?

"Tốt!"

Diệp Thần gật gật đầu, nói với Ảnh Tử:"Cậu cùng Kim Cương bồi lão Viên đi, dám ở Hoa Hạ chúng ta giả thần giả quỷ, bắt được trực tiếp chơi chết!"

"Đã hiểu! Kim Cương, cậu có thể tay không xé quỷ tử a!"Ảnh Tử trêu chọc nói.

"Hắc hắc, vậy thì tốt!"

Kim Cương nhếch miệng cười một tiếng, thế mà còn lè lưỡi liếm liếm môi.

Diệp Thần thấy thế dở khóc dở cười, trong lòng tự nhủ chẳng lẽ con hàng khờ này còn muốn xé quỷ tử để ăn, coi quỷ tử là đồ ăn sao?

Một đoàn người đi ra sân bay, cha con Ôn Bát Thiên không biết từ chỗ nào xông ra, lập tức chặn đường đi của Diệp Thần.

"A, máy bay các ngươi cũng rất nhanh a!"Lan Trần cười nói.

"Kháo! Họ lan, ngươi có phải muốn đánh nhau hay không!"Ôn Viêm Bân nổi trận lôi đình, hắn phát hiện không chỉ là Diệp Thần ghê tởm, mà ngay cả bằng hữu bên cạnh hắn cũng không phải là một người tốt!

"Diệp Thần, ngươi nên mang bọn ta đi lăng mộ lão tổ đi?"Ôn Bát Thiên cau mày nói.

"Đừng nóng vội a, cái mộ kia cũng không biết chạy!"

Diệp Thần nhún vai, nói:"Chuyện của tôi còn không có xong xuôi đâu, chờ tôi xong xuôi lại mang các người đi!"

"Ngươi"

"Nếu là mấy người cảm thấy khó chịu, chúng ta có thể ai đi đường nấy, tôi cũng không có cưỡng cầu a!"

"Hảo tiểu tử, hi vọng qua hôm nay ngươi còn có thể cứng như vậy!"Ôn Bát Thiên hừ lạnh nói.

"Ông có ý tứ gì?"Diệp Thần nghe xong không thích hợp, lúc này nhăn nhăn lông mày.

Ôn Bát Thiên cười lạnh không nói, nhưng Ôn Viêm Bân ở bên cạnh đã sớm tức giận đến nhịn không nổi, lúc này oán hận nói:"Diệp Thần, ngươi không phải là ỷ có sư phó của mình làm chỗ dựa sao? Nói thật cho ngươi biết, gia gia của ta đã đi tìm sư phó ngươi, rất nhanh ngươi sẽ mất đi chỗ dựa của mình!"

"Cái gì? Ôn lão đầu đã lên Thanh Long Sơn?"

Diệp Thần nghe xong quá sợ hãi, Kiều An Na ở bên cạnh cũng gấp, vội vàng nói:"Sư đệ, tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho Tam sư muội các nàng, chúng ta về Thanh Long Sơn!"

"Nếu như ngươi không muốn lão đầu trên Thanh Long Sơn chết, tốt nhất ngoan ngoãn đưa chúng ta đi lăng mộ!"Ôn Bát Thiên hấy chuyện đã bại lộ cũng lười che giấu, trực tiếp mở miệng uy hiếp Diệp Thần.

"Thần ca, tôi lập tức gọi điện thoại cho gia gia!"

Lan Trần nghe xong trong nháy mắt nụ cười trên mặt biến mắt, bốn 'Kim Nhân' bên cạnh cũng lặng lẽ vây cha con Ôn gia lại.

"Hừ! Chỉ bằng các ngươi cũng muốn động thủ với hai cha con ta?"Mặt mũi Ôn Viêm Bân tràn đầy khinh thường.

"Lan Trần, chớ làm loạn!"

Diệp Thần biết rõ những người này không phải đối thủ của hai cha con Ôn Bát Thiên, hắn cẩn thận nghĩ nghĩ nói:"Tốt, hiện tại tôi có thể mang các người đi, bất quá tôi phải biết lão đầu hiện tại thế nào!"

"Tiểu tử, tính ngươi thức thời!"

Ôn Bát Thiên rất hài lòng thái độ của Diệp Thần, nói xong lấy điện thoại di động ra, trực tiếp bấm số điện thoại rồi mở luôn loa ngoài.

Rất nhanh, trong điện thoại di động truyền đến thanh âm Ôn Nhai:

"Bát Thiên, tìm ta làm gì?"

"Cha, bên kia thế nào rồi?"

"Ta bên này rất tốt a, còn có thu hoạch ngoài ý muốn a! Đúng rồi, Tiểu Diệp Tử đâu?"

"Tiểu Diệp Tử?"

Ôn Bát Thiên sững sờ, vô ý thức có chút không hiểu nhìn về phía Diệp Thần, lão gia tử uống nhiều quá đi, thế mà xưng hô thân mật như vậy?

"Chính là Diệp Thần!"

"Hắn, hắn đang bên cạnh con a!"

"Long lão đầu, ta không có lừa gạt lão đi, cháu trai của lão vẫn rất khỏe!"Trong điện thoại di động truyền đến tiếng cười cởi mở

của Ôn Nhai.

"…"

Lần này cha con Ôn gia đồng thời mộng bức, xảy ra chuyện gì?

Một giây sau, trong điện thoại di động liền truyền đến thanh âm của lão đầu Thanh Long Sơn:

"Tiểu tử thúi, ở đó mau thả rắm!"

"Lão đầu, lão không sao chứ?"

"Sư phó!"

Kiều An Na nghe được thanh âm lão đầu, kiên cường như nàng cũng không khỏi chảy nước mắt, dù sao đây là lão nhân nàng nuôi lớn từ nhỏ, biết được hắn bình yên vô sự sao có thể không kích động.

"Là An Na sao?"

Lão đầu cười vang nói:"Sắp đến Trung Thu rồi, mấy đứa đến xem ta nhớ mang theo mấy bình rượu ngon a!"

Diệp Thần nghe xong trực tiếp liếc mắt, giống như ai cũng chưa nói sẽ đi thăm lão đầu ngươi, tự mình đa tình.

"Ân, Trung Thu cháu cùng các sư muội sẽ đến!"Kiều An Na gật đầu nói.

"Lão đầu, lão cùng người nhà họ Ôn làm sao ở cùng nhau?"Diệp Thần thực sự nhịn không được hiếu kì hỏi.

"Hắc hắc, lão già này bị ta đánh một trận, cho nên trung thực thôi! Hiện tại đang cũng ta và lão Lan uống rượu!"Lão đầu cười nói.

"..."

Uống rượu?

Lần này tất cả mọi người mộng bức, Ôn gia lão gia tử không phải đi tìm lão đầu gây phiền phức sao, làm sao hai người còn uống?

"Cha, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Ôn Bát Thiên cũng không bình tĩnh, mắt nhìn thấy hai người đầu đều sắp trở thành bằng hữu, còn thế nào uy hiếp Diệp Thần!

"Tóm lại ta cùng lão Bạch đã rơi vào trong tay nhóm lão Long, về sau chúng ta sẽ là nhóm lão ca, ngoại trừ lão âm bức (~mưu mô xảo quyệt) Dương Liên Đình ra!"

Ôn Nhai nấc rượu, nói:"Về sau Ôn gia cùng Diệp Thần sẽ là bằng hữu!"

"Bằng hữu?"

Ôn Bát Thiên cảm giác đầu óc sắp hỏng, về sau vẫn là Ôn Nhai giải thích hắn mới biết được, nguyên lai lão gia tử cùng Bạch Nhân Miêu đúng là đi giết Long lão đầu.

Nhưng người ta sớm tính trước một bước này, kết quả vừa lên núi liền bị bắt.

Chương 369. Tiêu Quang Minh gọi!

Lão gia tử Lan gia càng là mang đến chứng cứ Dương Liên Đình muốn 'Mượn đao giết người', cứ như vậy Ôn Nhai 'Làm phản' !

"Bạch lão đâu?"Ôn Bát Thiên hỏi.

"Lão già toàn cơ bắp kia lắm mồm quá, nên bị lão Long nhốt trong chuồng heo rồi!"

"..."

Ôn Bát Thiên bó tay rồi, khó trách Diệp Thần nói chuyện làm việc đều chán ghét như vậy, nguyên lai là cùng một lò chui ra a!

Dù sao cũng là trưởng lão Hộ Long tộc, lão đại cấp tỉnh nhìn thấy đều phải cho đủ mặt mũi, ngươi đem người ta nhốt trong chuồng heo thích hợp sao?

"Diệp Thần, chờ ngươi làm xong chuyện trong tay, lập tức mang người nhà họ Ôn đi mộ huyệt lão tổ bọn họ đi!"Lão đầu nói.

"Tôi cũng nói như vậy, bất quá bọn họ uy hiếp tôi"

"Không không không! Chúng ta chỉ nói đùa!"

Không đợi Diệp Thần nói xong, Ôn Bát Thiên liền chạy tới ngăn cản, miễn cho lão gia tử trên Thanh Long Sơn phải ăn thiệt thòi.

"Tốt, các ngươi nên làm gì thì làm đó, đừng gọi điện thoại ảnh

hưởng chúng ta uống rượu!"Ôn Nhai nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

"..."

Lần này không chỉ là người nhà họ Ôn, Diệp Thần cũng có chút tiến thối lưỡng nan!

"Diệp Thần, nếu nói như vậy, ta tại Ninh Châu chờ ngươi mấy ngày, ngươi muốn làm cái gì thì làm nhanh nhanh đi!"Ôn Bát Thiên thở dài nói.

"Ân, ông cũng đừng sốt ruột, tôi khẳng định sẽ dẫn ông đi lăng mộ Ôn tiền bối!"

Diệp Thần gật gật đầu, nói xong trực tiếp chặn lại một chiếc xe taxi, mang theo Kiều An Na rời đi.

"Cha, chúng ta làm sao bây giờ?"

Ôn Viêm Bân buồn bực không thôi, hắn còn định xử lý Diệp Thần đây này, lão gia tử lại nói muốn cùng Diệp Thần làm bằng hữu, làm cái quỷ gì?

"Nói nhảm, đương nhiên là đi Ninh Châu!"

Thần sắc Ôn Bát Thiên ngưng trọng nói:"Ngươi cho rằng Diệp Thần trở lại Ninh Châu sẽ an toàn sao, có thể sẽ càng nguy hiểm!"

"Vì cái gì?"

"Dưới chân thiên tử người muốn giết hắn ít nhiều có chút cố kỵ, nhưng là ở loại địa phương nhỏ như Ninh Châu này có thể thoải mái buông tay buông chân!"Ôn Bát Thiên nói.

"Hừ! Có thể giết tiểu tử Diệp Thần này là tốt nhất!"Ôn Viêm Bân oán hận nói.

Hắn ở Kinh Thành cũng là đại thiếu nổi danh lừng lẫy, kết quả bị Diệp Thần khiến cho chật vật không chịu nổi ở lễ đính hôn, khiến hắn hận không thôi.

"Đi thôi!"

Ôn Bát Thiên cũng ngăn cản chiếc taxi, theo sát Diệp Thần mau chóng đuổi theo hướng Ninh Châu.

Rất nhanh, Diệp Thần về tới Ninh Châu.

Tập đoàn Kiều thị.

Nhan Thanh các nàng đã sớm tại cổng công ty chờ, nhìn thấy An Na cùng Diệp Thần từ trên xe bước xuống, An Khả Hân là người đầu tiên xông tới ôm lấy Kiều An Na, nhỏ giọng ngập ngừng nói:

"Đại sư tỷ, tỷ rốt cục trở về, chúng ta rất lo lắng cho tỷ a!"

"Nha đầu ngốc, có cái gì mà lo lắng!"

Kiều An Na cười một tiếng, nhẹ nhàng vỗ vỗ phía sau lưng An Khả Hân.

"Đại sư tỷ!"

Nhan Thanh cùng Thượng Quan Dĩnh, Liễu Nhược Hi nhao nhao tiến lên, ngươi một lời ta một câu thổ lộ hết lấy tương tư chi tình, tựa hồ cũng quên bên cạnh còn có người đang đứng.

"Khụ khụ, các sư tỷ, có chuyện chúng ta tới phòng làm việc nói đi?"Diệp Thần cười khổ.

"A, thối đệ đệ cũng quay về rồi?"

Tứ sư tỷ Liễu Nhược Hi giống phát hiện đại lục mới, trừng lớn đôi mắt đẹp nhìn xem Diệp Thần.

"..."

Diệp Thần triệt để bó tay, mình cứ như vậy bị các nàng coi như không tồn tại?

"Phốc phốc!"

Chúng nữ thấy thế không khỏi hé miệng cười nhạo, Liễu Nhược Hi càng là tiến lên như lần manh mối cười nói:

"Thối đệ đệ, sư tỷ đùa với đệ thôi!"

"Ách"

"Thời gian cũng không sớm, chúng ta tìm một chỗ tẩy trần cho đại sư tỷ cùng tiểu sư đệ đi!"Nhan Thanh đưa tay nhìn đồng hồ nói.

"Nhan Thanh tỷ, vậy đệ thì sao?"Lan Trần ra vẻ thất lạc nhìn xem Nhan Thanh.

"Đương nhiên cùng nhau!"

Thượng Quan Dĩnh nghiêm mặt nói:"Nghe nói lần này Lan gia cũng xuất không ít lực!"

Lan Trần nghe được Thượng Quan Dĩnh nói vậy thật cao hứng, đuổi đi bốn 'Tiểu Kim Nhân', lập tức đi theo mọi người tới một nhà hàng hải sản.

Trong phòng, đồ ăn rất nhanh lên bàn.

"Sư tỷ, lần này tiểu sư đệ anh hùng cứu mỹ nhân, tỷ không có động tâm sao?"An Khả Hân ở trên bàn ăn trêu chọc nói.

"Đó là đương nhiên, đừng quên Đại sư tỷ là đại lão bà của Diệp Thần!"Thượng Quan Dĩnh hé miệng cười nói.

"Tam muội, khi còn bé chính muội bị Diệp Thần hôn qua đi?"

Kiều An Na không cam lòng yếu thế, lúc này lật lên 'Nợ cũ', Thượng Quan Dĩnh nhớ tới Diệp Thần hôn nàng, gương mặt xinh đẹp lập tức đỏ bừng, quay đầu hung hăng trừng Diệp Thần một chút.

Nếu không phải 'Tiểu sắc lang' này, 'Tay cầm' của mình sao có thể rơi vào trên tay Đại sư tỷ?

"Tam sư tỷ, tỷ trừng đệ làm gì?"

Diệp Thần cười khổ nói:"Lúc ấy đệ cũng là bị người hại, mới ra hạ sách này!"

"Hạ sách?"

Thượng Quan Dĩnh nghe xong tức giận đến đau meo meo, cả giận nói:"Thối sư đệ, có tin ta hay lại đánh đệ hay không!"

"Vậy đệ sẽ hôn tỷ!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, bày ra một bộ dáng vẻ lợn chết không sợ nước sôi.

"..."

Thượng Quan Dĩnh bó tay, quả nhiên, nam nhân đều là đại móng heo.

Lúc mọi người ở đây cười cười nói nói, điện thoại di động Diệp Thần vang lên, xem xét chính là Tiêu Quang Minh gọi tới.

"Tiêu bộ, chào ngài!"

Diệp Thần nhận nghe điện thoại, mấy người Nhan Thanh ở một bên thấy thế nhao nhao đình chỉ trò chuyện.

Chương 370. Tiêu Quang Minh mời!

"Diệp Thần, ta đã đến Ninh Châu, có thời gian hay không tới ăn bữa cơm? Vừa vặn, có mấy bằng hữu muốn giới thiệu cậu biết!"Tiêu Quang Minh cười vang nói.

"Như vậy a"

"Không tiện sao?"

"Sư đệ, là Tiêu bộ trưởng sao?"Nhan Thanh hỏi.

"Ân, hắn nói muốn giới thiệu mấy người bằng hữu cho đệ, mời đệ đi ăn cơm!"Diệp Thần lấy tay che loa điện thoại nói.

"Vậy đệ đi đi, nơi này có chúng ta bồi Đại sư tỷ là được rồi!"

"Đây là cơ hội tốt để đệ phát triển mạng lưới quan hệ, lần này Tiêu bộ trưởng cũng giúp chúng ta không ít, đệ đi đi!"Kiều An Na nói.

"Tốt!"

Diệp Thần ở trong điện thoại đồng ý Tiêu Quang Minh mời, cáo biệt chúng sư tỷ rồi rời khỏi phòng, tiến đến khách sạn Tứ Hải.

Trên đường, điện thoại di động của hắn vang lên lần nữa, lần này lại là một cái số lạ lẫm.

"Tôi là Diệp Thần, vị kia là?"

"Diệp tiên sinh, tôi là Hàn Tam Lập a!"

"A, Hàn lão, lão tìm tôi có chuyện gì không?"Diệp Thần bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai là đại vương thảo dược tỉnh thành Hàn Tam Lập.

Đối phương do dự một chút, cuối cùng giống như hạ quyết tâm nói:"Diệp tiên sinh, cái chết của cha con Mã gia có quan hệ với cậu đúng không, hiện tại Chu gia đang mưu đồ bí mật đối phó cậu, cậu cũng phải cẩn thận a!"

"Cái gì? Chu gia?"

Diệp Thần cũng nghe đến hồ đồ, hắn biết Hàn Tam Lập nói Mã gia là cha con Mã Vĩ, tại sao lại toát ra một cái Chu gia, cái quỷ gì?

Hàn Tam Lập cũng rất có kiên nhẫn, đem trọn vẹn đầu đuôi câu chuyện nói một lần.

Nguyên lai Chu gia là một trong tam đại gia tộc tỉnh thành, người muốn đối phó Diệp Thần gọi là Chu Phượng, đồng thời nàng cũng là mẹ của Mã Vĩ.

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần nghe xong bừng tỉnh đại ngộ, bất quá hắn lại không có để ở trong lòng, cười nhạt một tiếng nói với Hàn Tam Lập:"Tạ ơn Hàn lão đã nhắc nhở cho tôi biết chuyện này!"

"Diệp tiên sinh, cậu ngàn vạn không thể khinh thường a!"

Hàn Tam Lập cũng nghe ra Diệp Thần không có đem chuyện này coi ra gì, lúc này cảnh cáo nói:"Chu gia là dựa vào buôn lậu lập nghiệp, nhận biết rất nhiều nhân vật hắc đạo, bọn họ đều là gia hỏa giết người không chớp mắt!"

"Ân, đã hiểu!"

Diệp Thần cười, khó trách Âu Dương Phong sẽ giúp Mã Vĩ đối phó mình, nguyên lai là Chu gia ở sau hỗ trợ.

"Ai, Chu gia còn muốn lôi kéo Hàn gia ta cùng xuống nước, bất quá ta cự tuyệt!"Hàn Tam Lập cuối cùng vẫn không quên bổ sung một câu.

"Hàn lão, có lòng!"

Diệp Thần hiểu Hàn Tam Lập đây là muốn rũ sạch theo mình.

Hai người hàn huyên vài câu, lúc này Diệp Thần mới cúp điện thoại, vừa vặn cũng đến khách sạn Tứ Hải, sau khi xuống xe Diệp Thần trực tiếp đi đến sảnh chí tôn.

Lúc này, trong phòng chí tôn một đám người đang ngồi vây quanh một chỗ bàn luận viển vông.

"Tiêu bộ trưởng, lần này chúng ta nhất định sẽ hảo hảo thu thập đám thầy thuốc Đảo quốc kia!"

"Không sai! Dám đến Hoa Hạ ta diễu võ giương oai, thật nực cười!"

"Hội Thường Thanh tính là cái gì chứ! Luận tiêu chuẩn Trung y, người Hoa ta là tổ tông bọn chúng!"

"....."

Đám người lòng đầy căm phẫn, nhao nhao đem đầu mâu nhắm ngay Hội Y Học Thường Thanh.

Tiêu Quang Minh thấy sĩ khí mọi người dâng cao cũng rất vui mừng.

"Tiêu bộ trưởng, vị trí bên cạnh ngài là lưu cho vị Trung y nào?"Nói chuyện chính là một nam tử trung niên tóc bạc, hắn nhìn thấy vị trí bên tay phải Tiêu Quang Minh một mực trống không,

không khỏi có chút hiếu kỳ mà hỏi.

Đám người nhao nhao nhìn về phía Tiêu Quang Minh.

Người ngồi trong phòng này, đều là cao thủ mấy chục năm lăn lộn trong giới Trung y, mà nam tử tra hỏi chính là thủ tịch Trung y tại Giang Nam, danh xưng Khổng Long.

Tiêu Quang Minh nghe được Khổng Long hỏi như vậy, cười nhạt một tiếng nói:

"Một nhân tài mới nổi của Trung y chúng ta!"

"Hắn gọi Diệp Thần, Cúp Hạnh Lâm ngày mai cũng sẽ là hắn đại biểu Hoa Hạ xuất chiến!"

Vừa dứt lời, đám người hiện trường lập tức xôn xao!

Nghe ngữ khí Tiêu Quang Minh, hiển nhiên là tuổi đối phương không lớn lắm, vậy y thuật hắn có thể tốt bao nhiêu?

Mà lại có thể ngồi tại bên cạnh Tiêu Quang Minh, có phải là nói càng ngưu bức so với mấy người bọn họ?

Có người trong lòng bắt đầu ê ẩm, nhất là những người dưới trướng Khổng Long càng không cam lòng, nghe được Tiêu Quang Minh nói vậy không khỏi trêu chọc nói:

"Tiêu bộ trưởng, người ngài nói là một người rất trẻ trung đi?"

"Đúng! Khổng thầy thuốc biết Diệp Thần?"

"Không biết!"

Khổng Long lắc đầu, mặt mũi tràn đầy ngạo nghễ nói:"Nhưng nếu muốn có thành tích ở giới Trung y, không có mấy chục năm học tập là không được, Tiêu bộ trưởng ngài chớ để cho lừa!"

"Ân, Khổng thầy thuốc nói có lý!"

"Hiện tại rất nhiều Trung y ngay cả tên thuốc bắc cũng không phân biệt được, xác thực có tiếng không có miếng!"

Mấy thầy thuốc đến từ Giang Nam đang ngồi cũng nhao nhao phụ họa, ủng hộ Khổng Long.

Tiêu Quang Minh không để lại dấu vết nhíu nhíu mày, hắn vừa định thay Diệp Thần nói mấy câu, Tôn Trường Sinh ngồi cùng bàn cũng được mời đến đây đã không nhịn được, lúc này lên tiếng phản bác

"Y thuật của sư phó ta không thể nghi ngờ, mấy người cũng không cần âm dương quái khí ô ô cha cha!"

"Trung y lúc nào cũng bắt đầu phân biệt đối xử? Cứ trẻ tuổi là y thuật không tốt?"

"....."

Đám người sững sờ, chẳng ai ngờ rằng Tôn Trường Sinh phản ứng gay gắt như thế.

Chương 371. Mấy người đi đi!

Khổng Long nghe xong sắc mặt khó coi, hắn lườm Tôn Trường Sinh một chút, hừ lạnh nói:

"Lão chính là Tôn thầy thuốc của Chúng Sinh Đường đi, hình như cũng là thần y Ninh Châu gì đó, nhưng làm sao ta lại nghe nói Chúng Sinh Đường bại bởi thầy thuốc Đảo quốc a?"

"Đó, đó là do Chúng Sinh Đường ta tài nghệ không bằng người, nhưng mà sư phó của ta đã hung hăng thu thập đám người kia!"Tôn Trường Sinh mặt mo đỏ ửng, lần trước nếu không phải Diệp Thần, Chúng Sinh Đường xác thực đã xui xẻo.

"Sư phó lão?"

Khổng Long nghe xong không chút kiêng kỵ cười nói:"Tôn thầy thuốc, năm nay lão đã bao nhiêu tuổi? Bái một thanh niên làm sư phó, không biết xấu hổ sao?"

"Học không có trước sau, người thông đạt sẽ là thầy! Cái này có ngượng ngùng gì!"Tôn Trường Sinh rất tức giận, nếu không phải thị trưởng Chu Bình Tuyền cùng Tiêu Quang Minh đều ở đây, lão đầu hắn đã muốn văng tục.

"Cắt! Nói nhiều như vậy, Chúng Sinh Đường của lão không phải vẫn là thua sao?"Khổng Long chẳng thèm ngó tới.

"Lão....."

Đang lúc hai người càng nhao nhao càng kích động lúc, cửa phòng bị người đẩy ra, quản lý khách sạn tự mình đem Diệp Thần dẫn tới phòng.

"Diệp Thần, cậu xem như tới!"

Tiêu Quang Minh nhìn thấy Diệp Thần chủ động đứng dậy, tính cả Chu Bình Tuyền, hai người cùng nhau biểu thị hoan nghênh với Diệp Thần.

"Tiêu bộ, Chu thị trưởng!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, lập tức Tiêu Quang Minh mời xuống ngồi ở bên cạnh hắn.

Một màn này bị bọn người Khổng Long nhìn ở trong mắt, trong lòng bọn họ càng thêm khó chịu!

Chỉ là một thanh niên chừng hai mươi, dựa vào cái gì có thể ngồi bên cạnh người đứng đầu Bộ Vệ Sinh, mà những 'Lão nhân' giới Trung y bọn họ lại chỉ có thể đi theo bồi khách!

"Để ta giới thiệu cho mọi người, vị này chính là Diệp Thần!"

Tiêu Quang Minh muốn hòa hoãn bầu không khí một chút, cười nói giới thiệu với đám người.

Ở đây tổng cộng có mười người, trừ bỏ Tiêu Quang Minh cùng Chu Bình Tuyền là người của chính trị, những người khác đều là Trung y, danh khí lớn nhất phương nam đương nhiên là Khổng Long, mà phương bắc cũng có mấy vị Trung y, nổi danh nhất thuộc về Sơn thầy thuốc ngồi chẩn bệnh của Đồng Nhân Đường!

Thầy thuốc phương bắc cũng còn tốt, nhất là Tạ Liên Sơn mái đầu bạc trắng, thế mà còn chủ động đứng dậy bắt tay với Diệp Thần, không có dáng vẻ gì là hơn người.

"Diệp thầy thuốc, cậu tốt nghiệp Viện Y Học bao năm rồi?"Khổng Long khinh miệt nhìn xem Diệp Thần, cười lạnh hỏi.

"Tôi không có học qua Viện Y Học!"Diệp Thần lắc đầu.

"Cái gì?"

Một nam nhân vóc người mập mạp có hai mắt lồi ra giống mắt cá vàng ngồi bên người Khổng Long nghe nói như thế, không khỏi ôm bụng cười nói:

"Tiểu ca, cậu nói cái gì? Ngay cả Viện Y Học đều không có học qua, cậu cũng dám làm nghề y, sẽ không phải là dùng tiền mua giấy hành nghề đi?"

"Tôi cũng không có giấy hành nghề!"

Diệp Thần một mặt lạnh nhạt, giống như không thèm để ý chút nào.

Lời này vừa nói ra, mọi người tại đây nhao nhao líu lưỡi, ngay trước người đứng đầu Bộ Vệ Sinh dám nói loại lời này, tiểu tử này hoặc là điên rồi, hoặc là chính là không coi ai ra gì!

"Buồn cười!"

Khổng Long nắm lấy thời cơ, thừa cơ nổi lên nói:"Tiêu bộ trưởng, sao có thể để loại người không thể chứng minh thân phận này đại biểu Hoa Hạ so tài với Hội Thường Thanh, ta kiên quyết phản đối!"

"Không sai, nếu như loại người này cũng có thể đại biểu Trung y, ta thà rằng không tham gia tỷ thí lần này!"Nam nhân mắt cá vàng cũng hùa theo.

"Các người không tham gia thì tốt hơn, một mình sư phó của ta cũng có thể đánh bại tất cả tiểu quỷ tử!"

Trong lòng Tôn Trường Sinh tức giận không thôi, đám thầy thuốc Khổng Long này quá hẹp hòi đi, không phải chỉ là Diệp Thần hơi trẻ tuổi sao, cái này có cái lông quan hệ với y thuật hắn cao hay thấp!

"Tốt!"

Khổng Long tức đến phổi đều muốn nổ, tại Giang Nam có ai dám không coi hắn là Bồ Tát cứu thế, ai dám nói chuyện như thế với hắn!

"Tiêu bộ trưởng, ngài cũng nghe thấy!"

"Tôn thầy thuốc nói sư phó hắn đều có thể giải quyết, vậy chúng ta cũng không cần thiết lưu lại, cáo từ!"

Nói xong, Khổng Long liếc qua Diệp Thần, hắn chính là muốn cho Diệp Thần một cái hạ mã uy.

"Diệp Thần, cậu nói ý nghĩ của mình đi?"

Tiêu Quang Minh thần tình lạnh nhạt, cách làm của Khổng Long để hắn rất phản cảm, con hàng này biết rõ Diệp Thần là mình mời tới, còn không ngừng trào phúng làm khó dễ, thật coi mình là rau cỏ sao?

Diệp Thần quét qua bọn người Khổng Long một chút, nhún vai nói:

"Mấy người đi đi!"

"Cái gì?"

"Lão Tôn nói đúng, chỉ là mấy tên tiểu quỷ tử mà thôi, ai cũng có thể thu thập được?"

"Thằng nhãi ranh cuồng vọng!"

Khổng Long vốn cho rằng Diệp Thần sẽ chịu thua, không nghĩ tới hắn ngay trước mặt Tiêu bộ trưởng nói ra những lời này, sao tiểu tử này lại không ra bài theo lẽ thường?

"Tiêu bộ trưởng, vậy chúng ta đi thật đây!"

Khổng Long nuốt ngụm nước bọt, Diệp Thần không lưu hắn coi như xong, Tiêu Quang Minh cũng sẽ không giả câm vờ điếc đi?

"Khổng thầy thuốc, kỳ thật tất cả mọi người là vì mục đích làm vẻ vang Trung y, nếu như Khổng thầy thuốc cảm thấy có thể lưu lại, liền lưu lại đi!"Tiêu Quang Minh mỉm cười, thái độ mơ hồ không rõ.

Chương 372. Khổng Long tâm thuật bất chính!

Đám người nghe được Tiêu Quang Minh tỏ thái độ cũng trợn tròn mắt, Tiêu bộ trưởng đây là không chịu hạ bậc thang a!

Nhưng tại sao hắn phải làm như vậy, mặc dù Khổng Long là người hẹp hòi, nhưng y thuật hắn vẫn là không thể nghi ngờ!

Ngay cả Diệp Thần cũng cảm thấy sự tình có chút kỳ quặc, nhưng ở trước mắt nhiều người như vậy, hắn cũng không tiện hỏi.

"Vậy chúng ta đi!"

Tiêu Quang Minh triệt để chọc giận Khổng Long, hắn đứng người lên, thở phì phò xông ra khỏi phòng.

Bọn người mắt cá vàng theo sát phía sau, bất quá Khổng Long đi tới cửa lại đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nhìn xem Diệp Thần cười lạnh nói:

"Tiểu tử, nhớ kỹ, ngày mai tranh tài ngươi không thắng được!"

"Có bệnh!"

Diệp Thần trả lời rất ngắn gọn, lại làm cho Khổng Long tức giận đến kém chút thổ huyết, dưới chân lảo đảo một cái kém chút té ngã.

"Hãy đợi đấy!"

Nói xong, Khổng Long kìm nén đầy bụng tức giận không quay đầu lại rời đi.

Không khí hiện trường lúng túng, Tiêu Quang Minh lại là cười nhạt một tiếng nói:"Người này tâm thuật bất chính, chúng ta không nên trò chuyện cùng hắn!"

"Tâm thuật bất chính?"

Đám người nghe vậy có chút giật mình, Diệp Thần hiếu kì hỏi:"Tiêu bộ, vừa rồi người kia đến cùng là ai?"

"Thủ tịch Trung y Giang Nam, Khổng Long!"

"Ngưu bức như vậy?"

Có thể thu được cái danh xưng này, có thể thấy được Khổng Long xác thực có có chút tài năng, nhưng vì cái gì vừa rồi Tiêu Quang Minh không giữ hắn lại, còn nói hắn tâm thuật bất chính?

"Tiêu bộ trưởng, tuy nói Khổng Long lòng dạ nhỏ mọn, nhưng y thuật hắn xác thực như một ngọn cờ, hiện tại thì"Tạ Liên Sơn muốn nói lại thôi, hiển nhiên hắn cũng không muốn Trung y Hoa Hạ tổn binh hao tướng.

"Lão Tạ, lão có chỗ không biết!"

Tiêu Quang Minh thấy mọi người nghi hoặc, lúc này mới giải thích nói:"Theo nguồn đáng tin cậy, lần này Hội Thường Thanh trắng trợn khiêu chiến Trung y Giang Nam, duy chỉ có Bách Thảo Đường của Khổng Long là không có ai quấy rối, hiểu ý tứ ta sao?"

"Ý của ngài là nói tiểu quỷ tử sợ Khổng Long?"Tạ Liên Sơn vùi đầu nghiên cứu y thuật, đối với thói đời tựa hồ không hiểu nhiều.

"Ý của Tiêu bộ là hắn có quan hệ với Hội Thường Thanh đúng không!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

Tiêu Quang Minh không nói chuyện, chỉ là nhẹ gật đầu.

"..."

Đám người nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ, khó trách Khổng Long sẽ tuỳ tiện rời khỏi Cúp Hạnh Lâm, nguyên lai hắn căn bản không muốn là địch cùng thầy thuốc Đảo quốc.

"Tiểu Diệp, cậu nhìn Khổng Long đi, nếu không mời Nhan giáo sư tới đi, thế nào?"Tiêu Quang Minh cười nói.

"Nhị sư tỷ?"

Diệp Thần nghe xong lắc đầu, nói:"Hiện tại nàng rất bận, lại nói mấy tên tiểu quỷ tử mà thôi, tôi chỉ cần vài phút là diệt bọn chúng!"

"Tiểu hữu, Hội Thường Thanh thật không đơn giản a!"Tạ Liên Sơn nghe được Diệp Thần nói như vậy không khỏi khẽ nhíu mày, người tuổi trẻ bây giờ khẩu khí quá lớn.

"Diệp Thần, cậu thật có lòng tin này?"

Tiêu Quang Minh nghĩ nghĩ, một mặt nghiêm nghị nhìn xem Diệp Thần.

"Luận Trung y chúng ta là tổ tông, ngày mai tôi sẽ hảo hảo giáo huấn đám cháu trai bất hiếu Thường Thanh này!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Tốt, hậu sinh khả uý!"

"..."

Tạ Liên Sơn nghe hai người đối thoại cũng im lặng, hắn thực sự không hiểu rõ Tiêu bộ trưởng vì sao lại tín nhiệm Diệp Thần như thế?

Cùng lúc đó, sau khi Khổng Long rời khỏi phòng vội vã chạy tới một tòa hội sở.

Trong phòng hội sở ánh đèn lờ mờ, ba nam nhân đang ngồi

uống rượu trò chuyện.

Cửa phòng mở ra, Khổng Long đi theo phục vụ viên tiến vào, ba người thấy thế lập tức đình chỉ nói chuyện phiếm.

"Khổng Long-kun, sốt ruột gặp chúng ta như vậy có việc gì?"

Nói chuyện chính là một nam nhân mặc kimono, trên môi giữ lại ria mép cong lên, hắn lười biếng nghiêng dựa vào ghế sa lon bằng da thật, bên cạnh là một nữ nhân ăn mặc quyến rũ vừa lúc đem một quả nho vú sữa đưa vào trong miệng hắn.

"Kameda hội trưởng, ta nghĩ đã thông suốt, sẽ tiếp nhận lời mời của các ngươi!"

Khổng Long đi tới ngồi tại phía đối diện nam nhân, thuận tay cầm lên một chén rượu mạnh trên bàn trà một hơi cạn sạch, sau đó lau sạch sẽ vết rượu trên khóe miệng, tức giận nói:

"Đời này của người Hoa Hạ đã chịu đủ, hiện tại lại còn có một mao đầu tiểu tử đè đầu cưỡi cổ một vị thủ tịch Trung y Giang Nam như ta, quả thực ghê tởm!"

"A? Khổng Long-kun nghĩ thông suốt?"

Kameda cùng Honekawa Dairo ở bên cạnh nhìn nhau cười một tiếng, sau đó Honekawa hỏi:"Vậy thuật châm cứu thượng cổ cùng phối phương Tráng Cốt Hoàn của ngươi đều nguyện ý cống hiến cho Đại Đảo đế quốc ta sao?"

"Có thể, bất quá các ngươi phải tuân thủ hứa hẹn, cho ta quốc tịch Đảo quốc!"Khổng Long gật đầu.

"Thành giao!"

Honekawa mừng rỡ, Kameda càng là kích động đến nhiệt huyết sôi trào.

Khổng Long sở dĩ có thể trở thành thủ tịch Trung y Giang Nam, cũng là bởi vì tổ tiên nhà hắn là ngự y Minh Triều, lưu lại một bộ châm pháp xuất thần nhập hóa 'Tục Mệnh Cửu Châm', cùng phối phương Tráng Cốt Hoàn!

Nghe nói Tráng Cốt Hoàn có thể chữa khỏi những tổn thương nặng ở xương, chỉ dựa vào một cái phương thuốc này, cũng có thể để Hội Thường Thanh phát tài!

Khổng Long cũng không có nói nhảm, từ trong ngực móc ra một bản cổ tịch hơi có vẻ tàn tạ.

Chương 373. Vận mệnh bất công!

Kameda cẩn thận từng li từng tí nhận lấy, đẩy nữ nhân trong ngực ra, để cho người bật đèn trong phòng lên, lật ra cổ tịch nhìn mấy lần, toàn thân đều kích động đến mức bắt đầu phát run!

"Yoshi, châm cứu Hoa Hạ quả nhiên bác đại tinh thâm!"

"Kameda hội trưởng, cho ta xem một chút đi!"Honekawa có chút không kịp chờ đợi.

Tuy nói hai người này là tiểu quỷ tử, nhưng bọn họ rất si mê đối với Trung y, có lẽ về phần này rất nhiều bản địa Trung y Hoa Hạ đều không bằng!

"Hai vị hội trưởng, ta đã là người của các ngươi!"Khổng Long nhìn dáng vẻ hai người cao hứng nhắc nhở:"Ngày mai sẽ là Cúp Hạnh Lâm, bên phía Hoa Hạ mời tới danh y Tạ Liên Sơn của Đồng Nhân Đường, hắn thế nhưng là thầy thuốc tiếng tăm lừng lẫy của Kinh Thành!"

"Khổng Long-kun, ngươi có lòng tin đánh bại Tạ Liên Sơn này sao?"Kameda nghe xong lập tức nhíu mày.

Danh tự Đồng Nhân Đường hắn đương nhiên là nghe nói qua, hình dung nó là nóc nhà của giới Trung y Hoa Hạ cũng không đủ quá đáng.

"Nếu như là châm cứu cùng cốt thương, ta nhất định có thể đánh bại hắn!"Khổng Long vẫn rất có lòng tin đối với mình.

"Yoshi!"

Kameda nghe vậy mặt mũi tràn đầy nhe răng cười, nói:"Đã như vậy, Khổng Long-kun ngươi cũng gia nhập Hội Thường Thanh ta đi, như vậy sẽ có thể danh chính ngôn thuận giao thủ cùng Trung y Hoa Hạ!"

"Rất cảm thấy vinh hạnh!"

Khổng Long nghe xong vội vàng bưng chén rượu lên, đứng người lên một mực kính chén rượu cho hai tên tiểu quỷ tử.

"Đúng rồi, lần này Hoa Hạ mời được cao thủ Trung y gì không?"Honekawa Dairo thuận miệng hỏi.

"Hừ! Ngoại trừ Tạ Liên Sơn, tất cả đều là một đám thùng cơm!"

"Đáng giận nhất là là Tiêu Quang Minh còn mời một tiểu tử lông chưa đủ dài, ngày mai ta nhất định phải tự mình giáo huấn hắn!"Khổng Long nhớ tới Diệp Thần lại tức giận.

"Tiểu tử?"

"Không sai, chính là một gia hỏa bản địa Ninh Châu gọi là Diệp Thần!"

"Baka!"

Nghe được cái tên này, Honekawa nguyên bản đang một mặt tươi cười trong nháy mắt nổi trận lôi đình, hung hăng đem chén rượu trong tay nện xuống đất.

Sắc mặt Kameda ở bên cạnh cũng nghiêm túc, tất cả lông mày đều nhăn lại cùng một chỗ!

"Honekawa tiên sinh, có phải là ta nói sai lời gì?"Khổng Long dọa kêu to một tiếng.

"Ngươi nói cái tên Diệp Thần kia, hắn chính là kẻ kém chút để

con trai Honekawa tiên sinh bị phế! Trước mắt hắn cũng là địch nhân lớn nhất của Hội Thường Thanh ta, hiểu không?"Kameda trầm giọng nói.

"Không thể nào, tiểu tử kia có tài đức gì, có thể trở thành địch nhân lớn nhất của Hội Thường Thanh?"

Khổng Long mở to hai mắt nhìn, mặt mũi tràn đầy không thể tin.

"Y thuật của tiểu tử này rất cao, ngày mai Honekawa-kun sẽ đích thân xuất thủ giáo huấn hắn!"

"..."

Khổng Long lần nữa chấn kinh, tiểu tử Diệp Thần kia thế mà có thể để cho phó hội trưởng Honekawa của Hội Thường Thanh tự mình xuất thủ?

"Hắt xì!"

Diệp Thần đi ra khách sạn, không giải thích được hắt hơi một cái.

"Chẳng lẽ là Tuyết Di nhớ ta?"

Diệp Thần gãi đầu một cái, từ khi trở lại Ninh Châu hắn còn chưa kịp liên hệ Tô Tuyết Di a.

"Diệp Thần, buổi sáng ngày mai cử hành tranh tài tại sân vận động Ninh Châu, cậu nhất định phải đến đúng giờ a!"Tiêu Quang Minh cười nói.

"Yên tâm đi Tiêu bộ trưởng!"

Diệp Thần gật gật đầu, sau khi cùng mọi người lên tiếng chào lập tức đưa tay ngăn cản chiếc xe, thẳng đến văn phòng công ty Tô gia.

Nhìn xem đuôi xe đèn đi xa, Tạ Liên Sơn đứng tại bên cạnh Tiêu Quang Minh không khỏi lo lắng nói:"Tiêu bộ trưởng, người trẻ tuổi này đáng tin cậy sao?"

"Ta tin tưởng hắn!"

Tiêu Quang Minh gật gật đầu, chỉ bằng biểu hiện của Diệp Thần ở Kinh Thành, hắn liền có lý do tin tưởng Diệp Thần tuyệt đối không phải người bình thường.

"Tạ lão đừng lo lắng, y thuật của sư phó ta thiên hạ vô song!"

"Người khác biết hắn đều biết, người khác sẽ không biết y thuật thất truyền hắn vẫn sẽ biết, tóm lại thu thập tiểu quỷ tử giống như xào rau cải trắng, quá đơn giản!"Tôn Trường Sinh một mặt kiêu ngạo nói.

"..."

Tạ Liên Sơn lườm Tôn Trường Sinh một chút, lão nhân này tuổi đã cao, thế mà có ý tốt gọi hắn là 'Tạ lão'?

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Lúc Diệp Thần đến dưới lầu công ty của Tô Tuyết Di đã là giờ tan sở.

Đợi một hồi liền thấy Tô Tuyết Di đi ra từ bên trong văn phòng.

"Nàng dâu!"

Diệp Thần mỉm cười đi tới hướng Tô Tuyết Di.

Một nhóm cán bộ lãnh đạo đi ngang qua nhao nhao ghé mắt, khi bọn họ phát hiện Diệp Thần đem Tô Tuyết Di kéo vào trong ngực, không khỏi nghị luận ầm ĩ!

"Đây không phải là tổng giám đốc Tô thị sao, tuổi trẻ xinh đẹp như vậy đã kết hôn rồi?"

"Dáng dấp của tiểu tử này cũng bình thường a, dựa vào cái gì có thể tìm được lão bà ưu tú như vậy!"

"Cắt! Cải trắng tốt đều để heo gặm thôi!"

"..."

Nam cán bộ lãnh đạo ở cùng một tòa văn phòng nhao nhao ném ánh mắt khó chịu với Diệp Thần, đồng thời cũng không ít người oán trách vận mệnh bất công, dựa vào cái gì dáng dấp mình đẹp trai như thế này lại tìm không thấy phú bà?

"Diệp Thần, anh trở về sao cũng không gọi điện thoại cho em nha!"Tô Tuyết Di ngẩng đầu, ánh mắt có chút u oán nhìn xem Diệp Thần.

"Lão công muốn cho em một kinh hỉ a!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, kỳ thật những nam cán bộ lãnh đạo kia vừa nói những gì hắn đều nghe được, bất quá hắn cũng lười so đo cùng những người này.

Ăn không được nho thơm, cay là đúng rồi!

Chương 374. Con rể trở về?

"Về nhà đi, em gọi điện thoại cho lão mụ, để nàng chuẩn bị chút thức ăn ngon!"Tô Tuyết Di nói.

"Ân!"

Diệp Thần phát hiện bộ dáng Tô Tuyết Di có chút không yên lòng, nhưng cũng nhịn không có hỏi.

Hai người tay nắm tay rời đi văn phòng công ty, Diệp Thần lái xe mang theo Tô Tuyết Di rất nhanh về tới sơn trang Vân Đỉnh.

"Con rể, con trở về rồi!"

Lý Hương Cầm biết Diệp Thần muốn trở về, đã sớm bận rộn, còn phát động Tô Vạn Đạt đi chợ bán thức ăn mua hai cân roi trâu (cơ quan sinh dục của trâu), ba cân thận heo.

"Cô!"

Diệp Thần mỉm cười, vừa mới vào nhà đã nghe đến một cỗ mùi thịt.

Tô Tuyết Di cũng kéo cái mũi nhỏ ra, nuốt ngụm nước bọt hỏi:"Mẹ, thứ gì thơm như vậy a?"

"A, mẹ bảo cha con hầm roi trâu a!"Lý Hương Cầm nhẹ nhàng giải thích cười nói.

"..."

Nghe xong là roi trâu, trong nháy mắt Tô Tuyết Di cảm giác không thơm.

Đang nói chuyện lại thấy Tô Vạn Đạt mặc tạp dề từ phòng bếp đi ra, nhìn thấy Diệp Thần cười cười, sau đó hỏi Lý Hương Cầm:

"Lão bà, roi trâu hầm xong rồi!"

"Hầm xong lập tức chuẩn bị làm thận heo a, cái này còn cần tôi nói cho ông biết sao?"

"Ách vậy mấy người trò chuyện tiếp!"Mặt Tô Vạn Đạt đỏ lên, lại rất là vui vẻ quay lại phòng bếp.

"..."

Diệp Thần thấy thế cũng bó tay, xem ra nhạc phụ đại nhân thật sự là bị nhạc mẫu hành đến gắt gao a, Tô Vạn Đạt ở trước mặt Lý Hương Cầm thật sự là một chút tính tình đều không có!

Buổi tối, Tô Vạn Đạt bận rộn một một bàn đồ ăn.

"Con rể, đây là roi trâu đặc biệt chuẩn bị cho con, còn có thận heo, ăn gì bổ nấy, ăn nhiều chút a!"

"Đừng thấy tuổi trẻ mà coi thường, cũng phải chú trọng bảo dưỡng mới được!"Lý Hương Cầm cười nói.

Diệp Thần nghe vậy không khỏi lộ ra một mặt Trư ca, ngược lại là Tô Tuyết Di ở một bên đã xấu hổ mặt đỏ tới mang tai.

"Đúng rồi Diệp Thần, hai ngày này không ít người tới công ty tìm phiền toái, con cũng đừng để cho con gái của mẹ bị thua thiệt!"Lý Hương Cầm lại đổi chủ đề.

"Tìm phiền toái?"

"Tuyết Di, đem chuyện của công ty con nói cho Diệp Thần, để hắn giúp con nghĩ biện pháp!"

"Nàng dâu, đến cùng xảy ra chuyện gì?"

Diệp Thần sững sờ , tại Ninh Châu ai dám tìm chọc nàng dâu hắn?

Tô Tuyết Di nhẹ nhàng thở dài, thả ra bát đũa trong tay nói:"Hai ngày nay không ngừng có người của Thuế Vụ Công Thương đến điều tra công ty, trước kia chưa bao giờ xảy ra loại tình huống này!"

"Con gái, sẽ không phải là con trốn thuế lậu đấy chứ?"Tô Vạn Đạt không yên lòng hỏi nhiều một câu.

"Tô Vạn Đạt, ông có biết nói chuyện hay không!"

Không đợi Tô Tuyết Di giải thích, Lý Hương Cầm đã hung hăng trừng Tô Vạn Đạt một chút, cả giận nói:"Con gái chúng ta là loại người trốn thuế lậu kia sao, ông chớ nói nhảm!"

"Ách, là, là tôi nói sai!"Tô Vạn Đạt xấu hổ cười một tiếng.

"Diệp Thần, chuyện này con nhìn xem làm thế nào? Nghe đám người kia nói, còn muốn Tuyết Di ngừng kinh doanh để chỉnh đốn a!"Lý Hương Cầm thở phì phò nói.

"Chuyện này để cháu đi xử lý cho, không có gì!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Chậc chậc, vẫn là con rể có bản lĩnh! Tô Vạn Đạt, ông tranh thủ thời gian ăn đi, ăn xong chúng ta mau về nhà!"

Lý Hương Cầm tuyệt đối là chòm sao Song Tử, nàng đối với Diệp Thần là một gương mặt, đối với lão công mình lại là một gương mặt khác.

"Trở về sớm như vậy làm gì, đêm nay lưu lại đi!"Tô Vạn Đạt ngại phiền phức, không muốn đêm hôm khuya khoắt về nhà.

"Bớt nói nhảm!"

"Diệp Thần đã trở về, chúng ta ở lại quấy rầy vợ chồng trẻ bọn họ làm gì, cái này mà ông cũng không hiểu?"Lý Hương Cầm nhíu mày chớp chớp mắt với Tô Vạn Đạt.

"Tốt, tôi lập tức đã ăn xong ngay!"

Tô Vạn Đạt dù gì cũng là người từng trải, lão bà chớp mắt một cái là hắn hiểu ý của nàng, nhanh chóng ăn hai miệng cơm, ngay cả trà cũng không uống lập tức nói đã no bụng, sau đó lưu luyến không rời đem chìa khóa xe trả cho Diệp Thần, chuẩn bị rời đi.

"Chú, chú thích chiếc xe này thì cháu tặng, ngày mai cháu đi lấy chiếc khác là được!"Diệp Thần cười nói.

"Thật sao? Vậy thì tốt quá!"

"Lão đầu tử này, cuối cùng đã được như ý nguyện đi, hừ!"

Mặc dù ngoài miệng Lý Hương Cầm vẫn không ngừng lải nhải với Tô Vạn Đạt, nhưng trong lòng vẫn là rất cao hứng.

Vừa xuất thủ chính là xe sang trọng giá trị hàng triệu, dạng con rể này có mẹ vợ nào là không thích?

Chờ vợ chồng Lý Hương Cầm vừa đi, bầu không khí trong biệt thự trong nháy mắt trở nên mập mờ.

"Hắc hắc, ba mẹ vợ thực sự biết quan tâm đến nàng dâu của chúng ta a!"

Diệp Thần thừa dịp Tô Tuyết Di đang rửa chén trong phòng bếp, lặng lẽ từ phía sau ôm lấy nàng.

"Cái gì mà quan tâm, em, em nghe không hiểu!"

Toàn thân Tô Tuyết Di run lên, ngửi được khí tức hormone nam tính phát ra trên người Diệp Thần, nàng có loại cảm giác ý loạn tình mê.

"Nàng dâu đừng rửa chén nữa, chúng ta nên làm điểm chuyện khác đi?"Diệp Thần một mặt cười xấu xa.

"Anh, anh muốn làm cái gì a?"

Trong lòng Tô Tuyết Di như hươu con xông loạn, nhưng sau khi khẩn trương qua đi càng nhiều hơn chính là chờ mong!

Nàng mới nếm thử tư vị trái cấm không lâu, ở sâu trong nội tâm cũng hi vọng phát sinh một ít chuyện.

Bất quá Diệp Thần cũng không có khỉ gấp như vậy, hắn đem Tô Tuyết Di ôm ngang người, trực tiếp đi phòng ngủ.

Rất nhanh, bên trong gian phòng truyền đến một loạt tiếng rên rỉ dụ người.

Chương 375. Chu Phượng báo thù (hạ)!

Qua mấy đợt gió xuân, Tô Tuyết Di rốt cục tinh bì lực tẫn, trên mặt mang nụ cười hài lòng ngủ thiếp đi.

Diệp Thần vuốt vuốt eo, nhìn xem Tô Tuyết Di ngủ say không khỏi cười khổ.

'Khẩu vị' cô nàng này càng lúc càng lớn, nhớ kỹ trước kia nàng rất ngượng ngùng a, nữ nhân một khi kết hôn đều sẽ biến thành như vậy sao?

Đang lúc hắn lúc chuẩn bị ngủ, bên ngoài lại đột nhiên truyền đến một trận tiếng đập cửa vội vàng.

Diệp Thần nhíu nhíu mày, lặng lẽ đi xuống giường mặc quần áo tử tế, sau đó xuyên qua phòng khách mở cửa ra.

"Diệp, Diệp tiên sinh, không xong!"

Nguyên lai người gõ cửa là một bảo an, lúc này đầu bảo an này đầy vết máu, lo lắng nói với Diệp Thần:

"Có rất nhiều tới tiểu khu, họ, bọn họ nói muốn giết ngài, ngài chạy mau đi!"

"Giết tôi?"

Diệp Thần liếc qua cửa tiểu khu, quả nhiên thấy một đám người khí khách to lớn, trong đó còn có thể nghe được trận trận tiếng kêu thảm thiết!

"Diệp tiên sinh ngài đi nhanh đi, trong tay nhóm người này đều cầm vũ khí, đã đả thương rất nhiều huynh đệ chúng ta!"Bảo an thúc giục nói.

"Thông tri cho Phùng Kiến Quốc chưa?"

"Tôi đã nói cho Phùng tổng, hắn đang dẫn người chạy tới đây!"

"Đi, mang tôi đi nhìn xem!"

Diệp Thần cau mày, rốt cuộc là ai mà to gan như vậy đêm hôm khuya khoắt xông vào sơn trang Vân Đỉnh, còn chỉ đích danh muốn giết mình?

"Cái này"

"Yên tâm đi, chỉ bằng những người này muốn giết tôi, người si nói mộng!"Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, nói xong nhấc chân đi đến cửa tiểu khu.

"Diệp tiên sinh, chờ tôi một chút!"

Bảo an thấy thế cắn răng một cái, nắm chặt gậy cao su trong tay đi theo.

"Đánh cho ta!"

Mới vừa đi tới cửa tiểu khu, Diệp Thần liền nghe được giọng nói the thé của một vị phụ nhân hô:"Ai dám chặn đường, đánh kẻ đó đến chết cho ta!"

Sơn trang Vân Đỉnh có gần trăm người bảo an, nhưng Diệp Thần đến gần mới phát hiện, bên ngoài phải có hơn mấy trăm người, thậm chí hơn nghìn người!

Bọn họ mặc áo đen thống nhất, có người cầm ống thép trong tay, có người cầm khảm đao sáng loáng, mà trên mặt đất lúc này đã nằm mười bảo an máu tươi đầy người, không ngừng rên rỉ

thống khổ.

"Ai muốn chết thì phóng ngựa tới!"

Một nam áo đen đứng bên cạnh nữ nhân giơ lên phiến đao trong tay, diện mạo dữ tợn quét một vòng bảo an còn lại.

Đội trưởng bảo an cắn răng, mặc dù đối phương người đông thế mạnh nhưng chỉ cần mình có thể kiên trì đến lúc Phùng tổng chạy đến, sự tình lập tức có chuyển cơ!

"Các huynh đệ, quyết không thể để bọn chúng quấy rối Diệp tiên sinh, cùng lắm thì liều mạng với bọn chúng!"Giờ phút này đội trưởng bảo an cũng thành 'Huyết hồ lô' nhưng vẫn bảo vệ một tia tôn nghiêm cuối cùng của một người bảo an.

"Vương bát đản! Chém chết hắn cho ta!"

Nữ nhân kêu gào, nam áo đen bên người nàng không nói hai lời, thân hình cực nhanh vọt tới trước mặt đội trưởng bảo an, đưa tay một đao chém xuống đầu đội trưởng bảo an!

Một đao kia nếu là chém trúng, đội trưởng bảo an tuyệt đối không có cơ hội sống sót!

"Đội trưởng!"

Đội viên khác thấy thế đỏ mắt, nhưng tốc độ đối phương quá nhanh, bọn họ muốn ngăn lại cũng không kịp.

Đội trưởng bảo an cũng sợ choáng váng, tốc độ của đối phương quá nhanh, hắn tự biết không tránh thoát dứt khoát nhắm nghiền hai mắt.

Mắt nhìn thấy đầu đội trưởng sắp bị bổ ra, đột nhiên cánh tay của nam áo đen bất động treo giữa không trung, chỉ thấy một cái tay khác đang bắt chặt lấy cổ tay của hắn.

"Diệp tiên sinh?"

Đội trưởng bảo an đợi nửa ngày, mở mắt ra phát hiện Diệp Thần đứng ở bên cạnh hắn, còn chặn một đao của nam áo đen, mặt mũi không khỏi tràn đầy biểu lộ kinh ngạc.

"Làm rất tốt!"

Diệp Thần mỉm cười, đội trưởng bảo an tận tâm tẫn trách như thế quả thực hiếm thấy.

"Hỗn đản, ngươi là ai, mau buông ta ra!"

Nam áo đen dùng sức nghĩ rút về tay, nhưng vô luận hắn dùng lực như thế nào, tay Diệp Thần đều như kìm sắt vững vàng nắm lấy hắn không thể động đậy.

"Còn dám mắng ta?"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, lập tức nhẹ nhàng vặn.

Răng rắc!

Cổ tay của nam tử áo đen bị Diệp Thần cưỡng ép bẻ gãy, trong nháy mắt phát ra một tiếng tiếng kêu đau đớn thảm thiết!

"Ồn ào!"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, lập tức một cước đá vào trên bụng nam áo đen, trực tiếp đạp hắn bay ra ngoài đến mấy mét, ngã ầm ầm trên mặt đất rốt cuộc không bò dậy nổi!

"Đáng chết, hắn chính là Diệp Thần!"

Nữ nhân đứng ở phía sau thấy rõ ràng dung mạo Diệp Thần, nghiêm nghị quát lớn.

"Ta biết bà sao?"Diệp Thần lạnh lùng lườm nữ nhân một chút.

"Hừ! Ngươi giết lão công ta, con trai ta, hôm nay lão nương muốn đem ngươi chém thành muôn mảnh!"

Nữ nhân điên cuồng mà gầm thét lên:"Lên cho ta, ai có thể giết hắn ta cho người đó một trăm triệu!"

"Tiểu tử, đi chết đi!"

Nghe được nữ nhân cho một trăm triệu, tất cả mọi người động tâm, những người áo đen này trên cơ bản đều là lưu manh, ra hành tẩu giang hồ không phải là vì tiền sao?

Diệp Thần nghe nữ nhân nói xong lập tức nhớ tới cú điện thoại kia của Hàn Tam Lập, nguyên lai nữ nhân này là đến vì báo thù cho cha con Mã Vĩ.

"Dừng tay cho ta!"

Chương 376. Chu Phượng báo thù (thượng)!

Mắt thấy vài trăm người muốn phóng tới Diệp Thần, thời khắc mấu chốt đám người sau lưng truyền đến tiếng gầm giận dữ.

Nguyên lai là cha con Phùng Kiến Quốc mang theo Bạch Vĩnh Chính chạy tới, đồng thời sau lưng còn có trên trăm tiểu đệ đi theo.

"Người nào dám nháo sự ở trên địa bàn Phùng gia ta!"Phùng Kiến Quốc nổi trận lôi đình, đôi mắt hung hăng trừng lên với Chu Phượng.

"Hừ! Phùng gia tính là thứ gì, hôm nay Chu Phượng ta tất sát Diệp Thần!"Chu Phượng cũng nghiêm túc, chỉ vào cái mũi Diệp Thần dữ tợn nói.

"Chu Phượng? Bà là người của Chu gia tỉnh thành?"Phùng Kiến Quốc nhíu mày.

"Không sai! Đây là ân oán cá nhân giữa ta cùng Diệp Thần, Phùng gia không muốn liên luỵ tốt nhất bớt lo chuyện bao đồng!"

"Nằm mơ! Các ngươi thử động đến một cọng tóc gáy của Diệp tiên sinh xem!"

Bạch Vĩnh Chính đứng dậy, chớ nhìn người hắn mang đến ít hơn so với đối phương, nhưng mỗi một người đều là nhân vật hung ác, giằng co với mấy trăm người của đối phương cũng không sợ chút nào.

"Lão Bạch, vẫn là để tôi tới đi!"

Sắc mặt Diệp Thần âm trầm, nếu là Chu Phượng chạy đến đây đòi mạng hắn, hắn cũng không cần khách khí.

Bạch Vĩnh Chính nghe xong vội vàng nhắc nhở:"Diệp tiên sinh, bọn họ quá nhiều người!"

"Chỉ những thứ lính tôm tướng cua này, ông cảm thấy có thể thương tổn được tôi?"Diệp Thần khinh thường nói.

"Tiểu tử, ngươi quá phách lối! Giết cho ta!"

Một tên dẫn đầu khác của đám người áo đen cho rằng Diệp Thần trang bức, nói xong dẫn đầu giơ lên ống thép đập tới Diệp Thần, những tiểu đệ sau lưng cũng nghiêm túc, vì một trăm triệu, bọn họ cũng là liều mạng!

Diệp Thần thấy thế thân hình lóe lên, giống như hổ vào bầy dê, sát nhập vào trong đám người

Rất nhanh, hiện trường truyền đến âm thanh kêu thảm liên miên không dứt!

Vừa mới bắt đầu Chu Phượng còn rất đắc ý, trước khi đến nàng đã biết Diệp Thần là một cao thủ, cho nên cố ý tìm mấy trăm người tới, muốn 'Con kiến gặm tượng' mài chết Diệp Thần.

Thật là đánh nhau mới biết được, cái này căn bản không phải là vấn đề nhân số, trong chớp mắt hơn trăm người đã bị Diệp Thần đánh bại trên mặt đất!

Một bên, đám côn đồ Bạch Vĩnh Chính mang đến đều nhìn trợn tròn mắt, lấy một địch trăm, cái này đã vượt ra khỏi nhận biết của bọn họ, làm sao có thể?

Đến cuối cùng những người còn lại cũng không dám động thủ, tất cả đều nhìn Diệp Thần giống như nhìn quái vật.

"Không muốn chết đều cút cho ta!"

Diệp Thần quét đám người áo đen một chút, thanh âm băng lãnh giống như thanh âm gọi hồn truyền đến từ Cửu U Địa Ngục.

"Đừng nghe hắn, các ngươi giết hắn ta cho hai trăm triệu!"Chu Phượng thấy vậy đỏ mắt, nàng cũng không nghĩ tới thân thủ Diệp Thần mạnh như vậy, trực tiếp lại đề cao thẻ đánh bạc.

Bởi vì có câu nói là 'Người chết vì tiền chim chết vì ăn'!

Nghe được tiền thù lao hai trăm triệu, đám người áo đen kia như được hồi đầy máu, điên cuồng đánh tới Diệp Thần.

Chỉ tiếc, đối mặt bọn họ chính là võ tu Kim Đan Kỳ, cũng không lâu lắm lại đổ xuống một mảng lớn, lần này Diệp Thần trực tiếp hạ tử thủ, người áo đen xông lên đầu trực tiếp bị bẻ gãy cổ, trong nháy mắt đã mất đi sinh cơ!

"Chạy a!"

Rốt cục, người áo đen còn lại đều gánh không được, bọn họ ném đi hung khí trong tay, xoay người bỏ chạy đem Chu Phượng đứng lẻ loi một mình tại chỗ.

"..."

Chu Phượng thấy thế trong lòng rốt cục sợ hãi, mắt nhìn thấy Diệp Thần từng bước một đi tới phía nàng, trong nháy mắt khí tức tử vong bao phủ nàng lại.

"Muốn giết ta?"

Diệp Thần đi đến trước mặt Chu Phượng, âm thanh lạnh lùng nói:"Đã như vậy, ta sẽ đưa bà xuống dưới bồi con trai mình!"

"Ngươi, ngươi chớ làm loạn, ta ta thế nhưng là người Chu gia, nếu ta mà chết bọn họ sẽ không bỏ qua cho ngươi!"Chu Phượng

theo bản năng lui về sau mấy bước, ngoài mạnh trong yếu quát lên với Diệp Thần.

"Chu gia tính là thứ gì, diệt sạch thì như thế nào?"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Ngươi"

Mặt mũi Chu Phượng tràn đầy hoảng sợ, người trẻ tuổi trước mắt này điên rồi sao, chẳng lẽ hắn không biết Chu gia là một trong tam đại gia tộc tỉnh thành sao?

Nhưng nàng không kịp nghĩ nhiều, chỉ thấy Diệp Thần khoát tay, Chu Phượng lập tức mất đi tri giác, ngay cả mình chết như thế nào cũng không biết.

Đám người thấy thế cũng là âm thầm kinh hãi, ngay cả loại lão đại giang hồ như Bạch Vĩnh Chính cũng không nhịn được xấu hổ, so sánh với sự giết chóc của Diệp Thần, mình tuyệt đối xem như người tốt!

Một trận gió núi thổi qua, tất cả mọi người ngửi thấy một cỗ mùi vị máu tanh nhàn nhạt.

"Phùng tổng, nơi này liền giao cho mấy người, có thể xử lý tốt chứ?"Diệp Thần chỉ vào những người áo đen trên mặt đất, xoay người nhìn Phùng Kiến Quốc hỏi.

"Không có vấn đề! Diệp tiên sinh yên tâm!"

Phùng Kiến Quốc gật gật đầu, thuận tay xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán.

Diệp Thần cũng không nhiều lời gì, quay người trở lại biệt thự số một, đồng thời cũng bấm một số điện thoại.

Điện thoại rất nhanh tiếp thông, đầu bên kia điện thoại truyền

đến thanh âm kinh ngạc của Âu Dương Phong

"Nha, Diệp huynh đệ, muộn như vậy gọi điện thoại cho ta có chuyện gì không?"

"Bạch Vĩnh Chính, nơi này liền giao cho ông! Những người không chết thì để họ xéo đi, còn chết thì tìm hố chôn lại!"Phùng Kiến Quốc nói.

Chương 377. Bạn gái của Lan Trần!

"Phùng tổng, nữ nhân kia làm sao bây giờ?"

Bạch Vĩnh Chính chỉ chỉ thi thể Chu Phượng, tốt xấu gì đối phương cũng là người Chu gia, hắn cũng không dám tuỳ tiện xử trí.

"Phái người đem nàng đưa đến Chu gia đi, những người khác cũng không cần quản!"

"Đã hiểu!"

Phùng Kiến Quốc thu xếp xong xuôi, lúc này mới rời đi sơn trang Vân Đỉnh

Đêm đó, người Chu gia nhận được thi thể Chu Phượng, lão gia tử Chu gia Chu Đạt Hoa nhìn thấy thi thể của con gái mình, tức giận đến kém chút đứt mạch máu!

"Buồn cười!"

Chu Đạt Hoa ngồi ở phòng khách, nghiến răng nghiến lợi nói:"Đến cùng là ai dám giết người Chu gia ta, ta muốn hắn chết!"

"Cha, nghe nói là kẻ đã giết anh rể, hơn nữa còn là một cao thủ"

Người nói chuyện chính là một nam nhân trung niên, hắn gọi Chu Khê, là đệ đệ Chu Phượng.

"Cao thủ? Lập tức gọi điện thoại cho tam đệ ngươi, bảo hắn

trở về!"Chu Đạt Hoa cả giận nói.

"Vâng!"

Chu Khê gật gật đầu, hắn tại Chu gia chủ công sinh ý, mà lão tam Chu Lâm lại là một nhân vật hung ác, là thành viên trọng yếu của Mafia Châu Âu.

Sáng sớm hôm sau.

Sau khi Diệp Thần đưa Tô Tuyết Di đi công ty, đưa tay nhìn đồng hồ, còn có một giờ nữa mới bắt đầu Cúp Hạnh Lâm, thế là quyết định đi mua một chiếc xe trước.

Hôm qua sau khi đem xe đưa cho Tô Vạn Đạt, Diệp Thần mới phát hiện không xe rất bất tiện.

Đúng lúc này điện thoại di động của hắn vang lên, xem xét là Lan Trần gọi tới.

"Thần ca, cậu ở đâu vậy?"

Kết nối điện thoại, Lan Trần ở đầu bên kia điện thoại hứng thú bừng bừng mà hỏi thăm.

"Tôi chuẩn bị đi mua xe, có chuyện gì?"Diệp Thần sững sờ, sáng sớm con hàng này trúng vé số sao, cao hứng như vậy?

Bất quá lấy vốn liếng Lan gia, trúng vé số cũng không có khả năng cao hứng như vậy a?

"Thật trùng hợp!"

Ai ngờ Lan Trần nghe xong nói thẳng:"Tôi cũng chuẩn bị đi mua chiếc xe cho bạn gái a!"

"Ngọa tào! Không phải cậu là độc thân cẩu sao, làm sao đột nhiên có bạn gái?"Diệp Thần sững sờ.

"Tôi thoát kiếp độc thân cẩu từ hôm qua rồi nha!"

"..."

"Cậu ở đâu, tôi tới tìm cậu đi!"

Diệp Thần cũng bó tay, chỉ có thể phát cái định vị cho Lan Trần.

Chỉ chốc lát Lan Trần liền đến, đi cùng một chỗ với hắn còn có một nữ nhân.

"Thần ca!"

Lan Trần nắm tay nữ nhân, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc, rất là vui vẻ đi đến trước mặt Diệp Thần.

"Đây chính là bạn gái của tôi, Tiểu Mỹ!"Lan Trần gặp mặt lập tức giới thiệu bạn gái của mình.

"Chào Thần ca, em gọi là Đỗ Mỹ Mỹ!"

Nữ nhân duỗi ra tay nhỏ trắng noãn, mỉm cười cười nói.

"Xin chào!"

Diệp Thần gật gật đầu, quan sát tỉ mỉ nữ nhân một chút, không thể không nói dáng dấp nữ nhân này xác thực rất xinh đẹp!

Trên gương mặt xinh đẹp tuyệt mỹ phủ lấy một tầng trang điểm nhàn nhạt, đôi môi đỏ mọng gợi cảm mà yêu mị, chiếc áo trắng làm cho da thịt nguyên bản đã trắng nõn của nàng càng thêm trắng.

Tỉ lệ dáng người hoàn mỹ trước sau lồi lõm câu hồn đoạt phách, dưới quần bò siêu ngắn là đôi chân dài 42 phân, tuyết trắng tràn đầy, để cho người ta có ý nghĩ kỳ quái!

Người ở bên ngoài xem ra, nữ nhân này tuyệt đối là một cực phẩm, chỉ riêng hai cặp đùi vưu vật trời sinh đủ khiến người ta thưởng thức một năm không chán!

Nhưng tại khoảnh khắc Diệp Thần nắm tay với nàng, lại nhận ra có cái gì đó không đúng!

Mạch của đối phương đập gấp rút mà kịch liệt, mặc dù hai người nắm tay chỉ sờ nhẹ, nhưng vẫn là bị Diệp Thần phát hiện.

Trời Sinh Mị Thể!

Trong lòng Diệp Thần lập tức cảnh giác!

Loại nữ nhân này vạn người không được một, bình thường chỉ có tại môn phái tà tu, hoặc là một ít tổ chức sát thủ đặc thù mới có loại nữ nhân này, người bình thường là rất khó nhìn thấy.

Tại sao nàng muốn tiếp cận Lan Trần?

Là trùng hợp, hay là cố ý?

Một loạt vấn đề lập tức xoay quanh trong đầu Diệp Thần, Lan Trần thấy thế không khỏi có chua chua:"Thần ca, cậu nhìn chằm chằm bạn gái tôi như vậy làm gì, không tốt lắm đâu?"

"Ngượng ngùng, vừa rồi suy nghĩ hơi nhiều nên phân tâm!"

Diệp Thần xấu hổ cười một tiếng, hắn quyết định trước không vạch trần thân phận nữ nhân này, muốn nhìn xem nàng tiếp cận Lan Trần đến cùng có mục đích gì.

"Thần ca, phía trước không xa có cửa hàng 4s, chúng ta đi xem một chút đi!"

Lan Trần nói xong ôm bờ eo thon của Tiểu Mỹ, nhìn ra được hắn là thật sự mê luyến nữ nhân này.

Rất nhanh, ba người kết bạn cùng đi đến cửa hàng 4s.

"Tiên sinh, hoan nghênh quang lâm!"

Nữ tiêu thụ cửa hàng 4s nhìn thấy Lan Trần một thân hàng hiệu, khí chất phi phàm mỉm cười đi tới hướng hắn.

Ngược lại là Diệp Thần ở một bên không người phản ứng, ai bảo hắn mặc một bộ quần áo phổ thông thoải mái đi mua xe?

"Tiểu Mỹ, em thích xe gì?"Lan Trần nói.

"Cái gì em cũng thích?"Đỗ Mỹ Mỹ đảo mắt, ỏn à ỏn ẻn mà nói.

"Vậy quá đơn giản, mua hết thôi! Nếu không để anh mua cả cửa hàng này, về sau em thích xe gì đến lấy xe đó!"

"..."

Lời vừa nói ra, tròng mắt nữ tiêu thụ đều sắp trợn lồi, đây chính là thổ hào trong truyền thuyết sao?

"Màn trang bức này đáng giá 100 điểm!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói xong tự mình đi xem xe.

Chương 378. Có tiền tùy hứng!

Đỗ Mỹ Mỹ nghe vậy không để lại dấu vết nhíu nhíu mày, chờ sau khi Diệp Thần đi xa, nhìn như tùy ý nói với Lan Trần

"Anh yêu, Thần ca giống như không thích anh a, nói anh là trang bức!"

"Khụ khụ, Thần ca nói cái gì thì chính là cái đó đi!"

Lan Trần gãi đầu một cái, thầm nghĩ trang bức thì trang bức thôi, Thần ca còn cho hắn 100 điểm, có gì không ổn sao?

"Tình cảm huynh đệ hai người thật tốt!"

Đỗ Mỹ Mỹ miễn cưỡng cười một tiếng, thái độ của Lan Trần đối với Diệp Thần hiển nhiên vượt ra khỏi mong muốn của nàng.

Bên kia, Diệp Thần đi đến trước một chiếc Mercedes-Benz GLC SUV màu đen.

Giá cả chiếc xe này không tới một triệu, nhưng Diệp Thần lại coi trọng, điệu thấp chút cũng tốt, rất thích hợp mình!

Cuối cùng, Diệp Thần quyết định mua xuống chiếc xe này.

Bất quá lúc đang chuẩn bị trả tiền, Lan Trần lại vượt lên trước một bước ngăn lại.

"Thần ca, vừa rồi tôi đã nói chuyện với lão bản cửa hàng này, thu mua cửa hàng của bọn họ, về sau cửa hàng này chính là của tôi!"Lan Trần cười hì hì nói.

"Ngọa tào! Cậu thật sự mua lại cửa hàng này?"

Diệp Thần bó tay, gia hỏa Lan Trần này hoàn mỹ ứng với câu nói có tiền tùy hứng!

"Chỉ là một cửa hàng 4s mà thôi, tôi chuẩn bị tặng cho Tiểu Mỹ làm lễ vật a!"Lan Trần tiếp tục cười nói.

"..."

"Thần ca, chiếc xe này tặng anh đi, về sau muốn mua xe tùy thời tới!"

Đỗ Mỹ Mỹ mặt ngoài mỉm cười, nhưng lời này của nàng lại giấu diếm huyền cơ, lần này tặng, lần sau mua?

"Ha ha, tốt!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, hắn mơ hồ cảm giác ra nữ nhân này muốn gây sự tình, nếu nói như vậy mình bồi nàng chơi đùa đi!

Lan Trần đã sớm lâm vào ôn nhu hương của Đỗ Mỹ Mỹ, đối phương nói cái gì hắn cũng sẽ không để ý.

"Thần ca, chúng ta tìm một chỗ đi uống trà đi?"Mua xong xe, Lan Trần đề nghị.

"Không được, tôi còn phải đi sân vận động Ninh Châu tham gia Cúp Hạnh Lâm!"Diệp Thần lắc đầu.

"Đúng a!"

Lan Trần vỗ trán một cái, áo não nói:"Làm sao tôi lại quên mất việc này, hôm nay đầu óc mơ mơ màng màng, thật sự là gặp quỷ! Tôi đi chung với cậu đi, vừa vặn nhìn xem đám tiểu quỷ tử kia sẽ thua thế nào!"

"Ân, đi thôi!"

Diệp Thần gật gật đầu, lườm Đỗ Mỹ Mỹ một chút nói một cách

đầy ý vị sâu xa:"Lan Trần, cậu cũng phải chú ý, đừng để bị tửu sắc móc rỗng thân thể!"

"Anh"

Đỗ Mỹ Mỹ nghe xong lập tức lửa cháy vô danh, nhưng nàng thấy ánh mắt bất thiện của Diệp Thần, thế mà cưỡng ép nuốt lại ngụm khẩu khí này.

"Hắc hắc, Thần ca yên tâm đi, tôi có một mình Tiểu Mỹ là đủ rồi, móc không hết được!"Lan Trần đã 'Hồ đồ', hoàn toàn không nghe ra là Diệp Thần đang nhắc nhở hắn.

"Đi thôi!"

Diệp Thần cũng không nhiều lời, có một số việc thả dây dài mới câu được cá lớn.

"Lan ca ca, em không đi cùng được, em muốn ở lại trong tiệm quan sát chút, dù sao, về sau em cũng là bà chủ của nơi này a!"

"Tốt a, vậy anh đi cùng Thần ca!"

Lan Trần cũng không có miễn cưỡng, tương đối cưng chiều Đỗ Mỹ Mỹ.

Chờ Lan Trần bọn họ vừa đi, Đỗ Mỹ Mỹ nhìn xem đèn đuôi xe Diệp Thần đi xa lập tức lấy điện thoại di động ra, bấm một số điện thoại thần bí.....

Lúc này, xe Diệp Thần đang đợi đèn xanh đèn đỏ, thừa dịp rảnh rỗi hắn hỏi dò:

"Lão Lan, cậu cùng Đỗ Mỹ Mỹ kia quen biết nhau như nào?"

"Tối hôm qua tại quán bar nhận biết a!"Lan Trần cười hì hì nói"Tôi nhìn nàng bị mấy tên côn đồ khi dễ thế là ra tay giúp nàng, sau đó vừa thấy đã yêu!"

"Kháo!"

Diệp Thần nghe xong bó tay rồi, nữ nhân Trời Sinh Mị Thể đều không phải người bình thường, há có thể bị mấy tên côn đồ khi dễ?

Hiển nhiên, Đỗ Mỹ Mỹ là cố ý tiếp cận Lan Trần, về phần dụng tâm ra sao thì không thể nào biết được.

"Thần ca, cậu thật giống như không quá ưa thích Mỹ Mỹ?"

"Khuyên cậu một câu, Đỗ Mỹ Mỹ không đơn giản, chính cậu cần phải lưu tâm một chút!"

"Thần ca, cậu thật hiểu lầm, kỳ thật Mỹ Mỹ là một người rất tốt!"

"Quên đi, cậu đã lún sâu trong mị độc, chờ Cúp Hạnh Lâm kết thúc tôi sẽ giúp cậu bài độc!"

Diệp Thần thở dài, năm nay lão Lan nhất định sẽ dính phải vận đào hoa, chẳng qua là nát đào hoa.....

Rất nhanh, hai người đến sân vận động Ninh Châu.

Ngày xưa, người vào sân vận động này đa số là người trẻ tuổi vào xem, hôm nay không chỉ có xe sang trọng tụ tập tại cổng, mà lại rất nhiều lão đầu tóc bạc cũng tới.

Ngoài cửa cũng có rất nhiều phóng viên, thỉnh thoảng tới tới lui lui đưa ra một vài vấn đề với các thầy thuốc.

Diệp Thần vừa xuống xe đang chuẩn bị tiến vào sân vận động, đột nhiên một đạo âm thanh âm dương quái khí truyền đến.

"Đây không phải Diệp Thần sao? Ngươi thật đúng là dám đến dự thi a, không sợ làm mất mặt Trung y sao?"

"A?"

Diệp Thần nhìn lại, phát hiện người nói chuyện là tên mắt cá vàng ngày hôm qua, gia hỏa này tùy tùng của Khổng Long không đáng tin cậy kia.

"Uy, mắt lồi, ngươi có thể nói tiếng người hay không!"Lan Trần chỉ vào mắt cá vàng quát lớn.

"Hỗn đản, ngươi dám mắng ta?!"

Mắt cá vàng nghe được Lan Trần mắng hắn, tức giận đến hai tròng mắt đều muốn trợn lồi ra.

Chương 379. Giẫm lên người ta?

"Tiểu gia ta không đánh ngươi đã là rất khách khí! Thần ca, ngốc bức này là ai vậy?"Lan Trần xem thường.

Cãi lộn rất nhanh đưa tới sự chú ý của các ký giả, trong đó có phóng viên nhận biết mắt cá vàng, thấy hắn cùng người khác cãi vã tranh thủ thời gian tới nghĩ tìm tòi hư thực.

Mắt cá vàng tức điên lên, thấy các phóng viên đều vây quanh lập tức đảo mắt, cố ý lớn tiếng nói:

"Diệp Thần, loại người dựa vào quan hệ bám váy tới tham gia Cúp Hạnh Lâm như ngươi quả thực chính là sỉ nhục của giới Trung y ta!"

"Lưu thầy thuốc, đến cùng xảy ra chuyện gì a?"

"Đúng a, lần này cần thầy thuốc đối chiến cùng Đảo quốc, làm sao có thể có loại quan hệ bám váy như này được?"

"..."

Các phóng viên không rõ ràng cho lắm, nhao nhao hướng mắt cá vàng đặt câu hỏi.

Trong lòng mắt cá vàng mừng thầm, ngón tay hắn chỉ thẳng cái mũi Diệp Thần:"Chính là tiểu tử này, ỷ vào mình có quan hệ cùng Tiêu bộ trưởng, thế mà muốn đại biểu Trung y Hoa Hạ ta xuất chiến, các người nói đây có phải là hoang đường hay không?"

"Cái gì?"

Các phóng viên nhìn thấy Diệp Thần trẻ tuổi, không ít người nhao nhao lắc đầu.

"Tuổi còn rất trẻ, tham gia công tác mới mấy năm a!"

"Quả thực hồ nháo, ai không biết Trung y càng già càng đáng tiền a!"

"Ai, khó trách Trung y sẽ suy sụp!"

Đám người có tiếc hận, cũng có lên án, hiện trường lập tức loạn thành một đống!

Diệp Thần thấy thế cười lạnh quay đầu bước đi, loại tiểu nhân vật này còn chưa xứng làm hắn tức giận.

Nhưng mắt cá vàng không nghĩ như vậy, hắn thấy Diệp Thần muốn đi lập tức vội vàng, bởi vì Khổng Long giao cho hắn nhiệm vụ phá hoại Diệp Thần, để hắn xấu mặt trước mọi người, trở thành trò cười giới Trung y!

"Ngươi dừng lại, Cúp Hạnh Lâm là việc trọng đại Trung y, loại cá nhân như ngươi không có tư cách đi vào trong! Các vị, các vị nói có đúng hay không!"

Mắt cá vàng ngăn tại trước mặt Diệp Thần, một mặt khiêu khích nhìn xem hắn.

"Nếu như ta nhất định phải đi vào thì sao?"Diệp Thần lạnh lùng nhìn xem mắt cá vàng, hắn cũng phát hiện, gia hỏa này giống như đang cố ý phá mình.

"Hừ! Vì sự nghiệp huy hoàng của Trung y, ta quyết không thể để ngươi đi vào, trừ phi ngươi giẫm lên người ta!"Mắt cá vàng ngôn từ chính nghĩa nói.

Ba!

Một giây sau, Diệp Thần đưa tay quất vào trên mặt mắt cá vàng, kém chút đánh cho hai tròng mắt hắn lồi ra.

Bịch!

Mắt cá vàng bịch cái ngã xuống đất, ngay sau đó Diệp Thần cùng Lan Trần lần lượt giẫm lên người hắn đi vào trong.

"Họ Diệp, ngươi chờ đó cho ta!"

Sau khi mắt cá vàng tỉnh táo lại, ngồi dưới đất nhìn xem bóng lưng Diệp Thần tức giận gào thét, chỉ tiếc Diệp Thần cũng không có phản ứng hắn.

Bên trong sân vận động, tiếng người huyên náo.

Hôm nay không chỉ có rất nhiều Trung y đến quan chiến, ngay cả đại sứ quán Đảo quốc đều tới.

Thậm chí rất nhiều phóng viên tóc vàng mắt xanh cũng nhấc lên camera trong sân vận động.

"Ngọa tào, tràng diện rất lớn a!"

Lan Trần nhìn thấy chiến trận này không khỏi kinh hô.

Diệp Thần nhíu nhíu mày, những ký giả này hiển nhiên là Hội Thường Thanh mời, bọn họ cứ như vậy tin tưởng mình sẽ thắng sao?

"Diệp Thần, cậu rốt cuộc đã đến!"

Đi đến gần đài chủ tịch, Chu Bình Tuyền nhìn thấy Diệp Thần vội vàng tiến lên đón, thanh âm có chút lo lắng nói:

"Chuyện có biến, Tiêu bộ trưởng đang rất gấp a!"

"Xảy ra chuyện gì?"

"Cậu đi theo ta!"

Chu Bình Tuyền đem Diệp Thần đưa đến đài chủ tịch, lúc Tiêu Quang Minh đang cùng Tạ Liên Sơn và mấy Trung y khác lo lắng thương lượng gì đó.

"Tiêu bộ trưởng, Diệp Thần tới!"

"Diệp Thần, cậu tới rất đúng lúc!"Tiêu Quang Minh mau nhường Diệp Thần ngồi xuống bên cạnh hắn, trầm giọng nói:"Khổng Long làm phản, trận đấu này chỉ sợ không ít phiền phức a!"

"Làm phản?"

"Không sai! Khổng Long gia nhập Hội Thường Thanh, hôm nay sẽ còn đại biểu Thường Thanh xuất chiến!"

Tiêu Quang Minh gật gật đầu, thần tình nghiêm túc nói:"Lúc đầu chúng ta có Tạ lão có thể đối phó phó hội trưởng Honekawa của Hội Thường Thanh, nhưng bây giờ Khổng Long gia nhập, chúng ta không thể không an bài một lần nữa!"

"Mà lại, chuyện này không chỉ có đưa tới thượng cấp chú ý, rất nhiều quốc gia toàn cầu đều đang đợi xem Hoa Hạ ta làm trò cười a!"

"Tiêu bộ trưởng, ý của ngài là?"

"Ta đã hoả tốc từ Kinh Thành điều tới quốc y thánh thủ, cho nên Diệp Thần, trận đấu này cậu vẫn là đừng ra trận!"Tiêu Quang Minh dừng một chút nói.

"Tốt, tôi không có vấn đề!"Diệp Thần nhún vai cười nhạt một tiếng.

"..."

Tiêu Quang Minh sững sờ, hắn vốn cho rằng Diệp Thần sẽ ầm ĩ, không nghĩ tới tiểu tử này lại như người không có việc gì?

Đang lúc nói chuyện, một lão giả tóc trắng xám tại chen chúc đi đến, Tạ Liên Sơn cùng mấy người Trung y thấy người nọ cũng nhao nhao đứng dậy, có thể thấy được thân phận đối phương rất không bình thường.

"Thần ca, hình như chúng ta đã gặp lão nhân này một lần trên Thanh Long Sơn, cậu còn nhớ rõ không?"Lan Trần nhìn người nọ gãi đầu một cái, hơi nghi hoặc một chút mà nhìn xem lão giả.

"Ha ha, trí nhớ của cậu đúng thật là rất tốt!"

Diệp Thần cười, bởi vì hắn nhận biết lão giả này, bởi vì Trung Thu hàng năm hắn đều sẽ đi tìm lão đầu.

Chương 380. Hán gian Sakai Long!

"Trần lão, ngài đã tới!"

Tiêu Quang Minh thấy thế chủ động tiến lên nghênh đón, biểu lộ trên mặt rõ ràng lỏng rất nhiều.

"Ân!"

Trần Đương Quy dù đã cao tuổi, nhưng sắc mặt hồng nhuận, đi trên đường chạy như bay, mảy may nhìn không ra đó là lão nhân tuổi sớm chiều.

"Trần Lão, thực là có lỗi, trong lúc cấp bách để ngài tới cứu viện, tôi cũng chẳng còn cách nào khác!"

Tiêu Quang Minh cười theo, dù sao Trần Đương Quy là quốc y thánh thủ về hưu, vì đã từng chữa bệnh cho rất nhiều đại nhân vật, tuy không chức quan, nhưng lực ảnh hưởng cũng không nhỏ!

"Dám ở trên đất Hoa Hạ khiêu khích Trung y, lão phu ta không thể bụng làm dạ chịu!"Trần Đương Quy được xưng tụng tuổi già chí chưa già, căn bản không có đem tiểu quỷ tử để vào trong mắt.

Đám người đi đến đài chủ tịch, kết quả Trần Đương Quy lại dừng bước, mặt mũi tràn đầy không thể tin nhìn về phía trước.

"Trần lão, sao vậy?"Tiêu Quang Minh hiếu kì hỏi.

"Sao tiểu tử này lại tới đây?"

Trần Đương Quy nói xong cao giọng cười một tiếng, dưới ánh

mắt kinh ngạc của mọi người đi tới chỗ Diệp Thần.

"Trần lão!"

"Diệp tiểu tử, không nghĩ tới cậu cũng ở đây a!"Trần Đương Quy đi đến trước mặt Diệp Thần, thân mật vỗ vỗ bả vai hắn, hỏi:"Lão đầu nhà cậu đâu, hắn tới rồi sao?"

"Ách không có!"

Diệp Thần cười khổ:"Ngài cũng biết, lão nhân gia hắn rất ít xuống núi!"

"Vậy cũng đúng, hàng năm còn muốn bộ xương già này của ta đi tìm hắn, lão già đáng chết!"Trần Đương Quy nói đùa.

"…"

Tất cả mọi người thấy cảnh này liền trợn tròn mắt, Diệp Thần thế mà nhận biết Trần lão?

"Trần lão, ngài biết Diệp Thần?"Tiêu Quang Minh tiến lên hồ nghi nói.

"Nhận biết!"

Trần Đương Quy cười nói:"Ta cùng Diệp tiểu tử đã nhận biết rất nhiều năm! Đúng rồi, y thuật của hắn cũng không thấp, có hắn ở đây thì cứ yên tâm, chỉ là mấy tên tiểu quỷ tử không đáng kể!"

"Cái này"

Tiêu Quang Minh mặt mo đỏ ửng, mấy người Tạ Liên Sơn ở bên cạnh càng là trợn mắt hốc mồm, việc không cho Diệp Thần dự thi đúng là mấy lão trung y bọn họ đề nghị với Tiêu Quang Minh.

Mà Khổng Long làm phản cũng làm cho Tiêu Quang Minh loạn trận cước, thế mà thật sự đồng ý đề nghị của mấy người Tạ Liên

Sơn.

"Diệp Thần, thật sự đúng là không nên, ta thu hồi lời vừa nói với cậu được không!"Tiêu Quang Minh cũng là người thông minh, thấy tình hình này tranh thủ thời gian cứu vãn.

"Tiêu bộ trưởng, đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"Trần Đương Quy nghe xong lúc này nhíu mày.

"Hắc hắc, vừa rồi bọn họ không cho Thần ca dự thi, sợ hắn thua thôi!"Lan Trần ở một bên ồn ào nói.

"Hồ nháo!"

Trần Đương Quy nghe xong lúc này quát lớn:"Nếu như Diệp tiểu tử cũng không thể dự thi, ai còn có thể lên trận?!"

Mấy người Tạ Liên Sơn thấy Trần Đương Quy tức giận, nhao nhao cúi đầu.

"Trần lão đừng nóng giận, dù sao tất cả mọi người đều muốn thu thập tiểu quỷ tử, ai lên cũng đều như thế!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng, hắn cũng không muốn chưa có tranh tài đã có nội chiến.

Đúng lúc này, một đạo âm thanh âm dương quái khí truyền tới

"Họ Diệp, ngươi nói chuyện chú ý chút, đừng tiểu quỷ tử này tiểu quỷ tử nọ, cẩn thận gặp báo ứng!"

Đám người nhìn lại, chỉ thấy Khổng Long cùng người Hội Thường Thanh đi tới, dẫn đầu chính là hội trưởng Hội Thường Thanh Kameda cùng người phụ trách đại sứ quán Đảo quốc Suzuki.

"Nguyên lai là hán gian tới!"

Diệp Thần cười lạnh, trên mặt treo đầy biểu lộ khinh thường.

"Hỗn đản! Ai là hán gian, hiện tại ta là người Đảo quốc, ta gọi là Sakai Long!"Khổng Long nghe xong tức giận đến phổi đều muốn nổ, hắn là người có thân phận rõ ràng a, sao lại là hán gian!

"Khổng Long, ngươi phản bội tổ quốc, tương lai nhất định sẽ hối hận!"

Tiêu Quang Minh kém chút văng tục, bất quá đã có rất nhiều phóng viên theo tới, hắn cũng chỉ có thể cưỡng ép đem lời mắng người nuốt trở về.

"Hừ! Đây đều là ngươi bức, ngươi để tiểu tử này cưỡi trên cổ ta đi ị, ta muốn các ngươi vì thế trả giá đắt!"Diện mạo Khổng Long dữ tợn hừ lạnh nói.

"Tiêu bộ trưởng cũng không cần sinh khí, loại cứt chuột như này nên sớm đá ra ngoài, đối với giới Trung y chỉ có tốt không có hại!"

Diệp Thần một mặt lạnh nhạt, hắn thấy Khổng Long chính là cứt chuột khiến người ta buồn nôn.

"Tiểu tử ngươi đừng phách lối!"

Khổng Long cả giận nói:"Nếu có bản lĩnh, dám theo ta đánh cược hay không?"

"A? Ngươi muốn đánh cược cái gì?"

"Nếu như ngươi thua, ngay trước mặt mọi người ở đây hô to ba tiếng Trung y Hoa Hạ là rác rưởi!"

Lời vừa nói ra, sắc mặt đám người Tiêu Quang Minh lập tức âm trầm xuống, Trần Đương Quy càng là nổi nóng nói:"Khổng Long, ngươi biết ta là ai không?"

"Ha ha, không phải chỉ là quốc y thánh thủ Trần Đương Quy

sao, ngươi cũng đừng lớn tiếng!"

Khổng Long cười lạnh, chỉ vào Diệp Thần cùng mấy người Trung y, khinh thường lớn tiếng nói

"Ta biết y thuật của ngươi cao minh, nhưng tranh tài là năm cục ba thắng, coi như ngươi thắng lại như thế nào, bọn rác rưởi này vẫn sẽ thua bởi Đại Đảo quốc ta mà thôi!"

Bên trong sân vận động vẫn còn các Trung y ngồi xem, nghe được Khổng Long nói như vậy trong nháy mắt sôi trào!

"Vô sỉ! Tên phản đồ Khổng Long này!"

"Làm sao giới Trung y Hoa Hạ ta lại có loại cặn bã này, quá khinh người!"

"..."

Chương 381. Thất sư tỷ!

Mọi người ở đây lòng đầy căm phẫn, bắt đầu nhao nhao khiển trách Khổng Long.

Nhưng Khổng Long căn bản không có đem những này người để vào mắt, thậm chí còn đưa lưng về phía phóng viên giơ lên ngõn giữa với những người có mặt trong sân vận động.

"Vương bát đản, ta đánh chết ngươi!"

Tạ Liên Sơn tuổi đã cao, nghe được Khổng Long nói như vậy cũng không nhịn được muốn xông lên động thủ.

"Đánh nha, ngươi đánh ta nha!"

Khổng Long một mặt đắc ý cười nói:"Ở đây có nhiều ký giả như vậy, Trung y Hoa Hạ các ngươi muốn tiếng xấu lan xa sao?"

"Tiêu bộ trưởng, chúng ta đây là tới so tài y thuật, hi vọng các người có thể khắc chế tâm tình của mình!"Itou thân là người phụ trách đại sứ quán, thấy thế trầm giọng cảnh cáo nói.

"Tạ lão, chớ làm loạn!"

Tiêu Quang Minh ngăn cản Tạ Liên Sơn, mặc dù hắn cũng muốn đánh người, nhưng nhiều ký giả như vậy vẫn là phải chú ý ảnh hưởng!

"Phi!"

Không đợi đám người kịp phản ứng, Lan Trần trực tiếp nhổ một miếng nước bọt vào trên mặt Khổng Long.

"Baka!"

Không chỉ là Khổng Long, ngay cả bọn người Honekawa thấy thế đều phát hỏa!

Nhổ nước miếng vào mặt?

Cái này mẹ nó so với động thủ đánh còn muốn vũ nhục người hơn a!

"Tôi cũng không phải thầy thuốc, phóng viên chụp được cũng không quan trọng!"Lan Trần nhếch miệng cười một tiếng, một bộ dáng vẻ lợn chết không sợ nước sôi.

"Ngọa tào, lão Lan, cậu mấy tuổi rồi?"

Diệp Thần cũng là dở khóc dở cười, ai ngờ Lan Trần còn chững chạc đàng hoàng giải thích nói:"Thần ca, cậu biết đấy, từ nhỏ tôi đã không thích đánh nhau!"

"..."

Diệp Thần triệt để bó tay, trong lòng tự nhủ con hàng này xác thực không thích đánh nhau, chỉ thích hố người, dù sao mình cùng Viên đại đầu đều bị hắn hố qua.

Bất quá Khổng Long phát ra khiêu chiến, mình không có lý do bỏ qua cơ hội này a!

Thế là, Diệp Thần cười lạnh nói với Khổng Long:"Nếu ta bị thua thì theo ngươi nói mà làm, bất quá nếu ngươi bị thua thì sao?"

"Cắt! Ta làm sao lại thua, ngươi còn chưa tỉnh ngủ đi?"Khổng Long chẳng thèm ngó tới.

"Làm sao, ngươi không dám?"

"Hừ, ta có cái gì không dám, ngươi cứ việc nói ra yêu cầu của mình!"

"Tốt!"

Diệp Thần thấy đối phương mắc câu, lập tức nhếch miệng lên một mặt cười xấu xa nói:"Nếu như ngươi thua, ngươi liền quỳ gối tại sân vận động học chó sủa, nói cho mọi người ngươi là liếm chó tiểu quỷ tử, như thế nào?"

"Thần ca, tôi không ăn thịt chó! Bất quá thịt liếm chó tôi khẳng định sẽ ăn!"Lan Trần sợ Khổng Long chưa đủ tức, cười hì hì bổ sung một câu.

"Hỗn đản, các ngươi nói cái gì!"

Khổng Long nghe xong tức giận đến giận sôi lên, siết chặt nắm đấm làm bộ muốn 'Giáo huấn' bọn người Diệp Thần.

"Tốt!"

Kameda thấy mùi thuốc súng càng ngày càng nặng, hừ lạnh một tiếng nói với Tiêu Quang Minh:"Tiêu bộ trưởng, chúng ta vẫn là mau chóng tranh tài đi, loại tranh đấu vô vị này quá ngây thơ!"

"Không có vấn đề!"

Tiêu Quang Minh gật đầu, nói thật nếu như một ngụm nước bọt của Lan Trần thật có thể hả giận, hắn cũng muốn nhổ vài ngụm vào trên mặt Khổng Long.

"Người Hoa đáng chết, các ngươi chờ đó cho ta!"

Khổng Long vẫn còn hùng hùng hổ hổ phun ra vài câu từ trong miệng, nhưng hắn cũng đã quên mới hôm qua mình vẫn là người Hoa.

"Diệp Thần!"

Đúng lúc này sau lưng Diệp Thần truyền đến một tiếng kêu gọi, hắn quay đầu nhìn lại nguyên lai là Nhị sư tỷ Nhan Thanh đang đi tới chỗ hắn, mà ở bên người nàng còn có một nữ nhân vóc người cao gầy đi theo.

Nhưng nữ nhân này tựa hồ là cố ý không cho Diệp Thần thấy rõ ràng, một mực cúi đầu trốn ở sau lưng Nhan Thanh:

"Sư tỷ!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, Tiêu Quang Minh ở bên cạnh nhìn thấy Nhan Thanh cũng mười phần nhiệt tình tiến lên chào hỏi.

"A, đây không phải hai cô nàng nhà Long lão đầu sao?"Trần Đương Quy vừa nhìn thấy Nhan Thanh, lập tức cười nói:"Bảo sao lão phu bảo ở lại Kinh Thành nhất định muốn trở về, nguyên lai là vì Diệp tiểu tử a!"

"Trần lão, thực sự xin lỗi!"

Nhan Thanh cười một tiếng, lập tức cười nhẹ nhàng nói với Diệp Thần:"Sư đệ, đệ xem ai tới!"

"Ai vậy?"Diệp Thần sững sờ.

Lúc này nữ nhân đứng sau lưng Nhan Thanh đi ra, trong nháy mắt khi nàng ngẩng đầu lên, tất cả mọi người bị chấn kinh!

Đẹp!

Thật sự rất đẹp!

Nữ nhân này mặt trứng ngỗng, môi như hoa anh đào, mày như mực vẽ, có loại tinh tế mềm mại đáng yêu không nói ra được, trên người mặc một bộ váy liền áo tuyết trắng, ở giữa cổ treo một chuỗi minh châu, phát ra vầng sáng nhàn nhạt khiến nàng càng

thêm bóng loáng như ngọc.

Quả thực chính là mỹ nữ Giang Nam vừa bước từ trong tranh ra a!

"Thất sư tỷ!?"

Sau khi Diệp Thần thấy rõ ràng tướng mạo nữ nhân, cả kinh há to miệng nửa ngày đều không khép lại được.

Nữ nhân này chính là Thất sư tỷ đã nhiều năm không gặp của hắn, Tần Mặc Diêu!

Từ nhỏ tính cách Tần Mặc Diêu chính là khéo hiểu lòng người, vừa xinh đẹp lại thông minh, mỗi lần Diệp Thần bị Thượng Quan Dĩnh đánh cho mặt mũi bầm dập, đều là Tần Mặc Diêu xử lý vết thương cho hắn.

Bất quá mặc dù gọi là sư tỷ, nhưng Tần Mặc Diêu trọn vẹn nhỏ hơn Diệp Thần những hai tuổi!

"Sư đệ!"

Tần Mặc Diêu nhìn thấy Diệp Thần trong nháy mắt rơi lệ, thân thể nhỏ yếu bởi vì kích động mà dừng tại chỗ run nhè nhẹ.

Chương 382. Vòng thứ nhất!

Một giây sau, Tần Mặc Diêu cũng không để ý ánh mắt giật mình của đám người, một đầu nhào vào trong ngực Diệp Thần, ôm thật chặt hắn, thì thầm nói:

"Sư tỷ rất nhớ đệ nha, sư đệ, những năm này đệ chịu khổ đi?"

"Sư tỷ, đệ rất tốt!"

Diệp Thần hít mũi một cái, trên người Tần Mặc Diêu có cỗ mùi thơm xử nữ nhàn nhạt, còn có mùi thơm hoa đào.

Hiển nhiên, từ nhỏ Thất sư tỷ đã thích hoa đào!

"Tần giáo sư? Cô cũng là sư tỷ của Diệp Thần?"

Tiêu Quang Minh thấy thế lập tức mất bình tĩnh, Tần Mặc Diêu tại giới Trung y tiếng tăm lừng lẫy, cùng Nhan Thanh bất phân cao thấp!

Chỉ là các nàng một người làm nghề y, một người lựa chọn dạy dỗ giáo dục mà thôi, nghe nói Tần Mặc Diêu tuổi còn trẻ cũng đã là phó giáo sư Viện Y Học tỉnh Thiên Nam.

"Ân, chào Tiêu bộ trưởng!"

Thanh âm Tần Mặc Diêu mềm mại, nam nhân nghe được cũng không khỏi có loại cảm giác 'Xương xốp'.

"Chậc chậc, đời cháu của Long lão đầu đều xuống núi, cuộc tỷ thí này ta không tham gia cũng được!"Trần Đương Quy tự nhiên cũng nhận biết Tần Mặc Diêu, biết y thuật nàng cao siêu.

"Trần lão, tranh tài lập tức bắt đầu, danh sách cũng không báo cáo kịp nữa rồi!"

Tiêu Quang Minh thở dài, nói đùa với Diệp Thần:"Tiểu Diệp, vẫn là mặt mũi cậu lớn, mấy lần ta mời Nhan giáo sư nàng cũng không tới, kết quả cậu chỉ cần một câu, nàng còn mang theo cả Tần giáo sư tới!"

"Ách, Tiêu bộ trưởng nói quá lời!"Diệp Thần mặt mo đỏ ửng.

"Tốt, tranh tài lập tức bắt đầu, chúng ta chuẩn bị một chút đi!"Trần Đương Quy nói.

Đám người nghe xong nhao nhao ngồi xuống, Nhan Thanh cùng Tần Mặc Diêu thì bị Tiêu Quang Minh an bài ngồi ở hàng thứ nhất quan chiến, tranh tài Cúp Hạnh Lâm chính thức bắt đầu

Vòng tranh tài thứ nhất là bắt mạch.

Trung y chú trọng vào bốn môn kiến thức cơ bản là vọng (nhìn), văn (nghe), vấn (hỏi), cắt (thiết), bắt mạch cũng là một chỉ tiêu chính để khảo thí trình độ Trung y.

Vì tính công chính của tranh tài, lần này Hoa Hạ cùng Đảo quốc đều an một vị trọng tài am hiểu về Trung y của riêng mình, đồng thời còn có cả Hội Y Học Mỹ Quốc của Tây y, dùng cái này cam đoan tính khách quan công chính của cuộc tranh tài.

"Ta tuyên bố, tranh tài bắt đầu!"

Tiêu Quang Minh ngồi tại đài chủ tịch, nói xong nhìn về phương hướng Hội Thường Thanh ở cách đó không xa.

Kameda gật gật đầu, đồng thời phái ra một thầy thuốc gọi là Yamamura ra dự thi.

Người này tại Đảo quốc là chuyên gia bắt mạch vô cùng nổi

tiếng, truyền ngôn tổ tiên hắn tại Thanh Triều từng đến Hoa Hạ học qua Trung y, đặc biệt am hiểu về bắt mạch.

"Tiểu Lục, ông am hiểu bắt mạch, một vòng này ông xuất chiến đi!"Tiêu Quang Minh nói với một Trung y bên cạnh.

"Tiêu bộ trưởng yên tâm, tôi nhất định sẽ thắng!"

Lục thầy thuốc đứng dậy chắp tay, Diệp Thần nhìn hắn mặc trường sam, một thần tràn đầy tinh thần vừa nhìn đã biết là một Trung y chính khí.

Tại trung tâm sân vận động lúc này đã bày hai cái giường bệnh, trên giường bệnh ngồi hai người mặc đồng phục bệnh nhân, sắc mặt người bệnh xanh xao.

Bệnh nhân được tuyển chọn cho hai bên chuẩn đoán đều là những bệnh nhân tạp chứng nghi nan được tuyển chọn tỉ mỉ từ bệnh viện, đồng thời quy định tranh tài không được hỏi thăm bệnh tình bệnh nhân, tóm lại phải tự mình chuẩn đoán ra.

"Trung y Hoa Hạ, cố lên!"

"Lục thầy thuốc, xin hung hăng thu thập đám tiểu quỷ tử này!"

"..."

Trước khi bắt đầu tranh tài, quần chúng trên đài không nín được giật giật cuống họng rống lên mấy câu xem như cổ vũ động viên cho người của mình.

"Baka!"

Honekawa nghe được mấy câu này giận tím mặt, lúc này hướng về Tiêu Quang Minh đưa ra kháng nghị:

"Tiêu bộ trưởng, người của các ngươi chửi chúng ta là tiểu quỷ tử, chẳng lẽ Tiêu bộ trưởng mặc kệ quản sao?"

Tiêu Quang Minh mỉm cười, thầm nghĩ các ngươi không phải chính là tiểu quỷ tử sao?

Bất quá hắn vẫn là đưa tay đè ép xuống, thanh âm hiện trường lập tức nhỏ đi rất nhiều, ưu thế sân nhà hết sức rõ ràng.

Tranh tài bắt đầu, Lục thầy thuốc cùng Yamamura đều tự mình đi bắt mạch.

Rất nhanh, lông mày Lục thầy thuốc liền nhíu lại, mạch tượng bệnh nhân của hắn hết sức đặc thù, lúc mạnh lúc yếu, cực kỳ giống mạch trong mạch, thông thường là do trái tim đập không bình thường gây nên.

Nhưng tại lúc hắn chuẩn bị tuyên bố kết quả, Yamamura ở bên cạnh lại vượt lên đứng lên trước, khom người chào với đài chủ tịch.

Ngay sau đó, hắn không chỉ có nói ra mạch tượng, còn nói ra chứng bệnh của bệnh nhân!

"Bệnh nhân của ta không chỉ có khí huyết hư hại, đồng thời còn nghiêm trọng mắc thêm bệnh gan!"Yamamura tràn đầy tự tin nói.

"Không sai!"

Ba vị giám khảo trên đài chủ tịch nhẹ gật đầu, sau khi trao đổi vài câu cả Mỹ Quốc Tây Y lập tức tuyên bố Yamamura chiến thắng!

"Yoshi!"

Trên mặt Kameda lộ ra nụ cười đắc ý, hắn quay đầu khiêu khích nhìn xem Tiêu Quang Minh nói:"Tiêu bộ trưởng, thật không may, y thuật Đảo quốc ta đánh bại Trung y các người!"

"..."

Sắc mặt Tiêu Quang Minh khó coi, nhưng thua chính là thua, hắn cũng không có phản bác gì.

"Phi! Không biết xấu hổ!"

Lan Trần nhịn không được gắt một cái, hướng Kameda hét lên:"Đảo quốc các ngươi có cẩu thí y thuật, còn không phải học trộm từ Hoa Hạ ta sao!"

Chương 383. Vòng thứ hai!

"Tùy ngươi nói thế nào, kết quả vẫn là chúng ta thắng!"

Kameda cũng không tức giận, trận đầu mở màn thắng lợi khiến cho tâm tình hắn rất tốt.

"Hừ, tiểu nhân đắc chí!"

Nhan Thanh cũng nhìn không được, nói với Diệp Thần ngồi ở bên cạnh:"Tiểu sư đệ, đệ nhất định phải hung hăng thu thập đám gia hoả này xả giận cho Trung y, nghe không!"

"Nhị sư tỷ yên tâm đi, đệ sẽ để cho bọn họ biết ai là tổ tông, ai là cháu trai!"Diệp Thần cười xấu xa.

"Phốc phốc!"

Tần Mặc Diêu nghe xong không nhịn được cười:"Tiểu sư đệ, đệ vẫn là nghịch ngợm như vậy a!"

"Hì hì, tỷ vẫn còn nhớ tiểu sư đệ đi trộm quả đào bị 'Đại Hoàng' đuổi theo đớp một cái, trên mông vẫn còn lưu lại mấy dấu răng cơ!"Nhan Thanh mới vừa rồi còn đang tức giận, giờ phút này cũng không tim không phổi trêu chọc nói.

"Thật vậy sao, Nhị sư tỷ, làm sao tỷ biết?"

Tần Mặc Diêu trừng lớn hai mắt, tò mò nhìn Nhan Thanh, chẳng lẽ tiểu sư đệ bị nàng….

"Nha đầu muội đừng nghĩ lung tung, tỷ cũng không có nhìn qua a!"Khuôn mặt Nhan Thanh đỏ lên, vội vàng giải thích nói.

"..."

Diệp Thần nghe xong cũng bó tay, Nhị sư tỷ nói như vậy có chút cảm giác giấu đầu hở đuôi đi?

Thất sư tỷ cũng thật sự là, lần đó bị chó cắn cũng là vì giúp nàng hái hoa đào, cũng không phải trộm đào gì, chẳng lẽ nàng quên?

"Thần ca, ai là Đại Hoàng, tại sao hắn lại cắn mông cậu a?"Lan Trần rất hiếu kì, Thần ca không phải 'Lão đại' trên Thanh Long Sơn sao?

"Kháo!"

Diệp Thần tức giận trợn mắt nhìn Lan Trần một chút, con hàng này hết chuyện để nói sao, thật sự là cái gì cũng hỏi!

Lúc này, Lục thầy thuốc mặt mũi tràn đầy uể oải trở về.

"Tiêu bộ trưởng, thật xin lỗi! Tôi, tôi thua:"Lục thầy thuốc hốc mắt đỏ bừng, cố nén không cho nước mắt rơi xuống.

"Lục thầy thuốc không cần thương tâm, mới ván đầu tiên mà thôi, chúng ta còn có cơ hội!"Tiêu Quang Minh nhẹ nhàng thở dài, cũng không biết lời này là đang an ủi Lục thầy thuốc hay là chính hắn.

"Ta đã sớm nói Trung y Hoa Hạ không được, ngay cả loại người như Diệp Thần đều có thể tham gia trận đấu, không thua mới là lạ chứ!"

Khổng Long cuối cùng tìm tới cơ hội phát tiết, thừa dịp bên phía Hoa Hạ thua trận tranh tài thỏa thích giễu cợt nói.

"Vòng tranh tài tiếp theo là châm cứu."

Sắc mặt Tiêu Quang Minh nghiêm túc, hắn nhìn đám người

một chút cuối cùng để Tạ Liên Sơn ra trận.

"Tiêu bộ trưởng, kỳ thật thuật châm cứu của sư đệ tôi rất mạnh!"Nhan Thanh nhắc nhở.

"Nhan giáo sư, cám ơn đề nghị của cô!"Tiêu Quang Minh nhìn Diệp Thần một chút, cắn răng nói:"Nhưng Hoa Hạ đã không thể thua nữa!"

"....."

Trần Đương Quy nghe vậy cũng không nhịn được nhíu mày, nhưng Tạ Liên Sơn cũng là lão trung y, cho nên hắn không nói gì.

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, hắn cũng biết Tiêu Quang Minh đang bị áp lực cực lớn, nhu cầu cấp bách một trận thắng lợi để chứng minh thực lực Trung y Hoa Hạ, bởi vậy hắn lựa chọn Tạ Liên Sơn là cũng dễ hiểu, có thể lý giải!

"Tiêu bộ trưởng yên tâm, ta nhất định sẽ đánh bại đối thủ!"Tạ Liên Sơn sớm kìm nén một hơi, lập tức muốn cho tiểu quỷ tử một bài học.

"Xin nhờ, Tạ lão!"Tiêu Quang Minh trầm giọng nói.

Tạ Liên Sơn gật gật đầu đứng dậy trực tiếp hướng đến trung tâm sân vận động, mà người bệnh cũng đã đổi hai người mới.

Hội Thường Thanh thấy Tạ Liên Sơn nhanh như vậy đã lên trận, cũng cảm thấy rất giật mình!

"Xem ra Hoa Hạ đã sốt ruột!"

Honekawa nói xong cũng liếc nhìn sang phía Kameda, hai người đều lộ ra nụ cười quỷ dị.

"Lão nhân này vẫn có chút bản sự!"

Khổng Long nhíu nhíu mày, hắn có thể khinh thị Diệp Thần, nhưng đối mặt Tạ Liên Sơn vẫn là không dám chủ quan.

Hắn vừa định đề nghị Honekawa hoặc là Kameda tự thân lên, không nghĩ tới Kameda lại phái một tiểu quỷ tử khác ra sân.

"Kameda-kun, quyết định này có phải là quá qua loa hay không?"Khổng Long hồ nghi nói.

"Yên tâm đi Sakai-kun, Tạ Liên Sơn khẳng định không thắng được!"

Mặt mũi Honekawa tràn đầy tự tin nhe răng cười, nói xong quay đầu nhìn về phía một người áo đen sau lưng, nhẹ gật đầu với hắn.

"Hải!"

Mặc dù Honekawa không nói một chữ, nhưng người áo đen tựa hồ biết hắn muốn nói gì, lúc này lấy điện thoại đi động ra gửi mấy tấm hình cho một dãy số.....

Tạ Liên Sơn ra tới giữa sân được đám người nhao nhao hô to.

"Ha ha ha! Tạ lão xuất thủ, đám tiểu quỷ tử này không phải chết chắc sao?"

"Lần trước đi Kinh Thành học tập, chính là Tạ lão giảng bài cho chúng ta, hắn chính là nhân vật có trọng lượng giới Trung y a!"

"Đương nhiên, người ta thế nhưng là thầy thuốc thủ tịch Đồng Nhân Đường a!"

"..."

Tạ Liên Sơn đi đến giữa sân, đang lúc hắn làm chuẩn bị, điện thoại lại đột nhiên vang lên.

"Lão đầu, điện thoại di động của lão kêu, xác định không nhìn một chút sao?"Tiểu quỷ tử ở một bên thần sắc quỷ dị nhìn xem Tạ Liên Sơn cười nói.

"..."

Tạ Liên Sơn nhíu mày nhìn tiểu quỷ tử một chút, không nghĩ tới đối phương nói tiếng Hoa còn rất tốt.

"Nói không chừng là người nhà lão có việc gấp đó a?"Tiểu quỷ tử âm trắc nói.

"Không nhọc ngươi quan tâm!"

Nói xong, Tạ Liên Sơn vẫn là lấy điện thoại di động ra nhìn một chút, kết quả một giây sau sắc mặt nguyên bản hồng nhuận của hắn trong nháy mắt trở nên trắng xanh.

Chương 384. Vòng thứ ba!

Chỉ thấy trên điện thoại di động có ảnh chụp của một tiểu nam hài dáng dấp đáng yêu, hắn bị một ninja mặc áo đen ôm vào trong ngực, mà trên tay phải người áo đen còn có chủy thủ sáng loáng.

"Ngươi, các ngươi quá hèn hạ!"

Tạ Liên Sơn chỉ vào tiểu quỷ tử đối diện, tức giận đến toàn thân run rẩy!

Hắn liếc mắt liền nhìn ra tiểu nam hài là cháu trai hắn, tại sao mình lại thu được ảnh chụp này, đồ đần đều có thể suy nghĩ rõ ràng!

"Hắc hắc, lão đầu ngươi cũng không cần tức giận!"

Tiểu quỷ tử thấp giọng, cười gằn nói:"Một trận tranh tài mà thôi, thua ngươi sẽ không mất khối thịt nào! Bất quá nếu là ngươi dám thắng, vậy khả năng hai người các ngươi sẽ âm dương cách biệt!"

"..."

Tạ Liên Sơn nóng lòng như lửa đốt, một bên là danh tiếng thanh danh của hắn tại giới Trung y, một bên khác là cháu trai ruột của hắn, bên nào cũng là mệnh căn của hắn a!

"A, Tạ lão sao vậy?"

Trên đài chủ tịch, Tiêu Quang Minh phát giác Tạ Liên Sơn không thích hợp, không khỏi nhíu nhíu mày.

"Hắn giống như đang cãi vã với đối phương!"

Trần Đương Quy vừa dứt lời, đột nhiên giữa sân phát sinh tình huống ngoài ý muốn, chỉ thấy Tạ Liên Sơn phốc phun ra một ngụm máu tươi, ngay sau đó cả người thẳng tắp đổ xuống ngất đi!

"Tạ lão!"

"Tạ lão sao vậy?"

Tất cả mọi người sợ ngây người, chẳng ai ngờ rằng mới vừa rồi Tạ Liên Sơn còn vén tay áo lên muốn giáo huấn Khổng Long, giờ phút này lại trở nên bất tỉnh nhân sự.

Diệp Thần nhướng mày, vội vàng đứng dậy đi đến bên người Tạ Liên Sơn, ngồi xổm người xuống cầm lấy cổ tay của hắn tìm tòi, lúc này cau mày nói:

"Tạ lão là khí cấp công tâm mới như vậy, cũng may không có nguy hiểm tính mạng!"

"Vậy ta an tâm!"

Tiêu Quang Minh thở ra một hơi dài, lập tức hung hăng trừng tiểu quỷ tử dự thi một chút, cả giận nói:"Ngươi đến cùng nói cái gì với Tạ lão để hắn kích động như vậy!"

"Tiêu bộ trưởng, đừng nên chỉ trích lung tung!"

Kameda cũng mang theo người của hắn đi tới, nghiêm mặt nói:"Nếu như nói mấy câu liền có thể để cho người ta thổ huyết, vậy các người cứ việc nói, xem chúng ta có thể thổ huyết ngất đi hay không?"

"…"

Tiêu Quang Minh cắn răng, lúc này bên ngoài đã tụ họp không ít phóng viên, trường thương đoản pháo đã không ngừng tách tách tách với Tạ lão trên mặt đất.

Đồng thời, những phóng viên không rõ chân tướng này cũng không nhịn được nhao nhao nghị luận.

"Ta đã sớm nói Trung y không đáng tin, hiện tại xem ra không có nói sai!"

"Hừ! Cái gì mà châm cứu chữa bệnh, theo ta thấy chính là vu thuật, đây là một loại biểu hiện vô tri!"

"Ta nhất định sẽ báo cáo ra, để nhân dân toàn thế giới đều đề cao cảnh giác, tuyệt đối không nên tin tưởng cái gọi là Trung y!"

"..."

Nghe được những phóng viên tóc vàng mắt xanh này nói hươu nói vượn, tất cả người Hoa ở đây, nhất là những nhóm Trung y kia tức giận đến phổi đều muốn nổ!

Đám khỉ vàng này vừa mới khai sáng mấy trăm năm, thế mà cũng không cảm thấy ngại khoa tay múa chân trước Trung y truyền thừa ngàn năm lịch sử, thật mẹ nó gây rối!

"Hừ! Tiêu bộ trưởng, đây chính là kết cục của việc dùng người không khách quan!"

Khổng Long đứng ở một bên nhìn có chút hả hê cười nhạo:"Không phải Tiêu bộ trưởng trọng dụng Diệp Thần sao, làm sao còn không phái hắn ra sân, ta đều không thể chờ đợi nữa rồi!"

"Ngậm miệng!"

Diệp Thần bỗng nhiên hất đầu hung hăng trừng mắt về phía Khổng Long, âm thanh lạnh lùng nói:"Còn dám nói nhảm, ta đòi mạng ngươi!"

"Ngươi"

Khổng Long vừa định đáp trả, bất quá khi hắn nhìn thấy ánh

mắt Diệp Thần đầy sát khí, lập tức sợ hãi kìm lòng.

"Không nên lãng phí thời gian, ván này khẳng định là chúng ta thắng!"

Kameda đắc ý dương dương nói:"Năm cục ba thắng, chỉ cần lại thắng một ván, Trung y Hoa Hạ các ngươi sẽ thua!"

"Trần lão!"

Tiêu Quang Minh cắn răng, quay đầu nhìn về phía Trần Đương Quy.

"Vậy thì bắt đầu đi, lão phu cũng rất muốn lãnh giáo một chút ngọn nguồn Hội Thường Thanh có bao nhiêu lợi hại!"Trần Đương Quy hừ lạnh một tiếng, thân là nhân vật được mọi người kính trọng trong giới Trung y Hoa Hạ, hắn có nghĩa vụ vì Hoa Hạ kiếm về mặt mũi.

"Tốt!"

Kameda nghe vậy một mặt ngạo nghễ nói:"Bất quá ta cảnh cáo nói trước, dù là lão đầu ta cũng không nhân nhượng!"

"Ván thứ ba, phân biệt thảo dược!"Đúng lúc đó ban giám khảo trên đài chỉ tịch cũng tuyên bố.

"Phốc!"

Nghe nói như thế, Tần Mặc Diêu ở một bên thực sự không nhịn cười được.

"Baka! Nữ nhân, ngươi cười cái gì!"Kameda thấy thế nổi trận lôi đình, hung hăng trừng Tần Mặc Diêu một chút.

"Ngớ ngẩn, ngươi rất nhanh liền sẽ biết chúng ta vì cái gì cười!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, bởi vì hắn biết Trần Đương Quy còn có một cái ngoại hiệu khác, chính là 'Một thân bản thảo cương mục'. (Bản thảo cương mục: sách thảo dược nổi tiếng của TQ)

Cái ngoại hiệu này vẫn là lão đầu lấy cho Trần Đương Quy, năm đó Trần Đương Quy còn vì cái ngoại hiệu này cãi lộn rất lâu cùng lão đầu

Nhưng cái ngoại hiệu này ngoại trừ Diệp Thần cùng hắn sư tỷ ra, ngay cả Tiêu Quang Minh cũng không biết, càng đừng đề cập Kameda!

Hai tên nhân viên công tác đưa ra hai trăm chủng loại thảo dược, sau đó bịt kín hai mắt của Trần Đương Quy cùng Kameda, để bọn họ phân biệt, ai nhận ra trước là người đó thắng!

Chương 385. Kameda thua trận!

Tranh tài bắt đầu, tất cả mọi người nín thở, nhìn chằm chặp hai người giữa sân.

Tốc độ Kameda rất nhanh, chỉ chốc lát liền phân biệt một nửa dược liệu, đồng thời không phạm một sai lầm.

Trái lại Trần Đương Quy không vội vã, cầm lấy một loại dược liệu đặt ở dưới chóp mũi nhẹ nhàng khẽ ngửi, sau đó kiên định nói ra tên thuốc, mặc dù không có phạm sai lầm, nhưng so với tốc độ của Kameda thì chậm đi rất nhiều.

"Xong đời, Trần lão chậm hơn rất nhiều a!"

"Ai, không nghĩ tới tiểu quỷ tử lợi hại như vậy, thật sự là trời bỏ Trung y ta a!"

"..."

Nhóm người trên khán đài nhao nhao thở dài, ngay cả Tiêu Quang Minh cũng nhíu chặt lông mày.

Trận đấu này không chỉ đơn thuần là luận bàn Trung y hai nước, một khi bọn họ thua, người trong nước sẽ triệt để mất đi lòng tin với Trung y, đồng thời Trung y cũng sẽ lưu lạc thành trò cười quốc tế, đây mới là chuyện hắn lo lắng nhất!

Nhưng vào lúc này, Kameda cũng đã chậm lại, hắn cầm trong tay một gốc cây thảo dược, nửa ngày không nói ra danh tự.

Xích lại gần ngửi ngửi, kết quả một mùi thối thiếu chút nữa

làm hắn muốn ói!

"Ọe!"

Kameda cố nén buồn nôn, hắn thật sự chưa có tiếp xúc qua loại thảo dược thối này.

Không chỉ là hắn, mà rất nhiều Trung y đều chưa thấy qua, Trung y cũng không phải là Thần Nông, tự nhiên không phải loại bách thảo nào cũng biết, nhiều khi cũng phải mượn nhờ sách vở tìm đọc.

"A, đây không phải là Xú Linh Đan Thảo sao?"

Sau khi Tần Mặc Diêu thấy rõ ràng thảo dược trong tay Kameda, quay đầu nhìn Diệp Thần nhỏ giọng hỏi.

"Đúng!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói:"Mùi hôi thối của Xú Linh Đan Thảo lại có thể khử dịch bệnh, giải nhiệt giải độc, chỉ là bên trong sách thuốc chưa có ghi chép, Kameda không biết cũng không có gì lạ!"

Quả nhiên, Kameda giống như 'Chó đánh hơi' bắt đầu ngửi tới ngửi lui, nhưng vẫn không xác định ra đây là dược vật gì.

Thành viên Hội Thường Thanh vây xem thấy thế cũng có chút sốt ruột, cũng may bọn họ nhìn sang Trần Đương Quy cũng thấy hắn gặp phải một loại thảo dược rất kỳ quái.

"Ai nha, dược vật trong tay lão đầu kia ta cũng chưa từng thấy qua, khẳng định hắn nói không ra!"Một thầy thuốc Hội Thường Thanh may mắn nói.

"..."

Nhưng sau khi Khổng Long thấy rõ ràng dược vật trong tay đối

phương lại thở dài, đối với người khác mà nói vị của dược vật này có lẽ khó mà phân biệt, nhưng đối với nhân vật cấp độ như Trần Đương Quy mà nói vẫn quá dễ.

"Bạch Đinh Hương!"

Quả nhiên, Trần Đương Quy cầm trên tay nhẹ nhàng khẽ ngửi, lập tức thốt ra!

Rất nhiều Trung y tại hiện trường cũng không thể nhận ra dược vật này, giờ phút này mới bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai là Bạch Đinh Hương a!

Cái gọi là Bạch Đinh Hương, kỳ thật chính là phân khô ráo của chim sẻ, có công hiệu hòa tan tích tụ, tiêu trừ vẩn đục.

Một vài bệnh nhân bị đau bụng do chức năng tiêu hóa suy giảm cũng có thể sử dụng Bạch Đinh Hương trị liệu, hiệu quả trị liệu rất không tệ.

Tiếp tới không đến mười phút, Trần Đương Quy dù đã cao tuổi, nhưng tốc độ hắn lại là càng lúc càng nhanh, trái lại Kameda thì càng ngày càng chậm, bởi vì càng đi về phía sau dược liệu càng khó đoán, cuối cùng, Kameda thua trận tranh tài!

Khi ban giám khảo tuyên bố Kameda thua trận tranh tài, toàn trường vang lên một mảnh tiếng vỗ tay nhiệt liệt!

"Baka!"

Honekawa thấy hội trưởng Kameda thua, lập tức tức hổn hển hô lớn:"Người Hoa hèn hạ, các ngươi khẳng định động tay chân với dược liệu!"

"Honekawa tiên sinh, nói chuyện cần phải có chứng cứ!"

Tiêu Quang Minh đang mừng rỡ, nghe được Honekawa nói

như vậy sắc mặt lúc này âm trầm xuống.

"Thần ca, tiểu quỷ tử đều không biết xấu hổ như vậy sao? Thua không nổi cũng đừng chơi a!"Mặt mũi Lan Trần tràn đầy khinh thường lườm Honekawa một chút nói.

"Ách, quỷ tử có mặt sao?"

"Thật xin lỗi Thần ca, là tôi nông cạn!"

"Phốc!"

Mấy người Nhan Thanh nghe được đối thoại của hai người Diệp Thần, thực sự không nhịn được cười.

"Diệp Thần!"

Honekawa nghe vậy hung hăng trừng Diệp Thần một chút, cắn răng nói:"Ngươi đừng quá phách lối, sổ sách giữa chúng ta còn chưa có tính toán rõ ràng đâu!"

"Thần ca, tiểu quỷ tử vay tiền của cậu sao?"Lan Trần ra vẻ giật mình nói.

"Quỷ Tiết (lễ cúng bái quỷ) tới, nếu hắn muốn mượn tôi cũng có thể đốt cho hắn vài tờ!"Diệp Thần nhún vai thản nhiên nói.

"Ngưu bức!"

Lan Trần nghe xong không khỏi giơ ngón tay cái lên, khen ngợi:"Thần ca, cậu thật sự là càng ngày càng lợi hại!"

"Kháo!"

Diệp Thần trợn nhìn Lan Trần một chút, mà Honekawa cách đó không xa tức giận đến đều muốn thổ huyết, cả giận nói:"Diệp Thần, trận tiếp theo có dám so cùng ta không!"

"Honekawa-kun, nếu không để ta tới đối phó hắn đi?"Khổng Long nghe xong có chút sốt ruột, hắn đã sớm muốn 'Thu thập' Diệp Thần.

"Baka!"

Honekawa đang khó thở hung hăng trừng Khổng Long một chút, kỳ thật hắn căn bản không có đem Khổng Long coi như người một nhà.

Khổng Long bị chửi không dám nói thêm nữa, ngược lại là Diệp Thần thấy thế cười lạnh nói:"Nếu các ngươi đều muốn so tài cùng ta vậy lên hết đi, tiết kiệm chút thời gian, giữa trưa ta còn muốn bồi sư tỷ ăn cơm a!"

"Ngươi thật ngông cuồng!"

Khổng Long cắn răng, ánh mắt kiên định nhìn xem Honekawa:"Phó hội trưởng, nếu tiểu tử này muốn chết, chúng ta lập tức thành toàn cho hắn đi!"

Chương 386. So tài độc dược (hạ)!

Lúc này Kameda bị đánh bại ủ rũ cúi đầu trở về, biết được Diệp Thần muốn một chọi hai, nguyên bản tâm tình hắn sa sút lập tức đảo mắt, mặt mũi tràn đầy cười gằn nói:

"Tốt, ta muốn để người trên toàn thế giới đều nhìn thấy, Trung y Hoa Hạ thất bại trước Đại Đảo quốc ta như thế nào!"

"Diệp Thần, cậu có nắm chắc không?"

Tiêu Quang Minh thần tình nghiêm túc, lấy một địch hai thắng còn tốt, nếu bị thua mặt mũi Trung y thật không giữ được.

"Tiểu Tiêu, không cần chất vấn thực lực Diệp tiểu tử, hắn có thể!"

Trần Đương Quy một mặt lạnh nhạt nói:"Cái gì mà Hội Thường Thanh, ngay cả dạng thảo dược như Xú Linh Đan Thảo cũng không nhận ra, cơ sở Trung y cũng quá kém!"

"Làm sao ngươi biết là Xú Linh Đan Thảo?"

Kameda nghe xong không khỏi buồn bực e thẹn nói:"Có phải các ngươi làm trò quỷ hay không, bằng không hắn bịt mắt làm sao biết trong tay của ta chính là loại thảo dược gì?"

"Xú Linh Đan có mùi đặc biệt như vậy, lão phu không cần nhìn cũng biết là nó!"Trần Đương Quy thản nhiên nói.

"..."

Kameda không phản bác được, đồ chơi kia xác thực ngửi rất thối, vừa mới bắt đầu hắn còn tưởng rằng là Lưu Liên!

"Kameda-kun không cần tức giận, ta sẽ hảo hảo dạy cho Trung y Hoa Hạ học bài học!"Mặt mũi Khổng Long tràn đầy đắc ý, hắn thấy mình cùng Diệp Thần tranh tài không cần nghĩ cũng biết là thắng chắc.

"Tốt! Sakai Long, nếu như ngươi có thể thắng được tranh tài, ta sẽ hướng thượng cấp báo cáo hảo hảo khen ngợi ngươi!"Kameda gật đầu nói.

"Tạ ơn Kameda-kun, ta nhất định không phụ sự mong đợi của mọi người!"

Khổng Long mặt lộ vẻ vui mừng, tranh thủ thời gian bái một cái thật sâu cho Kameda.

"Cẩu nô tài!"

Diệp Thần nhìn thấy dáng vẻ khúm núm của Khổng Long trước mặt tiểu quỷ tử, nhịn không được mắng.

"Hỗn đản, ngươi dám mắng ta?"

"Mắng ngươi là nhẹ, loại 'Nhị quỷ tử' như ngươi nên bị nhân đạo hủy diệt!"Mặt mũi Diệp Thần tràn đầy ghét bỏ hừ lạnh một tiếng.

"Tiểu tử, nếu ngươi đã như thế, có dám theo ta so tài thí dược hay không!"

Khổng Long triệt để bị chọc giận, cho nên đưa ra cái chủ ý bẩn thỉu muốn tính mệnh Diệp Thần.

"Thí dược?"

Diệp Thần sững sờ, nhìn xem Khổng Long giống như nhìn một

thằng đần từ quê lên, hắn đã đoán được Khổng Long muốn làm gì.

Quả nhiên một giây sau Khổng Long lập tức lộ ra đuôi cáo, diện mạo hắn dữ tợn mà nhìn xem Diệp Thần, cắn răng nói:

"Ngươi ta đều phối một bộ độc dược cho đối phương ăn vào, phối phương giải dược tự mình suy nghĩ, nếu như ngươi chết vậy cũng chỉ có thể tự trách mình học nghệ không tinh!"

"Đương nhiên, nếu như ngươi nhận thua, ta cũng là có thể cho ngươi giải dược!"

Khổng Long cười lạnh, nghĩ thầm đến lúc đó coi như Diệp Thần thật nhận thua, hắn cũng sẽ không cho giải dược, ai bảo tiểu tử này nhiều lần mạo phạm hắn!

"Diệp Thần, ngàn vạn không thể!"

Tiêu Quang Minh nghe xong gấp, thế lực phía sau Diệp Thần hắn cũng có hiểu biết, vạn nhất tiểu tử này xảy ra chuyện sẽ rất phiền toái.

"Được a, ta đồng ý!"

Để Tiêu Quang Minh không nghĩ tới chính là, Diệp Thần thế mà không hề nghĩ ngợi lập tức đồng ý.

"Diệp Thần, cậu"

Tiêu Quang Minh thấy thế triệt để bó tay, hắn chỉ có thể xin giúp đỡ nhìn về phía Nhan Thanh các nàng, hi vọng các nàng có thể khuyên nhủ Diệp Thần.

Cũng mặc kệ là Nhan Thanh hay là Tần Mặc Diêu, hai nữ nhân nhìn đều cực kì bình tĩnh.

"Tiểu Tiêu, rất nhiều chuyện cậu còn không hiểu rõ, an tâm xem tranh tài đi!"

Trần Đương Quy mỉm cười, hắn cùng lão đầu qua lại không ít, tự nhiên biết Diệp Thần bách độc bất xâm, cho nên mặc kệ Khổng Long cho cái độc dược gì đều không thể chết được Diệp Thần.

Mà trên khán đài biết được Diệp Thần muốn cùng Kameda so tài thí dược, lập tức một mảnh xôn xao!

"Trời ạ, tranh tài kích thích như thế, trái tim ta có chút không chịu nổi!"

"Người trẻ tuổi quá xúc động, dám cầm tính mệnh nói đùa!"

"Hắn đây là vì Trung y không chịu thua kém, ta ngược lại cảm thấy tinh thần kẻ này đáng khen!"

"..."

Đám người nghị luận ầm ĩ, đại đa số người cảm thấy dùng tính mệnh làm tiền đặt cược quá mạo hiểm

Tranh tài nhanh chóng bắt đầu trong sự mong đợi của mọi người.

Dược liệu từ màn tranh tài của Trần Đương Quy lưu lại, sau khi Diệp Thần đi dạo một vòng lập ra từ trong đống hai trăm loại thảo dược chọn ra mấy loại dược, tiện tay giao cho nhân viên công tác hiện trường.

"Nhanh như vậy đã chọn xong, tiểu tử này cũng quá tùy ý đi?"

"Chẳng lẽ hắn dự định từ bỏ?"

"..."

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, phải biết Khổng Long còn đang rất 'Chăm chỉ' Phối hợp các loại thảo dược a!

"Hắc hắc, người Hoa đáng chết, dám miệt thị Sakai Long như

thế, hắn sẽ hối hận!"Kameda thấy cảnh này âm trắc trắc cười nói.

"Không sai! Nghe nói lão tổ Khổng gia không chỉ có lưu lại thuật châm cứu thượng cổ cùng phối phương Tráng Cốt Hoàn, còn có phối phương kịch độc chuyên cho phạm nhân trong Hoàng Cung sử dụng, tiểu tử họ Diệp hẳn phải chết không nghi ngờ!"

Honekawa cắn răng, có thể ở trong trận đấu giết Diệp Thần cũng không tệ, như vậy thù của con hắn cũng coi là được báo.

Chương 387. So tài độc dược (thượng)!

"Chết muội muội ngươi a!"

Lỗ tai Lan Trần rất nhạy cảm, lúc này nghe được đối thoại của bọn người Honekawa lập tức quay đầu nhìn về phía bọn họ, tức giận nói:"Còn dám nói hươu nói vượn, cẩn thận ta bắn nước bọt vào người các ngươi!"

"Baka!"

Honekawa nghe vậy giận không chỗ phát tiết.

Trong ấn tượng của hắn người Hoa đều phải giống như Khổng Long, nhìn thấy người Đảo quốc phải khúm núm!

Nào có động một chút lại bắn nước bọt về phía người Đảo quốc, có còn là người Hoa hay không?

Nhưng Lan Trần mặc kệ những thứ này, nghe được Honekawa nói 'Baka', con hàng này trực tiếp giơ lên ngón tay giữa đánh trả, khiến cho Honekawa tức giận trứng nhức cả trứng

Dưới trận, Khổng Long cũng đã chọn xong, hắn chọn tổng cộng 20 vị thảo dược phối hợp lại với nhau!

"Hắc hắc, tiểu tử ngươi còn có cái di ngôn gì tốt nhất mau nói, bằng không chút nữa sẽ không có cơ hội!"Khổng Long âm trắc trắc cười nói.

Diệp Thần không nói chuyện, chỉ là khinh thường liếc mắt nhìn hắn.

Miệt thị!

Đây là trần trụi miệt thị!

Khổng Long từ trong mắt Diệp Thần thấy được khinh thường, không khỏi nổi nóng nói:"Tiểu tử, ngươi đợi đến lúc thất khiếu chảy máu mà chết đi!"

"Ngớ ngẩn!"

Cuối cùng Diệp Thần cũng mở miệng, nhưng vừa há miệng thiếu chút nữa khiến cho Khổng Long tức giận huyết áp bạo tăng!

Hai phần độc dược rất nhanh được chuyên gia hiện trường chế biến xong, toàn bộ sân vận động lập tức tràn ngập một cỗ mùi thảo dược nồng đậm.

Nhân viên công tác bưng hai bát 'Độc dược' của mình đi đến trước mặt Diệp Thần cùng Khổng Long.

"Diệp tiên sinh, cố lên a!"

Khi nhân viên công tác đi đến trước mặt Diệp Thần, thần sắc trang nghiêm, ngữ khí vô cùng kính nể nói với hắn.

"Tạ ơn!"

Diệp Thần mỉm cười, tiếp nhận chén này độc dược cúi đầu xem xét, chất lỏng đen sì bốc lên bạch khí nhàn nhạt, lộ ra mười phần quỷ dị.

Mà nhân viên công tác đưa cho Khổng Long thì không có tốt như vậy, hắn đem bát sứ đưa tới trước mặt Khổng Long nhịn không được lầm bầm một câu:

"Hán gian!"

"Cái gì? Cái tên đáng chết nhà ngươi vừa gọi ta là cái

gì?!"Khổng Long nghe xong giận tím mặt, cắn răng nghiến lợi trừng mắt với nhân viên công tác.

"Hừ!"

Nhân viên công tác chẳng muốn phản ứng, vứt cho Khổng Long một cái liếc mắt, quay đầu bước đi.

"Vương bát đản!"

Khổng Long hùng hùng hổ hổ cúi đầu xem xét không chỉ có trợn tròn mắt, bởi vì 'Độc dược' Diệp Thần phối ra rất thanh tịnh, giống như trà xanh, chỉ có một màu xanh đậm, nhìn có cảm giác uống vào sẽ rất ngon.

Nhưng càng như vậy, trong lòng Khổng Long càng không chắc!

Bởi vì rất nhiều dược vật kịch độc đều là vô sắc vô vị, càng là thanh tịnh, khả năng độc tính càng mạnh!

"Hai vị, chuẩn bị xong mời bắt đầu đi!"Ban giám khảo Mỹ quốc thúc giục nói.

Diệp Thần bưng bát sứ độc dược lên trực tiếp uống một hớp, mà Khổng Long lại nhíu nhíu mày, thật sự đến thời điểm phải uống hắn lại sợ hãi!

Không nghĩ tới Diệp Thần thật không sợ chết, khiến cho hắn hiện tại đâm lao phải theo lao.

"Ha ha ha, hán gian không dám uống!"

"Rác rưởi, ta còn tưởng rằng hắn có bao nhiêu ngưu bức a!"

"Tìm người rót hết vào mồm hắn, cũng không thể để hắn chơi xấu!"

"..."

Khán giả thấy Khổng Long nửa ngày bất động, không ngừng chế giễu, tiếng kháng nghị không dứt bên tai!

"Baka! Sakai Long, uống nhanh!"Kameda nghe được những nghị luận này, lớn tiếng quát lớn.

Khổng Long bất đắc dĩ chỉ có thể cắn răng một cái, nhắm mắt lại, đưa bát độc dược trong tay uống vào.

Diệp Thần thấy thế nhếch miệng lên, Khổng Long nhíu nhíu mày, hồ nghi nói:"Tiểu tử, ngươi cười cái gì? Uống Đoạn Tràng Thang của ta, ngươi rất nhanh sẽ cảm nhận được thống khổ ruột chọc thủng bụng!"

"Thật vậy sao?"

Diệp Thần tiện tay từ trên bàn cầm lấy một mảnh cam thảo, đặt ở trong miệng vừa nhấm nuốt, vừa cười xấu xa lấy trêu chọc nói:

"Thuốc của ta tuy không để cho ngươi ruột chọc thủng bụng, nhưng lại để ngươi có một cảm giác vô cùng đặc biệt!"

"Cái gì?"

Lúc này Khổng Long mới phát hiện, tiểu tử Diệp Thần này uống độc dược thế mà không có một chút biểu lộ đau khổ nào, chẳng lẽ hắn đang chống đỡ?

Càng quỷ dị chính là độc dược hắn uống vào cũng không có bất kỳ cái phản ứng gì, hắn lập tức lúng túng, muốn nghĩ phối giải dược cũng không biết làm thế nào, chỉ có thể chờ dược hiệu phát tác?

Không được, quá nguy hiểm!

Nghĩ đến cái này Khổng Long nuốt ngụm nước bọt, điên cuồng

mà giận dữ hét:

"Họ Diệp, ngươi đến cùng cho ta uống cái gì?"

Diệp Thần không vội vã giơ tay lên nhìn đồng hồ, cười lạnh nói:"Không nóng nảy, còn có một phút, ngươi sẽ biết!"

Người xem thấy hai người đứng yên bất động tại chỗ, cũng không hiểu ra sao, còn không nghĩ biện pháp phối trí giải dược, chẳng lẽ cả hai đều muốn chết sao?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tất cả mọi người bắt đầu gấp!

"Trần lão, Diệp Thần sẽ không xảy ra chuyện chứ?"Tiêu Quang Minh nóng lòng như lửa đốt, hắn cũng không muốn Diệp Thần bồi mệnh cho một tên 'Hán gian'!

"Yên tâm, chỉ bằng y thuật Khổng Long muốn hạ độc chết Diệp Thần, quả thực si tâm vọng tưởng!"Trần Đương Quy cười nhạt một tiếng.

"Tiêu bộ trưởng, sư đệ tôi sẽ không có việc gì!"Nhan Thanh phụ họa nói.

Cái này càng làm Tiêu Quang Minh mộng, chẳng lẽ thân thể Diệp Thần là sắt thép, độc dược vô hiệu đối với hắn?

Rất nhanh, một phút Diệp Thần nói tới đã kết thức, hiện trường lặng ngắt như tờ đột nhiên truyền đến một tiếng cười phóng đãng, đám người tìm theo tiếng nhìn lại phát hiện là Khổng Long đang cười.

Chương 388. So tài với Honekawa!

Người anh em này cười đến như điên như dại, giống như vừa trúng vé số.

"Chuyện gì xảy ra, hắn cười cái gì vậy?"

"Không biết, có thể là áp lực quá lớn, muốn xả một chút đi?"

"..."

Đám người hai mặt nhìn nhau, không đợi bọn họ nghĩ rõ ràng chuyện ra sao, đột nhiên Khổng Long khoa tay múa chân chạy đến bên cạnh, đặt mông ngồi trên ghế dùng sức lay lay cái ghế, một bên lay lay, còn một bên vui vẻ hô to:

"Ba ba ba ba gọi là gì, ba ba ba ba gọi gia gia, ba ba mụ mụ gọi là gì, ba ba mụ mụ gọi bà nội"

"Ngọa tào! Gia hỏa này điên rồi đi?"

Lan Trần thấy thế mở to hai mắt nhìn, một giai điệu rất quen thuộc, đây không phải nhạc thiếu nhi trên xe bập bênh trẻ con hay chơi sao?

"Ha ha ha, chết cười ta!"

"Điên rồi, ngươi nhìn dáng vẻ hắn ngốc hết chỗ chê, khẳng định là uống thuốc điên rồi!"

"Thoải mái! Hán gian hiển nhiên là không có kết cục tốt!"

Quần chúng ăn dưa ở đây nhao nhao vỗ tay khen hay, kẻ phản bội tổ quốc cuối cùng biến thành tên điên, đúng là trừng phạt đúng tội!

"Baka!"

"Sakai Long, thứ đáng chết ngươi đang làm gì vậy?"Kameda thấy thế giận dữ hét.

"Hì hì, tiểu quỷ tử!"

Khổng Long một mặt cười ngây ngô mà nhìn xem Kameda, đổi bài hát:"Đại đao chém đầu nhóm tiểu quỷ tử, diệt quỷ tử, diệt quỷ tử, diệt quỷ tử."

"Hỗn đản!"

Kameda tức giận lệch cả mũi, là một người Đảo quốc, hắn ghét nhất nghe được cái ca khúc kháng chiến này!

"Ngọa tào! Gia hỏa này ca hát cũng không tệ lắm, không có đi tham gia quốc ca Hoa Hạ thật lãng phí!"Lan Trần cười hì hì trêu chọc nói.

"Đi, lập tức đem hắn đuổi đi!"

Sắc mặt Honekawa tái xanh, quát lên với thầy thuốc Hội Thường Thanh bên cạnh.

"Hải!"

Hai tên bác sĩ tranh thủ thời gian xông vào giữa sân, lôi lôi kéo kéo đem Khổng Long kéo đi.

"Cuộc tỷ thí này, Trung y Hoa Hạ chiến thắng!"

Thầy thuốc Mỹ quốc trên ghế giám khảo tuyên bố xong, thật sâu nhìn Diệp Thần một chút, người trẻ tuổi Hoa Hạ này có chút ý

tứ.

"Chúng ta thắng!"

Không biết là ai hét lớn một tiếng, toàn bộ sân vận động lập tức tiếng người huyên náo, tiếng cười vui một mảnh.

Chỉ có tất cả mọi người của Hội Thường Thanh mặt như đưa tang tại chỗ, âm trầm nửa ngày đều nói không ra lời!

"Tiểu tử Diệp Thần này, thật là dốc lòng a!"

Nỗi lòng lo lắng của Tiêu Quang Minh cuối cùng cũng buông xuống, cười đến so với ai khác đều vui vẻ.

"Tiểu quỷ tử, kế tiếp có phải là đến phiên ngươi?"

Diệp Thần nhìn về phía chỗ Honekawa ngồi, một mặt cười xấu xa nói:"Con của ngươi còn tốt chứ, đồ chơi trong đũng quần hắn không có báo hỏng đi?"

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đầu tiên là sững sờ, lập tức phát ra một trận cười vang!

"Baka!"

Honekawa nghe xong lập tức giận không chỗ phát tiết, Diệp Thần thế mà ngay trước mặt nhiều người như vậy nói ra chuyện của con hắn, quả thực đáng chết!

"Diệp Thần ngươi ít phách lối, hôm nay ta nhất định khiến ngươi thua đến tâm phục khẩu phục!"Honekawa đi đến giữa sân hung hăng trừng Diệp Thần một chút, cắn răng nghiến lợi nói.

"Bớt nói nhảm, muốn xử lý như nào mau nói!"Khóe miệng Diệp Thần lộ ra một vòng đường cong khinh miệt.

"Nối xương!"

Honekawa âm trắc trắc cười cười, nói:"Tiểu tử, ngươi dám không?"

"Cái gì? Tiểu quỷ tử muốn so tài nối xương?"

"Điên rồi đi, chẳng lẽ hắn không biết Trung y am hiểu nhất chính là nối xương sao?"

"Tiểu quỷ tử thật sự là không biết trời cao đất rộng!"

Đám người nghe xong so tài nối xương lập tức sôi trào, tất cả mọi người không coi trọng Honekawa.

Duy chỉ có Tiêu Quang Minh là một mặt âm trầm, nhỏ giọng nói:"Lần này không xong!"

"Tiểu Tiêu, sao vậy?"Trần Đương Quy nhíu mày hỏi.

"Tôi hoài nghi Khổng Long đã đem bí phương Tráng Cốt Hoàn của gia tổ hắn truyền cho đối phương, bằng không Hội Thường Thanh sẽ không dễ dàng đưa ra so tài nối xương!"

"Không cần lo lắng!"

Ai ngờ Trần Đương Quy nghe xong chỉ là cười nhạt một tiếng, nói:"Nếu bàn về bí phương cổ, tài nguyên Diệp tiểu tử có còn nhiều hơn so với Hội Thường Thanh!"

"A?"

Tiêu Quang Minh sững sờ, hắn rất hiếu kì Trần lão vì sao hiểu rõ Diệp Thần như vậy.

Giữa sân Diệp Thần nghe được muốn tỷ thí nối xương, không nói hai lời đáp ứng, đồng thời đi đến trước mặt Nhan Thanh cùng nàng rỉ tai vài câu, nói xong Nhan Thanh lập tức rời đi sân vận động.

"Tiểu tử, ta còn có một cái yêu cầu!"

Mắt thấy tranh tài sắp muốn bắt đầu, Honekawa đột nhiên lại lên tiếng.

"Ngươi lắm chuyện thật, yêu cầu gì nói đi!"Diệp Thần không kiên nhẫn nhíu nhíu mày.

"Hừ! Nếu như ngươi thua, ta muốn ngươi tự phế võ công!"Honekawa mặt mũi tràn đầy dữ tợn sắc, nói xong còn chỉ chỉ 'Tiểu Diệp Thần' .

"Ngọa tào! Tiểu quỷ tử quả nhiên biến thái, thế mà muốn mệnh căn tử của Thần ca!"Lan Trần nghe xong hoảng sợ nói.

Những người khác cũng là không hiểu ra sao, không ai biết ân oán giữa hai người Honekawa cùng Diệp Thần.

"Nếu ngươi thua thì sao?"Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Honekawa, trêu chọc nói:"Ta không phải biến thái, cũng không có ý đồ với đồ chơi kia của ngươi, bẩn chết!"

"Baka!"

Honekawa nghe xong tức đến nhức cả trứng, trong lòng hắn thầm nghĩ lão nhị của ta ngày nào cũng được tắm rửa sạch sẽ a!

"Nếu ta bị thua mặc ngươi xử trí!"Honekawa gầm thét lên.

"Tốt a, ta miễn cưỡng đáp ứng!"

Chương 389. Đổi bệnh nhân!

Nhìn xem dáng vẻ chẳng hề để ý của Diệp Thần, Honekawa thề đời này chưa từng thấy qua tiểu tử nào 'Chán ghét' như thế này.

Tranh tài rất nhanh bắt đầu, hai bệnh nhân bị thương nặng ở xương chân được đưa lên.

Bọn họ đều là bởi vì tai nạn xe cộ, được bệnh viện tuyên bố cần cắt bỏ, nhưng nghe nói có người có thể nối lành xương cốt cho mình, lúc này mới sống chết muốn tự nguyện tới làm 'Chuột bạch' !

Honekawa chọn lựa một người bệnh, hắn đầu tiên là từ trong ngực móc ra một cái bình sứ, chuẩn bị để bệnh nhân sử dụng Tráng Cốt Hoàn.

Nhưng vào lúc này một tên bệnh nhân khác tức giận, vội vàng hướng Honekawa nói:

"Thầy thuốc, xin chờ một chút!"

"Ta không phải thầy thuốc của ngươi!"Thần sắc Honekawa đạm mạc, nếu không phải vì tranh tài hắn còn lâu mới chữa cho những tên bệnh nhân này.

"Nghe nói ngài là thầy thuốc từ Đảo quốc đến đúng không, ta, ta cũng muốn cầu ngài trị cho ta, bằng không ta phải về bệnh viện mất a!"Bệnh nhân là một nữ tử trung niên mập mạp, ngồi ở trên xe lăn la lớn.

Honekawa nghe xong không chỉ có không có tức giận, ngược lại mặt mũi tràn đầy trào phúng nhìn về phía Diệp Thần, cười đắc

ý nói:

"Tiểu tử, ngươi thấy được đi, ngay cả chính người Hoa các ngươi cũng không tin Trung y, đúng là mỉa mai!"

"Phu nhân, phu nhân không cần lo lắng, tôi nhất định có thể nối lành xương đùi cho phu nhân!"Diệp Thần thấy thế cũng chỉ có thể nhẫn nại khuyên giải nói.

"Dẹp đi dẹp đi!"

Nữ nhân mập lườm Diệp Thần một chút, nói thẳng:"Tiểu tử, không phải bác gái không tin cậu, chủ yếu là tuổi cậu còn rất trẻ, bác gái cũng không muốn bị cắt chân a!"

"Lại nói, y thuật Đảo quốc khẳng định mạnh hơn so với Hoa Hạ, đương nhiên bác gái phải chọn bên có y thuật lợi hại hơn để chữa bệnh rồi!"

Lời vừa nói ra, không chỉ có khiến cho Diệp Thần không vui, đồng thời cũng chọc giận tất cả Trung y hiện trường.

"Mụ mập chết bầm, nói bừa cái gì vậy, đây chính là tỉ thí Trung y, cái gì mà y thuật Đảo quốc khẳng định mạnh hơn so với Hoa Hạ!"

"Làm sao khắp nơi có liếm chó, ngay cả y thuật lão tổ tông lưu lại cũng phải quỳ liếm người ngoại quốc?"

"Cắt đi, đừng quản nàng!"

Hiện trường lập tức không ngừng vang lên tiếng nghị luận, bất quá nữ nhân mập lại xem thường, tiếp tục nói với Honekawa:"Thầy thuốc, chỉ cần ngài có thể trị hết chân của ta, ta có thể cho ngài tiền, nhà ta rất có tiền!"

"Nói thật cho ngài biết đi, chân của ta chính là ngồi trong

Mercedes bị kẹt gãy!"

"..."

Lời này làm cho Honekawa nghe đến sửng sốt, nghĩ thầm nữ nhân mập này là người của công ty đối thủ của Mercedes-Benz phái tới a, đây mẹ nó không phải là chê Mercedes-Benz chật hẹp sao?

Bất quá lời kế tiếp của nữ nhân mập triệt để khiến Diệp Thần khó chịu, chỉ nghe nàng nói:

"May mà xe ta ngồi là Mercedes-Benz nhập khẩu, nếu như là hàng nội địa chỉ sợ đã sớm mất mạng!"

"Kháo!"

Diệp Thần thực sự nhịn không được, nói với Honekawa:"Ngươi muốn thay nàng chữa bệnh thì bắt đầu đi, chúng ta đổi người!"

Honekawa do dự một chút, lại nhìn nhân thân hình nữ nhân mập khổng lồ như kia hẳn là nhịn đau tốt, thế là lập tức đồng ý phương án của Diệp Thần.

"Tiểu tử, chân của ta liền giao cho cậu!"

Bệnh nhân khác là một nam nhân trung niên, nhìn rất gầy, nhưng hắn lại nói:"Ta vẫn là tin tưởng Trung y Hoa Hạ chúng ta, người ngoại quốc lợi hại hơn nữa cũng chỉ là học được da lông của chúng ta mà thôi!"

"Tiên sinh yên tâm, hôm nay tôi nhất định có thể trị hết chân của ngài!"

Diệp Thần vui mừng cười, tối thiểu không phải mỗi người Hoa đều mê tín mặt trăng nước ngoài tương đối tròn.

Tranh tài bắt đầu.

Honekawa trước tiên đâm mấy châm ở trên bàn chân tráng kiện của nữ nhân mập, sau đó từ trong ngực lấy ra một cái bình sứ, đổ ra hai viên đan dược màu nâu đen, nghiền nát xong lập tức cho nước vào quấy thành bùn rồi thoa lên chân nữ nhân mập, cuối cùng dùng băng gạc y dụng màu trắng quấn thành một tầng thật dày trên chân nàng.

Diệp Thần ở một bên quan sát toàn bộ quá trình, lúc Honekawa nghiền nát đan dược, hắn nhịn không được hít mũi một cái, lông mày lập tức nhăn lại với nhau

Cái mùi này quen thuộc, hẳn là Tráng Cốt Hoàn đi?

Truyền ngôn đây là bí phương trong Hoàng Cung, làm sao tiểu quỷ tử lại cầm tới tay?

Bất quá sử dụng Tráng Cốt Hoàn có cái điều kiện tiên quyết, chính là trước đó bệnh nhân phải uống một chén súp nhân sâm lớn để bổ túc trung khí (khí trong dạ dày), nếu không trung khí không đủ, một khi dược lực khuếch tán sẽ quá bổ khiến bệnh nhân không tiêu hóa nổi, sẽ lại tăng thêm bệnh tình.

Hiển nhiên, những chi tiết chữa bệnh này Honekawa cũng không biết!

Ăn Tráng Cốt Hoàn xong, vẻn vẹn qua nửa phút, nữ nhân mập một mặt kinh hỉ nói:

"Trời ạ, ta cảm giác chân tốt hơn nhiều, nóng hầm hập, không có chút đau nào!"

Nói xong, chân của nữ nhân mập nguyên bản không thể động đậy thế mà bắt đầu vểnh lên được!

"Oa! Thật là lợi hại a, nhanh như vậy đã nối liền xương?"

"Không nghĩ tới y thuật Đảo quốc lợi hại như vậy, vừa vặn mẹ

ta bị bệnh nặng, dứt khoát cũng đi tìm thầy thuốc Đảo quốc trị a!"

Chương 390. Lại thấy Hắc Ngọc Cao!

"Khó trách Hội Thường Thanh dám đơn đấu toàn bộ Trung y Hoa Hạ, đúng là có thực lực a!"

"..."

Trong hiện trường, còn có rất nhiều phóng viên không ngừng nhao nhao phát ra câu nói cảm khái.

"Yo hi!"

"Phu nhân, đây chính là sự thần kỳ của y thuật của Đảo quốc ta, rất nhanh ngươi sẽ khôi phục!"

Honekawa nói xong có chút khiêu khích nhìn về phía Diệp Thần, cười lạnh nói:"Tiểu tử, làm sao ngươi còn chưa động thủ, muốn nhận thua sao?"

"Nhận thua?"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, thản nhiên nói:"Ngươi cũng xứng?"

"Hừ! Mạnh miệng cũng vô dụng, ta ngược lại muốn xem xem ngươi làm sao thắng ta!"Honekawa cắn răng nói.

"Sư đệ!"

Đúng lúc này, Nhan Thanh từ bên ngoài bước nhanh tới, trong tay còn nhiều thêm một cái hộp dài.

"Sư tỷ, nhìn sắc mặt tỷ có gì không đúng a, làm sao vậy?"

Diệp Thần thấy sắc mặt Nhan Thanh có chút lo lắng, không khỏi tò mò hỏi.

"Bên ngoài đột nhiên nhiều có rất nhiều võ giả, xem bọn họ ăn mặc hẳn là người của tiểu quỷ tử!"Nhan Thanh thấp giọng nói.

"Được rồi, đệ đã biết!"

Diệp Thần tiếp nhận hộp dài trong tay Nhan Thanh cười lạnh.

"Có cần sư tỷ thông tri Tam sư muội hay không?"Nhan Thanh nghiêm túc hỏi.

"Không cần, chỉ là mấy tên tiểu quỷ tử thôi, chẳng lẽ còn dám làm loạn tại đất Hoa Hạ chúng ta?"

Diệp Thần lắc đầu, cười nói:"Sư tỷ, tỷ nhìn hôm nay nhiều ký giả như vậy, không dựa vào bọn họ giúp Hắc Ngọc Cao đánh một đợt quảng cáo chỉ sợ rất tiếc a!"

"Tiểu tử thúi, chỉ ý đồ xấu là nhiều!"Nhan Thanh gắt giọng.

"Hắc hắc, cái này gọi mưu kế!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, nói xong quay người về tới bên người bệnh nhân.

"Trần lão mau nhìn, Diệp Thần cầm trong tay cái gì kìa?"Tiêu Quang Minh nhìn thấy hộp dài trong tay Diệp Thần cũng rất buồn bực.

"Cái này ta cũng không rõ ràng!"

Trần Đương Quy lắc đầu, các Trung y khác càng là không hiểu ra sao.

"Nhan giáo sư, cô đưa cho Diệp Thần cái gì vậy?"

Chờ Nhan Thanh trở lại chỗ ngồi, Tiêu Quang Minh không kịp chờ đợi hỏi.

"Đây là Hắc Ngọc Cao tập đoàn chúng ta mới nghiên cứu chế tạo ra!"Nhan Thanh mỉm cười cười nói.

"Hắc Ngọc Cao?"

"Cái gì? Long lão đầu đã đem phối phương Hắc Ngọc Cao cho các người?"Trần Đương Quy nghe xong tròng mắt đều muốn trợn lồi ra.

"Đúng vậy a!"

"..."

Trần Đương Quy triệt để im lặng, phối phương Hắc Ngọc Cao a, hắn đã nhớ thương nó rất lâu rồi, đây chính là bí phương thượng cổ, có thể xưng phương thuốc cấp bậc quốc bảo a!

Tiêu Quang Minh sững sờ, Hắc Ngọc Cao đến cùng là cái gì, thế mà để Trần lão kích động như vậy?

Mà lúc này Diệp Thần trở lại giữa sân, mở ra hộp dài, bên trong là một vật thể màu đen được dùng bông vải màu vàng bao phủ!

"A, bên trong cái hộp là thứ gì kìa?"

"Nhìn rất giống thuốc cao, chẳng lẽ có thể nối xương sao?"

"Nói nhảm! Ta chưa từng thấy loại thuốc cao này!"

"..."

Nhìn đám người trên đài nghị luận ầm ĩ, chỉ có hai mắt Trần

Đương Quy phát sáng, đừng nhìn chỉ là một khối Hắc Ngọc Cao dài như trái dưa leo, nhưng giá trị thế nhưng là không ít!

"Tiểu tử, đây chính là thuốc ngươi dùng để nối xương sao?"

Honekawa mặt mũi tràn đầy khinh thường nói:"Loại đồ vật bẩn thỉu giống than đá này sao có thể chữa khỏi bệnh, chẳng lẽ ngươi muốn lòe người?"

"Ngớ ngẩn!"

Diệp Thần đều chẳng muốn phản ứng Honekawa, chỉ thấy hắn lấy ra một khối Hắc Ngọc cao trực tiếp dán vào trên đầu gối bệnh nhân.

Vốn dĩ Hắc Ngọc Cao cần làm nóng, nhưng Diệp Thần dứt khoát dùng nội lực hòa tan nó, lập tức trên đầu gối bệnh nhân nhiều thêm một đoàn vật thể dinh dính màu đen.

"Thầy thuốc, đây là cái gì?"Nam bệnh nhân nhịn không được tò mò hỏi.

"Cái này gọi là Hắc Ngọc Cao!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói:"Yên tâm, tôi không chỉ có sẽ trị tốt cho ngài, chờ tôi thoa xong ngài sẽ còn có thể đứng lên đi lại được!"

"A?"

Nam nhân nghe nói như thế chính mình cũng không tin, trước đây không lâu bệnh viện còn nói cho hắn biết phải cắt a, làm sao đến chỗ Diệp Thần lại biến thành có thể đứng lên đi lại?

"Ha ha ha! Chết cười ta!"

Honekawa phình bụng cười to nói:"Người Hoa các ngươi thật khoác lác, xương cốt đều nát thế mà còn muốn lập tức đứng lên!"

"Cho nên nói thủ đoạn của tổ tông, cháu trai sao có thể biết được?"

Diệp Thần lườm Honekawa một chút, nói xong tiếp tục bôi lên Hắc Ngọc Cao tại chỗ xương gãy của nam nhân, đồng thời dùng một loại thủ pháp cực kì đặc thù xoa bóp chân cho nam nhân.

"Baka!"

Honekawa nghe xong mặc dù rất tức giận, nhưng hắn cũng chỉ có thể kìm nén.

Lần trước tại bệnh viện, Diệp Thần trực tiếp bẻ gãy ngón tay của hắn, việc này ký ức hắn vẫn còn như mới.

Chờ Diệp Thần trọn vẹn thoa xong Hắc Ngọc Cao, sau đó lại băng bó kỹ cho nam nhân, lúc này mới cười nói với nam nhân:

"Tiên sinh, ngài cảm giác thế nào?"

"Nóng, ngứa!"

Đầu nam nhân đầy mồ hôi, nuốt ngụm nước bọt nói:"Giống như có vô số con kiến cắn xé trên đầu khớp ta, ngứa quá, nóng quá!"

"Vậy là đúng rồi, bởi vì xương cốt cùng cơ bắp của ngài đang một lần nữa sinh trưởng khép lại!"Diệp Thần mỉm cười.

Lại qua hai phút, nam nhân dần dần chuyển biến tốt đẹp, Diệp Thần thừa cơ nói:

"Nếu như không còn ngứa ngáy gì, ngài có thể thử đứng lên!"

"Cái gì?"

Nam nhân cho là mình nghe lầm, mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên nhìn xem Diệp Thần.

"Tin tưởng tôi, ngài có thể!"Diệp Thần khích lệ nói.

Chương 391. Đứng lên!

"Cái này"

"Hừ! Người Hoa, ta khuyên ngươi nghĩ thông suốt, nếu như ngươi đứng lên lại bị thương đến xương cốt, đời này ngươi sẽ tàn phế!"Honekawa ở một bên âm dương quái khí nói.

"Không sai! Nên nghe thầy thuốc Đảo quốc, y thuật bọn họ tốt hơn nhiều!"Nữ nhân mập cũng ở bên cạnh phụ họa.

Diệp Thần nhíu nhíu mày, hắn bắt đầu hoài nghi mụ mập này có phải đã từng làm qua nô lệ cho tiểu quỷ tử không?

Nam nhân do dự một chút, hắn thật sâu nhìn Diệp Thần một chút, cắn răng nói:

"Trung y, ta vẫn là tin tưởng thầy thuốc Hoa Hạ, tiểu tử sẽ không hại ta!"

Vừa dứt lời, hai tay nam nhân chống lên lan can xe lăn, cắn chặt hàm răng ý đồ đứng lên.

"Cắt! Không nghe khuyên bảo vậy chờ đến lúc tàn phế đi!"

Nữ nhân mập thấy nam nhân cố chấp như vậy, nhịn không được hừ hừ nói.

"Ngậm miệng đi!"

Diệp Thần nhíu mày trừng nữ nhân một chút, quát lớn:"Hảo hảo làm người Hoa thì không, lại thích làm chó, bà còn mù bức bức có tin ta quất bà hay không!"

"Hỗn đản, ngươi"

Nữ nhân mập vừa định văng tục, nhưng khi nàng nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Diệp Thần, lời đến khóe miệng lại nuốt trở vào.

Lúc này, ánh mắt người toàn trường đều tập trung tại trên người nam nhân.

Nếu như nam nhân có thể đứng lên vậy Trung y cũng quá thần kỳ, nhất là dược vật Diệp Thần sử dụng, tuyệt đối sẽ bị các công ty y dược lớn trên toàn cầu phong thưởng!

"Cố lên, ngài có thể!"

Diệp Thần nhìn xem nam nhân, mặt mỉm cười khích lệ nói.

"Ân, ta đi!"

Lực ý chí của nam nhân cũng tương đối kiên định, hắn chịu đựng cảm giác đâm nhói xương bánh chè truyền đến, không để ý đầu đầy mồ hôi, đem hết toàn lực đứng lên từ trên xe lăn!

Một màn này trong nháy mắt khiến cho đám người cả kinh trợn mắt hốc mồm!

"Trời ạ! Hắn thế mà thật sự đứng lên!"

"Quả thực khiến người ta không thể tưởng tượng, xương bánh chè nát thế mà có thể trong thời gian ngắn như vậy đứng lên?"

"Không có khả năng, ta tuyệt đối là hoa mắt!"

"..."

Tất cả mọi người ở đây, bao quát nhóm Trung y Hoa Họa đều cảm thấy một màn trước mắt quá quỷ dị, khó có thể tin.

"Cái này, cái này sao có thể?"

Honekawa nhìn thấy nam nhân đứng lên, tròng mắt trừng to bằng quả vải, một bộ mặt như gặp quỷ.

"Ha ha ha, ta, ta thật sự đứng lên!"

Ngay cả chính bản thân nam nhân cũng cảm thấy không thể tưởng tượng được, sau khi xác định mình có thể đứng vững, kìm lòng không được cao giọng cười ha hả.

"Chúc mừng ngài!"Diệp Thần cười nói.

"Tạ ơn, tạ ơn!"

Mặt mũi nam nhân tràn đầy cảm kích nhìn về phía Diệp Thần, lệ nóng tuôn rơi nói:"Ta vốn cho rằng đời này đều không đứng lên nổi, may mắn gặp được tiểu thần y, tạ ơn ngài!"

Nói xong nam nhân làm bộ muốn quỳ xuống cho Diệp Thần.

"Thương thế của ngài vừa vặn, nhưng tuyệt đối đừng làm động tác quá lớn! Cứu được ngài là Trung y, là Hắc Ngọc Cao, tôi chỉ là vuốt vuốt chân cho ngài mà thôi!"

Diệp Thần thấy thế vội vàng tiến lên đỡ lấy nam nhân, đồng thời cũng toàn bộ đem 'Công lao' giao cho Trung y.

"Trung y vạn tuế!"

Nam tử la lớn.

"Chúng ta thắng!"

Mấy người Tiêu Quang Minh trên đài thấy thế cũng là vạn phần kích động, trái lại sắc mặt Kameda còn khó nhìn hơn so ăn phân.

Nguyên bản kế hoạch hắn là dùng Tráng Cốt Hoàn làm tiếng hót vang dội tại Cúp Hạnh Lâm, từ đó vì Hội Thường Thanh sáng tạo lợi ích to lớn, không nghĩ tới cuối cùng bị Diệp Thần ở đâu đó nhặt được Hắc Ngọc Cao?

Làm sao chưa từng nghe qua?

Giờ này khắc này, rất nhiều người ở đây đều khó hiểu không thôi, Hắc Ngọc Cao đến tột cùng là cái gì, dược hiệu vậy mà bá đạo như thế!

"Ta tuyên bố, tranh tài nối xương Hoa Hạ chiến thắng!"

Ban giám khảo tuyên bố xong kết quả, hiện trường lập tức một mảnh reo hò.

Mà nữ nhân mập ngay từ đầu cự tuyệt Diệp Thần gấp, vội vàng hô lên với Diệp Thần:"Này, chân của ta còn chưa xong mà, cậu mau đem chân của ta nối liền a!"

"Không phải bà muốn tìm tiểu quỷ tử nối xương sao, tìm tôi làm gì?"

"Thật xin lỗi, tôi không có thời gian nhàn rỗi như vậy!"Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, trực tiếp cự tuyệt nữ nhân mập.

"Cậu dám!"

Không nghĩ tới nữ nhân mập nghe xong Diệp Thần cự tuyệt, lúc này giận dữ hét:"Thầy thuốc không phải là nên chăm sóc bệnh nhân sao? Cậu thấy chết không cứu, còn có y đức hay không!"

Diệp Thần vốn dĩ muốn quay người đi, nghe được nữ nhân mập kêu gào như thế, quay người lạnh lùng nhìn nàng một cái.

"Đầu tiên, nghề nghiệp của ta không phải thầy thuốc, còn nữa bà cũng sẽ không chết, chỉ là cưa bỏ hai cái đùi mà thôi!"

"Cậu....."

Nữ nhân mập nghe xong vừa tức vừa sợ, nhưng nàng vẫn là không muốn nhận sợ, vẫn bày ra một bộ dáng vẻ vênh váo hung hăng như cũ, nói với Diệp Thần:

"Không phải là cậu muốn tiền sao, cho cái giá đi, lão nương là người có tiền!"

"Bà giữ tiền lại mua một cái xe lăn tốt đi!"

Diệp Thần nói xong lười nhác phản ứng nữ nhân mập, tự mình rời đi.

Hắn vừa mới đi sau lưng lập tức truyền đến tiếng kêu thê lương thảm thiết của nữ nhân mập, đây là tác dụng phụ của Tráng Cốt Hoàn, người bị thương khí lực suy yếu, căn bản không gánh được dược lực của Tráng Cốt Hoàn, sẽ chỉ tăng thêm thương thế!

Chương 392. Quỳ xuống!

"Diệp Thần, ta đại biểu Trung y Hoa Họa, cảm ơn cậu!"

Tiêu Quang Minh tự mình tiến lên đón, nắm thật chặt hai tay Diệp Thần, mặt mũi tràn đầy kích động nói.

"Tiêu bộ khách khí, thu thập tiểu quỷ tử là việc chúng ta nên làm!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Baka!"

Kameda ngồi tại cách đó không xa nghe được Diệp Thần nói như vậy, tức giận đến mặt đều tái.

"Diệp tiểu tử, mấy năm không gặp y thuật của cậu đúng là càng ngày càng tốt!"Trần Đương Quy cười nói.

"Trần lão cũng là bảo đao chưa già a!"

"Ha ha ha, miệng tiểu tử cậu còn rất ngọt a!"

Trần Đương Quy nghe xong không khỏi cười to, là nam nhân đã có tuổi, nhưng hắn vẫn thích nghe người khác nói hắn là bảo đao chưa già.....

Mà đúng lúc này, các phóng viên cũng chen chúc mà tới, vây chặt mấy người Diệp Thần không lọt một giọt nước, trường thương đoản pháo đều nhắm ngay Diệp Thần, các loại vấn đề tầng tầng lớp lớp đưa ra!

"Diệp tiên sinh, tuổi ngài còn trẻ mà đã có y thuật cao siêu như thế, xin hỏi sư thừa của ngài là người nào?"

"Diệp thầy thuốc, xin hỏi hiện tại ngài đang công tác ở bệnh viện nào a?"

"Xin hỏi Diệp thần y, Hắc Ngọc Cao bán chỗ nào a?"

"....."

Đối mặt với vấn đề từ các ký giả, Diệp Thần chỉ là cười nhạt một tiếng, nói:"Tôi tạm thời còn không có công việc, về phần vấn đề Hắc Ngọc Cao, mọi người cảm thấy hứng thú có thể đi hỏi sư tỷ của tôi, Hắc Ngọc Cao là các nàng nghiên cứu phát minh!"

"Sư tỷ của ngài là ai?"Có phóng viên vội vàng hỏi.

"Sư tỷ Diệp tiên sinh chính là Nhan Thanh giáo sư, còn có Tần Mặc Diêu giáo sư, các người hẳn là nhận biết đi!"

Trần Đương Quy thấy Diệp Thần mệt mỏi ứng phó vấn đề của phóng viên, chủ động thay hắn phân ưu chỉ chỉ Nhan Thanh các nàng.

"Nguyên lai Nhan Thanh giáo sư là sư tỷ Diệp thần y, vậy khó trách!"

Rất nhiều phóng viên cũng biết cố sự truyền kỳ của Nhan Thanh, nghe Trần Đương Quy giới thiệu như thế, một đoàn phóng viên lập tức chạy qua phỏng vấn Nhan Thanh các nàng, điên cuồng hỏi thăm về tin tức Hắc Ngọc Cao.

Trong lúc nhất thời bên phía Hoa Hạ tiếng người huyên náo, vô cùng náo nhiệt.

Trái lại bên phía Đảo quốc không người hỏi thăm, lãnh lãnh thanh thanh, giống như bị người quên lãng.

Ngược lại là có hai phóng viên đầu sắt của đài truyền hình Đảo quốc chủ động tiến lên hỏi Kameda:

"Kameda hội trưởng, xin hỏi ngài thua tranh tài có cảm tưởng gì a?"

"Ngài sẽ phá bụng tạ tội sao?"

Nghe được phóng viên Đảo quốc đặt câu hỏi vô não, Kameda cũng nhịn không được nữa, đứng dậy cả giận nói:

"Baka! Các ngươi là truyền thông của nhà nào, có phải là không muốn làm nữa không!?"

"....."

Phóng viên Đảo quốc lập tức một mặt ủy khuất, trong lòng tự nhủ rõ ràng là ngươi cá cược với người ta như vậy, giờ thua tranh tài lấy chúng ta làm nơi trút giận có gì tài ba!

"Kameda-kun, thật xin lỗi, ta thua!"

Honekawa ủ rũ cúi đầu đi trở về, mặt mũi tràn đầy biểu lộ ảo não.

"Hừ! Chúng ta đi!"

Kameda cũng không muốn ở lại sân vận động thêm một giây đồng hồ, gánh không nổi mặt mũi.

Người của đại sứ quán Đảo quốc kiên trì đi cáo biệt với Tiêu Quang Minh, kết quả Tiêu Quang Minh trực tiếp tới câu:

"Tạm biệt không tiễn, về sau đem cơ sở Trung y học cho tốt, hoan nghênh lại đến!"

"....."

Kháo!

Mấy người Kameda nghe được câu này kém chút tức giận đến

thổ huyết, tốt xấu bọn họ cũng thắng hai trận, làm sao từ trong miệng Tiêu Quang Minh nói ra lại biến vị a?

"Hừ, Kameda-kun không nên tức giận, chẳng mấy tiểu tử họ Diệp chốc sẽ xui xẻo!"

"Chỉ cần hắn đi ra sân vận động, sẽ bị người của phái Koga tiêu diệt!"Honekawa đột nhiên cười gằn nói.

"Yoshi!" (~Tốt)

Kameda hiểu ý cười một tiếng, vội vàng thấp giọng nói:"Tranh thủ thời gian liên hệ phái Koga, để bọn họ phái người bắt sư tỷ Diệp Thần lại, chúng ta phải lấy tới phối phương Hắc Ngọc Cao!"

"Hải, chuyện này ta đi làm!"Honekawa dùng sức nhẹ gật đầu.

Nhưng ngay tại thời điểm Honekawa muốn đi, sau lưng lại đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm băng lãnh:

"Honekawa, ta để ngươi đi rồi sao?"

"Cái gì?"

Honekawa xoay người nhìn lại, chỉ thấy Diệp Thần đang một mặt hài hước nhìn xem hắn:

"Quên lúc trước tranh tài ngươi nói cái gì rồi sao?"Diệp Thần cười lạnh.

"Diệp Thần, ngươi đừng khinh người quá đáng!"

Honekawa mặt mo đỏ ửng, đồng thời trong lòng có một cỗ điềm không may xông lên đầu, nhìn dáng vẻ không có ý tốt của Diệp Thần, chỉ sợ mình sẽ phải ngã nấm mốc a!

Quả nhiên, một giây sau liền nghe được Diệp Thần thản nhiên nói:"Muốn đi có thể, bất quá ngươi phải quỳ xuống!"

"Cái gì?"

Honekawa nghe xong tức giận đến phổi đều muốn nổ, hiện trường có đến mười mấy nhà truyền thông, nếu là mình quỳ xuống trước người Hoa, trở lại trong nước còn không phải bị phun chết a?

"Tiêu bộ trưởng, chẳng lẽ đây chính là đạo đãi khách của Hoa Hạ các ngươi sao?"Kameda tức giận nhăn nhăn lông mày.

"Kameda tiên sinh, đây là tiền đặt cược cá nhân giữa Diệp Thần cùng Honekawa tiên sinh, ta cũng không làm chủ được!"

Thái độ Tiêu Quang Minh đã biểu lộ rõ, hắn chính là muốn bao che cho người của mình.

"Baka, ta sẽ không bao giờ quỳ xuống trước người Hoa!"Honekawa nghe xong giận tím mặt.

"Nếu ngươi không giữ chữ tín, vậy ta cũng không cần khách khí!"

Chương 393. Cốc gia kiêng kị (hạ)!

Diệp Thần nói xong thân hình lóe lên, trong chớp mắt liền xuất hiện tại trước mặt Honekawa, một giây sau chỉ thấy hắn nhanh chóng đá ra hai cước, trực tiếp đá vào trên xương bắp chân Honekawa.

"A!"

Honekawa thình lình bị hai cước này của Diệp Thần đá trúng, trong miệng phát ra một trận tiếng kêu thê lương thảm thiết.

"Thật to gan! Tiêu bộ trưởng, các ngươi muốn gây nên tranh chấp quốc tế sao?"Thành viên đại sứ quán Đảo quốc thấy thế lớn tiếng khiển trách.

"Hù dọa ai đây, một tiểu quốc cũng dám dọa người?"

"Đám tiểu quỷ tử này căn bản không chơi nổi, thật là buồn nôn!"

"Cẩu thí Hội Thường Thanh, y thuật rất tầm thường a!"

"....."

Đám người nhao nhao ném ánh mắt khinh bỉ về phía người của Hội Thường Thanh, thời khắc mấu chốt phần lớn người trong nước vẫn rất có tinh thần dân tộc!

"Cút đi!"

Diệp Thần đá gãy hai cái đùi Honekawa, lập tức mặt mũi tràn

đầy biểu lộ ghét bỏ phẩy phẩy tay áo giống đuổi ruồi.

"..."

Kameda cắn răng, nhưng hiện hắn đang ở dưới mái hiên người ta cũng không dám cậy mạnh, oán hận trừng Diệp Thần một chút, sau đó sai người đỡ lấy Honekawa chật vật rời đi.

Lần này tại Cúp Hạnh Lâm Diệp Thần nhất chiến thành danh, mà hắn cũng càng là làm cho tất cả mọi người đều nhớ kỹ Hắc Ngọc Cao, chỉ là chẳng ai ngờ rằng Hắc Ngọc Cao cuối cùng lại trở thành một hệ liệt dẫn nổ mâu thuẫn.....

Cùng lúc đó, rất nhiều người chú ý lần tranh tài này cũng thông qua mạng lưới hiện trường trực tiếp nhìn thấy màn này.

Tập đoàn Kiều thị.

Kiều An Na cùng mấy người Thượng Quan Dĩnh nhìn thấy Diệp Thần thắng không khỏi ôm nhau chúc mừng.

"Muội đã biết thối đệ đệ có thể thắng!"Liễu Nhược Hi nở nụ cười xinh đẹp.

Kiều An Na ánh mắt ôn nhu mà nhìn xem Diệp Thần trong màn hình, mỉm cười nói:"Diệp Thần đúng là lớn rồi, cũng là thời điểm!"

"Đại sư tỷ, tỷ chuẩn bị gả cho tiểu sư đệ?"Liễu Nhược Hi nghe xong hoảng sợ nói.

"Ai nói ta muốn gả cho hắn?"

Khuôn mặt Kiều An Na đỏ lên hiếm thấy, ôn nhu nói:"Ý của ta là, về sau tập đoàn nên gọi là Diệp thị đi, dù sao lúc trước ta cũng là vì giúp tiểu sư đệ tích lũy tài phú mới thành lập tập đoàn này!"

"Tốt lắm!"

Liễu Nhược Hi nở nụ cười xinh đẹp, nói:"Sau đó bảy tỷ muội chúng ta đều đến giúp thối đệ đệ quản lý nghiệp vụ tập đoàn!"

"Sau đó lại cùng nhau gả cho hắn sao?"Thượng Quan Dĩnh cười trêu chọc nói.

"Khanh khách, chỉ sợ thối đệ đệ không chịu đựng nổi đâu!"Liễu Nhược Hi cười đến nhánh hoa run rẩy, nào còn dáng vẻ nghiêm túc của một nữ cảnh sát.

"..."

Còn tốt Diệp Thần không ở đây, bằng không hắn nhất định sẽ dùng hành động chứng minh năng lực chính mình:

Kinh Thành, vùng ngoại thành.

Trong một tòa Tứ Hợp Viện nhìn cổ phác khí quyển, một lão giả tóc trắng ngồi ở trên ghế sa lon phòng khách, nhìn thấy Diệp Thần trên TV được phóng viên vây xung quanh, sắc mặt cực kỳ âm trầm!

"Buồn cười!"

Lão giả Cốc Khê nổi trận lôi đình, giơ tay nặng nề đập vào trên bàn gỗ lê hoa cúc bên cạnh.

Răng rắc!

Một tiếng vang giòn, trong nháy mắt bàn gỗ lê hoa cúc bị đập đến chia năm xẻ bảy, nát một chỗ!

"Lão gia"

Quản gia bên cạnh thấy thế vội vàng tiến lên, cẩn thận từng li từng tí nhìn xem sắc mặt Cốc Khê.

"Rốt cuộc Dương Liên Đình đang làm cái gì, một chút chuyện

nhỏ đều làm không xong!"

Mặt mũi Cốc Khê tràn đầy vẻ giận dữ, trong phòng khách còn ngồi ba nam một nữ, trong đó có hai nam nhân tuổi lớn, một nam một nữ khác thoạt nhìn cũng chỉ chừng hai mươi.

"Cha, chỉ là một tên Diệp Thần mà thôi, bằng vào thực lực Cốc gia chúng ta chỉ vài phút có thể giết hắn, tại sao phải mượn tay người khác?"

Người nói chuyện chính là một nam nhân trên dưới năm mươi tuổi, nhưng dáng dấp phi thường soái khí, xem như một lão soái ca.

Người này chính là con trai cả Cốc Khê, Cốc Chí Cương, mặc dù hắn làm quan tại tỉnh Điền Nam, nhưng cấp bậc tương đương với Hạ Hầu Văn, có thể xưng đại tướng nơi biên cương!

Bên cạnh còn có một nam nhân cùng độ tuổi với hắn, bất quá dáng dấp người này vô cùng thô to cuồng bạo, mấy chục tuổi mà mặt mũi vẫn tràn đầy thanh xuân, hắn là đệ đệ ruột của Cốc Chí Cương, Cốc Chí Dũng.

Mặc dù hắn không ở quan trường, nhưng là cao thủ võ tu, đồng thời cũng là người chưởng khống Ngũ Đại Phái!

"Huyền Cơ Tử từng tiên đoán, nếu là thượng vị giả tự mình xuất thủ đối phó Diệp Thần, sẽ dẫn tới trời phạt, sao ta dám tùy tiện ra tay?"

"Lại nói, phía sau Diệp Thần cũng có người chống lưng, nhất là Long lão đầu, quả thực ghê tởm!"Cốc Khê nổi nóng nói.

"Gia gia!"

Một người trẻ tuổi ngồi ở trên ghế sa lon phòng khách chơi điện thoại nhịn không được mở miệng, mặt mũi hắn tràn đầy kiêu

ngạo, khinh thường bĩu môi một nói:

"Huyền Cơ Tử nói mỗi một câu, Cốc gia chúng ta có cần phải quan tâm như thế không?"

"Im miệng!"

Cốc Chí Cương nghe xong lập tức quát lớn:"Ngươi biết cái gì, Huyền Cơ Tử là thế ngoại cao nhân, lời hắn nói không một cái không ứng nghiệm!"

"..."

Cổ Cơ kiệt không phục, nhưng nhìn thấy dáng vẻ tức giận của cha mình hắn cũng chỉ có thể tức giận đem lời nuốt xuống bụng.

Chương 394. Cốc gia kiêng kị (thượng)!

"Ca ca, anh đừng nóng giận!"

Nữ tử trẻ tuổi bên cạnh tiến đến bên tai Cổ Cơ Kiệt, thấp giọng thầm nói:"Em cũng rất tò mò tiểu tử này có phải là ba đầu sáu tay hay không, hôm nào hai ta cùng đi Ninh Châu, chúng ta chiếu cố hắn?"

Cổ Cơ Kiệt sáng mắt lên, lúc này gật đầu cười.

"Lão nhị, về hạ lạc của Huyền Cơ Tử, con nghe được sao?"Cốc Khê hơi bình tĩnh nhìn về phía Cốc Chí Dũng.

"Con đã để người Ngũ Đại Phái đi tìm, nhưng lão nhân này giống như bốc hơi khỏi nhân gian không thấy tăm hơi!"Cốc Chí Dũng có chút áo não nói.

"Tiếp tục tìm!"

Cốc Khê nghe xong cắn răng, trong miệng không kìm được nói lầm bầm:"Cửu tiêu long ngâm kinh thiên biến, tinh thần tế hội thiển thủy du"

"Gia gia, lời của người nói là có ý gì a?"Cổ Cơ Kiệt nghe không hiểu, mặt mũi tràn đầy tò mò nhìn Cốc Khê hỏi.

"Đây là hai câu sau trong bốn câu phê văn năm đó Huyền Cơ Tử đưa ra!"

Cốc Khê hít sâu một hơi, trùng điệp thở dài nói:"Ý nói Diệp Thần sớm muộn đều sẽ kinh thiên động địa, mà lại trong đó sẽ có

một người mang theo chữ 'Tinh' trong tên liên thủ cùng hắn, cuối cùng để Cốc gia chúng ta mất đi hết thảy!"

"Không thể nào, địa vị Cốc gia chúng ta há sẽ vì một tên nhà quê như hắn rung chuyển?"Cổ Cơ Kiệt chẳng thèm ngó tới.

"Cha, con đã điều tra!"

Cốc Chí Dũng trầm giọng nói:"Người bên cạnh Diệp Thần tạm thời không có một ai có chữ Tinh trong tên!"

"Nhưng hắn sớm muộn cũng sẽ xuất hiện, ta cảm thấy cha nói rất có đạo lý, chúng ta vẫn là phải nghĩ biện pháp diệt trừ tiểu tử này!"Cốc Chí Cương đến cùng cũng là đại tướng nơi biên cương, nói chuyện làm việc phi thường quả quyết.

"Để ta gọi điện thoại cho Dương Liên Đình!"

Cốc Khê rất nổi nóng, bởi vì kiêng kị tiên đoán của Huyền Cơ Tử, dù thế lực hắn có lớn cũng không dám tự mình ra tay với Diệp Thần, cái này cũng tương đương cho Diệp Thần càng nhiều thời gian sinh tồn.

"Cha, không phải Huyền Cơ Tử cho bốn câu phê văn sao, còn có hai câu là cái gì?"Cổ Na thừa dịp gia gia gọi điện thoại, tiến đến trước mặt Cốc Chí Cương nhỏ giọng hỏi.

"Kim lân há lại vật trong ao, vừa gặp phong vân liền hóa long"

Cốc Chí Cương nói xong nhìn con của mình một chút, lại nhìn Cổ Na một chút, không khỏi thở dài thật sâu.

Một Diệp Thần để thế lực đỉnh cấp Kinh Thành lo lắng đề phòng hai mươi năm, hơn nữa còn không có kết thúc, kẻ này quả thật là đáng sợ!

"Quản hắn là long hay là trùng, ở trước mặt con coi như hắn là

long cũng phải cuộn lại!"

Cổ Cơ Kiệt xem thường, mặt mũi tràn đầy biểu lộ khinh thường.

"Đừng làm ẩu, gây phiền toái ta cũng không chùi mông cho ngươi!"

Cốc Chí Cương biết rõ bản tính con trai mình, nghe được hắn nói như vậy vội vàng cảnh cáo nói.

"..."

Cổ Cơ Kiệt há to miệng, mặc dù không nói chuyện, nhưng trong lòng càng thêm không phục, hắn quyết định phải đi Ninh Châu một chuyến, hảo hảo giáo huấn tiểu tử Diệp Thần này một chút!

Mà lúc này, Dương Liên Đình cũng nhận được điện thoại Cốc Khê gọi tới.

"Cốc lão yên tâm!"

Dương Liên Đình âm trắc trắc cười nói:"Hiện tại Cục Võ Thống cùng ninja Koga-ryu Đảo quốc đều muốn đối phó Diệp Thần, tiểu tử này muốn không chết cũng khó!"

"Cục Võ Thống?"Cốc Khê sững sờ.

"Hắc hắc, người Cục Võ Thống là Diệp Tinh Cầu phái đi!"

Dương Liên Đình trong đình nghỉ mát đem trọn vẹn một năm một mười cáo tri Cốc Khê, cuối cùng nói:"Cốc lão, hai cỗ thế lực này đều không phải bình thường, coi như Long lão đầu muốn bảo đảm hắn, chỉ sợ cũng là thế đơn lực bạc?"

"Ân, nói có lý!"

Cốc Khê nghe xong nhẹ gật đầu, bất quá vẫn là nhắc nhở:"Ngươi vẫn phải nhìn chằm chằm tiểu tử này cho ta, tóm lại không thể để cho hắn tiếp tục còn sống, nhất định phải nghĩ biện pháp diệt trừ hắn ~!"

"Chỉ cần ngươi có thể làm tốt chuyện này, sang năm ngươi sẽ có thể thống lĩnh Hộ Long tộc!"

"Minh bạch, tạ ơn Cốc lão đề bạt!"

Dương Liên Đình mừng rỡ, hắn chỉ có chờ câu nói này của Cốc Khê.

Dù sao Long lão đầu không ở bên cạnh Diệp Thần, thực sự không được thì mình đi Ninh Châu giết tiểu tử này cũng chưa hẳn không thể!

"Hắt xì!"

Diệp Thần đang đi ra ngoài sân vận động, đột nhiên hắt hơi một cái.

"Tiểu Diệp, cậu không sao chứ?"

Tiêu Quang Minh thấy thế vội vàng hỏi.

Hiện tại hắn đã coi Diệp Thần như bảo bối ở trong tay, lần này Diệp Thần không chỉ có vì ngành nghề Trung y tranh quang, còn vì mặt mũi quốc gia, thỏa thỏa Đại Công Thần a!

"Không có việc gì, khả năng ai đó đang nhớ đến tôi a?"Diệp Thần tự giễu cười nói.

"Tiểu sư đệ càng ngày càng thối!"

Tần Mặc Diêu nghe được Diệp Thần nói như vậy, nhịn không được hé miệng cười trộm.

Diệp Thần quay đầu nhìn Tần Mặc Diêu một chút, dứt khoát làm cái mặt quỷ với nàng, chọc cho Tần Mặc Diêu cùng Nhan Thanh không ngừng cười.

"..."

Mọi người đều im lặng, đây là Diệp Thần vừa xuất thủ mạnh mẽ, một cước đạp gãy xương đùi Honekawa?

Thật tình không biết chỉ có thời điểm ở trước mặt mấy vị sư tỷ Diệp Thần mới có thể tinh nghịch như một đứa bé.

Chương 395. Kế Hoạch Đổi Quốc!

Một đoàn người vừa đi ra sân vận động, kết quả một màn lập tức để đám người cả kinh trợn mắt hốc mồm xuất hiện!

Chỉ thấy trên mặt đất nằm mười mấy tên nam tử, mà trừ cái đó ra cha con Ôn gia cũng ở đây, dưới lòng bàn chân Ôn Bát Thiên còn có một nam tử đang bị hắn giẫm lên!

"Diệp Thần, ngươi ra?"Ôn Bát Thiên nhìn thấy Diệp Thần, nhíu mày lên tiếng chào hắn.

"Đây là có chuyện gì?"Diệp Thần hiếu kì hỏi.

"Ngươi còn không biết xấu hổ hỏi, những người này đều là đến giết ngươi!"Ôn Viêm Bân nói xong nhịn không được liếc mắt.

"Quả thực vô pháp vô thiên! Chu thị trưởng, chuyện này ông nhất định phải nghiêm túc xử lý!"Tiêu Quang Minh nghe xong những người này là đến giết Diệp Thần, lại nhìn đao kiếm rơi trên mặt đất, sắc mặt trong nháy mắt âm trầm.

"Tiêu bộ trưởng yên tâm, tôi sẽ gọi điện thoại cho Cục Cảnh Sát!"

Trong lòng Chu Bình Tuyền cũng là nổi trận lôi đình, dám nháo sự trên địa bàn hắn quản, đây không phải đánh mặt hắn sao?

"Chu thị trưởng, chuyện này vẫn là để chính tôi xử lý đi!"

Diệp Thần thấy rõ ràng người Ôn Bát Thiên giẫm ở dưới chân, miệng nhếch lên lộ ra một vòng đường cong giảo hoạt.

"Cái này"

"Tiểu Diệp, cậu nhất định phải tự mình xử lý?"Tiêu Quang Minh nhíu mày.

"Ân."Diệp Thần gật đầu.

Tiêu Quang Minh nghĩ nghĩ đồng ý, trước khi đi hắn vẫn nhìn Ôn Bát Thiên một chút, trước đó ở Kinh Thành Ôn gia còn muốn đối phó Diệp Thần, làm sao chỉ chớp mắt lại giúp hắn?

Chu Bình Tuyền thấy thái độ kiên trì của Diệp Thần cũng không nói cái gì, lập tức cùng Tiêu Quang Minh rời đi trước.

"Diệp Thần, những người này đệ muốn xử trí như nào?"Nhan Thanh hỏi.

"Đều thả đi đi, lưu hắn lại là được!"

Diệp Thần chỉ chỉ Honekawa Suneo bị Ôn Bát Thiên giẫm dưới chân, đi đến trước mặt hắn ngồi xổm xuống, một mặt cười xấu xa nói:

"Xui xẻo, chúng ta lại gặp mặt!"

"Baka, ngươi tốt nhất mau thả ta ra, bằng không ngươi sẽ hối hận!"Honekawa Suneo cắn răng nghiến lợi trừng mắt Diệp Thần.

"Thần ca, tên tiểu quỷ tử này thật là phách lối a, dứt khoát giết hắn đi!"Lan Trần ở một bên hù dọa nói.

"Được, trên thế giới này ít đi mấy tên tiểu quỷ tử, cũng thái bình không ít!"

Diệp Thần chững chạc đàng hoàng gật đầu, nói xong thuận tay từ dưới đất nhặt lên một thanh chủy thủ sáng loáng.

"Baka! Người Hoa, ngươi chớ làm loạn, mau thả thiếu gia

Honekawa ra!"

Một võ giả Đảo quốc nhìn thấy Diệp Thần thật muốn động thủ, tức hổn hển quát hắn.

"Ồn ào!"

Diệp Thần giơ tay lên, chủy thủ như viên đạn bắn ra, tinh chuẩn không lệch chút nào bắn vào lồng ngực người kia.

Bịch!

Võ giả Đảo quốc mở mắt thật to, cơ thể ngã xuống triệt để mất đi sinh cơ

Những võ giả Đảo quốc còn lại hai mặt nhìn nhau, một giây sau, những người này lập tức giải tán, chỉ để lại một mình Honekawa Suneo lẻ loi trơ trọi bị người giẫm dưới chân.

"Ngươi, ngươi chớ làm loạn, bằng không người Ninh Châu đều phải chết bồi mệnh cho ta!"Honekawa Suneo tận mắt nhìn thấy đồng bào chết thảm, bị dọa đến nói chuyện đều không lưu loát.

"Có ý tứ gì?"Diệp Thần nghe xong nhăn nhăn lông mày.

"Chỉ cần ngươi không giết ta, ta sẽ nói cho ngươi biết một bí mật lớn!"

Honekawa sợ vỡ mật, vì cầu bảo mệnh hắn đã không để ý tới nhiều như vậy.

"Ôn lão ca, huynh buông ra hắn đi!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói với Ôn Bát Thiên.

"Diệp Thần, ngươi gọi ai là Ôn lão ca!"

Ôn Viêm Bân nghe xong tức điên lên, gia hỏa Diệp Thần này quá biết chiếm tiện nghi, cứ như vậy về bối phận chẳng phải mình

là cháu của hắn?

Ôn Bát Thiên cũng không để ý, buông lỏng cái chân đang giẫm lên lưng Honekawa ra.

"Nói đi, nhìn xem bí mật này có thể đổi về một cái mạng chó của ngươi hay không!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Ta"

Honekawa muốn nói lại thôi, nhưng khi hắn nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Diệp Thần, dọa đến toàn thân run lên vội vàng nói:"Kỳ thật Hội Thường Thanh đến Hoa Hạ là có mục đích khác, bọn họ muốn"

"Muốn làm gì?"

"Đây thật ra là cao tầng Đảo quốc quyết định, từ Hội Thường Thanh chấp hành 'Kế Hoạch Đổi Quốc'!"Honekawa nơm nớp lo sợ nói.

"Kế Hoạch Đổi Quốc?"

Không chỉ là Diệp Thần, tất cả mọi người ở đây nghe được không hiểu ra sao.

"Kháo! Mau nói chuyện gì xảy ra, bằng không ta bảo Thần ca nhổ lão nhị của ngươi!"Lan Trần đạp Honekawa một cước, nổi giận đùng đùng nói.

"..."

Honekawa nghe xong kém chút thổ huyết, trong lòng tự nhủ người Hoa thật độc ác a, chuyên môn chọn lão nhị ra tay, lần trước Diệp Thần thiếu chút nữa để lão nhị hắn cương muốn phát nổ, lần này thế mà muốn trực tiếp nhổ, quá tàn nhẫn đi!

Bất quá bị Lan Trần làm cho giật mình, Honekawa triệt để đem

trọn vẹn đầu đuôi câu chuyện nói ra.

Nói tóm lại một câu, Đảo quốc đang chuẩn bị bố cục lật đổ quốc thổ Hoa Hạ

"Hội Thường Thanh nghiên cứu phát minh một loại virus, có thể cấp tốc để người Hoa già yếu, thể chất biến yếu."

"Dần dần người Hoa Hạ sẽ trở nên ở thưa thớt, đến lúc đó người Đảo quốc chúng ta sẽ đến thống trị Hoa Hạ!"Honekawa nói.

"Vương bát đản, tiểu quỷ tử các ngươi còn rất âm hiểm!"

Lần này nói chuyện chính là Ôn Viêm Bân, mặc dù hắn cùng Diệp Thần không hợp nhau, nhưng đối với quốc gia vẫn là trung thành.

"Không đúng a?"

Lan Trần lập tức đưa ra chất vấn:"Hoa Hạ chúng ta nhiều người như vậy, tiểu quỷ tử có bao nhiêu người, các ngươi đợi chúng ta bạc tóc đến khi nào?"

Chương 396. Bố cục của tiểu quỷ tử!

"Cho nên chúng ta đã sớm bố cục tại Hoa Hạ, cũng đã mua rất nhiều nhân viên nội bộ Hoa Hạ các ngươi!"Honekawa Suneo giải thích nói.

"Ngọa tào!"

Diệp Thần nghe xong không khỏi lạnh sống lưng, không nghĩ tới tiểu quỷ tử lại bày bàn cờ lớn như thế ở Hoa Hạ!

Tỉ mỉ nghĩ lại tiểu quỷ tử đúng là tận hết sức lực xâm lấn văn hóa, Hoa Hạ đang êm đẹp không hiểu sao có rất nhiều nhân tố theo Đảo quốc, suy nghĩ tỉ mỉ ngẫm lại xác thực rất đáng sợ.

"Phải nói ta cũng nói rồi, bây giờ ngươi có thể thả ta đi không?"Honekawa Suneo hỏi.

"Hội Thường Thanh đã nghiên cứu phát minh virus, khẳng định cần địa phương cất giữ, vị trí cụ thể ở đâu?"

Diệp Thần biểu lộ ngưng trọng, sự hèn hạ của người Đảo quốc đã vượt qua tưởng tượng của hắn, có thể xưng lòng lang dạ thú!

"Cái này"

"Không nói vậy chết đi!"Ôn Bát Thiên trầm giọng nói.

"Đừng, đừng giết, ta nói!"

Honekawa Suneo đã chứng kiến lợi hại của Ôn Bát Thiên, vội vàng nói:"Ta chỉ biết là tỉnh Thiên Nam có hai cơ sở nghiên cứu,

một tòa tại tỉnh thành, một tòa ngay tại Ninh Châu!"

"Địa chỉ ở đâu?"Thanh âm Diệp Thần băng lãnh.

Honekawa Suneo do dự chút, cuối cùng vẫn nói ra địa chỉ của hai cơ sở nghiên cứu.

Diệp Thần nghe xong sắc mặt tái xanh lấy điện thoại di động ra bấm một cái mã số, rất nhanh nhẹn đầu bên kia điện thoại truyền tới một thanh âm của nam nhân

"Diệp tiên sinh, có gì phân phó?"

"Lão Bạch, ông đến sân vận động một chuyến, mang người trở về!"

"Tốt, tôi lập tức tới!"

Bạch Vĩnh Chính không dám thất lễ, sau khi cúp điện thoại tranh thủ thời gian dẫn người tiến đến sân vận động.

"Diệp Thần, ngươi, ngươi không giữ chữ tín, không phải đã nói thả ta sao?"Honekawa Suneo kinh hãi, cho rằng Diệp Thần muốn ra tay với hắn.

"Chờ ta hủy đi hai tòa nghiên cứu này, tự nhiên sẽ thả ngươi đi!"

Diệp Thần lườm Honekawa Suneo một chút, âm thanh lạnh lùng nói:"Ngươi tốt nhất cầu nguyện Hội Thường Thanh chưa có thả virus, nếu như đồng bào ta bị lây nhiễm virus, cam đoan ngươi không sống được!"

"A?"

Honekawa Suneo nghe xong khó khăn nuốt ngụm nước bọt, nhờ có Hội Thường Thanh đang bận bịu bố cục, còn may chưa kịp tung ra virus.

Chỉ chốc lát Bạch Vĩnh Chính dẫn người tới, Diệp Thần phân phó nói:

"Lão Bạch, ông trông coi cẩn thận gia hỏa này, nếu như không thành thật trực tiếp xử lý cũng được!"

"Vâng, Diệp tiên sinh!"

Diệp Thần khoát tay áo, Bạch Vĩnh Chính ra hiệu tiểu đệ đem Honekawa nhét vào trong xe, rất nhanh rời đi nơi đây.

"Sư đệ, đệ chuẩn bị làm sao bây giờ?"Nhan Thanh hỏi.

"Giết!"

Diệp Thần trả lời ngắn gọn hữu lực, trong lời nói tràn đầy sát khí.

Cha con Ôn Bát Thiên liếc nhau một cái, lúc đầu hai người chuẩn bị sau khi Cúp Hạnh Lâm tranh tài xong, để Diệp Thần dẫn hắn đi lăng mộ lão tổ, hiện tại xem ra việc này lại phải buông xuống một chút!

Ninh Châu, bệnh viện Anh Hoa.

Đây là một tòa bệnh viện mới mở, năm ngoái vừa mới bắt đầu kinh doanh.

Lúc này, trong phòng làm việc của viện trưởng.

Honekawa Dairo biết được con trai mình lại bị Diệp Thần giam, tức giận đến chửi ầm lên

"Người Hoa đáng chết, ta muốn giết hắn!"

"Watanabe, ngươi lập tức tung virus ra ra ngoài, để tiểu tử Diệp Thần kia biết sự lợi hại của ta!"Honekawa Dairo oán hận nói.

"Cái này"

Watanabe ngồi sau bàn công tác viện trưởng gặp khó khăn, chớ nhìn hắn là viện trưởng bệnh viện Anh Hoa, nhưng loại chuyện này còn phải được Kameda quyết định.

Nhưng Kameda đã đi phòng thí nghiệm, Watanabe cũng có chút khó khăn.

"Nhanh đi, bằng không ta triệt tiêu chức vụ viện trưởng của ngươi!"Honekawa Dairo một mặt dữ tợn quát lên với Watanabe.

"Hiểu, ta sẽ bảo y tá chọn mấy bệnh nhân tiêm vào!"

Watanabe không dám đến đắc tội Honekawa Dairo, nói xong đưa tay cầm lấy điện thoại trên bàn chuẩn bị áp dụng kế hoạch đầu độc, cũng không có chờ hắn thông tri một chút đi, cửa phòng làm việc đột nhiên phát ra một tiếng vang thật lớn.

Ngay sau đó hai tên hộ vệ áo đen bay vào, sau khi ngã xuống đất trực tiếp ngất đi.

"Diệp, Diệp Thần?"

Mặt mũi Watanabe tràn đầy hoảng sợ nhìn xem Diệp Thần từ bên ngoài đi tới, sau lưng còn có Lan Trần cùng cha con Ôn Bát Thiên đi theo.

"Muốn kiếm chuyện ở Ninh Châu, ta thấy các ngươi chán sống rồi!"

"Baka!"

Honekawa Dairo nhìn thấy Diệp Thần tới, lập tức nổi trận lôi đình, tức giận chất vấn:

"Con trai ta đâu, ngươi mau thả hắn!"

"Muốn mạng sống của hắn, lập tức giao virus ra!"Diệp Thần từng bước một hướng tới gần bọn người Honekawa Dairo, lạnh như băng nói.:

"Ngươi, làm sao ngươi biết virus? A, nơi này là bệnh viện, ta không biết ngươi đang nói cái gì!"Watanabe kém chút nói lộ ra miệng, nhưng rất nhanh lại khôi phục như thường.

"Không nói vậy chết đi!"

Diệp Thần đã thấy qua Watanabe, gia hỏa này cũng tham gia tranh tài Cúp Hạnh Lâm.

Không đợi Diệp Thần xuất thủ, Ôn Bát Thiên lại dẫn đầu lóe người lên, đi vào trước mặt Watanabe đưa tay vỗ một chưởng trên đỉnh đầu đối phương!

Chỉ nghe được Watanabe kêu thảm một tiếng, ngay sau đó cả người cấp tốc thiêu đốt, trong chớp mắt bị đốt thành một đống tro tàn.

"..."

Honekawa Dairo thấy thế bị dọa đến hồn phi phách tán, một người tươi sống thế mà cứ như vậy bị đốt thành tro tàn?

Chương 397. Nhà trắng nhỏ!

"Ngọa tào!"

Khóe miệng Lan Trần giật một cái, không nghĩ tới Ôn Bát Thiên sát phạt quyết đoán như thế!

"Tiểu quỷ tử, đến cùng có chịu giao virus ra hay không?"

Ôn Bát Thiên hiển nhiên đã mất kiên trì, nói xong như thiểm điện xuất thủ bóp lấy cổ Honekawa Dairo nâng hắn lên, chỉ cần lòng bàn tay hắn phát lực, Honekawa Dairo cũng sẽ hóa thành tro tàn.

"Giao, giao"

Honekawa sợ, ở giữa không trung giãy dụa gạt ra mấy chữ.

Ôn Bát Thiên hừ lạnh một tiếng, buông tay ra ném Honekawa xuống đất giống như chó chết, mặt đỏ bừng hô hấp lấy từng ngụm từng ngụm.

"Diệp Thần, nhìn đấy mà học tập!"

Ôn Viêm Bân thấy thế mặt mũi tràn đầy đắc ý nói:"Đối phó tiểu quỷ tử là phải dùng thủ đoạn lôi đình mới được!"

Diệp Thần nhún vai, hắn quan tâm không phải sinh tử Honekawa Dairo, mà là có thể tìm tới đầu nguồn virus hay không.

Rất nhanh, dưới sự dẫn đầu của Honekawa Dairo, đám người Diệp Thần đi tới một tòa nhà trắng nhỏ phía sau bệnh viện.

Cả tòa nhà trắng chiếm diện tích gần ngàn mét vuông, thủ vệ

nhiều đến hơn mười người, thậm chí còn có người dắt chó tuần tra cỡ lớn đi đi lại lại.

Thấy tình hình này, trong lòng Diệp Thần cũng nắm chắc, địa phương đề phòng sâm nghiêm như thế, hẳn là phòng thí nghiệm.

"Dừng lại!"

Mấy người vừa tới nhà trắng nhỏ liền bị hai tên gác cổng ngăn cản.

"Ta đến tìm Kameda-kun!"Honekawa Dairo ngẩng đầu, vẻ mặt cay đắng nói.

"Nguyên lai là Honekawa tiên sinh."

Gác cổng thấy rõ ràng là Honekawa Dairo, khuôn mặt lập tức đổi thành tươi cười, bất quá sau khi vào cửa lại xảy ra chút khúc nhạc dạo ngắn, bởi vì đối phương chỉ có thể để Honekawa Dairo mang một người đi vào.

"Để tôi đi!"

Diệp Thần vì không đánh cỏ động rắn, quyết định một mình tiến vào bên trong.

"Thần ca, cẩn thận một chút!"Lan Trần dặn dò.

Diệp Thần gật gật đầu, lập tức đi theo Honekawa Dairo đi vào bên trong nhà trắng nhỏ.

Tuy nói diện tích nhà trắng nhỏ nhìn không lớn, cấu tạo bên trong lại hết sức phức tạp, Diệp Thần đi theo Honekawa Dairo bảy lần quặt tám lần rẽ, thậm chí còn đi vào một tầng hầm dưới mặt đất!

Cuối cùng, hai người tới cổng một gian phòng thí nghiệm nhìn có cảm giác mười phần khoa học kỹ thuật.

Honekawa Dairo quay đầu một mặt phức tạp nhìn Diệp Thần một chút, sau đó do dự nhấn xuống mật mã mở cửa.

"Đừng nghĩ giở trò gian, bằng không ta cam đoan con của ngươi không sống được!"Diệp Thần thấy đối phương chần chờ, lập tức lạnh giọng cảnh cáo nói.

Vừa dứt lời, cửa phòng thí nghiệm chạy bằng điện mở ra.

Diệp Thần tập trung nhìn vào, trong phòng thí nghiệm tràn ngập các loại dược dịch thí nghiệm, còn có mấy người áo trắng cầm trong tay dụng cụ thí nghiệm đi tới đi lui, trong không khí tràn ngập một cỗ mùi nước khử trùng.

Mà Kameda cũng thình lình xuất hiện trong tầm mắt Diệp Thần.

"Kameda-kun, chạy mau!"

Đột nhiên, Honekawa Dairo giống như điên xông vào trong phòng thí nghiệm, vừa chạy vừa la lớn.

Bọn người Kameda đang làm thí nghiệm nghe được Honekawa Dairo kêu to nhao nhao quay đầu, khi bọn họ nhìn thấy Diệp Thần một mặt tràn đầy sát khí đi tới, Kameda quá sợ hãi nói:

"Nhanh, ngăn lại hắn!"

Vừa dứt lời, nhóm nhân viên áo khoác trắng mới vừa rồi đang làm thí nghiệm nhao nhao từ trên thân móc ra súng lục nhắm bắn Diệp Thần!

Đáng tiếc những súng ống phổ thông này căn bản là không có cách nào làm bị thương Diệp Thần.

Ngược lại Honekawa Dairo đưa lưng về phía Diệp Thần chạy trốn, bị hắn xem như 'Tấm mộc', tất cả đạn bắn vào trên người

hắn.

Honekawa Dairo vạn vạn không nghĩ tới, cuối cùng vậy mà chết trong họng súng người nhà.

Mà Kameda cũng minh bạch chuyện đều bại lộ, vẻ mặt hắn dữ tợn nhìn về phía Diệp Thần, cắn răng nói:

"Người Hoa đáng chết, ta tuyệt đối sẽ không để ngươi đạt được!"

Nói xong, hắn trực tiếp mở ra một cái lồng thủy tinh trong suốt trên đài thí nghiệm, nhấn xuống một cái nút màu đỏ bên trong, lập tức ôm lấy cặp công văn trên bàn, nhanh chóng chạy về phía tận cùng của phòng thí nghiệm!

Chương trình tự hủy khởi động!

Cùng lúc đó, một trận tiếng còi báo động chói tai vang lên, toàn bộ phòng thí nghiệm đột nhiên bị đèn đỏ bao phủ, phảng phất tận thế hàng lâm!

Những nhân viên thí nghiệm đang cầm thương tựa hồ cũng không sợ chết, không ai chạy, chỉ lo nổ súng với Diệp Thần!

"Muốn chết!"

Diệp Thần nghe được tiếng cảnh báo vang lên, trong lòng hơi hồi hộp một chút, vạn nhất nơi này nổ tung, dẫn đến virus khuếch tán vậy xong đời!

Nghĩ đến điều này sát tâm hắn nổi lên, chỉ cần là người xuất hiện ở trước mặt hắn, không một ai không bị miểu sát!

Giải quyết xong tất cả mọi người, Diệp Thần thuận theo phương hướng Kameda chạy trốn đuổi theo, rất nhanh ở bên trong tận cùng phòng thí nghiệm nhất lại phát hiện một đường hầm.

Đường hầm trước mắt mười phần rộng rãi, lại sâu không thấy đáy, cũng may trong đường hầm trang bị đèn chiếu sáng, Diệp Thần liếc mắt liền thấy được Kameda cách hơn trăm mét đang chuẩn bị lên xe!

Không sai, trong đường hầm còn đỗ mấy chiếc xe!

Diệp Thần cười lạnh, giương tay lên, một đạo ngân quang bắn ra.

Kameda vừa mở cửa xe, còn chưa kịp khởi động ô tô, đột nhiên cảm thấy thân thể tê rần, ngay sau đó cả người như là giống như bị chạm điện ngã trên mặt đất.

Nhưng cho dù là như vậy, trong ngực hắn vẫn là gắt gao ôm cái cặp công văn kia!

Chương 398. Phòng thí nghiệm phát nổ!

Diệp Thần đi tới nhìn xem Kameda đang nằm trên đất, âm thanh lạnh lùng nói:

"Tiểu quỷ tử, ngươi lại chạy a!"

"Ba, baka"

Kameda thất bại trong gang tấc, chỉ có thể oán hận trừng mắt Diệp Thần.

Diệp Thần lười nhác nói nhảm, trực tiếp đưa tay từ trong ngực Kameda cầm đi cái cặp công văn kia, đang lúc hắn chuẩn bị mở ra xem xét một phen lúc, Kameda lại lớn tiếng nở nụ cười.

"Ngươi cười cái rắm a!"Diệp Thần nhướng mày, trong lòng mơ hồ có loại dự cảm bất tường.

"Ha ha ha! Chương trình tự hủy của đường hầm đã khởi động, trong ba mươi giây sẽ nổ tung, người Hoa, ngươi nhất định phải chết, Đại Đảo quốc vạn tuế!"Kameda điên cuồng cười to, vô cùng điên cuồng.

"Kháo!"

Diệp Thần nghe vậy giận không chỗ phát tiết, nhấc chân một cước giẫm tại trên đầu Kameda!

Phốc!

Đầu Kameda giống dưa hấu trong nháy mắt nổ tung, trắng, đỏ,

chảy lan đầy đất.

Oanh!

Đúng lúc này, bên ngoài đường hầm nổ tung, mà bên trong cũng bắt đầu lay động, đá vụn bùn đất đếm không hết rơi thẳng xuống như mưa.

Diệp Thần không kịp nghĩ nhiều, nhấc chân chạy về phía trước, nếu Kameda định phóng xe rời đi, phía trước khẳng định là có lối ra!

Hắn vừa đi ra ngoài mấy chục mét, sau lưng liền truyền đến tiếng nổ kịch liệt, ngay sau đó toàn bộ đường hầm ầm ầm sụp đổ.

Mấy người Lan Trần chờ ở bên ngoài cũng cảm nhận được uy lực nổ tung, hắn tận mắt nhìn thấy cả tòa nhà trắng nhỏ trong khoảnh khắc lọt vào dưới mặt đất, trở thành một đống phế tích.

Mà những thủ vệ may mắn còn sống kia, cũng bị cha con Ôn Bát Thiên đánh giết từng người!

"Không tốt, Thần ca còn trong lòng đất a!"

Lan Trần nóng lòng như lửa đốt, nhưng trước mắt bởi vì nhà trắng nhỏ sụp đổ, hiện trường là một mảnh bụi mù, muốn nhìn rõ ràng tình huống đều khó khăn.

"Cha, Diệp Thần sẽ không bị nổ chết đi?"

Mặt mũi Ôn Viêm Bân tràn đầy kinh ngạc mà nhìn tường đổ trước mắt, mặc dù Diệp Thần là võ tu, nhưng cũng không chịu nổi nổ phá như thế a!

Ôn Bát Thiên lắc đầu, kỳ thật hắn càng sốt ruột so với Lan Trần, không có Diệp Thần ai dẫn bọn họ đi tìm lăng mộ lão tổ?

"Im ngay, tên miệng quạ đen nhà ngươi!"Lan Trần nghe được

Ôn Viêm Bân, sắc mặt lập tức giận dữ nhìn chằm chằm hắn.

"Ngươi gọi ta cái gì? Đừng tưởng rằng ngươi là người Lan gia mà ta cũng không dám thu thập ngươi!"

Bị người gọi miệng quạ đen, Ôn Viêm Bân nào chịu được cục tức này, vén tay áo lên định muốn cho Lan Trần một trận.

Lan Trần cũng phát hỏa, hắn cũng phẫn nộ làn da toàn thân biến sắc, biến thành một màu hoàng kim, giống như đồng nhân Thiếu Lâm Tự!

Ôn Bát Thiên thấy cảnh này nhíu nhíu mày, vội vàng nói với Ôn Viêm Bân:

"Con trai, đừng hồ nháo!"

"Cha, gia hỏa này mắng con!"Ôn Viêm Bân rất tức giận.

"Hắn có ngũ hành 'Kim Thể' Hộ thân, đừng lãng phí khí lực!"Ôn Bát Thiên thản nhiên nói.

"Cái gì? Đây chính là Kim Thể sao?"

Ôn Viêm Bân trợn to mắt nhìn Lan Trần, trong lòng không khỏi có chút ghen ghét, tiểu tử này tuyệt đối là chủng loại con cưng của lão thiên gia a!

Bất luận võ học phe phái cổ võ gì, đều không thoát ly được ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, giống Ôn gia chính là công pháp Hỏa hệ, Diệp Thần là công pháp Thổ hệ điển hình, mặc kệ loại công pháp nào, luyện đến cực hạn thân thể đều sẽ phát sinh biến hóa.

Công pháp Kim hệ là phòng thủ mạnh nhất trong ngũ hành, luyện đến cực hạn làn da cơ thể lại phát ra kim loại sáng bóng, từ Thanh Đồng đến Hoàng Kim, công lực càng mạnh màu sắc càng

tiếp cận Hoàng Kim.

Lúc này thân thể Lan Trần chính là màu Hoàng Kim, nhưng thân thủ tiểu tử này rõ ràng rất kém cỏi a, Ôn Viêm Bân thực sự không nghĩ ra chuyện gì xảy ra!

"Ngươi còn muốn đánh nữa hay không, muốn đánh ta phụng bồi!"

Lan Trần thấy Ôn Viêm Bân nhìn chằm chặp mình, kìm lòng không được nhíu nhíu mày, chẳng lẽ gia hỏa này là biến thái?

"Đánh cái rắm!"

Ôn Viêm Bân tức giận trả lời một câu, hắn ghét nhất là so chiêu cùng hạng người chỉ biết phòng thủ, đánh nhau quá mẹ nó mệt mỏi.

"Không được ầm ĩ, tranh thủ thời gian nhìn xem Diệp Thần còn có còn sống hay không!"

Ôn Bát Thiên nhíu nhíu mày, động tĩnh nhà trắng nhỏ sụp đổ lớn như vậy, khẳng định sẽ dẫn tới cảnh sát phòng cháy, đến lúc đó sẽ phiền toái!

Vừa dứt lời, một thân ảnh từ trong khói dày đặc đi ra.

Diệp Thần ôm một cái bao da màu đen, quần áo tả tơi, tro bụi đầy người nhìn còn nghèo túng hơn so với tên ăn mày.

"Thần ca!"

Lan Trần thấy rõ ràng là Diệp Thần, kích động không thôi, tiến lên trực tiếp cho đối phương một cái ôm gấu, trong miệng còn líu lo không ngừng nói:

"Tôi biết cậu không chết được, nếu là cậu chết Kiều tỷ các nàng làm sao bây giờ?!"

"Kháo!"

"Nhanh buông ra, đưa di động cho tôi!"

Diệp Thần đẩy Lan Trần ra, tiếp nhận điện thoại hắn đưa qua, trực tiếp bấm điện thoại của Tứ sư tỷ Liễu Nhược Hi.

Giờ phút này Liễu Nhược Hi đang tại tập đoàn Kiều thị, cùng các nàng Kiều An Na thương lượng nên chúc mừng Diệp Thần như nào.

Chương 399. Vườn nho Chu gia!

"Thối đệ đệ, rốt cục đệ cũng gọi điện thoại tới!"Liễu Nhược Hi cười nói:"Tranh tài Cúp Hạnh Lâm chúng ta đều nhìn, các sư tỷ chúng ta đang thương lượng ban đêm nên chúc mừng đệ cái gì đây!"

"Để lần tới đi!"

Diệp Thần cúi đầu nhìn một chút quần áo phế phẩm của mình, cười khổ nói:"Sư tỷ, đệ có chuyện trọng yếu nói cho tỷ!"

"Chuyện trọng yếu gì?"Liễu Nhược Hi sững sờ.

Diệp Thần đem trọn vẹn câu chuyện giảng giải một lần, cuối cùng nhắc nhở:"Sư tỷ, hiện tại tư liệu thí nghiệm của tiểu quỷ tử trong tay đệ!"

"Thế mà còn có loại chuyện này?"

Liễu Nhược Hi nghe xong nụ cười trên mặt dần dần rút đi, nói:"Sư đệ, đệ cứ chờ tại bệnh viện Anh Hoa, tỷ lập tức tới!"

"Tốt!"

Hai người hàn huyên vài câu Diệp Thần mới cúp điện thoại, bên ngoài cũng truyền tới một trận tiếng còi cảnh sát.

Mấy chiếc xe cứu hỏa nhanh chóng lái vào, đằng sau là một loạt xe cảnh sát gào thét đi theo, tràng diện phi thường hùng vĩ.

Chỉ chốc lát Liễu Nhược Hi cũng tới, nàng xuống xe nhìn thấy

Diệp Thần trước mắt giống 'Tên ăn mày', không khỏi ngẩn người, hỏi:

"Sư đệ, làm sao đệ thành bộ dạng này?"

"Hỗn đản Kameda kia cho nổ bom chặn đường, may mà đệ chạy nhanh, bằng không bị nổ chết rồi!"

Diệp Thần chỉ chỉ phế tích cách đó không xa, sau đó đem tư liệu giao cho Liễu Nhược Hi, dặn dò:

"Đệ vừa nhìn tư liệu trong cặp rồi, đúng là phối phương virus!"

"Buồn cười!"

Liễu Nhược Hi tiếp nhận cặp màu đen, tức giận nói:"Không nghĩ tới tâm tiểu quỷ tử hư hỏng như vậy, đúng rồi sư đệ, không phải đệ nói còn có cái phòng thí nghiệm sao?"

"Tỉnh thành xác thực có cái căn cứ virus, nhưng Ninh Châu xảy ra chuyện bọn họ khẳng định thu được tin tức, hiện tại khẳng định dời đi!"Diệp Thần phân tích nói.

"Tốt a, vậy tỷ đem phần tài liệu này giao cho Triệu cục trưởng!"

"Ân."

"Thần ca, chúng ta vẫn là chóng rời đi a, cậu xem nửa cái mông của mình đều lộ ra rồi kìa!"

Lan Trần thấy người càng ngày càng nhiều, không khỏi cười trêu chọc nói.

"Sư tỷ, đệ đi trước!"

"Trên đường cẩn thận một chút!"

Khuôn mặt Liễu Nhược Hi đỏ lên, vừa rồi nàng len lén nhìn xuống một chút, cái mông nhỏ của tiểu sư đệ xác thực lộ ra, nhìn xem còn rất rắn chắc

Từ bệnh viện Anh Hoa đi ra, Diệp Thần để Lan Trần đưa mình đi cửa hàng phụ cận, mua bộ quần áo mới mặc vào xong lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Diệp Thần, ngươi chuẩn bị lúc nào mang bọn ta đi lăng mộ lão tổ?"Ôn Bát Thiên đột nhiên hỏi.

"Lão Ôn, tôi nói thật cho huynh biết đi!"

Diệp Thần ngồi ở vị trí kế bên tài xế quay đầu qua, mặt mũi tràn đầy chân thành nói với Ôn Bát Thiên:"Muốn đi Mê Âm Đảo, trước hết phải đi núi Nga Mi cứu hai người, để bọn họ mang chúng ta đi!"

"Cái gì?"

Ôn Bát Thiên nghe được ba chữ Mê Âm Đảo, trừng lớn mắt hỏi:"Ý của ngươi là, lăng mộ lão tổ Ôn gia ta tại Mê Âm Đảo?"

"Huynh biết Mê Âm Đảo?"Diệp Thần hồ nghi.

"Đương nhiên, môn phái thần bí nhất trên giang hồ, những năm này tất cả mọi người đang tìm kiếm Mê Âm Đảo, nhưng không ai có thể tìm tới bọn họ !"

"Nghe đồn, người Mê Âm Đảo được cao nhân truyền thừa, người trên đảo đều hết sức lợi hại!"Ôn Bát Thiên nói.

"Không phải là lão tổ Ôn gia huynh truyền thừa sao, cái này còn không có ý tứ thừa nhận?"Diệp Thần cười xấu xa nói.

"..."

Ôn Bát Thiên mặt mo đỏ ửng, hắn đương nhiên biết, trên giang

hồ đã sớm truyền ra Mê Âm Đảo là lão tổ Ôn gia sáng lập.

"Bất quá, chúng ta phải tìm chút trợ giúp mới được!"

Diệp Thần nghĩ nghĩ nói thẳng:"Tu vi của đảo chủ Mê Âm Đảo sâu không lường được, mấy người chúng ta đến đó chính là tặng đầu người!"

"Diệp Thần, không phải ngươi đùa nghịch chúng ta chứ?"Ôn Viêm Bân cau mày nói.

"Ngươi là khỉ sao, đùa nghịch ngươi làm gì?"

"Kháo!"

Ôn Viêm Bân nghe xong tức gần chết, tiểu tử Diệp Thần này nói chuyện quá hại người!

"Tốt, ta đáp ứng ngươi!"

Ôn Bát Thiên nhìn chằm chằm Diệp Thần, thần tình nghiêm túc nhẹ gật đầu:"Bất quá Nga Mi là địa bàn Ngũ Đại Phái, ngươi muốn đi cứu người nào, rất trọng yếu với ngươi sao?"

"Muốn đi Mê Âm Đảo nhất định phải có bọn họ dẫn đường!"

Diệp Thần nhún vai, ngày đó đêm hôm khuya khoắt hắn còn bị bịt mắt, lại là đi đường thủy, quỷ mới biết Mê Âm Đảo ở chỗ nào!

"Vậy ngày mai chúng ta lập tức xuất phát đi Nga Mi!"Ôn Bát Thiên đề nghị.

"Tốt lắm!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, một cái kế hoạch trả thù Mê Âm Đảo dần dần rõ ràng trong đầu hắn.

Tỉnh thành.

Vườn nho của Chu gia chiếm diện tích chừng hơn hai mươi mẫu đất, giờ phút này lại nghênh đón nhiều chiếc xe tải lớn chở hàng hóa.

"Chu gia chủ, mở nhà kho dưới mặt đất ra đi!"

Cách đó không xa, tầng cao nhất biệt thự Chu gia, một nam nhân thân hình gầy yếu, mang theo kính mắt gọng vàng cầm kính viễn vọng trong tay, nhìn thấy xe tải lớn đều tiến vào vườn, quay đầu nói với Chu Đạt Hoa ở bên cạnh.

"Tốt, Hatoyama tiên sinh!"

Chu Đạt Hoa gật gật đầu, lập tức nhấn xuống nút bấm trên một cái điều khiển từ xa trong tay.

Một màn quỷ dị xuất hiện, chỉ thấy giữa vườn nho bằng phẳng đột nhiên chìm xuống, xuất hiện một cái sườn dốc 45 độ, nối thẳng lòng đất!

Chương 400. Thuận nước đẩy thuyền!

"Vẫn là Itou đại sứ nghĩ chu đáo, sớm đào xong đường hầm khẩn cấp làm chỗ chốn!"Chu Khê đứng bên người nam nhân gầy yếu cười xòa nói.

"Hừ!"

Itou nghe được những lời mông ngựa này, ngược lại cả giận nói:"Người Hoa các ngươi quá hèn hạ, thế mà đánh lén phòng thí nghiệm chúng ta thiết lập ở Ninh Châu, baka!"

"Itou đại sứ, đến tột cùng là ai mà to gan như vậy, dám ở bệnh viện Anh Hoa nháo sự, chẳng lẽ không biết đây là bệnh viện Đảo quốc sao?"Bên trong đôi mắt già nua vẩn đục của Chu Đạt Hoa lộ ra một tia mê mang.

"Là một gia hỏa gọi Diệp Thần!"

Itou bực tức nói:"Người này mười phần ghê tởm, không chỉ có thắng Hội Thường Thanh, sau trận đấu còn phá hủy phòng thí nghiệm của chúng ta, cặn bã!"

"Diệp Thần?!"

Cha con Chu Đạt Hoa mở to hai mắt, lộ ra mười phần chấn kinh!

"Làm sao, các ngươi nhận biết người này sao?"Itou nghi ngờ nhìn xem Chu Đạt Hoa.

"Itou đại sứ tuyệt đối đừng hiểu lầm, chúng ta cùng Diệp Thần

có huyết hải thâm cừu, cho nên mới nhận biết người này!"Chu Đạt Hoa vội vàng giải thích nói:"Con gái của ta chính là bị Diệp Thần giết chết, vốn định chờ lão tam nhà ta trở về đi diệt tiểu tử kia!"

"Thì ra là thế!"

Itou nghe xong nhẹ gật đầu, cười lạnh nói:"Yên tâm đi, Chu gia các ngươi giúp Đảo quốc làm việc, ta sẽ vì các ngươi báo thù!"

"Thật? Tạ ơn Itou đại sứ!"

Chu Đạt Hoa nghe xong mừng rỡ, nếu như có thể mượn tay của người Đảo quốc xử lý Diệp Thần, vậy không thể tốt hơn!

Lúc này, sườn dốc trong vườn nho lại chậm rãi khép lại, nhìn thoáng qua căn bản không thể biết được phía dưới còn có một nhà kho.

"Hatoyama!"

Itou quay người, một nam tử đen gầy tiến lên đón, khom người nói:"Itou đại sứ, có gì phân phó?"

"Ngươi lập tức điều động nhân thủ, hôm nay chắc chắn phải giết Diệp Thần!"Itou híp híp mắt, ánh mắt lăng lệ tràn đầy sát khí.

"Hải! Ta đã sớm muốn diệt hết tiểu tử kia!"

Hatoyama cắn răng, lần trước tại bệnh viện Diệp Thần ở ngay trước mặt hắn bẻ gãy ngón tay Honekawa Dairo, đối với hắn mà nói quả thực vô cùng nhục nhã, đang muốn tìm cơ hội thu thập Diệp Thần đây!

"Đi thôi, nếu như nhiệm vụ thất bại, ngươi biết nên làm như thế nào chứ?"Âm thanh Itou lạnh lùng nói.

"Đã rõ!"

Hatoyama nói xong quay người rời đi.

"Ta cũng đi, Chu gia các ngươi làm rất tốt, Đảo quốc là sẽ không bạc đãi các ngươi!"Thần sắc Itou cao ngạo nhìn Chu Đạt Hoa một chút.

"Vâng, tạm biệt Itou đại sứ!"

Cha con Chu Đạt Hoa một mực cung kính đưa mắt nhìn Itou rời đi, dáng vẻ khúm núm, cực kỳ giống tiểu thái giám bên trong cung đình.

Ninh Châu.

Diệp Thần lái xe đuổi tới công ty Tô gia, chuẩn bị tiếp đón Tô Tuyết Di tan tầm.

Nhưng vào lúc này hắn nhận được Liễu Nhược Hi gọi điện thoại tới, nói Cục Cảnh Sát phi thường để ý chuyện này, đã báo cáo việc này lên tỉnh.

"Thối đệ đệ, phối phương những virus này thật đúng là củ khoai lang bỏng tay a!"Liễu Nhược Hi cười khổ.

"Sao vậy?"

"Tỷ vừa cầm về không lâu, sau khi tin tức truyền ra thương hội Đảo quốc lập tức nhảy ra ngoài, nói đây là thành quả khoa học kỹ thuật chứ không phải tư liệu virus, muốn lấy trở về!"

"Trừ cái đó ra, đại sứ quán Đảo quốc cũng tạo áp lực với chúng ta, hiện tại Triệu cục trưởng cũng sầu đến chết!"

"Sư tỷ, tỷ muốn nói cái gì?"Diệp Thần nghe ra trong lời nói Liễu Nhược Hi có hàm ý, dứt khoát chủ động hỏi.

"Theo tình báo Đảo quốc tuyệt đối không buông tha phần tài liệu này, mềm không được khẳng định sẽ đến cứng rắn, đã như

vậy chúng ta dứt khoát thuận nước đẩy thuyền, nhìn xem tại Ninh Châu còn có thế lực nào của Đảo quốc tiềm phục, tranh thủ một mẻ hốt gọn!"

"Một mẻ hốt gọn?"Diệp Thần nhíu mày.

Liễu Nhược Hi cười hì hì giải thích nói:"Rất đơn giản a, Triệu cục trưởng có ý tứ là trả tư liệu lại cho đệ, sau đó bày ra thiên la địa võng gần nhà đệ!"

"Oa, tỷ thật sự là sư tỷ của đệ sao, loại hại chiêu này cũng nghĩ ra được?"Diệp Thần khóc không ra nước mắt, đây là Tứ sư tỷ muốn hắn làm 'Mồi nhử' a!

"Thối đệ đệ, đừng quên sư phó dạy qua chúng ta cái gì!"

"Ách"

"Vậy cứ thế quyết định, đệ ở đâu tỷ lập tức đưa qua cho đệ!"Liễu Nhược Hi cười nói.

"Tốt a, đệ ở dưới văn phòng công ty Tô gia!"

"Vậy tỷ lập tức tới ngay!"

Diệp Thần thở dài một hơi, lão đầu từng nói qua đối phó với tiểu quỷ tử ý đồ xấu, có thể giết một tên tính một tên, không nghĩ tới Tứ sư tỷ vẫn một mực nhớ ở trong lòng.

Sau khi cúp điện thoại Diệp Thần nghĩ nghĩ, lại gọi điện thoại cho Ôn Bát Thiên, để hắn lội đi tỉnh thành giúp cảnh sát tìm ra phòng thí nghiệm virus.

"Diệp Thần, ta không phải thuộc hạ của ngươi, ngươi có gì mà đòi sai khiến?"Ôn Bát Thiên tức giận nói.

"Lão Ôn, huynh đừng nhỏ mọn như vậy a!"

Diệp Thần nhún vai, một mặt vô tội nói:"Tôi cũng chỉ muốn tranh thủ thời gian giải quyết chuyện này, nếu không ngày mai chúng ta đi Nga Mi Sơn sao được?"

"Nếu ta không đi thì sao?"Ôn Bát Thiên cắn răng.

"Vậy thật xin lỗi, ta không thể để cho tỉnh Thiên Nam tràn lan virus, khẳng định phải giải quyết xong chuyện này mới đi được!"

Chương 401. Tô Tuyết Di bị uy hiếp!

"Ngươi tốt, lần này ta giúp ngươi!"

Ôn Bát Thiên kém chút bóp nát điện thoại, nhưng vì sớm một chút đi lăng mộ lão tổ, hắn cũng chỉ có thể cắn răng nuốt vào trong bụng.

"Cha, tiểu tử Diệp Thần này quá mức, chúng ta mặc kệ hắn đi!"Ôn Viêm Bân biết được việc này thở phì phò nói.

"Quên đi!"

Ôn Bát Thiên thở dài nói:"Dù sao chuyện này liên quan đến an nguy người Hoa, chúng ta cũng không xem như làm việc cho Diệp Thần!"

"..."

Ôn Viêm Bân nghe vậy giật mình nhìn xem Ôn Bát Thiên, từ lúc nào lão ba học được cách an ủi bản thân?

Rất nhanh, đã tới giờ tan việc.

Trong lúc Diệp Thần ngồi ở trong xe vô tình nhìn thấy Tô Tuyết Di cùng một nam nhân trung niên sóng vai đi ra công ty, hai người còn đứng ở cổng công ty hàn huyên.

"Lão bà!"

Trong lòng Diệp Thần hồ nghi, vừa xuống xe lập tức lên tiếng chào.

"Tô tổng, cô kết hôn?"

Nam tử trung niên ngoài cười nhưng trong không cười mà nhìn xem Tô Tuyết Di.

"Ân, hắn là lão công tôi, Diệp Thần."

Tô Tuyết Di nói xong chủ động khoác lên cánh tay Diệp Thần, giới thiệu nói:"Lão công, vị này là người đứng đầu Cục Công Thương, Tiền cục!"

"Cục Công Thương?"

Diệp Thần nghe xong nhăn nhăn lông mày, trước đó Lý Hương Cầm còn nói Cục Công Thương đang tìm Tô Tuyết Di gây phiền phức, chẳng lẽ chính là nam nhân trước mắt này?

"Tô tổng, tôi vốn còn muốn giới thiệu con trai của mình với cô, hiện tại xem ra là tôi nghĩ nhiều rồi!"Tiền Giang lườm Diệp Thần một chút, trên mặt viết đầy biểu lộ khinh thường.

"Ông đúng là suy nghĩ nhiều!"

Diệp Thần thấy ánh mắt đối phương bất thiện, cười lạnh nói.

"Cậu nói cái gì!"

Tiền Giang nghe xong giận tím mặt, tức giận nói:"Người trẻ tuổi, nói chuyện đừng quá phách lối, nếu không sẽ không có quả ngon để ăn đâu!"

"Thật vậy sao?"Diệp Thần nhếch miệng.

"Hừ! Nhìn dạng ăn bám như cậu, ta chỉ cần một câu, công ty Tô gia sẽ phải đóng cửa, cậu sẽ không có cơm ăn chùa, tin hay không?"Tiền Giang mặt mũi tràn đầy ngạo nghễ nói.

"Năng lực ông lớn bao nhiêu tôi không biết, nhưng ông còn mù

bức bức, có tin tôi quất ông hay không?"Âm thanh Diệp Thần lạnh lùng nói.

"Nực cười!"

Tiền Giang tức giận đến mặt mũi đều tái, lúc này nói với Tô Tuyết Di:"Tô tổng, ta cũng không muốn nói nhiều lời!"

"Tiền cục"

"Đừng gọi ta Tiền cục, tóm lại ngoại trừ điều kiện ta nói ra, nếu công ty Tô gia còn muốn tiếp tục hoạt động, giao ra mười triệu tiền phạt, bằng không hiện tại ta sẽ lập tức gọi người đến niêm phong, phong công ty của cô lại!"Tiền Giang cả giận nói.

"Cái này"

"Nàng dâu, đến cùng chuyện gì xảy ra, gia hỏa này đề cập điều kiện gì với em?"Diệp Thần nghe xong hồ nghi hỏi.

"Tiền cục nói con của hắn muốn kết hôn, còn thiếu phòng cưới"

Tô Tuyết Di khẽ cắn môi son, nàng đương nhiên cũng biết Tiền Giang là có ý gì, bất quá Tiền Giang hết lần này tới lần khác còn muốn Tô Tuyết Di mua phòng ở tại sơn trang Vân Đỉnh, cái này làm nàng rất khó xử.

"Ha ha, doạ dẫm vợ lão tử, ông muốn chết sao?"Diệp Thần lạnh lùng nhìn xem Tiền Giang.

"Tiểu tử, đừng mạnh miệng!"

Tiền Giang mặt mũi tràn đầy khinh thường nói:"Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, nếu như ngươi không cúi đầu ta sẽ đập chén cơm của vợ ngươi, ngươi có thể làm gì được ta?"

Vừa dứt lời, Diệp Thần bước ra một bước xông lên trước, một

tay bóp lấy cổ Tiền Giang, cưỡng ép nâng hắn lên.

"Thả, thả ta ra!"

Tiền Giang không thở nổi, ở giữa không trung ra sức giãy dụa, nhưng mặc hắn làm như nào tay Diệp Thần vẫn như kìm sắt cứng rắn, căn bản không tránh thoát.

"Diệp Thần, thả hắn đi."Tô Tuyết Di thấy thế lo lắng náo ra nhân mạng vội vàng nói.

"Loại người này không cho hắn chút giáo huấn, hắn thật đúng coi mình là Hoàng Đế!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, hai mắt như như lưỡi dao nhìn chằm chằm Tiền Giang, chậm rãi nói:"Hôm nay tôi tha cho ông một mạng, nếu như ông còn dám đến quấy rối vợ tôi, tôi bẻ gãy cổ ông!"

Nói xong, Diệp Thần nhẹ buông tay.

Bịch!

Tiền Giang giống như chó chết ngã trên mặt đất, hô hấp lấy từng ngụm từng ngụm không khí mới mẻ.

Lúc này đã hội tụ không ít đám người vây xem, biết được Tiền Giang là người đứng đầu Cục Công Thương, rất nhiều người đều không khỏi thay Diệp Thần lau vệt mồ hôi!

"Người anh em này cũng quá mạnh đi, lại dám đánh người Cục Công Thương!"

"Nghe nói hắn là lão công Tô tổng, thật sự là quá hố."

"Xong, công ty Tô gia khẳng định phải đóng cửa!"

"..."

Đám người nghị luận ầm ĩ, đều cảm thấy Diệp Thần sẽ gặp xui xẻo, ngay sau đó công ty Tô Tuyết Di cũng chạy không thoát.

"Lão bà, chúng ta đi, đừng để ý tên ngốc bức này!"Diệp Thần lười nhác lãng phí thời gian, nói xong ôm bờ eo thon của Tô Tuyết Di chuẩn bị rời đi.

"Đáng chết, ngươi, tất cả các ngươi đứng lại cho ta!"

Tiền Giang thân là người đứng đầu Cục Công Thương Ninh Châu, sao có thể nhịn cục tức này, nhìn thấy Diệp Thần muốn đi hắn vội vàng từ dưới đất đứng lên, chỉ vào Tô Tuyết Di cả giận nói:

"Hôm nay ta muốn niêm phong công ty nàng, tiểu tử ngươi chờ đó cho ta."Nói xong Tiền Giang lấy điện thoại di động ra trực tiếp bấm một số điện thoại.

Chương 402. Người của ai lợi hại hơn?

"Diệp Thần, làm sao bây giờ?"Tô Tuyết Di thấy thế có chút luống cuống.

"Có lão công ở đây đừng lo lắng!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nếu Tiền Giang đã gọi điện thoại gọi người, vậy so tài một chút người của ai lợi hại hơn.

Nghĩ đến cái này Diệp Thần không vội vã mà lấy điện thoại di động ra, trực tiếp gọi cho Chu Bình Tuyền.

Lúc này Chu Bình Tuyền đang ở khách sạn bồi Tiêu Quang Minh cùng các lão đại, tiếp được điện thoại Diệp Thần không khỏi cười nói:

"Tiểu Diệp, ta đang chuẩn bị điện thoại cho cậu đây, tiệc ăn mừng giữa trưa cậu không đến, buổi tối nhất định phải tới ăn cơm a, cậu ở đâu ta để cho người đi đón cậu!"

"Tạ ơn Chu thị trưởng, bất quá bên tôi có chút phiền toái, còn muốn phiền phức Chu thị trưởng hỗ trợ xử lý một chút!"Diệp Thần nói.

"Chuyện gì?"

Diệp Thần đem chuyện Tiền Giang gây khó dễ Tô Tuyết Di nói ra, cuối cùng cười lạnh nói:"Chu thị trưởng, đây có phải là họ Tiền công nhiên đòi hối lộ?"

"Nực cười!"

Chu Bình Tuyền nghe xong phẫn nộ không chịu nổi, nói:"Cậu đem điện thoại đưa cho Tiền Giang, ta đến nói với hắn!"

"Tốt!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, đưa điện thoại di động đưa tới trước mặt Tiền Giang, cười lạnh nói:"Điện thoại của Chu thị trưởng, để ông nghe!"

"Chu thị trưởng?"

Tiền Giang vừa nói chuyện điện thoại cho thủ hạ xong, nghe được Diệp Thần nói ra ba chữ Chu thị trưởng không khỏi hồ nghi.

"Làm sao, điện thoại Chu thị trưởng ông không dám nhận?"

"Ai nói!"

Tiền Giang khó thở một tay tiếp nhận điện thoại Diệp Thần, vừa uy một tiếng, liền nghe đầu bên kia được điện thoại truyền đến tiếng mắng chửi của Chu Bình Tuyền:

"Ông giỏi lắm Tiền Giang, lại dám công nhiên đòi hối lộ, ông có còn muốn làm hay không!"

"Chu, Chu thị trưởng?"

Nghe được tiếng nói quen thuộc này, Tiền Giang cũng là một mặt mộng bức nhìn về phía Diệp Thần, tên tiểu bạch kiểm này thế mà thật nhận biết Chu thị trưởng?

"Bây giờ ông lập tức xin lỗi tiểu Diệp cùng vợ hắn, nếu không lập tức lăn trứng đừng làm nữa!"

Vốn cho rằng Tiền Giang sẽ lập tức chịu thua, không nghĩ tới hắn cắn răng nói thẳng:"Chu thị trưởng, thực sự thật có lỗi, tôi không thể chấp hành mệnh lệnh của ngài!"

"Cái gì?"

Chu Bình Tuyền ở đầu bên kia điện thoại cũng ngây ngẩn cả người, chỉ là một tên cục trưởng cũng dám làm trái lại ý mình?

Diệp Thần cũng là khẽ nhíu mày, Tiền Giang chỉ là một người đứng đầu Cục Công Thương, lấy ở đâu lực lượng khiêu chiến cùng Chu Bình Tuyền?

Mà lại, sau khi Tiền Giang nói xong còn chủ động cúp điện thoại của Chu Bình Tuyền, cái này rất để cho người ta khó hiểu.

"Tiểu tử, ngươi cho rằng mình quen Chu thị trưởng thì ngon ăn sao?"

Mặt mũi Tiền Giang tràn đầy khinh thường nhìn xem Diệp Thần, hừ lạnh nói:"Nói ra hù chết ngươi, trong tỉnh có người muốn động công ty Tô gia, đừng nói Chu Bình Tuyền, mặc kệ ai tới đều không dễ làm!"

"Có chút ý tứ, ông nói một chút đến cùng là ai, để xem tôi có thể bị hù hay không chết."

Diệp Thần rất hiếu kì, tính cách Tô Tuyết Di ôn nhu, rất không có khả năng đắc tội với người ta, đặc biệt lại là tỉnh thành.

"Tiểu tử, biết tỉnh thành Chu gia sao!"Mặt mũi Tiền Giang tràn đầy đắc ý nói.

"Nguyên lai là Chu gia!"

Diệp Thần bừng tỉnh đại ngộ, vài ngày trước Chu Phượng chết thảm, không nghĩ tới Chu gia không đến trả thù hắn, ngược lại ra tay với Tô Tuyết Di, bất quá cái này cũng càng làm cho Diệp Thần tức giận!

"Bọn họ cho ông chỗ tốt gì, để ông ngay cả Chu thị trưởng

cũng không để ý, cũng muốn đối phó với công ty vợ tôi!"Diệp Thần nhíu mày hỏi.

"Mặc kệ như thế nào, ta tuyệt sẽ không bỏ qua Tô gia!"

Tiền Giang hiển nhiên cũng mất kiên trì, trực tiếp ngả bài.

"Vậy những thứ ông nói trước đó như phòng ở, tiền phạt, đây đều là lấy cớ?"

"Tính tiểu tử ngươi thông minh!"

Tiền Giang cắn răng, bực tức nói:"Huống chi ngươi còn đánh ta, chuyện này càng nghiêm trọng hơn, chờ ăn cơm tù đi!"

"Ta ngược lại muốn xem xem là ai đời này không thể vươn mình!"Thanh âm Diệp Thần băng lãnh, một cỗ sát khí từ trong cơ thể hắn bừng lên.

Tục ngữ nói, họa không tới người nhà!

Cách làm của Chu gia không thể nghi ngờ chạm đến ranh giới cuối cùng của Diệp Thần.

Còn có cái nguyên nhân trọng yếu hơn, Honekawa Suneo từng chính miệng thừa nhận, Chu gia là đồng bạn hợp tác của Đảo quốc tại tỉnh Thiên Nam, mà phòng thí nghiệm virus cũng bám rễ sinh chồi tại Chu gia.

Đã như vậy, coi như mình diệt Chu gia, cũng coi là vì nước trừ hại đi

Tiền Giang thấy Diệp Thần nửa ngày không nói lời nào, mặt mũi không khỏi tràn đầy đắc ý:

"Tiểu tử, hiện tại biết sợ rồi sao!"

"Dám động thủ với ta, ta không chỉ có muốn niêm phong công

ty vợ ngươi, còn muốn đem ngươi đưa vào đại lao, để ngươi hối hận cả một đời!"

Thanh âm rơi xuống không lâu, người Cục Công Thương cùng Cục Cảnh Sát cơ hồ là đồng thời đuổi tới, một đoàn người mặc đồng phục bước xuống từ trên xe.

"Tiền cục, đây đều là hiểu lầm!"

Tô Tuyết Di nhìn thấy chiến trận này gấp, vội vàng nói:"Tôi thay Diệp Thần xin lỗi ngài, tiền phạt ngài cũng có thể nhận, được không?"

"Hiện tại mới nói những này, có phải là quá muộn hay không?"Tiền Giang cười gằn nói.

"Tiền cục!"

Thủ hạ Tiền Giang bước tới, mặt mũi tràn đầy lấy lòng lên tiếng chào hỏi.

Chương 403. Chỗ dựa của Tiền Giang!

"Lão La, đi niêm phong công ty Tô gia, không có mệnh lệnh tôi ai cũng không thể giải phong!"Tiền Giang phân phó nói với thuộc hạ.

"Lão Tiền, đến cùng là chuyện gì xảy ra?"Một nhân viên cảnh sát trung niên đi lên trước dò hỏi.

"Tiểu tử này vừa rồi kém chút giết tôi, lão Tống, ông mau hắn bắt lại!"Tiền Giang chỉ vào Diệp Thần diện mạo dữ tợn nói.

Nhân viên cảnh sát trung niên nghe xong vô ý thức nhìn về phía Diệp Thần, kết quả sau khi hắn thấy rõ ràng tướng mạo Diệp Thần, lúc này hoảng sợ nói:

"Cái này, đây không phải Diệp tiên sinh sao?"

"Ông biết tôi?"Diệp Thần sững sờ.

Tiền Giang ở bên cạnh cũng không hiểu ra sao, nghi ngờ nói:"Lão Tống, ông lầm người a, tiểu tử này chính là người ăn bám, ông còn nhận biết loại người này?"

"Lão Tiền, đừng nói mò!"

Nhân viên cảnh sát trung niên nghe xong dọa sợ, chuyện lần trước người quân đội đến Cục Cảnh Sát tiếp đi Diệp Thần để cha con Ngô Dũng kinh ngạc hắn cũng nhìn thấy, coi như cục trưởng Triệu Đông Lai ở đây cũng phải cho Diệp Thần mặt mũi a!

"Lão Tống, ông cứ mặc kệ hắn là ai, mau bắt hắn lại!"

Tiền Giang nói xong vừa chỉ chỉ chỗ cổ của mình, tức giận nói:"Ông nhìn xem, đây chính là hắn bóp, vừa rồi kém chút bóp chết tôi!"

"Cái này"

Nhân viên cảnh sát trung niên gặp khó khăn, hắn ngược lại là có thể mang Diệp Thần đi, nhưng hắn càng sợ thỉnh thần dễ tiễn thần khó, đến lúc đó không may nhất định là mình.

Mắt thấy chuyện càng náo càng lớn, đúng lúc này một chiếc xe Audi lái tới, ngay sau đó Chu Bình Tuyền vội vàng xe đi về phía bên này, đi theo phía sau hắn còn có hai nam tử âu phục.

"Chu thị trưởng!"

Mọi người thấy Chu Bình Tuyền đến, trong lòng đều không hiểu khẩn trương lên, ngoại trừ Tiền Giang không có sợ hãi ra.

Chu Bình Tuyền một mặt âm trầm đi đến trước mặt Tiền Giang, tức giận chất vấn:

"Tiền Giang, ông muốn tạo phản sao?"

"Hừ! Chu thị trưởng, ngài phải hiểu rõ một việc, tôi mới là bị đánh người, làm sao ngài lại vì người hành hung giải vây?"Tiền Giang không chỉ có không sợ, ngược lại nghĩa ngôn từ chính nghĩa phản bác tại chỗ.

"..."

Cơ hồ tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, nghĩ thầm gia hỏa Tiền Giang này có phải là uống nhiều hay không? Lại dám khiêu chiến cùng thị trưởng?

"Tiền Giang, ông điên rồi đi, làm sao nói chuyện như vậy với Chu thị trưởng!"Một nam âu phục đứng bên cạnh Chu Bình Tuyền

nhịn không được quát lớn.

"Nha, ngay cả người của Kỷ Ủy (~ Kỷ Luật) đều mang đến, mấy người dám bắt tôi sao?"

Tiền Giang căn bản không sợ, vẫn như cũ âm dương quái khí nói chuyện, nhưng những người khác lại dọa đến mồ hôi lạnh ứa ra, theo bản năng đều cách xa hắn, ngay cả thuộc hạ của hắn cũng không ngoại lệ.

Nếu không cẩn thận bị Chu thị trưởng hiểu lầm mình cùng Tiền Giang là một đám, vậy đợi đến nghỉ việc đi!

"Bắt hắn mang về cho ta, thứ mất mặt xấu hổ!"

Chu Bình Tuyền nổi trận lôi đình, nếu không phải bận tâm thân phận của mình, hắn thật muốn một cước đá vào trên cái mặt béo của Tiền Giang.

Hai người của Kỷ Ủy mới vừa lên trước, lại nghe được Tiền Giang hừ lạnh nói:"Ai dám, cảnh cáo các ngươi ta là phụng mệnh Chu gia thu thập Tô Tuyết Di, nếu các ngươi động vào ta chính là động vào Chu gia, nghĩ tới hậu quả chưa?"

"Chu gia?"

Đám người sững sờ, nhưng rất nhanh đều kịp phản ứng Tiền Giang nói chính là tỉnh thành Chu gia.

Chu gia đầu tư cao tới mấy chục tỷ tại Ninh Châu, có tiếng nhà giàu nộp thuế, nghe nói đoạn thời gian trước còn đang cùng chính phủ thương lượng đầu tư một cái vườn công nghiệp a!

Khó trách Tiền Giang dám đối mặt với Chu Bình Tuyền, nguyên lai có đại gia nhiều tiền làm chỗ dựa.

Sắc mặt Chu Bình Tuyền trong nháy mắt âm trầm, hắn tự

nhiên là muốn giúp Diệp Thần, nhưng cũng phải đoán chừng ảnh hưởng Chu gia, dù sao lai lịch đối phương cũng không nhỏ!

"Thế nào, các ngươi ai còn muốn bắt ta? Có muốn ta gọi điện thoại trước cho Chu gia hay không?"Tiền Giang thấy mọi người trầm mặc càng thêm không có sợ hãi.

"Ngươi gọi đi!"

Chu Bình Tuyền cắn răng một cái, bực tức nói:"Cho dù ta không làm chức thị trưởng này, cũng sẽ không cho phép loại 'Cứt chuột' như ngươi phá hư yên ổn của Ninh Châu!"

"Tốt, Chu Bình Tuyền, đây chính là ngươi bức ta!"

Tiền Giang hận đến thẳng cắn răng, không nghĩ tới Chu Bình Tuyền cương quyết như thế, chẳng lẽ hắn không muốn thành tích sao?

"Chu thị trưởng, tôi xem chuyện này vẫn là bàn bạc kỹ hơn đi!"

Bên cạnh có người khuyên nói:"Nếu như Chu gia thật tham gia việc này, chúng ta bù không được mất a!"

"Đúng a, vì một Tô gia đắc tội Chu gia, thật sự là không có miếng ngon!"Cũng có người thấp giọng nói.

"Ai thay Tiền Giang giải vây, ngày mai trực tiếp giao đơn từ chức cho ta!"Chu Bình Tuyền cũng là nổi giận, nếu như hắn rút lui chẳng phải về sau mất hết uy tín tại Ninh Châu?

"..."

Không một người nói chuyện, loại thời điểm này im lặng là vàng, miễn cho bởi vì một câu ném đi chén cơm của mình.

"Tiểu Diệp, cậu yên tâm, loại cán bộ giống Tiền Giang này, ta nhất định sẽ nghiêm túc xử lý!"Chu Bình Tuyền thở phào, còn đang

trấn an Diệp Thần.

Chương 404. Chu gia bị diệt!

"Chu gia có thể chống nổi đêm nay hay không cũng khó nói, Chu thị trưởng, ngài cứ đợi đến xem kịch vui đi!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Hừ! Tiểu tử ngươi hù dọa ai đây!"

Tiền Giang xem thường, đúng lúc này một xe cảnh sát phi nhanh mà tới, ngay sau đó Liễu Nhược Hi bước xuống từ trên xe, trong tay còn mang theo một cái cặp công văn màu đen.

"Sư tỷ!"

Diệp Thần giương lên tay với Liễu Nhược Hi.

"Nơi này xảy ra chuyện gì? Chu thị trưởng, ngài cũng ở đây?"

Liễu Nhược Hi đi tới, nhìn thấy nhiều như vậy người không khỏi nghi ngờ nhìn xem Diệp Thần.

Đợi đến khi Diệp Thần đem trọn vẹn đầu đuôi câu chuyện nói đơn giản một lần, trong đôi mắt đẹp Liễu Nhược Hi nhiều thêm một tia hàn quang, lườm Tiền Giang một chút, âm thanh lạnh lùng nói:

"Dám uy hiếp sư đệ ta, đừng nói Chu gia làm chỗ dựa cho ông, coi như tỉnh trưởng làm chỗ dựa cho ông thì như thế nào?"

"Khẩu khí thật lớn!"

Tiền Giang nghe xong mình bị nữ nhân uy hiếp, lập tức nổi trận lôi đình, cả giận nói:"Có tin ta chỉ cần một cuộc điện thoại, cô lập tức lăn ra cảnh đội!"

"Chỉ bằng ông?"

Liễu Nhược Hi khinh thường nhếch miệng.

"Tốt, có gan chờ lấy!"

Tiền Giang giận điên lên, ngay cả Chu Bình Tuyền còn không sợ hắn, làm sao có thể bị một nữ nhân hù dọa?

Trong lúc tức giận hắn hắn bấm điện thoại Chu Phượng, nhưng vô luận thế nào đều không gọi được.

"Nếu như ông định gọi cho Chu Phương, vậy cũng không cần uổng phí tâm cơ!"Diệp Thần thấy thế cười lạnh.

"Ngươi"

Tiền Giang một mặt biểu lộ gặp quỷ, tiểu tử này làm sao biết mình gọi điện thoại cùng ai?

"Nàng đã chết, ông muốn tìm nàng chỉ có thể đi xuống Địa Ngục tìm!"

"Cái gì?"

Nghe nói như thế không chỉ là Tiền Giang, tất cả mọi người ở đây giật nảy cả mình!

Đang lúc đám người hồ nghi lúc, điện thoại di động Diệp Thần vang lên, là Ôn Bát Thiên gọi tới.

"Lão Ôn, có phải là có tin tức?"Diệp Thần kết nối điện thoại hỏi.

"Hỗn đản!"

Ai ngờ điện thoại đầu kia lại truyền đến thanh âm Ôn Viêm Bân, chỉ nghe hắn cả giận nói:"Về sau không cho phép ngươi gọi

lão Ôn, nghe không?"

"Ôn Viêm Bân? Làm sao ngươi cầm điện thoại lão Ôn?"Diệp Thần sững sờ.

"Kháo!"

Ôn Viêm Bân giận điên lên, hắn đột nhiên cảm thấy nói chuyện cùng Diệp Thần có chút cảm giác 'Đàn gảy tai trâu'.

"Cha ngươi đâu?"

"Hắn đang thu thập tàn cuộc, chúng ta đã tìm được phòng thí nghiệm virus, lần này ngươi có thể yên tâm đi?"Ôn Viêm Bân thở phì phò nói.

"Nhanh như vậy, cha con các ngươi làm việc rất nhanh a!"

Diệp Thần nghe được tin tức này một mặt hài hước nhìn về phía Tiền Giang, âm thanh lạnh lùng nói:"Người Chu gia đâu?"

"Đang quỳ ngay trước mặt ta!"

Ôn Viêm Bân nói xong cảm thấy kìm nén đến khó chịu, một cước đá vào trên mặt Chu Khê, làm hắn đau đến oa oa.

"Loại gia tộc Hán gian này làm sao còn sống? Ôn Viêm Bân, ngươi muốn tiết kiệm thời gian thì thay ta tiễn bọn chúng đoạn đường đi, bằng không ta còn phải đến tỉnh thành, như vậy sẽ lãng phí thời gian của các ngươi!"Diệp Thần cười nói.

"Kháo!"

Ôn Viêm Bân lười nhác tiếp tục hàn huyên cùng Diệp Thần, ném một câu:"Không phải chỉ là diệt Chu gia sao, nói sớm a!"

Nói xong Ôn Viêm Bân chủ động cúp điện thoại, hắn sợ tiếp tục cùng Diệp Thần trò chuyện sẽ tiêu thăng huyết áp!

"Ôn tiên sinh, tha mạng a!"

Chu Khê nghe được Ôn Viêm Bân muốn diệt Chu gia, dọa đến sắc mặt trắng bệch, đau khổ cầu khẩn nói.

"Ngươi nói với ta vô dụng, họ Diệp muốn các ngươi chết, ta cũng chẳng còn cách nào khác, kiếp sau đừng làm Hán gian!"

Thanh âm Ôn Viêm Bân băng lãnh, mà phía sau hắn còn nằm mười mấy hộ vệ áo đen, những người này cũng đã sớm đã mất đi sinh cơ.

"Lão tam nhà ta sẽ không bỏ qua các ngươi!"Chu Đạt Hoa tự biết khó thoát khỏi cái chết, mặt mũi tràn đầy bi sảng rống lên một tiếng.

Một giây sau, Ôn Viêm Bân trực tiếp đập hai chưởng vào trên đầu cha con Chu gia, hai người trong nháy mắt mất mạng

Mà ở bên kia, Diệp Thần vừa cúp điện thoại, Liễu Nhược Hi không kịp chờ đợi hỏi:

"Thối đệ đệ, mới vừa rồi là điện thoại của ai?"

"Tiểu tử Ôn Viêm Bân kia!"

Diệp Thần nhún vai, quét đám người một chút, cuối cùng đem ánh mắt tập trung tại trên mặt Tiền Giang, cười lạnh nói:"Họ Tiền, chỗ dựa của ông chết sạch cả nhà rồi, tiếp tới sẽ chính là ông gặp xui xẻo!"

"Cái gì?"

Tiền Giang đầy bụng nghi ngờ nhìn xem Diệp Thần, cắn răng nói:"Không có khả năng, ngươi chỉ là một tên ăn bám làm sao có thể đối nghịch cùng Chu gia!"

Ba!

Diệp Thần vung tay ra, bàn tay rắn rắn chắc chắc quất vào trên mặt Tiền Giang.

"Oa!"

Tiền Giang há miệng, mấy cái răng sền sệt đẫm máu xuất hiện tại bàn tay hắn.

"Miệng ông còn không sạch sẽ, ta bẻ gãy cổ của ông!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Ngươi, ngươi dám đánh ta?"

Tiền Giang che lấy quai hàm bị đánh, mơ hồ không rõ hô lên với cảnh sát trung niên bên cạnh:"Lão Tống, ông, ông cũng thấy được, tiểu tử này đánh tôi!"

"..."

Nhưng giờ phút này lão Tống nào dám nói chuyện, giúp Tiền Giang chính là đối nghịch cùng Chu thị trưởng, mà lại hắn cũng không thể trêu vào Diệp Thần a!

Đúng lúc này điện thoại di động Tiền Giang vang lên, xem xét là lão bà của hắn gọi tới.

Lão bà Tiền Giang người tỉnh thành, nghe nói điều kiện gia đình cũng không tệ lắm, có thể nói là hạ giá (Cuộc hôn nhân mà nữ có địa vị cao, nam có địa vị thấp).

"Lão công, Chu gia xảy ra chuyện!"

Chương 405. Âm Dương Sư Đảo quốc (hạ)!

Thanh âm lão bà Tiền Giang bối rối nói:"Tôi vừa lấy được tin tức, người Chu gia bị tận diệt chết hết, ông tuyệt đối đừng giúp Chu gia làm việc, miễn cho rước họa vào thân!"

"Cái gì?"

Tiền Giang triệt để trợn tròn mắt, theo bản năng nhìn về phía Diệp Thần, không phải là tiểu tử này làm?

"Đừng hỏi nữa, nhớ kỹ tranh thủ thời gian phủi sạch quan hệ cùng Chu gia!"Lão bà Tiền Giang dặn dò xong lập tức cúp điện thoại.

"Tại sao có thể như vậy?"

Tiền Giang như cha mẹ chết, đặt mông ngồi sập xuống đất như là gà trống đấu bại, trong miệng không ngừng tự lẩm bẩm:

"Làm sao có thể, ai dám động đến người Chu gia?"

Hắn bỏ ra mấy năm tâm huyết, thật vất vả mới trèo lên cây to Chu gia này, không nghĩ tới nhanh như vậy đã ngã?

"Tự gây nghiệt, không thể sống!"Diệp Thần lạnh lùng nhìn xem Tiền Giang hừ lạnh nói.

"Là ngươi!"

Nghe được Diệp Thần nói chuyện, cảm xúc Tiền Giang đột nhiên bạo phát, hắn không để ý miệng đầy tàn huyết, đưa tay chỉ

hướng Diệp Thần lớn tiếng nói:

"Khẳng định là ngươi giết người của Chu gia, lão Tống, Chu thị trưởng, các người mau bắt tên tội phạm giết người này lại!"

"Ngớ ngẩn!"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng.

Chu Bình Tuyền thấy thế vung tay lên, lần này người của Kỷ Ủy không chút do dự tiến lên dựng Tiền Giang dậy, mang hắn lên xe.

"Diệp Thần, cậu yên tâm, ta sẽ nghiêm túc xử lý Tiền Giang!"Chu Bình Tuyền nói.

"Ân."

Diệp Thần gật gật đầu, nhưng lại nghe được Chu Bình Tuyền nói:"Tiểu Diệp, Tiêu bộ trưởng còn đang chờ chúng ta đi ăn cơm a, nếu không cùng đi chứ?"

"Ăn cơm thì miễn đi, đêm nay tôi còn có việc muốn làm!"Diệp Thần từ chối nhã nhặn.

Chu Bình Tuyền nghe vậy cũng không có cưỡng cầu, lập tức cũng rời đi.

"Sư đệ, tỷ về cục trước, ban đêm đệ cẩn thận một chút!"Trước khi đi Liễu Nhược Hi dặn dò.

"Yên tâm đi sư tỷ!"

Diệp Thần biết rõ, Liễu Nhược Hi đang nhắc nhở hắn tiểu quỷ tử có thể sẽ phái người đi biệt thự tìm hắn để gây sự.

Chờ Liễu Nhược Hi rời đi, Diệp Thần nói với Tô Tuyết Di:"Nàng dâu, buổi tối hôm nay lão công đưa em về nhà ngoại đi?"

"Diệp Thần, anh có ý tứ gì?"

Tô Tuyết Di nghe xong lập tức cau mày lại, chu miệng nhỏ chất vấn:"Có phải là anh bắt đầu chán em, không muốn ở cùng với em nữa?"

"Nàng dâu, em lại suy nghĩ nhiều!"

Diệp Thần dở khóc dở cười, chỉ có thể tìm cái lý do nghe coi như đáng tin cậy, cuối cùng đem Tô Tuyết Di lấp liếm cho qua.

Đưa Tô Tuyết Di trở về nhà mẹ đẻ, Diệp Thần trở lại sơn trang Vân Đỉnh nấu bát mì cho mình, sau đó ở trong phòng dốc lòng bắt đầu nghiên cứu quyển《 Xi Vưu Thiên Thư 》kia.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong chớp mắt liền tới 12 giờ đêm.

Diệp Thần khép sách lại, lúc này hắn đã đem nội dung cả quyển sách ghi tạc trong đầu, nếu như Ôn gia biểu hiện tốt, đem quyển sách này cho Ôn Bát Thiên cũng chưa hẳn là không thể!

"Tiểu quỷ tử còn chưa tới sao, ta buồn ngủ a!"

Vừa dứt lời, bên ngoài biệt thự liền truyền đến một trận tiếng vang tất tất tác tác.

"Cuối cùng cũng tới!"

Diệp Thần duỗi lưng một cái, vừa định đi ra ngoài chiếu cố những 'Khách không mời mà đến' này, đột nhiên, đèn trong phòng tắt sạch!

Sưu sưu!

Ngay sau đó mấy đạo ngân quang phá cửa sổ lao vào, trực tiếp đánh tới hướng Diệp Thần!

Diệp Thần khéo léo tránh thoát, quay đầu nhìn lại chỉ thấy trên vách tường thình lình xuất hiện mấy cái phi tiêu ninja lập loè hàn quang!

"Muốn chết!"

Diệp Thần nhảy người lên, sau đó xuất hiện ở trên bãi cỏ bên ngoài biệt thự.

Có thể để Diệp Thần không nghĩ tới chính là, cảnh tượng đánh vào tầm mắt của hắn lại là một loạt nhân viên cảnh sát quỳ gối trên bãi cỏ!!!

Phía sau nhân viên cảnh sát là mấy chục ninja mặc áo đen che mặt, cùng ba nam nhân mặc trường bào, trên trường bào vẽ đầy các loại phù văn.

Âm Dương Sư?

Đang lúc Diệp Thần nhíu mày, bên tai lại đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm quen thuộc:

"Sư đệ!"

"Tứ sư tỷ?"

Diệp Thần tìm theo tiếng nhìn lại không khỏi mở to hai mắt nhìn, không nghĩ tới Liễu Nhược Hi cũng bị bắt, nhìn thấy sư tỷ bị bắt quỳ trên mặt đất, trong nháy mắt lửa giận của Diệp Thần bị đốt lên hừng hực!

"Tiểu tử, giao đồ vật của Đảo quốc chúng ta ra, ta sẽ để cho ngươi được chết một cách thống khoái!"

Thời điểm hai bên giằng co, đột nhiên một nam nhân đi ra từ trong bóng tối, chính là người phụ trách ám sát Diệp Thần lần này, Hatoyama.

"Tiểu quỷ tử, lại là ngươi?"

Diệp Thần cũng nhận ra Hatoyama, hừ lạnh một tiếng chỉ chỉ Liễu Nhược Hi, nói:"Ta không nói nhảm cùng ngươi, trước thả bọn họ ra!"

"Hắc hắc, chúng ta có thể an toàn rời đi Hoa Hạ hay không còn dựa vào bọn họ a, ngươi nói ta sẽ thả người sao?"Hatoyama âm trắc trắc nói.

"Không thả ta sẽ giết sạch các ngươi!"

Nghe vậy, một cỗ sát khí ngập trời trong nháy mắt phát ra từ trên người Diệp Thần.

"Baka!"

"Dám xem thường Ninja Koga-ryu chúng ta, ngươi sẽ trả giá thật lớn!"

Hatoyama tức thẳng cắn răng, hắn gầm thét một tiếng, các Ninja áo đen nhao nhao từ sau lưng rút ra đao Katana sáng loáng, trực tiếp bổ tới Diệp Thần!

"Chết đi!"

Chương 406. Âm Dương Sư Đảo quốc (thượng)!

Diệp Thần cũng nghiêm túc, trực tiếp xuất ra Hỏa Vân Chưởng nghênh địch, trong lúc nhất thời, trong khu biệt thự đao quang kiếm ảnh, tiếng kêu thảm thiết không ngừng.

Mặc dù Diệp Thần một mình tác chiến, nhưng trong chém giết lại chiếm cứ thượng phong!

Nhưng Hatoyama bọn họ cũng là có chuẩn bị mà đến, không chỉ có ninja tu vi tương đối cao, ghê tởm hơn chính là ba tên Âm Dương Sư trốn ở trong tối bắn lén.

Thấy người mình bị thua thiệt, ba người vội vàng hai tay kết ấn, trong miệng nhanh chóng niệm động lấy chú ngữ, chỉ chốc lát trong hư không liền xuất hiện một tấm lưới đánh cá kim sắc, từ trên trời giáng xuống muốn bao khỏa Diệp Thần vào trong đó.

"Kháo!"

Diệp Thần không chỉ có phải đối phó ninja mặt đất, còn phải đề phòng lưới đánh cá bao phủ lên đỉnh đầu, trong lúc nhất thời ứng phó có chút mệt mỏi.

Cũng may Cung Tuyết Hoa dạy hắn U Linh Bộ xuất quỷ nhập thần, trong lúc nhất thời lưới đánh cá kim sắc cũng không 'Chụp' được Diệp Thần.

"Người Hoa đáng chết, thuộc cá chạch sao?"

Một Âm Dương Sư râu trắng cắn răng, lập tức từ trong ngực lấy ra một bộ hộp đen lớn chừng bàn tay, cắn nát đầu ngón tay

nhỏ mấy giọt máu tươi lên trên hộp đen, nói:

"Ác Quỷ Xuất Quan!"

Vừa dứt lời, một cỗ khói đen nồng đậm được ánh trăng soi sáng từ bên trong hộp đen phun ra ngoài, ngay sau đó trong hư không lơ lửng một cái đầu lâu bốc lên khói đặc màu đen, nó gào thét, phảng phất như ác thú ăn thịt người, để cho người nghe tê cả da đầu!

"Ác quỷ, thỏa thích hưởng dụng mỹ thực của ngươi đi!"

Âm Dương Sư tâu trắng duỗi ra tay khô héo chỉ hướng Diệp Thần, đầu lâu mở ra miệng lớn, cực nhanh đánh tới Diệp Thần!

Cùng lúc đó, một Âm Dương Sư khác cũng không có nhàn rỗi, chỉ thấy hai tay hắn đè xuống đất, miệng lẩm bẩm cuối cùng hét lớn một tiếng:

"Địa Ngục Chi Môn, mở!"

Một giây sau, Diệp Thần đột nhiên phát hiện bùn đất dưới chân trở nên xốp, ngay sau đó đếm không hết xương tay màu đen mang theo vị thối nồng đậm của thi từ lòng đất đưa ra ngoài, gắt gao nắm lấy chân của hắn kéo vào trong lòng đất!

Thấy cảnh này, những cảnh sát bị bắt kia đều quên mình người đang ở hiểm cảnh, từng người xem đến trợn mắt hốc mồm!

Cảnh tượng trước mắt hoàn toàn lật đổ tam quan bọn họ, chỉ có Liễu Nhược Hi nóng lòng như lửa đốt, nàng rất muốn giúp Diệp Thần, nhưng nàng bị Hatoyama điểm huyệt, căn bản không động được!

"Sư đệ, cẩn thận nha!"

Liễu Nhược Hi chỉ có thể la lớn.

Ba!

Hatoyama trực tiếp quất một bàn tay vào trên mặt Liễu Nhược Hi, diện mạo dữ tợn nói:"Nữ nhân Hoa Hạ đáng chết, còn dám lắm mồm ta sẽ móc mắt ngươi ra!"

"Có gan ngươi cứ móc, sư đệ ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!"Liễu Nhược Hi từ trước đến nay đều là 'Nữ hán tử', sao lại có thể bị Hatoyama hù dọa?

"Đáng tiếc, sư đệ của ngươi sẽ lập tức hồn phi phách tán!"Hatoyama cười lạnh nói.

"Hừ!"

Liễu Nhược Hi quật cường nghiêng đầu qua chỗ khác, một chuỗi nước mắt óng ánh lặng yên trượt xuống.

Nàng hối hận nhất chính là đem tư liệu đưa cho Diệp Thần, vạn nhất tiểu sư đệ thật xảy ra ngoài ý muốn, nàng sẽ không bao giờ tha thứ cho chính mình.

Giờ phút này trong lòng Diệp Thần cũng là kinh hãi không thôi, không nghĩ tới Âm Dương Sư Đảo quốc thật là có mấy phần bản sự.

Hắn vội vàng lẩm nhẩm Khu Quỷ Quyết (~mấy lời xua đuổi ma quỷ), đồng thời từ trong nhẫn trữ vật lấy ra thanh cổ cầm kia, cùng lắm thì cùng những người này cá chết lưới rách.

Nhưng vào lúc này, nơi xa lại truyền đến hai tiếng gầm thét:

"Diệp Thần, chịu đựng!"

Thuận thanh âm nhìn lại, nguyên lai là cha con Ôn Bát Thiên chạy đến, nhìn thấy hai cha con này, Diệp Thần cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Coi như bọn họ không hiểu được Huyền Thuật, tối thiểu cũng có thể giúp mình đánh lui những Ninja kia, như vậy mình đối phó mấy Âm Dương Sư này cũng nhẹ nhõm nhiều!

Nhưng không như mong muốn, chỉ thấy Ôn Bát Thiên đang chạy tới giúp Diệp Thần, nhưng sau khi đến khoảng cách nhất định, hai cha con này giống bị thứ gì chặn lại, căn bản không vào được!

"Hắc hắc, chúng ta đã sớm thiết trí kết giới, các ngươi đừng si tâm vọng tưởng!"Hatoyama thấy thế nhìn xem Ôn Bát Thiên cười đắc ý nói.

"Vương bát đản, có gan để chúng ta đi vào!"

Ôn Viêm Bân ở bên ngoài kết giới chửi ầm lên, giờ khắc này hắn đã quên đi mâu thuẫn giữa mình cùng Diệp Thần, họng súng nhắm ngay tiểu quỷ tử.

Đáng tiếc, Hatoyama không mắc mưu, tùy ý hai cha con này ở bên ngoài kết giới chửi mắng như thế nào, chỉ mặc xác bọn họ!

Cứ như vậy, cha con Ôn Bát Thiên hoàn toàn thành một đôi 'Trang trí'

"Tiểu tử, ta khuyên ngươi vẫn là giao tư liệu ra, bằng không ngươi nhất định phải chết!"Hatoyama cười gằn nói.

"Giao em gái ngươi!"

Diệp Thần lại không phải người ngu, cái gì cẩu thí tư liệu, Đảo quốc phái nhiều cao thủ như vậy tới nói rõ chính là muốn mệnh của hắn, giao không giao hậu quả đều như thế!

"Baka! Giết hắn!"

Hatoyama cũng mất kiên trì, thượng cấp muốn chính là mệnh

Diệp Thần, về phần những tài liệu kia có thể cầm về hay không cũng không phải là trọng yếu nhất!

Chương 407. Dao Cầm cứu chủ!

Lúc này, từ đầu gối trở xuống của Diệp Thần đều bị những 'Quỷ thủ' kia kéo vào lòng đất, mà đầu lâu bốc lên khói đen cũng đã vây quanh hắn, từ bên ngoài nhìn đã không nhìn thấy thân ảnh Diệp Thần!

"Diệp Thần!"

"Sư đệ!"

Mặc kệ là Ôn Bát Thiên, vẫn là Liễu Nhược Hi nhìn thấy một màn này cũng không khỏi phát ra thanh âm phẫn nộ cùng tuyệt vọng.

"Hừ! Đây chính là kết cục cho kẻ đối nghịch cùng Đảo quốc ta!"Mặt mũi Hatoyama tràn đầy nhe răng cười.

Mặc dù ninja mang đến bị Diệp Thần giết hơn phân nửa, nhưng có thể đem tiểu tử này xử lý cũng coi như nhiệm vụ thành công!

Đang lúc Hatoyama dương dương đắc ý lúc, đột nhiên từ trong hắc vụ truyền đến một tiếng gầm thét của Diệp Thần:

"Dao Cầm!"

"..."

Không đợi đám người lấy lại tinh thần, đột nhiên trong hắc vụ bao khỏa Diệp Thần thoáng hiện bạch quang chói mắt, hiện trường lập tức giống như ban ngày!

Ngay sau đó đầu lâu phát ra một trận tiếng kêu thảm thiết đau

đớn, một giây sau, đầu lâu liền tan thành mây khói!

"Không!"

Tên Âm Dương Sư tóc trắng kia nhìn thấy ác quỷ mình nuôi hồn phi phách tán, tức giận đến ngửa mặt lên trời gào thét!

Tất cả mọi người sợ ngây người, đợi đến khi khói đen hoàn toàn tán đi, mọi người mới phát hiện không chỉ có đầu lâu không còn, ngay cả 'Quỷ thủ' dưới chân Diệp Thần cũng nhao nhao biến mắt, mà lúc này bên cạnh hắn lại có thêm một mỹ nữ thân mang cổ trang!

Càng khiến người ta kinh ngạc chính là mỹ nữ này còn đang chóp chép cái miệng, tựa hồ vừa ăn xong món gì rất ngon!

"Baka! Ngươi ăn ác quỷ của ta?"Âm Dương Sư tóc trắng hung tợn trừng mắt Dao Cầm.

Dao Cầm chỉ là nhàn nhạt lườm Âm Dương Sư tóc trắng một chút, duỗi ra cái lưỡi nhỏ thơm tho liếm liếm khóe miệng, mặt mũi tràn đầy khinh thường nói:

"Nguyên lai là pháp sư Đông Doanh!"

"Chủ nhân, ngài cần gia tăng tu vi của mình, ngay cả pháp sư Đông Doanh đều đánh không lại, những người này trước kia nhìn thấy Ôn tiền bối đều phải quỳ xuống dập đầu, bằng không sẽ phải chết!"

"Dao Cầm, ngươi vẫn là về trong nhẫn đi!"

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, không nghĩ tới Dao Cầm vừa ra lại ghét bỏ tu vi của hắn, có nô nào ghét bỏ chủ nhân như thế sao, thật sự là không ra gì!

"Chủ nhân, ta có nói bậy sao?"Dao Cầm một mặt ngây thơ nhìn

xem Diệp Thần.

"..."

Nghe vậy Diệp Thần không biết nói gì, xem ra muốn làm chủ nhân Dao Cầm, không có một viên trái tim cường đại là không được.

"Thối đệ đệ, đệ, đệ lập kim ốc tàng kiều rồi?"Liễu Nhược Hi thấy Diệp Thần bình yên vô sự lập tức mừng rỡ, nhưng sau đó không khỏi hồ nghi.

"Sư tỷ, một hồi đệ giải thích với tỷ!"

Diệp Thần nói xong sắc mặt phát lạnh, sát khí trên người phóng tới bọn người Hatoyama.

Cách làm vừa rồi của Âm Dương Sư đã tiêu hao lượng lớn chân khí, mình lại có Dao Cầm hộ thân, Diệp Thần thậm chí đã không để mắt đến ba tiểu quỷ tử kia.

"Điều này làm sao có thể?"

Hatoyama thấy thế cũng là một mặt hoảng sợ, phải biết lần này là Ninja và Âm Dương Sư cùng nhau xuất động đối phó một tiểu tử Hoa Hạ, không nghĩ tới vẫn là thất bại?

"Các ngươi, đều phải chết!"

Ánh mắt Diệp Thần lạnh lùng quét bọn người Hatoyama một chút, từng chữ từng câu nói.

"Nhanh, giết hắn!"

Hatoyama nói xong, từ bên hông mình móc ra môt cây chủy thủ, lấy tốc độ cực nhanh đâm tới Diệp Thần.

Các Ninja cũng cùng nhau tiến lên, ý đồ lần nữa lấy 'Chiến

thuật biển người' vây khốn Diệp Thần, câu giờ cho Âm Dương Sư khôi phục tu vi.

Nhưng Diệp Thần đâu sẽ cho bọn họ cơ hội, vừa rồi không có cổ cầm hắn đã ôm hận, hiện tại cơ hội tới đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Chỉ thấy Diệp Thần ngồi xếp bằng dưới đất, đem cổ cầm đặt phía trên hai chân, mắt thấy bọn người Hatoyama gần trong gang tấc, chỉ thấy hắn nhẹ nhàng gẩy trên dây đàn!

Một đạo tiếng đàn du dương xen lẫn sóng khí mắt thường không thể thấy bắn ra từ trên cổ cầm!

Tiếng đàn ra, vạn vật diệt!

Oanh! Oanh! Oanh!

Bao quát Hatoyama ở bên trong, toàn bộ thân thể gần hai mươi người nổ tung, vỡ thành cặn bã, tựa như cài bom trong cơ thể!

Trong không khí lập tức tràn ngập mùi máu tanh tưởi, trên đồng cỏ khắp nơi là tay đứt chân lìa, nội tạng đẫm máu vương vãi đầy đất, những cảnh sát cách đó không xa thấy thế cũng không nhịn được nôn ra một trận, thật sự là vô cùng buồn nôn!

Mà cha con Ôn Bát Thiên thấy thế cũng cả kinh trợn mắt hốc mồm, Ôn Viêm Bân nuốt ngụm nước bọt khó khăn hỏi một câu:

"Cha, tiểu tử Diệp Thần này một mực giả heo ăn thịt hổ a, nguyên lai hắn có nhiều pháp khí như vậy!"

"Đây cũng không phải là pháp khí!"

Ôn Bát Thiên thần tình nghiêm túc nói:"Rất nhiều cao nhân võ lâm đều am hiểu sử dụng nhạc khí, mà lại đây là một thanh cổ

cầm có linh tính, có thể là vị trên Thanh Long Sơn kia cho Diệp Thần a!"

"Ân, nhất định là như vậy, bằng không tiểu tử này lấy ở đâu ra đại cơ duyên như thế!"

Hai cha con nghĩ nửa ngày, chính là không nghĩ tới cổ cầm trên tay Diệp Thần là của lão tổ Ôn gia.

"Cái này, người Hoa này quá kinh khủng, hoàn toàn đạt tới cấp bậc tông sư!"Âm Dương Sư tóc trắng thấy cảnh này, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nói.

Chương 408. Linh Hồ, Hoa Bỉ Ngạn!

"Đến phiên các ngươi!"

Thanh âm Diệp Thần băng lãnh, giống như thanh âm chiêu hồn truyền đến từ Cửu U Địa Ngục:

"Tiểu, tiểu tử ngươi không thể giết chúng ta!"

Âm Dương Sư tóc trắng thấy thế khó khăn nuốt ngụm nước bọt, vừa lui lại vừa cảnh cáo nói:

"Chúng ta thế nhưng là Tiểu Lộ gia Âm Dương Sư, nếu ngươi giết chúng ta, nhất định sẽ lọt vào điên cuồng trả thù, đến lúc đó ngươi cùng thân nhân bằng hữu bên cạnh ngươi, ai cũng đừng nghĩ còn sống!"

"Tiểu Lộ gia?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, lúc này quay đầu nhìn về phía Dao Cầm, hỏi:"Cơ cấu Âm Dương Sư lớn nhất Đảo quốc không phải An Bội gia (Nhà Abe) cùng Hạ Mậu gia (Nhà Kamo) sao?"

"Chủ nhân, Tiểu Lộ gia chính là Hạ Mậu gia, chỉ là sửa lại cái danh tự mà thôi, An Bội gia (Nhà Abe) hiện tại cũng gọi Thổ Ngự Môn gia (Nhà Tsuchimikado)!"

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần bừng tỉnh đại ngộ, lập tức một mặt cười xấu xa nói với Âm Dương Sư tóc trắng:"Muốn mạng sống cũng được, nhưng dù sao cũng phải có chỗ biểu thị đi, không phải các ngươi có rất

nhiều pháp bảo sao, hiểu ý tứ ta nói chứ?"

"Baka! Đây là ngươi doạ dẫm chúng ta!"Âm Dương Sư tóc trắng nghe nói như thế không khỏi nổi nóng nói.

"Ngươi muốn chết sao?"Âm thanh Diệp Thần lạnh lùng nói.

"Thế nhưng là pháp bảo của ta đã bị u linh của ngươi hủy đi!"

"Vậy ngươi có thể đi chết!"

Diệp Thần nói xong như thiểm điện xuất thủ vỗ một chưởng trên đầu Âm Dương Sư tóc trắng, đối phương ngay cả kêu thảm một tiếng cũng không kịp, một giây sau chỉ thấy ánh lửa thoáng hiện, trực tiếp hóa thành một đống tro tàn.

Hai Âm Dương Sư còn lại kiến thức được thủ đoạn Diệp Thần, dọa đến gần chết!

"Ta, ta có pháp bảo, ngươi đừng giết ta!"

"Ta cũng có, lập tức cho ngươi!"

Hai Âm Dương Sư còn lại vội vã giao pháp bảo của mình ra, Âm Dương Sư kia triệu hồi ra 'Quỷ thủ' trước đó giao cho Diệp Thần một đóa hoa làm bằng đồng, Diệp Thần nhìn kỹ nguyên lai là Hoa Bỉ Ngạn!

"Đây không phải hàng mỹ nghệ đấy chứ? Ngươi cho ta cái đồ chơi này làm gì?"Diệp Thần nhíu nhíu mày.

"Không không không!"

Âm Dương Sư quỷ thủ nghe xong vội vàng giải thích nói:"Đây cũng không phải là Hoa Bỉ Ngạn phổ thông, nó có thể câu thông âm giới, tùy thời điều động âm binh, ngươi nhìn kỹ một chút!"

"Thật vậy sao?"

Diệp Thần nghe xong lúc này mới quan sát tỉ mỉ biến hóa của đóa hoa này một chút, quả nhiên, trên mặt cánh hoa nhỏ bé khắc đầy lít nha lít nhít phù văn, nhìn mười phần quỷ dị!

"Bảo bối của ngươi đâu?"

Diệp Thần cất kỹ Hoa Bỉ Ngạn, mặc dù cái đồ chơi này có chút tà môn, nhưng nói không chừng lúc nào đó có thể phát huy được tác dụng thì sao?

"Nhanh nhanh nhanh!"

Âm Dương Sư cuối cùng là một trung niên có chút béo phì, mặt mũi tràn đầy không muốn đem một cái túi vải đưa cho Diệp Thần.

Diệp Thần tiếp nhận túi, có thể rõ ràng cảm giác được bên trong có cái gì đang động.

"Cái quỷ gì?"

"Đây không phải quỷ, là Linh Hồ!"Âm Dương Sư béo một mặt thịt đau nhìn xem túi nói.

"Linh Hồ?"

Diệp Thần dưới sự hiếu kỳ mở túi vải ra thò tay vào, chỉ chốc lát trong tay lập tức có thêm con hồ ly!

"Thật đúng là hồ ly a!"Diệp Thần sững sờ.

Con hồ ly này không lớn, toàn thân trắng như tuyết, mọc ra một đôi con mắt sáng long lanh như mật sáp, bên trong miệng không ngừng mà phát ra tiếng kêu cùng loại với tiểu hài tử.

Bất quá nhắc tới cũng kỳ, nguyên bản hồ ly ra sức giãy dụa, sau khi cùng Diệp Thần liếc nhau một cái thế mà trở nên an tĩnh lại, đồng thời 'Thâm tình chân thành' mà nhìn xem Diệp Thần.

Ừng ực!

Diệp Thần nuốt ngụm nước bọt, con hồ ly này sẽ không phải coi trọng mình đi, hắn theo bản năng liếc qua, quả nhiên là cái.

Điều này không khỏi làm hắn nhớ tới khi còn bé, trên Thanh Long Sơn tựa hồ gặp qua một con bạch hồ, lúc ấy bạch hồ bị một con lợn rừng đuổi theo, vẫn là Diệp Thần mang theo 'Vượng Tài' (Biệt danh chỉ chó mang đến may mắn phát tài) cùng nhau đuổi lợn rừng đi!

"Con hồ ly này có cái gì đặc thù sao?"Diệp Thần nhíu mày hỏi.

"Linh Hồ, đây chính là Linh Hồ a!"

Âm Dương Sư béo đấm ngực dậm chân, tựa hồ vì Diệp Thần 'Không biết hàng' Mà cảm thấy ảo não.

"Nếu Viên đại đầu ở đây thì tốt!"Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, hắn đối với Huyền Thuật xác thực có hạn, Linh Hồ đến cùng là cái gì cũng không biết.

"Chủ nhân, Linh Hồ có thể ngộ nhưng không thể cầu, chúc mừng chủ nhân thu hoạch được bảo vật!"

Đúng lúc này Dao Cầm xuất hiện tại sau lưng Diệp Thần, giải thích nói:"Bạch Hổ trăm năm thành tinh, ngàn năm trưởng thành, con hồ ly này đã tu luyện thành tinh, tương lai nhất định có thể đến giúp chủ nhân a!"

"A, tạ ơn!"

"Bất quá Dao Cầm, về sau ngươi đừng giống quỷ nói chuyện sau lưng ta được không, làm ta sợ muốn chết, lúc đó ngươi sẽ không có chủ nhân đâu!"

Diệp Thần nhịn không được liếc mắt, hắn đều bị Dao Cầm hù

dọa nhiều lần, cô nàng này vẫn là hồn phách, hành động toàn lặng yên không một tiếng động căn bản không cảm giác được.

"Chủ nhân, đây là do tu vi ngài quá thấp! Chờ ngài đến cảnh giới nhất định, sẽ có thể tùy thời cảm ứng được ta!"

"Kháo!"

Diệp Thần thực sự nhịn không được văng tục, làm chủ nhân của Dao Cầm thật mệt mỏi.

"Anh anh anh!"

Bạch hồ tựa hồ có thể nghe hiểu Diệp Thần, thế mà còn hướng hắn ríu rít kêu to.

Chương 409. Bán con hồ ly này cho ta?

"Các ngươi cút đi!"Diệp Thần đem bạch hồ để dưới đất, lạnh lùng nói với hai người Âm Dương Sư béo:"Về sau không có việc gì ít đến Hoa Hạ, nơi này không chào đón các ngươi, lăn!"

"..."

Mặc dù bị Diệp Thần nhục nhã, nhưng hai người Âm Dương Sư béo vẫn là quay đầu đi, sợ chậm trễ Diệp Thần sẽ hối hận.

"Thối đệ đệ, mau tới đây giải huyệt cho tỷ a!"Liễu Nhược Hi duyên dáng gọi to.

"Kém chút quên!"

Diệp Thần vỗ trán một cái, vừa rồi vào chỉ lo 'Lừa bịp' Âm Dương Sư Đảo quốc, quên mất sư tỷ còn đang quỳ ở đó!

Lúc này kết giới bên ngoài cũng mở ra, cha con Ôn Bát Thiên vội vàng vọt vào, trợ giúp Diệp Thần cùng nhau giải khai huyệt đạo của mấy người.

"Sư tỷ, tỷ không sao chứ!"Diệp Thần tự tay nâng đỡ Liễu Nhược Hi hỏi.

"Chân đều tê!"

Liễu Nhược Hi chu môi đỏ, vuốt vuốt đầu gối mỏi nhừ, ngẩng đầu một mặt tò mò nhìn Dao Cầm đứng tại sau lưng Diệp Thần, hồ nghi nói:

"Thối đệ đệ, nàng là"

"Nàng gọi Dao Cầm!"

Diệp Thần dừng một chút thấp giọng nói:"Sư tỷ, Dao Cầm kỳ thật chính là thanh cổ cầm vừa rồi, chỉ bất quá có từ niên đại xa xưa, cho nên nàng tu luyện thành hình người mà thôi!"

"Nguyên lai là dạng này, bất quá Dao Cầm tiểu thư rất xinh đẹp!"

"Tạ ơn cô nương tán dương Dao Cầm!"

Đừng nhìn Dao Cầm là thanh cổ cầm, nhưng nghe được người ta khen nàng xinh đẹp cũng biết nói tạ ơn a!

"…"

Cảnh sát ở một bên đều sợ ngây người, thân thể Dao Cầm hơi mờ, rõ ràng cũng không phải là người a, nhưng nàng còn có thể mở miệng nói chuyện, thật là sống gặp quỷ!

"Anh anh anh!"

Bạch hồ ở dưới chân Diệp Thần dùng sức lay lay, tựa hồ là muốn nhắc nhở hắn quên giới thiệu mình.

"Hồ ly thật đáng yêu nha!"

Liễu Nhược Hi đến cùng là nữ nhân, nhìn thấy hồ ly trắng noãn như tuyết, nhịn không được ngồi xổm người xuống ôm nó vào trong ngực, sờ lên đầu hồ ly giống như sờ đầu mèo.

"Lần này tiểu quỷ tử tổn thất nặng nề, trong ngắn hạn hẳn là sẽ không tiếp tục đến đảo loạn!"Diệp Thần nhìn xem phương hướng bọn người Âm Dương Sư béo chạy trốn nói.

"Diệp Thần, vậy ngày mai chúng ta lập tức lên đường đi Nga

Mi đi!"

Ôn Bát Thiên nóng lòng như lửa đốt, nhất là nhìn thấy uy lực cổ cầm trong tay Diệp Thần, càng ôm lấy kỳ vọng với lăng mộ lão tổ, pháp khí võ tu thượng cổ lưu lại chính là ngưu bức!

"Tốt!"

Diệp Thần gật gật đầu, nếu như muốn thu thập Mê Âm Đảo, vậy phải đi Nga Mi Sơn!

"Sư đệ, Nga Mi là một trong Ngũ Đại Phái, các người đi làm cái gì, có thể bị nguy hiểm hay không?"Liễu Nhược Hi nghe xong Nga Mi vội vàng hỏi.

"Sư tỷ yên tâm đi, mệnh sư đệ cứng ngắc a!"

"Vậy đệ đi nhanh về nhanh, sắp tới Trung Thu rồi, tỷ cùng Đại sư tỷ các nàng đã thương lượng xong, năm nay chúng ta sẽ cùng nhau trở về thăm sư phó!"

"Biết!"

Sau khi hàn huyên vài câu lúc này Liễu Nhược Hi mới mang theo một đám nhân viên cảnh sát rời đi, mà cha con Ôn gia thì qua đêm tại nhà Diệp Thần.

"Diệp Thần, thương lượng với ngươi một việc?"Ôn Viêm Bân đi vào biệt thự, đột nhiên mở miệng nói ra.

"Ta cũng không định cho thuê!"

"Ai muốn thuê nhà của ngươi, chỉ là ta cảm thấy một mình ngươi mang nhiều bảo vật như vậy ở trên người không an toàn, không bằng bán ta một chút được hay không?"

"Ngươi muốn mua cái gì?"Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Ôn Viêm Bân, xem ra con hàng này sớm có tính toán.

"Bán con hồ ly này cho ta, thế nào?"

Ánh mắt Ôn Viêm Bân sáng quắc nhìn xem bạch hồ theo vào biệt thự, mặt mũi tràn đầy bức thiết hỏi han.

"Không được!"

Diệp Thần không chút do dự cự tuyệt, ngay cả Dao Cầm đều nói bạch hồ hữu dụng với mình, Diệp Thần đương nhiên sẽ không bán.

"Anh anh anh!"

Bạch hồ nghe hiểu được tiếng người, lúc này nhe răng trợn mắt về phía Ôn Viêm Bân, sau đó thừa dịp Diệp Thần ngồi xuống, nhảy sưu một cái tiến vào trong ngực Diệp Thần không chịu chui ra.

"Ta ra một tỷ, như thế nào?"Ôn Viêm Bân vẫn là chưa từ bỏ ý định.

"Dù mà mười tỷ ta cũng không bán, tự mình tìm chỗ ngủ đi, ta đi ngủ đây!"

Diệp Thần bị Ôn Viêm Bân phiền đến không được, dứt khoát mang theo bạch hồ trở lại gian phòng của mình, tắm rửa một cái ngã đầu đi ngủ.

Tỉnh thành, đại sứ quán Đảo quốc.

Nửa đêm Itou thu được tin tức ám sát Diệp Thần thất bại cũng là quá sợ hãi, nhất là nghe được toàn quân ninja phái Koga bị diệt, càng là khó có thể tin.

"Người Hoa đáng chết, chúng ta nhất định phải báo thù!"

Người nói chuyện chính là Âm Dương Sư béo, nghĩ tới mình thật vất vả bắt được Linh Hồ bị Diệp Thần lừa bịp đi, hắn hận đến

thẳng cắn răng.

"Yoshino pháp sư, các ngươi nhiều người như vậy đều không phải đối thủ Diệp Thần sao?"Mặt mũi Itou tràn đầy hồ nghi.

"Tiểu tử kia có một thanh cổ cầm, rất khủng bố!"

Âm Dương Sư quỷ thủ vẫn còn sợ hãi nói:"Muốn đối phó hắn, chỉ sợ Đại Âm Dương Sư Tiểu Lộ gia xuất tay mới được!"

"Đại Âm Dương Sư?"

Itou cau mày nói:"Lần này không phải Tiểu Lộ gia phái hai tên Đại Âm Dương Sư đến Hoa Hạ sao?"

"Yamamoto cùng Nakamura đại sư đang ở Tinh Thành chế tạo tai hoạ, chắc cũng sắp hoàn thành nhiệm vụ rồi!"

Chương 410. Nữ nhân trong mộng!

Âm Dương Sư quỷ thủ gật gật đầu, ánh mắt lạnh lùng nói:"Chờ hai vị đại sư rảnh tay, tiểu tử Diệp Thần kia nhất định phải chết!"

"Yoshi!"

Itou thỏa mãn gật gật đầu.

Nhưng vào lúc này điện thoại trên bàn làm việc vang lên, trong nháy mắt Itou vừa kết nối điện thoại sắc mặt trở nên vô cùng âm trầm.

"Itou-kun, xảy ra chuyện gì?"

Âm Dương Sư quỷ thủ thấy sắc mặt Itou khó coi không khỏi hiếu kì hỏi.

"Baka!"

Itou hung hăng quẳng điện thoại xuống, giận không kiềm được nói:"Người chúng ta an bài tại Tinh Thành bị diệt toàn quân, bao quát Yamamoto cùng Nakamura đại sư!"

"Yamamoto đại sư còn bị người xé thành hai nửa, quả thực ghê tởm!"

"Cái gì?"

Âm Dương Sư quỷ thủ cùng mập mạp nghe được tin tức này, tròng mắt đều muốn trợn lồi ra.

"Không có khả năng! Yamamoto cùng Nakamura đại sư là đại pháp sư cấp một, làm sao lại bại bởi người Hoa?"Mặt mũi quỷ thủ tràn đầy không thể tin.

"Itou-kun, có phải là tình báo có sai, ai có thể giết hai vị đại sư?"Âm Dương Sư mập mạp cũng rất hoang mang.

"Tình báo sẽ không sai!"

Sắc mặt Itou âm trầm, nghiến răng nghiến lợi nói:"Sát hại hai vị đại sư chính là người của Thiên Sư phái Hoa Hạ, còn có hai võ giả phi thường lợi hại, mà lại bọn họ đều là bằng hữu Diệp Thần!"

"Bằng hữu Diệp Thần?"

Quỷ thủ nghe xong lần nữa ngạc nhiên, mập mạp bên cạnh nghe được cái tên này tức giận đến chửi ầm lên:"Baka! Người Hoa đáng chết, đối nghịch cùng Đảo quốc ta khắp nơi, hắn chán sống sao!"

"Itou-kun, ngươi chuẩn bị xử trí chuyện này như thế nào?"Quỷ thủ cau mày nói.

"Người này chưa diệt trừ, 'Kế Hoạch Đổi Quốc' chắc chắn bị ngăn trở, nhất định phải diệt trừ người này bằng mọi giá!"

Itou diện mạo dữ tợn, nói xong trực tiếp bấm điện thoại cho cao tầng Đảo quốc.

Ban đêm, Diệp Thần trong giấc mộng, mỹ mỹ đát mộng!

Trong mộng hắn lại về tới Thanh Long Sơn, sau một hồi tẩy rửa xong tất thối cho lão đầu liền một mình đi tới đỉnh núi giải sầu.

Trên đường, một nữ tử áo trắng tướng mạo tuyệt mỹ đột nhiên chặn lại đường đi của hắn!

Diệp Thần sững sờ, trên Thanh Long Sơn lúc nào có thêm một mỹ nữ như vậy?

Không nói khoa trương chút nào, nữ nhân áo trắng đều xinh đẹp hơn so với bảy người sư tỷ của hắn, nhất là đôi mắt quyến rũ kia, nhìn một chút sẽ để cho người ta hãm sâu trong đó, muốn ngừng mà không được!

"Diệp công tử, rốt cục chúng ta gặp lại nhau!"Nữ nhân áo trắng nở nụ cười xinh đẹp.

"Mỹ nữ, chúng ta quen biết sao?"

Diệp Thần hơi giật mình nhịn không được nuốt ngụm nước bọt, nữ nhân trước mắt còn mê người hơn so với Trời Sinh Mị Thể, một cái nhăn mày một nụ cười đều để tâm thần người ta dập dờn!

"Mười năm trước Diệp công tử đã từng đã cứu ta, công tử quên sao?"Trên mặt nữ nhân từ đầu đến cuối đều mang theo nụ cười.

"Không thể nào?"

Diệp Thần lắc đầu, thực sự không nhớ nổi, hỏi:"Mỹ nữ, ngươi tên là gì, cũng ở trên Thanh Long Sơn sao?"

"Ta gọi Hồ Ngạo Tuyết, Diệp công tử có thể gọi ta Tiểu Tuyết, nhà của ta ở tại Thanh Long Sơn."Nữ nhân nói.

"....."

Diệp Thần sững sờ, hắn nghe rõ là Hồ, mà không phải Hồ, nhưng trên Thanh Long Sơn giống như không có họ Hồ a?

Không chờ hắn nghĩ rõ ràng, lời kế tiếp của Hồ Ngạo Tuyết trực tiếp làm hắn tỉnh lại!

"Diệp công tử, công tử là ân nhân cứu mạng của ta, dựa theo

quy củ Hồ tộc, từ nay về sau ta chính là người của Diệp công tử!"

"Cái gì!"

Diệp Thần giật nảy cả mình, nữ nhân này cũng quá quen đi, vừa thấy mặt liền nói là người của hắn, mình thế nhưng ngay cả tay của nàng đều chưa có chạm qua đâu!

Hắn vừa định hỏi mình lúc nào cứu được nàng, nhưng vào lúc này lại tỉnh mộng.

Lúc tỉnh lại Diệp Thần cảm thấy trên mặt ngứa, thuận tay sờ một cái kết quả mò tới một đoàn lông xù mềm mại hồ hồ!

Hắn tranh thủ thời gian mở đèn lên xem xét, nguyên lai là con bạch hồ tiểu quỷ tử cho hắn.

"Ngươi cũng không khách khí a, nửa đêm bò lên giường của ta!"

"Anh anh anh!"

Bạch hồ cũng mở mắt ra, một đôi mắt hồ ly ngập nước yên lặng nhìn xem Diệp Thần, còn duỗi ra móng vuốt nhỏ quơ quơ trong hư không, tựa hồ muốn bảo Diệp Thần ngủ tiếp.

"Ai, gần đây cứ thế nào a, cũng bắt đầu mộng xuân?"

Diệp Thần đã không có buồn ngủ, hắn liếc qua ngoài cửa sổ, đã thấy mặt trời đang lên, dứt khoát từ trên giường ngồi dậy.

Bạch hồ thấy thế lười biếng chống cái lưng mỏi, rúc vào trên đùi Diệp Thần ngủ tiếp.

Diệp Thần cũng không để ý, trong đầu không tự giác nghĩ đến nữ nhân trong mộng.

Chẳng lẽ Thanh Long Sơn thật sự có người họ Hồ, sao mình

không biết?

Không được, chờ lễ Trung Thu về Thanh Long Sơn mình nhất định phải tìm lão đầu hỏi rõ ràng!

Ngồi trên giường một hồi, lúc này Diệp Thần mới rời giường rửa mặt, mặc quần áo tử tế rời khỏi phòng.

Cha con Ôn gia cơ hồ cũng rời giường cùng một thời gian, hai bên vừa gặp mặt Ôn Bát Thiên nói thẳng:

"Diệp Thần, chỉ có ba người chúng ta đi Nga Mi phái quá mạo hiểm!"

"Lão Ôn, huynh có ý nghĩ gì?"Diệp Thần hỏi.

"Ta thấy nên gọi thêm hai lão gia tử nhà chúng ta đi cùng?"

"Dẹp đi!"

Diệp Thần nghe xong lúc này lắc đầu, bĩu môi nói:"Dù sao sư phó tôi sẽ không đi, bình thường xuống núi mua bao muối đều tôi làm chân chạy!"

"..."

Chương 411. Đi Nga Mi Sơn!

Khóe miệng Ôn Bát Thiên co quắp một trận, lão đầu lười như thế rốt cuộc làm kiểu gì có thể lên được trưởng lão Hộ Long tộc?

Diệp Thần cũng lười quá nhiều giải thích, nghĩ nghĩ lúc này lấy điện thoại di động ra gọi cho Lâm Quỳnh.

Điện thoại rất nhanh kết nối, Diệp Thần đi thẳng vào vấn đề nói mình muốn đi Nga Mi, đi đến nơi hẻo lánh đồng thời thấp giọng, nhỏ giọng nói:

"Lâm chưởng môn, lần này còn có chuyện hi vọng Lâm chưởng môn giúp tôi!"

"Chuyện gì?"Lâm Quỳnh hiếu kì.

"Hi vọng Lâm chưởng môn đem chuyện tôi muốn đi Nga Mi cứu người tiết lộ cho Ngũ Đại Phái!"

"Diệp Thần, cậu không nói đùa chứ?"

"Ngũ Đại Phái 'Đồng khí liên chi' (~Tình thân thiết như cây liền cành), cậu muốn làm như vậy chẳng phải là đi Nga Mi chịu chết?"Lâm Quỳnh nghe Diệp Thần nói xong không khỏi giật mình nói.

"Lâm chưởng môn không cần lo lắng, Ngũ Đại Phái sẽ không làm khó tôi, sẽ không chừng còn cảm tạ tôi a!"Diệp Thần cười nói.

"Cảm tạ cậu?"

Lâm Quỳnh triệt để mộng bức, không hiểu rõ trong hồ lô Diệp Thần đến tột cùng muốn làm cái gì.

Bất quá nàng vẫn đồng ý thỉnh cầu của Diệp Thần, đồng thời biểu thị mình cũng sẽ đi Nga Mi, hai bên ước định chạm mặt dưới Nga Mi Sơn.

Sau khi cúp điện thoại, Diệp Thần thu thập đơn giản một chút, chuẩn bị cùng cha con Ôn Bát Thiên cùng đi Nga Mi Sơn.

"Anh anh anh!"

Ngay tại thời điểm hắn muốn ra cửa, bạch hồ rất là vui vẻ chạy tới, thân thể đứng thẳng ôm lấy bắp chân Diệp Thần, một bộ dáng vẻ đáng yêu ngẩng đầu nhìn xem hắn.

"Kém chút quên mất ngươi! Vừa vặn, ngươi ở nhà bồi Tuyết Di đi, ta rất nhanh sẽ trở về!"Diệp Thần sờ lên cái đầu nhỏ của bạch hồ cười nói.

"Anh anh anh!"

Bạch Hồ lại nũng nịu bán manh với Diệp Thần, chính là muốn hắn có thể mang mình đi cùng.

Lúc đầu Diệp Thần không muốn mang bạch hồ đi, nhưng khi hắn nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của Ôn Viêm Bân kia, lập tức liền thay đổi chủ ý!

Nếu là để bạch hồ ở nhà, nói không chừng tiểu tử này sẽ tìm người đến trộm chó, không, trộm hồ ly, vẫn là mang đi cho an toàn!

"Tiểu gia hỏa, ngươi ở trong chơi với Dao Cầm đi!"

Diệp Thần mỉm cười, nói xong cầm gáy bạch hồ lên, trực tiếp đưa nó vào bên trong nhẫn trữ vật.

"..."

Ánh mắt Ôn Bát Thiên tham lam nhìn xem chiếc nhẫn trên tay

Diệp Thần, nếu là mình cũng có cái nhẫn trữ vật như này thì tốt biết bao nhiêu a!

"Lão Ôn, sẽ không phải là huynh muốn cướp chiếc nhẫn của ta đấy chứ?"Diệp Thần phát hiện Ôn Bát Thiên nhìn chằm chằm chiếc nhẫn của mình, lập tức sinh lòng cảnh giác.

"Khụ khụ"

Ôn Bát Thiên mặt mo đỏ ửng, không nghĩ tới tiểu tâm tư của mình đã bị Diệp Thần nhìn ra.

"Nếu là huynh làm loạn, vậy sẽ không tốt cho cả hai ta!"Diệp Thần cảnh cáo nói.

"Diệp Thần, ngươi suy nghĩ nhiều!"

"Hi vọng như thế!"

Diệp Thần nhếch miệng, nhẫn trữ vật là bảo vật hiếm có của giới võ tu, Ôn Bát Thiên không ý nghĩ gì mới là lạ chứ!

"Cắt! Có gì đặc biệt hơn người, không phải chỉ là một cái phá nhẫn sao, cha ta sẽ không thiếu thứ này!"Ôn Viêm Bân không nhìn nổi Diệp Thần trang bức, lúc này mạnh miệng nói:"Nhà ta không biết có bao nhiêu cái nhẫn trữ vật đâu, chẳng qua lười nhác mang theo mà thôi!"

"Ân!"

Diệp Thần một mặt hài hước nhìn xem Ôn Viêm Bân, trêu chọc nói:"Nhà ngươi có rất nhiều nhẫn trữ vật, nhiều đến mức có thể mang ra chợ buôn a!"

"Ngươi"

Ôn Viêm Bân tức giận đến nhức cả trứng, trong lòng tự nhủ ngươi mới ra chợ buôn, cả nhà ngươi đều ra chợ buôn.

"Viêm Bân, đừng nói nữa!"

Ôn Bát Thiên thấy con trai mình nói không lại Diệp Thần, lúc này cau mày nói:"Diệp Thần ngươi yên tâm, ta sẽ không đoạt chiếc nhẫn của ngươi, ngươi chỉ cần tranh thủ thời gian mang bọn ta đi lăng mộ lão tổ là được rồi!"

"Đúng rồi, lão tổ khẳng định sẽ lưu lại cho chúng ta rất nhiều đồ vật tốt, so với cái phá nhẫn kia của ngươi chỉ có mạnh hơn chứ không yếu!"Ôn Viêm Bân tức giận nói.

"..."

Diệp Thần cố nén cười, trong lòng tự nhủ di vật lão tổ nhà ngươi đều ở trên người ta a, ngay cả bộ xương đều ở trong nhẫn trữ vật, lưu lại cho các ngươi cái rắm!

Ba người vừa ra cửa, Diệp Thần lập tức nhận được điện thoại của Viên Vũ gọi tới.

"Thần ca, tiểu quỷ tử ở Tinh Thành đều xử lý tốt rồi! Kim Cương còn tay không đem xé một Đại Âm Dương Sư thành hai nửa, hình ảnh kia quá mức nghiện!"Viên Vũ cười ha hả nói.

"Các cậu không có bị thương chứ?"Diệp Thần ân cần nói.

"Có mấy thủ hạ bị thương, bất quá không có thương tổn đến tính mệnh, không tính là đại sự gì!"

"Vậy là tốt rồi!"

Diệp Thần gật gật đầu, đồng thời đem chuyện mình muốn đi Nga Mi Sơn nói cho Viên Vũ.

"Thần ca, tôi đi chung với cậu!"

"Không cần, các cậu vẫn là lưu lại Ninh Châu đi!"

Diệp Thần suy nghĩ một chút vẫn là quyết định để Viên Vũ ở lại Ninh Châu, để phòng tiểu quỷ tử chó cùng rứt giậu phái người đến Ninh Châu quấy rối.

Thu xếp tốt hết thảy, Diệp Thần cùng cha con Ôn gia lập tức đến ga đường sắt cao tốc.

Tại sao là đường sắt cao tốc, mà không phải máy bay, bởi vì tiểu tử Ôn Viêm Bân này có chứng sợ độ cao, nghe xong đi máy bay đánh chết cũng không nguyện ý.

Cuối cùng ba người ngồi lên khoang thương gia đi hướng Nga Mi.

Chương 412. Hành trình Nga Mi!

Từ Ninh Châu đến Nga Mi cần thời gian nửa ngày, dọc đường đi đến một trạm dừng có một vợ chồng dẫn theo đứa nhỏ đi lên tàu xe.

Ngay từ đầu còn tốt, nhưng thời gian dần trôi đứa nhỏ kia bắt đầu không an phận, ở trong toa không ngừng la hét ầm ĩ, điên điên cuồng cuồng.

Các hành khách khác nhao nhao nhăn nhăn lông mày, nhưng thấy đối phương là đứa nhỏ, cũng không tiện nói.

Cha mẹ đứa nhỏ cũng mặc kệ, tùy ý nó ầm ĩ trong toa.

"Tránh ra, ta muốn ngồi ở đây!"

Cuối cùng tiểu nam hài đi đến bên người Diệp Thần, dùng tay ra sức đập vào trên chỗ ngồi, cực kỳ tùy hứng hét lên với Diệp Thần.

"Lăn!"

Diệp Thần lườm tiểu nam hài một chút, tức giận trừng mắt liếc hắn một cái.

Kết quả, tiểu nam hài bị ánh mắt sắc bén của Diệp Thần dọa đến khóc lên 'Oa' một tiếng!

Tiếng khóc lập tức kinh động đến cha mẹ nam hài, một thiếu phụ ăn mặc quý phái tranh thủ thời gian xông tới, ngồi xổm người xuống đưa tay kéo tiểu nam hài vào trong ngực.

"Con trai, con sao vậy?"Mặt mũi nữ nhân tràn đầy đau lòng nhìn xem tiểu nam hài.

"Ô ô hắn đánh con!"Tiểu nam hài cũng không phải kẻ tốt lành gì, chỉ vào Diệp Thần nói xấu.

"Cái gì!"

Thiếu phụ vừa sợ vừa giận, nàng hung tợn trừng mắt Diệp Thần, cả giận nói:"Tại sao cậu đánh con trai ta, tranh thủ thời gian nói rõ cho ta!"

Lúc này, chồng thiếu phụ nghe vậy cũng chạy tới, nghe được con trai nói Diệp Thần đánh hắn, lúc này cắn răng nói:"Nếu hôm nay ngươi không cho con trai ta một cái công đạo, có tin ta tháo cánh tay ngươi xuống hay không!"

Nói xong, nam nhân xắn ông tay áo lên, lộ ra một mảnh hình xăm xanh xanh đỏ đỏ, xem xét cũng không phải là cái loại lương thiện gì!

"Con mắt nào của các người thấy tôi đánh nó?"

Diệp Thần lườm thiếu phụ một chút, thản nhiên nói:"Đứa nhỏ nhao nhao ầm ĩ trong xe các người mặc kệ, hiện tại lại quản?"

"Ầm ĩ cái gì, con trai ta nhao nhao lúc nào?"Thiếu phụ xem thường, kêu gào nói:"Bây giờ cậu lập tức nói xin lỗi con trai ta, bằng không ta sẽ không bỏ qua cho cậu!"

"Các người muốn chết phải không?"

Diệp Thần dần dần mất kiên trì, thanh âm cũng biến thành băng lãnh phá lệ.

"Lão công, anh nghe được chưa, hắn còn dám uy hiếp chúng ta!"Thiếu phụ giận không chỗ phát tiết, quay đầu giật dây lão công

mình tới thu thập Diệp Thần.

"Tiểu tử, ngươi muốn chết!"

Nam cánh tay hình xăm nghe vậy nổi trận lôi đình, đưa tay túm lấy cổ áo Diệp Thần muốn hung hăng giáo huấn hắn.

Kết quả, hắn không chỉ có không có đụng phải Diệp Thần, ngược lại bị Diệp Thần bắt lấy cổ tay, nhẹ nhàng vặn một cái, lập tức đau đến khiến hắn kêu la thảm thiết!

"Ngươi làm gì, thả lão công ta ra!"

Thiếu phụ thấy thế tức giận, xông lên muốn động thủ với Diệp Thần.

"Đứng yên đừng nhúc nhích!"

Ánh mắt Diệp Thần sắc bén trừng thiếu phụ một chút, thiếu phụ bị trừng đến toàn thân khẽ run rẩy, vậy mà thật sự không dám tiến lên một bước.

"Hỗn đản, ngươi mau buông ta ra, bằng không đến Nga Mi ta chơi chết ngươi!"

Mặc dù nam cánh tay hình xăm bị Diệp Thần vặn ngược tay, đau đến mồ hôi đầy đầu, nhưng ngoài miệng vẫn hùng hùng hổ hổ như cũ.

Đúng lúc này nhân viên phục vụ cùng cảnh sát đến đây, thiếu phụ thấy thế vội vàng tiến lên, chỉ vào Diệp Thần ác nhân cáo trạng trước nói:

"Đồng chí cảnh sát, đồng chí tới rất đúng lúc, gia hỏa này đánh lão công tôi!"

"Vị tiên sinh này, mặc kệ xảy ra chuyện gì, xin buông tay trước!"Cảnh sát nhíu nhíu mày nói với Diệp Thần.

"Tốt a!"

Diệp Thần nhún vai, hắn cũng không muốn bởi vì một tiểu thí hài mà làm lớn chuyện.

"Phu nhân, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?"Nhân viên phục vụ nhanh chóng tới trước tìm hiểu tình huống.

"Hắn chính là người điên!"

Thiếu phụ vì giúp lão công, đương nhiên sẽ không nói chuyện con mình ầm ĩ.

Hành khách một bên thấy thế có người giữ im lặng, có người há to miệng muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng đều không có ai giúp Diệp Thần nói chuyện.

"Tập đoàn Cao Thiết các người làm ăn kiểu gì, ngay cả tên điên đều để lên tàu xe!"Nam cánh tay hình xăm bị Diệp Thần vạn tay đau đớn, cắn răng nghiến lợi chất vấn nhân viên phục vụ.

Ba!

Vừa dứt lời, trong nháy mắt trên mặt nam cánh tay hình xăm có thêm một dấu bàn tay đỏ tươi, Diệp Thần như thiểm điện xuất thủ trực tiếp vung một bạt tai vào trên mặt hắn, đồng thời cảnh cáo nói:

"Miệng sạch sẽ chút cho ta!"

"Oa!"

Nam cánh tay hình xăm dưới cơn đau há miệng, phun ra mấy cái răng đầy máu.

"Đồng chí cảnh sát, đồng chí cũng thấy được, hỗn đản đánh lão công tôi!"

Thiếu phụ vừa tức vừa sợ, người bình thường nhìn thấy cánh đầy hình xăm của chồng nàng đều đã sợ, làm sao tiểu tử này lại không có chút sợ hãi nào?

"Tiên sinh, làm phiền ngài đi với ta một chuyến tới đồn cảnh sát!"

Cảnh sát nói xong móc còng tay ra, chuẩn bị còng Diệp Thần lại, dù sao ở ngay trước mặt hắn đánh người, tên cảnh sát cũng không nhịn được.

"Khoan đã!"

Đúng lúc này truyền đến một thanh âm.

Đám người tìm theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một nữ hài trẻ tuổi buộc tóc đuôi ngựa đứng dậy, nàng cắn cắn môi son nói:

"Đồng chí cảnh sát, kỳ thật chuyện này không thể chỉ trách vị tiên sinh này!"

Chương 413. Nữ hài nói lời công đạo!

Nữ hài đem trọn ven thực hư câu chuyện nói một lần, khi nàng nói đến là trẻ con ầm ĩ ảnh hưởng tới Diệp Thần, không ít người cũng nhao nhao gật đầu phụ họa.

Thiếu phụ thấy thế không khỏi tức hổn hển, hung hăng trừng nữ hài một chút, kêu gào nói:

"Ngậm miệng! Con trai ta nhao nhao thì thế nào, Cao Thiết là của nhà cô sao?"

"Loại nữ nhân như cô, về sau không xứng có con, một mình cô độc sống quãng đời còn lại đi!"

"Bà"

Nữ hài nghe được thiếu phụ nói như vậy, tức giận đến gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, bộ ngực cao vút kịch liệt phập phồng lên xuống.

Kỳ thật nhân viên phục vụ nghe hiểu, bởi vì tiểu hài ở trên tàu xe ầm ĩ xác thực gặp phải rất nhiều khiếu nại, loại chuyện này nàng sớm đã không cảm thấy kinh ngạc!

"Mặc kệ như thế nào cũng không thể đánh người, tiên sinh, xin ngài phối hợp!"Nhân viên cảnh sát cau mày nói.

"Đồng chí cảnh sát, làm phiền đồng chí tới đây một chút!"

Ôn Bát Thiên ngồi cách đó không xa đột nhiên mở miệng, cảnh sát nghi ngờ nhìn xem Ôn Bát Thiên, người này mấy chục tuổi còn

nhuộm mái tóc màu đỏ?

Bất quá nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của Ôn Bát Thiên, cảnh sát vẫn là đi tới.

"Đồng chí, có chuyện gì vậy?"

"Nhận cú điện thoại đi!"

Ôn Bát Thiên cũng lười giải thích, trực tiếp đem điện thoại đưa cho cảnh sát.

Cảnh sát sững sờ, sau đó nghi ngờ tiếp nhận đặt điện thoại ở bên tai.

Nửa phút sau, cảnh sát một mực cung kính đưa điện thoại di động trả lại cho Ôn Bát Thiên, cười bồi nói:"Nguyên lai là Ôn tiên sinh, không có ý tứ, quấy rầy rồi!"

"Không có việc gì, đi đi!"

"Tạ ơn Ôn tiên sinh!"

Cảnh sát nghe xong như nhặt được đại xá, nuốt xuống ngụm nước bọt cũng không quay đầu lại mang theo nhân viên phục vụ mau chóng rời đi cái toa này.

"Ai, đồng chí cảnh sát, đồng chí đi đâu vậy a, không phải muốn bắt tiểu tử này sao?"Thiếu phụ thấy thế tức giận.

"Loại chuyện nhỏ nhặt này, các ngươi tự nói chuyện giải quyết với nhau đi!"

Cảnh sát quay đầu trừng thiếu phụ một chút, lập tức vội vàng rời đi.

"..."

Thiếu phụ một mặt mộng bức, nàng nghĩ mãi mà không rõ cảnh sát vì cái gì trừng mình, chẳng lẽ là bởi vì 'Quỷ tóc đỏ' kia?

Nghĩ đến đây thiếu phụ giận không chỗ phát tiết, chỉ vào Ôn Bát Thiên cả giận nói:"Vương bát đản, già tóc đỏ, ai bảo ngươi xen vào việc của người khác, có biết lão nương là ai hay không?"

"Kỹ nữ thối, ngươi muốn chết!"

Ôn Viêm Bân nghe được thiếu phụ mắng cha hắn, không nói hai lời đứng người lên, một cước đá vào trên bụng nhỏ thiếu phụ, trực tiếp đạp nàng bay ra ngoài mấy mét!

Tiểu hài vừa rồi ầm ĩ thấy lão mụ bị đánh, tức giận phun một miếng nước bọt về phía Ôn Viêm Bân!

"Oắt con, thích ăn đòn!"

Nói xong, Ôn Viêm Bân lại vung một bạt tai vào trên mặt tiểu hài tử, trong nháy mắt mặt tiểu hài tử sưng phù thành đầu heo, oa oa khóc rống lên!

"..."

Diệp Thần thấy thế cũng là sững sờ, không nghĩ tới Ôn Viêm Bân động thủ thật sự là không phân biệt nam nữ già trẻ a, tiểu tử này không đi làm sát thủ thật là đáng tiếc!

"Ngươi dám đánh con trai ta!?"

Nam cánh tay hình xăm thấy thế cắn răng nghiến lợi trừng mắt với Ôn Viêm Bân, nhưng hắn đã đánh mất dũng khí động thủ, hôm nay đều đụng phải cọng rơm cứng, không thể trêu vào a!

"Đánh con trai ngươi thì thế nào?"

Ôn Viêm Bân mặt mũi tràn đầy ngạo nghễ, chỉ chỉ ngoài cửa sổ, hừ lạnh nói:"Còn dám lắm mồm, tiểu gia ta ném các ngươi ra

khỏi tàu xe!"

"..."

Nam cánh tay hình xăm há to miệng, cuối cùng vẫn lựa chọn im miệng, trong lòng tự nhủ quân tử báo thù mười năm chưa muộn, chờ đến Nga Mi xem ta thu thập các ngươi như thế nào.

Một trận nháo kịch cứ như vậy kết thúc, Diệp Thần cũng làm quen với nữ hài nói lời công đạo kia.

Nữ hài gọi Văn Linh, năm nay mới hai mươi tuổi.

Để Diệp Thần không nghĩ tới chính là, nữ hài không chỉ có ở tại dưới chân Nga Mi Sơn, mà lại nàng còn đang đọc sách tại Viện Y Học Thiên Nam, trùng hợp chính là cũng học Trung y.

"Kỳ thật, tôi cũng là Trung y!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng, đây là lần đầu hắn thừa nhận mình là một thầy thuốc.

"Thật?"

Văn Linh nghi ngờ nhìn xem Diệp Thần, bất quá khi nàng hỏi mấy vấn đề Trung y, Diệp Thần đều có thể giảng giải kỹ càng, nàng lập tức tin tưởng!

Trên đường đi, Văn Linh không ngừng hỏi Diệp Thần về các loại tri thức Trung y, mà Diệp Thần cũng cực kì kiên nhẫn thay Văn Linh giải đáp.

"Oa! Tri thức Trung y của Diệp tiên sinh uyên bác như thế, không đi trường học của chúng tôi làm giáo sư thật là đáng tiếc!"Mặt mũi Văn Linh tràn đầy sùng bái mà nhìn xem Diệp Thần nói.

"Sư tỷ tôi cũng làm giáo sư ở trường học của cô a!"Diệp Thần cười nói.

"Là ai a?"

"Tần Mặc Diêu, cô biết sao?"

"Trời ạ! Nguyên lai cậu là sư đệ Tần giáo sư, khó trách cậu lợi hại như vậy!"Văn Linh hoảng sợ nói.

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, xem ra Thất sư tỷ ở trường học còn rất nổi danh a, tùy tiện một học sinh đều biết nàng.

Chương 414. Nữ nhân cua ta!

"Tần giáo sư tại trường học của tôi thế nhưng là một nhân vật phong vân!"

"Rất nhiều học sinh, lão sư đều thích nàng, hơn nữa Tần giáo sư cũng là đệ nhất mỹ nữ của học viện a!"Văn Linh tràn đầy phấn khởi nói.

"..."

Diệp Thần nghe xong nụ cười trên mặt dần dần rút đi, nhiều người thích Thất sư tỷ như vậy, chẳng phải là đưa dê vào miệng cọp sao?

Không được, hôm nào phải đi trường học nhìn xem, miễn cho một vài đại móng heo đi quấy rối sư tỷ!

"A, Diệp tiên sinh, cậu sao vậy?"Văn Linh thấy Diệp Thần nhíu mày không khỏi hỏi.

"Không có gì."

Diệp Thần lắc đầu, hỏi dò:"Trường học của cô nhiều người thích sư tỷ tôi như vậy, có soái ca truy nàng không?"

"Đương nhiên là có, còn rất nhiều a!"

"..."

Trong lòng Diệp Thần phiền muộn, Thất sư tỷ nhỏ tuổi nhất, vạn nhất bị những 'Ong bướm' này bắt được trái tim thì sẽ đến đâu?

Bốn giờ chiều, cuối cùng mấy người Diệp Thần đến Nga Mi Sơn.

Trước khi chia tay Văn Linh tìm hắn trao đổi Wechat, cười nói:"Diệp tiên sinh, có thời gian đến trường học của tôi đi, tôi nghĩ cậu khẳng định sẽ rất được hoan nghênh!"

"Tốt, có cơ hội nhất định đi!"

Diệp Thần mỉm cười, Văn Linh cũng cao hứng ngồi tắc xi rời đi ga Cao Thiết.

"Diệp Thần, đoạn đường này ngươi rất hài lòng a!"

Ôn Viêm Bân từ phía sau đi tới, một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Diệp Thần:"Bình thường nhìn ngươi chững chạc đàng hoàng, không nghĩ tới còn là một tay cua gái!"

"Ngươi nói ngược, cho tới bây giờ đều là nữ nhân cua ta!"Diệp Thần nhàn nhạt nói một câu.

"Kháo!"

Ôn Viêm Bân nghe xong trực tiếp liếc mắt, không nghĩ tới Diệp Thần vẫn là một trang bức có thâm niên.

"Diệp Thần!"

Đúng lúc này, cách đó không xa truyền tới tiếng kêu của một nữ nhân.

Diệp Thần quay đầu tìm theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Lâm Quỳnh dẫn một đám ni cô mặc hải thanh đi tới phía hắn.

"Lâm chưởng môn!"

Diệp Thần nhìn thấy Lâm Quỳnh mang theo nhiều người như vậy, cũng cảm thấy có chút giật mình, nữ nhân này thật muốn đi

Nga Mi Sơn đánh nhau sao?

Lâm Quỳnh đi tới, nói thẳng:"Diệp Thần, lần này toàn bộ cao thủ phái Hành Sơn ta đã ra hết, nhất định sẽ giúp cậu cứu ra hai vị bằng hữu kia!"

"Tạ ơn Lâm chưởng môn, bất quá chúng ta chưa hẳn sẽ phải động thủ!"Diệp Thần cười khổ, chỉ có thể hỏi:"Ngũ Đại Phái đều biết tin tức tôi muốn tới Nga Mi Sơn cứu người sao?"

"Ta đã đưa tin ra ngoài, tin tưởng người Ngũ Đại Phái đã tề tụ tại Nga Mi Sơn!"Lâm Quỳnh gật đầu.

"Vậy là tốt rồi!"Diệp Thần nghe xong nhẹ nhàng thở ra.

"Đại sắc lang! Ai biết cậu đi phái Nga Mi là cứu người, hay là có cái ý nghĩ gì khác!"

Lúc này Lâm Mộc Đồng từ trong đám người đi ra, hận hận trừng Diệp Thần một chút nói.

"Lâm cô nương, làm sao cô nương cũng tới đây?"

Diệp Thần sững sờ, tu vi Lâm Mộc Đồng rất yếu, Lâm Quỳnh không phải nói toàn bộ cao thủ Hành Sơn phái ra hết sao?

"Làm sao, bản cô nương nguyện ý không được sao?"

Lâm Mộc Đồng vừa nhìn thấy Diệp Thần liền tức giận, trong đầu lại hiện ra hình ảnh gia hỏa này dùng ngân châm đâm meo meo nàng.

"..."

Diệp Thần bó tay, nha đầu này rất phách lối, nàng tuyệt đối không kém cạnh Ôn Viêm Bân!

"Mộc Đồng, không được vô lễ!"

Lâm Quỳnh nhíu mày, nhẹ nói:"Diệp Thần là ân nhân cứu mạng của con, con hẳn là cảm tạ hắn!"

"Hừ! Con mới không muốn loại ân nhân này!"Lâm Mộc Đồng nghiêng đầu đi hừ hừ nói.

"Ách, để tôi giới thiệu một chút!"

Diệp Thần vì hóa giải xấu hổ, đem Ôn Bát Thiên cùng Lâm Quỳnh giới thiệu với nhau.

"Nguyên lai là Ôn tiên sinh, kính đã lâu, kính đã lâu!"

Sau khi Lâm Quỳnh biết được thân phận Ôn Bát Thiên không khỏi có chút giật mình, thanh danh Ôn gia tại Hoa Hạ không nhỏ, làm sao bọn họ cũng tới?

"Chào Lâm chưởng môn!"

Ôn Bát Thiên cũng cảm thấy hoang mang, không nghĩ tới tiểu tử Diệp Thần này còn có quan hệ cùng phái Hành Sơn, thật sự là càng ngày càng nhìn không thấu hắn.

Sau khi đám người làm quen với nhau xong, cuối cùng Diệp Thần lập tức đưa ra ý kiến lên đường đi Nga Mi Sơn.

Nga Mi Sơn, trời trong nắng ấm.

Trên đỉnh núi, một tòa Chủ Điện màu đỏ thắm rộng rãi to lớn đứng vững, mà phía sau Chủ Điện còn có một tòa Kim Điện, cùng Kim Phật, rạng rỡ dưới ánh nắng mặt trời.

Phía trên Chủ Điện, một nữ tử mặc đạo bào màu xanh, khuôn mặt lạnh lùng ngồi ngay ngắn tại thủ vị.

Nàng gọi Lãnh Nguyệt, không chỉ có là chưởng môn đương nhiệm của phái Nga Mi, mà lại còn cực kỳ đẹp đẽ, nàng cùng Lâm Quỳnh đều là đại mỹ nhân trong chốn võ lâm công nhận!

Mà tại phía dưới Chủ Điện, còn ngồi sáu nam nhân, bọn họ theo thứ tự là chưởng môn phái Võ Đang, phái Thiếu Lâm, phái Không Động cùng phái Côn Luân, về phần hai người còn lại, nếu như Diệp Thần ở đây khẳng định sẽ giật nảy cả mình, bởi vì hai người này chính là cha con Hạ Hầu Kiệt.

Chỉ bất quá, Hạ Hầu Văn ngồi, còn Hạ Hầu Kiệt nằm trên cáng cứu thương mà thôi.

"Phái Hành Sơn tuyên bố muốn diệt Nga Mi ta, không biết các vị có cảm tưởng gì?"Lãnh Nguyệt quét qua mọi người dưới đài, mặt không thay đổi hỏi.

"A Di Đà Phật!"

Phương trượng Vĩnh Nham đại sư của phái Thiếu Lâm dẫn đầu nói chuyện, chỉ nghe hắn không vội vã mà hỏi:"Lãnh chưởng môn, nghe nói là phái Nga Mi bắt hai người, có việc này hay không?"

Chương 415. Ngũ Đại Phái!

"Không sai!"

Lãnh Nguyệt cũng là sảng khoái, nói thẳng:"Nga Mi ta xác thực bắt hai người, nhưng bọn họ đều không phải người phái Hành Sơn!"

"Lãnh chưởng môn, ngươi có nhận biết Diệp Thần này?"

"Nghe nói Lâm Quỳnh chưởng môn là vì giúp người này mới quyết định xuất thủ với Nga Mi?"Chưởng môn Phái Võ Đang Hàn Tiêu đạo nhân nghe vậy hỏi.

"Hừ! Ta không biết hắn, nói không chừng chính là Lâm Quỳnh lấy cớ thôi!"Ánh mắt Lãnh Nguyệt lạnh lẽo, nàng cùng Lâm Quỳnh đều không quen nhìn đối phương, nghe được danh tự đối phương đều không thoải mái.

"Các vị!"

Chưởng môn Phái Không Động là Lăng Khôn nghe xong, lúc này nổi nóng nói:"Ta biết tiểu tử Diệp Thần kia!"

"A? Lăng Khôn chưởng môn biết kẻ gọi là Diệp Thần?"Ở một bên là chưởng môn phái Côn Luân, dáng dấp mập mạp Kim Tam Tông tên hiệu 'Ba béo' tò mò nhìn về phía Lăng Khôn.

"Tiểu vương bát đản này, lần trước tại Trường Dương đả thương đệ tử phái Không Động ta, ta còn không có tìm hắn tính sổ sách đâu!"

Lăng Khôn thở phì phò nói:"Vừa vặn, lần này hắn dám đến khiêu khích Ngũ Đại Phái ta, ta nhất định phải hung hăng giáo

huấn hắn!"

"Ân, Lăng Khôn nói không sai!"

Quan hệ của Kim Tam Tông cùng Lăng Khôn không tệ, lúc này phụ họa nói:"Mặc kệ là phái Hành Sơn, hay là tiểu tử họ Diệp kia, dám đến khiêu khích Ngũ Đại Phái ta, rõ ràng chính là không có đem chúng ta để vào mắt, nhất định phải thu thập bọn họ!"

"A Di Đà Phật!"

Vĩnh Nham đại sư ngâm tụng một tiếng phật hiệu, trầm giọng nói:"Ngã phật từ bi, hi vọng các vị đến điểm là dừng, chớ sinh lòng sát niệm!"

"..."

Lăng Khôn lườm Vĩnh Nham đại sư một chút, trong lỗ mũi nặng nề mà hừ hừ một tiếng, căn bản không có đem Vĩnh Nham đại sư coi ra gì.

Bất quá, Vĩnh Nham đại sư nói ra câu nói này cũng ầm thầm chấp nhận, Ngũ Đại Phái sẽ xuất thủ với phái Hành Sơn, chỉ là hắn không muốn giết người mà thôi!

"Các vị chưởng môn, tổn thương của con trai tôi."

Hạ Hầu Văn một mực kìm nén không lên tiếng rốt cục vẫn là gấp, nhịn không được nhắc nhở một câu.

Nguyên lai, từ sau khi Hạ Hầu Kiệt bị Diệp Thần dùng 'Luyện Hồn Quyết', tưởng rằng bằng hữu của lão nhị có thể phá giải, nhưng lại là trị bệnh không trị tận gốc, sau đó lại phải tìm đến phương trượng Vĩnh Nham đại sư của phái Thiếu Lâm, hi vọng hắn có thể phá giải.

Kết quả Vĩnh Nham đại sư thử qua xong cũng không có cách

nào, lần này mượn cơ hội Ngũ Đại Phái tề tựu, Vĩnh Nham đại sư để cha con Hạ Hầu Văn đến Nga Mi, nói không chừng những tông phái khác có biện pháp phá giải thuật này?

"Hạ Hầu thí chủ không ngại, để bần đạo xem một chút đi!"Bích Vân đạo trưởng nói.

"Không ngại, không ngại!"

"Chỉ cần Bích Vân đạo trưởng có thể trị hết con trai tôi, tôi nhất định dùng số tiền lớn tạ ơn!"

Hạ Hầu Văn cũng là gấp, giờ phút này hắn mới hối hận đi chọc Diệp Thần, không nghĩ tới công phu tiểu tử này tà môn như vậy, ngay cả phương trượng Thiếu Lâm đều không có cách nào phá giải.

Bích Vân đạo trưởng đi đến bên cạnh Hạ Hầu Văn, sau một phen kiểm tra lông mày càng nhăn càng chặt, cuối cùng thở dài lắc đầu nói:

"Xin lỗi Hạ Hầu thí chủ, bần đạo cũng bất lực!"

"Cái gì?"

Đám người giật mình, phải biết tu vi Bích Vân đạo trưởng đã đạt tới Nguyên Anh Kỳ, chính là cao thủ đỉnh tiêm, ngay cả hắn đều không có cách nào?

Lãnh Nguyệt khẽ cau mày, nàng ôm tâm thái thử một lần cũng tới bên người Hạ Hầu Kiệt, kết quả cũng giống như vậy.

"Hạ Hầu tiên sinh, lệnh lang thật sự là bị Diệp Thần gây thương tích?"Vĩnh Nham đại sư thấy thế, trầm tư một lát sau hỏi.

"Không sai, chính là hắn!"Hạ Hầu Văn gật đầu.

"Cái này không thể a!"Vĩnh Nham lắc đầu.

"Vĩnh Nham đại sư, đại sư có ý tứ gì?"Lãnh Nguyệt hiếu kì hỏi.

"Nếu như ta không nhìn lầm, Hạ Hầu Kiệt bị trúng Huyền Thuật là 'Luyện Hồn Quyết' , nhưng môn Huyền Thuật này đã sớm biến mất khỏi giang hồ hơn trăm năm trước, Diệp Thần hắn chỉ là một mao đầu tiểu tử, làm sao biết loại pháp quyết tà môn này?"Vĩnh Nham đại sư trầm giọng nói.

"Cái gì? Luyện Hồn Quyết!?"

Đám người nghe xong giật nảy mình, nhất là Bích Vân đạo trưởng, bởi vì hắn càng là hiểu rõ về Huyền Thuật.

Năm đó hắn đã nghe chính miệng sư tổ của mình nói qua, Luyện Hồn Quyết là bí tịch độc môn của 'Đại ma đầu' Ôn Thiên Tinh, người trúng chiêu thần hồn sẽ bị đốt cháy trong liệt hỏa, cuối cùng chết đi trong vạn lần thống khổ!

"Không có khả năng!"

Lúc này Lăng Khôn phủ định nói:"Môn hạ đệ tử của ta hồi báo, tiểu tử Diệp Thần kia bất quá chỉ là võ tu Trúc Cơ Kỳ mà thôi, sao có thể tu luyện được Huyền Thuật cao thâm như vậy?"

"..."

Đám người nghe xong cũng cảm thấy có đạo lý, trên đại điện lập tức lâm vào vắng lặng một cách chết chóc.

Cả người Hạ Hầu Văn đều trợn tròn mắt, trong Ngũ Đại Phái không có người nào có thể trị hết con của hắn, thật chẳng lẽ muốn hắn ưỡn lấy mặt mo đi cầu Diệp Thần?

Đúng lúc này, một nữ đệ tử áo trắng cầm kiếm vội vàng chạy vào chủ điện, trực tiếp đi vào trước mặt Lãnh Nguyệt, quỳ một chân trên đất thở gấp gáp nói:

"Chưởng môn, không, không xong!"

"Xảy ra chuyện gì?"

"Chưởng môn Phái Hành Sơn Lâm Quỳnh mang theo đệ tử cưỡng ép xâm nhập tông môn!"Nữ đệ tử nói.

"Buồn cười!"

Lãnh Nguyệt nghe xong trên gương mặt xinh đẹp băng lãnh lập tức hiện ra một tia sát khí, cả giận nói:"Theo ta ra ngoài, ta ngược lại muốn xem xem Lâm Quỳnh nàng có thể làm gì được ta!"

Chương 416. Đồng giới tương xích!

Nói xong, mũi chân Lãnh Nguyệt điểm một cái, thân thể như một đạo thanh quang xông ra chủ điện.

"Lăng chưởng môn, cơ hội báo thù của ngươi đến!"Kim Tam Tông âm trắc trắc cười nói.

"Hừ, hôm nay ta nhất định phải làm cho tiểu tử Diệp Thần kia có đến mà không có về!"

Lăng Khôn cắn răng, đứng người lên trong giây lát cũng rời đi chủ điện.

Vĩnh Nham đại sư thấy thế sắc mặt ngưng trọng, hắn cùng Bích Vân đạo trưởng liếc nhau một cái, cầm trong tay pháp trượng chậm rãi đi theo.

Lúc này, đám người Lâm Quỳnh đã đi vào nội điện phái Nga Mi.

Mấy nữ đệ tử cầm trong tay Nga Mi Thích, thân mang áo váy màu trắng chặn đường đi của các nàng. (Nga Mi Thích: google -> hình ảnh)

"Lãnh Nguyệt đâu, nàng không dám đi ra sao?"

Thanh âm Lâm Quỳnh băng lãnh, cầm trong tay trường kiếm nói:"Lần trước Nga Mi đánh lén Hành Sơn ta, đoạt bí tịch tông môn ta, hôm nay ta tự mình đến tìm Lãnh Nguyệt muốn cái công đạo!"

"Gặp đệ tử Nga Mi, giết chết bất luận tội!"

Theo một tiếng lệnh Lâm Quỳnh phát ra, hai bên lập tức giương cung bạt kiếm, mắt thấy sắp phải đánh nhau, đúng lúc này trong hư không truyền đến một tiếng khẽ kêu:

"Dừng tay cho ta!"

Vừa dứt lời, một thân ảnh từ trên trời giáng xuống, một giây sau Lãnh Nguyệt một mặt đầy sát khí xuất hiện ở trước mắt mọi người.

"Lâm Quỳnh, ngươi thật to gan!"

Lãnh Nguyệt phát hiện chỉ có phái Hành Sơn tìm tới cửa, không khỏi hừ lạnh nói:"Bằng một mình phái Hành Sơn ngươi cũng muốn đến Nga Mi ta nháo sự, quả thực không biết tự lượng sức mình!"

"Lãnh Nguyệt, bớt nói nhiều lời!"

Lâm Quỳnh oán hận nói:"Giao ra 'Ngọc Nữ Kinh', bằng không hôm nay cho dù ta có phải liều tính mạng cũng muốn huyết tẩy Nga Mi ngươi!"

Ngọc Nữ Kinh?

Diệp Thần sững sờ, nguyên lai sở dĩ Lâm Quỳnh bồi mình đến Nga Mi Sơn, còn là vì 'Đòi hàng' a!

"Hừ! Ngọc Nữ Kinh vốn là Phong ca để lại cho ta, là ngươi âm thầm giở trò quỷ đem kinh thư trộm đi, hiện tại kinh thư chỉ là vật quy nguyên chủ mà thôi!"Lãnh Nguyệt xem thường.

"Phi!"

Chẳng ai ngờ rằng đường đường chưởng môn phái Hành Sơn thế mà trước mặt mọi người xì Lãnh Nguyệt một ngụm, có thể thấy được nàng chán ghét đối phương biết bao nhiêu!

Diệp Thần sững sờ, Lâm Quỳnh vừa nhìn thấy Lãnh Nguyệt vậy mà kích động như thế?

Bất quá lời nói đi cũng phải nói lại, luận tướng mạo Lãnh Nguyệt tuyệt đối không bại bởi Lâm Quỳnh, hai người đều là đỉnh cấp đại mỹ nữ, chẳng lẽ đây chính là đồng giới tương xích?

"Chuyện sai lầm lớn nhất trong đời này của Phong ca chính là quen biết hồ ly tinh như ngươi!"Lâm Quỳnh tiếp tục mắng.

"Ngươi mới là hồ ly tinh!"

"Nếu không phải ngươi chẳng biết xấu hổ câu dẫn Phong ca, hắn như thế nào lại là tráng niên mất sớm!"Lãnh Nguyệt không cam lòng yếu thế, đáp trả Lâm Quỳnh.

"Ngươi....."

Lâm Quỳnh nghe được Lãnh Nguyệt mắng nàng chẳng biết xấu hổ, tức giận đến mặt đều tái.

"Ngọc Nữ Kinh vốn là vật đính ước Phong ca cho ta, ngươi thì tính là cái gì, phá hài một con!"Lãnh Nguyệt tức giận Lâm Quỳnh không thôi, ngôn ngữ càng ngày càng kịch liệt.

"....."

Giờ phút này Diệp Thần xem như nghe rõ, hai nàng này đang tranh giành tình nhân a!

Mà lại, nam nhân này còn tráng niên mất sớm, nhưng hai nữ nhân này tựa hồ còn tình cũ khó quên đâu!

Quả nhiên, Lâm Quỳnh tức giận đến đã mất đi lý trí, nàng cắn răng nghiến lợi trừng mắt Lãnh Nguyệt, đột nhiên nàng cười to lên, tiếng cười để cho người ta nghe được đều tê cả da đầu!

Lúc này mấy người Bích Vân đạo trưởng đều tới, nhìn thấy

Lâm Quỳnh giống như nổi điên cười to, tất cả không khỏi đều ngây ngẩn cả người.

"Lâm Quỳnh, ngươi dẫn người xông Nga Mi, có gì đáng cười?"Kim Tam Tông có chút nổi nóng chất vấn.

Lâm Quỳnh rõ ràng không có đem người Ngũ Đại Phái thả ở trong mắt, hắn có thể không tức giận sao?

"Họ Lãnh, ngươi không phải nói Phong ca thích ngươi sao?"

Lâm Quỳnh cười xong, chỉ chỉ bên người Lâm Mộc Đồng, một mặt cười đắc ý nói:"Quá đáng tiếc, ta cùng Phong ca có cốt nhục, mà ngươi thì có cái gì?"

Lời vừa nói ra, đám người lần nữa chấn kinh!

Phải biết Lâm Quỳnh là chưởng môn phái Hành Sơn, môn hạ đệ tử đều là ni cô a, nàng thế mà chủ động thừa nhận Lâm Mộc Đồng là con gái nàng?

"Chưởng môn, người....."

Mấy tên trưởng lão phái Hành Sơn ở một bên gấp, các nàng thật ra là biết quan hệ giữa Lâm Quỳnh cùng Lâm Mộc Đồng, nhưng còn có rất nhiều đệ tử là không biết a!

Thảm nhất chính là, chuyện này truyền đi, về sau phái Hành Sơn sẽ bị võ lâm xem như trò cười đ!

Nhưng Lâm Quỳnh không thèm để ý chút nào, có lẽ trên đường tới đây nàng đã có ý định muốn ngả bài!

Không chỉ là người phái Hành Sơn, mà ngay cả mấy người Vĩnh Nham đại sư đều kinh hãi.

"A Di Đà Phật!"

Vĩnh Nham đại sư biểu lộ ngưng trọng nói:"Lâm chưởng môn, người xuất gia chớ nói lời xằng bậy!"

"Vĩnh Nham đại sư, ta cũng không phải nói lời xằng bậy!"Lâm Quỳnh nói xong giống như khiêu khích nhìn xem Lãnh Nguyệt, âm thanh lạnh lùng nói:"Họ Lãnh, con gái của ta lớn lên giống ai, ngươi hẳn là đã sớm nhìn rõ rồi a, ha ha ha ha!"

Nói xong, Lâm Quỳnh lần nữa cười to, chỉ là trong tiếng cười kia ngoại trừ trào phúng, còn kèm theo một tia chua xót cùng thương cảm.

"Tiện nhân, ta muốn giết ngươi, sau đó lại giết con tiểu tiện nhân này!"

Quả nhiên, Lãnh Nguyệt đã triệt để bị chọc giận, nàng gầm thét một tiếng, rút kiếm cực nhanh đâm tới ngực Lâm Quỳnh.

Chương 417. Hỗn chiến!

"Chờ ngươi rất lâu!"

Lâm Quỳnh không chút yếu thế nào, cũng rút kiếm đâm tới, hai nữ nhân trong nháy mắt đại chiến với nhau!

"Liễu Nhứ Kiếm Pháp của Lãnh chưởng môn quả nhiên vô cùng tinh diệu!"

Bích Vân đạo trưởng ở một bên quan chiến, khi hắn nhìn thấy Lãnh Nguyệt sử xuất kiếm pháp tuyệt học Nga Mi, không khỏi gật đầu tán dương.

"A Di Đà Phật! Chúc Dung Kiếm Pháp của Phái Hành Sơn cũng làm cho lão nạp mở rộng tầm mắt!"Vĩnh Nham đại sư nhìn chằm chằm kiếm chiêu Lâm Quỳnh trầm giọng nói.

Liễu Nhứ Kiếm Pháp chẳng những là chiêu thức kỳ huyễn, mà lại không có chút sơ hở nào.

Mà Chúc Dung Kiếm Pháp là lấy nội lực mạnh mẽ cùng kiếm pháp tinh diệu tấn công địch, lực sát thương to lớn, cũng không thể khinh thường.

Trong lúc nhất thời trong phái Nga Mi đao quang kiếm ảnh, đằng đằng sát khí, mặc kệ là Lâm Quỳnh hay là Lãnh Nguyệt, xuất thủ đều không chút lưu tình nào, chiêu chiêu trí mạng!

Diệp Thần quan chiến cũng không nhịn được hít vào ngụm khí lạnh, trong lòng tự nhủ rốt cuộc là nam nhân nào mà lại có mị lực như thế, đến chết còn có thể để hai đại mỹ nữ phong vận vì hắn chém giết, quá ngưu bức đi!

Đệ tử phái Nga Mi cùng phái Hành Sơn thấy chưởng môn đều động thủ, nhao nhao phóng tới đối phương, một trận nữ nhân chiến đấu đánh cho khí thế ngất trời.

Diệp Thần đang lo lắng giúp Lâm Quỳnh thế nào, dù sao một nhóm đàn bà đánh nhau, hắn là một đại nam nhân xông lên tính là gì?

Huống chi nếu là mình động, Thiếu Lâm Võ Đang có thể ngồi nhìn mặc kệ?

Nhưng vào lúc này, hai nhóm người từ trong Thiên Điện phái Nga Mi xông ra, từng người bọn họ cầm vũ khí trong tay, vừa ra lập tức phát động công kích với đệ tử phái Hành Sơn!

Càng vô sỉ hơn chính là, Lăng Khôn vậy mà thừa dịp thời điểm Lâm Quỳnh không chú ý, bắn một viên ám khí về phía Lâm Quỳnh!

Lâm Quỳnh đang bên trong chiến đấu không kịp né tránh, bị một viên thiết cầu màu đen đập trúng ngực, lập tức phun ra một ngụm máu tươi!

Lãnh Nguyệt thấy thế đưa tay một kiếm đâm vào cánh tay trái Lâm Quỳnh, mũi kiếm xuyên thấu thân thể Lâm Quỳnh, mang theo máu tươi sền sệt chảy ra sau lưng!

"Mẹ!"

Lâm Mộc Đồng thấy thế đau lòng không thôi, nhưng chính nàng cũng không khá hơn là bao, trong chớp mắt liền bị một thanh Nga Mi Thích gác ở trên cổ.

"Vô sỉ!"

Diệp Thần vốn không muốn quản nữ nhân đấu tranh, bất quá nhìn thấy mấy tông môn cùng nhau khi phụ phái Hành Sơn, hắn cũng không nhịn được nữa, thả người nhảy lên tham gia vòng

chiến, thi triển Hỏa Vân Chưởng đại khai sát giới!

Phàm là đệ tử bị Diệp Thần đả thương, hoặc là đốt thành hỏa cầu, hoặc là trở thành một khối băng toàn thân cứng ngắc, sau khi ngã xuống đất trực tiếp giống băng vụn rớt bể người!

"Kẻ này hẳn chính là Diệp Thần? Hắn thế mà hiểu được công phu tà môn như thế!"Bích Vân đạo trưởng thấy thế kinh hãi.

Lăng Khôn cùng Kim Tam Tông thấy đệ tử tông môn bị giết, càng là tức giận đến oa oa kêu to, hai người gầm thét một tiếng cũng gia nhập chiến đấu.

"Tiểu tử, ngươi chính là Diệp Thần?"Lăng Khôn đứng tại đối diện Diệp Thần, nghiến răng nghiến lợi hỏi.

Diệp Thần nhíu mày, hắn không có công phu trả lời vấn đề của Lăng Khôn, bất quá Lăng Khôn thấy vậy lại cho rằng Diệp Thần chính là xem thường hắn, lúc này tức giận hét lớn:

"Họ Diệp, ngươi dám giết đệ tử Không Động ta, hôm nay chết chắc!"

Nói xong, Lăng Khôn xuất ra Thất Thương Quyền xen lẫn tiếng gió vù vù, mạnh mẽ đánh tới ngực Diệp Thần!

Kim Tam Tông cũng không có nhàn rỗi, chỉ thấy hắn từ bên trong bao kiếm rút ra một thanh đoản đao sáng loáng, ngay sau đó một vòng hàn quang thoáng hiện, Kim Tam Tông xuất Côn Luân Đao Pháp, thẳng đến hạ bộ Diệp Thần.

Một bên Ôn Bát Thiên thấy thế không khỏi nhíu nhíu mày, bọn họ là tới cứu người, nhưng bây giờ lại xảy ra hỗn chiến!

"Cha, chúng ta làm sao bây giờ?"Ôn Viêm Bân thấy tình hình này cũng không quyết định chắc chắn được.

"Giúp Diệp Thần!"

Ôn Bát Thiên cũng không có lựa chọn nào khác, nói xong mang theo Ôn Viêm Bân gia nhập hỗn chiến, trong lúc nhất thời hai bên đã giết đến túi bụi!

"A Di Đà Phật!"

"Các vị, mời nhanh chóng dừng tay!"

Thời khắc mấu chốt Vĩnh Nham đại sư đọc ngâm nga tiếng phật hiệu, lập tức một cỗ lực uy áp cường đại bao phủ ở đỉnh đầu mọi người, đám người không biết xảy ra chuyện gì, cho nên nhao nhao dừng tay lại!

"Vĩnh Nham đại sư, xảy ra chuyện gì?"

Lãnh Nguyệt nhíu mày nhìn về phía Vĩnh Nham, Lâm Quỳnh đã sắp không chịu nổi rồi, lão hòa thượng này làm cái quỷ gì?

"Thí chủ thế nhưng là người nhà họ Ôn?"

Vĩnh Nham không có trả lời Lãnh Nguyệt, mà là dạo bước đi tới trước mặt Ôn Bát Thiên.

"Không sai, lão hòa thượng, ngươi biết ta?"Ôn Bát Thiên nhíu mày.

"Ôn Nhai thí chủ là gì của các hạ?"

"Gia phụ!"

Nghe được Ôn Bát Thiên trả lời, mọi người ở đây giờ mới hiểu được, nguyên lai Ôn Bát Thiên là người nhà họ Ôn!

Khó trách tóc trên đầu hắn đỏ tươi!

"Ôn tiên sinh, đây là chuyện giữa phái Nga Mi ta cùng Hành

Sơn, vì sao tiên sinh muốn cưỡng ép nhúng tay?"Sau khi Lãnh Nguyệt biết được thân phận Ôn Bát Thiên, thật đúng là không dám tùy tiện động thủ.

Chương 418. Vấn đề nan giải!

Hộ Long tộc, trên ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói chính là người lãnh đạo trực tiếp của Ngũ Nhạc Minh cùng Ngũ Đại Phái.

Nếu như đắc tội Hộ Long tộc liền mang ý nghĩa muốn đối nghịch cùng quốc gia, Lãnh Nguyệt tự biết Nga Mi còn không có thực lực như vậy.

"Ta tới bồi Diệp Thần cứu người, không tâm tình quản chuyện của các ngươi!"Ôn Bát Thiên hừ lạnh nói.

"Diệp Thần?"

"Ôn huynh?"

Đúng lúc này Hạ Hầu Văn cũng từ trong chủ điện chạy ra, nhìn thấy Diệp Thần cùng Ôn Bát Thiên đều ở đó, không khỏi mặt mũi tràn đầy kinh ngạc biểu lộ.

"Hạ Hầu Văn?"

Ôn Bát Thiên cũng rất kỳ quái, liền hỏi:"Tại sao ông lại ở đây?"

"Còn không phải bởi vì hắn!"

Hạ Hầu Văn nghe xong lửa cháy vô danh, chỉ vào Diệp Thần nói:"Họ Diệp, ngươi mau giúp con trai ta khôi phục lại, bằng không ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

"Ha ha, còn dám uy hiếp ta?"

Diệp Thần cười lạnh, trực tiếp nhếch miệng lựa chọn coi nhẹ.

"Ngươi"

Hạ Hầu Văn thấy thế tức điên lên, nhưng hắn lại không có cách nào cầm Diệp Thần, cũng chỉ có thể nuốt lấy một bụng kìm nén.

"Ôn tiên sinh, đây là chuyện Ngũ Đại Phái chúng ta, tiên sinh cứng rắn tham gia như thế không tốt lắm đâu?"Lăng Khôn hận đến nghiến răng nghiến lợi, hắn cũng không muốn dễ dàng như vậy bỏ qua Diệp Thần.

"Không sai, công phu tiểu tử này rất tà môn, diệt trừ hắn cũng là một chuyện may lớn của giới võ lâm!"Kim Tam Tông phụ họa nói.

"Bớt nói nhiều lời, đem người chúng ta muốn giao ra đi!"

Ôn Bát Thiên không muốn lãng phí thời gian, đi thẳng vào vấn đề nói với Lãnh Nguyệt.

"Người? Người nào?"Trong lúc nhất thời Lãnh Nguyệt không kịp phản ứng.

"Vương Đại Bưu và Khang Khải có phải là bị các ngươi bắt tới?"Âm thanh Diệp Thần lạnh lùng nói.

"Nguyên lai là bọn họ!"

Lãnh Nguyệt bừng tỉnh đại ngộ, nàng khẽ đảo mắt, đưa ra điều kiện trao đổi:"Thả bọn họ có thể, nhưng các ngươi không thể xen vào chuyện giữa phái Nga Mi ta cùng Hành Sơn!"

"Được!"

Khiến người ngoài ý, Diệp Thần thế mà sảng khoái đáp ứng.

"Diệp Thần, tên xấu xa, mẹ tôi thế nhưng là vì giúp cậu mới thụ thương, cậu thế mà mặc kệ chúng tôi?"Lâm Mộc Đồng vịn mẫu

thân thụ thương, một mặt tức giận trừng mắt Diệp Thần.

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, không có làm bất kỳ giải thích nào.

Lâm Quỳnh nhìn thật sâu Diệp Thần một chút, nói với Lâm Mộc Đồng:"Mộc Đồng, Diệp Thần tự có an bài, con không được vô lễ với hắn!"

"Mẹ"

Lâm Mộc Đồng vừa vội vừa tức, nàng không hiểu rõ đều lúc này, lão mụ làm sao còn che chở Diệp Thần?

"Tiểu tiện nhân, chờ chút nữa ta lại cho hai mẹ con các ngươi lên đường!"Mặt mũi Lãnh Nguyệt tràn đầy sát khí, quay đầu rỉ vài câu vào tai đệ tử phái Nga Mi ở bên cạnh.

"Tuân mệnh!"

Nữ đệ tử ôm quyền, lập tức quay người rời đi.

Thừa dịp này, Vĩnh Nham đại sư không khỏi tò mò nhìn về phía Diệp Thần, hỏi:"Diệp thí chủ, một thân công pháp tà môn của thí chú được ai dạy vậy?"

"Tà môn?"

Diệp Thần nhếch miệng lên, lườm Vĩnh Nham một chút, thản nhiên nói:"Lão hòa thượng, cái gì là tà, cái gì là chính?"

"Cái gọi là tà môn chính là các ngươi tự cho a, vậy ta hỏi lão súng ống tính là tà hay chính?"

"Cái này"

Vĩnh Nham đại sư muốn nói lại thôi, Bích Vân đạo trưởng ở một bên thấy thế hỏi ngược lại:"Tiểu hữu, vậy cậu cảm thấy súng

ống là tà hay chính?"

"Đây chính là một vấn đề nan giải!"

Diệp Thần nhún vai, cười lạnh nói:"Dùng súng ống tàn sát vô tội chính là tà, dùng súng ống bảo vệ quốc gia là chính, không sai chứ? Bản thân súng ống nào có phân chia chính tà, cho dù có đó cũng là do người cầm súng mà thôi!"

"Đã như vậy, công phu nào có phân chia chính tà?"

"..."

Đám người nghe vậy hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời vậy mà tìm không thấy lý do phản bác.

"Diệp thí chủ nói có lý, là lão nạp đường đột!"Vĩnh Nham đại sư cũng không tức giận, ngược lại mặt mũi tràn đầy thưởng thức nhìn xem Diệp Thần.

"Ta nhổ vào! Ngươi giết đệ tử phái Không Động ta, chẳng lẽ đây là giả sao?"Lăng Khôn có chút nổi nóng nói.

"Bọn họ đáng chết, cái này có thể trách ai?"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, lập tức đem chuyện đệ tử phái Không Động làm tại Trường Dương nói ra một lần, cuối cùng một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Lăng Khôn, hỏi:

"Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là 'Thượng bất chính hạ tắc loạn'?"

"Hỗn đản, ngươi có ý tứ gì!"Lăng Khôn nghe xong lập tức giận tím mặt:"Đừng tưởng rằng có Ôn tiên sinh che chở cho ngươi là có mở miệng nói lăng nhăng, coi như hôm nay ta không giết được ngươi, ngày khác cũng tất lấy tính mạng ngươi!"

"Cắt! Chỉ bằng ngươi?"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, tuy nói tu vi Lăng Khôn cao hơn hắn, nhưng mình có cổ cầm hộ thân, muốn giữ được tính mạng vẫn là không khó.

"Tiểu tử, ngươi muốn chết!"

Lăng Khôn tức điên lên, đang muốn tiến lên giáo huấn Diệp Thần một chút, lại bị Kim Tam Tông ở một bên kéo lại, khuyên nhủ:"Lão Lăng đừng xúc động, muốn giết tiểu tử này còn nhiều cơ hội, không cần thiết cùng Ôn gia kết xuống cừu oán, không có lời!"

"Hừ!"

Tuy nói Lăng Khôn không phục lắm, nhưng Kim Tam Tông vẫn là để hắn hơi lý trí một chút.

Đúng lúc này, nữ đệ tử phái Nga Mi vừa rồi rời đi trở về, nàng còn mang đến hai người, trong đó một người mặc trường sam vải thô giống như đầy tớ, mà đổi thành một người thì toàn thân rách nát, giống như tên ăn mày đầu đường.

Chương 419. Điều kiện của Diệp Thần (hạ)!

Đợi đến lúc hai người đến gần, Diệp Thần tập trung nhìn vào chính là Vương Đại Bưu cùng Khang Khải.

"Chưởng môn, ngài tới!"

"Giao cho hắn!"Lãnh Nguyệt đưa tay chỉ hướng Diệp Thần.

"Dạ!"

Nữ đệ tử nói xong đẩy Vương Đại Bưu đi, đem hắn đẩy hướng Diệp Thần.

Đương Vương Đại Bưu thấy là Diệp Thần, tựa như gặp được thân nhân nhiều năm không thấy, xông tới nước mắt nước mũi chảy dài khóc kể lể:

"Diệp tiên sinh, ngài rốt cuộc đã đến, ta còn tưởng rằng ngài mặc kệ chúng ta đâu!"

Khang Khải ở một bên suy yếu ngẩng đầu, sau khi thấy rõ ràng Diệp Thần, cũng run run rẩy rẩy kêu một tiếng:

"Diệp tiên sinh!"

"Hai người các ngươi làm sao đây?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, Vương Đại Bưu nhìn lông tóc không tổn hao gì, Khang Khải lại vết thương chằng chịt, xem xét chính là bị phái Nga Mi 'Thu thập' qua.

"Khụ khụ"

Vương Đại Bưu nghe vậy mặt mo đỏ ửng, có chút lúng túng nói:"Diệp tiên sinh, ta cũng chẳng còn cách nào khác a! Nếu như ta cùng sư huynh đều bị giam vào địa lao, hai người đều chết chắc, cho nên ta"

"Ngươi đầu nhập phái Nga Mi đúng không?"Diệp Thần nghe xong nhịn không được liếc mắt, không nghĩ tới Vương Đại Bưu còn 'Đầu hàng địch' .

"Diệp Thần, người ta đã giao cho ngươi, các ngươi có thể đi được chưa?"Thanh âm Lãnh Nguyệt băng lãnh.

"Thật ra ta rất muốn đi, bất quá ta đi sợ các ngươi sẽ hối hận!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng, khóe miệng treo lên một vòng đường cong giảo hoạt.

"Có ý tứ gì, chẳng lẽ ngươi muốn đổi ý sao?"

Nghe được Diệp Thần nói như vậy, một cỗ lăng sát khí lệ trong nháy mắt toát ra từ trên thân Lãnh Nguyệt.

"Ta đã sớm biết tiểu tử này sẽ không tuân thủ hứa hẹn!"

Lăng Khôn thấy thế lập tức đổ thêm dầu vào lửa nói:"Lãnh chưởng môn, ta thấy không nên nhiều lời cùng hắn, giết hắn!"

"Lăng chưởng môn nói có lý, tiểu tử này dám lừa gạt phái Nga Mi, chính là không đem Ngũ Đại Phái ta để vào mắt! Vĩnh Nham đại sư, Bích Vân đạo trưởng, các ngươi nói đúng không?"Kim Tam Tông ngôn từ chính nghĩa nói.

"A Di Đà Phật!"

Vĩnh Nham đại sư ngâm nga một tiếng phật hiệu, ánh mắt sáng rực nhìn về phía Diệp Thần:"Diệp thí chủ, người thí chủ đã

cứu được, lão nạp khuyên thí chủ vẫn là sớm rời đi thôi!"

"Diệp Thần, chúng ta đi thôi!"

Ôn Viêm Bân cũng không muốn lưu lại, dù sao đây là địa bàn Ngũ Đại Phái, nếu thật để người ta ép, hậu quả khó mà lường được.

"Mẹ, mẹ sao vậy?"

Đúng lúc này Lâm Mộc Đồng ở một bên kinh hô lên, Diệp Thần quay đầu nhìn lại, chỉ thấy khóe miệng Lâm Quỳnh bắt đầu không ngừng mà tuôn ra máu tươi.

Nguyên lai vừa rồi trong lúc đánh nhau, Lâm Quỳnh bị Lăng Khôn đánh lén, trúng một cái Thất Thương Quyền của hắn, lục phủ ngũ tạng đều thụ thương!

Diệp Thần thấy thế vội vàng từ trên thân móc ra một cái bình sứ, từ bên trong đổ một viên đan dược toàn thân trắng như tuyết, mùi thuốc lan tỏa trong lòng bàn tay.

"Tuyết Sơn Ngọc Lộ Hoàn?"

Bích Vân đạo trưởng nhìn thấy viên thuốc này, hít mũi một cái hoảng sợ nói.

"Cái gì!"

Bao quát cả đám người Vĩnh Nham đại sư, tất cả đều trợn to mắt nhìn dược hoàn trong tay Diệp Thần, đây chính là 'Dược Tôn'trong truyền thuyết có thể làm người cải tử hồi sinh, Tuyết Sơn Ngọc Lộ Hoàn?

"Mộc Đồng, nhanh để Lâm chưởng môn ăn vào!"Diệp Thần không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của đám người, đem dược hoàn giao cho Lâm Mộc Đồng.

Mặc dù Lâm Mộc Đồng không biết cái gì là Tuyết Sơn Ngọc Lộ Hoàn, nhưng nàng không còn kịp hỏi, lập tức đem dược hoàn đưa vào trong miệng Lâm Quỳnh.

Vẻn vẹn nửa phút sau, Lâm Quỳnh nguyên bản suy yếu, sắc mặt tái nhợt lập tức khôi phục hồng nhuận.

"..."

Phát sinh một màn trước mắt để đám người lần nữa chấn kinh, chẳng ai ngờ rằng dược lực của Tuyết Sơn Ngọc Lộ Hoàn thần kỳ như thế!

"Diệp Thần, cám ơn cậu!"

Lâm Quỳnh khôi phục hơn phân nửa tổn thương, mặt mũi tràn đầy cảm kích nói với Diệp Thần.

"Lâm chưởng môn, bản thân không có việc gì là tốt rồi!"Diệp Thần gật gật đầu.

"Tiểu tử, nếu ngươi có thể đem bình Tuyết Sơn Ngọc Lộ Hoàn kia giao ra, ta sẽ tha cho ngươi một mạng, thế nào?"Ánh mắt Lăng Khôn tham lam nhìn xem Diệp Thần nói.

"Không được đâu!"

Diệp Thần nhún vai, nói xong trực tiếp đem bình sứ thu hồi trong ngực.

"Lăng huynh, tiểu tử này rượu mời không uống thích uống rượu phạt, chớ cùng hắn nhiều lời, chúng ta đoạt tới là được!"Kim Tam Tông xoa xoa bàn tay, nếu như có thể được một bình Tuyết Sơn Ngọc Lộ Hoàn, coi như đắc tội Ôn gia cũng đáng.

Lãnh Nguyệt cũng tâm tư linh hoạt, lúc này lộ ra nụ cười khó có được, nói với Diệp Thần:

"Diệp tiểu hữu, chúng ta không đánh nhau thì không quen biết, nếu là cậu chịu đem ngọc lộ hoàn lđể lại chỗ phái Nga Mi, ta cam đoan cậu có thể an toàn rời đi, như thế nào?"

"Chỉ là một bình Tuyết Sơn Ngọc Lộ Hoàn tính là gì!"

Diệp Thần cũng không có chính diện trả lời vấn đề, mà là tự mình nói:"Có một nơi nếu như các người nguyện ý đi, thu hoạch khẳng định lợi hại hơn nhiều so với ngọc lộ hoàn!"

"Địa phương nào?"Lãnh Nguyệt nghe xong không khỏi động tâm, bọn người Kim Tam Tông đồng dạng trợn to mắt nhìn Diệp Thần.

"Mê Âm Đảo!"

Diệp Thần quét đám người một chút, cười nhạt một tiếng:"Tin tưởng các người đều biết nơi này đi?"

"Diệp thí chủ, thí chủ thật biết Mê Âm Đảo ở đâu?"

Chương 420. Điều kiện của Diệp Thần (thượng)!

Nghe được tin tức này, Vĩnh Nham đại sư cùng Bích Vân đạo trưởng đang vô cùng bình tĩnh đều sợ ngây người.

Cái tổ chức để nhân sĩ võ lâm đau khổ tìm kiếm trên trăm năm, rốt cục muốn lộ diện sao?

Một bên Vương Đại Bưu nghe được Diệp Thần nói như vậy, hồn đều sắp bay ra khỏi người!

Mặt mũi hắn tràn đầy chấn kinh nhìn về phía Diệp Thần, người anh em này cứ quang minh chính đại phản bội tổ chức như thế sao?

Hắn có phải là quên mình còn đang ăn Thần Tiên Hoàn không?

"Tiểu tử, ngươi không phải gạt chúng ta a?"Kim Tam Tông đầy bụng nghi ngờ nhất không khỏi đưa ra chất vấn.

"Diệp Thần, ngươi không nói đùa chứ?"

Ôn Bát Thiên nghe xong cũng không bình tĩnh, đi đến bên người Diệp Thần thấp giọng hỏi:"Chẳng lẽ lăng mộ lão tổ Ôn gia ta cũng ở trên Mê Âm Đảo?"

"Chúc mừng huynh, đáp đúng!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

"Ngươi....."

Ôn Bát Thiên nghe xong phổi đều tức muốn tức nổ tung, hắn

cảm giác mình bị Diệp Thần sử dụng như vũ khí!

"Lão Ôn đừng nóng giận, lăng mộ lão tổ Ôn gia ngay cả đảo chủ Mê Âm Đảo đều không thể nào vào được, nhưng tôi có thể mang huynh đi vào!"Diệp Thần thấy thế trấn an hắn nói.

"Kháo! Ngươi gọi nhiều người như vậy, đến lúc đó xảy ra chút gì đó ngoài ý muốn làm sao bây giờ?"

Ôn Viêm Bân rất nổi nóng, nếu như Ngũ Đại Phái đi theo tiến vào lăng mộ lão tổ, nhìn thấy truyền thừa lão tổ lưu lại lên lòng xấu xa, đến lúc đó sẽ phát sinh chuyện gì, ai nói rõ ràng được?

"Yên tâm, tôi cam đoan hai người sẽ không đi một chuyến tay không!"

"....."

Mặc dù cha con Ôn Bát Thiên tức giận, nhưng lúc này quyền chủ động đang trên tay Diệp Thần, bọn họ cũng không có cách nào.

Bọn người Bích Vân đạo trưởng hai mặt nhìn nhau, thậm chí còn tụ lại một chỗ rỉ tai một phen.

"Vĩnh Nham đại sư, đại sư cảm thấy kẻ này tin được không?"Lăng Khôn nhíu mày nhìn xem Vĩnh Nham hỏi.

"Theo góc nhìn lão nạp, Diệp thí chủ có độ tin cậy cực cao."Vĩnh Nham đại sư trầm ngâm một lát sau nhẹ gật đầu.

"Đại sư, vì cái gì?"Kim Tam Tông vẫn hồ nghi.

"Diệp Thần còn trẻ tuổi, nếu không phải tiếp xúc người trong tà môn, làm sao lại hiểu được công pháp tà môn?"Vĩnh Nham phân tích nói.

"Đại sư nói có lý!"

Bích Vân đạo trưởng gật đầu phụ họa nói:"Chưởng pháp vừa rồi của Diệp Thần rất giống Hỏa Vân Chưởng, chỉ là tựa hồ càng thêm bá đạo so với Hỏa Vân Chưởng!"

Đám người nghe vậy kìm lòng không được quay đầu liếc qua hiện trường vừa rồi.

Những đệ tử bị Diệp Thần chụp chết phần lớn là phái Không Động, bọn họ hoặc là hóa thành tro tàn, hoặc là vỡ thành khối băng, xác thực rất khủng phố!

"Vĩnh Nham đại sư, vậy chúng ta nên làm cái gì?"Lãnh Nguyệt hỏi.

"Người trên Mê Âm Đảo tội ác chồng chất, nếu như Diệp thí chủ thật có thể mang bọn ta đi, diệt trừ cái tổ chức tà giáo này, phái Thiếu Lâm ta đương nhiên không thể chối từ!"Vĩnh Nham chắp tay trước ngực nói.

"Phái Võ Đang ta cùng tà tu trên Mê Âm Đảo thề không đội trời chung!"Bích Vân đạo trưởng cũng tỏ thái độ.

"Hai vị đại sư nói có lý!"

Đám người nghe vậy cũng nhao nhao biểu thị tông môn của mình muốn ra một phần lực!

Diệp Thần nhìn thấy dáng vẻ hưng phấn của những người này, khóe miệng lộ ra một vòng đường cong quỷ dị.

Cái đám gọi là chính nghĩa chi sĩ này, đơn giản chính là nhìn trúng tài nguyên ở trên Mê Âm Đảo, muốn tới cướp đoạt một phen đi!

Mà muốn xuất sư nổi danh, tự nhiên là phải có cái danh hiệu diệt tà tu Mê Âm Đảo mới được.

Sau khi đám người thương lượng xong từ Vĩnh Nham ra mặt, cùng Diệp Thần đàm phán.

"Diệp thí chủ, nếu thí chủ biết Mê Âm Đảo ở nơi nào, vậy mời thí chủ dẫn chúng ta đi thôi!"

"Muốn tôi mang các người đi cũng được, bất quá tôi có một điều kiện!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng nói.

"Buồn cười!"

Lăng Khôn nghe xong không khỏi lên cơn giận dữ, hắn hung hăng trừng Diệp Thần một chút, quát:"Tiểu tử, ngươi giết đệ tử phái Không Động ta, bút trướng này ta còn không có tính rõ ràng với ngươi đâu, ngươi dựa vào cái gì ra điều kiện?!"

"Không đáp ứng?"

Diệp Thần quét đám người một chút, bọn người Lãnh Nguyệt không mở miệng.

Bọn họ cũng đang thử thăm dò ranh giới cuối cùng của Diệp Thần, tính người chính là như vậy, không ngừng mà thăm dò ranh giới cuối cùng của đối phương, như vậy mới có thể vì mình tranh thủ lợi ích lớn nhất!

"Nếu nói như vậy, các người cứ tìm đi!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nhún vai nói:"Bất quá tôi dám đoán chắc, các người không thể tìm thấy Mê Âm Đảo!"

"Ngươi"

Bọn người Lăng Khôn nghe xong trợn tròn mắt, không nghĩ tới Diệp Thần quả quyết như thế, cũng không lưu cho đối thủ một chút chỗ trống.

"Khụ khụ, Diệp thí chủ có điều kiện gì, không ngại nói trước

nghe một chút, chúng ta cùng nhau thương nghị, được không?"Bích Vân đạo trưởng đứng ra hoà giải đạo.

"Được!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, chỉ chỉ Lãnh Nguyệt, cười nói:"Tôi muốn đơn độc nói với nàng!"

"..."

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, Kim Tam Tông càng là nghi ngờ nhìn xem Diệp Thần, hắn hoài nghi Diệp Thần muốn 'Trâu non gặm cỏ già', không phải tiểu tử này coi trọng Lãnh Nguyệt chứ?

Bất quá nói đi thì nói lại, Lãnh Nguyệt vẫn còn phong vận, nam giới mười tám đến tám mươi tuổi, quỳ nàng dưới váy cũng không đủ là lạ.

Chương 421. Dê béo?

"Người trẻ tuổi, cậu muốn cùng ta đơn độc trò chuyện cái gì?"Lãnh Nguyệt nhíu mày hỏi.

"Lãnh chưởng môn cứ đi theo tôi!"

Diệp Thần không nhiều lời, quay người đi đến một bên.

Lãnh Nguyệt thấy thế có chút tức giận, nhưng vẫn là đi theo.

"Nói đi, cậu đến cùng có chuyện gì?"Lãnh Nguyệt đi đến một bên dừng bước hỏi.

"Tôi muốn phái một quyển sách của Nga Mi!"

Diệp Thần xoay người, mỉm cười nói với Lãnh Nguyệt.

"Ngọc Nữ Kinh? Không có khả năng, ta dù có chết cũng sẽ không đem Ngọc Nữ Kinh cho người khác!"Lãnh Nguyệt nghe xong lập tức đề cao cảnh giác.

[image]"Tôi là một đại lão gia muốn Ngọc Nữ Kinh làm gì a?"Diệp Thần nghe vậy dở khóc dở cười.

"Chẳng lẽ không phải cậu muốn để ta đem Ngọc Nữ Kinh giao cho tiện nhân Lâm Quỳnh kia sao?"

"Lãnh chưởng môn hiểu lầm!"

Diệp Thần khoát khoát tay, nói thẳng:"Tôi muốn chính là 《 Xi Vưu Thiên Thư 》, Lãnh chưởng môn hẳn phải biết quyển sách này đi?"

Lãnh Nguyệt nghe xong lúc này nhíu mày, gật đầu nói:"Quyển

sách này đúng là ở phái Nga Mi ta, nhưng ta đã đáp ứng đem sách tặng cho Lăng Khôn chưởng môn!"

"..."

Diệp Thần nghe xong không khỏi có loại cảm giác cải trắng tốt bị heo ủi.

"Phái Nga Mi ta đều là nữ đệ tử, ta cũng từng nhìn qua《 Xi Vưu Thiên Thư 》, không quá thích hợp nữ nhân tu luyện, lần trước Lăng chưởng môn giúp ta đoạt lại Ngọc Nữ Kinh từ phái Hành Sơn, đưa ra muốn 《 Xi Vưu Thiên Thư 》 nên ta đáp ứng!"

Lãnh Nguyệt thấy Diệp Thần không nói lời nào, cho là hắn nghe không hiểu liền chủ động giải thích một phen.

"Tôi muốn quyển sách này!"Diệp Thần nói thẳng.

Lãnh Nguyệt không nói chuyện, quay người đi đến bên người Lăng Khôn, đem yêu cầu Diệp Thần vừa đưa với nàng nói ra.

"Cái gì? Tiểu tử kia điên rồi đi, thế mà công phu sư tử ngoạm muốn 《 Xi Vưu Thiên Thư 》?"Lăng Khôn nghe xong lập tức không vui.

"Lăng chưởng môn, quyển sách này đến cùng có gì huyền bí?"Lãnh Nguyệt hồ nghi nói.

"《 Xi Vưu Thiên Thư 》 có ba quyển, nghe nói bên trong ẩn giấu đi thiên đại bí mật, nhưng muốn mở ra bí mật này, chỉ có tập hợp đủ ba quyển sách mới được!"

"Thì ra là thế!"

Lãnh Nguyệt đảo mắt, nhỏ giọng nói:"Lăng chưởng môn, không bằng trước tiên đem sách cho hắn, chờ chúng ta diệt Mê Âm Đảo, lại cướp về không phải cũng giống nhau sao?"

"Cái này"

"Hắn còn muốn mang chúng ta đi Mê Âm Đảo, Lăng chưởng môn cần phải biết!"Lãnh Nguyệt một mực nhớ Mê Âm Đảo, võ lâm truyền ngôn tài nguyên tu luyện ở trên đảo vô số, là cái võ lâm nhân sĩ đều sẽ động tâm.

"Tốt, vậy theo Lãnh chưởng môn nói xử lý!"

Lăng Khôn cắn răng, hắn cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội đi Mê Âm Đảo, khẽ cắn môi đồng ý kế hoạch của Lãnh Nguyệt.

Thương lượng xong hết thảy, Lãnh Nguyệt để đệ tử từ trong tông môn lấy ra một cái hộp gấm màu vàng, đồng thời tự mình đưa nó giao đến trong tay Diệp Thần.

Diệp Thần nhận được sách liền mở ra nhìn thoáng qua, sau đó lập tức ném vào trong nhẫn trữ vật.

"..."

Một màn này làm cho bọn người Lãnh Nguyệt kinh ngạc, tiểu tử này thế mà còn có nhẫn trữ vật?

"Lão Lăng, tiểu tử này thật đúng là đầu dê béo a!"Kim Tam Tông âm trắc trắc cười nói.

"Ngươi có ý tứ gì?"

"Trang bị quý giá như vậy, ngươi không có ý nghĩ sao?"

"Đợi đi đến Mê Âm Đảo rồi nói sau!"

Lăng Khôn hiểu ý cười một tiếng, hắn biết Kim Tam Tông nghĩ 'Cướp sạch' của Diệp Thần, nhưng bây giờ còn không phải thời điểm.

"Diệp Thần, bây giờ cậu có thể mang bọn ta đi Mê Âm Đảo

đi?"Lãnh Nguyệt nhìn xem Diệp Thần hỏi.

"Lãnh chưởng môn, chưởng môn không định mời tôi đi vào ngồi một chút?"Diệp Thần một mặt cười xấu xa nói.

"Tiểu tử, ngươi có phải nghĩ giở trò gian hay không!"

Lăng Khôn nghe xong giận không kềm được, gia hỏa Diệp Thần này giết đệ tử tông môn hắn, còn tịch thu lấy 《 Xi Vưu Thiên Thư 》, hắn vẫn còn tức giận chưa có phát tiết đâu!

"Chậc chậc, gấp cái gì, các người không định chuẩn bị một chút sao?"Diệp Thần nhún vai.

"A Di Đà Phật, Diệp thí chủ không cần phải lo lắng!"

Vĩnh Nham đại sư nói xong, mấy đạo kim quang thoáng hiện, ngay sau đó trước mắt hắn lập tức xuất hiện mười tám đồng nhân màu vàng.

"Thập Bát Đồng Nhân Thiếu Lâm Tự?"

Diệp Thần vừa dứt lời, từ bên trong Thiên Điện lại xông ra bảy đạo sĩ mặc đạo bào, cầm trong tay trường kiếm.

"Thất Tử Võ Đang?"

Lâm Quỳnh nhìn thấy những người này không khỏi có chút nhíu mày, vừa rồi phái Hành Sơn cùng phái Nga Mi triển đấu, còn may những người này chưa từng xuất hiện, bằng không phái Hành Sơn căn bản không ứng phó qua nổi.

Mặc kệ là Thập Bát Đồng Nhân Thiếu Lâm Tự, hay là Thất Tử Võ Đang, trên giang hồ đều là đại danh đỉnh đỉnh!

Nhất là Thất Tử Võ Đang Bắc Đẩu Thất Tinh Trận, ngay cả Lâm Quỳnh nếu mà lâm vào trong đó, muốn thoát khốn đều không dễ dàng như vậy!

Diệp Thần thấy thế trong lòng hơi giật mình, cũng nhẹ nhàng thở ra!

Thực lực Ngũ Đại Phái càng mạnh, đến Mê Âm Đảo sẽ càng an toàn.

Thừa dịp sắc trời chưa đen, đám người nghỉ ngơi chút, sau đó lập tức đi theo Diệp Thần xuống núi.

"Tiểu Diệp, cậu thật biết Mê Âm Đảo ở đâu?"Trên đường, Lâm Quỳnh lôi kéo Diệp Thần nhỏ giọng hỏi.

"Ân, thương thế của Lâm chưởng môn không sao chứ?"Diệp Thần gật đầu.

"Tốt hơn nhiều!"

Lâm Quỳnh dừng một chút dặn dò:"Bất quá cậu nên đề phòng chút, cậu có Tuyết Sơn Ngọc Lộ Hoàn và nhẫn trữ vật chỉ sợ sớm bị bọn người Lăng Khôn để mắt tới!"

Chương 422. Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ!

Diệp Thần nghe vậy cười cười không nói chuyện, Dao Cầm cùng bạch hồ vẫn ở trong nhẫn trữ vật, coi như đem chiếc nhẫn cho Lăng Khôn, con hàng này cũng không khống chế được.

Một đoàn người rất nhanh liền đến một cái thôn trang nhỏ dưới chân núi Nga Mi.

Xa xa Diệp Thần chỉ thấy phía trước cổng một gia đình vây quanh rất nhiều người, các loại tiếng mắng chửi không dứt bên tai!

Ngay từ đầu Diệp Thần cũng không để ý, nhưng đột nhiên bên tai truyền tới thanh âm quen thuộc của một nữ nhân.

"Van cầu các người, đừng đánh ba tôi!"

Văn Linh!

Diệp Thần một chút liền hiểu, thanh âm này là cô bé trên máy bay kia, nói đến nàng vẫn là học sinh Thất sư tỷ a!

"Lão Ôn, chúng ta đi qua nhìn một chút!"Diệp Thần nói với Ôn Bát Thiên.

Ôn Bát Thiên nghe xong nhíu nhíu mày cũng không nói cái gì, đi theo Diệp Thần cùng một chỗ hướng đến đám người.

"Diệp Thần, thời gian quan trọng, không cần xen vào chuyện bao đồng!"Lăng Khôn không kiên nhẫn hô.

"Lăng chưởng môn không muốn đi thì cứ đợi ở đó!"

Diệp Thần cũng không quay đầu lại, ngược lại càng chạy càng nhanh.

"Hỗn đản!"

Lăng Khôn đều tức muốn nổ tung phổi, mình tốt xấu là một trong chưởng môn Ngũ Đại Phái, làm sao trong mắt tiểu tử này ngay cả một điểm tồn tại cũng không có chứ?

"A Di Đà Phật!"

Vĩnh Nham đại sư thấy thế mặt tĩnh như nước, nói:"Diệp thí chủ gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, chúng ta há lại có thể ngồi yên không ngó đến?"

"..."

Lăng Khôn nghe xong kém chút chửi mẹ, trong lòng tự nhủ lão lừa trọc ngươi điên rồi đi, đến tột cùng là người bên nào?

Bất quá Vĩnh Nham đại sư đã mở miệng, đám người coi như có không vui lòng cũng không tiện nói cái gì, tất cả dứt khoát đều đi theo sau lưng Diệp Thần hướng tới đám người.

"Phiền phức nhường một chút!"

Thôn dân xung quanh nhìn thấy nhao nhao né tránh.

Diệp Thần đi vào đám người mới phát hiện, Văn Linh cùng một nam một nữ ngã trên mặt đất, mười nam tử hung thần ác sát, cầm trong tay côn bổng, đang ẩu đả nam nhân ngã trên mặt đất.

"Van cầu các người dừng tay đi, bằng không cha tôi sẽ bị các người đánh chết!"

Văn Linh khóc như mưa, nhưng những đại hán áo đen kia

phảng phất như bị điếc, căn bản không để ý nàng, ống thép thô to tiếp tục hướng đập tới trên người nam nhân.

Thôn dân ở một bên cũng là giận mà không dám nói gì, bởi vì đám người này quá hung!

"Phi!"

Một nam cánh tay hình xăm gắt một ngụm lên mặt Văn Linh, nghiến răng nghiến lợi nói:"Hiện tại biết cầu tha, không phải lúc ở trên tàu xe rất ngưu bức sao, rất có tinh thần trọng nghĩa sao?!"

"Ô ô"

Văn Linh là nữ tử yếu đuối, giờ phút này nàng dọa đến run lẩy bẩy, một câu đều nói không nên lời.

"Mau nói tiểu tử kia ở đâu, bằng không hôm nay người một nhà các ngươi đều phải chết!"Nam cánh tay hình xăm kêu gào nói.

"Tôi, tôi không biết!"

Văn Linh nhút nhát nhìn xem nam cánh tay hình xăm, toàn thân run rẩy nói.

"Kháo!"

Nam cánh tay hình xăm nghe xong giận tím mặt, cười gằn nói với mấy tráng hán áo đen:"Các huynh đệ, con ranh này rượu mời không uống thích uống rượu phạt, đã như vậy mang nàng tới gian phòng bên trong tra hỏi một chút!"

"Ha ha ha! Đại ca anh minh!"

Mấy tráng hán áo đen nghe xong lập tức mặt mũi tràn đầy hèn mọn, lập tức dắt lấy cánh tay Văn Linh kéo vào gian phòng bên trong.

"Ta liều mạng cùng đám súc sinh các ngươi!"

Mẫu thân của Văn Linh tuyệt vọng quát to một tiếng, từ dưới đất bò dậy, dùng đầu hung hăng đụng tới ngực nam cánh tay hình xăm.

"Bà già kia, muốn chết!"

Nam cánh tay hình xăm thấy thế giận không chỗ phát tiết, từ trong tay tiểu đệ cầm lấy một con dao gọt dưa hấu, nói xong cũng vung mạnh tới đỉnh đầu mẫu thân Văn Linh!

"A!"

Có người xung quanh thấy vậy dọa đến hét ầm lên, một dao kia mà rơi xuống mẫu thân Văn Linh không chết cũng phải vứt bỏ nửa cái mạng!

Nhưng vào lúc này, một cái tay như thiểm điện xuất hiện, vững vàng bắt lấy cổ tay của nam cánh tay hình xăm.

Mặt mũi nam cánh tay hình xăm tràn đầy kinh ngạc, thời điểm hắn vừa muốn mắng chửi, lại nghe được một cái thanh âm quen thuộc vang lên ở bên tai.

"Ở trên tàu xe đã tha ngươi một mạng, không nghĩ tới ngươi vẫn không biết sống chết như thế!"

"Tiểu tử, là ngươi!?"

Nam cánh tay hình xăm quay đầu nhìn lại, khi hắn thấy rõ ràng là Diệp Thần, lúc này giận tím mặt, hô lên với đồng bọn:"Chính là tiểu tử này, các huynh đệ, chém chết hắn cho ta!"

"Diệp tiên sinh?"

Văn Linh nhìn thấy Diệp Thần, đôi mắt đẹp không khỏi trừng lớn.

Các tiểu đệ của nam cánh tay hình xăm thấy lệnh của đại ca, nhao nhao giơ lên hung khí trong tay, đánh tới Diệp Thần.

Các thôn dân nghe vậy dọa đến nhao nhao lui lại, ngược lại là Diệp Thần một mặt lạnh nhạt, căn bản không có đem những tên côn đồ này để vào mắt!

"Chết hết cho ta!"

Đột nhiên, trong đám người truyền đến một tiếng gầm thét, không đợi đám người kịp phản ứng, chỉ thấy thanh quang lóe lên, ngay sau đó ở giữa cổ mười tên lưu cái đều có thêm một đầu vết máu, nhao nhao ngã xuống đất mất đi sinh cơ!

"A Di Đà Phật!"

Vĩnh Nham đại sư thấy thế khẽ nhíu mày, nói với Lăng Khôn cầm kiếm đứng ở chỗ không xa:"Lăng chưởng môn, lưu manh như thế giáo huấn một chút là được rồi, làm gì phải giết chết bọn chúng?"

Chương 423. Ngươi thả ta giết!

"Hừ! Chậm trễ thời gian của ta, đáng chết!"Thanh âm Lăng Khôn băng lãnh, lúc nói lời này, một đôi ánh mắt sắc bén lại nhìn Diệp Thần.

Hắn đã sớm nhẫn nhịn đầy bụng tức giận, đang lo không có địa phương phát tiết đâu!

Ai ngờ lúc này bọn người nam cánh tay hình xăm chủ động đưa tới cửa, vậy cũng chỉ có thể trách bản thân bọn họ xui xẻo!

Mà người duy nhất còn có thể hô hấp chính là nam cánh tay hình xăm, nhìn thấy người dưới tay mình trong chớp mắt đều đi gặp Diêm Vương gia, mặt mũi hắn tràn đầy hoảng sợ nhìn xem Diệp Thần, đau khổ cầu khẩn nói:

"Đại ca, em sai rồi! Cầu anh đừng giết em, trên em có mẹ già tám mươi, dưới có con nhỏ tám tuổi, thả em một con đường sống đi!"

"Hiện tại biết sợ?"

Diệp Thần cười lạnh, nói xong lòng bàn tay dùng sức khẽ bóp!

Răng rắc!

Xương cổ tay của nam cánh tay hình xăm nát vụn, hiện trường lập tức truyền đến tiếng gào thét như giết heo của nam cánh tay hình xăm.

"Nếu là còn dám đến quấy rối một nhà Văn tiểu thư, lần sau bóp nát chính là cổ của ngươi, cút đi!"Diệp Thần cũng lười so đo cùng tiểu lưu manh, nói xong giống đuổi ruồi đồng dạng không

kiên nhẫn khoát khoát tay thả nam cánh tay hình xăm đi.

"Cảm ơn, cám ơn đại ca!"

Nam cánh tay hình xăm cố nén đau nhức kịch liệt, không để ý tới những huynh đệ đã chết kia, vội vàng quay đầu chạy!

Ai ngờ, hắn vừa đi ra ngoài còn chưa kịp lên xe, sau đầu đột nhiên truyền đến một trận gió mát, sau khi hoảng sợ qua đi nam cánh tay hình xăm nhìn lại, kết quả một hòn đá nhỏ giống viên đạn bắn xuyên qua trán hắn, lập tức ngã ngửa lên trời hai mắt mở to nhìn thẳng tắp!

Lại là Lăng Khôn!

Con hàng này tựa hồ còn không có nguôi giận, cũng giống như đang đấu khí cùng Diệp Thần, ngươi thả ta giết!

Bất quá Diệp Thần cũng không để ý, chỉ là một tên lưu manh mà thôi, sinh tử đều không quan hệ với hắn!

"Văn tiểu thư, cô không sao chứ?"Diệp Thần đem một nhà Văn Linh đỡ lên từ dưới đất.

"Diệp tiên sinh, tạ ơn ngài!"

Văn Linh nước mắt đầm đìa mà nhìn xem Diệp Thần, thân thể mảnh mai bởi vì sợ hãi vẫn còn đang run lẩy bẩy.

"Không cần cám ơn, những người này đến báo thù cô cũng là bởi vì tôi."Thần sắc Diệp Thần ngưng trọng, nói xong từ trên thân móc ra một bình đan dược chữa thương, để phụ thân Văn Linh ăn vào.

"Vị tiểu ca này, cậu cùng quen biết con gái tôi?"Mẫu thân Văn Linh cảm kích xong đầy bụng nghi ngờ nhìn về phía Diệp Thần.

"Vâng!"

Diệp Thần đơn giản đem chuyện hai người quen biết nói một lần, mẫu thân Văn Linh giờ mới hiểu được, vì sao lại có lưu manh tìm đến nhà nàng gây phiền phức.

"Lão Văn, chuyện này hoàn toàn là Văn Linh nhà ông gây ra, ông cần phải phụ trách!"

Lúc này một nam nhân trung niên bên cạnh đi tới, ngữ khí nghiêm túc nói.

Văn Linh xem xét, người này chính là thôn trưởng bổn thôn, thời điểm trước đó một nhà bọn họ bị đánh, thôn trưởng không thấy bóng dáng, không nghĩ tới bây giờ lại đứng ra nói chuyện, lại còn là một bộ ngữ khí trách vấn.

"Không sai, chết nhiều người như vậy, vạn nhất người nhà của bọn họ tìm đến phiền phức, trong thôn khẳng định sẽ huyên náo gà chó không yên!"

"Những người này đều là lưu manh, không dễ chọc a!"

"Lão Văn, trong thôn chúng ta có nhiều người, ông cũng đừng làm hại mọi người thụ liên luỵ a!"

"..."

Dưới sự can thiệp của thôn trưởng, các thôn dân cũng nghị luận ầm ĩ, đem đầu mâu nhắm ngay nhà lão Văn.

"Tiểu ca, ta có thể cầu cậu một chuyện hay không?"Phụ thân Văn Linh chịu đựng đau đớn, cắn răng hỏi.

"Chuyện gì, đại thúc cứ nói."Diệp Thần gật gật đầu, nói:"Chỉ cần cháu có thể làm được, khẳng định không có vấn đề!"

"Cậu có thể mang con gái ta rời khỏi nơi này được không?"

Phụ thân Văn Linh nhìn xem thi thể khắp nơi, đôi mắt già nua

vẩn đục không khỏi ướt át, run giọng nói:"Chuyện đã như này, ta cùng mẹ nàng tuyệt đối không trốn tránh, nhưng con gái của ta còn trẻ cũng không thể ngồi tù a!"

"Cha!"

Văn Linh nghe xong cũng nhịn không được nữa, nhào vào trong ngực phụ thân ô ô khóc lên.

Diệp Thần thấy thế quay đầu nói với Lãnh Nguyệt:"Lãnh chưởng môn, Văn tiểu thư là bằng hữu của tôi, chưởng môn có thể giúp đỡ nàng hay không?"

"Lục La, an bài đệ tử ngoại môn bản phái trú đóng ở đây, thời gian bản tọa không tại Nga Mi Sơn, an toàn của người một nhà này để các nàng phụ trách!"Lãnh Nguyệt cũng nghiêm túc, quyết định thật nhanh làm ra bố trí.

"Thuộc hạ tuân mệnh!"

Một nữ tử mặc váy dài xanh biếc lĩnh mệnh.

Biết được Lãnh Nguyệt là chưởng môn phái Nga Mi, trong nháy mắt các thôn dân ngậm miệng, thậm chí còn có người chủ động lấy lòng nhà lão Văn.

Tại phiến khu vực Nga Mi Sơn này, uy vọng của phái Nga Mi còn cao hơn so với chính phủ, cũng khó trách thôn dân sẽ chuyển biến nhanh chóng như thế!

"Vậy những người chết này"Thôn trưởng cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Ta sẽ để cho người xử lý!"

Lãnh Nguyệt ngay cả nhìn cũng không nhìn thôn trưởng một chút, trực tiếp nói với Diệp Thần:"Thời gian không còn sớm, chúng

ta tiếp tục đi đường đi!"

"Tốt!"

Diệp Thần lập tức đem số điện thoại của mình để lại cho Văn Linh, dặn dò:"Văn tiểu thư, nếu có chuyện gì lập tức gọi điện thoại cho tôi!"

"Ân, đã biết, Diệp tiên sinh."

Văn Linh khéo léo gật gật đầu, thẳng đến khi đưa mắt nhìn bọn người Diệp Thần rời đi.

Chương 424. Hoàng Phúc Hậu vô sỉ!

Màn đêm buông xuống, Diệp Thần lại về tới Thiên Nam, dưới sự dẫn đầu của Vương Đại Bưu, một đoàn người đi tới một bên bờ sông yên tĩnh.

"Diệp Thần, Mê Âm Đảo ở đâu?"

Nhìn xem mặt sông tĩnh lặng không có vật gì, Kim Tam Tông không khỏi nhăn nhăn lông mày.

"Đại Bưu, phát tín hiệu đi!"Diệp Thần không có phản ứng Kim Tam Tông, quay đầu nói với Vương Đại Bưu.

"Cái này"

"Ta đã tìm được phối phương giải dược Thần Tiên Hoàn, ngươi không cần lo lắng!"

"Thật?"

Vương Đại Bưu nghe xong mừng rỡ, tỉ mỉ nghĩ lại Diệp Thần cũng ăn Thần Tiên Hoàn, hẳn là sẽ không lấy tính mệnh chính mình nói đùa, nghĩ đến cái này hắn lập tức từ trên người móc ra một cái ống hỏa diễm, kéo kíp nổ ra!

Sưu!

Một đạo hỏa diễm màu đỏ phóng lên tận trời, cuối cùng nổ tung trong hư không tăm tối, mặt sông đen nhánh cũng bị quang mang hỏa diễm phản chiếu đỏ bừng.

"Hắn là người Mê Âm Đảo?"Lãnh Nguyệt thấy thế giật mình nhìn xem Diệp Thần.

"Ai nói hắn không phải?"

"..."

Lãnh Nguyệt nghe vậy kém chút tức hộc máu, sớm biết như thế mình cũng cưỡng ép Vương Đại Bưu là được rồi, cần gì phải làm giao dịch cùng Diệp Thần?

Sau khi đợi ước chừng một giờ, trên mặt hồ rốt cục truyền đến âm thanh vẩy nước, rất nhanh, một chiếc thuyền hoa tới gần bên bờ, đứng ở mũi tàu còn có một tráng hán hở ngực lộ lưng.

Mắt thấy thuyền sắp vào bờ, tráng hán đột nhiên phát hiện không hợp lý!

Đứng tại bên bờ ngoại trừ Vương Đại Bưu, thế mà còn có người Thiếu Lâm cùng Võ Đang!!!

"Không tốt, Vương Đại Bưu làm phản, mau lui lại!"Tráng hán vội vàng lớn tiếng quát lớn.

Nhưng hắn vẫn là chậm một bước, bọn người Bích Vân đạo trưởng thả người nhảy lên, một giây sau liền xuất hiện ở phía trên thuyền hoa, vẻn vẹn vừa đối mặt đã đánh giết sạch sẽ người trên thuyền!

Ngay sau đó đến phiên Vương Đại Bưu lái thuyền, dẫn đám người tiến đến Mê Âm Đảo.

Cùng lúc đó, đảo chủ Mê Âm Đảo Cát Kim Sơn đang một lòng vui mừng ngồi trên chủ điện.

"Hoàng Phúc Hậu, ngươi xác định là bọn người Vương Đại Bưu trở về?"Cát Kim Sơn hỏi.

"Vâng, thủ hạ hồi báo đúng là đạn tín hiệu của Âm Luật Môn!"Hoàng Phúc Hậu khom người trả lời, từ khi Lang Vương Khương Thành bị xử lý, Báo Môn lập tức thay thế cho Lang Môn, phụ trách đưa đón người Mê Âm Đảo vừa đi vừa về.

"Như thế rất tốt!"

Mặt mũi Cát Kim Sơn tràn đầy mỉm cười nói:"Không nghĩ tới Âm Luật Môn nhanh như vậy đã tìm được Xi Vưu Thiên Thư, Diệp Thần quả nhiên là một nhân tài!"

"Đảo chủ nói có lý!!"

Những người khác nghe được Cát Kim Sơn lên tiếng, tự nhiên là nhao nhao phụ họa.

Hoàng Phúc Hậu thấy thế trong lòng lại có cảm giác khó chịu, tiểu tử kia mới gia nhập Mê Âm Đảo bao lâu a, dễ dàng như vậy đạt được đảo chủ ưu ái?

Nghĩ đến cái này hắn cắn răng, khom người nói với Cát Kim Sơn:

"Đảo chủ, Phúc Hậu có một chuyện không biết có nên nói hay không?"

"Ân, nói đi!"Cát Kim Sơn gật đầu.

"Lần trước ta nghe bọn thủ hạ nói, tiểu tử Diệp Thần kia nhìn lén phu nhân, tựa hồ có tâm làm loạn với phu nhân!"

Mọi người ở đây nghe xong bị dọa đến mặt mũi trắng bệch!

Ai cũng biết đảo chủ để ý nhất chính là vị phu nhân xinh đẹp trong veo như nước kia, bình thường bất kể là ai nhìn thấy Cung Tuyết Hoa đều phải cúi đầu khom người, tiểu tử Diệp Thần kia thế mà to gan như vậy, nhìn trộm phu nhân?

Quả nhiên, nghe Hoàng Phúc Hậu nói xong, Cát Kim Sơn giận tím mặt:"Nực cười, ngươi nói có căn cứ không?"

"Thuộc hạ quả quyết không dám nói bừa!"

Hoàng Phúc Hậu mặt ngoài sợ hãi đến cực điểm, trong lòng lại nở hoa, mặt mũi giả bộ tràn đầy vô tội nói:"Đảo chủ, kỳ thật ta cũng đã nhìn ra, tiểu tử Diệp Thần kia là một con quỷ đói sắc, hắn có ý tứ với phu nhân cũng không kỳ quái a!"

"Đủ!"

Cát Kim Sơn nghe xong tức giận đến trứng nhức cả trứng, bỗng nhiên vỗ một chưởng ở trên bàn trà!

Răng rắc!

Bàn trà gỗ lê hoa cúc cứng rắn trong nháy mắt vỡ thành cặn bã!

"Hoàng Phúc Hậu, ngươi lập tức dẫn người đi bờ sông mang Diệp Thần về cho ta! Lão phu muốn đích thân thẩm vấn hắn, đến cùng là có tâm làm loạn với phu nhân hay không!"Cát Kim Sơn cả giận nói.

"Vâng, thuộc hạ lập tức đi bắt tên vô sỉ này trở về!"

Hoàng Phúc Hậu nghe xong vui như điên, trong lòng tự nhủ Diệp Thần có thể làm việc thì như thế nào, gán cho hắn cái tội danh, làm tốt không chừng còn lấy mệnh hắn!

Những người khác thấy thế trong lòng không khỏi thầm mắng Hoàng Phúc Hậu hèn hạ, lần trước Lang Vương chết cũng chính là con hàng này ở một bên châm ngòi thổi gió, không nghĩ tới lần này lại đem 'Ma trảo' hướng về phía Diệp Thần, quả nhiên là một tiểu nhân vô sỉ!

Nhưng ngay tại lúc Hoàng Phúc Hậu chuẩn bị dẫn người đi bờ sông bắt Diệp Thần, bên ngoài đột nhiên có mấy tên đệ tử chạy vào, sắc mặt bọn họ hốt hoảng, xông tới hoảng hoảng sợ sợ nói:

"Đảo chủ, không, không xong!"

"Chuyện gì xảy ra?"Cát Kim Sơn thấy thế không khỏi nhíu mày.

"Vương Đại Bưu mang theo rất nhiều người xa lạ, giết, giết tới Mê Âm Đảo!"Đệ tử nói lắp bắp.

"Cái gì?"

Cát Kim Sơn nghe xong vừa sợ vừa giận, ai có thể tìm tới Mê Âm Đảo, ai lại dám đến Mê Âm Đảo?

Chương 425. Hỗn chiến!

"Mọi người nghe lệnh, giết sạch những kẻ xâm nhập đảo, một tên cũng không tha!"Cát Kim Sơn nghiến răng nghiến lợi nói xong, chạy như bay xông ra chủ điện.

Mấy môn chủ còn lại thấy thế cũng nhao nhao móc ra vũ khí, đi theo Cát Kim Sơn giết ra ngoài.

Duy chỉ có Hoàng Phúc Hậu thả chậm bước chân, hắn am hiểu rõ đạo sống sót, nếu như đối thủ quá mạnh mình cần gì phải đi lên chịu chết?

Lúc này, mấy người Diệp Thần cũng đã giết tới, vừa lúc đối diện va chạm với bọn người Cát Kim Sơn!

Chỉ thấy đệ tử bên ngoài đã đang đánh giết túi bụi với Thập Bát Đồng Nhân Thiếu Lâm Tự và Thất Tử Võ Đang, tiếng gào thét, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai!

Diệp Thần cùng mấy vị chưởng môn và bọn người Cát Kim Sơn cách xa nhau mấy mét, nhìn chằm chằm giằng co.

"Diệp Thần, đám phản đồ các ngươi, hôm nay các ngươi sẽ phải chết ở nơi này!"Cát Kim Sơn nhìn thấy Diệp Thần, lập tức sát tâm nổi lên.

"Muốn giết ta?"

Diệp Thần nhếch miệng lên, cười lạnh nói:"Vậy phải nhìn ngươi có bản lãnh này hay không!"

"Thằng nhãi ranh vô lễ! Chịu chết đi!"

Hổ Môn Vũ Tam Thông nóng tính, nghe được Diệp Thần không kiêng nể gì như thế, lúc này quơ một thanh Đại Kim Đao, mang theo khí thế Lực Phách Hoa Sơn bổ tới phía hắn!

"Vô Lượng Thọ Phật!"

Bích Vân đạo trưởng thấy thế lấn người tiến lên, đồng thời cũng rút ra một thanh Võ Đang Âm Dương Kiếm, nói:"Để bần đạo đến lĩnh giáo Kim Ô Đao Pháp của các hạ đi!"

Kim Ô Đao Pháp, sức sát thương cực mạnh!

Đao pháp này căn bản không quản chiêu thức đối thủ, lấy một cỗ kình lực uy mãnh nhanh chóng hung ác, thẳng đến đánh bay kiếm chiêu phức tạp đối phương mới thôi, mười phần bá đạo.

Nhưng nội lực Bích Vân đạo trưởng lại vô cùng hùng hậu, sau khi qua mấy chục chiêu, Vũ Tam Thông liền rơi vào hạ phong, chỉ lo thở dốc.

"Tam thông huynh, ta đến giúp huynh!"

Trong hư không truyền đến một tiếng gầm thét, ngay sau đó chỉ thấy môn chủ Phi Kiếm Môn Khổng Vân Long đằng không mà lên, đồng thời kiếm trong tay vạch ra một cái đường cong quỷ dị, đâm tới Bích Vân đạo trưởng!

"A Di Đà Phật!"

Vĩnh Nham đại sư thấy thế dùng nội lực trong đan điền ngâm tụng một tiếng phật hiệu, người tu vi cao còn tốt, đệ tử ở không xa đều nhao nhao che lên lỗ tai, thậm chí trực tiếp thất khiếu chảy máu chết bất đắc kỳ tử tại chỗ!

"Nếu thí chủ đã muốn dùng kiếm pháp Phật môn, lão nạp tự nhiên lĩnh giáo một hai!"Nói xong, Vĩnh Nham đại sư cầm trong tay thiền trượng lao lên đụng độ với Khổng Vân Long!

Đông!

Hai loại binh khí chạm vào nhau ở giữa không trung, cọ sát ra một vòng hoa lửa vàng kim!

Khổng Vân Long xuất ra chính là Phật môn Phục Ma Kiếm pháp, kiếm pháp này vốn là Phật môn chém giết ác quỷ sáng tạo ra, bởi vậy sát khí cực nặng, thậm chí kiếm khí khiến cho mặt đất núi đá đều xuất ra một đạo vết lõm thật sâu!

Nhưng Phục Ma Thiền Trượng của Vĩnh Nham đại sư càng hơn một bậc, rất nhanh Khổng Vân Long cũng ứng phó mệt mỏi.

"Diệp Thần đáng chết, ta muốn giết ngươi!"

Cát Kim Sơn thấy thế giận không chỗ phát tiết, lúc này dẫn Sư Môn và Cổ Độc Môn cùng nhau đánh tới Diệp Thần!

"Lão tặc, chớ có vô lễ!"

Lâm Quỳnh thấy thế khẽ kêu một tiếng, cầm kiếm ngăn tại trước người Diệp Thần, Lãnh Nguyệt không muốn bị Lâm Quỳnh đoạt danh tiếng, đồng dạng xuất ra một đôi Nga Mi Thích, cùng nhau đánh tới bọn người Cát Kim Sơn.

"Lăng chưởng môn, Kim chưởng môn, hai người muốn bảo bối Mê Âm Đảo phải xuất lực mới được a, bằng không đánh nhau xong sẽ không được chia bảo bối!"Diệp Thần thấy Lăng Khôn cùng Kim Tam Tông ngây ngốc đứng đấy, không khỏi cười lạnh nói một câu.

"Kim huynh, ta lên trước!"

Lăng Khôn nghe xong không có phân bảo bối, nhất thời tức giận, lập tức xuất ra Thất Thương Quyền đầu nhập vào cuộc chiến.

Kim Tam Tông thấy thế tự nhiên không cam lòng lạc hậu, trực

tiếp nhảy vào vòng chiến ra sức chém giết.

Diệp Thần thấy thế hài lòng nhẹ gật đầu, có người Ngũ Đại Phái đối phó Mê Âm Đảo là đủ, mình căn bản không cần lo lắng vấn đề an toàn.

"Lão Ôn, hai người đi theo tôi!"

Diệp Thần chưa quên cha con Ôn gia, kêu lên cha con Ôn Bát Thiên quay người chạy tới phương hướng Âm Luật Môn.

Ôn Bát Thiên cũng không hỏi nhiều, một đường chạy như điên đi theo Diệp Thần, trên đường có đệ tử cản của bọn họ, cũng bị Diệp Thần hoặc là Ôn Bát Thiên một chưởng vỗ chết, rất nhanh hai cha con đã theo Diệp Thần đi tới Âm Luật Môn.

"Diệp Thần, ngươi dẫn chúng ta tới nơi này làm gì?"Ôn Viêm Bân tò mò hỏi.

"Không phải các ngươi muốn đi lăng mộ Ôn tiền bối sao, nhìn kia!"Diệp Thần chỉ chỉ đầm nước cách đó không xa.

Thuận theo tiếng nước ào ào nhìn lại, Ôn Bát Thiên không khỏi cau mày nói:"Ngươi không nói đùa chứ, sao lăng mộ lão tổ lại ở phía dưới đầm nước này?"

"Không tin thì thôi!"

Diệp Thần nhếch miệng, đưa tay nhìn đồng hồ, nói:"Qua mười phút nữa, tôi mang hai người đi vào!"

"Hiện tại không được sao?"Ôn Viêm Bân hỏi.

"Gấp cái gì, chưa đến giờ thần tiên cũng không vào được, quên đi, dù sao có nói ngươi cũng không hiểu!"

"Kháo!"

Ôn Viêm Bân nghe xong tức giận đến muốn đánh người, tiểu tử Diệp Thần này cũng quá trang bức, xem thường ai đây!

Chương 426. Ai mới là trộm mộ?

Bên ngoài, tiếng đánh nhau vẫn còn tiếp tục, Ngũ Đại Phái liên thủ, cộng thêm phái Hành Sơn, chỉ sợ từ nay về sau Mê Âm Đảo sẽ không còn tồn tại.

"Diệp Thần, chiêu mượn đao giết người này của ngươi chơi rất trơn tru a!"

Ôn Bát Thiên có chút thưởng thức nhìn xem Diệp Thần, tiểu tử này có đảm lược, có mưu kế, tương lai nhất định có thể thành đại sự.

"Lão Ôn quá khen!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, trêu chọc nói:"Không phải còn có hai thanh đao vô dụng sao?"

"....."

"Đã đến giờ, chúng ta đi xuống đi!"

Diệp Thần ở bên đầm nước đứng người lên, thuận tay nhặt lên một khối đá ném ở giữa đầm nước, từng vòng từng vòng gợn sóng nước nổi lên.

Ngay sau đó một màn để cha con Ôn Bát Thiên chấn kinh phát sinh, chỉ thấy giữa đầm nước đột nhiên xuất hiện một cái vòng nước xoáy, đầm nước điên cuồng bị cuốn vào, rất nhanh có thể nhìn thấy đáy đầm.

"Cái này..... Lăng mộ lão tổ tại dưới nước?"Ôn Viêm Bân mở to

hai mắt nhìn, mặt mũi tràn đầy không thể tin.

"Đi thôi, một hồi đầm nước sẽ chảy trở về!"Diệp Thần nói xong dẫn đầu đi xuống đầm nước.

Cha con Ôn Bát Thiên liếc nhau, hai người đi theo Diệp Thần rất nhanh liền đến đáy đầm, lăng mộ Ôn Thiên Tinh thình lình xuất hiện trước mắt bọn họ.

"Cha, chúng ta thật sự tìm tới lăng mộ lão tổ!"Ôn Viêm Bân thấy thế kích động nói.

"Đúng vậy a! Đáng tiếc gia gia không đến!"

Ôn Bát Thiên cũng hưng phấn không thôi, tưởng tượng năm đó lão tổ tại giang hồ uy phong bực nào, sau khi chết nhất định sẽ có không ít đồ tốt đi?

Hai cha con càng đi càng cao hứng, không kịp chờ đợi đẩy ra tảng đá lớn chặn cửa lăng mộ, hứng thú bừng bừng đi đi vào.

Diệp Thần thấy thế không khỏi thở dài thật sâu, hi vọng một hồi cha con Ôn Bát Thiên còn có thể cao hứng như vậy a!

Đang lúc hắn muốn đi vào, đột nhiên một đạo hắc ảnh từ trong lăng mộ thoát ra, cực tốc hiện lên trước mặt Diệp Thần, tốc độ nhanh chóng đến mức để Diệp Thần không có kịp phản ứng.

"Diệp Thần, bắt hắn lại!"

Lúc này bên trong mộ thất truyền đến một tiếng gầm thét, ngay sau đó hai cha con Ôn Bát Thiên mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ vọt ra!

"Ngọa tào! Người vừa rồi là ai?"

Diệp Thần một mặt kinh ngạc mà nhìn xem cha con Ôn Bát Thiên, vừa rồi hắn còn hoài nghi là cha con Ôn gia đâu.

"Ta còn muốn hỏi ngươi đây, tại sao trong lăng mộ lão tổ Ôn gia ta có thể có người?!"Ôn Bát Thiên căm tức trừng mắt Diệp Thần.

"Làm sao tôi biết được?"

Diệp Thần cũng là không hiểu ra sao, hắn không để ý tới giải thích, tranh thủ thời gian xông vào trong lăng mộ tra xét một phen.

Bày biện bên trong về cơ bản vẫn như lần trước hắn rời đi, bất quá trong không khí lại nhiều thêm một cỗ mùi đặc thù, có chút giống..... Cá ướp muối!

Không sai!

Diệp Thần hít mũi một cái, trong lăng mộ xác thực có cỗ mùi tanh hôi vị của cá ướp muối.

"Cha, sẽ không phải là trộm mộ chứ? Có phải đồ vật lão tổ để lại đều bị trộm sạch hay không?"Ôn Viêm Bân hoảng sợ nói.

"Hỏng bét!"

Ôn Bát Thiên nghe xong cũng gấp, vội vàng một lần nữa về tới trong mộ thất.

Vừa rồi bọn họ vội vàng truy người áo đen thần bí kia, ngược lại quên nhìn tình huống bên trong mộ thất.

Kết quả tự nhiên không cần nói cũng biết, mộ thất Ôn Thiên Tinh sớm bị 'Cướp sạch không còn'.....

"Hỗn đản!"

Ôn Bát Thiên tìm khắp tứ phía một phen, tức giận đến toàn thân run rẩy, cắn răng nói:"Trộm mộ đáng chết, thế mà ngay cả thi cốt lão tổ đều không có lưu lại!"

"Cha, có phải là nhục thân lão tổ chưa thối rữa, trộm mộ muốn trộm để bán ra nước ngoài?"

"Ngươi say a?"

Diệp Thần sững sờ, trộm mộ nào rảnh đến nhức cả trứng, không có việc gì sẽ trộm thi thể?

"Ngươi biết cái gì!"

Ôn Viêm Bân liếc Diệp Thần một chút, cả giận nói:"Ở nước ngoài có rất nhiều người thích mua xác ướp, trộm mộ khẳng định đã trộm đi thi thể lão tổ, làm thành xác ướp để bán!"

"....."

Diệp Thần nghe vậy không biết nói gì, não của gia hỏa Ôn Viêm Bân này cũng quá lớn đi?

Bất quá có cái tên trộm mộ này thay mình cõng nồi, Ôn gia coi như cũng không chiếm được cái gì, cũng sẽ không trách mình!

Cùng lúc đó, một thân ảnh từ dưới đầm nước nhanh chóng vọt lên phía trên.

"Chậc chậc, nguy hiểm thật!"

Người áo đen vẫn còn sợ hãi quay đầu nhìn thoáng qua, nói lầm bầm:"Trộm mộ hiện tại thật lợi hại, ngay cả Huyền Thuật gia trì lăng mộ đều có thể phá giải, ngưu bức!"

Sau đó hắn lại từ trên thân móc ra một cái bình sứ trắng, mở ra hít hà:

"Đồ tốt, coi như làm lễ gặp mặt cho người kia đi!"

Nói xong, người áo đen lập tức chuẩn bị rời đi, nhưng vào lúc này có người phát hiện hắn, phẫn nộ quát:"Người nào!"

Người áo đen xem xét liền thấy là một đại mập mạp cũng không có để ở trong lòng, chỉ là nhẹ nhàng lấy tay chỉ một cái, trong rừng cây phía trước đột nhiên toát ra vô số dây leo đếm không hết, những dây leo này giống như mọc ra mắt, kéo dài vô hạn đem đối phương buộc thành một cái bánh chưng thịt, người áo đen thấy thế lúc này mới gật gật đầu biến mất trong đêm tối.

Chương 427. Bích họa quỷ dị!

"Cứu mạng a!"

Vương Đại Bưu liều mạng giãy dụa, hắn hoài nghi mình gặp quỷ, nếu không đang yên lành từ chỗ nào toát ra nhiều dây leo như vậy?

Đoạn thời gian trước hắn vừa xem hết 《 Thiến Nữ U Hồn 》, trong đó có cái gọi là Thiên Niên Thụ Tinh, chẳng lẽ mình cũng đụng phải?

Bên trong Mộ thất, ba người Diệp Thần hai mặt nhìn nhau.

"Khoan đã!"

Ôn Bát Thiên hơi tỉnh táo lại, đột nhiên nghĩ đến cái gì, hắn gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Thần, hỏi:

"Ngươi đã tới qua lăng mộ lão tổ, có phải là cầm đi một vài thứ?"

"Ta xác thực tới qua, nhưng tình huống lúc đó so với bây giờ khác nhiều lắm a!"

Diệp Thần nhún vai, hắn lại không ngốc, nếu là đem tình hình thực tế nói cho cha con Ôn gia, bọn họ còn không phải tìm mình liều mạng a!

"Nhưng ngươi biết Hỏa Vân Chưởng của Ôn gia!"Ôn Bát Thiên cau mày nói.

"Đây là Cát Kim Sơn dạy ta, cũng chính là đảo chủ Mê Âm Đảo!"Diệp Thần chỉ đành chịu giải thích đơn giản một lần.

Ôn Bát Thiên nhìn chằm chằm Diệp Thần hồi lâu, cuối cùng chỉ có thể thở dài thật sâu:

"Xem ra đây đều là thiên ý, lão thiên gia không muốn để cho người nhà họ Ôn ta kế thừa y bát lão tổ!"

"Thế thì cũng chưa chắc, chúng ta có thể tìm tiếp!"

Diệp Thần cẩn thận suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định đem 《 Phần Dương Bảo Điển 》đưa cho người nhà họ Ôn.

Đầu tiên hắn cảm thấy mình không thích hợp tu luyện công pháp Hỏa hệ, còn nữa Phần Dương Bảo Điển vốn là đồ vật Ôn gia, bằng không làm cái thuận nước giong thuyền, để người nhà họ Ôn thiếu mình một phần ân tình há không tốt hơn?

"..."

Cha con Ôn gia cắn răng không nói chuyện, nhưng lại như Diệp Thần nói, cẩn thận tìm kiếm bên trong mộ thất.

Diệp Thần thừa dịp hai cha con này hai không chú ý, đem Phần Dương Bảo Điển lấy ra, đặt ở dưới một khối tảng đá lớn, sau đó giả bộ như hững hờ tìm.

Ôn Viêm Bân thấy dáng vẻ qua loa của Diệp Thần rất tức giận, sải bước đi đến bên cạnh hắn cả giận nói:

"Ngươi căn bản cũng không muốn giúp nhóm ta tìm, tránh ra!"

"Vậy các ngươi tự mình tìm đi!"

Diệp Thần thờ ơ nhún vai, nói xong quay người đi đến nơi khác giả bộ như đi xem bích hoạ (tranh vẽ trên tường).

Lần trước bởi vì quá mức vội vàng, Diệp Thần chưa kịp cẩn thận xem xét bích hoạ bên trong mộ thất, mà cử chỉ vô tâm lần này, lại làm cho Diệp Thần có phát hiện mới.

Hiện ra ở trước mắt hắn chính là một bức bích hoạ tụ hội hoa văn màu, trên đó không chỉ có Thiếu Lâm Võ Đang, còn có một người đầu đầy tóc đỏ, không cần hỏi nhất định là Ôn Thiên Tinh, bọn họ ngồi vây chung một chỗ giống như đang thương nghị cái gì.

Mà xuống một bức họa, chỉ thấy trên đó vẽ mọi người đang đánh nhau.

"Trước đó Ôn tiền bối cùng Ngũ Đại Phái là một đám?"Diệp Thần nhìn đến đây không khỏi sinh lòng hồ nghi.

Vì giải khai nghi hoặc, Diệp Thần thuận bích hoạ trình tự tiếp tục hướng xuống xem xét, tiếp xuống bích hoạ bên trên chính là một cái địa phương gọi 'U Nguyệt Cốc', từng nhân vật diện mạo dữ tợn xuất hiện, cực kỳ giống ma quỷ!

Mà Ôn Thiên Tinh lại một người tới đây, đồng thời cùng những người này phát sinh đánh nhau.

Ngay sau đó trên bích hoạ lại xuất hiện một cái địa phương gọi 'Cô Hồn Thành', trên tấm hình lộ ra âm trầm kinh khủng, nhân vật ở bên trong tựa hồ cũng không phải người sống, mà là vong hồn, đồng dạng Ôn Thiên Tinh cũng phát sinh đánh nhau cùng những người này!

Tiếp sau đó, lại xuất hiện người từ hai nơi kể trên, bọn họ ngồi cùng một chỗ với người Võ Đang Thiếu Lâm, đang thương nghị cái gì đó.

Cuối cùng, là hình ảnh người Ngũ Đại Phái truy sát Ôn Thiên Tinh.

"Ngọa tào! Chẳng lẽ Ôn tiền bối là bị người giội nước bẩn, hắn không phải đại ma đầu?"Diệp Thần cau mày, trong lòng nghi ngờ tỏa ra.

Đúng lúc này, bên trong mộ thất lại truyền đến thanh âm mừng rỡ như điên như Ôn Viêm Bân.

"Cha, con tìm tới bí tịch lão tổ lưu cho chúng ta!"

"Ở đâu?"

Ôn Bát Thiên nghe xong vội vàng đi qua đến, khi hắn từ trong tay Ôn Viêm Bân tiếp nhận quyển《 Phần Dương Bảo Điển 》kia, nước mắt tuôn đầy mặt, bịch một tiếng quỳ xuống, Ôn Viêm Bân thấy thế cũng tranh thủ thời gian quỳ theo hạ.

"Trời xanh có mắt, truyền thừa của lão tổ rốt cục để chúng ta tìm được!"

"Diệp Thần, tạ ơn!"

Lần thứ nhất Ôn Viêm Bân biểu thị ra cảm kích với Diệp Thần, tốt xấu là người ta dẫn hắn đến lăng mộ mà!

"..."

Diệp Thần cố nén cười, nhìn xem cha con Ôn gia quỳ trên mặt đất, hắn thật muốn lên tiếng nói cho bọn họ, kỳ thật hắn chính là cái tên 'Trời xanh có mắt' kia.

Kích động qua đi, Ôn Viêm Bân lại bắt đầu hồ nghi:"Cha, lão tổ chỉ để lại quyển bí tịch này, không có những vật khác sao?"

"Cho dù có cũng bị tên trộm mộ kia trộm!"Ôn Bát Thiên đã triệt để loại bỏ hiềm nghi với Diệp Thần, cắn răng nghiến lợi nói.

"Khụ khụ, nếu bên trong mộ thất không có những vật khác, chúng ta đi thôi?"

Diệp Thần tạm thời đem chuyện bích hoạ đặt ở một bên, nói với Ôn Bát Thiên.

"Tốt!"

Ôn Bát Thiên gật gật đầu, đi theo Diệp Thần cùng nhau hướng ra bên ngoài mộ thất.

Lúc này ở phía trên lăng mộ, Ngũ Đại Phái đã lấy được thắng lợi, mặc dù Cát Kim Sơn không chết, nhưng chỉ có thể dẫn người chật vật thoát đi Mê Âm Đảo.

Chương 428. Danh Môn Chính Phái?

Người Ngũ Đại Phái cũng không khách khí, bắt lấy một người Mê Âm Đảo, sau một phen hỏi thăm cũng tìm được mật thất Cát Kim Sơn cất giữ bảo tàng, không chỉ có tìm tới một chút bí tịch võ lâm, còn phát hiện rất nhiều kỳ trân dị bảo!

"Chậc chậc, Mê Âm Đảo quả nhiên là tà giáo, thế mà vơ vét nhiều mồ hôi nước mắt dân chúng như vậy!"Kim Tam Tông nói xong, lặng lẽ đem một viên trân châu lớn cỡ quả bóng bàn nhét vào trong lồng ngực của mình.

"Kim huynh nói cực phải, chỉ tiếc chúng ta không thể giết tên ma đầu này!"

Lăng Khôn một bên gật đầu phụ họa, một bên đem một cái hộp chứa ngàn năm sơn sâm nhét vào tay áo.

"A Di Đà phật!"

Vĩnh Nham đại sư kỳ thật đều nhìn ở trong mắt, bất quá hắn lười nói ra, dù sao những vật này vốn là sẽ phân chia hết.

Cuối cùng, Ngũ Đại Phái bao quát phái Hành Sơn cùng một chỗ, quét sạch toàn bộ bảo bối chứa đựng hơn trăm năm trong mật thất Mê Âm Đảo, chỉ để lại một chút 'Phế liệu' thực sự không cầm đi được nên từ bỏ.

"A, tiểu tử Diệp Thần kia đâu?"

Từ trong mật thất ra, Lăng Khôn mới nhớ tới mình còn muốn tìm Diệp Thần tính sổ sách đâu!

"Đúng a, còn có người nhà họ Ôn làm sao cũng không thấy?"Kim Tam Tông cũng là một mặt hồ nghi.

Đám người nhao nhao lắc đầu, lại tìm khắp nơi một phen, cũng không có tìm được thi thể Diệp Thần, chỉ có thể bất đắc dĩ từ bỏ!

"Tiểu tử kia khẳng định sợ vỡ mật, sớm chạy!"Kim Tam Tông phân tích nói.

"Bần đạo thấy Diệp thí chủ không giống như là người nhát gan, có lẽ hắn chỉ là ở nơi nào đó trên đảo?"Bích Vân đạo trưởng nói.

"Nơi đây không nên ở lâu, ta thấy vẫn là nhanh chóng rời đi tốt hơn!"Lãnh Nguyệt nói.

"Lãnh chưởng môn nói đúng, trước tiên chúng ta nên đem những bảo bối này đưa về tông môn, miễn cho xảy ra ngoài ý muốn!"Kim Tam Tông vẫn còn sợ hãi, tu vi Cát Kim Sơn cực cao, nếu không phải Ngũ Đại Phái đều tới đông đủ, thật đúng là không thể cưỡng chế lão đầu kia di dời đi.

"Cũng được!"

Lăng Khôn tức giận nói:"Lần này coi như thả tiểu tử họ Diệp một mạng, sớm tối ta sẽ tìm hắn tính sổ sách!"

"Mẹ, chúng ta làm sao bây giờ?"Lâm Mộc Đồng thấy mọi người muốn rời khỏi, trong lòng không khỏi lo lắng.

"Yên tâm đi, Diệp Thần và cha con Ôn gia ở cùng nhau, hẳn là sẽ không xảy ra chuyện!"

Lâm Quỳnh cũng quyết định nhanh chóng rời đi, nàng tự nhiên cũng từ trong mật thất được chia một chén canh, nhưng nàng lo lắng hơn Ngũ Đại Phái sẽ giở trò, cho nên cũng muốn mau chóng

trở lại tông môn.

"..."

Lâm Mộc Đồng nghe được mẫu thân nói như vậy, mặc dù trong lòng lo lắng Diệp Thần, nhưng cũng chỉ có thể theo Lâm Quỳnh lên một chiếc thuyền, cấp tốc rời đi Mê Âm Đảo.

Gió đêm thổi qua, ở trên đảo tràn ngập một cỗ mùi vị máu tanh nhàn nhạt.

Sau khi mấy người Diệp Thần từ trong lăng mộ ra ngoài, vừa lên bờ liền nhìn thấy có thứ gì lăn qua lăn lại trên mặt đất.

"Ngọa tào! Ở trên đảo còn có lợn rừng?"Ôn Viêm Bân không thấy rõ ràng là cái gì, còn tưởng rằng là lợn rừng đang lăn lăn.

"Cứu mạng, ta không phải lợn rừng!"

Vương Đại Bưu nghe được có người nói chuyện, thân thể mập mạp nhấp nhô càng thêm lợi hại.

"Là Vương Đại Bưu!"

Diệp Thần nghe xong tăng tốc bước chân đi tới, đến gần tập trung nhìn vào mới phát hiện con hàng này bị vô số nhánh cây dây leo quấn quanh, không khỏi hiếu kỳ nói:

"Mập mạp, ngươi thật biết chơi a, làm sao đem mình trói lại?"

"Diệp môn chủ nói giỡn, ta gặp quỷ!"

Vương Đại Bưu vẻ mặt cầu xin nhìn xem Diệp Thần, trong lòng tự nhủ nào có chuyện mình buộc mình, đây không phải là biến thái sao?

"Quỷ?"

"Đúng vậy a, ta hoài nghi là Thiên Niên Thụ Tinh!"Vương Đại Bưu mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nói.

"Em gái ngươi!"

Diệp Thần tức giận trừng Vương Đại Bưu một chút, móc ra chủy thủ giúp hắn cắt đứt những cái dây leo kia.

"Diệp môn chủ ngươi nhất định phải tin tưởng ta! Vừa rồi ta nhìn thấy một cái bóng đen từ trong đầm nước lao ra, vốn cho rằng là ngươi, ai ngờ là lão Thụ Tinh!"

"..."

Nghe được Vương Đại Bưu miêu tả, Diệp Thần càng thêm khẳng định thứ con hàng này nhìn thấy kỳ thật chính là tên 'Trộm mộ' kia!

"Đúng rồi, người Ngũ Đại Phái đâu?"Diệp Thần hỏi.

"Bọn họ đánh chạy đảo chủ, ta lo lắng bọn họ sẽ diệt khẩu, vốn định hồi Âm Luật Môn trốn đi, không nghĩ tới lại đụng phải lão Thụ Tinh!"Vương Đại Bưu nuốt ngụm nước bọt nói.

"Ngũ Đại Phái dữ dội như thế sao?"

Diệp Thần nghe xong cũng không nhịn được mở to hai mắt nhìn, phải biết tu vi Cát Kim Sơn sâu không lường được, không nghĩ tới thế mà bị người đánh chạy?

"Được, chúng ta đi xem một chút!"Ôn Bát Thiên đề nghị.

"Tốt!"

Bọn người Diệp Thần rất mau tới đến chủ điện Mê Âm Đảo, nhìn xem thi thể đầy đất trước bãi, đám người không khỏi nhao nhao nhăn nhăn lông mày.

Nhất là Diệp Thần, từ sau khi hắn nhìn kỹ bích hoạ, đối với cái gọi là 'Danh Môn Chính Phái' có chút hoài nghi, lại nhìn tràng cảnh tàn sát trước mắt, Ngũ Đại Phái thật có chính khí như vậy sao?

"Chúng ta đi thôi!"Diệp Thần khẽ thở dài.

"Đợi lát nữa!"

Ôn Viêm Bân vội vàng nói:"Mê Âm Đảo khẳng định có đồ tốt đi, chúng ta cứ đi như thế chẳng phải là lãng phí?"

Chương 429. Phòng thí nghiệm xảy ra chuyện!

"Đừng nghĩ chuyện có đồ tốt, nếu có cũng bị Ngũ Đại Phái mang đi, có thể chừa chút 'Phế liệu' cho ngươi đều coi là không tệ!"Diệp Thần bĩu môi nói.

"Diệp Thần nói đúng, chúng ta vẫn là nhanh chóng rời khỏi nơi này đi!"Ôn Bát Thiên nghĩ nghĩ gật đầu nói.

"Diệp môn chủ, ta, ta không đi theo ngài!"

Vương Đại Bưu do dự một chút, nói với Diệp Thần:"Ta muốn lưu lại ở trên đảo bồi sư huynh!"

"A, Khang Khải đâu?"Diệp Thần lúc này mới phát hiện Khang Khải như hình với bóng cùng Vương Đại Bưu không ở đây.

"Hắn, hắn bị người Ngũ Đại Phái giết!"Vương Đại Bưu nức nở nói.

"..."

Diệp Thần nghe xong lửa cháy vô danh, Ngũ Đại Phái biết rõ Khang khải là người của hắn, thế mà cũng ra tay, quả nhiên không phải kẻ tốt lành gì!

"Đã như vậy ta cũng không miễn cưỡng, chờ ta phối xong giải dược Thần Tiên Hoàn sẽ liên hệ ngươi!"Diệp Thần nói.

"Làm phiền Diệp môn chủ!"

Vương Đại Bưu bái một cái thật sâu cho Diệp Thần, cuối cùng

hắn đưa mấy người ra khỏi đảo.

Sau khi bọn người Diệp Thần xuống thuyền, nhìn thấy trên bờ cũng có thi thể đệ tử Mê Âm Đảo, không cần hỏi là Ngũ Đại Phái chộp tới dẫn đường, kết quả đến lúc đó lại bị qua sông đoạn cầu.

Ban đêm, Diệp Thần tìm khách sạn ở tỉnh thành qua đêm, mà cha con Ôn Bát Thiên thì quyết định đi suốt đêm trở lại Kinh Thành.

"Diệp Thần, cậu phải coi chừng Hạ Hầu gia trả thù, vạn nhất bọn chúng chó cùng rứt giậu, vẫn có chút năng lực!"Trước khi đi Ôn Bát Thiên nhắc nhở.

"Đa tạ lão Ôn, nên đến cũng không tránh được, Hạ Hầu gia muốn chết thì phóng ngựa đến đây đi!"Diệp Thần cười lạnh.

"Tiểu tử, khá lắm!"

"Lần này có thể cầm lại truyền thừa lão tổ cũng may mà có cậu, về sau có việc cần Ôn gia ta hỗ trợ cứ mở miệng!"

Trải qua nhiều ngày ở chung, ấn tượng của Ôn Bát Thiên với Diệp Thần cũng càng ngày càng tốt.

Mặc dù hắn không muốn thừa nhận nhưng sự thật chứng minh Diệp Thần xác thực ưu tú, tiền đồ kẻ này nhất định bất khả hạn lượng!

"Lão Ôn khách khí, tôi còn có chuyện thực sự muốn xin huynh giúp một tay!"Diệp Thần nói thẳng.

"Chuyện gì?"

"Huynh biết Băng Trùng sao?"

"Biết, loại kỳ trùng này mười phần hiếm có, cũng là thứ tà tu yêu nhất! Cậu hỏi cái này làm gì?"Ôn Bát Thiên hồ nghi nhìn xem

Diệp Thần.

"Tôi cần một đầu Băng Trùng, nếu như Ôn gia có thể giúp tôi chuyện này thì tốt!"

"Băng Trùng này chỉ có tại Thiên Sơn mới có, mà lại cực kì thưa thớt, ta chỉ có thể nói tận lực giúp cậu!"

"Đã như vậy, nếu như Ôn gia thu được tin tức về phương diện này, nói cho tôi cũng được!"

"Tốt!"

Hai bên ước định xong, lúc này Ôn Bát Thiên mới mang theo Ôn Viêm Bân chạy tới sân bay Thiên Nam.

Trở lại khách sạn Diệp Thần tắm rửa một cái, trong đầu suy nghĩ ngàn vạn nằm ở trên giường, cuối cùng thế mà nghĩ đến người áo đen cái hắn đụng phải tại cổng mộ thất.

Tên kia đến tột cùng là ai?

Thế mà có thể phá giải huyền cơ lăng mộ, chắc hẳn hẳn không phải là người bình thường đi!

Đột nhiên, Diệp Thần nhớ ra cái gì đó, hắn vội vàng xuống giường xem xét một phen, quả nhiên, bình Tuyết Sơn Ngọc Lộ Hoàn của hắn đã không cánh mà bay!

"Ngọa tào!"

Diệp Thần giận tím mặt, mình thế mà bị trộm !

Đang lúc hắn buồn phiền, bất thình lình điện thoại lại vang lên, Diệp Thần cầm lên xem xét là Viên Vũ đánh tới.

"Thần ca!"

"Đầu to, muộn như vậy có chuyện gì sao?"

"Nhà máy của Kiều tỷ xảy ra chút chuyện, còn có Nhan Thanh tỷ cũng bị bắt!"Viên Vũ nói.

"Cái gì?"

Trong lòng Diệp Thần run lên, vội vàng hỏi:"Đến tột cùng xảy ra chuyện gì!"

"Là tiểu quỷ tử làm!"

Nguyên lai, Diệp Thần chân trước vừa đi Nga Mi, tiểu quỷ tử chân sau liền chia binh hai đường hạ thủ với phòng thí nghiệm tập đoàn Kiều thị.

Một đội ngũ của bọn chúng đi phòng thí nghiệm trộm phối phương Hắc Ngọc Cao, một đội ngũ khác lấy thân phận chuyên gia y học Đảo quốc, lừa Nhan Thanh ra ngoài.

"Tiểu quỷ tử muốn chết!"

Diệp Thần giận tím mặt, thanh âm lạnh như băng nói:"Bắt được đám người này chưa?"

"Chưa! Sau khi chuyện xảy ra bọn chúng lập tức biến mất, tôi vẫn đang tìm địa điểm đặt chân của bọn chúng!"

"Tôi lập tức trở về!"

Biết được tập đoàn Kiều thị xảy ra chuyện, Nhị sư tỷ cũng mất tích, Diệp Thần đâu còn có tâm tư nghỉ ngơi?

Sau khi cúp điện thoại Diệp Thần hoả tốc rời đi, không kịp chờ đợi tại cửa khách sạn chặn một chiếc xe taxi chạy về Ninh Châu.....

Trên đường, hắn cũng nhận được điện thoại Kiều An Na gọi

tới.

"Sư đệ, Nhan Thanh xảy ra chuyện!"

"Đệ biết! Sư tỷ yên tâm, đệ đang trên đường trở về, lập tức tới Ninh Châu ngay bây giờ!"

"Ân, chúng ta tại phòng thí nghiệm chờ đệ!"

Kiều An Na nghe được Diệp Thần trở về, trong lòng cuối cùng an tâm một chút.

Rất nhanh, Diệp Thần chạy tới phòng thí nghiệm nhà máy, bảo an ngoài cổng thấy là Diệp Thần vội vàng cho qua, đồng thời nhắc nhở:"Diệp tiên sinh, Kiều tổng các nàng chờ ngài ở phòng họp lầu hai!"

"Tốt, biết!"

Diệp Thần gật gật đầu, quay người nhanh chóng xông lên lầu hai.....

Trong phòng họp, bầu không khí ngột ngạt.

Mấy người Kiều An Na đang ngồi ở cùng một chỗ lo lắng chờ đợi.

Ngay tại mấy phút trước, nàng tiếp vào một số điện thoại thần bí, đối phương nói để nàng dùng phối phương Hắc Ngọc Cao đi đổi lấy Nhan Thanh.

Chương 430. Itou sợ hãi!

"Sao có thể như vậy!"

"Tiểu quỷ tử dám khi dễ đến trên đầu chúng ta! Sư tỷ, hiện tại muội theo tỷ, chúng ta giết hết bọn chúng!"

Thượng Quan Dĩnh càng nghĩ càng giận, trên địa bàn Hoa Hạ bị người Đảo quốc khi dễ, quả thực không thể chịu đựng được!

"Tiểu sư đệ lập tức tới ngay, chúng ta đợi hắn, nghe ý kiến của hắn một chút!"

Kiều An Na khẽ cau mày lại, nàng làm sao không nghĩ thu thập những tiểu quỷ tử kia, nhưng Nhan Thanh đang trên tay đối phương, cho nên nàng cũng nhiều mấy phần cố kỵ.

Đúng lúc này cửa phòng họp bị người đẩy ra, một giây sau, sắc mặt Diệp Thần tái xanh đi đến.

"Thần ca!"

"Tiểu sư đệ trở về!"

Đám người thấy Diệp Thần tới, trong lòng bình tĩnh lại.

Diệp Thần quét hiện trường một chút, ngoại trừ Kiều An Na cùng Thượng Quan Dĩnh, Viên Vũ cùng bọn người Ảnh Tử đều ở đây.

"Sư tỷ, tình huống thế nào? Tìm được những tiểu quỷ tử kia chưa?"Diệp Thần nhìn về phía Kiều An Na.

"Không có!"

Kiều An Na lắc đầu, thần sắc ngưng trọng nói:"Có lẽ không cần tìm bọn chúng, vừa rồi có một nam nhân gọi điện thoại tới, hắn nói lấy ra phối phương Hắc Ngọc Cao, đi đại sứ quán Đảo quốc đổi Nhị sư muội!"

"Đại sứ quán?"

Diệp Thần đầu tiên là sững sờ, lập tức thanh âm lạnh như băng nói:"Tiểu quỷ tử coi là trốn ở đại sứ quán thì đệ cũng không dám giết bọn chúng sao?"

"Thần ca, cậu nói làm sao bây giờ, tôi đều nghe cậu!"Viên Vũ dẫn đầu tỏ thái độ.

"Không sai!"

Lan Trần theo sát phía sau, bực tức nói:"Chỉ là mấy tên giặc lùn, dám ở đất Hoa Hạ chúng ta trang bức, thu thập chúng!"

"Đi!"

Diệp Thần xanh mặt, nói xong quay người làm bộ muốn đi.

"Thần ca, đi chỗ nào a?"Lan Trần sững sờ không có kịp phản ứng.

"Đả quỷ tử!"

"Yoshi!"

Lan Trần nghe xong đả quỷ tử sướng đến phát rồ, học theo ngữ khí tiểu quỷ tử, một mặt dáng vẻ hề hề.

Kiều An Na cùng Thượng Quan Dĩnh đi theo sau lưng Diệp Thần, chỉ cần tiểu sư đệ quyết định, đừng nói đi đại sứ quán, coi như đi Đảo quốc đại khai sát giới, các nàng cũng không chùn bước!

Tỉnh thành, đại sứ quán Đảo quốc.

Một khung cảnh yên tĩnh khác ngày xưa, hôm nay trong đại sứ quán ba bước một trạm canh gác, năm bước một tốp, bầu không khí khẩn trương dị thường.

Trong văn phòng lầu hai, Itou đứng tại trước cửa sổ kính, nhìn xem đèn đuốc sáng trưng phía dưới mặt cỏ, sắc mặt mười phần ngưng trọng.

"Itou đại sứ, ngươi không cần khẩn trương như vậy!"

Một nam nhân mặc kimono, chân đạp guốc gỗ, trên khóe miệng giữ lại một túm ria mép thản nhiên nói:"Chỉ là một nữ nhân mà thôi, làm gì để ý như thế?"

"Mitsui-kun có chỗ không biết, nữ nhân này là sư tỷ Diệp Thần!"Itou cau mày nói.

"Hừ, chính là gia hỏa giết ninja phái Koga ta sao?"

Mitsui nghe xong lập tức mắt bốc hàn quang, âm thanh lạnh lùng nói:"Nếu là hắn dám đến, ta nhất định sẽ đem hắn chém thành hai đoạn!"

"Hắn không ở Ninh Châu, bằng không ta cũng không dám tùy tiện động thủ a!"Itou nói.

"Itou-kun, ngươi thân là đại sứ Đảo quốc, lại e ngại một dân nghèo Hoa Hạ, không cảm thấy thật mất thể diện sao?"Mitsui nghe vậy gầm thét.

"..."

Itou nghe vậy thở dài không nói chuyện, bởi vì Mitsui là một trong bốn đại trưởng lão phái Koga, mặc dù không có cấp bậc hành chính, nhưng lực ảnh hưởng ở trong nước lại không thể nhỏ so với

hắn!

Nghĩ nghĩ hắn đi đến bên cạnh giá sách, đè xuống một cái nút.

Một giây sau giá sách thế mà mở ra, bên trong là cái mật thất cỡ nhỏ, ngồi bên trong mật thất là một nữ nhân bị trói, chính là Nhị sư tỷ của Diệp Thần, Nhan Thanh.

"Tiểu quỷ tử, các ngươi tốt nhất mau thả ta, bằng không ta tiểu sư đệ sẽ không bỏ qua các ngươi!"Nhan Thanh nhìn hằm hằm Itou, cắn chặt răng ngà quát lớn.

"Nhan Thanh tiểu thư, nếu như cô có thể nói cho chúng ta biết phối phương Hắc Ngọc Cao, ta lập tức thả cô!"

Trong lòng Itou có chút sợ hãi, nếu không phải thượng cấp bắt hắn phải lấy được phối phương Hắc Ngọc Cao tới tay, còn phái Mitsui tới, hắn cũng không nghĩ sinh thêm sự cố.

Diệp Thần có bao nhiêu hung dữ hắn biết rõ, tiểu tử kia giết người như làm thịt gà, quá kinh khủng!

"Nằm mơ!"

Ai ngờ Nhan Thanh không có chút cảm kích nào, ngược lại khinh bỉ nhìn Itou bằng nửa con mắt.

Đổi lại người bình thường, Itou khẳng định sẽ cho Nhan Thanh một chút 'Thủ đoạn', nhưng nữ nhân trước mắt này là sư tỷ Diệp Thần, hắn thật không dám a!

"Baka!"

Mitsui lao đến, Itou không dám nhưng hắn lại dám, đưa tay quất một cái vào trên mặt Nhan Thanh!

Ba!

Một tiếng vang giòn, gương mặt xinh đẹp trắng noãn của Nhan Thanh trong nháy mắt nhiều thêm năm dấu ngón tay đỏ tươi.

"Nữ nhân đê tiện Hoa Hạ này, đừng cho mặt mà không muốn mặt!"Mitsui giận không kìm được, quát:"Không nói ngươi sẽ phải chết, thức thời mau nói!"

"Phi!"

Nhan Thanh cũng là một thân ngông nghênh, không chỉ có không có sợ, ngược lại còn phun một ngụm nước miếng về phía Mitsui.

"Muốn chết!"

Mitsui thân là trưởng lão phái Koga, hắn nào chịu được cục tức này, lúc này rút ra đao Katana mang theo bên người muốn chém Nhan Thanh!

Nhưng vào lúc này, cửa phòng làm việc bị người đẩy ra, một nam âu phục thở không ra hơi chạy vào, run giọng nói:

"Itou đại sứ, không xong!"

Chương 431. Người đụng đến sư tỷ ta, chết!

"Sao vậy?"

Itou thấy thế tự nhiên sinh ra một cỗ dự cảm bất tường.

"Một nhóm người Hoa xông vào, dẫn đầu tựa như là Diệp Thần!"Thuộc hạ vẻ mặt cầu xin nói.

"Cái gì?"

Itou kinh hãi, vội vàng mấy bước đi đến trước cửa sổ kính nhìn xuống dưới, chỉ thấy trên bãi cỏ lúc này có nhiều người nằm cong queo, duy chỉ có bóng dáng Diệp Thần là không thấy đâu, chẳng lẽ tiểu tử này đi lên?

"Hỏng bét! Mitsui-kun, Diệp Thần đã trở về, chúng ta làm sao bây giờ?"Itou triệt để luống cuống.

"Hừ, có ta ở đây ngươi sợ cái gì, xem hôm nay ta chém hắn như nào!"

Mặc dù ngoài miệng Mitsui cường ngạnh, nhưng trong lòng cũng là giật nảy cả mình, phải biết dưới lầu bố trí mười cao thủ phái Koga, thế mà lặng yên không một tiếng động bị người xử lý?

Bành!

Đột nhiên, ở cửa truyền đến một tiếng vang thật lớn, cửa phòng bị người cho một cước đá văng, trùng điệp nện xuống đất, ngay sau đó Diệp Thần một mặt sát khí đi đến.

"Diệp, Diệp Thần?"

Itou nhìn thấy quả nhiên là Diệp Thần, trong lòng hơi hồi hộp một chút, bất quá hắn vẫn là cố giả bộ trấn định nói:"Các ngươi muốn làm cái gì, có biết nơi này là đại sứ quán hay không, các ngươi xâm nhập vào đây không sợ gây nên tranh chấp quốc tế sao?"

"Bớt nói nhảm, thả sư tỷ ta ra!"

Diệp Thần liếc mắt liền thấy được Nhan Thanh trong mật thất, thanh âm băng lãnh nói với Itou.

"Trừ phi các ngươi giao ra phối phương Hắc Ngọc Cao, bằng không sư tỷ của ngươi chết chắc!"Itou cắn răng, cố trang bức lần cuối trong nhân sinh của mình .

Mitsui nghe xong lúc này đem đao Katana gác ở trên cổ Nhan Thanh.

"Sư đệ, không cần quan tâm đến tỷ, tuyệt đối đừng đem phối phương cho những tiểu quỷ tử này!"Nhan Thanh không sợ hãi chút nào.

Diệp Thần có thể nhìn thấy trên mặt Nhan Thanh có năm dấu ngón tay rõ ràng, một cỗ sát khí ngập trời trong nháy mắt phát ra từ trên người hắn, hắn lạnh lùng nhìn xem Mitsui nói:

"Là ngươi đánh sư tỷ ta sao?"

"Baka!"

Mitsui thấy Diệp Thần miệt thị hắn như vậy không khỏi nổi trận lôi đình, giận dữ hét:"Người Hoa đáng chết, ngươi giết đệ tử phái Koga ta, còn dám phách lối như vậy, hôm nay ta sẽ đưa các ngươi xuống hoàng tuyền!"

"Ta ngược lại muốn xem xem là ai xuống hoàng tuyền!"

Diệp Thần nói xong giương tay lên, một đạo ngân quang cực nhanh vọt tới mặt Mitsui!

Leng keng!

Mitsui rơi vào đường cùng nâng lên đao Katana đón đỡ một chút, một tiếng va chạm của kim loại vang lên, hắn cúi đầu xem xét lại là cây ngân châm!

Thừa dịp Mitsui phòng thủ, thân hình Diệp Thần lóe lên, qua trong giây lát lập tức đến bên người Nhan Thanh bảo hộ ở trước người nàng.

"Người Hoa, đi chết đi!"

Mitsui thấy thế không nói hai lời, quơ đao Katana xen lẫn tiếng gió vù vù chém tới cổ Diệp Thần!

"Rống!"

Đúng lúc này một tiếng gầm thét truyền đến, Kim Cương thân thể như gấu đen lớn lao đến, trực tiếp một quyền đánh vào trên thân đao, cưỡng ép đánh cho đao Katana của Mitsui lệch sang một bên!

Ảnh Tử cũng như quỷ mị lặng yên xuất hiện tại sau lưng Mitsui, móc ra chủy thủ trực tiếp đâm tới bên hông hắn!

Bất quá Mitsui cũng không phải ăn chay, dưới hai tầng giáp công của Kim Cương cùng Ảnh Tử, thế mà lông tóc không tổn hao gì, ngược lại đằng không mà lên, một đao chém xuống!

Một đao kia tên là 'Nộ Khí Trảm', là tuyệt kỹ thành danh của Mitsui, coi như cánh tay cứng rắn như cốt thép cũng sẽ bị hắn dễ như trở bàn tay bổ ra!

Ầm ầm!

Kim Cương cùng Ảnh Tử lách mình tránh thoát, một đạo sóng khí hình lưỡi đao phóng nhanh ra, trực tiếp chém bàn làm việc gỗ lim của Itou thành hai nửa!

"Kim Cương, hai người lui ra, người này đánh Nhị sư tỷ, để cho tôi tới thu thập hắn!"Diệp Thần đem Nhan Thanh đưa đến bên người Kiều An Na, quay người nhìn về phía Mitsui lạnh lùng nói.

"Được!"

Bọn người Ảnh Tử nghe xong lập tức nhảy ra vòng chiến.

Mặt mũi Mitsui tràn đầy cảnh giác nhìn xem Diệp Thần từng bước một đi tới phía hắn, sát khí trên người tiểu tử này thật nặng, cho người ta một loại cảm giác thở không thông!

"Baka!"

Rốt cục, Mitsui gánh không được loại áp lực này, gầm thét một tiếng chủ động phát động công kích hướng Diệp Thần.

Itou trốn ở trong góc bị dọa đến run lẩy bẩy, thừa dịp loạn lạc cầu cứu điện thoại.

Ai ngờ còn chưa điện thoại xong, thắng bại đã phân!

Chỉ thấy Diệp Thần từ trong ngực móc ra kia đóa 'Hoa Bỉ Ngạn' của tên Âm Dương Sư, nhẹ nhàng chuyển động một chút trong tay, dưới chân Mitsui bỗng nhiên xuất hiện mấy chục 'Quỷ thủ' Gắt gao kéo lại hắn!

"Chuyện gì xảy ra?"

Mitsui cũng là giật nảy cả mình, đây không phải thủ đoạn của Âm Dương Sư Đảo quốc sao, làm sao tiểu tử Diệp Thần này cũng biết?

Đáng tiếc Diệp Thần cũng không cho hắn thời gian quá nhiều để suy nghĩ, trực tiếp một chiêu Hỏa Vân Chưởng đập vào trên người Mitsui, một giây sau trong văn phòng liền truyền đến tiếng kêu thảm của Mitsui, ngay sau đó con hàng này lập tức hóa thành một bãi tro tàn.

"..."

Thấy cảnh này, Itou triệt để sụp đổ, bịch một tiếng quỳ xuống đau khổ cầu khẩn nói:

"Diệp tiên sinh, xin tha ta một mạng, ta cam đoan cũng không tiếp tục đối nghịch cùng ngài!"

"Thật vậy sao?"

Sát ý Diệp Thần chưa giảm, lạnh lùng nhìn xem Itou:"Người đụng đến sư tỷ ta, chết!"

Chương 432. Gây họa lớn!

"Ngươi, ngươi không thể giết ta?"Itou thấy mềm không được, lại mạnh bạo nghĩ hù dọa Diệp Thần:"Chính phủ Hoa Hạ ngươi đã biết chuyện phát sinh nơi này, ngươi muốn đối nghịch cùng quốc gia sao?"

"Ồn ào!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, một chưởng vỗ tại đỉnh đầu Itou!

Itou ngay cả hừ một tiếng cũng không kịp, lập tức đi gặp Diêm Vương gia, trước khi chết hai mắt còn trợn trừng lên, hắn không nghĩ tới Diệp Thần chỉ vì một nữ nhân, lại dám đối nghịch cùng quốc gia?

"Diệp Thần, kỳ thật đệ có thể lưu hắn một mạng!"

Kiều An Na nhìn xem Itou chết đi, cau mày nói:"Tiểu quỷ tử nói không sai, đệ giết hắn chỉ sợ sẽ có đại phiền toái!"

"Ai bảo bọn chúng khi dễ sư tỷ của đệ, đều đáng chết!"Diệp Thần nhún vai, căn bản không có coi ra gì.

"Đi thôi, chuyện này tỷ nhìn còn không có kết thúc đâu!"Kiều An Na tâm sự nặng nề, dù sao chạy đến đại sứ quán đến giết người, ảnh hưởng xác thực không nhỏ!

Kết quả, mấy người mới vừa lên xe, còn đang trên nửa đường điện thoại Diệp Thần liền vang lên, người thứ nhất gọi cho hắn lại là Chu Bình Tuyền!

"Diệp Thần, cậu nháo sự tại đại sứ quán Đảo quốc?"Chu Bình

Tuyền hỏi dò.

"Ân, bọn chúng bắt cóc Nhị sư tỷ tôi, tôi thuận tay xử lý luôn Itou cùng đồng bọn của hắn!"Diệp Thần hời hợt nói.

"Cái này"

Chu Bình Tuyền nghe xong nhịn không được gian nan nuốt ngụm nước bọt, thấp giọng nói:"Diệp Thần, mặc kệ bây giờ cậu ở đâu, tuyệt đối đừng trở về, bằng không hậu quả rất nghiêm trọng!"

"Tạ ơn Chu thị trưởng, tôi tự có an bài!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Ai, tốt a!"

Chu Bình Tuyền cũng rất bất đắc dĩ, năng lực của Diệp Thần hắn cũng biết một điểm, nhưng lần này có thể toàn thân trở ra hay không, lại là không thể biết được!

Cúp điện thoại, Diệp Thần lại nhận được điện thoại tự xưng là Cục Cảnh Sát tỉnh thành, để hắn đi đầu án tự thú.

Kết quả, Diệp Thần không đợi đối phương nói xong đã dập máy điện thoại.

Không đợi hắn thở ra một ngụm, điện thoại lão đầu lại đánh tới.

"Tiểu tử thúi, lá gan ngươi càng lúc càng lớn, thế mà chạy đến đại sứ quán Đảo quốc giết người!"Lão đầu rất tức giận, quát lớn:"Coi như ngươi muốn giết tiểu quỷ tử, cũng đừng làm ra động tĩnh lớn như vậy a, hiện tại chọc thủng trời, ai đến chùi đít cho ngươi?"

"Lão đầu, những tiểu quỷ tử này bắt cóc Nhị sư tỷ, còn động thủ đánh nàng, lão bảo tôi làm sao bây giờ?"Diệp Thần không phục

hỏi lại.

"Cái gì?"

Lão đầu nghe xong không bình tĩnh, cả giận nói:"Nhị ny tử bị đánh?"

"Đúng vậy a!"

"Giết rất tốt! Tốt nhất cắt bỏ đầu của tiểu quỷ kia tử treo ở cửa đại sứ quán!"

"Lão đầu, vừa rồi lão cũng không có nói như vậy a!"

Diệp Thần tức xạm mặt lại, trong lòng tự nhủ lão đầu chuyển biến cũng quá nhanh đi, mình có chút không theo kịp tiết tấu của hắn.

"Bọn chúng bắt cóc, đánh người, việc này chúng ta có lý lẽ!"

Lão đầu cười hắc hắc, nói:"Tiểu tử, nếu chúng ta đã chiếm lý, ngươi cũng đừng lo lắng, sẽ có nhiều đại nhân ra mặt thay ngươi nói chuyện, huống chi còn có thẻ đánh bạc Hắc Ngọc Cao a!"

"Ách"

Diệp Thần vừa định nói chuyện, lão đầu bên kia lại trực tiếp cúp điện thoại.

Cùng lúc đó, điện thoại Kiều An Na cũng vang lên, là cha nàng Kiều Văn Bân gọi tới, câu nói đầu tiên là để nàng tranh thủ thời gian rời xa Diệp Thần.

"Cha, con sẽ không rời đi tiểu sư đệ!"Kiều An Na cau mày nói.

"Đứa nhỏ ngốc, hiện tại hắn xông thiên đại họa, con muốn bị liên lụy sao?"Kiều Văn Bân đều sắp vội muốn chết, chuyện Diệp Thần giết Itou đã cấp tốc truyền khắp Kinh Thành, hiện tại tiểu tử

này chính là một con 'Virus', ai chọc phải hắn cũng không may!

"Con không sợ!"

Nói xong, Kiều An Na trực tiếp cúp điện thoại.

Kiều Văn Bân ở đầu bên kia điện thoại nghe âm thanh tút tút trong loa, cả người đều trợn tròn mắt.

Con gái lớn không dùng được, thật đúng là như vậy!

Mà lúc này rất nhiều đại gia tộc ở Kinh Thành đều đang nghị luận chuyện Diệp Thần, trong đó có cả Diệp gia cùng Cốc gia.

Vợ chồng Diệp Tử Long tự nhiên là gấp đến không chịu được, nhưng Diệp gia cũng có người cao hứng, đó chính là Diệp Tinh Cầu.

Biết được Diệp Thần gây ra hoạ lớn ngập trời như thế, hắn cao hứng bừng bừng đem điện thoại gọi cho Cốc Khê.

"Cốc lão, xem ra đều không cần chúng ta xuất thủ, lần này quốc gia sẽ thay chúng ta diệt đi tiểu tử kia!"

"Ân, kẻ này quá phách lối! Lại dám nhuộm máu đại sứ quán, lần này xem như Long lão đầu cũng không giữ được hắn!"Cốc Khê phát ra một trận tiếng cười cáo già.

Chỉ cần Diệp Thần một mệnh ô hô, tiên đoán của Huyền Cơ Tử sẽ mất linh, như thế Cốc gia hắn cũng có thể gối đầu ngủ ngon.

Ninh Châu, biệt thự nhà Kiều An Na.

Đám người ngồi trong biệt thự, thương thảo làm như thế nào ứng đối chuyện này, nhưng vừa mới nói không có vài câu, điện thoại Diệp Thần lại vang lên!

Dọc đoạn đường về nhà, điện thoại di động của hắn không

ngừng reo lên, bởi vậy hắn cũng có chút không kiên nhẫn được nữa, kết nối điện thoại tức giận nói:

"Là ai a?"

"Lão Diệp, cậu sao vậy, ăn thuốc nổ?"

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười cởi mở của Tào Dương:"Lão ca nghe nói cậu vừa rồi xử lý con hàng Itou kia, còn không có hả giận sao?"

Chương 433. Người quân đội tới!

"Ngọa tào, ngay cả huynh cũng biết?"

Diệp Thần bó tay, Tào Dương phong bế trong quân đội thế mà cũng có thể nhận được tin tức, xem ra chuyện này xác thực huyên náo rất lớn!

"Tôi có thể không biết sao?"

Tào Dương thở dài nói:"Hiện tại cao tầng Hoa Hạ đều sôi trào, tất cả mọi người đang nghị luận cậu, ban ngành liên quan đã đang thương lượng làm sao trừng phạt cậu!"

"Nghe huynh nói như vậy, tôi giống như chết chắc!"Diệp Thần cười nói.

"Chưa hẳn!"

Ngữ khí Tào Dương đột nhiên trở nên nghiêm túc lên, nói:"Lần này tại sao Đảo quốc muốn bắt cóc sư tỷ của cậu, ngoại giới đã có truyền ngôn, quân đội đã phái người đi Ninh Châu, tin tưởng rất nhanh sẽ đi tìm cậu!"

"Thật vậy sao, vậy tôi chờ!"

"Tiểu tử cậu không có chút sợ hãi nào sao?"

Tào Dương rất buồn bực, hắn thậm chí hoài nghi có phải gan của Diệp Thần mọc nhầm chỗ hay không, làm sao lại không có chút cảm giác nào?

"Giết mấy tên tiểu quỷ tử mà thôi, có gì phải sợ!"

"Ngưu bức!"

"Chờ thêm hai ngày lão ca đến Ninh Châu tìm cậu, chúng ta hảo hảo uống một bữa!"Tào Dương cũng say, đổi lại người khác xông đại họa như thế, đoán chừng lúc này đã sớm bị dọa đi tiểu đi!

"Được, tới điện thoại cho tôi!"

Diệp Thần gật gật đầu, hai người lại rảnh rỗi hàn huyên vài câu, thẳng đến điện thoại không còn pin mới cúp điện thoại.

"Thần ca, thực sự không được cậu theo tôi lên Long Hổ Sơn đi, ở mấy năm trong Đạo quán rồi ra ngoài!"Viên Vũ ra cái chủ ý, muốn đem Diệp Thần giấu vào trong Đạo quán tránh đầu sóng ngọn gió.

"Dẹp đi, tôi mà đi làm đạo sĩ, vậy không phải nàng dâu của tôi thủ tiết sao?"

Diệp Thần trực tiếp liếc mắt, hắn cùng Tô Tuyết Di là vợ chồng mới cưới, còn chưa 'Mở khóa' được hết các tư thế đâu, đi làm đạo sĩ chẳng phải là thiệt thòi lớn?

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó truyền đến một trận tiếng vang xô cửa!

Ầm ầm!

Cửa chính biệt thự Kiều An Na bị người từ bên ngoài phá tan!

"Người nào?"Kiều An Na đứng người lên, trên mặt viết đầy phẫn nộ.

"Ha ha, Diệp Thần, cậu quả nhiên ở chỗ này!"

Một đại đội nhân viên cảnh sát cầm trong tay súng ống vọt vào, dẫn đầu chính là phó cục trưởng Ngô Dũng lần trước muốn thu thập Diệp Thần, kết quả chính mình lại người xui xẻo!

"Là ông?"

Diệp Thần nhướng mày, con hàng này thế mà vẫn còn ở trong Cục Cảnh Sát, không có bị khai trừ sao?

"Người đâu, bắt tên tội phạm giết người này lại!"Mặt mũi Ngô Dũng tràn đầy nhe răng cười.

Từ phía sau hắn đi ra hai tên cảnh sát, cầm còng tay trong tay đã sớm chuẩn bị từ trước, chuẩn bị đeo lên cho Diệp Thần.

"Dừng tay!"

Kiều An Na thấy thế lúc này phẫn nộ quát:"Ai bảo các người xông đến nhà tôi bắt người?"

"Kiều tiểu thư, ta khuyên cô thức thời một chút, bằng không ta cáo cô bao che tội phạm, cô sẽ chịu không nổi đâu!"Ngô Dũng âm trắc trắc cười nói.

"Ngô cục trưởng, quan uy của ông thật là lớn a!"

Đúng lúc này bên trong gian phòng vang lên một thanh âm, Ngô Dũng nhìn lại, nguyên lai là Liễu Nhược Hi mang theo người của Hình Cảnh Đội chạy tới.

"Liễu Nhược Hi, sao cô lại tới đây?"Ngô Dũng nhíu mày.

"Triệu cục trưởng để cho tôi phụ trách vụ án này, phiền phức Ngô cục đừng để tôi khó làm!"Liễu Nhược Hi nói chuyện không chút khách khí, vừa rồi nàng đã nghe được Ngô Dũng mở miệng uy hiếp Đại sư tỷ.

"Hừ! Đã như vậy cô để Triệu Đông Lai tự mình nói với ta!"

"Ta cảnh cáo cô, Liễu Nhược Hi, bắt Diệp Thần là trên tỉnh ra lệnh, chẳng lẽ cô muốn đối nghịch cùng tỉnh sao?"Ngô Dũng hừ lạnh nói.

"Nói vậy không đúng, tôi chỉ chấp hành mệnh lệnh của Triệu cục trưởng!"

Liễu Nhược Hi cũng là một người có tính tình nóng nảy, nói xong trực tiếp để cho thủ hạ giữ cửa ngăn chặn.

"Cô thật to gan!"Ngô Dũng thấy thế đều tức muốn nổ tung phổi, cả giận nói:"Cô lập tức để người của mình tránh ra, nếu không đừng trách ta không khách khí!"

"Cắt! Trang bức!"

Viên Vũ khinh thường nhếch miệng, một mặt hài hước nhìn xem Ngô Dũng trêu chọc nói:"Tiểu quỷ tử đánh Nhan Thanh tỷ, hiện tại đã đi gặp Diêm Vương gia báo cáo, cho nên tôi cược ông không dám động Liễu tỷ!"

"Cậu, cậu là ai?"

Ngô Dũng tức giận đến phát hỏng, nhìn xem Viên Vũ một thân đạo bào, Diệp Thần còn có loại này bằng hữu?

"Ông quản tôi là ai, thức thời khuyên ông đừng quản việc này, nước quá sâu, coi chừng chết đuối!"Viên Vũ cười lạnh nói.

"Nực cười! Ta"

Ngô Dũng còn chưa dứt lời, bên ngoài lần nữa truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó mấy sĩ quan mặc quân trang, sắc mặt nghiêm túc đi đến, dẫn đầu thế mà còn là một vị tướng quân hai sao!

Sau khi tướng quân đi vào, ánh mắt trực tiếp khóa chặt Diệp

Thần, cười nhạt một tiếng nói:

"Chào Diệp Thần, tôi là tư lệnh viên của Chiến Khu Tây Bộ, Lưu Á Quang!"

"Chào Lưu Tư lệnh!"

Diệp Thần nhìn thấy người quân đội tới cũng không kỳ quái, trước đó Tào Dương đã gọi điện thoại báo trước cho hắn.

"Chúng ta tìm một chỗ đơn độc tâm sự được chứ?"Lưu Á Quang cười nói.

"Lưu tư lệnh, quá không đúng dịp!"Diệp Thần một mặt bất đắc dĩ, chỉ chỉ Ngô Dũng nói"Vị Ngô cảnh quan này muốn dẫn tôi đi Cục Cảnh Sát, tôi chỉ sợ không có thời gian đi tán gẫu cùng tư lệnh!"

Chương 434. Hậu thuẫn của Diệp Thần (hạ)!

Lưu Á Quang tốt xấu cũng là tướng quân, tự nhiên nghe được bên trong lời nói của Diệp Thần có chuyện, lúc này nhíu mày nói với Ngô Dũng:

"Ngô cảnh quan đúng không? Xin đi ra ngoài trước đi, tiếp xuống chuyện tôi muốn nói cùng Diệp Thần chính là cơ mật quốc gia, có người ở đây không tiện!"

"Cái này"

Ngô Dũng thấy thế vừa tức vừa gấp, bất quá hắn nghĩ đến phía sau mình còn có người của tỉnh, lại có thêm khá nhiều niềm tin, trầm giọng nói:"Lưu Tư lệnh, thực sự có lỗi! Diệp Thần là người bị tình nghi sát hại đại sứ Đảo quốc, chúng ta nhất định phải dẫn hắn rời đi!"

"Ai nói Diệp Thần là người bị tình nghi?"

Không đợi Lưu Á Quang mở miệng, bên trong gian phòng lại truyền tới thanh âm của một nam nhân, Lưu Á Quang nghe thanh âm này, sắc mặt xoát một chút liền thay đổi!

Đáng chết!

Lúc đầu cho là mình, đoạt tiên cơ không nghĩ tới gia hỏa này vẫn là tới!

Một giây sau, chỉ thấy Tào Viện Triều mang theo hai tên cảnh vệ đi đến.

"..."

Ngô Dũng xem xét lại là một tướng quân hai sao, trên trán lập tức ứa ra mồ hôi lạnh.

"Vừa rồi ai nói Diệp Thần là người bị tình nghi?"

Tào Viện Triều đi vào biệt thự, đầu tiên là cười cười với Diệp Thần, lập tức sắc mặt nghiêm túc quét qua đám người, trầm giọng nói:"Diệp Thần là huấn luyện viên của Đặc Chiến Lữ tại Chiến Khu Nam Bộ ta, ai dám nói xấu hắn?"

Cơ hồ tất cả lão đại quân đội đều có cái bệnh chung, bao che cho con!

Tào Viện Triều cũng không ngoại lệ, vừa lên đến liền cho Ngô Dũng một cái hạ mã uy, dọa cho hắn nửa ngày không dám lên tiếng.

Bất quá, Ngô Dũng cũng không phải đồ đần, mắt thấy tình hình không đối, lặng lẽ thối lui đến bên ngoài biệt thự, bấm điện thoại gọi cho cao tầng trên tỉnh.

"Diệp Thần, chúng ta lại gặp mặt!"Tào Viện Triều thấy không một người nói chuyện, lúc này mới mỉm cười lên tiếng chào Diệp Thần.

"Chú Tào!"

Diệp Thần ảm đạm cười một tiếng, không nghĩ tới Tào Viện Triều cũng tới.

"Lão Tào, ông tới làm gì?"Lưu Á Quang mặt mũi tràn đầy ghét bỏ nhìn về phía Tào Viện Triều.

"A, lão Lưu? Ông đến đây lúc nào?"

Tào Viện Triều giống phát hiện đại lục mới, trợn to mắt nhìn

Lưu Á Quang.

"Bớt giả vờ, đừng cho là tôi không biết ông tới làm gì!"

Lưu Á Quang thấy thế trực tiếp quăng cái khinh khỉnh cho Tào Viện Triều, mình đứng ngay bên cạnh Diệp Thần, gia hỏa này sẽ không thấy mình?

Nếu không phải nể tình chiến hữu cũ, Lưu Á Quang thật muốn một cước đá đi!

"Hắc hắc, nếu đã biết, vậy còn không đi?"

Tào Viện Triều thấy 'Sự tình bại lộ' da mặt dứt khoát dầy lên, chủ động thay Diệp Thần đuổi khách ra cửa.

"Tại sao tôi phải đi?"Lưu Á Quang không phục nói.

"Cái này còn không rõ sao?"

"Diệp Thần là người của Chiến Khu Nam Bộ, hết thảy có chuyện gì đều là của Chiến Khu Nam Bộ tôi, Chiến Khu Tây Bộ của ông đến xem náo nhiệt làm gì!"Tào Viện Triều ngôn từ chính nghĩa nói.

"Lão Tào, da mặt ông thật sự là càng ngày càng dày, Diệp Thần là người quân đội, cũng không phải tài sản riêng của Chiến Khu Nam Bộ ông!"Lưu Á Quang tức phát hỏng.

"Ách hai vị, hai người đến là vì Hắc Ngọc Cao a?"

Mắt thấy hai người muốn cãi vã, Diệp Thần không thể không đứng ra hoà giải nói:"Kỳ thật Hắc Ngọc Cao là Đại sư tỷ tôi nghiên cứu phát minh, chú Tào, các người có thể trò chuyện cùng nàng!"

"Vậy, lão Lưu, không khách khí!"

Tào Viện Triều nghe xong đắc ý cười, quay đầu nói với Kiều

An Na:"Tiểu Kiều, lần trước ở Kinh Thành, tôi thế nhưng là đứng bên phía cô a, cô còn nhớ chứ?"

"Nhớ kỹ, tạ ơn chú Tào!"

Kiều An Na gật gật đầu, lần trước Diệp Thần đại náo lễ đính hôn, Tào Viện Triều xác thực giúp không ít việc!

"Lão Lưu, ông nghe được đi!"Tào Viện Triều cười đến còn vui vẻ hơn Phật Di Lặc.

"Hừ! Bất kể như thế nào, tôi cũng sẽ không đi!"

Lưu Á Quang vừa dứt lời, bên ngoài lại truyền tới một trận tiếng cười cởi mở, ngay sau đó lại có một tướng quân hai sao tới.

"Làm sao ông cũng tới đây?"

Tào Viện Triều cùng Lưu Á Quang thấy người đến đây, cơ hồ là trăm miệng một lời.

"Chỉ cho phép các người đến, còn tôi không được sao?"

Vương Chấn Đình đi tới hiểu ý cười một tiếng, lập tức nhìn về phía Diệp Thần nói:"Chào Diệp Thần, tôi là tư lệnh của Chiến Khu Bắc Bộ Vương Chấn Đình!"

"Vương Tư lệnh, chào!"

Diệp Thần cũng mộng bức, hôm nay chuyện gì xảy ra, ngũ đại tư lệnh chiến khu tới nơi này tụ hội?

Quả nhiên, không ra mười phút, người Chiến Khu Trung Bộ cũng tới, mặc dù tư lệnh viên không đến nhưng là tới một vị tham mưu trưởng, nghe nói là 'Ưng Tương (~Hoa Kỳ)' Lại giở trò tại vùng biển nào đó, tư lệnh Chiến Khu Trung Bộ phải đi nhanh chóng đi xử lý nên không có thời gian tới!

"Thần ca, cậu thực ngưu bức!"

Viên Vũ giơ ngón tay cái lên, nhỏ giọng nói:"Ngũ đại chiến khu tới bốn, ngoại trừ vị đỉnh phong kia, ai có cái lực ngưng tụ này a!"

"..."

Diệp Thần không nói chuyện, những người này sở dĩ không ngại ngàn dặm đến Ninh Châu, ngoại trừ Hắc Ngọc Cao, càng nhiều có phải là vì giúp mình làm 'Chỗ dựa'!

Sự thật cũng đúng như Diệp Thần suy nghĩ, tổng tham bộ quân đội lần lượt nhận được đề nghị của trưởng lão Hộ Long tộc, mà lại Hắc Ngọc Cao cũng đưa tới quân đội chú ý, lại thêm chuyện Đảo quốc bắt cóc, sau một hồi cân nhắc, quân đội quyết định muốn bảo đảm Diệp Thần!

Chương 435. Hậu thuẫn của Diệp Thần (thượng)!

Mà tại giới chính trị, Tiêu Quang Minh cũng mời quốc y Trần Đương Quy, hai người đều ra sức bảo vệ Diệp Thần!

Mặc dù có người kêu gào muốn nghiêm trị, nhưng ở nhiều mặt nỗ lực, việc này cũng dần dần xuất hiện chuyển cơ.

Trong biệt thự, mấy vị tướng quân còn đang vì vấn đề Hắc Ngọc Cao mà 'Cò kè mặc cả' !

"Diệp Thần, cậu nói Hắc Ngọc Cao đến cùng cho ai?"Tào Viện Triều hỏi.

"Chú Tào, các vị tướng quân, tôi ngược lại là có cái chủ ý!"Diệp Thần cười nói.

"Chủ ý gì, nói đi!"

"Không bằng quân đội nhập cổ phần vào công ty của Đại sư tỷ tôi, về sau mỗi tháng sẽ ổn định sản xuất Hắc Ngọc Cao cung cấp cho quân đội sử dụng, thế nào?"

"Phương pháp này không tệ a!"

Lưu Á Quang nghe xong vui vẻ, hắn thật đúng là lo lắng Tào Viện Triều cậy quen biết độc chiếm Hắc Ngọc Cao đâu!

"Khoan đã!"

Đúng lúc này vị tham mưu trưởng của Chiến Khu Trung Bộ lên tiếng:"Hắc Ngọc Cao thật có thần kỳ như vậy sao, tư liệu tư lệnh

viên cho tôi có hạn, Diệp Thần cậu có thể biểu diễn một lần không?"

"Lão Trương, ông nói đùa cái gì, Hắc Ngọc Cao là nối xương, đi đâu biểu diễn cho ông xem bây giờ!"

"Không sai, người nơi này toàn là chân tay lành lặn, không có khả năng biểu diễn!"

"…"

Mấy vị tư lệnh tựa hồ cũng hiểu rất sâu với Hắc Ngọc Cao, duy chỉ có vị tham mưu trưởng này có chút mộng bức.

"Trong nhà ngược lại là có Hắc Ngọc Cao, bất quá xác thực không tiện biểu diễn!"Kiều An Na hướng về phía tham mưu trưởng áy náy cười một tiếng.

"Không không không, có thể biểu diễn!"

Diệp Thần đột nhiên một mặt cười xấu xa nhìn về phía cổng, chỉ thấy con hàng Ngô Dũng này nói chuyện điện thoại xong ủ rũ cúi đầu đi trở về.

Vừa rồi hắn đã báo cáo tình huống bên này với người trên tỉnh, kết quả trên tỉnh bảo hắn tranh thủ thời gian rút lui, cái này làm hắn phiền muội phát hỏng, vốn tưởng rằng có thể hảo hảo thu thập tiểu tử Diệp Thần này, không nghĩ tới cuối cùng một chuyến tay không.

"Ngô ngô gì gì kia, ông qua đây!"Diệp Thần cố ý hướng Ngô Dũng ngoắc ngoắc ngón tay, mặt mũi tràn đầy biểu lộ khinh bỉ.

"Tiểu tử, con mẹ nó ngươi gọi ta cái gì, có tin ta còng ngươi hay không?"

Ngô Dũng giận tím mặt, hắn đang nhẫn nhịn đầy bụng tức

giận không có chỗ vung đâu, nghe được Diệp Thần vô lễ gọi hắn như thế, trong nháy mắt liền xù lông!

"Ha ha, ông còn dám mắng tôi?"

Diệp Thần thấy đối phương 'Mắc câu', cười lạnh một tiếng thân hình chớp động trong chớp mắt liền đến trước mặt Ngô Dũng.

"Cậu, cậu muốn làm gì?"Ngô Dũng dọa sợ.

Diệp Thần không có đáp lời, nắm lấy cánh tay phải Ngô Dũng, cưỡng ép bẻ gãy cánh tay phải hắn giống như tách mía!

Răng rắc!

Một tiếng xương gãy thanh thúy vang lên quanh quẩn trong phòng khách, ngay sau đó Ngô Dũng gào thét như giết heo.

Các nhân viên cảnh sát khác thấy thế do dự một chút, cuối cùng vẫn không ai ra mặt giúp Ngô Dũng, đồ đần cũng nhìn ra được bốn tướng quân đều giúp Diệp Thần, một tiểu cảnh viên như mình đi xen vào việc của người khác, chán sống còn tạm được!

"Đại sư tỷ, Hắc Ngọc Cao đâu?"Diệp Thần một mặt bình tĩnh quay đầu lại nhìn xem Kiều An Na.

"Ta đi lấy cho đệ!"

Kiều An Na hé miệng cười trộm, đứng dậy đi phòng chứa đồ.

"Diệp Thần, cậu, cậu dám tập kích nhân viên cảnh vụ, chờ nhận lấy xui xẻo!"Ngô Dũng đau đến thẳng nhe răng, hắn đưa tay móc móc bên hông, nhưng nhìn đến bốn vị tướng quân đều đang ngó chừng hắn, chỉ đành chịu coi như thôi!

"Tôi tập kích ông lúc nào? Ông cũng đừng nói xấu tôi!"

Diệp Thần mặt mũi tràn đầy vô tội, vừa vặn Kiều An Na cầm

một hộp Hắc Ngọc Cao ra, Diệp Thần bất chấp tất cả, mở đóng gói ra đem trọn vẹn Hắc Ngọc Cao thoa lên trên tay Ngô Dũng.

"Cậu định làm gì?"Ngô Dũng vừa sợ vừa giận.

"Nếu ông không muốn tay phải bị phế bỏ, cũng đừng động!"Diệp Thần hừ lạnh nói.

"..."

Ngô Dũng sững sờ, vừa rồi tay cụt của hắn còn đau rát, nhưng sau khi cái đồ vật giống đống bùn đen này đắp lên, hắn lập tức cảm giác được cảm giác lạnh buốt thật thoải mái, dứt khoát bất động nghe theo Diệp Thần.

Tất cả mọi người một mặt tò mò nhìn Ngô Dũng, rất nhiều người đều đang chất vấn, loại bùn đen thoa ngoài da này có thể để cho gãy xương khép lại?

Qua một điếu thuốc, Ngô Dũng thực sự nhịn không được, cả giận nói:

"Tiểu tử, cậu đến cùng muốn làm gì?"

"Gấp cái gì, tôi đang cứu cánh tay của ông a, chẳng lẽ ông muốn làm Dương Quá sao?"Diệp Thần thản nhiên nói.

"..."

Ngô Dũng nghe xong tức giận đến phổi đều muốn nổ, trong lòng tự nhủ tay lão tử chính là ngươi cho bẻ gãy, hiện tại ngươi lại nói lão tử muốn làm Dương Quá, quá đại gia ngươi!

"Các vị tướng quân, các vị đều thấy được rồi chứ!"

Ngô Dũng bực tức nói:"Diệp Thần đánh gãy cánh tay của tôi, còn mở miệng trào phúng, tôi bắt hắn cũng không quá đáng đi?"

"Không thể nào, Diệp Thần vẫn một mực nói chuyện phiếm cùng chúng ta, không thấy hắn đánh nhau a!"Tào Viện Triều trực tiếp đáp trả.

"Ta cũng không nhìn thấy!"

"Nói xấu quân nhân hậu quả rất nghiêm trọng, đồng chí cần phải suy nghĩ kỹ càng!"

Đám người nhao nhao biểu thị mình không thấy được, mặc cho Ngô Dũng vấy bẩn Diệp Thần.

"Đồng chí, vừa rồi có phải là đồng chí ra ngoài không cẩn thận té gãy tay?"Lưu Á Quang chững chạc đàng hoàng nhìn xem Ngô Dũng hỏi.

Chương 436. Có người vui vẻ có người sầu!

"..."

Ngô Dũng trợn tròn mắt, mình cứ như vậy chịu đòn oan sao?

Dưới cơn tức giận, Ngô Dũng dùng khẩu khí ra lệnh nói với Liễu Nhược Hi:"Tiểu Liễu, ta lệnh cho cô nhất định phải làm chứng cho ta, tay của ta chính là đánh gãy Diệp Thần!"

"Ngô cục, vừa rồi tôi phân tâm không để ý, đã xảy ra chuyện gì vậy?"Liễu Nhược Hi một mặt mờ mịt nói.

"Cô"

Nghe được lý do cho Liễu Nhược Hi, Ngô Dũng tức nhức cả trứng!

Nhưng hắn cũng không có cách nào, cũng không thể dùng súng buộc Liễu Nhược Hi làm chứng cho mình đi?

"Tốt!"

Diệp Thần đánh gãy lời Ngô Dũng, nói xong giống như lột vỏ trứng gà, đem bùn đen trên cánh tay hắn lột ra.

Đám người nhao nhao ghé mắt, phóng mắt tới nhìn tay cụt trước đó sưng như giò heo, giờ phút này thế mà một điểm dấu hiệu sưng đều không có.

Ngô Dũng thử giật giật khuỷu tay, thế mà thực sự tốt!

"Khó trách tư lệnh để cho ta chạy suốt đêm tới, có loại này thần dược, về sau binh sĩ thụ thương còn không sợ!"Tham mưu trưởng hưng phấn không thôi.

Hàng năm quân đội huấn luyện đều sẽ có số lớn chiến sĩ thụ thương, nhất là tổn thương xương càng là khó mà khỏi hẳn!

Nếu như phân phối Hắc Ngọc Cao cho các chiến sĩ, về sau mặc kệ là huấn luyện, hay là chấp hành nhiệm vụ, hệ số an toàn đều đề cao thật lớn!

"Diệp Thần, lần này cậu tính là vì quân đội lập xuống công lớn!"Tào Viện Triều vỗ vỗ bả vai Diệp Thần, mặt mũi tràn đầy thưởng thức tán dương nói.

"Chú Tào quá khen!"

Diệp Thần mỉm cười, nói:"Hắc Ngọc Cao là sản phẩm tập đoàn Kiều thị, là của nhóm sư tỷ tôi!"

"Đúng đúng đúng!"

Tào Viện Triều vỗ trán một cái, nhìn xem Kiều An Na xấu hổ cười một tiếng.

Cuối cùng, hai bên đạt thành hiệp nghị hợp tác, quân đội nhập cổ phần tập đoàn Kiều thị, từ nay về sau xem như nửa cái xí nghiệp quân công!

Kỳ thật vui vẻ nhất vẫn là Kiều An Na, bởi vì Kiều gia vẫn muốn đánh đổ tập đoàn của nàng, hiện tại có quân đội gia trì, Kiều gia còn muốn động tập đoàn sẽ phải ước lượng một chút!

"Diệp Thần, cứ chờ đó, ta sẽ không bỏ qua như vậy!"

Ngô Dũng không bắt được Diệp Thần, cuối cùng chỉ có thể quẳng xuống một câu, lập tức tức hổn hển rời đi biệt thự.

Diệp Thần xem thường, loại người Ngô Dũng này như là sâu kiến, cùng hắn phân cao thấp đều lãng phí thời gian.

"Diệp Thần, quân khu còn có việc, lần sau chúng ta có cơ hội trò chuyện tiếp!"Lưu Á Quang đưa tay nhìn đồng hồ đứng dậy nói.

"Chúng ta cũng cáo từ!"

Mấy vị lão đại trong quân xác định hợp đồng rồi báo chi tiết cho tổng tham xong, lần lượt rời đi, cuối cùng liền chỉ còn lại có Tào Viện Triều.

"Diệp Thần, trước khi đi ta vẫn còn muốn tặng cậu một câu nói!"

Tào Viện Triều đi tới cửa, quay người một mặt nghiêm túc nhìn xem Diệp Thần.

"Chú Tào, chú cứ nói."

"Đại trượng phu nên biết khéo léo che giấu, biết cong biết duỗi, phong mang quá lộ dễ bị ghen ghét, nhớ lấy!"

"Lần này cậu kém chút chọc thủng bầu trời, nếu không phải Đảo quốc ra tay bắt cóc trước, chỉ sợ quân đội ta muốn cứu cậu cũng khó khăn!"Tào Viện Triều ngữ trọng tâm trường nói với Diệp Thần.

"Ân, tôi đã biết!"

Diệp Thần gật gật đầu, cười nhạt một tiếng nói:"Bất quá nếu là một lần nữa, tôi vẫn là chọn giết những tiểu quỷ tử kia, ai bảo bọn chúng khi dễ Nhị sư tỷ tôi!"

"Tiểu tử ngươi!"

Tào Viện Triều bị chọc giận quá mà cười lên, mình nói nửa ngày đều là 'Đàn gảy tai trâu' ?

Bất quá huyết tính trên thân Diệp Thần, hắn xác thực rất thưởng thức, trước khi đi Tào Viện Triều lại nhắc nhở:"Qua một thời gian ngắn chính là tỷ võ trong quân, cậu có phải nên bớt chút thời gian đi chỉ đạo đặc chiến đội?"

"Tốt, mấy ngày nữa tôi sẽ bớt chút thời gian qua!"

Diệp Thần đưa tiễn Tào Viện Triều xong, một lần nữa về tới biệt thự, mà cùng lúc đó chuyện người của Tứ Đại Chiến Khu tề tụ Ninh Châu cũng hoả tốc truyền ra ngoài.

Kinh Thành.

Đông đảo gia tộc đều đang chăm chú chuyện này phát triển như nào, biết được Diệp Thần bình yên vô sự, thậm chí còn đạt thành hợp tác cùng quân đội, tất cả đều sợ ngây người!

Kiều gia tự nhiên là cao hứng không được, lão gia tử Kiều Hán Sơn biết được tập đoàn Kiều thị biến thành xí nghiệp quân công sau, lúc này quyết định muốn đi Ninh Châu thăm hỏi cháu gái bảo bối của hắn.

Nhưng mà, có người vui vẻ có người sầu!

Thư phòng Cốc gia.

Khi Cốc Khê biết được Diệp Thần ‘Tuyệt xử phùng sinh’, tức giận đến mặt mo đỏ bừng!

"Hỗn đản!"

Cốc Khê ngồi tại bàn đọc sách hung hăng vỗ bàn một cái cắn răng nói:"Quân đội điên rồi sao, bọn họ giúp Diệp Thần không sợ gây nên quốc tế tranh chấp sao?"

"Cha, chúng ta nhất định phải xuất thủ! Bằng không, cứ để Diệp Thần ngày ngày trưởng thành như này, đối với chúng ta rất

bất lợi a!"Cốc Chí Cương đứng tại đối diện Cốc Khê cau mày nói.

"Đại ca, chẳng lẽ anh quên sao?"

Cốc Chí Dũng ở một bên giội nước lạnh nói:"Huyền Cơ Tử nói qua, Cốc gia không thể tự mình động thủ với Diệp Thần, nếu không sẽ không may!"

"Hừ! Diệp Thần không phải là huấn luyện viên Đặc Chiến Lữ của Chiến Khu Nam Bộ sao?"

"Ta sẽ xếp đặt cái bẫy cho hắn, đợi tiểu tử này chui vào bên trong là được!"Cốc Chí Cương âm trắc trắc cười nói.

Chương 437. Lan Trần trúng mị độc (hạ)!

"Thật vậy sao?"

Cốc Khê nghe xong vội vàng hỏi:"Bẫy rập gì, nói nghe một chút!"

Cốc Chí Cương gật đầu, hắn đem kế hoạch một năm một mười nói ra, cuối cùng cười nói:"Chỉ cần Diệp Thần đi Miến quốc, con cam đoan hắn có đi mà không có về!"

"Như thế rất tốt!"

Cốc Khê nghe xong nhịn không được gật đầu tán thưởng, bất quá để cho an toàn hắn vẫn là lưu thêm một tay chuẩn bị, gọi điện thoại cho Diệp Tinh Cầu.

"Diệp Tinh Cầu, ta cho ngươi ba ngày thời gian cuối cùng, nếu như ngươi còn không thể giết Diệp Thần, tự gánh lấy hậu quả!"

"Cốc lão"

Diệp Tinh Cầu ở nhà tiếp được cú điện thoại này của Cốc Khê, cả người trong nháy mắt không xong, lão đầu chỉ cấp hắn ba ngày, vậy phải làm sao bây giờ?

Cũng may hắn cũng sớm làm an bài, đã không thể công khai đối phó Diệp Thần, vậy cũng chỉ có thể chơi ngầm.

Nghĩ đến cái này Diệp Tinh Cầu bấm một số điện thoại thần bí, đợi đến khi điện thoại kết nối Diệp Tinh Cầu nói:

"Trong vòng ba ngày, nhất định phải lấy tính mệnh Diệp Thần, nếu như hắn không chết, ngươi chết!"

"Nghĩa phụ yên tâm, con cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!"Đối phương trầm mặc một lúc liền nói.

"Hoàn thành nhiệm vụ xong, ta sẽ đưa ngươi xuất ngoại, về sau đều không cần đặt chân Hoa Hạ!"

Nói xong Diệp Tinh Cầu cúp điện thoại, là thời điểm con cờ này phát huy tác dụng, ai bảo mệnh của tiểu tử Diệp Thần này cứng rắn, chính diện cùng hắn phát sinh xung đột, cơ hồ không có một người có kết cục tốt, cho dù là 'Long Hải Vương' Hạ Hầu gia.

Lúc này ở Long Hải, Hạ Hầu gia cũng nhận được tin tức Diệp Thần 'Lật bàn'.

"Ai, vốn định lấy chuyện này uy hiếp tiểu tử này, hiện tại xem ra không có hi vọng!"

Nhìn xem cháu trai nằm trên giường bệnh hôn mê bất tỉnh, bên trong đôi mắt già nua vẩn đục của Hạ Hầu Thành lộ ra một tia tuyệt vọng.

"Cha, nếu không chúng ta lại thương lượng một chút cùng Ôn gia?"Hạ Hầu Văn chưa từ bỏ ý định mà hỏi thăm.

"Không cần!"

Hạ Hầu Thành lắc đầu, thở dài nói:"Ôn Nhai đã gọi điện thoại cho ta!"

"Ôn lão nói cái gì?"

"Hắn để chúng ta đi xin lỗi Diệp Thần, còn nói bằng vào thực lực Hạ Hầu gia chúng ta, chọc giận Diệp Thần sẽ chỉ tự mình chuốc lấy cực khổ!"

"Cái này"

Hạ Hầu Văn nghe xong lập tức cau mày.

"Con trai, lần này Diệp Thần giết đại sứ Đảo quốc đều có thể chuyển nguy thành an, con thấy thế nào?"Hạ Hầu Thành hỏi ngược lại.

"Ngày mai con sẽ mang Tiểu Kiệt đi Ninh Châu, xin lỗi Diệp Thần!"Hạ Hầu Văn do dự chút, sau đó cắn răng nói.

"Rất tốt, đại trượng phu co được dãn được, đây mới đúng!"

Hạ Hầu Thành nhẹ nhàng thở ra, kỳ thật hắn còn có chuyện không có nói cho Hạ Hầu Văn, đó chính là Diệp Thần còn có một gia gia rất ngưu bức, chỉ dựa vào lực lượng một người, so ra có thể vượt toàn bộ Hạ Hầu gia tộc.

Ninh Châu.

Diệp Thần cùng mọi người hàn huyên hồi lâu, nhìn đồng hồ chuẩn bị trở về nhà.

"Thối đệ đệ, đều đã trễ thế như vậy cũng đừng về nhà, nhà Đại sư tỷ cũng không phải không có phòng!"Liễu Nhược Hi cười nhẹ nhàng trêu chọc nói.

"Ách"

"Coi như đệ cùng Đại sư tỷ chen một chút, chúng ta cũng sẽ không để ý!"Thượng Quan Dĩnh cũng bắt đầu 'Đùa giỡn' Diệp Thần.

"Tiểu sư đệ, sẽ không phải là đệ sợ vợ chứ?"Nhan Thanh khích tướng nói.

"Khụ khụ, cũng không phải là đệ sợ vợ!"

Diệp Thần nghe xong tranh thủ thời gian làm sáng tỏ, bằng không còn trẻ đã phải dính phải cái danh 'Lão bà nô', truyền đi thực sự không dễ nghe.

"Thần ca, theo tôi cậu nên lưu lại a!"Lan Trần ồn ào nói.

"Đúng a, nhiều vị tỷ tỷ như vậy, thịnh tình không thể chối từ, nếu là tôi chắc chắn sẽ lưu lại!"Viên Vũ xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, cũng ở một bên khuyên.

"Kháo! Viên đại đầu, đừng quên cậu là đạo sĩ!"

Diệp Thần triệt để bó tay, đám người này đều khuyên mình lưu lại, không lo lắng mình hỏng thận sao?

"Tốt, đừng nói giỡn!"

Kiều An Na thấy thế khuôn mặt đỏ lên, vội vàng thay Diệp Thần giải vây nói:"Tiểu sư đệ cũng mệt mỏi, để hắn về nhà nghỉ ngơi thật tốt một cái đi!"

"Hắc hắc, Đại sư tỷ, tỷ xác định tiểu sư đệ trở về ôm lão bà có thể nghỉ ngơi thật tốt?"An Khả Hân một mực không lên tiếng hé miệng cười nói.

"..."

Nữ lái xe!

Diệp Thần rất buồn bực, khi còn bé An Khả Hân rất ngoan, rất nội liễm, làm sao tới Ninh Châu mấy ngày ngắn ngủi, đã học được 'Lái xe'? (Lái xe: ý chỉ cách nói chuyện 18+)

"Diệp Thần, đệ đi đi, đừng để ý tới các nàng!"Kiều An Na cười một tiếng, nhắc nhở:"Hai ngày nữa là Trung Thu, nhớ kỹ cùng chúng ta cùng nhau về Thanh Long Sơn thăm sư phó!"

"Tốt!"

Diệp Thần gật gật đầu, cáo biệt cùng các vị sư tỷ xong cũng mang theo Viên Vũ, Lan Trần cùng rời đi biệt thự.

Vừa ra biệt thự, điện thoại Lan Trần liền vang lên, kết nối điện thoại xong con hàng này trở nên cực kì ôn nhu, nói một hồi mới cúp máy, Diệp Thần và Viên Vũ ở bên cạnh đều ngây ngẩn cả người, là ai có thể để cho Lan Trần biến thành dạng này?

"Lan Trần, ai điện thoại cho cậu vậy, nhìn cậu có vẻ rất vui a!"Diệp Thần không nhịn được hiếu kì hỏi.

"Hắc hắc, là Mỹ Mỹ!"Lan Trần một mặt tươi cười.

"Đỗ Mỹ Mỹ?"

"Ân a!"

"Kháo! Suýt nữa quên mất việc này!"

Diệp Thần nghe xong lập tức cau mày, nói thẳng:"Nữ nhân này là Trời Sinh Mị Thể, cậu đã trúng mị độc của nàng, hiểu không?"

Chương 438. Lan Trần trúng mị độc (thượng)!

"Không thể nào?"

Lan Trần không tin, Diệp Thần quay đầu nói với Viên Vũ:"Lão Viên, cậu suy nghĩ một ít biện pháp, để tiểu tử này thanh tỉnh chút!"

"Trời Sinh Môi Thể?"

Viên Vũ có chút hăng hái nhìn xem Lan Trần, lè lưỡi liếm liếm bờ môi của mình

"Ngọa tào! Viên đại đầu, cậu muốn làm gì, tôi cảnh cáo cậu chớ làm loạn a, tôi không chơi gay!"Lan Trần thấy thế dọa đến xiết chặt hoa cúc, vô ý thức lui lại mấy bước.

"Ai muốn cùng cậu chơi gay, nằm mơ đi!"

Viên Vũ tức giận trợn nhìn Lan Trần một chút, lập tức từ trong ngực móc ra một cái ống trúc, một đầu dùng vải bông đút lấy.

"Đây là nước thánh của Thiên Sư phái tôi, cậu uống một ngụm đi!"

"Cái đồ chơi này có thể uống sao?"

"Người khác xuất thiên kim cầu một ngụm tôi còn không cho đâu!"Viên Vũ bĩu môi.

"Uống đi, còn sợ lão Viên hạ dược cậu sao?"

Cuối cùng Lan Trần thấy không tránh khỏi, chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận ống trúc đưa đến bên miệng uống một hớp nhỏ, uống xong vỗ mạnh vào mồm nói:

"Mùi vị không tệ, có chút vị cam thảo, ê ẩm ngọt ngào!"

"Lão Viên, cậu cho Lan Trần uống cái gì?"Diệp Thần nghe xong ê ẩm ngọt ngào không khỏi ngây ngẩn cả người, sẽ không phải là loại đồ uống nào đó đi?

"Nhân Trung Bạch!"Viên Vũ thản nhiên nói.

"Ngọa tào!"

Diệp Thần nghe xong kém chút cười phun ra, Nhân Trung Bạch, là tên của thuốc Đông y.

Thành phần là chất rắn kết tủa tự nhiên trong nước tiểu của người khỏe mạnh, có tác dụng thanh nhiệt hạ họa, cầm máu….

Cái đồ chơi này không phải là nên có cỗ tử mùi khai sao, làm sao bị Lan Trần hét ra ê ẩm ngọt ngào, như hương vị đồ uống, chẳng lẽ phần 'Nhân Trung Bạch' này của người bị bệnh tiểu đường?

"Nhân Trung Bạch uống rất ngon, lão Viên, là phối phương độc nhất vô nhị của Thiên Sư phái sao?!"Lan Trần không hiểu Trung y, nghe được ba chữ Nhân Trung Bạch này, còn cảm thấy rất có văn hóa.

"Phốc!"

Viên Vũ nhìn xem Lan Trần 'Thật là ngu thật là ngây thơ', rốt cục vẫn là không nhịn được cười.

Lan Trần thấy thế sắc mặt đại biến, bằng kinh nghiệm hắn biết đồ vật mình uống có vấn đề, vội vàng hỏi Diệp Thần:

"Thần ca, đến cùng cái gì là Nhân Trung Bạch a?"

"Tiểu tử ngốc, Nhân Trung Bạch chính là nước tiểu a!"

Chờ Diệp Thần đem cái gì là Nhân Trung Bạch nói cho Lan Trần, trong nháy mắt con hàng này xù lông, hắn vừa định tìm Viên đại đầu tính sổ sách, nhưng vào lúc này một cảm giác cỗ buồn nôn đánh tới, lập tức 'Oa' Một tiếng liền nôn!

Tựa như người say rượu, Lan Trần nhả nước mắt nước mũi cùng một chỗ mới coi như thôi!

"Viên đại đầu, tôi, tôi liều mạng với cậu!"Sau khi Lan Trần ói xong, cắn răng nghiến lợi trừng mắt Viên Vũ muốn liều mạng với hắn.

"Liều cái cái rắm, nhìn xem chính mình nôn cái gì!"Diệp Thần quát lớn.

"Tôi nôn cái gì?"

Lan Trần sững sờ, khi hắn vô ý thức nhìn về phía bãi nôn, một giây sau không khỏi trợn mắt hốc mồm!

Chỉ thấy trên mặt đất có một bãi nôn màu hồng phấn, mặc dù bây giờ là đêm hôm khuya khoắt, nhưng nôn trong đêm tối thế mà còn phát ra trận trận quang mang, trong không khí cũng không phải mùi hôi thối, mà là phiêu đãng một cỗ mùi thơm quỷ dị!

"Cậu tiếp xúc nữ nhân kia bao lâu?"Viên Vũ nhíu mày nhìn về phía Lan Trần.

"Đỗ Mỹ Mỹ?"

Sau khi Lan Trần nôn ra những vật này, trong đầu đột nhiên trở nên thanh tỉnh dị thường, nghe được Viên Vũ hỏi hắn lập tức trả lời"Mới mấy ngày mà thôi, em gái này quá độc ác đi, lúc nào hạ

độc tôi?"

"Trời Sinh Mị Thể quả nhiên cường hãn!"Viên Vũ cảm thán.

"Cậu cùng nàng phát sinh quan hệ chưa?"Diệp Thần hỏi.

"Khụ khụ, Thần ca, tôi cũng không phải thái giám, em gái Đỗ Mỹ Mỹ kia có bao nhiêu xinh đẹp cậu biết, đêm đó tôi đi ngủ với nàng!"Lan Trần có chút đắc ý nói.

"Cho nên nàng căn bản không cần hạ độc cậu, chỉ cần cậu phát sinh quan hệ cùng với nàng, nhiều một lần, độc cậu trúng phải sẽ sâu một phần!"

"Ngọa tào!"

Lan Trần nghe xong ảo não không thôi, đấm ngực dậm chân nói:"Con hồ ly tinh này, hôm qua còn gạt tôi giày vò cả ngày a, tôi nói nàng làm sao không chê mệt mỏi, nguyên lai là đang 'Hạ độc' a!"

"Còn tốt, hiện tại phát hiện không tính là muộn, bằng không cậu sẽ đợi đến lúc mị độc công tâm, trở thành ‘Thi nô’ của nữ nhân kia đi!"Viên Vũ nói.

Lan Trần sững sờ, Viên Vũ đành phải cùng hắn giải thích, tu luyện mị công đạt tới trình độ nhất định, sẽ có thể khống chế nam nhân, hơn nữa là còn 'Làm' chết hắn trước, sau đó lại khống chế.

"Đây không phải là giống như ‘Cản Thi Tương Tây’ sao??"Lan Trần nghe được tê cả da đầu.

"Nghiêm chỉnh mà nói, đúng vậy! Chỉ bất quá người Cản Thi chỉ phụ trách Cản Thi không giết người, mà tà tu hiểu mị thuật, sẽ giết cậu trước!"Diệp Thần gật đầu. (Thuật Cản Thi ở Tương Tây: người cản thi dùng cổ thuật đuổi thi thể đi một nơi khác)

"Kháo!"

Lan Trần nghe xong triệt để bạo nộ, siết chặt nắm đấm cắn răng nói:"Đồ chết tiệt, mới vừa rồi còn gọi điện thoại nói ngày mai sinh nhật nàng, để cho tôi mời Thần ca đi ăn cơm a! Mời đại gia nàng, hiện tại tiểu gia ta lập tức trở về xử lý nàng!"

Nói xong, Lan Trần làm bộ muốn lên xe, hắn chưa từng thích đánh nhau, lần thứ nhất động sát tâm, lại là giết một nữ nhân

"Hắc hắc, Lan Trần cậu muốn lạt thủ tồi hoa sao, không tốt a?"

Viên Vũ thấy thế, một mặt cười xấu xa trêu chọc nói:"Người ta còn mời khách ăn cơm, cậu cứ như vậy không phải lấy oán trả ơn sao?"

Chương 439. Diệu chiêu phòng trộm!

"Cậu cười cái rắm, người ta chỉ nói mời Thần ca, lại không nói mời cậu!"Lan Trần trực tiếp quăng cái nhìn khinh khỉnh.

"Loại nữ nhân này nên giết!"

Viên Vũ nghe xong không chút do dự nói.

"..."

Diệp Thần nghĩ nghĩ đè xuống Lan Trần, nói:"Nữ nhân này không hiểu sao tiếp cận cậu, khẳng định có ý đồ, cậu muốn làm rõ ràng cũng đừng giết nàng!"

"Thần ca, cậu có ý tứ gì?"Lan Trần nhíu mày.

"Ngày mai không phải sinh nhật nàng sao?"

"Chúng ta thuận nước đẩy thuyền đến đó tham gia tiệc sinh nhật, tôi ngược lại muốn xem xem nàng đến cùng muốn làm gì!"Diệp Thần cười lạnh.

"Thần ca, ý của cậu là để cho tôi giả bộ như cái gì cũng không biết?"Lan Trần ngẩn người.

"Đúng vậy a, thế nào?"

Diệp Thần gật gật đầu, kết quả Lan Trần mặt mũi tràn đầy mướp đắng nói câu:"Nếu là đêm nay con hồ ly tinh này còn muốn tiếp tục 'Hạ độc' tôi thì sao, vẫn là thề sống chết bảo vệ trinh tiết hay là như nào?"

"Thật xin lỗi, đồ vật cậu muốn bảo vệ, chỉ sợ đã bị mất nhiều năm trước rồi đi?"Viên Vũ cười trêu chọc nói.

"Kháo!"

"Cậu tùy tiện mượn cớ né tránh a, cứ nói mình nhức cả trứng cũng được a!"Diệp Thần nói.

"Cái này tốt a!"

Lan Trần mặt mo đỏ ửng, hắn căn bản không tán đồng 'Chủ ý ngu ngốc' Diệp Thần đưa ra, trong lòng tự nhủ đại nam nhân đau thắt lưng không được sao, sao phải nhức cả trứng?

Rời đi nhà Kiều An Na, Diệp Thần một thân một mình về tới sơn trang Vân Đỉnh.

"Diệp tiên sinh trở về!"

Bảo an nhìn thấy Diệp Thần, thái độ mười phần cung kính.

Diệp Thần gật gật đầu, xem như chào hỏi cùng bảo an.

Lúc này các gia đình bên trong khu biệt thự cơ bản đều nghỉ ngơi, duy chỉ có số một biệt thự vẫn là đèn đuốc sáng trưng.

"Nàng dâu còn chưa ngủ?"

Diệp Thần sững sờ, nhưng khi hắn đi đến cửa biệt thự, nhìn thấy ngoài cửa trưng bày một đôi giày da của nam nhân, lập tức cả người đều không tốt!

Tô Tuyết Di mang nam nhân trở về?

Nghĩ đến cái này Diệp Thần tranh thủ thời gian móc ra chìa khoá, mở cửa phòng vọt vào, trong phòng khách ánh đèn vẫn sáng, nhưng lại không có một ai.

Ngọa tào!

Không ở phòng khách chẳng lẽ.....

Diệp Thần tranh thủ thời gian sải bước đi tiến phòng ngủ, lần này hắn thấy được Tô Tuyết Di, cô nàng này mặc áo ngủ viền ren, nghiêng người nằm ở trên giường.

Trong ngực nàng ôm gối đầu Diệp Thần, hai đôi chân dài chăm chú kẹp lấy một tấm chăn mền, toàn bộ phía sau lưng đều lộ ở bên ngoài, thỉnh thoảng trong miệng còn nói thầm lấy chuyện hoang đường.....

"Ngủ rất thơm a!"

Diệp Thần nhẹ nhàng thở ra, nhìn thấy tư thế ngủ hào phóng của Tô Tuyết Di, kìm lòng không được cười.

Đúng lúc này Tô Tuyết Di trở mình, tựa hồ là cảm giác được bên giường có người, cô nàng này mơ mơ màng màng mở mắt ra.

Lúc nàng nhìn thấy Diệp Thần, đầu tiên là sững sờ, lập tức dùng sức dụi dụi con mắt, hoảng sợ nói

"Lão công? Anh trở về lúc nào vậy?"

"Vừa trở về, thấy nàng dâu ngủ thiếp đi nên không có quấy rầy!"Diệp Thần cười nói.

"Muộn như vậy mệt không, nhanh đi tắm rửa, sớm nghỉ ngơi một chút đi!"Tô Tuyết Di xác định mình không phải nằm mơ, mặt mũi tràn đầy đau lòng nói với Diệp Thần.

"Ân! Đúng rồi nàng dâu, cặp giày da ngoài cửa là của ai?"Diệp Thần hiếu kì hỏi.

"Em mua phòng trộm!"

"Phòng trộm?"

"Đúng nha! Mẹ em nói nữ nhân ở nhà một mình, tốt nhất thả một đôi giày của nam nhân ở ngoài cửa, như vậy cho dù có trộm đi qua, hắn cũng biết nhà này có nam nhân, khẳng định sẽ kiêng kị ba phần!"Tô Tuyết Di giải thích nói.

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần nghe xong lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nguyên lai là chủ ý của Lý Hương Cầm, hại hắn kém chút hiểu lầm!

"Nhìn dáng vẻ khẩn trương của anh kìa, sẽ không phải là nghĩ linh tinh chứ?"Tô Tuyết Di thấy Diệp Thần như trút được gánh nặng lập tức cười trêu chọc nói.

"Nghĩ sai cũng bình thường a!"

Diệp Thần nhún vai, một mặt cười xấu xa mà nhìn xem Tô Tuyết Di nói:"Ai bảo dáng dấp lão bà đẹp mắt như vậy đâu!"

"Miệng lưỡi trơn tru!"

Khuôn mặt Tô Tuyết Di đỏ lên, giống con chuột chũi thẹn thùng, vội vàng đem đầu trốn vào trong chăn.

Diệp Thần nhìn thấy bộ dáng thẹn thùng của Tô Tuyết Di, kìm lòng không được nuốt ngụm nước bọt, nàng dâu nhà mình thật sự là càng ngày càng có vị nữ nhân.....

Ngày kế tiếp, trời mới vừa tờ mờ sáng, Diệp Thần liền rời giường đến trong sân, hắn ngồi vận chuyển chân khí trong cơ thể bắt đầu tu luyện.

Đợi đến khi vận chuyển xong một cái đại tiểu chu thiên, Diệp Thần chậm rãi mở mắt ra, thở ra một hơi dài, từ trong ngực xuất ra quyển sách 《 Xi Vưu Thiên Thư 》Lãnh Nguyệt cho hắn.

Lúc trước bên trong quyển sách 《 Xi Vưu Thiên Thư 》 của hắn chủ yếu ghi chép thủ pháp luyện đan tà tu.

Mà bản này ghi chép phần lớn là một chút môn phái cùng võ công cổ quái kỳ lạ.

Diệp Thần nhanh chóng lật xem một lần, trong lúc vô tình phát hiện trong sách ghi chép hai cái môn phái nhìn cực kì quen mắt!

U Nguyệt Cốc!

Cô Hồn Thành!

Trước đó Diệp Thần ở trong mộ thất của Ôn Thiên Tinh đã thấy qua hai môn phái này trên bích họa, không nghĩ tới trong sách thế mà cũng có ghi chép!

Mà lại công phu của hai môn phái này, trong sách cũng có ghi chép, thậm chí ngay cả khẩu quyết tâm pháp đều ghi lại trong sách!

Nhưng vấn đề là Diệp Thần nghiên cứu một hồi lâu, cuối cùng đạt được kết luận là, nhân loại căn bản không có khả năng tu luyện dựa theo văn tự ghi chép trong sách!

Chương 440. Hộ Hoa Sứ Giả (hạ)!

"Chẳng lẽ Ôn tiền bối sợ người học trộm, cho nên mới cố ý viết sai?"Diệp Thần không khỏi đầy bụng hồ nghi.

Nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra cái gì, Diệp Thần cũng dứt khoát lười suy nghĩ nhiều, đứng dậy đi phòng bếp làm hai phần bữa sáng, sau đó đánh thức Tô Tuyết Di cùng nhau ăn cơm.

"Lão công, hôm nay em sẽ tan tầm sớm, anh tới đón em được không?"

"Tan tầm sớm?"

"Ừ, hôm nay Ngọt Ngào Giáo Chủ An Khả Hân bắt đầu tổ chức hòa nhạc, em muốn tan sớm một chút để đi xem nàng a!"Tô Tuyết Di cười nói.

"Ngọt Ngào Giáo Chủ?"

Diệp Thần sững sờ, không nghĩ tới Ngũ sư tỷ còn có loại tên hiệu này.

"Đúng vậy a, anh không biết An Khả Hân sao?"

Tô Tuyết Di thấy dáng vẻ một mặt mờ mịt của Diệp Thần, mỉm cười nói:"Nàng thế nhưng là ca sĩ số một trong nước muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn giọng hát có giọng hát a!"

"Nếu là Ngũ sư tỷ nghe được em nói nàng như vậy, khẳng định sẽ rất cao hứng!"Diệp Thần cười nói.

"Sư tỷ?"

"Khụ khụ không có gì, ban đêm lão công tới đón em đi!"

"Nếu như có thể được An Khả Hân ký tên một cái, thật là tốt biết bao a!"Tô Tuyết Di nói lên An Khả Hân, lập tức hóa thân bộ dáng 'Tiểu fan hâm mộ'.

"Không phải chỉ là một chữ ký sao?"

Diệp Thần nhếch miệng, nói thẳng:"Nàng dâu, em muốn ngồi cùng bàn ăn cơm với An Khả Hân cũng không có vấn đề gì!"

"Em tin cái quỷ!"

Tô Tuyết Di phun ra cái lưỡi nhỏ thơm tho, ra vẻ nghịch ngợm nói:"Người ta thế nhưng là đại minh tinh, anh cũng đừng nằm mơ! Nhanh chóng ăn đi, ăn xong còn đưa em đi làm!"

"..."

Diệp Thần cười nhạt một tiếng cũng lười giải thích.

Cơm nước xong xuôi hắn đem Tô Tuyết Di đưa đến công ty, sau đó gọi điện thoại cho An Khả Hân, để nàng chờ mình tại tập đoàn Kiều thị, trên đường Diệp Thần lại mua một chùm hoa tươi, hôm nay Ngũ sư tỷ bắt đầu tổ chức hòa nhạc, làm gì cũng phải sớm biểu thị một chút mới được!

Chỉ chốc lát, Diệp Thần bưng lấy hoa tươi đến văn phòng Kiều An Na.

Nhưng hắn vào cửa liền phát hiện bầu không khí không đúng, An Khả Hân một mực ở bên người Kiều An Na, nhỏ giọng an ủi nàng, sắc mặt hai người đều không thế nào đẹp mắt.

"Sư tỷ, xảy ra chuyện gì?"Diệp Thần nhíu mày hỏi.

"Sư đệ đã đến"

Kiều An Na nhìn Diệp Thần một chút, miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười.

"Ngũ sư tỷ, đến cùng xảy ra chuyện gì?"

"Tỷ cũng không rõ lắm, vừa rồi người nhà Đại sư tỷ gọi điện thoại tới, giống như muốn cùng Đại sư tỷ nói chuyện gì đó?"

An Khả Hân nói xong nhìn xem hoa tươi trong tay Diệp Thần, hiếu kỳ nói:"Sư đệ, đệ mua hoa đưa cho ai vậy?"

"Suýt nữa quên mất, hoa là tặng cho tỷ, chúc buổi hòa nhạc của sư tỷ thành công!"Diệp Thần xấu hổ cười một tiếng, vội vàng đem hoa tươi dâng lên.

"Tiểu tử đệ còn rất có tâm!"

An Khả Hân hạnh phúc tiếp nhận hoa tươi, xích lại gần hít vào một hơi thật dài, trên mặt lập tức tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

"Sư tỷ, bên kia Kinh Thành nói cái gì?"Diệp Thần quay đầu nhìn về phía Kiều An Na.

"Là gia gia của tỷ, bọn họ đều đến Ninh Châu, hẹn tỷ giữa trưa cùng nhau ăn cơm!"Kiều An Na khẽ cau mày lại nói.

"Hừ! Kiều gia đột nhiên đến thăm, đệ nhìn hơn phân nửa là Hồng Môn Yến đi!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, lần trước ở Kinh Thành Kiều gia đám người kia lộ mặt khỉ với Kiều An Na, ký ức của hắn đến nay vẫn vẫn còn mới mẻ!

"Hồng Môn Yến sợ cái gì!"

An Khả Hân kiêu hừ một tiếng, nói với Diệp Thần:"Tiểu sư đệ,

dù sao đệ sẽ bảo hộ Đại sư tỷ đúng không?"

"Nhất định phải!"

Diệp Thần nghe xong vỗ bộ ngực nói:"Ngũ sư tỷ yên tâm, hôm nay đệ sẽ không đi đâu hết, làm Hộ Hoa Sứ Giả cho Đại sư tỷ!"

"Phốc phốc!"

Kiều An Na nhìn thấy vẻ mặt thành thật của Diệp Thần cũng không nhịn được cười.

Bất quá trong nội tâm nàng lại là ủ ấm, nữ nhân đều muốn được nam nhân che chở, Kiều An Na tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Cả buổi trưa, Diệp Thần quả nhiên không đi đâu, một mực canh giữ ở văn phòng Kiều An Na, làm 'Hộ Hoa Sứ Giả'!

Mà An Khả Hân bởi vì còn muốn an bài công việc buổi hòa nhạc, cho nên ngồi một hồi liền đi.

"Ngũ sư tỷ, khoan đã!"

Diệp Thần thấy thế vội vàng tiến lên, đem chuyện Tô Tuyết Di muốn chữ ký của nàng nói một lần.

"Sư đệ, ban đêm có tiệc ăn mừng, đệ để Tuyết Di đi cùng đi!"An Khả Hân cười hì hì nói.

"Tốt, vậy đệ thay Tiểu Tuyết cám ơn tỷ!"Diệp Thần nghe xong liên tục gật đầu.

"Chậc chậc, vừa nói làm Hộ Hoa Sứ Giả cho Đại sư tỷ, giờ lại đóng vai 'Sủng thê cuồng ma' sao?"

"Ách"

"Đùa đệ tí thôi, tối nay tỷ điện thoại cho đệ!"

An Khả Hân nở nụ cười xinh đẹp, nói xong quay người lắc lắc bờ eo thon lặng yên rời đi.

Nhìn xem bóng lưng uyển chuyển của An Khả Hân, Diệp Thần theo bản năng nuốt ngụm nước bọt, dáng người Ngũ sư tỷ thật tốt

Tới gần giữa trưa, điện thoại di động Kiều An Na vang lên, nàng mở ra loa ngoài nhận nghe điện thoại.

"Kiều An Na, tranh thủ thời gian đến khách sạn Tứ Hải, tất cả mọi người đang chờ đấy, đừng lề mà lề mề!"

"Ân."

Kiều An Na nghe được ngữ khí hùng hổ dọa người của đối phương cũng không thèm phản ứng, đơn giản ân một tiếng, lập tức cúp điện thoại.

Chương 441. Hộ Hoa Sứ Giả (thượng)!

"Sư tỷ, ai mà khẩu khí lớn như vậy a?"Một bên Diệp Thần cau mày nói.

"Là Tam thúc."

"Đừng để ý tới hắn, chúng ta nên làm gì thì làm cái đó, hắn chờ được thì chờ, không chờ được thì xéo đi!"

"Đi thôi, dù sao cũng nên ăn cơm trưa!"

Kiều An Na ngược lại là rất bình tĩnh, không vội vã mà thu dọn một chút, cùng Diệp Thần cùng rời đi văn phòng.

Khách sạn Tứ Hải, phòng chí tôn.

Sau khi Kiều Kiến Nghiệp 'Bị' cúp điện thoại, tức giận đến đập thẳng vào bàn, thậm chí đem lửa giận phát tiết vào trên đầu Kiều Văn Bân!

"Nhị ca, nhìn con gái của anh rất không lễ phép, tôi là Tam thúc đã phải gọi điện thoại cho nàng coi như xong, thế mà ân một tiếng lập tức dập máy, thật sự là không có gia giáo!"Kiều Kiến Nghiệp cả giận nói.

"Cái này, có lẽ An Na đang bận đi?"

Kiều Văn Bân ý đồ thay con gái giải vây, bất đắc dĩ hắn ở trong gia tộc là một người tồn tại cũng như không, bởi vậy gần như bị Kiều Kiến Nghiệp nhục nhã chất vấn, cũng không dám nói thêm cái gì!

"Chờ một hồi nha đầu kia tới, không thể không hảo hảo giáo huấn nàng một trận!"

Nói chuyện chính là Kiều Tân Quân, là con trưởng Kiều gia, hắn ở gia tộc vẫn rất có quyền lên tiếng.

"Quên đi, chúng ta chờ lâu chút đi!"Kiều Hán Sơn lên tiếng, nói thẳng:"Đừng quên, lúc này An Na không giống ngày xưa!"

"Cha, cái gì cũng đừng nói! Kiều An Na nhất định phải đem tập đoàn giao ra, bằng không lấy danh hào tập đoàn Kiều thị, vạn nhất xảy ra chuyện gì chẳng phải là chúng ta chịu đạn?"Kiều Kiến Nghiệp ngôn từ chính nghĩa nói.

"Kiến Nghiệp nói không sai, ta ủng hộ hắn!"

"Về phần Kiều An Na, ta cảm thấy nữ nhân vẫn là lấy hôn nhân làm chủ, tìm người gả đi, về sau không cho tham dự tập đoàn vận hành, cho nàng chút cổ phần là tốt!"Kiều Tân Quân đề nghị.

"Các người thật sự quá mức!"

Mặc Vân Hân một mực không lên tiếng rốt cục cũng không nhịn được, bực tức nói:"Tập đoàn là con gái của tôi vất vả dốc sức làm ra, các người nghĩ muốn ăn sẵn thì đã đành, đây lại còn muốn đá nàng đi, quả thực khinh người quá đáng!"

"Im ngay!"

Kiều Tân Quân nghe xong phẫn nộ quát:"Nam nhân Kiều gia nói chuyện, lúc nào đến phiên nữ nhân chen miệng vào? Văn Bân, quản tốt lão bà cậu, đừng để nàng nói hươu nói vượn!"

"Đại ca, tôi cũng cảm thấy các người quá phận!"

Mặc dù tính cách Kiều Văn Bân ôn hòa, nhưng cũng không phải là không biết gì, mắt thấy sản nghiệp con gái vất vả kinh

doanh bị người 'Hái quả đào', người làm cha như hắn đương nhiên cũng muốn giúp con gái nói chuyện.

"Chuyện này quyết định như vậy đi, đừng quên Kiều An Na là họ gì, đem tập đoàn giao cho gia tộc quản lý có gì không ổn?"Kiều Tân Quân phản bác.

"..."

Đúng lúc này cửa phòng bị người đẩy ra, quản lý tự mình đưa Diệp Thần cùng Kiều An Na tiến đến.

"Diệp tiên sinh, ngài có bất kỳ chuyện gì tìm tôi là được, tôi ngay tại cổng!"Quản lý cười theo nói.

"Ân, anh đi ra ngoài trước đi!"

Diệp Thần gật gật đầu, quay người lại phát hiện người Kiều gia đang đồng loạt nhìn xem mình.

"Con gái!"

Mặc Vân Hân lần nữa nhìn thấy Kiều An Na, cũng nhịn không được nữa đứng dậy đi tới chăm chú ôm lấy Kiều An Na, nước mắt lặng yên trượt xuống.

"Mẹ, chúng ta ngồi xuống nói đi!"

Kiều An Na nhẹ nhàng vỗ vỗ phía sau lưng Mặc Vân Hân, muốn nói người nàng nhớ thương nhất ở Kiều gia là ai, khả năng chính là Mặc Vân Hân, ngay cả Kiều Văn Bân nàng cũng không quá để ý, bởi vì mới đầu chính là Kiều Văn Bân buộc nàng gả cho Hạ Hầu Kiệt!

Mặc kệ nguyên nhân gì, Kiều An Na cũng không thể tha thứ cho hành động của Kiều Văn Bân!

"An Na tới, nhanh tới ngồi bên cạnh gia gia!"

Kiều Hán Sơn một mặt tươi cười, người không biết còn tưởng rằng hắn chính là một gia gia hiền lành đâu.

"Sư đệ, chúng ta ngồi đi!"

Kiều An Na tùy tiện tìm một chỗ ngồi, Diệp Thần cũng không khách khí tùy tiện ngồi ở bên cạnh bàn ăn.

"Kiều An Na, chúng ta để cô tới nói là chính sự, tại sao cô còn mang hắn theo?"Kiều Kiến Nghiệp nhìn thấy Diệp Thần, trên mặt chất đầy biểu lộ khó chịu.

"Diệp Thần là sư đệ tôi, nếu như các người không nguyện ý, chúng tôi lập tức rời đi!"

Kiều An Na nói xong làm bộ muốn đứng dậy, cái này làm Kiều Kiến Nghiệp tức giận đến sùi bọt mép, không nghĩ tới nha đầu này dám dùng loại phương thức này khiêu chiến với hắn!

"Cháu gái ngoan, chớ vội đi a, đã tới thì cùng ngồi ăn bữa cơm luôn!"

Kiều Hán Sơn là già thành tinh, thấy tình thế không ổn biết không lay chuyển được, mau đứng ra giảng hòa đạo.

"Kiều An Na, gia gia để cô ngồi, đã nghe chưa?"Kiều Tân Quân hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên cảm thấy rất bất mãn với biểu hiện cường thế của Kiều An Na.

"Sư tỷ, chúng ta tùy tiện ăn mấy ngụm đi, hương vị đồ ăn của lão Phùng gia cũng không tệ lắm đâu!"Diệp Thần vểnh chân lên ngồi bắt chéo, mỉm cười nói với Kiều An Na.

"Tốt a!"

Nghe được Diệp Thần, lúc này Kiều An Na mới chậm rãi ngồi xuống.

Một màn này bị đám người nhìn ở trong mắt càng là giận không chỗ phát tiết, từ tình hình đến xem nha đầu này chỉ nghe một mình Diệp Thần?

"Khụ khụ, An Na, gần đây cháu vẫn tốt chứ?"

Kiều Hán Sơn vì đánh vỡ cục diện khó xử, hắng giọng một cái ra vẻ quan tâm hỏi.

"Tôi rất tốt, cảm ơn quan tâm!"

Kiều An Na vẫn như cũ là lạnh lùng như băng, đối với người Kiều gia nàng có thể không trở mặt, đã là rất tốt.

Chương 442. Ai mới là đại cổ đông!

"Làm càn!"

Kiều Kiến Nghiệp thấy thế giận tím mặt, vỗ bàn một cái cả giận nói:"Sao cô có thể nói chuyện như vậy cùng gia gia, không biết lớn nhỏ sao, đồ thiếu gia giáo!"

"Sao ông lại nói chuyện như thế với sư tỷ tôi?"

Không đợi Kiều An Na mở miệng, Diệp Thần nổi bão trước, hắn lườm Kiều Kiến Nghiệp một chút, âm thanh lạnh lùng nói:"Nếu để tôi nghe được một câu mắng chửi sư tỷ, cẩn thận tôi đánh gãy răng ông!"

"Cậu....."

Kiều Kiến Nghiệp nghe xong tức gần chết, nhưng hắn đối với Diệp Thần vẫn là có chỗ kiêng kị.

Sắc mặt người Kiều gia khác cũng đều âm trầm xuống, ngoại trừ vợ chồng Kiều Văn Bân, dù sao Diệp Thần cũng là giúp con gái nói chuyện.

"Cha, gia hỏa này từ đâu xuất hiện, dám nói chuyện như thế với cha? Không biết chúng ta là đại gia tộc Kinh Thành sao, nhà quê!"

Một nữ hài trẻ tuổi ngồi ở bên cạnh Kiều Kiến Nghiệp, mặt mũi tràn đầy khinh thường nhìn xem Diệp Thần, một mặt biểu lộ cao cao tại thượng.

"Ồn ào!"

Diệp Thần đều chẳng uốn phản bác, đưa tay cong ngón búng ra, một đạo kình khí bắn ra, trực tiếp phong bế á huyệt nữ nhân này!

"A đi a đi....."

Nữ nhân phát hiện mình đột nhiên không thể nói chuyện, gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, lôi kéo cánh tay Kiều Kiến Nghiệp, há to miệng chỉ yết hầu mình, khoa tay múa chân!

"Diệp Thần, cậu, cậu đã làm gì với con gái ta?"Thẩm Kiến Nghiệp thấy thế quá sợ hãi, hắn hung hăng trừng Diệp Thần một chút, tức giận chất vấn.

"Tôi điểm nàng á huyệt, sẽ không chết!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Diệp Thần, khi dễ người Kiều gia ta như thế, quá mức đi!"

"Dù Kiều gia ta ở Kinh Thành không phải gia tộc nhất lưu, nhưng cũng nhận biết không ít cao thủ, ngươi biết ta đang nói cái gì sao? Kiều Hán Sơn rốt cục nhịn không được, mặt mo bình tĩnh nói.

"Đừng nói nhảm, các người lặn lội tới đây tìm sư tỷ tôi, chỉ sợ không phải vì ăn bữa cơm đi?"

"Cái này có quan hệ với cậu sao?"

Kiều Tân Quân lạnh lùng một tiếng, quay đầu nói với Kiều An Na:"Nếu cô không có kiên nhẫn trò chuyện cùng chúng ta, vậy ta sẽ đi thẳng vào vấn đề!"

"Nói đi, chuyện gì?"

Kiều An Na mặt không biểu tình, dù là trong lòng nàng đã đoán

được chuyện gì.

"Nghe nói tập đoàn Kiều thị hợp tác cùng quân đội, cô là một nữ nhân có thể quản lý sinh ý trọng yếu như vậy sao?"Kiều Tân Quân chính trực nói.

"Sau đó thì sao?"

"Đem cổ phần giao cho gia tộc, về sau tập đoàn sẽ để cho ta cùng Tam thúc của cô quản lý, cô lui ra đi!"

"Thật xin lỗi, chín thành cổ phần tập đoàn tôi đã chuyển tới danh nghĩa Diệp Thần, hắn mới là đại cổ đông tập đoàn Kiều thị!"Kiều An Na thản nhiên nói.

"Cái gì!"

Đám người nghe xong tất cả đều trợn tròn mắt, Kiều An Na thế mà đem tập đoàn giao cho Diệp Thần?

Cũng may tối hôm qua Diệp Thần đã biết được việc này, bằng không hắn cũng không thể không giật nảy cả mình!

"Kiều An Na, cô làm như vậy hỏi qua chúng ta chưa, đừng quên tập đoàn đang treo biển chữ vàng Tập Đoàn Kiều Thị!"

Kiều Kiến Nghiệp giận không chỗ phát tiết, hắn nguyên bản còn nghĩ mượn cơ hội lần này giữ gìn mối quan hệ cùng cao tầng quân đội, hiện tại xem ra toàn ngâm nước nóng!

"Buồn cười!"

Kiều Tân Quân càng là nổi trận lôi đình, cả giận nói:"Kiều An Na, cô có còn là người Kiều gia ta hay không, thế mà đem sản nghiệp Kiều gia cho một người họ khác, cô điên rồi sao?"

Mặc dù Kiều Hán Sơn không nói chuyện, nhưng sắc mặt cũng rất khó coi.

"Tập đoàn là một tay tôi sáng lập, chưa bao giờ dùng qua bất luận cái tài nguyên gì của Kiều gia, cổ phần muốn cho ai là quyền của tôi!"Kiều An Na nói.

"Cô.....!"

Kiều Tân Quân nghe xong tức đến phổi đều muốn nổ, nhưng Kiều An Na để hắn không thể nào phản bác, chỉ có thể hung hăng trừng Diệp Thần một chút, cắn răng nói:

"Diệp Thần, tập đoàn Kiều thị là sản nghiệp Kiều gia ta, hi vọng cậu không nên tu hú chiếm tổ chim, mau đem cổ phần giao ra!"

"Không sai!"

Kiều Kiến Nghiệp đảo mắt, mở miệng đe dọa:"Nơi này là phương nam, thế lực của Hạ Hầu gia tại phương nam cũng không nhỏ!"

"Ông có ý tứ gì?"Diệp Thần nghe nói như thế, có chút hăng hái nhìn xem Kiều Kiến Nghiệp.

"Quan hệ của ta cùng Hạ Hầu Văn không tệ, nếu như hiện tại ta gọi điện thoại cho hắn, cậu nói sẽ như thế nào?"Kiều Kiến Nghiệp cười nhếch miệng nói.

"Ông gọi đi!"

Diệp Thần nhún vai, một mặt cười xấu xa nói:"Tôi dám cam đoan ông không dám gọi cú điện thoại này!"

"....."

Kiều Kiến Nghiệp trợn tròn mắt, không nghĩ tới tiểu tử Diệp Thần này đánh trả hắn một đòn, cái này quá lúng túng!

Lần trước Hạ Hầu gia mất hết mặt mũi cũng là bởi vì Kiều gia,

bút trướng này còn chưa có tính toán rõ ràng đâu, Kiều Kiến Nghiệp nào dám chủ động liên hệ Hạ Hầu Văn, chán sống còn tạm được!

Đúng lúc này, điện thoại di động Diệp Thần vang lên, hắn nhìn thoáng qua nhận nghe điện thoại.

"Tôi là Diệp Thần, vị kia là ai?"

"Diệp Thần, ta là Hạ Hầu Văn, ta muốn gặp cậu!"

Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm có vẻ hơi mệt mỏi của Hạ Hầu Văn.

"Muốn gặp tôi?"

Diệp Thần sững sờ, khóe miệng lập tức treo lên một vòng đường cong giảo hoạt, cười nói:"Được a, tôi phát cái địa chỉ cho ông, ông qua đây đi!"

Nói xong, Diệp Thần cúp điện thoại, đem định vị phát cho Hạ Hầu Văn.

Chương 443. Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến!

"Diệp Thần, lão phu cùng ngươi làm một cái giao dịch được không?"Kiều Hán Sơn thấy hai đứa con trai không bắt được Diệp Thần, chỉ có thể mặt dày tự thân lên trận.

"Lão muốn cùng tôi làm giao dịch?"

Diệp Thần nghi ngờ nhìn về phía Kiều Hán Sơn, lập tức cười lạnh nói:"Nếu như là liên quan tới tập đoàn Kiều thị, tôi khuyên lão vẫn là miễn mở miệng!"

"Coi như ta đem cổ phần nhường lại, quân đội cũng sẽ không cùng các ngươi hợp tác, hiểu không?"

"Tiểu tử, khẩu khí rất lớn!"

Kiều Kiến Nghiệp thực sự nhịn không được, thở phì phò nói:"Nhị ca ta có không ít quan hệ với Tào tướng quân, đừng tưởng rằng chỉ cậu mới có quan hệ cùng quân đội!"

Diệp Thần nghe xong khinh thường nhếch miệng, thản nhiên nói:"Nếu ông không tin, vậy gọi điện thoại hỏi một chút đi, nếu như quân đội nói muốn hợp tác với các người, tôi lập tức đem cổ phần giao ra!"

"Tốt, Diệp Thần, đây chính là cậu nói!"

Kiều Tân Quân nghe xong vui mừng quá đỗi, vội vàng nói với Kiều Văn Bân:"Lão nhị, nhanh gọi điện thoại cho Tào Viện Triều, lấy quan hệ của cậu với hắn khẳng định không có vấn đề!"

"Cái này....."

Kiều Văn Bân hiển nhiên không muốn đánh cú điện thoại này.

Cuối cùng vẫn là Kiều Hán Sơn lên tiếng, Kiều Văn Bân mới cực không tình nguyện bấm điện thoại Tào Viện Triều.

Người Kiều gia nhao nhao dựng lên lỗ tai, trái lại Diệp Thần thấy đồ ăn lên bàn, tự mình ăn như gió cuốn.

"Sư tỷ, tỷ nếm thử cái hải sâm này, thật không tệ a!"

"Món thịt kho này cũng rất ngon!"

"..."

Rất nhanh, trong điện thoại di động Kiều Văn Bân truyền đến tiếng cười cởi mở của Tào Viện Triều, mở miệng một tiếng bạn học cũ, nghe quan hệ hai người xác thực cũng không tệ lắm!

Nhưng khi Kiều Văn Bân thử thăm dò hỏi đến chuyện chuyển nhượng cổ phần tập đoàn Kiều thị, ngữ khí Tào Viện Triều trong nháy mắt thay đổi!

"Lão Kiều, ông cũng đừng vờ ngớ ngẩn!"

Tào Viện Triều nghe xong lập tức minh bạch chuyện gì xảy ra, lúc này nghiêm giọng cảnh cáo nói:"Nếu tập đoàn Kiều thị đổi người phụ trách, quân đội sẽ lập tức giải ước cùng nó!"

"Cái gì?"

Đám người nghe xong tất cả đều sợ ngây người!

Kiều Tân Quân cũng là ảo não không thôi, không có điều tra rõ ràng đã tùy tiện chạy tới, kết quả lại đụng phải một cái mũi tro.

"Tào tướng quân, chúng ta tiếp quản Kiều thị tập đoàn, nghiệp

vụ sẽ không thay đổi a, quân đội làm sao lại giải ước?"Kiều Kiến Nghiệp ở một bên không cam lòng hỏi một câu.

"Lão tam Kiều gia đúng không?"

"Nói thật cho cậu biết đi, quân đội sẽ chỉ hợp tác cùng Diệp Thần và Kiều tiểu thư, hiểu ta ý tứ sao?"

"..."

Cúp điện thoại, tất cả mọi người ở đây trợn tròn mắt, nếu như quân đội rút vốn, vậy Kiều gia cầm xuống tập đoàn Kiều An Na còn có ý nghĩa sao, Kiều gia cũng không thiếu tiền!

Kiều Tân Quân cau mày, quay đầu thì thầm vài câu cùng Kiều Kiến Nghiệp, hai người một lần nữa làm ra bố trí.

"An Na, nếu quân đội chỉ nhận cháu, đại bá cũng không miễn cưỡng!"

"Bất quá ta có một cái yêu cầu, cháu nhất định phải đáp ứng ta!"Kiều Tân Quân trầm giọng nói.

"Yêu cầu gì?"

"Đại bá và Tam thúc của cháu có thể không tham dự vận doanh công ty, nhưng là Tiểu Tuyền cùng Thiển Thiển muốn nhậm chức tại công ty cháu, đồng thời phải an bài bọn họ chức vị quản lý trở lên!"

"Công ty không có chỗ trống ở vị trí quản lý!"Kiều An Na nói thẳng.

"Nói nhảm! Cô không biết đuổi hai tên đi sao?"

Kiều Kiến Nghiệp nghe xong lập tức nhìn về phía Diệp Thần, âm dương quái khí nói:"Đừng quên, Kiều Tuyền cùng Kiều Thiển Thiển là thân nhân của cô, bọn họ mới có thể thực tình giúp cô!"

"Kiều Thiển Thiển?"

Diệp Thần nghe xong cái tên này vui vẻ, gần nhất cái từ 'Thiển Thiển' này nổi tiếng khắp đại giang nam bắc, cơ hồ đều trở thành câu chửi như 'Cứt đái cái rắm' của người phát ngôn.

"A ba"

Kiều Thiển Thiển thấy biểu lộ một mặt trêu tức của Diệp Thần, tức giận đến há mồm mắng, chỉ tiếc ai cũng không biết nàng đang nói cái gì.

"Diệp Thần, cậu có ý tứ gì!"Kiều Kiến Nghiệp nổi nóng nói.

"Không có ý gì!"

Diệp Thần để đũa xuống, cười nói:"Bọn họ muốn tới tập đoàn cũng được, từ dưới đi lên thôi, vừa vặn phòng thí nghiệm thiếu hai công nhân bốc vác!"

"Cậu, cậu để cho con gái ta đi chuyển hàng?"

Kiều Kiến Nghiệp mở to hai mắt nhìn, trong lòng tự nhủ tiểu tử Diệp Thần này cũng quá độc ác đi, thế mà để một nữ nhân đi làm việc nặng, có người tàn nhẫn như vậy sao?

"Vậy không có biện pháp!"Diệp Thần nhún vai một mặt biểu lộ không quan trọng.

"Tam thúc, đừng cầu gia hỏa này, không phải chỉ là công việc sao, có gì đặc biệt hơn người! Cháu mới không có thèm đâu!"

Kiều Tuyền lên tiếng, trước đó hắn còn có mấy phần kiêng kị Diệp Thần, nhưng nghe được hắn để cho mình đi làm công nhân bốc vác, lập tức nổi trận lôi đình, cắn răng quát lớn:

"Họ Diệp ngươi cũng đừng đắc ý, lần trước ngươi đả thương Hạ Hầu Kiệt, việc này vẫn chưa xong đâu, ngươi chờ xui xẻo!"

Vừa dứt lời, cửa phòng lần nữa bị người đẩy ra, chỉ thấy cha con Hạ Hầu Văn đi đến.

"Hạ Hầu huynh, sao, sao huynh lại tới đây?"

Bọn người Kiều Tân Quân nhìn thấy cha con Hạ Hầu Văn bất thình lình xuất hiện tất cả đều sợ ngây người.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến?

"Các người cũng ở đây?"

Hạ Hầu Văn nhìn thấy sắc mặt người Kiều gia rõ ràng có chút không dễ nhìn, nếu không phải Kiều gia, hắn sẽ không phải đi cầu Diệp Thần!

Chương 444. Hạ Hầu gia xin lỗi!

"Ha ha ha!"

Đột nhiên, trong phòng truyền đến một trận tiếng cười to, đám người tìm theo tiếng nhìn lại nguyên lai là Kiều Tuyền, giờ phút này mặt mũi hắn tràn đầy đắc ý nhìn xem Diệp Thần, nói:

"Họ Diệp, không nghĩ tới báo ứng tới nhanh như vậy đi, Hạ Hầu thúc nhanh như vậy đã đến thu thập ngươi!"

"Thật vậy sao?"

Diệp Thần mặt không thay đổi lườm Hạ Hầu Văn một chút, nhàn nhạt hỏi:"Hạ Hầu Văn, ông muốn thu thập tôi?"

"Không không không!"

Hạ Hầu Văn nghe xong tranh thủ thời gian phủ nhận, liên tục khoát tay nói:"Diệp tiên sinh hiểu lầm, hôm nay ta tới là mang khuyển tử xin lỗi cậu! Tiểu Kiệt, nhanh xin lỗi Diệp tiên sinh!"

Nói xong, Hạ Hầu Văn vỗ một cái tát vào sau đầu Hạ Hầu Kiệt, thật sự đánh!

Hạ Hầu Kiệt vội vàng không kịp chuẩn bị chịu một tát này, trong lòng đều hận chết Diệp Thần.

Nhưng vì để sớm nhật thoát khỏi thống khổ, hắn cũng chỉ có thể kéo lấy thân thể hư nhược, bái thật sâu một cái cho Diệp Thần, mặt mũi tràn đầy uể oải nói:

"Diệp tiên sinh, thật xin lỗi! Trước đó là tôi không đúng, hi vọng cậu đại nhân có đại lượng tha tôi một mạng đi!"

"…"

Thấy cảnh này, người Kiều gia triệt để mộng bức!

Đường đường 'Long Hải Vương' Thế mà để cho con trai mình xin lỗi Diệp Thần?

"Tại sao ta lại phải tha cho ngươi một cái mạng?"

Diệp Thần liếc mắt liền nhìn ra Hạ Hầu Kiệt mặt phục tâm không phục, cười lạnh nói:"Mệnh của ngươi chỉ còn không đến một tuần, hảo hảo hưởng thụ thời gian cuối cùng này đi!"

"A?"

Hạ Hầu Kiệt nghe xong kém chút sợ tè ra quần, Hạ Hầu Văn ở một bên cũng vội vàng nói:"Diệp tiên sinh, xin cậu nhất định phải mau cứu con trai ta, có điều kiện gì cậu cứ việc nói, ta nhất định làm theo!"

"Còn nhớ thương Đại sư tỷ ta không?"Diệp Thần một mặt hài hước nhìn xem Hạ Hầu Kiệt.

"Không không không, về sau tôi nhìn thấy Kiều tiểu thư nhất định sẽ đi đường vòng!"Hạ Hầu Kiệt cắn răng nói.

"Nhưng ta cảm thấy thành ý của ngươi không đủ, làm sao bây giờ?"

"Cái này"

Hạ Hầu Kiệt nghe xong kém chút muốn chửi má nó, trong lòng tự nhủ lão tử đều cúi đầu cho ngươi còn thành ý không đủ, ngươi còn muốn như nào nữa a?

"Tiểu tử thúi, còn không quỳ xuống châm trà xin lỗi cho Diệp tiên sinh!"Hạ Hầu Văn xoay chuyển đầu óc, nói xong cưỡng ép ấn Hạ Hầu Kiệt xuống quỳ gối trước mặt Diệp Thần.

"..."

Thấy cảnh này, người Kiều gia triệt để mất bình tĩnh, Kiều Kiến Nghiệp còn muốn giả làm người tốt, quát lớn với Diệp Thần:"Họ Diệp, Hạ Hầu tiên sinh đều như vậy, cậu còn không buông tha, khinh người quá đáng đi!"

"Con mẹ nó ngươi im miệng cho ta!"

Hạ Hầu Văn nghe xong tức điên lên, hung hăng trừng Kiều Kiến Nghiệp một chút.

"Hạ Hầu tiên sinh, tôi, tôi chỉ muốn giúp ngài a!"Kiều Kiến Nghiệp khóc không ra nước mắt, không nghĩ tới vỗ mông ngựa lại lên vó ngựa.

"Lúc nữa ta sẽ tìm ngươi tính sổ sách!"

Mặt Hạ Hầu Văn lộ vẻ dữ tợn sắc, hắn thậm chí hoài nghi tên vương bát đản Kiều Kiến Nghiệp này có phải là cố ý hay không, chính là muốn hại chết con của hắn.

"Sư đệ, đệ bỏ qua cho Hạ Hầu Kiệt đi!"Kiều An Na cũng không muốn Diệp Thần làm mất lòng Hạ Hầu gia, dù sao người ta cũng là 'Đại tướng nơi biên cương', có thể không triệt để quyết liệt là tốt nhất.

"Được, nếu sư tỷ nói tha cho ngươi một cái mạng, vậy ta sẽ để ngươi sống lâu mấy ngày!"

Diệp Thần nhếch miệng, lập tức một cái tay nắm cằm Hạ Hầu Kiệt, đang lúc Hạ Hầu Kiệt không biết làm sao, đột nhiên con mắt Diệp Thần biến thành một mảnh vàng kim.

Một giây sau, chỉ nghe được Hạ Hầu Kiệt kêu thảm một tiếng, ngay sau đó Diệp Thần buông tay ra, con hàng này bịch một tiếng ngã nhào trên đất.

"Con trai!"

Hạ Hầu Văn thấy thế dọa sợ, mau tới trước dìu Hạ Hầu Kiệt đứng lên.

"Yên tâm đi, hắn không chết được!"

Diệp Thần lườm Hạ Hầu Kiệt một chút, âm thanh lạnh lùng nói:"Bất quá, Hạ Hầu Kiệt nếu là còn dám dây dưa sư tỷ tôi, tôi cam đoan hắn sẽ chết rất thảm!"

"..."

Mặc dù Hạ Hầu Văn nổi nóng, nhưng lúc này lại không dám đắc tội Diệp Thần.

Nhưng mà Diệp Thần vạn vạn không nghĩ tới, tương lai không lâu sau, Hạ Hầu Kiệt lại mang đến cho hắn phiền phức ngập trời, suýt chút nữa đã khiến hắn mất mạng, bất quá đây đều là nói sau.

"Sư tỷ, đã ăn xong rồi sao?"

"Ân, ăn xong."

"Đi thôi!"

Diệp Thần đứng người lên cong ngón búng ra, trong nháy mắt giải khai á huyệt Kiều Thiển Thiển.

"Lần sau nói chuyện cẩn thận, ta không phải cha cô, sẽ không nuông chiều cô!"Diệp Thần nói xong lôi kéo tay nhỏ Kiều An Na nghênh ngang rời đi.

Nhìn xem thân ảnh hai người rời đi, Kiều gia không ai dám lên

tiếng giữ lại.

"Hạ Hầu tiên sinh, ngài không có sao chứ?"

Chờ sau khi Diệp Thần rời đi, Kiều Tân Quân nhìn về phía Hạ Hầu Văn, cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Hừ!"

Hạ Hầu Văn quét người Kiều gia một chút, cả giận nói:"Kiều gia, các ngươi đều nhớ kỹ cho ta, bút trướng này ta sớm muộn cũng sẽ đòi lại từ các ngươi!"

Nói xong, Hạ Hầu Văn dẫn con trai thở phì phò rời đi phòng.

"Tại sao có thể như vậy?"

Kiều Hán Sơn trợn tròn mắt, trước khi đến hắn còn cảm thấy coi như Kiều An Na có ưu tú, cũng cần Kiều gia che chở, nhưng bây giờ xem ra Diệp Thần còn dùng tốt hơn cả Kiều gia!

"Diệp Thần, hỗn đản đáng chết này!"

Chương 445. Quyết định của Hạ Hầu Kiệt!

Kiều Thiển Thiển hận đến nghiến răng nghiến lợi, cả giận nói:"Dám để bản cô nương xấu mặt trước mọi người, bản cô nương nhất định phải báo thù!"

Cùng nàng căm hận Diệp Thần, còn có Hạ Hầu Kiệt vừa ra phòng!

"Cha, con không muốn theo chính trị!"

Hạ Hầu Kiệt đi ra khách sạn, ngữ khí kiên định nói với Hạ Hầu Văn.

"Con trai, vậy con muốn làm cái gì?"

"Con muốn tu hành!"

Hạ Hầu Kiệt nghiến răng nghiến lợi nói:"Hôm nay Diệp Thần sỉ nhục con, ngày sau con muốn để hắn trả lại ngàn vạn lần!"

"Con thật sự quyết định như vậy?"Hạ Hầu Văn nhíu mày.

"Đúng vậy, lão ba, giúp con đi!"Hạ Hầu Kiệt gật đầu nói.

"Tốt!"

Hạ Hầu Văn thấy con trai kiên trì như vậy, hắn cũng cảm thấy ngực kìm nén một ngụm ngột ngạt khó mà nuốt xuống, sau một lát trầm tư, hắn lấy điện thoại di động ra bấm một số điện thoại thần bí.

Rất nhanh, đầu bên kia điện thoại truyền tới một thanh âm già nua.

"Hạ Hầu tiên sinh, lão phu vừa xuất quan đã tiếp điện thoại của ngươi, có chuyện gì quan trọng?"

"Thiết lão, tôi muốn để Tiểu Kiệt đi theo ngài tu hành, không biết có thể không?"Thái độ của Hạ Hầu Văn rất khiêm tốn, bởi vì hắn biết rõ người này kinh khủng như nào.

Thiết lão, tên thật Thiết Ngưu!

Bắt đầu từ thế hệ thái gia gia (ông cố) của Hạ Hầu Văn, quan hệ hai nhà đã phi thường tốt, người này một mực tu hành tại Chung Nam sơn, số tuổi không rõ, nhưng khẳng định trăm tuổi trở lên, tu vi càng là thâm bất khả trắc!

Mà Hạ Hầu gia sở dĩ có thể trở thành chư hầu một phương, cũng không thể bỏ qua công lao của Thiết Ngưu!

Chỉ tiếc, mười năm trước Thiết lão quyết định toàn tâm tu luyện thề không xuống núi, ai đi đều không mời nổi hắn!

"A? Thế hệ Hạ Hầu gia theo chính trị, làm sao đột nhiên muốn tu hành, có phải là xảy ra chuyện gì?"Đầu bên kia điện thoại hỏi.

"Đúng vậy, Tiểu Kiệt kém chút bị giết!"

Hạ Hầu Văn đem trọn vẹn một năm một mười câu chuyện nói ra, cuối cùng tố khổ nói:"Thiết lão, trước đó tôi đã liên lạc qua ngài, thế nhưng là điện thoại đánh không thông a!"

"Lão phu đang bế quan tu luyện, điện thoại tự nhiên đánh không thông!"

Thiết Ngưu nghe vậy hừ lạnh một tiếng, thầm nói:"Nghĩ không ra Luyện Hồn Quyết lại tái hiện giang hồ, chẳng lẽ là đệ tử Ôn

Thiên Tinh?"

"Thiết lão, Luyện Hồn Quyết rất lợi hại phải không? Tôi đi tìm phương trượng Thiếu Lâm, ngay cả hắn đều bất lực!"Hạ Hầu Văn cũng rất tò mò, tuổi Diệp Thần quá trẻ, tại sao có thể có tu vi cao như vậy?

"Luyện Hồn Quyết xác thực rất dọa người, nhưng nó đối với lão phu mà nói lại là điêu trùng tiểu kỹ mà thôi!"Thiết Ngưu thản nhiên nói.

"Thiết lão thần công cái thế, vãn bối mười phần bội phục! Vậy chuyện tiểu nhân tu luyện....."

"Lão phu có thể thu Hạ Hầu Kiệt làm quan môn đệ tử!"

"Bất quá, hắn cần một thân một mình tiến về chỗ sâu Chung Nam Sơn, trong lúc đó có bất kỳ ngoài ý muốn, ta cũng sẽ không xuất thủ tương trợ, cũng coi như khảo nghiệm với đứa nhỏ này đi!"

"A?"

Hạ Hầu Văn nghe xong trợn tròn mắt, nếu như con trai lâm vào rừng rậm nguyên thủy Chung Nam Sơn, nơi đó dã thú đông đảo, hắn còn có thể sống được ra sao?

"Cha, con đi!"

Ai ngờ Hạ Hầu Kiệt là quyết tâm muốn báo thù, hoàn toàn không để ý bên trong Chung Nam Sơn nguy hiểm.

"Con thật quyết định muốn đi?"Hạ Hầu Văn nhíu mày.

"Không sai! Chờ con tu luyện có thành tựu, nhất định phải đem Diệp Thần chém thành muôn mảnh!"Hạ Hầu Kiệt cắn răng nghiến lợi nói.

"Đã như vậy, lão ba toàn lực ủng hộ con, buổi chiều lập tức đi Chung Nam Sơn!"Hạ Hầu Văn thấy tâm ý con trai đã quyết, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

"Diệp Thần, ngươi chờ đó cho ta! Có một ngày, ta sẽ giết ngươi!"Hạ Hầu Kiệt ngồi ở trong xe giận dữ hét.

Cùng lúc đó, Diệp Thần vừa bồi Kiều An Na trở lại tập đoàn.

"Hắt xì!"

Diệp Thần vuốt vuốt mỏi nhừ cái mũi, nói lầm bầm:"Giữa ban ngày ai đang đang nhớ đệ vậy?"

"Xú mỹ nữ nào đây!"

Kiều An Na thấy Diệp Thần không ngừng nói nhảm, không khỏi cười mắng:"Khẳng định là đệ lại chọc vị cô nương nào, người ta ở sau lưng mắng đệ a!"

Không đợi Diệp Thần giải thích điện thoại di động của hắn liền vang lên, xem xét là Hướng Vấn Thiên đánh tới.

"Diệp tiên sinh, không xong!"

Điện thoại vừa kết nối, liền nghe được đầu kia điện thoại truyền đến thanh âm lo lắng của Hướng Vấn Thiên.

"Lão Hướng đừng có gấp, đến cùng chuyện gì xảy ra?"Diệp Thần khẽ nhíu mày, tính cách Hướng Vấn Thiên cương liệt, chuyện gì có thể đem hắn gấp thành dạng này?

"Thân thể Hướng Tả càng ngày càng đen, cầu cậu mau tới mau cứu hắn đi!"

"Cái gì?"

Diệp Thần sững sờ, lập tức nói:"Các người còn đang ở bệnh

viện đúng, chờ đó, tôi lập tức tới ngay!"

"Tốt, tôi chờ cậu!"

Cúp điện thoại Diệp Thần vội vàng nói với Kiều An Na:"Sư tỷ, đệ sẽ không tiễn tỷ đi lên, có chút việc gấp muốn làm!"

"Ân, chính đệ cẩn thận, lái xe chậm một chút!"Kiều An Na dặn dò.

"Biết!"

Diệp Thần nói xong lên xe, đạp mạnh chân ga hướng phía bệnh viện mau chóng đuổi theo.....

Bệnh viện, phòng bệnh săn sóc đặc biệt.

Lúc Diệp Thần chạy đến xa xa đã có thể cảm ứng được một cỗ âm khí nồng nặc, loại âm khí này bình thường chỉ có tại mộ địa mới có thể xuất hiện.

Nghĩ nghĩ hắn gọi điện thoại cho Viên Vũ, để hắn tranh thủ thời gian tới!

"Thần ca, cậu bệnh?"Viên Vũ ngu ngơ hỏi.

"Em gái ngươi!"

"Tôi không có bệnh, cậu tranh thủ thời gian đến đây đi, có việc gấp!"

Diệp Thần đem chuyện nói đơn giản một lần, lập tức cúp điện thoại đi vào chỗ phòng bệnh Hướng Tả.

Chương 446. Ác quỷ đoạt xá!

Trong phòng bệnh, Hướng Vấn Thiên đang ngồi ở trước giường bệnh, mấy ngày không gặp hắn rõ ràng tiều tụy rất nhiều, thấy Diệp Thần tiến đến, Hướng Vấn Thiên vội vàng đứng dậy tiến lên nghênh đón, kích động nói

"Diệp tiên sinh, cậu tới rồi, mau nhìn con trai tôi"

"Lão Hướng, đừng có gấp, tôi xem trước một chút!"

Diệp Thần an ủi Hướng Vấn Thiên vài câu, đi đến bên giường xem xét, lập tức cũng bị cảnh tượng trước mắt sợ ngây người!

Hướng Tả nguyên bản coi như bình thường, giờ này khắc này lại toàn thân đen nhánh, giống như thổ dân Châu Phi, duy chỉ có cái trán là có màu da bình thường!

"Không tốt!"

Diệp Thần cau mày, trầm giọng nói:"Âm hồn trong cơ thể Hướng Tả bắt đầu đoạt xá!"

Hướng Vấn Thiên nghe xong hai chữ 'Đoạt xá' cũng gấp, nếu như con trai bị đoạt xá không phải tương đương với chết sao?

"Diệp tiên sinh, cậu nhất định phải mau cứu con trai của tôi a!"Hướng Vấn Thiên cầu khẩn nói.

"Yên tâm, chúng ta còn có cơ hội!"

Diệp Thần chỉ chỉ cái trán Hướng Tả, giải thích nói:"Tam hồn thất phách của Hướng Tả bị đoạt đi hơn phân nửa, nhưng còn có 'Thiên phách' thủ vững, chỉ cần nó không bị đoạt đi, âm hồn sẽ

không cách nào đoạt xá thành công!"

Hướng Vấn Thiên đối với Huyền Thuật không hiểu nhiều lắm, nghe được Diệp Thần nói như vậy vội vàng hỏi:

"Diệp tiên sinh, vậy bây giờ chúng ta nên làm cái gì?"

"Đợi chút đi, tôi có người bằng hữu sẽ lập tức tới đây, hắn chuyên công Huyền Thuật, khẳng định có biện pháp giải quyết!"

Diệp Thần vừa dứt lời, cửa phòng bệnh lập tức bị người đẩy ra, ngay sau đó liền thấy Viên Vũ một mặt nộ khí vọt vào!

"Lão Viên, cậu sao vậy?"Diệp Thần thấy thế hồ nghi nói.

"Tức chết tôi!"

Viên Vũ mặc một thân đạo bào, mắng liệt liệt nói:"Vừa rồi tại cổng bệnh viện, tôi nhìn thấy có một bà già ngã trên mặt đất, hảo tâm giúp đỡ nàng một phen, kết quả bị tống tiền bịp ba ngàn khối!"

"Cái gì?"

Diệp Thần nghe xong vui vẻ, hỏi:"Cậu có thể ăn thua thiệt kiểu này? Không giống cậu a, Viên đại đầu!"

"Đương nhiên không thể!"

Viên Vũ thở phì phò nói:"Lúc đầu tôi đều nghĩ nhận thua, ai bảo người ta sống trên núi thiện lương đâu? Nhưng sau khi tôi đưa tiền liền có hai người nói, hai mẹ con này là 'Giả bị đụng' chuyên nghiệp, cậu nói xem có giận không!"

"Là rất bực mình!"Diệp Thần gật đầu.

"Cho nên tôi liền hạ 'Địa Ngục Chú' cho bà già đó và con trai của nàng, để bọn họ biết lừa tôi có kết cục gì!"

"Địa Ngục Chú?"

"Hắc hắc!"

Viên Vũ đột nhiên lại cười, nói:"Về sau hai mẹ con này chỉ cần ngủ thiếp đi, thần hồn sẽ rơi vào Vô Gian Địa Ngục, nhìn tôi dọa chết bọn họ!"

"Ngọa tào, ngưu bức!"

Diệp Thần nghe xong giơ ngón tay cái lên, Vô Gian Địa Ngục là một cái khổ nhất trong Bát Đại Địa Ngục, người rơi vào Vô Gian Địa Ngục đều là cực ác, vòng đi vòng lại trong chảo dầu nóng, giống như chiên bánh tiêu, muốn bao nhiêu thảm có bấy nhiêu thảm!

Bất quá, đối với những giả bị đụng tại dương gian này, đi âm phủ chịu tội cũng là đáng đời!

"Thần ca, âm khí nơi này thật nặng, sẽ không phải là cậu gọi tôi đến bắt quỷ a?"Tâm tình Viên Vũ hòa hoãn một chút liền hỏi.

"Không phải!"

Diệp Thần chỉ chỉ Hướng Tả trên giường bệnh, nói:"Cậu xem tình huống hắn một chút, làm như thế nào cứu vãn?"

"A?"

Viên Vũ vừa rồi tức đến mơ hồ, lúc này lại mới phát hiện trên giường còn nằm một người, đến gần xem xét lập tức hoảng sợ nói:"Thần ca, gia hỏa này lập tức sẽ bị đoạt xá a!"

"Tôi biết, chính là muốn hỏi một chút cậu làm sao cứu hắn!"Diệp Thần gật đầu.

"Cái này có chút phiền toái, tôi thử một chút đi!"

Viên Vũ nói xong hai tay tạo thành thế ‘Hàng Ma Ấn’, trong miệng nhanh chóng niệm động lấy chú ngữ, đồng thời đem thủ ấn đặt tại phần bụng Hướng Tả!

"Ngao!"

Hướng Tả nguyên bản nửa chết nửa sống, bị hàng ma ấn của Viên Vũ nhấn một cái, miệng bên trong lập tức phát ra một trận tiếng sói tru, cùng lúc đó lượng lớn khói trắng từ hắn phần bụng bay lên!

"Nghiệt súc, còn không mau rời khỏi bản thể!"Viên Vũ phẫn nộ quát.

"Khặc khặc"

Một trận tiếng cười âm trắc trắc truyền đến từ trong cơ thể Hướng Tả:"Tiểu oa nhi, muốn bản tướng quân nhường ra xá thể, nằm mơ!"

"Muốn chết!"

Viên Vũ cũng bị chọc giận, từ trên thân móc ra một khối gỗ đen sì, cắn nát ngón tay vẽ lên cái phù ở phía trên, lập tức đem đặt vào ngực Hướng Tả.

"Lôi Kích Mộc?"

Diệp Thần một chút liền nhận ra hắc mộc là Lôi Kích Mộc của Đạo giáo, uy lực của nó vô tận, bất luận yêu ma quỷ quái gì gặp được vật này đều phải nhượng bộ lui binh.

Động tác Hướng Tả càng thêm kịch liệt, toàn thân trên dưới kịch liệt lay động, trong miệng đã bắt đầu sùi ra bọt mép.

Nhưng dù cho như thế, âm hồn trốn ở trong cơ thể hắn vẫn là không ra, ngược lại khiến cho Viên Vũ mệt mỏi đầu đầy mồ hôi!

Cuối cùng, Viên Vũ cũng chỉ có thể lấy lại khối hắc mộc kia, triệt để từ bỏ.

"Viên đạo trưởng, con trai tôi thế nào?"Hướng Vấn Thiên thấy thế vội vàng hỏi.

"Con của lão đến cùng làm cái gì, chọc ác quỷ hung ác như thế!"

Viên Vũ bất đắc dĩ nhíu nhíu mày, nói:"Tà Linh trong cơ thể hắn nói ít cũng có ngàn năm đạo hạnh, bản tọa không bắt được nó a!"

Chương 447. Oan đại đầu Lan Trần!

"Cái này, vậy phải làm sao bây giờ a?"

Mắt già của Hướng Vấn Thiên đỏ bừng, hắn chỉ có một đứa con trai là Hướng Tả, mắt thấy sẽ không giữ được cũng khó tránh khỏi thương tâm.

"Lão Viên, cậu suy nghĩ một ít biện pháp, mau cứu Hướng Tả đi!"Diệp Thần nói.

"Biện pháp cũng không phải không có, bất quá chỉ là có hơi phiền toái!"

Nghe xong có biện pháp, Hướng Vấn Thiên lập tức sáng mắt lên, vội vàng hỏi:"Viên đạo trưởng, ngài nói muốn làm thế nào, tôi nhất định xông pha khói lửa!"

"Thật cũng không nghiêm trọng như vậy!"

Viên Vũ lườm Hướng Tả trên giường bệnh một chút, thản nhiên nói:"Chỉ cần tìm được thi cốt của tên ác quỷ này, hủy nó đi là được!"

"Thi cốt?"

Hướng Vấn Thiên nghe xong trợn tròn mắt.

"Không phải Hướng Tả cùng mấy người bằng hữu cùng đi trộm mộ sao, tìm mấy người bằng hữu kia của hắn kia hỏi một chút a!"Diệp Thần nhắc nhở.

"Đúng a, suýt nữa quên mất!"

Hướng Vấn Thiên vỗ trán một cái, nóng vội sẽ bị loạn, nếu không phải Diệp Thần nhắc nhở hắn đều quên con trai đi trộm mộ mới bị như này.

"Vậy lão cần phải nhanh lên một chút, tôi hoài nghi những người kia cũng giống con trai lão, đều bị đoạt xá!"Viên Vũ cảnh cáo nói.

"Tôi lập tức đi tìm bọn họ, bất quá con trai tôi"

"Yên tâm, hiện tại tôi phong bế Thiên Phách của hắn, bất quá chỉ có thể duy trì khoảng nửa tháng!"

"Tốt, tạ ơn Viên đạo trưởng!"

Hướng Vấn Thiên nói xong bái một cái thật sâu cho Viên Vũ.

Cuối cùng, Hướng Vấn Thiên xin nhân viên săn sóc đặc biệt chiếu cố Hướng Tả, mình thì vội vàng rời đi bệnh viện tìm mấy người bằng hữu kia của Hướng Tả.

"Thần ca, thời gian không còn sớm, chúng ta đi tìm Lan Trần đi?"Viên Vũ nhìn đồng hồ nói.

"Được a!"

Diệp Thần gật gật đầu, hôm nay Đỗ Mỹ Mỹ kia mời đám người ăn cơm, cũng không biết trong hồ lô nữ nhân này muốn làm cái gì.

Hai người rời đi phòng bệnh, vừa đi vừa nói, mãi cho đến lúc lên xe rời đi bệnh viện.

Thật tình không biết trong bóng tối một mực có nam nhân bề ngoài xấu xí nhìn chằm chằm bọn họ, chờ Diệp Thần lái xe ra cửa bệnh viện, nam tử lấy điện thoại di động ra gọi thông nói:

"Đội trưởng, Diệp Thần cùng bằng hữu hắn rời đi!"

"Rất tốt, tiếp tục nhìn chằm chằm, tìm một cơ hội xử lý hắn!"Đầu bên kia điện thoại truyền tới một thanh âm băng lãnh.

"Vâng!"

Nam tử gật gật đầu, bên trong một đôi mắt tam giác lộ ra hung quang khát máu.

Từ lúc Lan Trần đi đến Ninh Châu, hắn rảnh rỗi đến không có chuyện làm, dứt khoát tại Ninh Châu bắt đầu chơi lớn thu mua!

Hôm nay mua cái cửa hàng Ô TÔ 4s, ngày mai mua cửa hàng Trang Phục, trong thời gian ngắn đã tiêu xài hơn một tỷ.

Lúc Diệp Thần tìm tới hắn, con hàng này đang tại quán bar lớn nhất Ninh Thành, đang cùng lão bản đàm phán chuyện thu mua.

"Tôn lão bản, tiệm này bán cho tôi đi, bao nhiêu tiền ông cứ nói!"

"Người trẻ tuổi, cậu cũng đừng khoác lác, quán rượu của ta tối thiểu ba chục triệu, ngươi cầm ra được sao?"

Lão bản là một người đàn ông mang kính mắt gọng vàng, nhìn rất nho nhã, kỳ thật rất giống trộm, căng hết cỡ quán bar này cũng chỉ có giá trị chục triệu, nhưng hắn lại mở ra gấp ba giá cả!

"Ba chục triệu hơi đắt chút, nhưng tiểu gia ta không thiếu tiền!"

Lan Trần một mặt bình tĩnh viết chi phiếu, đưa cho người đàn ông rồi nói:"Cầm lên chi phiếu cút đi, nơi này là của tôi!"

"Thật hay giả?"

Người đàn ông nghi ngờ nhìn xem Lan Trần.

"Ông gọi điện thoại đi ngân hàng xác minh một chút a!"Lan Trần khinh thường nhếch miệng, mình dù sao cũng là dòng duy nhất Lan gia, có cần phải vì ba chục triệu đi gạt người sao?

"Tốt, cậu chờ!"

Người đàn ông nghe xong lúc này gọi điện thoại cho ngân hàng kiếm tra một phen, kết quả tự nhiên không cần nói cũng biết!

"Thế nào, không có lừa gạt ông chứ?"Lan Trần bưng lên Whisky trên quầy bar nhấp một miếng, đặt chén rượu xuống hỏi.

"Đúng đúng đúng!"

Người đàn ông cười đến còn vui vẻ hơn so Phật Di Lặc, lấy lòng cười nói:"Lan đại thiếu, ta còn có tiệm gội đầu, nếu là cậu cảm thấy hứng thú, ta cũng có thể bán cho cậu?"

"Không hứng thú, đầu của tôi chỉ cần lão bà gội là được rồi!"Lan Trần thản nhiên nói.

"Lan thiếu thật là yêu lão bà!"

"Cút đi, đừng quấy rầy tôi uống rượu!"

Lan Trần không kiên nhẫn khoát tay áo, trong lòng của hắn còn đang sầu vì chuyện của Đỗ Mỹ Mỹ đâu.

Người đàn ông thấy thế cười hắc hắc, rất là vui vẻ rời đi quán bar, chạy như bay hướng phía ngân hàng, không hiểu thấu kiếm lời hai chục triệu, loại cảm giác này quá mỹ diệu.

"Lão Viên, cậu có người kế nghiệp, về sau liền gọi Lan Trần là 'Đầu to' đi!"

"Không sai, hắn chính là oan đại đầu coi tiền như rác!" (Đầu to ~ Đại đầu: cũng có nghĩa là phá của)

Lan Trần đang uống rượu phát buồn, nhìn lại Diệp Thần cùng Viên Vũ đang đứng tại cách đó không xa một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem hắn.

"Thần ca, Viên Vũ, sao các cậu lại tới đây?"

Lan Trần mặt mo đỏ ửng, đối thoại vừa rồi hắn đều nghe được.

"Tốt, trở lại chuyện chính đi!"

Diệp Thần đi tới ngồi tại đối diện Lan Trần, nghiêm mặt nói:"Lão Lan, Đỗ Mỹ Mỹ kia hẹn chúng ta ăn cơm ở đâu?"

"Tôi cũng đang chờ nàng điện thoại đây!"

Lan Trần có chút nổi nóng nói:"Con hồ ly tinh này, tối hôm qua còn mặc bikini sắc dụ tôi, muốn tiếp tục 'Hạ độc' tôi, may mà định lực tôi đủ mạnh!"

"..."

Chương 448. Nhà hàng Tây!

Cùng lúc đó, tại một khách sạn nhỏ nào đó ở Ninh Châu.

Đỗ Mỹ Mỹ có được Trời Sinh Mị Thể đang trần như nhộng nằm trong ngực của một nam nhân mọc ra râu quai nón.

"Mỹ Mỹ, hoàn thành nhiệm vụ lần này, chúng ta sẽ có thể cầm tới một mười triệu đô la Mỹ, đủ để đi bất luận một quốc gia nào trên thế giới định cư!"Râu quai nón ôm Đỗ Mỹ Mỹ cười vang nói.

"Sư huynh, tiểu tử Lan Trần kia quá có tiền, chúng ta không ép hắn thêm một chút sao?"

"Muội vẫn thèm sao!"

Râu quai nón nghe xong, mặt mũi tràn đầy hèn mọn cười nói:"Hắn đều sắp bị muội 'Ép' chết, muội còn ngại không đủ a?"

"Chán ghét!"

Đỗ Mỹ Mỹ hờn dỗi một tiếng, đưa tay nhẹ nhàng bấm một cái tại chỗ mẫn cảm của nam tử râu quai nón.

"Sư muội, đừng quên mục tiêu cuối cùng của chúng ta là Diệp Thần, tiếp cận Lan Trần chỉ là một loại sách lược mà thôi!"

"Đúng rồi, trong tay Diệp Thần có phương thuốc Hắc Ngọc Cao, có người ra một tỷ mua, cho nên không vội giết hắn, trước tiên đem phương thuốc lừa gạt tới tay lại nói!"Mặt mũi râu quai nón tràn đầy thoải mái nói.

"Minh bạch!"

Đỗ Mỹ Mỹ gật gật đầu, lập tức bứt dậy chui ra từ trong chăn, thân thể trần như nhộng đứng tại bên giường cầm điện thoại di động lên

"Hiện tại muội liền gọi điện thoại cho Lan Trần!"

Râu quai nón nhìn xem tỉ lệ dáng người gần như hoàn mỹ của Đỗ Mỹ Mỹ, trong nháy mắt lại có phản ứng, vội vàng nói:

"Sư muội, nhanh lên, ta không nhịn nổi!"

Đỗ Mỹ Mỹ vũ mị cười một tiếng, chủ động quỳ gối bên giường tùy ý râu quai nón đưa tay du tẩu trên người nàng.

Trong quán bar, Lan Trần đang bồi hai người Diệp Thần vừa uống vừa trò chuyện, đột nhiên điện thoại di động vang lên.

"Anh yêu, ban đêm em mở tiệc tại Nhà hàng Tây Tử La Lan, nhớ kỹ mời Diệp tiên sinh đến sớm một chút a!"

"Tốt!"

"Ưm…… Em treo đây"

Đỗ Mỹ Mỹ bị râu quai nón dùng sức nhéo meo meo một cái, không cẩn thận kêu rên một tiếng, dọa cho nàng phải nhanh chóng cúp điện thoại.

Sắc mặt Lan Trần trong nháy mắt âm trầm xuống. Con hồ ly tinh Đỗ Mỹ Mỹ này, trộm người coi như xong, còn dám làm chuyện này lúc gọi điện thoại cho hắn, thật coi hắn là oan đại đầu sao?

"Đê tiện!"

Lan Trần nhịn không được mắng.

"Đi thôi, chúng ta đi chiếu cố nữ nhân này, nhìn xem nàng đến

cùng muốn làm gì!"Diệp Thần đứng dậy đi ra ngoài.

Viên Vũ theo sát phía sau, một đoàn người rất nhanh liền đến nhà hàng Tây Tử La Lan.

"Anh yêu, mấy người đã tới!"

Đỗ Mỹ Mỹ mặc trang phục gợi cảm hở rốn đứng chờ tại cổng, hai đôi chân dài đầy đặn trắng noãn trần trụi bên ngoài, để cho người ta ý nghĩ kỳ quái.

Đổi lại trước kia, Lan Trần khẳng định sẽ yêu không buông tay, bất quá bây giờ nhìn thấy Đỗ Mỹ Mỹ lại cảm thấy buồn nôn, luôn cảm giác mình vừa chui vào một hang động, quá nhiều vết tích!

"Diệp tiên sinh, Viên tiên sinh, các người đều tới, mau vào trong, phòng đều chuẩn bị xong!"

Đỗ Mỹ Mỹ cười đến câu hồn phách, không ít nam nhân đi ngang qua bên cạnh thấy được nàng, tròng mắt đều muốn trợn lồi ra.

Diệp Thần cũng không có khách khí, cười cười lên tiếng chào với Đỗ Mỹ Mỹ, lập tức theo nàng đi tiến bên trong nhà hàng Tây.

Nhưng vừa mới đi vào, Diệp Thần đã phát giác không thích hợp!

Sinh ý nhà hàng Tây vốn dĩ thịnh vượng, lúc này lại là không có một ai, lại nhìn trong mắt những phục vụ viên kia chứa sát khí, hiển nhiên đây là một trận Hồng Môn Yến được bày ra một cách tỉ mỉ!

"Nha, hôm nay gặp quỷ đi, làm sao một người khách đều không có?"Viên Vũ cũng phát giác ra được dị dạng, cố ý lớn tiếng hỏi.

"Viên tiên sinh nói giỡn, lần thứ nhất tôi mời chư vị ăn cơm không muốn bị quấy rầy, cho nên bao xuống toàn bộ phòng ăn!"Đỗ Mỹ Mỹ cười một tiếng nói.

"Ha ha, thật đúng là đại thủ bút a!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, rất nhanh liền đi theo Đỗ Mỹ Mỹ vào phòng.

"Thơm quá a!"

Lan Trần đi vào phòng hít mũi một cái, một cỗ mùi thơm nhàn nhạt giống như mật ong xông vào mũi.

Một bên Diệp Thần lại không để lại dấu vết cau lại lông mày, hắn có thể đoán được, đây là mùi thuốc Nhuyễn Cốt Tán.

Vì không đánh cỏ động rắn, Diệp Thần không nói gì, hoàn toàn coi như không biết rõ tình hình.

Mấy người phân biệt ngồi xuống, vừa ngồi xuống Đỗ Mỹ Mỹ liền lấy ra micro, trời nam biển bắc bất kỳ loại chủ đề nào, nàng đều có thể nói sinh động như thật.

"Không biết Đỗ tiểu thư nghe qua một câu nói chưa?"Diệp Thần đột nhiên hỏi.

"Diệp tiên sinh, câu nào?"

"Hoa Hạ là cấm địa của lính đánh thuê cùng sát thủ, ai dám đến Hoa Hạ làm nhiệm vụ, nhất định có đến mà không có về!"

"Không có, không có!"

Khóe miệng Đỗ Mỹ Mỹ giật một cái, sắc mặt có chút mất tự nhiên nói:"Tôi là dân thường tuân theo pháp luật, mấy chuyện giết người này cũng không có hiểu rõ!"

"Đỗ tiểu thư chớ khẩn trương, tôi cũng chỉ thuận miệng nói chơi thôi!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, trong ánh mắt nhìn về phía Đỗ Mỹ Mỹ nhiều một tia nghiền ngẫm.

"....."

Nghe được Diệp Thần nói như thế, trong lòng Đỗ Mỹ Mỹ lại càng có cảm giác không ổn, nàng hoài nghi có phải là mình bại lộ.

Cũng may lúc này phục vụ viên tiến đến đưa đồ ăn, bò bít tết, rượu đỏ cùng các loại đồ ăn lần lượt được người bưng lên.

Chương 449. Đại ngu ngơ!

"Diệp tiên sinh, chúng ta vẫn là vừa ăn vừa nói chuyện đi!"

Lúc này Đỗ Mỹ Mỹ mới thở phào nhẹ nhõm, hiện tại trong tiệm đều là người một nhà, có cần phải sợ Diệp Thần sao?

"Ân, mùi vị bò bít tết của nhà hàng này không tệ, tôi muốn thu mua nó!"Lan Trần nếm miệng bò bít tết, như có điều suy nghĩ nói.

"Kháo! Cậu dứt khoát mua xuống toàn bộ Ninh Châu đi!"Viên Vũ nghe xong nhịn không được trêu chọc nói.

"Ninh Châu mua không nổi, khả năng còn thiếu chút tiền!"

"....."

"Anh yêu, thích ăn thì ăn nhiều một chút!"

Đỗ Mỹ Mỹ nở nụ cười xinh đẹp, đồng thời trong đôi mắt đẹp hiện lên một vòng tinh quang giảo hoạt.

Diệp Thần đem một khối bò bít tết đưa vào bên trong miệng, kết quả một giây sau hắn lập tức cảm nhận được không thích hợp, bên trong bò bít tết có cỗ mùi thuốc người thường không dễ dàng phát giác.

Bất quá trò hay vừa mở màn, Diệp Thần cũng lười vạch trần, mà là nhìn về phía Viên Vũ ở một bên, phát hiện hắn cũng đang nhìn mình, hai người nhìn nhau cười một tiếng, không hẹn mà cùng nhìn về phía Lan Trần.

Lan Trần tựa hồ thật sự đói bụng, trong chớp mắt đã xử lý nguyên một tảng bò bít tết!

Diệp Thần mỉm cười, cũng ăn vào miếng bò bít tết có vấn đề này, nói thật, hương vị quả thật không tệ a!

Viên Vũ thấy thế cũng nghiêm túc, trong miệng lẩm bẩm cái gì, rất nhanh cũng đem bò bít tết ăn xong.....

"Các vị, hương vị bò bít tết thế nào?"Đỗ Mỹ Mỹ thấy ba người đã ăn bò bít tết, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười quỷ dị.

"Mùi vị không tệ!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói xong tiếp tục ăn nốt miếng bò bít tết cuối cùng.

"Không tệ?"

Đỗ Mỹ Mỹ hoài nghi mình nghe lầm, nhưng nàng nhìn bọn người Diệp Thần không có chút dị dạng nào cũng lén lút nói thầm, vô ý thức nhìn về phía nhân viên tạp vụ râu quai nón đứng tại cửa.

Râu quai nón lắc đầu, biểu thị hắn cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Gặp quỷ?

Đỗ Mỹ Mỹ khẽ cau mày lại, bên trong bò bít tết cùng rượu đỏ không phải đều được thả thuốc mê đỉnh cấp sao, lẽ ra coi như một con voi cũng nên mê đảo, làm sao bọn người Diệp Thần nhìn bình yên vô sự như vậy?

"Diệp tiên sinh, nếu không tôi để cho người ta mang thêm một phần?"

Đỗ Mỹ Mỹ hoài nghi thuốc mê còn hơi ít, nghĩ giật dây bọn người Diệp Thần tiếp tục ăn nhiều một chút.

"Không cần!"

Diệp Thần cầm lấy giấy ăn màu trắng lau miệng, một mặt hài hước nhìn xem Đỗ Mỹ Mỹ cười nói:"Thuốc mê trong bò bít tết quá nhiều, ăn nhiều tôi sợ sẽ ngủ mất!"

"..."

Đỗ Mỹ Mỹ nghe vậy trong nháy mắt hóa đá, nguyên lai Diệp Thần đã sớm biết bên trong bò bít tết có thuốc mê!

"Đỗ tiểu thư, tôi không muốn cùng cô nói nhảm, nói đi, là ai phái cô đến, có mục đích gì?"Diệp Thần nhún vai, không muốn tiếp tục đóng kịch.

"Tôi không biết cậu đang nói cái gì, Diệp tiên sinh nhất định là hiểu lầm!"Đỗ Mỹ Mỹ còn đang ý đồ giảo biện.

"Hiểu lầm đại gia ngươi!"

Lan Trần nhịn không nổi, vỗ bàn đứng dậy nhìn hằm hằm Đỗ Mỹ Mỹ, chỉ về phía nàng cái mũi mắng

"Tiện nhân, ngươi hạ mị độc cho lão tử, đừng cho là lão tử không biết, hôm nay ngươi nhất định phải cho lão tử một cái công đạo, bằng không chịu chết đi!"

"Hừ! Đó là lão nương tiện nghi ngươi!"

Đỗ Mỹ Mỹ thấy chuyện đã bại lộ, dứt khoát cũng không giả, nàng cười lạnh đứng người lên kêu gào hét:"Hôm nay ta chỉ cần tính mệnh Diệp Thần, các ngươi không muốn chết tốt nhất chớ xen vào việc của người khác!"

"A? Nhằm vào ta?"

Diệp Thần sững sờ, trước đó hắn còn tưởng rằng là có người muốn đối phó Lan Trần đâu.

"Họ Diệp, thức thời giao ra phối phương Hắc Ngọc Cao, ta sẽ

cân nhắc cho ngươi một cái chết thống khoái!"

Râu quai nón đứng tại cổng một bên nói, một bên mở cửa phòng ra, kết quả hơn mươi người xông vào, tất cả đều là ăn mặc như nhân viên tạp vụ!

Trên mặt những người này từng người đều lộ vẻ hung tướng, trong tay cầm đao cụ sáng loáng, hiển nhiên đã sớm chuẩn bị.

"Các ngươi là người tiểu quỷ tử?"Diệp Thần nhíu mày.

"Phi!"

Râu quai nón gắt một cái, tức giận mắng to:"Ngươi mới là người tiểu quỷ tử, lão tử thân là người Hoa làm sao có thể bán mạng cho tiểu quỷ tử!"

"Thật sao? Vậy là ai phái ngươi đến, coi như muốn giết ta, cũng phải để ta chết được rõ ràng đi?"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, mặc dù thái độ râu quai nón ngang ngược, nhưng cũng rất có cốt khí!

"Cái này sao"

Râu quai nón gãi đầu một cái có chút do dự.

"Sư huynh, chớ cùng hắn nhiều lời, tranh thủ thời gian giết hắn, sau đó chúng ta cầm tiền rồi cao chạy xa bay!"Đỗ Mỹ Mỹ thấy râu quai nón do dự, tranh thủ thời gian nhắc nhở"Đừng quên quy củ tổ chức!"

"Nếu như ngươi nói cho ta, ta sẽ giao ra phối phương Hắc Ngọc Cao, bằng không dù sao cũng là một lần chết, ta giao ra làm gì?"Diệp Thần thấy râu quai nón như một đại ngu ngơ, thế là mở ra hình thức 'Dụ dỗ'.

"Râu quai nón, nếu như ngươi nói ra, Lan Trần ta tặng thêm

cho ngươi một trăm triệu!"

Từ nhỏ Lan Trần đã thích trêu chọc người, ngay cả Diệp Thần đều bị hắn đùa giỡn qua, huống chi là râu quai nón?

Quả nhiên, nghe được Lan Trần nói như vậy, râu quai nón triệt để 'Thả' bản thân, nhìn xem Lan Trần ấp úng hỏi:"Lan thiếu, cậu sẽ không gạt ta chứ?"

"Sư huynh"

"Ta nói!"

Râu quai nón vượt lên trước một bước nói:"Là Kinh Thành Diệp gia, Diệp Tinh Cầu!"

Chương 450. Chó cắn chó!

"Sư huynh, huynh muốn hại chết muội à!"

Đỗ Mỹ Mỹ nghe xong tuyệt vọng, tổ chức đã cắm vào máy nghe trộm trong cơ thể nàng đều, lời râu quai nón khẳng định bị tổ chức nghe được, mà chờ đợi bọn họ chính là tổ chức truy sát.

"Sư muội, Lan thiếu nói cho một trăm triệu a, còn cao hơn cả tiền thưởng của chúng ta!"

"Chúng ta cầm được số tiền kia rồi đi ra nước ngoài không phải thơm sao?"Râu quai nón nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

"..."

Đỗ Mỹ Mỹ nhẹ nhàng thở dài, râu quai nón cũng không biết trong cơ thể nàng có máy nghe trộm, giờ này khắc này nói cái gì đã trễ rồi!

"Diệp Tinh Cầu?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, người này thế mà cũng đều họ Diệp giống như hắn?

"Lan Trần, cậu hiểu rõ Diệp gia sao?"

"Không hiểu rõ lắm, nhưng tôi biết Kinh Thành có một Diệp gia, miễn cưỡng xem như một đại gia tộc đi!"Lan Trần nghĩ nghĩ nói.

"Diệp Thần, ta đều nói cho ngươi kim chủ là ai, mau đem phối phương Hắc Ngọc Cao giao ra đi!"Mặt mũi Râu quai nón tràn đầy hung tướng nhìn xem Diệp Thần.

"Muốn phối phương tự mình tới bắt, nhìn ngươi có bản lãnh này hay không!"Diệp Thần một mặt cười xấu xa nói.

"Hỗn đản, dám gạt ta!"

Lúc này râu quai nón mới phản ứng được, hóa ra mình bị Diệp Thần đùa nghịch, lúc này vung tay lên phẫn nộ quát:"Giết hắn cho ta!"

Nhân viên tạp vụ đứng sau lưng râu quai nón nhao nhao giơ lên lưỡi dao trong tay, đưa tay đâm tới!

Bất quá mục tiêu bọn họ không phải Diệp Thần, mà là râu quai nón!

Phốc!

Râu quai nón vội vàng không kịp phòng bị người phía sau, bị một đạo chọc vào bên hông, máu tươi lập tức như suối trào phun tới!

"Các ngươi làm gì vậy?"

Râu quai nón kêu thảm một tiếng, che lấy eo của mình xoay người mặt mũi tràn đầy chấn kinh nhìn xem những người này.

"Hừ, Thạch Đại Bằng, ngươi phản bội tổ chức còn dám hỏi làm gì, đương nhiên là làm thịt ngươi!"Một tên đầu húi cua dẫn đầu mặt mũi tràn đầy dữ tợn nói.

"Phản đồ!"

Râu quai nón tức giận, chịu đựng đau nhức kịch liệt giống như một đầu sư tử thụ thương, vọt vào trong đám người này đại khai sát giới!

Bành!

Nắm đấm râu quai nón cực nặng, xen lẫn tiếng gió vù vù đánh vào trên người đối thủ, giống như đánh vào bao cát còn phát ra tiếng trầm đục.

Nhưng dù sao hắn cũng là một người, phần eo lại bị thương, thời gian dần qua cũng có chút ăn không tiêu, trên tay, trên đùi đều bị lưỡi dao cắt mấy đạo vết máu!

"Sư huynh, muội đến giúp huynh!"

Đỗ Mỹ Mỹ thấy thế khẽ kêu một tiếng, từ trên thân móc ra một thanh Nga Mi Thích cũng lao vào chiến cuộc.

"Ách Thần ca, đây là chuyện gì xảy ra?"Lan Trần đều nhìn mộng bức, làm sao trong chớp mắt địch nhân lại chém giết lẫn nhau?

"Cắt! Chó cắn chó thôi!"Viên Vũ khinh thường nhếch miệng.

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, hô lên với huynh muội hai người đang chém giết:"Muốn giúp đỡ thì nói một tiếng, chúng ta không thu phí!"

"..."

Viên Vũ cùng Lan Trần nghe xong ngẩn người, Diệp Thần thấy thế gật đầu nói:"Hai người này có chút ý tứ, nếu như có thể giúp chúng ta làm việc, chưa chắc không phải chuyện tốt!"

Ngay từ đầu râu quai nón cùng Đỗ Mỹ Mỹ còn chịu đựng được, nhưng đối phương người đông thế mạnh thân thủ cũng không kém, huống chi tu vi Đỗ Mỹ Mỹ cũng chênh lệch so với đối phương, cũng không được tính là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, bởi vậy hai người rất nhanh không gánh được!

"Anh yêu, mau giúp em!"Sau khi Đỗ Mỹ Mỹ bị đâm trúng một đao, quay đầu nhìn về phía Lan Trần cầu cứu.

Nghĩ thầm hai người tốt xấu từng có tiếp xúc da thịt, Lan Trần cũng không đến mức thấy chết mà không cứu sao?

"Giúp muội muội ngươi!"

Ai ngờ Lan Trần trực tiếp vung ra câu nói này, mặt mũi tràn đầy ghét bỏ nói:"Ngươi cho rằng tiểu gia ta nhàn nhức cả trứng sao, cứu một nữ nhân đê tiện!"

"Diệp tiên sinh, cứu chúng tôi với!"

Đỗ Mỹ Mỹ rơi vào đường cùng chỉ có thể nhảy ra vòng chiến, bịch một tiếng quỳ gối Diệp Thần trước mặt, cầu khẩn nói:"Chỉ cần cậu cứu tôi cùng sư huynh, về sau chúng tôi chính là người của cậu!"

"Tốt!"

Diệp Thần cũng không có do dự, hắn chính là đang chờ câu này, nói xong thân hình lóe lên trong chớp mắt liền đến bên người râu quai nón.

Trùng hợp môt cây chủy thủ thọc tới, Diệp Thần thấy thế như thiểm điện duỗi ra hai ngón tay, dễ như trở bàn tay kẹp được chùy thủ.

"Cái gì?"

Nhân viên tạp vụ đâm đao thấy cảnh này, tròng mắt đều muốn trợn lồi ra!

"Một bầy kiến hôi, đi chết đi!"

Diệp Thần nói xong cổ tay nhẹ nhàng nhất chuyển, chùy thủ cưỡng ép bị bẻ gãy, ngay sau đó chỉ thấy Diệp Thần như quỷ mị xuyên qua trong đám người, một giây sau, những nhân viên tạp vụ này nhao nhao ngã xuống đất mà chết!

"..."

Thấy cảnh này Đỗ Mỹ Mỹ trợn tròn mắt, nàng biết Diệp Thần là võ tu, nhưng không nghĩ tới đối phương lợi hại như vậy, trong khoảnh khắc đã giải quyết những người này.

Râu quai nón cũng biểu lộ phức tạp nhìn xem Diệp Thần, nửa ngày không biết nên nói cái gì.

"Làm sao, được tôi cứu xong ngay cả câu tạ ơn đều không có?"

Diệp Thần trở lại ngồi xuống bên cạnh bàn ăn, vểnh chân lên ngồi bắt chéo, một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem râu quai nón còn ngốc đứng tại chỗ.

"Cảm, cảm ơn!"

Lúc này râu quai nón đã thành 'Huyết hồ lô', nhưng hắn thấy Đỗ Mỹ Mỹ quỳ gối trước mặt Diệp Thần, hắn cũng nghiêm túc cưỡng ép chịu đựng đau nhức kịch liệt quỳ xuống!

Chương 451. Thu lưu!

"Đứng lên đi, vừa rồi Đỗ Mỹ Mỹ nói về sau thay tôi làm việc, cậu thì sao?"Diệp Thần hỏi.

"Diệp Thần, nếu là cậu thu lưu chúng tôi, tổ chức sẽ không bỏ qua cho cậu!"

"Sư huynh"

"Sư muội, Diệp Thần đã cứu chúng ta, chúng ta không thể làm chuyện hố người kia!"Râu quai nón cau mày nói.

"Kháo!"

Lan Trần nghe xong không vui.

Mình bị Đỗ Mỹ Mỹ ngủ không nói, còn trúng mị độc, cái này mẹ nó còn không tính hố người?

"Tổ chức của các người là cái gì?"

Diệp Thần ngược lại là sớm có đoán trước, từ thời điểm xác định được Đỗ Mỹ Mỹ là Trời Sinh Mị Thể kia trở đi, hắn đã đoán được người này là người của tổ chức sát thủ.

"Độc Thứ!"

Râu quai nón nói thẳng:"Diệp Thần, cậu không muốn chết thì để chúng tôi đi, bằng không tất cả mọi người phải chết!"

"Không phải chỉ là Độc Thứ sao?"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, Độc Thứ là một cái tổ chức sát

thủ bí mật của Hoa Hạ, hắn cũng là nghe nói qua.

"Các người biết Thiên Long Điện sao?"Diệp Thần hỏi.

"Đương nhiên biết, tổ chức sát thủ thanh danh vang dội tại Châu Âu, nghe nói đó là do người Hoa chúng ta tổ kiến đây này!"Râu quai nón gật gật đầu.

"Tôi chính là điện chủ Thiên Long Điện!"

"Cậu còn trẻ như vậy, làm sao có thể?"

"Ngớ ngẩn!"

Viên Vũ đều nhìn không được, trí thông minh râu quai nón này thế mà cũng có thể làm sát thủ, tiêu chuẩn dùng người của sát thủ thấp như vậy sao?

Đỗ Mỹ Mỹ thông minh hơn, nàng lặng lẽ lấy điện thoại di động ra đăng nhập trang web sát thủ nào đó, thế mà thật đúng là tìm được một chút manh mối, trong đó có một tấm ảnh chụp lén Diệp Thần từ khía cạnh, phía trên đánh dấu người này chính là điện chủ Thiên Long Điện.

Quả nhiên, Diệp Thần nói là sự thật!

Khi nàng đưa di động đưa cho râu quai nón nhìn lên, cũng không biết con hàng này có phải là mất máu quá nhiều, nhìn hồi lâu hỏi ngược một câu:

"Sư muội, muội cho ta nhìn cái này làm gì?"

"Diệp tiên sinh thật là điện chủ Thiên Long Điện, sư huynh không nhìn ra được sao?"Đỗ Mỹ Mỹ cũng là bó tay, sư huynh ngay cả cái này cũng nhìn không ra?

"Có chút giống giống!"

Râu quai nón nhìn chằm chằm điện thoại kỹ một hồi, sau đó đưa điện thoại di động cho Đỗ Mỹ Mỹ, ngẩng đầu nói với Diệp Thần:

"Diệp điện chủ, tôi cùng sư muội có thể gia nhập với các người sao!"

"Đương nhiên có thể, hoan nghênh gia nhập!"

Diệp Thần gật gật đầu, hắn nguyện ý thu lưu hai người cũng là có nguyên nhân, râu quai nón có cốt khí, thái độ với tiểu quỷ tử làm cho Diệp Thần rất thưởng thức, mà Đỗ Mỹ Mỹ càng hơn, loại Trời Sinh Mị Thể này có thể ngộ nhưng không thể cầu, lấy về mình dùng sớm muộn cũng có một ngày có thể phát huy được tác dụng.

"Tạ ơn Diệp tiên sinh!"

Đỗ Mỹ Mỹ nghe xong sướng đến phát rồ, có Diệp Thần làm chỗ dựa sẽ không sợ tổ chức truy sát.

"Cậu tên là gì? Vừa rồi nghe cậu nói chuyện giống như rất chán ghét tiểu quỷ tử?"Diệp Thần có chút hăng hái nhìn xem râu quai nón hỏi.

"Tôi gọi Thạch Đại Bằng!"

Râu quai nón từ dưới đất đứng lên, kết quả hắn vừa đứng dậy vết thương phần eo trực tiếp phún máu ra bên ngoài, đau đến con hàng này nhe răng trợn mắt.

"Để tôi xử lý thương thế cho cậu một chút đi!"

Diệp Thần thấy thế từ trong ngực móc ra ngân châm, tại xung quanh vết thương đâm mấy châm, nguyên bản vết thương không ngừng chảy máu thế mà trong nháy mắt đã ngừng lại.

"Thật là lợi hại! Không nghĩ tới Diệp tiên sinh còn biết y

thuật?"Thạch Đại Bằng hoảng sợ nói.

"Đừng nói tôi, nói về mình đi!"

"Tôi là người Dự Châu, hận tiểu quỷ tử là bởi vì bọn chúng giết gia gia của tôi, hai chân của cha tôi cũng là bị tiểu quỷ tử đánh gãy!"

Nghe Thạch Đại Bằng kể xong, Diệp Thần mới biết được nguyên lai toàn bộ Thạch gia cũng coi như trung liệt, gia gia cùng cha đều là làm binh, mà lại trên chiến trường một chết một bị thương, cũng khó trách con hàng này căm hận tiểu quỷ tử như thế!

"Cậu là người Dự Châu?"Diệp Thần đột nhiên nghĩ đến cái gì.

"Ân, bất quá vào năm tôi mười tuổi đã theo sư phó rời đi trong làng!"

"Hôm nào cậu theo giúp tôi một chuyến về Dự Châu đi!"

Lúc này Diệp Thần mới nhớ tới, mình còn đáp ứng Ôn Thiên Tinh tiễn hắn lá rụng về cội.

Mặc dù Thạch Đại Bằng không biết Diệp Thần muốn làm gì, nhưng vẫn là nhẹ gật đầu.

"Thần ca, cái gia hỏa gọi Diệp Tinh Cầu kia, làm sao thu thập hắn?"Viên Vũ hỏi.

"Diệp tiên sinh, Diệp gia ở Kinh Thành thế lực cũng không nhỏ!"Thạch Đại Bằng nhắc nhở.

"Ân, tôi biết."

Diệp Thần lấy điện thoại di động ra trực tiếp bấm điện thoại Ảnh Tử, thanh âm lạnh như băng nói:"Ảnh Tử, cậu lập tức cùng Kim Cương đi một chuyến Kinh Thành, tìm tới một gia hỏa gọi là

Diệp Tinh Cầu của Diệp gia!"

"Giết hắn sao?"

"Cậu xem đó mà làm thôi!"Diệp Thần nghĩ nghĩ nói.

"Minh bạch!"

Sau khi cúp điện thoại Diệp Thần không tự giác nhăn nhăn lông mày.

Lão đầu nói qua Diệp gia Kinh Thành có quan hệ với hắn, nếu như là thật, vậy tại sao Diệp Tinh Cầu kia muốn giết mình?

"Các người đi bệnh viện đi, tôi sẽ để cho người dàn xếp các người!"

Diệp Thần nói xong đứng dậy chuẩn bị rời đi, Lan Trần cũng chuẩn bị đi nhưng vào lúc này lại nghe được Thạch Đại Bằng hỏi

"Lan thiếu, một trăm triệu kia....."

"Kháo!"

Lan Trần nghe xong trực tiếp liếc mắt, quát lớn:"Ngươi thực ngưu bức, đến lúc này mà vẫn còn đòi tiền, không có!"

Nhưng vào lúc này, bên ngoài lại truyền đến một trận tiếng gào!

Chương 452. Đầu cơ chuộc lợi!

"Có người không? Mọi người đều chết đâu hết rồi?"

"Nguyên lai là hắc điếm, đồ ăn còn có mùi vị người chết, tiểu gia ta ta không ăn nữa!"

Ngay sau đó bên ngoài vang lên tiếng loảng xoảng, hiển nhiên là có người đang đập đồ vật!

"Đi thôi, đi ra xem một chút chuyện gì xảy ra!"Diệp Thần nói xong trực tiếp rời đi phòng, Thạch Đại Bằng thấy thế tranh thủ thời gian đi theo.

Đợi đến mọi người đi tới đại sảnh xem xét, chỉ thấy có một cái bóng đen đang nện quầy thu ngân!

"Ngươi là ai?"

Đỗ Mỹ Mỹ cảnh giác nhìn xem bóng lưng người áo đen hỏi.

"Nha, vẫn còn rất nhiều a, bái bai!"Người áo đen quay đầu lại quét đám người một chút, cười hắc hắc lập tức lao nhanh ra khỏi nhà hàng Tây.

"....."

Đám người sững sờ, gia hỏa này sẽ không phải là bị điên rồi chứ?

Diệp Thần cũng không nghĩ nhiều, nhưng khi hắn đi đến phụ cận quầy thu ngân lại đột nhiên dừng bước, hít mũi một cái, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc chấn kinh!

Mùi tanh cá ướp muối!

Là hắn, không sai!

Diệp Thần nổi trận lôi đình, thân thể như viên đạn xông ra ngoài, đáng tiếc bên ngoài sớm không có bóng dáng của người áo đen.

"Thần ca, sao vậy?"

Bọn người Viên Vũ thấy thế vội vàng theo sau hỏi.

"Vừa rồi tên kia tôi gặp qua!"Diệp Thần nhìn xung quanh, sắc mặt nghiêm túc nói.

"Ai vậy?"

Lan Trần cũng mộng bức, có thể để cho Thần ca có phản ứng lớn như vậy, tên áo đen che mặt kia là thần thánh phương nào?

"Một tên trộm đáng chết!"

Diệp Thần hận đến nghiến răng nghiến lợi, không sai, vừa rồi mùi người kia lưu lại giống y như mùi của người lần trước hắn đụng phải trong mộ huyệt của Ôn Thiên Tinh!

Mà lại cũng chính là người này trộm đi Tuyết Sơn Ngọc Lộ Hoàn của Diệp Thần.

"Tên trộm vặt này rất khá a, nhìn thân pháp hắn tuyệt đối là cao thủ!"Viên Vũ trầm giọng nói.

"Đáng tiếc để hắn chạy!"

Diệp Thần ảo não không thôi, nếu là bắt được gia hỏa này hắn cam đoan không đánh gãy chân đối phương không thôi.

Đúng lúc này điện thoại di động của hắn vang lên, xem xét là

Tô Tuyết Di gọi tới, lúc này Diệp Thần mới kết nối điện thoại.

"Nàng dâu, có chuyện gì vậy?"

"Diệp Thần!"

Tô Tuyết Di ở đầu bên kia điện thoại cả giận nói:"Có phải anh quên mình đáp ứng chuyện với em hay không?"

"Chuyện gì a?"

Hiện tại trong đầu Diệp Thần chỉ có người áo đen, thật không nhớ rõ chuyện đáp ứng Tô Tuyết Di.

"Bại hoại! Anh đáp ứng cùng em đi xem buổi hòa nhạc!"

Tô Tuyết Di nghe xong đều tức muốn khóc, đại móng heo không có để ý mình chút nào, quá ghê tởm.

"Ách..... Nàng dâu, thật xin lỗi a, lão công bận bịu quá nên quên!"

Diệp Thần cười khổ, suýt nữa quên mất việc này, mình không nhìn tới buổi hòa nhạc tương đương với thả bồ câu hai nữ nhân, đoán chừng An Khả Hân cũng sẽ oán trách hắn.

"Vậy anh làm xong chưa?"

"Vừa làm xong, nàng dâu ở đâu lão công lập tức tới!"

"Em tại cổng sân vận động, anh mau tới đây đi!"Tô Tuyết Di nói.

Diệp Thần cúp điện thoại, quay đầu nói với Viên Vũ:"Đầu to, làm phiền cậu bồi Thạch Đại Bằng đi bệnh viện một chuyến đi, miễn cho Độc Thứ phái người đến giết người diệt khẩu!"

"Tốt, giao cho tôi cùng Lan Trần đi!"Viên Vũ gật đầu nói.

Diệp Thần quay đầu nói với Thạch Đại Bằng:"Tạm thời tôi tha cho hai người một mạng, hi vọng hai người không muốn giở trò gian!"

"Diệp tiên sinh yên tâm, chúng tôi đã phản bội tổ chức, ngài chính là chỗ dựa của chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ không phản bội ngài!"Thạch Đại Bằng vội vàng nói.

"Hi vọng cậu nói được thì làm được!"

Diệp Thần bàn giao vài câu, sau đó mới lái xe hướng tiến đến sân vận động.

Sân vận động Ninh Châu, người đông nghìn nghịt.

Tô Tuyết Di thỉnh thoảng giơ tay nhìn thời gian một chút, lộ ra mười phần nôn nóng!

"Chết Diệp Thần, thối Diệp Thần, làm sao còn chưa tới!"Tô Tuyết Di gấp đến độ dậm chân.

Bởi vì nếu Diệp Thần không đến, nàng lo lắng vé vào cửa buổi hòa nhạc đều bị bán sạch, nhưng nàng không có thẻ căn cước của Diệp Thần, muốn mua vé giúp hắn đều không được!

"Nàng dâu!"

Ngay tại lúc Tô Tuyết Di đợi khổ, đột nhiên bên tai truyền đến tiếng cười của Diệp Thần.

"Làm sao giờ anh mới đến a?"

Tô Tuyết Di chu miệng nhỏ, rầu rĩ không vui nói:"Thêm mười phút nữa là buổi hòa nhạc sẽ bắt đầu, vé vào cửa cũng đã bán hết!"

"Vé vào cửa?"

Diệp Thần liếc qua chỗ bán vé, quả nhiên người ta đều tan

việc.

Cũng tại An Khả Hân rất được hoan nghênh, sân vận động lại chỉ có thể dung nạp ba mươi ngàn người, mà người đến đây gần bốn mươi ngàn người, đã sớm một phiếu khó cầu!

"An tiểu thư thật vất vả đến Ninh Châu tổ chức buổi hòa nhạc, nhưng em lại không vào được!"Nói xong hốc mắt Tô Tuyết Di đỏ bừng.

"Tiểu thư, cô muốn mua vé vào cửa sao?"

Đột nhiên, một nam tử dáng người nhỏ gầy, tướng mạo hèn mọn tiến đến bên người Tô Tuyết Di, một mặt cười gian nói:

"Tôi có vé vào cửa muốn bán ra, chỉ là phải trả nhiều tiền hơn một chút!"

"Muốn bao nhiêu tiền?"Tô Tuyết Di nghe được có vé, hai mắt không khỏi sáng lên.

"Rẻ nhất ba ngàn khối, quý hơn mười ngàn!"Nam tử duỗi ra ngón tay nói.

"Đắt như vậy?"

Tô Tuyết Di nghe xong không khỏi âm thầm líu lưỡi, nhạc giá cao nhất theo luật chính phủ về vé vào cửa buổi hòa, đến trong tay bọn đầu cơ này lại biến thành giá thấp nhất?

"Mỹ nữ, cô biết cái gì gọi là vật hiếm thì quý không?"

Con buôn một mặt đắc ý nói:"Đây chính là buổi hòa nhạc bế mạc của An Khả Hân, về sau muốn nghe đều không có cơ hội nữa nha!"

Chương 453. Biết anh họ ta là ai không?

"Có thể bớt chút giá được không?"Tô Tuyết Di động tâm.

"Hắc hắc, mỹ nữ, nhìn cô ăn mặc không giống người nghèo a! Hai ngàn khối đi, coi như chút lòng thành của tôi!"Tên đầu cơ một mặt hèn mọn mà nhìn xem Tô Tuyết Di cười nói.

"Tốt a!"

Tô Tuyết Di cắn răng, biết rõ bị hố cũng chỉ có thể xuất tiền túi, lúc này nói:"Cho tôi hai vé a!"

"Mỹ nữ, cô rất có nhãn lực, còn chậm trễ nữa ngay cả vé vào cửa cũng không còn!"

Ngay tại lúc Tô Tuyết Di chuẩn bị giao tiền, đột nhiên Diệp Thần ngăn cản nàng, nói:

"Nàng dâu, đừng có gấp!"

"Lão công lập tức gọi điện thoại cho sư tỷ, để nàng phái người tiếp chúng ta đi vào, đừng lãng phí tiền!"

"Tiểu tử, ngươi có ý tứ gì, đá chén canh đúng không?!"Tên đầu cơ giận tím mặt, hung hăng trừng Diệp Thần một chút, ý vị mười phần cảnh cáo.

Cản người tiền tài, giống như giết người phụ mẫu!

Mắt nhìn thấy con vịt đã đun sôi muốn bay, cái này ai nhịn được?

"Chỉ bằng ngươi cũng xứng?"

Diệp Thần khinh thường lườm tên đầu cơ một chút, âm thanh lạnh lùng nói:"Lập tức biến mất trước mắt ta, đừng để ta động thủ quất ngươi!"

"Ai nha! Tiểu tử ngươi rất ngưu bức a, biết ta là ai không?"Tên đầu cơ nghe xong giận đến phát cười, chỉ vào cái mũi Diệp Thần mắng:"Có gan ngươi đụng đến ta thử một chút, ta bịp chết ngươi!"

Bành!

Một giây sau, Diệp Thần trực tiếp tung một cước đá vào trên bụng tên đầu cơ, đá hắn bay ra ngoài đến mấy mét!

"Ngao!"

Tên đầu cơ hét thảm một tiếng, rất nhanh cũng hấp dẫn đồng bọn tới.

"Lão Ngô, ai đánh ngươi vậy!"Đồng bọn lòng đầy căm phẫn mà hỏi thăm.

"Chính, chính là tiểu tử kia!"

Tên đầu cơ ôm bụng, mặt mũi tràn đầy thống khổ nằm rạp trên mặt đất, đưa tay chỉ chỉ Diệp Thần cắn răng nói:

"Các huynh đệ, chơi hắn!"

Vừa dứt lời một đám đầu cơ nhao nhao đánh tới hướng Diệp Thần, dọa cho Tô Tuyết Di liên thanh kêu sợ hãi!

"Dừng tay!"

Đúng lúc này một tiếng khẽ kêu truyền đến, ngay sau đó Liễu Nhược Hi mặc một thân đồng phục cảnh sát, tư thế hiên ngang xuất hiện, trực tiếp ngăn tại trước người Diệp Thần.

Đám đầu cơ xem xét có cảnh sát cũng dừng tay , nhao nhao quay đầu nhìn về phía lão Ngô bị đánh.

Lão Ngô nhịn đau đứng người lên đi đến trước mặt Liễu Nhược Hi, diện mạo dữ tợn nói:"Mỹ nữ, ta khuyên cô không cần xen vào chuyện bao đồng, biết anh họ ta là ai không?"

"Mặc kệ anh họ ngươi là ai, dám tụ tập nháo sự ở công cộng, có tin lão nương bắt hết các ngươi lại không!"Liễu Nhược Hi ngữ khí bất thiện, ai bảo bọn họ khi dễ tiểu sư đệ đâu.

"Kháo!"

Lão Ngô nghe xong phát hỏa, cả giận nói:"Đúng là đồ không biết điều, anh họ ta là phó cục trưởng Cục Cảnh Sát các người, ta chỉ cần một cuộc điện thoại là có thể lột da cô!"

"Phó cục trưởng? Ngô Dũng?"Liễu Nhược Hi khẽ cau mày lại.

"Không sai!"

Lão Ngô mặt mũi tràn đầy đắc ý nói:"Thế nào, sợ rồi sao? Vậy cô cũng đừng xen vào việc của người khác, bằng không sẽ không có quả ngon mà ăn đâu!"

Ba!

Một tiếng vang giòn qua đi, trên mặt lão Ngô có thêm một cái dấu bàn tay đỏ tươi!

"Sư tỷ, đừng nói nhảm cùng loại người này, cứ để hắn gọi điện thoại cho tên họ Ngô đi!"Diệp Thần thu tay lại thản nhiên nói.

"Hỗn đản!"

Lão Ngô che lấy mặt bị đánh, cắn răng nghiến lợi nhìn xem Liễu Nhược Hi nói:"Cô cũng thấy được, là hắn đánh ta!"

"Ta cũng không thấy cái gì, chỉ thấy các ngươi buôn bán vé vào cửa buổi hòa nhạc!"Liễu Nhược Hi nói.

"Tốt, cô dám bao che hắn! Chờ đó cho ta không thể không chơi chết các ngươi!"Lão Ngô nói xong lấy điện thoại di động ra trực tiếp bấm điện thoại anh họ Ngô Dũng của mình.

Điện thoại rất nhanh tiếp thông, lão Ngô vẻ mặt cầu xin đem tình huống mình bị đánh thêm mắm thêm muối nói một lần.

"Còn có cảnh sát ở đó? Ngươi không có xách tên của ta ra sao?"Ngô Dũng nhíu mày hỏi.

"Em có a, nhưng không dùng được!"

"Nực cười! Hỏi hắn tên gọi là gì, ngay cả Ngô Dũng này đều không để vào mắt, muốn tạo phản sao?"Ngô Dũng giận tím mặt.

"Minh bạch!"

Lão Ngô nghe xong hung hăng trừng Liễu Nhược Hi một chút, cắn răng nói:"Cô tên là gì, anh họ ta hỏi cô đây!"

"Nói cho họ Ngô, người đánh ngươi gọi Diệp Thần!"

Diệp Thần lạnh lùng lườm lão Ngô một chút.

"Tiểu tử ngươi muốn chết!"

Lão Ngô nghe vậy lên cơn giận dữ, tức giận nói vào điện thoại:"Anh họ, anh cũng nghe được đi, tiểu tử này lại dám bảo anh là họ Ngô!"

"Người đánh ngươi là Diệp Thần?"

Ngô Dũng cau mày, hắn nhiều lần ăn phải cái lỗ vốn trước mặt Diệp Thần, hiện tại nghe xong cái tên này lại đau đầu!

"Không sai!"

Lão Ngô thở phì phò nói:"Anh họ, anh mau phái người đến đây đi, hôm nay em nhất định phải chơi chết tiểu tử này!"

"Im miệng!"

Ngô Dũng nghe xong dọa sợ, tức giận quát lớn:

"Ngô Đại Vĩ, ngươi nghe rõ cho ta! Lập tức xin lỗi Diệp Thần, bằng không ai cũng cứu không được ngươi, có nghe thấy không!"

"Em xin lỗi? Anh họ, anh say a?"Lão Ngô một mặt mộng bức.

"Say mẹ ngươi!"

Ngô Dũng càng nói càng tức giận, cuối cùng dứt khoát mắng lên:"Vương bát đản ngươi ngay cả Diệp Thần cũng dám gây, còn đem lão tử kéo vào, mông lộn ngược lên đầu sao?"

"Cái này, anh họ, Diệp Thần rất ngưu bức sao?"

"Nói nhảm, ngươi không xin lỗi xảy ra chuyện đừng tìm ta!"Nói xong, Ngô Dũng trực tiếp cúp điện thoại.

"..."

Nghe âm thanh tút tút trong loa, lão Ngô triệt để trợn tròn mắt.

Chương 454. Buổi hòa nhạc!

Ngay cả anh họ cũng không dám gây Diệp Thần, dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được đối phương cường đại cỡ nào a, mình khiêu khích hắn không phải muốn chết sao?

"Lão Ngô, anh họ ngươi nói thế nào, có phải là muốn bắt tiểu tử này?"Đồng bọn vội vàng hỏi.

"Bắt em gái ngươi!"

"..."

Không đợi đồng bọn kịp phản ứng, lão Ngô vẻ mặt cầu xin đi đến trước mặt Diệp Thần bịch một tiếng quỳ xuống, than thở khóc lóc nói:

"Đại ca, em sai rồi, anh coi như em là cái rắm, thả em đi!"

"Làm sao, ngươi không chơi chết ta?"Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem lão Ngô hỏi.

"Không không không!"

Lão Ngô nghe xong dọa sợ, vội vàng giải thích nói:"Là em lỡ lời, lời thật sự em muốn nói là chơi chết em!"

"Cút đi, đừng để ta gặp lại ngươi!"

Mặt mũi Diệp Thần tràn đầy ghét bỏ khoát khoát tay, loại tiểu nhân vật này căn bản không đáng để so đo.

Lão Ngô như nhặt được đại xá, trước khi đi còn cố gắng nhét hai tấm vé vào cửa có phòng riêng cho Tô Tuyết Di.

"Mỹ nữ, coi như tôi chịu nhận lỗi, cô nhất định phải nhận lấy a!"

Lão Ngô sợ Tô Tuyết Di không thu, đem vé vào cửa nhét vào trong tay Tô Tuyết Di, quay người vắt chân lên cổ mà chạy.

"Diệp Thần, cái này"

Trong lúc nhất thời Tô Tuyết Di lại có chút không biết làm sao.

"Nàng dâu, em cứ thu cất đi, buổi hòa nhạc lập tức sẽ bắt đầu, đừng suy nghĩ nhiều!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng, lại nói với Liễu Nhược Hi:"Sư tỷ, chúng ta cùng một chỗ đi?"

"Tỷ còn phải đi duy trì trật tự, đây là thế giới của đệ cùng Tô tiểu thư, người như tỷ cũng không dám quấy rầy!"Liễu Nhược Hi nói xong lắc lắc bờ eo thon rời đi.

"..."

Diệp Thần sững sờ, ngữ khí Tứ sư tỷ thật kỳ quái, không phải là nàng ghen chứ?

"Diệp Thần, vị cảnh sát này giống như rất có ý tứ với anh!"Tô Tuyết Di biểu lộ phức tạp nhìn xem Diệp Thần, ngữ khí có chua chua nói.

"Khụ khụ, buổi hòa nhạc sắp bắt đầu, chúng ta vẫn là đi vào trước đi!"Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, ôm Tô Tuyết Di vội vàng tiến sân vận động.

Sân vận động vốn có thể chứa đựng mấy chục ngàn người, lúc này đã không còn chỗ ngồi!

Diệp Thần vừa đi vào phòng, đã nhận được điện thoại An Khả Hân gọi tới, hỏi hắn có tới buổi hòa nhạc hay không.

"Sư tỷ, đệ tại phòng số 6 a!"Diệp Thần cười nói.

"Cái này còn tạm được, xem thật kỹ tỷ tỷ biểu diễn đi!"Nói xong, An Khả Hân cao hứng cúp điện thoại.

"....."

Xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh rơi xuống đất, có thể nhìn thấy người trong sân vận động đông nghìn nghịt, đèn huỳnh quang đủ mọi màu sắc như một mảnh hải dương cực quang, mười phần lóa mắt!

"Oa, thật xinh đẹp a!"

Tô Tuyết Di cũng bị cảnh đẹp trước mắt rung động, đứng trước cửa sổ không kìm lòng được cảm khái nói.

Rất nhanh, buổi hòa nhạc bắt đầu, ánh đèn toàn trường bỗng nhiên tối xuống, một chùm bạch quang chiếu xạ tại chính giữa sân khấu, An Khả Hân mặc trang phục thiên sứ màu trắng chậm rãi dâng lên từ dưới võ đài, phía sau lưng thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của nàng treo một đôi cánh lông vũ trắng noãn, phi thường xinh đẹp!

Người xem nhìn thấy An Khả Hân ra, toàn bộ sân vận động sôi trào!

"Nữ thần, ta yêu em!"

"An Khả Hân, ta muốn cùng em sinh hầu tử!"

"Thật xinh đẹp, Hoa Hạ không ai sánh nổi Khả Hân nhà ta, yêu nha!"

"....."

Chúng mê ca hát nhìn thấy An Khả Hân, từng người như điên cuồng, tiếng gầm kém chút xốc lên sân vận động!

Mà trong nháy mắt khi An Khả Hân cất tiếng hát, toàn trường

lại trong nháy mắt an tĩnh lại, tất cả mọi người say mê trong tiếng ca mỹ diệu của nàng.

"Chậc chậc, nguyên lai Ngũ sư tỷ ca hát dễ nghe như vậy!"Diệp Thần nhịn không được tán thán nói.

Tiếng ca của An Khả Hân giống như chim sơn ca, uyển chuyển du dương, thanh thúy êm tai, giống như tiếng trời, thật sâu bắt lấy tâm tất cả mọi người.

"Nàng dâu, nàng dâu....."

Diệp Thần vốn muốn hỏi hỏi cảm thụ Tô Tuyết Di, ai ngờ kêu nửa ngày không có phản ứng.

Cúi đầu xem xét, cô nàng này đã sớm nghe mê mẩn rúc vào trong ngực hắn, Diệp Thần bảo nàng đều không nghe thấy.

Hát xong một ca khúc, tiếng người hiện trường lần nữa huyên náo, vô số fan hâm mộ kêu gào, thét chói tai vang lên, hành vi cử chỉ để Diệp Thần đều thất kinh, hiện tại fan hâm mộ đều điên cuồng như vậy sao?

Nhất là một chút nam fan hâm mộ, có người cởi quần áo ra lộ ra hình xăm ngực, Diệp Thần tập trung nhìn vào, lại là ảnh chân dung An Khả Hân.....

"Tạ ơn, cảm ơn mọi người tới tham gia buổi hòa nhạc của Khả Hân."

An Khả Hân trên sân khấu lộ ra mỉm cười mê người, nói:"Lần này là buổi hòa nhạc cáo biệt của Khả Hân, cảm ơn mọi người đã ủng hộ Khả Hân từ trước đến nay!"

Nói xong, trong mắt An Khả Hân chứa nhiệt lệ cúi người xuống bái.

"Cái gì? Nữ thần của ta muốn rời khỏi ngành giải trí?"

"Trời ạ! Đến cùng xảy ra chuyện gì?"

"....."

Đám người nghe được tin tức này, trong sân vận động lập tức sôi trào, tất cả mọi người đang suy đoán An Khả Hân đang hot như thế, tại sao muốn đột nhiên rời khỏi.

"Quá đáng tiếc, An tiểu thư muốn rời khỏi giới ca hát."Tô Tuyết Di nức nở nói.

"Nàng dâu, em khóc cái gì, không đến mức đi?!"

Diệp Thần thấy thế dở khóc dở cười, sư tỷ rời khỏi ngành giải trí mà thôi, Tô Tuyết Di có cần phải thương cảm như vậy sao?

Chương 455. Mời ăn kẹo (hạ)!

Người thương tâm không chỉ riêng Tô Tuyết Di, cơ hồ tất cả mọi người trong sân vận động đều rất thương tâm, càng hơn nữa là các lão gia còn khóc bù lu bù loa, trực tiếp trợn tròn mắt nhìn Diệp Thần!

Những người này thật sự là cuồng a!

An Khả Hân cũng rất cảm động, sau khi thật vất vả bình phục cảm xúc mỉm cười cười nói:

"Cũng sắp phải rời khỏi cái sân khấu quen thuộc này, mượn cơ hội này Khả Hân có lời muốn nói với một người!"

"Nữ thần muốn nói gì?"Dưới đài có cái fan hâm mộ hô lớn.

"Tiểu sư đệ, sư tỷ lập tức sẽ thất nghiệp, đừng quên lời khi còn bé đệ đã nói, phải nuôi bảy tỷ muội chúng ta nha!"

Lời vừa nói ra, giống kinh lôi đánh xuống!

Đám fan hâm mộ lại lần nữa sôi trào!

"Ta không sống được, nữ thần thế mà thổ lộ với nam nhân khác!"

"Ai là tiểu sư đệ, quá ghê tởm!"

"Không sai! An nữ thần nói các nàng có bảy tỷ muội, khẩu vị gia hỏa này cũng quá lớn đi!"

"Muốn để ta biết là ai, ta nhất định sẽ đánh chết hắn!"

Nói những lời này đều là nam fan hâm mộ độc thân, đương nhiên cũng có nam fan hâm mộ đã kết hôn chỉ biết ở trong lòng đem Diệp Thần mắng cẩu huyết xối đầu.....

Diệp Thần thân là người trong cuộc cũng mộng bức, lá gan Ngũ sư tỷ cũng quá lớn, đây không tính là thổ lộ chứ?

"Diệp Thần, anh sao vậy?"

Tô Tuyết Di thấy bộ dáng ngây người như phỗng của Diệp Thần, không khỏi hé miệng cười nói:"Anh thật sự coi mình sư đệ của An tiểu thư?"

"Nàng dâu, An Khả Hân thật là sư tỷ của lão công."

"Cắt! Tuổi người ta còn nhỏ hơn anh a, làm sao có thể là sư tỷ!"Tô Tuyết Di căn bản cũng không tin.

"....."

Diệp Thần cười khổ, trong lòng tự nhủ lão công cũng muốn làm sư huynh a, nhưng lão đầu không cho lão công có biện pháp nào?

Ngay sau đó, An Khả Hân lại tiếp tục ca hát:

"Cuối cùng cũng làm ra quyết định này, mặc kệ người khác nói thế nào ta đều không để ý, chỉ cần chàng cũng khẳng định giống vậy, ta nguyện ý theo chàng đi chân trời góc biển đều....."

Tiếng ca khi thì u oán, khi thì nhu tình, không ít người thậm chí đều bị cảm động khóc.

Một khúc hát thôi, đồ đần đều có thể nghe ra tình cảm mập mờ trong ca khúc!

"Quá cảm động, em nghĩ tình cảm của An tiểu thư cùng sư đệ nàng nhất định rất sâu đi?"Tô Tuyết Di hai mắt đỏ bừng nhìn xem

Diệp Thần hỏi.

"Khụ khụ, có lẽ vậy!"

Diệp Thần xấu hổ không thôi, tranh thủ thời gian trở lại ghế sô pha, rót cho mình chén rượu ép một chút.....

Cùng lúc đó, ở quán bar nào đó tại Kinh Thành xa xôi.

Diệp Tinh Cầu uống say, trong ngực ôm một mỹ nữ cá tính đi ra từ trong quán bar.

"Mỹ nữ, chúng ta đi khách sạn uống tiếp, lần này chúng ta uống say thì thôi!"Diệp Tinh Cầu liếc mắt nhìn bộ ngực cao vút của nữ nhân gợi cảm, sắc mị mị nói.

"Chán ghét! Diệp ca thật là xấu a!"

Nữ nhân hờn dỗi, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ngực Diệp Tinh Cầu, kết quả dục hỏa con hàng này càng thêm thịnh vượng, hống hống mang theo nữ nhân đi khách sạn phụ cận.

Thật tình không biết, hai đạo bóng đen đã sớm để mắt tới hắn, lặng lẽ đi theo.

Diệp Tinh Cầu cùng nữ nhân vừa mới tiến vào phòng khách sạn, hai người đã không kịp chờ đợi trần trụi gặp nhau, đều mướn phòng còn uống cái cọng lông rượu, đương nhiên là 'Làm chính sự' quan trọng!

Rất nhanh, bên trong gian phòng liền truyền đến một trận thanh âm mê người.

Nhưng lại ngay lúc Diệp Tinh Cầu sắp chuẩn bị nhả đạn, bên trong gian phòng đột nhiên truyền đến thanh âm nam nhân khác:

"Ảnh Tử, chúng ta còn chờ lão già này xong việc sao?"

"Chớ quấy rầy, tôi đang ghi âm!"

Tiếng nói chuyện của hai người cũng không nhỏ, chủ yếu là giọng Kim Cương quá thô, hắn cũng là muốn nhỏ giọng một chút, nhưng điều kiện không cho phép a!

Diệp Tinh Cầu mắt thấy súng của mình sắp nhả đạn, thình lình nghe được bên trong gian phòng có người nói chuyện, dọa đến da đầu đều nổ, 'Diệp lão nhị' cũng rất không tự chủ uể oải.

"Ai?"

Diệp Tinh Cầu nổi trận lôi đình, từ trên người nữ nhân đứng lên, nổi giận đùng đùng nhìn quanh bốn phía.

Kết quả, Ảnh Tử cùng Kim Cương tùy tiện đi ra từ đằng sau màn cửa, trong tay Ảnh Tử còn cầm một chiếc điện thoại, cười nói:

"Đúng là người có tuổi, hơi hù dọa một chút đã không chịu nổi!"

"A!"

Nữ nhân trên giường nhìn thấy đột nhiên xuất hiện hai người, dọa đến lớn tiếng hét ầm lên.

"Ồn ào!"

Kim Cương sải bước đi tới, duỗi ra bàn tay to bằng quạt hương bồ nhẹ nhàng nhấn một cái tại chỗ cổ nữ nhân, nữ nhân trong nháy mắt hôn mê bất tỉnh!

"Hỗn đản, ngươi, các ngươi rốt cuộc là ai, làm sao lại đang ở trong phòng ta!"

Diệp Tinh Cầu thấy thế đều muốn tức nổ tung phổi, hoàn toàn không để ý mình còn đang trần như nhộng, đưa tay chỉ Ảnh Tử cả

giận nói:"Xóa đồ vật trong điện thoại ngươi đi, nếu không ngươi sẽ chết rất thảm!"

"Diệp Tinh Cầu, người phải chết tựa như là ông mới đúng?"Ảnh Tử cười lạnh, nói xong liếc mắt ra ý một cái cho Kim Cương.

Kim Cương từ trong ngực móc ra một cái bình thuốc, vặn ra nắp bình từ bên trong đổ mười mấy viên thuốc màu lam vào trong lòng bàn tay, một mặt cười xấu xa nói:

"Đây là kẹo mới nhất Mỹ quốc vừa chế tạo ra, mời ông ăn!"

"Ngươi, các ngươi chớ làm loạn!"

Diệp Tinh Cầu thấy rõ ràng những viên thuốc kia, hồn đều muốn bay khỏi xác!

Chương 456. Mời ăn kẹo (thượng)!

Cái này không phải kẹo a, rõ ràng là 'Viagra' siêu mạnh mẽ, người bình thường ăn một viên đều có thể giày vò cả đêm, nếu là ăn hết cả mười mấy viên này chỉ sợ không cần nói cũng biết.

Nhưng hết lần này tới lần khác đối mặt với dáng dấp giống như cột điện của Kim Cương, Diệp Tinh Cầu ngay cả tâm tư phản kháng đều không đề lên nổi, chỉ có thể nhận sợ nói:

"Hai vị hảo hán, hai vị có phải đòi tiền hay không? Muốn bao nhiêu nói số, ta tuyệt cho, chỉ cần hai vị chịu khó bỏ qua cho ta là được, như thế nào?"

Chỉ cần mình có thể an toàn rời khách sạn, nhất định sẽ không bỏ qua hai gia hỏa này, Diệp Tinh Cầu oán hận nói trong lòng.

"Muốn để chúng ta bỏ qua cho ông, vậy thì thành thật khai báo!"

Ảnh Tử lạnh lùng nhìn xem Diệp Tinh Cầu, hỏi:"Tại sao muốn phái người đối phó điện chủ?"

"Cái gì điện chủ? Ta không biết cậu vừa nói cái gì, có thể nhắc nhở chút được không?"Diệp Tinh Cầu một mặt mộng bức.

"Diện chủ chúng ta cũng họ Diệp!"Kim Cương to miệng nói.

"Diệp Thần?"

Diệp Tinh Cầu sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không nghĩ tới tiểu tử này thế mà chủ động xuất thủ với mình, lá gan cũng

quá lớn đi!

"Ông đến cùng nói hay không, đừng nên khiêu chiến sự chịu đựng của chúng ta!"Ảnh Tử lạnh lùng nói.

"Cái này"

Diệp Tinh Cầu do dự, hắn cũng muốn cân nhắc lợi hại, có một số việc nói ra sẽ phải gánh chịu hậu quả.

"Ảnh Tử, tôi thấy sớm trực tiếp xử lý lão già này cho nhanh, cùng hắn nói lời vô dụng làm gì a!"Kim Cương nhíu mày, nói xong đi đến trước mặt Diệp Tinh Cầu, một cái tay nắm cái cằm hắn, một cái tay khác làm bộ muốn đem đống thuốc đổ vào trong miệng hắn.

"Nói, nói"

Diệp Tinh Cầu dọa đến hồn phi phách tán, cố gắng từ trong cổ họng gạt ra mấy chữ.

"Kim Cương, khoan đã!"Ảnh Tử giơ tay lên một cái.

"Thật phiền phức!"

Kim Cương nói xong buông tay ra, hung hăng trừng Diệp Tinh Cầu một chút, cảnh cáo nói:"Lão già, ông tốt nhất đừng có giở trò, nếu không sẽ chết rất thảm!"

"..."

Diệp Tinh Cầu vừa vội vừa tức, mình rõ ràng mới tuổi hơn bốn mươi, làm sao lại thành 'Lão già' ?

"Nói đi, tại sao muốn hại điện chủ chúng ta?"Ảnh Tử hỏi.

"Đúng đúng Cốc gia!"

Sau một hồi cân nhắc, Diệp Tinh Cầu vẫn là quyết định bảo mệnh quan trọng, lúc này đã triệt để toàn đặt xuống.

"Cốc gia?"

Ảnh Tử nghe xong nhíu nhíu mày, không nghĩ tới lại 'Nổ' ra một đại gia tộc!

"Phải nói ta cũng nói rồi, các cậu có thể để cho ta đi được chưa?"

Diệp Tinh Cầu thấy Ảnh Tử không nói lời nào, trong lòng ngược lại có chút không chắc, do dự một chút nói:"Kỳ thật ta cũng là tam thúc Diệp Thần, sở dĩ ra tay với hắn hoàn toàn là Cốc gia bắt buộc, hai cậu đi đối phó Cốc gia đi!"

"Cẩu thí! Điện chủ làm sao có thể có dạng tam thúc như ông!"

Kim Cương một bàn tay đập vào trên đầu Diệp Tinh Cầu, Diệp Tinh Cầu cảm giác như bị một khối thép tấm đập vào trên đầu, kém chút hôn mê bất tỉnh.

"Kim Cương, chúng ta đi!"

Ảnh Tử suy nghĩ một chút vẫn là quyết định đem việc này mau chóng nói cho Diệp Thần, thế là đứng dậy đi bên ngoài phòng khách sạn.

"Lão già này làm sao bây giờ, cứ như vậy bỏ qua cho hắn?"Kim Cương không có cam lòng.

"Chỉ cần đừng giết hắn, cậu xem đó mà làm thôi!"

Nếu thật là tam thúc Diệp Thần, Diệp Tinh Cầu chết sống cũng không phải là hắn có thể quyết định.

"Hắc hắc, vậy ông vẫn là ăn kẹo đi!"

Kim Cương nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra một hàm răng trắng noãn, cười nói:"Yên tâm đi, chỉ cần ông đủ nhanh, đi bệnh viện rửa ruột không chết được!"

"Không muốn a! Ngươi, các ngươi không giữ chữ tín!"

Diệp Tinh Cầu sợ tè ra quần, nhưng vô luận hắn giãy giụa như thế nào, cuối cùng vẫn bị Kim Cương cưỡng ép nhét vào miệng mười mấy viên 'Viagra'.

Ninh Châu.

Mãi mới chờ đến lúc An Khả Hân hát xong một ca khúc cuối cùng, lúc này đã là mười giờ đêm, nhưng vẫn còn có rất nhiều người xem mãi không muốn rời đi.

"Nàng dâu, buổi hòa nhạc cũng xem hết, nếu không chúng ta về phía sau đài nhìn Ngũ sư tỷ một chút đi, không phải là em cũng muốn xin chữ ký của nàng sao?"Diệp Thần cười nói.

"Giờ em lại muốn về nhà!"

Tô Tuyết Di ngáp một cái, kỳ thật nàng căn bản cũng không tin An Khả Hân là sư tỷ Diệp Thần.

Diệp Thần gật gật đầu, trước tiên đem Tô Tuyết Di đưa về nhà, sau đó lại khánh công cho sư tỷ cũng được!

Hai người rời đi sân vận động, Diệp Thần mới vừa lên xe liền nhận được điện thoại của Kiều An Na.

"Sư đệ, ban đêm có thời gian không, Ngũ sư muội muốn đi khách sạn Tứ Hải mở tiệc ăn mừng!"Kiều An Na hỏi.

"Được a, đêm nay đệ sẽ đến!"

"Ân, chúng ta chờ đệ!"

Hai người hàn huyên vài câu lúc này Diệp Thần mới cúp điện thoại.

"Lão công, điện thoại của ai a?"

"Đại sư tỷ, ban đêm chúng ta mở tiệc ăn mừng cho An Khả Hân, nàng dâu, em dứt khoát cùng đi chứ?"Diệp Thần đề nghị.

Nghe xong là Kiều An Na, Tô Tuyết Di cũng không nghĩ nhiều, chỉ nói để Diệp Thần về sớm một chút.

Rời đi sân vận động, Diệp Thần rất mau đưa Tô Tuyết Di về biệt thự, sau đó quay đầu xe chuẩn bị nhanh chóng chạy tới khách sạn Tứ Hải.

Nhưng ngay khi đi qua một con đường nhỏ thưa thớt bóng người, mặt đường nguyên bản lờ mờ đột nhiên lóe lên một đạo cường quang sáng chói khiến người không mở mắt ra được.

Chương 457. Người của Cục Võ Thống!

Diệp Thần lập tức ý thức được không thích hợp, hắn vừa đạp xuống phanh xe, một trận âm thanh phá cửa sổ vang lên bên tai.

Phanh!

Kính chắn gió lọt vào trọng kích, lập tức vỡ vụn thành cặn bã!

Diệp Thần mở cửa xe nhảy xuống, chỉ thấy đứng trước mặt là ba nam nhân, dẫn đầu chính là một nam nhân mặc đồ lao động, đầu húi cua, cầm trong tay một thanh mã tấu sáng loáng.

"Ngươi là ai?"

Diệp Thần lạnh lùng nhìn đối phương, từ khí tức đối phương phát ra đến xem, rõ ràng đều là võ tu, dẫn đầu càng là tu vi Trúc Cơ Kỳ đỉnh phong!

"Diệp Thần, chúng ta là người của Chấp Pháp Đường Cục Võ Thống!"

Nam tử trung niên dẫn đầu trầm giọng nói:"Ngươi giết đồng sự của Cục Võ Thống ta, hôm nay nhất định phải cho chúng ta một cái công đạo!"

"Các ngươi muốn bàn giao cái gì?"

"Rất đơn giản, lưu lại mệnh của ngươi là được!"

"Nếu ta nói không thì sao?"Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem nam đồ lao động.

"Giết!"

Nam đồ lao động cũng không nói nhảm, vung tay lên gầm thét một tiếng với hai nam nhân đứng phía sau hắn, cùng nhau phát động công kích hướng Diệp Thần!

"Muốn chết!"

Diệp Thần chỉ dùng một chiêu 'Băng Hỏa Chưởng', kết quả hai nam nhân nhao nhao trúng chiêu, một người trong đó toàn thân thiêu đốt biến thành hỏa cầu, trong miệng phát ra trận trận tiếng kêu thảm thiết thê lương, rất nhanh hóa thành một bãi tro cốt.

Mà đổi thành một người thì cấp tốc đông kết thành băng, Diệp Thần nhẹ nhàng đụng một cái, 'Khối băng' theo vậy vỡ nát.

Nhìn thấy một màn quỷ dị trước mắt, nam đồ lao động đều sợ ngây ngẩn cả người!

"Ngươi, ngươi là tà tu?"

Mặt mũi nam đồ lao động tràn đầy hoảng sợ nhìn xem Diệp Thần, một giây sau hắn xoay người chạy, hiển nhiên hắn cũng biết mình không phải đối thủ Diệp Thần.

"Muốn chạy sao?"

Diệp Thần nói xong giương tay lên, một đạo ngân quang bắn ra!

Bịch!

Nam đồ lao động ngã xuống đất, sau đầu có thêm một cái lỗ máu nhỏ của ngân châm, trong nháy mắt đã mất đi sinh cơ.....

Cơ hồ tại lúc nam đồ lao động ngã xuống đất, trên người hắn truyền đến một trận tiếng chuông điện thoại di động.

Diệp Thần đi qua từ trên người nam đồ lao động lấy ra một chiếc điện thoại quả táo, xem xét điện báo, đường chủ?

"Đao Khách, giải quyết Diệp Thần chưa?"

Diệp Thần kết nối điện thoại, đầu kia điện thoại lập tức truyền đến âm thanh khàn giọng của một nam nhân.

"Chỉ bằng mấy trứng thối cà chua nát kia cũng muốn giải quyết ta?"Diệp Thần hừ lạnh nói.

"Ngươi là Diệp Thần?"

Nam nhân ở đầu kia điện thoại hiển nhiên có chút giật mình.

"Ta không chết, ngươi rất thất vọng sao?"

"Xem ra Đao Khách đã bị ngươi giết! Bất quá ngươi cũng đừng đắc ý, người Cục Võ Thống ta cũng không có dễ giết như vậy, coi như ngươi chạy trốn tới chân trời góc biển chúng ta cũng sẽ truy sát ngươi, thẳng đến khi đưa ngươi chém thành muôn mảnh!"Nam nhân oán hận nói.

"Bệnh tâm thần, ai nói muốn chạy trốn, có gan thì phóng ngựa đến đây đi!"Nói xong Diệp Thần cúp điện thoại, lái xe nghênh ngang rời đi.

Nam nhân ở đầu kia điện thoại đang sững sờ, lúc này nghe được âm thanh tút tút trong loa cắn răng nói:

"Họ Diệp ngươi quá phách lối, thật coi Cục Võ Thống ta không có cách bắt ngươi sao, chờ xem!"

Dưới sự tức giận, nam nhân bấm một số điện thoại tỉnh Thiên Nam.

Cùng lúc đó Diệp Thần đi tới biệt thự Kiều An Na.

Tựa hồ là biết Diệp Thần muốn tới, Kiều An Na ngay cả cửa đều không có đóng, chờ Diệp Thần vừa vào cửa đã nghe được trong biệt thự truyền đến tiếng cười nói của các sư tỷ.

"Hì hì, không nghĩ tới lá gan Ngũ sư muội lớn như thế, dám trước mặt mọi người thổ lộ với tiểu sư đệ a!"Thượng Quan Dĩnh cười nói.

"Khó trách khi còn bé Ngũ sư muội luôn yêu thích quấn lấy Diệp Thần, nguyên lai nàng đã sớm coi hắn là của mình!"

"Khả Hân, muội chuẩn bị lúc nào ăn tiểu sư đệ?"

"Nếu không luôn đêm nay đi, chúng ta giúp muội chuốc say thối đệ đệ!"

"..."

Diệp Thần đứng tại cửa nghe đến mấy câu này, lập tức cả người đều không tốt, nhất là câu nói muốn chuốc say hắn, lại chính là phát từ thân cảnh sát Liễu Nhược Hi!

Cố tình vi phạm?

"Chán ghét, mấy vị sư tỷ bắt muội trêu đùa đúng không?"Khuôn mặt An Khả Hân đỏ lên, gắt giọng:"Đừng quên, khi còn bé các người cũng kéo qua kéo lại cùng tiểu sư đệ, nói muốn gả cho hắn!"

"..."

Trong phòng khách các nữ nhân im lặng, Diệp Thần càng là không bình tĩnh, nếu mình là lại không xuất hiện, mấy vị sư tỷ có khả năng sẽ muốn thương lượng làm sao 'Chia cắt' hắn!

"Sư tỷ, các người đều ở đây!"

Diệp Thần giả bộ như cái gì đều không nghe thấy, mỉm cười đi

tới phòng khách quét đám người một chút cười nói.

"Thối đệ đệ tới rồi!"

Liễu Nhược Hi đi đến bên người Diệp Thần, nàng đổi bộ váy gợi cảm màu đen bó sát người bao mông, dáng người uyển chuyển hình chữ S triển lộ không bỏ sót, một vòng tuyết trắng trước ngực như ẩn như hiện, rãnh sâu hoắm cũng bị Diệp Thần thu hết vào mắt.

"Tứ sư tỷ, váy của tỷ thật xinh đẹp!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, không nghĩ tới dáng người Tứ sư tỷ tốt như vậy, thật sự là mở rộng tầm mắt!

"Sư đệ, làm sao giờ mới đến a, chúng ta cũng chờ đệ rất lâu rồi!"

Nhan Thanh nghe được Diệp Thần khích lệ Liễu Nhược Hi, nàng cũng đi tới.

Chương 458. Mùa xuân đến?

Bình thường Nhan Thanh đều ăn mặc rất tùy ý, nhưng hôm nay lại mặc một chiếc váy liền áo hở vai, bờ vai tuyết trắng trần trụi bên ngoài, lúc nàng đi tới hướng Diệp Thần, trên thân còn tản mát ra mùi xạ hương nhàn nhạt.

Xạ hương, đây chính là mùi thơm của loài hươu để hấp dẫn động vật khác phái a!

Diệp Thần sững sờ, hắn lúc này mới phát hiện hôm nay các sư tỷ đều mặc rất xinh đẹp, vừa gợi cảm vừa chọc người!

"Mùa xuân đến, vạn vật khôi phục, lại đến mùa động vật giao phối "

Diệp Thần ừng ực nuốt ngụm nước bọt, trong đầu đột nhiên xuất hiện đoạn phối âm này.

"Đừng đứng ngốc ở đó, ra ngoài ăn cái gì đi!"

Kiều An Na cũng đổi bộ lễ phục dạ hội lộ vai màu đỏ, viền ren tầng tầng lớp lớp, đường cong chập chờn ra vũ mị, một đầu khăn lụa mềm mại khoác trên vai thơm tuyết trắng, cho người ta cảm giác lãnh diễm, thần bí, lại cao quý.

Sân sau biệt thự đã sớm chuẩn bị tốt rượu ngon món ngon.

Ngay từ đầu còn tốt, mọi người nâng ly cạn chén, trò chuyện hồi nhỏ chuyện lý thú, nhưng dần dần qua nhiều tiếng rượu, chủ đề liền trở nên có chút mập mờ.

"Hì hì, thối đệ đệ còn nhớ rõ khi còn bé ai tắm cho mình không?"Liễu Nhược Hi uống đến gương mặt xinh đẹp ửng đỏ, như

một vũng thu thuỷ si ngốc nhìn xem Diệp Thần cười nói.

"Ách....."

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, khi còn bé bảy vị sư tỷ thay phiên tắm rửa cho hắn, việc này hắn cũng không có quên!

"Khanh khách, tiểu sư đệ có phải nhớ ra cái gì đó hay không?"

Chúng nữ thấy mặt mũi Diệp Thần tràn đầy dáng vẻ xấu hổ, từng người cười đến nhánh hoa run rẩy.

Lúc ấy Liễu Nhược Hi tuổi nhỏ lần đầu tắm rửa cho Diệp Thần, kết quả nhìn thấy vừa nhìn thấy "Diệp lão nhị" đã bị dọa sợ, kém chút biến Diệp Thần thành thái giám, từ đó về sau Diệp Thần liền học được cách tự mình rửa tắm, bằng không mệnh căn tử cũng bị mất!

"Sư đệ, hôm nay Ngũ sư tỷ đã nói tại buổi hòa nhạc, đệ cũng nghe được đi, có cảm tưởng gì?"Tần Mặc Diêu bưng chén rượu, mở miệng hỏi, dẫn tới đám người nhao nhao ghé mắt.

"Khụ khụ, đệ ngược lại thật ra không ngại a!"

Diệp Thần cũng không thèm đếm xỉa, nhếch miệng cười nói:"Chỉ cần Ngũ sư tỷ nguyện ý, đệ tùy thời nguyện ý thực hiện hứa hẹn hồi nhỏ!"

"Thật vậy sao?"

Thượng Quan Dĩnh đảo mắt đẹp, dùng giọng điệu nói đùa trêu chọc nói:"Đệ đừng quên đã ngoắc tay cùng chúng ta, Ngũ sư muội giải quyết, vậy chúng ta thì sao?"

"Đệ thật không quan trọng, nhiều nhất để thận ăn chút thiệt thòi thôi!"Diệp Thần nhún vai, một mặt bất đắc dĩ nói.

"Tiểu tử thúi, lòng đệ cũng quá tham đi!"Nhan Thanh nhịn

không được liếc mắt.

"Tiểu sư đệ, hiện tại tỷ mới phát hiện, nguyên lai đệ là đại cặn bã nam!"

"Không sai, chẳng lẽ đệ không sợ Tô Tuyết Di bắt đệ ‘Quỳ sầu riêng (Quỳ trên vỏ sầu riêng)’ sao?"

Mấy vị sư tỷ thay nhau ra trận, không ngừng 'Cuồng oanh loạn tạc' với Diệp Thần.

"Sư tỷ, đến cùng các tỷ muốn đệ làm thế nào?"

Diệp Thần khóc không ra nước mắt, hết cặn bã nam, lại là quỳ sầu riêng, hôm nay các sư tỷ quá khác thường!

Thật tình không biết có An Khả Hân 'Thổ lộ', trong lòng sáu vị sư tỷ khác cũng ngo ngoe muốn động, đều muốn để tiểu sư đệ cho các nàng một cái thuyết pháp.

"Nếu không như vậy đi!"

Liễu Nhược Hi hé miệng cười nói:"Chúng ta đem thối đệ đệ phân chia ra!"

"Tứ sư muội, muội muốn phân kiểu gì? Cắt thành bảy đoạn sao?"Thượng Quan Dĩnh thần bổ nói.

"..."

Diệp Thần muốn khóc, giờ khắc này hắn cảm giác mình giống con cừu non tiến vào đám mãnh hổ.

"Bảy tỷ muội chúng ta vừa vặn đủ một tuần thời gian, thối đệ đệ nhìn xem an bài đi!"Liễu Nhược Hi cười nói.

"Sư tỷ, cầu bỏ qua!"

Diệp Thần đều có cảm xúc muốn tự tử, trong lòng tự nhủ Tứ sư tỷ quá không biết thương người, tốt xấu để cho mình nghỉ ngơi một ngày a, càng đừng đề cập trong nhà hắn còn có nàng dâu Tô Tuyết Di đâu, đà này mình phải có tám cái thận mới đủ!

"Tốt, đừng nói giỡn!"

Kiều An Na thấy dáng vẻ một mặt xấu hổ của Diệp Thần, giảng hòa nói:"Hôm nay là khánh công cho Khả Hân, đến, nâng chén đi một cái!"

Lúc này đám người mới bỏ qua Diệp Thần, Kiều An Na cũng thừa cơ hỏi:

"Sư đệ, vừa rồi lúc tiến vào, tỷ nhìn mặt mũi đệ tràn đầy sát khí, chuyện gì xảy ra?"

"Trên đường tới đụng phải mấy người của Cục Võ Thống tìm phiền toái, bất quá bị đệ đuổi đi!"Diệp Thần một mặt nhẹ nhõm nói.

"Cục Võ Thống?"

Thượng Quan Dĩnh nghe xong lập tức cau mày nói:"Đám người này đến cùng muốn làm gì, thật sự là xen vào việc của người khác!"

"Sư tỷ, bọn họ cũng tìm tỷ phiền toái sao?"

"Đúng vậy a!"

Thượng Quan Dĩnh thở phì phò nói:"Trước đây không lâu người phụ trách Cục Võ Thống tỉnh Thiên Nam chuyên môn đi tìm tỷ, muốn Liên Đoàn Võ Đạo lệ thuộc vào hắn, cái này sao có thể!"

Diệp Thần vừa định mở miệng, điện thoại lại vang lên trước, xem xét là Ảnh Tử gọi tới.

"Thần ca, chuyện làm xong!"

Ảnh Tử ở trong điện thoại đem chuyện Diệp Tinh Cầu nói một lần, đồng thời nhắc đến Cốc gia.

"Tốt, các cậu về trước đi!"

Diệp Thần cau mày, người muốn giết hắn lại là kẻ gọi tam thúc của mình?

Cốc gia là ai?

Cúp điện thoại sắc mặt Diệp Thần âm trầm tới cực điểm, Kiều An Na thấy thế không khỏi hỏi:"Sư đệ, đệ sao vậy?"

"Sư tỷ, tỷ biết Cốc gia không?"

Chương 459. Diệp Tinh Cầu cực khổ!

"Cốc gia, hình như tỷ đã nghe mẹ mình nhắc qua, là một đại gia tộc cổ võ ở Kinh Thành, thế lực phi thường lớn!"

"Đệ đột nhiên hỏi cái này, chẳng lẽ phát sinh mâu thuẫn cùng Cốc gia?"

"Đệ hoài nghi hai mươi năm trước chính là Cốc gia ở sau lưng giở trò quỷ, hại đệ cửa nát nhà tan!"Thanh âm Diệp Thần băng lãnh, thủ phạm giết cha mẹ của hắn rốt cục nổi lên mặt nước.

"Sư đệ, nếu như đệ muốn đi Kinh Thành tìm Cốc gia phiền phức, tỷ đi cùng đệ!"Thượng Quan Dĩnh ngữ khí kiên định nói.

Ai ngờ Diệp Thần lại lắc đầu, trong mắt lóe lên một vòng sát ý, trầm giọng nói:

"Bằng vào tu vi hiện tại của đệ, đối phó gia tộc cổ võ chỉ sợ còn không được, nhưng đệ chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Cốc gia!"

Chúng nữ nghe vậy giữ im lặng, mọi người đều biết thân thế của Diệp Thần, nếu như tiểu sư đệ muốn báo thù, các nàng biết dù có liều tính mạng cũng sẽ để Cốc gia trả giá bằng máu.

Kinh Thành, khoa tiết niệu bệnh viện Hiệp Hòa.

Mặt mũi Diệp Tinh Cầu tràn đầy thống khổ nằm trên giường bệnh, giờ phút này 'Diệp lão nhị' một mực hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang ngóc đầu lên, mà lại vừa đau vừa trướng, Diệp Tinh Cầu đều có cảm xúc muốn tự tử.

Người Diệp gia nghe thấy tin tức chạy đến thấy cảnh này, sắc mặt trong nháy mắt âm trầm xuống.

"Bác sĩ, con trai của ta thế nào?"Diệp Thương Hải nét mặt già nua hỏi bác sĩ trưởng.

"Diệp tiên sinh ăn quá nhiều Viagra, ngài nhìn nó đều biến thành màu đen, thực sự không được cũng chỉ có thể cắt đi!"

Mặt mũi bác sĩ tràn đầy đồng tình nhìn xem Diệp Tinh Cầu, người anh em này ăn cái gì không tốt, lại đi ăn nhiều Viagra như vậy, đây không phải muốn chết sao?

"Khốn nạn!"

Diệp Thương Hải nghe xong tức giận đến mặt mo đỏ bừng, chỉ vào Diệp Tinh Cầu tức giận quát lớn:"Tuổi ngươi cũng đã cao, còn làm ra loại chuyện hoang đường này, quả thực mất mặt xấu hổ!"

"Diệp lão tam, cậu có phải hay không điên rồi?"

Diệp Lỵ thân là con cả Diệp gia, cũng không nhịn được oán trách Diệp Tinh Cầu, nếu người này không phải đệ đệ ruột của nàng, nàng khẳng định sẽ cảm thấy là đồ biến thái, bằng không nào có người coi Viagra như đồ ăn?

"Tôi tôi không ăn a! Không, không phải tôi ăn!"

Diệp Tinh Cầu khóc không ra nước mắt, vội vàng giải thích nói:"Là tiểu tử Diệp Thần kia phái người cưỡng ép đút tôi ăn hết!"

"Cái gì?"

Đám người nghe xong đều trợn tròn mắt, Diệp Thần thế mà dám to gan như vậy?

"Nực cười!"

Diệp Thương Hải hận đến nghiến răng nghiến lợi, quay đầu hung hăng trừng mắt liếc Diệp Tử Long, cả giận nói:"Lão nhị, nhìn chuyện tốt con trai mình làm đi, hắn đến cùng muốn làm gì?"

"Cha, lão tam đã làm gì với con trai của con, trong lòng ngài không rõ ràng sao?"Diệp Tử Long phản bác.

"Lão nhị, sao cậu có thể nói chuyện như vậy với cha!"

Diệp Lỵ cắn răng nói:"Tinh Cầu cũng là suy nghĩ vì Diệp gia ta, nếu không đắc tội Cốc gia người nào chịu trách nhiệm?"

"..."

Diệp Tử Long trầm mặc, Cốc gia cường đại xác thực làm hắn sinh ra lòng kiêng kỵ, không nói khoa trương chút nào chỉ cần Cốc gia nguyện ý, tùy thời đều có thể xóa sổ Diệp gia khỏi Kinh Thành!

"Bác sĩ, đồ chơi kia của cha tôi lúc nào mới có thể khôi phục bình thường a?"Diệp Phi vừa tức vừa buồn cười, chỉ có thể cưỡng ép nghiêm mặt hỏi bác sĩ.

"Cái này rất khó nói, các người nhìn!"

Nói xong bác sĩ trực tiếp vén chăn lên, Diệp Lỵ bị dọa đến nhanh chóng quay người đi, mà bọn người Diệp Thương Hải lại là cả kinh trợn mắt hốc mồm, nguyên lai 'Tiểu lão đệ' của Diệp Tinh Cầu cứng chắc coi như xong, thế mà còn đã biến thành đen.

"Bằng vào kinh nghiệm của tôi đến xem, đại khái phải cắt bỏ, nếu không bệnh nhân sẽ có nguy hiểm tính mạng!"Bác sĩ vẻ mặt thành thật nói.

"Cái gì!?"

Diệp Tinh Cầu nghe xong, kém chút từ trên giường nhảy dựng lên, hắn cảm xúc kích động chỉ vào bác sĩ nổi giận mắng:"Vương

bát đản, ngươi dám cắt nó, ta liền giết ngươi cả nhà!"

"Bác sĩ, chẳng lẽ không có những biện pháp khác sao?"

Diệp Thương Hải nhíu mày, con của hắn mới vào tráng niên, đồ chơi kia cắt quả thật có chút quá tàn nhẫn.

"Vậy Diệp tiên sinh phải xem tạo hóa của mình, dù sao tôi cũng không có cách nào!"Bác sĩ cũng tức sôi ruột, biểu thị mình bất lực tại chỗ.

"..."

Người Diệp gia cũng trợn tròn mắt, ngay cả bệnh viện Hiệp Hòa đều không có cách nào, đi cái bệnh viện khác cũng là lãng phí thời gian.

Đúng lúc này một nam tử đi đến, Diệp Tinh Cầu nhìn người nọ phảng phất người chết chìm bắt được một cọng rơm, vội vàng hô:

"Cốc huynh, cứu tôi!"

"Diệp Tinh Cầu, cậu thật biết chơi a!"

Cốc Chí Dũng đi vào trước giường bệnh Diệp Tinh Cầu, lên tiếng chào hỏi cùng đám người Diệp gia.

"Diệp lão, tôi muốn đơn độc tâm sự cùng Tinh Cầu, có thể chứ?"

"Không có vấn đề."

Diệp Thương Hải gật gật đầu, người nhà họ Cốc từ trước đến nay vẫn thường liên hệ với Diệp Tinh Cầu, lão đầu rất rõ ràng điểm này.

Chờ người Diệp gia đều đi, Cốc Chí Dũng một mặt hài hước nhìn xem Diệp Tinh Cầu nằm tại trên giường bệnh, hỏi:

"Lão Diệp, đến cùng là nữ nhân nào lại hấp dẫn cậu như thế, để cậu ngay cả mệnh cũng không cần!"

"Cốc huynh hiểu lầm, là tiểu tử Diệp Thần kia làm!"

"Diệp Thần?"

Nghe được cái tên này, sắc mặt Cốc Chí Dũng trong nháy mắt âm trầm xuống.

Chương 460. Các sư tỷ uống say!

Đợi đến lúc Diệp Tinh Cầu đem trọn vẹn đầu đuôi câu chuyện một năm một mười nói ra, Cốc Chí Dũng cười lạnh, nói:"Không nghĩ tới tiểu tử họ Diệp âm hiểm như thế, ngay cả tam thúc của mình đều không buông tha!"

"Hừ! Chỉ cần lần này tôi có thể toàn thân trở ra, nhất định phải chơi chết tiểu tử kia!"Diệp Tinh Cầu nghiến răng nghiến lợi nói.

"Yên tâm đi!"

Cốc Chí Dũng nghe vậy trầm giọng nói:"Ca ca của tôi đã xuất thủ, trong vòng một tháng tiểu tử này hẳn phải chết không nghi ngờ, cậu cứ đợi xem kịch vui đi!"

"Cốc huynh, huynh vẫn là mau cứu tôi trước đi!"Diệp Tinh Cầu vẻ mặt cầu xin nói.

"Ân, cậu ăn nó!"

Cốc Chí Dũng từ trên thân móc ra một viên đan dược đen sì, to bằng móng tay, Diệp Tinh Cầu tiếp nhận đan dược do dự một chút, sau đó đem đưa vào bên trong miệng.

Nhắc tới cũng rất thần kỳ, Diệp Tinh Cầu ăn dược vật xong không đến mười phút, 'Diệp lão nhị' thế mà lập tức xỉu xuống, rất nhanh khôi phục bình thường.

Cái này làm cho Diệp Tinh Cầu sướng đến phát rồ rồi, hắn cuối cùng cũng không phải làm 'Diệp công công'.

Bên ngoài phòng bệnh.

"Tiểu tử Diệp Thần này dám hại cha thành dạng này, quả thực quá ghê tởm!"

Diệp Phi lôi kéo muội muội Diệp Toa Toa đi đến hành lang phòng cháy, oán hận nói:"Lão muội, ca thấy chúng ta nhất định phải xuất thủ giáo huấn tên nhà quê này một chút, cho hắn biết sự lợi hại của chúng ta!"

"Ca, chúng ta là đối thủ của Diệp Thần sao?"

Diệp Toa Toa có chút bận tâm, nhắc nhở:"Lần trước Hạ Hầu gia đều ăn phải cái lỗ vốn trước mặt Diệp Thần a!"

"Ở Kinh Thành có Hộ Long tộc giúp hắn, bây giờ hắn trở lại loại địa phương nhỏ Ninh Châu này, chúng ta đi qua đó chính là mãnh long quá giang, hắn tuyệt không phải đối thủ của chúng ta!"

"Muội sợ một tên nhà quê làm gì, Diệp Thần ngưu bức nữa cũng là con rơi của Diệp gia ta, chẳng lẽ không đúng sao?"Diệp Phi hừ lạnh nói.

"Vậy cũng đúng, tốt a, muội đều nghe ca!"

Diệp Toa Toa vốn là người tâm cao khí ngạo, dưới sự giật dây của Diệp Phi, một tia cố kỵ còn sót lại với Diệp Thần cũng không có, quyết định phải đi Ninh Châu thu thập con rơi của gia tộc này.

"Vậy mới đúng mà!"

Diệp Phi hài lòng gật đầu, cười nói:"Đến lúc đó ca sẽ kêu lên mấy người bằng hữu đi cùng, xem ca thu thập tiểu tử Diệp Thần kia như thế nào!"

Bóng đêm bao phủ.

Trong biệt thự, bảy vị sư tỷ đã uống xong Túy Miêu, nhất là

Liễu Nhược Hi càng làm cho Diệp Thần im lặng, nàng ngủ ở trên đồng cỏ trong miệng càng không ngừng hô hào:

"Thối đệ đệ, không muốn a"

"Sư tỷ?"

Diệp Thần dở khóc dở cười, Tứ sư tỷ gặp mộng đẹp?

Không có cách nào hắn chỉ có thể đem bảy vị sư tỷ dần dần đưa vào khách phòng trong biệt thự, cuối cùng mới ôm Kiều An Na đưa vào phòng ngủ chủ nhân.

Đang lúc Diệp Thần đem Kiều An Na đặt lên giường, chuẩn bị rời đi, đột nhiên Kiều An Na mở ra hai đầu cánh tay tuyết trắng ôm lấy cổ Diệp Thần.

"Đại sư tỷ"

"Xuỵt, đừng nói chuyện!"

Kiều An Na nằm ở trên giường liếc mắt đưa tình mà nhìn xem Diệp Thần, bên trong miệng phun hương khí rượu vang, ôn nhu nói:"Tiểu sư đệ, đệ thật chuẩn bị cứ như vậy đi sao?"

"Khụ khụ, sư tỷ, tỷ uống say."

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, lúc này hắn khom người cơ hồ nửa người dán lên Kiều An Na, cảm nhận được trên người đối phương phát ra nhiệt lượng, cùng trận trận mùi thơm xử nữ, hormone trong cơ thể Diệp Thần không khỏi thẳng tắp tiêu thăng!

"Tiểu sư đệ, bây giờ đã muộn không bằng ở lại đây đi, hảo hảo bồi bồi sư tỷ!"Kiều An Na hà hơi như lan, thì thầm nói bên tai Diệp Thần.

"Sư tỷ, tỷ không sợ đệ ăn thịt tỷ sao?"Diệp Thần nhìn mỹ nhân trước mắt một mặt xấu xa cười nói.

"Sao tỷ phải sợ, tiểu tử thúi đệ dám ăn sao?"

Nói xong Kiều An Na dứt khoát nhắm mắt lại, bày ra một bộ dáng vẻ mặc cho quân ngắt lấy.

Ừng ực!

Diệp Thần nhịn không được nuốt ngụm nước bọt, nhịp tim đập đến phá lệ kịch liệt!

Đang lúc hắn do dự nên 'Chơi' Kiều An Na hay không, điện thoại lại rất không đúng lúc vang lên!

Diệp Thần giật mình, lấy điện thoại di động ra xem xét là Hướng Vấn Thiên đánh tới, dứt khoát trực tiếp cúp điện thoại.

Xuân tiêu nhất khắc thiên kim!

Lão Hướng cũng quá không hiểu chuyện, lúc này gọi điện thoại cho hắn tìm mắng chửi sao!

Nhưng hắn vừa cúp máy, điện thoại lại vang lên!

Vòng đi vòng lại nhiều lần, ngay cả Kiều An Na đều nhịn không được, ôn nhu nói:"Tiểu sư đệ, đệ nghe trước đi!"

Bất đắc dĩ, Diệp Thần thở phì phò nhận nghe điện thoại, nổi nóng nói:

"Hướng Vấn Thiên, lão đến cùng có chuyện gì, mau nói!"

Hướng Vấn Thiên sững sờ, lập tức mặt mũi tràn đầy xin lỗi nói:"Diệp tiên sinh, thật sự là không có ý tứ! Tôi tìm được bằng hữu của Hướng Tả, hắn nói có thể lập tức mang chúng ta đi Việt Châu!"

"Đại ca, cũng không nhìn một chút xem bây giờ là mấy giờ rồi, chẳng lẽ lại để cho tôi cùng lão đi Việt Châu giờ này sao?"Diệp

Thần tức giận nói.

"Không không không, ngày mai chúng ta xuất phát được không?"Hướng Vấn Thiên có chút cấp bách mà hỏi.

"Ân, lão đừng gọi điện thoại lại cho tôi!"

Diệp Thần nói xong trực tiếp cúp điện thoại, mắt nhìn thấy mình cùng Đại sư tỷ sắp phải diễn cảnh 'Tình yêu màn ảnh nhỏ', kết quả bị Hướng Vấn Thiên cưỡng ép cắt đứt, quả thực quá giận!

"Tiểu sư đệ, đã trễ thế như vậy đệ vẫn là về nhà đi!"

Để Diệp Thần không nghĩ tới chính là, Kiều An Na đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Chương 461. Việt Châu chi hành!

"Sư tỷ, mới vừa rồi tỷ không có nói như vậy!"

"Tiểu tử thúi đệ muốn làm gì?"

Kiều An Na thấy dáng vẻ một mặt phiền muộn của Diệp Thần, nhịn không được bật cười, giống như an ủi trẻ nhỏ nói:"Hiện tại sư tỷ không còn tâm tình, nếu đệ muốn để lần sau đi được không?"

"Ai, tốt a!"

Diệp Thần nghe Kiều An Na nói như vậy cũng rất bất đắc dĩ, mình cũng không thể dùng sức mạnh đi?

Cái này đều trách Hướng Vấn Thiên, điện thoại sớm không gọi muộn không gọi, hết lần này tới lần khác lựa chọn cái giờ này gọi, chờ ngày mai gặp mặt nhất định phải mắng chết hắn!

.....

Sơn trang Vân Đỉnh.

Về đến nhà, Diệp Thần phát hiện TV phòng khách còn mở, Tô Tuyết Di giống con mèo nhỏ co quắp ngủ thiếp đi trên ghế sa lon.

"Nha đầu ngốc, cũng không sợ cảm lạnh a!"

Diệp Thần hiểu ý cười một tiếng, nhẹ nhàng ôm lấy Tô Tuyết Di đi vào phòng ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thần vừa làm xong bữa sáng, Tô

Tuyết Di cũng rời giường.

"Lão công, tối hôm qua anh trở về lúc nào?"Tô Tuyết Di đi đến phòng ăn, nhìn thấy Diệp Thần một mặt tò mò hỏi.

"Rạng sáng trở về, xin lỗi nàng dâu, lần sau lão công sẽ về sớm một chút."Diệp Thần mỉm cười.

"Không sao, cùng một chỗ với sư tỷ của anh, em cũng không lo lắng!"

"..."

Tâm cô nàng này vẫn còn rất lớn a!

Cơm nước xong xuôi, Diệp Thần lái xe đưa Tô Tuyết Di đi làm, kết quả vừa ra tiểu khu liền thấy Hướng Vấn Thiên.

"Lão Hướng!"

Diệp Thần quay cửa xe xuống, thò đầu ra hô một tiếng.

Hướng Vấn Thiên đang ở cửa tiểu khu đi qua đi lại, gấp đến độ như là kiến bò trên chảo nóng.

Nghe được có người gọi hắn, Hướng Vấn Thiên quay đầu nhìn lại là Diệp Thần, mặt mũi tràn đầy lo lắng tranh thủ thời gian tiến lên đón hỏi:

"Diệp tiên sinh, chúng ta có thể đi rồi sao?"

"Gấp cái gì, tôi còn phải đưa nàng dâu đi làm a!"Diệp Thần bĩu môi nói.

"Thật có lỗi Tô tiểu thư, là tôi đường đột!"

Lúc này Hướng Vấn Thiên mới phát hiện tay lái phụ còn có người ngồi, lúc này mặt mũi tràn đầy áy náy hướng Tô Tuyết Di

cười cười.

"Lão Hướng, lên xe trước đi!"

Diệp Thần đưa tay nhìn đồng hồ, nói:"Chờ tôi đưa nàng dâu đi công ty, lại gọi theo Viên Vũ, chúng ta lập tức có thể đi!"

"Lão công, anh muốn đi đâu?"

"Việt Châu!"

"Anh đi Việt Châu làm gì?"Mặt mũi Tô Tuyết Di tràn đầy tò mò nhìn Diệp Thần.

"Con trai lão Hướng đánh rơi đồ vật tại Việt Châu, lão công cùng hắn qua bên đó tìm xem!"Diệp Thần tìm cái cớ.

"Đánh rơi thứ gì, còn có thể tìm tới sao?"

"Hẳn là có thể a!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nghiêm chỉnh mà nói hồn phách Hướng Tả bị nhét tại Việt Châu, lần này đi Việt Châu không chỉ có muốn đem hồn phách của hắn tìm trở về, còn phải diệt đi ác linh trong cơ thể hắn mới được!

Rất nhanh, Diệp Thần liền đưa Tô Tuyết Di đến công ty.

"Diệp Thần, nhớ kỹ về sớm một chút, em chờ anh!"Trước khi xuống Tô Tuyết Di xe dặn dò:"Sắp tới Trung Thu, anh phải theo giúp em mua chút lễ vật đưa cho gia gia."

"Ân, biết!"

Diệp Thần cũng không nghĩ nhiều, dù sao Việt Châu cách Thiên Nam không xa, ngồi đường sắt cao tốc hai giờ liền đến, thuận lợi ban đêm thật đúng là có thể trở về.

Thế nhưng là chẳng ai ngờ rằng, chính là lần hành trình Việt Châu này đã hoàn toàn thay đổi vận mệnh Diệp Thần.....

Đưa tiễn Tô Tuyết Di, Diệp Thần gọi điện thoại cho Viên Vũ, hai bên ước định gặp mặt ở phi trường.

Cũng không lâu lắm, mấy người liền gặp mặt ở phi trường.

Vừa thấy mặt Lan Trần liền oán giận nói:"Thần ca, cậu cũng quá không đủ ý tứ, đi Việt Châu trộm mộ kích thích như thế cũng không rủ tôi theo!"

"Ai nói với cậu chúng ta đi trộm mộ?"

"Viên đại đầu a!"

"Kháo!"

Diệp Thần trực tiếp liếc mắt nhìn Viên Vũ một cái:"Lão Viên, cậu thật nói như vậy?"

"Tôi chỉ nói đùa với Lan Trần a, không nghĩ tới hắn tưởng thật, còn nhất định phải đi cùng chúng ta!"Viên Vũ cười khổ.

"Thần ca, mặc kệ các cậu có phải đi trộm mộ hay không, tại Việt Châu có tôi ở đây khẳng định sẽ dễ dàng hơn, mang tôi cùng một chỗ đi?"Lan Trần mặt dạn mày dày nói.

"Được a!"

Diệp Thần cân nhắc một hồi, cuối cùng vẫn là đồng ý.

Lan gia có xưng hô "Việt Châu Vương", cho nên tại mảnh đất Việt Châu, mang theo Lan Trần cũng là trăm lợi mà không có một hại!

"Lão Hướng, bằng hữu của con trai lão đâu?"Lúc này Diệp Thần mới quay đầu hỏi.

"Tiểu tử kia đã tại Việt Châu chờ tôi, đi đến Việt Châu liền có thể liên hệ với hắn!"Hướng Vấn Thiên nói.

"Chúng ta đi thôi!"

Diệp Thần không nghĩ nhiều nhẹ gật đầu, Lan Trần trực tiếp gọi một cuộc điện thoại tới máy bay nhà mình.....

Sau một giờ, máy bay vững vàng đáp xuống sân bay Việt Châu.

Diệp Thần đi ra cabin, dưới phi cơ đã ngừng lại mấy chiếc xe sang trọng, mấy nam mặc âu phục giày da kính râm một mực cung kính đứng ở nơi đó.

"Thiếu gia, ngài trở về!"

Chờ máy bay Lan Trần hạ cánh, một lão nhân tóc bạc đi lên trước, mặt mũi tràn đầy cung kính nói:"Lão gia đã chuẩn bị tốt thịt rượu, vì thiếu gia cùng Diệp tiên sinh tẩy trần!"

"Lão biết tôi?"

Diệp Thần sững sờ, có chút giật mình nhìn xem lão đầu.

"Diệp tiên sinh chính là nhân trung long phượng, lão hủ đương nhiên nhận biết!"

"Thần ca, đây là tổng quản Lan gia gọi Lạc Đà, tôi gọi hắn Lạc lão!"Lan Trần ở một bên giới thiệu nói.

Chương 462. Mộ Triệu Đà?

"Lạc lão, xin chào!"

Diệp Thần biến sắc, trên thân lão đầu cũng tản ra khí tức võ tu, Diệp Thần nhìn không thấu tu vi, chỉ có thể nói người này tuyệt đối là cao thủ!

Lạc Đà mỉm cười, chủ động vươn tay nắm chặt với Diệp Thần.

Ai ngờ trong nháy mắt ngay tại thời điểm nắm tay, Diệp Thần cảm giác một cỗ nội lực bành trướng mãnh liệt đánh tới phía hắn.

Diệp Thần nhíu mày, lão nhân này muốn thăm dò tu vi của mình?

Nghĩ đến cái này Diệp Thần lập tức phản kích, vốn nghĩ tu vi mình thấp hơn so với Lạc Đà, có thể gánh vác coi như thắng lợi!

Ai ngờ, chờ hắn phát lực mới phát giác ra không thích hợp!

Một cỗ nội lực ngập trời càn quét mà ra từ trong cơ thể Diệp Thần, chút nội lực của lão đầu trong nháy mắt bị thôn phệ!

"Phốc!"

Lạc Đà bị trực tiếp nội lực của Diệp Thần rung ra nội thương, nhịn không được phun ra một ngụm lão huyết!

"Lạc lão!"

Đám người kinh hãi, ai cũng không biết chuyện gì xảy ra, lại không người nghĩ đến là Diệp Thần gây nên.

Diệp Thần cũng là rất là chấn kinh, mình lúc nào ngưu bức như vậy?

"Khụ khụ"

Mặt mũi Lạc Đà tràn đầy thống khổ ho khan vài tiếng, ngẩng đầu mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nhìn xem Diệp Thần, chắp tay nói:"Diệp tiên sinh tuổi còn trẻ lại có tu vi như thế, Lạc mỗ bội phục!"

"Lạc lão, thật xin lỗi"

"Không sao!"

Lạc Đà cũng là sảng khoái, cười nói:"Là lão phu ra tay trước, Diệp tiên sinh không nên tự trách!"

"Lạc lão, nguyên lai lão đang thử thăm dò Thần ca a, đáng đời!"Lan Trần ở một bên một cách tự nhiên cười nói.

"Đúng, thiếu gia giáo huấn rất đúng, mời lên xe đi!"Lạc Đà lòng dạ rộng rãi, căn bản không thèm để ý Lan Trần nói cái gì.

Diệp Thần quay đầu nhìn Hướng Vấn Thiên một chút, nói:"Lão Hướng, chúng ta ăn ít đồ trước cũng tốt, lão cứ nói đi?"

"Hết thảy đều nghe Diệp tiên sinh an bài!"Hướng Vấn Thiên gật đầu.

Rất nhanh, mấy người an vị xe tới một nhà hàng hải sản tên là 'Thái Thượng Hoàng'.

Nói là nhà hàng, nhưng xa hoa trang trí khiến người líu lưỡi!

Không chỉ có là kiến trúc giả cổ, từ xa nhìn lại cả tòa nhà hàng có thể so với cung điện vàng son lộng lẫy, ngoài cổng cũng là thuần một sắc xe sang trọng.

"Thần ca, đây là nhà hàng của nhà tôi, cảm giác thế nào?"Lan Trần ở một bên cười hì hì nói.

"Không tệ nha!"

Diệp Thần xuống xe, cũng bị kiến trúc rộng rãi, xa hoa lãng phí trước mắt rung động!

"Thần ca, nếu cậu thích, tôi để Lạc lão cho cậu một tấm chí tôn thẻ, về sau thoải mái đến đây ăn!"

"Tốt!"

Diệp Thần gật đầu, Viên Vũ bên cạnh vội vàng nói:"Lan Trần, có phải là quên tôi không?"

"Đạo sĩ không phải là thanh tu, mỗi ngày cà rốt cải trắng sao?"Lan Trần trêu chọc nói.

"Kháo!"

"Đùa giỡn với cậu thôi, chẳng phải một tấm thẻ sao, lúc nữa tôi cũng sẽ bảo người an bài cho cậu một chiếc!"

"Cái này còn tạm được!"

Viên Vũ nhếch miệng, cuối cùng dưới sự dẫn đầu của Lạc Đà đám người đi vào nhà hàng.

"Hoan nghênh quang lâm!"

Hai hàng nữ tiếp khách mặc sườn xám màu đỏ đứng ở cửa, dáng dấp đều rất xinh đẹp, nhất là sườn xám các nàng phân nhánh, đều mở đến bẹn đùi, lộ ra từng đôi chân dài tuyết trắng tròn trịa, mười phần đáng chú ý!

"Lão Lan, những nữ tiếp khách này đều là tiểu tử cậu tìm a?"Diệp Thần cười mắng.

"Thần ca oan uổng a!"

Lan Trần nghe xong liên tục khoát tay, giải thích nói:"Những mỹ nữ này đều là cha tôi tìm, hắn thích nhất nhìn mỹ nữ, không quan hệ với tôi!"

"..."

Lạc Đà ở một bên không khỏi cười khổ, không nghĩ tới Lan Trần thiếu gia sảng khoái như vậy lập tức 'Bán' lão gia, đây có nên coi là hố cha không?

Chỉ chốc lát, Diệp Thần đi theo Lạc Đà đến một cái gian phòng.

"Lão gia, thiếu gia cùng mấy người Diệp tiên sinh tới!"

Lạc Đà đẩy cửa vào, cung kính nói với một nam nhân ngồi đối diện trong phòng.

"Mau mời!"

Nam nhân vừa dứt lời, Lan Trần đi tới kêu một tiếng lão ba, lập tức quay đầu giới thiệu nói:"Cha, đây chính là Thần ca, còn có bạn hắn Viên Vũ, Hướng Vấn Thiên!"

"Cậu chính là Diệp Thần?"

Lan Cẩm Hồng trên dưới đánh giá Diệp Thần một chút, cười vang nói:"Thường nghe lão gia tử nhắc đến cậu, hôm nay cuối cùng là gặp được!"

"Chú Lan, xin chào!"

Diệp Thần chủ động vươn tay nhẹ nhàng nắm với Lan Cẩm Hồng.

"Ngồi xuống trò chuyện!"

Tính cách Lan Cẩm Hồng cởi mở, lúc này để cho người đưa ra rượu thượng hạng, thức ăn ngon chiêu đãi mấy người Diệp Thần.

Diệp Thần cũng đang đánh giá Lan Cẩm Hồng, dáng dấp hắn cùng Lan Trần giống đến tám chín phần, bất quá nhiều hơn một phần trầm ổn so với Lan Trần, mày rậm mắt to, dáng người cất nhắc, lúc tuổi còn trẻ tuyệt đối là một đại suất ca, cho dù hiện tại đi vào trung niên cũng là 'Lão soái ca' !

"Diệp Thần, tới Việt Châu có việc cứ mở miệng!"Lan Cẩm Hồng mỉm cười.

"Nhất định!"

Diệp Thần gật gật đầu, nghĩ nghĩ dứt khoát đem mục đích lần này tới Việt Châu nói đơn giản một lần, cuối cùng nói:"Chú Lan, đến lúc đó khả năng thật đúng là cần Lan gia hỗ trợ a!"

"Cậu nói là muốn đi mộ huyệt của Nam Việt Vương Triệu Đà?"Lan Cẩm Hồng nghe xong không khỏi thầm giật mình.

"Ân, có gì không ổn sao?"Diệp Thần hỏi.

"Các cậu muốn đi chỉ sợ không phải mộ Triệu Đà, mà là mộ huyệt những người khác!"

"Không phải mộ Triệu Đà?"

Diệp Thần sững sờ, theo bản năng mắt nhìn Hướng Vấn Thiên, không phải lão ca này nói mộ Nam Việt Vương sao?

Chương 463. Đi Phiên Ngu!

Hướng Vấn Thiên cũng là một mặt mộng bức, thấy Diệp Thần nhìn hắn đành phải giải thích nói:"Hướng Tả nói đó là mộ huyệt Nam Việt Vương, cụ thể tôi cũng không rõ lắm!"

"Vị Hướng huynh này, huynh biết phương vị mộ huyệt không?"Lan Cẩm Hồng hỏi.

"Cái này ngược lại là biết!"

Hướng Vấn Thiên nghĩ nghĩ, nói:"Giống như tại Phiên Ngu!"

"Cái gì?"

Lan Cẩm Hồng nghe được cái địa danh 'Phiên Ngu' này, sắc mặt âm trầm xuống, Diệp Thần thấy thế không khỏi hỏi:"Chú Lan, Phiên Ngu thế nào?"

"Nơi đó là của chiến tướng Tần quốc cùng thời với Triệu Đà, địa phương hạ táng Nhâm Hiêu, cũng không phải mộ Triệu Đà!"

"Toà mộ này có cái gì đặc biệt sao?"Diệp Thần truy vấn.

Từ bộ dáng giật mình Lan Cẩm Hồng đến xem, hắn cảm thấy toà cổ mộ này không có đơn giản như vậy.

Quả nhiên, nghe được Diệp Thần hỏi như vậy, Lan Cẩm Hồng trầm giọng nói:

"Cái này phải nói đến từ người tên Nhâm Hiêu này, hắn cùng Triệu Đà vốn là đồng liêu, hai người lúc ấy quản lý ranh giới Nam Việt."

"Nhưng Triệu Đà dã tâm quá lớn, sử sách ghi chép Nhâm Hiêu là bị Triệu Đà âm thầm hạ độc làm hại, Nhâm Hiêu vừa chết hắn liền trở thành Nam Việt Vương!"

"Ngọa tào, hung ác như thế?!"Lan Trần mở to hai mắt nhìn.

"Cái gọi là một núi không thể chứa hai hổ! Sau khi Nhâm Hiêu chết oán niệm cực nặng, trong huyệt mộ mặc dù vô số trân bảo, nhưng trộm mộ không có một cái có kết cục tốt, không chết thì điên!"Lan Cẩm Hồng nói.

"Chẳng lẽ ác linh trong cơ thể Hướng Tả, chính là Nhâm Hiêu?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, ngày đó Viên Vũ dùng Lôi Kích Mộc cũng không thể đem ác linh bức ra khỏi cơ thể Hướng Tả, có thể thấy được tu vi của nó cũng không cạn!

"Mấy người nhất định phải đi sao?"Lan Cẩm Hồng hỏi.

"Đúng, cháu đã đáp ứng lão Hướng muốn cứu con của hắn, cho nên phải đi!"Diệp Thần gật đầu.

"Tốt a, ta sẽ giúp cậu mời mấy cái người trong Phật Môn, hi vọng đến lúc đó có thể đến giúp các người!"

Lan Cẩm Hồng thấy thái độ Diệp Thần kiên quyết, cũng không tiếp tục khuyên, mà là đổi đề tài:"Diệp Thần, nghe nói cậu cùng Hạ Hầu gia kết xuống cừu oán?"

"Cháu cũng không muốn a, ai bảo Hạ Hầu Kiệt chủ ý với đại sư tỷ?"Diệp Thần nhún vai, một mặt không quan trọng nói.

"Vậy cậu phải coi chừng!"

Lan Cẩm Hồng nghiêm mặt nói:"Nghe nói Hạ Hầu gia có chỗ dựa rất lợi hại, ngay cả Lan gia chúng ta đều không thể trêu vào!"

"Không thể nào, lão ba, người nghe ai nói?"Lan Trần nghe xong lập tức không phục, hỏi:"Chẳng lẽ chỗ dựa của Hạ Hầu gia còn lợi hại hơn so với gia gia?"

"Ân, gia gia con nói qua, xem như bốn đại trưởng lão Hộ Long tộc cùng tiến lên, cũng chưa hẳn là đối thủ của người này!"

"..."

Nghe nói như thế tất cả mọi người sợ ngây người, bốn đại trưởng lão Hộ Long tộc liên thủ đều đánh không lại, tu vi của đối phương phải có bao nhiêu kinh khủng a!

Đồ ăn rất nhanh lên bàn, trong lúc nâng ly cạn chén, quan hệ của Diệp Thần cùng Lan Cẩm Hồng cũng càng ngày càng tốt.

Cơm nước no nê xong, Diệp Thần nhìn đồng hồ đưa ra cáo từ, hắn nói với Lan Cẩm Hồng:"Chú Lan, cháu cũng không chậm trễ, hiện tại sẽ đi Phiên Ngu!"

"Tốt, mấy người yên tâm đi thôi, ta sẽ an bài người tại Phiên Ngu tiếp ứng!"Lan Cẩm Hồng gật gật đầu.

"Cha, con cũng phải đi!"Lan Trần hào hứng nói.

"Không được!"

Ai ngờ Lan Cẩm Hồng không nói hai lời trực tiếp cự tuyệt, cảnh cáo nói:"Nếu con dám ra ngoài, xem ta có đánh gãy chân của con không!"

"Con"

"Lão Lan, cậu liền lưu tại Việt Châu đi, nghe chú Lan!"

Diệp Thần vỗ vỗ bả vai Lan Trần, kỳ thật hắn biết Lan Cẩm Hồng vì cái gì không cho Lan Trần đi, đơn giản chính là cảm thấy quá nguy hiểm, không muốn để cho 'Dòng duy nhất' của Lan gia

xảy ra ngoài ý muốn!

"Thần ca"

"Cứ quyết định như vậy!"

Diệp Thần nói xong đứng dậy cáo biệt Lan Cẩm Hồng, sau đó mang theo Viên Vũ rời đi phòng.

"Cha, cha làm như vậy để cho con rất bị động a, người khác sẽ nói con không coi nghĩa khí ra gì!"Lan Trần rất tức giận.

"Con đi có thể giúp đỡ sao? Con hiểu huyền pháp sao? Hay là tu vi con cao đến mức ngay cả ác quỷ đều sợ?"Lan Cẩm Hồng cũng nghiêm túc, trực tiếp phát ra ba câu hỏi liên tiếp.

"..."

"Ta không cho con đi cũng là không muốn con trở thành vướng víu của Diệp Thần, tiểu tử này tu vi khẳng định cao hơn con, bất quá ta đoán chừng cũng quá sức!"Lan Cẩm Hồng cau mày nói.

"Lão gia!"

Lạc Đà một mực ở bên cạnh rót rượu nói chuyện, nói thẳng:"Tu vi Diệp tiên sinh cũng không thấp, vừa rồi tôi thiếu chút nữa bị hắn rung ra nội thương!"

"Không thể nào, Lạc lão bị Diệp Thần rung ra nội thương?"

Lan Cẩm Hồng nghe xong rất là giật mình, Lạc lão đường đường là tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, thế mà không phải đối thủ Diệp Thần?

Lạc Đà mặt mo đỏ ửng bất đắc dĩ nhẹ gật đầu, cười khổ nói:"Diệp tiên sinh nội lực hùng hậu, bất quá lại có chút tạp, vừa rồi lão hủ thăm dò qua, phát hiện trong cơ thể hắn có mấy cỗ chân khí, thật là khiến người không thể tưởng tượng!"

"Có chút ý tứ!"

Lan Cẩm Hồng nghe Lạc Đà nói xong, không khỏi cười nói:"Khó trách lão gia tử nhất quyết để Lan Trần đi giúp Diệp Thần, tiểu tử này thật đúng là không đơn giản a!"

"Hắc hắc!"

Lan Trần đắc ý dương dương nói:"Thần ca không chỉ tu vì cao, còn rất lão bà nhiều cơ!"

"Thật hay giả?"

Lan Cẩm Hồng sững sờ, nhìn sắc mặt Diệp Thần hồng nhuận, tuyệt đối không giống người thận hư a!

Chương 464. Phác nhai?

"Đương nhiên là thật, Thần ca có tám lão bà, mỗi một người đều xinh đẹp như hoa như ngọc, hơn cả nữ minh tinh, hâm mộ chết người!"Lan Trần vỗ vỗ miệng nói.

Lan Cẩm Hồng bó tay, trong lòng tự nhủ tư tưởng của người tuổi trẻ đều như thế sao, cổ nhân mới tam thê tứ thiếp a

Bên ngoài nhà hàng.

Diệp Thần vừa ra cửa, Lan Trần liền đuổi theo.

"Thần ca, thật không muốn tôi đi sao?"Lan Trần có chút không cam lòng nói.

"Không cần!"

Diệp Thần lắc đầu, cười nói:"Chúng ta cũng không phải thật sự đi trộm mộ, nhiều người ngược lại phiền phức!"

"Vậy được rồi, nếu như có chuyện ngàn vạn nhớ kỹ gọi điện thoại cho tôi!"

"Tốt!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói xong lên xe Lan Cẩm Hồng an bài, mau chóng chạy về phía Phiên Ngu.

Từ trung tâm thành Việt Châu đến Phiên Ngu, cũng không đến một giờ đường xe.

Rất nhanh, đám người Diệp Thần tới một thôn trang ở vùng ngoại thành Phiên Ngu.

"Diệp tiên sinh, bằng hữu Hướng Tả ở tại trong thôn!"Hướng Vấn Thiên lấy điện thoại di động ra xem xét một phen sau đó nói với Diệp Thần.

"Được, chúng ta đi tìm hắn!"

Diệp Thần xuống xe quét bốn phía một chút, trong thôn cây xanh râm mát, bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng ve sầu kêu to.

Cách đó không xa tại con sông nhỏ còn có mấy tiểu hài cởi truồng nghịch nước đùa giỡn, bên đồng ruộng là trâu lớn nhàn nhã cúi đầu gặm ăn cỏ dại, quả thực là một khung cảnh nông thôn bình dị!

"Ngọa tào! Thần ca, chúng ta giống như là về tới Thanh Long Sơn a?"Viên Vũ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt không khỏi cảm khái nói.

"Trung Thu chúng ta cùng nhau về Thanh Long Sơn thôi, bất quá trước mắt chúng ta vẫn là tìm người đã!"Diệp Thần nói.

"Diệp tiên sinh, tôi có địa chỉ nhà hắn!"

Hướng Vấn Thiên từ trong điện thoại di động mở ra một đầu tin nhắn, hắn căn cứ tin nhắn nhắc nhở vừa đi vừa hỏi thôn dân, rất nhanh liền tìm được nhà bằng hữu Hướng Tả.

"Lão Hướng, lão xác định nơi này có người ở?"

Viên Vũ nhìn trước mắt một căn nhà gạch đất cũ nát không chịu nổi, mặt mũi tràn đầy biểu lộ hồ nghi.

Loại nhà này ở trên thế kỷ thập niên 90 có lẽ còn có, nhưng bây giờ nông thôn rất ít gặp, huống chi còn là kinh tế tương đối phát đạt như Việt tỉnh!

"Không sai a, chính là chỗ này!"

Hướng Vấn Thiên gật gật đầu, kỳ thật trong lòng của hắn cũng không dám xác định.

Trùng hợp lúc này một thôn dân cõng sọt cá đi ngang qua, thấy mấy người Diệp Thần còn dừng lại nhìn mấy lần.

"Bác thôn dân, xin hỏi có phải Trần Hi ở nơi này không?"Hướng Vấn Thiên chủ động tiến lên, móc ra một điếu thuốc lá đưa cho thôn dân.

"Các người tìm Trần Hi?"

Thôn dân tiếp nhận thuốc lá, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nhìn xem Hướng Vấn Thiên, dùng 'Quảng Đông phổ (~Việt phổ)' nói:"Có lầm hay không a, tên 'Phác nhai' kia ngay cả người nhà mình hắn đều hại chết, các người còn dám tới tìm hắn?"

"Phác nhai?"

Đám người mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, thôn dân thấy thế chỉ chỉ toà nhà gạch đất cũ nát kia:"Từ hôm qua đến nay tiểu tử này gặp người là cắn, chẳng khác gì lợn rừng trên núi a!"

"Tốt, cám ơn bác thôn dân!"Hướng Vấn Thiên xấu hổ cười một tiếng.

"Các người cẩn thận a, bị cắn trúng sẽ phác nhai!"

Thôn dân nói xong như một làn khói đi, giống như sợ từ trong căn nhà đất sẽ lao ra một đầu 'Lợn rừng'.

"Thần ca, phác nhai là cái gì?"Viên Vũ rất hiếu kì.

"Dù sao cũng không phải từ tốt lành gì, chúng ta đi vào trước nhìn xem!" (Phác nhai/Đi đường ngã chết: từ mắng chửi người bằng tiếng Quảng Đông, có thể hiểu như poor man hoặc vương bát đản)

Nói xong, Diệp Thần nhấc chân đi vào trong nhà đất, Hướng Vấn Thiên thấy thế theo sát phía sau.

Mấy người vừa mới tiến vào trong phòng, một cỗ mùi máu tươi mốc meo xông vào mũi, khiến người buồn nôn, nhưng lại không có phát hiện Trần Hi.

"A, bên kia giống như có cánh cửa a?"Viên Vũ nói xong đi đến sau một cánh cửa gỗ rách nát, chuẩn bị mở cửa nhìn xem.

"Lão Viên cẩn thận!"

Diệp Thần vừa dứt lời, Viên Vũ cũng mở cửa phòng ra, một đạo hắc ảnh sưu một tiếng đánh tới phía hắn.

Viên Vũ giật mình, vội vàng nghiêng người vừa né tránh qua bóng đen.

"Ô ô"

Đám người tìm theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy trong phòng mờ mờ, một nam tử trẻ tuổi bẩn thỉu tứ chi chạm đất như là dã thú, hắn nhe răng trợn mắt diện mạo dữ tợn, một đôi mắt đỏ tươi nhìn chằm chặp bọn người Viên Vũ, hai bên cứ như vậy giằng co.

"Lão Hướng, hắn chính là bằng hữu Hướng Tả?"Diệp Thần nhìn xem nam tử cau mày nói.

"Không thể a! Hôm qua tôi gọi video cho hắn, hắn còn rất tốt mà!"Hướng Vấn Thiên cũng là một mặt mộng bức.

"Không có gì là không thể!"

Viên Vũ nhếch miệng, nói:"Hồn hắn vẫn còn, nhưng là phách lại bị Tà Linh xâm nhập!"

"Phách?"Hướng Vấn Thiên sững sờ.

"Nhân có tam hồn thất phách, người thất phách, âm tà chi khí vi quỷ cũng vậy. Có thể sử hành thi, hoàn toàn không có thuần phác, chỉ lấy quỷ hành."

"Đầu to, còn có biện pháp không?"Diệp Thần hỏi.

"Không có vấn đề!"

Viên Vũ nói xong tay nắm pháp quyết, gầm thét một tiếng hướng nam tử vọt tới, nam tử thấy thế giận tím mặt, cũng gào thét nhào tới hướng Viên Vũ.

Chương 465. Thôn Hoa Đào!

Mắt thấy hai người muốn chạm vào nhau, Viên Vũ lại tới nhớ tuyệt kỹ 'Xe đẹp chổng ngược', thân thể đột nhiên nhảy lên thật cao treo ngược ở trong hư không, đồng thời bàn tay phải bỗng nhiên đè trên đỉnh đầu nam tử, trong miệng nhanh chóng niệm động Hoán Hồn Quyết

"Hồn phách tự tại, thân không vướng bận, tam hồn thất phách, viên mãn vui vẻ, thập phương chính thần, hộ thể sát giải!"

"Ngao!"

Trong miệng nam tử phát ra một trận tiếng kêu thảm thiết thê lương, một cỗ khói đen từ trên người hắn bay lên!

Cùng lúc đó, Diệp Thần cảm giác được một cỗ năng lượng từ bên ngoài vọt vào, chuyển động quay xung quanh bên người nam tử, mặc dù hắn không nhìn thấy thực thể, nhưng suy đoán đây chính là cái gọi là 'Hồn phách' của nam tử!

"Nghiệt súc, không còn ra ta để ngươi hồn phi phách tán!"

"Rống!"

Toàn bộ con mắt nam tử trở nên một mảnh đen kịt, hắn ra sức muốn tránh thoát bàn tay Viên Vũ, nhưng ngón tay Viên Vũ giống như đinh sắt kiên cố chụp tại đỉnh đầu hắn, căn bản không tránh thoát!

"Muốn chết!"

Viên Vũ gầm thét một tiếng, đồng thời một vệt kim quang dọc theo cánh tay của hắn xông vào cơ thể nam tử.

Nam tử lập tức kêu thảm một tiếng, lập tức một cỗ khói đặc từ thất khiếu nam tử phun ra ngoài, ngay sau đó nam tử lập tức buông mình mềm nhũn trên mặt đất.

Mà Viên Vũ cũng không có nhàn rỗi, hắn đem ngón tay cắn nát, nhắm ngay hướng khói đen chạy trốn từ cửa sổ hất lên!

Khói đen lần nữa kêu thảm, lập tức dần dần trở thành nhạt, không tới nửa phút liền tan thành mây khói.

"Giải quyết!"

Viên Vũ một mặt thoải mái mà cười nói.

"Lão Viên, rất khá a, cậu cũng sắp vượt qua cả Lâm Chánh Anh (vua đóng phim Cương Thi) rồi!"Diệp Thần trêu chọc nói.

"..."

"Viên tiên sinh, hắn làm sao bây giờ?"Hướng Vấn Thiên chỉ vào nam tử ngã trên mặt đất, nhíu mày hỏi.

"Tam hồn thất phách của hắn đã về vị trí cũ, hắn là rất nhanh sẽ tỉnh lại!"

Tiếng nói Viên Vũ vừa dứt, nam tử thật tỉnh lại.

"Tôi, tôi bị sao đây?"

Sau khi nam tử tỉnh lại một mặt mộng bức, khi hắn nhìn thấy bọn người Viên Vũ, hoảng sợ nói:"Người, các người là ai, làm sao lại ở trong nhà của tôi?"

"Tiểu Trần, là ta à!"Hướng Vấn Thiên vội vàng tiến lên trấn an nói:"Vừa rồi cậu bị tà mị nhập thể, là vị Viên tiên sinh này xuất thủ cứu cậu!"

"Tà mị nhập thể?"

Trần Hi nghĩ nghĩ sắc mặt xoát một chút liền thay đổi, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nói:"Là, là mấy thứ bẩn thỉu trong cổ mộ, tôi nhớ ra rồi!"

"Đừng sợ, Viên tiên sinh là cao nhân, lần này là tới giúp cậu!"

"Giúp tôi?"

Trần Hi nhìn về phía Viên Vũ, vẻ mặt cay đắng nói:"Đạo trưởng, van cầu ngài nhất định phải mau cứu tôi a, mấy thứ bẩn thỉu kia cả ngày quấn lấy tôi, tôi đều phát điên rồi!"

"Ngươi đã điên rồi!"

Viên Vũ không lưu tình chút nào nói:"Thôn dân nói, ngươi đã cắn chết mọi người trong nhà?"

"Không có khả năng!"

Trần Hi nghe xong lúc này lắc đầu:"Tôi không có nhớ kỹ chút nào, đạo trưởng ngài không nên gạt tôi!"

"Tốt, ngươi mang bọn ta đi cổ mộ trước, chuyện khác sau này hãy nói!"Diệp Thần khẽ nhíu mày.

"Cái này"

Nghe được muốn đi cổ mộ, Trần Hi khó khăn nuốt ngụm nước bọt, nhìn xem Hướng Vấn Thiên hỏi:"Hướng tiên sinh, ta không đi được không?"

"Ngươi không đến vậy chờ lấy mấy thứ bẩn thỉu kia lại tới tìm ngươi đi!"Viên Vũ hừ lạnh,

"Đi đi đi, tôi muốn đi!"

Trần Hi dọa sợ, hắn từ dưới đất đứng lên nhìn quanh một vòng, nói:

"Tôi muốn về nhà trước, nhìn xem người nhà của mình."

"Nơi này không phải nhà cậu sao?"Hướng Vấn Thiên hồ nghi.

"Dĩ nhiên không phải, đây là nhà cũ của gia gia của tôi!"

"Đi thôi!"

Diệp Thần không muốn lãng phí thời gian, lúc này quyết định bồi Trần Hi về thăm nhà một chút người nhà của hắn, như vậy cũng có thể để hắn an tâm dẫn đường.

Lúc này mấy người đi ra căn nhà gạch đất cũ nát, hướng đi về đầu thôn phía Tây.

Nói đi nói lại, 'Thôn Hoa Đào' của Trần Hi hết sức xinh đẹp, khắp nơi đều có vườn đào, trong vườn đào nở rộ lấy hoa đào màu hồng, khiến người cảnh đẹp ý vui!

Đi một hồi, Diệp Thần nhìn thấy phía trước có một tòa tầng nhà trắng nhỏ hai tầng đang bị rất nhiều người vây quanh!

"Hỏng bét, nhà tôi xảy ra chuyện!"Trần Hi thấy cảnh này, tranh thủ thời gian chạy vọt tới.

Lúc này, đứng trong đám người là một lão đầu tóc trắng xoá, đang cực lực cùng các thôn dân giải thích cái gì đó.

"Thôn trưởng, mấy đời nhà ta đã cư ngụ ở nơi này, ngài không nên đuổi ta đi a!"Lão đầu đau khổ cầu khẩn nói.

"Không được, cháu của lão hiện tại người không ra người, quỷ không quỷ, vì an toàn thôn dân, nhà các người nhất định phải rời đi Thôn Hoa Đào!"

Nói chuyện chính là một nam tử trung niên dáng dấp thô cuồng, hắn dừng một chút tiến đến bên tai nhỏ giọng nói với lão đầu:"Trần lão đầu, không muốn đi cũng được, chỉ cần lão cho ta

năm trăm ngàn là được!"

"Năm trăm ngàn? Ta nào có nhiều như vậy a?"Lão đầu nghe xong lắc đầu.

"Vậy người một nhà các ngươi nhanh chóng cút ra Thôn Hoa Đào, mọi người nói đúng hay không!"Nam tử trung niên phẫn nộ quát.

"Thôn trưởng nói đúng, Trần Hi ngay cả mình cha mẹ mình đều cắn, nếu như cắn chúng ta làm sao bây giờ?"

"Trần gia các ngươi nhất định phải rời đi Thôn Hoa Đào, bằng không đừng trách chúng ta không nể tình!"

"..."

Các thôn dân lòng đầy căm phẫn, kỳ thực theo suy nghĩ của mọi người, hiển nhiên là đều sợ hãi mình bị Trần Hi cắn chết!

Chương 466. Ngưu thôn trưởng!

"Tránh ra, không cho phép khi dễ gia gia của tôi!"

Trần Hi nghe được lời của thôn dân, tức giận đến lớn tiếng gầm thét.

"Má ơi, suy tử Trần Hi tới!"

Không biết là ai rống cuống họng hết lên dọa cho các thôn dân nhao nhao thối lui về phía sau, từng người đều giống như là nhìn ôn thần nhìn về phía Trần Hi.

"Gia gia!"

Trần Hi không để ý tới ánh mắt của mọi người, tiến lên ngăn tại trước người gia gia, quét đám người một chút cắn răng nói:"Nhiều người như vậy khi dễ gia gia của tôi, quá mức!"

"Trần Hi? Không phải cậu điên rồi sao?"Thôn trưởng cau mày nói.

"Thôn trưởng ngài chớ nói nhảm! Tôi đã ổn, không tin các người hỏi Hướng tiên sinh!"Trần Hi bực tức nói.

"Hướng tiên sinh?"

Đám người nhao nhao quay đầu, nhìn thấy bọn người Diệp Thần đi tới.

Hướng Vấn Thiên nghĩ tranh thủ thời gian giải quyết việc này, cho nên nhẫn nại giúp Trần Hi giải thích một phen.

Ai ngờ thôn dân nghe xong cũng không mua khá hơn là bao, vẫn như cũ muốn một nhà Trần Hi dời xa Thôn Hoa Đào, nhất là thôn trưởng, hắn tại Thôn Hoa Đào có tuyệt đối quyền lên tiếng, ai cũng không dám vi phạm ý nguyện của hắn!

"Thôn trưởng, chúng ta tâm sự đi!"

Diệp Thần không muốn lãng phí thời gian, đi thẳng tới trước mặt thôn trưởng thản nhiên nói.

"Tiểu tử, cậu là ai a?"

Thôn trưởng mắt liếc ngang con ngươi lườm Diệp Thần một chút:"Nghe giọng nói là nơi khác đến du lịch a, đây là chuyện của thôn chúng ta, cậu bớt lo chuyện bao đồng!"

"Có chỗ tốt!"Diệp Thần thấp giọng nói bên tai thôn trưởng.

"Thật sao? Vậy chúng ta có thể tâm sự!"

Thôn trưởng nghe xong có chỗ tốt, lúc này đổi gương mặt, đi theo Diệp Thần đến một dưới gốc cây nhãn lớn cách đó không xa.

"Nói đi, cậu muốn cùng ta trò chuyện cái gì, có chỗ gì tốt?"Thôn trưởng là 'Thổ hoàng đế' Thôn Hoa Đào, nói chuyện cũng là thẳng thắn.

"Bệnh Trần Hi xác thực tốt, có thể đừng làm khó một nhà hắn hay không?"

"Cậu nói không tính, ta dựa vào cái gì tin tưởng cậu?"Thôn trưởng bĩu môi khinh thường.

"Biết Lan gia Việt Châu không?"

"Cậu là người Lan gia?"

Thôn trưởng có chút giật mình nhìn xem Diệp Thần, Diệp Thần

cũng không có nói nhảm lấy điện thoại di động ra gọi cho Lan Trần, đem chuyện bên này nói đơn giản một lần.

"Lão Lan, việc này giao cho cậu!"

"Buồn cười! Một tên thôn trưởng nho nhỏ còn dám làm loạn, Thần ca chờ một lát, tôi lập tức tìm người thu thập hắn!"Lan Trần nói xong cúp điện thoại.

"Tiểu tử, đây chính là chỗ tốt cậu nói? Ta nhìn cậu giống như là uy hiếp ta a, Ngưu Đại Tráng ta cũng không phải người dễ bị dọa, tại Thôn Hoa Đào ai dám ngỗ nghịch với ta?"Thôn trưởng vốn muốn thu tiền trà nước, kết quả Diệp Thần căn bản không cho, cái này làm hắn tức điên lên.

"Ngỗ nghịch?"

Diệp Thần cười, đừng nhìn những trưởng thôn này chỉ là quan tép riu, nhưng ở trong thôn xác thực rất có uy tín, chơi chết một thôn dân chỉ cần vài phút!

"Phác nhai!"

Thôn trưởng không kiên nhẫn được nữa, cả giận nói:"Tiểu tử, ngươi tranh thủ thời gian biến mất trước mắt ta, bằng không cẩn thận ta để ngươi không ra được Thôn Hoa Đào!"

"Lão muốn chết sao?"Diệp Thần nhìn xem thôn trưởng, lạnh giọng hỏi.

"..."

Nhìn thấy ánh mắt Diệp Thần như như lưỡi dao, trong lúc nhất thời thôn trưởng lại có chút sợ, đúng lúc này điện thoại di động của hắn vang lên.

Hắn cầm lên xem xét, tranh thủ thời gian một mực cung kính

nhận nghe điện thoại.

"Lý hương trưởng, ngài có gì chỉ thị?"

"Ngưu Đại Tráng phác nhai nhà ngươi!"

Trong điện thoại di động truyền đến một tiếng mắng chửi của nam nhân:"Con mẹ nó ngươi có phải là lại chặt chém bách tính?"

"Tôi, tôi không có a!"

Trong lòng Ngưu Đại Tráng giật mình, làm sao việc này lại bị hương trưởng đại nhân biết?

"Bớt nói nhảm, ngươi là cái chim gì ta lại không biết?"

"Ta cảnh cáo ngươi, nếu như đắc tội Diệp tiên sinh, cẩn thận lão tử lột ngươi!"Hương trưởng mắng.

"Diệp tiên sinh?"

"Không sai, hắn thế nhưng là khách quý Lan gia, ngay cả thị trưởng đều không đắc tội dậy nổi, phác nhai nhà ngươi chớ liên lụy lão tử!"Nói xong, hương trưởng thở phì phò cúp điện thoại.

"..."

Ngưu Đại Tráng trợn tròn mắt, vừa rồi hắn còn tưởng rằng Diệp Thần lôi Lan gia ra là hù dọa hắn, không nghĩ tới là thật!

"Thế nào, ông còn chỗ tốt hơn sao?"Diệp Thần cười lạnh.

"Không không không!"

Ngưu Đại Tráng nghe xong liên tục khoát tay, một mặt cười làm lành nói:"Diệp tiên sinh, tôi có mắt không biết Thái Sơn, ngài tuyệt đối đừng so đo cùng tôi!"

Mau cho người tản đi đi!"

"Minh bạch!"

Nói xong, Ngưu Đại Tráng bước nhanh đi đến trong đám thôn dân, hai tay chống nạnh lớn tiếng nói:"Các vị thôn dân, bệnh Trần Hi thật chữa khỏi, các vị tản đi đi!"

"Ngưu thôn trưởng, có phải ngài bị lừa hay không?"

"Đúng a, nơi này lại không có bác sĩ, làm sao có thể tốt?"

Nghe được thanh âm nghi ngờ của các thôn dân, Ngưu Đại Tráng nổi giận, hướng thôn dân quát:"Ta nói khỏi là khỏi, ai còn dám nói mò lập tức lăn ra Thôn Hoa Đào!"

"..."

Một chiêu này thật đúng là dễ dùng, các thôn dân bị 'Quan uy' của của Ngưu Đại Tráng hù dọa, không ai dám tiếp tục chất vấn.

Đúng lúc này một cái thôn dân thở hồng hộc chạy tới, nói với Ngưu Đại Tráng:

"Thôn trưởng, không xong!"

Chương 467. Gia gia Trần Hi, Thiên Sát Trận!

"Thế nào? Người nhà ngươi chết?"Ngưu Đại Tráng tức giận nói, hắn đang nhẫn nhịn đầy bụng tức giận không có chỗ vung đây!

"Có mấy con quỷ nhỏ mặc kimono trộm đào ở trong vườn đào nhà ngài, tôi nói các nàng còn không đi!"Thôn dân vẻ mặt cay đắng, mình hảo tâm tới báo tin, tại sao lại bị mắng?

"Cái gì?"

Ngưu Đại Tráng nghe xong lập tức nổi trận lôi đình, quát lên với các thôn dân:"Mọi người cầm vũ khí, đi tới vườn đào nhà ta đả quỷ tử!"

"Tiểu quỷ tử đáng chết, dám trộm đào nhà thôn trưởng, muốn chết!"

Các thôn dân cũng nghiêm túc, có người thuận tay từ dưới đất nhặt lên tảng đá, có người chạy về nhà cầm lấy cuốc xẻng, đi theo Ngưu Đại Tráng trùng trùng điệp điệp chạy tưới vườn đào nhà hắn.

"Cảm ơn, cám ơn các người!"

Gia gia Trần Hi - Trần Văn Thiêm run run rẩy rẩy đi đến trước mặt bọn người Diệp Thần, mặt mũi tràn đầy cảm kích nói.

"Lão gia tử, không cần cám ơn! Một hồi chúng ta còn phải mượn cháu trai ngài làm dẫn đường, không vấn đề chứ?"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Dẫn đường?"

"Gia gia, mấy vị tiên sinh này muốn cháu dẫn bọn họ đến sau núi!"Trần Hi nói thẳng.

Trần Văn Thiêm nghe xong phía sau núi, thần sắc lập tức trở nên ngưng trọng, một đôi đôi mắt già nua vẩn đục cẩn thận đánh giá đến bọn người Diệp Thần.

"Lão tiên sinh, sao vậy?"Diệp Thần hỏi.

"Mấy vị, không bằng ăn trước ít đồ lại đến núi đi, trên núi sẽ không có đồ vật no bụng!"Trần Văn Thiêm nói.

"Được!"

Diệp Thần sảng khoái đồng ý.

Không chỉ có là vì ăn cái gì, càng quan trọng hơn là chờ người Lan gia an bài đến Thôn Hoa Đào, vừa rồi Lan Trần nói cho hắn biết người sẽ lập tức đến, tối nay lên núi cũng giống vậy.

"Tiểu Hi, cháu đi vườn đào hái chút đào tươi, để mấy vị tiên sinh nếm thử!"Trần Văn Thiêm quay đầu nói với Trần Hi.

"Tốt, gia gia!"

Trần Hi gật gật đầu, quay người chạy về vườn đào ở sau nhà trắng nhỏ.

"Lão gia tử, bên ngoài trời nắng, chúng ta đi vào nói đi!"Viên Vũ lấy tay quạt quạt gió nói.

"Từ từ!"

Trần Văn Thiêm giơ tay lên một cái, hoàn toàn khác biệt cùng thanh âm già nua lúc trước, lần này thanh âm hắn mười phần to rõ, tuyệt không phải thanh âm mà một lão nhân tuổi sớm chiều có

khả năng phát ra.

"A, võ tu?!"

Hướng Vấn Thiên mở to hai mắt nhìn, Viên Vũ ở một bên cũng đề cao cảnh giác, gắt gao nhìn chằm chằm lão đầu.

"Lão gia tử, ngài rốt cuộc là ai?"

"Lấy tu vi của ngài, hẳn là sẽ không sợ những thôn dân này đi?"Diệp Thần có chút hăng hái nhìn xem Trần Văn Thiêm, có chút hiếu kỳ mà hỏi.

"Lão phu vốn định mai danh ẩn tích cả một đời, nhưng các ngươi muốn cháu ta dẫn đường đi mộ Nhâm Hiêu, vậy ta không thể không quản!"

"Lúc trước hắn đi mộ Nhâm Hiêu ngài không biết sao?"

"Đương nhiên biết, mà lại là ta để hắn đi!"

Thần sắc Trần Văn Thiêm phức tạp, thở dài nói:"Đáng tiếc, cơ duyên cháu trai ta không đủ, còn kém chút mất mạng!"

"Lão già, nguyên lai là ngươi giật dây con trai ta đi trộm mộ!"Hướng Vấn Thiên nghe xong giận tím mặt, chỉ vào cái mũi Trần Văn Thiêm nổi giận mắng.

"Ngươi là cha của bé con Hướng Tả kia đi?"

Trần Văn Thiêm lườm Hướng Vấn Thiên một chút, thản nhiên nói:"Lão phu không có để hắn đi mộ Nhâm Hiêu, chính là hắn cảm thấy hứng thú theo cháu trai ta đi!"

"Không có khả năng!"

"Tin hay không tùy ngươi! Các ngươi hỏng chuyện tốt của ta, ta còn không có so đo đâu, các ngươi đi đi, chớ có nhiều

chuyện!"Trần Văn Thiêm thản nhiên nói.

"Chúng ta cứu được cháu gái của lão, sao lại nói là phá hỏng chuyện tốt?"Viên Vũ không hiểu hỏi.

Trần Văn Thiêm không nói chuyện, Diệp Thần cười lạnh nói:"Nếu như tôi không có đoán sai, lão là muốn đem Trần Hi làm mồi nhử, dẫn tới thứ lão muốn đi?"

"Tiểu hỏa tử, quá thông minh chưa chắc là chuyện tốt! Khuyên các ngươi một câu, không muốn chết thì đừng lên núi!"Trần Văn Thiêm lườm Diệp Thần một chút, nói xong quay người chuẩn bị rời đi.

Nhưng vào lúc này thôn trưởng Ngưu Đại Tráng mang theo nụ cười trên mặt, rất là vui vẻ chạy tới, đi theo phía sau hắn còn có bốn đại hòa thượng người khoác cà sa.

"Diệp tiên sinh, cậu còn ở đây a, quá tốt rồi!"

Ngưu Đại Tráng đi thẳng tới trước mặt Diệp Thần, cười thân thiện nói:"Bốn vị đại sư này là cao tăng Bạch Vân Tự, bọn họ chỉ đích danh muốn tìm ngài a!"

"A Di Đà Phật!"

Một hòa thượng trung niên dẫn đầu chắp tay trước ngực, làm phật lễ xong nói với Diệp Thần:

"Diệp thí chủ, bần tăng phụng mệnh phương trượng, hộ thí chủ tiến đến Thiên Sát Trận."

"Thiên Sát Trận?"Diệp Thần sững sờ.

"Cái gọi là 'Thiên Sát' chính là chỉ hung thần ác quỷ trên bầu trời."

Hòa thượng một phen giải thích Diệp Thần mới biết được tại

thời điểm Nhâm Hiêu hạ táng, có cao nhân đã bố trí phong thuỷ khắp xung quanh thành "Thiên Sát" chi cục, người nhập cuộc cửu tử nhất sinh, cho nên kẻ trộm mộ đều không có kết cục tốt!

"Đại sư, vậy đoạn thời gian trước trong thôn chúng ta có quỷ, nháo có phải là có quan hệ cùng cái Thiên Sát Trận này không?"Ngưu Đại Tráng đều nghe đến mê mẩn, vội vội vàng vàng hỏi.

"A Di Đà Phật! Ngưu thôn trưởng đại trí đại tuệ, chuyện quỷ nháo xác thực có quan hệ với Thiên Sát Trận!"

Chương 468. Mộ Nhâm Hiêu (hạ)!

"Đại sư, vất vả! Xưng hô như thế nào?"

Diệp Thần phát hiện tu vi mấy hòa thượng này đều không thấp, ngoại trừ một Trúc Cơ trung kỳ, thực lực ba người còn lại đều đạt đến đỉnh phong.

"Bần tăng pháp hiệu Tuệ Minh!"

Hòa thượng nói xong lại thay ba tên hòa thượng khác làm giới thiệu, bọn họ đều là sư đệ Tuệ Minh.

"Tứ Đại Kim Cang?"

Trần Văn Thiêm đánh giá bốn tên hòa thượng, không khỏi nhíu nhíu mày.

"Lão Trần, lão là một tên nông dân, nói mò gì!"

Ngưu Đại Tráng nghe xong dọa sợ, mặc kệ là Diệp Thần vẫn là Tuệ Minh, một tiểu thôn trưởng như hắn không thể trêu vào!

Tuệ Minh quay đầu nhìn chăm chú nhìn Trần Văn Thiêm một chút, không để lại dấu vết nhíu nhíu mày.

"Diệp tiên sinh, nếm thử quả đào gia gia tôi trồng đi!"

Đúng lúc này, trong tay Trần Hi bưng lấy một rổ đào mật đã rửa sạch đi tới.

"Không ăn, Tuệ Minh đại sư, chúng ta đi!"

Diệp Thần lắc đầu, nếu Tuệ Minh biết chỗ của mộ huyệt Nhâm Hiêu, vậy không cần thiết cầu Trần Hi dẫn đường.

Mà lại hắn cảm thấy Trần Văn Thiêm quá tà môn, trước khi hiểu rõ mục đích của người này, cách càng xa càng tốt!

"A Di Đà Phật!"

Tuệ Minh ngâm nga một tiếng phật hiệu, quay người đi đến một con đường nhỏ trong thôn, bọn người Diệp Thần theo sát phía sau.

"Gia gia, vừa rồi xảy ra chuyện gì?"Trần Hi một mặt mờ mịt.

"Cháu ngoan, đừng để ý tới bọn họ!"

Trần Văn Thiêm một phát bắt được tay Trần Hi, trầm giọng nói:"Cháu vào đây, ta có lời nói cho cháu!"

Trần Hi còn không có kịp phản ứng, chỉ cảm thấy trên cổ tay truyền đến một cỗ lực lượng khổng lồ, lập tức bị Trần Văn Thiêm kéo vào gian phòng.....

Thời gian bất tri bất giác tới buổi trưa, Diệp Thần đi lại gần một giờ trong núi rừng.

"Thần ca, cậu có cảm giác lão đầu Trần gia kia là lạ hay không?"Viên Vũ rảnh đến nhàm chán, đi tới bên người Diệp Thần thuận miệng hỏi.

"Ân, lão đầu kia quả thật có chút tà môn!"

Diệp Thần gật gật đầu, cau mày nói:"Mặc dù không biết hắn có quan hệ gì cùng mộ Nhâm Hiêu, nhưng hắn là một giới võ tu lại có thể ẩn nhẫn nhiều năm như vậy tại Thôn Hoa Đào, ngay cả tên lỗ mãng như thôn trưởng đều có thể khi dễ hắn, khẳng định có ẩn tình khác!"

"Diệp tiên sinh, các cậu có cảm giác được điều gì hay không, càng ngày càng lạnh?"Hướng Vấn Thiên ở một bên bất thình lình nói.

"Lão không nói tôi còn không có cảm thấy, thật sự đúng là như vậy!"Viên Vũ rụt cổ một cái, ngẩng đầu nhìn lại mặt trời chói chang trên không, nhưng nhiệt độ trong rừng cây lại như vào đông khiến người phát lạnh.

"A Di Đà Phật!"

Nghe được Viên Vũ, Tuệ Minh dẫn đường phía trước dừng bước, xoay người lại nói:"Viên thí chủ, nơi đây sở dĩ rét lạnh, chỉ vì chúng ta đã tiến vào Thiên Sát Trận, chớ kinh hoảng!"

Diệp Thần ngắm nhìn bốn phía, lúc này mới phát hiện thân mình ở bên trong một cái lõm sâu bốn bề toàn núi, cây cối xung quanh không chỉ có rậm rạp, mà lại cây cối cũng không phải màu lục bình thường, cũng có chút biến thành màu đen!

Tại chỗ cách hắn không xa, một núi lớn bị nước bao quanh tứ phía, chỉ có một đầu đường nhỏ có thể thông hướng.

"Âm khí thật nặng!"

Viên Vũ cau mày, hai mắt nhìn chằm chặp cái sườn núi kia, trầm giọng nói:"Nếu không có trận pháp khắc chế, tôi nghĩ yêu ma quỷ quái trong sườn núi sớm phá đất mà lên đi!"

"Viên thí chủ nói rất đúng!"

Tuệ Minh gật gật đầu, sắc mặt nghiêm túc nói:"Mộ Nhâm Hiêu sát khí quá nặng, chỉ có thể bất đắc dĩ dùng Kim Cang Trận của phật môn trấn áp!"

Vừa dứt lời, một đạo khói đen từ bên trong đống đất vọt ra!

Bành!

Lúc khói đen vọt tới giữa không trung, một trận kim quang lấp lóe, cả hai chạm vào nhau phát ra một tiếng vang trầm, ngay sau đó liền nghe được khói đen phát ra tiếng gào thét cùng loại với dã thú!

Theo một tiếng gào thét này, bên trong sườn núi liên tiếp có khói đen xông ra, bọn chúng có hóa thành hình người, có cái thậm chí là hình thái đao kiếm, điên cuồng mãnh liệt va chạm với hư không!

Trong lúc nhất thời, các loại âm thanh quỷ kêu không dứt bên tai, nghe được khiến da đầu run lên.

"Không tốt!"

Tuệ Minh thấy thế hoảng sợ nói:"Bọn chúng muốn xông phá Kim Cang Trận, sư đệ, mau theo ta đi củng cố trận pháp! Diệp tiên sinh, mấy người xác định còn muốn nhập mộ sao?"

"Lão Viên, cậu lưu lại giúp đỡ mấy vị đại sư, tôi cùng lão Hướng đi trong mộ!"

Diệp Thần gật gật đầu, nói xong dọc theo con đường đất chật hẹp duy nhất thông tới mộ huyệt kia, nhanh chóng vọt tới trước mộ huyệt.

"Thần ca, đón lấy!"

Viên Vũ thấy thế từ trong ngực móc ra một vật, ném ra!

Sưu!

Một đồ vật đen sì bay tới phía Diệp Thần, Diệp Thần đưa tay tiếp được tập trung nhìn vào, chính là Lôi Kích Mộc!

"Diệp tiên sinh, đây chính là cửa vào sao?"

Hướng Vấn Thiên đi vào trước mộ không nhìn thấy văn bia đâu, thậm chí ngay cả mộ bia khắc tên đều không có, chỉ là có một cái sơn động mọc đầy cỏ dại, mặt mũi không khỏi tràn đầy nghi hoặc mà nhìn xem Diệp Thần.

"Lão hỏi tôi làm gì, tôi cũng không phải trộm mộ!"

Diệp Thần trợn mắt nhìn Hướng Vấn Thiên một chút, trong lòng tự nhủ việc này hẳn là hỏi con trai ngươi a!

Chương 469. Mộ Nhâm Hiêu (thượng)!

"..."

Hướng Vấn Thiên mặt mo đỏ ửng, nhìn thấy Diệp Thần vọt vào sơn động, hắn cũng tranh thủ thời gian đi theo.

Vừa mới tiến động, một luồng hơi lạnh nhào tới trước mặt!

Trong nháy mắt Diệp Thần bị mấy đạo khói đen 'Vây công', cũng may tu vi những Tà Linh này bình thường, đều bị Diệp Thần tiêu diệt từng cái.

Chỉ chốc lát, Diệp Thần dọc theo mộ đạo đi tới một quảng trường đá trống trải!

Diện tích cũng bằng nửa cái sân bóng, trên vách đá bốn phía khảm nạm lấy rất nhiều dạ minh châu, đem toàn bộ quảng trường chiếu lên sáng trưng, mà lại trong sân rộng phiêu đãng một cỗ hương khí chất mộc, lộ ra mười phần quỷ dị!

Diệp Thần cẩn thận từng li từng tí đến gần một bên vách đá, phía trên điêu khắc rất nhiều bích hoạ, nội dung đều là tràng cảnh chiến trường cổ giết chóc.

Mà ở phía đông là hai hàng 'Thạch Tượng Sinh (Tượng đá)' sắp xếp chỉnh tề, đằng sau bọn chúng là một cánh cửa đá khổng lồ, trên cửa đá điêu khắc hai thanh bảo kiếm, xa xa Diệp Thần cũng có thể cảm giác được hai thanh bảo kiếm này phát ra sát khí.

"Chủ mộ thất hẳn là ở mặt sau cửa đá!"Diệp Thần cau mày nói.

Hướng Vấn Thiên nghe xong không kịp chờ đợi vọt tới, hai tay đặt tại trên cửa đá dùng sức đẩy!

"Đừng!"

Diệp Thần còn chưa kịp ngăn lại, cửa đá đã bị Hướng Vấn Thiên đẩy ra!

"Rống!"

Một tiếng gầm thét truyền đến, ngay sau đó từ trong cửa đá lao ra một con quái thú to lớn như trâu nước, toàn thân mọc ra lông tóc hỏa diễm, đỉnh đầu có một sừng, răng nanh lộ ra ngoài miệng!

"Lão Hướng, cẩn thận!"

Diệp Thần thấy thế vội vàng nhắc nhở Hướng Vấn Thiên, đáng tiếc vẫn là chậm một bước.

Đầu quái thú này nhìn như thân hình vụng về, hành động lại là vô cùng linh mẫn, Hướng Vấn Thiên vừa hướng né tránh sang bên cạnh, quái thú lập tức nhanh chóng quẹo thân hình cúi đầu lao tới, chiếc sừng vô cùng bén nhọn vừa vặn đè vào phần bụng Hướng Vấn Thiên!

Phốc!

Hướng Vấn Thiên kêu lên một tiếng đau đớn, cả người đều bị húc bay, ngã xuống đất máu tươi không ngừng phun ra từ phần bụng, một đoạn ruột già màu trắng đều chảy ra

"Rống!"

Quái thú khát máu!

Nhìn thấy máu tươi ở phần bụng Hướng Vấn Thiên nó càng thêm hưng phấn, nhanh chóng hướng tới nổi giận gầm lên một

tiếng, lập tức móng trước dựng đứng lên, hai chân sau rắn chắc chống đỡ lấy thân thể to lớn, quái thú muốn tươi sống giẫm chết Hướng Vấn Thiên.

Đông!

Hai móng trước to lớn của quái thú trùng điệp nện xuống, cũng may Diệp Thần kịp thời xuất thủ, đem Hướng Vấn Thiên kéo tới một bên.

"Rống! Rống!"

Quái thú thất bại dị thường phẫn nộ, nó quay đầu hung hăng trừng Diệp Thần một chút, lập tức vung chân lấy đà, cúi đầu húc tới phía hắn!

Diệp Thần thấy thế không chút hoang mang, chờ quái thú đến trước mặt lúc mới thả người nhảy lên, nhảy lên phía sau lưng quái thú!

Lần này thế nhưng là khiến cho quái thú làm phát bực, nó giống như ngựa hoang điên cuồng, kịch liệt vung vẩy thân thể, ý đồ đem Diệp Thần hất xuống từ trên lưng nó!

"Súc sinh, ta còn không thu thập được ngươi?"

Diệp Thần cũng bị chọc giận, lúc này một chiêu 'Băng Hỏa Chưởng' đập vào trên thân quái thú!

Vốn cho rằng quái thú hoặc là đốt thành tro bụi, hoặc là sẽ vỡ thành khối băng, nhưng không ai ngờ một giây sau chỉ nghe quái thú gào lên một tiếng, lập tức biến mất khỏi hư không.

Cùng lúc đó, trong đầu Diệp Thần đột nhiên ông một tiếng, phảng phất như vừa mới tỉnh mộng.

Càng quỷ dị hơn là, Hướng Vấn Thiên cũng không có đem cửa

đá đẩy ra, phần bụng cũng không bị tổn thương, hắn chỉ là đứng tại trước cửa đá ngây ra như phỗng mà nhìn xem Diệp Thần.

"Diệp tiên sinh, cậu không sao chứ?"

"Xảy ra chuyện gì?"Diệp Thần nhíu mày hỏi.

"Ách Diệp tiên sinh, cậu thật giống như trúng huyễn thuật!"

Hướng Vấn Thiên gian nan nuốt ngụm nước bọt, vừa rồi hắn nhìn Diệp Thần không ngừng làm một trận 'Quyền đấm cước đá' với không khí, còn tưởng rằng hắn phát điên rồi!

"Kháo!"

Lúc này Diệp Thần mới tỉnh táo lại, không cần hỏi nhất định là cỗ hương khí tràn ngập chất mộc trên không quảng trường kia giở trò quỷ!

Rất nhiều thảo dược đều có công hiệu khiến người gặp ảo ảnh, Diệp Thần cũng không nghĩ tới hương khí chất mộc lại ngưu bức như vậy, ngay cả hắn đều trúng chiêu!

"Lão Hướng, làm sao lão không có việc gì?"Diệp Thần hồ nghi.

Hướng Vấn Thiên một mặt vô tội lắc đầu, kỳ thật hắn còn muốn mộng hơn so với Diệp Thần.

"Đi mau, nơi đây không nên ở lâu!"

Diệp Thần quyết định thật nhanh, miễn cho hít phải quá nhiều hương khí chất mộc lại lâm vào huyễn cảnh lại phiền toái.

Hai người hợp lực đẩy ra cửa đá, kết quả xuất hiện tại trước mặt bọn họ chính là mộ thất cơ hồ là một màu đen kịt.

Diệp Thần đi về phía trước mấy bước, đột nhiên dưới chân không còn, tranh thủ thời gian thu chân về, cúi đầu xem xét mới

phát hiện phía dưới là tối như mực, là vực sâu không thấy đáy.

Duy chỉ có cây cầu treo rộng nửa mét rách nát xuất hiện tại trước mặt bọn họ, khắp nơi trên cầu treo lóe ra quỷ hỏa lục sắc quỷ dị, mà đầu bên kia cầu treo là một cây cột đá thô to đứng vững, trên trụ đá là ba chiếc đồng quan dùng xích sắt buộc lấy!

"Làm sao có ba chiếc quan tài?"Hướng Vấn Thiên quay đầu không hiểu nhìn xem Diệp Thần.

Diệp Thần lắc đầu không có trả lời, bởi vì hắn cũng nói không nên lời.

Chương 470. Rơi vực sâu, đồng quan!

"Diệp tiên sinh, chúng ta qua, qua đó sao?"Trong lòng Hướng Vấn Thiên có chút sợ hãi, hoàn cảnh lạ lẫm lại quỷ dị, để hắn cảm thấy trong lòng rất bất an.

"Để tôi đi qua trước, nếu như không có vấn đề lão lại đi theo!"

Diệp Thần nói xong dẫn đầu đi lên cầu treo, vừa đi lên cầu treo liền bắt đầu lay động hai bên, phi thường không ổn định!

"Diệp tiên sinh, coi chừng a!"

"..."

Diệp Thần cẩn thận từng li từng tí từng bước một đi lên phía trước, bởi vì cầu treo cùng mộ thất cổng cách xa nhau chừng trăm mét, bằng không Diệp Thần thả người cũng có thể vượt qua đi!

Mắt thấy Diệp Thần chạy tới giữa cầu treo, nhưng vào lúc này bên trong mộ thất trống trải lại truyền đến một tiếng nhe răng cười âm trắc trắc.

"Ai?!"

Hướng Vấn Thiên quá sợ hãi, nhưng hắn vừa quay đầu đã cảm thấy mắt tối sầm lại, ngay sau đó đã lập tức mất đi ý thức ngã xuống đất không dậy nổi.

Diệp Thần nghe được động tĩnh bỗng nhiên nhìn lại, lập tức giật nảy cả mình!

"Là ngươi?"

Thình lình xuất hiện trước mắt lại là Trần Văn Thiêm, mà dưới chân hắn còn giẫm lên Hướng Vấn Thiên đã mất đi ý thức.

"Tiểu tử, chúng ta lại gặp mặt!"

Trần Văn Thiêm đi đến bên cạnh cầu treo, cười lạnh nói:"Không nghĩ tới ngươi có thể đi đến chủ mộ, quả nhiên có mấy phần bản sự!"

"Ngươi rốt cuộc là ai?"Diệp Thần cảnh giác nhìn xem Trần Văn Thiêm hỏi.

"Tốt a, xem ở phân thượng ngươi phải chết, ta sẽ nói cho ngươi biết!"

"Lão phu là hậu duệ của người thủ mộ, mộ Nhâm Hiêu tướng quân là địa phương thế hệ Trần gia ta thủ hộ!"Trần Văn Thiêm nói.

"Thủ mộ?"

Diệp Thần hừ lạnh nói:"Lão đầu, ngươi đầu tiên là để Trần Hi giật dây bằng hữu trộm mộ, cuối cùng tập thể bị Tà Linh xâm lấn. Mà Tà Linh trong cơ thể Trần Hi ngươi cũng hoàn toàn có năng lực xua đuổi, nhưng chính ngươi lại không xuất thủ!"

"Bởi vì ngươi kiêng kị trong huyệt mộ có vật gì đó, cho nên hi vọng trong nhóm bằng hữu Trần Hi có người mạng lớn, tới giúp ngươi phá giải vật kiêng kỵ đi?"

"Ngươi quá thông minh, thông minh đến mức làm cho người chán ghét!"

Nghe được Diệp Thần nói như vậy, Trần Văn Thiêm trong mắt lóe lên một vòng hàn quang, âm thanh lạnh lùng nói"Ngươi nói đều đúng, lão phu xác thực kiêng kị 'Huyễn Cảnh Hương' Nhưng thì

tính sao, cuối cùng còn không phải ngươi vẫn chết?"

Nói xong, Trần Văn Thiêm vung một 'Đao chưởng' trực tiếp chặt đứt dây thừng khóa lại cầu treo!

Soạt!

Cầu treo vốn là rách nát không chịu nổi lập tức rơi rụng, như (cây) dương liễu rũ xuống!

Diệp Thần muốn nhảy lên đối diện cột đá, nhưng dưới chân là trống không cách nào phát lực, dưới tình thế cấp bách hắn chỉ có thể bắt lấy dây thừng cầu treo, hi vọng không bị rơi xuống vực sâu vô tận.

"Hừ, muốn sống, đáng tiếc mệnh môn không có!"

Trần Văn Thiêm hừ lạnh một tiếng, bàn tay nhẹ nhàng vồ xuống một cái, một chút hòn đá nhỏ trên đất trong nháy mắt hút vào trong lòng bàn tay của hắn.

"Chết!"

Theo Trần Văn Thiêm gầm thét một tiếng, hòn đá nhỏ ở giữa tay như viên đạn bắn về phía Diệp Thần đang cầm chặt dây thừng.

Phốc!

Diệp Thần bị những hòn đá nhỏ này đánh trúng chỗ yếu hại, dưới cơn đau nhức kịch liệt theo bản năng buông tay ra, cả người rơi vào vực sâu đen nhánh.

"Tiểu tử, là chính ngươi muốn chết, không trách được ta!"

Trần Văn Thiêm giải quyết Diệp Thần, cúi đầu mắt nhìn Hướng Vấn Thiên hôn mê, tựa hồ đối với hắn không có hứng thú gì, Hướng Vấn Thiên bởi vậy cũng tránh thoát một kiếp.

Bởi vì Trần Văn Thiêm cảm thấy hứng thú vẫn là bảo bối trong quan tài đồng đối diện!

Mặc dù không có cầu treo, nhưng Trần Văn Thiêm lại người nhẹ như yến, khoảng cách trăm mét với hắn cũng chỉ là nhẹ nhàng nhảy lên một cái là tới.

Nhìn ba bộ đồng quan trước mắt, Trần Văn Thiêm không khỏi vui mừng nhướng mày, run rẩy tự nhủ:

"Trời phù hộ Trần gia ta, bảo vật thượng cổ rốt cục thuộc về Trần gia chúng ta!"

Nói xong, Trần Văn Thiêm không kịp chờ đợi đem quan tài lớn ở giữa xốc lên, trong nháy mắt nắp quan tài xốc lên, trong quan lập tức lấp lóe kim quang, bên trong không phải châu báu thì là bảo vật!

Trần Văn Thiêm biết rõ, tranh thủ thời gian tiến lên trước hướng xem xét trong quan, bên trong không chỉ có thỏi vàng lớn, châu báu phỉ thúy, còn có một bộ khô lâu mặc liệm phục!

"Kim Lũ Ngọc Y!" (Trang phục mai táng quy cách tối cao của Đại Hán, làm từ các miếng ngọc và nối lại bằng sợi tơ vàng, vẻ ngoài giống như cơ thể con người)

Trần Văn Thiêm kích động không thôi, một khi Kim Lũ Ngọc Y bảo tồn như vậy hoàn hảo diện thế, tuyệt đối là vô giới chi bảo!

Nghĩ đến cái này Trần Văn Thiêm đem tay vươn vào trong quan, muốn lấy ra Kim Lũ Ngọc Y được mặc lên người bộ khô lâu.

Nhưng mà, chuyện ngoài ý muốn lại phát sinh!

Trần Văn Thiêm vừa đem Kim Lũ Ngọc Y nâng lên, kết quả là nghe được trong quan tài truyền đến một trận âm thanh tê tê!

Không chờ hắn làm ra phản ứng, chỉ thấy một đạo hắc quang như điện thiểm cuốn lấy cổ Trần Văn Thiêm, ngay sau đó hắn cảm thấy phần cổ có một trận nhói nhói, theo bản năng đưa tay ra túm lấy phần cổ!

Một giây này, trong tay Trần Văn Thiêm có thêm một đầu quái xà tối như mực!

Mặc dù xà này chỉ có dài bằng chiếc đũa ngắn, nhưng thân rắn nhỏ bé của nó không chỉ có toàn thân đen nhánh, mà lại trên đỉnh đầu mọc ra đồ vật giống như mào gà, một đôi mắt xà càng là như hồng ngọc tản ra quang mang quỷ dị!

"Tê tê!"

Chương 471. Thần ca xảy ra chuyện!

Quái xà bị Trần Văn Thiêm cầm ở trong tay, thân thể vặn vẹo lên quay đầu cắn một cái vào trên eo bàn tay của hắn.

"A!"

Trần Văn Thiêm hét thảm một tiếng, vội vàng vứt bỏ con rắn trong tay.

Nhưng ngay tại cùng một thời gian, hắn cảm giác nhiệt độ trong cơ thể mình tiêu thăng, tựa hồ muốn bốc cháy lên!

Có thể là độc rắn quá mức sắc bén, ngay cả Trần Văn Thiêm cũng vô pháp chịu đựng đau khổ mang đến, hắn chỉ liên tục lùi lại mấy bước rồi lảo đảo một cái, trực tiếp quẳng xuống vực sâu đen nhánh.....

Bên trong mộ thất nháy mắt khôi phục yên tĩnh, thẳng đến khi Hướng Vấn Thiên tỉnh lại từ trong hôn mê.

"Khụ khụ....."

Hướng Vấn Thiên chậm rãi mở mắt ra, kịch liệt ho khan vài tiếng, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên thế mà không thấy Diệp Thần đâu!

"Diệp tiên sinh, Diệp tiên sinh....."

Sau khi kêu gọi vài tiếng không người đáp lại, lại nhìn cầu treo đứt gãy, trong đầu Hướng Vấn Thiên ông một tiếng cả người đều không tốt!

Diệp Thần ngã xuống?

Hướng Vấn Thiên vội vàng đứng lên đi đến bên vách núi, nhìn xem vực sâu đen nhánh lần nữa hô vài tiếng, kết quả trừ tiếng vang của mình không còn gì khác đáp lại.

Dưới tình thế cấp bách Hướng Vấn Thiên quay đầu chạy ngược về, hắn muốn tìm Viên Vũ thương lượng nghĩ cách làm sao cứu viện Diệp Thần.

Lúc này, tại bên ngoài mộ huyệt, một vòng sáng kim sắc bao phủ ở trên không, trong sơn dã không ngừng phát ra âm thanh thê lương quỷ dị!

Đếm không hết ác linh từ trong huyệt mộ lao ra, bọn chúng điên cuồng đánh thẳng vào Kim Cang Trận, rất có chi thế cá chết lưới rách.

Viên Vũ cầm trong tay một thanh kiếm đồng tiền, đang ở trong Kim Cương Trận đại khai sát giới!

"Viên tiên sinh, không tốt rồi!"

Hướng Vấn Thiên một mặt chật vật từ trong huyệt mộ lảo đảo chạy ra, tìm đến Viên Vũ vẻ mặt cầu xin nói:"Diệp tiên sinh, hắn, hắn"

"Thần ca thế nào, mau nói a!"

Viên Vũ thấy thế thầm nghĩ không ổn, sau khi đưa kiếm đâm xuyên một con ác linh, hướng Hướng Vấn Thiên hét lớn.

"Chúng ta bị người đánh lén trong mộ, Diệp tiên sinh không biết tung tích."Hướng Vấn Thiên nói.

"Kháo!"

Viên Vũ nghe xong lòng nóng như lửa đốt, lúc này từ trong

ngực móc ra một khối Bát Quái Kính ném lên trời, trong miệng nhanh chóng niệm chú.

Một màn thần kỳ phát sinh, chỉ thấy Bát Quái Kính thế mà mình trôi nổi ở trong hư không, đồng thời tản mát ra từng cơn ánh sáng xanh, những ác linh bị ánh sáng xanh chiếu xạ đến, nhao nhao phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết!

"Đi, mau dẫn tôi đi xem một chút!"Viên Vũ quay đầu nói với Hướng Vấn Thiên.

"Ân."

Hai người vọt vào mộ huyệt, rất nhanh liền tới đến địa phương Diệp Thần xảy ra chuyện.

"Viên tiên sinh, chính là chỗ này!"

Hướng Vấn Thiên nuốt ngụm nước bọt, chỉ chỉ cầu treo đứt gãy, còn có lỗ đen sâu không thấy đáy, nói:"Diệp tiên sinh hơn phân nửa là rớt xuống phía dưới đi!"

Viên Vũ ngắm nhìn bốn phía, sau khi bấm ngón tay tính toán lập tức cau mày.

"Tại sao có thể như vậy?"Viên Vũ nhỏ giọng thầm thì nói:"Ta thế mà không tính được sinh tử Thần ca, chẳng lẽ hắn rơi ra ngoài tam giới?"

"Viên tiên sinh, nếu không chúng ta nghĩ biện pháp đi xuống xem một chút?"Hướng Vấn Thiên đề nghị.

"Chỉ bằng tu vi của lão và tôi có thể đi xuống sao?"

Viên Vũ tức giận trợn nhìn Hướng Vấn Thiên một chút, trầm giọng nói:"Tính không ra sinh tử Thần ca chưa chắc là chuyện xấu, khả năng hắn còn sống!"

"Vậy chúng ta làm sao bây giờ?"

"Tôi muốn về Thanh Long Sơn, chỉ có thể tìm gia gia Thần ca hỗ trợ!"Viên Vũ suy nghĩ liên tục làm ra quyết định.

Hướng Vấn Thiên nhìn xem ba chiếc đồng quan đối diện muốn nói lại thôi, nhưng chuyện cho tới bây giờ Viên Vũ chắc chắn sẽ không quản hắn chuyện của con mình, về phần Hướng Tả sống hay chết cũng chỉ có thể phó thác cho trời.

Quả nhiên Viên Vũ không còn nói nhảm, quay đầu liền chạy ra ngoài, hắn phải nhanh một chút chạy về Ninh Châu.

Rời đi mộ huyệt, ác linh bên ngoài đã có chút thu liễm, nhao nhao tránh về bên trong mộ huyệt, Tuệ Minh cùng đại hòa thượng biết được chuyện của Diệp Thần cũng rất là giật mình.

"Viên thí chủ, việc này can hệ trọng đại, chuyện liên quan tới nghĩ cách cứu viện, bần tăng cần trở về chùa hướng xin chỉ thị của phương trượng mới được!"Tuệ Minh chắp tay trước ngực nói thẳng.

"Làm phiền đại sư, tôi cũng muốn về Ninh Châu một chuyến, xin từ biệt!"

Viên Vũ nói xong lại lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Lan Trần, để hắn hỗ trợ sắp xếp máy bay.

"Viên đại đầu, các cậu nhanh như vậy đã làm xong rồi?"Lan Trần đang ở quán ăn đêm 'Tiêu sái', tiếp được điện thoại Viên Vũ mỉm cười mà hỏi thăm.

"Thần ca xảy ra chuyện!"

"Cái gì?"

Lan Trần nghe xong mở to hai mắt nhìn, vội vàng từ trên ghế

salon ngồi ngay ngắn, buông lỏng ra mỹ nữ ôm trong ngực, hỏi:"Thần ca thế nào, hiện tại các cậu ở đâu?"

"Cậu tranh thủ thời gian giúp tôi an bài máy bay trở về, tôi muốn về Thanh Long Sơn!"

Viên Vũ đem chuyện nói đơn giản một lần, nóng vội thúc giục nói.

"Tốt, tôi lập tức an bài!"

Nghe được tin tức này, Lan Trần không còn có tâm tình chơi đùa, gấp không thể chờ đứng người lên chuẩn bị rời đi.

"Lan thiếu, đi chỗ nào a, rượu còn chưa có uống xong đâu!"Tiểu thư bồi rượu bên cạnh ôm cánh tay Lan Trần, ỏn à ỏn ẻn nói.

Chương 472. Sinh tử chưa biết!

"Uống em gái ngươi!"

Lan Trần giận tím mặt, dùng sức hất ra nữ bồi rượu, cả giận nói:"Thúi bồi rượu, quá xúi quẩy! Nếu là Thần ca xảy ra chuyện, xem ta thu thập cô như thế nào!"

Nói xong, Lan Trần mang theo bảo tiêu vội vàng rời đi quán ăn đêm.

"..."

Nữ bồi rượu ăn mặc trang điểm lộng lẫy một mặt mộng bức.

Mình làm sao lại xúi quẩy?

Thần ca là ai, nàng không biết a!

Bóng đêm giáng lâm, sân bay Việt Châu.

Lan Trần rốt cuộc đã đợi được Viên Vũ, hai người vừa thấy mặt Lan Trần lập tức kỹ càng truy vấn chuyện cụ thể.

"Cậu đừng hỏi tôi!"

Viên Vũ nóng lòng như lửa đốt, chỉ chỉ Hướng Vấn Thiên nói:"Lúc ấy là hắn cùng Thần ca tiến mộ huyệt, rõ ràng hơn tôi nhiều!"

"Hướng Vấn Thiên, đến cùng xảy ra chuyện gì?"Lan Trần chất vấn.

"Tôi, tôi cũng không rõ lắm a!"

Hướng Vấn Thiên mặt mo đỏ ửng, nói thẳng cho Lan Trần mình bị đánh lén đánh ngất xỉu, về sau xảy ra chuyện gì hắn hoàn toàn không biết.

"Lão Viên, tôi lập tức vận dụng lực lượng gia tộc, đi mộ huyệt tìm kiếm Thần ca!"Lan Trần nghe xong cắn răng nói.

"Tuyệt đối đừng đi!"

Viên Vũ thần sắc ngưng trọng nói:"Mặc dù tôi tính không ra sinh tử Thần ca, nhưng dưới vực sâu kia mặt âm khí cực nặng, người bình thường xuống được hay không còn chưa nói, nhưng coi như đi xuống khẳng định cũng là một con đường chết!"

"..."

Cuối cùng hai người thương nghị, Viên Vũ một người về Ninh Châu, mà Lan Trần cùng Hướng Vấn Thiên thì dẫn người đi mộ huyệt xung quanh thủ hộ, miễn cho sinh thêm sự cố.

Ninh Châu, tập đoàn Kiều thị.

Trong văn phòng Kiều An Na phi thường náo nhiệt.

"Đại sư tỷ, ba ngày sau chính là Trung Thu, lúc nào sư đệ trở về a?"Nhan Thanh ngồi ở trên ghế sa lon, hai đầu chân trắng dài 43 phân chồng lên nhau, rất là làm cho người ta ghen tị.

"Đúng a, ngày mai chúng ta sẽ phải về Thanh Long Sơn, thối đệ đệ làm sao vẫn chưa trở lại!"

"Đại sư tỷ, không phải tỷ là đại lão bà của Diệp Thần sao, ngay cả hắn lúc nào trở về cũng không biết?"An Khả Hân cũng ở một bên hé miệng cười trộm.

"Xú nha đầu, muội nói nhăng gì đấy, lão bà Diệp Thần là Tô tiểu thư!"

Khuôn mặt Kiều An Na đỏ lên, giận dữ trừng mắt nhìn An Khả Hân một chút, cô nàng này rõ ràng là nàng trước mặt mọi người thổ lộ với Diệp Thần, hiện tại lại nói mình lại còn nói mình?

Đang lúc mọi người ở đây nói đùa, Kiều An Na nhận được một điện thoại, nói không có hai câu sắc mặt của nàng liền thay đổi, thẳng đến khi cúp điện thoại cả người Kiều An Na đều vẫn là mộng!

"Sư tỷ, sao vậy?"Thượng Quan Dĩnh thấy thế hiếu kì hỏi.

"Tiểu sư đệ xảy ra chuyện!"

Sau khi Kiều An Na tĩnh hồn lại, nước mắt lấp lóe nói:"Vừa rồi Viên đại đầu gọi điện thoại đến, nói Diệp Thần xảy ra chuyện tại Phiên Ngu, hiện tại chưa biết sinh tử!"

"Cái gì?!"

Đám người nghe xong tất cả đều sợ ngây người.

"Đại sư tỷ, tiểu sư đệ đến cùng xảy ra chuyện gì?"Mặt mũi Nhan Thanh tràn đầy lo lắng hỏi.

"Viên Vũ không có nói rõ chi tiết, bất quá hắn đã đi Thanh Long Sơn mời sư phó!"Kiều An Na nói.

"Không được, muội muốn đi Phiên Ngu!"

Thượng Quan Dĩnh nghe xong nóng vội không thôi, lúc này biểu thị muốn đi Phiên Ngu, mà đề nghị của nàng cũng đã nhận được đám người phụ họa, duy chỉ có Kiều An Na tương đối tỉnh táo, nói:

"Tam sư muội, càng là loại thời điểm này chúng ta càng phải tỉnh táo, tỷ nghĩ sư phó lão nhân gia sẽ có an bài!"

"Vậy hiện tại muội lập tức đi Thanh Long Sơn!"Thượng Quan

Dĩnh nóng vội nói.

"Ta cũng đi!"

"Đúng, chúng ta sớm về Thanh Long Sơn đi!"

Trong lòng Kiều An Na cũng rất gấp, nghĩ nghĩ quyết định cùng mọi người cùng nhau sớm về Thanh Long Sơn

Cơ hồ trong cùng một lúc, Tô Tuyết Di cũng nhận được điện thoại Viên Vũ.

Lúc này Tô Tuyết Di vừa tan tầm, về tới 'Nhà mẹ đẻ' chuẩn bị ăn chực, kết quả là nhận được Viên Vũ gọi điện thoại tới.

Khi nàng biết được chưa biết sinh tử của Diệp Thần, cả người như bị sét đánh, đầu óc trống rỗng điện thoại cầm trong tay ngồi ở trên ghế sa lon.

"Con gái, sao vậy?"

Lý Hương Cầm thấy dáng vẻ ngẩn người của Tô Tuyết Di, đi qua ngồi xuống bên cạnh nàng, thấm thía khuyên nhủ:"Đứa nhỏ ngốc, nam nhân đi công tác xa nhà là chuyện bình thường a, con có suy nghĩ nhiều cũng là không giải quyết được gì, nếu không lão mụ dạy con một cái biện pháp?"

"Mẹ"

"Con nghe mẹ nói, chờ Diệp Thần trở về con phải đòi hắn 'Trả bài', nếu như tiểu tử này vừa vội lại nhanh, khẳng định đã ở bên ngoài dính hoa vê cỏ, đến lúc đó lão mụ giúp con thu thập hắn!"Lý Hương Cầm giống như súng máy liên thanh không ngừng nói, hoàn toàn không có chú ý tới Tô Tuyết Di đều muốn khóc.

"Khụ khụ, lão bà, em dạy như vậy hỏng con a!"Tô Vạn Đạt đều nghe không nổi nữa, 'Tổn hại chiêu' của đám nữ nhân này còn thật

nhiều a!

"Ông ngậm miệng! Tôi đang dạy con gái 'Ngự phu thuật', ông chõ mồm vào làm gì!"Lý Hương Cầm hung hăng trừng Tô Vạn Đạt một chút.

"..."

Tô Vạn Đạt rụt cổ một cái, tranh thủ thời gian cúi đầu nhìn vào trong điện thoại của mình, cọp cái trong nhà không thể trêu vào a!

"Mẹ, Diệp Thần xảy ra chuyện!"

Tô Tuyết Di cũng không nhịn được nữa, oa một tiếng khóc ra thành tiếng.

"Bảo bối, con cũng đừng hù dọa lão mụ, đến tột cùng xảy ra chuyện gì a?"Lý Hương Cầm nghe xong cũng trợn tròn mắt, đang hảo hảo làm sao Diệp Thần xảy ra chuyện?

"Viên Vũ nói Diệp Thần hắn, hắn mất tích, chưa biết sinh tử!"

Chương 473. Quỷ Vực!

"Cái gì?"

Tô Vạn Đạt nghe xong vội vàng để điện thoại di động xuống, mặt mũi tràn đầy ân cần nói:"Diệp Thần mất tích ở nơi nào, báo cảnh sát chưa?"

"Tựa như là ở Phiên Ngu, tại một địa phương gọi là Thôn Hoa Đào!"

Tô Tuyết Di lau nước mắt, nức nở nói:"Mẹ, con muốn đi Phiên Ngu!"

"Không ổn đâu?"

Lý Hương Cầm do dự một chút, nói:"Con gái, nếu không chờ qua Trung Thu rồi nói sau, Diệp Thần là mất tích, cũng không phải xác định hắn xảy ra chuyện, con mạo muội đi Phiên Ngu, vạn nhất hắn lại trở về thì sao?"

"Cái này"

"Con gái, đừng có gấp, con là lão bà Diệp Thần, nếu hắn thật sự có chuyện con khẳng định sẽ nhận được tin tức!"Kỳ thật Lý Hương Cầm cũng luống cuống, bất quá nàng vẫn đủ mạnh để trấn định trước mặt Tô Tuyết Di.

"Tôi có người bạn học cũ tại Phiên Ngu, để tôi gọi điện thoại cho hắn hỏi một chút!"

Tô Vạn Đạt nói xong cầm điện thoại di động lên, trực tiếp bấm điện thoại bạn học cũ.

Điện thoại rất nhanh liền tiếp thông, lúc Tô Vạn Đạt hỏi Thôn Hoa Đào, đối phương lập tức hoảng sợ nói:

"Lão Tô, ông đừng dọa tôi!"

"Thế nào?"

"Lão đại, hiện tại Thôn Hoa Đào đã lệch vào quân đội! Thiếu chủ Việt Châu Vương Lan gia tự mình canh giữ ở Thôn Hoa Đào, quan viên Việt Châu cũng đều đang chăm chú nơi này, ông đột nhiên hỏi Thôn Hoa Đào là có ý gì?"

"Con rể tôi mất tích tại Thôn Hoa Đào!"Trong lòng Tô Vạn Đạt cảm giác nặng nề, hắn cũng vạn vạn không nghĩ tới sự tình thế mà nghiêm trọng như vậy.

"Thì ra là thế!"

Bạn học cũ nghe xong nói thẳng:"Lão Tô, ông nghe tôi, tuyệt đối đừng xúc động, yên lặng theo dõi kỳ biến đi! Thôn Hoa Đào hiện tại, xem như thị trưởng Việt Châu đi, đều chưa hẳn có thể vào!"

"Tốt, cám ơn ông!"

Tô Vạn Đạt cúp điện thoại, đem tình huống Thôn Hoa Đào một năm một mười nói cho mẹ con Tô Tuyết Di.

"Ông trời phù hộ Diệp Thần không có việc gì, bằng không chúng ta cả nhà đều phải chịu liên luỵ!"Lý Hương Cầm chắp tay trước ngực, một bộ dáng tín đồ thành kính.

"..."

Tô Vạn Đạt thấy thế thở dài thật sâu, hắn làm sao không biết lợi hại liên quan ở trong đó?

Nếu như bị người hữu tâm biết Diệp Thần không có ở đây,

bọn họ khẳng định phải trả thù, xem như Tô gia cũng không ngoại lệ.

Mộ huyệt, vực sâu.

Không biết qua bao lâu, Diệp Thần đột nhiên nghe được có người gọi mình.

"Chủ nhân, chủ nhân ngài tỉnh!"

"A"

Diệp Thần chậm rãi mở mắt ra, phát hiện mình ngủ ở trên mặt đất, cánh tay phải cùng chân trái đều té gãy, hơi động đậy liền có thể cảm nhận được đau đớn thấu xương.

"Ta thế mà không chết?"

Diệp Thần lẩm bẩm quay đầu nhìn lại, kết quả là nhìn thấy Dao Cầm một mặt lo lắng ngồi xổm ở bên cạnh hắn.

"Dao Cầm, sao ngươi lại ra làm gì?"

"Ta không ra đánh thức chủ nhân, chủ nhân sẽ một mực ngủ say a!"

Dao Cầm thở dài nói:"Nơi này là kết nối cửa ra vào Quỷ Vực, Dao Cầm khuyên nhủ chủ nhân tranh thủ thời gian nghĩ biện pháp rời đi nơi đây!"

"Quỷ?"

Diệp Thần nghe xong thậm chí đều quên đau đớn trên người, hồ nghi nói:"Quỷ Vực gì, ngươi nói rõ một chút!"

"Bên trong Quỷ Vực đều là cô hồn dã quỷ do chiến trường cổ để lại, bọn chúng không vào Địa Ngục, tự mình mở ra một cái thế giới khác, chính là Quỷ Vực!"

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần bừng tỉnh đại ngộ, khó trách trong mộ Nhâm Hiêu nhiều ác linh như vậy, nguyên lai là hồn phách binh sĩ chiến trường cổ!

Trước mắt Diệp Thần cũng không kịp hỏi nhiều, chịu đựng kịch liệt đau nhức từ dưới đất đứng lên.

Ngắm nhìn bốn phía liền phát hiện đó là một cái sơn động hình chữ 'Đột' (~Hình khối chữ T đảo ngược), mình hắn là đang ở dưới đáy tận cùng, tất cả dưới chân đều là cát mịn, trên bốn phía vách đá khảm nạm bảo thạch phát sáng không rõ, cách đó không xa còn có con sông ngầm không rộng, tiếng nước chảy thanh thúy từ đầu đến cuối vờn quanh bên tai hắn.

Đây là chỗ nào?

Làm sao ra ngoài?

Trong lòng Diệp Thần cũng không chắc chắn, bất quá cũng may có sông ngầm, thuận nước sông đi xuống dưới hẳn là có thể tìm tới cửa ra vào rời đi nơi đây!

Nghĩ rõ ràng những điều này, Diệp Thần trước xương chân của mình nối liền đem, đang lúc hắn chuẩn bị xử lý xương tay, bên tai đột nhiên truyền đến một trận tiếng ho khan kịch liệt.

"Là ai?"

Diệp Thần giật mình, loại địa phương cứt chim cũng không có này thế mà còn có người?

"Là, là ta, Diệp tiểu hữu, khụ khụ"

Nghe được tiếng nói quen thuộc này, Diệp Thần lập tức lửa cháy vô danh, hắn tìm phương hướng âm thanh truyền tới, rất

nhanh tại bên cạnh sông ngầm cách đó không xa tìm được Trần Văn Thiêm!

"Lão quỷ, làm sao lão cũng xuống?"

Diệp Thần tức giận xong, nhìn thấy tình cảnh Trần Văn Thiêm trước mắt cũng không khỏi đến hít vào ngụm khí lạnh!

Chỉ thấy lão đầu này bị một tảng đá như dao đâm xuyên thân thể, tựa xâu nướng bên đường treo ở trên tảng đá không thể động đậy, máu đỏ tươi từ trong cơ thể hắn chảy ra, thuận cột đá màu vàng nâu trôi xuống dưới, thời gian dần qua trên mặt đất tạo thành một dòng sông máu!

Chương 474. Kết cục của Trần Văn Thiêm, quái vật!

"Trách ta, tự gây nghiệt, không thể sống a"Trần Văn Thiêm miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Thần, cả khuôn mặt không có chút huyết sắc nào.

Nếu như không phải tu vi hắn cao thâm, đoán chừng đã sớm đi gặp Diêm Vương!

"Hừ, câu nói này ngược lại là không sai!"Diệp Thần nhìn thấy thảm cảnh của Trần Văn Thiêm, cũng bỏ đi suy nghĩ giết chết đối phương.

"Diệp tiểu hữu, cậu có thể giúp ta một chuyện hay không?"

"Ngọa tào! Lão đầu, tôi không giết lão đã là nhân từ, lão còn muốn tôi giúp lão, nằm mơ!"Diệp Thần thật muốn nhổ một miếng nước bọt vào mặt lão nhân này, quá mẹ nó không biết xấu hổ!

"Ta, ta có thể nói cho cậu một cái thiên đại bí mật, Diệp tiểu hữu khụ khụ"Trần Văn Thiêm nói còn chưa dứt lời lần nữa ho khan, trên mặt lộ ra vẻ mặt thống khổ cực độ, mắt nhìn thấy sắp muốn treo.

Lão đầu nói thiên đại bí mật, là cái bí mật gì?

Diệp Thần thấy thế do dự mãi, gật đầu nói:"Tốt, lão muốn tôi đáp ứng cái gì?"

"Diệp tiểu hữu, cậu đưa tay qua đây cho ta!"Ánh mắt Trần Văn Thiêm càng ngày càng ảm đạm, vô lực duỗi ra một cách tay già khô cạn.

"Lão đừng làm trò a!"

Diệp Thần cảnh giác vươn tay lên trước, hắn đối với Trần Văn Thiêm vẫn là có mấy phần kiêng kị, dù sao tu vi lão già này còn cao hơn hắn.

Trần Văn Thiêm cầm tay Diệp Thần, cố gắng nói:

"Diệp tiểu hữu, xin chiếu cố tốt cháu của ta!"

"Còn có, cậu nhất định phải quay về mộ huyệt, trong quan tài có cơ duyên to lớn, chỉ cần cậu có thể đạt được bọn chúng, tương lai nhất định bễ nghễ thiên hạ!"

"Ách"

"Nhớ kỹ, nếu như muốn an toàn rời đi nơi đây, không nên tin bất luận cái đồ vật gì nhìn thấy, nhớ lấy"

"Lão đầu, lão thật giống như rất quen hết thảy nơi này a, lão rốt cuộc là ai?"Diệp Thần sững sờ, vạn vạn không nghĩ tới Trần Văn Thiêm sẽ nói những chuyện này với hắn.

Nhưng Trần Văn Thiêm không có thời gian trả lời lại, hắn chăm chú bắt lấy tay Diệp Thần, đem hết toàn lực nói:

"Lão phu đã là dầu hết đèn tắt, hiện đem toàn bộ nội lực truyền thụ cho cậu, hi vọng cậu có thể chiếu cố tốt cháu của ta, không cần thiết bội tín!"

Nói xong, một cỗ nội lực như sóng to gió lớn tuôn ra từ trong cơ thể lão đầu, lập tức truyền vào cơ thể Diệp Thần.

Trong chốc lát, toàn thân Diệp Thần đột nhiên tăng vọt, chân khí trong cơ thể tràn đầy chưa từng có, hắn cảm giác thân thể của mình như muốn nổ tung, căng đến khó chịu chết!

Ước chừng qua nửa phút, Trần Văn Thiêm lỏng tay ra, vô lực

rũ xuống.

Diệp Thần lúc này ngồi xếp bằng nhắm chặt hai mắt, đem từng cái chân khí của Trần Văn Thiêm luyện hóa, bất tri bất giác trong đan điền của hắn thế mà xuất hiện một tiểu nhân lóng lánh kim quang, tất cả chân khí đều phi tốc xoay tròn vây quanh nó!

Oanh!

Trong cơ thể Diệp Thần truyền đến một tiếng vang thật lớn, lập tức xương cốt toàn thân phát ra một trận tiếng nổ vang.

Lúc này Diệp Thần mới chậm rãi mở mắt ra, trên mặt lộ ra nụ cười mừng rỡ.

Hắn vừa mới đột phá đến Nguyên Anh kỳ!

"Lão đầu, cám ơn lão!"Diệp Thần từ dưới đất đứng lên, cười nhạt một tiếng.

Nhưng lúc này hắn mới phát hiện, hai đôi mắt già nua vẩn đục của Trần Văn Thiêm trừng lớn, sớm đã không có hô hấp.

Diệp Thần thấy thế trong lòng cũng là ngũ vị tạp trần, thở dài nói:

"Lão đầu, chúng ta xem như thanh toán xong ân oán! Sau khi tôi rời khỏi đây cũng sẽ không làm khó Trần Hi, lão yên tâm đi thôi!"

Vừa dứt lời, mí mắt trông mong của Trần Văn Thiêm rốt cục khép lại

Diệp Thần không dám trì hoãn, trước mắt hắn cũng không đoái hoài tới cái cơ duyên gì trong quan tài, trước hết phải nghĩ biện pháp rời khỏi cái địa phương quỷ quái này lại nói.

Nhưng ngay tại lúc hắn vừa mới di chuyển thân thể chuẩn bị

rời đi, đột nhiên, nước sông bên trong sông ngầm kịch liệt sôi trào lên!

Diệp Thần nhìn lại, chỉ thấy một sinh vật thô to như thùng nước, dài mấy chục mét chui ra từ trong sông, trực tiếp vọt lên cao mười mấy mét!

"Cái quỷ gì?"

Nhìn thấy con 'Quái vật' này, Diệp Thần không khỏi ngẩn người.

Địa phương quỷ quái này còn có mãng xà?

"Khặc khặc!"

'Quái vật' giãy dụa thân thể trong hư không, trong miệng phát ra tiếng quái khiếu khiến toàn thân người chỉ biết nổi da gà.

"Ngọa tào!"

Cuối cùng Diệp Thần cũng thấy rõ ràng toàn cảnh đối phương, đây là một con quái vật đầu người thân lươn!

Không sai, thân lươn thô to như thùng nước coi như xong, thế mà còn lòi ra cái đầu người!!!

Quái vật cũng nhìn thấy Diệp Thần, diện mạo nó dữ tợn, lộ ra mấy cái răng nanh vừa dài vừa nhọn, đột nhiên cấp tốc rơi xuống, cắn một cái hướng đầu Diệp Thần.

Diệp Thần thấy thế lập tức nghiêng người né tránh, thuận tay một chưởng vỗ tại trên người quái vật!

"Ngao!"

Quái vật hiển nhiên không nghĩ tới động tác Diệp Thần nhanh nhẹn như vậy, nó trúng chưởng đau đớn tức giận gầm rú, bỗng

nhiên hất đuôi lên, đuôi lươn to lớn bằng bắp đùi xen lẫn tiếng gió vù vù quét tới Diệp Thần!

"Muốn chết!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, bay lên nhảy tới giữa không trung, đồng thời trong tay nhiều thêm cây ngân châm!

Sưu!

Diệp Thần ở giữa không trung vung tay ra, mấy chục ngân châm tựa như tia chớp bắn ra, trực tiếp bắn trúng hai mắt quái vật!

Chương 475. Quỷ đả tường?

"Ngao!"

Quái vật lần nữa bị thương, nó đau đến mức liều mạng vặn vẹo lăn lộn trên mặt đất, cát đá vụn xung quanh lập tức văng tứ phía!

Diệp Thần nhíu nhíu mày, trong lòng tự nhủ thực lực quái vật này cũng quá yếu gà đi?

Vô luận như thế nào nơi đây không nên ở lâu, vẫn là chạy nhanh giữ lấy người!

Đang lúc Diệp Thần chuẩn bị dọc theo sông mà xuống, đột nhiên, một sợi tơ trắng từ chỗ tối bắn ra, trực tiếp cuốn lấy con quái vật đầu người thân lươn, ngay sau đó một con nhện đốm với hình thể cực đại từ trên trời giáng xuống, xuất hiện ở trước mắt Diệp Thần!

"Ngọa tào, nhện tinh sao?"

Diệp Thần mở to hai mắt nhìn, con nhện này đoán chừng có kích thước lớn bằng một chiếc xe tải chở rác, nếu không phải tận mắt nhìn thấy ai dám tin tưởng?

Chỉ thấy nhện lớn mở ra miệng to của nó, cắn xuống một cái, thân lươn thô to như thùng nước trong nháy mắt bị cắn thành hai đoạn, một cỗ máu đen tanh hôi phun tới, lập tức trong huyệt động đều tràn ngập toàn bộ mùi hôi thối.

Ngay sau đó, nhện lớn tựa như ăn lạt điều, đem thân lươn đứt thành hai đoạn ăn vào bên trong miệng!

Nhện lớn ăn xong tựa hồ mới chỉ nghiện, một đôi hồng quang lóe ra, tròng mắt to như bí đỏ ngoắc ngoắc nhìn chằm chằm Diệp Thần.

Một giây sau, miệng gọng kìm của nhện lớn rộng mở, một sợi tơ trắng nhanh chóng phóng tới hướng Diệp Thần.

Diệp Thần không dám chậm trễ, vội vàng thả người nhảy lên tránh thoát tơ trắng, đồng thời móc ra Lôi Kích Mộc Viên Vũ cho hắn, hung hăng đập tới nhện lớn!

Nhưng Lôi Kích Mộc chỉ có tác dụng với yêu ma quỷ quái, đối với nhện không có tác dụng gì, ngược lại chọc giận nó!

"Khặc khặc!"

Nhện nhanh chóng bò hướng Diệp Thần, nó quơ quơ nanh vuốt như liêm của mình đao hung hăng đâm tới hướng Diệp Thần!

Đừng nhìn súc sinh này hình thể khổng lồ, nhưng tốc độ lại là cực kì khủng bố, trong chớp mắt một cái chân nhện có gai liền xuất hiện tại trước mắt Diệp Thần.

Diệp Thần đưa tay chặn lại, sau đó một đao chưởng muốn chặt đứt nhện chân!

Đông!

Một tiếng vang trầm, chân nhện thế mà hoàn hảo không chút tổn hại!

"..."

Diệp Thần cũng phiền muộn, hắn không nghĩ tới chân 'Nhện tinh' vậy mà cứng rắn như thế, coi như xi măng cốt thép trong đô thị cũng không gánh nổi một kích này a!

Bởi vì hình thể nhện cực đại, lúc đi lại tựa như một tòa cầu

vượt, phần giữa thân thể hoàn toàn là lơ lửng.

Diệp Thần thấy thế linh cơ khẽ động, hắn tránh thoát công kích nhện, dùng tốc độ nhanh nhất vọt tới dưới thân nhện, lập tức một quyền hướng lên trên, trực tiếp xuyên phá phần bụng mềm mại nhất của nhện!

Một cỗ chất lỏng màu xanh sẫm lập tức từ nhện phần bụng phun ra ngoài, những chất lỏng này rơi trên mặt đất thế mà toát ra trận trận khói trắng, có thể so với a-xít sun-phu-rít!

"Kiệt!"

Nhện bị thương nặng phát ra một tiếng gầm thét, thân thể giống lò xo đồng dạng vọt lên cao mấy chục mét, tám cái móng vuốt gắt gao bắt lấy tảng đá, một đôi con mắt đỏ tươi nhìn chằm chặp Diệp Thần, bên trong miệng còn không ngừng mà phát ra tiếng rống giận dữ!

Một giây sau nó đột nhiên mở ra miệng rộng, đếm không hết tơ trắng ùn ùn phóng tới hướng Diệp Thần, mặc dù Diệp Thần cực lực tránh né, nhưng vẫn không cẩn thận bị một sợi tơ trắng trong đó cuốn lấy mắt cá chân!

Diệp Thần thầm nghĩ không ổn, quả nhiên, ngay tại lúc hắn móc ra chủy thủ, nhện bỗng nhiên nhấc lên, trực tiếp đem Diệp Thần treo ngược lên giữa không trung!

"Nghiệt súc, muốn ăn ta, nằm mơ!"

Diệp Thần nổi trận lôi đình, phần bụng hơi chút dùng sức, thân thể hơi hướng lên, lập tức hàn quang thoáng hiện, tơ nhện cuốn lấy chân hắn trong nháy mắt bị cắt đứt!

Nhện thấy thế thẹn quá hoá giận, buông ra lợi trảo cắm vào tảng đá thả xuống, mở ra miệng lớn ý đồ táp tới Diệp Thần.

Cơ hồ ngay tại cùng một thời gian, một đạo bạch quang từ trên thân Diệp Thần xông ra.

"Cái quỷ gì?"

Diệp Thần sững sờ, sau khi hắn hạ xuống chuẩn bị dùng cổ cầm đánh giết nhện, kết quả lại phát hiện nó đã chết, chết rất thảm, toàn bộ thân thể khô quắt như tờ giấy, nội tạng phảng phất đều bị móc rỗng!

"Anh anh!"

Đang lúc Diệp Thần không hiểu ra sao, một con tiểu bạch cẩu không, là bạch hồ, từ đằng sau đầu nhện to lớn chui ra!

"Tiểu gia hỏa, nguyên lai là ngươi a!"

Diệp Thần có chút giật mình nhìn xem bạch hồ, tiểu gia hỏa duỗi ra đầu lưỡi phấn hồng liếm liếm mép miệng đầy lông xù, dáng vẻ tựa hồ vẫn chưa thỏa mãn, lập tức từ trên đầu nhện nhảy xuống, rất là vui vẻ chạy đến bên cạnh chân Diệp Thần cọ qua cọ lại, mười phần thân mật!

Nhìn xem 'Tiểu gia hỏa' manh manh đáng yêu này, Diệp Thần cũng là dở khóc dở cười, bạch hồ ngay cả nội tạng 'Nhện tinh' cũng dám ăn, về sau mình lấy cái gì nuôi nấng nó?

Không kịp nghĩ nhiều, thừa dịp chưa có càng nhiều quái vật xuất hiện, Diệp Thần dứt khoát mang theo tiểu bạch hồ nhanh chóng dọc theo sông mà xuống, hi vọng sớm một chút ra cái địa phương quỷ quái này!

Đi hồi lâu, Diệp Thần phát hiện đường sông giống như vĩnh viễn không thấy cuối, thẳng đến khi lại lần nữa nhìn thấy xác nhện trước mắt.

"Ngọa tào, quỷ đả tường?"Diệp Thần trợn tròn mắt, đi nửa

ngày nguyên lại vòng lại chỗ cũ?

Chương 476. Điên cuồng luyện hóa!

Lúc này hắn mới nhớ tới lời Trần Văn Thiêm đã nói với hắn, không nên tin hết thảy trước mắt!

Diệp Thần cắn răng, chuẩn bị niệm chú phá giải chiêu trò 'Quỷ đả tường' này, ai ngờ bên tai lại truyền đến thanh âm Dao Cầm.

"Chủ nhân, muốn ra khỏi cửa vào Quỷ Vực, chỉ có thể đi lên!"

"Đi lên?"

Diệp Thần nghe được nhắc này nhở bừng tỉnh đại ngộ, không sai, mình cũng là rơi từ phía trên xuống a!

Nghĩ đến cái này Diệp Thần vội vàng tìm tới địa phương mình rơi xuống, chính là cây cột đá thô to cách đó không xa kia, dọc theo nó đi lên hẳn là có thể trở lại cổ mộ Nhâm Hiêu!

Bất quá rất đáng tiếc, Diệp Thần thử mấy lần kết quả đều thất bại!

Bởi vì địa cung đến mộ huyệt khoảng cách quá xa, Diệp Thần vừa đạt tới Nguyên Anh Kỳ, tu vi còn không tính ổn định, muốn một hơi xông đi lên là không thể nào!

"Vương bát đản, quá rảnh rỗi a?"

Diệp Thần tức giận đau cả thận, hắn thử qua mới phát hiện, không hiểu sao vách đá bị mài đến mức còn bóng loáng hơn so với gương, đây là tên thất đức nào bày ra cái cạm bẫy này?

"Mặc dù tu vi chủ nhân ngài thấp, nhưng ở đây cũng có quái vật Quỷ Vực, sao không lợi dụng một chút đi?"

"Lợi dụng?"

Thanh âm Dao Cầm lần nữa vang lên, nhắc nhở:"Chủ nhân có thể mượn dùng nội lực của bọn nó, tăng cường tu vi của mình a, chỉ cần đưa chúng nó luyện hóa là được rồi!"

"A, cái chủ ý này không tệ!"

"Ta cùng tiểu bạch hồ đều có thể hiệp trợ ngài bắt được quái vật, chủ nhân cảm thấy thế nào?"

"Tốt, cứ làm như thế!"

Diệp Thần sáng mắt lên, vừa vặn bên trong《 Xi Vưu Thiên Thư 》có một môn công phu gọi là 'Xích Luyện Kinh', có thể luyện hóa hết thảy vật sống thế gian.

Vì dẫn xuất những quái vật kia, lúc này Diệp Thần chạy đến bên cạnh sông ngầm, cố ý náo ra động tĩnh rất lớn, rất nhanh, lại là một con đầu người thân lươn Từ trong lòng sông vọt ra.

"Anh anh!"

Bạch hồ thấy thế sưu một tiếng xông ra ngoài, một ngụm ngậm lấy cổ nó, trực tiếp cắn chết tha đến trước mặt Diệp Thần.

Diệp Thần sờ lên cái đầu nhỏ bạch hồ, cười nói:"Tiểu gia hỏa, chờ ta luyện qua lại đem nội tạng lưu cho ngươi!"

Bạch hồ nghe xong duyên dáng kêu to một tiếng, nũng nịu cọ xát mu bàn tay Diệp Thần.

Cứ như vậy, Diệp Thần ở trong lòng đất mở ra hình thức điên cuồng luyện hóa, không chỉ có 'Đầu người thân lươn' 'Nhện tinh', càng về sau thậm chí xuất hiện rết lớn dài đến mấy mét, mà những

quái vật này đều bị Diệp Thần bắt lấy đem đi luyện hóa, mà tu vi của hắn cũng cấp tốc kéo lên……

Thôn Hoa Đào.

Lan Trần tự mình dẫn người bao vây quanh ba tầng ngoài thôn, mà chính hắn thì ở tại giữa nhà Trần Hi.

Thôn trưởng Ngưu Đại Tráng cả ngày bận trước bận sau, giết gà làm thịt dê để chiêu đãi, sợ chọc giận vị 'Thái Tử Việt Châu' này.

"Họ Trần, ta cảnh cáo ngươi!"

Lan Trần ngồi tại phòng khách Trần gia, mặt mũi âm trầm, hung hăng trừng mắt với Trần Hi đang quỳ gối trước mặt hắn, cắn răng nói:"Nếu như Thần ca xảy ra chuyện, ta cam đoan ngươi sẽ chết rất thảm!"

"…"

Trần Hi quỳ trên mặt đất không dám hé miệng, trước khi gia gia đi nói muốn làm rạng rỡ Trần gia, không nghĩ tới lại biến thành dạng này!

"Lan thiếu bớt giận!"

Ngưu Đại Tráng ở một bên cười theo, nói:"Trần gia này cũng không phải là dạng tốt lành gì, nếu không phải Diệp tiên sinh nói chuyện, tôi sớm đem bọn họ đuổi ra thôn!"

"Ngậm miệng!"

Lan Trần quay đầu lườm thôn trưởng một chút, thản nhiên nói:"Nếu là Thần ca về không được, tôi cũng đem lão ném trong cổ mộ chôn cùng!"

"A?"

Ngưu Đại Tráng nghe xong dọa đến đều sắp phát tiểu, không nghĩ tới vuốt mông ngựa lại đạp phải móng.

"Lan tiên sinh, cái này đều đã hai ngày trôi qua, không bằng gọi điện thoại cho Viên tiên sinh hỏi một chút đi?"Hướng Vấn Thiên ở một bên đề nghị.

"Bọn họ đã đang trên đường đuổi tới, hẳn là buổi chiều sẽ có thể đuổi tới!"

Lan Trần nhíu nhíu mày, trầm giọng nói:"Nếu Viên đại đầu tính không ra sinh tử Thần ca, vậy còn có hi vọng! Hiện tại tôi lại lo lắng Thần ca không ở đây, một chút yêu ma quỷ quái sẽ nhảy ra kiếm chuyện!"

"..."

Hướng Vấn Thiên không phản bác được, bởi vì hắn biết Diệp Thần gây thù hằn rất nhiều

Thật tình không biết tại lúc hai người đang nói chuyện này, tin tức Diệp Thần mất tích đã lan truyền nhanh chóng, những người quan tâm Diệp Thần cơ hồ là đều ngay lập tức nhận được tin tức này.

Tô gia.

Lý Hương Cầm mua xong đồ ăn về nhà, vừa mới chuẩn bị nấu cơm, đột nhiên chuông cửa bên ngoài vang lên.

"Tô Vạn Đạt, nhanh đi mở cửa a!"

"Cả ngày như một ông cụ ngồi trong nhà, lười thối người!"Lý Hương Cầm ở phòng bếp, một bên rửa rau một bên oán giận nói.

"Ai, đời trước mình làm cái nghiệt gì a!"

Tô Vạn Đạt lẩm bẩm trong miệng, đứng người lên đi tới đem

cửa mở ra, kết quả lại nhìn thấy một nhóm người trẻ tuổi ngăn ở cửa nhà hắn.

"Cậu, các cậu tìm ai?"

Tô Vạn Đạt thấy sắc mặt đối phương khó coi, trong lòng lập tức cảnh giác lên.

"Nơi này là nhà Tô Tuyết Di sao?"Một người trẻ tuổi dẫn đầu mặt mũi tràn đầy kiêu ngạo nhìn xem Tô Vạn Đạt hỏi.

"Tôi là ba nàng, các cậu là ai?"

"Vậy đúng rồi! Các huynh đệ, đi vào đi!"

Chương 477. Diệp Phi tìm phiền toái!

Người trẻ tuổi vung tay lên, mười người áo đen sau lưng cùng nhau chen vào, Tô Vạn Đạt muốn cản cũng không đỡ nổi, vốn cho rằng những người này là kẻ phạm pháp, nhưng cuối cùng tiến vào thế mà còn có cảnh sát, nhìn cấp bậc quân hàm cảnh sát còn không thấp!

"Người, các người muốn làm gì?"Tô Vạn Đạt thấy thế kinh hãi, vội vàng bắt lấy người cảnh sát kia hỏi:"Cảnh sát, đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

"Tô Vạn Đạt?"

"Không sai, là tôi!"

"Tôi gọi Ngô Dũng, là phó cục trưởng Cục Cảnh Sát thành phố Ninh Châu!"

Ngô Dũng nhếch miệng, chỉ vào hai người trẻ tuổi ngồi ở trên ghế sa lon, mặt mũi tràn đầy đắc ý nói:"Hai vị này là Diệp thiếu cùng Hồng thiếu từ Kinh Thành tới!"

"Ngô cục trưởng, tôi không biết bọn họ a!"Tô Vạn Đạt gấp.

"Lão Tô, ai mà nhao nhao như vậy?"

Lý Hương Cầm nghe bên ngoài ầm ĩ, trong tay vẫn còn cầm hành tây đi ra, kết quả nhìn thấy trong nhà tới nhiều người như vậy, lập tức giật mình kêu lên, liền vội vàng hỏi:

"Lão công, chuyện gì xảy ra, bọn họ là ai a?"

Tô Vạn Đạt lắc đầu, hắn cũng là không hiểu ra sao.

"Bớt nói nhiều lời!"

Diệp Phi vểnh chân lên ngồi bắt chéo ở trên ghế sa lon, liếc mắt nhìn nhìn Tô Vạn Đạt cười lạnh nói:"Nói thật cho ông biết, lúc đầu tôi định tới thu thập tiểu tử Diệp Thần kia, đáng tiếc hắn xảy ra chuyện, đã như vậy các ngươi chạy không thoát!"

"Diệp, Diệp Thần làm sao đắc tội cậu?"

"Cậu cũng đừng nói mò, con rể tôi tuyệt đối là người tốt, vu oan hãm hại thế nhưng là phạm pháp!"

Có lẽ là nhìn thấy có cảnh sát ở đây, Lý Hương Cầm nhiều hơn mấy phần lực lượng, chủ động phổ cập kiến thức pháp luật cho Diệp Phi.

"Kháo!"

Diệp Phi nghe xong giận tím mặt, Diệp Thần kém chút để cha hắn biến thành 'Công công', cái này mẹ nó là người tốt?

"Lão Diệp, đừng lãng phí thời gian, tranh thủ thời gian làm chính sự quan trọng!"Mập mạp bên cạnh tóc tai chải chuốt loè loẹt không kiên nhẫn thúc giục nói.

Thân là con trai của người phụ trách Hồng Môn tại Kinh Thành, Hồng Kiệt không chỉ có ngang ngược càn rỡ, mà lại nổi danh là không có kiên nhẫn!

"Huynh đệ yên tâm, em gái Tô Tuyết Di kia tuyệt đối xinh đẹp!"Diệp Phi nghe vậy, mặt mũi tràn đầy hèn mọn cười nói.

"Buồn cười! Các cậu muốn làm gì?"

Tô Vạn Đạt nghe được Diệp Phi nói vậy, lại nhìn mặt mũi hắn tràn đầy dáng vẻ hèn mọn, Tô Vạn Đạt sốt ruột lo lắng cho con gái

trong nháy mắt phát hỏa, chỉ vào Diệp Phi phẫn nộ quát:"Các cậu lập tức cút ra ngoài cho tôi, bằng không tôi sẽ báo cảnh sát!"

"Báo cảnh?"

Diệp Phi chẳng thèm ngó tới, mà Hồng Kiệt bên cạnh hắn càng là nổi giận, chỉ là đơn giản vỗ tay phát ra tiếng, mấy tên đại hán vạm vỡ sau lưng liền vọt tới, đem Tô Vạn Đạt ép đến xuống mặt đất đánh cho tê người!

Tô Vạn Đạt tuổi đã cao không phải đối thủ của bọn tráng hán này, rất nhanh liền bị đánh cho không thể động đậy!

Lý Hương Cầm đi lên hỗ trợ, kết quả cũng bị tráng hán vung một bàn tay quất cho mắt nổi đom đóm, tìm không ra đông tây nam bắc!

"Đồng chí cảnh sát, đồng chí cũng thấy được, bọn lưu manh này đánh tôi!"Lý Hương Cầm che lấy bị đánh mặt, đáng thương khóc kể lể với Ngô Dũng.

"Tôi không thấy được!"

Ai ngờ Ngô Dũng một mặt hờ hững nói:"Cô vẫn là mau đem Tô Tuyết Di gọi trở về đi, miễn cho chậm trễ thời gian của mấy người Diệp thiếu!"

"Tên cảnh đen nhà ngươi!"

Lý Hương Cầm tức điên lên, nổi giận đùng đùng mắng.

"Con mái già này, khuyên ngươi thức thời một chút!"Ngô Dũng cũng kéo xuống ngụy trang, diện mạo dữ tợn nói:"Tiểu tử họ Diệp đều không có ở đây, người một nhà các người đợi xui xẻo đến đi, người hắn đắc tội cũng không ít!"

"Phi! Các ngươi khi dễ ta có gì tài ba, chờ con rể ta trở về, nhìn

hắn làm sao thu thập các ngươi!"Lý Hương Cầm gầm thét lên.

"Hừ! Tiểu tử họ Diệp đều đã mất tích hai ngày, ta thấy đã sớm chết, chờ hắn trở về sao, nằm mơ đi!"

Ngô Dũng cười lạnh, không có sợ hãi mà nhìn xem Lý Hương Cầm.

Leng keng!

Đúng lúc này chuông cửa vang lên, mỗi lần Diệp Thần không ở nhà, Tô Tuyết Di đều sẽ về nhà ngoại ở, điểm này vợ chồng Tô Vạn Đạt đều rõ ràng so với ai khác!

Hai người nghe được chuông cửa vang, trong lòng lập tức giật mình!

Nếu là con gái rơi vào trong tay những người này, không biết sẽ bị tàn phá thành cái dạng gì!

"Khẳng định là em gái kia trở về, các ngươi đi đem nàng bắt vào đây!"Mặt mũi Diệp Phi tràn đầy hưng phấn nói.

Nghe được câu này, Tô Vạn Đạt không biết từ đâu xuất hiện khí lực, bỗng nhiên đứng dậy bổ nhào vào tráng hán trước mặt, đồng thời hô lớn:

"Con gái, chạy mau!"

"Hỗn đản! Đánh hắn vào chỗ chết cho ta!"Hồng Kiệt mắt thấy con vịt đã đun sôi muốn bay, lập tức giận tím mặt.

Ngô Dũng biết cơ hội mình biểu hiện đến, hắn sải bước đi tới cửa mở cửa ra, quả nhiên người xuất hiện trước mắt chính là Tô Tuyết Di, lúc này mặt mũi nàng tràn đầy hoảng sợ không biết đang gọi điện thoại cho ai.....

"Ai cho ngươi gọi điện thoại, vào đây!"

Nói xong, Ngô Dũng một cái túm lấy cổ tay Tô Tuyết Di, dùng sức kéo một phát lôi nàng vào trong phòng, lập tức đem cửa nặng nề đóng lại!

"Các ngươi muốn làm gì?"

Tô Tuyết Di vào nhà nhìn thấy cha mẹ mình bị người đánh, lập tức vừa vội vừa tức, không để ý thân thể gầy yếu của mình tiến lên đâm tới một người áo đen.

Chương 478. Lý Hương Cầm bưu hãn!

"Ai nha, quả nhiên dung mạo xinh đẹp, vẫn còn là cây ớt nhỏ nữa, ta thích!"

Hồng Kiệt thấy rõ ràng tướng mạo Tô Tuyết Di, lập tức lộ ra một mặt Trư ca, nước miếng đều muốn chảy ra.

"Lão Hồng, người huynh đệ này không có lừa gạt cậu chứ!"

"Hôm nay không chỉ có nữ nhân này về cậu, một hồi chúng ta lại đi tập đoàn Kiều thị!"Diệp Phi cười gằn nói.

"Đi tập đoàn Kiều thị làm gì?"Hồng Kiệt sững sờ.

"Hồng thiếu, họ Diệp còn có mấy người sư tỷ xinh đẹp, đều không kém so với Tô Tuyết Di đâu!"Ngô Dũng ở một bên xum xoe.

"Thật?"

Hồng Kiệt nghe xong trợn cả mắt lên, người hiểu rõ hắn đều biết, Hồng đại thiếu có tam đại ham muốn:

Nữ nhân, nữ nhân, vẫn là nữ nhân!

Lần này hắn sở dĩ đáp ứng giúp Diệp Phi, ngoại trừ hai người là 'Hồ bằng cẩu hữu' ra, càng nhiều hơn chính là bởi vì Diệp Phi nói cho hắn biết trên đất Ninh Châu khắp nơi đều là mỹ nữ, cho nên Hồng Kiệt mới có thể sảng khoái theo tới đây.

"Ngươi, nếu là các ngươi dám làm loạn, lão công ta sẽ không bỏ qua các ngươi!"

Tô Tuyết Di nhìn thấy trong mắt Hồng Kiệt lóe ra cầm thú quang mang, trong lòng vừa kinh vừa sợ, vô ý thức lui về sau đi.

"Hắc hắc, mỹ nữ không cần sợ, rất nhanh anh chính là lão công của em, em sẽ cảm ơn anh a!"

Hồng Kiệt nói xong như heo đực ủi ủi tới, đem Tô Tuyết Di ôm ngang người, vội vàng đi vào trong phòng.

"Hỗn đản, thả con gái ta ra!"

Vợ chồng Tô Vạn Đạt thấy thế lòng nóng như lửa đốt, tiến lên muốn cứu Tô Tuyết Di, nhưng song quyền không địch lại bốn tay, hai người vừa phóng ra một bước liền bị người áo đen bên cạnh quật đổ nhào trên mặt đất!

"Hừ! Họ Diệp, ngươi dám đụng đến lão ba ta, hôm nay ta sẽ đụng tới lão bà ngươi, để ngươi đội nón xanh!"

"Chờ Hồng thiếu thoải mái xong, các ngươi cũng thay phiên lên! Ai thời gian lâu nhất, ta ban thưởng hắn trăm ngàn khối!"Diệp Phi một mặt cười xấu xa nói với những đại hán kia.

"Tạ ơn Diệp thiếu!"

Người áo đen nghe xong sướng đến phát rồ, không chỉ có mỹ nữ để chơi, lại còn có ban thưởng, loại chuyện tốt này đi đâu mà tìm đây?

Mắt thấy Tô Tuyết Di sắp gặp phải thảm họa bất trắc, thời khắc mấu chốt một trận tiếng chuông cửa vang lên!

Diệp Phi nhướng mày, đương nhiên sẽ không để cho người ta mở cửa.

Nhưng một giây sau chỉ nghe được "Bành" một tiếng vang thật lớn, cửa nhà chống trộm của Lý Hương Cầm ầm vang sụp đổ!

Ngay sau đó, hai thân ảnh xuất hiện ở trước mắt mọi người, một người trong đó nhìn to lớn giống như gấu ngựa, xa xa đều có thể cho người ta một loại cảm giác áp bách thở không nổi!

Mà đổi thành một người thì toàn thân sát khí, nhất là một đôi ánh mắt lạnh như băng hắn, xem xét chính là hạng người liếm máu trên lưỡi đao!

"Dám mạo phạm phu nhân của điện chủ, các ngươi đều phải chết!"

Ảnh Tử quét mắt nhìn đám người trong gian phòng một chút, thanh âm băng lãnh, giống như truyền đến từ Cửu U Địa Ngục.

Ngay cả Hồng Kiệt cũng phải buông xuống Tô Tuyết Di, bởi vì hắn có thể cảm giác được một cỗ sát cơ khóa chặt mình, nếu mình lại bước thêm một bước vào trong phòng, chỉ sợ cũng phải xui xẻo!

"Thật to gan, các ngươi tự tiện xông vào nhà dân, có biết ta là ai hay không!?"Ngô Dũng đứng ra hung hăng trừng mấy người Ảnh Tử một chút, mặt mũi tràn đầy nghiêm túc quát lớn.

Kỳ thật hắn đã gặp qua hai người này, biết bọn họ là người Diệp Thần, nhưng vậy thì thế nào?

Bây giờ Diệp Thần chết, quân dưới tay hắn còn có thể nhảy nhót mấy ngày?

"Giết!"

Ảnh Tử căn bản không nói nhảm, như quỷ mị xông vào trong đám người áo đen kia, trong sảnh rất nhanh liền truyền ra một mảnh tiếng kêu thê lương thảm thiết!

"A, là cao thủ?"

Hồng Kiệt nhìn thấy Ảnh Tử đụng đến người hắn, không chỉ có không nóng nảy, ngược lại trên mặt lộ ra một tia nghiền ngẫm tươi cười.

"Nực cười! Ngô Dũng, súng của ngươi là làm gì làm, có còn muốn lên chức hay không?"Diệp Phi thấy thế giận tím mặt, Ảnh Tử xuất hiện không khác gì gây hấn hắn, cái này khiến người tâm cao khí ngạo như hắn rất khó lấy tiếp nhận.

"Dừng tay, nếu không ta sẽ nổ"

Ngô Dũng còn không có đem chữ 'Súng' nói ra miệng, đột nhiên, một cánh tay to như cột điện duỗi tới, một giây sau súng cảnh sát trong tay hắn đã không thấy tăm hơi.

"Ngươi, ngươi dám cướp súng của ta?"Ngô Dũng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Kim Cương đang cầm súng của hắn loay hoay.

"Một khẩu phá lục có gì hay ho, hừ!"

Kim Cương trùng điệp hừ một tiếng, ngay sau đó một màn để Ngô Dũng ngoác mồm kinh ngạc phát sinh, chỉ thấy hai tay Kim Cương nắm lấy khẩu súng nhẹ nhàng tách ra!

Răng rắc!

Súng lục thế mà trực tiếp bị hắn bẻ gãy!

"..."

Trong nháy mắt Ngô Dũng trợn tròn mắt, gia hỏa này vẫn là người sao?

Ngay tại thời điểm hắn ngây người một lúc, Ảnh Tử đã giải quyết những cái tráng hán áo đen kia, hắn đi đến bên người Tô Tuyết Di an ủi:"Chị dâu, về phòng trước cùng cô chú đi, đợi chúng em giải quyết xong những người này hẵng đi ra!"

"Ân."

Tô Tuyết Di dọa sợ, giờ phút này Ảnh Tử nói cái gì nàng đều chỉ biết gật đầu.

"Tô Vạn Đạt, ông mang con gái vào phòng trước!"

Lý Hương Cầm mười phần bưu hãn, hai tay chống nạnh đứng bên cạnh Kim Cương, chỉ vào Diệp Phi lớn tiếng nói:"Thằng ranh con, bằng hữu con rể bà tới, nhìn xem bây giờ ai sợ ai!"

Chương 479. Bàn gia ta cũng biết công phu!

"Mái già, bớt phách lối!"

Diệp Phi thấy thế vừa vội vừa tức, vạn vạn không nghĩ tới gia hỏa gầy không ra gầy trước mắt này lại lợi hại đến vậy, bảo tiêu Hồng Kiệt cùng mình mang đến đều bị quật ngã.

Nhưng uy phong của đại thiếu Kinh Thành hắn không thể diệt, lúc này giận dữ hét:"Đám nhà quê các ngươi, có gan thử động đến ta một chút!"

"Nói như vậy là hai người các ngươi dẫn đầu?"Ảnh Tử lườm Diệp Phi cùng Hồng Kiệt một chút.

"Không sai!"

Hồng Kiệt hừ lạnh một tiếng, mặt mũi tràn đầy khinh thường nói:"Tiểu tử, ta nhìn chân tay ngươi cũng không tệ lắm, bản đại thiếu lên lòng yêu tài! Như vậy đi, về sau ngươi cùng ta hỗn, Diệp Thần cho ngươi bao nhiêu tiền một tháng, ta cho gấp đôi!"

Lý Hương Cầm nghe xong tức giận, vội vàng lôi kéo cánh tay Ảnh Tử nói:

"Tiểu ca, cậu tuyệt đối không nên dính phải mật ngọt chết ruồi, con rể tôi rất có tiền, lúc hắn về tôi sẽ bảo hắn tăng lương cho cậu!"

"..."

Ảnh Tử tức xạm mặt lại, nói thật hắn bắt đầu đồng tình Diệp

Thần, tìm một mẹ vợ kỳ hoa như thế.

"Yên tâm đi, cô, mập mạp chết bầm này cho bao nhiêu tiền đều vô dụng!"Kim Cương nói xong chỉ vào Hồng Kiệt cùng Diệp Phi, oang oang nói:"Ta không giết các ngươi, nhưng các ngươi nhất định phải đi theo ta, chờ Thần ca trở về sẽ xử lý những tạp chủng các ngươi!"

"Lớn mật! Sao ngươi có thể nói chuyện như vậy cùng hai vị đại thiếu!"Ngô Dũng 'Hộ chủ sốt ruột', nghe được Kim Cương nói như vậy lúc này quát lớn.

Ba!

Kim Cương không nói hai lời, mở ra bàn tay quạt hương bồ lớn, một vả rắn rắn chắc chắc quất vào trên mặt Ngô Dũng.

Bịch!

Mắt Ngô Dũng tối sầm lại, thẳng tắp ngã xuống!

"Kim Cương, cậu nhẹ tay thôi, vạn nhất quất chết hắn lại thêm phiền phức cho điện chủ!"Ảnh Tử oán giận nói.

Người ta tốt xấu cũng là công chức quốc gia, cũng không nên đối xử như tiểu lưu manh đầu đường a!

"Ảnh Tử, cậu quá lo lắng, tôi đã rất nhẹ tay rồi!"Kim Cương phản bác.

"..."

Nhìn thấy mấy người Ảnh Tử giao lưu với nhau không coi ai ra gì, Hồng Kiệt tức điên lên, cả giận nói:"Kháo! Đừng tưởng rằng biết chút công phu quyền cước thì ngon, Bàn gia ta cũng biết!"

"Thật vậy sao? Ảnh Tử, cậu nghỉ ngơi một chút, để cho tôi tới chiếu cố hắn!"Kim Cương uông uông nói.

"Muốn chết!"

Hồng Kiệt cảm giác mình bị miệt thị, lúc này gầm thét một tiếng, thân thể mập mạp như cái quả bóng thịt heo đánh tới hướng Kim Cương!

"Thiếp Sơn Kháo?"

Kim Cương thấy thế cười lạnh, Thiếp Sơn Kháo của Hồng Kiệt so với của hắn không phải chỉ kém một điểm!

Thấy vậy hắn dứt khoát lười động đậy, mặc cho đối phương va vào trên người!

Bành!

Một tiếng vang trầm, Kim Cương đứng tại chỗ sừng sững bất động, mà Hồng Kiệt lại nhận phản lực bắn ngược trở về đặt mông ngồi trên mặt đất!

"Nhìn ngươi còn không bằng được heo gầy, lại không biết xấu hổ đi học Hoành Luyện công phu?"Ảnh Tử ở một bên trêu chọc nói.

"Hỗn đản!"

Hồng Kiệt nghe nói như thế triệt để nổi giận, một chiêu Hắc Hổ Đào Tâm nhanh chóng đánh tới hướng Kim Cương!

Kim Cương không chút hoang mang, chờ tay Hồng Kiệt đến trước ngực mới gầm thét một tiếng, như thiểm điện đưa tay nắm khớp nối cổ tay Hồng Kiệt, lập tức giống vặn ốc vít, nhẹ nhàng vặn một cái!

Răng rắc!

Một tiếng nứt xương giòn vang truyền đến, một giây sau bên trong gian phòng liền truyền đến tiếng kêu thảm như heo bị làm

thịt của Hồng Kiệt, cổ tay của hắn bị Kim Cương cưỡng ép bẻ gãy!

Đợi đến Kim Cương buông tay ra, Hồng Kiệt chỉ biết che lấy cổ tay gãy liên tiếp lui về phía sau, mặt mũi tràn đầy biểu lộ thống khổ!

"Kế tiếp đến phiên ngươi đi?"Kim Cương chỉ chỉ Diệp Phi.

"Ta ngươi, ngươi chớ làm loạn, ta thế nhưng là người Diệp gia Kinh Thành!"Diệp Phi gian nan nuốt ngụm nước bọt, hắn không nghĩ tới Kim Cương lại thực sự có can đảm ra tay a!

"Lại là người Diệp gia?"

Ảnh Tử nghe xong nhíu nhíu mày, nói với Kim Cương:"Mang đi đi, chờ điện chủ trở về lại thu thập hắn!"

"Được rồi!"

Kim Cương nhếch miệng cười một tiếng, mấy bước đi đến trước mặt Diệp Phi.

"Ngươi, ngươi muốn làm gì?"

Mặt mũi Diệp Phi tràn đầy hoảng sợ nhìn xem Kim Cương, nhưng hắn vừa dứt lời, Kim Cương trực tiếp vung một đao chưởng chặt choáng hắn, xách trong tay giống như xách gà con.

"Mập mạp, ngươi vẫn thành thật một chút theo ta đi, đừng để ta phải đánh ngất xỉu ngươi!"Ảnh Tử nhìn xem Hồng Kiệt nhàn nhạt hỏi.

"Khoan đã!"

Hồng Kiệt thấy tình thế không ổn, vội vàng nói:"Anh bạn, cho chút thể diện, cha ta là đường chủ Hồng Bang Kinh Thành, cậu để cho ta đi việc này coi như xong!"

"Hồng Bang?"

Ảnh Tử nghe xong cười khinh miệt cười, nói:"Nguyên lai là hắc nhị đại! Bất quá chỉ là Hồng Bang còn không có mặt mũi lớn như vậy, thức thời một chút theo ta đi, hoặc không ta đánh gãy tay chân của ngươi lại kéo đi, tự chọn đi!"

"Ngươi tốt, ta gọi điện thoại!"

Hồng Kiệt cắn răng, không nghĩ tới một điểm mặt mũi Ảnh Tử cũng không cho, trước mắt chỉ có thể tìm người nhờ giúp đỡ.

"Được rồi, mặt mũi Hồng Bang cũng đủ gọi điện thoại!"Ảnh Tử nhún vai đồng ý, nhắc nhở:"Ngươi quấy rối phu nhân điện chủ chúng ta, sinh tử tạm thời không nói, nhớ kỹ để Hồng Bang cầm một trăm triệu ra làm phí bồi tội!"

Chương 480. Bạch gia làm phản (hạ)!

"Cái gì?"

Hồng Kiệt nghe xong tròng mắt đều muốn trợn lồi ra, trong lòng tự nhủ gia hỏa còn đen hơn so với xã hội đen a, há mồm chính là một trăm triệu, hắn cho rằng đấy là giấy vệ sinh sao?

"Tranh thủ thời gian gọi đi, bằng không ngoan ngoãn đi cùng ta!"

"..."

Hồng Kiệt không kịp nghĩ nhiều, tranh thủ thời gian bấm một số điện thoại.

Rất nhanh đầu bên kia điện thoại truyền tới một tiếng cười cởi mở của nam nhân:"Tiểu Hồng, làm sao cháu có thời gian gọi điện thoại cho ta?"

"Chú Âu Dương, cháu tại Thiên Nam gặp được chút phiền phức, không phải bên này là phạm vi chú quản sao, chú nhất định phải giúp cháu một chút!"Hồng Kiệt đem trọn vẹn một năm một mười câu chuyện nói cho Âu Dương Phong.

Ngay từ đầu Âu Dương Phong nghe được Hồng Kiệt bị khi dễ, còn nổi trận lôi đình nói muốn dẫn người đến diệt đối phương.

Nhưng khi hắn nghe được việc này liên lụy đến Diệp Thần, mà Hồng Kiệt kém chút ngủ với lão bà Diệp Thần, dọa đến mặt mũi trắng bệch!

Tiểu tử Hồng Kiệt này, có phải là chán sống?

"Chú Âu Dương, chú là hảo huynh đệ của cha cháu, việc này chú nhất định phải giúp cháu!"

Hồng Kiệt oán hận trừng Ảnh Tử một chút, cắn răng nói:"Bọn chúng còn muốn cháu bồi một trăm triệu, tiền này đánh chết cháu cũng sẽ không ra!"

"Tiểu Hồng, nghe chú một câu, mau bảo cha cháu bồi tiền, nếu không những người bọn họ thật sẽ đánh chết cháu!"Âu Dương Phong lĩnh giáo qua lợi hại của Diệp Thần, cũng không muốn nhìn thấy Hồng Kiệt đi chịu chết.

"Chú Âu Dương, ý chú là gì?"

"Hồng Kiệt, cháu chọc nhầm người!"

Âu Dương Phong dừng một chút nói:"Chuyện này cha cháu đều chưa hẳn có thể cứu cháu, sống hay chết, chỉ có thể nghe theo mệnh trời!"

"Quá khoa trương đi?"Hồng Kiệt nghe xong trợn tròn mắt.

"Khoa trương?"

Âu Dương Phong cười khổ:"Bây giờ cháu tốt nhất cầu nguyện Diệp Thần chết, bằng không thì người chết khẳng định chính là cháu, ngay cả lão bà hắn cháu cũng dám nhúng chàm đối, cháu còn muốn động đến sư tỷ hắn, nói câu khó nghe đây là muốn chết a!"

"..."

"Quên đi, chuyện này ta sẽ thương lượng cùng cha cháu, thành thật một chút đi cùng người ta thôi, nếu như cháu không muốn chết!"

Nói xong Âu Dương Phong trực tiếp cúp điện thoại, nếu không

phải xem ở phân thượng Hồng Kiệt là con trai của lão huynh đệ, hắn mới lười nhác quản cái phá chuyện này đâu!

Hồng Kiệt cúp điện thoại, trong đầu còn đang ông ông!

"Đi thôi, còn ngốc đứng đấy làm gì?"Ảnh Tử trừng mắt, dọa cho Hồng Kiệt khẽ run rẩy.

Hắn thế mới biết mình đá trúng thiết bản, lại nhìn Diệp Phi bị Kim Cương xách trong tay, Hồng Kiệt tức giận đến cắn răng nói :

"Tên vương bát đản Diệp Phi này, thế mà mang theo ta nhảy vào trong hố, nếu ta không chết, nhất định phải chơi chết ngươi!"

"Nói nhảm nhiều quá!"

Ảnh Tử nói xong thân hình lóe lên, một giây sau liền xuất hiện tại bên người Hồng Kiệt, chỉ tay một cái trực tiếp điểm vào á huyệt con hàng này.

"Cô, chúng cháu tiễn người trước, ban đêm cháu sẽ cùng Kim Cương quay lại thủ hộ xung quanh biệt thự!"Ảnh Tử quay đầu nói với Lý Hương Cầm đã sớm trợn mắt hốc mồm.

"A, vậy thì tốt! Cám ơn tiểu hỏa tử, để cô đưa cậu ra ngoài đi!"

Lý Hương Cầm rất là vui vẻ đi cùng Ảnh Tử ra ngoài, chờ đến cửa biệt thự, nàng giống như là vừa định lên cái gì, vội vàng hỏi:"Tiểu hỏa tử, nếu là cái tên mập mạp này bồi thường một trăm triệu, vậy số tiền này sẽ giao cho con gái của cô sao?"

"Đúng vậy, là cho chị dâu!"

Cái bóng mỉm cười, chỉ là một trăm triệu thôi, muốn cũng chỉ là một cái lời nói, Thiên Long Điện thật đúng là không thiếu số tiền này!

"Chậc chậc, các cậu kiếm tiền thật là dễ a!"Lý Hương Cầm

nhịn không được cảm khái nói.

"..."

Ảnh Tử nghe xong dở khóc dở cười, nhanh chóng đem Hồng Kiệt nhét vào trong xe, lập tức rời đi biệt thự.

.....

Ảnh Tử rời đi không lâu sau, trong một quán trà tại Ninh Châu cũng phát sinh ầm ĩ kịch liệt!

"Phùng gia chủ, đề nghị của chúng ta thế nào?"

Ngồi tại đối diện Phùng Kiến Quốc là một nam tử trung niên đầu trọc đeo kính đen, mặt mũi tràn đầy cười lạnh.

"Diệp tiểu thư, chỉ cần cô đem phối phương Hắc Ngọc Cao trộm đến tay, Đại Đảo quốc chúng ta bảo đảm cô vinh hoa phú quý!"

"Đương nhiên, cô cũng có thể cự tuyệt, bất quá như vậy, hậu quả thế nhưng là rất nghiêm trọng!"

Nói chuyện chính là nam nhân mặc kimono, giữ lại ria mép, hắn gọi Akita, là đại trưởng lão phái Koga!

Lúc này một đôi mắt tam giác của Akita chính trực ngoắc ngoắc mà nhìn chằm chằm vào Diệp Uyển Nhi, trong lời nói cũng tràn đầy hương vị uy hiếp.

Sau khi Diệp Thần mất tích ngày thứ ba, Phùng Kiến Quốc cùng Diệp Uyển Nhi cũng bị người hẹn đến quán trà, không nghĩ tới lại là một trận Hồng Môn Yến

Ba!

Mặt mũi Phùng Kiến Quốc tràn đầy vẻ giận dữ, bỗng nhiên vỗ

bàn đứng dậy, tức giận quát lớn

"Chu Lâm, ngươi muốn sơn trang Vân Đỉnh của ta, nằm mơ!"

"Phùng Kiến Quốc, ta khuyên ông đừng nên không biết điều!"

Chu Lâm gỡ xuống kính râm, nơi khóe mắt thình lình xuất hiện một vết sẹo dữ tợn, chỉ nghe hắn hừ lạnh nói:"Ta ngàn dặm xa xôi trở về muốn thu thập tiểu tử họ Diệp, nhưng hắn chết! Nếu như thế Phùng gia các người là bên có quan hệ cùng hắn tốt nhất, ta cũng chỉ có thể bắt ông khai đao!"

Chương 481. Bạch gia làm phản (thượng)!

"Nơi này là Hoa Hạ, các ngươi dám làm loạn?"

Phùng Kiến Quốc cắn răng, đối với bối cảnh Chu Lâm hắn cũng có hiểu biết, gia hỏa này thế nhưng là thành viên Mafia hàng thật giá thật a!

Nhìn xem mấy tên tráng hán da đen đứng tại sau lưng Chu Lâm, bên hông đeo túi, không cần hỏi khẳng định là mang theo súng tới!

"Không biết điều!"

Chu Lâm nghe vậy cười gằn nói:"Ta vốn không muốn giết cả nhà ông, hiện tại xem ra là quá cho ông mặt mũi!"

"Ta nhổ vào! Ngươi thử đụng đến Phùng gia ta một chút một chút!"Phùng Tử Luân giận, mắng:"Thần ca khẳng định không chết, nếu ngươi dám đụng đến Phùng gia ta, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

"Thật vậy sao?"

"Vậy thì tốt quá, ta đang muốn đem tiểu tử đó tháo thành tám khối đây, không chết tốt nhất!"Chu Lâm cắn răng, Diệp Thần đồ diệt cả nhà Chu gia hắn, cái huyết hải thâm cừu này sao có thể không báo?

Bất quá Phùng Tử Luân cũng làm cho hắn cảm thấy rất khó chịu, lúc này liếc mắt ra ý một cái cho tráng hán sau lưng.

"Người Hoa, ta sẽ phá hủy ngươi giống như nhà cửa ngươi vậy!"

Một người da đen dáng dấp giống như tinh tinh đen đi đến trước mặt Phùng Tử Luân, mặt mũi tràn đầy cười xấu xa dùng Anh ngữ nói với Phùng Tử Luân.

"Ngươi dám!"

Mặc dù người da đen to lớn như trâu nước, nhưng Phùng Tử Luân không sợ hãi chút nào.

Người da đen chẳng thèm ngó tới, trực tiếp xuất thủ bắt lấy cánh tay Phùng Tử Luân, Phùng Kiến Quốc ở một bên thấy thế gầm thét một tiếng:"Hắc quỷ, ngươi muốn chết!"

Nói xong, Phùng Kiến Quốc một trọng quyền hung hăng đánh tới hướng ngực người da đen!

Ai ngờ một tên da đen khác đã sớm chuẩn bị, ngay tại một khắc Phùng Kiến Quốc xuất thủ, móc ra súng trực tiếp bắn vào trên bờ vai Phùng Kiến Quốc!

Phanh!

Một tiếng súng vang qua đi, Phùng Kiến Quốc kêu thảm một tiếng, tay phải bất lực rũ xuống, xương bả vai của hắn xuất hiện một cái lỗ máu, máu tươi đang không ngừng chảy ra bên ngoài!

Mà Phùng Tử Luân thảm hại hơn, hắn thật bị người da đen cưỡng ép bẻ gãy hai đầu cánh tay, hai cái đùi cũng bị đạp gãy, ngã trên mặt đất trực tiếp đau đến hôn mê bất tỉnh!

"Ha ha, người Hoa quá yếu đuối, không chịu nổi một kích!"Người da đen một cước đá vào trên người Phùng Tử Luân đã ngất, mặt mũi tràn đầy ghét bỏ nói.

"Con trai!"

Phùng Kiến Quốc không để ý tổn thương của mình, tranh thủ thời gian ngồi xổm người xuống kiểm tra thương thế Phùng Tử Luân.

"Lần này coi như một cái cảnh cáo nho nhỏ với Phùng gia ngươi!"Chu Lâm thản nhiên nói:"Đừng tưởng rằng nơi này là Hoa Hạ ta cũng không dám thu thập ngươi, chỉ là một cái Ninh Châu có thể làm gì được ta?"

"Các ngươi muốn chết!"

Nhìn thấy con trai mình trọng thương, Phùng Kiến Quốc hận đến cắn răng, lúc này lấy điện thoại di động ra bấm gọi cho Bạch lão đại.

"Diệp Uyển Nhi tiểu thư, cô không muốn rơi vào kết quả giống như người Phùng gia chứ?"

Akita từ bên hông móc ra môt cây chủy thủ thưởng thức trong tay, đồng thời liếc mắt dọa cho Diệp Uyển Nhi hoa dung thất sắc, âm trắc trắc cười nói:

"Nếu như trên mặt cô nhiều thêm mấy mặt sẹo, vậy thì thật là đáng tiếc, đúng không?"

"Tôi"

"Nghe nói trước khi đi Nhan Thanh đã đem toàn quyền phụ trách phòng thí nghiệm giao cho cô, chỉ là một cái phối phương đều không lấy được sao?"

"Không được!"

Diệp Uyển Nhi cắn răng, run giọng nói:"Tôi không thể bán công ty, không thể cô phụ tín nhiệm của Thần ca cùng Nhan giáo

sư!"

"Nếu cô không biết điều, cũng đừng trách ta không khách khí!"

"Ngươi, ngươi muốn làm gì?"Diệp Uyển Nhi nghe xong dọa đến toàn thân run lẩy bẩy.

"Yên tâm, ta sẽ không cần mạng cô, chỉ là để cô trải nghiệm tư vị bỗng chốc bị hủy dung là gì!"Akita nói xong đưa tay vạch một cái.

"A!"

Trong phòng truyền đến tiếng kêu thê lương thảm thiết của Diệp Uyển Nhi, nàng bị nam nhân cho một đao xẹt qua trên má trái, trên gương mặt xinh đẹp trắng noãn lập tức nhiều thêm một đạo vết máu thật sâu, da thịt lật ra bên ngoài, máu tươi phun ra ngoài, nhìn vô cùng thê thảm!

"Đám súc sinh các ngươi, nếu là Diệp Thần còn sống tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các ngươi!"Phùng Kiến Quốc không nhìn được, cúp điện thoại giận dữ hét.

"Họ Phùng, ông cho rằng gọi điện thoại là có người đến giúp mình sao?"Chu Lâm âm trắc trắc cười nói.

"Chờ xem!"

Phùng Kiến Quốc vừa vội vừa tức, bất quá hắn đã phân phó Bạch Vĩnh Chính dẫn người, chỉ cần người của mình tới, hôm nay nhất định phải khiến Chu Lâm đau đớn thê thảm.

Không tới mấy phút, huynh đệ Bạch Uyên tự mình dẫn người chạy tới.

"Lão Bạch, hôm nay tôi muốn những người này đều chết ở chỗ này, có nghe hay không!"Phùng Kiến Quốc thấy viện binh đến, chỉ

vào bọn người Chu Lâm giận dữ hét.

"Ha ha, Phùng Kiến Quốc, ông đánh giá bản thân mình quá cao đi, muốn giết ta, ông còn chưa xứng!"Chu Lâm cười lạnh.

"Cái gì?"

Phùng Kiến Quốc còn không có kịp phản ứng, chỉ thấy huynh đệ Bạch Uyên đi tới sau lưng Chu Lâm, Bạch Vĩnh Chính mặt mo đỏ ửng, nói với Phùng Kiến Quốc:"Phùng tổng, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, tôi khuyên ông vẫn là đầu nhập Chu tiên sinh đi!"

"Vương bát đản!"

Trong nháy mắt Phùng Kiến Quốc hiểu được, huynh đệ Bạch thị làm phản!

Chương 482. Hạ Hầu Kiệt có lòng tin!

"Phùng gia ta đối xử với các ngươi không tốt sao, tại sao lại muốn phản bội ta?"Phùng Kiến Quốc tức đến phổi đều muốn nổ, không nghĩ tới Chu Lâm đã lặng yên không tiếng động mua Bạch gia, đây tuyệt đối là tình huống khiến hắn bất ngờ!

"Lão Phùng, chúng ta ngược lại là không có ý kiến gì với ông!"

Bạch Uyên hắng giọng một cái, nói:"Bất quá tiểu tử Diệp Thần kia xác thực càn rỡ quá đáng, đi theo hắn sớm muộn sẽ bị chơi chết, biết cái gì gọi là chim khôn biết chọn cành mà đậu không?"

"Không sai! Chu tiên sinh hứa hẹn Bạch gia ta, về sau có thể hợp tác cùng Mafia nước ngoài, loại chuyện này ông bảo ta làm sao cự tuyệt?"Bạch Vĩnh Chính nhún vai, một mặt vô tội nói.

"Ngươi, các ngươi khá lắm!"

Phùng Kiến Quốc cắn răng nói:"Đừng quên, Diệp Thần chỉ là mất tích, còn không có xác định hắn chết hay không đâu, các ngươi chờ tìm đường chết đi!"

Bạch Uyên nghe vậy không nói chuyện, chỉ là nhìn về phía Chu Lâm.

Mặt mũi Chu Lâm tràn đầy khinh thường nhếch miệng, nói:"Bạch Uyên, hai người biểu hiện rất tốt! Mấy ngày nay liền đi cùng với ta đi, Diệp Thần không chết tốt nhất, ta để các ngươi tận mắt nhìn một cái, hắn sẽ bị ta xử lý thế nào!"

"Chu tiên sinh quả nhiên có quyết đoán!"Bạch Vĩnh Chính cười

bồi nói.

"Chúng ta đi, lần này cảnh cáo hi vọng các ngươi nhớ lấy, ngày mai chúng ta còn sẽ tới tìm các ngươi!"Chu Lâm nói xong đứng người lên, khinh miệt lườm Phùng Kiến Quốc một chút lập tức rời khỏi phòng.

"Diệp tiểu thư, hi vọng cô hảo hảo nghĩ rõ ràng, lần này cao thủ phái Koga ta dốc hết toàn lực, mặc kệ là vì giết Diệp Thần hay là Hắc Ngọc Cao, cũng nhất định phải được!"

"Coi như cô không sợ chết, như vậy người nhà của cô thì sao?"

Akita nói xong cũng mang theo mấy tên thủ hạ nghênh ngang rời đi, trong phòng chỉ còn lại có cha con Phùng gia cùng Diệp Uyển Nhi.

"Diệp tiểu thư, cô đừng sợ, tôi lập tức phái người đưa cô đi bệnh viện!"

Phùng Kiến Quốc biết được Diệp Uyển Nhi là muội muội Diệp Thần, lúc này lấy điện thoại di động ra gọi tới lái xe, ba người cùng một chỗ nhanh chóng đi bệnh viện

Kinh Thành, Cốc gia.

So sánh Diệp Phi lỗ mãng, bọn người Chu Lâm xúc động, người nhà họ Cốc thì tương đối cẩn thận hơn rất nhiều.

"Chí Cương, đối với chuyện Diệp Thần mất tích con thấy thế nào?"Cốc Khê ngồi ở phòng khách, trong tay bưng chén trà 'Tử sa' giá trị mấy trăm ngàn, nhấp miệng trà đậm nhàn nhạt hỏi.

"Con nhìn việc này chưa chắc là thật!"

Cốc Chí Cương lắc đầu, thần sắc lộ ra ngưng trọng phá lệ.

"Đại ca, có phải là anh đánh giá quá cao tiểu tử kia hay

không?"Cốc Chí Dũng nghe xong cau mày nói.

"Đừng quên Huyền Cơ Tử nói qua, tiểu tử họ Diệp là chân chính 'Thanh Long mệnh cách', làm sao dễ dàng chết như vậy?"Cốc Chí Cương phản bác.

"..."

Nghe xong ba chữ 'Huyền Cơ Tử', Cốc Chí Dũng chửi mụ nó, lão bất tử này một câu khẳng định, hành hạ Cốc gia bao nhiêu năm a!

"Nói có lý!"

Trên mặt già Cốc Khê lộ ra vài tia vẻ u sầu, trầm giọng nói:"Nghe nói người Cục Vũ Thống đã đi tìm Diệp Thần, kết quả đều bị giết!"

"Như thế càng tốt hơn, hắn đắc tội càng nhiều người, cái chết sẽ đến càng nhanh!"

"Đúng rồi đại ca, kế hoạch của anh còn cần tiếp tục sao?"Cốc Chí Dũng hỏi.

"Khẳng định cần phải!"

Ánh mắt Cốc Chí Cương run lên, chắc chắn nói:"Coi như Diệp Thần không chết, ta cũng sẽ tự mình tiễn hắn đi Hoàng Tuyền!"

Long Hải, Hạ Hầu gia.

Hạ Hầu Văn một mình ở trong thư phòng, đang kết nối điện thoại cùng con trai Hạ Hầu Kiệt.

"Con trai, nếu không con quay về đi? Diệp Thần phải chết, không cần thiết tiếp tục chịu khổ trên Chung Nam Sơn!"Hạ Hầu Văn đau lòng con trai, hi vọng thuyết phục Hạ Hầu Kiệt trở về.

"Không!"

Hạ Hầu Kiệt quả quyết cự tuyệt, trầm giọng nói:"Con mặc kệ Diệp Thần chết sống đều muốn tu luyện, một ngày nào đó con muốn để tất cả mọi người thần phục tại dưới chân con!"

"Hảo tiểu tử!"

Mặc dù Hạ Hầu Văn nhớ con trai, nhưng là nghe được lời nói này của Hạ Hầu Kiệt cũng bỏ đi suy nghĩ thuyết phục, nếu như Hạ Hầu gia có thể thêm một võ tu, đó cũng là rất không tệ.

Đúng lúc này Hạ Hầu Thành lại chống quải trượng đi đến.

"Vừa lấy được tin tức!"

Sắc mặt Hạ Hầu Thành nghiêm túc nói:"Tam đại trưởng lão Hộ long tộc tề tụ tại Thôn Hoa Đào Phiên Ngu, ngay cả lão già Ôn Nhai kia cũng ở đó, đều là đi cứu Diệp Thần!"

"Cái gì!?"

Nghe được tin tức này, Hạ Hầu Văn không nhịn được cau mày, tiểu tử Diệp Thần kia lại có đại năng lực như thế?

Lần trước ở Kinh Thành, mặc dù Ôn gia không có giúp Diệp Thần, nhưng cũng sẽ không giúp Diệp Thần, làm sao sự tình biến hóa nhanh như vậy?

"Cha, người không cần lo lắng!"

Hạ Hầu Kiệt ở đầu bên kia điện thoại hiển nhiên cũng nghe được lời nói của gia gia, chỉ nghe hắn hừ lạnh một tiếng nói:"Sư phó nói qua, mấy trưởng lão Hộ Long tộc ở giới thế tục xác thực lợi hại, nhưng nếu đặt vào Chung Nam Sơn lại không là gì, con có lòng tin cuối cùng sẽ có một ngày sẽ vượt qua tu vi của bọn họ!"

"Vậy phải đợi bao lâu a?"

Trong lòng Hạ Hầu Văn không chắc, muốn nói siêu việt Diệp Thần có lẽ không lâu, nhưng những lão già kia đều tu luyện mấy chục năm, muốn siêu việt nói nghe thì dễ!

Chương 483. Quay về cổ mộ!

Ai ngờ Hạ Hầu Kiệt lại xem thường, cười lạnh nói:"Sẽ không quá lâu, bởi vì con đang tu luyện một môn thần công, chờ ngày con cáo thành, sẽ là thời điểm Hạ Hầu gia cao quang!"

"Tốt, con cần tài nguyên gì cứ việc nói cho lão ba!"Hạ Hầu Văn không hiểu tu luyện, chỉ có thể dốc hết tất cả đến ủng hộ con trai.

Bên kia, Lan Trần rốt cuộc đã đợi được Viên Vũ.

Trừ hắn ra, còn có mấy vị sư tỷ Diệp Thần, cùng toàn bộ tam đại trưởng lão Hộ Long tộc trình diện!

"Gia gia, các người rốt cuộc đã đến!"Lan Trần nhìn thấy đám người vội vàng tiến lên nghênh đón.

"Cháu ngoan, Diệp Thần còn chưa có đi ra?"Lan Thiên Thọ quét bốn phía một chút hỏi.

"Còn không có đâu, cháu đều đã đợi ở đây mấy ngày!"Lan Trần lắc đầu.

"Đừng lãng phí thời gian, chúng ta tiến mộ!"

Gia gia Diệp Thần nhíu nhíu mày, một bên Ôn Nhai biểu thị đồng ý, cuối cùng dưới sự dẫn đầu của Viên Vũ, đám người rất nhanh chạy tới mộ Nhâm Hiêu.

"Đại nha đầu, các cháu canh giữ ở bên ngoài, ba lão già chúng ta đi vào là được rồi!"Long lão đầu nói với Kiều An Na.

"Sư phó"

"Nghe lời, tình huống bên trong không rõ ràng, các cháu đi vào sẽ để cho ta phân tâm!"

"Các vị tiền bối, tôi mang các vị vào đi!"Hướng Vấn Thiên xung phong nhận việc đứng dậy.

"Ngươi?"

"Long lão, chỉ có Hướng Vấn Thiên và Thần ca là đi qua cổ mộ!"Lan Trần giải thích nói.

"Tốt a, ngươi dẫn đường!"

Hướng Vấn Thiên gật gật đầu, mang theo ba lão đầu nhanh chóng đi tới trong mộ huyệt.

Rất nhanh, mấy người liền đến chủ mộ thất.

Khi bọn người Long lão đầu nhìn thấy tình huống bên trong mộ thất, tất cả đều nhăn nhăn lông mày.

"Lão Long, khí tức truyền đến trong vực sâu này thật là tà môn a!"

Ôn Nhai nhìn xem phía dưới tối như mực, trầm giọng nói:"Địa phương có âm khí nặng như thế, cuộc đời lão phu chưa từng thấy!"

"Ân, còn có hai cỗ đồng quan kia!"

"Sát khí thật là khủng khiếp, cũng không biết bên trong là cái gì!"Lan Thiên Thọ chỉ chỉ đối diện hai cỗ quan tài đồng nhỏ, sắc mặt nghiêm túc nói.

"Đêm qua ta xem 'Thủ mệnh tinh' (~Sao thủ mệnh) Diệp Thần, hắn khẳng định là không có chết! Bất quá tiểu tử thúi này không nỡ đi lên, chẳng lẽ phía dưới có vật gì tốt?"Long lão đầu liếc mắt vực sâu thầm nói.

"Lão Long, chúng ta có nên đi xuống xem một chút hay không?"Ôn Nhai hỏi.

Không đợi Long lão đầu mở miệng, đột nhiên dưới đáy vực sâu dâng lên một cỗ khí tức cường đại, toàn bộ mộ thất lập tức lay động kịch liệt, đỉnh chóp núi đá bắt đầu rơi xuống như mưa rơi!

Mấy người Kiều An Na đang chờ bên ngoài cũng có thể rõ ràng cảm giác được mặt đất đang chấn động!

"Chuyện gì xảy ra, động đất?"Lan Trần giật nảy mình.

"Không đúng, loại vị trí địa lý như Phiên Ngu làm sao lại có địa chấn?"Viên Vũ lắc đầu.

"Cũng không biết sư phó bọn họ thế nào, tìm được tiểu sư đệ không?"Mặt mũi Thượng Quan Dĩnh tràn đầy lo âu nhìn xem cửa hang mộ huyệt, nếu không phải Long lão đầu đã bàn giao, nàng thật muốn xông đi vào tìm tòi hư thực.

Lúc mọi người ở đây nghi hoặc, điện thoại di động Kiều An Na vang lên, kết nối xong không bao lâu, sắc mặt của nàng liền thay đổi!

"Sư tỷ, sao vậy?"Nhan Thanh ở một bên thấy thế hỏi.

"Ninh Châu xảy ra chuyện!"

Mặt Kiều An Na âm trầm, bực tức nói:"Có người làm bị thương muội muội của tiểu sư đệ, nghe nói đã hủy khuôn mặt!"

"Còn có nhà Tô tiểu thư, cũng có người đi quấy rối!"

"Cái gì?!"

Đám người giận không chỗ phát tiết, nhưng bây giờ bọn họ cũng không có biện pháp gì tốt.

"Để đệ gọi điện thoại cho Ảnh Tử đi!"Viên Vũ nói xong bấm một số điện thoại, đáng tiếc không ai nghe, lại gọi tiếp nhưng vẫn không có ai nghe, cái này làm hắn sầu chết.

"Đừng có gấp, tôi phái người đi Ninh Châu nhìn xem tình huống như thế nào!"

Lan Trần quay đầu nói vài câu với bảo tiêu, bảo tiêu nghe xong gật gật đầu, lập tức quay người rời đi.

Trong mộ huyệt.

Cũng may ba lão đầu công lực thâm hậu ổn định trận cước, nhưng cũng đều giật nảy cả mình!

"Khí tức này "

Ôn Nhai trợn to mắt nhìn bọn người Lan Thiên Thọ, trên mặt viết đầy vẻ không thể tin nổi.

"Không sai, là Hóa Thần Kỳ!"

Lan Thiên Thọ cũng là cảm thấy khiếp sợ sâu sắc, cau mày nói:"Loại địa phương này tại sao có thể có tu sĩ Hóa Thần Kỳ, không thể nào?"

Võ tu Hóa Thần Kỳ là chiến lực đỉnh phong ở giới thế tục, phàm là Hóa Thần Kỳ xuất thủ, uy lực của nó có thể so với đạn hạt nhân!

Đồng thời võ tu Hóa Thần Kỳ có thể ngự không mà đi, trong mắt người bình thường xem ra, võ tu Hóa Thần Kỳ chính là 'Thần tiên sống'.

Mà kinh khủng nhất là, tu vi đạt tới Hóa Thần Kỳ, sẽ có thể phóng thích Kim Đan thể nội hóa thành vô hình, ở ngoài ngàn dặm lấy thủ cấp của địch!

Xem như mấy vị hộ pháp của Hộ Long tộc cũng mới Kim Đan kỳ đỉnh phong, còn cách Hóa Thần Kỳ một bước xa, loại chỗ không thấy mặt trời này tại sao có thể có võ tu Hóa Thần Kỳ?

"A? Hình như là khí tức tiểu tử thúi kia phát ra"

Long lão đầu sững sờ, sau một phen cẩn thận cảm ứng cười đến miệng đều không khép lại được.

"Lão Long, đừng người si nói mộng, xem như Diệp Thần là thiên tài, tu vi cũng không có khả năng tăng trưởng nhanh như vậy đi!"

Ôn Nhai không tin, Lan Thiên Thọ cũng không tin.

Chương 484. Chân Long bay lên!

"Lão huynh đệ, các ngươi quên chân ngôn bát tự năm đó Huyền Cơ Tử phê cho Diệp Thần sao?"

"Chân ngôn bát tự?"Ôn Nhai sững sờ, hắn thật đúng là không hiểu rõ lắm.

"Không sai!"

Long lão đầu cười nói:"Phi long tại thiên, càn khôn đã định!"

Ôn Nhai nghe vậy không khỏi trợn tròn mắt, từ phê văn đến xem Diệp Thần là muốn thay đổi càn khôn, vận mệnh đại nghịch chuyển a!

"Lão Long, lão xác định phía dưới chính là Diệp Thần?"Lan Thiên Thọ nuốt ngụm nước bọt, nếu như Diệp Thần thật là võ tu Hóa Thần Kỳ, Lan gia hắn cũng sẽ được nhờ theo!

"Hắc hắc, nếu không tin chúng ta cứ chờ, nhìn xem một hồi Chân Long bay lên, đến cùng phải Diệp Thần hay không!"Long lão đầu tràn đầy lòng tin nói.

"Tốt, ta cũng muốn nhìn xem kỳ tích có thể phát sinh hay không!"

Lòng hiếu kỳ của Ôn Nhai cũng bị vung lên, hắn cùng Lan Thiên Thọ liếc nhau một cái, hai người dứt khoát ngồi trên mặt đất, an tâm làm quần chúng ăn dưa.

Dưới vực sâu.

Trong không khí tràn ngập một cỗ mùi máu tươi gay mũi.

Diệp Thần ngồi xếp bằng trên mặt đất, bên người là thân thể các loại quái thú chồng chất như núi!

Dưới sự trợ giúp của bạch hổ, tu vi của hắn không ngừng tịnh tiến, cuối cùng thế mà đột phá tới Hóa Thần Kỳ!

"Tiểu Bạch, ta đột phá Hóa Thần Kỳ!"

Trên mặt Diệp Thần treo đầy vui sướng, kích động đưa tay sờ sờ bạch hổ ghé vào bên người.

"Anh anh!"

Bạch hổ thân mật cọ xát bàn tay Diệp Thần, nó đã ăn không ít nội tạng, thực lực cũng đã nhận được tăng lên cực lớn!

"Chúc mừng chủ nhân, tấn thăng võ tu Hóa Thần Kỳ!"Dao Cầm mỉm cười nói.

"Dao Cầm, chúng ta đi!"

Diệp Thần đứng dậy, chúc mừng hay không ngược lại là không quan trọng, chỉ cần nha đầu này về sau đừng ghét bỏ tu vi hắn thấp là được.

Sưu!

Vừa dứt lời, bạch hổ hóa thành một đạo bạch quang dẫn đầu chui trở về nhẫn trữ vật.

Diệp Thần ngắm nhìn bốn phía, lập tức mũi chân nhẹ nhàng điểm một cái trên mặt đất, thân thể tựa như như đạn pháo xông đi lên.....

Lúc này ba lão đầu ngồi tại mộ huyệt đang trò chuyện, đột nhiên, một cơn lốc từ dưới đáy vực sâu vọt lên, mức độ mãnh liệt

quả thực khiến ba người giật nảy mình!

Đợi đến khi gió lốc biến mất, trước mặt tam lão đầu có thêm một cái bóng người.

"Ha ha ha, quả nhiên là tiểu tử thúi này!"Long lão đầu thấy rõ ràng là Diệp Thần xong, nhịn không được cao giọng cười ha hả.

Diệp Thần sau khi hạ xuống phát hiện lão đầu cũng là sững sờ, hỏi:

"Lão đầu, làm sao lão cũng tới trộm mộ?"

"Trộm cái rắm, chúng ta là tới cứu ngươi!"

Lão đầu nghe thấy Diệp Thần nói hắn trộm mộ, tức giận liếc mắt, cau mày nói:"Bất quá bây giờ xem ra không cần, tu vi của ngươi đều vượt qua nhóm ba lão gia chúng ta!"

"Hắc hắc! Tôi biết lão là tới cứu tôi, đùa giỡn với lão thôi!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

"Diệp tiểu hữu quả nhiên thiên phú dị bẩm, tuổi còn trẻ thế mà đã có thể đột phá Hóa Thần Kỳ!"Lan Thiên Thọ giật mình nhìn xem Diệp Thần, trên mặt toát ra thần sắc ghen tị không che giấu được.

"Lan lão gia tử, đã lâu không gặp!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, khi còn bé hắn đã gặp qua Lan Thiên Thọ, qua mấy thập niên nhìn không biến hóa nhiều lắm.

Duy chỉ có Ôn Nhai là Diệp Thần chưa thấy qua, nhưng Long lão đầu cũng làm giới thiệu cho hắn.

"Tiểu Diệp, cậu giúp Ôn gia ta cầm tới truyền thừa lão tổ, việc này ta còn chưa kịp cám ơn cậu đâu!"Ôn Nhai cũng đầy là thưởng thức nhìn xem Diệp Thần, trong lòng tự nhủ lúc trước may mắn mà có không có giúp Hạ Hầu gia, nếu không cuộc mua bán này là

thiệt thòi lớn!

Võ tu Hóa Thần Kỳ!

Toàn bộ giới thế tục Hoa Hạ có thể có tu vi này, số lượng đoán chừng không đủ bàn tay!

"Tiểu tử thúi, phía dưới đến cùng có cơ duyên gì, tu vi của ngươi làm sao lại tiến triển được nhanh như vậy?"Lão đầu hiếu kì hỏi.

"Một lời khó nói hết!"

Diệp Thần chỉ chỉ đồng quan đối diện, cười nói:"Nhưng tôi biết cơ duyên chân chính ở bên trong đồng quan!"

"A, cơ duyên gì?"

"Tôi cũng không biết, phải mở ra đồng quan mới biết được!"Nói xong, Diệp Thần nhẹ nhàng nhảy lên, rất nhẹ nhàng liền nhảy tới trên trụ đá chỗ đồng quan.

Mấy lão đầu hai mặt nhìn nhau, liếc nhau xong nhao nhao đi theo Diệp Thần nhảy tới.

"Tê tê!"

Đám người vừa hạ xuống, bên tai liền truyền đến một trận thanh âm quỷ dị.

"Cẩn thận!"

Ôn Nhai kinh hô, vừa dứt lời chỉ thấy từ bên trong đồng quan bay ra ngoài một con rắn nhỏ màu đen, thân rắn đen nhánh sáng ngời, trên đầu rắn mọc ra mào gà đỏ tươi!

Hắc xà bay ra quan tài thẳng đến Lan Thiên Thọ, cũng may tu vi Lan Thiên Thọ không thấp, mắt thấy hắc xà tới gần, lão đầu

gầm thét một tiếng, lập tức kim quang toàn thân lấp lóe giống như một tôn Kim Phật!

Két!

Một tiếng giòn vang rất nhỏ, hắc xà cắn một cái trên cánh tay Lan Thiên Thọ!

Mặc dù không có cắn nát da thịt, nhưng cũng lưu lại một cái dấu răng nho nhỏ, Lan Thiên Thọ nhìn thấy dấu răng rất là giật mình!

Phải biết một thân Kim Cương Bất Hoại của hắn, coi như ngạnh kháng đạn cũng không để lại bất cứ dấu vết gì, không nghĩ tới một đầu tiểu súc sinh thế mà có thể để lại dấu vết?

"Là Chúc Cửu Âm, mọi người cẩn thận!"

Sau khi Long lão đầu thấy rõ ràng dáng vẻ rắn lập tức vội vàng nhắc nhở.

Chương 485. Long chủ?

"Đáng chết, đây rốt cuộc là địa phương nào?"Ôn Nhai nghe xong ba chữ 'Chúc Cửu Âm', toàn thân đều nổi da gà!

Chúc Cửu Âm, cũng có tên Chúc Long, là thần thú đều có ghi chép bên trong Sơn Hải Kinh!

Thiên niên Chúc Cửu Âm sẽ có hai mắt hợp với Địa Ngục, nếu như bị hai mắt âm dương nhìn qua sẽ ác quỷ quấn thân, sau đó không lâu biến thành quái vật đầu người thân rắn.

Cũng may đầu Chúc Cửu Âm trước mắt này tu vi còn thấp, nếu không mọi người ở đây đều nguy hiểm!

"Tê tê!"

Chúc Cửu Âm lần đầu công kích thất bại, nó tựa hồ phi thường tức giận, mào gà đỉnh đầu trong nháy mắt biến lớn không ít, bắt đầu run rẩy dữ dội!

Ba lão đầu thấy thế trận địa sẵn sàng, nhất là Long lão đầu cùng Ôn Nhai, bọn họ cũng không giống như Lan Thiên Thọ có một thân Kim Cương Bất Hoại, nếu bị súc sinh âm giới này cắn một cái, cũng không phải đùa giỡn!

Nhẹ thì cơ thể hư thối, nặng thì bỏ mình, sau khi chết hồn phách trực tiếp rơi vào Địa Ngục, ngay cả cơ hội xoay mình đều không có!

Nhưng khi nó nhìn thấy Diệp Thần, thế mà không còn dám dịch chuyển về phía trước, mào gà trên đỉnh đầu cũng như bùn loãng xụi lơ xuống dưới, một đôi mắt xà linh động rụt rè nhìn về

phía Diệp Thần, tựa hồ đang cố kỵ cái gì.

"A, tiểu tử thúi, đầu Chúc Cửu Âm này hình như rất sợ ngươi a!"Long lão đầu kịp phản ứng, hảo tâm nhắc nhở:"Ngươi thử đến gần một chút xem, nhìn nó làm phản ứng gì?"

"Tiểu Diệp, cậu nhanh đi thử một chút, lão Long nói không sai!"Ôn Nhai cũng giật giây nói.

"…"

Diệp Thần nghe xong kém chút thổ huyết, mấy lão đầu này cũng quá xấu, loại chủ ý ngu ngốc này cũng nghĩ ra được!

Bất quá mình là võ tu Hóa Thần Kỳ, theo lý cũng không nên sợ một con rắn nhỏ a, nghĩ đến cái này Diệp Thần tiến lên mấy bước đi tới hắc xà!

"Tê tê!"

Hắc xà nhìn thấy Diệp Thần đi tới hướng nó, thế mà rút lui, cuối cùng lui không thể lui dứt khoát cuộn thành một vòng, tựa như là nhận mệnh!

"A, chẳng lẽ nó thật sự sợ ta?"Diệp Thần có chút hăng hái dùng mũi chân thọc thọc hắc xà.

"Long chủ, tha mạng a!"

Bất quá một chuyện vượt quá dự kiến tất cả mọi người phát sinh, đầu Chúc Cửu Âm này thế mà chủ động mở miệng nói chuyện!

"Ngọa tào!"

Diệp Thần ngược lại bị giật nảy mình, mặt mũi tràn đầy tò mò nhìn tiểu hắc xà, hỏi:"Ngươi, ngươi biết nói chuyện?"

"Vâng Long chủ, Chúc Cửu Âm chúng ta tu luyện trăm năm đều có thể mở miệng nói chuyện!"Hắc xà thế mà nâng lên đầu rắn điểm một cái.

"..."

Một màn này lần nữa khiến đám người kinh ngạc, cái này nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai sẽ tin tưởng rắn có thể nói tiếng người?

"Ngươi vừa rồi gọi ta cái gì?"Diệp Thần hồ nghi nói.

"Long chủ a!"

Diệp Thần nghe xong ngẩn người, ngược lại là lão đầu kịp phản ứng, nhắc nhở Diệp Thần:"Tiểu tử thúi, quên nói cho ngươi, kỳ thật ngươi là Thanh Long mệnh cách, Chúc Cửu Âm có đẳng cấp lợi hại hơn nữa cũng không bằng Thanh Long, đây là huyết mạch áp chế!"

"Thanh Long?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, mình kiểm tra sức khoẻ rõ ràng là nhóm máu O, làm sao lại huyết mạch áp chế?

"Diệp Thần, sao không cậu để Chúc Cửu Âm nhận chủ mình đi, đây chính là thần thú khó gặp!"Ôn Nhai hảo tâm nhắc nhở.

"Cái này thích hợp sao?"

Diệp Thần nhìn tiểu hắc xà một chút, dù sao cái đồ chơi này cũng là thần thú kiêu ngạo a, nó có thể nhận mình làm chủ?

"Thích hợp, rất thích hợp!"

Chúc Cửu Âm nghe xong tê tê kêu lên:"Chỉ cần Long chủ không giết ta, ta nguyện ý nhận ngài làm chủ nhân!"

"Được a, bất quá ta phải làm như nào để ký kết khế ước chủ phó cùng ngươi!"

Diệp Thần gặp khó khăn, đã lớn như vậy hắn vẫn không thu phục qua thần thú, tựa như sinh viên vừa mới tốt nghiệp, ra đời chưa có kinh nghiệm a!

"Rất đơn giản, chỉ cần trong cơ thể ta có huyết dịch của chủ nhân, chủ nhân sẽ có thể cùng ta ký kết khế ước!"

"Trong cơ thể ngươi có máu của ta?"

Diệp Thần một mặt mộng bức nhìn về phía lão đầu, kết quả lão đầu hướng hắn gật gật đầu ra hiệu xác thực như thế.

"Tốt a, ta thử một chút!"

Nói xong, Diệp Thần dùng ngón cái tay phải nhẹ nhàng vạch một cái trên ngón trỏ, một đạo vết máu xuất hiện, máu tươi trong nháy mắt liền bừng lên, lập tức một giọt máu tươi giữa ngón tay Diệp Thần nhỏ vào trong miệng Chúc Cửu Âm!

Chúc Cửu Âm ăn vào giọt máu này xong, trong cơ thể Diệp Thần cũng lập tức cảm ứng được Chúc Cửu Âm, chỉ cần tâm hắn niệm khẽ động, thậm chí sẽ có thể làm cho đối phương bạo thể mà chết!

"Chủ nhân, ngài cảm giác được mệnh mạch của ta chứ?"Chúc Cửu Âm hỏi.

"Ân, xác thực cảm ứng được!"Diệp Thần gật đầu.

Bọn người Ôn Nhai thấy cảnh này thở ra một hơi dài, làm nửa ngày sợ bóng sợ gió một trận, bất quá bọn họ đối với 'Kỳ ngộ' của Diệp Thần cũng là càng ngày càng ghen tị!

"Huyền Cơ Tử như là thần nhân vậy, bát tự tính được quá

linh!"Lan Thiên Thọ cảm khái nói.

"Đáng tiếc a, người này biến mất giang hồ mấy chục năm, ai cũng tìm không thấy hắn, bằng không phải bắt hắn tính một quẻ cho cháu trai ta!"

Ôn Nhai tuổi đã cao cũng không nhịn được yy , coi như Ôn Viêm Bân không phải Thanh Long huyết mạch, thì loại hình như Bạch Hổ hay Huyền Vũ cũng không tệ a!

Chương 486. Danh kiếm thượng cổ!

"Được, về sau liền gọi ngươi là Tiểu Hắc, ở trong nhẫn trữ vật của ta đi!"Diệp Thần hài lòng nhìn xem Chúc Cửu Âm, loại thần thú này chẳng khác nào một thần khí thỏa thỏa trang bức a!

"Chủ nhân, ở chỗ nào cũng không vấn đề, bất quá ta có thể đổi cái tên khác không?"

Chúc Cửu Âm nghe xong Diệp Thần lấy tên 'Tiểu Hắc' cho nó, đều có cảm xúc muốn tự tử, mình cũng không phải chó, tại sao phải gọi Tiểu Hắc a?

"Tùy tiện đi!"

Diệp Thần khoát khoát tay, sau đó đi đến quan tài bên cạnh đại đồng quan xem xét, hoảng sợ nói:

"Kim Lũ Ngọc Y?"

"Không đúng, chỉ là một kiện Kim Lũ Ngọc Y lấy ở đâu cơ duyên?"Lan Thiên Thọ quá có tiền, ngay cả Kim Lũ Ngọc Y xuất hiện cũng xem thường.

"Trong quan tài bên cạnh có lẽ có cơ duyên đi?"

Diệp Thần nói xong muốn mở ra xem xét, ai ngờ Chúc Cửu Âm thấy thế lớn tiếng nói:"Chủ nhân, tuyệt đối không nên!"

"Sao vậy?"

Diệp Thần sững sờ, Chúc Cửu Âm sưu một tiếng nhảy lên nắp

quan tài, cảnh cáo nói:"Đồ vật trong quan tài đồng không thể coi thường, một khi chủ nhân không khống chế được bọn chúng bị phản phệ, trong nháy mắt sẽ hồn phi phách tán vĩnh viễn không siêu sinh!"

"Ngưu bức như vậy, là cái gì?"

"Ta cũng không biết!"Chúc Cửu Âm nói thẳng.

"Vậy cũng chớ nhiều lời, mở!"

Lúc này Diệp Thần quyết định phải mạo hiểm thử một lần, ngay cả Trần Văn Thiêm còn không sợ, mình sợ cái cọng lông!

"Tiểu tử thúi, cẩn thận!"Long lão đầu nhắc nhở.

"Rõ."

Diệp Thần nói xong tung hai chưởng đẩy nắp quan tài ra.

Bành! Bành!

Sau khi nắp quan tài hạ xuống phát ra hai tiếng trầm đục, không đợi bọn người Diệp Thần thấy rõ ràng trong quan tài là cái gì, chỉ thấy hai đạo huyễn quang một đỏ một lam từ trong quan tài vọt ra, một mực vọt tới mộ huyệt đỉnh chóp, hình thành hai đạo ánh sáng chói mắt!

Cùng lúc đó, một cỗ sát khí ngập trời bao phủ cả tòa mộ thất, đừng nói bọn người Ôn Nhai, ngay cả Diệp Thần cũng bị cỗ sát khí này ép cho có chút không thở nổi!

Mắt thấy mấy người đều sắp không gánh được cỗ uy áp này, hai tia sáng lại dần dần yếu bớt, uy áp cũng hơi giảm bớt một chút.

"Các ngươi mau nhìn, là hai thanh kiếm!"

Ôn Nhai chỉ phía trên đồng quan, mặt mũi tràn đầy biểu lộ chấn kinh.

Diệp Thần ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên, thân ảnh hai thanh cổ kiếm lơ lửng phía trên đồng quan, thân kiếm chậm chạp chuyển động, có thể thấy rõ ràng thông qua hoa văn trên kiếm, mà sát khí ngập trời trong huyệt mộ chính là từ trên thân hai thanh kiếm này phát ra!

"Sát khí thật nặng, mọi người phải cẩn thận!"

"Diệp Thần, hai thanh kiếm này xác thực khó mà khống chế, nếu như đây chính là cơ duyên ngươi nói, không cần cũng được!"Long lão đầu cảnh giác nhìn xem hai thanh kiếm này, hắn lo lắng Diệp Thần sẽ bị sát khí của cổ kiếm ảnh hưởng trở nên giết chóc, vậy coi như xong!

"Ân, sát khí xác thực quá nặng đi! Tiểu Hắc, ngươi biết bọn chúng có lai lịch gì sao?"Diệp Thần nhìn quanh bốn phía, kết quả phát hiện Chúc Cửu Âm đang trốn ở dưới chân hắn run lẩy bẩy.

"Chủ nhân, cái này, đây là Can Tương Mạc Tà a!"

"Cái gì?!"

Đám người nghe xong mở to hai mắt nhìn, khó trách sát khí trên thân kiếm nặng như vậy, nguyên lai là danh kiếm thượng cổ Can Tương Mạc Tà!

"Ta đi thử xem!"

Ôn Nhai là người thứ nhất động tâm, dụ hoặc của loại danh kiếm trong truyền thuyết này thực sự quá lớn!

Nói xong, Ôn Nhai dồn khí đan điền thả người nhảy lên hư không, hắn cầm xuống một thanh cổ kiếm trong đó, vô luận Can Tương hoặc là Mạc Tà hắn cũng không quan trọng.

Ông!

Khi tay Ôn Nhai chạm đến một thanh kiếm trong đó, cổ kiếm phảng phất đang sống, phát ra một trận tiếng oanh minh cảnh cáo, đồng thời thân kiếm cũng run lẩy bẩy!

"Lên!"

Ôn Nhai mặc kệ nhiều như vậy, hai tay của hắn nắm chặt chuôi kiếm, ý đồ đem kiếm giữ trong tay mình.

Nhưng mặc kệ hắn xuất ra khí lực lớn bao nhiêu, lại không thể mảy may di động thân kiếm.

"Sao có thể như vậy! Lão phu cũng không tin!"Ôn Nhai thẹn quá hoá giận, tập trung tất cả nội lực nắm chặt chuôi kiếm dùng sức nhấc lên.

Bành!

Kết quả, chẳng ai ngờ rằng, Ôn Nhai lại lọt vào phản phệ thân kiếm trực tiếp bị đánh bay!

Bịch!

Ôn Nhai từ trong hư không rơi xuống, nặng nề mà nện xuống đất!

"Phốc!"

Ôn Nhai bị cổ kiếm chấn thương che ngực, một ngụm máu tươi phun ra, mặt mũi tràn đầy biểu lộ thống khổ.

"Lão Ôn, không sao chứ!"Lão đầu thấy thế vội vàng đi qua hỏi thăm.

"Khí tức thật mạnh, lục phủ ngũ tạng của ta chỉ sợ đều bị chấn thương!"Ôn Nhai lau đi vết máu khóe miệng, rất là ảo não nói.

"Lão Long, nếu không lão đi thử xem?"

Trong lòng Lan Thiên Thọ cũng ngứa ngáy, thế nhưng là nhìn thấy bộ dáng này của Ôn Nhai hắn lại không dám, dù sao tu vi của hắn cùng Ôn Nhai là tám lạng nửa cân, cưỡng ép lấy kiếm đơn thuần muốn chết, không bằng giật dây Long lão đầu.

"Ta nhổ vào! Lão Lan ngươi quá xấu, ta còn muốn sống thêm mấy năm ôm cháu trai a!"

"Tiểu tử thúi, ngươi đi thử xem!"Lão đầu xoay chuyển lời nói, đem 'Bóng da' đá cho Diệp Thần.

"Ân, để tôi thử một chút!"

Diệp Thần gật gật đầu, mũi chân nhẹ nhàng điểm một cái bay lên hư không, lơ lửng ở giữa hai thanh cổ kiếm, lập tức đưa tay bắt lấy cả hai chuôi kiếm.

Chương 487. Lối vào Cô Hồn Thành!

"Diệp Thần, nhất định không thể lòng tham!"

Ôn Nhai thấy thế dọa sợ, hắn ngay cả phản phệ của một thanh kiếm đều chịu không được, mặc dù tu vi Diệp Thần cao hơn hắn, nhưng cùng lúc đi nhổ hai thanh kiếm đây cũng quá mạo hiểm!

Ông! Ông!

Quả nhiên, thân kiếm Can Tương Mạc Tà bắt đầu run lẩy bẩy, đồng thời quang mang đỏ lam lưỡng sắc huyễn hóa thành hai thanh cổ kiếm, xoay quanh một vòng trên không mộ huyệt, sau đó nhanh chóng đâm tới thân thể Diệp Thần!

"Tiểu tử thúi, mau tránh ra!"

Long lão đầu thấy thế giật nảy cả mình, bởi vì sát khí trên hai thanh cổ kiếm huyễn hóa ra kia quá ngút trời, vạn nhất ngăn cản không nổi hậu quả khó mà lường được.

Nhưng Diệp Thần cũng không có nghe lời của lão đầu, tương phản sát khí Can Tương Mạc Tà làm huyết mạch trong cơ thể hắn bành trướng, chỉ muốn cùng nó phân cao thấp!

Sưu!

Hai thanh cổ kiếm cơ hồ là đồng thời cắm vào thân thể Diệp Thần, Diệp Thần lập tức vận chuyển chân khí bản thân chống cự, cả hai chạm vào nhau, Diệp Thần nhịn không được hét dài một tiếng!

Thanh âm cực lớn đinh tai nhức óc, ngay cả mấy lão đầu cũng không kìm lòng được bưng kín lỗ tai!

Tiếng gào qua đi, Diệp Thần hoàn hảo không chút tổn hại trôi nổi ở trong hư không, mà quang mang trên thân hai thanh cổ kiếm cũng lặng yên biến mất!

"Cổ kiếm này nhận chủ?"Lan Thiên Thọ nuốt ngụm nước bọt, có chút không dám tin tưởng.

"Không đúng, mau nhìn!"

Ôn Nhai tựa hồ là phát hiện cái gì, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ đưa tay chỉ hướng hư không.

Bọn người Lan Thiên Thọ xem xét, lập tức cả kinh trợn mắt hốc mồm, chỉ thấy Diệp Thần tay cầm Can Tương Mạc Tà, đang lấy tốc độ mắt trần có thể thấy được hôi phi yên diệt, rất nhanh liền hóa thành tro bụi biến mất không thấy!

"Tại sao có thể như vậy?"

Long lão đầu cũng sợ ngây người, danh kiếm thượng cổ cứ như vậy hôi phi yên diệt?

"Tiểu tử thúi, ngươi không sao chứ?"

"Tôi không sao!"

Diệp Thần lắc đầu, một lần nữa về tới mặt đất.

"Gặp quỷ, Can Tương Mạc Tà thế mà biến mất!"Ôn Nhai mặt mũi tràn đầy không thể tin.

"Không, bọn chúng không có biến mất!"

"Diệp Thần, có ý tứ gì?"Lan Thiên Thọ tò mò hỏi.

"Bọn chúng trong cơ thể tôi!"Diệp Thần cười nói.

"Trong cơ thể ngươi?"

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, Long lão đầu trên dưới đánh giá Diệp Thần một phen, nói lầm bầm:"Đứa nhỏ này sẽ không điên rồi đi, làm sao lại nói lời mê sảng?"

"Lão đầu, tôi cũng không có điên!"

Diệp Thần nghe xong nhịn không được liếc mắt, nói:"Không tin các người nhìn!"

Nói xong Diệp Thần thôi động nội lực, một giây sau một màn thần kỳ phát sinh, chỉ thấy hắn khép lại năm ngón tay trái rồi nâng lên, sau đó từ trên bổ xuống!

Oanh!

Một đạo kiếm khí màu đỏ mắt trần có thể thấy được bắn ra từ cánh tay hắn, vách đá đối diện trực tiếp bị tạc ra một cái động lớn!

Ngay sau đó hắn lại nâng tay phải lên bổ xuống một bổ, đồng dạng một đạo kiếm khí màu xanh lam vọt ra.

"Can Tương Mạc Tà đã dung nhập trong cơ thể tôi, cho nên không tính là biến mất đi?"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Ngọa tào!"

Ôn Nhai thấy thế cũng không nhịn được học người trẻ tuổi văng tục, nguyên lai hai tay Diệp Thần chính là Can Tương Mạc Tà?

"Ha ha ha! Quả nhiên không có khiến ta thất vọng, ngay cả Can Tương Mạc Tà đều có thể thu phục!"

Long lão đầu rất cảm thấy vui mừng, hắn liền nghĩ tới câu nói

‘Kẻ này vốn không phải là vật trong ao, vừa gặp phong vân liền hóa long’.

"Lão đầu, chúng ta đi thôi, nơi này cũng không còn đồ vật gì tốt!"Diệp Thần nói.

"Khoan đã!"

Ôn Nhai thấy thế ngăn lại Diệp Thần, hỏi:"Cậu còn chưa nói cái dưới đáy vực sâu này có cái gì đâu, làm sao lại để tu vi bản thân tăng trưởng nhanh như vậy?"

"Phía dưới là cửa vào Quỷ Vực!"

Diệp Thần cũng nói rõ sự thật, đem tạo ngộ của mình ở phía dưới một năm một mười đều nói cho bọn người Long lão đầu.

"Quỷ Vực?"

Lan Thiên Thọ cùng Long lão đầu đều không hiểu nhiều lắm, chỉ có Ôn Nhai sau khi nghe xong, sắc mặt nghiêm túc nói:"Nơi này không phải Quỷ Vực gì, hẳn là lối vào Cô Hồn Thành!"

"Ôn tiền bối, ngài xác định nơi này chính là Cô Hồn Thành?"

Diệp Thần nghe xong ngẩn người, hắn nhớ tới lúc mình trong huyệt mộ Ôn Thiên Tinh nhìn thấy bích hoạ, trong đó liền ghi chép một cái địa phương gọi Cô Hồn Thành, ngoài ra còn có cái gọi là U Nguyệt Cốc, nhưng ở đâu hắn cũng không biết!

"Không sai, căn cứ sự miêu tả của cậu, sau đó so sánh tư liệu tổ truyền của Ôn gia ta, ta xác định nơi này chính là Cô Hồn Thành!"Ôn Nhai chắc chắn nói.

"Không nghĩ tới Cô Hồn Thành trong truyền thuyết vậy mà lại ở phía dưới một tòa cổ mộ!"

Lan Thiên Thọ khẽ gật đầu, cau mày nói:"Diệp Thần, nếu thật

là Cô Hồn Thành, vậy nên chú ý!"

"Tại sao phải chú ý?"

Diệp Thần sững sờ, hỏi:"Cái Cô Hồn Thành này không phải chỉ là có một chút cô hồn dã quỷ sao, bất quá tôi chỉ ở loanh quanh ở bên ngoài, không dám chân chính tiến vào Quỷ Vực!"

Bởi vì Dao Cầm nói cho hắn biết, tu vi của hắn vẫn là quá thấp, đi vào nội bộ Quỷ Vực chỉ có một con đường chết, mà chân chính Quỷ Vực ngay tại phía dưới đầu sông ngầm kia.

"Việc này cậu phải hỏi lão Ôn, hắn rõ ràng nhất!"

Chương 488. Lấy thân báo đáp?

"Năm đó, lão tổ nhà ta cũng trong lúc vô tình tiến vào Quỷ Vực, ngay sau đó liền bị Ngũ Đại Phái truy sát, ta cũng chỉ biết có thế, chuyện cụ thể không ai nói rõ được!"Ôn Nhai thở dài nói.

"Ách, vậy chẳng lẽ tôi cũng phải bị truy sát sao?"

Diệp Thần nhún vai, nhưng mình đều không có làm cái chuyện xấu gì, Ngũ Đại Phái cũng không thể không nói lý tới truy sát mình đi?

"Sợ cái cọng lông!"

Long lão đầu nghe xong mặt mũi tràn đầy khinh thường nói:"Tiểu tử, ngươi là Hóa Thần Kỳ, những người Ngũ Đại Phái kia trừ phi dùng thủ đoạn hèn hạ, nếu không ai là đối thủ của ngươi?"

"Tốt, chúng ta ra ngoài rồi nói sau, miễn cho bọn tiểu bối chờ ở bên ngoài gấp!"Lan Thiên Thọ đề nghị.

"Đừng nóng vội, ta muốn mang Kim Lũ Ngọc Y đi!"

Long lão đầu thuận tay từ trong quan tài đồng đem Kim Lũ Ngọc Y rút ra, sau đó mới cùng đám người rời đi mộ huyệt

Bên ngoài mộ huyệt.

Đám người Viên Vũ đã đợi một ngày một đêm, nhưng như cũ không gặp mấy người Diệp Thần đi ra.

"Không được, muội không chờ được rồi!"

Thượng Quan Dĩnh lòng nóng như lửa đốt, quay đầu nói với

Kiều An Na:"Đại sư tỷ, muội muốn vào xem một chút đến cùng chuyện gì xảy ra!"

"Tam sư muội, sư phó căn dặn chúng ta không nên đi vào, chúng ta vẫn là chờ một chút đi!"

Kiều An Na khẽ cau mày lại, nói thật nàng càng sốt ruột hơn Thượng Quan Dĩnh, vạn nhất không có cứu ra tiểu sư đệ, lại góp luôn sư phó vào vậy rất phiền toái.

"Thế nhưng là đều đi lâu như vậy, muội không đợi được!"

Thượng Quan Dĩnh nói xong cũng muốn đi cửa hang mộ huyệt, kết quả nàng vừa xê dịch bước chân, liền thấy Diệp Thần cùng mấy lão đầu từ bên trong đi ra.

"Là tiểu sư đệ, hắn không có việc gì!"

Nhan Thanh nhìn thấy Diệp Thần kích động không thôi, hai hàng thanh lệ từ trong đôi mắt đẹp lặng yên trượt xuống.

"Sư đệ!"

"Thối đệ đệ!"

Mấy nữ nhân nhìn thấy Diệp Thần cũng nhịn không được nữa hướng hắn chạy như bay, Thượng Quan Dĩnh tốc độ nhất nhanh, tiến lên ôm thật chặt lấy Diệp Thần.

Các tỷ muội khác cũng nghiêm túc, đến bên người Diệp Thần ôm cánh tay hắn, một nâng hai đỡ, trực tiếp 'Chiếm lấy' thân thể Diệp Thần.

"Chậc chậc, số đào hoa của Thần ca coi như không tệ!"Mặt mũi Lan Trần tràn đầy hâm mộ nhìn xem một màn này nói.

"Lão Lan, cậu cũng đừng ghen tị!"

Viên Vũ nhún vai, trêu chọc nói:"Thần ca hắn thận tốt, thận của cậu được như người ta sao?"

"Kháo!"

Lan Trần nghe xong trực tiếp văng tục, số đào hoa tốt cùng thận tốt có liên hệ sao?

Chẳng lẽ lại trước mỗi lần cua gái, còn phải đem thận mình ra, để nữ nhân xem hàng trước một chút?

"Tam sư tỷ, các tỷ khóc cái gì a, đệ cũng không có chết!"Diệp Thần một mặt bất đắc dĩ cười nói.

"Phi phi phi! Nhanh ngậm miệng, điềm xấu!"

Thượng Quan Dĩnh trợn nhìn Diệp Thần một chút, ngữ khí u oán nói:"Thối sư đệ, có biết mấy ngày nay chúng ta có bao nhiêu lo lắng cho đệ hay không?"

"Đúng vậy a, Nhị sư tỷ đều khóc mấy lần!"Liễu Nhược Hi cũng ở một bên gắt giọng.

"Vẫn là các sư tỷ đau lòng đệ!"

Nhìn thấy dáng vẻ các sư tỷ hai mắt đẫm lệ, trong lòng Diệp Thần ấm áp, cười nói:"Chờ về Ninh Châu, đệ mời các tỷ ăn tiệc a?"

"Chỉ là ăn tiệc sao? Tiểu sư đệ, đệ quá ki bo!"An Khả Hân thấy Diệp Thần còn sống, trong nháy mắt nín khóc mỉm cười.

"Ngũ sư tỷ, vậy tỷ nói nên làm cái gì?"Diệp Thần hỏi.

"Không bằng..... Đệ dứt khoát lấy thân báo đáp đi, cho Đại sư tỷ trước cũng được!"An Khả Hân hoạt bát phun ra cái lưỡi nhỏ thơm tho, cười nhẹ nhàng nói với Diệp Thần.

"Ngũ sư muội, không cho phép nói bậy!"

Kiều An Na nghe xong gương mặt xinh đẹp lập tức đỏ bừng, cáu giận nói:"Chính muội muốn gả cho Diệp Thần, làm sao lại đem hắn đẩy cho ta, ta cũng không muốn đâu!"

"Đại sư tỷ, tỷ không muốn vậy muội cũng không cần!"

"Đại sư tỷ, Ngũ sư muội chớ khách khí, theo ta thấy cả hai cùng lên đi!"

"Tứ sư tỷ, tỷ không muốn thối đệ đệ sao?"

"Ta mới không muốn đâu, sợ hắn không chịu đựng nổi, khanh khách....."

Chúng nữ trò chuyện một chút, chủ đề liền thay đổi, trở nên có chút mập mờ không rõ.

"Khụ khụ, các sư tỷ, chúng ta vẫn là rời khỏi nơi này trước đi!"

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, tranh thủ thời gian dời đi chủ đề, nếu không bằng vào 'Tốc độ xe' của các sư tỷ sẽ càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nguy hiểm!

"Tôi đã để khách sạn chuẩn bị tốt rượu và đồ nhắm, chúng ta về Việt Châu nghỉ ngơi ăn uống đi!"Lan Trần nói.

"Lão Lần, làm sao cậu cũng tới?"Diệp Thần phát hiện Lan Trần cũng tới không khỏi hỏi.

"Thần ca, cậu đã ở vài ngày trong mộ huyệt, huynh đệ chúng tôi không yên lòng a!"

"Không thể nào?"

Diệp Thần sững sờ, hắn cảm giác nhiều nhất chỉ mới nửa ngày, làm sao nhoáng một cái đã vượt qua vài ngày?

"Đúng vậy!"

Viên Vũ đi tới, có chút giật mình nhìn xem Diệp Thần nói:"Thần ca, khí tức trên người cậu thật mạnh, đột phá tại mộ huyệt?"

"Lúc nữa sẽ nói tỉ mỉ cho cậu, chúng ta đi!"

Diệp Thần thấy sắc trời dần dần tối xuống, nói với mọi người.

Lan Thiên Thọ lặng yên đi đến bên người Lan Trần, nhỏ giọng nói:"Cháu ngoan, hiện tại Diệp Thần thế nhưng là võ tu Hóa Thần Kỳ, cháu nhất đỉnh phải thân cận với hắn hơn, hiểu ý tứ ta chứ?"

Chương 489. Phản đồ (hạ)?

"Hóa Thần Kỳ? Đây chẳng phải là còn lợi hại hơn so với gia gia?"Lan Trần nghe xong tròng mắt đều muốn trợn lồi ra.

"Nói nhảm!"

"Kẻ này tiền đồ bất khả hạn lượng, cháu đi theo bên cạnh hắn dù sao cũng mạnh hơn so với suốt ngày lêu lổng tại Việt Châu!"Lan Thiên Thọ dạy dỗ.

"Ách"

Lan Trần tức xạm mặt lại, nguyên lai trong mắt gia gia mình là một đứa lêu lổng a?

Một đoàn người rất nhanh rời đi rừng cây, từ Thôn Hoa Đào ngồi xe trực tiếp rời đi Phiên Ngu thẳng đến Việt Châu.

Trên đường, Kiều An Na tiến đến bên người Diệp Thần, sắc mặt nghiêm túc đem chuyện phát sinh tại Ninh Châu nói một lần, đề nghị:

"Sư đệ, chúng ta vẫn là đi suốt đêm về Ninh Châu đi!"

"Tỷ lo lắng sẽ có người mượn cơ hội bỏ đá xuống giếng, tiếp tục tổn thương Tô tiểu thư cùng bằng hữu của đệ!"

"Người Diệp gia Kinh Thành?"

Diệp Thần nghe được tin tức này đầu tiên là sững sờ, lập tức hừ lạnh nói:"Diệp gia, kẻ dám động ta, các ngươi muốn chết!"

"Thần ca, tôi lập tức an bài máy bay!"Lan Trần nghe xong lúc

này nói.

"Tốt, cậu thay tôi an bài đi!"

Diệp Thần cắn răng, một cỗ sát khí làm người ta sợ hãi từ trên người hắn lan tràn ra.

Trong phòng khách biệt thự nào đó ở Ninh Châu, khói mù lượn lờ.

Chu Lâm vểnh chân lên ngồi bắt chéo ở trên ghế sa lon, trong miệng ngậm một điếu xì gà lớn.

"Ken, tình huống bệnh viện ngươi cũng tra rõ ràng sao?"Trong miệng Chu Lâm phun ra một ngụm khói xanh, nhìn về phía đứng người da đen ở trước mặt hắn hỏi.

"Chu tiên sinh, người Phùng gia đều tại bệnh viện!"Người da đen trả lời.

"Rất tốt!"

Chu Lâm nhe răng cười, thuận tay làm cái động tác cắt cổ, nói:"Phùng Kiến Quốc rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, vậy liền tiễn con trai hắn lên đường đi, đây cũng là cảnh cáo sau cùng của ta!"

"Minh bạch!"

Người da đen gật đầu làm bộ như muốn rời đi, kết quả lại bị người gọi lại!

"Khoan đã!"

"Bạch lão đại, ông có lời muốn nói?"Chu Lâm nghe xong, có chút hăng hái mà nhìn xem Bạch Vĩnh Chính đứng tại bên cạnh hắn.

"Chu tiên sinh, không bằng để cho tôi đi xử Phùng Tử Luân cho, miễn cho ô uế tay của ngài!"Bạch Vĩnh Chính một mặt lấy lòng nói.

"Ông?"

Chu Lâm quay đầu quan sát tỉ mỉ Bạch Vĩnh Chính một chút, cười nhạt một cái nói:"Tốt, nếu Bạch lão đại ông có thể xử lý con trai Phùng Kiến Quốc, coi như lập xuống đại công, ta sẽ không bạc đãi ông!"

"Tạ ơn Chu tiên sinh, để tôi đi an bài!"Bạch Vĩnh Chính nói xong vội vã đi ra biệt thự.

Chờ hắn vừa đi, trên mặt Chu Lâm liền lộ ra một vòng nhe răng cười, ngoắc ngón tay hướng người da đen, ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng phân phó vài câu.

Bệnh viện Ninh Châu.

Người Phùng gia tụ tập tại phòng bệnh săn sóc đặc biệt, nhìn xem Phùng Tử Luân nằm trên giường bệnh tứ chi quấn đầy băng vải, tất cả mọi người tim như bị đao cắt.

"Ô ô, con trai đáng thương của mẹ."Lê Xán ghé vào bên giường, nhìn xem con trai vẫn hôn mê như cũ thương tâm nức nở.

"Nực cười!"

Phùng Thương Tùng nhìn thấy cháu trai bị thương nặng như vậy, tức giận đến mặt mo đỏ bừng, cả giận nói:"Người Diệp gia Kinh Thành khinh quá đáng, thật coi Phùng gia ta là bùn nặn sao!"

"Cha, anh con đến cùng làm sao đắc tội người Diệp gia để bọn họ ra tay tuyệt tình như vậy!"Phùng Uyển Đình thở phì phò hỏi.

"Không chỉ là người Diệp gia, còn có Mafia!"Trên mặt Phùng

Kiến Quốc cũng thoa lấy thuốc, sắc mặt âm trầm nói.

"Cái gì?"

Phùng Thương Tùng nghe xong giật nảy cả mình, vội vàng hỏi:"Cuối cùng là xảy ra chuyện gì?"

"Bởi vì Diệp Thần!"

Phùng Kiến Quốc đem trọn sự kiện một năm một mười nói ra.

"Hừ! Lại là Diệp Thần, con đã nói rồi, hắn chính là gia hỏa luôn cho mình đúng, mang đến đại phiền toái như thế cho nhà chúng ta!"Phùng Uyển Đình nghe xong đem đầy bụng tức giận toàn vung đến trên đầu Diệp Thần.

"Uyển Đình, không cho phép nói bậy!"

Biết được nguyên do chuyện, Phùng Thương Tùng ngược lại là bình tĩnh, trầm giọng nói:"Mặc dù ngoại giới truyền ngôn Diệp Thần chết, nhưng một mực không có tìm được thi thể của hắn, cho nên chưa hẳn chính là thật!"

"Gia gia"

"Không cần nói! Diệp Thần có ân với Phùng gia ta, coi như thay hắn cản thương cũng nhận!"Phùng Thương Tùng ngữ khí kiên định nói.

"Cha, hiện tại con chỉ lo lắng nếu không đáp ứng Chu Lâm, phiền phức của Phùng gia chỉ sợ còn không có kết thúc đâu!"

Tiếng nói Phùng Kiến Quốc vừa dứt, cửa phòng bệnh liền bị người đẩy ra, đám người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai huynh đệ Bạch Uyên, Bạch Vĩnh Chính đi đến.

"Họ Bạch, các ngươi còn dám tới!"

Phùng Kiến Quốc tức giận không thôi, đưa tay chỉ cái mũi Bạch Vĩnh Chính nổi giận mắng:"Ngươi là phản đồ ăn cây táo rào cây sung, Phùng Kiến Quốc ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

"Hừ, Bạch Uyên, các ngươi còn tới làm gì?"Phùng Thương Tùng cũng được biết tin tức Bạch gia phản bội, bởi vậy sắc mặt cũng khó nhìn.

"Phùng tổng bớt giận!"

Bạch Vĩnh Chính mặt mo đỏ ửng, cắn răng nói:"Tôi tới là nhắc nhở ông, mau chóng rời khỏi Ninh Châu đi, Chu Lâm muốn giết Phùng gia!"

"Cái gì?"

Phùng Kiến Quốc giật mình, tức giận nói:"Buồn cười! Bạch Vĩnh Chính, có phải ngươi được hắn phái tới hay không?"

"Đúng vậy!"

Chương 490. Phản đồ (thượng)?

Bạch Vĩnh Chính thản nhiên thừa nhận, bất quá hắn lập tức giải thích nói:"Phùng tổng, ông hiểu lầm huynh đệ chúng ta, kỳ thật chúng ta cũng không có đứng tại một bên Chu Lâm!"

"Hừ, ngươi ít làm bộ làm tịch, ta không tin đâu!"

Phùng Kiến Quốc lên cơn giận dữ, hoàn toàn không nghe Bạch Vĩnh Chính giải thích.

"Phùng tổng, ông an tâm chớ vội!"

"Vĩnh Chính nói không sai, nếu không chúng ta cũng sẽ không tới thông tri cho mấy người, trực tiếp đại khai sát giới cho bớt việc không phải hơn sao, sao phải bị mấy người chỉ vào cái mũi mắng?"Bạch Uyên nói thẳng.

"Bạch Uyên, ta nghe Kiến Quốc nói các ngươi xác thực đầu nhập Chu Lâm a!"Phùng Thương Tùng nhíu nhíu mày.

"Nếu như không giả ý đầu nhập, chỉ sợ Bạch gia cũng sẽ đi theo gặp nạn!"

Bạch Uyên thở dài, trầm giọng nói:"Lần này Chu Lâm mang đến rất nhiều cao thủ, chúng ta cũng là không có cách nào a!"

"..."

Đám người nghe vậy đều không biết nói gì, ngẫm lại lời Bạch Uyên nói cũng không phải không có lý.

"Lão Bạch, nếu là chúng ta đi, vậy ông làm sao giao nộp?"Phùng Kiến Quốc hồ nghi nói.

"Yên tâm đi Phùng tổng, tôi đã sớm mai phục lượng lớn huynh đệ xung quanh biệt thự Chu Lâm! Mặc dù Chu Lâm có cao thủ hộ thân, nhưng chúng ta nhiều người, một khi trở mặt cùng lắm thì cùng cá chết lưới rách!"Bạch Vĩnh Chính ánh mắt kiên định nói.

"Thật xin lỗi!"

Phùng Kiến Quốc nghe xong mặt mũi tràn đầy xin lỗi nói:"Là tôi hiểu lầm ông, hổ thẹn!"

"Phùng tổng đừng nói nữa, các người đi nhanh lên đi, bằng không sẽ trễ!"Bạch Vĩnh Chính thúc giục nói.

"Tốt! Kiến Quốc, lập tức đem Tử Luân chuyển tới tỉnh thành đi, ta cũng không tin bọn chúng còn dám làm loạn ở tỉnh thành!"Phùng Thương Tùng nói.

Ai ngờ, vừa nói xong cửa phòng bệnh liền truyền đến một tiếng cười to.

"Muốn chạy? Các ngươi ai cũng không chạy được!"

Đám người giật mình, quay đầu nhìn lại chỉ thấy ba đại hán da đen to như trâu nước đi đến.

"Chu tiên sinh quả nhiên không có đoán sai, họ Bạch ngươi chính là một tên ‘Vô gian đạo’(~gián điệp)!"Người da đen một phun ra một ngụm tiếng Hoa tiêu chuẩn, còn có thể nói ra cái từ 'Vô gian đạo' này, quả thực khiến người bất ngờ!

Mà tráng hán phía sau hắn cũng không đơn giản, không chỉ có dáng người cường tráng, mà lại toàn thân trên dưới tản mát ra khí tức võ tu, đều là cao thủ!

"Phùng tiên sinh, các người đi mau, ta giúp các người ngăn lại!"

Bạch Uyên gầm thét một tiếng, nói xong nhấc quyền đánh tới người da đen, một bên Bạch Vĩnh Chính cũng móc ra chủy thủ, trực tiếp đâm về một tên tráng hán da đen khác.

"Hừ! Hoa Hạ yếu gà, muốn chết!"

Người da đen dẫn đầu hừ lạnh một tiếng, đối mặt Bạch Uyên không nhúc nhích, đợi đến khi quả đấm đối phương đánh tới lập tức đưa tay lấy bắt lấy, chăm chú siết trong tay.

"Thật mạnh!"

Trong lòng Bạch Uyên kinh hãi, hắn muốn dùng sức rút về tay lại phát hiện không được, lực lượng của đối phương quá lớn!

"Hắc hắc, phản đồ, đi chết đi!"

Người da đen nhe răng cười một tiếng, lập tức dùng sức tách nắm đấm Bạch Uyên ra!

Răng rắc!

"A!"

Trong phòng bệnh lập tức truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Bạch Uyên, xương tay của hắn bị người da đen cưỡng ép bẻ gãy.

Ngay sau đó, người da đen hung hăng tung một cước đá vào ngực Bạch Uyên!

"Phốc!"

Xương sườn trước ngực Bạch Uyên cơ hồ gãy, một ngụm máu tươi phun ra ngoài, lập tức ngã trên mặt đất không đứng dậy nổi.

Bạch Vĩnh Chính cũng không khá hơn bao nhiêu, tay hắn cầm chủy thủ vốn định cho người da đen một kích trúng huyệt, kết quả bị đối phương phản thủ bắt lấy, thuận tay đẩy, chủy thủ trực tiếp đâm vào trong bụng hắn!

"Lão Bạch!"

Phùng Kiến Quốc thấy thế tức giận, một đao kia nếu như chọc vào chỗ yếu hại trên người Bạch Vĩnh Chính hắn phải chết không nghi ngờ!

"Phùng tổng, nhanh, chạy mau!"

Sau khi Bạch Vĩnh Chính ngã xuống đất, vẫn miễn cưỡng từ trong hàm răng gạt ra một câu.

"Phản đồ, ngươi muốn chết!"Người da đen dẫn đầu thấy thế tức giận không thôi, nhấc chân một cước đá vào trên chủy thủ!

Phốc!

Cả thanh chủy thủ tận gốc chui vào, toàn bộ cắm vào trong cơ thể Bạch Vĩnh Chính, lập tức máu như suối chảy ra từ miệng vết thương.

"A!"

Mẹ con Lê Xán thấy cảnh này, dọa đến lớn tiếng hét ầm lên.

"Hắc hắc, Phùng gia chủ, các ngươi còn chạy sao?"Người da đen dẫn đầu âm hiểm mà nhìn xem người một nhà Phùng Kiến Quốc cười nói.

"Các ngươi đến cùng muốn thế nào?"Phùng Kiến Quốc vừa vội vừa tức, nhưng thực lực đối phương quá mạnh, coi như cha hắn xuất thủ cũng là không làm nên chuyện gì.

"Ai bảo các ngươi là bằng hữu Diệp Thần, nếu hắn đã chết,

chúng ta cũng không thể một chuyến tay không a!"

"Tốt!"

Phùng Kiến Quốc nghe vậy cắn răng nói:"Không phải chỉ là sơn trang Vân Đỉnh sao, ta cho các ngươi!"

Vì bảo trụ tính mệnh của người một già, Phùng Kiến Quốc cũng chỉ có thể hao tài tiêu tai.

"Không đủ, chúng ta đã sớm điều tra rõ ràng, nhà các ngươi thế nhưng là nhà giàu nhất tại Ninh Châu!"Người da đen cười gằn nói:"Chu tiên sinh nói, Phùng gia các ngươi muốn bảo mệnh, nhất định phải giao ra tất cả tài sản!"

"Ngươi"

Phùng Kiến Quốc nghe xong đều tức muốn nổ phổi, khẩu khí bọn này cũng quá lớn đi!

"Phùng tổng, không nghĩ tới Ninh Châu còn có người dám lừa ông a?"

Thời khắc mấu chốt, một đạo thanh âm quen thuộc truyền đến từ cửa phòng bệnh.

Chương 491. Một chưởng xong việc!

"Diệp tiên sinh!?"

Cha con Phùng Kiến Quốc cơ hồ là trăm miệng một lời, đồng loạt nhìn ra cửa.

"Ai?"

Người da đen dẫn đầu quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Diệp Thần chậm rãi đi vào phòng bệnh, mà phía sau hắn còn có một người trẻ tuổi mặc đạo bào đi theo, chính là Viên Vũ!

"Không phải các ngươi đang tìm ta sao, làm sao gặp ta lại vờ như không biết?"Diệp Thần lạnh lùng lườm người da đen một chút.

"Ngươi là Diệp Thần?"

Người da đen dẫn đầu nhướng mày, nam nhân gầy thoạt nhìn bình thường trước mắt này, lại chính là cừu nhân của Chu tiên sinh?

"Diệp, Diệp tiên sinh"

Bạch Uyên nằm dưới đất nhìn thấy chính là Diệp Thần, hốc mắt xoát một chút liền đỏ lên!

"Lão Bạch, lão tạm thời đừng nói!"

Diệp Thần khoát khoát tay, quay đầu nói với Viên Vũ:"Đầu to, cậu giúp bọn họ chữa thương đi, mấy tên đen thui này giao cho

tôi!"

"Ai, giết gà sao lại dùng đao mổ trâu!"

Viên Vũ ra vẻ thở dài, rất là vui vẻ chạy tới đút vài viên thuốc chữa thương của Long Hổ Sơn cho Bạch Uyên, lại rót vào mấy phần chân khí cho Bạch Vĩnh Chính giúp hắn bảo trụ mệnh.

"Là ai để các ngươi đến tổn thương bằng hữu của ta?"Diệp Thần đứng đối diện người da đen lạnh giọng hỏi.

"Diệp Thần, ngươi, ngươi không chết?"

Người da đen dẫn đầu khó khăn nuốt ngụm nước bọt, hắn từ bên trong ánh mắt lạnh như băng của Diệp Thần cảm nhận được một tia khí tức tử vong.

"Diệp tiên sinh, bọn họ là thành viên Mafia Chu Lâm phái tới!"Phùng Kiến Quốc nói.

"Chỉ là mấy tên Mafia cũng dám ở Hoa Hạ ta làm càn, các ngươi muốn chết!"Ánh mắt Diệp Thần run lên, đồng thời một cỗ sát khí lăng lệ trong nháy mắt khóa chặt ba người da đen.

"Người muốn chết là ngươi!"

Người da đen dẫn đầu cắn răng một cái, nói xong tính cả đồng bạn cùng nhau đánh tới hướng Diệp Thần.

"Sâu kiến!"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, đối mặt với ba người đánh tới chậm rãi đẩy ra một chưởng.

Oanh!

Một tiếng vang trầm, một giây sau tràng cảnh khiến người nghẹn họng nhìn trân trối xuất hiện!

Diệp Thần cũng không đụng tới đối phương, thân thể ba người da đen tựa như dưa hấu vỡ tung ra, lập tức máu tươi văng khắp nơi, nội tạng bay tứ tung, chỉ để lại ba cái đầu lâu mở to hai mắt nhìn trên mặt đất, lăn lộn giống như trái bowling.

Trong không khí tràn ngập một cỗ mùi vị máu tanh nồng đậm, vách tường và mặt đất phòng bệnh, khắp nơi đều là tàn huyết!

"Ọe"

Nhìn thấy một màn vô cùng huyết tinh này, Lê Xán trực tiếp buồn nôn nôn, mà Phùng Uyển Đình khoa trương hơn, trực tiếp bị dọa ngất đi!

"..."

Bọn người Bạch Uyên càng là cả kinh trợn mắt hốc mồm, đối thủ theo bọn họ nghĩ là cường đại, Diệp Thần lại dễ dàng một chưởng xong việc?

"Diệp tiên sinh, xin nhanh cứu đệ đệ ta đi!"Sau khi Bạch Uyên lấy lại tinh thần, vội vàng nói.

Trong cơ thể Bạch Vĩnh Chính còn giữ môt cây chủy thủ, thời gian lâu dài hẳn phải chết không nghi ngờ!

"Yên tâm, tôi sẽ không để cho hắn chết!"

Diệp Thần gật gật đầu, đi đến bên người Bạch Vĩnh Chính đem một cái tay đặt nhẹ tại chỗ vết đao, tâm niệm vừa động, toàn bộ cánh tay thế mà phát ra một trận hào quang màu đỏ loá mắt!

Ngay tại lúc tất cả mọi người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, Diệp Thần giơ tay lên chậm rãi nói:

"Tốt, gọi bác sĩ tới khâu lại vết thương đi!"

"....."

Bạch Uyên nghe xong mở to hai mắt nhìn, lại nhìn vết thương Bạch Vĩnh Chính, thanh chủy thủ kia thế mà không hiểu sao biến mất!

Thật tình không biết hai tay Diệp Thần tương đương với thượng cổ thần kiếm, đã trực tiếp đem chủy thủ nho nhỏ thôn phệ sạch sẽ.

"Thần ca, đám cháu trai này quá phách lối, cậu muốn làm gì?"Viên Vũ hỏi.

"Giết không tha!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, nói xong móc ra điện thoại trong tay bấm gọi Ảnh Tử.

Rất nhanh, trong điện thoại di động truyền đến thanh âm Ảnh Tử:"Điện chủ, ngài rốt cục trở về!"

"Ân, người Diệp gia trong tay cậu?"

"Vâng, còn có người Hồng Bang Kinh Thành!"Thanh âm Ảnh Tử băng lãnh, nói xong liếc mắt nhìn bọn người Diệp Phi bị trói tay sau lưng cách đó không xa.

Diệp Phi nghe nói như thế dọa đến mặt mũi trắng bệch, Diệp Thần thế mà không chết?

"Các ngươi không thể giết ta, bằng không Diệp gia chắc chắn sẽ không bỏ qua cho các ngươi!"Diệp Phi vạn phần hoảng sợ, hướng về phía Ảnh Tử gầm thét lên.

"Còn có ta, ta thế nhưng là con trai đường chủ Hồng Bang, thủ hạ cha ta gần ngàn người, các ngươi tốt nhất chớ làm loạn!"

Hồng Kiệt điên cuồng mà rống giận, cũng không biết hắn bởi vì sợ hãi hay là tức giận, nói xong vậy mà toàn thân run rẩy!

"Ảnh Tử, là ai mạo phạm lão bà tôi?"Diệp Thần nhàn nhạt hỏi.

"Chính là tiểu tử họ Hồng!"

Ảnh Tử đem trọn vẹn câu chuyện kỹ càng nói một lần, cuối cùng hỏi:"Điện chủ, ngài muốn làm sao xử trí hai tên rác rưởi này."

"Tiễn Họ Hồng lên đường đi, dám đụng đến lão bà ta, thật là chán sống!"Diệp Thần nghe xong nổi trận lôi đình, Hồng Kiệt thế mà còn muốn cho hắn đội nón xanh, quả thực là muốn chết!

"Thuộc hạ tuân mệnh!"

"Làm xong việc cậu cùng Kim Cương tới bệnh viện một chuyến, tôi còn có việc muốn các cậu đi làm!"

"Minh bạch!"

Ảnh Tử cúp điện thoại, quay người lạnh lùng nhìn xem Hồng Kiệt, từng bước một đi tới hướng hắn.

Chương 492. Diệp Thần khác lạ!

"Ngươi, ngươi muốn làm gì, cha ta thế nhưng là đường chủ Hồng Bang!"Hồng Kiệt nhìn thấy ánh mắt đằng đằng sát khí của Ảnh Tử, dọa đến đều sắp đi tiểu!

"Tiểu tử, ngươi có thể đi chết!"

Ảnh Tử lười nhác nói nhảm, nói xong như thiểm điện xuất thủ bóp lấy cổ Hồng Kiệt, nhẹ nhàng vặn một cái!

Răng rắc!

Một tiếng tiếng xương gãy thanh thúy vang lên, trong nháy mắt xương cổ Hồng Kiệt bị bóp nát tử vong!

"Cứu mạng a!"

Diệp Phi thấy cảnh này rốt cuộc không kìm được, giật ra cuống họng lớn tiếng hô lên.

"Tiểu tử, ngươi cứ gọi đi, dù sao không ai có thể nghe được, ngươi càng làm hô ta càng hưng phấn!"Kim Cương chậc chậc lưỡi, một mặt cười xấu xa mà nhìn xem Diệp Phi.

"....."

Diệp Phi thấy thế dọa đến xiết chặt hoa cúc, thầm nghĩ ngốc đại to con trước mắt này sẽ không phải là gay đi?

"Kim Cương, điện chủ để chúng ta đi bệnh viện, đừng làm rộn!"

"Tốt a, vậy chúng ta sẽ lại thu thập hắn sau!"Kim Cương nhếch miệng cười một tiếng, trước khi đi vẫn không quên ném một câu:"Người thành phố lớn thật sự tốt, da mịn thịt mềm!"

"....."

Diệp Phi nghe nói như thế khóc không ra nước mắt, xong đời, trinh tiết mình khả năng không giữ được.....

Bệnh viện Ninh Châu.

Hai người mới vừa vào cửa, Kim Cương nhìn thấy Diệp Thần sống sờ sờ đứng tại trước mắt mình, lập tức hai mắt đỏ thẫm!

"Điện chủ!"

Kim Cương vọt thẳng qua, cho Diệp Thần một cái gấu ôm.

Mấy ngày nay lời đồn liên quan tới Diệp Thần chết bay đầy trời, muốn nói hắn không lo lắng tuyệt đối là giả!

"Kim Cương, cậu chừng nào thì cũng biến thành dây dưa dài dòng như vậy?"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Hắc hắc!"

Kim Cương ngượng ngùng gãi đầu một cái, xấu hổ cười cười.

Diệp Thần quay đầu nhìn về phía Ảnh Tử, để hắn đem trọn vẹn câu chuyện nói kỹ càng một chút, nghe xong sắc mặt Diệp Thần cực kỳ âm trầm!

"Đêm nay những người này đều phải chết, chúa tới cũng không cứu được!"

Diệp Thần vừa nói xong điện thoại đột nhiên vang lên, xem xét là Âu Dương Phong đánh tới không khỏi cười lạnh.

Không cần hỏi, con hàng này là tới thay Hồng Kiệt cầu tình!

Kết nối điện thoại xong quả nhiên như dự liệu, Âu Dương Phong khách sáo vài câu cũng thẳng vào chủ đề:

"Diệp lão đệ, có thể cho ta một bộ mặt hay không, thả Hồng Kiệt?"

"Hồng Kiệt? Ai là Hồng Kiệt, tôi không biết a!"Diệp Thần cười lạnh nói.

"Ta biết hắn mạo phạm cậu, cha hắn cũng đồng ý bồi thường tiền, Diệp lão đệ cậu coi như cho người trẻ tuổi một cái cơ hội đi."

"Dù sao cha Hồng Kiệt ở Kinh Thành vẫn rất có thực lực, nói không chừng về sau còn có thể đến giúp cậu đây?"Âu Dương Phong ngoài mềm trong bén nhắc nhở Diệp Thần Hồng gia cũng không phải dễ chọc.

"Hồng Kiệt đã bị tôi giết!"

Diệp Thần nghe xong khinh thường nhếch miệng, nói:"Tôi có thể cho ông một bộ mặt, lưu lại toàn thây cho Hồng Kiệt đi!"

"Cái gì?!"

Nghe được tin tức này Âu Dương Phong cũng giật nảy cả mình, không nghĩ tới Diệp Thần ra tay nhanh như vậy, đã đem Hồng Kiệt giết?

Diệp Thần lười nhác nhiều chuyện với Âu Dương Phong, nói xong cúp điện thoại, quay đầu nói với Ảnh Tử:

"Nghe nói tiểu quỷ tử cũng tham dự việc này, biết bọn chúng ở đâu sao?"

"Thuộc hạ ngay lập tức đi tra!"Ảnh Tử ôm quyền.

"Khoan đã!"

Phùng Kiến Quốc nghe xong gọi Ảnh Tử lại, nói với Diệp Thần:"Đám tiểu quỷ tử đáng chết kia đang ở tại khách sạn Tứ Hải, tôi vẫn một mực để cho người ta nhìn chằm chằm a!"

"Chu Lâm ở đâu, Phùng tổng rõ ràng sao?"

"Biết!"

Phùng Kiến Quốc gật gật đầu, lập tức đem địa chỉ biệt thự Chu gia tại Ninh Châu nói cho hắn biết.

"Chúng ta đi!"

Diệp Thần biết được địa chỉ Chu Lâm, để Kim Cương đem trên ba quả trái bowling mang lên đi ra ngoài phòng bệnh.

"Diệp tiên sinh, các người đi đâu vậy?"Phùng Kiến Quốc lắm miệng hỏi một câu.

"Giết người! Lão Phùng, nơi này liền giao cho ông!"

"…"

Phùng Thương Tùng nhìn qua bóng lưng Diệp Thần rời đi, chờ hắn đi ra phòng bệnh xong thở dài nói:"Kiến Quốc, con cảm giác được không, sát khí trên người Diệp Thần rất thịnh, mạnh hơn nhiều so với lúc trước!"

"Đúng vậy!"

Phùng Kiến Quốc gật gật đầu, hôm nay nhìn thấy Diệp Thần xác thực cảm giác sát phạt chi khí của đối phương càng nặng, tựa hồ có chút khác lạ so với trước kia.

"Đúng rồi, thương thế Diệp tiểu thư thế nào?"Phùng Thương Tùng đột nhiên nhớ ra cái gì đó, vội vàng hỏi.

"Con chưa kịp chiếu cố, hẳn là không trở ngại đi?"

"Con nhanh đi nhìn xem, đây chính là muội muội Diệp tiên sinh, vừa rồi đột nhiên xảy ra chuyện ta đều quên nói cho hắn biết chuyện này!"

"Biết, để con đi!"

Phùng Kiến Quốc nghe xong vội vàng quay đầu rời đi phòng bệnh, vạn nhất Diệp Uyển Nhi xảy ra chuyện vậy thì phiền toái.

Biệt thự Chu gia.

Chu Lâm nghiêng người dựa vào trên ghế sa lon, trong tay bưng một chén rượu đỏ, một nam tóc vàng đứng tại trước mặt hắn hỏi:

"Kevin, bọn người Iverson còn chưa có trở lại sao?"

"Chu tiên sinh không cần lo lắng, thu thập mấy người Hoa chỉ là chuyện nhỏ, ta nghĩ bọn họ có lẽ đã hoàn thành nhiệm vụ, giờ chắc là đi quán bar nào đó chơi thôi?"Nam tóc vàng một mặt buông lỏng nói.

Chương 493. Đền áo cho ta!

"Hừ! Chờ Phùng gia đem gia sản giao ra, toàn bộ xử lý!"

Chu Lâm diện mạo dữ tợn, âm trầm nói:"Chỉ cần là bằng hữu Diệp Thần, đều phải chết!"

"Người đáng chết là ngươi đi?"

Vừa dứt lời, một đạo thanh âm băng lãnh từ bên ngoài truyền tới.

"Ai?"

Chu Lâm kinh hãi, nam tóc vàng cũng cấp tốc đem để tay tại bên hông, chuẩn bị móc súng phòng vệ!

Bầu không khí trong biệt thự nháy mắt khẩn trương lên, Chu Lâm nhìn chằm chặp ra cửa.

Một giây sau, chỉ thấy Diệp Thần đi vào biệt thự, mà tiến đến cùng một chỗ với hắn còn có Kim Cương, hai tay hắn dính đầy máu tươi, một đôi mắt chuông đồng lớn nhỏ trừng mắt nhìn chằm chằm vào Chu Lâm.

"Diệp Thần?"

Chu Lâm thấy rõ ràng tướng mạo người tới, biểu hiện trên mặt trong nháy mắt kinh ngạc!

Không phải bên ngoài có hơn mười bảo tiêu sao, làm sao lặng yên không một tiếng động đều bị xử lý?

"Người Hoa, chết đi!"

Nam tóc vàng thấy thế móc súng lục ra, nhắm ngay Diệp Thần bóp cò.

Phanh! Phanh!

Hai tiếng súng vang lên quanh quẩn ở trong biệt thự, nhưng Diệp Thần lại lông tóc không tổn hao gì, trước mặt hắn có thêm một nam nhân như ngọn núi nhỏ thay hắn chặn đạn!

"Hỗn đản!"

Kim Cương gầm thét một tiếng, nói lời kinh người:"Đền áo cho ta!"

Nguyên lai, hai viên đạn bắn vào trên người Kim Cương, đem áo hắn vừa mới mua buổi chiều bắn rách, cái này làm hắn tức điên lên!

Đừng nhìn Kim Cương cao lớn thô kệch, con hàng này bình thường rất tiết kiệm, áo mới vừa mua liền rách hai cái lỗ, cái này so với đâm hai cái lỗ ở trên người hắn còn muốn phiền muộn!

Nói xong, Kim Cương một bộ dáng vẻ muốn ăn thịt người, thân thể gấu đen trực tiếp nhào về phía nam tóc vàng!

"Cái gì?"

Nam tóc vàng suýt nữa thì trợn lác cả mắt, súng trong tay của hắn thế nhưng là 'Desert Eagle' a, thế mà chỉ phá vỡ áo đối phương?

Không chờ hắn nghĩ rõ ràng chuyện gì xảy ra, một bàn tay to bằng quạt hương bồ quạt tới trên mặt hắn!

Ba!

Kim Cương một bàn tay rắn rắn chắc chắc quất vào trên mặt nam tóc vàng, trực tiếp đem con hàng này quất đến bay lên không

trung, thân thể tại không trung xoay tròn 720° một cái, sau đó mới nặng nề mà nện xuống đất.

"Chết!"

Kim Cương thật tức điên lên, nam tóc vàng vừa xuống đất còn chưa kịp phản kích, chỉ thấy Kim Cương nâng lên bàn chân cực đại bỗng nhiên đạp xuống!

Răng rắc!

Đầu nam tóc vàng tựa như dưa hấu, bị Kim Cương một cước giẫm nát!

Trong nháy mắt trắng trắng đỏ đỏ bắn tung tóe khắp nơi, trong không khí tràn ngập một cỗ mùi máu tươi sang người.

Chu Lâm thấy thế triệt để trợn tròn mắt, nam tóc vàng dù sao cũng là tu sĩ sơ cấp, tương đương với Trúc Cơ Sơ Kỳ của Hoa Hạ, cao thủ như vậy thế mà bị người miểu sát?

Kim Cương xử lý nam tóc vàng xong, xoay người từ dưới đất nhặt lên khẩu Desert Eagle kia, hừ hừ nói:

"Ta cũng là người giảng đạo lý, khẩu súng này của ngươi coi như đền bù áo cho ta!"

"..."

Chu Lâm nghe xong kém chút thổ huyết, trong lòng tự nhủ tên khờ hàng này là kỳ hoa từ đâu xuất hiện, hắn đều giết chết người thế mà có ý tốt nói mình là người giảng đạo lý?

"Ảnh Tử, đưa đồ vật cho hắn!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Vâng, điện chủ!"

Ảnh Tử nói xong quăng đem túi nhựa trong tay quăng ra trước

mặt Chu Lâm.

Đông!

Một tiếng vang trầm, ba cái đầu lâu đẫm máu từ trong túi nhựa lăn ra.

"Iverson?"

Chu Lâm thấy rõ ràng là đầu mấy người này, khó khăn nuốt ngụm nước bọt.

"Họ Chu, đến phiên ngươi!"Diệp Thần lạnh lùng nhìn xem Chu Lâm.

"Diệp, Diệp Thần, ngươi dám đụng đến ta?"

Chu Lâm vừa vội vừa tức, lập tức đứng lên từ ghế salon, chỉ vào Diệp Thần cả giận nói:"Ngươi giết cả nhà của ta, chẳng lẽ ta không nên báo thù sao?"

"Tìm ta báo thù có thể, nhưng ngươi không thể tai họa người vô tội! Tứ chi Phùng Tử Luân gãy thế nào, Phùng Kiến Quốc là ai đánh, ngươi còn muốn thôn tính tài sản Phùng gia, vậy ta cũng chỉ có thể giết ngươi!"

"Ngươi dám!"

Trong lòng Chu Lâm giật mình, vội vàng nói:"Đắc tội Mafia, ngươi nghĩ tới sẽ có hậu quả gì sao?"

"Hôm nay xem như tổng thống Mỹ Quốc cũng không thể nào cứu được ngươi!"Diệp Thần hừ lạnh, nói xong giương tay lên.

Sưu!

Một đạo hắc ảnh tựa như tia chớp từ ống tay áo hắn xông ra ngoài, một giây sau chỉ thấy một con tiểu xà tối như mực, mọc ra

mào gà màu đỏ, quay xung quanh tại trên cổ Chu Lâm!

Chu Lâm kinh hãi, vô ý thức đưa tay muốn đem hắc xà từ trên cổ lấy ra, kết quả tiểu xà cắn một cái tại trên tay hắn!

"Ngao!"

Chu Lâm bị cắn phát ra một tiếng tiếng kêu thảm thiết đau đớn, ngay sau đó một màn khiến người líu lưỡi phát sinh!

Chỉ thấy hắn bịch một tiếng ngã xuống đất, màu da nguyên bản bình thường cấp tốc biến thành màu đen, thân thể khỏe mạnh kịch liệt héo rút, tựa như khí cầu xì hơi, trong nháy mắt biến thành da bọc xương, nghiễm nhiên thành một bộ xác ướp màu đen!

"Tê tê!"

Tiểu xà một lần nữa trở lại trên thân Diệp Thần, dựng thẳng lên phần bụng rắn trương lên phun lưỡi rắn.

"Thôn phệ hồn phách?"

Viên Vũ thấy thế mở to hai mắt nhìn, vạn vạn không nghĩ tới con rắn này thế mà có thể thôn phệ hết hồn phách Chu Lâm!

Chương 494. Dịch Kim Thiềm!

"Điện chủ, đây là?"

Ảnh Tử tự nhận là kiến thức rộng rãi, nhưng 'Quái xà' trước mắt vẫn là để hắn mộng bức.

"Thần ca, nếu như tôi không nhìn lầm, đây là Chú Cửu Âm?"Viên Vũ đến cùng là người trong Huyền Môn, liếc mắt liền nhìn ra 'Thân phận chân thật' con rắn này!

"Không sai!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, sờ lên đầu rắn cười nói:"Nó gọi Tiểu Hắc, là tôi mang ra từ trong mộ Nhâm Hiêu!"

"Tê tê!"

Chúc Cửu Âm nghe được Diệp Thần gọi nó là 'Tiểu Hắc', tê tê một tiếng nhanh chóng chui vào nhẫn trữ vật, gọi như vậy 'Xà mặt' đều vứt sạch.

"Ngưu bức a!"

Viên Vũ nghe xong giơ ngón tay cái lên, biểu lộ khoa trương nói:"Ngay cả Chúc Cửu Âm đều nhận chủ, Thần ca, cậu là thần tượng của tôi!"

"Lão Viên, Chúc Cửu Âm là cái gì?"

Kim Cương sinh hoạt ở nước ngoài lâu dài tựa hồ cũng không quá quen thuộc thần thú Hoa Hạ, nhịn không được hiếu kì hỏi.

"Lúc Bàn Cổ khai thiên địa đã có Chúc Cửu Âm, nó là thần thú

U Minh Giới, mở mắt là ban ngày, nhắm mắt là ban đêm, có thể hô phong hoán vũ, là một trong Tứ Đại Thần Long thượng cổ!"

"Ngọa tào!"

Kim Cương nghe xong chấn kinh đến trợn mắt hốc mồm.

"Trạm tiếp theo, nên thu thập những tiểu quỷ tử kia!"Diệp Thần không có lưu lại ở đây, nói xong quay người rời đi biệt thự.

Vừa ra cửa, điện thoại Diệp Thần liền vang lên, xem xét là một dãy số xa lạ, nghĩ nghĩ hắn vẫn là nhận nghe điện thoại.

"Alo, đây là Diệp Thần!"

"Hỗn đản!"

Điện thoại vừa mới kết nối, đầu bên kia điện thoại liền truyền tới tiếng chửi rủa phẫn nộ của một nam nhân:"Họ Diệp, ta là cha của Hồng Kiệt, ngươi dám giết con trai ta, ta giết cả nhà ngươi!"

"Con của ngươi đã chết!"

Thanh âm Diệp Thần lạnh như băng nói:"Nếu như ngươi cũng muốn chết, liền đến Ninh Châu tìm ta đi!"

"Tốt, ngươi chờ đó cho ta!"

"Ngớ ngẩn!"

Diệp Thần trực tiếp cúp điện thoại, hắn vừa định đi ai ngờ điện thoại lại vang lên, chỉ bất quá lần này gọi điện thoại đến chính là Phùng Kiến Quốc.

"Lão Phùng, có chuyện gì?"Diệp Thần kết nối điện thoại hỏi.

"Diệp tiên sinh, không xong!"

Phùng Kiến Quốc lo lắng nói:"Diệp Uyển Nhi tiểu thư xảy ra chuyện, cậu mau đến xem xem đi!"

"Cái gì?"

Diệp Thần nghe xong lập tức cau mày, trầm giọng hỏi:"Uyển Nhi nàng thế nào?"

"Bác sĩ nói, Diệp tiểu thư trúng độc, mà lại bệnh viện cũng không có cách nào, khả năng nhiều nhất ba ngày Diệp tiểu thư sẽ mất mạng!"Phùng Kiến Quốc nói.

"Tốt, tôi lập tức tới!"

Sau khi cúp điện thoại Diệp Thần nói với Ảnh Tử:"Tôi đi bệnh viện một chuyến, các cậu đi Tứ Hải trước, đừng để tiểu quỷ chạy, rất nhanh tôi sẽ tới!"

"Minh bạch!"

Ảnh Tử gật gật đầu, lập tức chia binh hai đường riêng phần mình rời đi biệt thự Chu gia.

Bệnh viện, khoa cấp cứu.

Khi Diệp Thần nhìn thấy Diệp Uyển Nhi nằm trên giường bệnh lâm vào hôn mê, sau khi đau lòng qua đi, một cỗ sát khí ngập trời phát ra!

Mình không tại Ninh Châu, huyết mạch duy nhất thân nhân liền bị hủy dung?

Bạch Uyên cùng Phùng Kiến Quốc đứng tại phía sau hắn, hai người không hẹn mà cùng rùng mình một cái.

Sát khí thật mạnh, quả thực để cho người ta không thở nổi!

"Là tiểu quỷ tử làm?"

Diệp Thần cố nén lửa giận, quay người một mặt âm trầm hỏi Phùng Kiến Quốc.

"Đúng vậy Diệp tiên sinh, người tổn thương Diệp tiểu thư hình như gọi là Akita!"

Phùng Kiến Quốc gian nan nuốt ngụm nước bọt, giờ phút này Diệp Thần giống như một tôn sát thần, áp lực cho người ta thực sự quá lớn.

"Mấy người đều ra ngoài đi!"Diệp Thần khoát tay áo.

"Tốt Diệp tiên sinh, có việc tùy thời gọi chúng ta!"

Bọn người Phùng Kiến Quốc như trút được gánh nặng, nói xong vội vàng rời đi phòng bệnh, sợ Diệp Thần sẽ giận lây sang bọn họ.

Chờ Phùng Kiến Quốc vừa đi, Diệp Thần từ trong nhẫn trữ vật xuất ra một cái vật sống!

Oa oa!

Một giây sau, trong tay Diệp Thần nhiều thêm một con cóc vàng, vật này chính là phần thưởng hắn đánh cược thắng chưởng môn Bách Thảo Môn trên Mê Âm Đảo, Kim Thiềm!

Diệp Thần đem Kim Thiềm nhẹ nhàng đặt trên miệng vết thương Diệp Uyển Nhi rồi bóp nó, ‘Cục thịt u’ trên lưng Kim Thiềm lập tức chảy ra chất lỏng màu vàng.

Dịch Kim Thiềm, thánh dược chữa thương trong chốn võ lâm.

Không chỉ có thể giải bách độc, mà lại có kỳ hiệu trong việc khép lại vết thương, Diệp Thần đem chất lỏng màu vàng óng nhỏ trên vết thương Diệp Uyển Nhi, trong nháy mắt liền bị hấp thu.

Rất nhanh, một màn thần kỳ phát sinh!

Chỉ thấy Diệp Uyển Nhi thụ thương, đang lấy tốc độ mắt trần có thể thấy khôi phục.....

Diệp Uyển Nhi đang hôn mê dần dần tỉnh lại, nàng cảm giác trên mặt mình lành lạnh hết sức thoải mái, chậm rãi mở mắt ra, kết quả thân ảnh Diệp Thần trong nháy mắt đập vào mi mắt.

"Thần ca, không phải em nằm mơ đi? Không phải anh đã chết rồi sao, chẳng lẽ, em cũng đã chết?"Diệp Uyển Nhi mặt lệ run run nói.

"Nha đầu ngốc!"

Diệp Thần đưa thay sờ sờ cái trán Diệp Uyển Nhi, mỉm cười nói:"Chúng ta cũng chưa chết, đừng quên ca ca của em thế nhưng là thần y a!"

"Không chết vậy mặt em"

Diệp Uyển Nhi thất kinh đưa tay đi sờ mặt mình, nàng cũng là nữ nhân, nữ nhân bình thường để ý nhất chính là dung nhan mình.

"A, vết thương trên mặt em đâu?"Diệp Uyển Nhi phát hiện mặt mình hoàn hảo không chút tổn hại, không khỏi hồ nghi.

Chương 495. Hồng Thiên Thạc nổi bão (hạ)!

"Thương thế của em đã tốt!"

Diệp Thần nghiêm mặt nói:"Uyển Nhi, lần này là tại ca ca liên lụy! Yên tâm, ca ca sẽ không dễ dàng bỏ qua cho những tiểu quỷ tử kia!"

"Thần ca, anh cẩn thận a, những người kia rất hung!"Diệp Uyển Nhi rất kiên cường, giờ này khắc này thế mà còn quan tâm tới Diệp Thần.

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, quay đầu ra cửa nói với bên ngoài:"Lão Bạch, mấy người vào đi!"

Vừa dứt lời, Bạch Uyên cùng Phùng Kiến Quốc đẩy cửa vào.

Khi hai người nhìn thấy Diệp Uyển Nhi không hẹn mà cùng ngây ngẩn cả người!

Trên mặt cô nàng này rõ ràng bị hủy dung a, làm sao bây giờ nhìn lại không một vết xước, làn da thậm chí còn tốt hơn so trước đó?

"Lão Bạch, giúp tôi chiếu cố Uyển Nhi, tôi đi khách sạn Tứ Hải một chuyến!"Ánh mắt Diệp Thần lạnh như băng nói.

"Diệp tiên sinh yên tâm, ta nhất định chiếu cố tốt Diệp tiểu thư!"Bạch Uyên gật đầu.

"Thần ca, anh muốn đi sao?"

Diệp Uyển Nhi có chút không nỡ, chỉ có Diệp Thần ở bên người mới có thể mang đến cho nàng cảm giác an toàn.

"Ân, em nghỉ ngơi thật tốt một chút, ngày mai cũng không cần ở lại bệnh viện!"Diệp Thần gật gật đầu, nói xong quay người nhanh chóng rời đi phòng bệnh.

Khách sạn Tứ Hải.

Lúc Diệp Thần chạy tới nơi này, lại phát sinh một chuyện ngoài ý muốn.

Mấy người Ảnh Tử cùng một nhóm người đang đánh nhau tại đại sảnh khách sạn, mà lại để Diệp Thần giật mình chính là hai bên đều có người thụ thương, ngay cả Viên Vũ cũng bị thương!

"Ảnh Tử, xảy ra chuyện gì?"

Diệp Thần đi vào đại sảnh nhìn thấy hết thảy trước mắt, không khỏi nhíu nhíu mày.

"Thần ca, bọn gia hỏa này đều là ninja Đảo quốc!"

Ảnh Tử cầm trong tay dao găm quân đội, đằng đằng sát khí nói:"Vừa rồi có tiểu quỷ tử say rượu đùa giỡn nữ phục vụ viên, trước mặt mọi người tụt váy nàng, chúng ta nhịn không được liền xuất thủ!"

"Ninja?"

Diệp Thần nghe vậy cười lạnh, xem ra đám gia hoả trước mắt này chính là người hắn muốn tìm.

"Diệp Thần?"

Người bên phía đối phương cũng nhìn thấy Diệp Thần, một nam tử trung niên có ria mép, tóc dựng thẳng mặt mũi tràn đầy cảnh giác trong đó hô một tiếng.

"Nha, tiểu quỷ tử ngươi biết ta?"Diệp Thần ngẩn người, một mặt hiếu kì nhìn về phía ria mép.

"Baka!"

Nghe được Diệp Thần gọi mình tiểu quỷ tử, Akita giận tím mặt, đưa tay dùng mũi đao Katana chỉ vào Diệp Thần cả giận nói:"Tiểu tử, ngươi giết đệ tử phái Koga của ta, hôm nay ta muốn ngươi phải trả giá bằng mạng sống của mình!"

"Nguyên lai ngươi chính là Akita?"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, âm thanh lạnh lùng nói:"Dám đụng đến thân nhân ta, ta sẽ để cho ngươi chết được rất thảm!"

Vừa dứt lời, thân hình Diệp Thần lóe lên đảo mắt liền xuất hiện tại trước mặt Akita!

"Cái gì?"

Akita còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy trên mặt mình mát lạnh.

Diệp Thần dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vạch một cái trên mặt hắn, trên mặt Akita liền có thêm một đạo vết cắt sâu đủ thấy xương, máu tươi lập tức phun ra ngoài!

"Baka!"

Ninja khác thấy thế, nhao nhao giơ lên đao Katana chém tới hướng Diệp Thần.

"Đi chết!"

Diệp Thần khoát tay, mấy đạo ngân quang bắn ra, một giây sau trên mặt đất đại sảnh khách sạn liền có thêm mười mấy bộ thi thể.

"Ngươi, tu vi của ngươi làm sao lại cao như vậy?"

Akita thấy thế trợn tròn mắt, thậm chí đều quên đau đớn trên mặt mình.

"Tiểu quỷ tử, nói cho tổ chức của ngươi, còn dám đụng đến người nhà ta, ta sẽ đến Đảo quốc diệt sạch cả nhà các ngươi!"

Nói xong Diệp Thần cười lạnh, một chưởng vỗ tại ngực Akita!

"Phốc!"

Akita một ngụm máu tươi phun ra, đang lúc hắn coi là Diệp Thần muốn giết hắn, không nghĩ tới Diệp Thần lại lấy điện thoại di động ra nhắm ngay hắn, cũng không có ý tứ muốn giết hắn.

"..."

Ngay tại thời điểm Akita buồn bực, đột nhiên nhiệt độ trên người hắn kịch liệt lên cao, trong nháy mắt bắt đầu cháy rừng rực chớp mắt bị đốt thành tro bụi.

Quản lý phục vụ viên trốn ở đằng sau sân khấu đại sảnh khách sạn thấy cảnh này, dọa đến lớn tiếng thét lên, hình ảnh bọn họ nhìn thấy thực sự quá quỷ dị, quá kinh khủng!

Diệp Thần đem tử trạng của Akita quay chụp lại, chuyển cho Ảnh Tử nói:

"Tìm cách gửi cho phái Koga, để bọn chúng nhìn trận trò hay!"

"Vâng, điện chủ!"

Giải quyết tiểu quỷ tử, Diệp Thần mang theo bọn người Viên Vũ rời đi, thẳng đến chỗ tầng hầm Diệp Phi.

Kinh Thành Diệp gia.

Đêm hôm khuya khoắt người Diệp gia vừa mới chuẩn bị nghỉ ngơi, kết quả trong nhà có một đám khách không mời mà xông tới!

"Diệp Tinh Cầu đâu, cút ra đây cho ta!"

Hồng Thiên Thạc tràn đầy lửa giận xông vào Diệp gia, tiếng quát giận dữ như hồng chung.

"Dừng lại, ai cho ngươi vào đây!"

Bảo tiêu trong sân nhìn thấy Hồng Thiên Thạc, lập tức chặn đường đi của Hồng Thiên Thạc.

"Lăn!"

Hồng Thiên Thạc gầm thét một tiếng, một tráng hán sau lưng đồng thời xuất thủ, một quyền đem bảo tiêu đánh bại trên mặt đất, sức chiến đấu có thể xưng kinh khủng!

"Ai vậy, đêm hôm khuya khoắt dám xông vào Diệp gia ta!"

Diệp Thương Hải nghe động tĩnh phía bên ngoài, chống quải trượng đi ra, sau khi nhìn thấy Hồng Thiên Thạc không khỏi sững sờ, trầm giọng nói:"Nguyên lai là Hồng tiên sinh, ông mang nhiều người như vậy tới nhà của ta là có ý tứ gì?"

Chương 496. Hồng Thiên Thạc nổi bão (thượng)!

Ở Kinh Thành, Hồng Thiên Thạc là danh nhân tuyệt đối, thế lực không hề yếu hơn Diệp gia, thậm chí còn mạnh hơn mấy phần, bởi vậy hắn mới dám cưỡng ép xâm nhập!

"Tôi tìm Diệp Tinh Cầu, Diệp lão, ngài tốt nhất mau kêu hắn ra đây!"Hồng Thiên Thạc khá lịch sự với Diệp Thương Hải, dù sao lão đầu cũng không phải người bình thường.

"Tìm Tinh Cầu?"

Diệp Thương Hải thấy dáng vẻ một mặt sát khí của Hồng Thiên Thạc, không khỏi hiếu kì hỏi:"Hắn làm sao đắc tội ông, có thể cáo tri lão hủ hay không?"

"Hừ! Con của hắn đưa con trai tôi đến Ninh Châu, bây giờ bị người giết, việc này Diệp Tinh Cầu nhất định phải cho tôi một cái công đạo!"Hồng Thiên Thạc cắn răng nói.

"Cái gì? Hồng Kiệt chết?"

Nghe được tin tức này, Diệp Thương Hải rốt cuộc minh bạch vì sao Hồng Thiên Thạc lại dẫn người xông Diệp gia!

"Cha, xảy ra chuyện gì?"

Đúng lúc này, Diệp Tinh Cầu từ trong một phòng khác ngáp một cái đi ra, xem ra vừa nằm ngủ lại bị đánh thức.

"Vương bát đản, ngươi rốt cục ra!"

Hồng Thiên Thạc nhìn thấy Diệp Tinh Cầu, tức giận đến tiến lên một tay nắm chặt cổ áo đối phương, cả giận nói:"Họ Diệp, bồi mệnh cho con trai ta!"

"Lão Hồng?"

Diệp Tinh Cầu thấy rõ ràng là Hồng Thiên Thạc, lập tức tỉnh cả ngủ, thấy đối phương mặt mũi tràn đầy sát khí vội vàng hỏi:

"Khoan đã, ông nói rõ ràng trước, cái gì mà mệnh con trai?"

"Ngươi còn dám cùng ta giả ngu!"

Hồng Thiên Thạc tức giận tung một cước đá vào trên bụng Diệp Tinh Cầu, trực tiếp đem hắn gạt ngã trên mặt đất.

"Dừng tay!"

Lúc này, vợ chồng Diệp Tử Long từ trong phòng vọt ra.

"Hồng Thiên Thạc, ông khinh người quá đáng đi, dám đến Diệp gia ta đánh nhau?"

Diệp Tử Long rất tức giận, mặc dù hắn cùng Diệp Tinh Cầu không hợp nhau, nhưng dù gì cũng là huynh đệ ruột thịt, thấy đệ đệ bị đánh hắn tự nhiên muốn đứng ra nói chuyện.

"Liên quan gì đến ngươi!"

Hồng Thiên Thạc xem xét là Diệp Tử Long, căn bản không nể mặt hắn, trực tiếp mắng:"Hôm nay ta dù có phải bỏ mệnh, cũng phải tìm Diệp gia ngươi tính toán rõ ràng bút trướng này!"

"Tinh Cầu, Diệp Phi đến cùng đi đâu?"

Diệp Thương Hải gấp, nếu như con trai Hồng Thiên Thạc chết thật, Diệp gia hắn xác thực khó thoát chịu tội.

"Con, con không biết a!"Mặt mũi Diệp Tinh Cầu tràn đầy mướp đắng.

"Cha!"

Diệp Toa Toa trốn ở trong góc sân nhìn hồi lâu, rốt cục nhịn không được đứng dậy, nói với Diệp Tinh Cầu:"Ca ca xác thực đi Ninh Châu, còn có Hồng Kiệt đi cùng, nói là muốn thu thập Diệp Thần báo thù cho cha!"

"Cái gì?"

Diệp Tinh Cầu nghe xong triệt để trợn tròn mắt, nói lầm bầm:"Tiểu tử thúi kia thật đúng là đi?"

"Diệp Tinh Cầu, ngươi không phản đối đi!"Hồng Thiên Thạc oán hận nói"Hôm nay nếu là ngươi không cho ta một cái công đạo, ta không thể không chơi chết ngươi!"

"Khoan đã, làm sao ông biết Hồng Kiệt chết? Lại nói coi như hắn chết thật, ông cũng nên đi tìm người giết hắn a!"Diệp Tinh Cầu dưới tình thế cấp bách, trí thông minh trong nháy mắt lên cao!

"Đi đại gia ngươi!"

Hồng Thiên Thạc trực tiếp một bàn tay quất tại trên mặt Diệp Tinh Cầu, bi phẫn đan xen nói:"Ta đã gọi điện thoại cho tiểu tử họ Diệp, là chính miệng hắn nói cho ta biết, Tiểu Kiệt chết!"

Về phần hắn vì cái gì không có đi tìm Diệp Thần, đó là bởi vì Âu Dương Phong đã báo cho hắn, nói Diệp Thần không dễ chọc!

Sau một hồi cân nhắc, hắn chỉ có thể hướng tổng bộ Hồng Bang xin điều động cao thủ, thừa dịp cái lỗ hổng này dẫn người đến Diệp gia tìm phiền toái.

"Diệp Thần?"

Đám người nghe xong nhao nhao đưa ánh mắt về phía Diệp Tử Long, mà Diệp Tử Long cũng là một mặt mờ mịt, Diệp Thần thế mà giết Hồng Kiệt?

"Không có khả năng, con tra tôi sẽ không giết người!"Sở Lan dưới tình thế cấp bách thốt ra.

"Con của ngươi?"

Hồng Thiên Thạc xoay người một mặt nghi ngờ nhìn về phía Sở Lan.

"Không sai!"

Diệp Tinh Cầu thấy thế mừng rỡ trong lòng, vội vàng nói:"Diệp Thần chính là con trai Diệp Tử Long cùng Sở Lan, Hồng lão đại, ông có việc tìm bọn họ đi!"

"Diệp Tử Long!"

Hồng Thiên Thạc nghe xong hận đến nghiến răng nghiến lợi, vung tay lên, sau lưng lập tức có tráng hán tiến lên đem vợ chồng Diệp Tử Long khống chế lại.

"Hồng Thiên Thạc, có việc hướng ta đến, thả lão bà ta ra!"Diệp Tử Long cả giận nói.

"Hừ! Diệp Tử Long, nếu như con của ngươi thật giết Tiểu Kiệt, các ngươi nên làm con tin cho ta, để Diệp Thần tới, ta muốn đích thân đem hắn thiên đao vạn quả!"Hồng Thiên Thạc nói xong lấy điện thoại di động ra, lần nữa bấm điện thoại Diệp Thần.

Ninh Châu.

Diệp Thần đi vào tầng hầm, bên trong gian phòng ngoại trừ thi thể Hồng Kiệt, chỉ còn lại Diệp Phi bị trói tại trên ghế, đang run lẩy bẩy!

Nhìn thấy bọn người Ảnh Tử một lần nữa trở về, Diệp Phi một mặt cầu xin cầu khẩn nói:

"Đại ca, tôi sai rồi! Van cầu đại ca thả tôi ra đi, tôi cũng không tiếp tục đến Ninh Châu nữa!"

"Bớt nói nhảm, ngươi sống hay chết, ta nói không tính!"

Ảnh Tử nhếch miệng, quay đầu nhìn về phía Diệp Thần nói:"Điện chủ, chính là gia hỏa này!"

Diệp Thần gật gật đầu, đi đến trước mặt Diệp Phi nhìn xem hắn, bên trong ánh mắt hiện lên một vòng hàn quang.

Chương 497. Con trai?

"Ngươi, ngươi chính là Diệp Thần đi?"

Diệp Phi nhìn thấy Diệp Thần tới, không hiểu có lực lượng từ đâu tới, nói thẳng:"Ngươi tốt nhất mau thả ta, bằng không Diệp gia sẽ không bỏ qua cho ngươi, mà lại cam đoan cha mẹ ngươi tại Diệp gia cũng không có một ngày tốt lành!"

"Sắp chết đến nơi, ngươi còn dám uy hiếp ta?"

Diệp Thần bị chọc giận quá mà cười lên, theo hắn biết Diệp gia ở Kinh Thành chỉ là cái gia tộc nhị lưu, không nghĩ tới dòng dõi lại còn có đại thiếu đỉnh cấp ngưu bức hơn Lan Trần!

"Điện chủ, nếu gia hỏa này không biết sống chết, dứt khoát giết hắn đi!"Kim Cương không nhịn được nói.

"Ngươi dám!"

Diệp Phi nghe xong gấp, vội vàng nói:"Diệp Thần, ngươi đừng quên ta cũng họ Diệp, giết ta chính là súc sinh mất hết tính người!"

"Giết dạng sâu kiến như ngươi, thật đúng là không cần ta xuất thủ!"Diệp Thần cười lạnh, nói xong làm cái động tác cắt cổ với Kim Cương.

Đúng lúc này điện thoại di động của hắn lại vang lên, xem xét lại là Hồng Thiên Thạc đánh tới, vẫn là gọi video!

Gia hỏa này muốn nhìn thi thể Hồng Kiệt?

Nghĩ nghĩ Diệp Thần khoát khoát tay ra hiệu Kim Cương an tâm chớ vội, mà chính hắn thì nhận nghe điện thoại.

Rất nhanh, Diệp Thần liền từ trong điện thoại di động thấy được diện mạo dữ tợn của Hồng Thiên Thạc!

"Họ Diệp, xem bọn họ là ai?"Hồng Thiên Thạc đem vợ chồng Diệp Tử Long lôi đến trước màn hình, cắn răng nghiến lợi nói:"Nếu như con ta xảy ra chuyện, ta cam đoan sẽ để cho cha mẹ ngươi chôn cùng!"

"Con trai, đừng quản chúng ta, mau báo cảnh sát!"

Cũng không biết là áy náy, hay là nhìn thấy Diệp Thần quá kích động, Sở Lan trong nháy mắt than thở khóc lóc, liều lĩnh hướng về phía màn hình hô lớn.

"..."

Con trai?

Diệp Thần nghe được hai chữ này, trong đầu bỗng ông một tiếng nổ tung!

Đã lớn như vậy, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy mẹ ruột của mình!

Từ khi biết được thân thế của mình, mỗi ngày trong đầu Diệp Thần đều tưởng tượng không biết dáng dấp cha mẹ ruột mình ra sao, không nghĩ tới lần thứ nhất gặp mặt lại là ở dưới loại tình huống này:

Ba!

Trong điện thoại di động truyền đến một tiếng vang thanh thúy, Hồng Thiên Thạc một bàn tay rắn rắn chắc chắc quất vào trên mặt Sở Lan.

"Đàn bà thối, còn dám nói nhảm lão tử làm thịt ngươi!"Hồng Thiên Thạc quát lớn.

Nhìn xem mẹ ruột của mình bị đánh, trong lòng Diệp Thần hơi hồi hộp một chút, oán khí với cha mẹ ruột nhiều năm qua trong nháy mắt tiêu tan hơn phân nửa, thay vào đó là lửa giận ngút trời!

"Họ Diệp, mau đưa con trai ta bình an trở về, bằng không hậu quả tự chịu!"

"Diệp Thần, ngươi còn không mau thả Hồng Kiệt, còn có con trai ta!"Diệp Tinh Cầu như quỷ cũng xuất hiện ở trong màn hình, hướng về phía Diệp Thần nhe răng.

"Cha, nhanh cứu con! Hồng Kiệt hắn"

Bành!

Diệp Phi lời còn chưa nói hết, Kim Cương trực tiếp vung một đao chưởng chặt xuống, đánh chặt ngất đi.

"Hỗn đản!"

Diệp Tinh Cầu nhìn thấy Kim Cương xuất thủ với con trai mình, tức giận tức miệng mắng to:"Dám đụng đến con trai ta, đại tinh tinh đáng chết, ta muốn giết ngươi!"

"Bớt nói nhảm!"

Trầm ngâm một lát, Diệp Thần mặt âm trầm nói:"Họ Hồng, muốn gặp con của ngươi liền đến Ninh Châu đi!"

"Tiểu tử, ngươi tốt nhất đừng có đùa hoa văn!"Hồng Thiên Thạc cảnh cáo nói.

"Ngươi còn không thả người?"

Diệp Thần thấy Sở Lan còn bị người giữ lấy, không tự giác cau mày nói.

"Chờ ta nhìn thấy Tiểu Kiệt, tự nhiên sẽ thả bọn họ!"

"Được thôi, bất quá ngươi nhớ kỹ!"Diệp Thần dừng một chút, thanh âm lạnh như băng nói:"Ngươi thiếu ta mẹ ruột một cái tát, bút trướng này ta sẽ hảo hảo tính rõ ràng với ngươi!"

"Hừ! Tiểu tử ngươi quá phách lối, đừng tưởng rằng có chút công phu thì ngon, ngày mai lão tử sẽ đến Ninh Châu tìm ngươi!"

Nói xong Hồng Thiên Thạc trực tiếp cúp điện thoại.

"Điện chủ, nếu không an bài huynh đệ ở Kinh Thành thịt hắn đi!"Ảnh Tử đề nghị.

"Không!"

Ai ngờ Diệp Thần lại là lắc đầu, ánh mắt trở nên thâm thúy vô cùng, lẩm bẩm nói:"Để hắn đến đây đi, chúng ta đã chờ một ngày này rất lâu!"

"..."

Kim Cương nghe xong gãi đầu một cái, điện chủ đã nhận biết Hồng Thiên Thạc từ trước đó sao, chứ không vì cái gì lại nói chờ một ngày này rất lâu?

Diệp Thần không nói chuyện, cất kỹ điện thoại quay người đi ra ngoài cửa.

"Điện chủ, gia hỏa này xử lý như thế nào?"Ảnh Tử chỉ chỉ Diệp Phi ngất đi.

"Tùy tiện!"

Diệp Thần ngay cả đầu cũng không quay lại, tâm tình phức tạp rời đi tầng hầm.

"Ảnh Tử, tôi nhìn cảm xúc điện chủ giống như có điểm gì là lạ, chẳng lẽ là bởi vì chúng ta còn lưu lại người sống?"Kim Cương nhìn một chút Diệp Phi, nghi ngờ hỏi.

"Đồ đần!"

Ảnh Tử trợn mắt nhìn Kim Cương một chút, thở dài nói:"Điện chủ thấy mẹ ruột của mình, cảm xúc làm sao tốt được!"

"..."

Lúc này đã là rạng sáng, Diệp Thần một thân một mình đi trên đường phố, đèn đường sáng rực đem cái bóng của hắn kéo đến rất dài rất dài, nhìn cô độc lại tịch mịch.

Đã đi một đoạn đường rất dài, nhưng hình ảnh Sở Lan bị đánh vẫn thoáng hiện trong đầu Diệp Thần, hắn cũng nhịn không được nữa ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng!

Bành! Bành!

Không ít cửa kính cửa hàng cùng với tiểu khu bên đường đều bị sóng âm chấn vỡ!

"Ai vậy, đêm hôm khuya khoắt có còn để cho người ta ngủ hay không!"

"Vương bát đản, đêm hôm khuya khoắt hò hét cái rắm a!"

Chương 498. Lão Akita!

"..."

Tiếng thét dài của Diệp Thần đánh thức không ít cư dân phụ cận.

Có một nam nhân uống say thở phì phò chạy đến phía trước cửa sổ, kết quả tình cờ thấy Diệp Thần đứng tại trên đường ngửa mặt lên trời thét dài.

Hắn vừa mới chuẩn bị mở miệng mắng, nhưng một giây sau chỉ thấy Diệp Thần nhẹ nhàng nhảy lên, lập tức liền trôi nổi ở trong hư không, trong chớp mắt lại biến mất không thấy!

"Quỷ, quỷ, quỷ a!"

Nam nhân dọa đến tỉnh cả rượu, đặt mông ngồi bệt xuống đất.

"Thứ đồ gì, lão Tần, ông lại uống nhiều quá đi!"

Lão bà của nam nhân nghe được động tĩnh đi ra, nhìn thấy lão công ngồi dưới đất, nàng tức giận đi qua một tay nắm lỗ tai nam nhân, khiển trách:

"Suốt ngày chỉ biết uống rượu, hiện tại cũng nói mê sảng, làm sao không uống chết luôn đi!"

"Lão bà, tôi, tôi thật gặp quỷ, con quỷ kia còn biết bay a!"Nam nhân cực lực giải thích.

"Cái rắm! Muốn bay thì lên giường cùng lão nương, lão nương cho bay đủ!"

"..."

Nam nhân trợn tròn mắt, hơn nửa đêm hắn không muốn cùng nữ nhân 'Bay' đâu, tổn thương thận a!

Tô gia.

Một nhà Lý Hương Cầm không ngủ được, thật sự là không dám ngủ, cho nên cả nhà dứt khoát ra phòng khách uống trà.

"Lão bà, tôi mệt lắm hai người uống đi!"Tô Vạn Đạt gánh không được, đưa ra ý kiến mình muốn đi ngủ.

"Ngủ cái gì mà ngủ, vạn nhất những người xấu kia lại đến, nam nhân duy nhất trong nhà đều ngủ, ông coi vậy có tốt không?"Lý Hương Cầm trực tiếp quăng cái nhìn khinh khỉnh.

"Cái này"

Tô Vạn Đạt muốn nói lại thôi, nhớ tới những người ghê tởm Hồng Kiệt, không có cách nào đành phải kiên trì ở lại đem chén trà uống vào trong bụng.

Đông đông đông!

Đúng lúc này bên ngoài truyền đến một tràng tiếng gõ cửa.

"Ai?"

Lý Hương Cầm bị dọa kêu to một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên trời chỉ thấy mới vừa rạng sáng, ai còn sẽ đến gõ cửa?

"Cô, là cháu!"

Ngoài cửa truyền đến thanh âm Diệp Thần.

"Lão công!"

Tô Tuyết Di nghe được thanh âm quen thuộc, kích động từ trên ghế salon nhảy dựng lên, chạy vội ra mở cửa.

Nhìn thấy Diệp Thần, Tô Tuyết Di một đầu nhào vào trong ngực hắn, ôm thật chặt hắn nhỏ giọng khóc thút thít.

"Con rể, sao nửa đêm nửa hôm như này con lại về, cũng không gọi điện thoại trước!"

Lý Hương Cầm nhìn thấy Diệp Thần tiến đến, có chút oán giận nói:"Trong nhà xảy ra chuyện lớn, con biết không?"

"Ân, cho nên cháu mới đi suốt đêm trở về!"Diệp Thần gật gật đầu, xin lỗi nói:"Thật xin lỗi, liên lụy mọi người!"

"Đều là người một nhà, đừng nói như vậy, tới uống trà đi!"

Tô Vạn Đạt tự mình giúp Diệp Thần rót chén trà, cười nói:"Đây là đặc cấp Đại Hồng Bào chú mới mua, cháu nếm thử!"

"Cảm ơn chú!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, ngồi xuống tiếp nhận chén trà nhấp một miếng trà.

"Con rể, những người đã khi dễ chúng ta, con nhưng nhất định không thể bỏ qua cho bọn chúng!"Lý Hương Cầm vội vàng bu lại, lòng đầy căm phẫn nói:"Đám người này khi dễ mẹ cùng lão Tô coi như xong, còn nghĩ khi dễ lão bà con, con nói có thể chịu sao?"

"Bọn chúng đã bị báo ứng, cô không cần lo lắng!"Diệp Thần nói.

"Thật vậy sao?"

Lý Hương Cầm cẩn thận nghĩ nghĩ, nói thẳng:"Không đúng!"

"Sao vậy?"

"Cái tên mập mạp gọi Hồng thiếu, rõ ràng còn đáp ứng bồi chúng ta một trăm triệu, nhưng mẹ chưa lấy được tiền a!"Lý Hương Cầm nghiêm túc nói.

"Phốc!"

Diệp Thần trực tiếp phun ra miệng trà, còn có một trăm triệu bồi thường làm sao không nói sớm, con hàng này đều đi gặp Diêm Vương rồi!

"Con rể, con sao vậy?"

"Không có việc gì! Khoản tiền kia khả năng qua mấy ngày nữa sẽ có, cô cũng không cần gấp!"Diệp Thần cười nói.

"Mẹ không vội, có câu nói này của con rể, mẹ rất an tâm!"

Lý Hương Cầm nhẹ nhàng thở ra, quay đầu nói với Tô Vạn Đạt:"Lão Tô, đã trễ thế như vậy ông không nhanh đi còn uống trà làm gì, vào đi ngủ! Con rể, hai con cũng đi ngủ sớm một chút!"

"..."

Tô Vạn Đạt bó tay rồi, con cọp cái này thật lắm trò a, vừa rồi mình muốn ngủ còn bị nàng quở trách một trận!

Đảo quốc.

Thư phòng gia tộc Akita.

"Baka!"

Một lão đầu râu tóc bạc trắng, mặc kimono nhìn xem màn hình laptop, hình ảnh Akita trong nháy mắt hoả táng khiến hắn tức giận hung hăng vỗ bàn một cái, bắp thịt cả người run run, nghiến răng nghiến lợi nói:

"Người Hoa đáng chết, cũng dám giết Akita, ta muốn đem hắn

chém thành muôn mảnh!"

Lão giả sở dĩ tức giận như thế, bởi vì Akita là con của hắn, Tiểu Akita!

"Akita hội trưởng bớt giận!"

Một người trung niên bên cạnh thấy thế nói:"Theo tình báo tổ tin tức, tu vi của Diệp Thần cực cao, bối cảnh cũng rất thần bí! Muốn giết hắn, chỉ có đem hắn lừa gạt đến Đảo quốc, như vậy chúng ta sân nhà tác chiến, cũng không cần sợ hắn!"

"Hừ! Người Hoa ti tiện, căn bản không xứng đạp lên thổ địa Đại Đảo quốc ta!"

Lão Akita hừ lạnh một tiếng, cả giận nói:"Ta muốn tự tay vì Akita báo thù! Tano, lập tức chuẩn bị vé máy bay đi Hoa Hạ, ta muốn để hắn biết thực lực chân chính của ninja Đảo quốc!"

"Hội trưởng, ngài thật muốn đích thân xuất mã?"Nam trung niên sững sờ.

Lão Akita thân là người phụ trách phái Koga, thực lực siêu quần, đã có gần 10 năm không động tay động chân, chỉ chuyên tâm tu luyện, coi như Thiên Hoàng tới cũng không mời nổi hắn!

Bây giờ vì thay con trai báo thù, Lão Akita rốt cục muốn xuất thủ sao?

"Bớt nói nhảm, làm theo!"Ánh mắt Lão Akita sắc bén, lộ ra một cỗ sát ý khiến nhân sinh sợ hãi.

"Hải!"

Nam tử trung niên thấy thế vội vàng khom người, lập tức thối lui ra khỏi thư phòng.

Chương 499. Quán bar Dã Cách!

Sáng sớm hôm sau, sau khi Diệp Thần tỉnh lại phát hiện Tô Tuyết Di giống đầu bạch tuộc, chăm chú 'Hút' trên người mình, giống như sợ hắn chạy.

"Nàng dâu, em buông ra một chút được không, lão công phải rời giường!"Diệp Thần dở khóc dở cười.

"Ô ô"

Tô Tuyết Di mửa ngủ nửa tỉnh nghe xong, lưu luyến không rời đem đôi chân dài từ bên hông Diệp Thần buông xuống.

Lúc này Diệp Thần mới có thể 'Thoát thân' rời giường đi rửa mặt xong xuôi, chuẩn bị đi bên ngoài mua chút bữa sáng, kết quả Lý Hương Cầm đã sớm làm xong một bàn ăn.

"Cô, sớm!"

"Con rể, sớm như vậy đã dậy, sao không ngủ thêm chút đi?"Lý Hương Cầm mỉm cười mà hỏi thăm.

"Không được, cháu còn có rất nhiều chuyện phải xử lý!"

Diệp Thần lắc đầu, hôm nay cha Hồng Kiệt khẳng định sẽ đến Ninh Châu, còn có cha mẹ ruột của mình, bọn họ cũng tới sao?

"Đúng đúng đúng!"

Lý Hương Cầm vỗ trán một cái, cười nói:"Suýt nữa quên mất con còn muốn đi đòi nợ a, một trăm triệu kia cũng không phải số

lượng nhỏ!"

"..."

Ăn xong điểm tâm, Diệp Thần lái xe đưa Tô Tuyết Di đi làm, trên đường nhận được Liễu Nhược Hi gọi điện thoại tới.

"Sư đệ, đệ ở đâu?"

Liễu Nhược Hi ngữ khí có chút lo lắng, nói:"Đệ có thể tới quán bar Dã Cách một chuyến hay không?"

"Sư tỷ, sáng sớm uống rượu không tốt a?"Diệp Thần sững sờ.

"Ai nói uống rượu, bên này xảy ra chút việc, Triệu cục trưởng muốn tìm đệ đến giúp hỗ trợ!"

"Tốt, một hồi đệ liền đến!"

Cúp điện thoại Diệp Thần tăng nhanh tốc độ xe, rất nhanh liền đem Tô Tuyết Di đưa đến công ty.

"Nàng dâu, buổi tối tan việc lão công lại đến tiếp em!"

"Ân."

Tô Tuyết Di khéo léo gật gật đầu, chủ động đưa lên môi thơm, sau đó cười nhẹ nhàng nói câu để Diệp Thần cảm thấy ngạc nhiên

"Hôm nay sớm về nhà mình một chút, anh ra ngoài lâu như vậy, cũng nên 'Trả bài'!"

Trả bài?

Diệp Thần nghe xong nhịn không được nuốt ngụm nước bọt, cô nàng này từ chỗ nào học được các sáo lộ này, nam nhân đi ra ngoài lâu về nhà phải trả bài?

Không cần hỏi, nhất định là Lý Hương Cầm dạy!

"Khụ khụ, tốt, lão công tận lực đi!"

Diệp Thần cũng là say, một khi nữ nhân kết hôn sẽ có đủ các loại sáo lộ để đối phó với nam nhân.

Đưa mắt nhìn Tô Tuyết Di tiến công ty, Diệp Thần mới lái xe rời đi.

Thật tình không biết bên trong một tiệm quà vặt Sa Huyền ở đường cái đối diện, ngồi một phụ nhân xinh đẹp, đang đem nhất cử nhất động Diệp Thần thu hết vào mắt

Bên ngoài quán bar Dã Cách Ninh Châu, bốn phía xung quanh lúc này đã được hàng rào bao quanh, xe cảnh sát lấp lóe đèn xanh đỏ cũng vây quanh quán bar, mười mấy tên cảnh sát cầm trong tay súng ống trận địa sẵn sàng.

"Nơi này xảy ra chuyện gì, thật nhiều cảnh sát a!"

"Nghe nói là án mạng, bị giết vẫn là một đại nhân vật!"

"Ta nhìn cũng giống, bằng không làm sao lại xuất động nhiều cảnh sát như vậy!"

Dân chúng vây xem bên ngoài hàng rào nghị luận ầm ĩ, mà ở bên trong, Triệu Đông Lai lo lắng nhìn xem đồng hồ lộ ra nôn nóng bất an.

"Triệu cục trưởng, sư đệ tôi rất nhanh sẽ tới!"Liễu Nhược Hi thấy thế an ủi.

"Ai, loại người này đi đâu không tốt, làm gì hết lần này tới lần khác đến Ninh Châu chúng ta phạm án a?"

Triệu Đông Lai đều ở đây, trong quán bar xác thực phát sinh án mạng, nhưng hung thủ là một nhân vật rất lợi hại, không chỉ có

đánh lùi mấy đợt cảnh sát bắt hắn, mà ngay cả Liễu Nhược Hi cũng không làm gì được hắn.

Vừa rồi ngay cả cảnh sát vũ trang đều đi vào, cũng không biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Đát đát đát!

Một trận súng vang lên qua đi, tất cả mọi người tim đều nhảy đến cổ, phạm nhân bị bắn chết?

Nhưng ngay sau đó đám người liền nhìn thấy những này cảnh sát vũ trang từ trong quán bar đi ra, bọn họ từng người ủ rũ, súng trong tay cũng không thấy đâu!

"Chuyện gì xảy ra, súng của các người đâu?"Cảnh sát vũ trang Chính Ủy thấy thế vội vàng tới hỏi.

"Chính Ủy, người ở bên trong quá mạnh, đều đã tịch thu súng của chúng ta, còn đem chúng ta đuổi ra!"

Cảnh sát vũ trang nói chuyện bị hai mắt tím bầm, bởi vì hắn nhất định không chịu rời khỏi, kết quả bị đánh thành 'Mắt gấu mèo', những người khác thì bình yên vô sự.

"Cái này"

Chính Ủy nghe xong lời này cũng mộng, phải biết những người này đều là người nổi bật trong cảnh sát vũ trang, chưa bắt được người coi như xong, ngay cả súng đều bị tịch thu, cái này truyền đi chẳng phải là để cho người ta cười đến rụng răng?

Nghĩ tới đây hắn vội vàng gọi điện thoại cho chiến khu, hi vọng thượng cấp có thể điều động nhân thủ tới hỗ trợ!

Đúng lúc này một trận tiếng oanh minh của ô tô truyền đến, đám người tìm theo tiếng nhìn lại chỉ thấy một cỗ Maserati lao đến

hướng này, ngay sau đó vung đuôi một cái xinh đẹp, vững vàng đứng tại bên ngoài hàng rào.

"Đây là ai a?"Triệu Đông Lai nhíu mày.

"Sư đệ tôi tới!"

"Nguyên lai là Diệp tiên sinh!"Triệu Đông Lai nghe xong là Diệp Thần, vội vàng mang theo Liễu Nhược Hi tiến lên nghênh đón.

Chương 500. Nam tử mùi vị cá ướp muối!

Diệp Thần xuống xe nhìn thấy Liễu Nhược Hi, mỉm cười lên tiếng chào:

"Sư tỷ!"

"Sư đệ, trong quán bar có cao thủ giết người, chúng ta xông vào không nổi chỉ có thể gọi đệ tới!"Liễu Nhược Hi nói ngay vào điểm chính.

"Cao thủ?"

Diệp Thần nghe xong lập tức hào hứng, hỏi:"Sư tỷ, ngay cả tỷ cũng không phải đối thủ của hắn sao?"

"Ân, đối phương rất mạnh!"Liễu Nhược Hi nói thẳng.

"Diệp tiên sinh, thật xin lỗi, lần này lại làm phiền cậu!"Triệu Đông Lai mặt mo đỏ ửng, hắn cũng là bất đắc dĩ mới 'Nhờ người ngoài' .

"Tốt a, tôi vào xem! Đúng, người nào bị giết?"Diệp Thần hiếu kì hỏi nhiều một câu.

"Ngô Dũng, Ngô cục!"

"Là hắn nha?"

Diệp Thần nghe xong lập tức lộ ra một mặt nghiền ngẫm, trêu chọc nói:"Vậy tôi cũng phải đi xem một chút, xem xem là vị anh hùng nào vì dân trừ hại!"

"..."

Triệu Đông Lai nghe vậy kém chút thổ huyết, xem ra Diệp Thần là chính không chào đón Ngô Dũng a!

"Khoan đã!"

Đúng lúc này cảnh sát vũ trang Chính Ủy cầm điện thoại đi tới, nghe được Triệu Đông Lai muốn để Diệp Thần đơn thương độc mã đi vào bắt hung thủ, lúc này phản đối nói:"Không được, quá nguy hiểm! Lại nói thượng cấp sẽ lập tức sắp xếp người tới, không cần vị tiên sinh này mạo hiểm!"

"Vương Chính Ủy, nhiều quần chúng nhìn xem như vậy a, chúng ta không thể tiếp tục chờ!"

Triệu Đông Lai nhíu mày, nhiều người bắt một người như vậy mà nửa ngày không xong, lão bách tính sẽ nghĩ sao về sức chiến đấu của cảnh sát?

"Không được, vạn nhất xảy ra chuyện người nào chịu trách nhiệm?"Vương Chính Ủy kiên trì ý mình.

"Ông là quân của Chiến Khu Nam Bộ đi?"

Diệp Thần mỉm cười, từ trên thân móc ra tấm Kim Long Lệnh đưa cho Vương Chính Ủy, nói:"Xảy ra chuyện, nó phụ trách!"

"Thứ gì?"

Trong nháy mắt Vương Chính Ủy tiếp nhận Kim Long Lệnh, thân hình Diệp Thần lóe lên, một giây sau đám người liền thấy hắn lẻ loi một mình đi vào quán bar.

"Cái này, đây không phải Kim Long Lệnh sao, nguyên lai hắn chính là Diệp Thần?"Vương Chính Ủy sợ ngây người, lần trước hắn còn phái người đi Cục Cảnh Sát nghĩ cách cứu viện Diệp Thần

đâu, chỉ là chưa thấy qua hắn mà thôi.

"Lão Vương, lần này ông yên tâm đi?"Triệu Đông Lai cười nói.

"Yên tâm cái rắm a!"

Vương Chính Ủy nóng lòng như lửa đốt, nói:"Nếu như Diệp Thần xảy ra chuyện, quân đội khẳng định phải vấn trách, lúc đó càng không may!"

"..."

Trong quán bar, ánh đèn lờ mờ, trong không khí tràn ngập một cỗ mùi rượu nồng đậm.

Diệp Thần đi vào quán bar, liếc mắt liền thấy một nam tử tầm độ tuổi với hắn dựa vào trên ghế sa lon, người này đang tự rót tự uống, nhìn thấy Diệp Thần tới cũng không kỳ quái, ngược lại từ tốn nói câu:

"Diệp Thần, tôi biết cậu sẽ tới!"

"Ngươi biết ta?"Diệp Thần sững sờ, nhíu nhíu mày nhìn về phía nam tử.

"Ân, chúng ta uống một chén, vừa uống vừa trò chuyện!"

Khóe miệng nam tử treo lên một vòng nụ cười quỷ dị, bưng chén rượu lên làm cái động tác chạm cốc với Diệp Thần.

Trong lòng Diệp Thần càng thêm tò mò, dứt khoát đi đến ngồi xuống đối diện nam tử.

Nhưng hắn vừa mới ngồi xuống, liền nghe đến một cỗ mùi vị cá ướp muối quen thuộc!

"Ngọa tào! Ngươi chính là tên trộm ăn cắp đan dược của ta?"Diệp Thần xù lông tại chỗ, tức giận hướng về phía nam tử chất

vấn.

"Cắt!"

Nào có thể đoán được nam tử này căn bản không có coi ra gì, ngược lại mặt mũi tràn đầy ghét bỏ nói:"Không phải chỉ là một bình Tuyết Sơn Ngọc Lộ Hoàn sao, cũng không phải bảo bối gì, tôi trả lại cho cậu là được!"

Nói xong, nam tử đưa tay từ trong ngực móc ra một cái bình sứ, trực tiếp ném cho Diệp Thần.

Diệp Thần tiếp nhận bình sứ, mở ra xem thật đúng là Tuyết Sơn Ngọc Lộ Hoàn, đồng thời không thiếu một viên!

"Có chút ý tứ!"

Diệp Thần cất kỹ cái bình, sau đó bưng lên chén Whisky nam tử rót cho hắn ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, uống xong có chút hăng hái nhìn đối phương hỏi:

"Anh bạn, cậu đến tột cùng là ai? Tại Mê Âm Đảo tôi đã gặp qua cậu, làm sao tại Ninh Châu còn có thể gặp được cậu?"

"Rất kỳ quái sao?"

Nam tử nhún vai, nói lời kinh người:"Tôi chính là đến Ninh Châu tìm cậu a, về phần Mê Âm Đảo mà nói cũng là trùng hợp phát hiện, cái phá mộ kia là tôi tò mò nên đi dạo một vòng!"

"Ngọa tào!"

Diệp Thần nghe xong triệt để bó tay rồi, nghe đối phương nói đến không biết nói gì, Mê Âm Đảo há lại là nơi người bình thường có thể đi lên?

Mà lại từ lúc bắt đầu vào cửa, Diệp Thần đã cảm ứng tu vi của đối phương, có thể khiến hắn cảm thấy kinh ngạc chính là, thế mà

không cảm giác ra, đối phương chợt nhìn chính là người bình thường.

Nhưng người bình thường có thể từ trên người chính mình trộm đi đồ vật sao?

"Cậu đến cùng là ai?"

Diệp Thần tò mò nhìn nam tử hỏi.

"Muốn biết?"Nam tử một mặt cười xấu xa nói:"Lai lịch của tôi có thể nói kinh thiên địa khiếp quỷ thần, nói đến ba ngày ba đêm cũng chưa chắc có thể nói rõ, nếu không cậu để người bên ngoài đưa một con gà quay vào đây, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện?"

"Kháo!"

Nghe được yêu cầu này của đối phương, Diệp Thần sợ ngây người, trợn to mắt nhìn nam tử, người này dáng dấp coi như mi thanh mục tú, chẳng lẽ là người bị bệnh thần kinh?

Chương 501. Nam tử kỳ quái!

Lời này nếu như bị Triệu Đông Lai nghe được, đoán chừng có thể khiến hắn tức giận đến thổ huyết, nam tử này hoàn toàn là không để ý đến những cảnh sát ngoài kia a!

Bất quá lấy thân thủ đối phương, cũng xác thực có vốn liếng này!

"Sư tỷ của cậu không phải ở bên ngoài sao, để nàng đưa đi, người khác đưa tôi sợ hạ thuốc mê!"Nam tử nghiêm túc nói.

"Đại gia ngươi!"

Diệp Thần không bình tĩnh, mắt lom lom nhìn chằm chằm nam tử, cả giận nói:"Cậu còn nhận biết sư tỷ tôi, đến tột cùng cậu là ai?"

"Gà nướng tới, tôi sẽ nói cho cậu biết!"

Nam tử cười đùa tí tửng, tựa hồ căn bản không có đem Diệp Thần cảnh cáo để vào mắt.

"Có chút ý tứ!"

Diệp Thần thấy thế bị chọc giận quá mà cười lên, gật đầu nói:"Hôm nay tôi cũng phải nghe một chút giải thích của cậu, nếu như tôi không hài lòng, đợi đến bị đánh đi!"

"Tôi đói, đừng có uy hiếp, nhanh nhanh mang gà nướng lên có được không?"

"Ngưu bức a!"

Diệp Thần dở khóc dở cười, sống nhiều năm như vậy đây là lần thứ nhất hắn nhìn thấy gia hỏa có da mặt dày như vậy!

Bất quá gia hỏa này cũng là không dối trá, từ góc độ này tới nói Diệp Thần còn thật thưởng thức hắn, lúc này lấy điện thoại di động ra gọi tới cho Liễu Nhược Hi.

"Sư tỷ, mang cho đệ một con gà nướng vào đây!"

"Đừng đừng a!"

Nam tử nghe xong vội vàng nói:"Diệp Thần, cậu cũng quá thành thật đi, thật sự một con gà nướng a, thêm vài món như tai lợn các thứ đi, bằng không một con gà không đủ ăn!"

"Sư tỷ, tỷ cũng nghe được đi, lại đến nửa cân tai lợn đi!"

"Thối đệ đệ, các người ở bên trong làm gì a?"

Liễu Nhược Hi nhận được cú điện thoại này đều là mộng cả người, làm sao bên trong còn đòi ăn?

"Gia hỏa này có chút ý tứ, đệ cùng hắn tâm sự!"

"Chờ lấy!"

Liễu Nhược Hi nghe xong cũng không hỏi nhiều, lúc này phân phó thuộc hạ đi mua gà nướng, tai lợn!

"Liễu đội trưởng, Diệp tiên sinh hắn, hắn làm cái gì?"

Triệu Đông Lai nghe nói Diệp Thần muốn mua gà nướng cho hung thủ, lập tức cả người đều không tốt, cái này nếu là truyền đi chức cục trưởng này mình còn có thể ngồi sao?

Đúng lúc này, cảnh sát vũ trang Vương Chính Ủy tiếp điện thoại, là bộ tham mưu của Chiến Khu Nam Bộ gọi tới, nói không có vài câu Vương Chính Ủy cúp điện thoại, một mặt nghiêm túc

nói với Triệu Đông Lai:

"Lão Triệu, thượng cấp vừa chỉ thị, hết thảy chỉ huy nghe Diệp Thần, chúng ta đi trước!"

"Cái gì?"

Triệu Đông mở to hai mắt nhìn, hỏi:"Vương Chính Ủy, ông không phải nói đùa chứ?"

"Tôi nào dám a!"

Vương Chính Ủy quăng cái nhìn khinh khỉnh, đem Kim Long Lệnh đưa cho Liễu Nhược Hi:"Liễu đội trưởng, một hồi làm phiền cô đem Kim Long Lệnh đưa cho Diệp Thần, mặt khác lại nói cho hắn biết, quân đội lập tức sẽ phái người tới đón hắn, để hắn chuẩn bị sẵn sàng đi!"

"Ân, tôi sẽ!"

Lúc này Vương Chính Ủy mới vung tay lên, mang theo người của mình rời đi hiện trường.

Lúc này cảnh sát mua gà nướng trở về, dẫn theo bao lớn bao nhỏ, thở hồng hộc chạy đến trước mặt Liễu Nhược Hi, nói:"Liễu đội, gà nướng cô muốn tới!"

"Làm phiền!"

Liễu Nhược Hi nói xong tiếp nhận gà nướng, trực tiếp đi vào trong quán bar, nàng ngược lại muốn xem xem thối đệ đệ đến cùng đang giở trò quỷ gì!

"..."

Triệu Đông Lai xem bóng lưng Liễu Nhược Hi, trong đầu một đoàn bột nhão, việc này mình còn nên quản hay không?

Trong quán bar.

Liễu Nhược Hi đem gà nướng đặt lên bàn, nam tử thấy thế cười hì hì nói:"Mỹ nữ cảnh sát, nếu không ngồi xuống cùng nhau ăn?"

"Ngươi muốn chết!"

Mắt phượng Liễu Nhược Hi hung hăng trừng một cái, phẫn nộ quát:"Ngươi giết người còn dám phách lối như vậy, cẩn thận sư đệ ta lột da của ngươi ra!"

"Nguyên lai Diệp Thần là sư đệ của mỹ nữ cảnh sát a, vậy tôi không thể trêu được rồi!"

Không nghĩ tới nam tử nghe xong Liễu Nhược Hi, vậy mà dọa đến rụt cổ một cái, giống như thật rất sợ nàng.

"Gia hỏa này vẻ mặt gian giảo, sư đệ cẩn thận chút!"

Liễu Nhược Hi thấy đối phương 'Nhận sợ', lúc này mới thở phì phì rời đi quán bar.

Nam tử cũng không khách khí, chờ Liễu Nhược Hi vừa đi hắn mở ra túi nhựa, bên trong là vật được gói bởi lá sen, mở ra xem là một con gà vàng óng ánh, mùi thơm nức mũi!

"Diệp Thần, cậu có muốn ăn miếng hay không?"

"Ăn đi!"

Diệp Thần lắc đầu, lạnh lùng nhìn xem nam tử cảnh cáo nói:"Bất quá cậu tốt nhất đừng có giở trò, nếu không tôi cam đoan cậu sẽ ăn đánh rất thảm!"

"Cắt, hù dọa ai đây!"

Nam tử xem thường, tự mình bẻ một cây đùi gà, bắt đầu két

két ăn.

Diệp Thần cũng lười thúc giục, dù sao người trước mắt này không ra bài theo lẽ thường, ngay cả Tuyết Sơn Ngọc Lộ Hoàn trộm đi đều có thể trả lại cho mình, loại người này thực sự rất khó đoán.

Chờ nam tử ăn xong một cái đùi gà, lại uống xong một ly lớn Whisky, khóe miệng đầy dầu, phối hợp nói:

"Hương vị hơi mặn, nếu là thêm chút hạt tiêu sẽ càng thơm!"

"Tốt nhất đừng thừa nước đục thả câu, bằng không tôi sẽ đập cậu thành bột tiêu!"Diệp Thần nghe xong nhịn không được liếc mắt, gia hỏa này ăn chùa còn kén chọn?

Chương 502. Sắc Long!

"Cậu lại uy hiếp tôi, tôi là tới giúp cậu a!"

"Giúp tôi?"

"Đúng vậy a, là sư phó lão nhân gia để cho tôi xuống núi giúp cậu!"

Nam tử một mặt vô tội nói:"Tôi gọi Văn Tinh, là Tinh Tinh Tinh, không phải hắc Tinh Tinh Tinh a!"

"Sư phó cậu là ai, để cậu giúp tôi làm cái gì?"

Diệp Thần cũng say, kẻ trước mắt này tuyệt đối là sử thượng đệ nhất kỳ hoa, không đi Xã Đức Vân phát triển đều thật đáng tiếc. (Kỳ hoa: chỉ những người có hành động khác người thường, Xã Đức Vân: nơi đào tạo nghệ sĩ hài)

"Sư phụ tôi là thần tiên, hắn không cho tôi nói cho người khác biết!"Văn Tinh vẻ mặt thành thật nhìn xem Diệp Thần nói.

"Kháo!"

Diệp Thần nhịn không được bạo văng tục, cả giận nói:"Vậy trộm đồ cũng gọi là giúp?"

"Hiểu lầm a!"

Văn Tinh nghe xong giải thích:"Lúc ấy tại Mê Âm Đảo tôi còn không biết cậu, lại nói bình Ngọc Lộ Hoàn kia cũng không phải vật gì tốt, tôi cần phải trộm sao? Là chính nó tự lăn đến trong túi tôi!"

"Ngọa tào!"

Diệp Thần tức giận đến nhức cả gan, nói chuyện phiếm cùng kẻ trước mắt này khiến hắn phát hỏa!

Tuyết Sơn Ngọc Lộ Hoàn có thể xưng thánh dược võ lâm, lại còn nói không phải vật gì tốt?

Có lẽ là nhìn ra Diệp Thần tức giận, Văn Tinh vội vàng từ trên thân móc ra một cái bình sứ thanh hoa nho nhỏ.

"Tôi cũng không có lừa cậu, nhìn xem thuốc của cậu tốt hơn hay của tôi tốt hơn?"

"Cái quỷ gì?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, từ trên bàn cầm lấy bình sứ, mở nắp bình ra lập tức một cỗ thảo dược mùi thơm ngát khí xông vào mũi.

Chỉ mới ngửi được cỗ này mùi thuốc, Diệp Thần liền có thể phán định dược hoàn bên trong không đơn giản, hắn vội vàng đổ ra một viên đặt ở trong lòng bàn tay.

Dược hoàn chỉ có lớn chừng hạt đậu, nhưng toàn thân vàng óng ánh lại có thể tản mát ra quang mang sáng chói.

"Đan dược cửu phẩm?"

Diệp Thần giật nảy cả mình, lấy sự hiểu biết của hắn với đan dược, vật này xác thực hơn xa Tuyết Sơn Ngọc Lộ Hoàn!

Đan dược võ lâm từ nhất phẩm đến cửu phẩm, đẳng cấp càng cao càng khó luyện chế!

Tuyết Sơn Ngọc Lộ Hoàn tuy bị phong làm thánh dược, nhưng cũng chỉ là thất phẩm đan dược mà thôi, còn đan dược bát phẩm trở lên toàn Hoa Hạ cũng khó tìm tung tích, về phần cửu phẩm chính là đan dược trong truyền thuyết, cũng chỉ có đan dược cửu

phẩm có thể phát ra quang mang sáng chói!

"A, cậu quả nhiên có chút kiến thức, thế mà có thể nhìn ra đây là đan dược cửu phẩm!"

Văn Tinh nghe xong gật gật đầu, cười nói:"Không sai, đây là Tẩy Cốt Đan sư phó cho tôi!"

"Tẩy Cốt Đan?"

Diệp Thần nghe được cái tên này có chút luống cuống, đường đường cửu phẩm đan dược tốt xấu cũng lấy cái tên ngưu bức chút a, Tẩy Cốt Đan cũng quá tùy tiện đi?

"Xem ra cậu cũng không biết công hiệu Tẩy Cốt Đan!"Văn Tinh đầy vẻ khinh bỉ.

"Hừ, vậy cậu thử nói Tẩy Cốt Đan là dùng làm gì?"Diệp Thần cố nén xúc động muốn đánh người.

"Tôi cũng không biết, là sư phó để cho tôi ăn, nếu tôi không ăn toàn thân đều khó chịu!"

"Kháo!"

Diệp Thần rốt cục nhịn không được, một cước đạp tới trên mặt Văn Tinh.

"Cậu là bạo quân a, làm sao lại đánh tôi?"Văn Tinh tốc độ cực nhanh tránh thoát.

Diệp Thần một cước thế mà rơi vào khoảng không, điều này cũng làm cho hắn cảm thấy khiếp sợ sâu sắc!

Từ lúc bắt đầu vào cửa Diệp Thần đã thăm dò tu vi Văn Tinh, kết quả phát hiện trên người hắn không có chút khí tức võ tu nào, chẳng lẽ tu vi của hắn còn mạnh hơn chính mình?

"Văn Tinh, tu vi của cậu là gì?"Diệp Thần dò hỏi.

"Khụ khụ, hổ thẹn a!"

Văn Tinh mặt mo đỏ ửng, ho khan nói:"Tôi không có tu vi gì, sư phó nói ngày tôi sinh ra tu vi đã bị cao thủ phong ấn, muốn giải trừ phong ấn nhất định phải theo cậu lăn lộn!"

"Sư phó cậu lừa người a?"

Diệp Thần bó tay rồi, phong ấn tu vi một đứa bé cũng không phải võ tu phổ thông có thể làm được, chí ít phải tu sĩ Độ Kiếp Kỳ mới được!

Bất quá điều này cũng làm cho Diệp Thần càng thêm tò mò với Văn Tinh, hắn rốt cuộc là ai mới có thể đưa tới cao thủ phong ấn?

"Sư phó sẽ không gạt tôi, hắn nói sợ thiên hạ sẽ có đại biến, người người sợ hãi! Mà cậu là Chân Long, cho nên để cho tôi xuống núi đầu nhập cậu!"

"Ách đương nhiên, liên quan tới chuyện long này, sư phó có thể là lừa tôi! Cậu xem như là long cũng là một con Sắc Long, tôi đã đến Ninh Châu quan sát cậu thật lâu rồi, bên cạnh cậu quanh đi quẩn lại toàn là mỹ nữ, quá xa xỉ!"Văn Tinh nghiêm trang nói!

"Kháo!"

Diệp Thần nghe xong tức nhức cả trứng, cả giận nói:"Vậy ngươi tranh thủ thời gian cút cho ta, ta cũng không có nói để cho ngươi hỗn cùng ta!"

"Không được!"

Văn Tinh nghe xong thế mà mặt dạn mày dày nói:"Tôi ngàn dặm xa xôi từ phía trên núi chạy đến, cậu không thể đuổi tôi trở về a?"

"Vả lại tôi cũng mang theo lễ vật a!"Văn Tinh nhếch miệng cười một tiếng.

"Lễ vật?"

"Đương nhiên, đến ra mắt sao có thể hai tay trống trơn a!"

Nói xong, Văn Tinh lại từ trên thân xuất ra mấy đồ vật lớn chừng hạt gạo, toàn thân đỏ tươi, cười nói:"Đây là Thiên Sơn Huyết Liên Chủng, cậu gieo xuống tại sơn trang Vân Đỉnh, sau đó bày ra Tụ Linh Trận, mấy tháng sau là có thể nở hoa rồi!"

"Ngọa tào, ngươi còn biết ta ở sơn trang Vân Đỉnh?"Diệp Thần bó tay rồi.

"Đương nhiên, bằng không làm sao theo cậu lăn lộn?"

Chương 503. Hồng Thiên Thạc tới (hạ)!

"..."

Diệp Thần phiền muộn qua đi, ánh mắt lại bị kia mấy viên hạt giống Huyết Liên kia hấp dẫn thật sâu!

Huyết Liên không phải Tuyết Liên!

Thiên Sơn Tuyết Liên vốn là khó được, mà Huyết Liên càng là loại sen trong hàng cực phẩm, y giả có thể làm chủ sinh tử, võ giả cũng càng không phải nói, một mảnh nhỏ Huyết Liên liền có thể đả thông hai mạch Nhâm Đốc bước vào hàng ngũ võ tu.

Nhưng vật này nhân gian hiếm thấy, coi như đem Alibaba cùng Tencent bán, cũng đổi không đến một viên hạt giống.

"Hắc hắc, lễ vật của tôi được chứ?"Văn Tinh cười đắc ý nói.

"Tạm được đi, cũng không phải lễ vật quá quý giá a!"Diệp Thần tự nhiên không thể để cho Văn Tinh trang bức thành công, nhàn nhạt nói một câu.

"May mà tôi có chuẩn bị, vậy cái kiện Thiên Tằm Bảo Giáp này thì sao?"

Văn Tinh nói xong lại từ trên thân móc ra một kiện áo lót mỏng như cánh ve, chủ động đưa cho Diệp Thần.

"Ngọa tào, Thiên Tằm Bảo Giáp?"

Diệp Thần như bị sét đánh, gia hỏa này là Mèo Máy sao, làm

sao nhiều bảo bối như vậy?

Thiên Tằm Bảo Giáp là bảo vật cực phẩm giới võ tu, vật này đao chặt không xấu, thủy hỏa bất xâm, giá trị phòng ngự kéo căng trăm phần trăm, ai mặc nó vào sức chiến đấu tuyệt đối tăng gấp đôi!

"Văn Tinh, cái bảo giáp này thật đưa tôi?"Diệp Thần nghi ngờ nhìn đối phương.

"Đương nhiên!"

Văn Tinh gật đầu, hỏi:"Diệp Thần, vậy tôi có thể theo cậu lăn lộn đi?"

"Không có vấn đề a!"

Diệp Thần không chút do dự đồng ý, cười nói:"Thổ hào, về sau chúng ta sẽ là bằng hữu!"

"Chuyện nhỏ, chỉ cần cậu chịu thu lưu tôi là được!"Văn Tinh nhếch miệng cười một tiếng, nói:"Đồ vật cũng ăn không còn bao nhiêu, nếu không chúng ta đi?"

"Đúng rồi, tại sao cậu muốn giết Ngô Dũng?"

Diệp Thần vỗ trán một cái, kém chút bị con hàng Văn Tinh cò quay quên mục đích mình vào đây.

"Cẩu quan này không phải khi dễ vợ cậu sao, vừa vặn rạng sáng tại quán bar đụng phải hắn uống say xong đùa giỡn con gái nhà lành, thuận tay giết thôi!"Văn Tinh một mặt lạnh nhạt, hoàn toàn không có đem chuyện giết Ngô Dũng coi ra gì.

"Huynh đệ, việc này làm tốt lắm, +1 like!"

"Like là cái gì a?"

'Nhà quê' Văn Tinh mới từ trên Thiên Sơn xuống, một mặt mờ mịt nhìn xem Diệp Thần.

"Một hồi sẽ nói cho cậu biết, trước rời khỏi nơi này dẫn cậu đi gặp mấy người bằng hữu!"Diệp Thần nói xong đứng người lên, lúc này hắn có loại cảm giác thu hoạch tràn đầy vui sướng.

Văn Tinh nhìn một chút miếng phao câu gà còn sót lại trên bàn, do dự mãi vẫn là quên đi, cái đồ chơi này quá mập.

Hai người mới từ quán bar ra, cảnh sát chờ đợi ở bên ngoài như lâm đại địch, đồng loạt giơ súng lục lên nhắm ngay Văn Tinh.

"Diệp tiên sinh, cám ơn cậu giúp chúng tôi bắt được hung thủ!"

Triệu Đông Lai tiến lên nắm chắc hai tay Diệp Thần, mặt mũi tràn đầy cảm kích nói.

"Hung thủ?"

"Chính là hắn a, cục trưởng Ngô Dũng chính là bị hắn giết!"

"Triệu cục trưởng, ông sai lầm đi, Văn Tinh là bằng hữu tôi, tay hắn trói gà không chặt làm sao có thể giết Ngô Dũng a?"Diệp Thần ra vẻ kinh ngạc biểu lộ.

"....."

Triệu Đông Lai nghe xong trợn tròn mắt, trước đây không lâu mấy cảnh sát vừa bị người trẻ tuổi gọi là Văn Tinh này thu thập qua, cái này cũng gọi tay trói gà không chặt?

"Ông cũng đừng vu hãm tôi à, tôi sẽ tức giận!"

Văn Tinh một mặt khó chịu, thở phì phò nói:"Cái tên bên trong là uống quá nhiều nên ngã chết, có cái rắm liên quan đến tôi!"

"Cậu....."

Triệu Đông tức giận hỏng, hắn vừa xem hết camera quán bar, Ngô Dũng rõ ràng là bị tiểu tử này bẻ gãy cổ, thế mà lại nói Ngô Dũng là tự ngã chết?

Nhưng thái độ Diệp Thần rất rõ ràng, hắn muốn bảo đảm Văn Tinh, việc này thì khó rồi.....

"Triệu cục trưởng, cái bản án này rất phức tạp, tôi đề nghị ông vẫn là khiêng thi thể Ngô Dũng đi trước a, thời tiết nóng như còn chậm trễ không chừng sẽ hỏng!"

"Nói câu không khách khí, Văn Tinh thật muốn đi, các người ngăn được hắn sao?"

"Cái này....."

"Xảy ra chuyện tất cả tới tìm tôi, dù sao tôi cũng không chạy được!"Diệp Thần mỉm cười.

"Diệp tiên sinh nghiêm trọng! Cậu nói đúng, thi thể cục trưởng Ngô Dũng xác thực nên tranh thủ thời gian xử lý!"

Triệu Đông Lai do dự mãi cuối cùng quyết định cho Diệp Thần mặt mũi, việc này mở một con mắt nhắm một con mắt cho qua, bằng không vì một người chết đắc tội Diệp Thần, quá không có lời!

Rất nhanh, thi thể Ngô Dũng liền bị mang ra ngoài, trực tiếp đưa đi hỏa táng.

Sự tình tạm thời có một kết thúc, Diệp Thần nhìn đồng hồ nghĩ hẹn Liễu Nhược Hi cùng nhau ăn cơm, nhưng điện thoại lại vang lên trước!

"Diệp Thần, ngươi ở đâu, ta muốn gặp ngươi!"Thanh âm Hồng Thiên Thạc phẫn nộ chất vấn truyền ra từ trong điện thoại di động.

"Gấp gáp như vậy, chạy đi đầu thai sao?"

Diệp Thần cười lạnh, nói:"Đã như vậy đi đập nước ngoại ô thành Nam, một hồi ta tới!"

Nói xong, không đợi đối phương nói chuyện Diệp Thần trực tiếp cúp điện thoại.

"Sư tỷ, đệ không thể mời tỷ ăn cơm trưa, đường chủ Hồng Bang Kinh Thành muốn thu thập đệ, đệ đến tìm hắn hảo hảo tâm sự!"Diệp Thần tự giễu cười nói.

Chương 504. Hồng Thiên Thạc tới (thượng)!

"Hồng Bang?"

Liễu Nhược Hi nghe xong cau mày nói:"Vậy đệ cẩn thận một chút, Hồng Bang cũng không phải dễ trêu! Đúng rồi, vừa rồi Vương Chính Ủy nói quân đội sẽ phái người tới tìm đệ, cụ thể chuyện gì hắn cũng không nói!"

"Biết, sư tỷ, đệ đi trước!"

Diệp Thần gật gật đầu, lập tức quay người chui vào trong xe, Văn Tinh thấy thế rất là vui vẻ cũng đi theo ngồi lên.

Một trận tiếng oanh minh vang lên, Maserati như là một đầu dã thú gào thét nhanh chóng phóng đi.

Ngoại ô thành Nam, đập nước.

Hồng Thiên Thạc đuổi tới trước một bước, nơi đây nước sông thanh tịnh chim hót hoa nở, gió nhẹ quất vào mặt để cho người ta cảm thấy rất thoải mái dễ chịu.

Nhưng Hồng Thiên Thạc lại không tâm tình thưởng thức cảnh sắc nơi này, hắn sai người đem Sở Lan kéo ra từ trong xe, cắn răng nói:

"Sở Lan, ngươi rất nhanh sẽ thấy Diệp Thần chết thế nào!"

"Phi! Con trai ta là thiên chi kiêu tử, chỉ bằng ngươi cũng xứng?"

"Cha con các ngươi cùng một đức hạnh, ngoại trừ làm xã hội đen khi dễ người già trẻ nhỏ ra, còn có thể làm cái gì?"

Sở Lan tính cách cương liệt, lần này mặc dù chỉ có một mình nàng được đưa tới Ninh Châu, nhưng đối mặt Hồng Thiên Thạc uy hiếp nàng cũng không sợ hãi chút nào!

Ba!

Hồng Thiên Thạc nghe vậy giận không kềm được, đưa tay quất vào trên mặt Sở Lan, diện mạo dữ tợn nói:"Đàn bà thối, chờ lão tử xử lý Diệp Thần, lại đem ngươi xử lý, đưa mẹ con các ngươi cùng đi gặp Diêm Vương!"

Sở Lan che lấy gương mặt bị đánh, oán hận trừng mắt Hồng Thiên Thạc.

"Hồng đường chủ, không bằng đem đầu lão bà này vặn xuống, chờ tiểu tử họ Diệp tới cho hắn một cái hạ mã uy, như thế nào?" Một đại hán đầu trọc bên cạnh mặt mũi tràn đầy dữ tợn âm trắc trắc cười nói.

"Không được, Tiểu Kiệt còn đang trên tay Diệp Thần, tạm thời không thể giết nàng!"

"Tiểu tử kia rất lợi hại sao, tổng bộ còn muốn gọi ta tới đối phó hắn!"Mặt mũi đầu trọc tràn đầy khinh thường nói:"Loại địa phương nhỏ Ninh Châu này, làm sao có thể có cao thủ, ta nghĩ nhất định là tình báo có vấn đề!"

"..."

Hồng Thiên Thạc không có trả lời, bởi vì hắn đã nhìn thấy một chiếc Maserati đang chạy đến phía mình, đằng sau còn có một chiếc Land Rover Range Rover đi theo.

Két!

Maserati dừng ngay, ngừng lại cách rất gần Hồng Thiên Thạc, ngay sau đó Diệp Thần cùng Văn Tinh đi xuống từ trên xe.

Land Rover Range Rover đằng sau cũng dừng lại, một thân thể giống như cột điện, miễn cưỡng từ trong xe ép chui ra ngoài.

"Diệp Thần, con trai ta đâu?"

Hồng Thiên Thạc thấy Diệp Thần tới, cắn răng khí thế hung hăng nói:"Ta cảnh cáo ngươi, nếu như Tiểu Kiệt thiếu cọng lông tơ, mẹ ngươi sẽ phải chết, các ngươi cũng đều phải chết!"

"Kim Cương, đem thi thể tạp chủng kia cho hắn!"

Thanh âm Diệp Thần băng lãnh, nhìn lướt qua phát hiện trên mặt Sở Lan có năm dấu ngón tay đỏ tươi, trong nháy mắt nổi lên sát tâm!

Nguyên bản hắn còn nghĩ trước tiên đem một trăm triệu kia đòi trở về, bất quá bây giờ hắn chỉ muốn giết người, có tiền hay không cũng không sao cả.

"Vâng, điện chủ!"

Kim Cương ông ông đáp lại, lập tức đi đến cốp ở đuôi xe, mở ra đem thi thể Hồng Kiệt lôi ra ngoài.

Bộp!

Kim Cương đưa tay quăng ra, thi thể Hồng Kiệt giống như chó chết ném vào dưới chân Hồng Thiên Thạc!

"Con trai!"

Hồng Thiên Thạc nhìn thấy thi thể con trai nằm trên mặt đất, lập tức trợn tròn mắt, hắn ghé vào trên thân Hồng Kiệt dùng sức lung lay, gào thét, đáng tiếc Hồng Kiệt cũng không còn có thể trả lời hắn.

"Khóc xong chưa, thả mẹ ta ra!"Diệp Thần một mặt âm trầm, ở trên cao nhìn xuống lạnh giọng nói.

"..."

Nghe được Diệp Thần gọi mình là mẹ, Sở Lan cũng nhịn không được nữa, nhiều năm tưởng niệm cùng áy náy, hóa thành nước mắt vỡ đê mà xuống.

"Hỗn đản, ta muốn giết mẹ ngươi!"

Hồng Thiên Thạc nghe xong tức hổn hển, bỗng nhiên đứng người lên móc ra chủy thủ trực tiếp đâm tới ngực Sở Lan!

"Muốn chết!"

Diệp Thần vừa định xuất thủ, một bóng đen hiện lên bên người, một giây sau chỉ thấy chủy thủ Hồng Thiên Thạc chọc vào không khí, mà Sở Lan thì đã được Văn Tinh đưa đến bên người Diệp Thần.

"Tốc độ thật nhanh!"

Bọn người Ảnh Tử thấy thế tất cả đều sợ ngây người, xem như tốc độ điện chủ cũng chưa chắc có nhanh bằng người này đi?

Diệp Thần lại không ngoài ý muốn, tốc độ Văn Tinh hắn đã được chứng kiến, chỉ có thể dùng kinh khủng để hình dung!

Coi như tu vi mình tiến vào Hóa Thần Kỳ, vẻn vẹn mà nói tốc độ cũng chỉ là tương xứng với Văn Tinh!

"Cô, đừng cám ơn cháu! Cháu hỗn cùng Diệp Thần, cứu cô cũng là việc nên làm!"

Diệp Thần vừa định cảm tạ Văn Tinh, kết quả là nghe được con hàng này nói ra câu nói này, đột nhiên cảm thấy mình cảm tạ đều là dư thừa.

"Tạ ơn"

Sở Lan còn không có lấy lại tinh thần, mình làm sao lại đến bên người Diệp Thần?

"Tiểu tử, chớ có tùy tiện, xem ta thu thập ngươi như thế nào!"

Đầu trọc được Hồng Thiên Thạc mời đến gầm thét một tiếng, toàn thân bộc phát ra một cỗ chân khí cực mạnh, nhanh chóng đánh tới hướng Diệp Thần.

"Chỉ là sâu kiến cũng dám kêu gào, chết đi!"

Chương 505. Lại là Huyền Cơ Tử (hạ)!

Diệp Thần đã sớm lên cơn giận dữ, đối mặt đầu trọc không lưu tình chút nào, mang theo phẫn nộ vỗ ra một chưởng!

Oanh!

Một tiếng vang trầm, thân thể đầu trọc trong nháy mắt nổ tung, vẩy ra bốn phía, hóa thành một bãi thịt nhão.

"..."

Trong không khí tràn ngập một cỗ mùi vị máu tanh khiến người buồn nôn, đệ tử Hồng Bang được Hồng Thiên Thạc mang đến thấy cảnh này, tất cả đều sợ choáng váng, đứng tại chỗ không dám động đậy!

"Họ Diệp, ngươi, ngươi dám giết hộ pháp Hồng Bang ta?"

Tròng mắt Hồng Thiên Thạc đều muốn trợn lồi ra, cao thủ mình thật vất vả mời đến, thế mà bị Diệp Thần một chiêu đánh giết?

"Giết chó có gì không dám?"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, từng bước một đi tới hướng Hồng Thiên Thạc, nói:"Ngươi đánh mẹ ta, bút trướng này ta nói qua sẽ tìm ngươi tính toán rõ ràng!"

"Các ngươi còn đứng ngốc đấy làm gì, lên cho ta!"

Hồng Thiên Thạc thấy thế cắn răng, quay người hướng về phía

các tiểu đệ phẫn nộ quát.

"Tiểu tử này chỉ có một người, chúng ta người đông thế mạnh không cần sợ, chơi hắn!"Tiểu đệ dẫn đầu tăng thêm lòng dũng cảm cho đám người nói.

Lời vừa nói ra thật đúng là có tác dụng, đệ tử Hồng Bang nghe xong nhao nhao nhào tới hướng Diệp Thần, trong lúc nhất thời tiếng giết rung trời!

"Muốn chết!"

Ánh mắt Diệp Thần lạnh lẽo, đồng thời giơ cao cánh tay phải ở trong hư không bỗng nhiên vạch một cái!

Phốc!

Một giây sau, đầu lâu của toàn bộ mười mấy tiểu đệ Hồng Thiên Thạc mang đến đều lăn lộn trên mặt đất!

Bịch! Bịch!

Thân thể không có đầu nhao nhao ngã xuống đất, máu tươi tung tóe bốn phía giống suối phun!

"Ọe!"

Sở Lan thấy thế nhịn không được, cúi người trực tiếp nôn.

"Cô, loại này cảnh tượng nhỏ nhặt này nhìn nhiều là quen thôi. Nôn đi, nôn dễ chịu!"Văn Tinh rất 'Quan tâm' An ủi.

"Tiểu tử ngươi giết con trai ta, chẳng lẽ ngay cả ta cũng muốn giết sao?"

Hồng Thiên Thạc cũng trợn tròn mắt, trong chớp mắt hắn liền trở thành người cô đơn, vì cầu bảo mệnh cũng chỉ có thể được ăn cả ngã về không, nói:

"Tha ta một mạng, ngươi muốn cái gì, ra điều kiện cứ việc nói!"

"Ta chỉ cần mệnh của ngươi!"

Toàn thân Diệp Thần tản ra sát khí nồng đậm, giờ khắc này hắn phảng phất là sát thần giáng lâm, khí thế cường đại ép tới Hồng Thiên Thạc cơ hồ không thở nổi.

"Đắc tội Hồng Bang đối với ngươi không có chỗ tốt, Diệp Thần, ngươi chớ làm loạn!"Hồng Thiên Thạc một bên qua loa, một bên lặng lẽ đem bàn tay hướng về phía phía sau.

"Hồng Bang tính là thứ gì, dám đụng đến người nhà ta, chúa cũng phải chết!"Thanh âm Diệp Thần lạnh như băng nói.

"Hừ! Đi chết đi!"

Hồng Thiên Thạc thấy mềm không được, trực tiếp từ phía sau lưng móc ra súng lục, nhắm ngay Diệp Thần bóp cò!

Phanh phanh phanh!

Âm thanh tiếng súng nổ lớn quanh quẩn tại đập nước.

Nhưng một màn quỷ dị phát sinh, đạn tại còn cách Diệp Thần có mấy chục centimet liền nhao nhao rơi xuống, phảng phất đụng phải thứ gì.

"Cái này, cái này sao có thể?"

Hồng Thiên Thạc cả kinh trợn mắt hốc mồm, không chờ hắn kịp phản ứng Diệp Thần đã chạy tới trước mặt hắn.

Một chưởng rơi xuống, thân thể Hồng Thiên Thạc gãy thành hai đoạn, lập tức máu me đầm đìa, những vật trắng vàng đỏ trong bụng rơi đầy đất.

Sở Lan thấy thế cảm thấy khiếp sợ sâu sắc!

Không nghĩ tới con của nàng vậy mà trở nên cường đại như vậy, nhưng cùng lúc nàng cũng không nhịn được lo lắng, Diệp Thần cường đại thế tất sẽ dẫn tới một ít người Kinh Thành đứng ngồi không yên, từ đó sẽ gây bất lợi với Diệp Thần.

Diệp Thần quay người đi đến trước mặt Sở Lan, nội tâm sóng cả mãnh liệt, nhưng ngoài mặt vẫn là một mặt bình tĩnh nói:

"Họ Hồng chết, để tôi bảo Ảnh Tử đưa bà đi sân bay thôi!"

"Con trai, mẹ có rất nhiều lời muốn nói với con"Sở Lan nhìn qua Diệp Thần cao hơn chính mình một mảng lớn, trong ánh mắt đều là ôn nhu của từ mẫu.

"Vị phu nhân này, tôi cùng bà giống như không có lời nào dễ nói đi?"

Trong lòng Diệp Thần có chút hoảng, khi hắn chân chính đối mặt với Sở Lan, trong lòng vẫn là có chút oán khí.

"A, đây không phải mẹ cậu sao?"Văn Tinh một mặt mộng bức mà nhìn xem Diệp Thần:"Sao cậu lại gọi mẹ mình là phu nhân a, người đô thị đều xưng hô lạ như vậy sao?"

"Khụ khụ, Văn Tinh, chúng ta về trên xe đi!"

Ảnh Tử thấy thế tranh thủ thời gian kéo Văn Tinh đi, hiển nhiên hắn còn không biết thân thế

điện chủ, nhưng Diệp Thần không nói, kỳ thật hắn cũng muốn nghe một chút Sở Lan giải thích.

"Hài tử, mẹ biết con khẳng định ghi hận mẹ, vì cái gì nhỏ như vậy đã đem con đưa tiễn đúng không?"Sở Lan nhìn Diệp Thần một mặt quật cường, nhẹ nhàng thở dài.

"Bà muốn nói cứ nói đi, tôi không có vấn đề!"Diệp Thần hừ nhẹ một tiếng.

"Năm đó bởi vì một câu tiên đoán của Huyền Cơ Tử, Diệp gia trở thành mục tiêu công kích!"

"Lúc ấy, Diệp gia có người đề nghị đưa con tươi sống chết chìm, như vậy sẽ không đắc tội những đại gia tộc kia!"

"Mẹ và cha con đành phải len lén đưa ngươi đưa cho người khác, đáng tiếc cuối cùng vẫn bị người phát hiện!"Sở Lan đơn giản đem trọn câu chuyện giảng giải một lần.

Chương 506. Lại là Huyền Cơ Tử (thượng)!

"Lại là Huyền Cơ Tử, hắn đến tột cùng nói tiên đoán cái gì?"

Diệp Thần đã không phải là lần đầu tiên nghe được cái tên này, nghe được Sở Lan nói như vậy không khỏi càng thêm hồ nghi.

"Phải nói từ ngày con bắt đầu xuất sinh"

Dưới lời tự thuật êm tai của Sở Lan, Diệp Thần cũng biết chuyện phát sinh năm đó.

Nguyên lai Diệp Thần cũng không phải là xuất sinh tại bệnh viện, lúc ấy Sở Lan sinh non trực tiếp tại đại viện Diệp gia sinh ra Diệp Thần.

Mà lúc hắn xuất sinh nguyên bản bầu trời trong xanh đột nhiên mây đen dày đặc, sấm sét vang dội, trên không đại viện Diệp gia càng là một mảnh mây tím, lúc ấy không ít người thấy cảnh này đều nghị luận ầm ĩ!

Trùng hợp chính là Huyền Cơ Tử đi qua, nhìn thấy màn này.

Sau đó không lâu, đại gia tộc Kinh Thành liền truyền ra tiên đoán Huyền Cơ Tử, nói Diệp Thần là Long Tử Hàng Thế, tương lai tất nhiên sẽ cải biến đại cục thiên hạ!

Bởi vì cái gọi là nhất tướng công thành vạn cốt khô!

Các gia tộc Kinh Thành cũng nhất định trở thành bàn đạp Diệp Thần, bởi vậy từ đó trở đi, Diệp gia liền bị uy hiếp trước nay chưa từng có!

"Kỳ thật, trước kia Diệp gia cũng là gia tộc nhất lưu Kinh Thành, hiện tại miễn cưỡng xen lẫn trong nhị lưu, cũng là bởi vì việc này!"

Sở Lan thở ra một hơi dài, giấu ở trong lòng nhiều năm rốt cục nói ra, nàng cũng dễ dàng rất nhiều.

Diệp Thần nghe xong cũng biết mình trách lầm Sở Lan, ngẫm lại cũng là, thân làm mẹ sao lại có thể bỏ được con ruột của mình?

"Mẹ, thật xin lỗi, là con trách nhầm mẹ!"

"Đứa nhỏ ngốc, hẳn là mẹ xin lỗi con còn tạm được, là mẹ và cha không có năng lực bảo hộ con!"Hốc mắt Sở Lan ẩm ướt, nhịn không được nhỏ giọng khóc thút thít.

"Đến tột cùng là gia tộc nào theo đuổi không bỏ với con?"Âm thanh Diệp Thần lạnh lùng nói.

"Cốc gia!"

Sở Lan lau một chút khóe mắt, giải thích nói:"Năm đó Huyền Cơ Tử nói qua, ngày con quật khởi liền mang ý nghĩa Cốc gia suy sụp!"

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần gật gật đầu, 'Đại lão hổ' phía sau rốt cục hiện ra chân thân!

"Hài tử, Cốc gia thế lớn, trước khi cánh chim mọc đủ, con tuyệt đối không nên cùng bọn họ đối nghịch a!"Sở Lan nhìn thấy trong mắt Diệp Thần lóe lên hàn quang, gấp vội vàng khuyên nhủ.

"Yên tâm đi mẹ, thực lực của con trai mẹ xưa đâu bằng nay, Cốc gia chưa hẳn chính là đối thủ của con!"Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, tự tin nói.

"Ai, cũng được!"

Sở Lan nghe xong thở dài nói:"Con cùng Cốc gia quyết đấu là số mệnh, ai cũng chạy không khỏi đi, đây là chính miệng Huyền Cơ Tử nói!"

"…"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, Huyền Cơ Tử, lại là Huyền Cơ Tử, tên vương bát đản này đến cùng là ai a?

"Đúng rồi, còn có một việc!"

Sở Lan đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nói với Diệp Thần:"Huyền Cơ Tử nói 'Long có Tinh bạn', tương lai có người mang chữ 'Tinh' trong tên có thể phụ trợ con! Con trai, ngươi nhất định phải để ý!"

"Tinh?"

Diệp Thần nghe xong cả kinh trợn mắt hốc mồm, vô ý thức quay đầu nhìn lại, đồng thời trong đầu hiện ra một câu:

"Tôi gọi Văn Tinh, là Tinh Tinh Tinh, không phải hắc Tinh Tinh Tinh a!"

Ngọa tào!

Chẳng lẽ là gia hỏa Văn Tinh này?

Trong xe.

Văn Tinh ngồi ở vị trí kế bên tài xế nhìn về hai mẹ con đang giao lưu phía trước, một mặt tò mò hỏi Ảnh Tử:"Que củi, quan hệ của Diệp Thần cùng mẹ hắn không tốt lắm đúng không?"

"Ngươi gọi ai là que củi?"Ảnh Tử cau mày nói.

"Nơi này chỉ có cậu là bộ dạng gầy gò, đương nhiên là bảo

cậu!"Văn Tinh nghiêm trang nói.

"Văn Tinh, ngươi"

"Cậu có thể gọi tôi là Tinh ca, Tinh gia đều được!"

"Kháo!"

Ảnh Tử trực tiếp liếc mắt, gia hỏa này coi mình là Châu Tinh Trì sao, nếu không phải xem ở phân thượng điện chủ, hắn thật muốn một bàn tay quất chết tên này!

"Tinh Tinh ngươi ngậm miệng đi, điện chủ đang đến đây!"Kim Cương ngồi ở hàng sau ông ông nói.

"Ai nha, cậu quá không có lễ phép, hai ta đến cùng ai mới là tinh tinh?"Văn Tinh tức điên lên.

"Kim Cương, chúng ta xuống xe!"

Ảnh Tử bó tay rồi, có lẽ trong nhóm bằng hữu của điện chủ, chỉ có Lan Trần mới có thể kết giao bằng hữu cùng Văn Tinh, nói chuyện đều chọc ngoáy như vậy.

"Điện chủ!"

"Ảnh Tử, cậu cùng Kim Cương chuẩn bị một chút, hai ngày này đi một chuyến Kinh Thành!"Diệp Thần đi đến bên cạnh xe nói với Ảnh Tử.

"Điện chủ, giết ai?"Cái bóng gật đầu.

"Đạo lý giang hồ là đối nhân xử thế, không phải chém chém giết giết!"Văn Tinh ở một bên bức bức lẩm bẩm.

"..."

Mọi người đều im lặng, Văn Tinh xuống núi không có mấy

ngày đã biết xem Tiktok (Douyin)?

"Các cậu ở Kinh Thành đừng vội trở về, tìm hiểu nội tình Cốc gia, chờ thời cơ đến, tôi sẽ nói cho cậu biết làm thế nào!"Diệp Thần nói.

"Minh bạch!"

Ảnh Tử gật gật đầu.

An bài xong cho Ảnh Tử, Diệp Thần quyết định đem Văn Tinh thu xếp tốt, thế là để hắn ngồi xe của mình, mang theo Sở Lan cùng rời đi đập nước

Nhà hàng Thắng Uy.

Tổn thương tối hôm qua của Bạch Vĩnh Chính đã khỏi hẳn, sáng sớm hôm nay liền đến nhà hàng.

Mấy ngày nay quá nhiều chuyện, hắn cũng không kịp kiểm toán, giờ phút này hắn đang vểnh chân lên ngồi bắt chéo, trong phòng làm việc nhìn xem sổ sách.

Đông đông đông!

"Tiến đến!"

Bạch Vĩnh Chính không kiên nhẫn nhíu nhíu mày, vừa dứt lời chỉ thấy quản lý cười cười đi đến.

Chương 507. Người tìm việc ngưu bức nhất!

"Ngươi cười cái rắm, mấy ngày nay sinh ý kém nhiều như vậy ngươi còn cười, tin lão tử đem ngươi ném trong sông cho cá ăn hay không?"Bạch Vĩnh Chính nổi nóng nói.

"Hắc hắc, lão đại nói giỡn, năm nay Trường Giang đều khô cạn, trong sông không có nước a!"Quản lý nhếch miệng cười nói.

"Có chuyện mau nói, có rắm mau thả!"

"Diệp tiên sinh dẫn người muốn căn phòng nhỏ, lão đại ngài có muốn đi qua nhìn xem hay không?"

"Nói nhảm, căn phòng nhỏ ở đâu, mau dẫn ta đi!"

Bạch Vĩnh Chính nghe xong tranh thủ thời gian buông xuống chân bắt chéo, soạt một tiếng đứng người lên, hắn đối với Diệp Thần đã từ sợ hãi chuyển biến thành tôn kính!

Phòng ăn.

Diệp Thần đem menu đưa cho Sở Lan, cười nói:"Mẹ, món ăn ở đây hương vị cũng không tệ lắm, mẹ muốn ăn cái gì cứ gọi đi!"

"Mẹ tùy tiện ăn mấy ngụm là được."

Sở Lan dừng một chút, chủ động hỏi:"Con trai, nghe nói con kết hôn? Là nha đầu Kiều gia kia sao?"

"Không"

"Cô, con của cô rất lợi hại, hắn tối thiểu có mười lão bà!"Không đợi Diệp Thần nói chuyện, Văn Tinh cười hì hì chen miệng trước.

"A?"

Sở Lan nghe xong cả người đều không tốt, con trai có mười lão bà?

"Ngậm miệng!"

Diệp Thần hung hăng trừng Văn Tinh một chút, lập tức nhìn về phía Sở Lan giải thích nói:"Mẹ, đừng nghe hắn nói bậy, con chỉ có một lão bà!"

"Vậy mẹ an tâm, có thể đem nàng gọi tới cùng dùng bữa không?"

Sở Lan gật gật đầu, nếu là con trai thật có mười lão bà vậy hỏng thận sớm a, tối thiểu sống ít đi mười năm!

"Để con gọi điện thoại!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, quay đầu hung ác trừng Văn Tinh một chút, gia hỏa này ngứa da đi.

Điện thoại rất nhanh kết nối, Tô Tuyết Di biết được mụ mụ Diệp Thần tới, bị dọa đến nói chuyện đều cà lăm:

"Lão, lão công, em em phải tới ăn cơm sao? Mặc quần áo gì a, có phải mua lễ vật không? Mẹ có thể sẽ ghét em hay không?"

"Nha đầu ngốc, cái gì đều không cần chuẩn bị, chính mình tới là tốt rồi!"Diệp Thần cười.

"Kia, vậy em lập tức tới ngay!"

"Ân, chúng ta chờ!"

Diệp Thần vừa cúp điện thoại, cửa phòng liền bị người gõ, ngay sau đó Bạch Vĩnh Chính đi đến.

"Diệp tiên sinh!"

Bạch Vĩnh Chính mỉm cười đi đến bên người Diệp Thần, nói:"Tối hôm qua đa tạ cậu xuất thủ cứu giúp, tôi mới nhặt về một cái mạng!"

"Việc nhỏ, không đáng giá nhắc tới!"Diệp Thần khoát khoát tay.

"Diệp Thần, con cùng vị tiên sinh này là bằng hữu?"Sở Lan nhìn Bạch Vĩnh Chính một chút hỏi.

"Ân, để con giới thiệu hai người với nhau!"

Diệp Thần gật gật đầu, giới thiệu Bạch Vĩnh Chính, sau đó nói với hắn:"Đây là mẹ của tôi, Sở Lan!"

"Nguyên lai là mẫu thân Diệp tiên sinh, thất kính thất kính!"

Bạch Vĩnh Chính nghe xong là mẫu thân Diệp Thần, vội vàng khom người, sợ cấp bậc lễ nghĩa của mình không chu toàn.

"Bạch tiên sinh khách khí, về sau còn xin chiếu cố con trai tôi nhiều hơn."

"Ách"

Bạch Vĩnh Chính dở khóc dở cười, mình còn đang mong được chiếu cố, nào có tư cách chiếu cố Diệp Thần a!

"Hắn gọi Văn Tinh, là bằng hữu mới quen của tôi!"Diệp Thần vừa chỉ chỉ Văn Tinh.

"Văn tiên sinh, xin chào!"

"Tốt tốt, gọi tôi là Tinh ca, hoặc là Tinh gia đi, Văn tiên sinh nghe quá khó chịu!"Văn Tinh tùy tiện nói.

"Ách"

Bạch Vĩnh Chính tức xạm mặt lại, trong lòng tự nhủ ta lớn hơn ngươi mấy chục tuổi, bảo ngươi ca đã đã rất quá đáng, thế mà còn nghĩ để cho ta gọi ngươi là gia, đây cũng quá khoa trương đi?

"Đúng rồi lão Bạch, tôi còn có chuyện muốn nhờ ông!"Diệp Thần nghĩ nghĩ nói.

"Chuyện gì Diệp tiên sinh cứ việc phân phó !"

"Tôi muốn để Văn Tinh gia nhập công ty Bạch thị của ông, không có vấn đề đi?"

"Đương nhiên không có vấn đề!"

Bạch Vĩnh Chính đầu tiên là sững sờ, nhìn một chút Văn Tinh gật đầu nói.

"Diệp Thần, công ty Bạch thị là làm gì, cậu cũng đừng tùy tiện tìm địa phương nhỏ an bài cho tôi!"Văn Tinh nói.

"Yên tâm đi, cam đoan cậu thích!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, bang phái Bạch Vĩnh Chính đã nghe Diệp Thần đề nghị, đã đổi thành công ty bảo an, tối thiểu bên ngoài nhìn là tẩy trắng!

Văn Tinh mới từ trên dưới núi đến, đi công ty bảo an là thích hợp nhất!

"Đúng đúng đúng, Văn tiên sinh có chỗ không biết, công ty của chúng tôi đãi ngộ rất không tệ!"Bạch Vĩnh Chính thấy thế phụ họa nói.

"Vậy trước tiên tôi nói rõ, đừng có mà sai việc cho tôi!"Văn Tinh 'Cố mà làm' Đồng ý.

"..."

Bạch Vĩnh Chính lần nữa bị kinh ngạc, sống nhiều năm như vậy, đây là hắn gặp qua người tìm việc ngưu bức như vậy, lại dám quang minh chính đại nói đừng có sai việc?

Đúng lúc này cửa phòng lần nữa bị người đẩy ra, chỉ thấy người một nhà Tô Tuyết Di đi đến.

"Tô tiểu thư, cô đã đến!"

Bạch Vĩnh Chính nhận biết Tô Tuyết Di, thấy nàng cũng tới vội vàng lên tiếng chào, sau đó thức thời mang theo quản lý thối lui ra khỏi phòng, miễn cho quấy rầy một nhà Diệp Thần đoàn tụ.

"Mẹ, nàng chính là nàng dâu của con, Tô Tuyết Di!"

Diệp Thần chủ động đứng dậy làm giới thiệu cho người một nhà Tô Tuyết Di, bao quát Lý Hương Cầm cùng Tô Vạn Đạt.

Hôm nay Tô Tuyết Di mặc một bộ sườn xám tơ tằm màu hồng nhạt, giống như là hoa đào nở rộ mùa đông, kiều diễm động lòng người.

Mà da thịt nàng trắng noãn, gương mặt tinh mỹ tuyệt luân, dáng người như ma quỷ được sườn xám bọc vào, càng lộ ra linh lung tinh tế.

Chương 508. Huynh muội Tào Vinh!

"Dáng dấp Tô cô nương thật là dễ nhìn!"Sở Lan đánh giá Tô Tuyết Di một phen nhịn không được tán dương.

"Tạ ơn cô khích lệ!"

Khuôn mặt Tô Tuyết Di đỏ lên, nàng đi đến bên người Diệp Thần giống con mèo ba tư nhu thuận, chăm chú rúc vào bên người Diệp Thần, trái tim nhỏ bịch bịch nhảy lên kịch liệt, lần đầu gặp mẹ chồng không khẩn trương mới là lạ chứ!

"Bà thông gia, rốt cục nhìn thấy bà!"

Lý Hương Cầm nhìn thấy Sở Lan mười phần nhiệt tình, chủ động tiến lên lôi kéo tay Sở Lan, cười nhẹ nhàng nói:

"Thời điểm bọn nhỏ kết hôn cũng chưa từng thấy qua bà, hôm nay cuối cùng là gặp được!"

"..."

Trong lúc nhất thời Sở Lan vậy mà nghẹn lời, Lý Hương Cầm để nàng không phản bác được, trong lòng ngũ vị tạp trần!

"Tiểu Tuyết, các con gọi món ăn trước đi!"

Diệp Thần thấy thế không muốn Sở Lan xấu hổ, tranh thủ thời gian dời đi chủ đề.

"Đúng đúng đúng, lão bà, chúng ta gọi món ăn trước đi!"

"Không thấy được tôi đang nói chuyện với bà thông gia sao?"

Lý Hương Cầm quay đầu trừng Tô Vạn Đạt một chút, tiếp theo lại cười bồi nói với Sở Lan:"Bà thông gia, thật không có ý tứ, để bà chê cười!"

"Sẽ không!"

Sở Lan nở nụ cười xinh đẹp, trong lòng đã có phán đoán đối với thứ bậc xếp hạng trong Tô gia.....

Rất nhanh, đồ ăn lên bàn, đám người cười cười nói nói không ngừng vui sướng!

Sở Lan cũng là mười phần thích đối với nàng dâu Tô Tuyết Di này, thậm chí đem vòng ngọc tổ truyền trên tay mình cho Tô Tuyết Di.

"Cô, cái này, cái này quá quý giá!"Tô Tuyết Di kinh sợ.

"Không có quan hệ, đây là bà nội Diệp Thần truyền cho cô lúc còn tại thế, về sau con cùng Diệp Thần có em bé, sau khi lớn lên cũng có thể truyền cho bọn nó!"Sở Lan cười nói.

"Nàng dâu, em liền thu cất đi, mẹ còn chưa có tặng quà cho lão công đâu!"Diệp Thần trêu chọc nói.

"....."

Nghe xong sinh em bé, gương mặt Tô Tuyết Di lập tức xinh đẹp đỏ bừng, bất quá vẫn là nhận vòng tay, đeo ở tay trên cổ tay mình.

"Cảm ơn cô, vòng tay thật xinh đẹp!"

Tô Tuyết Di vô cùng vui vẻ, Sở Lan cho nàng không chỉ là vòng tay, càng nhiều hơn chính là tán thành nàng.

Bữa cơm này tất cả mọi người ăn đến rất vui vẻ, duy chỉ có Văn Tinh có chút buồn bực, hắn cảm giác mình tựa như cái 'Bóng đèn', ngay cả cơ hội chen vào nói đều không có!

"Bà thông gia, lần này bà nhất định phải ở lại Ninh Châu mấy ngày, tôi mang bà đi dạo chơi khắp nơi!"

Lý Hương Cầm kéo cánh tay Sở Lan, mười phần nhiệt tình nói.

"Cái này....."

Sở Lan do dự một chút, cuối cùng vẫn đồng ý.

Người một nhà cơm nước xong xuôi, Diệp Thần vừa đi ra nhà hàng, liền bị hai tên mặc quân trang người ngăn cản đường đi.

Đám người thấy thế đều khẩn trương lên, quân đội tìm Diệp Thần làm gì?

"Con trai, không có sao chứ?"Sở Lan nhíu mày hỏi.

"Không có việc gì!"

Diệp Thần lắc đầu, cười nói với Tô Tuyết Di:"Nàng dâu, em đưa mẹ anh về sơn trang trước, tối nay lão công trở lại."

"Ân, vậy chính anh cẩn thận."Tô Tuyết Di khéo léo nhẹ gật đầu.

Sở Lan do dự một chút, cuối cùng vẫn đi theo Tô Tuyết Di rời đi nơi này trước, chỉ còn lại Văn Tinh còn đi theo bên người Diệp Thần.

"Diệp tiên sinh, xin chào!"

Nam nhân đi đến trước mặt Diệp Thần, chủ động kính cái quân lễ.

"Các người là thân thích Tào Dương đi?"

Diệp Thần đánh giá hai người một chút, lần trước ở Kinh Thành Tào Dương mời khách ăn lẩu, đã đem hai người này giới thiệu cho hắn.

"Hừ, uổng cho cậu còn nhớ rõ!"

Tào Xán yêu kiều hừ một tiếng, một mặt biểu lộ Diệp Thần thiếu tiền nàng không trả.

"....."

Diệp Thần cũng là sững sờ, lần trước ở Kinh Thành nha đầu này liền khiêu chiến mình, không nghĩ tới tới Ninh Châu vẫn là cái này thái độ?

"Tôi cho Tào Dương mặt mũi, các người có chuyện mau nói, tôi không có thời gian cùng các ngươi!"Diệp Thần mặt không thay đổi nói.

"Diệp tiên sinh bớt giận, chúng tôi là phụng mệnh đến đây mời ngài đi quân đội!"

Tào Vinh nghe ra bất mãn trong lời nói Diệp Thần, vội vàng nói:"Vừa rồi Tào Xán mạo phạm Diệp tiên sinh, thật sự là thật có lỗi!"

"Ca, anh cùng hắn nói xin lỗi làm cái gì a, hắn đáng giá để em mạo phạm sao!"Tào Xán thở phì phò nói.

"Mời người phải có dáng vẻ mời người, loại thái độ này tha thứ tôi không phụng bồi!"

"Văn Tinh, chúng ta đi!"

Diệp Thần nhếch miệng, nói xong mang theo Văn Tinh ngồi vào trong xe nghênh ngang rời đi.

"Tức chết bản cô nương! Gia hỏa này kiêu ngạo thật lớn, nói hắn vài câu còn không được?"

Nhìn xem Diệp Thần nhanh chóng đi, Tào Xán tức bực giậm chân, một bên Tào Vinh cũng là mặt mũi tràn đầy xấu hổ, nói:"Muội muội, em nói chuyện quả thật có chút khó nghe, cũng khó trách Diệp tiên sinh sẽ tức giận!"

"Tào Vinh, anh câm miệng lại!"

Tào Xán hung hăng vừa trừng mắt, cáu giận nói:"Anh có còn là ca ca của em hay không, lại nói tuổi Diệp Thần không khác chúng ta là bao, dựa vào cái gì làm huấn luyện viên chúng ta, em không phục!"

"Nếu không em đi nói lời xin lỗi cho Diệp Thần đi?"Tào Vinh đề nghị.

"Nằm mơ!"

"Ai, vậy anh chỉ có thể nói cho đại bá!"Tào Vinh rơi vào đường cùng đành phải bấm điện thoại của đại bá Tào Viện Triều.

Chương 509. Mê Âm Đảo đe dọa!

Biết được Tào Xán đắc tội Diệp Thần, Tào Viện Triều cũng không có nói nhảm, chỉ là từ tốn nói câu:

"Nếu là không mời được Diệp Thần, hai người tự mình cởi xuống quân trang xuất ngũ đi!"

"A!"

Tào Vinh nghe xong dọa sợ, nhanh chóng đem lời của đại bá chuyển cáo cho Tào Xán, Tào Xán nghe xong cũng trợn tròn mắt, bình thường đại bá thương nàng yêu nàng, hôm nay sao lại là loại thái độ này?

Cúp điện thoại Tào Vinh mặt mũi tràn đầy mướp đắng nói:"Muội muội, người là em đắc tội, cũng không thể để cho ca ca nói xin lỗi đi, em đừng hại ca ca à!"

"Hừ, không phải chỉ là xin lỗi sao?"

"Chết Diệp Thần, thối Diệp Thần, bản cô nương nhớ kỹ ngươi!"Tào Xán 'Nhận sợ', nàng cũng không nỡ cởi xuống một thân quân trang này.

"Hắt xì!"

Diệp Thần đang lái xe bất thình lình hắt hơi một cái.

"Khẳng định là quả ớt nhỏ vừa rồi đang mắng cậu!"Văn Tinh ngồi ở vị trí kế bên tài xế cười đùa tí tửng nói.

"Kháo!"

Diệp Thần trợn mắt nhìn đối phương một chút, tức giận nói:"Không phải là muốn tôi sao?"

"Dẹp đi, bộ dáng vừa rồi nha đầu kia hận không thể ăn thịt cậu, nàng sẽ muốn cậu?"

"…"

Diệp Thần không phản bác được, không nghĩ tới kỳ hoa Văn Tinh này cũng có lúc thanh tỉnh!

Rất nhanh, Diệp Thần đem Văn Tinh đưa đến công ty Bạch Vĩnh Chính, vừa vặn Bạch Uyên cũng tại, hai bên giới thiệu một phen, Văn Tinh liền lưu lại.

Làm xong những việc vặt này, Diệp Thần chuẩn bị trở về nhà bồi bồi lão mụ, đúng lúc này Tô Tuyết Di điện thoại gọi tới.

"Lão công, tan tầm anh tới đón em đi!"

"Không phải về nhà sao?"Diệp Thần sững sờ.

"Xảy ra chút ngoài ý muốn, cho nên em liền về công ty!"

Nguyên lai, trên đường Tô Tuyết Di các nàng trở về, đột nhiên gặp được một phụ nữ mang thai sinh non trên đường cái, Lý Hương Cầm mặc dù là nói năng chua ngoa, nhưng tuyệt đối đậu là tâm đậu hũ, lúc này để Tô Vạn Đạt đem nữ nhân đưa đi bệnh viện.

"Vậy mẹ anh đâu?"

"Mẹ cũng đi cùng, đoán chừng không cũng sắp trở về rồi! Em muốn đi chợ bán thức ăn mua chút hải sản, như vậy chờ mấy người trở về liền có thể ăn cơm!"Tô Tuyết Di an bài đến ngược lại là rất chu toàn.

"Tốt a, lão công lập tức tới!"

Ban đêm, Diệp Thần chủ bếp làm một bàn lớn đồ ăn, mà 'Trù nghệ' của Tô Tuyết Di chỉ có thể hỗ trợ đánh một chút dính tay.

"Đã trễ thế như vậy, làm sao mẹ còn chưa trở về a?"Tô Tuyết Di nhìn đồng hồ cau mày nói.

"Gọi điện thoại cho các nàng đi!"

"Ân!"

Tô Tuyết Di lấy điện thoại di động ra, trực tiếp bấm điện thoại Tô Vạn Đạt.

"Không phải mẹ con tại bệnh viện sao?"

Đầu bên kia điện thoại rất nhanh truyền đến thanh âm Tô Vạn Đạt.

"Cha, cha không có ở một chỗ cùng lão mụ sao?"

"Cha trở về a, chứ không đợi tại khoa phụ sản làm cái gì, cũng không phải lão bà ta sinh con!"

"..."

Tô Tuyết Di bó tay rồi, trong lòng tự nhủ mẹ muốn sinh cũng không được a, đều đã cao tuổi.

Tô Tuyết Di vừa cúp điện thoại, điện thoại Diệp Thần lại vang lên, là cái số xa lạ.

"Alo, đây là Diệp Thần!"

Diệp Thần cũng không nghĩ nhiều, nhận nghe điện thoại.

"Diệp môn chủ, xin chào!"Đầu bên kia điện thoại truyền tới

một tiếng cười âm trắc trắc.

"Người Mê Âm Đảo?"

Diệp Thần giật nảy cả mình, không nghĩ tới người Mê Âm Đảo thế mà gọi điện thoại cho hắn!

"Hắc hắc, không nghĩ tới Diệp môn chủ còn không có quên Mê Âm Đảo ta, thật sự là khó được a!"

"Bớt nói nhảm, tìm ta có chuyện gì?"Diệp Thần cau mày nói.

"Tính tình Diệp môn chủ vẫn còn lớn!"

Đối phương nhe răng cười vài tiếng, nói:"Ta chỉ là muốn nhắc nhở Diệp môn chủ, có nữ nhân gọi Lý Hương Cầm cùng Sở Lan đang ở trên tay chúng ta!"

"Cái gì?"

Diệp Thần nghe xong thầm nghĩ không ổn, hít sâu một hơi hỏi:"Nói đi, các ngươi đến cùng muốn thế nào?"

"Nghe cho kỹ, đảo chủ muốn tìm ngươi ôn chuyện, một mình ngươi đến Mê Âm Đảo đi!"

"Tốt, ta lập tức đến!"

"Nhớ kỹ là một mình đến! Diệp môn chủ tuyệt đối đừng giở trò gian, bằng không hai vị phu nhân kia sẽ gặp xui xẻo!"

"Mẹ nó!"

Diệp Thần trực tiếp cúp điện thoại, trong đôi mắt hiện lên một vòng sát ý doạ người.

"Lão công, điện thoại của ai a?"

Tô Tuyết Di thấy dáng vẻ đằng đằng sát khí của Diệp Thần, không khỏi có chút bận tâm nhìn xem hắn hỏi.

"Là người Mê Âm Đảo, mẹ em và mẹ anh đều trong tay hắn!"

Sắc mặt Diệp Thần âm trầm, hắn vạn vạn không nghĩ tới Mê Âm Đảo lại đột nhiên xuất hiện, ra tay đối với người nhà hắn.

"Mê Âm Đảo?"

Tô Tuyết Di một mặt mờ mịt, bất quá nhìn dáng vẻ Diệp Thần liền biết không ổn, vội vàng nói:"Cô cùng mẹ em có phải là gặp nguy hiểm, nếu không báo cảnh đi!"

"Vô dụng!"

"Nàng dâu, lão công muốn đi một chuyến Mê Âm Đảo, chính em ở nhà cẩn thận một chút!"

Diệp Thần nói xong lại từ trong nhẫn chứa đồ gọi ra Chúc Cửu Âm, dặn dò nó nói:"Tiểu Hắc, ta ra ngoài làm ít chuyện, trong nhà giao cho ngươi, nhất định phải bảo vệ tốt nàng dâu của ta!"

"Tê tê!"

Chúc Cửu Âm dựng thẳng lên thân rắn nhẹ gật đầu.

"Rắn!"

Tô Tuyết Di đến cùng là nữ nhân, mặc dù Chúc Cửu Âm nhìn không dài hơn chiếc đũa bao nhiêu, nhưng nàng vẫn là bị dọa sợ đến trốn đến một bên.

"Tiểu Tuyết đừng sợ, vạn nhất có người xấu tới nhà, Tiểu Hắc có thể bảo vệ em!"Diệp Thần giải thích nói.

"Tiểu Hắc"

Tô Tuyết Di nhìn xem Chúc Cửu Âm, nghĩ thầm vật nhỏ này đừng để người bắt làm canh rắn là tốt lắm rồi, bảo hộ mình, coi như bỏ đi?

Chương 510. Lại đến Mê Âm Đảo!

"Nàng dâu, lão công đi trước!"

Diệp Thần nóng lòng như lửa đốt, không kịp giải thích cặn kẽ, bàn giao vài câu xong trực tiếp rời đi biệt thự, có Chúc Cửu Âm ở lại hắn cũng không còn lo lắng gì.

Lúc này sắc trời đã tối, Diệp Thần vừa ra cửa kết quả là đụng phải huynh muội Tào Vinh đến xin lỗi hắn.

"Diệp tiên sinh!"

"Tại sao lại là các người?"Diệp Thần lườm Tào Vinh một chút, cau mày nói:"Tránh ra, hiện tại tôi không có rảnh tiếp chuyện với các người!"

"Ca, em đã nói gia hỏa này không coi ai ra gì đi, anh còn để cho em tới xin lỗi!"Tào Xán từ nhỏ đã là hòn ngọc quý trên tay gia tộc, thấy Diệp Thần không đếm xỉa đến nàng như thế lúc này liền phát hỏa.

"Khụ khụ, chúng ta là đến thành tâm xin lỗi ngài."

Tào Vinh xấu hổ vô cùng, nhưng hắn thấy thần thái Diệp Thần vội vàng trước khi xuất phát không khỏi hỏi:"Diệp tiên sinh có việc gấp xử lý sao, không biết chúng tôi có thể giúp một tay hay không?"

"Giúp hắn làm gì, em còn không muốn đâu!"Lúc này Tào Xán bĩu môi, rất là xem thường Tào Vinh chủ động lấy lòng.

"Từ từ!"

Diệp Thần đột nhiên thông suốt, nói:"Quân đội thật đúng là có thể giúp tôi!"

"Diệp tiên sinh, đến cùng là chuyện gì, ngài muốn cho chúng tôi làm sao bây giờ?"Tào Vinh cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, sự tình cuối cùng có chỗ hòa hoãn.

"Nghe, tôi cần các người làm như vậy"

Diệp Thần đem kế hoạch của mình nói rõ chi tiết một lần, cuối cùng nói:"Chuyện này không thể coi thường, nếu là nói giúp tôi, ngàn vạn không thể phạm sai lầm!"

"Yên tâm đi, không có vấn đề!"Tào Vinh vỗ bộ ngực bảo đảm nói.

Diệp Thần nghe xong lúc này mới yên tâm, sau đó lại liên hệ bọn người Viên Vũ, bàn giao một phen.

Trước khi đi Tào Vinh đem một cái đồ vật nhỏ bằng cúc áo giao cho Diệp Thần, nói:"Diệp tiên sinh, chúng ta tùy thời giữ liên lạc!"

"Tốt, tạ ơn! Tôi đi trước!"

Diệp Thần tiếp nhận vật này, sau khi ngắm nhìn bốn phía không người, mũi chân điểm một cái, cả người tựa như hỏa tiễn đồng dạng xông lên hư không, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Cái này khiến cho huynh muội Tào Vinh dọa sợ, qua rất lâu Tào Xán mới mặt mũi tràn đầy chấn kinh mà hỏi:

"Ca, em, em có phải là hoa mắt? Diệp Thần, tên kia hắn, hắn biết bay?"

"Muội muội, bây giờ em biết đại bá vì cái gì tình nguyện để

chúng ta cởi bỏ quân trang, cũng phải đem Diệp tiên sinh mời về đi đi?"

Tào Vinh khó khăn nuốt ngụm nước bọt, nói thật hắn cũng bị thực lực Diệp Thần làm cho rung động!

Tỉnh thành.

Dưới yểm hộ của hoàng hôn, Diệp Thần từ trên trời giáng xuống, đi tới đầu bờ sông nhỏ quen thuộc kia.

Một chiếc thuyền gỗ treo đèn màu đã sớm chờ đợi ở đây, đầu thuyền đứng đấy hai tên tráng hán cao lớn vạm vỡ, lúc này hai người chính xác đang cởi dây lưng quần tưới sông, một người vung tiểu ngắn, một người vung tiểu xa!

Nam nhân mà, đến chết đều là trẻ con, người Mê Âm Đảo cũng không ngoại lệ!

"Mập mạp, ngươi thua rồi, thận không tốt sao có thể tiểu xa bằng ta!"

"Đáng chết, hôm nay quên uống nước!"

Tráng hán được xưng 'Mập mạp' mười phần ảo não, cố dùng sức, kết quả vẫn là không có cách nào vung ra xa hơn.

Đúng lúc này, một đạo thanh âm băng lãnh truyền vào trong tai hai người.

"Các ngươi tiểu xong chưa, có thể đi rồi sao?"

"Má ơi!"

Mập mạp dọa đến giật mình, thận vốn là 'Không đủ động lực', triệt để không có phản ứng, toàn thân khẽ run rẩy văng lên dính đầy tay.

"Ai mẹ nó hù dọa ta!"

Mập mạp nổi nóng nhìn lại, kết quả là nhìn thấy Diệp Thần đứng tại bên bờ, đang một mặt âm trầm nhìn xem mình.

"Diệp Thần?"

Người bên cạnh thấy rõ ràng tướng mạo Diệp Thần, hừ lạnh nói:"Không nghĩ tới ngươi thực có can đảm đến, đã như vậy theo chúng ta đi thôi!"

Diệp Thần cũng không có nói nhảm, nhẹ nhàng nhảy lên thuyền, tự mình đi vào buồng nhỏ trên thuyền ngồi xuống.

"Mập mạp, nhớ kỹ ngươi thua ta một ngàn khối!"

"Kháo! Lái thuyền đi!"

Mập mạp tức giận trừng đồng bọn một chút, giải thích:"Nếu không phải tiểu tử họ Diệp hù dọa ta, ta rất có thể chuyển bại thành thắng, ván này không tính!"

"Họ Diệp đơn thuần đi tìm cái chết, chờ đến Mê Âm Đảo để xem đảo chủ làm sao thu thập hắn!"Đồng bọn cười lạnh nói.

Diệp Thần ngồi một mình ở buồng nhỏ trên thuyền nhắm mắt dưỡng thần, hắn bây giờ chỉ lo lắng an nguy của Sở Lan cùng Lý Hương Cầm.

Lấy tu vi hiện tại của hắn căn bản không sợ đảo chủ Cát Kim Sơn, nhưng hai người mẹ của mình đều trên tay đối phương, vạn nhất ra chút ngoài ý muốn sẽ phiền toái, cho nên hắn vẫn là làm chuẩn bị hai tay.

Rất nhanh, tốc độ thuyền chậm lại, thẳng đến khi triệt để dừng lại.

"Diệp môn chủ, cùng chúng ta lên đảo đi!"

Mập mạp đi đến, một mặt cười xấu xa mà nhìn xem Diệp Thần.

Diệp Thần đứng dậy đi ra buồng nhỏ trên thuyền, chỉ thấy bên bờ đứng hai hàng đại hán trần trụi vạm vỡ trong tay cầm bó đuốc.

"Diệp Thần, tên phản đồ nhà ngươi thật đúng là dám đến! Đi, mau cùng ta đi gặp đảo chủ thỉnh tội!"Một người cao gầy từ trong đêm tối đi ra, một đôi mắt tam giác lạnh lùng nhìn xem Diệp Thần, trên mặt từ đầu đến cuối treo một vòng đường cong quỷ dị.

"Nói nhảm thật nhiều!"

Diệp Thần mặt mũi tràn đầy khinh thường lườm đối phương một chút, người này chính là môn chủ Báo Môn Hoàng Phúc Hậu.

Bất quá hắn lại không có chút phúc hậu nào, luôn là mượn gió bẻ măng, nịnh nọt, môn chủ Lang Môn chính là bị hắn tươi sống 'Âm' chết, tuyệt đối là lão âm bức (mưu mô xảo quyệt)!

Chương 511. Kẻ phản bội!

"Tiểu tử ngươi cứ phách lối đi, chờ chút xem ta thu thập ngươi như thế nào!"Hoàng Phúc Hậu thấy Diệp Thần dám không nhìn hắn, tức giận tới mức cắn răng.

"Ngươi cũng xứng?"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, tự mình xuống thuyền lên đảo.

Bây giờ khắp nơi Mê Âm Đảo đều là những bức tường đổ nát và tàn tích, mặc dù đã qua hồi lâu so với lần trước Ngũ Đại Phái vây công, nhưng trong không khí còn tràn ngập một cỗ mùi máu tươi nhàn nhạt.

Rất nhanh, Diệp Thần liền được đưa tới chủ điện Mê Âm Đảo.

Mặt mũi đảo chủ Cát Kim Sơn tràn đầy nộ khí ngồi trên điện, đã không còn dáng vẻ tiên phong đạo cốt như lúc đầu gặp mặt, giờ phút này Cát Kim Sơn nhìn hơi có vẻ chật vật, tóc trắng phơ lộn xộn không chịu nổi, cực kỳ giống dân chạy nạn!

Phu nhân Cung Tuyết Hoa lại vẫn tịnh lệ như cũ, tinh xảo, xem ra cho dù gặp nạn cũng không quên trang điểm.

Mặt khác, phía trên chủ điện còn đứng mấy nam nhân quần áo cũ nát, lôi thôi lếch thếch, Diệp Thần nhìn một chút nhận ra bọn họ là 'Các loại' môn chủ.

"Đảo chủ, phu nhân, đã lâu không gặp a!"

Diệp Thần cũng không định vạch mặt, dù sao lão mụ cùng mẹ vợ còn đang trên tay người ta, cho nên thái độ coi như ôn hòa.

"Hừ! Diệp Thần, tên phản đồ nhà ngươi, khiến cho Mê Âm Đảo ta thật thê thảm, có biết tội?"Cát Kim Sơn giận không chỗ phát tiết, hung hăng một chưởng vỗ trên tay ghế, trong nháy mắt chia năm xẻ bảy!

"Biết tội?"

Diệp Thần cười lạnh, lướt qua ngắm nhìn bốn phía nhìn, thản nhiên nói:"Cát Kim Sơn, không phải ngươi bắt người nhà của ta để uy hiếp ta lên đảo sao? Hiện tại ta tới, đem các nàng thả đi!"

"Diệp Thần, ngươi nằm mộng sao?"

Ánh mắt Cung Tuyết Hoa sắc bén, hung hăng trừng mắt Diệp Thần nói:"Trăm năm cơ nghiệp của Mê Âm Đảo hủy ở trong tay ngươi, chỉ bằng mệnh một mình ngươi muốn triệt tiêu?"

"Phu nhân, ngươi cũng là người có lão mụ, thật chẳng lẽ phải làm như thế tuyệt sao?"

"Cái này"

"Nói thật, chỉ bằng các ngươi muốn giết ta, quả thực si tâm vọng tưởng!"

"Trước khi ta triệt để mất đi kiên nhẫn, các ngươi tốt nhất thả mẹ ta ra, bằng không ta cam đoan giết các ngươi máu chảy thành sông!"Thanh âm Diệp Thần lạnh như băng nói.

"Thằng nhãi ranh vô lễ!"

"Lớn mật! Dám nói chuyện như thế cùng đảo chủ, họ Diệp ngươi muốn chết!"

"Đảo chủ, ta nhìn không bằng trực tiếp giết tiểu tử này, chớ cùng hắn nhiều lời!"

Đám người nghe xong tức điên lên, từng người lòng đầy căm

phẫn vén tay áo lên muốn làm thịt Diệp Thần, mà Diệp Thần lại là một mặt bình tĩnh, dựa theo kế hoạch, lão Viên bọn họ hẳn là cũng lên đảo đi?

"Diệp Thần, ngươi thật coi ta không dám giết ngươi?"

Cát Kim Sơn tức giận đến mặt mo đỏ bừng, cả giận nói:"Nếu không phải trong tay ngươi có 《 Xi Vưu Thiên Thư 》, lão phu sớm đưa ngươi chém thành muôn mảnh!"

"A, làm sao ngươi biết?"

Diệp Thần cảm thấy giật mình, công tác tình báo của lão nhân này làm rất khá a!

"Là ta nói cho đảo chủ!"

Đúng lúc này một thân ảnh mập mạp từ trong đám người ép ra ngoài, Diệp Thần nhướng mày, người xuất hiện tại trước mắt hắn chính là mập mạp Vương Đại Bưu!

"Vương Đại Bưu, ngươi quả nhiên là tiểu nhân thay đổi thất thường!"

"Họ Diệp, ngươi ít phê phán ta! Muốn để ta phản bội đảo chủ, nằm mơ!"

Vương Đại Bưu một mặt đắc ý nói:"Nói thật cho ngươi biết, điện chủ đã đem giải dược cho ta!"

"Nếu như ngươi không muốn chết, tốt nhất đem 《 Xi Vưu Thiên Thư 》 hai tay dâng lên, bằng không ngươi cùng hai lão nương kia sẽ chết rất thảm!"

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần cười lạnh, độc trong cơ thể hắn từ khi sau khi đột phá đã tự động hoá giải, cái gì giải dược căn bản liền không có để

trong lòng.

Đúng lúc này ngoài điện truyền đến một trận tiếng kêu chém giết thảm thiết!

"Buồn cười! Bên ngoài xảy ra chuyện gì?"Cát Kim Sơn cả giận nói.

"Báo!"

Một đệ tử thở hồng hộc chạy vào, hai tay ôm quyền nói:"Đảo chủ không xong, bên ngoài đột nhiên tới mấy cao thủ, còn có người của quân đội!"

"Cái gì?"

Cát Kim Sơn nghe xong lập tức cau mày, làm sao người quân đội cũng tới?

"Đảo chủ, làm sao bây giờ?"

Cung Tuyết Hoa nghe xong sốt ruột, dù sao quân đội chính là đại biểu quốc gia, lấy thực lực Mê Âm Đảo là không đủ để đối kháng cùng cơ quan quốc gia!

"Theo ta đi ra xem một chút đến tột cùng xảy ra chuyện gì!"

Cát Kim Sơn giận không chỗ phát tiết, nói xong mang theo chúng môn chủ nhanh chóng xông ra chủ điện, ngược lại đem Diệp Thần gạt qua một bên.

Bên ngoài chủ điện.

Ngoại trừ Viên Vũ cùng Lan Trần với Văn Tinh, còn có không ít người mặc trang phục quân nhân, tay cầm súng máy ngăn ở cổng chủ điện.

Huynh muội Tào Vinh cũng theo tới, trên mặt hai người bôi lên

dầu ngụy trang, nhưng Diệp Thần vẫn nhận ra hai huynh muội này.

"Các ngươi là ai, vì sao muốn là địch cùng Mê Âm Đảo ta?"Cát Kim Sơn nhìn thấy chiến trận này cũng là giật nảy cả mình, ai ngưu bức như vậy có thể điều quân đội đến đây?

"Thần ca!"

Viên Vũ nhìn thấy Diệp Thần, hướng hắn vẫy vẫy tay.

"Lão Viên, mẹ ruột và mẹ vợ tôi không có sao chứ?"Diệp Thần hỏi.

"Tôi làm việc, cậu yên tâm!"

Viên Vũ nhếch miệng cười một tiếng, chỉ chỉ máy bay trực thăng cách đó không xa, nói:"Các nàng đã được Ảnh Tử mang đi trước!"

Chương 512. Cẩu tiên sinh!

Nguyên lai, thời điểm quân đội chạm đất Mê Âm Đảo, dưới sự dẫn đầu của bọn người Viên Vũ đã sớm thuận lợi nghĩ cách cứu viện Sở Lan.

"Hỗn đản, quả nhiên lại là ngươi!"

Cát Kim Sơn thấy thế tức giận đến nhức cả trứng, lần trước là Ngũ Đại Phái, lần này trực tiếp chở cả quân đội tới, tiểu tử Diệp Thần này là quyết tâm muốn diệt Mê Âm Đảo a!

"Là ta lại như thế nào, dù sao các ngươi đều phải chết!"

Ánh mắt Diệp Thần đột nhiên trở nên lạnh, đồng thời đem chân khí trong cơ thể phóng thích, một cỗ uy áp to lớn trong nháy mắt bao phủ tại đỉnh đầu bọn người Cát Kim Sơn!

"Cái này, cái này sao có thể? Tu vi của ngươi làm sao tăng trưởng nhanh như vậy?"Cát Kim Sơn cảm nhận được chân khí của Diệp Thần, trên mặt già hiện đầy vẻ không thể tin nổi.

"Chân khí thật mạnh!"

"Xong, chúng ta chết chắc!"

"..."

Một nhóm môn chủ hoảng loạn, có chút đệ tử tu vi thấp trực tiếp thất khiếu chảy máu, bạo thể mà chết, căn bản không chịu nổi uy áp Diệp Thần phát tán ra!

"Mọi người chớ hoảng sợ, việc đã đến nước này cùng tiểu tử này liều mạng!"

Mặc dù Cát Kim Sơn cũng là Hóa Thần Kỳ, nhưng hắn dù sao cũng cao tuổi, chỉ có thể giật dây mấy môn chủ đi chịu chết, mà hắn thì chuẩn bị thừa cơ đào tẩu!

"Tiểu tử, ăn ta một trảo!"

Nghe được lệnh của Cát Kim Sơn, môn chủ Hổ Môn Vũ Tam Thông gầm thét một tiếng, dẫn đầu xuất ra tuyệt chiêu 'Hổ Trảo' của mình đánh tới mặt Diệp Thần!

"Vũ huynh, ta đến giúp huynh!"

Nói chuyện chính là môn chủ Sư Môn Tưởng Tường, chỉ thấy thân thể hắn trong nháy mắt tăng vọt, như một đầu sư tử cuồng bạo, đồng dạng lao về phía Diệp Thần!

"Muốn chết!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, thân hình lóe lên trong nháy mắt biến mất tại chỗ, một giây sau không đợi đám người kịp phản ứng, Diệp Thần như quỷ mị xuất hiện tại sau lưng bọn người Vũ Tam Thông!

"Vũ môn chủ, cẩn thận!"

Người Mê Âm Đảo thấy thế lớn tiếng nhắc nhở.

Đáng tiếc, hết thảy đã trễ rồi!

Chỉ thấy hai tay Diệp Thần xẹt qua trong hư không, ngay sau đó thân thể Vũ Tam Thông cùng Tưởng Tường đồng thời gãy thành hai đoạn!

Một chiêu đoạt mạng!

Trong khoảnh khắc, máu tươi như suối phun từ trong cơ thể vẩy ra, trong không khí tràn ngập một cỗ mùi máu tươi gay mũi, khiến người buồn nôn!

"....."

Đám người mắt thấy một màn này, tất cả đều dọa đến ngay cả thở mạnh cũng không dám, có đệ tử Mê Âm Đảo nhát gan thậm chí sợ tè ra quần!

Diệp Thần xoay người, giống như một tôn sát thần nhìn xem Cát Kim Sơn, âm thanh lạnh lùng nói:

"Ngươi ngàn vạn lần không nên tìm người nhà ta ra tay! Kẻ dám đụng đến người nhà ta, chết!"

"Sao có thể như vậy!"

Cát Kim Sơn thấy bọn người Vũ Tam Thông bị miểu sát vừa sợ vừa giận, hét lớn một tiếng:"Chúng đệ tử Mê Âm Đảo nghe lệnh, ai giết Diệp Thần, ta cho hắn làm phó đảo chủ!"

Tục ngữ nói, có trọng thưởng tất có dũng phu!

Rất nhiều đệ tử nghe xong có thể làm phó đảo chủ, ngay cả 'Sợ hãi' là cái gì đều quên, nhao nhao giơ lên binh khí lao đến Diệp Thần.

"Một bầy kiến hôi!"

Ánh mắt Diệp Thần lạnh lùng, đối diện với mấy đệ tử không biết sống chết này, trực tiếp vỗ ra một chưởng!

Oanh!

Trong hư không truyền đến một tiếng vang xé rách, ngay sau đó một màn quỷ dị xuất hiện!

Thân thể những đệ tử này đột nhiên lửa cháy, hiện trường lập tức là một mảnh tiếng kêu thảm thiết, trong khoảnh khắc liền hóa thành tro tàn

"Hỏa Vân Chưởng?"

Cát Kim Sơn thấy cảnh này sắc mặt tái xanh, nhớ ngày đó Hỏa Vân Chưởng là hắn truyền thụ cho Diệp Thần đây này, không nghĩ tới tiểu tử này vậy mà có thể đem môn công phu này luyện đến kinh khủng như vậy!

Lúc này đệ tử Mê Âm Đảo gần như chết hết, Cát Kim Sơn cùng mấy vị môn chủ cũng đều luống cuống!

"Dừng tay!"

Đúng lúc này ở trên đảo truyền đến một tiếng gầm thét, đám người tìm theo tiếng nhao nhao ngẩng đầu, chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi thân mang trường sam, gánh vác trường kiếm từ trên trời giáng xuống!

"Ngươi là ai?"

Diệp Thần nhìn người nọ cau mày nói.

"Diệp Thần, chỉ bằng ngươi còn chưa xứng biết ta là ai! Thức thời nhanh chóng dẫn người rời đi, nếu không đừng quản ta không khách khí!"

Nam tử đứng tại bên người Cát Kim Sơn, một mặt miệt thị nhìn xem Diệp Thần.

"Cẩu tiên sinh, ngài đã tới!"

Cát Kim Sơn nhìn thấy người này trong lòng đại hỉ, mặc dù đối phương so với hắn trẻ trung hơn rất nhiều, nhưng hắn lại là một mặt tràn đầy vẻ lấy lòng.

"Cát Kim Sơn, nghĩ xong chưa?"Nam tử không coi ai ra gì mà hỏi thăm.

"Nghĩ kỹ, Mê Âm Đảo ta nguyện ý gia nhập Cục Võ Đạo!"Cát

Kim Sơn gật đầu nói.

"Rất tốt!"

Nam tử đắc ý cười, nói xong thét dài một tiếng, mấy nam tử áo đen từ chỗ tối đi ra, toàn thân trên dưới cũng tản ra khí tức võ tu.

"Ngọa tào! Rất có thể trang bức đấy chứ, thứ đồ gì!"

Lan Trần thấy thế khó chịu, hắn ghét nhất chính là người khác ở trước mặt hắn trang bức, ngoại trừ Thần ca.

"Nguyên lai là người Cục Võ Đạo!"

Diệp Thần nghe được hai người đối thoại, hừ lạnh nói:"Hôm nay mặc kệ ngươi là cái cục gì, Cát Kim Sơn đều phải chết!"

"Cuồng đồ lớn mật, nhận lấy cái chết!"

Nam tử gầm thét một tiếng, từ phía sau lưng rút ra bảo kiếm nhảy lên hư không, cổ tay rung lên, từng đạo kiếm khí bày biện ra hình dáng hoa sen, tốc độ cực nhanh đâm tới Diệp Thần.

Chương 513. Kiếm chân chính!

"Trời ạ! Kiếm khí thật mạnh!"

"Nghe nói người này là người phụ trách quan môn đệ tử Cục Võ Đạo, tuổi còn trẻ tu vi đã là Kim Đan đỉnh phong!"

"..."

Mấy vị môn chủ Mê Âm Đảo nghị luận ầm ĩ, Khổng Vân Long thấy cảnh này càng là tự ti, mặc dù hắn là môn chủ Phi Kiếm Môn, nhưng nếu bàn về kiếm thuật còn xa không kịp người trẻ tuổi trước mắt!

"Hừ, ta cho ngươi biết cái gì mới thật sự là kiếm!"

Diệp Thần thấy người này là cao thủ dùng kiếm, cũng quyết định không tiếp tục ẩn giấu, hắn chậm rãi nâng cánh tay phải lên đem chân khí tập trung vào.

Một giây sau, trong hư không liền nổi lên hư ảnh một thanh cổ kiếm to lớn, kiếm này dài chừng hơn mười mét, toàn thân tản ra kiếm mang màu xanh dương yếu ớt, làm cho tất cả mọi người đều cảm nhận được một cỗ sát khí trước nay chưa từng có.

Người cách gần hư ảnh cổ kiếm thậm chí bị hư ảnh phát ra kiếm khí sắc bén cắt vỡ da thịt!

"Ngươi muốn chết a, còn đứng ngốc đấy!"

Văn Tinh một tay túm lấy Tào Vinh còn đang kinh ngạc đến ngây người, kết quả Tào Vinh vừa xê dịch bước chân, trên mặt đất liền xuất hiện một vết kiếm hằn sâu, nếu như đạo kiếm khí này vạch ở trên người hắn, nửa cái bàn chân của Tào Vinh liền không

còn.

"Thượng cổ chi kiếm?"

Nam tử trong hư không nhìn thấy hư ảnh cổ kiếm cũng kinh hãi, mắt thấy cổ kiếm bổ tới đỉnh đầu hắn, nam tử khẽ cắn môi muốn cứng chọi cứng hạ một kích trí mạng này!

Bởi vì kiếm của hắn cũng không phải chất liệu phổ thông, mà là dùng thiên thạch chế tạo, là bảo kiếm không thể phá vỡ!

Loảng xoảng!

Bên tai đám người truyền đến một tiếng vang thật lớn, ngay sau đó bảo kiếm trong tay nam tử theo tiếng vang mà nát, kinh khủng hơn chính là hư ảnh cổ kiếm giống cắt hoa quả, trực tiếp từ giữa nam tử bổ ra làm hai!

Phốc!

Trên bầu trời xuất hiện một trận gió tanh mưa máu, nam tử mất mạng tại chỗ, nội tạng các loại giống mưa đá, xen lẫn huyết thủy tanh hôi từ trên trời giáng xuống.

"Ngọa tào! Gia hỏa này ăn cái gì, ngay cả máu cũng thối như vậy!"Văn Tinh tiện tay kéo áo của một người bên cạnh, che lên đỉnh đầu của mình.

"Hỗn đản, ngươi làm gì!"

Lan Trần tức điên lên, hôm nay hắn ăn mặc rộng rãi thoáng mát, kết quả là bị Văn Tinh coi như 'Ô dù'!

"Nhỏ mọn như vậy làm gì, chẳng phải chỉ là một chiếc áo sao, cùng lắm thì ném đi mua cái khác a!"

"Đại gia ngươi, ta đây là Armani bản số lượng có hạn a!"

Lan Trần tức nhức cả trứng, hắn nghĩ không ra làm sao Thần ca lại nhận biết loại người này, quả thực chính là vô sỉ!

"Armani là ai??"

"..."

Ngoại trừ hai kỳ hoa Văn Tinh cùng Lan Trần ra, còn lại tất cả đều sợ ngây người, thực lực Diệp Thần bộc lộ ra triệt để chinh phục đám người.

"Chạy a!"

Hoàng Phúc Hậu thấy tình thế không ổn, dẫn đầu quay người liền chạy!

"Giết!"

Ánh mắt Diệp Thần lẫm liệt, mấy người Viên Vũ ở sau lưng cũng không chịu nổi, nhao nhao xông lên trước chém giết cùng các môn chủ khác.

Mà lúc này Cát Kim Sơn muốn chạy đã không kịp, bởi vì Diệp Thần đã ngăn chặn đường đi của hắn.

"Lão tặc, chết!"

Diệp Thần không lưu tình chút nào vỗ ra một chưởng, Cát Kim Sơn chỉ có thể kiên trì chống lại.

Bành!

Lấy Diệp Thần làm trung tâm, một vòng sóng khí mắt thường không thể gặp đột nhiên khuếch tán, đem rất nhiều đệ tử, thậm chí người quân đội đều đánh bay ra ngoài!

"Ha ha ha ha, Diệp Thần, ngươi cũng bất quá chỉ có như thế!"

Cát Kim Sơn cùng Diệp Thần đối chưởng qua đi phát hiện mình bình yên vô sự, không khỏi cười đắc ý.

"Ngớ ngẩn!"

Diệp Thần nhìn xem Cát Kim Sơn giống như đồ đần.

Vừa dứt lời, nụ cười trên mặt Cát Kim Sơn dần dần rút đi, tiếp theo mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nhìn Diệp Thần, bắp thịt trên mặt kịch liệt lay động, một giây sau Cát Kim Sơn kêu thảm một tiếng, thân thể trực tiếp nổ tung, hóa thành một vũng máu sương mù

"..."

Thấy cảnh này bọn người Hoàng Phúc Hậu đâu còn có tâm tư chiến đấu, dưới sự bối rối bị bọn người Viên Vũ thừa cơ đánh giết.

Toàn bộ Mê Âm Đảo lập tức thây ngang khắp đồng, tựa như bãi tha ma!

Hiện trường duy nhất còn sống, cũng chỉ có Cung Tuyết Hoa.

"Diệp Thần, ngươi có thể giết ta, nhưng xin ngươi buông tha mẫu thân cao tuổi của ta!"Cung Tuyết Hoa tự biết tai kiếp khó thoát, trước khi chết nói ra thỉnh cầu của mình.

"Yên tâm, Diệp Thần ta chưa từng khó xử người già yếu!"Diệp Thần gật gật đầu, nói xong chậm rãi đưa tay chuẩn bị tiễn Cung Tuyết Hoa lên đường.

Cung Tuyết Hoa thấy thế nhắm hai mắt lại, hai hàng thanh lệ từ khóe mắt lặng yên trượt xuống.

"Diệp tiên sinh, hạ thủ lưu tình!"

Thời khắc mấu chốt một giọng già nua truyền đến, Diệp Thần quay đầu nhìn lại chỉ thấy mẫu thân Cung Tuyết Hoa là Thường Nga, run run rẩy rẩy từ [image]trong một tòa phòng đi ra.

"Là ngài?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày.

"Diệp tiên sinh, hạ thủ lưu tình!"

Thường Nga nói xong bịch một tiếng quỳ xuống cho Diệp Thần, đau khổ cầu khẩn nói:"Chúng ta cũng không muốn đắc tội Diệp tiên sinh, con gái của ta cũng là có nỗi khổ tâm a!"

"Cụ bà, ngài đứng lên nói chuyện đi!"

Diệp Thần nâng nâng bàn tay lên, một cỗ lực lượng nhỏ bé thần kỳ nâng hai đầu gối nàng lên.

Cụ bà kinh ngạc qua đi, cũng bắt đâu đem cố sự của mẹ con các nàng một năm một mười nói cho Diệp Thần.

Chương 514. Người Cung gia!

Nguyên lai, mẹ con Cung Tuyết Hoa vốn là người Cung gia Tây Bắc.

Mấy năm trước hai mẹ con đến phương Nam du lịch, Cung Tuyết Hoa có tư sắc tuyệt mỹ không may bị Cát Kim Sơn nhìn thấy, đêm đó liền bị người Mê Âm Đảo bắt được, từ đó tới nay làm 'Áp trại phu nhân'!

Trong lúc đó, hai mẹ con mặc dù phản kháng qua, nhưng cuối cùng đều là thất bại, bất đắc dĩ chỉ có thể lưu lại ở trên đảo!

"Diệp tiên sinh, nếu như cậu nhất định phải giết người giải hận, xin mời giết bà già này, tha cho con gái của ta một mạng đi!"Thường Nga nước mắt tuôn đầy mặt, nói xong làm bộ lại muốn quỳ xuống cầu xin tha thứ.

"Trời ạ! Hai người là người Cung gia?"

Không đợi Diệp Thần nói chuyện, Tào Vinh ở một bên lại mở to hai mắt nhìn, hoảng sợ nói:"Lão nhân gia, chẳng lẽ ngài chính là Thường cụ bà lạc đường năm năm trước của Cung gia?"

"Ân, tiểu hữu là?"

Thường Nga nghe được lại có thể có người biết nàng, cũng vạn phần giật mình, đầy bụng nghi ngờ nhìn về phía Tào Vinh!

"Cháu gọi Tào Vinh, là người Tào gia Kinh Thành!"Tào Vinh tự giới thiệu.

"Nguyên lai là Tiểu Tào!"

Thường Nga nghe xong nước mắt nức nở nói:"Tiểu Tào, cậu giúp ta van nài Diệp tiên sinh, bỏ qua con gái của ta đi, nàng đã rất đáng thương!"

"Tào Vinh, cậu biết nàng?"

Diệp Thần sững sờ, địa phương quỷ quái này cũng có thể đụng tới người quen?

"Diệp tiên sinh, mặc dù tôi không biết cụ bà, nhưng biết chuyện Cung gia phát sinh!"Tào Vinh gật gật đầu.

Cung gia Tây Bắc, nhiều năm trước danh xưng đệ nhất gia tộc Tây Bắc!

Nhất là nam đinh trong gia tộc, không một người không nhập ngũ, Cung Thành được hưởng danh hiệu 'Tây Bắc Binh Vương', chính là xuất từ Cung gia.

Nói tóm lại đám nam đinh Cung gia vài chục năm nay, vì Tây Bắc Hoa Hạ đã lập công lao hiển hách!

Chỉ tiếc trời cao đố kỵ anh tài, Cung Thành tại một lần nào đó xung đột biên cảnh cũng bị địch nhân hãm hại, cuối cùng chiến tử!

"..."

Đám người nghe xong đều trầm mặc, mà Thường Nga càng là khóc ra thành tiếng, bởi vì Cung Thành chính là con trai của nàng, cũng là ca ca Cung Tuyết Hoa.

"Lão nhân gia, thật xin lỗi, vừa rồi hù đến ngài đi?"

Diệp Thần nghe Tào Vinh kể xong, không khỏi nổi lòng tôn kính với Thường Nga, hoặc phải nói là nổi lòng tôn kính với Cung gia!

Cả nhà trung liệt! (Trung liệt: hi sinh vì đất nước)

Đối mặt loại gia tộc này, Diệp Thần căn bản không đề nổi bất luận cái sát tâm gì!

Huống chi kẻ cầm đầu nói cho cùng vẫn là Cát Kim Sơn, cần gì phải làm khó đôi mẹ con đáng thương này?

"Diệp tiên sinh, cậu, cậu không giết chúng ta?"Thường Nga nghe xong mừng rỡ.

Diệp Thần lắc đầu, trầm giọng nói:"Ân oán giữa tôi cùng Cung tiểu thư ân oán coi như xóa bỏ, lão Viên, chúng ta đi!"

"Diệp Thần"

Đúng lúc này Cung Tuyết Hoa mở miệng, nàng ánh mắt phức tạp nhìn xem Diệp Thần, muốn nói lại thôi.

"Cung tiểu thư, còn có việc?"

"Diệp tiên sinh, cậu phải coi chừng!"Cung Tuyết Hoa khẽ cắn môi son nói.

"Tôi muốn coi chừng?"

Diệp Thần sững sờ, vô ý thức hỏi:"Cung tiểu thư, lời này của cô có ý tứ gì?"

"Người mới vừa rồi bị cậu một kiếm chém giết, gọi Cẩu Tư, hắn là học trò đắc ý của thủ lĩnh Cục Võ Đạo, cậu giết hắn chỉ sợ"

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ, khó trách tiểu tử kia một mặt phách lối như vậy, nguyên lai là có người làm chỗ dựa cho hắn!

"Cẩu tử không ở yên trong nhà, ra cắn người linh tinh, bị giết đáng đời!"Văn Tinh mặt mũi tràn đầy khinh thường.

"..."

Bọn người Viên Vũ đồng loạt nhìn về phía Văn Tinh, con hàng này sẽ không thật sự cho rằng có người tên là 'Cẩu tử' đi?

"Tạ ơn Cung tiểu thư nhắc nhở, bất quá tôi cùng Cục Võ Đạo đã kết cừu oán, nhiều một cọc cũng không sợ!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói xong quay người trực tiếp rời đi.

"Cụ bà, cháu phái người đưa ngài về Tây Bắc đi?"Tào Vinh thấy thế tiến lên nói với Thường Nga.

"Tốt, làm phiền!"

Thường Nga như trút được gánh nặng, 'Giam lỏng' nhiều năm bây giờ cuối cùng cũng tự do.

Diệp Thần ngồi trên trực thăng quân đội rời đi Mê Âm Đảo, rất nhanh về tới Ninh Châu.

"Diệp tiên sinh"

Máy bay trực thăng đáp xuống khu canh gác Ninh Châu, mắt thấy Diệp Thần muốn rời khỏi, Tào Vinh vội vàng gọi hắn lại.

"Ngày mai tới đón tôi đi, tôi đi một chuyến cùng hai người!"Diệp Thần nói.

"Tạ ơn Diệp tiên sinh!"

Tào Vinh nghe xong sướng đến phát rồ, mà Tào Xán ở một bên cũng đỏ bừng mặt chủ động nói xin lỗi với Diệp Thần, trước đó nàng còn không phục, nhưng một trận chiến tại Mê Âm Đảo triệt để chinh phục nàng, trong lòng Tào Xán lúc này Diệp Thần quả thực là một tồn tại như 'Thần tiên'!

Rời đi khu canh gác, sau khi Diệp Thần cùng bọn người Viên Vũ tách ra, để Tào Vinh lái xe tiễn hắn về tới sơn trang Vân Đỉnh.

Vừa tới cửa nhà, Diệp Thần phát hiện ở cổng còn đứng hai binh sĩ cầm súng, hiển nhiên là phái tới bảo hộ người nhà hắn.

"Tào Vinh, cậu để các chiến sĩ đều đi về nghỉ ngơi đi!"Diệp Thần xuống xe nói với Tào Vinh.

"Được!"

Tào Vinh đứng thẳng tắp kính cái quân lễ, Diệp Thần thấy thế cũng không nói cái gì, trực tiếp đi vào biệt thự.

"Con trai, con trở về!"

"Mẹ, nàng dâu!"

Sở Lan cùng Lý Hương Cầm đều được đưa về sơn trang Vân Đỉnh, nhìn thấy Diệp Thần trở về hai người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 515. Cục Võ Đạo!

"Con rể, những người bắt cóc chúng ta là như nào a?"Lý Hương Cầm thở phì phò nói:"Đáng hận nhất chính là phụ nữ giả mang thai kia, dáng dấp ngược lại là xinh đẹp, không nghĩ tới tâm nhãn xấu như vậy!"

"Cô, người xấu đều đã bị trừng phạt, cô có thể yên tâm!"

Diệp Thần biết người Lý Hương Cầm nói là Cung Tuyết Hoa, nhưng lúc này hắn cũng không nói cái gì.

Kinh Thành.

Mấy đại gia tộc thời khắc chú ý Diệp Thần đều biết chuyện phát sinh ở trên Mê Âm Đảo!

Mà khẩn trương nhất chính là người nhà họ Cốc.

Khi quản gia đem chuyện Diệp Thần đồ diệt tất cả mọi người Mê Âm Đảo cáo tri cho Cốc Khê, lão đầu cũng không có quá coi ra gì, nhưng một câu tiếp theo của quản gia lại trực tiếp dọa cho lão đầu huyết áp tiêu thăng!

"Gia chủ, nghe nói bên người tiểu tử họ Diệp có một người trẻ tuổi gọi là Văn Tinh!"

"Cái gì!"

Cốc Khê nghe xong kém chút từ trên ghế bành nhảy dựng lên, vội vàng mà hỏi:"Ngươi nghe ai nói, xác định người kia gọi Văn Tinh?"

"Tôi có thân thích làm doanh trưởng tại Chiến Khu Nam Bộ,

đêm nay hắn tham dự hành động tiêu diệt Mê Âm Đảo, theo hắn nói bên người Diệp Thần đích xác có người gọi Văn Tinh, hẳn là sẽ không sai!"Quản gia nghĩ nghĩ nói.

"Ta không muốn hẳn là, ta muốn khẳng định!"

Cốc Khê giận tím mặt, mặt mo nghẹn đỏ lên giận dữ hét:"Nhanh, lập tức sắp xếp người đi thăm dò! Nếu như thật có người này, lập tức xử lý hắn!"

"Vâng, tôi đi làm!"

Quản gia khom người rời khỏi gian phòng, chỉ để lại Cốc Khê thần sắc chán nản ngồi tại trên ghế bành, bên trong miệng còn tự lẩm bẩm:

"Tuyệt đối không nên là thật, bằng không Cốc gia ta liền xong rồi"

Nghĩ nghĩ Cốc Khê vẫn là cầm điện thoại lên, cấp tốc bấm điện thoại của con trai cả Cốc Chí Cương, đem trọn vẹn câu chuyện nói cho hắn, đồng thời hỏi:

"Chí Cương, không phải con nói có biện pháp giết Diệp Thần sao, có thể nhanh lên hay không?"

"Tốt, con sẽ tăng nhanh tiến độ!"

Cốc Chí Cương cũng gấp, tiên đoán của Huyền Cơ Tử quả nhiên linh nghiệm, không nhanh chóng ngăn lại Cốc gia lập tức phải gặp xui xẻo!

Cùng lúc đó, tin tức Cẩu Tư bị giết cũng truyền đến trong tai thủ lĩnh Cục Võ Đạo Mạc Giang Hải.

"Sao có thể như vậy!"

Biết được ái đồ bị giết, Mạc Giang Hải tức giận tới mức cắn

răng, diện mạo dữ tợn nhìn xem thuộc hạ đến đây báo cáo nói:"Lập tức liên hệ Hùng Ngang, để hắn đi Ninh Châu, mang thủ cấp của tiểu tử Diệp Thần kia về cho ta!"

"Vâng, cục trưởng!"

Thuộc hạ nghe được cái tên Hùng Ngang, cũng không khỏi hít vào ngụm khí lạnh.

Người này tại Cục Võ Đạo có tu vi gần với Mạc Giang Hải, tuyệt đối là cao thủ cấp bậc đỉnh tiêm, xem ra lần này cục trưởng là quyết tâm muốn mệnh Diệp Thần!

Đang lúc thuộc hạ chuẩn bị rời đi, Mạc Giang Hải đột nhiên gọi hắn lại, hừ lạnh nói:

"Suýt nữa quên mất, Liên Đoàn Võ Đạo đáp ứng thần phục sao?"

"Không có!"Thuộc hạ lắc đầu, có chút áo não nói:"Thượng Quan Dĩnh không đồng ý, còn nói Liên Đoàn Võ Đạo là tạo ra vì sư đệ của nàng!"

"Cho thể diện mà không cần!"

Mạc Giang Hải nghe xong phẫn nộ quát:"Dù thực lực Liên Đoàn Võ Đạo không tốt, nhưng cũng có mấy ngàn đoàn chúng, loại thế lực này tuyệt không cho phép nó tồn tại, trừ phi từ Cục Võ Đạo ta quản lý!"

"Thế nhưng là thái độ Thượng Quan Dĩnh rất kiên quyết, chúng ta cũng không dễ dùng sức mạnh, dù sao sư phó của nàng là"Thuộc hạ không dám nói hết câu.

"Hừ! Trưởng lão Hộ Long tộc lại như thế nào?"

Mạc Giang Hải nuốt ngụm nước bọt, có chút lo lắng không

đáng kể đến:"Nếu công khai không được, vậy chơi ngầm! Ngươi thả tin đồn ra, nói Diệp Thần tại Mê Âm Đảo tìm được bảo tàng, đồng thời đem bảo tàng này giấu ở trong tay Thượng Quan Dĩnh!"

"Cái này"

"Nhanh làm đi, bớt nói nhảm!"

"Vâng!"

Thuộc hạ thấy Mạc Giang Hải tức giận, tranh thủ thời gian đồng ý.

Ngày kế tiếp, sau khi Diệp Thần rời giường Sở Lan đã làm tốt bữa sáng chờ hắn rời giường ăn.

"Mẹ, sao sớm như vậy mẹ đã dậy rồi?"

"Những năm này mẹ đều không có làm tròn trách nhiệm của một người làm mẹ."

Sở Lan miễn cưỡng cười một tiếng, trên mặt mang một tia ưu thương nhàn nhạt:"Hiện tại có cơ hội đương nhiên mẹ muốn sớm một chút rời giường, làm đồ ăn cho con trai!"

"..."

Diệp Thần không nói chuyện, nhìn xem chén mì sợi mộc mạc đến cực điểm trên bàn ăn kia, lúc này ngồi xuống bắt đầu ăn từng ngụm từng ngụm.

Nhìn xem dáng vẻ Diệp Thần 'Ăn như hổ đói', Sở Lan mỏi nhừ con mắt, nước mắt trong suốt một mực xoay một vòng trong hốc mắt.

Chỉ chốc lát, một chén mì lớn liền bị Diệp Thần cuốn sạch sẽ.

"Con trai, mì sợi ăn ngon không?"Sở Lan cười hỏi.

"Ngon, ăn rất ngon! Về sau mỗi ngày có thể ăn vào đồ ăn mẹ làm thì tốt!"Diệp Thần lau miệng nói.

"Mẹ cũng muốn a, bất quá, đáng tiếc Diệp gia một mực không chịu tiếp nhận con!"Sở Lan nhẹ nhàng thở dài.

"Mẹ, nếu mẹ không thích người Diệp gia, không bằng chuyển đến Ninh Thành đi!"

Vừa dứt lời, điện thoại Sở Lan lại đột nhiên vang lên, nàng xem xét điện báo sắc mặt biến hóa, đi đến trong phòng bếp nhận nghe điện thoại.

Diệp Thần thấy thế cũng không hỏi nhiều, ai còn không có chút bí mật!

Một lát sau, Sở Lan mới từ trong phòng bếp đi tới, bất quá sắc mặt của nàng lại khó coi.

"Mẹ, xảy ra chuyện gì?"Diệp Thần thấy thế hỏi.

Chương 516. Huynh muội Plastic!

"Gia gia con bảo mẹ tranh thủ thời gian trở lại Kinh Thành, cụ thể chuyện gì hắn cũng không có nói tỉ mỉ!"

"Thật vậy sao?"

Diệp Thần thấy Sở Lan do dự, kết luận lão mụ có việc giấu diếm mình.

"Con trai, vẫn là mẹ về Kinh Thành trước nhìn xem đến cùng chuyện gì đi, con tự bảo trọng, chiếu cố tốt Tuyết Di, biết không?"Sở Lan dặn dò.

"Tốt a!"

Diệp Thần nghĩ nghĩ gật đầu nói:"Vậy để con bảo Ảnh Tử cùng Kim Cương đưa mẹ trở lại Kinh Thành!"

Sở Lan không có cự tuyệt, nàng biết đây là Diệp Thần quan tâm mình.

"A, bà thông gia, con rể, hai người sớm như vậy đã dậy rồi?"Lý Hương Cầm ngáp một cái từ trong phòng ngủ đi ra, nhìn thấy mẹ con Diệp Thần lên tiếng chào.

Sở Lan cười một tiếng, đem chuyện hôm nay mình muốn rời khỏi Ninh Châu nói cho Lý Hương Cầm.

"Nhanh như vậy đã phải đi rồi sao?"

Lý Hương Cầm mặt lộ vẻ thất vọng, nói:"Tôi còn muốn mang

bà hảo hảo chơi mấy ngày tại Ninh Châu đâu!"

"Có cơ hội, bà thông gia cũng có thể đến Kinh Thành thăm tôi nha!"Sở Lan nói.

"Cũng đúng!"

Lý Hương Cầm nghe xong không khỏi gật đầu nói:"Qua đoạn thời gian nữa, tôi cùng lão Tô sẽ đi Kinh Thành thăm bà!"

Mấy người đang trò chuyện, đột nhiên, bên ngoài truyền đến một trận tiếng chuông cửa.

"Để con đi mở cửa!"

Diệp Thần nói xong đi ra phòng ăn, mở cửa xem xét đứng ở cửa chính là huynh muội Tào Vinh cùng Tào Xán.

"Diệp tiên sinh, thật xin lỗi, sớm như vậy quấy rầy ngài!"Tào Vinh mặt mũi tràn đầy xin lỗi nói.

"Không vấn đề, tiến vào ngồi đi, hai người ăn điểm tâm chưa?"Diệp Thần mời vào phòng khách, nhưng huynh muội Tào Vinh ai cũng không nhúc nhích.

"Diệp tiên sinh, lúc nào chúng ta có thể đi?"

Tào Xán là người nóng tính, mặc dù nàng rất kính sợ Diệp Thần, nhưng vẫn là nhịn không được thúc giục nói.

"Vậy hai người chờ một chút, không tiến vào ngồi sao?"

"Không được!"

Diệp Thần thấy thế cũng không nhiều lời cái gì, quay người lại đi vào biệt thự, huynh muội Tào Vinh hai mặt nhìn nhau, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ trở lại trong xe chờ.

Một mực chờ đến khi mấy người Ảnh Tử tới, Diệp Thần mới ra biệt thự, nhưng hắn chỉ đứng tại cổng giống như đang bàn giao chuyện gì, hoàn toàn không để ý hai huynh muội Tào Vinh.

"Ca, anh cảm thấy lấy thực lực Diệp Thần, trong số những người cùng thế hệ ở Hoa Hạ có đối thủ sao?"Tào Xán ngồi ở vị trí kế bên tài xế, ánh mắt khóa chặt trên thân Diệp Thần hỏi.

"Tối thiểu ở giới thế tục không có!"

Tào Vinh nghĩ nghĩ, nghiêm trang nói.

"Không đúng, tối thiểu em biết có người có thể giao thủ cùng Diệp Thần!"Tào Xán nói.

"Ai?"

"Ca, anh thật sự là càng ngày càng đần, ăn cái gì a?!"

"Ách"

Tào Vinh im lặng, nếu nha đầu này không phải muội muội ruột của hắn, hắn thật muốn quất cho một cái.

Tào Xán yêu kiêu hừ một tiếng, chỉ chỉ phía Đông nói:"Ca, anh quên Tứ Đại Thiên Kiêu sao? Nhất là Mộ Dung gia tộc phía Đông, bọn họ khủng bố đến mức nào anh cũng đã được nghe nói đi?"

"..."

Nghe được bốn chữ 'Mộ Dung gia tộc', Tào Vinh cũng vô pháp phản bác.

Gia tộc này xác thực lợi hại, tại Đông Bộ Hoa Hạ có lực ảnh hưởng to lớn, mà lại võ tu trong gia tộc cũng rất lợi hại, nhất là hai huynh đệ Mộ Dung Anh và Mộ Dung Kiệt, được ca tụng là 'Tuyệt Đại Song Kiêu' Đông Bộ!

Mà 'Tứ Đại Thiên Kiêu' Tào Xán nói tới, thật ra là hậu bối của nhóm tầng lớp có đặc quyền đỉnh cấp Hoa Hạ được tuyển ra!

Những hậu bối này không chỉ có gia thế tốt, tu vi cao, mà lại là người chỉ có thể cầu chứ không thể gặp, ngay cả huynh muội Tào Vinh đều chưa thấy qua.

"Nghe nói Tứ Đại Thiên Kiêu mỗi bốn năm tụ hội một lần, năm nay giống như lại muốn tụ hội!"Tào Xán nói.

"Em nghe ai nói?"

Tào Vinh sững sờ, loại tin tức này chỉ sợ ngay cả Tào Dương đều không biết, Tào Xán lại như thế nào biết được?

"Ôn Viêm Bân a, hắn nói cho em biết!"

"Không thể nào, làm sao không có nói cho anh biết chứ?"Tào Vinh nghĩ nghĩ vỗ trán một cái:"Quên, gia hỏa này đang theo đuổi em!"

"Ca, anh nói hươu nói vượn cái gì, em mới không muốn bị hắn truy đâu!"Khuôn mặt Tào Xán đỏ lên, hờn dỗi trừng mắt nhìn Tào Vinh một chút.

"Hắc hắc, em sớm gả đi cũng tốt, miễn cho mỗi ngày ở nhà phiền anh!"

"Tào Vinh, em liều mạng với anh!"

Tào Xán nghe xong triệt để không bình tĩnh, vừa cào vừa cấu với Tào Vinh, giống như có đại thù hận.

Đông đông đông!

Đúng lúc này có người gõ gõ cửa sổ xe, Tào Xán lúc này mới ngừng tay lại, tập trung nhìn vào Diệp Thần đứng ở bên ngoài một mặt tò mò nhìn bọn họ.

"Diệp tiên sinh!"

Tào Vinh vội vàng đẩy cửa xe ra đi xuống, trên mặt còn mang theo một đạo vết máu bị Tào Xán cào rách ra.

"Tinh lực hai người rất tràn đầy a, đi thôi!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói xong ngồi vào ghế sau.

"..."

Tào Vinh mặt mo đỏ ửng, cố nén đau rát trên mặt, lái xe hoả tốc rời đi sơn trang Vân Đỉnh

Nắng hè chói chang.

Trong sân huấn luyện mênh mông vô bờ của Chiến Khu Nam Bộ, các loại hò hét, thanh âm súng pháo không dứt bên tai!

Các chiến sĩ có lăn lộn bên trong vũng bùn, có cùng nhau trần truồng vật lộn, còn có các chiến sĩ đang chui ra từ bên trong những xe tăng có nhiệt độ lên tới hơn bảy mươi độ, có chiến sĩ ngay cả da đều bỏng rơi mấy tầng, cũng có những người đang cắn răng kiên trì.

Chương 517. Đổi huấn luyện viên (hạ)!

"Ân, không tệ!"

Trên tầng sáu một tòa nhà cao tầng nơi xa, Tào Viện Triều đang thông qua kính viễn vọng quan sát đội viên đặc chiến huấn luyện.

Đây là đội đặc chiến hắn cực kì tự hào, cũng là vương bài trong toàn bộ chiến khu!

"Tào tư lệnh, đặc chiến đội Long Nha dưới sự huấn luyện của Lý Thiết càng ngày càng mạnh, chúng ta cần gì phải thay hắn đi?"Tham mưu trưởng bên cạnh mang theo kính mắt nhìn xem Tào Viện Triều, rất là không hiểu hỏi.

"Lão Ngũ, ông có chỗ không biết!"

Tào Viện Triều để ống nhòm xuống, quay đầu nhìn về phía Ngũ Nhận, nói thẳng:"Tỷ võ trong quân năm nay khẳng định sẽ dị thường kịch liệt, nhất là Trần Vượng, hắn chắc chắn sẽ không nương tay đối với chúng ta!"

"Tôi nghe nói hai người là vì một người trẻ tuổi, mới náo mâu thuẫn?"

"Ân, cho nên lần này tuyệt không thể thua, nhất định phải tại luận võ hung hăng đánh mặt Trần Vượng!"Tào Viện Triều hừ lạnh một tiếng.

Lần trước tại lễ đính hôn Kiều An Na, hắn cùng Trần Vượng đã trở mặt rồi, còn đánh cược muốn phân cao thấp trên lôi đài quân

võ, đã như vậy không cần phải khách khí!

"..."

Ngũ Nhận muốn nói lại thôi, hắn không nghĩ ra là người trẻ tuổi nào lại đáng giá hai tư lệnh chiến khu trở mặt, thật không thể tin nổi!

Lúc này, trong sân huấn luyện, một nam nhân làn da ngăm đen, dáng người khôi ngô phảng phất có tâm linh cảm ứng, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía lầu cao nơi xa!

Hắn một đầu tóc ngắn mặt chữ quốc, hai đầu mày rậm hiện lộ rõ ràng dũng khí của hắn, ánh mắt sắc bén lại lạnh lùng, thỉnh thoảng tản ra sát khí hung ác như sói, mũi cứng chắc, môi mang theo khô ráo, chỉ có dùng máu cùng mồ hôi mới có thể thấm vào. (mặt chữ quốc: mặt vuông vức đoan trang, có tướng lãnh đạo trời sinh)

"Hừ, muốn thay thế ta, nằm mơ!"

Lý Thiết cười lạnh, hướng về phía phương hướng lầu cao giơ ngón tay cái lên, sau đó lại chậm rãi quay xuống dưới.

"Tiểu tử thúi!"

Ngũ Nhận từ bên trong kính viễn vọng thấy cảnh này, không khỏi cười mắng:"Lý Thiết không phục lắm a, Tào tư lệnh, muốn cho hắn làm một chút công việc tư tưởng hay không?"

"Không cần!"

Tào Viện Triều trầm giọng nói:"Quân nhân lấy phục tùng mệnh lệnh là thiên chức, huống chi chờ Diệp Thần tới, hắn tự nhiên là chịu phục!"

"Diệp Thần?"

Ngũ Nhận khẽ nhíu mày, gần đây hắn đã không phải là lần đầu tiên nghe được cái tên này.

"Báo cáo!"

Đúng lúc này một tên binh lính bước nhanh tới, kính cái quân lễ với Tào Viện Triều.

"Nói!"

"Mấy người Tào doanh trưởng trở về, còn mang đến một vị gọi là Diệp Thần tiên sinh!"Binh sĩ nói.

"Nhanh, dẫn bọn họ tới gặp ta!"

Nghe được tin tức này, trên mặt Tào Viện Triều nguyên bản tâm tình phiền muộn lập tức lộ ra nụ cười vui vẻ.

"Vâng!"

Binh sĩ lần nữa cúi chào, lập tức chạy chậm rời đi.

"Tào tư lệnh, chẳng lẽ Diệp Thần này là ba đầu sáu tay sao, nhìn ông vui vẻ kìa!"Ngũ Nhận dùng giọng điệu nói đùa.

"Lão ngũ, ông rất nhanh sẽ kiến thức được sự lợi hại của Diệp Thần!"Tào Viện Triều nhếch miệng lên, còn cố ý thừa nước đục thả câu.

"..."

Rất nhanh, huynh muội Tào Vinh dẫn Diệp Thần tới.

"Tiểu Diệp, đã lâu không gặp!"

Tào Viện Triều nhìn thấy Diệp Thần, vậy mà chủ động tiến lên chào hỏi, Ngũ Nhận bên cạnh giật mình, không nghĩ tới người lão Tào mời đến còn trẻ như vậy?

"Chào chú Tào!"

Diệp Thần mặt lộ vẻ mỉm cười, đưa tay ra bắt với Tào Viện Triều.

Hai người nói chuyện phiếm vài câu, Tào Viện Triều thẳng vào chủ đề nói:"Diệp Thần, trong quân sẽ lập tức có tỷ võ, cậu giúp ta đột kích huấn luyện đặc chiến đội Long Nha một chút!"

"Không có vấn đề!"

Diệp Thần sảng khoái đồng ý, lần trước Tào gia không tiếc đắc tội Hạ Hầu gia giúp hắn, phần nhân tình này Diệp Thần một mực ghi ở trong lòng!

Nhưng vào lúc này dưới lầu lại truyền đến một tiếng gầm thét

"Ai muốn thay thế ta, xuống tới chúng ta luyện một chút!"

Đám người cúi đầu xem xét, chỉ thấy Lý Thiết mang theo bảy tám tên đội viên của đặc chiến đội Long Nha, chẳng biết lúc nào đã đến dưới lầu, Lý Thiết thậm chí còn hai tay chống nạnh chờ khiêu chiến đây!

"Lý Thiết, cậu hồ nháo cái gì!"

Tào Viện Triều thấy thế chau mày, bất quá Lý Thiết là ái tướng của hắn, cũng không tốt quá mức trách móc nặng nề.

"Tư lệnh, tôi không có hồ nháo!"Lý Thiết không sợ hãi chút nào nói:"Tôi chỉ là muốn cùng người thay thế tôi so chiêu một chút, nếu không tôi không phục!"

"Chúng ta cũng không phục!"

"Không sai, Lý huấn luyện viên rất đúng, tại sao phải thay thế hắn!"

"..."

Đừng nhìn đặc chiến đội là thủ hạ binh của Tào Viện Triều, nhưng đám người này cũng không phải dễ lừa bịp, không có thực lực tuyệt đối muốn dạy bọn họ, nằm mơ đi!

"Đám ranh con, muốn nhốt phòng tối sao?"

Ngũ Nhận ngoài mặt quát lớn lên với đội viên đặc chiến, nhưng lại quay đầu nói với Diệp Thần:"Diệp tiên sinh, trong bộ đội đặc chủng thực lực là vua, những người này không biết sự lợi hại của cậu, thứ lỗi!"

"Không quan trọng, đã đáp ứng chú Tào, tôi tự nhiên sẽ dạy dỗ tốt bọn họ!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"..."

Dạy dỗ?

Khóe miệng Ngũ Nhận co quắp một trận, Long Nha là bộ đội nắm đấm của Chiến Khu Nam Bộ, dám nói dạy dỗ những người này thật không có mấy ai!

"Diệp Thần, đặc chiến đội Long Nha liền giao cho cậu!"

Chương 518. Đổi huấn luyện viên (thượng)!

"Tốt!"

Diệp Thần gật gật đầu, nói xong mũi chân nhẹ nhàng điểm một cái, cả người liền từ lầu sáu bay ra lơ lửng tại hư không!

"Cái gì!?"

Ngũ Nhận thấy thế tròng mắt đều muốn trợn lồi ra, ngay cả Tào Viện Triều cũng là giật nảy cả mình, không nghĩ tới tu vi Diệp Thần vậy mà cao như thế!

Giật mình nhất tự nhiên là những người của đặc chiến đội Long Nha, bọn họ ngước cổ, nhìn về phía Diệp Thần lơ lửng giữa không trung, từng người cả kinh trợn mắt hốc mồm!

Diệp Thần nhìn thấy biểu lộ đám người lập tức hài lòng cười cười, hắn muốn chính là loại hiệu quả này.

Ngay sau đó chỉ thấy Diệp Thần xòe bàn tay ra, trực tiếp vỗ xuống!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn qua đi, trên mặt đất sân huấn luyện dưới lầu nhiều thêm một cái dấu lõm bàn tay thật sâu!

Tất cả mọi người đều cả kinh muốn rớt cả cằm, đây là cái thủ đoạn thần tiên gì?

"Tào, Tào tư lệnh, tôi hiện tại biết tại sao ông muốn đổi Lý

Thiết!"

Ngũ Nhận nuốt ngụm nước bọt, coi như lão binh như hắn đi lên chiến trường, nhìn thấy một màn phát sinh trước mắt, trong lòng cũng sẽ cảm giác phát chấn, người trẻ tuổi này quá mạnh!

"Ngũ tham mưu trưởng, Diệp Thần này mà xuất thủ, mấy người Lý Thiết sẽ hóa thành tro bụi!"

Tào Vinh cười khổ, hình tượng giết chóc ở trên Mê Âm Đảo sẽ còn thỉnh thoảng hiện lên ở trong óc hắn.

"Cái này"

Ngũ Nhận bó tay, bất quá nội tâm hắn lại là phi thường cao hứng, có loại huấn luyện viên như Diệp Thần đối với Long Nha mà nói có thể xưng vạn hạnh!

Lúc này Diệp Thần trong hư không từng bước một đi tới mặt đất giống xuống xuống cầu thang, mặt đối mặt đứng trước Lý Thiết, cười hỏi:

"Cậu nhất định phải khiêu chiến tôi?"

"Không sai, tôi muốn thử xem!"

Lý Thiết cũng là hán tử kiên cường, biết rõ thực lực đối thủ viễn siêu mình, vẫn có dũng khí chiến đấu!

"Tốt, vậy cậu đến công tôi đi!"Diệp Thần gật đầu.

"Tiếp chiêu!"

Lý Thiết nghe xong lập tức bày ra tư thế chiến đấu, lui về sau mấy bước sau đó bỗng nhiên lại xông lên phía trước, đồng thời xuất ra một chiêu Ưng Trảo rất nhanh công tới Diệp Thần.

Ưng Trảo Công là bản lĩnh giữ nhà của Lý Thiết, chỉ dựa vào

ba ngón tay, tường xi-măng đều có thể bị ưng trảo của hắn trảo xuyên.

Nếu là chộp vào trên người địch nhân, sẽ có thể trực tiếp móc xuyên thân thể đối phương, sức chiến đấu có thể xưng kinh khủng!

"Tốc độ, lực bộc phát cũng còn không tệ, đáng tiếc chân khí quá yếu!"Diệp Thần không nhanh không chậm nói.

"Hừ!"

Lý Thiết tự nhiên là không phục, nhưng một giây sau hắn liền trợn tròn mắt, mắt thấy là phải bắt được Diệp Thần, cách xa nhau chỉ có không tới mười centimet, nhưng vô luận hắn phát lực như thế nào, cũng không thể tiếp tục tiến lên nửa phần!

"Lý huấn luyện viên, ngài sao vậy?"

"Bắt hắn a!"

Đội viên đặc chiến ở một bên đều tức giận, nhao nhao vì Lý Thiết cổ vũ động viên, nhưng Lý Thiết nghẹn đỏ mặt cũng không đụng vào được Diệp Thần.

"Cậu thắng!"

Cuối cùng, Lý Thiết bất đắc dĩ lựa chọn nhận thua, hắn cũng biết mình không phải đối thủ Diệp Thần, chỉ là không nghĩ tới ngay cả thân thể đối phương đều không đụng tới, cách đấu này không có bất kỳ cái ý nghĩa gì!

"..."

Nghe được Lý Thiết nhận thua, tất cả mọi người giật nảy cả mình!

"Còn có ai muốn khiêu chiến nữa không?"

"Thủ trưởng, về sau mời ngài chỉ dạy chúng tôi đi!"Lý Thiết thần tình nghiêm túc, kính quân lễ tiêu chuẩn cho Diệp Thần.

"Mấy người không có ý kiến chứ?"

Diệp Thần quét những đội viên đặc chiến này một chút, thấy không một người nói chuyện tiếp tục nói:"Nếu không có, tôi sẽ thay thế Lý Thiết làm huấn luyện viên của mấy người!"

"Chào Huấn luyện viên!"

Dưới sự dẫn đầu của Lý Thiết, đặc chiến đội Long Nha cùng kêu lên.

"Tôi sẽ không thường xuyên đến chỉ đạo mấy người, cho nên ai tu luyện công phu gì, tiếp tục luyện công phu đó đi!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Diệp huấn luyện viên, ngài có ý tứ gì a?"Lý Thiết sững sờ, trong lòng tự nhủ chẳng lẽ Diệp Thần muốn làm 'Vung tay chưởng quỹ'?

"Không nên hiểu lầm!"

Diệp Thần nhìn thấy một đám đội viên đặc chiến mộng bức, cười nhạt một tiếng nói:"Dục tốc bất đạt, tôi giúp mấy người đả thông hai mạch Nhâm Đốc trước, chuyện khác nói sau!"

"Thật!?"

Lý Thiết cùng đội viên đặc chiến nghe xong sướng đến phát rồ, đột phá hai mạch Nhâm Đốc là truy cầu suốt đời của mỗi võ giả, bởi vì chỉ có dạng này mới có thể bước vào hàng ngũ võ tu!

"Đương nhiên, mấy người cũng coi như một nửa đồ đệ của tôi, nếu quá yếu sẽ khiến cho trên mặt người huấn luyện viên này không chút ánh sáng a!"Diệp Thần nhún vai nói.

"Diệp huấn luyện viên, tôi kẹt tại bình cảnh kỳ thật lâu rồi, xin giúp tôi đả thông hai mạch Nhâm Đốc trước đi!"

Trong đám người đi tới một binh sĩ cường tráng dáng dấp cao lớn thô kệch, giống như cột điện ông ông nói với Diệp Thần.

"Cậu tên là gì?"

Diệp Thần có chút hăng hái nhìn xem binh sĩ, luận dáng người hắn đều không kém cạnh Kim Cương.

"Tôi gọi Lý Đại Tráng, bọn họ đều gọi tôi là trâu nước!"Binh sĩ gãi đầu một cái, có chút ngượng ngùng cười ngây ngô đạo.

"Tốt, trâu nước, sẽ bắt đầu từ cậu!"

Diệp Thần gật gật đầu, lập tức để Lý Đại Tráng ngồi xếp bằng trên mặt đất, một cái tay chụp tại đỉnh đầu hắn, chậm rãi đem chân khí trong cơ thể rót vào.

Chương 519. Điện thoại của Ảnh Tử!

Thời gian dần qua, đỉnh đầu Lý Đại Tráng chậm rãi bốc lên một cỗ khói trắng, đám người thấy thế tất cả đều sợ ngây người, cái này mẹ nó là điện ảnh sao?

"Tốt!"

Diệp Thần thu về bàn tay, dặn dò:"Đại Tráng, hai mạch Nhâm Đốc của cậu đã được đả thông, nhìn cậu có tư chất Hoành Luyện, tôi liền dạy cậu một bộ công pháp Hoành Luyện đi!"

"Tạ ơn Diệp huấn luyện viên!"

Lý Đại Tráng cuồng hỉ, hắn cảm giác lực lượng mình biến lớn, vừa vặn sân huấn luyện có một khẩu pháo, con hàng này tiến lên ôm lấy họng pháo lớn bằng bắp đùi, ngay sau đó hét lớn một tiếng dùng sức toàn thân, vậy mà đem họng pháo lớn bằng bắp đùi uốn cong!

"Ngọa tào!"

Lý Thiết cùng đội viên đặc chiến thấy thế giật mình, làm sao khí lực con hàng này biến thái như vậy?

"Khờ hàng Lý Đại Tráng này, không biết hoả pháo là tài sản quân đội sao!?"

Ngũ Nhận trên lầu thấy thế tức điên lên, về sau báo cáo tổn hại viết như thế nào? Bị binh sĩ uốn cong?

Có quỷ mới tin a!

Lý Đại Tráng biến hóa để nhóm đội viên đặc chiến càng thêm sùng bái Diệp Thần, nhao nhao tiến lên mời hắn giúp mình đả thông hai mạch Nhâm Đốc!

Diệp Thần cũng không chê phiền phức, dần dần giúp chiến sĩ đặc chiến đội Long Nha đả thông hai mạch Nhâm Đốc.

"Diệp huấn luyện viên, từ nay về sau ngài chỉ cái nào tôi liền đánh cái đó!"

"Không sai, tôi cũng giống vậy!"

Nhóm đội viên đặc chiến hưng phấn dị thường, thái độ đối với Diệp Thần cũng chuyển biến một trăm tám mươi độ.

"Chậc chậc, Diệp Thần quả nhiên không phải người bình thường, lúc này mới mấy phút a, thế mà đã đem bọn nhóc con này thu phục, đoán chừng toàn quân cũng không ai có thể làm được!"Ngũ Nhận thấy thế không khỏi cảm thán nói.

"Diệp Thần xác thực không phải người bình thường!"

Tào Viện Triều mặt mũi tràn đầy thưởng thức nhìn xem Diệp Thần, suy nghĩ lại một chút con của mình không khỏi thở dài, đáng tiếc là hài tử nhà khác a!

Đả thông hai mạch Nhâm Đốc cho một tên đội viên đặc chiến sau cùng, cái trán Diệp Thần cũng rịn ra một tầng mồ hôi lấm tấm.

Đúng lúc này điện thoại di động Diệp Thần vang lên, xem xét là Ảnh Tử gọi tới.

"Ảnh Tử, tình huống mẹ tôi bên kia như thế nào?"

Diệp Thần đi đến một bên kết nối điện thoại thấp giọng hỏi.

"Điện chủ, quả nhiên như ngài sở liệu!"

"Người Diệp gia muốn đem Sở Lan phu nhân giao cho Hồng Bang, hiện tại toàn bộ đại viện Diệp gia đều bị người Hồng Bang vây quanh!"Ảnh Tử nói.

"Hồng Bang có người nào tới?"

"Cơ hồ tất cả cao thủ đều xuất động, tôi biết mấy tên võ tu 'Hồng Côn' trong đại viện Diệp gia!" (Hồng Côn: chỉ những nhân viên cao cấp trong tổ chức xã hội đen Hồng Kông)

"Là thời điểm cho Hồng Bang biết một chút lợi hại!"

Diệp Thần nghe vậy hừ lạnh một tiếng, thanh âm lạnh như băng nói:"Ai dám làm tổn thương mẹ của tôi, giết không tha!"

"Được!"

Diệp Thần cúp điện thoại với Ảnh Tử, lại cấp tốc gọi một cú điện thoại cho Ôn Bát Thiên.

"Lão Ôn, giúp tôi một việc! Hồng Bang hiện tại vây quanh Diệp gia, Sở Lan là mẹ tôi, tôi không muốn nàng nhận tổn thương Hại!"

"Sở Lan là mẹ cậu?"Ôn Bát Thiên giật nảy cả mình.

"Ân, hiện tại người tôi đã đi, nhưng Hồng Bang lần này tới không ít cao thủ, tôi hi vọng ông có thể giúp bọn họ một tay!"Diệp Thần nói thẳng.

Thực lực Hồng Bang tuyệt đối không thể khinh thường, phóng mắt xã hội đen toàn cầu dám đối nghịch cùng Hồng Bang cũng ít lại càng ít!

"Tốt, ta lập tức quá đó!"

Ôn Bát Thiên cũng nghiêm túc, Diệp Thần đã giúp Ôn gia, ân tình này sớm tối đều là phải trả.

Diệp Thần cúp điện thoại sắc mặt âm trầm đi trở về, nói với Lý Thiết:"Tôi đi trước, có thời gian tôi sẽ đi qua nhìn tiến độ tu luyện của mấy người!"

"Xin Diệp huấn luyện viên yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ không để cho ngài thất vọng!"Lý Thiết gật đầu nói.

Trước khi đi Diệp Thần đơn độc lên tiếng chào Tào Viện Triều, biết được Diệp gia xảy ra chuyện, Tào Viện Triều lúc này biểu thị Tào gia có thể giúp hắn.

"Chú Tào, nếu như chú có thể giúp cháu giải quyết hậu quả là tốt nhất rồi!"

Diệp Thần rất thẳng thắn, dù sao Kinh Thành là dưới chân thiên tử, giết người cũng không phải dễ bãi bình như vậy!

"Không có vấn đề, việc này ta sẽ nói với lão nhị!"

"Hồng Bang là xã hội đen, tổ chức thành viên vây công Diệp gia, coi như thật xảy ra nhân mạng cũng có cách nói!"Tào Viện Triều tự định giá một chút nói.

"Lão nhị?"

"Chính là cha của Tào Vinh, một tay chủ quản chính trị và pháp luật Kinh Thành!"

"Vậy làm phiền chú Tào, ngày khác cháu sẽ hậu tạ!"Diệp Thần nghe xong yên tâm nhiều.

"Diệp Thần, những tổ chức Hồng Bang này đều không đủ gây sợ hãi, cái cậu cần là phải coi chừng một vài gia tốc khác ở Kinh Thành a!"Tào Viện Triều hảo tâm nhắc nhở.

"Cháu biết, tỉ như Cốc gia đúng không?"

"Cậu còn biết Cốc gia?"

Diệp Thần gật gật đầu, cùng Tào Viện Triều hàn huyên vài câu xong, để Tào Vinh tiễn hắn rời đi trụ sở huấn luyện.

Chờ hắn vừa đi, Tào Viện Triều lập tức bấm điện thoại đệ đệ Tào Chấn Hưng, đồng thời đem chuyện Diệp Thần nói đơn giản một lần.

Chương 520. Đại viện Diệp gia!

"Đại ca, thế lực Hồng Bang không phải bình thường!"

Tào Chấn Hưng dừng một chút, trầm giọng nói:"Làm không tốt sẽ còn đem Tào gia xếp vào danh sách ám sát, chúng ta phải chấp nhận tốn kém như thế giúp Diệp Thần sao?"

"Hừ! Chỉ là một bang phái mà thôi, sao có thể so sánh cùng Diệp Thần!"Tào Viện Triều ngữ khí khinh thường nói:"Còn đem Tào gia ta xếp vào danh sách ám sát, lá gan hắn lớn bao nhiêu!"

"Tốt, em biết làm sao!"

"Đúng rồi, Tào Xán còn giống như chưa có bạn trai đi?"

"Đại ca, không phải là anh muốn để Tào Xán làm bạn gái Diệp Thần chứ?"

"Quên đi, bên người Diệp Thần mỹ nữ như mây, cũng chưa chắc để ý Xán nhi, đáng tiếc!"Nói xong Tào Viện Triều cúp điện thoại.

"..."

Tào Chấn Hưng ở đầu bên kia điện thoại đầu sững sờ, ngay sau đó một cỗ hỏa khí không hiểu xông lên trán!

Lẽ nào lại như vậy!

Nữ nhi của hắn vừa xinh đẹp lại ôn nhu, Diệp Thần dựa vào cái gì chướng mắt?

"Thư ký, lập tức chuẩn bị xe!"

Tào Chấn Hưng càng nghĩ càng tức giận, quát lên với thư ký vừa đến đây báo cáo công việc.

"Thủ trưởng, chuẩn bị xe đi chỗ nào a?"Thư ký sững sờ, ai chọc lãnh đạo tức giận?

"Nam Thành!"

Nói xong, Tào Chấn Hưng thở phì phò rời đi văn phòng

Nam Thành, đại viện Diệp gia.

Trong ngày thường cửa đại viện đều rất thanh tĩnh, lão bách tính đều biết gia đình này không đơn giản, ai cũng không dám tại ầm ĩ trước cửa đại viện, nhưng hôm nay lại khác biệt cùng ngày xưa!

Trước cửa đại viện đậu đầy xe con màu đen, ở cổng còn đứng lấy một đám nam áo đen, những người này mang theo kính râm, cao lớn vạm vỡ, trên cánh tay tất cả đều là hình xăm, xem xét cũng không phải là loại lương thiện gì!

"Ôi, các ngươi nói Diệp gia là thế nào đây, sao lại có nhiều lưu manh ngăn cửa như vậy?"

"Cái này khẳng định là đắc tội với người nào đó thôi!"

"Không nên a, Diệp gia dù sao cũng là đại gia tộc, làm sao lại sợ những người này?"

"Nói không chừng người ta cũng có lai lịch lớn thì sao?"

"..."

Bác trai bác gái hàng xóm xung quanh thấy cảnh này liền tụ tập tại một chỗ xa xa nghị luận ầm ĩ.

Trong đại viện. (Đại viện: khu vực có nhiều hộ gia đình)

Mấy nam nhân nằm ngổn ngang lộn xộn, những người này đều là bảo tiêu Diệp gia.

Diệp Thương Hải sắc mặt tái xanh đứng ở trong sân, bởi vì kích động, toàn thân không cầm được run rẩy.

Người Diệp gia khác cũng hoảng sợ đầy mặt nhìn người áo đen trước mắt, đối phương khí thế hung hung, chẳng những đả thương bảo tiêu Diệp gia, hơn nữa còn đưa ra yêu cầu bồi thường kếch xù!

"Bằng hữu, Diệp gia chúng ta đã đồng ý giao ra Sở Lan, các người không nên hùng hổ dọa người, Diệp gia ta cũng không phải ăn chay!"Diệp Thương Hải ngẩng đầu hơi có vẻ khiếp đảm nhìn tráng hán đầu trọc trước mắt, có chút không đủ niềm tin nói.

"Hừ! Lão đầu, ngươi thanh tỉnh lại đi!"

Tráng hán diện mạo dữ tợn, hừ lạnh nói:"Đường chủ Hồng Bang ta chết, ngươi cho rằng giao một con đàn bà ra là đủ rồi?"

"Diệp gia nhất định phải đưa tiền, thu tiền chúng ta lại đi xử lý Diệp Thần, việc này mới tính xong!"

"Vậy, vậy các người muốn mười tỷ, Diệp gia cũng không bỏ ra nổi nhiều tiền đến như vậy a!"Diệp Lỵ thân là nữ trưởng Diệp gia, lúc này chỉ có thể kiên trì đứng ra nói chuyện.

"Bà tám, nếu không có thể giao ra căn nhà của Diệp gia, ta sẽ chiết khấu cho các ngươi còn 50%!"

"Nếu là các ngươi không cho, vậy liền làm bạn cùng Hồng đường chủ đi!"Tráng hán nói xong, đệ tử Hồng Bang đứng phía sau hắn nhao nhao xông tới, khí thế hùng hổ doạ người để người Diệp gia hãi hùng khiếp vía!

"Sở Lan, đều là chuyện tốt cô làm!"

Diệp Tinh Cầu hung hăng trừng Sở Lan một chút, cắn răng nói:"Mẹ con các ngươi chính là sao chổi Diệp gia ta, tiền này hẳn là từ nhà các ngươi bỏ ra!"

"..."

Diệp Tử Long cắn răng, hắn ngược lại là có chút tiền để dành, nhưng cho dù lão ba chịu giao nhà ra, cũng còn thiếu 5 tỷ, hắn cũng có nhiều như vậy a!

"Đầu trọc, phí lời cùng bọn chúng làm gì, loại người này đều là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!"

Một nam tử trung niên mập mạp bên cạnh mở miệng, hắn nói xong như thiểm điện xuất thủ một tay nắm chặt tóc Sở Lan, cười gằn nói:

"Đừng tưởng rằng nói đùa cùng các ngươi, hiện tại lão tử liền xử lý con đàn bà này, để các ngươi thấy chút máu!"

"Ngao!"

Một tiếng hét thảm, nhưng lại không phải Sở Lan phát ra tới, mà là từ sau lưng đầu trọc phát ra.

"Làm tổn thương mẫu thân của chủ điện ta, chết!"

Đám người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai mắt Kim Cương đỏ tươi, diện mạo dữ tợn, giống như một cỗ máy giết người cuồng bạo, từ bên ngoài một đường giết vào!

Phàm là có đệ tử Hồng Bang cản hắn, đều bị một quyền đánh nổ!

Trong lúc nhất thời tiếng kêu rên trong sân thảm thiết không ngừng, đầu trọc thấy thế gầm thét một tiếng, vọt tới đánh một quyền vào phần bụng Kim Cương!

Bành!

Nắm đấm của đầu trọc đánh vào trên người Kim Cương, thế mà phát ra một tiếng va chạm ngột ngạt của kim loại!

"Hoành Luyện đại sư?"

Đầu trọc giật nảy cả mình, vạn vạn không nghĩ tới Diệp gia đột nhiên xuất hiện một cao thủ Hoành Luyện!

"Rống!"

Kim Cương cố ý chịu một quyền này, không đợi đầu trọc thu hồi nắm đấm bỗng nhiên nhấc đầu gối huých vào ngực đầu trọc.

Đầu trọc vội vàng đưa hai tay đón đỡ!

Chương 521. Đầu trọc nhà ngươi?

Răng rắc!

Tiếng xương vỡ vụn vang lên, cánh tay trái đầu trọc bị hồng hoang chi lực của Kim Cương cưỡng ép đánh nát!

"A, Kim Chung Tráo?"

Kim Cương cũng nhíu nhíu mày, võ tu phổ thông cùng cấp bậc căn bản không gánh được một đầu gối của hắn, không nghĩ tới đầu trọc chỉ là đoạn mất cái cánh tay, điều này cũng làm cho Kim Cương đề cao cảnh giác!

Cùng lúc đó, mập mạp níu lấy Sở Lan cũng bị ám khí tập kích!

Sưu!

Một cái đinh thép đen nhánh giống đạn bắn về phía cổ tay mập mạp, nếu như hắn không buông ra Sở Lan, cổ tay chắc chắn gãy không thể nghi ngờ!

"Hừ! Điêu trùng tiểu kỹ!"

Mặc dù ngoài miệng mập mạp nói như vậy, nhưng vẫn là quả quyết buông lỏng ra tay nắm lấy Sở Lan, quay đầu nhìn lại Ảnh Tử đã lao đến phía hắn, hai người lập tức chiến lại với nhau.

Đừng nhìn thân hình mập mạp mập mạp, nhưng hắn hành động cực kì nhanh nhẹn, tu vi cũng tương xứng cùng Ảnh Tử, trong lúc nhất thời hai người đánh cho khó phân thắng bại!

Kim Cương hơi tốt đi một chút, con hàng này có thể vượt cấp mà chiến, rất nhanh liền đem đầu trọc đánh cho mặt mũi bầm dập!

"Các ngươi còn không xuất thủ, lão tử đánh không lại hắn!"

Đầu trọc chịu một trọng quyền của Kim Cương, cảm giác ruột mình đều muốn bị đánh gãy, tranh thủ thời gian quay sang phía mấy tên quần chúng ăn dưa 'Xem kịch' giận dữ hét lên.

"Huynh đệ, nhanh như vậy đã không chịu nổi?"

Một nam nhân mặc trường bào, bộ dạng mi thanh mục tú, làn da tuyết trắng như nữ nhân, ngón tay xếp thành hình hoa lan khẽ cười nói.

"Kháo! Liên Tử Anh, ngươi mẹ nó cười cái rắm, mau tới đây giúp một tay!"

Đầu trọc tức nhức cả trứng, cái này mà gọi là tình huynh đệ?

"Chán ghét, gọi người ta là Liên Anh thôi!"

Nam nhân yêu kiều hừ một tiếng, thoạt nhìn người vật vô hại, thậm chí dáng vẻ có chút yếu đuối, bất quá hắn vừa ra tay liền đánh lui Kim Cương!

Liên Tử Anh, một trong 'Ngũ Hổ' Hồng Bang, võ tu Kim Đan Kỳ, tuyệt đối là cao thủ đỉnh tiêm!

Mà lần này, Hồng Bang cũng triệu tập toàn bộ 'Ngũ Hổ' chiến tướng trấn thủ Hoa Hạ, chỉ có một cái mục đích, diệt Diệp gia giết Diệp Thần!

"Phốc!"

Kim Cương không quan sát, bị Liên Tử Anh một chưởng vỗ tại ngực, lúc này miệng phun máu tươi, thân thể cường tráng giống như núi nhỏ đổ sụp trên mặt đất!

"Kim Cương!"

Ảnh Tử thấy thế tức giận, muốn trở lại đi cứu Kim Cương, nhưng mập mạp như cái 'Thuốc cao da chó', gắt gao kề cận hắn!

"Vương bát đản dám đánh ta, đi chết đi!"

Đầu trọc từ trong ngực móc ra một thanh chủy thủ sáng loáng, cực nhanh lướt về phía cổ Kim Cương.

"Đừng giết hắn nha, rất đáng tiếc!"Liên Tử Anh nuốt ngụm nước bọt nhìn xem thân thể cường kiện của Kim Cương.

"Liên Tử Anh, ngươi lại coi trọng người ta?"Một nam nhân râu cá trê bên cạnh từ đầu đến cuối không có xuất thủ nở nụ cười xấu xa.

"Hừ, chẳng lẽ không được sao!"

Liên Tử Anh khinh thường lườm nam nhân một chút:"Ta chính là thích soái ca!"

"…"

Nam nhân râu cá trê liếc mắt, trong lòng tự nhủ biến thái chết tiệt, nếu không phải xem ở phân thượng mọi người là huynh đệ đồng môn, lão tử sớm quất cho ngươi một cái!

Mắt thấy đầu Kim Cương sắp rơi xuống đất, đột nhiên một cỗ chưởng phong mạnh mẽ đánh tới, trực tiếp đánh bay dao găm trong tay đầu trọc!

Đám người kinh hãi, quay đầu lại nhìn chỉ thấy cha con Ôn Bát Thiên dạo bước đi vào sân.

"Người nhà họ Ôn?"

Diệp Tinh Cầu một mặt mộng bức, cha con Ôn gia không phải

thay cha con Hạ Hầu gia làm việc sao, làm sao bọn họ cũng tới?

"Ôn Bát Thiên?"

Liên Tử Anh thế mà còn nhận biết Ôn Bát Thiên, nhìn thấy hắn tới không khỏi cau mày lại hỏi:"Lão Ôn, ngươi cùng Hồng Bang ta không thù không oán, tại sao muốn xuất thủ làm tổn thương đầu trọc nhà ta!"

"Đầu trọc nhà ngươi?"

Ôn Bát Thiên nghe vậy cố nén buồn nôn, thản nhiên nói:"Bớt nói nhiều lời, ta bảo đảm vợ chồng Sở Lan, Hồng Bang các ngươi nhìn xem mà xử lý đi!"

"Cái gì?"

Tất cả mọi người ở đây ngây ngẩn cả người, Liên Tử Anh hừ lạnh nói:"Không có ý tứ, người Diệp gia giết đường chủ chúng ta, hôm nay mặt mũi ai cũng không thể cho!"

"Hừ, vậy thì dùng nắm đấm nói chuyện đi!"

Ôn Bát Thiên nói xong gầm thét một tiếng, đồng thời xuất ra tuyệt học Hỏa Vân Chương của Ôn gia công hướng Liên Tử Anh, Ôn Viêm Bân cũng không có nhàn rỗi, hắn cùng đầu trọc chiến với nhau.

Từ khi Diệp Thần đem 《 Phần Dương Bảo Điển 》 giao cho Ôn gia, tu vi cha con Ôn Bát Thiên có thể nói đột nhiên tăng mạnh, Liên Tử Anh cùng đầu trọc căn bản cũng không phải là đối thủ.

Râu cá trê cùng một nam nhân khác thấy thế, gầm thét một tiếng cũng gia nhập vòng chiến!

"Phần Thiên Quyết!"

Đối mặt bọn người Liên Tử Anh lấy nhiều khi ít, Ôn Bát Thiên

hừ lạnh một tiếng, lập tức lòng hai bàn tay đều ra hiện một đám lửa chân khí màu đỏ, hơi cách gần đó một chút cũng có thể cảm giác được cảm giác mãnh liệt cực nóng!

"Chết đi!"

Nói xong, Ôn Bát Thiên đẩy hai tay, hai đoàn chân khí hỏa hồng sắc nhanh chóng hướng về hướng bọn người Liên Tử Anh.

"Không tốt!"

Liên Tử Anh xông lên phía đầu vội vàng tránh né, chân khí xẹt qua sát cánh tay của hắn, trong nháy mắt đem bả vai hắn đốt ra một cái lỗ đen!

Chương 522. Tình yêu của Liên Tử Anh, K tiên sinh!

Đầu trọc thì không có vận tốt như vậy, trực tiếp bị cầu chân khí nện ở ngực, trong nháy mắt hóa thành một bãi tro cốt!

"Trọc ca!"

Đám người dọa đến nhao nhao tránh né, chỉ có Liên Tử Anh thấy thế phát ra một tiếng kêu gào thê lương, không quan tâm vọt tới trước mặt đống tro cốt kia, bịch một tiếng quỳ xuống, mặt mũi tràn đầy lệ rơi, nam nhân 'Âu yếm' của hắn đã chết, không thương tâm mới là lạ chứ!

Ôn Viêm Bân thừa cơ trùng điệp một chưởng vỗ tại đỉnh đầu Liên Tử Anh!

"Phốc!"

Liên Tử Anh phun ra một ngụm máu tươi, thất khiếu chảy máu, nhưng hắn lại bưng lấy một bộ tro cốt của đầu trọc, mỉm cười mà chết.

Hỏi thế gian tình là gì, cứ khiến người thề nguyện sống chết!

Liên Tử Anh đồng tính chi luyến, có lẽ siêu việt rất nhiều vợ chồng chân chính, chân ái của hắn là đầu trọc a!

Có cha con Ôn gia gia nhập, chiến cuộc rất nhanh phát sinh nghịch chuyển, cuối cùng toàn bộ Ngũ Hổ Hồng Bang chiến tử, tiểu đệ còn lại thấy tình thế không ổn cũng sớm chạy.

"Ôn tiên sinh, cám ơn ngài đã cứu Diệp gia chúng ta!"Diệp

Thương Hải run run rẩy rẩy đi đến trước mặt Ôn Bát Thiên, không để ý mình là trưởng bối, bái một cái với Ôn Bát Thiên.

"Diệp lão, lão không cần cám ơn ta!"

Ôn Bát Thiên thản nhiên nói:"Là Diệp Thần để cho ta tới bảo hộ vợ chồng Sở Lan, về phần sống chết Diệp gia không liên quan gì đến ta!"

"..."

Người Diệp gia nghe nói như thế đều trầm mặc, nhất là Diệp Tinh Cầu, sắc mặt hắn còn khó nhìn hơn so với ăn phân, con của hắn còn đang trên tay Diệp Thần đâu!

Hôm nay Diệp gia xảy ra chuyện như vậy, xét đến cùng vẫn là Diệp Phi gây họa!

Đúng lúc này bên ngoài truyền đến một trận tiếng còi cảnh sát, ngay sau đó một đoàn cảnh sát vọt vào sân, dẫn đầu chính là người đứng đầu Cục Cảnh Sát Kinh Thành, Tống Dương, người này cũng là chỗ dựa của Hồng Bang ở Kinh Thành.

Nhìn thấy thi thể trên đất, Tống Dương trực tiếp ngăn cản Ôn Bát Thiên, sắc mặt âm trầm nói:

"Ôn tiên sinh, người đều là ông giết?"

"Làm sao, Tống cục trưởng, con mắt nào của cục trưởng thấy là ta giết?"Ôn Bát Thiên nhíu mày, Tống Dương này có giao tình cùng Hồng Bang, hắn cũng là có chỗ nghe thấy.

"Bất kể có phải hay không là, các người đều cùng ta về Cục Cảnh Sát rồi nói sau!"

Tống Dương vung tay lên, mấy cảnh sát sau lưng liền đem mọi người vây lại.

"Tống cục, Diệp gia chúng ta là người bị hại, ngài không thể làm loạn a!"Diệp Lỵ cau mày nói.

"Có phải là người bị hại hay không, đến Cục Cảnh Sát sẽ rõ ràng!"Tống Dương hừ lạnh một tiếng, nói xong quay người chuẩn bị rời đi.

"Nếu như ta không đi theo thì sao?"

Ôn Bát Thiên sẽ không sợ Tống Dương, Ôn gia ở Kinh Thành là như thế nào, ai cũng có thể động sao?

Mặc dù Ảnh Tử cùng Kim Cương không nói chuyện, nhưng cũng không có ý tứ muốn đi, toàn bộ quá trình hai người đều đang đánh điện thoại báo cáo chuyện bên này với Diệp Thần, khả năng Tống Dương nói cái gì đều không nghe thấy.

"Vậy các người chính là đang dùng đẹ dọa người thi hành công vụ, ta có thể đánh chết các người ngay tại chỗ!"

"Có gan ông thử một chút!"

Ôn Viêm Bân tính cách nóng nảy, đã sớm nhịn không được.

"Buồn cười! Dám uy hiếp nhân viên công vụ quốc gia?"Tống Dương nghe vậy giận tím mặt, lúc này đánh mắt với thủ hạ.

Xoát xoát xoát!

Toàn bộ cảnh sát xông tới móc súng lục ra, họng súng đen ngòm nhắm ngay cha con Ôn gia cùng đám người!

"Dừng tay cho ta!"

Thời khắc mấu chốt, Tào Chấn Hưng sải bước đi vào, sắc mặt hết sức nghiêm túc.

"Tào đổng, sao ngài lại tới đây?"

Tống Dương nhìn thấy vị lãnh đạo trực tiếp này, mặt đầy nghi hoặc, chẳng lẽ Tào gia muốn tham gia chuyện này?

"Ta mà không đến là Tống cục sẽ nổ súng đi?"

Tào Chấn Hưng hung hăng trừng Tống Dương một chút, trầm giọng nói:"Chuyện này ta sẽ an bài phân cục thành Nam xử lý, Tống Dương, về trước đi!"

"Cái này"

"Làm sao, lời nói của ta không trọng lượng?"Tào Chấn Hưng nhướng mày.

"Tốt, Tào đổng, vậy tôi đi trước!"

Tống Dương rất không cam tâm, nhưng Tào Chấn Hưng hắn cũng không đắc tội nổi, chỉ có thể oán hận trừng Ôn Bát Thiên một chút, sau đó dẫn người chật vật rời đi.

Vừa ra đại viện Diệp gia, Tống Dương lập tức bấm một số điện thoại.

Rất nhanh, điện thoại tiếp thông, một âm thanh khàn khàn của nam nhân truyền tới:"Tống cục, chuyện thế nào?"

"K tiên sinh, Ngũ Hổ Hồng Bang đã bị mất!"

"Tôi muốn giúp ngài đem kẻ giết người bắt lại, thế nhưng lại bị Tào Chấn Hưng chặn ngang một cước, tôi bị hắn đuổi ra ngoài!"Tống Dương áo não nói.

"Tốt, ta đã biết!"

Đối phương nghe được tin tức này bình tĩnh như trước, chỉ là ngữ khí trở nên lạnh nói:"Giết Ngũ Hổ Hồng Bang của ta, ta sẽ khiến bọn chúng trả giá đắt! Tống cục, một triệu đô la Mỹ ta vẫn là sẽ cho ông, không cần lo lắng!"

"K tiên sinh quá khách khí!"

"Cứ như vậy đi!"

Nói xong, K tiên sinh cúp điện thoại, trong lòng Tống Dương nở hoa, chuyện gì đều không có làm, một triệu đô la Mỹ cứ như vậy đến tay!

Trong sân.

Tào Chấn Hưng có chút hăng hái mà nhìn xem Ôn Bát Thiên, cười nói:"Lão Ôn, ông chừng nào thì có cùng quan hệ tốt như vậy Tiểu Diệp?"

"Lão Tào, Tiểu Diệp cũng không là từ ông có thể hô, tôi"Ôn Bát Thiên cười khổ.

Chương 523. Quên cho ăn?

"Ông sao vậy, không dám?"

"Quên đi, ông về hỏi Tào Viện Triều đi, dù sao lão gia tử nhà tôi lên tiếng, từ nay về sau Ôn gia cùng Diệp gia cùng tiến thối!"

Lời vừa nói ra, không chỉ có là Tào Chấn Hưng, người Diệp gia cũng là cảm thấy khiếp sợ sâu sắc, Ôn gia điên rồi sao?

"Ôn tiên sinh, lời này của ngài có ý tứ gì?"

Diệp Lỵ đều nghe hồ đồ rồi, vừa rồi Ôn Bát Thiên còn nói mặc kệ người Diệp gia sống chết, làm sao này lại lại thay đổi?

"Đừng hiểu lầm."

Ôn Bát Thiên khinh thường lườm Diệp Lỵ một chút, thản nhiên nói:"Ta nói Diệp gia là chỉ Diệp Thần!"

"Nhưng hắn chỉ có một người a!"Diệp Lỵ mở to hai mắt nhìn.

"Không sai! Thế nhưng là lấy thực lực Diệp Thần, một người có thể bằng cả tộc, hiểu không?"

"..."

Người Diệp gia nghe vậy biểu lộ khó coi tới cực điểm, nhưng ai cũng không dám nói cái gì.

"Lão Ôn, chuyện ngày hôm nay tôi sẽ xử lý, các người vẫn là sớm một chút rời đi đi!"Tào Chấn Hưng nghĩ nghĩ nói.

"Sở Lan, vậy tôi đi trước!"

Ôn Bát Thiên hướng Sở Lan chắp tay, cử động kia một lần nữa để người Diệp gia rất cảm thấy khuất nhục.

Mẫu bằng tử quý (mẹ vinh hiển nhờ con)!

Đồ đần cũng nhìn ra được, Ôn Bát Thiên khách khí như vậy chỉ là bởi vì con trai Sở Lan là Diệp Thần.

"Cô, điện chủ hỏi cô muốn đi Ninh Châu hay không ở?"Ảnh Tử nói chuyện điện thoại với Diệp Thần xong, đi về hỏi.

"Có thể!"

Sở Lan rất nhanh làm ra quyết định, bởi vì Diệp gia đã để nàng triệt để lạnh lòng, nếu không phải có hai người Ảnh Tử, chỉ sợ mình đã bị người Hồng Bang giết!

"Không được!"

Ai ngờ Sở Lan vừa đồng ý, Diệp Tinh Cầu liền nhảy ra phản đối nói:"Sở Lan, cô gây họa liền muốn chạy, không có cửa đâu!"

"Mặt khác, cô lập tức gọi điện thoại cho Diệp Thần, để hắn thả Diệp Phi!"

"Ngươi dám uy hiếp chủ mẫu, có tin ta bẻ gãy cổ chó của ngươi hay không?"Kim Cương trừng mắt một cái, hung tợn nói với Diệp Tinh Cầu.

"....."

Diệp Tinh Cầu nghe xong tức điên lên, trong lòng tự nhủ ngươi muốn bẻ gãy cổ ta coi như xong, làm sao còn cổ chó?

"Diệp Tinh Cầu, lời của ta vừa nói xong, ngươi coi như gió thoảng bên tai?!"Diệp Tinh Cầu cắn răng nói.

Ôn Bát Thiên lạnh lùng nhìn về phía Diệp Tinh Cầu, hừ hừ

nói:"Ôn gia ta cùng Diệp gia một lòng, nếu là ngươi dám gây bất lợi cho Sở Lan, ta lập tức thu thập ngươi!"

"..."

Diệp Tinh Cầu nghe xong tức đến mặt đều tái, nhưng đối mặt Ôn gia cùng Kim Cương giống như cột điện, hắn thực sự không đề nổi dũng khí phản kháng.

"Cũng được!"

Diệp Thương Hải thật sâu thở dài, nói với Diệp Tử Long:"Con cùng Sở Lan tránh một chút cũng tốt, miễn cho Hồng Bang lại tìm đến phiền phức!"

"Ân, chỉ là sợ Diệp Thần hắn....."Diệp Tử Long muốn nói lại thôi.

"Yên tâm đi, con của chúng ta rất rộng rãi, so với một ít người mạnh hơn nhiều!"Sở Lan nói xong còn trừng Diệp Tinh Cầu một chút.

"Cô..... Nhị ca, dù sao con trai tôi còn đang Diệp Thần trong tay, anh xem đó mà làm!"Diệp Tinh Cầu cắn răng nói.

"Ngươi chính là cha tiểu tử họ Diệp kia a?"Ảnh Tử nhếch miệng lên, cười lạnh nói:"Yên tâm, hắn vẫn còn trong tay ta, không chạy được đâu!"

"Trong tay ngươi?"Diệp Tinh Cầu nghe xong lập tức lên cơn giận dữ:"Ngươi mau thả con trai ta, bằng không ta..... Ta báo cảnh sát bắt ngươi!"

"Hỏng!"

Kim Cương vỗ trán một cái, ông ông nói:"Ảnh Tử, chúng ta ra ngoài quên chưa cho tiểu tử kia ăn, hắn sẽ không chết đói chứ?"

"Hẳn là sẽ không, tôi đọc báo thấy ở nước ngoài có người mười ngày không có hạt cơm nào vào bụng vẫn có thể sống, lúc này mới bao lâu a!"Ảnh Tử nói.

"Các ngươi đây là ngược đãi con trai ta!"

Diệp Tinh Cầu trong nháy mắt không bình tĩnh, Diệp Phi từ nhỏ nuông chiều từ bé, nào có chịu qua khổ ai như này?

Còn nữa, cái gì gọi là cho ăn? Coi Diệp Phi là chim sao?

"Chuyện Diệp Phi tôi sẽ nói cùng Diệp Thần, lão công, chúng ta đi!"

Sở Lan cũng không tiếp tục muốn nhìn sắc mặt ghê tởm của Diệp Tinh Cầu, quay người trở về phòng thu thập xong hành lý, từ hai người Kim Cương hộ tống thẳng đến sân bay.

"Diệp lão gia tử, tự giải quyết cho tốt đi!"

Ôn Bát Thiên nói xong, cũng cùng Tào Chấn Hưng rời đi.

Đợi đến tất cả mọi người đi, Diệp Tinh Cầu cả giận nói:"Khinh người quá đáng! Thật coi Diệp gia ta dễ khi dễ sao!"

"Đủ!"

Diệp Lỵ nhịn không được quát lớn:"Là Diệp gia đứng chúng ta sai đội ngũ, ra chuyện lớn như vậy Cốc gia quản chúng ta sao?"

"Cốc gia?"

Diệp Tinh Cầu vỗ trán một cái, hưng phấn nói:"Suýt nữa quên mất, chúng ta có thể mời Cốc gia hỗ trợ cứu Diệp Phi a!"

Nói xong, Diệp Tinh Cầu lấy điện thoại cầm tay ra, trực tiếp bấm điện thoại Cốc Chí Cương.

"Cốc gia sẽ không quản!"

Diệp Thương Hải đã sớm nhìn thấu, thấy Diệp Tinh Cầu không nghe đành phải quay đầu nói với Diệp Lỵ:"Diệp gia nhất định phải cùng Diệp Thần cải thiện quan hệ, chuyện này liền giao cho con!"

"Phụ thân yên tâm, con sẽ!"

Diệp Lỵ nặng nề gật đầu, nàng rất rõ ràng tầm quan trọng của Diệp Thần với Diệp gia.

Diệp Tinh Cầu đả thông điện thoại, kết quả hắn vừa mở miệng chưa nói được vài câu, liền bị Cốc Chí Cương đổ ập xuống mắng một trận!

"Diệp Tinh Cầu, ta cứu muội muội ngươi!"

"Còn ngại Cốc gia ta không đủ loạn sao? Nếu không phải tên vương bát đản ngươi hành sự bất lực, Cốc gia lấy ở đâu ra nhiều phiền toái như vậy, ngươi chờ đó cho ta, Cốc gia mà không may ngươi cũng đừng nghĩ tốt hơn!"

Chương 524. Thượng Quan Dĩnh bị tập kích!

Mắng xong Diệp Tinh Cầu, Cốc Chí Cương trực tiếp cúp điện thoại.

"....."

Nghe âm thanh tút tút truyền đến từ đầu bên kia điện thoại, Diệp Tinh Cầu trợn tròn mắt, thật lâu hắn mới tự lẩm bẩm:"Xong, Cốc gia thật mặc kệ chúng ta, con trai ta chết chắc!"

"Ai, hi vọng vợ chồng Tử Long có thể thuyết phục Diệp Thần, để hắn không nên làm khó Diệp Phi đi."Diệp Lỵ nhẹ nhàng thở dài, nàng cũng không nghĩ tới đứa con rơi năm đó của Diệp gia, có thể trưởng thành đến loại tình trạng này.....

Ninh Châu.

Sau khi Diệp Thần trở về từ Chiến Khu Nam Bộ, vừa xuống máy bay đã nhận được điện thoại Kiều An Na.

"Sư đệ, đệ ở đâu?"

"Sao vậy?"

"Tam sư muội xảy ra chuyện, đệ mau tới bệnh viện!"Kiều An Na ngữ khí hấp tấp nói.

"Bệnh viện nào?!"

Diệp Thần nghe xong lập tức khẩn trương lên, biết được Thượng Quan Dĩnh tại bệnh viện Nam Nhã, lúc này để quân đội an

bài cho hắn một chiếc xe, hoả tốc hướng đến bệnh viện.

Bệnh viện Nam Nhã, phòng bệnh săn sóc đặc biệt.

"Sư tỷ, đến cùng là ai đả thương Tam sư muội, ra tay cũng quá độc ác!"Nhìn xem Thượng Quan Dĩnh sắc mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh, Nhan Thanh đau lòng không thôi.

"Người Ngũ Đại Phái!"

Thanh âm Kiều An Na băng lãnh, trong đôi mắt đẹp dần hiện ra một vòng hàn mang.

"Tức chết ta!"

An Khả Hân chu cái miệng nhỏ nhắn, nâng cao bộ ngực cao vút, tức giận nói:"Sư tỷ, không phải chỉ là Ngũ Đại Phái sao, chúng ta là thất tinh"

"Sư muội, không cho phép nói bậy!"

Kiều An Na tựa hồ kiêng kị một vài thứ, ngữ khí nghiêm túc nhắc nhở:"Khả Hân, đừng quên sư phó bàn giao chúng ta thế nào, không phải vạn bất đắc dĩ, không cho phép xách ra mấy chữ kia!"

"Được, muội đã biết."

Mặt mũi An Khả Hân biểu lộ tràn đầy ủy khuất, cô nàng này lập tức đem đầy bụng tức giận vung đến trên đầu Diệp Thần.

"Thối sư đệ, làm sao còn không có tới, khẳng định lại bị tiểu yêu tinh nào đó cuốn lấy!"

"..."

Tiểu yêu tinh?

Kiều An Na bó tay, trong số thất tỷ muội An Khả Hân là người

tinh quái nhất, luận tuổi cũng là nàng nhỏ nhất, năm đó nếu không phải nha đầu này khóc nháo không muốn làm sư muội nhỏ nhất, vị trí Ngũ sư muội thật ra là Tần Mặc Diêu.

Đúng lúc này, bác sĩ trưởng đi đến.

"Nội tạng bệnh nhân bị xuất huyết nhiều, hao tổn nghiêm trọng, nhất định phải lập tức giải phẫu, các người ai tại đồng ý ký tên vào giấy?"

Bác sĩ nhìn lướt qua, kìm lòng không được nuốt xuống một miếng nước bọt, hắn chưa từng thấy phòng bệnh nào có nhiều mỹ nữ như vậy, nhìn đều để cho người ta ‘Tâm hoa nộ phóng’.

"Bác sĩ, chúng ta đợi sư đệ đến, để hắn trị là tốt!"Kiều An Na nói.

"Sư đệ? Hắn là người khoa nào, tên gọi là gì?"

Bác sĩ trưởng nghe xong, lập tức có chút không cao hứng, cau mày nói:"Nếu là các người làm trễ nải thời gian, người bị thương xảy ra chuyện tôi cũng không chịu trách nhiệm!"

"Ân."

"Ân?"

Bác sĩ ngây ngẩn cả người, mấy mỹ nữ này ân ân là ý tứ gì?

Đúng lúc này cửa phòng bệnh bị người đẩy ra, một giây sau chỉ thấy Diệp Thần nhanh chóng bước vào.

"Sư đệ, đệ đã đến!"Kiều An Na nhìn thấy Diệp Thần, một lòng lo lắng cuối cùng là để xuống.

"Tam sư tỷ thế nào?"

"Bác sĩ nói Tam sư tỷ xuất huyết nhiều, cần lập tức giải phẫu,

nhưng chúng ta càng tin tưởng đệ!"An Khả Hân nước mắt đầm đìa nức nở nói.

"Để đệ xem trước một chút!"

Diệp Thần gật gật đầu, sải bước đi đến trước giường bệnh, cẩn thận thay Thượng Quan Dĩnh kiểm tra thương thế.

"Ai, ai bảo cậu đụng đến bệnh nhân của tôi, dừng tay!"Bác sĩ trưởng thấy thế phát hỏa, hướng về phía Diệp Thần hét lên.

"Ngậm miệng!"

Đôi mắt đẹp Nhan Thanh trừng một cái, cáu giận nói:"Tôi là Nhan Thanh, có cần tôi gọi điện thoại cho viện trưởng các người hay không!"

"Nguyên lai là Nhan giáo sư!"

Bác sĩ trưởng nghe xong dọa đến rụt cổ một cái, Nhan Thanh là giáo sư danh dự của bệnh viện Nam Nhã, mặc dù hắn chưa thấy qua nhưng nghe đại danh đã lâu, cũng không dám đắc tội.

"Người bị thương là sư muội tôi, xảy ra chuyện tôi sẽ phụ trách!"Nhan Thanh trầm giọng nói.

"..."

Diệp Thần rất nhanh kiểm tra xong, móc ra ngân châm mang theo người đâm xuống mấy huyệt vị trên người Thượng Quan Dĩnh, sau đó lại đút cho nàng một viên Tuyết Sơn Ngọc Lộ Hoàn.

Làm xong hết thảy, Diệp Thần mới quay người mặt âm trầm nói:

"Tạng phủ đều tổn thương, quyền pháp hung mãnh bá đạo như vậy chỉ có Thất Thương Quyền!"

"Đại sư tỷ, có phải là phái Không Động làm?"

"Không sai!"

Kiều An Na gật đầu nói:"Buổi sáng Tam sư muội đi công viên luyện công, kết quả bị người Ngũ Đại Phái phục kích!"

"Ngũ Đại Phái?"

"Sau khi Tam sư muội thụ thương chạy về đến nói cho ta, người của Không Động cùng Côn Luân, còn có Nga Mi đều ra tay với nàng!"

Diệp Thần nghe vậy không nói chuyện, chỉ là sát ý trong mắt của hắn càng ngày càng mạnh, nhìn xem Thượng Quan Dĩnh hôn mê, thật lâu mới nói một câu.

"Đệ muốn bọn chúng đều không được chết tử tế!"

"Sư đệ, đối phương để Tam sư muội mang về một câu, nói đệ muốn mạng sống lập tức đem bảo tàng giao ra, bọn họ tại phía Tây ngoại thành Ngô Công Sơn chờ đệ!"Sắc mặt Kiều An Na tái xanh nói.

"Bảo tàng?"

Diệp Thần sững sờ, nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều, hừ lạnh nói::"Hiện tại đệ lập tức đi Ngô Công Sơn, Đại sư tỷ, bên này liền giao cho tỷ!"

"Ân."

"Sư đệ, tỷ đi chung với đệ!"An Khả Hân thấy thế nói.

"Một mình đệ đi là đủ!"

Chương 525. Lái xe cũng cần bằng lái?

Diệp Thần cố nén lửa giận ngập trời, nói xong gỡ xuống ngân châm trên người Thượng Quan Dĩnh, bàn giao vài câu xong quay đầu cực nhanh rời đi phòng bệnh

"Để tiểu sư đệ đi thôi, lấy tu vi hiện tại của hắn, những người phái Không Động kia chưa chắc là đối thủ!"Nhan Thanh nói.

"Nhan giáo sư, Trung y không đáng tin, tôi thấy vẫn là nên đưa người bệnh đi phòng giải phẫu?"Bác sĩ trưởng thừa cơ đề nghị.

"Không cần, sư đệ nói không có việc gì, vậy khẳng định không có việc gì!"

Bác sĩ nhịn không được liếc mắt, chỉ bằng mấy châm kia của Diệp Thần có thể trị hết bệnh, có quỷ mới tin đâu!

Nhưng một giây sau hắn liền bị đánh mặt, Thượng Quan Dĩnh nguyên bản hôn mê bất tỉnh, sau khi ăn vào Tuyết Sơn Ngọc Lộ Hoàn không lâu, thế mà mở mắt ra, sắc mặt tái nhợt cũng dần dần khôi phục hồng nhuận.

"..."

Cái này làm bác sĩ trưởng kinh hãi, người bị thương không chết đã là mạng lớn, thế mà còn có thể tỉnh lại, chẳng lẽ đây chính là sự thần kỳ của Trung y?

Mới từ bệnh viện Nam Nhã ra, Diệp Thần liền nhận được điện thoại Viên Vũ gọi tới.

"Thần ca, Thượng Quan thụ thương?"

"Ân, tôi mới từ bệnh viện ra!"

"Ở bệnh viện nào a, chúng tôi lập tức tới!"Viên Vũ nói.

"Không cần, cậu muốn tới thì cùng tôi đi Tây ngoại thành Ngô Công Sơn đi!"

"Đi Ngô Công Sơn làm gì?"

"Giết người!"

Thanh âm Diệp Thần băng lãnh, từ trong hàm răng gạt ra hai chữ này.

Viên Vũ nghe xong lập tức ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, biết được Diệp Thần tại bệnh viện Nam Nhã, lúc này biểu thị mình lập tức tới!

Rất nhanh, một chiếc Mercedes gào thét trên đường lao tới, két một tiếng dừng ở trước mặt Diệp Thần.

"Thần ca, lên xe!"

Cửa sổ xe buông xuống, Viên Vũ nhô đầu ra hô lên với Diệp Thần.

Diệp Thần trực tiếp mở cửa xe ngồi vào tay lái phụ, trong xe, ngoại trừ Viên Vũ còn có Văn Tinh cũng ở đây, duy chỉ có Lan Trần là không thấy đâu.

"Lão Lan đâu?"Diệp Thần thuận miệng hỏi.

"Nghe nói có cái khách hàng lớn muốn tìm hắn nói chuyện làm ăn, đoán chừng con hàng này đang bồi khách đi?"Viên Vũ nói.

Diệp Thần gật gật đầu, thúc giục Văn Tinh tranh thủ thời gian

lái xe.

"Lão Diệp, cậu đừng thúc tôi, hôm qua tôi mới học được một giờ tại trường học, còn chưa có thuần thục lắm đâu!"Văn Tinh khó được khiêm tốn một lần.

"Ngọa tào!"

Nghe được Văn Tinh nói như vậy, Diệp Thần cau mày nói:"Lá gan cậu không nhỏ a, không bằng lái!"

"Lái xe còn phải có giấy chứng nhận sao?"Văn Tinh xem thường, phản bác:"Tôi ở trên núi lái máy kéo suốt, căn bản không cần giấy chứng nhận, Diệp Thần, cậu đừng có gạt người!"

"Kháo!"

Diệp Thần say, đành phải chọn một con đường thưa thớt người để Văn Tinh đưa mình đi Tây ngoại thành.

Đến buổi trưa, ánh nắng tươi sáng.

Quan sát Ngô Công Sơn uốn lượn khúc chiết, thật rất giống một con con rết vặn vẹo, nơi này cũng là Thiên Đường của những kẻ yêu thích đua xe ở Ninh Châu, cũng là một cái địa danh Táng Hồn Câu để cho người ta rùng mình!

Sự cố hàng năm xe đua ngã xuống sườn núi, Ngô Công Sơn ít nhất phát sinh hai ba lần, cho nên thời gian dần qua liền có cái tên này.

Trên đỉnh núi, Lăng Khôn phái Không Động, Kim Tam Tông phái Côn Lôn, Lãnh Nguyệt phái Nga Mi, ba người đứng tại bên bờ vực nhìn xem Mercedes dưới chân núi đang chạy nhanh đến, trên mặt không hẹn mà đều lộ ra nụ cười nham hiểm.

"Lão Kim, lần này chúng ta cũng không thể lại thả tiểu tử họ

Diệp chạy!"Lăng Khôn quay đầu nhìn về phía Kim Tam Tông, âm trắc trắc nói.

"Yên tâm đi Lăng chưởng môn, tiểu tử Diệp Thần này chỉ cần chạy đến, hẳn phải chết không nghi ngờ!"Kim Tam Tông ngửa mặt lên trời cười to.

"Ta chỉ cần bảo tàng, về phần tính mệnh Diệp Thần ta không hứng thú!"

Lãnh Nguyệt vừa dứt lời, Mercedes giống một con dã thú phát điên, gầm thét dồn sức đụng tới ba người!

"Hỗn đản!"

Lăng Khôn thấy thế bị dọa kêu to một tiếng, cũng may ba người bọn họ đều là cao thủ, cùng nhau cưỡng ép đè đầu xe bức Mercedes dừng lại, cho dù như vậy Mercedes vẫn đang liều mạng cố lên, lốp xe không ngừng ma sát mặt đường phát ra đống khói dày đặc!

"..."

Đám người sững sờ, nhao nhao nhìn về phía vị trí lái xe, gia hỏa này biết lái xe không, hay là một lòng muốn đụng chết bọn họ?

Trong xe.

"Ngọa tào, phanh xe không ăn!"Văn Tinh giẫm lên chân ga đầu đầy mồ hôi, trong miệng hùng hùng hổ hổ:"Tôi biết ngay Lan Trần không có ý tốt, lần trước làm bẩn quần áo hắn, gia hỏa này liền làm nát xe muốn hại chết tôi!"

"Đại ca, cậu giẫm chân ga!"

Diệp Thần nhịn không được liếc mắt, còn may phía trước có

ba 'Oan đại đầu' Hỗ trợ cản trở, bằng không chỉ sợ chiếc xe không thể không lao xuống sườn núi!

"Giẫm chân ga sao?"

Văn Tinh lúc này mới cúi đầu xem xét, nhếch miệng cười nói:"Thật đúng là, Diệp Thần, cậu quả nhiên là lão quái xế!"

"Kháo!"

Diệp Thần chờ xe chiếc ổn định xong, tranh thủ thời gian đẩy cửa xe ra nhảy xuống.

"Văn Tinh, lần sau đừng lái xe nữa!"

Nói xong, Viên Vũ cũng đi theo nhảy xuống xe, đều chẳng muốn lại nhìn Văn Tinh một chút.

Ngoài xe.

Diệp Thần lạnh lùng nhìn ba người trước mắt, toàn thân trên dưới tản mát ra một cỗ sát ý ngập trời!

"Hừ, Diệp Thần, ngươi nghĩ lái xe đụng chết chúng ta sao, quá coi thường người đi?"Lăng Khôn bĩu môi khinh thường nói.

"Đâm chết chẳng phải là quá lợi cho ngươi sao!"Âm thanh Diệp Thần lạnh lùng nói.

"Tiểu tử, bớt nói nhiều lời!"

Kim Tam Tông tiến lên một bước, nhìn chằm chằm Diệp Thần tùy tiện nói:"Giao bảo tàng ra đi, có lẽ chúng ta có thể tha cho ngươi một mạng!"

Chương 526. Uy lực cổ cầm (hạ)!

"Bảo tàng?"

Kim Tam Tông nói một phen làm cho Diệp Thần mơ hồ, theo bản năng hỏi:"Cái gì mà bảo tàng, ngươi nói rõ ràng!"

"Ngươi còn dám giả ngu!"

Lăng Khôn hừ lạnh nói:"Lần trước gạt chúng ta đi Mê Âm Đảo, kết quả bảo tàng ở trên đảo đều bị ngươi cầm đi!"

"Ai nói cho ngươi?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, hắn đi lăng mộ Ôn Thiên Tinh cơ bản không ai biết, chẳng lẽ là người nhà họ Ôn bán mình?

"Ngươi đến cùng giao hay không giao?"Lãnh Nguyệt có chút mất kiên nhẫn, nghiêm nghị chất vấn.

"Giao cái rắm!"

Văn Tinh từ trong xe đi ra, quét đám người một chút bĩu môi nói:"ở trên Mê Âm Đảo ngoại trừ một tòa phá lăng mộ, lông đều không có một cái, lấy ở đâu ra bảo tàng?"

"Tiểu tử, ngươi là ai? Làm sao ngươi biết ở trên Mê Âm Đảo có lăng mộ?"

"Ngươi quản ta là ai, dù sao hôm nay lão Diệp muốn giết các ngươi, vẫn là tranh thủ thời gian chú ý tốt chính mình, bàn giao di ngôn đi!"Văn Tinh giống như nhìn đồ đần nhìn xem Kim Tam Tông,

ba tên trước mắt này không biết Diệp Thần là võ tu Hóa Thần Kỳ sao?

Sự thật chính như hắn suy nghĩ, bọn người Lăng Khôn còn tưởng rằng tu vi Diệp Thần vẫn là Kim Đan Kỳ như trước, cho nên mới không có sợ hãi như vậy!

"Tiểu tử thúi, ngươi muốn chết!"

Kim Tam Tông giận tím mặt, bỗng nhiên vung ra một đao, hung hăng bổ về phía Văn Tinh.

Đao pháp phái Côn Lôn từ trước đến nay lấy nhanh, hung ác, chuẩn xưng danh, mà nhìn dáng vẻ Văn Tinh như người vật vô hại, một đao bổ xuống của Kim Tam Tông vốn định 'Giết gà dọa khỉ', cho Diệp Thần nhìn xem, kết quả ngay cả góc áo Văn Tinh đều không có đụng phải!

"Oa! Lão tặc ngươi thật là âm hiểm, muốn đánh lén ta?"

Văn Tinh như quỷ mị né tránh một đao kia, hướng về phía Kim Tam Tông mắng to.

"Tốc độ thật nhanh!"

Lãnh Nguyệt thấy thế cũng không khỏi hít vào ngụm khí lạnh, thân pháp người trẻ tuổi trước mắt này thật sự rất nhanh, thậm chí đều viễn siêu nàng.

Kim Tam Tông cũng là mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, thế mà không trúng?

"Lão Kim, trước đừng quản tiểu tử này, đem bảo tàng nắm bắt tới tay lại nói!"

Mặc dù Lăng Khôn cũng kinh ngạc tốc độ Văn Tinh, nhưng cũng không có quá để ý, bởi vì hắn cảm thấy tu vi Văn Tinh cũng

không cao, căn bản không đủ gây sợ!

"Tiểu tử, lúc nữa lão phu sẽ xử lý ngươi!"Kim Tam Tông oán hận trừng Văn Tinh một chút, hung hãn nói.

"Diệp Thần, gia hỏa này uy hiếp tôi, cậu nhanh chụp chết hắn, tôi cho cậu một món bảo bối!"Văn Tinh tức điên lên, nhưng hắn đánh không lại Kim Tam Tông, liền bắt đầu 'Giật dây' Diệp Thần tranh thủ thời gian động thủ.

"Ba người các ngươi là từng người tiến lên, hay là cùng tiến lên?"

Diệp Thần lạnh lùng nhìn xem bọn người Kim Tam Tông, nhàn nhạt hỏi.

"Khẩu khí thật lớn!"

Lãnh Nguyệt híp híp mắt, nghiêm nghị nói:"Diệp Thần, ta không muốn giết ngươi, mau đem bảo tàng giao ra, còn có 《 Xi Vưu Thiên Thư 》lần trước ta cho ngươi!"

"Thiên thư ta sẽ không cho ngươi, nhưng mệnh của các ngươi, hôm ta nay khẳng định phải mang đi!"Diệp Thần nói xong không vội vã ngồi xếp bằng trên mặt đất, thuận tay từ trong nhẫn trữ vật lấy ra thanh cổ cầm kia.

"Nhẫn trữ vật của tiểu tử này ta đã sớm để ý, các ngươi ai cũng chớ giành với ta!"Lăng Khôn nuốt ngụm nước bọt, tham lam nhìn xem chiếc nhẫn trên tay Diệp Thần nói.

"Ta ngược lại thật ra thích cây đàn kia, các ngươi ai cũng đừng có đoạt với ta!"

Kim Tam Tông sáng mắt lên, cổ cầm phát ra chân khí bá đạo để hắn vì đó mê muội, kết luận vật này tuyệt đối là cái bảo bối!

"Bảo tàng của Diệp Thần hẳn là giấu ở trong nhẫn trữ vật, Thượng Quan Dĩnh chỉ là bom khói!"Lãnh Nguyệt chắc chắn nói.

"Vậy cũng chớ khách khí, giết tiểu tử này, chúng ta lại phân bảo bối!"

"Tốt, ta đồng ý!"

Nói xong ba người liếc nhau, đồng thời hét lớn một tiếng công tới Diệp Thần!

"Ba đánh một, không biết xấu hổ!"Văn Tinh gắt một cái, sau đó vội vàng trốn đến sau lưng Viên Vũ.

Viên Vũ thấy thế cũng không có nhàn rỗi, hai tay của hắn kết ấn ở trong hư không bày ra một đạo kết giới phòng thủ, bọn người Lăng Khôn muốn công kích Diệp Thần, đầu tiên là phải xông phá tầng kết giới vô hình không nhìn thấy này!

"Đạo sĩ thúi, ngươi bớt lo chuyện bao đồng, nếu không ta sẽ giết luôn cả ngươi!"Lăng Khôn xuất ra một kích thế mà không thể đánh xuyên qua kết giới, trong nháy mắt thẹn quá thành giận quát về phía Viên Vũ.

"Có bản lĩnh liền đến a, Đạo gia ta chờ ngươi đây!"

Viên Vũ khiêu khích giơ lên ngón tay giữa, kết giới này là một trong tuyệt học Long Hổ Sơn, Thiên Sư Ấn!

Mặc dù không có tính công kích, nhưng giá trị phòng ngự lại đặc biệt cao, nhất thời khiến cho ba người Lăng Khôn căn bản không thể xông vào.

"Lão Viên, đem kết giới thu hồi đi!"

Diệp Thần đưa tay đem mười ngón đặt trên dây cổ cầm, thản nhiên nói.

"Thần ca, cậu có nắm chắc?"

Viên Vũ vẫn có chút không yên lòng, dù sao đối phương là ba nhân vật cấp chưởng môn, không thể khinh thường!

"Ba con gà yếu, không đủ gây sợ!"

Diệp Thần gật gật đầu, sắc mặt bình tĩnh như nước, xem xét cũng không phải là trang bức.

Chương 527. Uy lực cổ cầm (thượng)!

Viên Vũ nghe vậy lúc này mới thu hồi kết giới, mà ba người Lăng Khôn đã sớm tức muốn nổ phổi, bị ba tên vãn bối miệt thị như vậy, truyền đi bọn họ chẳng phải là thành trò cười võ lâm?

"Thằng nhãi ranh vô lễ!"

Kim Tam Tông tính cách nóng nảy nhất, dẫn đầu nhảy lên thật cao, đồng thời xuất ra một chiêu 'Lực Phách Hoa Sơn' !

Thân đao dưới ánh mặt trời phản xạ ra hàn mang băng lãnh, xen lẫn tiếng gió vù vù chém tới đỉnh đầu Diệp Thần!

"Họ Diệp, để mạng lại!"

Lăng Khôn xuất ra một cái Thất Thương Quyền, đồng thời nhanh chóng công hướng Diệp Thần.

Mà Lãnh Nguyệt mặc dù không nói chuyện, nhưng Nga Mi Thích trong tay cũng không có nhàn rỗi, trực tiếp đâm tới ngực Diệp Thần!

Trái lại Diệp Thần không vội vã, nhìn xem ba người càng cách càng gần, mười ngón tay điên cuồng kích thích trên cổ cầm!

Một khúc Quảng Lăng Tán, từ đây dây đàn vang lên!

Diệp Thần đàn tấu chính là cổ khúc 《 Quảng Lăng Tán 》!

Tiếng đàn tua tủa xán lạn, qua mâu tung hoành, giai điệu sục sôi, khẳng khái, kèm theo một loại chi khí bất khuất oán giận!

Thần kỳ hơn là, từng đạo chân khí trên cổ cầm đủ mọi màu sắc bá đạo, theo đầu ngón tay Diệp Thần bắn ra rất mạnh, người chịu đòn trước chính là Kim Tam Tông!

Sau khi hắn bị mấy đạo chân khí năm màu đánh trúng, ngay cả hừ cũng không kịp hừ, trực tiếp bạo thể tại không trung hóa thành một vũng máu sương mù!

"..."

Lăng Khôn cùng Lãnh Nguyệt thấy thế tranh thủ thời gian ngừng lại bước chân, hai người đều mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nhìn xem Diệp Thần.

"Diệp Thần, ngươi, tu vi của ngươi làm sao lại tăng trưởng đến nhanh như vậy?"Tròng mắt Lãnh Nguyệt đều muốn trợn lồi ra.

"Ta nói qua, các ngươi đả thương sư tỷ ta, hôm nay hẳn phải chết không nghi ngờ!"Thanh âm Diệp Thần băng lãnh, trong ánh mắt tràn đầy sát ý.

"Ta không muốn bảo tàng, ngươi thả ta đi!"

Lãnh Nguyệt nhìn vào ánh mắt đáng sợ của Diệp Thần, hiện tại nàng chỉ muốn mau chóng rời đi nơi đây, đời này kiếp này đều không cần gặp lại Diệp Thần.

"Lãnh Nguyệt, không nên bị hắn hù dọa mất mật, hai chúng ta cùng tiến lên, hắn cũng không thể đồng thời giết chúng ta đi!"

Trong ánh mắt Lăng Khôn lóe ra tham lam, hắn kết luận Diệp Thần tu vi tăng vọt, cũng là bởi vì hắn có bảo vật hộ thân, bởi vậy càng nghĩ đến nhẫn trữ vật!

"Lăng Khôn, chính ngươi chơi đi, ta không điên cùng ngươi!"Lãnh Nguyệt nói xong quay người nhảy xuống vách núi, dù sao vách núi mấy trăm mét cũng quăng không chết nàng.

"Muốn chạy, nằm mơ!"

Diệp Thần thấy thế hừ lạnh một tiếng, ngón giữa tay phải chế trụ một sợi dây đàn khẽ kéo một cái, lại buông lỏng!

Tiếng đàn như tố, một đạo chân khí đỏ tươi tựa như tia chớp nhanh chóng bắn ra từ trên dây đàn.

Bành!

Lãnh Nguyệt vừa nhảy dựng lên, thân thể liền hóa thành một đoàn huyết vụ, kết cục của nàng cùng Kim Tam Tông giống nhau như đúc, chết không toàn thây!

Gió mát đỉnh núi quất vào mặt, một cỗ mùi máu tươi khiến người buồn nôn tràn ngập ra tại đỉnh núi, bãi cỏ xanh mơn mởn cũng đã sớm bị máu tươi hai người nhuộm đỏ.

"Chỉ còn lại ngươi!"

Diệp Thần quay đầu nhìn về phía Lăng Khôn, hừ lạnh nói:"Người làm tổn thương sư tỷ ta nặng nhất, ta sẽ không để cho ngươi chết được thống khoái như vậy!"

"Ngươi, ngươi chớ làm loạn!"

Lăng Khôn nuốt ngụm nước bọt, thấy Lãnh Nguyệt cũng bị Diệp Thần 'Miểu sát', hắn cũng bắt đầu sợ hãi, gian nan nuốt ngụm nước bọt, vừa lui về sau, vừa run giọng nói:

"Ta thế nhưng là chưởng chưởng môn phái Không Động, ngươi giết ta không sợ Ngũ Đại Phái trả thù sao?"

"Hừ!"

Diệp Thần nghe vậy khinh thường nhếch miệng, âm thanh lạnh lùng nói:"Đừng nói cái gì Ngũ Đại Phái, coi như Thiên Vương lão tử tới, hôm nay cũng không giữ được ngươi, ta nói!"

"Hỗn đản! Ta liều mạng với ngươi!"

Lăng Khôn tự biết chạy trốn vô vọng, dùng lực khí toàn thân xuất ra một cái Thất Thương Quyền công tới Diệp Thần!

"Bạch hồ, giao cho ngươi!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, lần này hắn không dùng cổ cầm đánh giết đối phương, mà là gọi ra hồ ly bên trong nhẫn trữ vật!

"Khặc khặc!"

Một đạo bạch quang thoáng hiện, một giây sau bạch hồ lập tức cắn vào cổ Lăng Khôn!

"Cái này, đây là vật gì?"

Lăng Khôn kinh hãi, hắn ý đồ dùng tay đem bạch hồ giật xuống, kết quả lông tóc toàn thân bạch hồ như gai sắt, đem bàn tay hắn quấn lại máu me đầm đìa!

Thấy chiêu này không được, Lăng Khôn lại ý đồ dùng chân khí đánh bay bạch hồ.

Kết quả, hắn bỗng nhiên phát hiện, đan điền của mình rỗng tuếch, một tia chân khí cũng không có, tất cả chân khí đều bị bạch hồ hấp thu!

Thời gian dần qua, Lăng Khôn cảm giác trước mắt hoàn toàn mơ hồ, thiên địa cũng bắt đầu xoay tròn, rốt cục nhịn không được ngã ngửa lên trời!

Bầu trời rất xanh, nhưng ở trong mắt Lăng Khôn xem ra lại là một mảnh tối tăm mờ mịt.

Rốt cục, trước khi hắn mất đi ý thức, nghe được một cái thanh âm quen thuộc

"Lăng Khôn, đây chính là kết cục cho việc ngươi đả thương sư tỷ ta, tam hồn thất phách ngươi đều bị bạch hồ thôn phệ, kiếp sau đừng nói làm người, liền quỷ ngươi cũng không làm được!"

"Diệp"

Đây là một chữ cuối cùng trước khi chết Lăng Khôn đem hết toàn lực nói ra, nói xong liền triệt để lành lạnh!

Chương 528. Toàn Ngư Yến!

Mà bạch hồ một hơi cuối cùng hút xong hắn, thi thể Lăng Khôn lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được khô héo, trong chớp mắt trở nên giống như xác ướp!

"Khặc khặc!"

Bạch hồ ăn võ tu Kim Đan Kỳ thật cao hứng, đi từng bước nhỏ đến bên người Diệp Thần dùng cái đầu nhỏ cọ xát bắp chân của hắn, tựa hồ là đang biểu thị cảm tạ!

"Tiểu gia hỏa, ăn no rồi liền trở về bồi Dao Cầm đi!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

Sưu!

Bạch hồ nghe hiểu Diệp Thần, hóa thành một đạo bạch quang trực tiếp chui vào nhẫn trữ vật:

"Chậc chậc, lại có bạch hồ nhận chủ, lão Diệp, bảo bối cậu thật nhiều a!"Văn Tinh cảm thán nói.

"Không phải cậu nói có bảo bối phải cho tôi sao?"Diệp Thần cười nói.

"Tôi chính là bảo bối, tôi đem mình cho cậu được không?"

"Cút đi!"

Diệp Thần trợn nhìn Văn Tinh một chút, quay người ngồi vào trong xe, bất quá lần này hắn chủ động ngồi vào trên ghế lái.

Đợi đến khi bọn người Diệp Thần rời đi, đằng sau một pho

tượng đá lớn nơi xa lại đi tới hai người trẻ tuổi!

"Không nghĩ tới Diệp Thần lợi hại như vậy!"

Một nam tử trong đó có khuôn mặt lạnh lùng, dáng người thon dài, lạnh lùng nhìn qua phương hướng Diệp Thần đi xa, trầm giọng nói:"Ta vẫn là đánh giá thấp hắn, còn tốt vừa rồi không có xuất thủ!"

"Xác thực rất mạnh!"

Một nam tử khác mặc trang phục hàng hiệu bình thường, dáng dấp có chút giống ngôi sao Hàn Quốc Lee Min-ho, nói thẳng:"Tấm cổ cầm kia thật là đáng sợ, xem như ta giao thủ với hắn cũng sẽ thua!"

"Mộ Dung Kiệt, hiếm khi nghe thấy ngươi khiêm tốn một lần!"Hùng Ngang quay đầu nhìn xem Mộ Dung Kiệt soái khí cười nói.

"Cắt!"

Mộ Dung Kiệt nghe xong mặt mũi tràn đầy biểu lộ không quan tâm, bĩu môi nói:"Nếu là ca ca ta ở đây, thắng bại cũng khó nói!"

"Thật sự! Xem ra nhiệm vụ Mạc cục trưởng giao cho ta là khối xương cứng a!"Hùng Ngang thở dài nói.

"Sợ cái gì, huynh đệ ta ở đây, ban đêm ta cùng ngươi đi tìm hắn luận bàn một chút!"

"Có đạo lý!"

Hùng Ngang gật gật đầu, thân là cao thủ thứ hai Cục Võ Đạo, thực chất bên trong Hùng Ngang vẫn là vô cùng kiêu ngạo, nhất là nhìn thấy Diệp Thần còn nhỏ hơn so với hắn, càng là kích phát ý chí chiến đấu của hắn!

Bên kia, Diệp Thần vừa tới nội thành liền nhận được Lan Trần gọi điện thoại tới, hẹn hắn cùng một chỗ ăn cơm trưa.

"Phát định vị đi, vừa vặn mấy người Viên Vũ đi cùng với tôi!"

"Được rồi!"

Rất nhanh, Diệp Thần lái xe chạy tới một nhà hàng tên là 'Toàn Ngư Yến'.

Để cho người ta kinh ngạc chính là trang trí bên ngoài biển hiệu nhà hàng lại có vẻ mười phần cao cấp, ngoài cửa cũng đều là xe sang trọng, mà lại rất nhiều đều là biển số Việt Châu.

"Thần ca!"

Lan Trần tự mình đứng ở cửa ra vào nghênh đón, mỉm cười nói với Diệp Thần xuống xe:"Đây là tiệm tôi mới đầu từ, về sau không có việc gì liền đến ăn đi, coi như nhà mình là được!"

"Khó trách nhiều biển số Việt Châu như vậy!"

Diệp Thần bừng tỉnh đại ngộ, Văn Tinh đi lên nhếch miệng cười nói:"Vừa vặn đồ ăn ở công ty Bạch Uyên khó ăn chết, Lan Trần, tranh thủ thời gian làm cho tôi một tấm thẻ, là loại không cần tiền kia!"

"Kháo!"

Lan Trần bó tay rồi, gia hỏa Văn Tinh này tuyệt đối là cao thủ hao lông dê (chỉ những người đặc biệt hứng thú với các hoạt động ưu đãi).

Một đoàn người đi vào nhà hàng, bên trong trang trí lại hoàn toàn khác biệt so với bên ngoài, bàn ghế đều có cảm giác thế kỷ trước thập niên tám mươi chín mươi, nhìn mười phần cổ xưa.

Mà ngồi ở nơi này ăn cơm, đều là lão đại âu phục giày da, nhìn

hình tượng có chút buồn cười!

"Thần ca, chúng ta đi phòng ăn!"

Lan Trần đem bọn người Diệp Thần mang vào phòng, rất nhanh Toàn Ngư Yến cũng lên bàn!

Cái gọi là Toàn Ngư Yến thật ra là tập hợp tôm cá tươi, toàn bộ món tươi ngon ở sông hồ, được nấu chín kỹ lưỡng, các loại mùi cá trên bàn xông vào mũi, ăn vào miệng vừa có khẩu vị thanh đạm trơn mềm của phía Nam, lại có hương vị tươi cay mặn của phía Bắc, khiến người thèm nhỏ dãi.

Sau khi mấy người thử qua Toàn Ngư Yến, đối với cái này đều khen không dứt miệng!

"Đúng rồi, nghe đầu to nói cậu đi đàm phán sinh ý, thế nào?"Diệp Thần kẹp lên một mảnh cá sạo đưa vào bên trong miệng, một cỗ hương vị tươi trong nháy mắt lan khắp khoang miệng.

"Hừ! Nói đến việc này tôi lại nổi nóng!"Lan Trần nghe xong bưng lên chén rượu trên bàn, thở phì phò một ngụm khó chịu.

"Thế nào, đàm cái sinh ý gì mà có thể khiến cậu tức thành như này?"Viên Vũ cũng rất tò mò, Lan Trần không chỉnh người khác là tốt lắm rồi, còn có người dám chỉnh hắn?

"Cái gì mà đàm phán sinh ý?"

Lan Trần nghe xong nổi nóng nói:"Rõ ràng là để tôi làm quân bán nước!"

"A? Cậu nói một chút, đến cùng xảy ra chuyện gì?"Diệp Thần nghe xong cũng không nhịn được hiếu kì hỏi.

"Mấy tên tiểu quỷ tử nói muốn cùng tôi hợp tác, tại Ninh Châu

xử lý cái gì đó mà viện dưỡng lão, còn mẹ nó lại nói đều để lão già Đảo quốc đến ở, tôi sao có thể đồng ý!"Lan Trần vỗ bàn phẫn nộ đứng lên nói.

"Đó là không thể!"

Diệp Thần gật đầu nói:"Xử lý viện dưỡng lão có thể, nhưng chỉ để cho lão quỷ tử ở, nói đùa cái gì vậy!"

Chương 529. Tạo em bé?

"Không phải là như vậy sao, thế là tôi liền phun một ngụm nước bọt vào mặt tên kia tại chỗ, trực tiếp cho người đuổi bọn chúng đi!"

"Lan Trần, quỷ tử muốn hợp tác với cậu, cậu có đất tại Ninh Châu sao?"Viên Vũ hồ nghi nói.

"Có a, đoạn thời gian trước vừa cầm mảnh đất Trúc Loan tới tay!"

"Trúc Loan không phải trong tay thương nhân Hồng Kông sao, làm sao bị cậu cầm xuống?"

Diệp Thần sững sờ, muốn nói phong thuỷ Ninh Châu chỗ nào tốt nhất khẳng định chính là Trúc Loan, chỗ kia tại vùng ngoại ô, không chỉ có rời xa đô thị ồn ào náo động, mà lại sơn thanh thủy tú, không khí trong lành, tuyệt đối là thánh địa dưỡng lão!

"Tôi cho giá cả gấp hai, sau đó từ trong tay hắn lấy tới thôi!"Lan Trần mặt mo đỏ ửng.

"..."

Diệp Thần cười cười không nói chuyện, Lan Trần khẳng định dùng thủ đoạn khác, chỉ là con hàng này không có ý tứ mở miệng mà thôi.

"Đám tiểu quỷ tử kia còn dám uy hiếp tôi, nói cho tôi ba ngày thời gian cân nhắc, cân nhắc muội muội hắn!"Lan Trần cả giận nói.

"Trúc Loan xác thực thích hợp dưỡng lão, không bằng cậu cùng Đại sư tỷ tôi thương lượng một chút hợp tác đi!"Diệp Thần nói.

"Không có vấn đề a, cơm nước xong xuôi tôi liền đi tìm Kiều tỷ!"

Lan Trần nghe xong là hợp tác cùng Kiều An Na, không nói hai lời đồng ý.

"Lão Lan, chính cậu lưu tâm chút, thủ đoạn quỷ tử âm hiểm, khả năng thật sự không phải chỉ là hù dọa!"Văn Tinh nhắc nhở.

"Đây là trên đất Hoa Hạ, tôi sợ chúng?"

Mặt mũi Lan Trần tràn đầy khinh thường, bưng chén rượu lên nói:"Đừng trò chuyện về đám giặc lùn, quá ác tâm, chúng ta uống rượu!"

Mấy người đang ăn đang uống, điện thoại di động Diệp Thần vang lên, là Ảnh Tử đánh tới nói cho hắn biết Sở Lan tiếp đến.

"Ảnh Tử, đưa mẹ tôi đi sơn trang Vân Đỉnh đi, một hồi tôi sẽ trở lại!"Diệp Thần nói.

Lần trước hắn đã đánh thêm một cái chìa khóa biệt thự cho Sở Lan, đã sớm chuẩn bị để cho lão mụ rời đi Diệp gia.

Cơm nước no nê xong, Diệp Thần một thân một mình rời đi.

Về đến nhà, nhìn thấy vợ chồng Sở Lan ngồi ở phòng khách, Diệp Thần há mồm kêu một tiếng mẹ!

"Con trai, con trở về!"

Sở Lan nhìn thấy Diệp Thần, trên mặt lập tức tràn đầy nụ cười từ mẫu, Diệp Tử Long cũng đứng người lên không chớp mắt đánh giá Diệp Thần.

Diệp Thần cũng đang đánh giá Diệp Tử Long, đây chính là cha đẻ hắn?

"Tử Long, ông nhanh cùng Diệp Thần chào hỏi a!"Sở Lan vì hóa giải hai cha con xấu hổ, vội vàng lên tiếng nói.

"Diệp Thần, những năm này ủy khuất con"

Diệp Tử Long nhìn xem Diệp Thần cao hơn chính mình một đầu, trong lòng ngũ vị tạp trần!

"Chuyện quá khứ thì khỏi nói!"

Diệp Thần hít thở sâu một hơi, hỏi:"Mẹ, các người ăn cơm chưa?"

"Ân, chúng ta đã ăn vài miếng trên máy bay."

Sở Lan gật gật đầu, tiến lên ôm Diệp Thần nức nở nói:"Con trai, mụ mụ còn sợ về sau sẽ không còn được gặp lại con!"

"Mẹ, mẹ yên tâm đi! Ở chỗ này, không ai dám đối với mẹ như vậy!"Diệp Thần an ủi.

Ảnh Tử đã sớm nói cho hắn biết tao ngộ của Sở Lan ở Kinh Thành, nghĩ đến mẹ ruột mình ở Kinh Thành bị người khi dễ, hắn liền hận đến thẳng cắn răng.

"Điện chủ, chúng ta đi trước!"Ảnh Tử rất thức thời, nói xong cùng Kim Cương chuẩn bị rời đi.

"Khoan đã!"

Sở Lan thấy Ảnh Tử muốn đi, nhẹ nhàng thở dài, nói với Diệp Thần:"Con trai, lão mụ muốn cùng con thương lượng một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Con có thể thả Diệp Phi hay không?"

"Mẹ, ngài đều mở miệng, đương nhiên không có vấn đề!"

Diệp Thần gật gật đầu, Hồng Kiệt chết, Diệp Phi cũng thu thập không sai biệt lắm, giữ lại hắn cũng là lãng phí lương thực.

"Ảnh Tử, thả Diệp Phi, nói cho hắn biết không có lần sau!"

"Được, điện chủ!"

Ảnh Tử gật đầu, nói xong quay người rời đi.

"Ban đêm hẹn bà thông gia cùng một chỗ ăn một bữa cơm đi, mấy ngày không gặp Hương Cầm, còn thật nhớ nàng đây này!"Sở Lan chờ Ảnh Tử bọn họ đi, mỉm cười cười nói.

"Tốt, để con an bài!"

Diệp Thần cười khổ, không nghĩ tới lão mụ còn thật để ý Lý Hương Cầm.

Ban đêm, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Lý Hương Cầm, Diệp Thần mang theo vợ chồng Sở Lan đi nhà nàng ăn cơm.

Vì chiêu đãi Lý Tử Long, Lý Hương Cầm còn cố ý mua thật nhiều hải sản, làm một bàn lớn đồ ăn.

"Hương Càm, trù nghệ của bà coi như không tệ!"

Sở Lan ngồi tại bên cạnh bàn ăn, nhìn xem một bàn lớn đồ ăn nhịn không được khích lệ nói.

"Bà thông gia quá khen, đồ ăn đều là lão Tô nhà tôi làm, hương vị còn không có trở ngại đi!"Lý Hương Cầm cười đến nhánh hoa run rẩy.

Tô Vạn Đạt vừa vặn bưng một bát canh rong biển ra, nghe được Lý Hương Cầm nói như vậy không khỏi liếc mắt, cọp cái này có ăn đến miệng cũng không nói vài câu êm tai!

Xong xuôi một món cuối cùng, hai nhà vừa ăn vừa nói chuyện

vui vẻ.

Cơm nước xong xuôi, Lý Hương Cầm mãnh liệt yêu cầu vợ chồng Sở Lan ở lại, Sở Lan từ chối không được cũng chỉ đành đồng ý.

"Nàng dâu, vậy chúng ta cũng về nhà đi!"Diệp Thần nhìn đồng hồ nói.

"Đúng đúng đúng, các con về nhà sớm tạo em bé, sớm một chút để chúng ta ôm cháu trai!"Lý Hương Cầm tùy tiện nói.

"Mẹ, mẹ nói cái gì đó!"

Khuôn mặt Tô Tuyết Di đỏ lên, trong lòng tự nhủ trong nhà còn có rất nhiều 'Áo mưa nhỏ' chưa dùng hết đâu, muốn mang thai là không thể nào!

Chương 530. Lão Akita!

"Ân, Diệp Thần, mẹ và cha con cũng thương lượng xong, không chuyển tới Vân Đỉnh Sơn, chúng ta sẽ tự mình mua một căn phòng ở!"Sở Lan nói.

"Mẹ, [image]không cần thiết đi?"

Diệp Thần nghe xong dở khóc dở cười, lão mụ thật đúng là sợ chậm trễ chuyện mình tạo em bé sao?

"Cứ như vậy quyết định!"

Sở Lan nghĩ nghĩ nói:"Còn có, ngày mai con dẫn chúng ta đi tới phần mộ của cha mẹ nuôi con, chúng ta muốn đi thắp nén hương cho bọn họ!"

"Tốt, ngày mai con tới đón mẹ!"

Nói lên cha mẹ nuôi, trong lòng Diệp Thần hơi hồi hộp một chút, một cỗ thương cảm không hiểu xông lên đầu.

Tô Tuyết Di nhìn ra cảm xúc Diệp Thần không đối, ôn nhu nói:

"Lão công, chúng ta về nhà đi!"

"Ân!"

Diệp Thần dùng sức gật đầu, lập tức cáo biệt mấy người Lý Hương Cầm mang theo Tô Tuyết Di lái xe rời đi.

Trên đường Diệp Thần lái xe đến sườn núi Vân Đỉnh Sơn, đột nhiên một đạo chân khí mãnh liệt đối diện đánh tới, Diệp Thần tranh thủ thời gian dồn sức đánh tay lái, xe két két một tiếng đâm

vào một tảng đá bên cạnh!

"A!"

Tô Tuyết Di trực tiếp dọa đến lớn tiếng thét lên.

Diệp Thần nhanh lên đem Tô Tuyết Di kéo vào trong ngực, nhìn lại, chỉ thấy một cây đại thụ sau lưng bị chặt đứt!

"Kiếm khí?"

Diệp Thần lần nữa quay đầu hướng nhìn về phía trước, chỉ thấy dưới đèn đường một người tay cầm trường kiếm, ngăn tại giữa đường!

Lại là giữa sườn núi!

Muốn giết mình liền không thể chuyển sang nơi khác?

"Nàng dâu, em thành thật ở trong xe đừng đi ra ngoài, lão công đi xuống xem một chút!"Diệp Thần nhẹ nhàng vỗ vỗ Tô Tuyết Di an ủi.

"Lão công, anh cẩn thận một chút!"

"Biết!"

Diệp Thần nói xong đẩy cửa xuống xe, đi đến phía người đối diện kia.

Lúc hai người cách xa nhau không đủ mười mét, Diệp Thần dừng bước lại, ánh mắt băng lãnh đánh giá đối phương.

Người này râu tóc bạc trắng người mặc kimono, trong tay cũng không phải là trường kiếm, mà là một thanh đao Katana lóe hàn quang, toàn thân trên dưới tản mát ra một cỗ sát khí mãnh liệt!

"Ngươi là ai?"Thanh âm Diệp Thần băng lãnh.

"Hừ! Lão phu Akita!"

Đối phương phin ra một ngụm nửa chín nửa sống tiếng phổ thông:"Ngươi giết con trai ta, đêm nay ta muốn đem ngươi chém thành muôn mảnh!"

"Cái gì Akita, tóc vàng, ta không biết!"Diệp Thần thật sự quên ai là Akita.

"Baka!"

Lão Akita nghe xong giận tím mặt, lúc này giơ lên đao Katana đánh xuống giữa trời, một đạo đao khí lăng lệ nhanh chóng phóng về hướng Diệp Thần!

Đây là một trong tuyệt chiêu của Lão Akita, Đoạn Thủy Lưu Đao Pháp!

Đao pháp này đã bị hắn luyện được lô hỏa thuần thanh, một đao đánh xuống có thể đem thác nước rơi xuống trăm mét chặt đứt, có thể thấy được tu vi của hắn!

Cảm nhận được đao khí bá đạo của đối phương, Diệp Thần cười lạnh, hai tay giao nhau ở trong hư không vạch ra một cái hình dạng X, một giây sau, hai đạo kiếm khí bén nhọn một đỏ một lam bắn ra!

Đương!

Hai cỗ kiếm khí chạm vào nhau, thế mà phát ra một trận thanh âm kim loại va chạm!

Ngay sau đó, đao khí Lão Akita phát ra trực tiếp bị kiếm khí Diệp Thần đụng nát, càng thêm tấn mãnh chém tới hướng Lão Akita.

"Cái gì?"

Lão Akita thấy thế quá sợ hãi, vội vàng trốn tránh, cơ hồ cũng ngay lúc đó, hai đạo kiếm khí từ trên người hắn xẹt qua!

Phốc!

Hai đầu cánh tay Lão Akita bị kiếm khí đồng loạt chặt đứt, một giây sau, giữa sườn núi liền truyền ra tiếng kêu thảm thiết thê lương của Lão Akita.

"Đều đi ra đi, trốn tránh có ý tứ sao?"Diệp Thần ngắm nhìn bốn phía, lạnh lùng nói.

Vừa dứt lời, trong rừng cây hai bên đường lao ra rất nhiều ninja áo đen.

"Nguyên lai là phái Koga!"

Diệp Thần lúc này mới nhớ tới, trước đó mình giết chết mấy nhẫn giả, giống như trong đó có gia hỏa gọi là Akita, dù sao cũng là danh tự của cẩu.

"Giết!"

Ninja không nói nhảm, xông ra rừng cây nâng đao liền bổ tới Diệp Thần.

"Một bầy kiến hôi, đi chết đi!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, nói xong oanh ra hai chưởng!

Hiện trường lập tức là một mảnh tiếng kêu thảm thiết, có ninja bị thiêu thành tro tàn, mà có ninja thì đông lạnh thành băng cầu, trong chớp mắt các Ninja liền bị đoàn diệt.

"Dừng tay!"

Đúng lúc này sau lưng Diệp Thần truyền đến một tiếng gầm thét.

Diệp Thần quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử trung niên mặc kimono, cầm trong tay đoản đao gác ở trên cổ Tô Tuyết Di, cắn răng nói:"Diệp Thần, nếu là ngươi còn dám động một cái, ta liền giết nữ nhân của ngươi!"

"Ngươi dám!"

Diệp Thần thấy thế sát tâm càng tăng lên, vừa rồi mình đã giết đến nghiền, quên Tô Tuyết Di còn ở trong xe!

"Hừ, muốn mạng sống của nàng rất đơn giản, ngươi tự phế tu vi!"Nam tử trung niên uy hiếp nói.

"Tốt lắm Sakata!"

Lão Akita mất đi hai tay thấy thế, khó khăn từ dưới đất bò dậy, sắc mặt dữ tợn nói:"Người Hoa đáng chết, hôm nay ngươi nhất định phải chết!"

"Lão công, không cần quản em, anh chạy mau!"Tô Tuyết Di cả gan la lớn.

"Lão bà đừng sợ, bọn họ không dám động tới em!"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, đồng thời trên tay nhiều thêm hai ngân châm nhỏ như sợi tóc.

"Baka!"

Nam tử bắt cóc Tô Tuyết Di giận tím mặt, vừa định cho Tô Tuyết Di nếm mùi máu, đột nhiên cảm giác mắt tối sầm lại, ngay sau đó bịch một tiếng ngã xuống đất mất đi tri giác!

Chương 531. Sách viết linh tinh!

Nhìn kỹ liền có thể phát hiện, trên huyệt thái dương Sakata có cái lỗ máu to bằng hạt lạc, máu tươi thuận theo lỗ phún ra ngoài!

"Ngọa tào, ai vậy?"

Diệp Thần sững sờ, bởi vì hắn còn chưa có xuất thủ đâu, là vị 'Đại hiệp' nào trượng nghĩa như thế?

"Phạm người Hoa Hạ ta, chết!"

Một đạo thanh âm băng lãnh truyền đến từ trong rừng cây, ngay sau đó hai người trẻ tuổi đi ra.

"Baka! Các ngươi là ai?"

Lão Akita thấy thế vừa vội vừa tức, hắn khổ tâm an bài ám sát, không nghĩ tới cuối cùng lại là loại kết quả này.

"Cục Võ Đạo, Hùng Ngang!"

Nam tử trẻ tuổi đi ở phía trước thản nhiên nói.

"Cục Võ Đạo?"

Diệp Thần nghe xong có chút mộng bức, Cục Võ Đạo cùng hắn không phải kết xuống cừu oán sao, làm sao gia hỏa này còn giúp mình?

Có lẽ là nhìn ra Diệp Thần nghi hoặc, Hùng Ngang lườm Diệp Thần một chút giải thích nói:

"Đừng hiểu lầm, ta không phải giúp ngươi, chỉ bất quá không muốn nhìn thấy đồng bào bị tiểu quỷ tử khi dễ mà thôi!"

"Mặc kệ như thế nào, ta cám ơn ngươi trước!"

Diệp Thần gật gật đầu, nói:"Chờ ta giải quyết lão nhân này, quay đầu trò chuyện tiếp!"

"Tốt, ta chờ ngươi!"

Hùng Ngang cũng không sốt ruột, nói xong hướng thi thể Sakata rắc rắc bột màu trắng, một màn quỷ dị xuất hiện, chỉ thấy thi thể Sakata bắt đầu cấp tốc hủ hóa, chỉ chốc lát ngay cả cặn mảnh xương vụn cũng bị mất, chỉ còn lại một vũng nước vàng hôi thối!

"Ọe!"

Tô Tuyết Di đến cùng là nữ nhân, đừng nói nhìn, chỉ là ngửi được cỗ này mùi liền nôn!

Diệp Thần thấy thế không nói chuyện, thân hình lóe lên trong chớp mắt liền đến trước mặt Lão Akita, một tay bóp lấy cổ lão đầu, nâng hắn lên.

"Baka! Ngươi, người Hoa, ngươi giết ta, chính là đối nghịch cùng võ lâm Đảo quốc, ngươi dám!"

"Di ngôn nói xong?"

Diệp Thần cười lạnh, nói xong năm ngón tay thoáng dùng sức, trực tiếp bóp nát xương cổ Lão Akita!

Cổ Lão Akita nghiêng một cái, đã triệt để mất đi sinh cơ!

Tổ chức ám sát phái Koga từng tại Đảo quốc quát tháo phong vân, cứ như vậy bị tiêu diệt hết tại Hoa Hạ!

"Diệp Thần, ngươi quả nhiên giống trong truyền thuyết, ra tay rất ác độc a!"Hùng Ngang thấy thế nói.

"Có đúng không, không nghĩ tới ta đều có thể trở thành truyền thuyết?"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, đi đến bên người Tô Tuyết Di ôn nhu nói:"Nàng dâu, em lái xe trở về đi, một hồi lão công sẽ trở lại!"

"Lão công"

"Nghe lời, trong nhà rất an toàn em không cần sợ!"Diệp Thần nói xong nhẹ nhàng hôn một cái lên trán Tô Tuyết Di.

"Vậy anh về sớm một chút."

"Ân, em về nhà tắm rửa sạch sẽ chờ lão công!"

"..."

Khuôn mặt Tô Tuyết Di đỏ lên, tranh thủ thời gian lái xe rời đi.

Chờ Tô Tuyết Di vừa đi, Diệp Thần quét Hùng Ngang cùng Mộ Dung Kiệt một chút, mặt không chút thay đổi nói:"Đừng lãng phí thời gian, nếu Cục Võ Đạo đã phái các ngươi tới, vậy cùng lên đi!"

"Ai, ngươi sai lầm rồi, ta cũng không phải cái gì Cục Võ Đạo!"Mộ Dung Kiệt phủ nhận nói.

"Không quan trọng, có phải là Cục Võ Đạo hay không đều như thế!"

Diệp Thần nhún vai, nói:"Xem ở phân thượng các ngươi đã cứu ta lão bà, hôm nay ta sẽ không giết các ngươi!"

"Nha a, khẩu khí không nhỏ a!"

Mộ Dung Kiệt có chút hăng hái nhìn xem Diệp Thần:"Ta cũng chỉ là muốn cùng ngươi luận bàn một chút, đã như vậy vậy thì tới đi!"

Nói xong, Mộ Dung Kiệt dẫn đầu phát động công kích, kết quả con hàng này xuất thủ chính là một chiêu 'Hầu Tử Thâu Đào', mà lại tốc độ cực nhanh!

"Ngọa tào!"

Diệp Thần thấy thế vội vàng trốn tránh, mà Hùng Ngang cũng nghiêm túc, từ bên hông móc ra một thanh quạt sắt, phiến nhọn thẳng đến cổ họng Diệp Thần!

Ba người ngươi tới ta đi, chớp mắt liền đã qua mấy chiêu.

Mặc dù Diệp Thần không có đem hết toàn lực, Mộ Dung Kiệt cùng Hùng Ngang cũng không chiếm được nửa điểm tiện nghi, thẳng đến Diệp Thần xuất ra tuyệt học Ôn gia 'Phần Thiên Quyết', trên hai bàn tay trái phải lơ lửng hai đoàn chân khí đỏ lam, phân biệt đánh tới hướng Hùng Ngang cùng Mộ Dung Kiệt!

"Đến rất đúng lúc!"

Không nghĩ tới Mộ Dung Kiệt không chỉ có không sợ, mà lại chủ động tiến lên dùng thân thể giúp Hùng Ngang chặn chân khí màu đỏ!

Diệp Thần giật mình, đây cũng quá giảng nghĩa khí đi?

Nhưng mà sự thật chứng minh là hắn suy nghĩ nhiều, chỉ thấy thân thể Mộ Dung Kiệt tiếp nhận xong lay động giống như uống rượu say, sau đó bỗng nhiên đẩy ra hai tay!

Hai đoàn chân khí bất ngờ lại bắn ra từ trong lòng bàn tay hắn, vọt tới phía Diệp Thần!

"Cái quỷ gì?"

Diệp Thần nghiêng người vừa né tránh tới, mà hai cái cây phía sau hắn, một gốc đốt thành than củi, một cái khác khỏa trực tiếp hóa thành vụn băng

"Hắc hắc, chưa thấy qua tuyệt học Càn Khôn Đại Na Di của Mộ Dung gia ta sao?"Mộ Dung Kiệt nhếch miệng cười nói.

"Càn Khôn Đại Na Di?"

Diệp Thần nghe xong nhịn không được liếc mắt, tức giận nói:"Ngươi đừng cho là ta chưa có xem sách, tuyệt học Mộ Dung gia không phải Đẩu Chuyển Tinh Di sao?"

"Nào có, đó là sách viết linh tinh a!"

"Kháo!"

Càn Khôn Đại Na Di cũng không phải là sách viết sao?

Diệp Thần thấy đối phương thực lực không kém, cũng lười lại nhượng bộ, trực tiếp sử dụng một bộ 'Võ Đang Du Long Bát Quái Chưởng' giản dị tự nhiên, ỷ vào thực lực Hóa Thần Kỳ của bản thân tới triền đấu.

Kết quả, trong vòng mười chiêu, Hùng Ngang cùng Mộ Dung Kiệt nhao nhao trúng chưởng!

Chương 532. Có kinh hỉ?

"Không đánh, không đánh!"

Mộ Dung Kiệt thấy thế không ổn, vội vàng khoát tay nói:"Diệp Thần, ngươi ngưu bức, chúng ta đánh không lại ngươi!"

"Cái này không đánh?"

Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Hùng Ngang, hỏi:"Ngươi đây? Cục Võ Đạo một mực muốn giết ta, thật vất vả phái ra cao thủ như ngươi, không giết ta trở về bàn giao thế nào?"

"Diệp Thần, ngươi xác thực rất mạnh!"

Hùng Ngang thở dài một tiếng, áo não nói:"Không giết được ngươi là mệnh, nhưng ngươi cũng đừng đắc ý, Mạc Tứ Hải sẽ không từ bỏ ý đồ!"

"Mạc Tứ Hải là ai?"

"Cục trưởng Cục Võ Đạo, ngươi ngay cả hắn cũng không nhận ra?"Mộ Dung Kiệt ở một bên mở to hai mắt nhìn.

"Tại sao ta phải biết hắn?"Diệp Thần nhún vai.

"..."

Mộ Dung Kiệt cùng Hùng Ngang đồng thời sững sờ, tiểu tử này làm sao như bố đời vậy, ai cũng không để vào mắt?

"..."

"Ta đi, các ngươi tự tiện!"

Diệp Thần nói xong cũng không quay đầu lại đi, chỉ để lại hai người Mộ Dung Kiệt cùng Hùng Ngang hai mặt nhìn nhau.

"Ta hoài nghi vừa rồi Diệp Thần căn bản không có đem hết toàn lực!"Nhìn xem bóng lưng Diệp Thần đi xa, Mộ Dung Kiệt cau mày nói.

"Ân, tối thiểu ta không có cảm giác được sát khí lúc hắn giết Ngũ Đại Phái!"

Hùng Ngang vừa dứt lời, điện thoại di động Mộ Dung Kiệt vang lên, hắn kết nối điện thoại nói không có vài câu sắc mặt liền thay đổi, sau khi cúp điện thoại nói với Hùng Ngang:

"Lão Hùng, trong nhà xảy ra chút sự tình, ta phải lập tức chạy về Kim Lăng!"

"Ân, ta cũng muốn trở lại Kinh Thành!"

Nói xong, Hùng Ngang gọi điện thoại, rất nhanh một chiếc xe đổ rác lái lên núi, đem thi thể những tiểu quỷ tử này chở đi.

Sáng sớm hôm sau.

Diệp Thần mở mắt ra nhìn xem Tô Tuyết Di co quắp tại trong ngực hiểu ý cười một tiếng.

Tối hôm qua cô nàng này bị hù dọa, cả đêm giống như 'Bạch tuộc' quấn lấy hắn không chịu buông tay, thật vất vả mới trấn an nàng ngủ.

Mà đúng lúc này điện thoại di động hắn đặt ở đầu giường vang lên, xem xét lại là Kiều An Na gọi tới.

"Ô ô"

Tô Tuyết Di giống như bị đánh thức, giống như lại không có tỉnh, thì thầm vài tiếng xong chuyển qua dùng bờ mông tròn chịa

chỉ vào diệp thần Diệp Thần, giống con lười đem đầu luồn vào trong chăn không có động tĩnh

"Đại sư tỷ, sớm như vậy có chuyện gì sao?"Diệp Thần rời giường đi ra bên ngoài hỏi.

"Đệ tới nhà của tỷ đi, có người nhao nhao muốn gặp đệ!"Kiều An Na xinh đẹp cười nói.

"Nhao nhao muốn gặp đệ?"

"Ân, đệ nhanh lên đi, giữa trưa chúng ta cùng một chỗ ăn một bữa cơm!"

"Thương thế của Tam sư tỷ lành rồi sao?"Trong lòng Diệp Thần còn đang nhớ thương Quan Dĩnh.

"Tam sư muội tốt hơn nhiều, đệ mau tới đây đi, có kinh hỉ a!"Kiều An Na ngữ khí mập mờ nói.

Kinh hỉ?

Nghe được ngữ khí mập mờ của Kiều An Na, Diệp Thần không khỏi nuốt ngụm nước bọt, nam nhân sáng sớm sẽ có xúc động phương diện kia, chẳng lẽ nữ nhân cũng giống vậy?

"Sư tỷ, đệ lập tức tới!"

Diệp Thần nói xong cúp điện thoại, trở về phòng thấy Tô Tuyết Di lại ngủ thiếp đi cũng dứt khoát không có đánh thức nàng, giống đội viên cứu hỏa xông ra biệt thự

Cùng lúc đó, một quầy bữa sáng nào đó bên đường Ninh Châu.

Bọn người Viên Vũ đang ừng ực uống vào sữa đậu nành, ăn bánh quẩy, mặt mũi tràn đầy biểu lộ hài lòng.

Duy chỉ có Văn Tinh ở một chỗ, treo hai cái mắt gấu mèo, mặt

ủ mày chau, nhìn thấy Viên Vũ cùng Lan Trần ăn đến thơm như vậy, hắn cũng nhịn không được nữa, cả giận nói:

"Không thể tin các cậu vẫn còn ăn được, tra tấn tôi cả đêm!"

"Chúng ta lúc nào tra tấn cậu?"Lan Trần thả ra bánh quẩy trong tay, mặt mũi tràn đầy nghi ngờ nói.

"Kháo!"

Văn Tinh tức giận không thôi, tối hôm qua hắn qua đêm tại nhà Lan Trần, tính toán cùng ba người Viên Vũ đánh bài poker đến nửa đêm, sau đo cùng nhau ở trên một cái giường lớn.

Kết quả, tiếng ngáy của hai người kéo dài suốt đêm, hầm hầm hừ hừ, hại Văn Tinh cả đêm mất ngủ, kém chút không có hành hạ chết hắn!

"Lão bản tính tiền!"

Văn Tinh muốn về nhà ngủ bù, đứng dậy đi đến trước mặt chủ quán chuẩn bị đưa tiền, kết quả phát hiện chủ quán thay người, biến thành một nữ nhân cực đẹp!

"6 Cái bánh quẩy, 3 bát sữa đậu nành, hết thảy 21 khối, lão bản, quét Wechat đi!"

Nữ bán hàng rong cười một tiếng xinh đẹp, Văn Tinh thấy trợn cả mắt lên, trên thế giới tại sao có thể có chủ tiệm bữa sáng xinh đẹp như vậy?

"Mỹ nữ, cô thật xinh đẹp a!"Văn Tinh nuốt ngụm nước bọt không kìm hãm được nói.

"Thật vậy sao?"

Nghe được Văn Tinh nói như vậy, trong đôi mắt đẹp nữ bán hàng rong nổi lên một tầng màu hồng nhàn nhạt, nàng nhìn chằm

chằm Văn Tinh, thanh âm mị hoặc nói:"Vậy cậu thích tôi sao?"

"Thích, thích!"

Văn Tinh mặt mũi tràn đầy biểu lộ Trư ca, lâm thật sâu vào trong sắc đẹp dụ hoặc của nữ bán hàng rong.

"Vậy cậu theo tôi đi, tôi dẫn cậu đi chỗ tốt!"Mỹ nữ bán hàng rong ôn nhu nói.

"Tốt lắm!"

Cả người Văn Tinh cũng giống như mất hồn, hiện tại nữ bán hàng rong nói cái gì hắn đều sẽ làm theo, vẫn thật là rất là vui vẻ đi theo nữ bán bữa sáng rời đi.

Chương 533. Lục sư tỷ!

"Phốc!"

Viên Vũ đang uống sữa đậu nành thấy cảnh này kém chút phun ra, mở to hai mắt vội vàng nhìn nói:

"Lão Lan mau nhìn, Văn Tinh cùng một nữ nhân đi, bộ dáng còn giống như rất thân thiết!"

"Thật?"

Lan Trần nhìn lại, quả nhiên gặp Văn Tinh kéo cánh tay một nữ nhân càng chạy càng xa.

"Kháo! Ngựa giống!"

Lan Trần thấy thế nhịn không được liếc mắt, sáng sớm đã đói khát như vậy?

Bất quá hắn cùng Viên Vũ đều không có coi ra gì, chỉ coi Văn Tinh là tinh trùng lên não.

Bên kia, Diệp Thần lái xe đuổi tới biệt thự Kiều An Na.

Mới vừa vào cửa đã nghe được bên trong truyền đến tiếng cười đùa vui vẻ của mấy nữ nhân.

"Đại sư tỷ, đệ tới!"

Diệp Thần đi vào phòng khách nhìn thấy mấy vị sư tỷ đều ở đây, không khỏi ngẩn người, ngay cả Thượng Quan Dĩnh thụ thương cũng có mặt.

"Tiểu đệ đệ!"

Ông!

Nghe được cái cách xưng hô kỳ hoa này, đầu óc Diệp Thần nổ tung, chỉ có Lục sư tỷ sẽ gọi mình như vậy, chẳng lẽ nàng trở về?

Quả nhiên, một nữ tử đưa lưng về phía Diệp Thần ngồi ở trên ghế sa lon đứng lên, quay người nở nụ cười xinh đẹp, lập tức đi tới phía hắn.

"Lục, Lục sư tỷ?"

Mặt mũi Diệp Thần tràn đầy ngạc nhiên, nữ nhân trước mắt mặc mặc đồng phục nữ tiếp viên hàng không bó sát màu trắng sữa, hiện ra dáng người hoàn mỹ tuyệt luân.

Một đầu tóc đen như tơ lụa phất phơ theo gió, phượng mi dài mảnh, một đôi mắt như sao như trăng sáng, mũi ngọc linh lung tinh xảo, má phấn ửng hồng mơ màng, môi son đỏ mọng như anh đào, mặt trái xoan thẹn thùng ẩn tình hoàn mỹ không một vết tì, làn da mềm mại như tuyết, dáng người nhẹ nhàng, thoát tục thanh nhã.

Hai đôi chân dài 43 phân được bao bọc bởi một tầng chỉ đen tràn ngập dụ hoặc, Diệp Thần nhìn thấy cũng không nhịn được tim đập thình thịch!

Không sai, nữ nhân trước mặt đúng là Lục sư tỷ của hắn, Phượng Vũ Huyên!

"Tiểu đệ đệ, mau tới ôm một cái!"

Phượng Vũ Huyên cười nhạt một tiếng, lộ ra hai hàng răng trắng noãn, giang hai cánh tay chủ động ôm lấy Diệp Thần.

Một cỗ mùi thơm ngát thanh nhã đánh tới, Diệp Thần kìm lòng

không được hít mũi một cái, thật là thơm!

Còn có bao nhiêu năm không gặp, Lục sư tỷ phát dục không tệ a, nhất là hai đoàn mềm mại trước ngực kia, tối thiểu D Cup đi?

Xúc cảm khẳng định rất không tệ!

Phi!

Nghĩ gì thế, đây chính là Lục sư tỷ nhiều năm không thấy a, làm sao vừa đến đã có ý nghĩ kia?

"Khụ khụ, Lục sư tỷ về lúc nào a, làm sao không liên hệ với đệ?"Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, vội vàng dời đi chủ đề hỏi.

"Tối hôm qua tỷ trở về, thời gian quá muộn cho nên không gọi điện thoại cho đệ!"

Đôi mắt đẹp của Phượng Vũ Huyên nhìn chằm chằm Diệp Thần, ngữ khí có chút oán giận nói:"Lại nói, đệ cũng kết hôn, tỷ làm sao có ý tứ nửa đêm gọi cho đệ a!"

"Đúng rồi, khi còn bé không phải đệ nói muốn cưới Tam sư tỷ sao?"

"Không đúng! Sư đệ nói cưới cả bảy người chúng ta!"Thượng Quan Dĩnh nghe xong gương mặt xinh đẹp ửng đỏ, cũng vội vàng đem sáu vị tỷ muội khác 'Kéo xuống nước'.

"Các vị sư tỷ, đừng chê cười đệ!"

Diệp Thần lúng túng, từ trong giọng nói Phượng Vũ Huyên hắn có thể nghe được, cô nàng này có chút oán trách mình kết hôn a!

"Được rồi, giữa trưa mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm, xem như thay Vũ Huyên tẩy trần!"Kiều An Na thấy Diệp Thần xấu hổ lập tức đứng ra hoà giải.

"Rất lâu không ăn thức ăn tiểu đệ đệ làm, để hắn ở nhà làm đi!"Phượng Vũ Huyên mỉm cười đề nghị.

"Ý kiến hay!"

"Không tệ, ta cũng đồng ý!"

"...."

Nhìn xem mấy nữ nhân kỷ kỷ tra tra nghị luận, trong lòng Diệp Thần vui vẻ!

Duy nhất không được hoàn mỹ chính là xưng hô Phượng Vũ Huyên đối với hắn.

Tiểu đệ đệ?

Diệp Thần thật muốn lớn tiếng tuyên bố, 'Tiểu Diệp' không có nhỏ chút nào a!

Đúng lúc này điện thoại di động Diệp Thần vang lên, là Tô Tuyết Di đánh tới, cô nàng này tỉnh lại không thấy được Diệp Thần lập tức bấm điện thoại của hắn.

"Lão công, anh đi đâu vậy? Làm sao em nghe được có tiếng nữ nhân cười đùa?"

Điện thoại vừa kết nối, Tô Tuyết Di nghe được đầu bên kia điện thoại có hoan thanh tiếu ngữ, trong nháy mắt cả người đều không tốt!

Xú nam nhân!

Sáng sớm đi ăn vụng?

"Nàng dâu đừng hiểu lầm, lão công đang ở nhà Đại sư tỷ, Lục sư tỷ của lão công trở về!"Diệp Thần sợ Tô Tuyết Di hiểu lầm, tranh thủ thời gian giải thích nói.

"A, vậy không sao!"

Tô Tuyết Di nghe xong là sư tỷ Diệp Thần liền yên tâm, hỏi:"Vừa rồi mẹ em gọi điện thoại, để cho em cùng các nàng đi dạo phố, anh đi không?"

"Dạo phố?"

Diệp Thần nghe xong lắc đầu liên tục nói:"Lão công thì không đi được, nàng dâu đi đi!"

Nói lên dạo phố, lần trước Diệp Thần bồi Tô Tuyết Di đi dạo qua một lần, trực tiếp đi dạo ra bóng ma tâm lý!

Nữ nhân đi dạo phố còn đáng sợ hơn luận võ, toàn thân có sức lực dùng thoải mái, có thể một mực đi dạo đều không chê mệt mỏi

Cúp điện thoại, Diệp Thần nghĩ nghĩ quyết định đi chợ bán thức ăn, nếu giữa trưa muốn thay Lục sư tỷ tẩy trần, dù sao cũng phải mua chút thức ăn ngon chiêu đãi a!

Chương 534. Thất Tinh Huyết Tế, đi chợ!

"Sư đệ, ta đi cùng đệ!"

An Khả Hân gần nhất rảnh đến hoảng, nghe nói Diệp Thần muốn đi chợ bán thức ăn lúc này biểu thị mình muốn đi.

"Tỷ cũng phải đi, rất lâu không có đi dạo chợ bán thức ăn!"Phượng Vũ Huyên kéo cánh tay Diệp Thần thân mật nói.

"Cái này không được đâu?"

Diệp Thần cười khổ nói:"Các tỷ xinh đẹp như vậy cùng đệ đi mua thức ăn, đệ sợ sẽ bị đánh a!"

"Hừ! Ai dám đánh đệ, chúng ta đá nát trứng hắn!"Phượng Vũ Huyên khẽ nói.

"..."

Diệp Thần im lặng, lúc này mới nhớ tới Lục sư tỷ ỷ vào chân của mình dài, từ nhỏ đánh nhau liền thích đá hạ bộ người!

Con hàng Viên Vũ kia cũng bị đá qua nhiều lần, mặt khác Lan Trần có một lần đùa giỡn mình, kết quả bị Lục sư tỷ biết, tìm tới Lan Trần cho hắn một cước kém chút thành' Lan công công'.

Dù sao khi còn bé tại Thanh Long Sơn, không có nam hài tử dám chọc Lục sư tỷ!

"Đi thôi, chậm trễ đồ ăn sẽ không còn tươi!"

"Đại sư tỷ, vậy đệ đi trước!"

Diệp Thần vừa dứt lời liền bị An Khả Hân cùng Phượng Vũ Huyên một trái một phải kéo cánh tay kéo ra ngoài.

Chờ mấy người Diệp Thần rời đi, nụ cười trên mặt Kiều An Na lại dần dần rút đi, Nhan Thanh ở một bên nhìn ra không thích hợp, không khỏi hiếu kì hỏi:

"Đại sư tỷ, tỷ sao vậy, sẽ không phải là ăn dấm Vũ Huyên chứ?"

"Không phải!"

Kiều An Na lắc đầu, chậm rãi nói:"Sư phó lão nhân gia đã thông báo, ngày bảy tỷ muội chúng ta gặp nhau lần nữa, sẽ là thời điểm sư đệ gặp nạn, ta chỉ là đang lo lắng cho hắn."

"Sư phó nói qua lời này sao?"Thượng Quan Dĩnh mở to hai mắt nhìn.

"Đúng là đã nói, trước khi xuống núi, sư phó đơn độc đem ta cùng Đại sư tỷ gọi vào một chỗ nói."

Nhan Thanh gật đầu, cau mày nói:"Đại sư tỷ, lấy tu vi hiện tại của sư đệ, người ở giới thế tục có thể động hắn hắn là không mấy ai đi?"

"Thế sự không có tuyệt đối! Có lẽ có rất nhiều cao thủ giấu ở dân gian, chỉ là chúng ta không biết mà thôi!"Kiều An Na nói.

"Sư phó dạy cho chúng ta Thất Tinh Huyết Tế, chẳng lẽ"Thượng Quan Dĩnh tựa hồ suy nghĩ minh bạch cái gì.

"Đúng!"

Kiều An Na thở dài nói:"Sư phó sớm tính tới một ngày này, cho nên mới sẽ dạy cho chúng ta thượng cổ huyết tế!"

"Vậy thì không sợ, ai dám tổn thương sư đệ, muội cũng sẽ không bỏ qua hắn!"Thượng Quan Dĩnh hừ hừ nói.

"Hi vọng sư đệ có thể bình an vượt qua kiếp nạn này đi"

Chợ bán thức ăn Hồng Tinh.

Sau khi ba người Diệp Thần xuất hiện, toàn bộ chợ bán thức ăn đều muốn sôi trào, nhất là những nhóm đồ tể chặt thịt kia, nhìn thấy Phượng Vũ Huyên cùng An Khả Hân, nước miếng đều chảy ra!!

"Ngọa tào! Em gái thật đẹp a!"

"Nếu để cho ta cùng em gái chỉ đen (~quần tất đen) kia ngủ một đêm, sống ít đi mười năm ta cũng được!"

"Bên cạnh cũng không tệ a, nhìn rất tươi ngon mọng nước, rất nộn a!"

"Tiểu tử kia là ai a, mang mỹ nữ xinh đẹp như vậy đi dạo chợ bán thức ăn, có nhân tính hay không!"

"..."

Diệp Thần cùng nhau đi tới, bên tai tràn ngập những 'Ô ngôn uế ngữ' này, nhưng hắn cũng rất bất đắc dĩ, cũng không thể đem những này người đều giết đi?

Mà lại, hắn sớm đoán được sẽ là dạng này, ai bảo các sư tỷ dáng dấp xinh đẹp như vậy đâu, Phượng Vũ Huyên còn mặc chỉ đen, thử hỏi có mấy nam nhân không ôm ấp ảo tưởng với chỉ đen?

"Hì hì, sư đệ, bọn họ giống như đều đang nhìn đệ a!"An Khả Hân còn không có tâm không có phổi cười nói.

"Sư tỷ, chúng ta tranh thủ thời gian mua xong đồ ăn trở về đi!"

Diệp Thần khóc không ra nước mắt, phụ nữ Hoa Hạ rất eo hẹp a, nhất là mỹ nữ tài nguyên, mình còn hai tay mang hai người, không có gây nên đám người công phẫn cũng là tốt lắm rồi!

"Oa! Bên kia có ghẹ xanh, tỷ thích ăn nó!"

Phượng Vũ Huyên nhìn thấy cách đó không xa có ghẹ xanh, tranh thủ thời gian lôi kéo Diệp Thần đi tới.

"Lão bản, ghẹ xanh thế nào?"Diệp Thần nhìn xem bán hàng rong hỏi.

"Hai trăm một cân!"

Người bán hàng rong có bộ râu quai nón, bên trong miệng ngậm một điếu thuốc lá, nghe được là Diệp Thần hỏi hắn giá cả, lúc này nghiêng con mắt khiêu khích nói.

"Hai trăm?"

Diệp Thần nghe xong cau mày nói:"Lão bản, ông nhìn dáng dấp tôi rất giống người tiêu tiền như rác sao?"

"Có mua hay không!"

Bán hàng rong cũng là có người 'Tính cách', hai tay ôm trước ngực nói.

"Ông"

Diệp Thần bị tức, hắn không phải người thiếu tiền, thế nhưng là bộ dáng của bán hàng rong rất đáng ăn đòn, quả thực để cho người ta phát hỏa!

"Lão bản, bớt một chút đi!"An Khả Hân ở một bên cười nhẹ nhàng nói với bán hàng rong.

"Mỹ nữ, cô mua sao?"

"Đúng nha!"

"Thanh âm thật là dễ nghe!"Bán hàng rong một mặt Trư ca cười nói"Nếu như là cô mua năm mươi khối một cân đi, ghẹ xanh của tôi đều là hàng thượng hạng!"

"Năm mươi quá đắt!"

Phượng Vũ Huyên hướng về phía bán hàng rong cười một tiếng:"Lão bản, có thể bớt thêm chút nữa hay không?"

Ừng ực!

Bán hàng rong nhất thời nhịn không được, nuốt một miệng lớn nước bọt, nhìn thấy Phượng Vũ Huyên hướng hắn cười trong nháy mắt bản thân bị lạc lối, lại xem xét Phượng Vũ Huyên đôi chân dài được bao chùm bởi chỉ đen, hồn đều ném đi, chỉ cười ngây ngô nói:

"Mỹ nữ, cô nói bao ít thì bấy nhiêu đi!"

"Mười khối được không?"

Chương 535. Công ty TNHH Đại Đảo Quốc!

"Được được được, tôi lại khuyến mãi cho cô thêm mấy con, con nào mập nhất đều cho cô!"Bán hàng rong như tên ngớ ngẩn liên tục gật đầu.

Mười khối một cân?

Làm sao mình hỏi giá, bán hàng rong liền muốn hai trăm một cân đâu?

Quả nhiên, thế giới này chính là trọng nữ khinh nam!

Càng làm giận chính là, bán hàng rong bên cạnh cũng giống mê muội, nhao nhao biểu thị hải sản nhà mình càng rẻ.

Cuối cùng, đi dạo xong chợ bán thức ăn, Diệp Thần chỉ tốn hai trăm khối, lại mua được những món ăn mà bình thường một ngàn khối cũng mua không nổi, rất nhiều bán hàng rong thậm chí còn nói có thể miễn phí giao đồ ăn tới cửa nhà, mà giá cả cũng vô cùng rẻ!

Kháo!

Giao đến tận cửa, giá cả còn rẻ, những sạp bán hải sản này, bán đồ ăn này đều điên rồi đi?

"Hì hì, đồ ăn Ninh Châu thật rẻ!"

An Khả Hân đi dạo chợ bán thức ăn xong trở lại trong xe vẫn không ngừng líu lo:"Thật hạnh phúc a, một chút xíu tiền có thể ăn nhiều hải sản như vậy!"

"Nguyên lai trình độ tiêu phí ở Ninh Châu thấp như vậy, khó trách Đại sư tỷ các nàng đều lưu lại đây!"Phượng Vũ Huyên phụ họa nói.

"..."

Diệp Thần vừa khởi động xe nghe nói như thế, kém chút đem xe đụng vào trên hàng rào ven đường!

Cái này không phải trình độ tiêu phí Ninh Châu thấp, rõ ràng là đám bán hải sản kia thuần sắc quỷ a!

"Sư đệ, ngày mai chúng ta tiếp tục tới mua thức ăn đi!"An Khả Hân giống như nghiện, đồ ăn vừa mua còn chưa có vào nồi đã nghĩ ngày mai tiếp tục 'Hao lông dê'.

"Quên đi thôi?"

Diệp Thần cười khổ nói:"Hoàn cảnh nơi này quá ồn ào, mùi vị nồng nặc, sư tỷ vẫn là đừng tới nữa!"

"Thế nhưng là đồ ở đây rất rẻ nha!"

"..."

Diệp Thần bó tay rồi, Ngũ sư tỷ thật không hổ là minh tinh, hảo ngốc hảo ngây thơ.

Rời đi chợ bán thức ăn không bao lâu, Diệp Thần đột nhiên nhận được một điện thoại, là người xa lạ đánh tới.

"Diệp tiên sinh, xin chào!"

"Vị kia?"

"Ta là đại biểu công ty TNHH Đại Đảo quốc, gọi Takahashi! Hiện tại ngài có rảnh hay không, ta muốn theo ngài tâm sự!"Đối phương nói một ngụm tiếng Hoa tiêu chuẩn.

"Ai cho ngươi điện thoại của ta?"Diệp Thần nhíu mày.

"Diệp tiên sinh là danh nhân Ninh Châu, muốn biết điện thoại ngài tự nhiên là biết, ngài thuận tiện gặp mặt sao?"

"Không tiện, ta cũng không muốn trò chuyện cùng tiểu quỷ tử!"

Diệp Thần nghe xong là điện thoại người Đảo quốc, lập tức không có hào hứng, nói xong cũng chuẩn bị cúp điện thoại.

"Khoan đã!"

Takahashi tựa hồ biết Diệp Thần muốn cúp máy, vội vàng nói:"Diệp tiên sinh, ta hi vọng ngài có thể suy nghĩ kỹ càng, dù sao việc quan hệ bằng hữu của ngài!"

"Bằng hữu của ta?"

"Không sai, Lan Trần là bằng hữu của ngài đi? Còn có Phùng gia cũng là bằng hữu của ngài đi?"

"Ngươi dám uy hiếp ta?"Diệp Thần nghe vậy ngữ khí trong nháy mắt trở nên lạnh.

"Không không không, Diệp tiên sinh hiểu lầm! Ta thật sự rất muốn cùng ngài trò chuyện chút, không biết có thể nể mặt hay không?"Takahashi nói.

"Đem địa chỉ cho ta, ta hiện tại tới!"

Diệp Thần nghĩ nghĩ đồng ý, sau khi cầm vị trí Takahashi phát tới, hắn dừng xe ở ven đường, Phượng Vũ Huyên nói:

"Sư tỷ, tỷ lái xe trở về đi, đệ đi làm chút chuyện!"

"Sư đệ, nhìn sắc mặt đệ không đúng lắm, không có sao chứ?"Phượng Vũ Huyên hỏi.

"Không có việc gì, đệ một hồi liền trở lại!"

Diệp Thần nói xong xuống xe tại ven đường ngăn cản chiếc taxi, tiến đến địa chỉ Takahashi cho hắn.

Tử Trúc Hiên Thương Vụ Trà Lâu. (Tử Trúc Hiên Business Tea House)

Trong phòng số một, khói xanh mịt mờ, hương tử đàn (gỗ tử đàn) nhàn nhạt quanh quẩn trong phòng.

Takahashi ngồi tại bên cạnh bàn trà, nhìn tư thái ưu nhã của nữ trà nghệ sư trước mắt, nhịn không được chậc chậc tán dương:"Không tệ, trà nghệ của Sakai tiểu thư quả nhiên cao siêu, khiến người cảnh đẹp ý vui!"

Nữ nhân không nói, tựa hồ tất cả lực chú ý đều tập trung ở trên chén trà.

Cách đó không xa, mặt mũi Phùng Tử Luân bầm dập ngã trên mặt đất, rên rỉ thống khổ.

"Tiểu tử, ta vốn không muốn làm khó dễ ngươi, nhưng cha của ngươi không biết điều, mà ngươi lại vừa vặn đâm vào trên lưỡi thương của ta, đây chính là mệnh a!"

Takahashi quay đầu sang chỗ khác nhìn Phùng Tử Luân một chút, thản nhiên nói:"Nếu như cha ngươi có thể thay đổi chủ ý, đàng hoàng làm chó cho công ty TNHH chúng ta, ta lập tức thả ngươi, sẽ còn cho ngươi rất nhiều chỗ tốt, thế nào?"

"Ta nhổ vào!"

Phùng Tử Luân chịu đựng kịch liệt đau nhức trên thân, mắng:"Tiểu quỷ tử, các ngươi muốn Phùng gia ta hại Diệp tiên sinh, nằm mơ!"

"Quá ồn, đã ảnh hưởng đến ta pha trà, để hắn ngậm miệng!"Nữ nhân cuối cùng mở miệng.

"Này!"

Một nam tử mặc âu phục đứng sau lưng nữ nhân nghe nói như thế, tiến lên mấy bước hung hăng đá một cước vào trên bụng Phùng Tử Luân.

Phùng Tử Luân lập tức đau đến đầu đầy mồ hôi, nhưng hắn vẫn là cắn răng nói:"Tiểu quỷ tử, chờ Thần ca tới, tử kỳ của các ngươi liền đến!"

"Thật vậy sao?"

Takahashi xem thường, đang lúc hắn còn muốn tiếp tục nhục nhã Phùng Tử Luân, cửa phòng bị đẩy ra, phục vụ viên dẫn Diệp Thần đi đến.

"Thần ca"

Nhìn thấy Diệp Thần đến, Phùng Tử Luân cũng nhịn không được nữa, nước mắt xuỵt một cái liền chảy ra.

Chương 536. Sakai tiểu thư!

Diệp Thần thấy thế không nói chuyện, sắc mặt tái xanh nhìn lướt qua phòng, cuối cùng đem ánh mắt dừng lại trên thân nam âu phục.

"Là ngươi đánh Phùng Tử Luân?"Diệp Thần nhìn đối phương lạnh lùng mà hỏi.

"Baka!"

Mặc dù nam âu phục nghe không hiểu tiếng Hoa, nhưng hắn phát hiện ánh mắt Diệp Thần bất thiện, lúc này nổi trận lôi đình làm bộ muốn thu thập Diệp Thần!

Diệp Thần nghe xong đối phương lại là tiểu quỷ tử cũng không có khách khí, cong ngón búng ra, bắn ra một đạo chân khí.

Bịch!

Nam âu phục mới vừa rồi còn ngưu bức hống hống lập tức ngã xuống đất, trực tiếp treo.

"Diệp Thần, ngươi"

Takahashi thấy thế vừa sợ vừa giận, hai mắt phun lửa trừng mắt Diệp Thần, nguyên bản hắn còn nghĩ dùng Phùng Tử Luân ra oai phủ đầu cho Diệp Thần, không nghĩ tới tiểu tử này xuất thủ liền muốn mạng người!

"Tử Luân là bằng hữu ta, há có thể bị tiểu quỷ tử khi dễ?"

Diệp Thần nói xong đi đến bên người Phùng Tử Luân, để hắn ăn vào một viên chữa thương đan, hỏi:"Đến tột cùng cậu cùng

những tiểu quỷ tử này đã xảy ra chuyện gì?"

"Thần ca, bọn họ muốn để Phùng gia xuất thủ đối phó Lan tiên sinh, cha tôi không đồng ý, cho nên bọn họ tìm cái cớ, bắt tôi lại!"Phùng Tử Luân thở phì phò nói.

"Ngọa tào! Cậu cũng thật sự là, tại Ninh Châu còn bị người khi dễ, đáng đời!"

"..."

Phùng Tử Luân á khẩu không trả lời được, hắn biết Diệp Thần là giận không thôi, cũng xác thực không thể giải thích.

"Nguyên lai các ngươi chính là gia hỏa nói chuyện hợp tác xử lý viện dưỡng lão cùng lão Lan!"

Diệp Thần cười lạnh, đi đến bên người Takahashi tự mình ngồi xuống, thản nhiên nói:"Ta hiện tại sẽ nói cho ngươi biết, muốn xử lý viện dưỡng lão để quỷ tử ở tại Ninh Châu là không thể nào!"

"Diệp tiên sinh, nói còn quá sớm đi?"

Takahashi kiềm nén lửa giận, hừ lạnh nói:"Công ty TNHH chúng ta là xí nghiệp lớn toàn cầu, Hoa Hạ cũng có rất nhiều xí nghiệp chúng ta đầu tư, quan viên nào nhìn thấy chúng ta mà không phải ngước đầu lên?"

"Ngươi dẹp đi đi, chiều cao bình quân của tiểu quỷ tử là thấp nhất, quan viên chúng ta phải cúi xuống mới nhìn được các ngươi a!"

"Ba"

"Cho ta nghẹn trở về, không phải ngươi sẽ chết rất thảm!"Diệp Thần không giận tự uy, nhàn nhạt một câu thật đúng là để

Takahashi ngậm miệng lại.

Thi thể nam âu phục Vừa mới chết còn chưa nguội đâu, hắn cũng không muốn rơi vào kết quả giống vậy.

"Diệp tiên sinh, nếm thử Trà Ô Long ta ngâm đi!"

Mắt thấy đàm phán sẽ không thành, thời khắc mấu chốt nữ nhân mở miệng, đồng thời động tác ưu nhã rót cho Diệp Thần chén trà vàng óng ánh:"Đây là Đại Hồng Bào của Vũ Di sơn Hoa Hạ, mùi thơm nồng đậm, cảm giác nhu hòa, Diệp tiên sinh nếm thử!"

"Tốt lắm!"

Diệp Thần cũng không khách khí, nâng chung trà lên nhấp một miếng, hương tươi cháo bột bắn ra một cỗ mùi thơm hoa lan nhàn nhạt tại khoang miệng, tinh tế nhấm nháp còn có loại mùi sữa thơm, cảm giác phi thường phong phú.

"Không tệ, đúng là trà ngon!"Diệp Thần từ đáy lòng tán thán nói.

"Diệp tiên sinh thích uống, ta có thể thường xuyên vì ngài pha trà!"Nữ nhân cười một tiếng, nhìn phi thường ôn nhu.

"Thường xuyên pha trà cho ta uống?"

Diệp Thần sững sờ, trong lòng tự nhủ chẳng lẽ lần đầu gặp mặt cô nàng này đã coi trọng mình?

Một bên Takahashi thấy thế, hừ nhẹ nói:

"Vị này là người phụ trách công ty TNHH chúng ta ở khu Hoa Hạ, Sakai tiểu thư!"

"Nguyên lai là nữ nhân Đảo quốc, khó trách nhìn không giống nữ nhân Hoa Hạ chúng ta!"

Diệp Thần bừng tỉnh đại ngộ, lập tức một mặt hài hước nhìn về phía Sakai.

"Thật vậy sao?"

Sakai tựa hồ đã nghe quen người khác khen ngợi mỹ mạo của nàng, cười nhạt nói:"Kỳ thật dáng dấp nữ nhân Hoa Hạ cũng không tệ!"

"Ách, Sakai tiểu thư, cô sợ là hiểu lầm!"

Diệp Thần một mặt cười xấu xa nói:"Ý của ta là, càng nhìn cô càng khiến người ta có dục vọng, khả năng có quan hệ cùng đặc sản Đảo quốc!"

"Cái gì đặc sản?"

"Màn ảnh nhỏ Đảo quốc a!"

"Diệp tiên sinh, ngươi muốn chọc giận ta sao?"

Khiến người ngoài ý chính là, lời của Diệp Thần cũng không có để Sakai tức giận, ngược lại là Takahashi lại tức không thôi, người không biết còn tưởng rằng hắn là nam nhân vật chính đây!

"Diệp Thần, xin nói chuyện khách khí một chút!"

Takahashi thở phì phò trừng mắt Diệp Thần, cắn răng nói:"Sakai tiểu thư không chỉ là người phụ trách công ty TNHH khu Hoa Hạ, nàng còn là con gái của hội trưởng chúng ta, xã trưởng tương lai!"

"..."

Nghe được Takahashi nói như vậy, Diệp Thần cũng không khỏi thầm giật mình!

Không nghĩ tới nữ nhân pha trà cho mình trước mắt này, lại là

'Công chúa' công ty TNHH Đại Đảo Quốc!

Đổi lại người khác coi như xong, công ty TNHH tựa như Takahashi nói, đó là cái đế quốc thương nghiệp khổng lồ a, không khoa trương chút nào, xã trưởng công ty TNHH phát một câu, liền có thể ảnh hưởng đến chính trị đảo quốc!

Mà Sakai thân là 'Người nối nghiệp' Bị mình mở miệng trêu chọc còn có thể bảo trì bình thản, nhìn không ra bất luận cái biểu lộ tức giận gì, nữ nhân này thật là đáng sợ!

Cổ ngữ nói ‘Người trong lòng có kích lôi mà mặt như bình hồ, có thể bái thượng tướng’!

Ý nói chính là loại người hỉ nộ không lộ như Sakai này.

Chương 537. Sakai dụ hoặc!

"Diệp tiên sinh, mỗi người đều có giá trị của mình, không bằng ta mở điều kiện, nhìn ngài có thể tiếp nhận hay không?"Sakai cười một tiếng, phảng phất quên vừa rồi Diệp Thần nói qua cái gì.

"Được a!"

Diệp Thần gật gật đầu, có chút hăng hái nhìn xem Sakai hỏi:"Mỹ nữ, vậy cô chuẩn bị đưa ra cái điều kiện gì?"

"Chỉ cần ngài giúp ta cầm xuống Tử Trúc Lâm, ta có thể lập tức an bài cho Diệp tiên sinh thân phận công dân cao đẳng của Đảo quốc, mặt khác, còn có một tỷ đô la Mỹ ban thưởng! Thế nào?"

"Mỹ nữ, xem ra ta vẫn là đánh giá cao cô!"

Diệp Thần nghe xong cười nhạt một tiếng, nói:"Tại sao ta phải từ một quốc dân của đại quốc mênh mông biến thành một công dân của tiểu quốc viên đạn?"

"Còn có, một tỷ đô la Mỹ xác thực không ít, nhưng ta còn thực sự không thiếu!"

"Diệp tiên sinh, ngươi cũng đừng quá tham!"Takahashi nghe xong không khỏi có chút nổi nóng.

"Xem ra chúng ta không có gì để trò chuyện!"

Diệp Thần đứng người lên một mặt nghiền ngẫm nói với Sakai:"Mỹ nữ, trà cô pha không tệ, lần sau có cơ hội ngâm cho sư tỷ ta uống, các nàng cũng thích uống trà!"

"Chậm đã!"

Sakai thấy Diệp Thần muốn đi, mở miệng giữ lại nói:"Diệp tiên sinh, nếu như ta lại thêm điều kiện giúp ngài hóa giải ân oán phái Koga thì sao?"

"Chuyện phái Koga cô cũng biết?"Diệp Thần sững sờ.

"Đương nhiên! Diệp tiên sinh giết nhiều cao thủ phái Koga như vậy, đã sớm uy danh vang xa!"

"Bất quá phái Koga cũng không phải dễ trêu, tục ngữ Hoa Hạ có câu 'Oan gia nên giải không nên kết', ta có thể ra mặt để phái Koga coi như thôi, thế nào?"Sakai lòng tin tràn đầy, nàng tin tưởng điều kiện này là Diệp Thần không cách nào cự tuyệt.

"Chẳng ra sao cả!"

Ai ngờ Diệp Thần nghe xong không chút do dự cự tuyệt, chỉ nghe hắn thản nhiên nói:"Tối hôm qua có cái lão đầu gọi là Akita đánh lén ta, đã bị ta giết!"

"Cái gì? Ngươi giết Akita hội trưởng?"Takahashi nghe xong tròng mắt đều muốn trợn lồi ra, ngay cả Sakai một mực biểu lộ lạnh nhạt, cũng có vẻ hơi giật mình.

"Đã giết thì đã giết thôi, có gì đặc biệt hơn người?"

"Diệp tiên sinh, ngài gặp rắc rối!"Sakai cau mày nói.

"Gặp rắc rối?"

"Không sai! Mặc dù phái Koga chỉ là cái tổ chức ám sát, nhưng được quân bộ trong bóng tối quản lý, ngài diệt nó chỉ sợ phải có đại phiền toái!"

"Ngọa tào, phức tạp như vậy sao?"

Diệp Thần sững sờ, chỉ là một cái phái Koga còn kéo ra quân bộ Đảo quốc?

"Không chỉ có như thế, phái Koga vẫn là minh chủ Liên Đoàn Ninja, rất nhiều bè cánh ninja có quan hệ tốt cùng phái Koga, cũng sẽ không bỏ qua ngài!"

"Tùy tiện đi!"

Diệp Thần nhún vai, thản nhiên nói:"Trời sớm muộn cũng phải mưa, gái phải gả, bọn chúng muốn chết liền đến tìm ta đi!"

"Diệp tiên sinh, kỳ thật công ty TNHH chúng ta có thể giúp ngài!"Sakai nhắc nhở.

"Không cần, ta đường đường chính chính là người Hoa có thể bị tiểu quỷ tử hù dọa sao?"

Nói xong, Diệp Thần đứng dậy mang theo Phùng Tử Luân đi ra ngoài, hai người vừa đi đến cửa Diệp Thần đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn về phía Sakai cảnh cáo nói:

"Tại Ninh Châu thành thật một chút, nếu là còn dám làm loạn ai cũng cứu không được các ngươi!"

"Ngươi"

Takahashi nghe xong tức giận đến phổi đều muốn nổ, hắn thề chưa từng thấy gia hỏa nào chán ghét hơn Diệp Thần, nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại không thể trêu vào, buồn đến chết!

"Còn có, ngươi đánh bằng hữu của ta không thể cứ như vậy cho qua, tiền thuốc men luôn luôn phải bồi thường, liền bồi mười triệu đi!"Diệp Thần nói.

"Cái gì?"

"Không bồi thường liền đi chết, chính ngươi nghĩ rõ ràng!"

"Thần ca, gia hỏa này còn đập xe của tôi, bốn trăm ngàn!"Phùng Tử Luân nói bổ sung.

"Takahashi, viết chi phiếu bồi cho Phùng tiên sinh!"

Khiến người ngoài ý chính là Sakai thế mà nhả ra, thậm chí còn mỉm cười với Diệp Thần:"Diệp tiên sinh, hi vọng đây là bắt đầu cho tình hữu nghị giữa chúng ta!"

"..."

Diệp Thần nhíu nhíu mày, hắn duyệt vô số nữ, nhưng nữ nhân trước mắt này thật để cho người ta nhìn không thấu, nàng phảng phất không có cảm xúc, quả thực đáng sợ.

Chờ Phùng Tử Luân cầm lên chi phiếu vừa đi, Takahashi liền thở phì phò nói với Sakai.

"Sakai tiểu thư, Diệp Thần quá phách lối, căn bản không có đem công ty TNHH chúng ta để vào mắt, thuộc hạ cảm thấy nhất định phải cho hắn một chút quả đắng!"

"Không cần phải gấp!"

Sakai tiếp tục ưu nhã ngâm trà, ngữ khí nhu hòa nói:"Liên Đoàn Ninja cùng quân bộ cũng sẽ không buông tha hắn, chúng ta chờ xem kịch vui là được rồi!"

"Vậy chuyện viện dưỡng lão"

"Tạm thời dừng lại đi, có Diệp Thần ở đây chuyện này khó mà thúc đẩy, hắn là nam nhân rất mạnh!"

"..."

"Nếm thử trà ta pha, nổi giận tổn thương lá gan, Takahashi ngươi phải học được cách khống chế tâm tình của mình!"Sakai thản nhiên nói.

"Hải!"

Takahashi mặt mo đỏ ửng, một mực cung kính nâng chung trà lên.

Diệp Thần rời đi tiệm trà, đưa tay nhìn đồng hồ nói với Phùng Tử Luân:"Tôi sẽ không tiễn cậu, có việc lại gọi điện thoại cho tôi!"

"Thần ca, cám ơn cậu!"

"Tất cả mọi người là bằng hữu, cám ơn cái gì!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, nói xong cáo biệt Phùng Tử Luân lái xe rời đi.

Rất nhanh, Diệp Thần liền đến biệt thự Kiều An Na, cổng đã ngừng lại mấy chiếc xe, có xe cảnh sát, có xe biển số tỉnh thành.

Chương 538. Phiền não của Tần Mặc Diêu!

Trong biệt thự, bảy tỷ muội tề tụ, kỷ kỷ tra tra trò chuyện vô cùng náo nhiệt.

"Tứ sư tỷ, tỷ mặc cảnh phục thật xinh đẹp!"Phượng Vũ Huyên nhìn xem Liễu Nhược Hi tư thế hiên ngang mặt mũi tràn đầy hâm mộ nói.

"Lục sư muội, đồng phục nữ tiếp viên hàng không của muội cũng không tệ a! Nhất là cặp chỉ đen kia, tiểu sư đệ nhìn thấy khẳng định chảy máu mũi!"Liễu Nhược Hi chậc chậc nói.

"Ha ha, ngày mai ta cũng đi mua chỉ đen!"

"Nếu không chúng ta đều mặc chỉ đen đi, nhìn xem tiểu sư đệ nhẫn nhịn được không!"

"..."

Diệp Thần vào cửa nghe được các sư tỷ nói chuyện phiếm, trong nháy mắt cả người đều không tốt, đây là vào Bàn Tơ Động sao?

"Khụ khụ, các sư tỷ, các tỷ đều tới rồi!"

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, đi vào biệt thự còn phải giả bộ dáng vẻ như cái gì đều không nghe thấy, chỉ mỉm cười chào hỏi cùng chư vị sư tỷ.

"Sư đệ, chúng ta còn đang nói chuyện khi còn bé a!"Nhan Thanh cười nói.

"Ách"

Diệp Thần im lặng, chỉ đen biến thành chuyện cũ tuổi thơ?

"Tiểu sư đệ, chúng ta đều đang đợi đệ nấu cơm đây, bụng đều đói xẹp!"An Khả Hân sờ lên bụng dưới bằng phẳng của mình, ánh mắt u oán nhìn xem Diệp Thần.

"Đệ lập tức đi làm cho các tỷ!"

Diệp Thần dở khóc dở cười, từ nhỏ đã là hắn nấu đồ ăn cho lão đầu và bảy tỷ muội ăn, không nghĩ tới trưởng thành vẫn là như vậy.

Trong phòng bếp Kiều An Na đang rửa rau, nhưng Diệp Thần đi đến phía sau nàng đều không có phát giác!

"Sư tỷ!"

Kiều An Na giật mình, xoay người nhìn lại là Diệp Thần mới thở phào nhẹ nhõm, cười cười hỏi :

"Sư đệ, gần đây có cái phiền phức gì tìm đệ không?"

"Phiền phức tìm đệ?"

Diệp Thần sững sờ, nhún vai nói:"Phiền phức vẫn luôn có, sư tỷ đột nhiên hỏi cái này làm gì?"

"Không có, không có gì."

Ánh mắt Kiều An Na hơi có vẻ bối rối, vừa rồi nàng liền suy nghĩ vấn đề này, cho nên mới không có phát giác được Diệp Thần đến phía sau mình.

"..."

Diệp Thần đem một màn này thu hết vào mắt, bất quá nếu

Kiều An Na không muốn nói, vậy mình cũng không cần thiết hỏi.

Rất nhanh, một bàn đồ ăn mùi thơm nức mũi đã làm xong.

"Oa! Tiểu sư đệ, đệ không đi làm đầu bếp quá đáng tiếc!"Tần Mặc Diêu nhìn xem một bàn lớn đồ ăn, nhịn không được nuốt ngụm nước bọt nói.

Mà An Khả Hân trực tiếp đều bắt đầu ăn, trong bảy tỷ muội nàng cũng là người tham ăn, tuyệt đối ăn hàng số 1!

Đám người vừa ăn vừa nói chuyện, nói chuyện lý thú khi còn bé, trong nhà ăn không ngừng phát ra hoan thanh tiếu ngữ.

"Mặc Diêu, chức danh giáo sư của muội được bình chưa?"Nhan Thanh tùy ý hỏi.

"Chưa có!"

Nói đến đây nụ cười trên mặt Tần Mặc Diêu dần dần giảm đi.

"Cũng đã gần một năm, còn không có sao?"Nhan Thanh hồ nghi.

"Có người âm thầm giở trò quỷ, không cho muội làm giáo sư, có thể có biện pháp nào đây?"Nói xong Tần Mặc Diêu còn nhìn Diệp Thần một chút.

"Sư tỷ nhìn đệ làm gì, đệ cũng không có giở trò quỷ a!"

Diệp Thần sững sờ, trong lòng tự nhủ chẳng lẽ Thất sư tỷ muốn tìm mình làm 'Nơi trút giận' ?

"Là Lý Tường Phong đi?"Nhan Thanh nhíu mày hỏi.

"Ngoại trừ hắn còn có ai!"Tần Mặc Diêu nhẹ nhàng thở dài, bất đắc dĩ lại phẫn nộ.

"Nhị sư tỷ, ai là Lý Tường Phong, đến cùng xảy ra chuyện gì?"Diệp Thần cũng nghe ra mờ ám, không khỏi hiếu kì hỏi.

"Hắn chính là đồ cặn bã!"

Nhan Thanh nói lời kinh người, bất quá sau khi Diệp Thần nghe xong giới thiệu Lý Tường Phong, cũng minh bạch Nhị sư tỷ vì cái gì gọi hắn cặn bã.

Nguyên lai Lý Tường Phong là phó chủ nhiệm trung tâm cấp cứu của bệnh viện nhân dân tỉnh, người này cực kì tham lam, tác phong chữa bệnh cũng rất có vấn đề.

Tỉ như nếu đi tìm hắn khám bệnh, chỉ cần có hơi hướng dị vật, bất luận là khối u hay không, đều sẽ coi như khối u, sẽ tiến hành làm hóa trị luôn!

Nói tóm lại một câu, chính là giở trò để kiếm nhiều tiền!

Mà người bệnh thì xui xẻo, thân thể hảo hảo không có bệnh cũng có thể bị hắn trị ra bệnh nặng.

"Ngọa tào! Hắn làm như vậy không ai báo cáo sao?"

Diệp Thần nghe xong lửa cháy vô danh, loại bác sĩ đánh mất y đức, không có chút lương tâm nào này, nên hủy diệt mới hả giận.

"Báo cáo vô dụng!"

Để Diệp Thần không nghĩ tới chính là, Tần Mặc Diêu nói tiếp:"Cha Lý Tường Phong là viện trưởng viện y học chúng ta, lực ảnh hưởng rất lớn, coi như bệnh viện nhận được báo cáo cũng chỉ là điệu thấp xử lý, sẽ không thương cân động cốt đối với hắn!"

"Tiểu sư đệ, Lý Tường Phong vẫn một mực truy cầu Thất sư muội!"

Nhan Thanh giải thích nói:"Bất quá Thất sư muội không đồng

ý, cho nên Lý Tường Phong mới khiến cho cha hắn kẹp lấy danh hiệu giáo sư của nàng!"

"Muốn chết!"

Diệp Thần nghe vậy nổi trận lôi đình, cả giận nói:"Thất sư tỷ, ngày mai đệ liền đi theo tỷ tới trường học, tìm súc sinh kia đòi thuyết pháp!"

"Ân."

Tần Mặc Diêu gật gật đầu, cười nói:"Tiểu sư đệ trưởng thành, rốt cục có thể bảo hộ sư tỷ!"

"Nhất định phải!"Diệp Thần vỗ bộ ngực nói:"Ai dám khi dễ Thất sư tỷ của đệ, đệ lột da hắn!"

"Vậy chúng ta thì sao?"

"Đúng thế, tiểu sư đệ, đệ cũng không thể bất công!"

"…"

Chương 539. Vu tộc!

Nghe xong mấy người An Khả Hân nhao nhao 'Cầu bảo hộ', Diệp Thần dở khóc dở cười, chỉ có thể nói:"Các người đều là sư tỷ của đệ, đệ đương nhiên sẽ không nặng bên này nhẹ bên kia!"

"Hừ! Cái này còn tạm được!"Phượng Vũ Huyên ngồi tại bên người Diệp Thần hừ một tiếng, hếch lên bộ ngực cao vút của mình.

Ừng ực!

Diệp Thần thấy thế kìm lòng không được nuốt ngụm nước bọt, trong đầu không hiểu xuất hiện tràng cảnh mình leo lên 'Everest'

Ăn uống no nê, Diệp Thần bị An Khả Hân kéo đi phòng khách, nói để hắn bồi mình đánh bài poker.

Nhưng vào lúc này điện thoại di động Diệp Thần vang lên, xem xét là con hàng Văn Tinh gọi tới.

Diệp Thần vừa kết nối điện thoại, trong điện thoại di động liền truyền đến tiếng cười to của Văn Tinh:

"Ha ha ha, lão Diệp, cậu mau tới quán trọ Tư Mật, có trò hay nhìn!"

"Quán trọ Tư Mật?"

"Đúng vậy a, bên cạnh tôi còn có mỹ nữ đây!"

Diệp Thần nghe xong trực tiếp liếc mắt, đi đến một bên thấp giọng, cau mày nói:

"Văn Tinh, giữa ban ngày ban mặt tiểu tử cậu không thể nhịn một chút?"

"Không phải như cậu nghĩ, mau tới đây đi, bọn người Kim Cương đều ở đây!"

"Ngọa tào!"

Kim Cương cũng ở đấy?

Kim Cương từ trước đến nay 'Giữ mình trong sạch' cũng bị Văn Tinh làm hỏng?

"Mau tới, tôi chờ cậu!"

Văn Tinh cũng không đợi Diệp Thần tỏ thái độ, cúp điện thoại trực tiếp phát cái địa chỉ tới, Diệp Thần xem xét thế mà còn là vùng ngoại thành!

"Sư đệ, nhanh lên, đấu địa chủ a!"An Khả Hân đã đợi không kịp, hai đầu chân trắng ngồi ở trên ghế sa lon tới lui thúc giục nói.

"Sư tỷ, đệ có chút chuyện xử lý trước, các người chơi đi!"

Diệp Thần suy nghĩ một chút vẫn là quyết định đi xem một cái, nhiều nam một nữ như vậy, nhất là Kim Cương cũng ở đó, cũng đừng làm ra nhân mạng!

"Tiểu sư đệ sợ thua tiền, chúng ta chơi đi!"Phượng Vũ Huyên cười nhẹ nhàng nói.

"..."

Rời đi biệt thự, Diệp Thần đạp mạnh chân ga rất nhanh liền đến cái nơi gọi là 'Quán trọ Tư Mật' , đây là một tòa nhà dân được cải tạo qua.

Rất nhanh, Diệp Thần dựa theo địa chỉ tìm được gian phòng

302, gõ cửa một cái.

Cửa mở, Văn Tinh mặc quần đùi cộc, thân trên ở trần xuất hiện trước mặt Diệp Thần.

"Hắc hắc, lão Diệp nhanh nhanh nhanh, đang chờ cậu a!"Văn Tinh một tay níu lại cánh tay Diệp Thần, không kịp chờ đợi đem hắn kéo vào trong phòng.

"Chờ muội muội ngươi!"

Diệp Thần tức giận trừng Văn Tinh một chút, đi vào khách phòng xem xét lại là không có một ai.

"Kim Cương cùng Ảnh Tử ở bên trong, ngươi mau đi xem một chút!"Văn Tinh chỉ chỉ phương hướng phòng ngủ, cười đến rất hèn mọn.

"Kháo!"

Diệp Thần nghe xong cũng là say, con hàng Văn Tinh này không sợ dính sùi mào gà?

Bất quá chờ hắn đi vào phòng ngủ mới phát hiện, bên trong gian phòng ngoại trừ Kim Cương cùng Ảnh Tử, trên giường còn nằm một nữ nhân, giờ phút này nữ nhân đang co quắp trong chăn run lẩy bẩy.

Mặt khác, dưới lòng bàn chân Kim Cương còn giẫm lên một nam nhân, khoảng bốn mươi tuổi, bộ dạng gầy gò cực kỳ giống nghiện ngập!

"Điện chủ!"

Ảnh Tử cùng Kim Cương nhìn thấy Diệp Thần không hẹn mà cùng đứng lên, mà bị nam nhân Kim Cương giẫm tại dưới chân, đau đến phát ra một trận tiếng heo kêu.

"Đến cùng xảy ra chuyện gì?"

Diệp Thần thấy Kim Cương mặc quần áo, cũng coi như nhẹ nhàng thở ra.

"Bọn họ muốn giết tôi, kết quả bị tôi nhìn thấu!"

Văn Tinh đem nguồn gốc câu chuyện từ sáng nói ra một lần.

Nguyên lai nữ nhân trên giường chính là nữ bán hàng rong buổi sáng câu dẫn Văn Tinh, vốn định thi triển sắc đẹp đem Văn Tinh sát hại ở đây!

Kết quả Văn Tinh tương kế tựu kế, không chỉ có đem nữ nhân lăn giường, còn lặng lẽ gọi Ảnh Tử tới, đem nam gầy tự xưng là ca ca nữ nhân đánh cho một trận tơi bời.

"Các ngươi là ai? Tại sao muốn giết Văn Tinh?"

Sau khi Diệp Thần nghe xong cũng cảm thấy sự tình có chút kỳ quặc, cúi đầu liếc mắt nhìn nam nhân bị Kim Cương giẫm dưới lòng bàn chân, lạnh giọng hỏi.

"Hừ! Tiểu tử, các ngươi tốt nhất mau thả ta cùng sư muội ta, bằng không toàn bộ các ngươi sẽ phải chết!"

Nam gầy đều bị giẫm tại dưới lòng bàn chân, nhưng vẫn là hung ác dị thường.

"Nếu ngươi không nói, cũng không cần nói!"

Diệp Thần cười lạnh, nói xong đánh mắt một cái cho Kim Cương.

Kim Cương hiểu ý, không nói hai lời giơ chân lên hung hăng giẫm một cái!

Răng rắc!

Ngực nam gầy bị Kim Cương cho một cước giẫm đến sụp đổ xuống dưới, tất cả xương ngực trong nháy mắt đứt gãy, chớp mắt liền không còn sinh cơ.

"..."

Thấy cảnh này, nữ nhân nửa thân trần nằm ở trên giường bị dọa đến hoa dung thất sắc, nàng vốn là sợ hãi lúc này càng thêm run rẩy!

"Ngươi không cần sợ hãi, chỉ cần trả lời vấn đề của ta, ta sẽ không chết!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Tôi, tôi nói, van cầu mấy người đừng có giết tôi!"

Nữ nhân nghe xong tranh thủ thời gian nhả ra, triệt để đem thân phận của mình nói ra.

Nguyên lai nữ nhân gọi Lý Phượng, nam nhân chết đi gọi là Lý Cương, hai người đều là người Miêu tộc, đồng thời cũng là đệ tử Vu tộc Điền Nam.

"Vu tộc?"

Chương 540. Iga-ryu!

Diệp Thần nghe xong không khỏi ngạc nhiên, Vu tộc trong võ lâm cực kỳ thần bí, Văn Tinh không phải lâu dài ở trên núi sao, làm sao chọc tới Vu tộc?

Nghĩ đến cái này Diệp Thần quay đầu nhìn về phía Văn Tinh, Văn Tinh thấy thế khoát tay nói:"Lão Diệp, cậu đừng nhìn tôi, tôi cũng không có mâu thuẫn cùng Vu tộc, xú nữ nhân này gạt chúng ta a?"

"Cô thật sự là người Vu tộc?"

Diệp Thần càng tin tưởng Văn Tinh sẽ không lừa gạt mình, lúc này nghi ngờ nhìn về phía Lý Phượng.

"Thật!"

Lý Phượng nói xong đem chăn mền đắp lên trên người mình xốc lên, một hình xăm con Phượng Hoàng màu xanh bao trùm nửa người thình lình xuất hiện ở trước mắt mọi người.

"Ngọa tào, ý gì?"

Văn Tinh giật mình, xú nữ nhân này làm sao một lời không hợp liền vén chăn mền ra rồi?

"Đây là Thanh Loan, cũng là tiêu chí tộc nhân tôi, không có lừa các người!"Lý Phượng giải thích nói.

"Tốt a, chúng ta tin tưởng cô!"

Diệp Thần nhìn thấy Phượng Hoàng trên ngực nữ nhân nhẹ gật đầu, hắn đã từng thấy qua hình xăm cùng loại trên người Miêu

tộc.

"Vậy cô tại sao muốn giết tôi đây?"Văn Tinh cả giận nói.

"Chúng ta chỉ là tiếp nhận nhiệm vụ từ thủ lĩnh, cũng không biết cụ thể là nguyên nhân gì!"Ánh mắt Lý Phượng lấp lóe nói.

"Nếu đã không chịu nói thật, Ảnh Tử, động thủ!"Diệp Thần cười lạnh nói.

"Minh bạch!"

Ảnh Tử nói xong từ trên thân móc ra một thanh chủy thủ sáng loáng, đứng người lên đi đến hướng Lý Phượng.

"Khoan đã! Tôi nói, tôi đều nói!"

Lý Phượng thấy thế không ổn, vội vàng nói:"Là một đại gia tộc Kinh Thành để Vu tộc giết chết Văn tiên sinh, hình như họ Cốc"

"Cốc gia?"

Diệp Thần nghe xong mộng, Cốc gia muốn đối phó không phải mình sao?

Đột nhiên, Diệp Thần nhớ tới lão đầu nói cho hắn biết, bên cạnh mình sẽ xuất hiện một người trong tên mang chữ Tinh, mà người này càng là có thể giúp hắn nhất phi trùng thiên, diệt đi tất cả đối thủ!

Cho đến giờ phút này Diệp Thần mới hiểu được, vì sao Văn Tinh lại bị ám sát!

"Mỹ nữ, không đúng a? Tôi lúc nào đắc tội Cốc gia, muốn bọn họ phái người tới giết tôi!"Văn Tinh hồ nghi nói.

"Là thật, tôi không có lừa cậu!"

Lý Phượng đều gấp muốn khóc, không nói muốn chết, nói cũng muốn chết, mình cũng quá khó đi!

Diệp Thần nhíu nhíu mày, cuối cùng vẫn thả đi Lý Phượng.

"Lão Diệp, cậu tin tưởng nữ nhân này nói lời?"

"Hay là coi trọng xú nữ nhân này, không nỡ giết nàng?"Chờ Lý Phượng vừa đi, Văn Tinh có chút rầu rĩ không vui mà hỏi.

"Cậu suy nghĩ nhiều!"

Diệp Thần đem phân tích của mình, cùng lời của Huyền Cơ Tử đều nói nói cho Văn Tinh.

"Ngọa tào! Thì ra là thế!"

Văn Tinh nghe Diệp Thần nói xong tức giận đến chửi ầm lên:"Hỗn đản Huyền Cơ Tử này, không có việc gì phê mệnh cho người ta làm cái rắm sao?"

"Là thời điểm tìm Cốc gia nói chuyện rồi!"

Diệp Thần hít sâu một hơi, nói với Ảnh Tử:"Để tổ tình báo dùng tốc độ nhanh nhất tìm tới toàn bộ tư liệu Cốc gia, càng kỹ càng càng tốt!"

"Vâng, điện chủ!"

"Văn Tinh, cậu cũng đừng tức giận, tôi sẽ tìm Cốc gia tính toán rõ ràng bút trướng này!"

"Còn may định lực tiểu gia ta mạnh, bằng không chỉ sợ đã bị xú nữ nhân kia tiền dâm hậu sát!"Văn Tinh tức giận nói.

Đám người nghe xong nhịn không được nhao nhao trợn trắng mắt, sát là khẳng định sẽ sát, về phần dâm rốt cuộc là ai dâm ai a?

Cùng lúc đó, ở đình viện nào đó trên Đảo quốc xa ngoài ngàn dặm.

Mấy nam tử trung niên mặc màu đen kimono, biểu lộ nghiêm túc ngưng trọng ngồi quỳ chân trên chiếu Tatami, mà tại bên ngoài phòng, mấy chục tên hộ vệ áo đen sẵn sàng trận địa, bầu không khí mười phần khẩn trương.

Tin tức phái Koga bị diệt đã truyền về đảo quốc, Đặc Chiến Tổ quân bộ biết được tin tức này đã ngay lập tức triệu tập mấy người phụ trách thế lực ninja lớn để họp.

"Người Hoa đáng chết, vậy mà giết Akita?"

"Đối thủ khẳng định dùng cái thủ đoạn hèn hạ gì đó, bằng không làm sao có thể là đối thủ của Akita!"

"Quả thực là sỉ nhục, trước kia chỉ có chúng ta giết người Hoa, nhất định phải báo thù!"

"..."

Một đám người phụ trách thế lực lớn đang ngồi ai ai cũng lòng đầy căm phẫn, quần tình sục sôi!

"Các vị, Diệp Thần giết đồng bào ta, cho nên quân bộ quyết định muốn ăn miếng trả miếng, áp dụng kế hoạch chém đầu, các ngươi ai nguyện ý tiếp nhận nhiệm vụ này?"Người phụ trách Đặc Chiến Tổ Quân bộ, Watabe quét đám người một chút hỏi.

Kết quả, những người mới vừa rồi còn kêu gào muốn thay Akita báo thù, tất cả đều im lặng.

Watabe thấy thế không để lại dấu vết nhíu nhíu mày, trầm giọng nói:"Nếu ai có thể thay phái Koga báo thù, sản nghiệp cùng địa bàn hiện tại của phái Koga liền giao cho hắn!"

Ninja ngoại trừ vì ám sát, vì kiếm càng nhiều tiền thưởng thường đều sẽ có sản nghiệp cùng địa bàn của mình.

Mà đây đều là quan phương ngầm đồng ý, hàng năm đều có thể vì tổ chức mang đến lợi ích khả quan, mười phần mê người!

Nghe được Watabe nói như vậy, bên trong gian phòng lập tức nghị luận ầm ĩ, rõ ràng tất cả mọi người động tâm.

"Phái Iga ta nguyện ý đón nhiệm vụ này!"

Chương 541. Tào Dương bị bắt?

Đúng lúc này, một thanh âm nhàn nhạt vang lên.

Đám người tìm theo tiếng nhìn lại trong nháy mắt đều ngậm miệng, người nói chuyện chính là nam tử trung niên tướng mạo anh tuấn, dáng người vĩ ngạn, người này chính là đại hộ pháp thủ tịch phái Iga, Fujima!

Phái Iga là một trong vương bài ninja của Đảo quốc, còn đáng sợ hơn so với phái Koga!

Chỗ dựa của nó cũng không phải là quân bộ, mà là một trong đền thờ cổ xưa nhất Đảo quốc, đền thờ Shimogamo.

Chỉ có người tu hành tại Đảo quốc mới có thể biết, cái đền thờ này đến tột cùng có bao nhiêu đáng sợ

"Tốt, nếu phái Iga nguyện ý xuất thủ, vậy quân bộ chúng ta cũng yên lòng!"Watabe nhếch miệng lên, lộ ra một tia nhe răng cười.

"Fujima, nghe nói người Hoa họ Diệp kia rất mạnh, ngươi cần phải coi chừng a!"Ninja Kyushu bên cạnh hảo tâm nhắc nhở.

"Hừ! Chỉ là một con kiến hôi người Hoa, ta sẽ dùng máu tiểu tử kia để tế điện Akita-kun!"Trên gương mặt đẹp trai của Fujima tràn đầy biểu lộ khinh thường.

.....

Hoa Hạ, Ninh Châu.

Diệp Thần đi công ty đón Tô Tuyết Di xong, trực tiếp lái xe

chạy tới nhà Lý Hương Cầm ăn chực, dù sao cha mẹ đều ở đó.

"Đúng rồi lão công, ngày mai em có thể phải đi tỉnh thành đi công tác mấy ngày."Tô Tuyết Di nói trên đường.

"Tỉnh thành?"

Diệp Thần linh cơ khẽ động, cười nói:"Vậy lão công đi cùng thôi, vừa vặn Thất sư tỷ lão công cũng tại viện y học tỉnh thành!"

"…"

Tô Tuyết Di bó tay rồi, đại móng heo nhiều sư tỷ như vậy, cũng đều là mỹ nữ

Rất nhanh, hai người đến nhà Lý Hương Cầm.

Vừa mới tiến nhà, Diệp Thần liền thấy Lý Hương Cầm cùng Sở Lan ngồi ở phòng khách, cầm trong tay một chút quần áo hưng phấn thảo luận lấy cái gì.

"Mẹ, con trở về!"

"Con gái, các con mau tới đây nhìn, mẹ và bà thông gia mua rất nhiều quà cho các con đây!"Lý Hương Cầm quay đầu nhìn lại mỉm cười phất tay hô.

"Quà gì?"

Diệp Thần hiếu kì đi tới, kết quả nhìn thấy quà Lý Hương Cầm nói tới, thiếu chút nữa ngất đi!

Chỉ thấy trên ghế sa lon phòng khách bày đầy trang phục trẻ em, núm vú cao su, tã lót cùng các đồ dùng hài tử!

"Mẹ, đây chính là quà mẹ mua cho con?"Diệp Thần sững sờ.

"Đúng thế!"

Sở Lan mỉm cười cười nói:"Về sau con cùng Tiểu Tuyết sinh hài tử, không phải đều cần những vật này sao, mẹ cùng Hương Cầm mua trước cho các con!"

"Con rể, con cần phải cố lên a! Con gái cũng vậy, tranh thủ thời gian mang một cái, nếu không đều phí phạm một đống tiền của mẹ!"Lý Hương Cầm cũng ở một bên thúc giục nói.

"Mẹ, mẹ nói cái gì đó!"

Gương mặt xinh đẹp của Tô Tuyết Di xoát một chút liền đỏ lên, việc này một mình nàng tranh thủ cũng không được a!

"Lão bà, đừng làm rộn nữa, ăn cơm!"

Cũng may lúc này Tô Vạn Đạt bưng đồ ăn từ trong phòng bếp đi ra, hóa giải xấu hổ của Diệp Thần và Tô Tuyết Di.

"Mẹ, cô, chúng ta ăn cơm trước đi!"Diệp Thần cười nói.

"Con trai, về sau không được gọi là cô, Hương Cầm là mẹ vợ con, đương nhiên cũng phải gọi là mẹ nha!"Sở Lan nhắc nhở.

"Ách"

Diệp Thần tức xạm mặt lại, hai người này chẳng phải chỉ đi dạo đường phố một chuyến sao, tình cảm tiêu thăng nhanh đến như vậy?

Cơm nước xong xuôi người một nhà ngồi ở phòng khách một bên xem tivi, một bên nói chuyện phiếm, Tô Vạn Đạt còn đem mình Phổ Nhị Trà trân tàng nhiều năm lấy ra chiêu đãi Diệp Tử Long.

Đang trò chuyện trên TV đưa tới một cái tin tức khiến Diệp Thần chú ý.

"Theo tin tức bản đài, Trần mỗ mỗ, một chiến sĩ biên phòng vũ

cảnh Điền Nam, trong lúc ngăn cản giao dịch ma túy bất hạnh bỏ mình, qua đời năm 22 tuổi!"

"Từ tháng ba năm ngoái, Trần mỗ mỗ đã là vị chiến sĩ biên phòng thứ năm hi sinh"

Nghe người chủ trì nghẹn ngào thông báo, Lý Hương Cầm ở một bên trực tiếp mắng to:

"Cẩu vật ma túy đáng chết này, sinh con không có lỗ đít, quốc gia nên phái quân đội diệt đám súc sinh này!"

"Mẹ, đừng nói chuyện thô tục như thế!"Tô Tuyết Di cũng không nhịn được trợn mắt nhìn Lý Hương Cầm một chút.

"Hừ! Đánh giá loại người này cần phải văn minh sao?"

"Con rể, công phu của con tốt như vậy, hôm nào khả năng giúp đỡ quốc gia hung hăng giáo huấn đám ma túy này một chút đi!"Lý Hương Cầm thở phì phò nói.

"..."

Vừa dứt lời, Diệp Thần điện thoại di động vang lên, xem xét là Tào Viện Triều gọi tới liền nhận nghe điện thoại.

"Diệp Thần, chuyện xảy ra tại biên cảnh Điền Nam, cậu biết không?"Ngữ khí Tào Viện Triều có chút trầm giọng nói.

"Ân, vừa nhìn tin tức!"

"Kỳ thật, hi sinh không chỉ có Trần mỗ mỗ, vì đối phó trùm buôn thuốc phiện Sát Sai, quân đội chúng ta cũng điều động người đi Tam Giác Vàng!"

"Chú Tào, chú gọi điện thoại cho cháu là?"

Diệp Thần cũng nghe ra, Tào Viện Triều tựa hồ muốn cầu cạnh

hắn.

Quả nhiên, nghe được Diệp Thần hỏi như vậy, ngữ khí Tào Viện Triều lập tức trở nên kích động, thở hổn hển nói:

"Tào Dương cũng tại Tam Giác Vàng, hiện tại tình cảnh vô cùng nguy hiểm, ta hi vọng cậu có thể giúp đỡ đem hắn cứu ra từ trong tay trùm buôn thuốc phiện!"

"Cái gì, Tào Dương bị bắt?"

Diệp Thần giật nảy cả mình, khó trách lần trước đi quân đội không thấy được Tào Dương, nguyên lai người anh em này bị trùm buôn thuốc phiện bắt.

Chương 542. Đi Tam Giác Vàng!

"Ân, lúc đầu đây là cơ mật quân sự, ta định xin tư nhân hỗ trợ"

"Chú Tào yên tâm, chuyện này cháu sẽ giúp!"

"Khoan đã, ta còn chưa nói xong đâu!"

Tào Viện Triều nhắc nhở:"Ta vừa tiếp được chỉ lệnh thượng cấp, quân đội lại phái phái đặc chiến đội để nghĩ cách cứu viện nhân viên bên ta, nhưng còn đặc biệt nhấn mạnh hi vọng cậu có thể tham dự hành động lần này, cái này có chút vấn đề!"

"Thượng cấp?"

"Không sai! Ta hoài nghi có người thiết lập ván cục, muốn để cậu tham dự hành động nghĩ cách cứu viện lần này, sau đó âm thầm giở trò quỷ!"

"Bất kể có phải là ván cục hay không, nếu Tào Dương gặp nạn, cháu khẳng định nghĩa bất dung từ!"Diệp Thần căn bản không thèm để ý, liền xem như cái cạm bẫy lại như thế nào, mình đường đường là võ tu Hóa Thần Kỳ còn sợ mấy tên buôn ma túy sao?

"Diệp Thần, tốt lắm!"Tào Viện Triều nghe xong có chút nức nở nói:"Tào Dương kết giao được với người bạn như cậu, đời này đáng giá!"

Đi ổ bọn trùm buôn thuốc phiện cứu người, so nhổ răng cọp còn nguy hiểm hơn, bởi vậy Tào Viện Triều cũng không chút khoa trương nào.

"Chú Tào nói quá lời, cụ thể an bài thế nào?"Diệp Thần hỏi.

"Ta sẽ phái người tới đón cậu, cậu cứ ở tại Ninh Châu là được!"

"Được, cháu ở nhà mẹ vợ!"

"Tốt!"

Hai người nói đơn giản vài câu xong Diệp Thần cúp điện thoại, Diệp Tử Long ở một bên thừa cơ hỏi:"Diệp Thần, vừa rồi con nói Tào Dương là con trai Tào Viện Triều đi, hắn thế nào?"

"Hắn xảy ra chút sự tình tại Tam Giác Vàng, chú Tào muốn để con qua đó giúp đỡ chút!"Diệp Thần không có đem lời nói rõ, sợ hù dọa người một nhà Tô Tuyết Di.

"Tam Giác Vàng?"

Đám người nghe xong đều ngây ngẩn cả người, ai không biết Tam Giác Vàng là nơi sản xuất ma tuý!

Tô Vạn Đạt càng là nổi nóng nhìn về phía Lý Hương Cầm, miệng cọp cái này quá thúi, nói cái gì có đó đến, Diệp Thần thật đúng là phải đi biên cảnh!

"Con rể, con cũng phải nghĩ rõ ràng a, bên đó rất nguy hiểm!"

Mặc dù Lý Hương Cầm thống hận bọn buôn thuốc phiện, nhưng là nghe được Diệp Thần thật muốn đi Tam Giác Vàng, nàng lại lo lắng, vạn nhất tiểu tử này ra chút chuyện, con gái nàng chẳng phải là thành quả phụ?

"Lão công, anh nhất định phải đi sao?"

Mặt mũi Tô Tuyết Di tràn đầy lo âu nhìn xem Diệp Thần, trong đôi mắt đẹp lấp lóe óng ánh.

"Mọi người yên tâm đi, con không có việc gì!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói:"Lại nói Tào Dương là bằng hữu con, con cũng không thể thấy chết mà không cứu?"

"Diệp Thần, con thật là một người nặng tình nghĩa!"Tô Vạn Đạt gật đầu tán thành.

"Lão Tô, ông câm miệng cho tôi, ông không nói lời nào không ai bảo là ông câm điếc!"

Một tiếng 'Sư tử Hà Đông rống' của Lý Hương Cầm dọa cho Tô Vạn Đạt tranh thủ thời gian ngậm miệng lại.

"Con trai, nếu con quyết định vậy liền chú ý an toàn, đừng quên chúng ta đều đang đợi con!"Sở Lan nghĩ nghĩ nói.

"Ân, con biết!"

Diệp Thần gật gật đầu, mà một bên Diệp Tử Long im lặng từ trên cổ mình gỡ xuống một chuỗi phật châu, đưa cho Diệp Thần nói:"Đây là phật châu được đại sư chùa miếu Kinh Thành gia trì qua, con đeo lên đi, hi vọng nó có thể bảo vệ cho con bình an!"

"Tạ ơn cha!"

Từng ấy năm tới nay như vậy, Diệp Thần lần thứ nhất trước mọi người kêu một tiếng cha.

Hốc mắt Diệp Tử Long ướt át, dùng sức nhẹ gật đầu, hai cha con bốn mắt nhìn nhau, hết thảy đều không nói gì.

Leng keng!

Đúng lúc này một trận tiếng chuông cửa truyền đến.

"Ai vậy?"

Lý Hương Cầm nhẫn nhịn đầy bụng tức giận đi mở cửa, kết quả nàng vừa đem cửa mở ra, liền thấy hai tên chiến sĩ người mặc quân trang.

"Đồng, đồng chí, có phải các người gõ cửa nhầm nhà không?"Lý Hương Cầm sững sờ.

"Chào Lý phu nhân, chúng tôi là phụng mệnh tới đón Diệp lữ trưởng!"

"Diệp lữ trưởng?"

"Đúng vậy, Diệp Thần, Diệp lữ trưởng!"Chiến sĩ cầm đầu gật đầu nói.

Trong lúc nhất thời Lý Hương Cầm còn không có kịp phản ứng, lại nghe được thanh âm Diệp Thần vang lên ở bên tai:"Là Tào tướng quân để các người đến a?"

"Đúng vậy!"

Hai tên chiến sĩ nhìn thấy Diệp Thần, lập tức đứng nghiêm, kính cái quân lễ tiêu chuẩn cho Diệp Thần!

"Chờ một lát, một hồi tôi sẽ đi với các người!"

Diệp Thần gật gật đầu, nói xong quay người trở lại phòng khách làm cáo biệt cùng bọn người Tô Tuyết Di.

"Cha mẹ, Tiểu Tuyết, con đi trước một bước!"Diệp Thần cười nói.

"Con trai, nhất định phải chú ý an toàn a!"

Mặc dù trong lòng Sở Lan không nỡ bỏ, nhưng nàng biết đạo lý quan trọng, con trai ra sức vì nước mình không có cái lý do gì để ngăn cản!

"Lão công, anh đi theo em!"

Tô Tuyết Di cố nén nước mắt, đơn độc lôi kéo Diệp Thần đi vào gian phòng của vợ chồng Lý Hương Cầm.

Vừa vào cửa liền ôm thật chặt Diệp Thần, hai mảnh môi đỏ mềm mại chủ động dán vào miệng hắn.

Qua một hồi lâu, hai người mới lưu luyến không rời tách ra, Tô Tuyết Di nước mắt đầm đìa mà nhìn xem Diệp Thần, ôn nhu nói:

"Lão công, anh nhất định phải còn sống trở về, em, em có ban thưởng a!"

"Ban thưởng? Ban thưởng gì?"

"Lão công muốn tư thế gì, em đều có thể ban thưởng tư thế đó!"Tô Tuyết Di nói xong khuôn mặt đỏ lên, nàng cũng không biết tại sao mình lại nói ra loại lời 'Không muốn mặt' này.

Chương 543. Thảo luận an toàn con tin!

"Ha ha ha ha! Vậy nhất định lão công phải còn sống trở về!"

Diệp Thần cười to, không nghĩ tới ban thưởng của cô nàng này còn thật đặc biệt, khiến cho trong lòng của hắn ngứa ngáy.

Chờ hai người từ trong phòng ra, Lý Hương Cầm vội vàng tiến lên hỏi:"Con rể, nguyên lai con vẫn là lữ trưởng quân đội a, mẹ vẫn còn tưởng là con không có công ăn việc làm đây!"

"Ân, vừa lên làm không lâu."Diệp Thần cười nói.

"Vậy mẹ an tâm, con đi đi, trong nhà có mẹ và mẹ của con rồi!"

"Yên tâm?"

Tô Tuyết Di sững sờ, đầy bụng nghi ngờ nhìn xem Lý Hương Cầm, chẳng lẽ lão mụ không biết Tam Giác Vàng là địa phương nào sao?

"Con gái ngốc, lão công con là sĩ quan, hắn chính là chỉ huy ngồi một chỗ chỉ tay năm ngón!"

"Con nhìn đám lính kia, người phải xông pha chiến đấu chính là bọn họ a!"Lý Hương Cầm hóa thân 'Hiểu Vương' bắt đầu nghiêm trang nói hươu nói vượn.

"Lão công, là thật sao?"

"Ân, mẹ nói không sai!"Diệp Thần gật đầu mỉm cười, hắn cũng không muốn để cho nàng dâu nhà mình lo lắng.

Lý Hương Cầm nghe được Diệp Thần gọi mình là mẹ, sướng đến phát rồ!

"Con rể, con chờ một lát!"

Nói xong, Lý Hương Cầm rất là vui vẻ chạy trở về gian phòng của mình, đợi lúc nàng ra trong tay có thêm một chiếc hộp màu đỏ, mở ra bên trong là một đạo bùa vàng.

"Đây là phù cầu bình an mẹ cho lão Tô, mặc dù con không cần xông pha chiến đấu, nhưng vẫn là mang theo để bảo hiểm một chút!"

Lý Hương Cầm vừa nói, vừa tự mình đem bùa vàng giao đến trong tay Diệp Thần, hoàn toàn không để ý sắc mặt Tô Vạn Đạt ở một bên đã biến thành màu đen.

"Cảm ơn mẹ!"

Diệp Thần tiếp nhận bùa vàng cất vào trong túi, sau đó cáo biệt đám người quay người rời đi.

Quân đội trực tiếp đưa Diệp Thần đến sân huấn luyện quân đội của quân khu dã chiến Điền Nam, Tào Viện Triều cùng tư lệnh Chiến Khu Tây Bộ đã sớm đợi ở đây.

Dưới bóng đêm, Diệp Thần được cảnh vệ mang vào một cái lều vải ngụy trang.

"Báo cáo, Diệp lữ trưởng đến!"

"Diệp Thần, cậu rốt cục tới rồi!"

Tào Viện Triều nhìn thấy Diệp Thần, lúc này một nỗi lòng lo lắng mới tính triệt để buông xuống.

Diệp Thần ngắm nhìn bốn phía, lúc này mới phát hiện ngoại trừ hai vị tướng quân vai gánh năm sao ra, còn có chín binh sĩ trên

mặt thoa thuốc màu, trên người mặc ngụy trang phân ra đứng hai bên.

Bốn người trong đó Diệp Thần nhìn một chút liền nhận ra, chính là huấn luyện viên Lý Thiết vài ngày trước hắn gặp qua ở đặc chiến đội Long Nha, còn có thân hình khổng lồ Lý Đại Tráng cùng hai huynh muội Tào Vinh, Tào Xán!

"Tào tướng quân, các người chuẩn bị cường công sao?"Diệp Thần nhìn thấy đám người trang bị vũ khí đầy đủ, không khỏi hiếu kì hỏi.

"Xem như thế đi!"

Tướng quân đứng bên cạnh Tào Viện Triều nói chuyện:"Chúng ta quyết định tập kích bất ngờ hang ổ của Sát Sai, đem người bị bắt cứu ra!"

"Diệp Thần, ta giới thiệu cho cậu một chút, vị này là tư lệnh Chiến Khu Tây Bộ, Lưu Kỳ tướng quân!"Tào Viện Triều nói.

"Lưu tướng quân!"

Diệp Thần gật gật đầu, nói thẳng:"Chỉ dựa vào mười người muốn động hang ổ trùm buôn thuốc phiện, chỉ sợ không ổn đâu?"

"Cậu không cần lo lắng, quân đội chính phủ cũng sẽ hiệp trợ chúng ta ở nơi đó!"Lưu Kỳ nhíu nhíu mày nói.

"Vậy các người biết con tin nhốt tại chỗ nào sao?"

"Cái này tạm thời không biết, nhưng chúng ta đã phái ra máy bay không người lái điều tra, tin tưởng rất nhanh sẽ có thể khóa chặt!"Lưu Kỳ nói thẳng.

"Kỳ thật tôi cũng có hiểu biết về Sát Sai, người này không chỉ có hung tàn, cao thủ bên người càng là như mây!"

"Nếu như dùng loại biện pháp đột kích này, chỉ sợ rất khó bảo hộ an toàn cho con tin!"Diệp Thần phân tích nói.

Lấy tu vi của hắn tự nhiên có thể tự nhiên tới lui hang ổ Sát Sai, nhưng như thế an toàn của mấy người Tào Dương lại không thể trăm phần trăm bảo đảm!

"Hừ! Diệp lữ trưởng, hình như cậu quá coi trọng Sát Sai đi?"

Một nam nhân mặc ngụy trang bên cạnh lên tiếng nói:"Chúng ta sớm đã phân tích qua Sát Sai, chỉ cần hành động cấp tốc, đánh hắn trở tay không kịp, nghĩ cách cứu viện con tin tuyệt đối không có vấn đề!"

"Mà lại, cậu nói bên cạnh hắn có cao thủ, chúng ta cũng không phải ăn chay a!"

"Cậu là?"

Diệp Thần không biết người này, bất quá nhìn hắn cũng là một võ giả cao giai, có lẽ đối với người bình thường mà nói hắn là cao thủ đỉnh tiêm, nhưng đối với võ tu tới nói vài phút là có thể miểu sát!

Đương nhiên, quân nhân càng quan trọng hơn là tố chất quân sự, nam nhân ở trước mắt rất tự tin đối với tố chất quân sự của mình!

"Hắn gọi Ngô Hưng, là đội trưởng đặc chiến đội Dã Lang của Chiến Khu Tây Bộ!"Tào Viện Triều giới thiệu nói.

"Tào tướng quân, dù sao tôi không đồng ý cứng đối cứng, làm như vậy phong hiểm quá lớn!"Diệp Thần kiên trì ý mình.

"Diệp lữ trưởng, cậu là quân nhân, nhất định phải phục tùng mệnh lệnh thượng cấp!"

Lưu Kỳ có chút nổi nóng, địa phương xảy ra chuyện lần này ở Chiến Khu Tây Bộ hắn, mà thượng cấp để Chiến Khu Nam Bộ cũng tham gia như này thật sự rất mất mặt.

Kết quả Diệp Thần còn chất vấn vương bài của đặc chiến đội hắn, không lên lửa mới là lạ!

Chương 544. Thân phận xã hội đen!

"Diệp Thần, cậu có biện pháp tốt hơn sao?"

"Như vậy đi, Lưu tướng quân, hai bên chúng ta tách ra hành động, ông nhìn có thể hay không?"Tào Viện Triều nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định tin tưởng Diệp Thần.

"Lão Tào, ông không tin tôi?"

"Không phải!"

Tào Viện Triều giải thích nói:"Bất quá nếu là Diệp Thần có biện pháp tốt hơn, tôi cũng muốn thử một chút!"

"Tốt a, bất quá xảy ra chuyện ông sẽ phải tự mình phụ trách!"Lưu Kỳ cau mày nói.

Tào Viện Triều nhẹ gật đầu, lập tức đem Diệp Thần kéo đến một bên, nhỏ giọng nói:"Tiểu Diệp, cậu chuẩn bị làm thế nào?"

"Trước hết để cho bọn họ cởi hết quân trang ra!"

Diệp Thần chỉ chỉ bọn người Lý Thiết, nói:"Chú Tào đừng lo lắng, cháu cam đoan sẽ đem Tào Dương hoàn hảo không chút tổn hại mang trở về!"

"Tốt, xin nhờ!"

"Bất quá ta vẫn là phải nhắc nhở cậu, nhất định phải lưu tâm nhiều, miễn cho nhảy vào mưu kế của người khác!"Tào Viện Triều nói.

"Cháu sẽ!"

Đêm đó, Diệp Thần liền để bọn người Lý Thiết đổi lại thường phục, chuẩn bị ngày hôm sau lấy thân phận khách hàng đi gặp Sát Sai!

"Huấn luyện viên!"

Lý Thiết thay thường phục xong, khó hiểu nói:"Khách hàng Sát Sai đều là xã hội đen, chúng ta là quân nhân a!"

"Yên tâm, cậu lập tức sẽ không còn là quân nhân!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói xong lấy điện thoại di động ra bấm một số điện thoại.

"..."

Lý Thiết mộng, không có minh bạch Diệp Thần đến cùng có ý tứ gì.

Thiên Nam, hội KTV Giang Nam.

Trong phòng xa hoa, Âu Dương Phong đang một mình buồn bực uống rượu, mượn rượu tiêu sầu!

Từ khi cha con Hồng gia bị giết, hắn ngày ngày hoảng sợ không thôi, sợ Diệp Thần cũng sẽ xử lý hắn, dù sao lúc trước hắn cũng vì Hồng gia cầu qua tình.

Ai ngờ Diệp Thần không đến giết hắn, lại xử lý tứ đại cao thủ Hồng Bang!

Thời điểm biết được tin tức này, Âu Dương Phong kém chút sợ tè ra quần, ngắn ngủi thời gian mấy tháng, tu vi Diệp Thần vậy mà trở nên đáng sợ như thế?

"Phong ca, uống rượu a!"

Một nữ nhân ăn mặc gợi cảm, trang điểm diễm mạt bưng chén rượu trong tay, rúc vào trong ngực Âu Dương Phong, giống đầu xà tinh không ngừng mà giãy dụa thân thể.

"Tiểu tao hóa, uống rượu xong theo anh đi khách sạn, anh cho em uống sướng!" (tao hóa: chỉ người dầm đãng cởi mở, có ham muốn tình dục mạnh mẽ)

Âu Dương Phong cười xấu xa, nói xong còn đưa tay nắm một cái tại bộ ngực đầy đặn của nữ nhân.

"Chán ghét, Phong ca, anh thật là xấu a!"Nữ nhân nũng nịu nói.

Đúng lúc này điện thoại di động Âu Dương Phong vang lên, hắn lấy điện thoại di động ra xem xét, trong nháy mắt trợn tròn mắt!

Thật sự là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến!

"Phong ca, anh sao vậy?"Nữ nhân thấy bộ dáng ngây người như phỗng của Âu Dương Phong không khỏi hồ nghi.

"Tiện hóa!"

Âu Dương Phong thô bạo đẩy nữ nhân ra, phẫn nộ quát:"Cút ra ngoài cho lão tử!"

Nữ nhân hét lên một tiếng, nhìn thấy dáng vẻ một mặt muốn ăn thịt người của Âu Dương Phong, dọa đến mau từ trên mặt đất đứng lên cuống quít trốn ra phòng, sợ chậm trễ sẽ phải đổ máu.

Chờ nữ nhân rời đi, Âu Dương Phong tranh thủ thời gian nhận nghe điện thoại, lấy lòng hỏi:

"Diệp tiên sinh, ngài tìm tôi có việc?"

"Tôi hiện tại cần một cái thân phận xã hội đen, ông an bài cho tôi một chút, làm thủ hạ của ông cũng được!"Diệp Thần đi thẳng

vào vấn đề nói.

"Xã hội đen?"

"Đừng đánh trống lảng, không phải ông là đầu lĩnh xã hội đen sao, chút chuyện nhỏ này đều làm không được?"Âm thanh Diệp Thần lạnh lùng nói.

"Làm được! Tuyệt đối không có vấn đề!"Âu Dương Phong vội vàng nói.

"Cái này còn tạm được! Mặt khác liên hệ Sát Sai cho tôi, nói ông muốn hàng của hắn!"

"Cái gì, Sát Sai?"

"Đừng nói ông không biết, tốt xấu ông cũng là cao tầng Hồng Bang đi!"Diệp Thần nói.

"Tốt a, để tôi liên hệ!"

Âu Dương Phong dở khóc dở cười, không nghĩ tới 'Ma trảo' Diệp Thần lại hướng tới trùm ma túy Sát Sai này.

"Như vậy còn tạm được!"

Diệp Thần nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

Hắn tìm Âu Dương Phong cũng là hành động bất đắc dĩ, chỉ có cấp bang hội như Hồng Bang, mới sẽ không gây nên Sát Sai nghi ngờ!

"Từ ngày mai trở đi, các ngươi liền gọi tôi là lão đại, hoặc là Thần ca, chúng ta là người Hồng Bang tỉnh Thiên Nam, biết không?"Diệp Thần dặn dò.

"Xin huấn luyện viên yên tâm, cam đoan sẽ không gọi sai!"Lý Thiết chém đinh chặt sắt nói.

Lý Đại Tráng cùng huynh muội Tào Vinh cũng nhao nhao gật đầu.

"Sớm nghỉ ngơi một chút, dưỡng tốt tinh thần sáng sớm ngày mai chúng ta đi Tam Giác Vàng!"

"Được!"

Bọn người Lý Thiết không hổ là quân nhân đỉnh cấp, mệnh lệnh Diệp Thần vừa hạ đạt, mấy người trực tiếp ngã đầu ngủ.....

Kinh Thành, Cốc gia.

Cốc Khê ngồi một mình ở thư phòng, sắc mặt nghiêm túc cùng người thông lên điện thoại.

"Chí Cương, lần này con có nắm chắc tuyệt đối không?"Cốc Khê hỏi.

"Yên tâm đi lão ba, lần này Diệp Thần đi Tam Giác Vàng chết chắc, thần tiên cũng không cứu được hắn!"Cốc Chí Cương ở đầu bên kia điện thoại đắc ý dương dương nói.

"Vậy là tốt rồi!"

Cốc Khê nghe xong lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, dừng một chút lại hỏi:"Bọn người Khôn Sa thế nào rồi?"

"Bọn người Khôn Sa đều đồng ý giúp Cốc gia, về sau bọn họ làm cái gì tại biên cảnh Điền Nam, chúng ta đều sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt."Cốc Chí Cương nói.

Chương 545. Xã hội đen có học thức!

"Ân, cũng chỉ có thể như thế!"

Cốc Khê cau mày, vì đối phó Diệp Thần, Cốc gia cũng không thể không làm ra một chút chuyện hi sinh ích lợi quốc gia, lão đầu là nghĩ như vậy.

Sáng sớm hôm sau, trời mới vừa tờ mờ sáng Diệp Thần liền rời giường.

Mấy người Lý Thiết cũng lần lượt rời giường, trước sau không đến năm phút, bốn người đã mặc quần áo tử tế, rửa mặt hoàn tất.

"Chúng ta đi!"

Diệp Thần không muốn trì hoãn thời gian, trực tiếp dẫn đội đi ra lều vải.

Người đặc chiến lữ Chiến Khu Tây Bộ đã đang luyện công buổi sáng, trong sân huấn luyện các loại thanh âm hò hét, thương pháo dần dần tăng nhiều!

"Diệp Thần!"

Đúng lúc này Tào Viện Triều lấy hai cái mắt quầng thâm đi tới.

"Chú Tào, tối hôm qua chú không ngủ?"Diệp Thần thấy thế tò mò hỏi.

"Ai, mất ngủ!"

Tào Viện Triều nặng nề mà thở dài, dù sao sinh tử con trai chưa biết, người làm cha này sao có thể ngủ được!

"Những người Chiến Khu Tây Bộ kia đâu?"Diệp Thần hỏi.

"Bọn họ đã xuất phát, các người cứ tách ra hành động không cần quản bọn họ!"Tào Viện Triều nói xong lại thở dài, tình huống địa khu Tam Giác Vàng phức tạp, độ khó lần này nghĩ cách cứu viện quả thực không nhỏ!

"Đừng lo lắng, Tào Dương không có việc gì!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Ta tin tưởng cậu!"

Tào Viện Triều gật gật đầu, quét mắt nhìn bọn người Tào Vinh mặc trang phục tùy tiện, nói vài câu cổ vũ lập tức đưa mắt nhìn bọn họ rời đi.

Biên cảnh Điền Nam, phi thường náo nhiệt.

Nhân dân Hoa Hạ cùng Miến Quốc mặc dù cách lưới sắt, nhưng mỗi ngày đều có người ở đây làm buôn bán, món nhỏ trực tiếp đưa qua từ lỗ lưới sắt, giao dịch liền hoàn thành.

Rất nhiều người Miến Quốc thậm chí còn có thể nói một ngụm tiếng phổ thông lưu loát.

Bọn người Diệp Thần thông qua con đường đặc thù vượt qua biên cảnh, đi tới Miến Quốc.

"Các người buông lỏng một chút!"

Diệp Thần nhìn thấy tư thế đi đường của bọn người Lý Thiết, cười nói:"Chúng ta hiện tại là xã hội đen, đi đường phải phách lối chút, đừng làm như ở trong quân đội!"

"Cắt! Đi đường còn có phách lối sao, cậu đi một lần cho tôi

xem một chút!"Tào Xán không phục, đi đường làm sao phách lối?

"Vậy cũng đơn giản?"

Diệp Thần nói xong học dáng vẻ Lan Trần, dáng vẻ một mặt vênh vang đắc ý, hai chân 'Bước đi con cua'.

Thôn dân ven đường Miến Quốc nhìn thấy Diệp Thần đi đường như thế, tất cả đều ngừng chân dừng lại, chỉ trỏ với hắn.

"Huấn luyện viên, ngài vẫn là dừng lại đi!"Lý Thiết thấy thế vội vàng hô.

"Biết hết rồi chứ?"Diệp Thần dừng lại cười hỏi.

"Biết cũng không đi, đi như này chỉ sợ chưa được mấy bước đã bị đánh!"

Tào Xán rất trực tiếp, bởi vì vừa rồi nhìn thấy dáng vẻ kiêu ngạo ương ngạnh như vậy của Diệp Thần, nàng thiếu chút nữa nhịn không được muốn đánh người

Vừa dứt lời, một chiếc xe bán tải két một tiếng dừng ở trước mặt mọi người, từ trên xe bước xuống một nam nhân râu quai nón, hắn cảnh giác đánh giá Diệp Thần một chút, đi đến trước mặt Diệp Thần, dùng một ngụm tiếng Hoa thành thạo hỏi:

"Ngài là Diệp tiên sinh Hồng Bang đi?"

"Không sai!"Diệp Thần gật đầu.

"Mời lên xe đi, Sát Sai tướng quân muốn gặp các người!"Râu quai nón đạt được câu trả lời khẳng định chắc chắn, không có biểu cảm gì nói.

"Tốt!"

Diệp Thần cũng không nói nhảm, nhìn thấy chỉ có một chiếc xe

bán tải, trực tiếp nhảy lên.

Bọn người Lý Thiết thấy thế cũng đi theo nhảy lên thùng xe bán tải, chờ tất cả mọi người lên xe, râu quai nón mới một lần nữa trở lại trong xe, lái xe bán tải nghênh ngang rời đi

Xóc nảy gần ba giờ, xe bán tải rốt cục dừng lại tại một chỗ hoang dã.

Diệp Thần vẫn ngắm nhìn xung quanh, phát hiện nơi này bốn bề toàn núi, rừng cây rậm rạp, chỉ có ở trung tâm vị trí có một mảnh khu vực trống trải, nơi này xây dựng phòng quan sát giản dị, thủ vệ trang bị súng máy!

Còn có một số lều cỏ được dựng lên, rất nhiều nam nữ đang luyện chế đóng gói ma tuý, đều không ngoại lệ tất cả mọi người hiển nhiên đều được trang bị súng ống!

Tại cách đó không xa có cái hồ nước, bên trong hồ nước thế mà còn nuôi không ít cá sấu!

"Xuống xe đi, ta mang các người đi gặp Sát Sai tướng quân!"Râu quai nón đi đến thùng xe, thanh âm băng lãnh nói với bọn người Diệp Thần.

"Làm phiền!"

Diệp Thần mỉm cười, xem xét chính là 'Xã hội đen' có học thức.

Mấy người đi theo râu quai nón đi đến hang ổ trùm buôn thuốc phiện, ven đường không chỉ có nhìn thấy đại lượng ma tuý, cảnh vệ, còn có pháp trường chuyên môn thường thấy!

"A!"

Một tiếng hét thảm quanh quẩn ở trên không hoang dã, chính

là truyền đến từ pháp trường cách đó không xa.

Diệp Thần dừng bước lại quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử tóc vàng bị trói trên cột gỗ pháp trường, có người cầm roi da quất qua quất lại trên người nam nhân!

Roi da tựa hồ là thấm qua nước, mỗi một lần quật, nam nhân đều sẽ da tróc thịt bong, toàn thân sớm đã máu me đầm đìa như cái huyết hồ lô!

"Hắn là ai?"Diệp Thần hiếu kì hỏi râu quai nón một câu.

"A, tiểu tử này là con trai bộ trưởng cảnh sát Hùng Quốc!"Râu quai nón liếc qua thản nhiên nói.

"Loại người này cũng buôn lậu thuốc phiện?"

Chương 546. Gặp Sát Sai!

"Không, bởi vì cha hắn ra lệnh cấm độc tại toàn cảnh Hùng Quốc, dẫn đến hàng của bọn ta tại Hùng Quốc cơ hồ không có không gian sinh tồn, cho nên chúng ta liền đem tiểu tử này bắt trở về, nhìn lão ba hắn còn dám cấm độc hay không!"Râu quai nón đắc ý cười nói.

"..."

Sau khi đám người nghe xong, lửa giận trong lòng nháy mắt bùng nổ!

Mặc dù nam tử không phải người Hoa, nhưng hắn là bởi vì lão ba cấm độc mới bị bắt, đám buôn ma túy này vì kiếm tiền quả thực dùng bất cứ thủ đoạn nào!

"Đừng xem, Sát Sai tướng quân còn đang chờ các người đây!"Râu quai nón thúc giục nói.

"Dẫn đường!"

Diệp Thần gật gật đầu, thật sâu nhìn nam nhân một chút, lập tức đi theo râu quai nón tiếp tục đi vào bên trong!

Rất nhanh, Diệp Thần liền được đưa tới bên cạnh một cái hồ nước đục ngầu.

Trên hồ nước xây dựng một tòa phòng trúc, cửa phòng trúc đóng chặt, đứng ở phía ngoài là một loạt thủ vệ cầm súng máy trong tay, mà muốn từ đây đi tới phòng trúc chỉ có một cây cầu trúc nhỏ, chỉ có thể cung cấp hai người đồng hành sóng vai mười phần chật hẹp đi qua!

"Gâu gâu gâu!"

Cách đó không xa có hai tên hộ vệ mỗi người nắm một đầu chó hộ vệ Rottweiler cường tráng, nhìn thấy bọn người Diệp Thần Rottweiler lập tức đưa ra cảnh cáo sủa loạn!

Diệp Thần híp híp mắt, lập tức hung hăng trừng hai đầu chó một chút!

"Ô ô"

Rottweiler hung ác có tiếng thấy vậy sợ, toàn thân run rẩy liều mạng lui về sau, lộ ra cực kì sợ hãi.

"Diệp tiên sinh, mời!"

Râu quai nón làm ra động tác mời, để Diệp Thần lên cầu trước.

Diệp Thần cũng không nghĩ nhiều, đi lên cầu trúc trực tiếp hướng tới gian phòng, đi đến một nửa hắn đột nhiên phát hiện từ trong mặt hồ dựng thẳng mấy cái lồng trúc, bên trong giam giữ mấy phạm nhân bẩn thỉu, trong đó có Tào Dương!

"Diệp tiên sinh, những phạm nhân này chẳng mấy chốc sẽ xử quyết, đừng để tâm!"Râu quai nón ở một bên thúc giục nói.

"Giống như đều là người Hoa đi?"

"Ân, bọn họ muốn đối phó Sát Sai tướng quân, kết quả bị chúng ta bắt lấy!"

"Dám cùng Sát Sai tướng quân đối nghịch, thật sự là muốn chết!"

Diệp Thần cố ý gắt một cái, phun một ngụm nước miếng lên mặt một người trong số đó.

"Mẹ nó! Có gan giết ta"

Tào Dương bị người nhổ nước miếng, tức giận đến chửi ầm lên, bất quá khi hắn thấy rõ ràng người đứng ở phía trên là ai, trong lúc lơ trên mặt đãng liền lộ ra mỉm cười!

Lão Diệp tới?

Hắn khẳng định là tới cứu mình!

Đồng bạn bên cạnh thấy Tào Dương nhếch miệng lên, không khỏi ngẩn người hỏi:

"Dương ca, còn cười được?"

"Xuỵt, chúng ta được cứu rồi!"Tào Dương thấp giọng nói bên tai đồng bạn.

"…"

Đồng bạn nghe xong lập tức hiểu được, là quốc gia phái người tới cứu bọn họ, vì phối hợp diễn kịch con hàng này cũng ở trong thủy lao mắng to lên!

Râu quai nón thấy thế giận dữ, hướng về phía thủ vệ bô bô nói vài câu xa ngữ.

Cộc cộc cộc!

Thủ vệ bắn vài phát vào bên cạnh thủy lao, tất cả mọi người lập tức ngậm miệng.

"Đi thôi, đừng lãng phí thời gian!"

Diệp Thần lo lắng thương pháp thủ vệ quá kém, vạn nhất đạn bắn trúng Tào Dương vậy liền xong.

Đi qua cầu trúc, Diệp Thần dưới sự dẫn đầu của râu quai nón rất nhanh vào được bên trong phòng trúc của Sát Sai, cũng chính là nam nhân tội ác chồng chất!

Phòng trúc không lớn, trung ương phòng là một bàn hội nghị dài, cũng là được chế tạo từ trúc, Sát Sai ngồi ở chủ vị, mặc trên người một bộ quân phục ngụy trang, bên trong miệng ngậm một cây xì gà, hai cái đùi lười biếng khoác lên trên bàn trúc.

"Sát Sai tướng quân, Diệp tiên sinh đến!"Râu quai nón có chút khom người, ngữ khí cung kính nói với Sát Sai.

"Ngươi chính là Hồng Bang Diệp Thần?"

Sát Sai mặt lạnh nhìn về phía Diệp Thần, một đôi mắt tiểu tam giác nhìn chằm chặp Diệp Thần, phảng phất dã thú đang đánh giá con mồi của mình.

Diệp Thần không e dè, tìm chỗ ngồi đặt mông ngồi xuống, đón ánh mắt Sát Sai, cười nói:

"Sát Sai tướng quân, lần đầu gặp mặt, chiếu cố nhiều hơn!"

Ba!

Sát Sai đột nhiên đứng dậy, bỗng nhiên vỗ bàn một cái, phẫn nộ quát:

"Vương bát đản, ngươi là quân nhân, đúng hay không!"

Râu quai nón nghe xong cực nhanh từ bên hông móc ra súng lục, nhắm ngay đầu Diệp Thần!

Thủ vệ bên ngoài nghe tiếng cũng đẩy cửa mà vào, họng súng đen ngòm nhắm ngay bọn người Lý Thiết, chỉ cần Sát Sai ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ bóp cò súng!

Bọn người Lý Thiết thầm nghĩ không ổn, cũng may tố chất tâm lý bọn họ cũng coi như mạnh, không có lập tức bại lộ thân phận.

Diệp Thần thấy thế cười lạnh, thần sắc tự nhiên mà nhìn xem Sát Sai, dùng ngữ khí trêu chọc hỏi:

"Sát Sai tướng quân, ta là tới mua hàng, ngươi đối xử với khách hàng của mình như thế?"

"Không sai! Kết cục của nội ứng, chỉ có một con đường chết!"

Mặt mũi Sát Sai tràn đầy nhe răng cười, âm trắc trắc nói:"Âu Dương Phong đã sớm đem thân phận chân thật của ngươi nói cho ta biết, còn nghĩ gạt ta!"

"Âu Dương Phong?"

Diệp Thần vốn định tính toán một bàn tay chụp chết Sát Sai, nhưng nghe được hắn nói Âu Dương Phong lập tức hiểu rõ, con hàng này đang gạt mình!

Chương 547. Cứu người còn khó hơn giết người (hạ)!

Âu Dương Phong căn bản không biết Diệp Thần còn có thân phận tại quân đội.

Huống chi cho dù là biết, nhưng mấy người Viên đại đầu đều còn ở Thiên Nam, Âu Dương Phong dám bán mình, hắn chán sống còn tạm được!

"Đã như vậy, ngươi gọi điện thoại cho Âu Dương Phong đi, ta muốn chính tai nghe hắn nói ta là nội ứng!"Diệp Thần thản nhiên nói.

Sát Sai nhìn dáng vẻ Diệp Thần một mặt bình tĩnh, đầu tiên là sững sờ, lập tức cười ha ha, khoát tay áo ra hiệu bọn người râu quai nón buông súng xuống!

"Sát Sai, ngươi đến cùng có ý tứ gì?"Diệp Thần vẫn như cũ bất động thanh sắc hỏi.

"Ha ha ha, huynh đệ đừng trách ca ca, gần đây phương diện Hoa Hạ muốn thu thập ta, ta không thể không cẩn thận a!"

Sát Sai đột nhiên giống như là biến thành người khác, đi đến trước mặt Diệp Thần thân mật ôm bờ vai của hắn, hai người đi ra phòng trúc.

Bọn người Lý Thiết thấy thế trong lòng nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi kém một chút bọn họ đã không nhịn được muốn xuất thủ.

Bên ngoài Phòng trúc.

Sát Sai đi ra cửa sau, chỉ chỉ người giam giữ trong thủy lao, cười lạnh nói:

"Sát Sai tướng quân, hảo thủ đoạn!"

Diệp Thần cảm thấy là thời điểm đưa con hàng này đi gặp Diêm Vương, nhưng một câu tiếp tới của Sát Sai tiếp lại làm cho hắn ngừng.

"Trên thân những người này đều trang bị bom mini, chỉ cần Hoa Hạ dám đụng đến ta, một người trong bọn họ đều đừng nghĩ còn sống nổi!"Sát Sai không chút kiêng kỵ cười nói.

"..."

Em gái ngươi a!

Diệp Thần thầm mắng trong lòng, lắp cái đồ chơi này nói sớm một chút a, vừa rồi nếu là mình động thủ, Tào Dương này lại đoán chừng sẽ biến thành một đống 'Cặn thịt vụn'!

Ngay sau đó Sát Sai lại mang Diệp Thần đi dạo một vòng tại hang ổ hắn, cuối cùng đi đến một mảnh mặt cỏ trống trải.

"Huynh đệ, những thủ hạ này của ngươi nhìn đều là cao thủ đi, không bằng để bọn họ cùng người của ta luận bàn một chút?"Sát Sai nhìn như tùy ý đề nghị.

"Cái này không được đâu, vạn nhất đả thương người của Sát Sai tướng quân thì sao?"Diệp Thần cười nói.

"Đó chính là bọn họ mình không có bản sự, trực tiếp đập chết là được, không có gì đáng nói!"

Sát Sai phi thường bá đạo, nói xong đánh mắt một cái cho một thủ hạ tráng hán của mình, tráng hán đi về phía trước mấy bước, một đôi mắt ai cũng không phục quét bọn người Lý Thiết một

chút, hừ lạnh nói:

"Các ngươi ai lên trước?"

"Ta đến!"

Lý Đại Tráng tự nhiên là nghĩa bất dung từ, Diệp Thần thấy thế khẽ nhíu mày, nhưng Sát Sai kiên trì hắn cũng không có cách nào.

Hai người rất nhanh đánh nhau, vẻn vẹn mấy chiêu sau thắng bại đã sáng tỏ, Lý Đại Tráng dùng ưu thế tuyệt đối thủ thắng.

"Hoa Hạ quả nhiên nhân tài xuất hiện lớp lớp, chúng ta trở về trò chuyện đi!"Sát Sai cười, đồng thời khóe miệng treo lên một vòng đường cong quỷ dị.

Diệp Thần cũng không để ý, hiện tại trong đầu hắn nghĩ chính là làm sao dỡ bỏ bom chứa ở trên người Tào Dương!

Mấy người vừa trở lại phòng trúc, tại lúc đi đến bên cạnh thủy lao, đột nhiên bên trong thủy lao có người hô lớn

"Sát Sai, ngươi thả ta ra, ta có thể nói cho ngươi một cái bí mật!"

"A?"

Sát Sai xoay thân một mặt hài hước nhìn xem người bên trong thủy lao, người này dáng dấp xấu xí, chợt nhìn ngược lại là rất giống người địa phương Miến Quốc.

"Cái bí mật gì có thể chống đỡ một cái mạng của ngươi?"

"Hắn!"

Nam mỏ nhọn chỉ một ngón tay Diệp Thần, vội vàng nói:"Hắn là người quân đội Hoa Hạ!"

Lời vừa nói ra, Diệp Thần mặt tĩnh như nước, nhưng bọn người Tào Vinh bị dọa sợ, gia hỏa này từ đâu xuất hiện, làm sao sẽ biết thân phận Diệp Thần?

"A? Ngươi không muốn mạng sống sao, lung tung chỉ trích huynh đệ của ta đi?"

Sát Sai một mặt cười xấu xa, nói xong móc súng lục ra nhắm ngay người này:"Ngươi nếu không nói nên lời nguyên nhân, liền chết đi!"

"Tuyệt đối không phải!"

Nam mỏ nhọn đối mặt với uy hiếp của Sát Sai sợ tè ra quần, vội vàng chỉ hướng Tào Dương cùng chiến hữu hắn, nói:"Vừa rồi ta nghe được bọn họ nói, người này là Hoa Hạ phái tới cứu bọn họ!"

"Ngươi đánh rắm, ta căn bản không biết hắn!"Tào Dương bốc hỏa cao ba trượng, lúc này nếu là trên đất bằng hắn cam đoan không thể không đánh cho tên này ra phẩn!

"Huynh đệ, ngươi nói ta có nên tin hắn hay không?"Sát Sai thấy thế nghiêng đầu sang chỗ khác một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Diệp Thần.

Vừa dứt lời, họng súng thủ vệ lần nữa nhắm ngay bọn người Lý Thiết.

"Ha ha, Sát Sai tướng quân, ngươi nguyện ý tin tưởng một tiểu nhân thay đổi thất thường, phản bội tổ quốc sao?"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

Lấy tu vi của hắn muốn thu thập Sát Sai không có áp lực chút nào, nhưng nghĩ tới bom được cài trên người Tào Dương, hắn thật đúng là không dám tùy tiện xuất thủ.

"Có đạo lý!"

Phanh!

Một tiếng súng vang, Sát Sai bóp cò một súng bắn trúng trán nam mỏ nhọn, nam mỏ nhọn ngay cả hừ một tiếng đều không có, trực tiếp treo, đến chết đều không thể nhắm mắt lại!

"Tướng quân bắn rất hay!"

Diệp Thần giơ ngón tay cái lên, hỏi dò:"Ngươi không sợ bom trên người những tên này bị ảnh hướng phát nổ sao?"

"Sợ cái gì, bom có điều khiển từ xa, không ấn làm sao nổ được?"

Chương 548. Cứu người còn khó hơn giết người (thượng)!

"..."

Diệp Thần nghe xong kém chút chửi mẹ, đồ chó Sát Sai này rất âm hiểm a!

Rốt cuộc điều khiển từ xa có trên người hắn hay không con không biết đâu?

"Huynh đệ, ta thấy ngày mai trò chuyện giao dịch tiếp đi! Ngươi lần đầu tiên tới Miến Quốc, hôm nay ta vì ngươi tẩy trần trước!"Sát Sai tựa hồ căn bản không quan tâm nói chuyện làm ăn, chỉ muốn đem Diệp Thần lưu lại.

"Tốt!"

Diệp Thần cũng không quan trọng, cứu người còn khó hơn giết người, ngàn vạn không thể nóng vội!

Nếu không sang năm sẽ phải đi viếng mồ mả cho Tào Dương.

Ban đêm, Sát Sai quả nhiên mở tiệc chiêu đãi Diệp Thần, mà Diệp Thần cũng là binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn, một bên ứng phó Sát Sai, một bên an bài bọn người Lý Thiết mau chóng tìm tới điều khiển bom từ xa.

"Huynh đệ, cạn ly!"

"Cạn ly!"

Sát Sai uống xong ôm cổ Diệp Thần, bên trong miệng phun mùi

rượu, cười nói:"Huynh đệ, ngày mai ta có bằng hữu Hoa Hạ muốn tới, trùng hợp hắn nói mình cũng nhận biết một người gọi Diệp Thần!"

"Trùng hợp như vậy?"

"Đúng vậy a, thật rất khéo!"

Sát Sai ý vị thâm trường nhìn Diệp Thần một chút:"Đời ta hận nhất người khác gạt ta, ai dám gạt ta ta sẽ giết cả nhà của hắn!"

"Ta cũng giống vậy, nhất là những người uy hiếp ta, cuối cùng khẳng định đều sẽ chết rất thảm!"Diệp Thần cười lạnh.

"Ha ha ha, hảo huynh đệ!"

Sát Sai cao giọng cười to, ôm Diệp Thần ra vẻ rất thân mật.

Cùng lúc đó, đặc chiến đội Dã Lang tiềm phục trong núi rừng gần hang ổ Sát Sai, thông qua kính nhìn đêm đem thu hết một màn này vào mắt.

"Ngô đội, tiểu tử uống rượu cùng Sát Sai kia không phải người Chiến Khu Nam Bộ sao?"Một chiến sĩ hồ nghi nói.

"Đừng để ý tới hắn, nhìn chằm chằm mục tiêu!"Ngô Hưng cau mày nói.

"Đội trưởng, không phải nói quân đội nơi đó sẽ phối hợp chúng ta sao, làm sao đến bây giờ còn không ai liên hệ chúng ta?"Một tên khác chiến sĩ hỏi.

"Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai?"

Ngô Hưng thấp giọng quát lớn:"Mặc kệ nhiều như vậy, trời vừa rạng sáng đúng giờ hành động!"

"Vâng!"

Chiến sĩ không còn dám hỏi nhiều, thành thành thật thật nằm xuống trên bãi đất, thời khắc nhìn chăm chú lên nhất cử nhất động trong hang ổ Sát Sai.

Đợi đến khi tiệc rượu kết thúc đã là hai giờ sau, Sát Sai uống hơi nhiều, được người đỡ lấy đi một gian phòng trúc, mà bọn người Diệp Thần thì được an bài tiến vào phòng trúc có thủy lao.

"Làm sao Sát Sai lại để chúng ta ở chỗ này?"

"Hắn không sợ chúng ta thật sự là nội ứng, đem bọn người Tào Dương cứu đi sao?"Lý Thiết đầy bụng hồ nghi nói.

"Đừng quên trên người Tào Dương có bom, căn phòng này chính là cái kho thuốc nổ!"

"Sát Sai vẫn là chưa tin ta, vạn nhất có tình trạng hắn sẽ dẫn nổ bom, như thế có thể không cần tốn nhiều sức giết chúng ta!"Diệp Thần cười lạnh nói.

"Quá hèn hạ!"

Tào Xán nghe xong nhịn không được mắng.

"Tôi ra ngoài đi dạo, rất nhanh sẽ trở về!"Diệp Thần lườm ngoài cửa sổ một chút, nói với mọi người:"Các người sớm nghỉ ngơi một chút, ngày mai khả năng còn có một trận ác chiến phải đánh!"

"Huấn luyện viên, có muốn tôi cùng ngài hay không?"Lý Thiết hỏi.

"Không cần!"

Diệp Thần khoát tay áo, đi thẳng tới bên cạnh cửa sổ lớn mặt phía nam, sưu một tiếng liền biến mất ở trước mắt mọi người.

Rất nhanh, bên trong bầu trời đêm yên tĩnh liền nhiều thêm

một đạo bóng người lơ lửng.

Người bình thường tại loại hoàn cảnh này chỉ có thể hai mắt đen thui, mà Diệp Thần cúi đầu xem xét, bản đồ phân bố kiến trúc nơi này nhìn không sót một cái gì.

Ngoại trừ tháp quan sát, chỉ có một tòa phòng ở gần lối vào vẫn sáng đèn, càng làm cho Diệp Thần kinh ngạc chính là, trong tòa phòng còn có khí tức võ tu!

Toà phòng ở này có mờ ám!

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, một giây sau liền xuất hiện tại cửa phòng.

Ai ngờ, hắn vừa xuống đất liền nghe được trong nhà gỗ truyền đến tiếng rên rỉ thống khổ của nữ nhân.

Diệp Thần cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp đẩy cửa vào!

Kết quả, vừa vào cửa liền thấy một nam một nữ trên giường kịch liệt vận động lấy, bên cạnh còn có hai nam nhân đang liều mạng thúc giục.

"Lão Triệu, ngươi nhanh lên, nín chết ta!"

"Kháo! Việc này có thể nhanh sao, ngươi nhịn thêm một hồi có thể chết a!"

Nam nhân vừa thở hổn hển vừa mắng liệt liệt, hoàn toàn đang liều mạng ra ra vào vào mặc nữ nhân đau khổ cầu khẩn.

"Nguyên lai là các ngươi!"

Diệp Thần đều nhìn không được, âm thanh lạnh lùng nói:"Đường đường võ tu, khi dễ nữ nhân tay trói gà không chặt, các ngươi thật là đáng chết!"

"Ai!?"

Nghe được thanh âm thình lình truyền đến, nam nhân đang vận động trực tiếp dọa 'Xỉu', hắn tức giận nhìn lại là Diệp Thần, không khỏi nghiến răng nghiến lợi nói.

"Nguyên lai là ngươi, người Hoa!"

Hai gã nam tử khác cũng hung tợn trừng mắt Diệp Thần, từng bước một đi tới hướng hắn, miệng phun ra một ngụm nửa sống nửa chín tiếng Hoa.

"Các ngươi muốn làm gì, không biết ta là khách quý của Sát Sai sao?"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Ta nhổ vào!"

Một nam nhân trung niên mặt con lừa thân hình cao gầy trong đó nhổ nước bọt nói:"Tiểu tử, vốn định tối nay giết ngươi, không nghĩ tới ngươi thế mà tự mình muốn chết đưa tới cửa!"

Chương 549. Tự nhiên chui tới cửa!

"Các ngươi muốn giết ta?"

"Nói nhảm, ngươi cho rằng Sát Sai tướng quân là kẻ ngu sao?"

Tên 'Xỉu' ca từ trên giường leo xuống, chỉ vào Diệp Thần thở phì phò quát:"Nói thật cho ngươi biết, bằng hữu tướng quân đã đến, lúc uống rượu hắn đã gặp qua ngươi, xác định ngươi chính là người quân đội!"

"Vốn định đêm nay nổ chết các ngươi, không nghĩ tới cái tên như ngươi thế mà chạy ra ngoài!"

"Quả là thế!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, bên trong ánh mắt hiện lên một vòng hàn quang sắc bén.

"Tiểu tử, ngươi đi chết đi!"

Xỉu ca rất tức giận, không muốn tiếp tục nói dóc cùng Diệp Thần, trực tiếp một chiêu 'Hắc hổ đào tâm' công tới Diệp Thần.

"Chỉ là sâu kiến cũng dám ra tay với ta, muốn chết!"Diệp Thần đứng tại chỗ bất động, chờ xỉu ca tiến lên trực tiếp một bàn tay đập vào đỉnh đầu đối phương.

Răng rắc!

Xương đầu xỉu ca trực tiếp bị đập nát, trong nháy mắt đã mất đi sinh cơ!

"Không tốt, tiểu tử này là cao thủ, chúng ta cùng tiến lên!"Nam mặt con lừa thấy thế kinh hãi, nói xong cùng đồng bọn một trái một phải đánh tới hướng Diệp Thần.

Diệp Thần trực tiếp đánh ra hai chưởng, hai nam nhân còn lại còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, liền cảm giác mắt tối sầm lại không còn tri giác.

Mà nữ nhân trên giường lại nhìn thấy tận mắt, trong nháy mắt hai nam nhân này hóa thành tro tàn, quá quỷ dị!

"Cầu, van cầu ngài đừng giết tôi!"

Nữ nhân khóc ròng ròng, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng nhìn xem Diệp Thần, đau khổ cầu khẩn nói.

Không thể không nói, nữ nhân tư sắc rất không tệ, chỉ là tuổi giống như có chút lớn, nhưng cũng nhiều nhất 30 Tuổi!

"Cô là người Hoa?"

Diệp Thần nghe được nữ nhân nói ra một ngụm tiếng Hoa lưu loát không khỏi có chút hiếu kỳ.

"Ân."

Nữ nhân dùng sức gật gật đầu, trừu khấp nói:"Tôi, tôi là bị Sát Sai chộp tới!"

Nguyên lai một năm trước nữ nhân đi du lịch Thái Lan, vừa lúc bị Sát Sai nhìn thấy, kết quả là bị bắt trở lại làm áp trại phu nhân.

Đáng giận hơn là, sau khi Sát Sai chơi chán, liền xem nàng như công cụ khen thưởng thuộc hạ.

"Tôi sẽ không giết cô, đi nhanh đi!"

Diệp Thần rất đồng tình tao ngộ nữ nhân, khoát tay áo ra hiệu

nữ nhân mau trốn.

"Tạ ơn tiên sinh!"

Nữ nhân nghe xong kích động không thôi, trước khi đi còn giao cho Diệp Thần một cái đồ vật bộ dáng chìa khóa xe.

"Đây là?"

"Là kíp nổ bom Sát Sai giao cho tôi, hắn nói vạn nhất ngày nào hang ổ xảy ra vấn đề, hắn bị bắt, muốn tôi ấn nó!"Nữ nhân nói.

"Thật? Rất đa tạ cô!"

Diệp Thần sướng đến phát rồ, quả nhiên là đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, tự nhiên chui tới cửa a!

Bất quá gia hỏa Sát Sai này cũng rất âm hiểm, thế mà đem điều khiển từ xa giao cho một nữ nhân đảm bảo, cái này ai mà lấy được?

Nhưng vào lúc này, bên ngoài lại đột nhiên truyền đến một âm thanh do cẩu cẩu sủa loạn, ngay sau đó toàn bộ hang ổ tiếng người huyên náo, Diệp Thần đẩy cửa ra bên ngoài xem xét, chỉ thấy tất cả mọi người tay cầm bó đuốc, cầm súng chạy tới phương hướng thủy lao!

"Hỏng bét! Chẳng lẽ xảy ra chuyện?"

Diệp Thần thầm nghĩ trong lòng không ổn, không kịp nghĩ nhiều hắn cấp tốc xông ra nhà gỗ biến mất ở trong màn đêm

Nhà gỗ thủy lao.

Tiếng súng, tiếng gào thét rung khắp sơn cốc.

Ngô Hưng vốn là mang theo người của mình muốn lặng lẽ nghĩ cách cứu viện Tào Dương, kết quả vẫn là bị chó hộ vệ

Rottweiler phát hiện, kết quả đặc chiến đội Dã Lang bị bao vây!

Mặc dù sức chiến đấu của đặc chiến đội cường hãn, nhưng mãnh hổ không chịu nổi đàn sói, rất nhanh bọn người Ngô Hưng liền bị buộc tới đường lui chân núi!

Mà mấy người Tào Vinh bên trong phòng trúc cũng bị ép gia nhập chiến đấu, lấy phòng trúc làm công sự che chắn, cùng nhóm ma túy triển khai kịch liệt bắn nhau!

"Quân nhân Hoa Hạ Đáng chết, giết bọn chúng cho ta!"Sát Sai đứng tại cách đó không xa, tức giận rít gào lên.

Cộc cộc cộc!

Tiếng súng nổi lên bốn phía, bọn người Ngô Hưng bị hỏa lực toàn diện áp chế, hoặc là chết, hoặc là đầu hàng, trừ cái đó ra không có đường lui nữa!

Bọn người Tào Vinh cũng không tốt gì, chỉ có thể mượn nhờ công sự che chắn phòng thủ phản kích!

"Nghe cho kỹ, ta hiện tại đi dẫn ra bọn họ, các ngươi tìm cơ hội giết ra ngoài!"Ngô Hưng tay trúng đạn, thở hổn hển nói với đội viên khác.

"Không được, đội trưởng, ngài làm như vậy quá nguy hiểm!"

Đội viên nghe xong nhao nhao lắc đầu, bọn họ biết Ngô Hưng muốn dùng sinh mệnh của mình, đổi lấy một chút hi vọng sống cho đám người.

"Ngậm miệng, đây là mệnh lệnh!"Ngô Hưng quát lớn.

"Nhưng"

Các đội viên hốc mắt ẩm ướt, giờ phút này bọn họ chỉ hi vọng quân Miến Quốc có thể đến giúp đỡ, như thế đội trưởng cũng

không cần chết!

"Chậc chậc, tôi đã sớm nói các người làm như vậy quá mạo hiểm, không tin tôi!"

Đúng lúc này trong hư không truyền đến một đạo thanh âm nhàn nhạt, bọn người Ngô Hưng nghe vậy kinh hãi, nhờ ánh lửa ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Diệp Thần trôi nổi ở trong hư không!

"..."

Thiên tướng thần binh?

Đám người thấy thế đều nghẹn họng nhìn trân trối, ngay cả thủ hạ Sát Sai cũng đình chỉ công kích, từng người trợn mắt hốc mồm nửa ngày không có lấy lại tinh thần.

Chương 550. Là ai nói cho ngươi!

"Diệp Thần?"

Sau khi Sát Sai thấy rõ ràng là Diệp Thần, cũng kinh ngạc cắn răng nói:

"Vương bát đản, ngươi quả nhiên là nội ứng!"

"Còn dám mắng ta?"Diệp Thần cười lạnh.

"Giết hắn!"

Sát Sai giận điên lên, không phải mình đã cho người nhìn xem họ Diệp sao, tiểu tử này lúc nào rời đi phòng trúc?

Nhóm buôn ma túy nghe được Sát Sai gầm thét lúc này mới kịp phản ứng, nhao nhao đem họng súng nhắm ngay Diệp Thần bóp cò!

"Diệp Thần, cẩn thận!"

Mặc dù trước đó Ngô Hưng không tán đồng Diệp Thần, nhưng sống chết trước mắt hắn vẫn là đem Diệp Thần coi như chiến hữu, thấy đối phương đứng ngốc đấy bất động, lúc này nhào về phía Diệp Thần muốn vì hắn đỡ đạn

Cộc cộc cộc!

Dưới bóng đêm, súng máy điên cuồng xả đạn, viên đạn mang theo ánh lửa vàng bắn tới hướng Diệp Thần!

"Hừ, nội ứng phải chết!"

Sát Sai thấy thế mặt mũi tràn đầy nhe răng cười, hắn thấy Diệp Thần khẳng định sẽ bị bắn thành cái sàng.

Nhưng mà, một màn quỷ dị phát sinh!

Trước mặt Diệp Thần trống rỗng dần hiện ra một đạo quang mang màu vàng, đạn bắn vào phía trên nhao nhao rơi xuống, phảng phất như bắn vào phía trên tấm thép!

"Cái này, cái này sao có thể? Sora, đây là cái tà thuật gì?"

Sát Sai thấy thế kìm lòng không được nuốt ngụm nước bọt, hắn theo bản năng quay đầu nhìn về phía một nam tử sau lưng, hắn là bảo tiêu tư nhân Sát Sai dùng giá cao mời về từ Thái Lan, cũng là người có tu vi cao nhất trong nhóm người!

Nam tử được xưng hô là Sora cũng là một mặt chấn kinh, run giọng nói:

"Chân khí, đây chính là chân khí võ tu Hoa Hạ, thật đáng sợ!"

"Mau giết hắn, đừng nói cái cẩu thí gì mà chân khí!"Sát Sai gần như điên cuồng phẫn nộ quát.

"Thật có lỗi, Sát Sai tướng quân, ta không phải là đối thủ của người nọ!"

Sora cũng không ngốc, chân khí phát ra trên thân Diệp Thần để hắn cảm giác hô hấp khó khăn, cảm giác áp bách quá mạnh!

"..."

Sát Sai nghe xong trợn tròn mắt, đánh chết hắn cũng không nghĩ đến trên thế giới lại có người ngay cả súng cũng không sợ!

"Huấn luyện viên!"

Bọn người Tào Vinh bên trong phòng trúc thấy thế sĩ khí đại chấn, thừa dịp người Sát Sai không có lấy lại tinh thần, một băng đạn xả ra quật ngã một mảng lớn nhóm buôn ma túy!

"Các người đi cứu Tào Dương đi, những người này giao cho tôi!"Diệp Thần nói.

"Được!"

Lúc này bọn người Lý Thiết đẩy cửa trúc ra, không nói hai lời nhảy xuống hồ nước, bọn họ không sợ bọn buôn ma túy bắn lén, bởi vì có Diệp Thần ở đây!

"Không muốn chết, tranh thủ thời gian biến mất cho ta!"Diệp Thần quét đám buốn ma túy này một chút, thanh âm lạnh như băng nói.

Một người buôn ma túy vốn là thôn dân nơi đó, bọn họ chỉ là bị Sát Sai chộp tới chế độc, hiện tại Diệp Thần xuất hiện cho bọn họ chạy cơ hội ra ma quật, đương nhiên sẽ không bỏ qua!

Rất nhiều người lúc này ném đi súng trong tay, co cẳng liền chạy!

"Diệp Thần, ta liều mạng với ngươi!"

Sát Sai thấy thế tức hổn hển, tiếp nhận một khẩu súng phóng tên lửa từ trong tay một tên thuộc hạ, nhắm ngay Diệp Thần trực tiếp phát hỏa!

Sưu!

Phần đuôi đạn hỏa tiễn toát ra một dải khói trắng xen lẫn tia lửa bay tán loạn kích xạ về phía Diệp Thần!

"Thứ không biết sống chết!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, đưa tay trong hư không vẽ một

vòng tròn vòng, kết quả đạn hỏa tiễn tại trước mắt bao người, thế mà 'Quay đầu' Trực tiếp bắn về phía Sát Sai!

"Tướng quân, mau tránh ra!"

Còn tốt bên cạnh có võ tu Sora này, thấy thế không ổn ôm Sát Sai lăn lông lốc sang một bên, tránh thoát đạn hỏa tiễn.

Mặc dù Sát Sai tránh khỏi, nhưng những thuộc hạ đằng sau hắn không có vận tốt như vậy, đạn hỏa tiễn trực tiếp đem những người kia nổ thành cặn bã, hiện trường văng tung tóe huyết nhục, trong không khí cũng tràn ngập một cỗ mùi máu tươi gay mũi!

"Quỷ a!"

Có tên buôn ma túy thấy thế dọa đến gần chết, không nói hai lời quay đầu liền chạy, so với những thôn dân buôn ma túy trước đó còn chạy nhanh hơn!

Đại thụ đổ người người sơ tán!

Trong chớp mắt, mấy trăm tên buôn ma túy chạy chỉ còn lại mười mấy người.

"Họ Diệp, ta làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!"Sát Sai hận đến thẳng cắn răng, nói xong hô lớn tên của một nữ nhân.

Nhưng qua nửa ngày, bọn người Tào Dương đều được cứu đi lên, ngay cả một chút phản ứng đều không có.

"Ngươi định khởi động cái này?"

Diệp Thần xuất ra kíp nổ nữ nhân cho hắn, một mặt hài hước nhìn xem Sát Sai.

"Cái gì? Làm sao kíp nổ lại trên tay ngươi?"Sát Sai nhìn thấy kíp nổ trên tay Diệp Thần, mặt mũi tràn đầy biểu lộ không thể tin.

Răng rắc!

Diệp Thần nhẹ nhàng bóp, kíp nổ trực tiếp vỡ thành cặn bã!

Nhìn thấy át chủ bài sau cùng cũng bị mất, cả người Sát Sai trong nháy mắt hư thoát, đặt mông ngồi trên mặt đất.

"Trả lời ta một vấn đề, có lẽ ta có thể không giết ngươi!"Diệp Thần liếc qua Sát Sai, hỏi:"Đến cùng là ai nói cho ngươi, ta là người quân đội?"

"Cái này"

Đang lúc Sát Sai do dự muốn nói hay không, bầu trời đột nhiên truyền đến một trận âm thanh chói tai!

"Không tốt, là đạn đạo!"

Sắc mặt Lý Thiết cùng lính đặc chủng đại biến, ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy không trung có mười mấy đầu đạn đạo đang rơi xuống!

Chương 551. Khôn Sa!

"Nằm xuống!"

Ngô Hưng hét lớn một tiếng, tất cả mọi người lập tức nằm rạp trên đất!

Ầm ầm!

Đạn đạo dày đặc đem hang ổ của Sát Sai nổ thành nhão nhoẹt, hơn trăm triệu đôla ma tuý tức thì bị nổ cho không còn!

Sát Sai thấy cảnh này, tức giận đến kém chút thổ huyết!

"Chẳng lẽ là quân Miến Quốc tới?"Ngô Hưng cau mày nói.

"Làm sao có thể! Đây rõ ràng là lấy mạng chúng ta!"

Lý Thiết giận tím mặt, từ thủ pháp công kích đối phương đến xem rõ ràng là muốn giết người diệt khẩu, nào giống là viện quân a?

Quả nhiên, đợi đến khi đạn đạo công kích qua đi, một tên vũ trang quân vọt vào hang ổ Sát Sai!

"Khôn Sa?"

Sát Sai thấy rõ ràng người từ trên xe Jeep nhảy xuống, lập tức nổi trận lôi đình, chỉ vào người kia cả giận nói:"Khôn Sa, tên vương bát đản ngươi cũng dám âm ta!"

"Âm ngươi?"

Khôn Sa đi giày ủng đổi màu, trên đầu tóc quăn đeo khăn

choàng, mặt mũi tràn đầy biểu lộ phách lối cười lạnh, quét đám người một chút nói:"Sát Sai, hôm nay người nơi này đều phải chết, bao quát ngươi!"

"Ngươi dám!"

Sát Sai nghe xong vừa tức vừa gấp, hắn cùng Khôn Sa là trùm buôn thuốc phiện lớn nhất Tam Giác Vàng, nhưng hai người một nam một bắc, từ trước đến nay nước giếng không phạm nước sông, không nghĩ tới lần này Khôn Sa thế mà 'Đại binh tiếp cận' muốn nuốt hắn!

Khôn Sa cười khẩy, lập tức ánh mắt khóa chặt Diệp Thần, cười gằn nói:

"Tiểu tử, ngươi chính là Diệp Thần đi?"

"Trường mâu quái, ngươi biết ta?"

Diệp Thần trong lòng cười lạnh, chú Tào không có nói sai, đã sớm có người bày ra cạm bẫy, cũng đang chờ mình nhảy vào bên trong!

"Chỉ là một tên mao đầu tiểu tử, lực ảnh hưởng ngược lại là rất lớn mà, để ta đưa ngươi đi gặp thượng đế trước đi!"

Khôn Sa nói xong giơ tay lên một cái, hai người áo đen đi tới từ phía sau hắn, bọn họ ngoại trừ một đôi mắt u ám, những bộ vị khác trên thân thể đều được bao trùm trong áo bào đen.

"Nam Dương Song Sát?"

Sora đứng bên cạnh Sát Sai nhìn thấy hai người này, không khỏi hoảng sợ nói.

Sát Sai nghe xong cái tên này, lập tức sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, mấy quốc gia xung quanh Tam Giác Vàng, nhất là hắc

đạo Thái Lan, cơ hồ không ai không biết hai người này!

Nam Dương Song Sát đều là Vu Sư đỉnh cấp, truyền ngôn đã từng trong vòng một đêm đồ sát trăm người, thậm chí bọn họ đều không có xuất thủ, chỉ là dùng cổ thuật mà thôi!

"Các ngươi kết thúc bản thân đi, miễn cho ta động thủ!"Một người áo đen trong đó âm trắc trắc cười nói.

"Ngớ ngẩn!"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, nói xong thân hình lóe lên, qua trong giây lát liền xuất hiện tại trước mặt Nam Dương Song Sát.

Không đợi Nam Dương Song Sát mở miệng, Diệp Thần trực tiếp đánh ra hai chưởng, hai người trong nháy mắt hóa thành tro tàn!

"..."

Thấy cảnh này, Khôn Sa trước đó còn ngang ngược càn rỡ triệt để trợn tròn mắt, mình thật vất vả mời đến Vu Sư đỉnh cấp, cứ như vậy xong?

"Nói đi, là ai để ngươi tới giết ta?"

Thanh âm Diệp Thần băng lãnh, phảng phất như sứ giả Địa Ngục đang phát ra triệu hoán.

"Khai hỏa!"

Khôn Sa ngẩn người, lập tức vung tay lên, mấy trăm tên vũ trang quân phía sau hắn lập tức hướng Diệp Thần bóp cò.

Mũi chân Diệp Thần nhẹ nhàng điểm một cái, thân thể trong nháy mắt xông lên hư không, lập tức mở ra bàn tay chậm chạp vỗ tới những quân vũ trang này!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu khổng lồ hình năm dấu ngón tay, những vũ trang quân kia trên cơ bản toàn quân bị diệt, đều bị ép thành bùn máu!

Mười vũ trang quân còn sót lại trực tiếp sợ tè ra quần, từng tên lộn nhào hốt hoảng thoát đi hiện trường.

"Ngọa tào! Như Lai Thần Chưởng?"

Tào Dương Vừa được cứu lên thấy thế mở to hai mắt nhìn, những người khác cũng là trợn mắt hốc mồm, thủ đoạn 'Thần tiên' của Diệp Thần bọn họ cũng chỉ gặp qua ở trong phim ảnh!

Diệp Thần chậm rãi rơi xuống, Khôn Sa bị dọa đến mồ hôi lạnh chảy ròng, rốt cục hắn cũng không nhịn được nữa 'Bịch' một tiếng quỳ gối trước mặt Diệp Thần, dập đầu như giã tỏi, vẻ mặt cầu xin cầu khẩn nói:

"Diệp tiên sinh, cầu ngài tha tôi một mạng, tôi cũng là bị ma quỷ ám ảnh bị người lợi dụng a!"

"Nói, đến cùng là ai phái ngươi đến?"Diệp Thần hỏi.

"Là, là Cốc Chí Cương!"

Khôn Sa không chút do dự đem Cốc Chí Cương 'Bán', bởi vì cái gọi là sống chết mặc bay tiền thầy bỏ túi!

Sống còn, bảo mệnh quan trọng!

"Cốc Chí Cương?"

Diệp Thần nghe được cái tên này, bên trong ánh mắt lạnh như băng hiện lên một vòng hàn mang sắc bén, âm thanh lạnh lùng nói:"Cốc gia, các ngươi đang tìm cái chết!"

"Diệp tiên sinh, phải nói tôi cũng nói rồi, ngài có thể tha tôi một mạng không?"Khôn Sa cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Tại sao ngươi phải giúp hắn?"

"Bởi vì Cốc Chí Cương nói chỉ cần tôi giết ngài, về sau ma tuý của tôi tiến vào Điền Nam, hắn có thể mở một con mắt nhắm một con mắt!"

"Chết đi!"

Diệp Thần nghe xong giận tím mặt, hắn liền nghĩ tới những chiến sĩ vũ cảnh hi sinh dưới súng đạn của đám buôn ma túy, còn có cảnh sát nhân dân, những tên buôn ma túy đáng chết này coi như xử bắn một trăm lần cũng không đủ quá đáng!

Chương 552. Ivanốp!

Nói xong, Diệp Thần hung hăng đá một cước vào ngực Khôn Sa!

Răng rắc!

Toàn bộ xương ngực Khôn Sa đứt gãy, toàn bộ lồng ngực đều móp méo đi vào, trong nháy mắt mất mạng!

Sát Sai ở một bên thấy thế vừa cao hứng vừa sợ, Diệp Thần đối đãi với đám buôn ma túy thật sự là không lưu tình chút nào, mình muốn mạng sống chẳng phải là người si nói mộng?

Không được!

Nhất định phải tranh thủ, nếu không khả năng kết cục còn thảm hơn so với Khôn Sa!

Nghĩ đến cái này Sát Sai tranh thủ thời gian chạy đến trước mặt Diệp Thần, bịch một tiếng cũng quỳ xuống, mặt mũi tràn đầy chân thành nói:

"Diệp tiên sinh, cầu ngài tha tôi một mạng!"

"Từ nay về sau tôi cam đoan, ma tuý Tam Giác Vàng sẽ không có một chút xíu chảy vào Hoa Hạ!"

"Ngươi đều phải chết, còn cam đoan thế nào?"Diệp Thần cười lạnh.

"Diệp tiên sinh, về sau tôi chính là người của ngài, giúp ngài quản lý Tam Giác Vàng được không?"

Sát Sai thông minh hơn nhiều so với Khôn Sa, khẽ đảo mắt nói:"Coi như hôm nay ngài giết tôi, về sau Tam Giác Vàng sẽ không có trùm buôn thuốc phiện mới sao, chỉ sợ sẽ còn xuất hiện trùm buôn thuốc phiện còn ác hơn so với tôi!"

"Ân, ngươi nói có chút đạo lý!"

Diệp Thần nghe xong gật gật đầu, ma tuý đã tồn tại mấy thế kỷ, nào có chuyện giết một hai tên trùm buôn thuốc phiện là có thể khống chế?

"Cho nên, chỉ cần ngài không giết tôi, tôi chính là người của ngài, cam đoan tuyệt đối ma tuý sẽ không chảy vào Hoa Hạ!"Sát Sai dựng thẳng lên ba ngón tay, lời thề son sắt nói:"Nếu như tôi nói dối, trời đánh ngũ lôi!"

Ầm ầm!

Vừa dứt lời, bầu trời vang lên một thanh âm sét đánh, ngay sau đó mấy đạo tia chớp màu trắng xẹt qua tầng mây.

"..."

Lúc này tâm hắn đều muốn chết, hắn biết người Hoa đặc biệt để ý lời thề, thật vất vả mới nghĩ ra cái phương pháp gia tăng độ tín nhiệm này, lão thiên gia, ngươi muốn đùa chết ta sao?

"Tốt, ta có thể không giết ngươi!"

Diệp Thần nghĩ nghĩ gật đầu nói:"Bất quá, đến cùng là ai đem thân phận của ta nói cho ngươi?"

"Là cục trưởng Jissbon!"

"Khoan đã, không phải ngươi nói là bằng hữu Hoa Hạ sao?"Diệp Thần hồ nghi.

"Không không không, xác thực có người Hoa nhưng hắn là

bằng hữu cục trưởng Jissbon, hình như gọi là Dương Liên Đình, là hắn nói cho tôi Diệp tiên sinh là người quân đội Hoa Hạ!"Sát Sai vội vàng giải thích nói.

"Dương Liên Đình?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, Dương Liên Đình không phải trưởng lão Hộ Long tộc sao, hắn cũng tham dự việc này?

"Jissbon là ai?"

Diệp Thần cảm thấy tên của người này cũng rất quen thuộc, gặp quỷ!

"Hắn là người đứng đầu cục cảnh sát Miến Quốc!"Sát Sai nói.

"Lão Tào, huynh có cảm giác tên của người này rất quen tai hay không?"Diệp Thần quay đầu nhìn về phía Tào Dương.

"Lão ca không thấy quen chút nào a!"Tào Dương lắc đầu.

"Khụ khụ, tôi nhớ được có cái sản phẩm gì đó cũng gọi là Jissbon!"Lý Thiết mới tân hôn không lâu ho khan nói.

"Kháo!"

Lúc này Diệp Thần mới nhớ tới, trong nhà còn có hai hộp 'Biện pháp' Jissbon chưa dùng hết đâu, khó trách cái tên này nghe còn rất có cảm giác thân thiết. (Bao cao su thương hiệu Jissbon nổi tiếng tại TQ)

"Diệp tiên sinh, ngài không giết tôi chứ?"Sát Sai thấy sắc mặt Diệp Thần chuyển biến tốt đẹp, thừa cơ hỏi.

"Có thể không giết ngươi, nhưng ngươi nhớ kỹ, từ nay về sau ma tuý không cho phép chảy hướng Hoa Hạ!"

"Nhất định nhất định!"

"Ngươi có thể chuyển sang Mỹ quốc, Đảo quốc, để tiểu quỷ tử ăn nhiều ma tuý một chút, hiểu không?"Diệp Thần ngôn từ chính nghĩa nói.

"Minh bạch, tôi sẽ ra lực xuất hàng, để tiểu quỷ tử ăn ma tuý như ăn cơm!"Sát Sai vỗ bộ ngực bảo đảm nói.

"Trẻ nhỏ dễ dạy!"

Diệp Thần hài lòng nhẹ gật đầu, gia hỏa Sát Sai này vẫn là rất có nhãn lực, khó trách có thể trở thành trùm buôn thuốc phiện một phương!

"Diệp tiên sinh, đoạn thời gian trước người Khôn Sa còn giết cảnh sát phòng chống ma túy Hoa Hạ, tôi nguyện ý tư nhân bỏ vốn một trăm triệu, cấp cho những quả phụ của cảnh sát phòng chống ma túy kia, nhờ ngài giúp tôi chuyển tặng chính phủ Hoa Hạ được không?"Sát Sai mặt mũi tràn đầy chân thành nhìn xem Diệp Thần nói.

"Ân, việc này làm rất tốt!"

Diệp Thần lộ ra nụ cười vui mừng, nói:"Ngươi đứng lên đi, về sau hảo hảo quản lý Tam Giác Vàng!"

Nếu ma tuý không thể triệt để ngăn chặn, vậy liền hảo hảo quản lý, tận lực không để nó độc hại người trong nước là được!

"Đúng rồi, trước đó ta nhìn thấy trên pháp trường các ngươi có người của Hùng quốc, mau đem hắn thả!"Diệp Thần nói.

"Chỉ sợ đã bị tên vương bát đản Khôn Sa kia cho nổ chết!"

"Đi xem một chút, không chết thì mang tới đi!"

"Được rồi!"

Sát Sai quay người rất là vui vẻ chạy tới pháp trường, chỉ chốc

lát thật đúng là mang đến người trẻ tuổi bị quất đến không thành hình người kia.

"Diệp tiên sinh, hắn không chết, bất quá cũng không kém là bao!"Sát Sai mặt mo đỏ ửng nói.

Diệp Thần đi ra phía trước bắt lấy tay người tuổi trẻ, rót vào một đạo chân khí!

Rất nhanh, người trẻ tuổi nguyên bản nửa chết nửa sống ngẩng đầu lên, nhìn thấy bọn người Diệp Thần, lại nhìn thấy Sát Sai, trên mặt viết đầy biểu lộ kinh ngạc.

"Đừng sợ, chúng ta là quân đội Hoa Hạ, cậu được cứu!"Diệp Thần cười nhạt nói một tiếng Anh ngữ.

"Thật?"

"Ân, cậu tên là gì?"

"Tôi gọi Ivan · Ivanovic · Ivanốp"

Chương 553. Kết cục của Hán gian (hạ)!

"Ách tôi gọi cậu là Ivan đi!"Diệp Thần nghe xong đau cả đầu, không hiểu rõ người Hùng quốc đặt tên dài như vậy làm gì, không ngại phiền phức sao?

"Rất đa tạ ngài!"

Ivan cảm kích nhìn Diệp Thần, sau khi hỏi thăm tên Diệp Thần, nói:"Diệp tiên sinh, tôi nhất định sẽ nói với cha mình, để hắn hảo hảo cảm tạ ngài!"

"Không cần cám ơn tôi, cậu muốn cảm tạ cũng là cảm tạ Hoa Hạ!"Diệp Thần nói.

"Đúng, tôi còn muốn cảm tạ Hoa Hạ, các người quá vĩ đại!"Ivan kích động không thôi, giành lấy cuộc sống mới cảm giác quá sướng rồi.

Lúc này chân trời đã lộ ra mặt trời, sau khi bom trên thân mấy người Tào Dương được giải trừ, Diệp Thần dặn dò Sát Sai vài câu, sau đó mang theo đám người cấp tốc rời đi nơi đây.

Rất nhanh, một đoàn người liền đến đường biên giới, người quân đội cũng đã sớm đợi ở đây tiếp ứng.

"Lão Tào, các người đi về trước đi, tôi muốn lưu lại Điền Nam làm ít chuyện!"

Diệp Thần cười lạnh, nếu người nhà họ Cốc muốn đẩy hắn vào chỗ chết, mình cũng không cần thiết khách khí!

"Diệp Thần, không phải là cậu muốn động Cốc Chí Cương đấy chứ?"

Tào Dương nghe xong liền biết Diệp Thần muốn làm gì, nhắc nhở:"Người ta là người đứng đầu Điền Nam, cậu muốn động hắn cần phải biết!"

"Yên tâm đi, tôi biết làm thế nào!"Diệp Thần vỗ vỗ bả vai Tào Dương cười nói.

"Muốn huynh đi cùng cậu không?"

"Không cần, tôi đi một mình cho thuận tiện!"

"Ân, vậy cậu chú ý an toàn, có việc tùy thời điện thoại liên lạc!"Hốc mắt Tào Dương ướt át cho Diệp Thần một cái ôm, lòng cảm kích không cần nói cũng biết.

"Diệp huấn luyện viên, ngài không cùng nhóm chúng ta trở về sao?"Tào Xán biết được Diệp Thần muốn lưu lại, trong lòng lại có chút không bỏ.

Nàng đối với Diệp Thần đã có nhiều loại tình cảm khó nói lên lời, nam nhân này cho nàng cảm giác mười phần an toàn

"Không được, các người trở về hảo hảo huấn luyện, lập tức sẽ tỷ võ, các người cũng đừng làm tôi mất mặt!"Diệp Thần trêu chọc nói.

"Huấn luyện viên yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ không làm ngài mất mặt!"

Bọn người Lý Thiết nghe xong đứng nghiêm, kính cái quân lễ tiêu chuẩn.

Diệp Thần cũng không nhiều lời, quay người biến mất trong tầm mắt mọi người.

"Lão muội, đừng xem, Diệp Thần đã đi xa!"

Tào Vinh phát hiện muội muội đứng tại chỗ không nhúc nhích, không khỏi buồn cười nói:"Mỹ nữ bên người Diệp Thần như mây, vẫn là đừng nghĩ nhiều!"

"Nói nhăng gì đấy!"

Khuôn mặt Tào Xán đỏ lên giận dữ trừng mắt nhìn ca ca mình một chút, trong lòng tự nhủ xem thường ai đây, chẳng lẽ ta cũng không phải là mỹ nữ sao?

"..."

Tào Vinh bất đắc dĩ cười khổ, hắn làm ca ca sao nhìn không ra tiểu tâm tư của muội muội.

Cô nàng này sợ là thích Diệp Thần rồi.

Trong biệt thự tư nhân nào đó ở Điền Nam.

"Nực cười, sao lại để tiểu tử họ Diệp chạy!"

Cốc Chí Cương giống như là một đầu sư tử nổi giận, giận dữ hét lớn vào đầu bên kia điện thoại:"Jissbon, ngươi nhất định phải lập tức nghĩ biện pháp giải quyết Diệp Thần, nếu không hết thảy tự gánh lấy hậu quả!"

"Cốc tiên sinh, đã quá muộn!"

"Diệp Thần đã dẫn người trở về Hoa Hạ, tôi khuyên ngài cẩn thận một chút, nói không chừng hắn sẽ đi tìm ngài đây!"

"Đúng rồi, Khôn Sa chết! Trước khi chết hắn đã khai ngài ra, Cốc tiên sinh, tôi khuyên ngài cẩn thận một chút!"Jissbon nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

"Alo, alo, hỗn đản"

Cốc Chí Cương nghe được trong loa truyền đến âm thanh tút tút, tức giận đến chửi ầm lên!

Chờ sau khi hắn tỉnh táo lại, nhớ tới Jissbon nói những lời kia, trong nháy mắt trở nên lo lắng bất an.

Lấy sự hiểu biết của hắn với Diệp Thần, tiểu tử này có thù tất báo, chắc chắn sẽ không buông tha mình!

Đúng lúc này, một thân ảnh cấp tốc vọt vào biệt thự.

"Dương Liên Đình?"

Cốc Chí Cương nhìn người tới lập tức giận không chỗ phát tiết, cả giận nói:"Tiểu tử Diệp Thần kia còn sống, ngươi làm sao có ý tứ trở về?!"

"Cốc tiên sinh, tôi đến chính là muốn khuyên ngài mau chóng rời đi Điền Nam, càng xa càng tốt!"

Lúc này Dương Liên Đình thở hồng hộc, hoàn toàn không có phong phạm cao thủ, nói thẳng:"Tiểu tử Họ Diệp thật đáng sợ, tu vi của hắn đã viễn siêu tôi!"

"Cái gì?"

Cốc Chí Cương đầu tiên là sững sờ, lập tức càng tức hơn:"Ta đường đường người đứng đầu một tỉnh, Diệp Thần có thể làm gì được ta?"

"Ai, Cốc tiên sinh, ngài đừng xem thường Diệp Thần, kẻ này quả thật là đáng sợ!"

Dương Liên Đình thở dài, đêm qua hắn đã trốn ở một góc xem sét hang ổ Sát Sai, tận mắt thấy Diệp Thần là như thế nào 'Đồ diệt' bọn người Khôn Sa, tiểu tử này quả thực chính là một tôn sát thần!

"Hừ, hắn dám đụng đến một cọng tóc gáy của ta, ta sẽ để Diệp

gia chôn cùng!"Ánh mắt Cốc Chí Cương hung ác tràn đầy sát khí.

Vừa dứt lời, trong biệt thự lại truyền đến một đạo thanh âm băng lãnh:

"Ta muốn động, cũng không chỉ một cọng tóc gáy của ngươi!"

"Cái gì?"

Cốc Chí Cương kinh hãi, quay đầu hướng nhìn lại phía cửa, chỉ thấy Diệp Thần đang dạo bước đi đến.

"Diệp, Diệp Thần?"

Dương Liên Đình thấy là Diệp Thần, kìm lòng không được nuốt ngụm nước bọt.

"Cảnh vệ đâu, làm sao để tiểu tử này tiến đến?"Cốc Chí Cương giận dữ.

"Chỉ là mấy tên cảnh vệ làm sao ngăn được ta?"

Diệp Thần cười lạnh, nói:"Cốc Chí Cương, ngươi vì tư dục bản thân cấu kết thế lực ngoại cảnh, bán đứng lợi ích tổ quốc, hôm nay ta tất lấy mạng chó của ngươi!"

Chương 554. Kết cục của Hán gian (thượng)!

"Ngươi dám!"

Cốc Chí Cương trợn mắt nhìn, cắn răng nói:"Diệp Thần, ngươi thử đụng đến ta một chút xem, ta cam đoan ngươi sẽ hối hận!"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, ánh mắt quét qua khóa chặt Dương Liên Đình, cười lạnh nói:

"Lão chính là Dương Liên Đình đi!"

"Diệp Thần, ngươi, ngươi chớ làm loạn, ta và gia gia ngươi thế nhưng là đồng liêu:"Dương Liên Đình từ trong mắt Diệp Thần nhìn thấy sát ý, lập tức luống cuống.

Sưu!

Thân hình Diệp Thần lóe lên như quỷ mị xuất hiện tại trước mặt Dương Liên Đình, muốn xuất thủ bóp lấy cổ Dương Liên Đình.

"Không tốt!"

Dương Liên Đình đến cùng là cao thủ, đối mặt công kích Diệp Thần vẫn có thể tránh khỏi, nhưng hắn cũng không muốn triền đấu cùng Diệp Thần, thi triển tất cả vốn liếng chạy hùng hục về phía cửa!

"Muốn chạy, không có cửa đâu!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, lập tức biến mất tại chỗ, một giây sau liền ngăn chặn đường đi của Dương Liên Đình, như thiểm

điện bóp lấy cổ Dương Liên Đình, nâng hắn lên!

"Thả, thả ta ra!"

Dương Liên Đình ra sức giãy dụa, ánh mắt hoảng sợ nhìn xem Diệp Thần.

"Từ lúc lão nói ra thân phận của ta, đã nhất định phải chết!"

Răng rắc!

Một tiếng vang giòn, Diệp Thần trực tiếp bóp nát xương cổ Dương Liên Đình!

"..."

Thấy cảnh này, bắp thịt trên mặt Cốc Chí Cương kịch liệt co rúm!

Không nghĩ tới Diệp Thần thật dám giết người, ở ngay trước mặt hắn giết trưởng lão Hộ Long tộc, tiểu tử này muốn giết gà dọa khỉ sao?

Bịch!

Diệp Thần giống như ném rác rưởi, đem thi thể Dương Liên Đình ném xuống đất, sau đó từng bước một đi tới hướng Cốc Chí Cương.

"Ngươi, ngươi muốn làm gì? Ta cảnh cáo ngươi, ta, ta thế nhưng là người đứng đầu Điền Nam, giết ta quốc gia cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!"Cốc Chí Cương vừa lui về sau, vừa cảnh cáo Diệp Thần.

"Đây chính là di ngôn của ngươi?"

"Cái gì?"

Không đợi Cốc Chí Cương kịp phản ứng, Diệp Thần vỗ ra một chưởng, Cốc Chí Cương trong nháy mắt hóa thành một đống tro tàn

Từ biệt thự đi ra, điện thoại di động Diệp Thần vang lên, xem xét là Tào Dương gọi tới.

"Lão Diệp, chừng nào thì cậu đến quân đội, chúng ta đều chờ đợi cậu để mở tiệc ăn mừng đây!"Tào Dương cười nói.

"Tiệc ăn mừng coi như xong đi, tôi mới từ biệt thự Cốc Chí Cương ra, chuẩn bị trực tiếp về Ninh Châu!"

"Cậu không có làm gì tên họ Cốc chứ?"

Tào Dương hỏi xong lại hối hận, lấy tính tình lão Diệp đã đi tìm Cốc Chí Cương, nhất định là có chuyện phát sinh, tối thiểu sẽ đánh cho hắn một trận nữa?

"Loại Hán gian này, đương nhiên là giết vì dân trừ hại! Còn có Dương Liên Đình, tôi cũng tiễn hắn đi gặp Diêm Vương luôn!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Ngọa tào!"

"Tốt, tôi sẽ không đi quân khu, nhớ kỹ thu xếp tốt cho Ivan!"

"Lão Diệp, việc này nháo lớn a!"

Tào Dương nghe vậy thở dài, nhắc nhở:"Tiếp tới cậu phải coi chừng, Cốc gia khẳng định sẽ tìm cậu báo thù, thậm chí ban ngành quốc gia liên quan cũng sẽ tìm cậu!"

"Đừng nói nhiều, tôi treo đây!"

Nói xong, Diệp Thần trực tiếp đặt xuống điện thoại.

"..."

Tào Dương lắc đầu bất đắc dĩ, giết người nhà họ Cốc cùng trưởng lão Hộ Long tộc, còn có thể ngưu bức hống hống như vậy, đoán chừng toàn Hoa Hạ cũng chỉ có Diệp Thần!

"Diệp Thần nói cái gì?"

Một bên Tào Viện Triều thấy con trai gật gù đắc ý không khỏi hỏi.

"Cha, Diệp Thần đã giết cả Cốc Chí Cương và Dương Liên Đình!"Tào Dương thở dài nói.

"Cái gì?"

Tào Viện Triều nghe xong cảm thấy chấn kinh, cũng may bên trong gian phòng chỉ có mấy người Tào gia, tin tức này ngoại nhân không biết.

"Con trai, con không nói đùa chứ?"Tào Viện Triều ngữ khí ngưng trọng.

"Không thể nào, Diệp Thần giết người nhà họ Cốc?"

Tào Vinh cũng sợ ngây người, Tào Xán càng là trừng lớn hai mắt, gia hỏa Diệp Thần này thế mà thật dám giết người của đại gia tộc?

"Không phải nói đùa, chính miệng Diệp Thần nói!"Tào Dương nói.

"Nếu như là thật, kinh thành chỉ sợ sắp địa chấn!"

Tào Viện Triều biểu lộ nghiêm túc, trầm giọng nói:"Mấy người nhớ kỹ, Diệp Thần có ân với Tào gia ta, vô luận như thế nào chúng ta phải đứng bên phía hắn!"

"Cha, thoải mái tinh thần đi! Cốc Chí Cương chính là Hán gian, quốc gia biết cũng sẽ không làm khó lão Diệp!"

"Hi vọng như thế đi!"

Tào Viện Triều nặng nề mà thở dài, truyền ngôn Diệp Thần là khắc tinh Cốc gia, đúng là mẹ nó chuẩn

Kinh thành, Cốc gia.

"Chí Dũng, tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho ca ca con hỏi một chút, tiểu tử Diệp Thần kia chết chưa!"Cốc Khê ở phòng khách đi qua đi lại, lộ ra nôn nóng bất an.

"Cha, lần này phương diện Miến Quốc cũng sẽ phối hợp, Diệp Thần không chết mới là lạ chứ!"

"Bảo gọi thì gọi đi, đừng nói nhảm!"

Cốc Khê hiếm thấy nổi bão, từ buổi sáng bắt đầu rời giường, mắt phải của hắn đã giật giật không thôi, đây chính là báo hiệu bất thường a!

"Được được được, cha đừng nóng giận!"

Cốc Chí Dũng bất đắc dĩ lấy điện thoại di động ra, bấm điện thoại Cốc Chí Cương, đáng tiếc không ai tiếp!

"Không đúng!"

Biết được không người nghe, trong lòng Cốc Khê càng luống cuống, lẩm bẩm nói:"Sẽ không phải thật xảy ra chuyện chứ?"

Vừa dứt lời, điện thoại trong phòng khách vang lên.

Cốc Khê nhanh chóng đi qua nghe điện thoại, quả nhiên là người bên kia Điền Nam gọi tới.

"Cốc lão, tôi là Chu Bân, chuyện lớn không tốt!"

Chương 555. Nữ nhân của ta ngươi cũng dám truy?

Điện thoại vừa kết nối, đầu kia điện thoại liền truyền tới một thanh âm hoảng hốt lo sợ.

"Xảy ra chuyện gì, mau nói!"

Chu Bân là bảo tiêu Cốc Chí Cương, Cốc Khê nghe hắn nói chuyện lớn không tốt lập tức cảm giác trong lòng nặng nề, một loại dự cảm bất thường lập tức xông lên đầu.

"Hôm nay có một người trẻ tuổi tới, đánh cho chúng tôi ngất xỉu, sau đó xông vào biệt thự Cốc tiên sinh:"Chu Bân đem trọn vẹn câu chuyện kỹ càng nói một lần.

"Chí Cương thế nào?"

"Cái này, Cốc tiên sinh biến mất, trong biệt thự chỉ có thi thể Dương Liên Đình!"

"Biến mất?"

Cái từ này để Cốc Khê có chút mộng bức, một người sống sờ sờ làm sao có thể biến mất đâu, chẳng lẽ là trốn đi?

Nếu thật là như vậy cũng là còn tốt, tối thiểu con trai còn sống!

"Cốc tiên sinh, bây giờ chúng tôi làm sao đây?"Chu Bân hỏi.

"Các ngươi lưu tại biệt thự, hiện tại ta sẽ đi tìm thượng cấp hỏi rõ ràng!"Cốc Khê nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

"Cha, lão ca thế nào?"Cốc Chí Dũng hiếu kỳ nói.

"Đoán chừng là Diệp Thần muốn giết hắn, cho nên trốn đi!"

Cốc Khê cắn răng, oán hận nói"Tiểu tử họ Diệp, nếu Cốc gia ta không thu thập được ngươi, liền để quốc gia giáo huấn ngươi đi!"

Nói xong Cốc Khê để quản gia gọi tới xe, hắn quyết định đi vào sâu bên trong ‘Tường đỏ’ cáo trạng, muốn gây khó dễ Diệp Thần. (Tường đỏ: ý chỉ Tử Cấm Thành)

Ninh Châu.

Lúc Diệp Thần trở lại nội thành đã là buổi chiều, hắn gọi điện thoại cho Tô Tuyết Di.

"Lão công, anh nhanh như vậy đã trở lại, vừa vặn em có chuyện vui muốn nói cho anh biết!"Tô Tuyết Di vui vẻ cười nói.

"Chuyện vui?"

Diệp Thần sững sờ, thốt ra hỏi:"Sẽ không phải là mang thai đi, lão công nhớ được mỗi lần đều đeo 'Áo mưa nhỏ' a!"

"Chán ghét!"

Gương mặt xinh đẹp Tô Tuyết Di đỏ bừng, gắt giọng:"Người ta không có mang thai đâu, là chuyện khác! Lại nói, anh cũng không có cố gắng, người ta làm sao mang thai a!"

"..."

Diệp Thần không phản bác được, trong lòng tự nhủ mỗi lần ngươi đều bắt ta đeo cái kia, có cố gắng cũng không to bụng được a!

Nếu không đêm nay tìm mấy cây châm, đâm thủng nó?

Hai người ở trong điện thoại dính nhau một trận, Diệp Thần mới cúp điện thoại, nhưng vừa cúp máy lại nhận được điện thoại Thất sư tỷ Tần Mặc Diêu gọi tới.

"Sư tỷ, đệ về Ninh Châu!"Diệp Thần cười nói.

"Rất vừa vặn, đệ đến Hội Sở Lan Hoa đi, tỷ có việc tìm đệ hỗ trợ!"

"Hội Sở Lan Hoa?"

Diệp Thần nhìn đồng hồ, xác thực cũng sắp đến giờ ăn cơm, sư tỷ muốn mời mình ăn cơm sao?

Rất nhanh, Diệp Thần đến Hội Sở Lan Hoa, căn cứ định vị Tần Mặc Diêu cho, để phục vụ viên dẫn hắn đi một cái gian phòng.

Đẩy cửa phòng ra, Diệp Thần phát hiện bên trong ngoại trừ Tần Mặc Diêu, thế mà còn có một nam nhân!

"Sư tỷ, vội vã gọi đệ tới như vậy có chuyện gì?"Diệp Thần cười nhạt một tiếng đi vào phòng.

"Diệp Thần!"

Tần Mặc Diêu nhìn thấy Diệp Thần, như nhũ yến về tổ nhào về phía Diệp Thần, chăm chú kéo cánh tay của hắn.

Nam nhân thấy thế không để lại dấu vết nhíu nhíu mày.

"Sư tỷ, tỷ không sao chứ?"

Diệp Thần sững sờ, Thất sư tỷ làm sao đột nhiên trở nên nhiệt tình như vậy?

"Lý Tường Phong, cậu thấy rõ ràng, hắn chính là bạn trai tôi, lớn lên đẹp trai hơn nhiều so với cậu đi!"

Tần Mặc Diêu yêu kiều hừ một tiếng, nói xong thậm chí đem đầu tựa ở trên bờ vai Diệp Thần, cử chỉ mười phần thân mật!

"Hừ, Tần Mặc Diêu, cô cho rằng tùy tiện tìm nam nhân nói là bạn trai là tôi tin sao?"Lý Tường Phong khinh thường lườm Diệp Thần một chút, sắc mặt âm trầm nói.

"Ngươi chính là tên bác sĩ vô lương tâm Lý Tường Phong?"

"Nữ nhân của Diệp Thần ta ngươi cũng dám truy, có phải là chán sống?"

Lúc này Diệp Thần mới chú ý nam nhân, Lý Tường Phong trước mặt mặc âu phục đi giày da, làn da trắng nõn, trên mặt mang theo một kính mắt gọng vàng, tướng mạo nho nhã tuyệt đối có thể gọi là soái ca!

Tần Mặc Diêu nghe được Diệp Thần nói mình là nữ nhân của hắn, khuôn mặt lập tức đỏ lên, lộ ra tư thái thẹn thùng hiếm thấy của một tiểu nữ nhân.

"Nữ nhân của ngươi?"

Lý Tường Phong đầu tiên là sững sờ, nhìn thấy bộ dáng thẹn thùng của Tần Mặc Diêu, lập tức ghen tuông đại phát, hét lên

"Tiểu tử, ngươi nói ai là bác sĩ vô lương tâm, buồn cười!"

"Đương nhiên là nói ngươi!"

Diệp Thần hừ lạnh nói:"Tên cặn bã đáng chết nhà ngươi, chuyên chữa lợn lành thành lợn què, con mẹ nó ngươi không sợ sau này để con không có lỗ sao?"

"Hỗn đản, ngươi dám mắng ta? Biết lão tử là ai chăng?"Lý Tường Phong nghe xong lập tức giận tím mặt.

"Mắng ngươi, tiểu gia ta còn muốn quất ngươi đâu!"

Nói xong, Diệp Thần đưa tay vả vào trên mặt Lý Tường Phong!

Ba!

Ba!

Ba!

Diệp Thần trái phải liên hồi, trong chớp mắt liền vả cho Lý Tường Phong to mồm!

Đương nhiên, Diệp Thần không dùng nội lực, nếu không một bàn tay vung ra Lý Tường Phong liền đi gặp Diêm Vương, vậy sợ hơi quá?

Nhưng cho dù là như này, Lý Tường Phong vẫn như cũ bị đánh thành đầu heo, đoán chừng trở về nhà ngay cả mẹ hắn cũng không nhận ra con trai mình!

"Phốc!"

Tần Mặc Diêu nhìn thấy dáng vẻ Lý Tường Phong nhịn không được cười ra tiếng.

"Ô ô..... Vương bát đản..... Dám đánh ta, ngươi chờ đó cho ta!"

Lý Tường Phong che lấy mặt sưng như đầu heo, trừng mắt với Diệp Thần nói mơ hồ không rõ.

Chương 556. Gọi người?

"Ai nha, còn dám trang bức!"

Diệp Thần đưa tay làm bộ lại muốn đánh, dọa cho Lý Tường Phong quay đầu liền chạy, một bên chạy còn một bên kêu gào nói:"Tần Mặc Diêu, tôi, tôi sẽ không từ bỏ..... Cô!"

"Sư tỷ, có phải là đệ đánh nhẹ?"Diệp Thần nhún vai.

"Không sao, về sau còn có cơ hội!"

Tần Mặc Diêu cười một tiếng, hàm tình mạch mạch nhìn xem Diệp Thần, hỏi:"Sư đệ, đệ mới vừa nói ta là nữ nhân của đệ, là thật tâm sao?"

"Đương nhiên là thật!"

Diệp Thần mặt dạn mày dày cười nói:"Bảy vị sư tỷ, còn có nàng dâu, đều là nữ nhân đời này Diệp Thần đệ muốn thủ hộ!"

"Tiểu phôi đản, đệ thật muốn cưới tất cả chúng ta?"Tần Mặc Diêu một mặt trêu tức nhìn xem Diệp Thần.

"Hắc hắc, đây là lý tưởng của đệ!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, cười ra tiếng lòng các nam nhân.

"Tiểu tử thúi, khẩu vị còn không nhỏ, coi chừng ăn nhiều hỏng thận!"

Tần Mặc Diêu hờn dỗi trợn nhìn Diệp Thần một chút, tiểu sư đệ thật sự là càng ngày càng sắc.....

"Sư tỷ, về sau tiểu tử kia còn dám đến quấy rối tỷ, trực tiếp một chưởng vỗ chết là được, ít cùng hắn nói nhảm!"Diệp Thần nói.

"Đệ cũng đừng xem thường người ta, cha Lý Tường Phong tại giới Trung y vẫn có chút phân lượng."Tần Mặc Diêu nhắc nhở.

"Phân lượng?"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, lấy điện thoại di động ra trực tiếp bấm điện thoại Tiêu Quang Minh.

Bộ Vệ Sinh Tiêu Quang Minh đang mở một cái hội nghị trọng yếu, thư ký lại đột nhiên chạy tới, ra hiệu Tiêu Quang Minh nghe.

"Tiểu Lưu, xảy ra chuyện gì, không thấy được tôi đang họp sao?"Tiêu Quang Minh nhíu mày.

"Tiêu bộ trưởng, là điện thoại Diệp tiên sinh!"Thư ký thấp giọng nói.

"Diệp Thần?"

Thư ký gật gật đầu, Tiêu Quang Minh tranh thủ thời gian nhận lấy điện thoại tuyên bố hội nghị tạm dừng, sau đó vội vã đi ra phòng họp.

Đám người rất hiếu kì, vị lão đại nào gọi điện thoại đến, có thể để cho Tiêu bộ trưởng lập tức ngưng họp, muốn nghe trước?

Bên ngoài phòng họp, Tiêu Quang Minh nhận nghe điện thoại cười nói:

"Tiểu Diệp, làm sao cậu có thời gian gọi điện thoại cho tôi?"

"Tiêu bộ trưởng, 'Không chuyện không lên Tam Bảo Điện', tôi liền nói thẳng!"Diệp Thần cũng nghiêm túc, đem chuyện Lý Tường Phong nói cho Tiêu Quang Minh.

Tiêu Quang Minh nghe xong lập tức nổi trận lôi đình, cả giận nói:

"Diệp Thần, cậu yên tâm, giống loại chữa bệnh bại hoại như Lý Tường Phong, tôi nhất định khiến người nghiêm túc xử lý!"

"Về phần vấn đề chức danh Tần giáo sư, tôi sẽ đích thân đến hỏi!"

"Tiêu bộ trưởng, làm phiền ngài!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

Cha Lý Tường Phong ngưu bức nữa cũng chỉ là viện trưởng mà thôi, Tiêu Quang Minh một câu liền có thể cách chức hắn, đây cũng không phải là nói đùa!

"Tiểu Diệp, cậu có thời gian chú ý một chút chuyện gần đây Thái Cực quốc đăng ký di sản thế giới!"

"Thái Cực quốc đăng ký di sản thế giới?"

Diệp Thần sững sờ, Thái Cực quốc thích lấy ngày lễ truyền thống và các phát minh của Hoa Hạ đi đăng ký di sản thế giới, lần này lại muốn náo cái thiêu thân gì?

"Trong điện thoại nói không rõ ràng, chờ cậu nhìn tin tức này, chúng ta lại trò chuyện."Tiêu Quang Minh nói.

"Tốt, ban đêm tôi sẽ về nhà nhìn xem!"

Hai người hàn huyên vài câu, lúc này Diệp Thần mới cúp điện thoại, cười nói với Tần Mặc Diêu:"Sư tỷ yên tâm, đệ cam đoan về sau họ Lý nhìn thấy tỷ đều sẽ lách qua mà đi!"

"Tỷ mới không sợ đâu, tiểu sư đệ trưởng thành có thể bảo hộ sư tỷ!"Tần Mặc Diêu mỉm cười cười nói.

"..."

Giờ phút này Lý Tường Phong còn đang thổi còi kêu người, hắn không thể bị cứ như vậy bị Diệp Thần đánh, nhất định phải tìm người xã hội hung hăng chơi tiểu tử này một trận!

Kết quả, bằng hữu tỉnh thành giới thiệu cho hắn một vị lão đại, Bạch Vĩnh Chính!

"Lão Chu, tên họ Bạch đáng tin cậy sao?"Lý Tường Phong hồ nghi nói.

"Yên tâm đi, Bạch lão đại là hoàng đế hắc đạo Ninh Châu, hắn không cần động thủ, chỉ cần hắn ra mặt cũng đủ dọa cho đối phương tè ra quần!"

"Tôi muốn đánh gãy tứ chi tiểu kia tử, để hắn hết trang bức!"

Lý Tường Phong nghe xong sướng đến phát rồ, vội vàng muốn điện thoại tới Bạch Vĩnh Chính.

Lúc này Bạch Vĩnh Chính vừa vặn đang bồi Văn Tinh ăn cơm, đang ăn trong nhà ăn công ty bảo an Bạch thị.

"Văn tiên sinh, cậu là bằng hữu Diệp tiên sinh vậy khẳng định cũng là cao thủ, lần này cậu phải giúp tôi một chút a!"Bạch Vĩnh Chính mặt mũi tràn đầy mướp đắng, than thở nói.

Mấy ngày nay Ninh Châu đột nhiên xuất hiện một lão đại thần bí, cơ hồ là trong vòng một đêm liền cướp đi một nửa địa bàn Bạch Vĩnh Chính, còn đả thương rất nhiều huynh đệ hắn.

Buồn bực nhất chính là, cho đến tận bay giờ Bạch Vĩnh Chính đều chưa thấy qua đối phương.

Bạch Uyên ngược lại đã giao thủ qua cùng đối phương, kết quả cũng bị đả thương, cũng tương tự không thấy bộ đáng đối phương, bởi vì người này dùng áo bào đen che mặt, căn bản là không có cách thấy rõ ràng bộ dáng hắn!

"Chuyện nhỏ!"

Văn Tinh xem xét bộ dáng Bạch Vĩnh Chính ủ rũ cúi đầu, thản nhiên nói:"Đêm nay tôi đi theo ông nhìn một cái, dám động thủ ở trên đầu thái tuế, không biết ông là người mà tôi còn có lão Diệp chống đỡ sao!"

"..."

Bạch Vĩnh Chính mặt mo đỏ ửng, vị Văn tiên sinh này cái khác còn tốt, chỉ là nói chuyện có chút không đáng tin cậy

Đúng lúc này điện thoại di động của hắn vang lên, kết nối điện thoại liền nghe được đối phương để cho mình đối phó Diệp Thần.

Chương 557. Thay trời hành đạo!

"Cậu ở đâu, ta lập tức tới!"

Bạch Vĩnh Chính nhíu nhíu mày, lạnh lùng mà hỏi.

Lý Tường Phong sướng đến phát rồ, phát cái định vị cho Bạch Vĩnh Chính, còn muốn hắn mang nhiều huynh đệ chút, dặn dò:"Tôi muốn đánh gãy bốn chân tiểu tử này, tiền không là vấn đề!"

"Tốt, ta lập tức tới!"

Bạch Vĩnh Chính hừ lạnh một tiếng cúp điện thoại, quay đầu đem nội dung điện thoại nói cho Văn Tinh.

"Loại tiểu nhân vật này ông đi đối phó đi, tôi không hứng thú!"Văn Tinh khoát khoát tay, nói xong tự mình rời đi.

Bạch Vĩnh Chính cũng không dám lãnh đạm, tranh thủ thời gian dẫn người đi Hội Sở Lan Hoa

Lý Tường Phong nói chuyện điện thoại xong vẫn ngồi chờ tại cổng hội sở, sợ Diệp Thần chạy, kết quả thật đúng là nhìn thấy hắn cùng Tần Mặc Diêu từ bên trong đi ra.

"Dừng lại!"

Lý Tường Phong tiến lên chặn Diệp Thần đường đi, cắn răng nói:"Tiểu tử, ngươi, ngươi đánh ta liền muốn đi, không dễ dàng như vậy!"

"Chó ngoan không cản đường!"

Diệp Thần lạnh lùng lườm đối phương một chút nói:"Không đi bệnh viện đi sao còn ở đây cản chúng ta, bị đánh choáng váng sao?"

"Hỗn đản!"

Lý Tường Phong nghe xong giận tím mặt, chỉ vào Diệp Thần phẫn nộ quát:"Ngươi ít phách lối, có gan chớ đi!"

Vừa dứt lời, mấy chiếc MiniBus két một tiếng đứng tại cổng hội sở, từ trên xe hô hô lạp lạp đi xuống mười mấy đại hán áo đen.

"Bạch lão đại?"

"Chính là cậu gọi điện thoại cho ta?"Bạch Vĩnh Chính mặt âm trầm hỏi.

"Không sai!"Lý Tường Phong gật gật đầu, quay người chỉ thẳng mặt Diệp Thần nói:"Bạch lão đại, chính là tiểu tử này, ngài phế đi tứ chi của hắn tôi cho ngài năm trăm ngàn!"

"Hừ!"

"..."

Lý Tường Phong sững sờ, không chờ hắn kịp phản ứng Bạch Vĩnh Chính đã đẩy hắn ra, đi đến trước mặt Diệp Thần ngữ khí cung kính nói:"Diệp tiên sinh, gia hỏa này nói muốn thu thập ngài, tôi tới chính là nhìn xem ai sao mà to gan như vậy, dám động ngài!"

"Tôi biết!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, cười nói:"Đã như vậy, ông ở đây bồi hắn hảo hảo chơi đi! Đúng rồi hình như lúc nãy hắn nói muốn đánh gãy 'Năm chi' của tôi đúng không?"

"Ngươi, các ngươi nhận biết?"Lý Tường Phong thấy thế trợn

tròn mắt.

"Ngu xuẩn!"

Bạch Vĩnh Chính nghiêng đầu đi hung hăng trừng Lý Tường Phong một chút, khinh thường nói:"Chỉ bằng ngươi cũng dám đắc tội Diệp tiên sinh, thật là ngán sống!"

"Cái gì?"

Nghe được Bạch Vĩnh Chính nói vậy cả người đều không tốt, cái gì gọi là dời lên tảng đá nện chân của mình, trước mắt chẳng phải như vậy sao?

"Lão Bạch, tôi còn có việc đi trước, ông cùng hắn hảo hảo chơi đi!"

"Đúng rồi có chuyện tôi quên nói cho ông, bác sĩ gần đây chuyên hái nội tạng bệnh nhân chính là gia hỏa này!"

"Đáng tiếc a, bối cảnh người ta thâm hậu, hiện tại sống vẫn còn rất dễ chịu!"

Diệp Thần nói xong cười xấu xa một tiếng, nắm tay nhỏ Tần Mặc Diêu cùng nhau đi hội sở.

"Ngươi, các ngươi chớ làm loạn, hiện tại thế nhưng là xã hội pháp trị!"Lý Tường Phong triệt để sợ.

"Xã hội em gái ngươi!"

Sau khi biết được thân phận Lý Tường Phong, Bạch Vĩnh Chính hận đến nghiến răng nghiến lợi, phẫn nộ quát:"Ta không chỉ muốn phế năm chi của ngươi, còn muốn cho ngươi nếm thử cảm giác nội tạng bị hái đi là như nào, mang đi!"

Nói xong, Bạch Vĩnh Chính vung tay lên, mấy tên tráng hán lưng hùm vai gấu cùng nhau tiến lên, đem Lý Tường Phong đỡ vào

trong xe tải, mặc kệ hắn kêu cứu như thế nào, cũng không ai dám tiến lên xen vào việc của người khác.

Trộm cũng có đạo!

Đụng tới loại 'Hắc y' này Lý Tường Phong, Bạch Vĩnh Chính lựa chọn thay trời hành đạo!

"Sư tỷ, phiền phức tiễn đệ về nhà đi!"

Diệp Thần ngồi tại trong xe Tần Mặc Diêu, hít mũi một cái nói:"Xe của nữ nhân đúng là không có nước hoa vẫn thơm a!"

"Miệng lưỡi trơn tru!"

Gương mặt xinh đẹp Tần Mặc Diêu ửng đỏ, hờn dỗi trợn mắt nhìn Diệp Thần một chút.

"Không đúng sao?"

Diệp Thần cười xấu xa nói:"Sư tỷ, miệng đệ còn có thể nhìn thấy dầu, mà lại lưỡi trơn như nào sao tỷ biết được? Chẳng lẽ"

"Muốn ăn đánh!"

Tần Mặc Diêu nghe xong vung lên đôi bàn tay trắng như phấn, như mưa rơi rơi vào trên thân Diệp Thần, bất quá với Diệp Thần mà nói không khác biệt lắm so với gãi ngứa ngứa.

Hai người đang vui cười đùa giỡn trong xe, đột nhiên, điện thoại di động Tần Mặc Diêu vang lên.

"Chào Lý viện trưởng!"

Tần Mặc Diêu mở ra loa ngoài, ngữ khí trong nháy mắt trở nên có chút lạnh lùng.

"Tần lão sư, năng lực của cô rất lớn nha!"

Lý Kiến Châu âm dương quái khí mà nói:"Ngay cả Tiêu bộ trưởng đều tự mình hỏi đến chuyện chức danh của cô, có phải là ta nhất định phải khuất phục?"

"..."

Tần Mặc Diêu không nói chuyện, bất quá nhìn ra được nàng nghe đến mấy câu này rất tức giận.

"Sư tỷ, ngốc bức này là ai vậy?"Diệp Thần hỏi.

"Tần lão sư, người bên cạnh cô là ai, dám nói chuyện với ta như vậy, quả thực là to gan lớn mật!"

Đối phương nghe được Diệp Thần nói, trong nháy mắt xù lông!

"Hắn là cha của Lý Tường Phong, Lý Kiến Châu!"

Tần Mặc Diêu hừ nhẹ một tiếng, đáp lại:"Lý viện trưởng, ông nói chuyện chú ý chút, hắn là sư đệ tôi, Diệp Thần!"

"Diệp Thần?"

Lý Kiến Châu nghe xong không khỏi hít vào ngụm khí lạnh, gần đây thanh danh tiểu tử này tại giới Trung y cũng không nhỏ.

"Quả nhiên là thượng bất chính hạ tắc loạn!"

Diệp Thần cười lạnh nói:"Lão cẩu, tốt nhất đừng rơi vào trong tay tôi, bằng không kết cục của ông không kém con trai mình đâu!"

Chương 558. Văn Linh xảy ra chuyện!

"Con trai ta?"

Lý Kiến Châu đầu tiên là sững sờ, đợi đến khi kịp phản ứng vội vàng chất vấn:"Diệp Thần, ngươi đã làm gì Tiểu Phong nhà ta?"

"Tôi có thể làm gì được hắn? Con của ông chọc lão đại hắc đạo Ninh Châu, có việc hỏi hắn đi!"

"Còn có, về sau nói chuyện cùng sư tỷ tôi khách khí một chút!"

"Cậu"

Lý Kiến Châu giận không chỗ phát tiết, cũng không có chờ hắn nói cho hết lời, Diệp Thần trực tiếp cúp điện thoại.

Tần Mặc Diêu ngồi ở một bên đem toàn bộ hành trình thu vào trong mắt, thấy Diệp Thần vì chính mình ra mặt, trong lòng ngọt ngào, trên mặt tràn đầy biểu lộ tiểu nữ nhân hạnh phúc.

Nhưng vừa cúp điện thoại, điện thoại Tần Mặc Diêu lại vang lên!

"Lão cẩu, vẫn chưa xong sao?"Diệp Thần nổi trận lôi đình.

"Không phải Lý viện trưởng!"

Tần Mặc Diêu xem xét điện báo biểu hiện lại lắc đầu, lập tức nhận nghe điện thoại.

"Tần chủ nhiệm, không tốt rồi!"

Điện thoại đầu kia truyền tới một thanh âm lo lắng:"Văn Linh muốn nhảy lầu, cảnh sát đều tới!"

"Cái gì?"

Tần Mặc Diêu cùng Diệp Thần cơ hồ là trăm miệng một lời, Tần Mặc Diêu nghi ngờ nhìn Diệp Thần một chút, lập tức nói vào điện thoại:"Tôi lập tức trở về, mấy người nhất định phải khuyên Văn Linh, có bất cứ chuyện gì cũng phải bĩnh tĩnh!"

"Không được, nàng sẽ lập tức nhảy!"Đối phương vội vàng nói.

"Nói cho nàng, có người gọi Diệp Thần lập tức tới nhìn nàng!"Diệp Thần một mặt bình tĩnh nói.

"..."

Tần Mặc Diêu quay đầu nghi ngờ nhìn xem Diệp Thần, người ở đầu bên kia điện thoại cũng là 'Nóng vội chữa loạn' Cũng không có hỏi Diệp Thần là ai, liền nghe hắn dắt cuống họng hô:

"Văn Linh, Diệp Thần nói sẽ tới thăm cô!"

Sau một trận trầm mặc, trong điện thoại di động truyền đến thanh âm người kia mừng rỡ:"Văn Linh thật không có nhảy, bất quá nàng có chịu xuống hay không thì không biết!"

"Tôi lập tức trở về!"

Tần Mặc Diêu không để ý nhiều, cúp điện thoại hỏi:"Sư đệ, đệ biết Văn Linh?"

"Xem như có duyên gặp mặt một lần đi!"Diệp Thần gật gật đầu, một mặt bình tĩnh nói:"Sư tỷ, đệ đi theo tỷ nhìn xem, nha đầu này một thân chính khí, làm sao lại nhảy lầu a?"

Lần trước đi Nga Mi Sơn, Văn Linh trên xe lửa bênh vực lẽ phải, lưu lại cho Diệp Thần ấn tượng sâu sắc.

"Tốt a, tỷ lái xe, đệ ngồi vững vàng!"

"Ngồi vững vàng?"

Tần Mặc Diêu nói xong một cước đạp xuống chân ga, ô tô giống quái thú oanh minh một tiếng, bỗng nhiên phóng đi!

"..."

Diệp Thần giật mình, liền xem như Văn Tinh không có bằng lái, lái xe cũng ôn nhu nhiều so với Văn Tinh.

Tỉnh thành, lầu dạy học Viện Y Học Trung Y.

Lúc này, dưới lầu người người nhốn nháo, có học sinh xem náo nhiệt, có lão sư, có cảnh sát, còn có đội phòng cháy chữa cháy, nhân viên cứu cấp bệnh viện.

Tất cả mọi người ngẩng đầu, nhìn về phía tầng thượng lầu tám, một cái thân ảnh nhỏ yếu.

Văn Linh nhìn xem người dưới lầu, hai hàng thanh lệ lần nữa tràn mi mà ra, trước đây không lâu nàng chuẩn bị thả người nhảy xuống kết thúc sinh mệnh của mình.

Nhưng đột nhiên nghe được đồng học nói ra tên Diệp Thần.

Diệp Thần?

Diệp tiên sinh?

Nghe được cái tên quen thuộc mà xa lạ này, Văn Linh quyết định trước không nhảy, chờ gặp lại 'Ân công', khi đó mình chết cũng không tiếc!

Lần trước nếu không phải Diệp Thần kịp thời xuất hiện, nhà mình liền bị nam xăm cánh tay hủy, trước khi chết lại nói một tiếng tạ ơn lại như thế nào?

Dưới lầu.

Học sinh xem náo nhiệt đã hơi không kiên nhẫn, hét lên:"Đến cùng có nhảy hay không a, nắng như này bắt tất cả mọi người chờ mãi sao!"

"Đúng vậy, muốn nhảy thì nhảy nhanh nhanh, đừng lãng phí thời gian!"

"Các cậu điên rồi đi, tất cả mọi người là đồng học, các cậu lại muốn Văn Linh nhảy lầu?"

"..."

Có người ồn ào, cũng có người tức giận bất bình, đều kém chút đánh nhau!

Mà tại ký túc xá cách đó không xa.

Lý Kiến Châu xuyên thấu qua cửa sổ kính lạnh lùng nhìn xem một màn này, mà tại bên cạnh hắn còn đứng lấy một tên học sinh trẻ tuổi.

"Lý hiệu trưởng, nha đầu này quá đáng ghét, mau để nàng chết đi!"

Người trẻ tuổi mặc trang phục hàng hiệu, dáng dấp da mịn thịt mềm, xem xét chính là một công tử ca, nhưng hắn nói lại là một ngụm tiếng phổ thông quái dị, không nam không bắc!

"Park Chang, ta nhớ được Văn Linh là bạn gái của cậu đi?"Lý Kiến Châu nhẫn nại hỏi.

Kỳ thật giờ phút này Lý Kiến Châu rất phiền, con của hắn còn không có tin tức, trường học lại ra loại chuyện này, quả thực quá phiền!

"Phải thì như thế nào?"

Park Chang mặt mũi tràn đầy khinh thường, âm trắc trắc nói:"Nữ nhân như quần áo, ai bảo Văn Linh không vì Thái Cực quốc tôi? Biết rõ Thái Cực quốc tôi đang muốn đăng ký Hàn y làm di sản thế giới, nàng còn tới đó tuyên dương Trung y, loại nữ nhân này chết không có gì đáng tiếc!"

"Ân, hiện tại người Hoa càng ngày càng tự tin, Trung y cũng càng ngày càng lên cao, muốn chèn ép Trung y xác thực càng ngày càng khó!"

Để cho người ta không nghĩ tới chính là, Lý Kiến Châu thân là viện trưởng Viện Y Học Trung Y, lại nói lên lời nói này.

"Đúng rồi Lý viện trưởng, mẫu thân của tôi an bài ngày mai đài truyền hình SB Thái Cực quốc sẽ phỏng vấn ngài, nên nói cái gì ngài đã chuẩn bị chưa?"

Chương 559. Văn Linh tuyệt vọng (hạ)!

"Ân, để bọn họ tới buổi sáng đi, buổi chiều ta còn muốn đi tham gia hội nghị 'Phản Trung y' do Brian chủ trì!"Lý Kiến Châu gật gật đầu.

"Lý viện trưởng thật thông minh, kiếm cả hai đầu!"Park Chang (Phác Xương) cười nói.

Lý Kiến Châu không nói chuyện, phản Trung y không chỉ có hắn, còn có chút cao tầng thu lấy lợi ích sau đó trong bóng tối trợ giúp nước ngoài phản Trung y, Lý Kiến Châu sở dĩ dám không kiêng nể gì cả, cũng là bởi vì có cao tầng làm chỗ dựa!

Lão đại nước ngoài nào đó nói qua, Trung y bất tử, Tây y sẽ rất khó tiến vào Hoa Hạ, càng đừng đề cập kiếm tiền!

Bởi vì Trung y chữa bệnh quá tiện nghi, so sánh Tây y mà nói, còn không có các loại phí kiểm tra xem bệnh khác để có thể khiến các lão bách tính cảm thấy áp lực.

"Nữ nhân đáng chết, làm sao còn không nhảy?"

Park Chang ánh mắt hung ác nhìn về phía tầng thượng nơi xa, cắn răng nói:"Không được, tôi vẫn là tự mình đi một chuyến!"

Rất nhanh, Park Chang liền xâm nhập vào đám người.

"Park thiếu, cậu đã đến!"

Mấy học sinh la hét để Văn Linh nhảy lầu trước đó nhìn thấy Park Chang tới lập tức khom người chào đón.

"Hừ! Đám ngu xuẩn các ngươi, một nữ nhân đều không giải quyết được, nhìn ta!"Park Chang hung hăng trừng mấy người kia một chút, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Văn Linh trên tầng thượng.

Oanh!

Đúng lúc này, một chiếc xe nhỏ oanh minh xông tới, vung đuôi một cái xinh đẹp, vững vàng dừng lại dưới lầu dạy học!

"Ai thế, lái xe ngưu bức như vậy!"

"Cái gì Tần lão sư, nàng là nữ thần của ta!"

"Gặp quỷ, làm sao có nam nhân đi xuống từ trên xe Tần lão sư, chẳng lẽ là bạn trai nàng?"

"..."

Học sinh xem náo nhiệt, nhất là các học sinh nam nhìn thấy Tần Mặc Diêu, từng người như điên cuồng.

Tần Mặc Diêu là đại mỹ nữ nổi danh trường học, rất nhiều nam học sinh đều thầm mến nàng, nhìn thấy Diệp Thần cùng với nàng, rất nhiều nam học sinh tan nát trái tim.

"Tần lão sư, xem như cô trở về, nhanh nhanh cứu Văn Linh đi!"

Một nam tử trẻ tuổi nhìn thấy Tần Mặc Diêu, tranh thủ thời gian chạy chậm đến tới, hốc mắt đỏ bừng nói.

"Triệu Tử Duệ, đến cùng xảy ra chuyện gì?"

Tần Mặc Diêu nhìn thấy Văn Linh đứng tại tầng thượng cũng là nóng lòng như lửa đốt.

"Tôi không rõ ràng, bất quá nghe nói Văn Linh nàng nàng thất tình!"Triệu Tử Duệ cắn răng, nước mắt không tự giác lại chảy ra.

"Cậu là ai?"

"Ngài chính là Diệp Thần tiên sinh đi, tôi nhận ra thanh âm của ngài!"

Triệu Tử Duệ nghe xong, kích động tiến lên bắt lấy tay Diệp Thần, đau khổ cầu khẩn nói:"Van cầu ngài, nhanh để Văn Linh xuống đây đi, tôi cầu xin ngài!"

Nói xong, Triệu Tử Duệ làm bộ muốn quỳ xuống trước Diệp Thần!

"Đừng quỳ, tôi sẽ cứu nàng! Sư tỷ, hắn là?"Diệp Thần nhíu nhíu mày, trong lòng tự nhủ hắn là tiểu tử này là thân thích gì đó với Văn Linh?

"Bọn họ là đồng học!"

"Đã hiểu!"

Diệp Thần bừng tỉnh đại ngộ, hiển nhiên Triệu Tử Duệ là ưa thích Văn Linh, thậm chí chịu vì nữ nhân này quỳ xuống cầu người, ngưu bức!

"Sư tỷ, tỷ lưu tại phía dưới, đệ đi lên mang Văn Linh xuống!"

Diệp Thần nói xong quay người lên lầu, nhưng ngay tại lúc hắn vừa đi chuyện ngoài ý muốn liền phát sinh, chỉ nghe được trong đám người truyền đến một đạo thanh âm cực không hài hòa.

"Văn Linh, cô còn không nhảy, muốn chờ để người người chê cười sao!"

"Ai?"

Triệu Tử Duệ tìm theo tiếng nhìn lại, kết quả phát hiện người vừa nói chính là Park Chang!

"Vương bát đản, ta đánh chết ngươi!"

Triệu Tử Duệ khó thở nổi trận lôi đình, tiến lên đưa tay liền muốn đánh Park Chang.

Nhưng chó săn bên người Park Chang quá nhiều, không chờ hắn đụng phải Park Chang, ngược lại bị những chó săn kia đè xuống đất đánh một trận tơi bời!

Nếu không phải bên cạnh có cảnh sát, Triệu Tử Duệ không thể không bị đánh vào bệnh viện!

Mà Văn Linh đứng tại tầng thượng, nguyên bản còn nghĩ chờ Diệp Thần đến, nghe được Park Chang nói câu này, lại nhìn thấy sắc mặt nhe răng cười của hắn, Văn Linh rốt cuộc không kìm được, hô to một tiếng:

"Cha mẹ, đời sau con gái lại báo đáp ân tình của các người."

"Diệp tiên sinh, thật xin lỗi! Văn Linh muốn đi trước một bước!"

Nói xong, Văn Linh sớm đã lệ rơi đầy mặt nhắm mắt lại, ngay sau đó thả người nhảy xương.

"Không muốn a!"

Triệu Tử Duệ thụ thương ngã xuống đất thấy cảnh này, không khỏi đau thấu tim gan, trong đầu ông một chút liền nổ tung!

Hiện trường phát ra trận trận kinh hô, chút nữ sinh nhát gan trực tiếp dùng hai tay bưng kín hai mắt, sợ nhìn thấy hình ảnh Văn Linh đổ máu tươi tại chỗ.

Thời khắc mấu chốt, chỉ thấy một bóng người từ trên trời giáng xuống!

Đám người thậm chí còn chưa kịp thấy rõ ràng, đã thấy thân

thể Văn Linh đang cấp tốc hạ xuống, được một người bay lên không ôm trở về!

Không sai!

Chính là bay!

"Ngọa tào! Ta có phải là hoa mắt, vừa rồi có người cứu được Văn Linh?"

"Tên là điểu nhân sao, bằng không làm sao lại bay được?"

"Trời ạ, quá thần kỳ!"

"..."

Không chỉ là học sinh kinh hô, ngay cả cảnh sát, đội viên phòng cháy chữa cháy tại trận đều cả kinh trợn mắt hốc mồm!

Chương 560. Văn Linh tuyệt vọng (thượng)!

"Tắc kè, tắc kè, phía trên các cậu xảy ra chuyện gì?"Đội trưởng phòng cháy vội vàng thông qua bộ đàm tra hỏi.

"Báo cáo đội trưởng, vừa rồi giống như có người cũng nhảy xuống, tốc độ của hắn quá nhanh không không không, họ, họ, bọn họ giống như lại trở về"

Đội viên phòng cháy trợn mắt hốc mồm nhìn xem Diệp Thần, hắn bắt đầu hoài nghi mình có phải là gặp quỷ.

Mà Văn Linh cảm giác mình bị một đôi cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, ngay sau đó cảm giác hạ xuống liền biến mất.

Dưới lòng hiếu kỳ điều khiển, nàng chậm rãi mở mắt ra, kết quả phát hiện mình rúc vào trong ngực một người nam nhân.

Ngẩng đầu nhìn lên, mặt mũi không khỏi tràn đầy mê mang nói:

"Diệp tiên sinh, ngài cũng đã chết sao?"

"Nha đầu ngốc, nói cái gì đó, cô cùng tôi đều không có chết!"Diệp Thần dở khóc dở cười, xem ra cô nàng này là thật tâm muốn chết a!

"Đội trưởng, người không chết, không chết, còn biết nói chuyện a!"

Nhân viên chữa cháy kích động không thôi, nghe được hai người đối thoại, hắn xác định mình không phải gặp quỷ, mà là

đụng phải cao thủ võ lâm!

"Tôi không chết"

Văn Linh đầu tiên là sững sờ, lập tức ngẩng đầu mặt mũi tràn đầy nước mắt mà nhìn xem Diệp Thần, nói:"Diệp tiên sinh, ngài không nên cứu tôi, vẫn là để tôi chết đi!"

Nói xong Văn Linh giãy dụa lấy, còn nghĩ lại nhảy một lần!

Diệp Thần lập tức níu Văn Linh lại, ngữ khí nghiêm túc nói:"Văn Linh, cô không nên yếu ớt như vậy a, cô chết cha mẹ cô ở nông thôn làm sao bây giờ, nam nhân cô yêu làm sao bây giờ?"

"Nam nhân tôi yêu?"

Ai ngờ, Văn Linh nghe xong khóc đến càng thương tâm.

Diệp Thần thấy thế nhíu nhíu mày, trầm giọng nói:"Đến tột cùng gặp được chuyện gì, cô nói cho tôi, tôi tới giúp cô giải quyết!"

"Ô ô"

Nghe được Diệp Thần nói như vậy, Văn Linh nhịn không được nhào vào trong ngực hắn òa khóc lớn lên.

Một lát sau Văn Linh mới ngẩng đầu, một gương mặt xinh đẹp lê hoa đái vũ, sợ hãi mà hỏi thăm:

"Diệp tiên sinh, ngài thật có thể giúp tôi sao?"

"Cô yên tâm, có tôi ở đây, sẽ không có người dám khi dễ cô!"Diệp Thần gật gật đầu.

"Cám ơn ngài, Diệp tiên sinh!"

Văn Linh cảm động đến rơi nước mắt, nhỏ giọng đem nguyên nhân tại sao mình lại nhảy lầu nói cho Diệp Thần.

Nguyên lai Văn Linh là bạn gái Park Chang, lúc đầu quan hệ hai người một mực rất tốt, nhưng đoạn thời gian trước Thái Cực quốc muốn đăng ký di sản văn hóa thế giới, nói cái gì mà Trung y đạo văn Hàn y.

Văn Linh đối với cái lời lẽ mười phần sai trái này rất phản cảm, thế là tại rất nhiều nơi ban bố các bài post, liệt kê dẫn chứng Thái Cực quốc đạo văn hóa nước khác, kết quả chọc giận Park Chang.

"Là hắn để cô nhảy lầu?"Diệp Thần nhíu mày.

"Ân."

Khuôn mặt Văn Linh đỏ lên, cắn chặt môi đỏ mọng nói:"Park Chang chụp ảnh nude của tôi, uy hiếp tôi hoặc là chết, hoặc là đem ảnh chụp phát ra ngoài"

"Cô không cần nói, tôi đều biết!"

Diệp Thần khoát tay áo, âm thanh lạnh lùng nói:"Đi thôi, cùng tôi xuống dưới tìm cái tên Park Chang kia, dám dùng loại thủ đoạn hạ lưu này, xem tôi thu thập hắn như thế nào!"

"Diệp tiên sinh, không được a!"

Ai ngờ, Văn Linh nghe xong lắc đầu liên tục, giống như là bé thỏ trắng bị dọa kinh sợ, nhút nhát nói:

"Park Chang là người Thái Cực quốc, nhà hắn là tài phiệt rất có thế lực! Trước kia hắn đánh gãy chân một đồng học, kết quả Lý viện trưởng đều không có khai trừ hắn!"

"Nha đầu ngốc, cô cũng đã nói hắn là người Thái Cực quốc, chúng ta lại đang ở trên thổ địa Hoa Hạ của chính mình, há có thể bị tiểu bổng tử khi dễ?"Diệp Thần nhếch miệng lên.

"..."

Văn Linh không phản bác được, Diệp tiên sinh nói hình như rất có đạo lý.

"Về phần cô nói cái tên Lý viện trưởng kia, tôi sẽ tìm hắn hảo hảo tâm sự."

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, đường đường viện trưởng Viện Y Học lại làm liếm chó cho tiểu bổng tử, không chỉ có vô sỉ, mà lại rất không có phẩm vị!

"Ân, tôi nghe Diệp tiên sinh!"Văn Linh gật đầu.

"Đừng gọi Diệp tiên sinh, gọi tôi là Thần ca đi!"

"Tốt Thần ca!"

Văn Linh đi theo Diệp Thần cùng một chỗ xuống lầu, kết quả nửa đường Diệp Thần bị nhân viên chữa cháy giữ chặt, hỏi hắn:"Anh bạn, cậu có phải là biết khinh công không, có thể dạy dỗ tôi không?"

"Đồng chí, anh hoa mắt rồi, đi kiểm tra lại mắt đi!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

"..."

Hoa mắt?

Không có khả năng a!

Nhân viên chữa cháy gãi gãi cái ót, đoạn thời gian trước mình kiểm tra sức khoẻ còn rất tốt, làm sao lại hoa mắt đâu?

Dưới lầu.

Park Chang một mặt âm trầm, mang theo nhóm 'Chó săn' canh

giữ ở lối ra lầu một, hắn ngược lại muốn xem xem là ai dám xen vào việc của người khác!

"Park Chang, cậu mang nhiều người như vậy ngăn ở nơi này muốn làm gì?"Tần Mặc Diêu thấy thế cau mày nói.

"Tần lão sư, cô ăn dấm sao?"

Park Chang căn bản không sợ Tần Mặc Diêu, ngược lại sắc mị mị mà nhìn xem Tần Mặc Diêu, một mặt lỗ mãng nói:"Nếu không cô làm bạn gái tôi đi, tôi cam đoan cô sẽ rất vui vẻ!"

Ba!

Tần Mặc Diêu trực tiếp quất tới một cái bạt tai!

"Còn dám nói hươu nói vượn, cẩn thận tôi vả rụng răng cậu!"

Tần Mặc Diêu rất tức giận, ngoại trừ tiểu sư đệ, ai dám đùa giỡn nàng chính là kết cục này!

Chương 561. Nhảy bungee?

"A Tây Ba!" (Từ biểu cảm thể hiện sốc, phẫn nộ bên Hàn)

Park Chang bị đánh rất nổi nóng, nhưng chó săn bên cạnh hắn cũng không dám lỗ mãng, dù sao Tần Mặc Diêu là phó giáo sư, bọn họ chỉ là học sinh mà thôi.

"Chang ca đừng nóng giận, đây đều là con ranh Văn Linh kia gây họa, lúc nữa chúng ta sẽ hảo hảo trừng trị nàng!"Một chó săn đề nghị.

"Hừ!"

Park Chang sờ lên mặt bị đánh, cắn răng nghiến lợi trừng mắt Tần Mặc Diêu, uy hiếp nói:"Tần Mặc Diêu, cô chờ đó cho tôi, một ngày nào đó tôi sẽ để cho cô phát khóc!"

"Khẩu khí thật lớn!"

Vừa dứt lời, một đạo thanh âm băng lãnh truyền đến, ngay sau đó liền thấy Diệp Thần từ lầu hai đi xuống, đi theo phía sau hắn là Văn Linh mặt đầy nước mắt.

"Ngươi chính là Park Chang?"

Diệp Thần cố ý đem hai chữ này kéo rất dài, kết quả dẫn tới đám người vây xem cười vang.

"Nơi này có cảnh sát thúc thúc, chơi kỹ nữ là phạm pháp!"

"Tên của bổng tử quá bá khí!"

"....." (Park Chang = Phác Xương ~~ phiêu xương = chơi gái

điếm)

Bình thường Park Chang ở trường học diễu võ giương oai đã quen, thấy hắn bị chế nhạo, tự nhiên không ai giúp hắn nói chuyện, ngoại trừ mấy chó săn.....

"A Tây Ba! Ngươi là ai, có biết ta là ai hay không?!"Park Chang nghe ra Diệp Thần đang cười nhạo mình, lập tức giận tím mặt.

"Ta là ca ca Văn Linh!"

Diệp Thần lườm Park Chang một chút, thản nhiên nói:"Ta cho ngươi một cơ hội, hoặc là quỳ xuống nói xin lỗi cho muội muội ta, hoặc là ta để ngươi làm một lần được bay trên bầu trời!"

"Tiểu tử ngươi tính là cái gì, lại dám bắt Chang ca quỳ xuống!"

"Chang ca, anh chỉ cần nói một câu, chúng em sẽ đánh nổ tiểu tử này!"

Chó săn ở một bên kêu gào, ma quyền sát chưởng muốn động thủ.

"Các ngươi đều là người Hoa?"Diệp Thần nhíu mày quét những người này một chút.

"Đúng thì thế nào? Nói thật cho ngươi biết chúng ta vẫn là đội 'Tán đả', nếu ngươi không muốn bị đánh, tốt nhất lập tức xin lỗi Chang ca!"Một học sinh nam thân hình cao lớn dẫn đầu kêu gào nói.

"Tuổi còn trẻ đã làm liếm chó, thật sự cảm thấy bi ai thay cho cha mẹ các ngươi, sinh ra một đứa con hèn nhát!"Diệp Thần cười lạnh.

"Hỗn đản, ta đánh chết ngươi!"

Học sinh nam gầm thét một tiếng, cùng mấy thành viên đội tán

đả bên người nhào tới Diệp Thần.

"Thần ca cẩn thận!"Văn Linh thấy thế kinh hãi.

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, chỉ dùng mấy chiêu Phân Cân Thác Cốt Thủ, lập tức đem những học sinh này quật ngã trên mặt đất, từng tên biểu lộ thống khổ kêu thảm.

Cảnh sát ở một bên thấy thế cũng không nói tốt cái gì, chỉ nghiêm chỉnh nói Diệp Thần đây là tự vệ.

"Hỏi ngươi một lần cuối cùng, có nói xin lỗi không?"Thanh âm Diệp Thần băng lãnh, một đôi mắt như lợi kiếm nhìn về phía Park Chang.

"Ngươi, nếu là ngươi dám đụng đến ta một chút, ta cam đoan ngươi sẽ chết rất thảm!"

Park Chang phẫn nộ qua đi, trong lòng cũng luống cuống, không nghĩ tới Văn Linh còn có người ca ca biết đánh nhau như vậy?

"Xem ra là ngươi không định xin lỗi, đã như vậy nhào lộn không trung đi!"

Diệp Thần thờ ơ nhún vai, nói xong như thiểm điện đưa tay bóp lấy gáy Park Chang, xách hắn lên giống xách gà con, mũi chân điểm một cái, trong tiếng kinh hô của mọi người, một giây sau Diệp Thần cùng Park Chang liền xuất hiện ở tầng thượng!

"Trời ạ! Người này thế mà lại bay!"

"Thật không thể tin nổi, ca ca Văn Linh là thần tiên sao?"

"Oa! Nam nhân này rất đẹp trai a, ta muốn sinh hầu tử cho hắn!"

"..."

Học sinh vây xem thấy cảnh này, tất cả đều sợ ngây người, trong ánh mắt nhìn về phía Diệp Thần tràn đầy sùng bái!

Ngay cả cảnh sát cùng nhân viên chữa cháy cũng trợn tròn mắt, dưới tình huống không có công cụ phụ trợ, người này thế mà nhẹ nhàng nhảy lên lầu cao tám tầng?

Mà kinh hãi nhất không ai qua được Park Chang, hắn chỉ cảm thấy bên tai có tiếng gió vù vù, đợi đến khi mình kịp phản ứng thế mà đã đứng ở trên lầu chót!

"Tư vị Văn Linh hưởng qua, ngươi cũng nếm thử đi!"Diệp Thần một mặt cười xấu xa nói.

"Không, không muốn a!"

Park Chang mới vừa rồi còn ngưu bức ầm ầm, giờ phút này hai chân như nhũn ra kém chút đi tiểu, thân thể hắn run rẩy run giọng nói:"Tiên sinh, ngài, ngài tha tôi một mạng, tôi nói xin lỗi Văn Linh còn không được sao?"

"Chỉ là xin lỗi sao?"Thanh âm Diệp Thần băng lãnh.

"Còn, còn có cái gì?"Park Chang bắt đầu giả ngu.

"Nếu ngươi nghĩ không ra, vậy kích thích đại não một chút đi!"

Nói xong, Diệp Thần trực tiếp đem con hàng này đẩy xuống.

"A!"

Trên không trung trường học lập tức quanh quẩn tiếng kêu thảm thiết của Park Chang, những học sinh xem náo nhiệt phía dưới cũng bị dọa đến lớn tiếng thét lên.

Mà Lý Kiến Châu thấy cảnh này cũng sợ hãi, gia tộc Park Chang thế lực hùng hậu, nếu là cứ thế mà chết đi mình cũng sẽ chịu liên luỵ.

Nghĩ đến cái này hắn đứng không vững nữa, quay người rời phòng làm việc, một đường phi như điên về phía lầu dạy học!

Mắt thấy Park Chang phải ngã chết, ngay cả bản thân Park Chang cũng cảm thấy chết chắc, đột nhiên một thân ảnh tựa như tia chớp từ tầng thượng nhảy xuống, một giây sau thân thể Park Chang lại về tới tầng thượng!

"Ngọa tào! Nhảy bungee sao?" (Nhảy bungee: trò được buộc cáp treo quanh người rồi quăng mình từ trên cao xuống)

"Không đúng, đây quả thực là nhảy lầu a!"

"..."

Chương 562. Bồi thường!

Các học sinh nghị luận ầm ĩ, từ lúc trước sợ hãi biến thành hiếu kì, dù sao bọn họ cũng chỉ gặp qua loại hình ảnh tương tự ở trong phim ảnh võ hiệp.

Lúc này Lý Kiến Châu vừa vặn chạy đến, nghe được các học sinh nghị luận, hắn tức giận đến phổi đều muốn nổ!

Đám oắt con này thế mà còn đang nghị luận xem là nhảy lầu hay nhảy gì, không có chút đồng cảm nào sao?

"Tất cả trở về phòng học cho ta!"

Lý Kiến Châu hướng về phía các học sinh phẫn nộ quát.

Thấy viện trưởng nổi bão, các học sinh lập tức tan tác như chim muông, miễn cho đến lúc muốn lấy chứng nhận tốt nghiệp đều không được.

Lúc này mặt Park Chang đã không còn chút máu xụi lơ tại tầng thượng, toàn thân run rẩy kịch liệt, một cỗ mùi nước tiểu khai khai tràn ngập không trung, hắn thật là sợ tè ra quần

"Thế nào, nhớ lại chưa?"

Thần sắc Diệp Thần nghiền ngẫm, nhìn xem Park Chang run lẩy bẩy nhàn nhạt hỏi.

"Nhớ, nhớ lại!"

Park Chang nào còn dám giả ngu, nghe được Diệp Thần hỏi như vậy vội vàng nói:"Ảnh chụp Văn Linh, tôi lập tức trả lại cho nàng!"

Nói xong, con hàng này há miệng run rẩy từ trong túi quần móc bóp ra, sau đó từ bên trong móc ra một cái USB giao cho Diệp Thần.

"Không có bản sao lưu chứ?"

"Không có, tuyệt đối không có!"Park Chang lắc đầu nguầy nguậy.

"Vậy làm sao để ta tin tưởng ngươi đây?"Diệp Thần trầm tư một lát, nói rất chân thành:"Park Chang, nếu không ngươi vẫn là đi chết đi, như vậy cũng an toàn một chút cho Văn Linh!"

"Không muốn a!"

Park Chang nghe xong dọa đến tóc gáy đều dựng lên, tranh thủ thời gian quỳ gối trước mặt Diệp Thần dập đầu như giã tỏi, đau khổ cầu khẩn nói:

"Tiên sinh, tôi biết sai rồi! Chỉ cần ngài tha tôi một mạng, tôi cam đoan từ nay về sau cũng không tiếp tục quấy rối Văn Linh tiểu thư!"

"Nhưng ngươi đã tạo thành tổn thương cho nàng, làm sao đến bù?"Diệp Thần hỏi.

"Bồi thường tiền, tôi bồi thường tiền!"

"Bồi thường tiền có thể! Ngươi chuẩn bị bồi thường bao nhiêu?"

"Trăm ngàn đô la Mỹ đủ chứ?"Park Chang hỏi dò.

"Nghe nói nhà ngươi là tài phiệt, trăm ngàn đô la Mỹ quá vũ nhục hai chữ 'Tài phiệt' này, ngươi vẫn là đi chết đi!"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, trong lòng tự nhủ tiểu bổng tử thật keo kiệt!

"Đừng đừng đừng, một triệu được đi?"

"Ta cũng là một người giảng đạo lý, như vậy đi, ta thay Văn Linh làm chủ, một ngụm giá, chục triệu!"Diệp Thần nói.

"Mười, mười triệu?"

Park Chang trợn tròn mắt, nhà hắn là tài phiệt không sai, nhưng nhà địa chủ cũng không có dư lương thực, mấy năm này kinh tế rất khốn đốn a!

Lại nói, mười triệu đô la Mỹ đừng nói Văn Linh!

Xem như Lâm Chí Linh (Siêu mẫu số 1 Đài Loan) đều có thể tắm rửa sạch sẽ lên giường chờ ngươi a, mà lại, nhiều tiền như vậy muốn đối phương mở khóa bất luận tư thế gì, đối phương đều sẽ phối hợp!

"Xem ra ngươi không bỏ được, đã như vậy đi chết đi!"Diệp Thần nói xong làm bộ muốn đẩy Park Chang xuống lầu.

"Khoan đã, mười triệu không có vấn đề!"

Park Chang tranh thủ thời gian mở miệng nói ra:"Bất quá, tôi muốn gọi điện thoại cho mẹ tôi, có thể chứ?"

"Được, ngươi gọi đi!"

Diệp Thần gật gật đầu, hắn cũng tin tưởng trên người tiểu tử này tuyệt đối không có mười triệu đô la Mỹ.

Ngay tại lúc Park Chang gọi điện thoại, Lý Kiến Châu cũng mang theo cảnh sát đi lên.

Park Chang thấy thế đại hỉ, điện thoại cũng không gọi nữa lớn tiếng kêu cứu:"Lý viện trưởng, nhanh cứu tôi!"

Ba!

Diệp Thần trực tiếp cho một vỗ vào mặt Park Chang, quất cho hắn nổi đom đóm mắt.

"Để ngươi gọi điện thoại, không để ngươi kêu, hôm nay ai tới cũng không thể nào cứu được ngươi!"Diệp Thần tức giận nói.

"Buồn cười!"

Lý Kiến Châu thấy thế giận tím mặt, nghiêm nghị quát lớn:"Diệp Thần, ngươi dám ở ngay trước mặt cảnh sát đánh học sinh của ta, Park Chang lại còn là bằng hữu ngoại quốc, ngươi muốn tạo phản sao?"

"Ai nha, cái mũ này chụp cũng ghê a!"

Diệp Thần cười lạnh, hỏi ngược lại:"Gia hỏa này khi dễ muội muội ta, dùng ảnh nude uy hiếp nàng nhảy lầu tự sát, ta giáo huấn hắn không phải sao?"

"Hoang đường!"

Lý Kiến Châu chính nghĩa nói:"Muốn giáo huấn cũng không tới phiên ngươi đi, cảnh sát tự nhiên sẽ xử lý!"

"Vị tiên sinh này, mong ngài tỉnh táo một chút!"

Cảnh sát dẫn đầu vừa rồi kiến thức được Diệp Thần lợi hại, biết hắn không phải người bình thường, chỉ có thể hảo ngôn khuyên bảo nói:"Nếu như vừa rồi ngài nói đều là thật, chúng tôi khẳng định sẽ nghiêm trị Park Chang, ngài vẫn là trước tiên đem hắn giao cho chúng tôi đi!"

Ai ngờ Diệp Thần lại là lắc đầu, nói thẳng:

"Đồng chí cảnh sát, tôi gọi Diệp Thần! Tôi không muốn làm khó đồng chí, nếu như công quyền lực muốn tham gia, tôi cũng chỉ có thể xuất động quân đội, đồng chí nghĩ rõ ràng!"

"Quân đội?"

Cảnh sát nghe xong hít vào ngụm khí lạnh, hắn đã sớm đoán được thân phận Diệp Thần không đơn giản, không nghĩ tới hắn còn có quan hệ cùng quân đội!

Can hệ trọng đại cảnh sát cũng không dám qua loa, nhanh chóng đi đến một bên bấm điện thoại cho thượng cấp báo cáo việc này.

Kết quả lãnh đạo tỉnh nghe được cái tên Diệp Thần, lập tức đau cả đầu!

Bởi vì ngay tại mấy phút trước, hắn tiếp hai cuộc điện thoại, trong đó một cái là điện thoại của lão đại nào đó ở Kinh Thành, để hắn thời khắc chú ý động tĩnh Diệp Thần, chuẩn bị tùy thời bắt giữ.

Chương 563. Tài phiệt tính là cái gì chứ!

Một cái điện thoại khác là của lão lãnh đạo hắn, Tào Chấn Hưng, nhắc nhở hắn một khi xảy ra chuyện, muốn hắn sống chết bảo đảm Diệp Thần.

Một bên muốn bắt, một bên muốn bảo đảm, lãnh đạo tỉnh đang bực bội, thuộc hạ lại điện thoại tới.

"Các ngươi rút lui trước đi, người này liên lụy quá rộng, chúng ta có thể không động hắn, tốt nhất vẫn là đừng động gì!"

Do dự mãi, lãnh đạo vẫn là quyết định bo bo giữ mình.

"Vâng!"

Cảnh sát gọi điện thoại cũng nhẹ nhàng thở ra, nói thật sau khi biết được ngọn nguồn câu chuyện, hắn đều muốn đánh Park Chang!

Cảnh sát cúp điện thoại lên tiếng chào, sau đó liền dẫn người rời đi, còn lại Lý Kiến Châu như ngốc bức đứng tại chỗ, nửa ngày nói không ra lời!

"Ngươi gọi xong chưa?"Diệp Thần không kiên nhẫn được nữa.

Park Chang triệt để trợn tròn mắt, cảnh sát đều đi khiến cho một tia ảo tưởng còn lại của hắn bị phá diệt, chỉ có thể bất đắc dĩ bấm điện thoại lão mụ.

"Hừ! Diệp Thần, ngươi dám khi dễ Park Chang, ta cam đoan ngươi sẽ hối hận!"Lý Kiến Châu oán hận nói.

"Đừng có gấp, ông rất nhanh sẽ có bận rộn của mình!"Diệp Thần nhìn xem Lý Kiến Châu, khóe miệng treo lên một đường cong quỷ dị.

"..."

Điện thoại rất nhanh tiếp thông, Park Chang hướng mẫu thân khóc lóc kể lể tao ngộ của mình, mấy phút sau hắn đưa điện thoại di động đưa cho Diệp Thần, nói:

"Mẫu thân của tôi muốn hàn huyên với ngài!"

"Có cái rắm gì để trò chuyện, ta cho ngươi số tài khoản, mau để nàng đem tiền chuyển vào, ta không có rảnh nói chuyện phiếm với nàng!"

"Diệp Thần, tập đoàn Ngũ Tinh thế nhưng là gia tộc tài phiệt lớn nhất Thái Cực quốc, ngươi biết đắc tội chúng ta có hậu quả gì không?"Đầu bên kia điện thoại truyền tới một tiếng gào thét của một người phụ nữ.

"Tài phiệt tính là cái gì chứ!"

"Cho bà năm phút, năm phút tiền không tới thì nhặt xác cho con trai mình đi!"

"Hỗn đản, ngươi chờ đó cho ta!"

Đối phương tức giận không nhẹ, nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, mắt thấy là phải đến thời gian ước định năm phút, điện thoại Diệp Thần truyền đến một tiếng vang tin nhắn.

Mở ra xem, mười triệu đô la Mỹ đã vào số tài khoản!

"Chậc chậc, mẹ ngươi rất đúng giờ a!"Diệp Thần cười nói.

"Tôi, tôi có thể đi được chưa?"Park Chang nghe được tiền tới sổ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Đương nhiên là có thể, nhưng ngươi còn chưa có quỳ xuống cho muội muội ta đâu!"

"..."

Park Chang còn chưa kịp nói chuyện, đột nhiên cảm thấy gáy bị xiết chặt, tay Diệp Thần lại như kìm sắt mang theo hắn từ trên lầu chót nhảy xuống.

Sau khi hạ xuống, Park Chang trực tiếp xụi lơ trên mặt đất, cái cảm giác chợt cao chợt thấp này khiến cho hắn đều sắp điên rồi!

"Văn Linh, muốn đánh muốn mắng tùy tiện, coi như là chó nuôi trong nhà đi!"

Diệp Thần nói xong một cước đá vào trên người Park Chang, cả giận nói:"Ngươi nha, quỳ ngay thẳng cho ta, học Lý viện trưởng một chút xem, quỳ ngay ngắn vào!"

Lý Kiến Châu vừa vặn từ trên lầu thở hồng hộc chạy xuống, nghe được câu này kém chút thổ huyết, hắn hung hăng trừng Diệp Thần một chút, trong lòng tự nhủ lão tử lúc nào quỳ xuống trước người ta?

"Oa! Park Chang quỳ xuống!"

"Ca ca Văn Linh quá mạnh, ta thật hâm mộ a!"

"Tiểu lang quân, yêu quá đi!"

"..."

Trên hành lang lầu dạy học, không biết lúc nào nằm sấp đầy học sinh, vừa vặn nhìn thấy Park Chang đang quỳ xuống.

"Văn Linh, cô còn không mau đỡ Park Chang!"

Mặc dù Lý Kiến Châu không dám mệnh lệnh Diệp Thần, nhưng lại dám quát lớn Văn Linh.

Ba!

Để cho người ta không nghĩ tới chính là, Văn Linh không chỉ có không nghe, ngược lại đưa tay cho Park Chang một cái tát.

Kết quả, cả tòa lầu dạy học sôi trào!

Các học sinh không chút nào keo kiệt tiếng vỗ tay của mình, nhao nhao vỗ tay khen hay, tiếng vỗ tay, tiếng huýt sáo, tiếng khen một mảnh!

"Sao có thể như vậy! Cô bị khai trừ!"Lý Kiến Châu chỉ vào Văn Linh tức hổn hển mà quát.

"Viện trưởng, Thần ca nói đúng!"

Văn Linh trải qua sinh tử, giờ khắc này phảng phất như thành một người khác, nàng dũng cảm mà nhìn xem Lý Kiến Châu, quang minh lẫm liệt nói:

"Tôi không thể quỳ giống Lý viện trưởng, tại thổ địa Hoa Hạ, tôi mới là chủ nhân!"

"Tốt!"

"Văn Linh, nói quá hay!"

Tần Mặc Diêu cũng không nhịn được tán thưởng, khó trách tiểu sư đệ khen Văn Linh là một người nhiệt huyết!

"Cô cô lập tức cút cho ta, lăn ra trường học!"

Lý Kiến Châu tức giận đến phổi đều muốn nổ, Văn Linh khinh

bỉ hắn trước mặt mọi người, khẩu khí này làm sao có thể nuốt trôi được!

"Lý viện trưởng, Văn Linh là học trò của tôi, tôi không đồng ý khai trừ nàng!"

Tần Mặc Diêu đứng ra, cùng Lý Kiến Châu đối chọi gay gắt.

"Tần Mặc Diêu, đừng tưởng rằng cô biết Tiêu bộ trưởng thì ngưu bức, ta"

Nói còn chưa dứt lời, điện thoại di động Lý Kiến Châu vang lên, trong điện thoại truyền tới một thanh âm nghiêm túc:"Ông là cha của Lý Tường Phong sao?"

"Đúng vậy a, vị kia?"Lý Kiến Châu hỏi.

"Con của ông bị gãy xương nhiều chỗ trên người, bây giờ đang ở bệnh viện nhân dân thành phố Ninh Châu, ông lập tức đến đây đi, chậm chỉ sợ"

Đối phương không có nói tiếp, nhưng đồ đần đều có thể nghe hiểu ý tứ trong đó.

"Cái gì!?"

Lý Kiến Châu rất là chấn kinh, vội vàng nói:"Ta lập tức tới, cảnh cáo các người nhất định phải đem hết toàn lực cứu giúp con trai ta, bằng không đợi xui xẻo đi!"

Chương 564. Không cấp nổi lễ hỏi?

"Có bệnh!"

Đối phương nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

Nghe âm thanh tút tút trong điện thoại di động, trong lòng Lý Kiến Châu tức a, hôm nay đụng quỷ đi, mọi chuyện xấu đều tụ lại một chỗ!

"Tần Mặc Diêu, hiện tại ta không có thời gian nói dóc với cô, ta nhất định phải khai trừ Văn Linh, Jesus cũng không giữ được nàng!"Lý Kiến Châu nói xong, thở phì phò quay người rời đi trường học.

"Xem phim quá nhiều đi?"

Diệp Thần sững sờ, không nghĩ tới Lý Kiến Châu đều đem cả Jesus ra đây, hắn cùng Jesus có thù sao?

"Diệp, Diệp tiên sinh, tôi có thể đi rồi sao?"

Park Chang một mực quỳ trên mặt đất chân đều tê, thực sự nhịn không được hỏi.

"Ngươi đi đi, quỳ chờ ta khen thưởng sao?"Diệp Thần một mặt ghét bỏ nói.

Park Chang nghe xong cắn răng, từ dưới đất đứng lên sau lưng oán hận trừng Văn Linh một chút, chật vật không chịu nổi rời đi lầu dạy học.

"Văn Linh, em đừng sợ, về sau cùng một chỗ với lão sư, lão sư xem ai dám trả thù em!"Tần Mặc Diêu an ủi Văn Linh nói.

"Ân, tạ ơn Tần lão sư!"

Văn Linh vừa dứt lời, sau lưng truyền tới một thanh âm quen thuộc:"Tiểu Linh, cậu không có việc gì quá tốt rồi!"

Nàng nhìn lại, chỉ thấy Triệu Tử Duệ rất là vui vẻ từ phương hướng phòng y tế chạy tới, mặt sưng mũi sưng, trên tay còn cột băng gạc.

"Park Chang giật dây cô nhảy lầu, Triệu Tử Duệ tức giận liền đánh một trận cùng bọn họ, đáng tiếc đánh thua!"Diệp Thần cười nói.

"Văn Linh, Triệu Tử Duệ là một nam hài không tệ, hắn rất thích em, hi vọng em đừng bỏ qua!"Tần Mặc Diêu ở một bên phụ họa nói.

"Đại ngốc!"

Văn Linh nhìn thấy Triệu Tử Duệ người đầy tổn thương xông tới mình cười ngây ngô, lập tức hốc mắt đỏ lên, tiến lên chăm chú ôm hắn!

Kết quả, trên lầu dạy học lại truyền tới trận trận huýt sáo, tiếng kêu rên.

"Vẫn là tuổi trẻ tốt, kết thúc một đoạn tình cảm, lập tức lại có một đoạn tình cảm khác chờ!"Diệp Thần nhún vai, có chút ghen tị nói.

"Sư đệ, tình cảm đệ cũng không ít đi, nghĩ được lúc nào cưới bảy tỷ muội chúng ta chưa?"Tần Mặc Diêu hé miệng cười nói.

"Bảy người..... Đệ sợ không cấp nổi sính lễ a!"Diệp Thần trêu

chọc nói.

"Hừ! Đệ muốn đổi ý sao, đừng quên khi còn bé đệ đã nói cái gì! Còn có, tỷ không muốn sính lễ gì hết, muốn đệ là đủ rồi!"

"....."

Hai người đối thoại bị Triệu Tử Duệ nghe được từng câu từng chữ, không nghĩ tới Tần lão sư lại muốn gả cho Diệp tiên sinh, ngưu bức!

Ninh Châu, khoa chỉnh hình bệnh viện.

Lý Kiến Châu vội vàng chạy đến, nhìn thấy con trai toàn thân quấn đầy băng gạc, lập tức cả người đều không tốt!

Lý Tường Phong không chỉ có bị đánh gãy tứ chi, đồ chơi hạ bộ kia cũng bị phế đi, theo chính hắn nói là bị người dùng thiết chùy nện, nghe thấy đã nhức cả trứng!

"Con trai, đến cùng là con đắc tội người nào, đối phương vậy mà lại xuống tay nặng như vậy!"Hai mắt Lý Kiến Châu đỏ tươi, nhìn xem con trai trên giường bệnh cắn răng nghiến lợi hỏi.

"Bạch, họ Bạch"

"Họ Bạch?"

Lý Kiến Châu sững sờ, nhưng ngay sau đó hắn lại nghe được Lý Tường Phong dùng thanh âm oán hận nói:"Là, là Diệp Thần cùng cô nương Tần Mặc Diêu kia giở trò quỷ!"

"Cái gì?"

Nghe được con trai nói như vậy, lúc này Lý Kiến Châu giận không kìm được nói:"Đáng chết, ta đã biết việc này khẳng định có quan hệ cùng bọn chúng!"

"Cha, người phải thay con báo thù!"

Lý Tường Phong khóc, hắn biết mình thành phế nhân, đời này chỉ có thể làm 'Lý công công'

"Yên tâm, lão ba tuyệt đối sẽ không bỏ qua đôi cẩu nam nữ này!"

"Vừa vặn hôm nay tiểu tử họ Diệp đắc tội Park Chang, nói không chừng không cần ta xuất thủ, bổng tử tự nhiên sẽ thu thập hắn!"Lý Kiến Châu âm trầm nói.

"Còn có con bitch Tần Mặc Diêu kia, con không thể không ngủ với nàng!"Lý Tường Phong cảm xúc kích động nói.

"..."

Bác sĩ ở một bên nghe nói như thế thực sự nhịn không được, phốc cười, trong lòng tự nhủ hai hòn trứng của ngươi đều bị đập nát, muốn ngủ với nữ nhân a, đợi kiếp sau đi!

"Ngươi cười cái rắm, tranh thủ thời gian nối xương cho con trai ta a!"Lúc này Lý Kiến Châu mới lấy lại tinh thần.

"Thật xin lỗi Lý tiên sinh, xương cốt người bị thương đã toàn nát, chúng tôi không cách nào!"

Bác sĩ nhíu nhíu mày, đem ảnh chụp x-quang của Lý Tường Phong giao cho Lý Kiến Châu.

Lý Kiến Châu nhận lấy xem xét lập tức trợn tròn mắt, khớp nối tứ chi của con hắn toàn nát, đúng là không có khả năng nối liền.

"Hỗn đản!"

Lý Tường Phong biết được xương cốt của mình không cách nào lành, vừa vội vừa tức, giận dữ hét:"Ta thề, nhất định phải giết ngươi, tên họ Diệp!"

"Con trai, cha ủng hộ con!"

Lý Kiến Châu cũng hận đến cắn răng, cũng không biết cứu binh Park Chang có đến hay không, nếu như bọn họ có thể chơi chết Diệp Thần liền tốt.

Kinh Thành, bên trong 'Tường đỏ'.

Trong phòng họp trang nghiêm, có người đang thảo luận Diệp Thần, thân phận mấy người này đều không đơn giản, chỉ cần bọn họ dậm chân một cái, quan trường Hoa Hạ sẽ phát sinh động đất!

"Tôi đề nghị, lập tức bắt giữ Diệp Thần, thẩm vấn trong đêm!"

"Ngay cả đại quan quốc gia cũng dám sát hại, ta nhìn hắn đã cách tạo phản không xa!"

Nói chuyện chính là một lão niên trong đó, người này khuôn mặt nghiêm minh, tóc mai màu xám, một đôi mắt sắc bén lại có thần, ngồi trong phòng họp toàn thân tản mát ra một cỗ khí thế không giận tự uy.

"Ân, tôi cũng đồng ý với ý kiến của Trương bộ trưởng!"

Một lão đại khác cũng lên tiếng, hiển nhiên hắn là đứng về phía Trương Hải Quân.

Chương 565. Đại nạn lâm đầu!

"Tôi không đồng ý!"

Trong phòng họp một người mặc quân trang, trên vai gánh hai sao nói chuyện:"Diệp Thần mới vừa ở Miến quốc lập xuống đại công, tuyệt đối không thể bắt giữ hắn!"

"Cốc Chí Cương chỉ là biến mất, có chứng cớ gì có thể chứng minh là Diệp Thần giết hắn?"

"Mặc kệ như thế nào, người này nhất định phải khống chế lại trước, có phải là hắn giết Cốc Chí Cương hay không, đợi thẩm tra sẽ biết!"Trương Hải Quân nghe vậy nhíu nhíu mày, bày ra một thái độ cường ngạnh.

Đối chọi gay gắt!

Không khí hiện trường phảng phất đọng lại, có người đốt thuốc lá, cũng có người cúi đầu uống trà, cao tầng đọ sức đã bắt đầu!

"Tôi ủng hộ quan điểm của Vương tham mưu!"

La Thanh Sơn để chén trà trong tay xuống, lườm Trương Hải Quân một chút, lạnh nhạt nói:

"Chứng cứ không đủ, thân phận Diệp Thần lại cực kỳ đặc thù, tôi đề nghị thận trọng xử lý việc này!"

"Lão La, ông"

Nghe được người này tỏ thái độ, Trương Hải Quân có chút khó thở, nhưng đối phương nắm trong tay Bộ Cảnh Sát, người thực

quyền tuyệt đối, hắn cũng không tốt vạch mặt.

Nhưng hắn rất hiếu kì, lão La từ trước đến nay sẽ không dễ dàng tỏ thái độ, hôm nay là thế nào?

Thật tình không biết lần trước Miến quốc được cứu ngoại trừ có người trong quân đội là Tào Dương, còn có cảnh sát nằm vùng.

Cuối cùng, đám người chỉ có thể đưa ánh mắt về phía người ngồi tại thủ tịch!

"Khương bí thư, ông có ý kiến gì?"Có người hỏi.

"Các vị, thủ trưởng đã sớm biết việc này, đã để Kim Quang Các đi hiện trường dò xét, tin tưởng rất nhanh sẽ có kết quả!"Khương Khải mang lấy kính mắt gọng vàng trên sống mũi, một mặt mỉm cười nói với mọi người.

"Kim Quang Các?"

Bọn người La Thanh Sơn nghe vậy không khỏi hít vào ngụm khí lạnh!

Kim Quang Các là tổ chức thần bí cường đại nhất của phía chính phủ, chỉ nghe theo hiệu lệnh 'Chí tôn', truyền ngôn trong các còn có tiên nhân tọa trấn, không ra tay thì thôi, vừa ra tay sẽ phát sinh đại sự kinh thiên động địa!

"Khụ khụ, không nghĩ tới thủ trưởng sớm có an bài!"

Trương Hải Quân miễn cưỡng cười một tiếng, cười nói với Khương Khải:"Khương bí thư, nói sớm một chút a!"

Mặc dù Khương Khải tuổi trẻ, nhưng hắn là bí thứ của 'Chí tôn', người có mặt không ai dám khinh thị hắn.

Khương Khải nhìn xem Trương Hải Quân cười không nói, hắn biết rõ Diệp Thần nhiều lần vì nước lập công, đã sớm tiến vào tầm

mắt 'Chí tôn', như thế nào ai cũng có thể động?

Qua một điếu thuốc, điện thoại di động Khương Khải vang lên.

Kết nối điện thoại không bao lâu, sắc mặt của hắn trở nên ngưng trọng, cuối cùng cúp điện thoại quét đám người một chút, trầm giọng nói:

"Các vị, Kim Quang Các điều tra ra kết quả!"

"Kết quả gì?"Trương Hải Quân không kịp chờ đợi hỏi.

Mấy người La Thanh Sơn cũng nhao nhao nhìn về phía Khương Khải, chờ lấy câu trả lời của hắn.

"Cốc Chí Cương xác thực chết!"Khương Khải thở dài nói.

"A?"

Mặc dù mọi người đều sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng nghe đến đường đường người đứng đầu một tỉnh cứ như vậy không còn, vẫn là cảm thấy vạn phần kinh ngạc!

"Trương bộ trưởng, ông cũng không cần bắt người!"

"Vì cái gì?"

"Người đúng là Diệp Thần giết, bất quá Kim Quang Các đã đi xử lý chuyện này!"Khương Khải giải thích nói.

"…"

Nghe đến mấy câu này, trong lòng Trương Hải Quân tự nhiên cao hứng, bọn người La Thanh Sơn lại sắc mặt âm trầm, Kim Quang Các xuất thủ ai dám ngăn trở?

Hội nghị kết thúc, La Thanh Sơn vội vàng gọi điện thoại cho Tào Chấn Hưng, nói cho hắn biết kết quả hội nghị lần này.

"Lão chiên hữu, tôi không gánh nổi Diệp Thần, nhìn tạo hóa tiểu tử kia đi!"La Thanh Sơn thở dài nói.

"Tốt, tôi đã biết!"

Tào Chấn Hưng nghe được tin tức này trong lòng cảm giác nặng nề, sau khi cúp điện thoại tranh thủ thời gian gọi tới cho đại ca Tào Viện Triều, kết quả trước đây không lâu Tào Viện Triều đã nhận được điện thoại Vương tham mưu, cũng đã biết việc này.

"Đại ca, bây giờ chúng ta nên làm cái gì, Diệp Thần chỉ sợ là không giữ được!"

"Để ta suy nghĩ lại một chút biện pháp, cậu cũng hỗ trợ suy nghĩ đi!"

"..."

Tào Chấn Hưng nhíu nhíu mày, hắn ngược lại là muốn giúp Diệp Thần, nhưng Kim Quang Các ngăn tại phía trước ai dám vọng động?

Bên kia, Cốc Khê biết được con trai bị Diệp Thần giết bi phẫn đan xen, ngất ngay tại chỗ phòng khách, Cốc Chí Dũng thấy thế kinh hãi, tranh thủ thời gian bấm điện thoại cấp cứu.

"Diệp gia, ta muốn các ngươi đều chôn cùng đại ca ta!"Cốc Chí Dũng nghiến răng nghiến lợi nói.

Một trận chiến tranh nhằm vào Diệp Thần, thậm chí toàn bộ Diệp gia, dần dần mở màn.

Tỉnh Thiên Nam, Viện Y Học Trung Y.

Diệp Thần đợi nửa ngày không đợi được Park Chang đến hơi không kiên nhẫn, quyết định về Ninh Châu trước, Tần Mặc Diêu đưa hắn đến cửa trường học.

"Sư tỷ, nếu không tỷ cùng đệ về Ninh Châu đi?"

"Không được, ngày mai tỷ còn có lớp đây!"

Thỉnh cầu của Diệp Thần bị Tần Mặc Diêu từ chối khéo.

Đúng lúc này, một ông lão tóc bạc thân mang đạo bào cũ nát, cầm trong tay quạt hương bồ, một đầu rối bời như ổ chim đi thẳng tới trước mặt Diệp Thần, trên dưới đánh giá hắn một phen, bất thình lình nói:

"Tiểu tử, ngươi đại nạn lâm đầu!"

"Ngọa tào!"

Chương 566. Điên lão đầu!

Diệp Thần nhíu mày trừng lão đầu một chút, cảnh cáo nói:"Lão đầu, muốn lừa gạt tiền ra cầu mà bày quầy bán hàng, chớ ở đây nói nhảm!"

Nếu như Viên đại đầu nói lời này, Diệp Thần còn có thể tin mấy phần, nhưng lão đầu trước mắt này lôi tha lôi thôi, không biết từ đâu xuất hiện, xem xét chính là một lão đầu lừa đảo!

"Chậc chậc, không nghe lão đầu nói, ăn thiệt thòi trước mắt a!"

Lão đầu xem thường, lườm Tần Mặc Diêu một bên một chút, như cười như không nói:"Lão phu bấm ngón tay tính toán, ngươi muốn vượt qua chi kiếp hôm nay, trừ phi có Thất Tinh Liên Châu."

"Cái gì mà Thất Tinh Liên Châu, lão đầu, lão điên rồi đi?"

Diệp Thần bắt đầu hoài nghi lão đầu này là bệnh nhân từ bệnh viện tâm thần chạy đến.

Nhưng Tần Mặc Diêu một bên nghe được bốn chữ 'Thất Tinh Liên Châu', sắc mặt xoát một chút liền thay đổi, nàng giật mình nhìn xem lão đầu, hỏi:

"Lão nhân gia, ngài, ngài rốt cuộc là ai?"

"Tiểu tử, đừng tưởng rằng Hóa Thần Kỳ thì ngon, cao nhân thế gian nhiều lắm!"

Lão đầu không có trả lời vấn đề, mà là hướng về phía Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra miệng đầy 'Răng cá trắm cỏ'!

"Lão có thể nhìn ra tu vi của tôi?"

Nghe được lão đầu nói mình là Hóa Thần Kỳ, Diệp Thần mới chợt hiểu ra, trước mắt cũng không phải một điên lão đầu, tuyệt đối là đỉnh tiêm cao thủ!

"Đáng tiếc ngươi chỉ có một thân tu vi, lại không biết nên lợi dụng như thế nào!"

Dáng vẻ than thở của lão đầu làm cho Diệp Thần đều nhìn mộng.

"Lão nhân gia, ngài nói là sư đệ tôi mặc dù đạt đến tu vi Hóa Thần Kỳ, lại không thể vật tận kỳ dụng?"Tần Mặc Diêu hồ nghi nói.

"Bằng không thì sao?"

Lão đầu dùng quạt hương bồ chỉ chỉ Diệp Thần, nói:

"Hóa Thần Kỳ chính là cảnh giới tối cao Nhân Giới có thể đạt tới, người tu thành không chỉ có Nguyên Anh tăng gấp bội, còn có thể nắm giữ nguyên lực lĩnh vực, ngôn xuất pháp tùy, nhưng tiểu tử này còn không làm được!"

"Ngôn xuất pháp tùy?"

Diệp Thần nghe xong chính mình cũng không tin, hắn coi là Hóa Thần Kỳ chỉ là tu vi tăng lên mà thôi, nhưng từ trong miệng điên lão đầu nói ra, cũng quá tà dị đi!

"Không sai, mà lại ngươi rất nhanh sẽ kiến thức được cái gì gọi là ngôn xuất pháp tùy!"Điên lão đầu cười nói.

"Rất nhanh?"

Điên lão đầu cười không nói, lười nhác trả lời.

"Không đúng a?"

Tần Mặc Diêu nghi ngờ nói:"Sư phó nói qua, tu vi giới thế tục cao nhất là Độ Kiếp Kỳ, cũng không phải là Hóa Thần Kỳ!"

"Thiên cơ bất khả lộ!"

Điên lão đầu thản nhiên nói:"Ta có thể nói cho ngươi là, Hóa Thần Kỳ cũng cần độ kiếp, không độ qua được đợi đến hôi phi yên diệt đi!"

"..."

Nghe vậy Diệp Thần cùng Tần Mặc Diêu chỉ có thể hai mặt nhìn nhau.

"Thần thức của người luyện tới đại thành, nhục thể tu luyện cũng đạt tới bình cảnh, chỉ có thông qua độ kiếp, chịu đựng qua lôi kiếp nhục thể cùng thần thức mới có thể lần nữa trùng sinh!"

"Lão nhân gia, vậy lúc nào tôi có thể độ kiếp?"Diệp Thần hiếu kì hỏi.

"Ngươi bây giờ căn bản không có thực lực độ kiếp, linh khí Nhân Giới mỏng manh, cũng bất lợi cho Hóa Thần Kỳ tu luyện, trừ phi ngươi có thể đi Linh Giới tu luyện!"

"Bất quá phi thăng Linh Giới phải xuyên qua vết nứt không gian, dễ dàng phát sinh vẫn lạc."Lão đầu nói thẳng.

"Ách nghe lão nói như vậy, tôi giống như thật chết chắc!"

Diệp Thần tức xạm mặt lại, lúc này hắn đã không chút nghi ngờ lời của lão đầu, bao quát đại nạn lâm đầu hắn nói trước đó!

"Lão nhân gia, cầu ngài mau cứu sư đệ tôi!"

Tần Mặc Diêu cũng ý thức được tình thế không ổn, lúc này năn

nỉ lão đầu.

"Mệnh trung chú định, ta cũng không thể nghịch thiên mà đi!"Lão đầu từ chối nhã nhặn.

"Sư tỷ, Viên đại đầu nói mệnh đệ cứng rắn, không có gì phải sợ!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng, tựa hồ không thèm để ý chút nào.

Lão đầu thấy thế khen ngợi nhẹ gật đầu, ngay trước mặt Diệp Thần móc móc trên người rất lâu, cuối cùng mới móc ra một quả cầu đen sì, bóng mỡ, to bằng móng tay.

"Tiểu tử, đây là Trấn Hồn Hoàn, coi như ta giúp ngươi một lần đi!"

"Trấn Hồn Hoàn? Tôi ăn nó vào là có thể bình an độ kiếp?"

Diệp Thần một mặt ghét bỏ nhìn xem thứ đồ chơi đen sì này, hắn hoài nghi có phải là lão đầu không có tắm rửa, tùy tiện xoa một chút 'Bùn cầu' lắc lư hắn.

"Nghĩ gì thế!"

Điên lão đầu trực tiếp liếc mắt, nói thẳng:"Kiếp số chính là mệnh trung chú định, sống hay chết toàn bộ nhờ chính ngươi!"

"Vậy viên Trấn Hồn Hoàn là?"

"Nó có thể giúp ngươi lúc phi thăng Linh Giới, củng cố hồn phách, cũng không bị hồn phi phách tán!"

"Cảm ơn lão!"

Diệp Thần cũng không biết phải nói gì, trước mắt mình có thể hay không còn sống cũng khó nói, phi thăng địa phương quỷ quái Linh Giới này ở đâu cũng không biết!

"Đi!"

Điên lão đầu thở dài một hơi, trước khi đi nhìn Tần Mặc Diêu thật sâu một chút, nói:

"Nữ oa oa, sinh tử tâm cùng tùy, nhớ kỹ câu nói này!"

"Tôi, tôi nhớ kỹ."

Tần Mặc Diêu cái hiểu cái không gật đầu.

"Các ngươi mau trở lại Ninh Châu đi, nên đến kiểu gì cũng sẽ đến, không tránh khỏi!"

Điên lão đầu nói xong cũng đi, giống như một trận gió, rất nhanh liền biến mất ở cổng trường học.

Chương 567. Văn Vương Lục Thập Tứ Quái!

"Sư đệ, đệ chuẩn bị làm sao bây giờ?"Tần Mặc Diêu lo lắng mà hỏi thăm.

"Về Ninh Châu!"

Diệp Thần nhìn về phía phương hướng lão đầu rời đi, cau mày nói:"Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi!"

"Vậy ta về cùng đệ!"

Tần Mặc Diêu khẽ cắn môi son, hốc mắt trong lúc lơ đãng có chút phiếm hồng, lần này 'Thất Tinh Liên Châu' xong, chỉ sợ.

"Sư tỷ, tỷ sao vậy?"

"Không có gì, đệ đợi ta!"

Tần Mặc Diêu miễn cưỡng gạt ra vẻ mỉm cười, nói xong quay người trở lại trường học đem xe lái ra chở Diệp Thần, hai người cùng một chỗ phóng về hướng Ninh Châu!

Ninh Châu, tập đoàn Kiều thị.

"Viên đại sư, xem cho tôi một quẻ đi, tôi có thể tìm được lão công soái ca không?"

"Đại sư, nhanh tính toán giúp tôi lúc nào có thể phát tài?"

"..."

Cổng tập đoàn, một đống nữ nhân vây quanh sạp đoán mệnh

của Viên Vũ, kỷ kỷ tra tra nhao nhao lật trời!

Bảo an thấy thế khóc không ra nước mắt, cũng không biết là Kiều tổng nghĩ thế nào, để Viên Vũ bày sạp đoán mệnh tại cổng tập đoàn, không sợ ảnh hưởng hình ảnh tập đoàn sao?

Đúng lúc này Kiều An Na cùng Nhan Thanh vội vã từ bên trong văn phòng đi ra, sắc mặt hai người cũng không quá tốt.

"Viên đại đầu!"

"Kiều tỷ, Nhan tỷ, hai người sao vậy?"

Viên Vũ ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện sắc mặt Kiều An Na các nàng rất khó nhìn, không khỏi hiếu kì hỏi.

"Cậu nhanh tính toán cho tiểu sư đệ, có phải là hôm nay hắn có đại kiếp hay không?"Kiều An Na một mặt ngưng trọng nói.

"Lão Diệp có đại kiếp?"

Viên Vũ tranh thủ thời gian đuổi những nữ nhân coi bói kia đi, bấm ngón tay tính toán, rất nhanh sắc mặt của hắn cũng thay đổi.

"Thế nào?"Nhan Thanh thấy thế vội vàng hỏi.

"Cái này"

Viên Vũ cắn răng, nói thẳng:"Không sai, hôm nay lão Diệp xác thực đứng trước Sinh Tử Kiếp, nhưng hắn sẽ không chết, mà các tỷ"

"Cậu không cần nói, tôi đều biết!"

Kiều An Na nghe xong lập tức minh bạch, lúc này lấy điện thoại di động ra liên hệ mấy vị sư muội, sau khi cúp điện thoại, trên mặt Kiều An Na treo lên một tia mỉm cười thê mỹ, nói với Viên Vũ:

"Đầu to, nếu như chúng ta không có ở đây, thay tôi chiếu cố thật tốt tiểu sư đệ!"

"Đúng, cậu nhất định giúp hắn hảo hảo sống sót!"Nhan Thanh nói xong, hai hàng thanh lệ thuận khóe mắt lặng yên trượt xuống.

"Kiều tỷ, Nhan tỷ, thế sự không có tuyệt đối, các người cũng đừng bi quan như thế!"

Viên Vũ nuốt ngụm nước bọt, nghẹn ngào an ủi các nàng.

Kiều An Na không nói chuyện, nàng đương nhiên biết Viên Vũ là đang an ủi các nàng.

Rất nhanh, các sư muội khác đều tới, sau khi biết được tình huống như vậy chúng nữ nhao nhao biểu thị nhất định phải cứu Diệp Thần, cho dù là hương tiêu ngọc vẫn!

"Chỉ cần có thể cứu thối đệ đệ, muội chết cũng không tiếc!"

Liễu Nhược Hi một đôi mắt to ngập trong nước mắt óng ánh, lẩm bẩm nói:"Chỉ tiếc, lời thề của thối đệ đệ không thể thực hiện, đời này hắn cũng không thể cưới chúng ta"

"..."

Không khí hiện trường trong nháy mắt trầm mặc, Kiều An Na thấy thế bấm điện thoại Diệp Thần, biết được hắn đang ở cùng Tần Mặc Diêu, hai bên ước định địa chỉ gặp mặt, sau đó mang theo năm sư muội khác rời đi văn phòng!

Trước khi đi, Nhan Thanh quay đầu nhìn Viên Vũ một chút, nghiêm mặt nói:"Viên đại đầu, về sau tiểu sư đệ liền giao cho cậu!"

"Ân, Nhan tỷ yên tâm!"

Viên Vũ nặng nề nhẹ gật đầu, trong lòng ngũ vị tạp trần, dù sao hắn cùng mấy người Nhan Thanh cũng là lớn lên từ nhỏ, sao

có thể tận mắt nhìn các nàng đi chịu chết?

"Không đúng, khẳng định là ta tính sai!"

Chờ sau khi Kiều An Na các nàng rời đi, Viên Vũ cắn răng, cực nhanh nắm nắm vuốt đốt ngón tay, một lần lại một lần tính lấy, cuối cùng hắn dứt khoát xuất ra cấm thuật Thiên Sư phái 'Văn Vương Lục Thập Tứ Quái'! (Tứ quái = quẻ)

Quẻ thuật này là Chu Văn Vương phát minh, thôi diễn cực kì tinh chuẩn, nhưng cũng sẽ tiết lộ thiên cơ, lọt vào trời phạt!

Bởi vậy về sau Văn Vương tự mình đem sáu mươi bốn quẻ cắt giảm hơn phân nửa, hậu nhân lại cắt giảm qua một lần, mới biến thành bát quái hôm nay!

Thiên Sư phái trùng hợp truyền thừa sáu mươi bốn quẻ, nhưng cũng chỉ truyền chưởng môn.

Trải qua một phen thôi diễn, khoảng cách phá giải thiên cơ càng ngày càng gần, sắc mặt Viên Vũ cũng dần dần tái nhợt, cuối cùng nhịn không được 'Oa' phun ra một miệng lớn máu tươi.

Bảo an bên trong văn phòng thấy thế đều trợn tròn mắt, hỏa khí người anh em này thật nặng a?

Viên Vũ lau đi vết máu trên khóe miệng, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười vui mừng, lúc này lấy điện thoại di động ra bấm điện thoại người nào đó.

Nhà hàng Thắng Uy.

Văn Tinh vểnh chân lên ngồi bắt chéo, trong miệng ngậm cây tăm, một mặt đắc ý nói với Bạch Vĩnh Chính ở bên cạnh:"Lão Bạch, không phải tôi nói ông, nhưng ông từ chỗ nào mời đầu bếp vậy, làm đồ ăn cũng quá khó ăn a!"

"Ách"

Bạch Vĩnh Chính nhìn bát đĩa bị quét sạch trước mắt, không phản bác được!

Đúng lúc này điện thoại di động Văn Tinh vang lên, xem xét là Viên Vũ gọi tới, cười hì hì nhận nghe điện thoại, trêu chọc nói:

"Viên đại sư, cậu thoát khỏi đám nữ nhân rồi sao?"

Chương 568. Ứng kiếp chi chiến (hạ)!

"Văn Tinh, Thần ca xảy ra chuyện!"

"Cái gì?"

Văn Tinh nghe xong sắc mặt đại biến, vội vàng buông xuống chân bắt chéo hỏi:"Lão Diệp đến cùng thế nào, bây giờ cậu ở đâu?"

"Cụ thể chuyện gì tôi cũng không rõ lắm, nhưng chỉ có cậu mới có thể cứu Kiều tỷ các nàng!"

Viên Vũ đem từng cái kết quả mình thôi diễn kể cho Văn Tinh, cuối cùng nói:

"Đừng nói nhảm, mau chạy tới đây kêu cả Lan Trần, chúng ta cùng đi Ngô Công Sơn!"

"Lão Diệp tại Ngô Công Sơn?"

"Chiếu theo quẻ tượng thôi diễn, tao ngộ Sinh Tử Kiếp hôm nay của Thần ca ngay tại Ngô Công Sơn!"

"Tốt, tôi lập tức tới!"

Văn Tinh nói xong lại bổ sung một câu:"Viên đại đầu, cậu ngay cả cái này cũng có thể tính ra, tiết lộ thiên cơ coi chừng bị trời phạt!"

"..."

Viên Vũ tức xạm mặt lại, dứt khoát trực tiếp cúp điện thoại.

Vừa rồi hắn đã bị trời phạt, mặt ngoài nhìn chỉ là nôn một ngụm máu, thực tế lục phủ ngũ tạng cũng bị thương không nhẹ.

Ngô Công Sơn, đỉnh núi.

Gió lạnh sưu sưu xen lẫn mưa phùn, tùy ý đập phá vào gương mặt soái khí của Diệp Thần.

Chờ lúc Kiều An Na đến đỉnh núi, Diệp Thần đang đứng tại bên bờ vực nhìn về phương xa, cũng không biết hắn đang suy nghĩ gì.

"Sư đệ!"

"Sư tỷ, các tỷ đều tới!"

Diệp Thần xoay người, xóa đi mưa phùn trên mặt, trầm giọng nói:"Nếu như đệ chết, mời các tỷ giúp đệ chiếu cố tốt Tiểu Tuyết, còn có cha mẹ của đệ!"

"Tiểu tử ngốc!"

Thượng Quan Dĩnh tiến lên mấy bước, nhẹ nhàng nắm lỗ tai Diệp Thần, cố nén nội tâm bi thương, ra vẻ cáu giận nói:"Có chúng ta ở đây, đệ nhất định sẽ không xảy ra chuyện, không cho nói lời xui xẻo!"

"Đúng a, thối đệ đệ, làm sao đệ lại trở nên không tự tin như thế?"Liễu Nhược Hi cũng trêu chọc nói.

"..."

Diệp Thần cười khổ, thật sự là điên lão đầu để trong lòng của hắn bất an, người có thể nhìn ra tu vi mình là Hóa Thần Kỳ, há có thể ăn nói lung tung?

"Bất kể là ai, muốn giết đệ trừ phi bước qua xác chúng ta!"

An Khả Hân bình thường nhìn rất yếu đuối, nhưng thời khắc mấu chốt vẫn là rất 'Hung'!

"Người giết đệ là cao thủ, sư tỷ, các tỷ vẫn là trở về đi!"Diệp Thần không muốn các sư tỷ xảy ra chuyện nói.

"Tiểu tử ngốc, chúng ta là người một nhà, nếu như là chúng ta gặp nạn, đệ sẽ mặc kệ sao?"Nhan Thanh nở nụ cười xinh đẹp.

"Ách....."

Diệp Thần không phản bác được, trong lòng lại là ấm áp.

Đột nhiên, một cỗ gió lạnh thổi qua, hai thân ảnh từ trong rừng cây đi ra, đồng thời một cỗ khí tức cường đại khóa chặt Diệp Thần.

"Sư đệ, bọn họ tới!"Kiều An Na lạnh lùng nhìn xem người tới nói.

Diệp Thần không nói chuyện, con ngươi như kiếm chăm chú nhìn chằm chằm đối phương.

Mạnh!

Thật rất mạnh!

Nhất là người dẫn đầu, người này râu tóc bạc trắng, nhưng mặt mũi lại tràn đầy đồng (nhi đồng) nhan, mặc một bộ trường sam màu trắng, nhìn càng lộ vẻ tiên phong đạo cốt.

Vẻn vẹn phát ra một đạo khí cơ, để Diệp Thần rất cảm thấy áp lực.

Mà nam tử trung niên bên cạnh hắn cũng là cao thủ Kim Đan Kỳ, đồng dạng không thể khinh thường!

"Diệp Thần?"

Lão giả nhìn thấy Diệp Thần cũng hơi cảm giác kinh ngạc, trẻ tuổi như vậy thế mà có được tu vi Hóa Thần Kỳ!

Liền xem như đệ tử hạch tâm của đại tông môn, chỉ sợ cũng khó mà với tới độ cao của Diệp Thần.

"Ngươi là ai?"

Diệp Thần lạnh lùng nhìn xem lão giả hỏi.

"Lão hủ vô danh!"

Lão giả một mặt lạnh nhạt, chậm rãi nói:"Ta chỉ phụng mệnh huỷ bỏ tu vi của ngươi, không còn cái khác! Đáng tiếc, quá đáng tiếc!"

"Sư đệ ta làm sao đắc tội ngươi mà muốn phế tu vi hắn!"Thượng Quan Dĩnh nổi nóng nói.

"Hừ, còn giả hồ đồ! Hắn giết tỉnh trưởng Điền Nam, đổi lại người khác đã sớm đầu một nơi thân một nẻo!"Nam tử trung niên bên cạnh Lão giả hừ lạnh nói.

"Các ngươi là người nhà họ Cốc?"Diệp Thần nhíu mày, Cốc gia lại có cao thủ như thế?

"Cốc gia há lại có thể chỉ huy Kim Quang Các ta?"Lão giả trầm giọng nói.

"Cái gì? Các ngươi là người Kim Quang Các?"

Kiều An Na nghe vậy quá sợ hãi, đám người không hiểu, được nàng một phen giải thích mới biết được Kim Quang Các ý vị như thế nào.

"Diệp Thần, nếu như ngươi thông minh thì tự giác kết thúc huỷ bỏ đan điền!"

Lão giả đưa tay chỉ chỉ hư không, nói thẳng:"Vị kia muốn bảo đảm ngươi một mạng, khuyên ngươi tuyệt đối không nên rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!"

"Mệnh ta do ta không do trời, hôm nay ta ngược lại muốn xem xem ngươi làm sao phế đi tu vi của ta!"

Diệp Thần nói xong gầm thét một tiếng, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra cổ cầm, đồng thời hai đạo tinh quang một đen một trắng thoáng hiện, bên cạnh Diệp Thần nhiều thêm một con bạch hồ cùng hắc xà.

"Cửu Vĩ Hồ, Chúc Cửu Âm?"

Lão giả thấy thế rất là chấn kinh, không nghĩ tới Diệp Thần còn có linh thú hộ thân.

Một giây sau, Diệp Thần dẫn đầu phát động công kích, một khúc 《 Quảng Lăng Tán 》 khí thế bàng bạc, qua mâu tung hoành, bên trong tiếng đàn càng là tràn đầy chiến đấu, sát phạt chi khí!

Rầm rầm rầm!

Chân khí vô cùng bá đạo bắn ra từ trên cổ cầm, tảng đá xung quanh nhao nhao nổ tung!

Nam nhân bên cạnh lão giả cũng không nghĩ tới Diệp Thần cường hãn như thế, đối mặt công kích của hắn, nam nhân hiển nhiên không làm tốt chuẩn bị, bị một đạo chân khí đánh trúng!

"Vô Danh trưởng lão, cứu ta!"

Thân thể nam nhân cấp tốc bành trướng, mắt thấy là phải bạo thể mà chết, vội vàng hướng lão giả phát ra cầu cứu.

Chương 569. Ứng kiếp chi chiến (thượng)!

"Tiểu tử, nếu ngươi rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, vậy cũng đừng trách lão phu vô tình!"

Nói xong, lão giả giương ra cánh tay vung lên trong hư không, bên trong miệng gầm thét một tiếng

"Nguyên lực chi cảnh, hiện!"

Vừa dứt lời, một màn thần kỳ phát sinh, bầu trời nguyên bản âm u đột nhiên trở nên quang đãng, hoa cỏ cây cối, bao quát tảng đá xung quanh phảng phất đều có sinh mệnh!

Đếm không hết đủ mọi màu sắc khí thể từ bên trong cây cối núi đá thoát ra, nhao nhao rót vào cơ thể nam nhân sắp bạo tạc!

Kết quả, thân thể của nam nhân rất nhanh liền khôi phục bình thường!

Diệp Thần thấy thế kinh hãi, tâm niệm vừa động, bạch hồ cùng Chúc Cửu Âm liền phát động công kích với lão giả.

Thân hình Chúc Cửu Âm đột nhiên biến lớn, thân rắn to cỡ chiếc xe, chỉ là cái đầu rắn lại lớn bằng nửa đỉnh núi!

"Nghiệt súc, muốn chết!"

Lão giả cũng nổi bão, vươn tay năm ngón tay nhẹ nhàng bóp một cái trong hư không, Chúc Cửu Âm nguyên bản còn hung thần ác sát, trong nháy mắt giống như là bị người bóp lấy bảy tấc, mào gà đỏ như máu trên đỉnh đầu cũng dần dần ảm đạm xuống.

Bạch hồ tương đối thông minh, thấy lão giả lợi hại, nó ngược lại lựa chọn trong công kích nam tử trung niên, thế mà còn không rơi vào hạ phong!

"Đây chính là nguyên lực lĩnh vực?"

Diệp Thần nhớ tới điên lão đầu đã nói, nguyên lai nguyên lực lĩnh vực chính là có thể tụ tập linh khí vạn vật, để bản thân sử dụng!

Chỉ tiếc mình còn không có lĩnh ngộ được tầng này, nhìn thấy Chúc Cửu Âm kém chút bị miểu sát, Diệp Thần lửa giận công tâm buông xuống cổ cầm, thả người bay lên hư không, tại đỉnh đầu lão giả đánh ra hai chưởng!

"Phần Dương Quyết?"

Lão giả lách mình tránh thoát một kích trí mạng này, bất đắc dĩ cũng buông lỏng ra Chúc Cửu Âm, mũi chân điểm một cái thả người nhảy lên hư không, cau mày nói:

"Diệp Thần, ngươi cùng Ôn gia là quan hệ như thế nào, làm sao lại có tuyệt học Ôn gia?"

"Cái này có quan hệ với ngươi sao?"Diệp Thần nói thẳng:"Trận chiến ngày hôm nay, ngươi không chết thì là ta vong, bớt nói nhiều lời, chiến đi!"

Nói xong, Diệp Thần lần nữa phát động công kích với lão giả!

Mà lần này hắn hóa chưởng làm kiếm, hai tay trong nháy mắt biến thành hai màu đỏ lam, cùng nhau bổ tới hướng lão giả!

"Khí tức cổ kiếm? Diệp Thần, nếu ngươi muốn chết, lão phu ta liền thành toàn ngươi!"

Lão giả nổi lên sát tâm, giơ cao cánh tay phải hét lớn một

tiếng:

"Kiếm đến!"

Hưu!

Vừa dứt lời, một đạo bạch quang trống rỗng xuất hiện, gào thét lên bay thật nhanh trong hư không, trong chớp mắt một chuôi trường kiếm màu bạc liền xuất hiện trong tay lão giả.

Không sai!

Chính là chuôi kiếm, không có thân kiếm!

"Thừa Ảnh Kiếm?"

Trùng hợp Diệp Thần nhận biết kiếm này, khi còn bé hắn đã nghe lão đầu nói qua thập đại danh kiếm thượng cổ, ấn tượng đối với thanh kiếm không có thân kiếm này phá lệ khắc sâu!

Tương truyền lúc kiếm này ra lò "Giao phân thừa ảnh, nhạn lạc vong quy", cổ danh Thừa Ảnh.

Mặc dù nhìn không thấy thân kiếm, nhưng Thừa Ảnh Kiếm lại là bảo kiếm mười phần sắc bén, danh xưng 'Hữu ảnh vô hình' !

"Diệp Thần, ta ngược lại muốn xem xem cổ kiếm ai lợi hại hơn!"

"Giết!"

Hai tay Diệp Thần đánh xuống, hai đạo kiếm khí một đỏ một lam chém thẳng xuống, Thừa Ảnh Kiếm của lão giả cũng bắn ra một đạo kiếm khí màu trắng, hai thanh thượng cổ danh kiếm cuối cùng chạm vào nhau trong hư không!

Bang đương!

Tuy là kiếm khí va chạm, trong hư không vẫn là phát ra một trận âm thanh kim loại vỡ vụn to lớn!

Thừa Ảnh Kiếm bại hoàn toàn!

Một giây sau, chỉ thấy chuôi kiếm trong tay lão giả trực tiếp nứt ra, cái này cũng mang ý nghĩa kiếm linh bị hao tổn, uy lực giảm bớt đi nhiều!

"Hỗn đản!"

Lão giả tức giận đến văng tục, hắn vạn vạn không nghĩ tới mình thế mà lật thuyền trong mương, bị cổ kiếm Diệp Thần thắng một ván!

"Sư đệ tốt lắm!"

Bọn người Kiều An Na đứng tại đỉnh núi reo hò một trận, bảy tỷ muội tay trong tay, lặng lẽ bày ra một cái Bắc Đẩu Thất Tinh trận pháp.

"Hừ, thật coi lão phu không thể giết ngươi sao!"

Lão giả thật là nổi giận, ngay từ đầu hắn còn có chút thưởng thức Diệp Thần, nhưng bây giờ hắn hận không thể đem tiểu tử này chém thành muôn mảnh, ai bảo hắn phá hư cổ kiếm của mình!

Nói xong, trong miệng lão giả nhanh chóng niệm động lấy một loại chú ngữ nào đó, mắt thấy công kích kiếm khí Diệp Thần lần nữa phát động sắp đạt được, nhưng một giây sau một đoàn kim quang màu vàng bao quanh Diệp Thần!

Không đợi Diệp Thần kịp phản ứng, chỉ thấy vòng sáng kim sắc càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ.

Nơi xa, bọn người Viên Vũ lái xe phóng như điên lên núi, vừa vặn thấy cảnh này!

"Không tốt! Là Tỏa Hồn Kinh!"Viên Vũ thấy thế kinh hãi.

"Lão Viên, cái gì là Tỏa Hồn Kinh, rất ngưu bức sao?"

Văn Tinh ngược lại là không có quá coi ra gì, chẳng phải một đoàn chân khí màu vàng óng sao, lấy tu vi lão Diệp vài phút là có thể thoát ra!

"Rất ngưu bức!"

Sắc mặt Viên Vũ nghiêm túc, gật đầu nói:"Đây là mật tông tuyệt học, không chỉ có thể đối phó tà mị, một khi hồn phách người bị kim quang khóa lại, cũng sẽ rơi vào Vô Gian Địa Ngục, vĩnh viễn không được siêu sinh!"

"Kháo! Lan Trần, lái xe nhanh một chút!"

Văn Tinh nghe xong gấp, tranh thủ thời gian thúc giục Lan Trần đạp mạnh chân ga, hắn cũng không muốn nhìn xem Diệp Thần xuống Địa ngục.

Chương 570. Thất Tinh Liên Châu!

Diệp Thần cũng cảm nhận được cảm giác áp bách cực mạnh, mặc dù hắn đã đem hết toàn lực chống cự, nhưng đều không làm nên chuyện gì, nói khó nghe chút có điểm giống kiến càng lay cây!

Giờ khắc này hắn cũng đốn ngộ lời điên lão đầu nói, mặc dù mình là võ tu Hóa Thần Kỳ, nhưng căn bản không thể vật tận kỳ dụng, gặp được lão bối Hóa Thần Kỳ như vậy cũng chỉ có bị ngược!

"Sư tỷ, sư đệ hắn sắp không được!"

Trên đỉnh núi, mấy người An Khả Hân thấy thế gấp đến độ giậm chân.

"Các sư muội, chúng ta nên xuất thủ, mọi người chuẩn bị sẵn sàng chưa?"Kiều An Na có chút bức bách hỏi.

"Chuẩn bị xong!"

Đám người trăm miệng một lời, Kiều An Na nghe vậy đôi mắt đẹp trong nháy mắt ướt át, bảy tỷ muội lộ ra hiểu ý cười một tiếng, lập tức đều nhắm mắt lại.

Một giây sau, một màn thần kỳ phát sinh, chỉ thấy bảy viên ngọc châu màu sắc khác nhau, kích thước như quả bóng bàn phát sáng thốt ra từ trong miệng mấy người Kiều An Na.

"A? Thất Tinh Liên Châu?"

Văn Tinh vừa tới đỉnh núi, nhìn thấy một màn trước mắt

không khỏi mở to hai mắt nhìn.

"Cậu biết Thất Tinh Liên Châu?"Viên Vũ hỏi.

"Ân, đây là một loại vu thuật thượng cổ lấy mạng đổi mạng, cần bảy nữ tử có ngày sinh đặc thù hiến tế!"

Vừa dứt lời, chỉ thấy bảy viên quang châu màu sắc rực rỡ xông lên hư không sát nhập vào nhau, phát ra một trận hào quang chói sáng!

Ngay sau đó bầu trời trong xanh đột nhiên biến trở về nguyên dạng, dần dần trở nên mây đen dày đặc, tiếng sấm ầm ầm!

"Cái này, làm sao có thể như vậy?"

Lão giả thấy nguyên lực lĩnh vực của mình bị phá, cả kinh trợn mắt hốc mồm!

Một giây sau, một đạo kinh lôi đánh xuống, trong hư không xuất hiện một nam nhân thân hình to lớn, hai tay đều cầm một thanh lợi phủ (rìu) cùng một mặt tấm thuẫn, không có đầu, song nhũ làm mắt, rốn làm miệng!

'Người' này vừa ra trận, dọa đến Chúc Cửu Âm cùng bạch hồ sưu một tiếng, trốn vào bên cạnh sơn động, ngay cả nam nhân Kim Quang Các đều không để ý tới!

"Hình, Hình, Hình Thiên?"

Nam nhân sững sờ, bất quá khi hắn ngẩng đầu nhìn đến bóng người to lớn trong hư không, nói chuyện cũng bắt đầu run run!

Hình Thiên, Chiến Thần Viễn Cổ!

Hắn là đại tướng dưới tay Viêm Đế, cùng Hoàng Đế tranh vị, sau khi bị chém mất thủ cấp vẫn có thể đại sát tứ phương như thường, có thể xưng kinh khủng!

"Rống!"

Hình Thiên tuy là hư ảnh, nhưng hắn phát ra sát khí kinh khủng, vẫn là ép cho đám người không thở nổi!

Vẻn vẹn gầm lên giận dữ, kim quang trên thân Diệp Thần trong nháy mắt bị đánh vỡ, ngay sau đó Hình Thiên vung lên chiến phủ to lớn, một phủ đơn giản thô bạo bổ tới Vô Danh lão giả!

Lão giả kinh hãi, cấp tốc rơi xuống tránh né!

Nhưng tốc độ Hình Thiên quá nhanh, lão giả vẫn là bị chiến phủ cọ qua.

Phốc!

Cánh tay trái Lão giả theo âm thanh mà đứt, máu tươi như suối phun ra, trên không trung vẽ ra một đạo vết máu thật dài!

Cái này cũng chưa hết, Hình Thiên cũng không dừng tay, chiến phủ đột nhiên huyễn hóa vô số đạo quang ảnh tròn, lấy tốc độ cực nhanh bổ tới thân thể lão giả!

Lần này lão giả tránh khỏi, nhưng nam nhân đi cùng hắn thì không có may mắn như vậy, còn không có kịp phản ứng, trực tiếp bị chiến phủ chặn ngang chặt đứt!

Bịch!

Nam nhân ngay cả hừ một tiếng đều không có, một đầu ngã xuống đất, trực tiếp treo.

Trong không khí lập tức tràn ra một cỗ mùi máu tươi gay mũi, bọn người Lan Trần xuống xe quan chiến, đúng vậy, chính mình cũng không cần động thủ, dứt khoát ở một bên làm quần chúng ăn dưa!

Mà Diệp Thần cũng là mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, làm sao

thình lình toát ra một con quái vật như thế, vẫn là giúp mình?

"Vu tộc Triệu Hoán Thuật?"

Lão giả nhìn thấy đồng bạn chết đi, khó thở qua đi cũng đầy mặt khiếp sợ nhìn về phía bọn người Kiều An Na, khó trách các nàng không xuất thủ, nguyên lai là nén đại chiêu!

Không được, mình nhất định phải chạy, nếu không chạy liền xong!

Đối mặt thượng cổ chiến thần, dù chỉ là cái hư ảnh, lão giả vẫn như cũ không đề nổi lòng tin chiến đấu, nghĩ đến cái này hắn thả người nhảy lên, trực tiếp nhảy xuống vách núi.

Hình Thiên cũng không có truy lão giả, mà là dần dần biến mất ở trong hư không.

Mà bảy tỷ muội Kiều An Na, tinh nguyên thể nội hao hết, từng người sắc mặt trắng bệch, nhao nhao ngã xuống đất không dậy nổi.

"Sư tỷ!"

Diệp Thần tỉnh táo lại thấy thế vội vàng rơi xuống đất, mấy người Viên Vũ cũng nhao nhao chạy đến.

"Tiểu sư đệ, đệ, đệ còn sống là tốt"Kiều An Na nhìn xem Diệp Thần, trên mặt treo đầy nụ cười vui mừng.

"Các tỷ làm sao vậy?"

Diệp Thần không để ý tới bọn người Viên Vũ cũng chào hỏi, đem Kiều An Na kéo vào trong ngực, mặt mũi tràn đầy lo lắng hỏi.

"Lão Diệp, các nàng dùng Vu tộc Hiến Tế Thuật"

Văn Tinh đem loạt chuyện liên quan tới Thất Tinh Liên Châu,

một năm một mười nói cho Diệp Thần.

Sau khi biết được hiến tế, bảy tỷ muội sẽ bởi vì tinh nguyên hao hết mà chết đi, Diệp Thần cũng nhịn không được nữa, nước mắt đóng băng tại chỗ!

"Tiểu sư đệ, đệ không được thương tâm, sau này nhớ kỹ phải sống thật tốt!"Nhan Thanh trái lại an ủi Diệp Thần nói.

"Đúng nha!"

Liễu Nhược Hi suy yếu ho khan vài tiếng, thâm tình nhìn xem Diệp Thần, ôn nhu nói:"Thối đệ đệ, đời này của sư tỷ quá ngắn, đợi kiếp sau tái giá cho đệ đi!"

"…"

Bảy tỷ muội không một người uể oải, ngược lại nhao nhao an ủi Diệp Thần.

Chương 571. Tổ Thần Vu tộc!

"Không! Đệ không muốn các tỷ chết!"

Diệp Thần muốn dùng y thuật cứu Kiều An Na, nhưng thử một phen mới phát hiện không làm nên chuyện gì!

Hắn cũng nhịn không được nữa, ôm Kiều An Na ngửa mặt lên trời gào thét!

Hắn hận mình vì cái gì không cứu sống bảy vị sư tỷ, chỉ có thể trơ mắt nhìn các nàng lặng yên chết đi.

Nhưng mà, để cho người ta không nghĩ tới chính là, Diệp Thần bi phẫn đan xen thân thể vậy mà phát sinh biến hóa quỷ dị, chỉ thấy thân thể hắn đột nhiên thanh quang đại thịnh!

Cùng lúc đó, trong hư không thế mà truyền đến một tiếng gầm gừ to lớn, chấn động đến cả tòa Ngô Công Sơn đều đang run rẩy!

"Là long ngâm?"

Viên Vũ sững sờ, lập tức mặt mũi tràn đầy mừng rỡ nhìn xem Diệp Thần, nói:"Thần ca, cậu thức tỉnh Thanh Long mệnh mạch!"

"Tôi không muốn cái cẩu thí mệnh mạch gì, tôi chỉ cần sư tỷ còn sống!"

Diệp Thần bỗng nhiên vừa quay đầu lại, nhìn chằm chặp Viên Vũ, ánh mắt kia khả năng chính hắn cũng không phát hiện, không chỉ có tràn đầy sát khí, mà lại tràn đầy tuyệt tình!

Diệp Thần lần đầu thức tỉnh huyết mạch, tựa hồ còn có chút không thích ứng.

Dưới chân Ngô Công Sơn, Vô Danh thật vất vả trốn thoát, kết quả nghe được tiếng long ngâm này cũng là một mặt kinh ngạc, long từ đâu tới?

Nhưng hắn cũng không đoái hoài tới suy nghĩ nhiều, nếu không nhanh chóng tìm bác sĩ nối tay, hắn chỉ sợ sẽ thành hiệp cụt.

Trên núi, bọn người Viên Vũ hai mặt nhìn nhau, cuối cùng nhao nhao đưa ánh mắt về phía Văn Tinh, hi vọng hắn có thể ra ý kiến hay!

"Khụ khụ, kỳ thật Thất Tinh Liên Châu cũng là có thể cứu!"

Văn Tinh nghĩ nghĩ nói:"Sư phó từng dạy qua cho tôi giải cứu chi pháp, bất quá"

"Văn Tinh, cậu thật có thể cứu các sư tỷ?"

Hai mắt Diệp Thần sáng lên, suýt nữa quên mất ngoại trừ mình trúng kiếp số, vẫn còn có 'Phúc tướng' Văn Tinh ở đây!

"Cứu là có thể cứu, bất quá trong bảy người, tôi chỉ có thể cứu sáu người!"Văn Tinh nói thẳng.

"Vì cái gì?"

Bọn người Viên Vũ nhao nhao nhíu mày nhìn về phía Văn Tinh.

"Thất Tinh Liên Châu là mười hai vị Tổ Thần Vu tộc chung tay sáng lập, biện pháp duy nhất phá giải Triệu Hoán Thuật chỉ có để Tổ Thần ra mặt, đi Minh giới chuộc về thần hồn người hiến tế!"

"Nếu là chuộc về, vì cái gì không thể chuộc về thần hồn cả bảy người?"Diệp Thần hồ nghi nói.

"Người ta cũng không thể làm không công a, vừa rồi Hình

Thiên không phải ra sao?"

Văn Tinh nhún vai, nói:"Đây là quy củ Tổ Thần Vu tộc lập xuống, tôi cũng không có cách nào!"

"Ngọa tào!"

Lan Trần nghe xong nhịn không được liếc mắt, mắng:"Đây là cái phá quy củ gì, quá tổn hại đi!"

"Cậu nhìn tôi làm gì, cũng không phải quy củ của tôi!"

Văn Tinh tức giận trừng Lan Trần một chút, hắn ngược lại là muốn làm Tổ Thần Vu tộc, đáng tiếc thực lực không cho phép a!

"Văn Tinh, cậu biết Tổ Thần Vu tộc?"

Mặt mũi Viên Vũ tràn đầy nghi ngờ nhìn xem Văn Tinh hỏi.

"Chẳng phải chúng ta có rồi sao, tại sao tôi phải biết?"

Nói xong, Văn Tinh dùng một ngón tay chỉ chỉ Chúc Cửu Âm mới bò ra từ trong rừng cây.

"Lão Diệp, để nó đi Minh Giới đi, cũng không có vấn đề!"

"Tốt, tôi thử một chút!"

Diệp Thần tâm niệm vừa động, Chúc Cửu Âm tựa hồ biết Diệp Thần muốn làm gì, thế mà dựng thẳng thân thể lên nhẹ gật đầu, sau đó một màn quỷ dị phát sinh!

Chỉ thấy trên đầu Chúc Cửu Âm đột nhiên quang mang đại thịnh, ngay sau đó trong hư không thế mà xuất hiện một cái lỗ đen nho nhỏ, Chúc Cửu Âm thuận lỗ đen ‘xưu’ một phát chui vào, lập tức hư không tiêu thất, lỗ đen cũng không thấy!

"Tiểu gia hỏa rất ngưu bức a!"Lan Trần thấy thế cảm thán nói.

"Sư tỷ, các tỷ yên tâm, nói không chừng Chúc Cửu Âm có thể đem thần hồn của các tỷ đều mang về đây!"Diệp Thần nhìn xem bảy vị sư tỷ an ủi.

"Sư đệ!"

Tần Mặc Diêu đột nhiên hỏi:"Đệ có thể trả lời ta một chuyện không?"

"Thất sư tỷ, vấn đề gì?"

"Đệ thật sự có nghĩ tới muốn cưới ta làm vợ không?"Tần Mặc Diêu mặt mũi tràn đầy chờ đợi mà nhìn xem Diệp Thần.

Lời vừa nói ra, tất cả nữ nhân nhao nhao nhìn về phía Diệp Thần.

Mấy người Viên Vũ ở một bên cũng là say, trong lòng tự nhủ đến cùng là nữ nhân a, đến lúc nào rồi còn nghĩ đến tình tình yêu yêu!

"Muốn muốn, chỉ là sợ ủy khuất các sư tỷ!"Diệp Thần dùng sức nhẹ gật đầu.

"Đệ nói như vậy, ta an tâm!"

Tần Mặc Diêu nói câu không giải thích được, hướng về phía Diệp Thần ngọt ngào cười:"Sư tỷ mệt mỏi, nghỉ ngơi trước một chút."

Nói xong, Tần Mặc Diêu khép lại hai mắt, chợt nhìn chính là nghỉ ngơi.

Diệp Thần cũng không để ý, bồi tiếp mấy vị sư tỷ khác trò chuyện, nói chuyện lý thú khi còn bé.

Chỉ chốc lát, trong hư không lại xuất hiện một cái lỗ đen.

Xưu!

Chúc Cửu Âm từ trong lỗ đen cực nhanh bò ra.

"Tê tê!"

Chúc Cửu Âm quay một vòng xung quanh bọn người Kiều An Na, sáu đạo quang mang ngũ sắc từ trên trời hàng xuống, trực tiếp chui vào thể nội các nàng.

"A, thân thể của ta giống như khôi phục!"

"Ta cũng vậy!"

Chúng nữ ngạc nhiên phát hiện, loại cảm giác xói mòn thể lực kia biến mất, thay vào đó là liên tục không ngừng rót khí lực vào trong cơ thể mình.

"Thất sư muội, chớ ngủ, mau dậy đi!"

Bọn người Kiều An Na đã từ dưới đất đứng người lên, kết quả lại phát hiện Tần Mặc Diêu còn nằm trên mặt đất, tựa hồ là ngủ thiếp đi.

Chương 572. Cửu Vĩ Linh Hồ!

Nhưng đám người kêu nửa ngày, Tần Mặc Diêu vẫn là nằm bất động, cái này càng làm đám người lo lắng!

Nhan Thanh vội vàng tiến lên thăm dò hơi thở Tần Mặc Diêu, hoảng sợ nói:"Không tốt, hô hấp Thất sư muội rất yếu, sắp không được!"

"Tại sao có thể như vậy?"

Đám người nghe vậy quá sợ hãi, vội vàng tiến lên liều mạng kêu gọi Tần Mặc Diêu.

Diệp Thần lại ngây người tại trận, nhìn xem Tần Mặc Diêu nhắm hai mắt, hốc mắt đỏ bừng nói:

"Thất sư tỷ sẽ không tỉnh"

"Sư đệ, đệ, làm sao đệ biết?"Kiều An Na quay đầu mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nhìn xem Diệp Thần.

"Nàng lựa chọn lưu lại tại Minh Giới, Chúc Cửu Âm, là thế này phải không?"Diệp Thần rưng rưng, Chúc Cửu Âm dựng thẳng lên thân rắn nhẹ gật đầu.

Đám người hiện trường thấy thế, lập tức một mảnh tiếng nức nở.

Ai cũng không biết ở Minh Giới, Tần Mặc Diêu nhớ tới câu nói kia của điên lão đầu ‘Sinh tử tâm cùng tùy’.

Cái này không phải nghĩa là quên sao?

Tần Mặc Diêu sau một hồi nội tâm thống khổ giãy dụa, quả quyết lựa chọn quên Diệp Thần.

"Làm sao bây giờ, Thất sư muội sẽ chết sao?"

An Khả Hân lên tiếng khóc lớn, nàng cùng Tần Mặc Diêu quan hệ tốt nhất, thân phận 'Ngũ sư tỷ' chính là Tần Mặc Diêu nhường cho nàng.

Diệp Thần cũng tim như bị đao cắt, nhưng tình huống trước mắt hắn thật sự có chút thúc thủ vô sách!

"Văn Tinh, còn có biện pháp gì để cứu sống sư tỷ tôi không, coi như bỏ ra giá lớn cũng được!"Diệp Thần lau đi khóe mắt ướt át, cắn răng nhìn về phía Văn Tinh.

"Ách"

"Cậu mau nói, chớ có dông dài!"Viên Vũ đều gấp, ở một bên thúc giục nói.

"Biện pháp xác thực có, bất quá có hai cái nan đề, nếu như đều có thể giải quyết, người vẫn là có thể cứu!"Văn Tinh nghĩ nghĩ nói.

"Biện pháp gì?"

"Lão Diệp, cậu ít nhất phải tu luyện tới Đại Thừa Kỳ, như thế sẽ có thể đi Minh Giới cứu sư tỷ của cậu trở về!"

"Mặt khác, người bị Minh Giới rút đi thần hồn, nhục thân sẽ rất nhanh sẽ hư thối, thủ đoạn bình thường căn bản là không có cách bảo tồn thân thể, trừ phi có linh huyết gia trì!"

Nghe Văn Tinh nói xong, Viên Vũ cũng không khỏi hít vào ngụm khí lạnh!

Tu sĩ Đại Thừa Kỳ!

Ai có thể tu luyện tới giai đoạn này, không chỉ có tuổi thọ có thể kéo dài vạn năm, còn có thể thuần thục sử dụng hoặc tự sáng tạo thần thông, pháp lực nhục thân đã đủ điều kiện phi thăng thượng giới, khoảng cách thành thần vẻn vẹn cách xa một bước

"Tôi có thể đi Linh Giới!"

Diệp Thần nghe xong dứt khoát đem chuyện mình gặp gỡ điên lão đầu nói cho đám người, nói:"Chỉ cần tìm được Linh Giới, tu vi của tôi tự nhiên có thể phóng đại!"

"Ngọa tào! Còn có lão đầu lợi hại như vậy, hắn là ai a?"Lan Trần nghe xong không khỏi líu lưỡi.

"Tôi không biết hắn!"Diệp Thần lắc đầu.

"Còn linh huyết thì sao?"

Thượng Quan Dĩnh sốt ruột nói:"Sư đệ, Linh Giới khẳng định có linh thú, không bằng đệ đi Linh Giới, tìm một con linh thú trở về đi!"

"Sau 24 giờ, thân thể Tần Mặc Diêu sẽ bị Minh Giới triệt để hủ hóa!"Văn Tinh nhắc nhở.

"Cái này"

Đám người nghe xong trợn tròn mắt, 24 giờ đừng nói bắt linh thú, có thể tìm tới cửa vào Linh Giới hay không đã rất khó rồi!

"Anh anh!"

Đúng lúc này, tiếng kêu của bạch hồ đưa tới mọi người chú ý, chỉ thấy nó đi đến bên người Tần Mặc Diêu, đuôi cáo lông xù hướng về phía trước giãn ra, một chút biến thành chín cái đuôi cáo, những cái đuôi này cuộn lại cùng một chỗ giống lúa mì phiêu lãng theo gió!

"Cửu Vĩ Linh Hồ!"

Viên Vũ thấy thế nhịn không được lớn tiếng kinh hô, từ số lượng đuôi đến xem, bạch hồ này ít nhất tu luyện ngàn năm!

"Đó không phải là Linh thú sao? Nó muốn làm gì, cứu Tần tỷ?"

Lan Trần mở to hai mắt nhìn, trong lòng tự nhủ 'Sủng vật' Thần ca thực ngưu bức, thật xinh đẹp!

Kết quả, thật đúng là bị Lan Trần đoán đúng!

Chỉ thấy bạch hồ dùng móng vuốt nhỏ gảy miệng Tần Mặc Diêu một chút, muốn mở nó ra.

Một giây sau, bạch hồ ngửa đầu huýt dài, một cái đuôi lơ lửng giữa không trung ứng thanh mà đứt, linh huyết đỏ tươi tức thời nhỏ vào trong miệng Tần Mặc Diêu

"Sư đệ, Thất sư muội không có sao chứ?"Phượng Vũ Huyên cau mày nói.

"Chắc chắn sẽ không!"

Diệp Thần lắc đầu, bạch hồ đều nhận chủ, quả quyết sẽ không làm chuyện vi phạm chủ nhân.

"Bạch hồ tự đoạn một đuôi, tương đương tu hành thiếu đi trọn vẹn trăm năm, Phượng tỷ quá lo lắng!"Viên Vũ cười nhạt một tiếng.

"..."

Phượng Vũ Huyên không nói chuyện, nhưng vẫn là hung hăng trừng Viên Vũ một chút, gia hỏa này gọi mình Phượng tỷ, nghe là lạ!

Đến lúc một giọt linh huyết cuối cùng nhỏ ra, đuôi cáo tuyết

trắng cũng dần dần khô héo, cuối cùng hóa thành một sợi bụi mù biến mất tại trước mắt mọi người, mà bạch hồ cũng suy yếu nằm rạp trên mặt đất, thở hồng hộc.

"Tiểu gia hỏa, cám ơn ngươi!"

Diệp Thần thấy thế tranh thủ thời gian ngồi xổm người xuống, từ trên thân móc ra một viên Tuyết Sơn Ngọc Lộ Hoàn, để vào trong miệng bạch hồ, sau đó nói với nó:

"Mau trở lại trong nhẫn nghỉ ngơi đi, tu vi của ngươi, cuối cùng cũng có một ngày ta sẽ giúp ngươi bù lại!"

"Anh anh!"

Bạch hồ ngẩng đầu nhìn Diệp Thần một chút, sau đó hóa thành một vệt ánh sáng chui vào trong nhẫn, Chúc Cửu Âm theo sát phía sau.

Chương 573. Phong vân biến ảo!

Mà lúc này thân thể Tần Mặc Diêu cũng phát sinh biến hóa, một tầng ánh sáng mỏng bao phủ thân thể nàng.

"Linh khí hộ thân, lão Diệp, cậu không cần lo lắng!"Văn Tinh thấy thế nói.

"Ân, hiện tại nhất định phải nhanh tìm tới cửa vào Linh Giới!"

Diệp Thần gật gật đầu, đứng người lên híp híp mắt, hừ lạnh nói"Bất quá trước lúc này, tôi muốn tìm Cốc gia hảo hảo tính toán bút trướng này!"

"Vậy cũng chớ lãng phí thời gian, chúng ta hiện tại liền đi Kinh Thành!"

Văn Tinh rảnh đến hoảng, nghe xong Diệp Thần muốn tìm người khác phiền phức lập tức hào hứng.

Ở một bệnh viện nào đó Thiên Nam.

Vô Danh nằm trên giường bệnh, nhìn xem tay cụt của mình khẽ cắn môi bấm một số điện thoại đặc thù, rất nhanh đầu bên kia điện thoại truyền tới âm thanh uy nghiêm của một nam nhân.

"Nói!"

"Chí Tôn, tôi thất bại!"

Vô Danh nặng nề mà thở dài, đem trọn vẹn câu chuyện nói một lần.

"Ân, quả nhiên y như Huyền Cơ Tử nói!"Đầu bên kia điện thoại trầm giọng nói.

"Huyền Cơ Tử? Hắn không phải đã biến mất sao, chẳng lẽ lại xuất hiện?"

Nghe được cái tên này, cho dù là dạng cao thủ đỉnh cấp như Vô Danh, cũng rất là giật mình!

Huyền Cơ Tử tính toán không bỏ sót, thậm chí có người đánh đồng hắn với Viên Thiên Cương và Lý Thuần Phong (nhà tiên tri tướng số phong thủy nổi tiếng TQ), tại Hoa Hạ tuyệt đối là nhân vật đại thần cấp!

"Ân, trước đây không lâu Huyền Cơ Tử từng sai người báo cho ta, vừa vặn ngươi cũng giúp ta phân tích một chút!"

"Lời gì?"

"Hắn nói phong vân biến ảo, thiên hạ tất có Thanh Long nhất tịch, mà lại quốc gia càng giàu có, yêu ma quỷ quái càng nhiều, mà Thanh Long chính là khắc tinh những thứ này!"

"Nếu như nghịch thiên đồ long, sẽ chỉ hoàn toàn ngược lại! Huyền Cơ Tử nói tới Thanh Long, hẳn là chính là Diệp Thần?"Đầu bên kia điện thoại trầm giọng nói.

"Cái này"

Vô Danh nhíu mày, cấp tốc bấm ngón tay tính toán thở dài nói:"Chí Tôn, kẻ này đúng là Thanh Long mệnh cách!"

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một trận, Vô Danh đợi một hồi nhắc nhở:

"Việc này bởi vì Cốc gia mà lên, ta nghĩ Diệp Thần tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ!"

"Chuyện này ngươi chớ để ý, an tâm dưỡng thương!"Nói xong, đối phương trực tiếp cúp điện thoại.

Đúng lúc này bí thư gõ cửa mà vào, đem một chồng văn kiện đặt ở bàn làm việc, đứng thẳng người nói:

"Chí Tôn, đây đều là chứng cứ Cốc Chí Cương cấu kết thế lực ngoại cảnh, mà lại việc này còn có Cốc lão gia tử liên lụy trong đó!"

Chí Tôn rút ra một phần văn kiện nhìn, lập tức cau mày, âm thanh lạnh lùng nói:

"Để Tào Chấn Hưng toàn quyền xử lý việc này, mặc kệ dính đến ai, hết thảy nghiêm trị không tha!"

"Vâng!"

Bí thư nghe vậy âm thầm kinh hãi, một câu của Chí Tôn, để Kinh Thành lại ít đi đại gia tộc.

Ninh Châu.

Sau khi Diệp Thần xuống núi quyết định một mình đi Kinh Thành tìm người nhà họ Cốc tính sổ sách.

"Lão Diệp, cậu đi một mình không tốt a, để tôi cùng Viên đại đầu đi cùng đi?"Văn Tinh hỏi.

"Các cậu lưu lại, chiếu cố sư tỷ tôi, đối phó Cốc gia chỉ một mình tôi đi là đủ!"Thanh âm Diệp Thần băng lãnh, trong lòng hắn người nhà họ Cốc sớm đã là thi thể.

"Thần ca, chúng ta chờ cậu!"

Viên Vũ còn có cái bí mật không nói, đó chính là Diệp Thần đã thức tỉnh Thanh Long mệnh mạch, từ nay về sau sẽ có Thanh Long hộ thể, bởi vậy hắn cũng không lo lắng Diệp Thần độc xông Kinh

Thành.

Nhưng vào lúc này, điện thoại di động trên thân Tần Mặc Diêu vang lên, Diệp Thần lấy ra xem xét, là Lý Kiến Châu gọi tới.

"Tần Mặc Diêu, ta mặc kệ cô ở đâu, lập tức trở về trường học cho ta!"Điện thoại vừa kết nối, trong điện thoại di động liền truyền đến tiếng gầm gừ của Lý Kiến Châu.

"Dám uy hiếp sư tỷ tôi, ông muốn chết sao?"

Thanh âm Diệp Thần băng lãnh, hắn đang kìm nén đầy bụng tức giận đây, không nghĩ tới gia hỏa xui xẻo Lý Kiến Châu này đưa tới cửa!

"Tốt! Họ Diệp ngươi cũng ở đó, vừa vặn ta muốn tìm ngươi gây phiền phức đây!"

Lý Kiến Châu nghe xong là thanh âm Diệp Thần càng thêm tức giận điên lên, cả giận nói:"Ngươi tìm người phế đi con trai ta, ta cam đoan ngươi cũng sống không quá ngày hôm nay!"

"Khẩu khí thật lớn!"

Bên trong ánh mắt Diệp Thần hiện lên một vòng hàn quang, thản nhiên nói:"Ông ở trường học chờ lấy, tôi ngược lại muốn xem xem ông làm sao để cho tôi không sống quá ngày hôm nay!"

"Tiểu tử, chờ xem! Có gan liền đến địa chỉ ta phát cho ngươi!"

Nói xong Lý Kiến Châu thở phì phò cúp xong điện thoại, thuận tay phát cái địa chỉ cho Diệp Thần.

Hắn sở dĩ dám phát ngôn bừa bãi, là bởi vì giúp đỡ của Park Chang đến, hắn chẳng qua là "Cáo mượn oai hùm" mà thôi.

"Sư đệ, ai gọi tới?"Kiều An Na cũng nghe ra tiếng gầm gừ bên trong điện thoại di động, không khỏi hiếu kì hỏi.

"Viện trưởng Viện Y Học Trung Y, một đại ngốc bức."

"Sư tỷ, đệ vẫn là đi trước!"

Diệp Thần không nghĩ trì hoãn thời gian, nếu không phải mình cần đi sân bay tỉnh thành, hắn đều chẳng muốn phản ứng Lý Kiến Châu.....

Rất nhanh, Diệp Thần căn cứ định vị đi tới một đạo quán Taekwondo ở tỉnh thành, ngoài cổng còn ngừng lại mấy chiếc xe con cao cấp, mấy tên hộ vệ âu phục đen giày da canh giữ ở cổng, nhìn thấy Diệp Thần muốn đi vào, một tên áo đen trong đó đưa tay ngăn cản hắn!

Chương 574. Hàng lởm giúp đỡ?

"Tiên sinh, hôm nay đạo quán không mở ra cho người ngoài, muốn học Taekwondo hôm nào lại đến đi!"Người áo đen nói một ngụm tiếng Hoa lưu loát.

"Tôi học cái đồ chơi này làm gì?"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, nói với người áo đen:"Tránh ra đi, là Lý Kiến Châu mời tôi đến!"

"Ngươi chính là Diệp Thần?"

Người áo đen đầu tiên là sững sờ, lập tức mặt mũi tràn đầy cười gằn nói:"Tiểu tử, hôm nay ngươi phải xui xẻo!"

Bành!

Vừa dứt lời, người áo đen trực tiếp bị Diệp Thần một cước đạp bay!

Diệp Thần vốn là kìm nén đầy bụng tức giận, hiện tại một quả ớt nhỏ cũng dám âm dương quái khí nói chuyện với hắn, đây không phải muốn bị đánh sao?

"A Tây Ba!"

Hai người áo đen khác thấy thế giận tím mặt, bên trong miệng hùng hùng hổ hổ giơ quả đấm đánh tới hướng Diệp Thần.

"Lăn!"

Diệp Thần trực tiếp quất tới miệng đối phương, hai người kêu thảm một tiếng, giống như diều đứt dây, trực tiếp bị quất bay vào trong đạo quán.

Lúc này, bên trong đạo quán Park Chang đang cắn răng nghiến lợi nói với một nam tử mặc trang phục Taekwondo.

"Lão Choi, hôm nay anh nhất định phải giúp tôi giết tiểu tử kia!"

"Park tiên sinh xin yên tâm, chỉ là một người Hoa, tôi chỉ cần một chân là có thể đem đầu hắn đá lăn lông lốc!"Mặt mũi Choi Dong-Ju tràn đầy khinh thường, hắn thấy người Hoa vẫn như cũ là 'Ma bệnh Đông Á', căn bản không phải đối thủ của hắn.

"Choi tiên sinh, trước lúc ngài đá chết hắn, có thể đá nát tứ chi, à năm chi của tên tiểu tử kia được không?"Lý Kiến Châu oán hận nói.

"Ông là ai, tại sao tôi phải nghe ông?"Choi Dong-Ju lườm Lý Kiến Châu một chút thản nhiên nói.

"Lão Choi, hắn là Lý viện trưởng, anh cứ chiếu hắn làm đi!"Park Chang nói.

"Tốt, tôi nghe Park thiếu!"

Cũng khó trách Choi Dong-Ju kiêu ngạo, thân là quán quân Taekwondo Thái Cực quốc, hắn thế nhưng là đại danh nhân!

Mấy người đang nói, đột nhiên một tiếng hét thảm truyền đến, ngay sau đó hai tên hộ vệ áo đen bay thẳng vào đạo quán, nặng nề mà ngã xuống đất.

"Không tốt, là họ Diệp tới!"

Lý Kiến Châu nuốt ngụm nước bọt, nội tâm của hắn vẫn còn

có chút kiêng kị với Diệp Thần.

Vừa dứt lời, Diệp Thần dạo bước đi vào đạo quán, hắn nhìn lướt qua cuối cùng dừng lại tại trên thân Choi Dong-Ju, thản nhiên nói:

"Ta bề bộn nhiều việc, mau nói xong di ngôn rồi đi chết đi!"

"A Tây Ba!"

Choi Dong-Ju nghe xong tức điên lên, chỉ vào Diệp Thần giận dữ hét:"Người Hoa đáng chết, hôm nay ta sẽ thay Park thiếu lấy mạng chó của ngươi!"

Nói xong, con hàng này đằng không mà lên, một cái chân nặng quét tới đầu Diệp Thần!

"Park Chang, Choi tiên sinh có thể thắng họ Diệp không?"

Trong lòng Lý Kiến Châu không chắc, vừa rồi Park Chang mang đến bảo tiêu đều phế đi, trước mắt nếu là Choi Dong-Ju lại thua, hắn sẽ phải xui xẻo theo.

"Yên tâm đi Lý viện trưởng, Taekwondo là thuật đọ sức mạnh nhất trên thế giới, lão Choi lại là cao thủ Thái Cực quốc tôi, đối phó Diệp Thần rất dễ dàng!"

Park Chang cũng giống như tất cả người dân Thái Cực quốc, đối với Taekwondo vẫn rất có tự tin.

Lý Kiến Châu nghe xong cũng hơi yên tâm một chút, tốt xấu người ta là con cháu tài phiệt, chắc chắn sẽ không tìm 'Hàng lởm' hỗ trợ!

Mắt thấy chân Choi Dong-Ju sẽ đá trúng Diệp Thần, nhưng hắn vẫn là không nhúc nhích, cái này nhưng làm Choi Dong-Ju sướng đến phát rồ, nghĩ thầm người Hoa này khẳng định là sợ!

"Muốn chết!"

Ánh mắt Diệp Thần lẫm liệt, một chưởng như thiểm điện chém vào trên xương bắp chân Choi Dong-Ju!

Răng rắc!

Một tiếng tiếng xương nứt thanh thúy quanh quẩn bên trong đạo quán, ngay sau đó Choi Dong-Ju ngã rầm trên mặt đất, bên trong miệng phát ra một trận tiếng kêu thảm thiết thê lương!

Xương đùi phải của hắn bị Diệp Thần một chưởng vỗ nát, toàn bộ bắp chân mềm nhũn, giống như bánh quẩy.

"..."

Park Chang thấy thế trợn tròn mắt, vừa rồi xảy ra chuyện gì, ngã xuống đất không phải là Diệp Thần sao?

"Diệp, Diệp Thần cậu, cậu chớ làm loạn!"

Lý Kiến Châu thấy thế dọa sợ, nhìn thấy Diệp Thần hướng hắn đi tới, con hàng này một bên lui về sau một bên cảnh cáo nói:"Tôi, tôi nhận biết không ít người tại tỉnh thành, nếu là cậu dám đụng đến tôi, cẩn thận"

Lời còn chưa nói hết, Diệp Thần trực tiếp tiến lên một bàn tay quất vào trên mặt Lý Kiến Châu!

Ba!

Một tát này quả thực không nhẹ, quất đến Lý Kiến Châu choáng đầu hoa mắt, há mồm phun một cái, phun ra mấy cái răng đẫm máu, sền sệt trong lòng bàn tay.

"Một tát này, là tôi thay sư tỷ thưởng ông!"

Ba!

Nói xong, Diệp Thần trở tay lại một cái tát quất vào trên mặt Lý Kiến Châu, âm thanh lạnh lùng nói:"Một tát này là thay những bệnh nhân Họa Hạ đã gặp phải ông!"

"..."

Lý Kiến Châu bị đánh cho miệng đầy máu, hắn che lấy quai hàm ánh mắt hoảng sợ nhìn xem Diệp Thần, cũng không dám lại nói nhảm thêm một câu!

"Còn có ngươi!"

Diệp Thần quay đầu ánh mắt sáng rực nhìn về phía Park Chang, chỉ chỉ Choi Dong-Ju kêu rên dưới mặt đất, hừ lạnh nói:"Ngươi tốt xấu cũng là tiểu tài phiệt, tìm loại này rác rưởi tới đối phó ta, xem thường ai đây?"

"Ta"

Park Chang dọa đến không nói nổi một lời nào, tiểu bổng tử khi dễ một chút người thành thật có thể, đụng tới loại cọng rơm cứng Diệp Thần cũng chỉ biết kinh sợ!

Chương 575. Lão tặc hẳn phải chết (hạ)!

"Ta không có thời gian chơi với ngươi, lưu cho ngươi cái tưởng niệm đi!"

Diệp Thần đột nhiên cười, đưa tay nhẹ nhàng vỗ một cái tại bụng dưới Park Chang.

"Ngươi, ngươi vừa làm gì ta?"

Park Chang vừa kinh vừa sợ, cứ như vậy tuỳ tiện buông tha mình, rất không có khả năng đi?

"Yên tâm, ngươi rất nhanh sẽ biết!"

Diệp Thần nói xong quay người rời đi, trước khi đi vẫn không quên nói Choi Dong-Ju đang nằm dưới đất:"Võ thuật Hoa Hạ bác đại tinh thâm, Taekwondo cũng đừng đến kẻo mất mặt xấu hổ, lưu tại Bổng Tử quốc chơi đi!"

Bổng Tử quốc?

Choi Dong-Ju rất khó hiểu, không phải là hắn thích ăn ngô đi, sao lại bổng tử ở đây? (Bổng tử cũng có nghĩa là bắp ngô)

Rời đi đạo quán Taekwondo, Diệp Thần rất nhanh liền đến sân bay, mà Lan Trần cũng đã sớm an bài máy bay tư nhân, chỉ chờ Diệp Thần tới.

Kinh Thành, trường hỏa táng.

Các tang khách nhà khác đã ngồi đầy, mà bên phía Cốc gia lại

vắng vẻ, ngoại trừ mấy cái cái gọi là thân thích, căn bản không có nhiều người đến tưởng niệm.

"Diệp Thần đáng chết, ta nhất định phải giết ngươi!"Cổ Cơ Kiệt quỳ gối trong linh đường lão ba, tức giận quát ầm lên.

"Tiểu Kiệt đừng thương tâm, gia gia cho dù phải liều cái mạng già này, cũng sẽ báo thù cho cha cháu!"

Bờ môi Cốc Khê run nhè nhẹ, bên trong đôi mắt già nua vẩn đục lộ ra một vòng sát khí!

Chuyện thống khổ nhất thế gian, không ai qua được người đầu bạc tiễn người đầu xanh, mà hết thảy này đều là bởi vì tiểu tử Diệp Thần kia tạo thành!

Một bên Cốc Chí Dũng nhìn xem linh đường trống rỗng, oán hận nói:

"Đám Bạch Nhãn Lang này, thời điểm trước kia đại ca còn, Cốc gia thả cái rắm đều là hương! Hiện tại, ngay cả bóng ma đều không nhìn thấy!"

"Bọn chúng biết Cốc gia không được, loại thời điểm này tự nhiên sẽ lựa chọn bo bo giữ mình!"Cốc Khê nặng nề mà thở dài.

Ngẫm lại Cốc gia rơi xuống hạ tràng hôm nay, toàn bởi vì một câu của Huyền Cơ Tử, đến cùng có đáng giá hay không?

Đúng lúc này, một dáng người khôi ngô người đi vào linh đường.

"Tào Chấn Hưng?"

Sau khi Cốc Chí Dũng thấy rõ ràng tướng mạo người này liền ngẩn người, bởi vì quan hệ Cốc gia cùng Tào gia cũng không quá tốt, sao hắn lại tới đây?

Bất quá dựa theo tập tục, Cốc Chí Dũng đầu đội mũ tang vẫn là chủ động tiến ra đón.

"Nén bi thương."

Tào Chấn Hưng nhìn xem linh đường quạnh quẽ thần sắc không khỏi ngưng trọng, cầm tay Cốc Chí Dũng nhẹ nhẹ vỗ vỗ.

"Tào ca, có lòng!"Cốc Chí Dũng nức nở nói.

"Cốc lão gia tử, bảo trọng thân thể!"Tào Chấn Hưng lại đi đến trước mặt Cốc Khê thăm hỏi.

"Tạ ơn!"

Cốc Khê còn rất cảm động, đôi mắt già nua vẩn đục trong nháy mắt ướt át.

So với những tiểu nhân nịnh nọt kia, Tào Chấn Hưng có thể đến linh đường tế điện, tuyệt đối là điệu bộ quân tử!

Nhưng một câu tiếp xuống của Tào Chấn Hưng, lại làm cho Cốc Khê kém chút sặc chết!

"Cốc lão gia tử, tôi đến ngoại trừ tưởng niệm Cốc Chí Cương, kỳ thật còn có mang theo nhiệm vụ!"Tào Chấn Hưng nói thẳng.

"Tiểu Tào, vậy cậu đi đi, đừng chậm trễ!"

Cốc Khê nghe xong vội vàng nói.

"Không, ý của tôi là, ngài phải đi cùng tôi!"

"Cái gì? Đi cùng?"

Người nhà họ Cốc nghe xong tất cả đều ngây ngẩn cả người, không biết trong hồ lô Tào Chấn Hưng muốn làm cái gì.

Thẳng đến khi Tào Chấn Hưng lấy điện thoại di động ra, gọi tới cục trưởng Cục Cảnh Sát Kinh Thành, đối phương móc ra một tấm bắt giữ khiến, người nhà họ Cốc mới bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai Tào Chấn Hưng là tới bắt người!

"Tào Chấn Hưng, ngươi chớ quá mức!"

Cốc Chí Dũng nổi bão tại chỗ, cả giận nói:"Thi cốt đại ca ta chưa lạnh, các ngươi muốn chơi Cốc gia ta sao, dựa vào cái gì?"

"Không sai!"

Cổ Cơ Kiệt cũng nhảy ra ngoài, cao to một mét tám ngăn tại trước mặt Cốc Khê, hét lên:"Hôm nay ai dám bắt gia gia của ta, ta sẽ liều mạng với kẻ đó!"

"Các người hà tất phải như vậy a?"

Tào Chấn Hưng nhíu nhíu mày, nói:"Bắt giữ lão gia tử là mệnh lệnh thượng cấp, các người nhất định phải làm như vậy sao?"

"Còn có, chuyện Cốc lão cùng thế lực ngoại cảnh, thật muốn tôi phải nói rõ ra tại đây sao?"

"Cái này"

Cha con Cốc Chí Dũng nghe xong trợn tròn mắt, có thể làm thượng cấp Tào Chấn Hưng, đó đã là nhân vật đỉnh phong Hoa Hạ, Cốc gia bây giờ có thể chọc nổi sao?

"Ta đi với cậu!"

Cốc Khê chậm rãi đứng người lên, một lần cuối cùng quay đầu nhìn di ảnh con trai một chút, nước mắt tuôn đầy mặt nói:

"Đáng thương hài cốt con trai ta không còn, tiểu tử họ Diệp, ngươi thật là ác độc a!"

"Đúng a, các ngươi làm sao không xử lý Diệp Thần?"Cốc Chí Dũng còn muốn buông tay đánh cược một lần, muốn kéo cái đệm lưng cho phụ thân.

"Diệp Thần là công thần quốc gia, Chí Tôn tự mình miễn xá hắn!"

Tào Chấn Hưng nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định nói cho Cốc Khê, cũng để cho hắn chết được rõ ràng.

"Cái gì?"

Người nhà họ Cốc trong nháy mắt không bình tĩnh, nhưng Tào Chấn Hưng cũng không nghĩ lại nói nhảm, vung tay lên, cảnh sát đã sớm chờ ở bên ngoài vọt vào, trực tiếp mang lên trên còng tay cho Cốc Khê.

"Tào Chấn Hưng, không thể thả Cốc gia chúng ta một con đường sao?"Cốc Chí Dũng luống cuống.

"Không thể!"

Tào Chấn Hưng mặt mũi tràn đầy nghiêm túc nhìn xem Cốc Chí Dũng, nghiêm mặt nói:"Từ thời điểm Cốc Chí Cương phản bội quốc gia trở đi, kết quả là đã được quyết định từ lâu, mang đi!"

Nói xong, Tào Chấn Hưng quay người nhanh chân đi ra linh đường.

Chương 576. Lão tặc hẳn phải chết (thượng)!

Rời đi trường hỏa táng, đoàn xe của bọn người Tào Chấn Hưng vừa mới đi tới một con đường nhỏ nhiều bóng râm, xe trước mặt đột nhiên thắng gấp ngừng lại.

"Xảy ra chuyện gì?"Tào Chấn Hưng nhíu mày.

"Phía trước giống như có người cản xe!"Lái xe quay đầu lại nói với Tào Chấn Hưng.

"Hồ nháo, ngay cả xe Cục Cảnh Sát cũng dám cản, người nào sao mà to gan như vậy?"Tào Chấn Hưng một bên nói, một bên đẩy cửa xe ra muốn xuống xe nhìn xem.

Kết quả, vừa xuống xe, Tào Chấn Hưng liền thấy một gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ.

"Diệp Thần?"

Tào Chấn Hưng rất là chấn kinh, hắn thấy qua ảnh chụp Diệp Thần, tiểu tử này sao lại tới đây, chẳng lẽ hắn muốn

"Lưu lại đầu Cốc gia lão, các người đi thôi!"Thanh âm Diệp Thần băng lãnh, phảng phất là sứ giả câu hồn từ Địa Ngục.

"Nực cười! Bắt hắn lại!"

Cảnh cục số một nghe vậy tức điên lên, vội vàng móc ra còng tay, chuẩn bị bắt Diệp Thần.

"Khoan đã!"

Đúng lúc này Tào Chấn Hưng đi nhanh tới, Diệp Thần xem xét dáng dấp người này có tám chín phần giống Tào Vinh, trong lòng lập tức có suy đoán đối với thân phận hắn.

"Lãnh đạo, người này nói muốn chúng ta lưu lại Cốc lão, tôi đang chuẩn bị bắt giữ hắn đây!"Cảnh cục số một giải thích nói.

"Để ta xử lý!"

Tào Chấn Hưng nhíu nhíu mày, lập tức nhìn chăm chú nhìn về phía Diệp Thần, hỏi:"Tiểu Diệp, cậu đây là muốn làm cái gì?"

"Ông là cha của Tào Vinh đi?"

Diệp Thần nghe đối phương có thể gọi ra tính danh mình, cũng lười khách sáo, nói thẳng:"Hôm nay cha con Cốc gia phải chết, nể tình Tào gia đã giúp tôi, tôi không làm khó dễ các người, lưu Cốc lão đầu lại, các người đi thôi!"

Lời vừa nói ra mọi người đều chấn kinh!

Tào Chấn Hưng chấn kinh vì Diệp Thần bá đạo, những người khác thì chấn kinh vì đảm lượng của Diệp Thần, đối mặt cảnh sát dám nói loại lời này, hắn điên rồi sao?

"Tiểu Diệp, cậu muốn cản trở công vụ sao, ta khuyên cậu tốt nhất chớ làm loạn!"

Tào Chấn Hưng thấy Diệp Thần bất vi sở động, dứt khoát nói:"Cậu chờ một lát, ta gọi điện thoại!"

"Ông gọi đi, dù sao Cốc gia lão tặc phải chết!"Diệp Thần âm thanh lạnh lùng nói.

"Lãnh đạo, người kia là ai a?"

Cảnh cục số một một mặt mộng bức, nhưng hắn cũng đã nhìn ra, người trẻ tuổi trước mắt này tuyệt không đơn giản, bằng không

Tào Chấn Hưng đã sớm hạ lệnh bắt người, thậm chí đều có thể nổ súng!

Tào Chấn Hưng không có trả lời, hắn bấm điện thoại rất nhanh tiếp thông, nói vài câu xong đưa điện thoại ra, nói với Diệp Thần:

"Để Tào Viện Triều nói cho cậu đi, hi vọng cậu có thể khắc chế một chút!"

Diệp Thần nhận lấy điện thoại, trong điện thoại di động lập tức truyền đến thanh âm Tào Viện Triều:"Diệp Thần, nghe Tào Chấn Hưng nói, cậu cản đường cướp xe nhất định phải giết Cốc Khê?"

"Chú Tào, người nhà họ Cốc giở trò quỷ, kém chút hại chết sư tỷ cháu, cho nên bọn họ phải chết, chú cũng đừng khuyên cháu!"Diệp Thần nói thẳng.

"Muốn giết cứ giết đi!"

Tào Viện Triều biết là Diệp Thần quyết tâm muốn giết Cốc Khê, nghĩ nghĩ nói:"Bất quá, cậu ngay trước nhiều người như vậy giết hắn, quốc gia không muốn mặt mũi sao?"

"..."

"Thật muốn báo thù cậu cũng sẽ có thủ đoạn khác, đúng không?"Tào Viện Triều nhắc nhở.

"Tốt, để cha Tào Vinh đem người giao cho cháu, cháu nói mấy câu với hắn!"

"Ân, cậu đem điện thoại cho hắn đi!"

Tào Viện Triều không tiếp tục khuyên, hắn biết đây là ranh giới cuối cùng của Diệp Thần, đã không thể lui.

Tào Chấn Hưng nhận lấy điện thoại, nói vài câu mới cúp máy, quay đầu đối nói với cảnh cục số một:"Mang Cốc Khê ra, để Diệp Thần nói mấy câu cùng hắn!"

"Lãnh đạo, cái này"

"Nhanh đi, xảy ra chuyện ta phụ trách!"Tào Chấn Hưng cắn răng cau mày nói.

Thấy lãnh đạo tức giận, cảnh cục số một vội vàng để cho người ta đem Cốc Khê mang ra xe cảnh sát, dưới sự giám sát của hai tên cảnh sát, đem hắn đưa đến trước mặt Diệp Thần.

"Cốc gia lão tặc, chúng ta rốt cục gặp mặt!"

Ánh mắt Diệp Thần lạnh lùng, một cỗ sát khí vô hình đem đối phương bao phủ lại.

"Diệp Thần!"

Cốc Khê xem xét là Diệp Thần, lập tức dậy lên nỗi buồn, tức giận nói:"Hỗn đản! Ngươi giết con trai ta, ngay cả cặn mảnh xương vụn đều không thừa, quả thực không bằng súc sinh!"

"Lão tặc, thời điểm hai mươi năm trước lão phái người truy sát ta tại sao không nói lời này?"Diệp Thần hừ lạnh nói.

"Ngươi"

"Đừng sợ, ta không giết lão, chỉ tâm sự!"

"Lão phu không có gì để trò chuyện cùng ngươi!"

Cốc Khê cắn răng nghiến lợi trừng mắt Diệp Thần, nghiêm nghị quát:"Có gan lập tức giết ta, ngươi dám không?"

"Lão đầu, lão kích động như vậy cẩn thận bể mạch máu!"

"Cút đi!"

Diệp Thần cười lạnh, đưa tay giương lên, đồng thời mấy đạo kình khí lập tức bắn vào trong cơ thể Cốc Khê.

Cốc Khê lại không hề hay biết, thấy Diệp Thần không dám mảy may động đến hắn, không khỏi đắc ý nói:

"Tiểu tử, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo, ở trên mảnh đất Kinh Thành này, còn chưa tới phiên ngươi đùa nghịch uy phong!"

"Mau mang hắn vào trong xe!"

Tào Chấn Hưng thật muốn quát cho Cốc Khê một cái, vạn nhất thật chọc giận Diệp Thần, hắn muốn xuất thủ người nào cản trở được?

"Diệp Thần, bây giờ cậu có thể tránh đường đi?"

"Đương nhiên có thể!"

"..."

Tào Chấn Hưng nghe vậy không khỏi hồ nghi, mới vừa rồi còn lời thề son sắt muốn giết Cốc Khê, làm sao có chút sấm to mưa nhỏ?

Bất quá, rất nhanh Tào Chấn Hưng liền biết là mình cả nghĩ quá rồi!

Trên đường mang Cốc Khê về, lão đầu đột nhiên kêu thảm một tiếng, ngay sau đó trừng hai mắt một cái, hai chân duỗi ra trực tiếp tắt thở!

Chương 577. Lại gặp giấc mộng!

"Đáng chết, khẳng định là vừa rồi tiểu tử kia động tay động chân!"

Cục trưởng Cục Cảnh Sát nhìn xem thi thể Cốc Khê, mặt mũi tràn đầy biểu lộ ảo não, nhưng bác sĩ trên xe trải qua một phen kiểm tra, lại nói cho cục trưởng Cốc Khê là đột phát chảy máu não bỏ mình!

"..."

Nghe được bác sĩ giải thích, Tào Chấn Hưng đều nổi da gà!

Khó trách vừa rồi Diệp Thần sẽ sảng khoái bỏ qua Cốc Khê như vậy, nguyên lai hắn sớm có an bài.

"Lãnh đạo, phần báo cáo này nên viết như thế nào bây giờ?"

"Bác sĩ không phải nói chảy máu não sao, đó chính là chết bất đắc kỳ tử mà chết, đem thi thể đưa trở về đi!"

Tào Chấn Hưng lườm thi thể Cốc Khê một chút, thầm nghĩ Cốc gia gây ai không tốt, hết lần này tới lần khác muốn gây Diệp Thần, thật sự là tự chuốc nhục nhã!

Cuối cùng, Cốc Khê còn chưa đi được bao xa, lại bị đưa về trường hỏa táng, nhưng lần này hắn không phải người đứng xem hoả táng, mà là tự mình tham dự trong đó.

Nhìn thấy thi thể phụ thân, biết được sau khi trò chuyện qua cùng Diệp Thần mới bị, Cốc Chí Dũng tức đến nổi trận lôi đình!

"Họ Diệp, Cốc gia ta cùng ngươi không chết không thôi!"Cốc Chí Dũng hai mắt đỏ tươi, tức giận quát.

"Cốc Chí Dũng, tự giải quyết cho tốt đi, tôi khuyên ông đừng lại đi trêu chọc Diệp Thần!"Tào Chấn Hưng nhìn huynh muội Cổ Cơ Kiệt một chút, nói thẳng:"Tốt xấu cho lưu chút gốc rễ cho Cốc gia, đừng cái gì cũng bị mất!"

"Hừ! Tào Chấn Hưng, ông ít giả mù sa mưa, nếu không phải ông bắt đi cha ta, lão nhân gia làm sao lại chết!"Cốc Chí Dũng cả giận nói.

"Không biết tốt xấu!"

Tào Chấn Hưng cũng tức giận đến quá sức, nói xong quay người rời đi, Cốc gia chết sống cùng hắn có liên can gì?

Màn đêm buông xuống.

Diệp Thần mới trở lại sơn trang Vân Đỉnh, đi vào biệt thự mới phát hiện một mình Tô Tuyết Di ở phòng khách xem tivi.

"Nàng dâu!"

"Lão công, làm sao giờ anh mới trở về a?"Tô Tuyết Di nhìn thấy Diệp Thần lập tức bĩu môi ra, ngữ khí có chút u oán nói.

"Hôm nay có chút bận bịu, không phải nàng dâu nói có tin tức tốt muốn nói cho lão công biết sao?"Diệp Thần đi qua ngồi ở trên ghế sa lon, đem Tô Tuyết Di kéo vào trong ngực.

Nam nhân mà, vợ con như lò sưởi đầu giường, chỉ có về đến nhà Diệp Thần mới hơi cảm giác đã thả lỏng một chút.

"Đúng a, suýt nữa quên mất!"

Tô Tuyết Di hoạt bát thè lưỡi, cảm xúc trong nháy mắt chuyển biến tốt đẹp nói:"Bạn học thời đại học của em ở công ty quảng cáo

4A tỉnh thành nói hắn muốn đem quảng cáo Hàn gia giới thiệu cho em làm, hẹn em ngày mai đi tỉnh thành tâm sự!"

"Hàn gia?"

"Đúng vậy a, nếu như có thể đón lấy cái này đơn quảng cáo này, công ty tối thiểu có thể kiếm thêm năm triệu a!"

"Ân, vậy rất tốt!"Diệp Thần miễn cưỡng cười một tiếng.

"Lão công, anh không cao hứng sao?"

Tô Tuyết Di phát giác được Diệp Thần tâm tình không tốt, ngẩng đầu chớp một đôi mắt to nhìn xem hắn.

Diệp Thần không nói.

Giờ phút này trong đầu hắn đều là như thế nào mới có thể tìm tới cửa vào Linh Giới, đáng tiếc điên lão đầu chỉ cho hắn một viên bi đất, cũng không có nói cho hắn biết cửa vào Linh Giới ở đâu.

"Lão công, anh xem một chút bộ quần áo này thế nào?"

Lúc này Tô Tuyết Di mở điện thoại ra, Diệp Thần cúi đầu xem xét mới phát hiện là một bộ nội y báo vằn gợi cảm.

"Không tệ!"

Diệp Thần gật gật đầu, cười nói:"Nàng dâu, lão công có chút mệ mỏi, đi tắm trước!"

"…"

Nhìn xem Diệp Thần đứng dậy rời đi, trong lòng Tô Tuyết Di không khỏi có chút thất lạc nhỏ, chẳng lẽ Diệp Thần còn trẻ như vậy đã hư?

Không được, ngày mai nhất định phải mua chút thận dê hay gì

đó, hảo hảo bồi bổ cho hắn mới được.

Nghĩ đến cái này Tô Tuyết Di tranh thủ thời gian trong điện thoại search google, nam nhân ăn cái gì mới bổ thận.

Ban đêm, Diệp Thần lại gặp giấc mộng, trong lúc ngủ mơ lại mơ tới nữ nhân tướng mạo quyến rũ kia, bất quá lần này nhìn sắc mặt của nàng có vẻ hơi tái nhợt.

"Lại là cô?"

Diệp Thần sững sờ, không hiểu rõ mình làm sao thường xuyên có thể mơ tới nữ nhân này.

"Diệp công tử, cậu muốn đi Linh Giới sao?"

Hồ Ngạo Tuyết một đôi ngập nước mắt to nhìn chằm chằm Diệp Thần, ôn nhu hỏi.

"Ngọa tào! Làm sao cô biết tôi muốn đi Linh Giới?"Diệp Thần giật mình, nữ nhân này thật đáng sợ, thế mà biết mình đang suy nghĩ gì?

"Cửa vào Linh Giới cần tu sĩ Đại Thừa Kỳ mới có thể cảm ứng được, lấy tu vi bây giờ của cậu chỉ có một cái biện pháp!"Hồ Ngạo Tuyết cười một tiếng.

"Biện pháp gì?"Diệp Thần nhãn tình sáng lên.

"Không phải cậu có bản 《 Xi Vưu Thiên Thư 》 sao? Bên trong cuốn sách này ghi chép từng cái cửa vào dị giới, trong đó có bao gồm Linh Giới!"Hồ Ngạo Tuyết nói.

Nghe được Hồ Ngạo Tuyết nói như vậy, Diệp Thần cao hứng rất nhiều, nhưng sau đó lại sầu muộn!

Bởi vì hắn đã lật xem qua 《 Xi Vưu Thiên Thư 》trong tay mình, hai bản trong sách đều không có ghi chép Linh Giới, hắn là

viết trong cuốn sách thứ ba?

"Mỹ nữ, cô biết hạ lạc của bản thiên thư cuối cùng không?"Diệp Thần hỏi dò.

"Không biết!"Hồ Ngạo Tuyết lắc đầu.

Chương 578. Nằm mơ cũng không được vượt quá giới hạn?

"..."

Diệp Thần nghe vậy không khỏi thở dài, Hoa Hạ đất rộng nhiều của, Muốn tìm một quyển sách không khác mò kim đáy biển!

"Chủ nhân, ngài cũng không cần nhụt chí!"

Hồ Ngạo Tuyết thấy thế an ủi:"Thời kì Nguyên triều, võ tu Lưu Cầu quốc từng đến Hoa Hạ học tập, lúc ấy phương trượng Thiếu Lâm tự tặng cho võ tu Lưu Cầu quốc một chút bí tịch võ lâm, truyền ngôn ở trong đó có một bản 《 Xi Vưu Thiên Thư 》."

"Lưu Cầu quốc?"

Diệp Thần nghe danh tự này luôn cảm thấy rất quen tai, tỉ mỉ nghĩ lại mới nhớ tới không phải chính là Đảo quốc hiện tại sao?

Sách trong tay tiểu quỷ tử?

"Chủ nhân, sao không đi Lưu Cầu quốc tìm kiếm một phen!"Hồ Ngạo Tuyết nói.

"Ân khoan khoan, cô vừa gọi tôi là cái gì?"

Diệp Thần nuốt ngụm nước bọt, nhìn nữ nhân tướng mạo quyến rũ trước mắt, trong đầu thậm chí xuất hiện một chút hình tượng hương diễm.

"Chủ nhân nha!"

Hồ Ngạo Tuyết cười một tiếng, đem thân phận chân thật của mình nói cho Diệp Thần.

"Cô, cô chính là con Cửu Vĩ kia Hồ?"

Diệp Thần trợn to mắt nhìn Hồ Ngạo Tuyết, sau khi kinh ngạc không khỏi cảm thán, khó trách thế nhân đều nói hồ ly tinh mê người, thật đúng là dạng này!

Hồ Ngạo Tuyết có chút gật đầu, ôn nhu nói:

"Chủ nhân, hi vọng nô gia không có hù ngài."

"Thế thì sẽ không, ta còn muốn cảm tạ ngươi, nếu không phải ngươi Thất sư tỷ sẽ phiền toái!"Diệp Thần lấy lại tinh thần cười nói.

"Chủ nhân nói quá lời."

Một người một hồ ở trong giấc mộng hàn huyên hồi lâu, thẳng đến sáng sớm hôm sau mới kết thúc.

Diệp Thần vừa mới mở mắt, phát hiện Tô Tuyết Di đang rúc vào trong lồng ngực của mình, mặt mũi tràn đầy nghi ngờ nhìn xem hắn.

"Nàng dâu, sớm như vậy đã tỉnh?"

"Tối hôm qua anh thì thầm cả đêm, lão công, có phải áp lực quá lớn, nên ác mộng hay không?"

"Ân, tối hôm qua lão công mơ tới một nữ quỷ rất đẹp, nàng nhất quyết muốn 'Chiếm lấy' thân thể của lão công!"

"Chán ghét!"

Tô Tuyết Di nghe xong gắt giọng:"Em vậy mới không tin đâu, lão công là của em, nữ quỷ có xinh đẹp cũng không thể cướp được

đi!"

"Hắc hắc, lão bà, lòng ham chiếm hữu của em còn rất mạnh a!"Diệp Thần một mặt cười xấu xa trêu chọc nói.

Kết quả vừa dứt lời, 'Tiểu Diệp Thần' Liền bị Tô Tuyết Di bắt được, mắt hạnh trợn lên uy hiếp nói

"Chẳng lẽ lão công để nàng chiếm lấy thân thể?"

"Nàng dâu, hạ thủ lưu tình, lão công tuyệt đối không có để nàng đạt được!"Diệp Thần bị đau vội vàng giải thích.

"Cái này còn tạm được!"

Tô Tuyết Di yêu kiều hừ một tiếng, thở phì phò buông lỏng tay ra.

"..."

Diệp Thần bó tay rồi, trong lòng tự nhủ nữ nhân kết hôn cũng quá kinh khủng, ngay cả nằm mơ đều không cho lão công 'Vượt quá giới hạn', khó trách hiện tại áp lực nam nhân lớn như vậy.

Hai người rời giường ăn xong điểm tâm, Tô Tuyết Di liền lôi kéo Diệp Thần, nói là theo nàng đi tỉnh thành gặp bạn học.

"Nàng dâu, em muốn nghiệp vụ Hàn gia, lão công có thể cho em liên lạc một chút, không cần làm phiền bạn học em đi?"Diệp Thần nói.

"Đúng a, kém chút đều quên!"

Tô Tuyết Di vỗ trán một cái, lần trước sinh nhật cha, Hàn gia còn cố ý phái người đưa tới lễ vật ăn mừng đâu!

"Vậy để lão công gọi điện thoại cho Hàn lão gia tử?"

"Nhưng ở tỉnh thành cũng có chút bạn học muốn tụ hội, em cũng đã lâu chưa thấy qua bọn họ, lão công, anh bồi em đi mà!"

"Sáng nay lão công muốn đi qua nhà Đại sư tỷ"

"Lão công"

Tô Tuyết Di vểnh lên miệng nhỏ, dắt lấy cánh tay Diệp Thần lay trái lắc phải bắt đầu nũng nịu.

"Ách tốt a!"

Khó nhất tiêu thụ là ân mỹ nhân!

Diệp Thần mặc dù không thích cái gì họp lớp, nhưng dưới sự khổ sở cầu khẩn của Tô Tuyết Di vẫn đồng ý.

"Hì hì, em liền biết lão công sẽ đồng ý!"

Tô Tuyết Di nở nụ cười xinh đẹp, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc của tiểu nữ nhân.

Diệp Thần cưng chiều sờ lên mái tóc của nàng, nói:"Ai bảo em là vợ của lão công, đi thôi!"

"Ân a!"

Tô Tuyết Di kéo cánh tay Diệp Thần, như tiểu nữ hài nhảy nhảy nhót nhót rất vui vẻ.

Hai người vừa ra cửa, một xe cảnh sát liền lái tới, cửa xe mở ra, cục trưởng Triệu Đông Lai từ trên xe đi xuống.

"Triệu cục trưởng, sớm như vậy sao ông lại tới đây?"

Diệp Thần sững sờ, Tô Tuyết Di bên cạnh cũng thu liễm nụ cười, sợ đối phương là tìm đến Diệp Thần phiền phức.

"Diệp tiên sinh, ngài đây là muốn ra ngoài?"Triệu Đông Lai trên mặt nở nụ cười hỏi.

"Chuẩn bị bồi nàng dâu đi tỉnh thành, ông tìm tôi có chuyện gì?"

"Tin tức tốt, Diệp tiên sinh!"

"Bộ Công An vừa biết được ngài lấy danh nghĩa quyên tặng một trăm triệu đô la Mỹ, thượng cấp rất xem trọng việc này, hi vọng có thể mời ngài đi Kinh Thành, còn muốn trao giải cho ngài a!"Triệu Đông Lai hưng phấn không thôi, giống như người được trao giải là hắn.

"Một trăm triệu đô la Mỹ?"

"Đúng vậy a, không phải ngài quyên tặng cho người nhà những chiến sĩ cảnh sát phòng chống ma túy đã hi sinh sao?"Triệu Đông Lai mộng, Diệp Thần quyên tiền xong quên?

Cảnh sát phòng chống ma túy?

Diệp Thần giờ mới hiểu được tới, tiền khẳng định là Sát Sai quyên, gia hỏa này cũng là rất đáng tin cậy!

"Tôi không có thời gian, Kinh Thành thì không đi được!"Diệp Thần quả quyết cự tuyệt, trước mắt hắn cũng không có tâm tư tham gia cái lễ trao giải gì.

Chương 579. Bồi nàng dâu đi tỉnh thành!

"Cái này"

"Triệu cục trưởng, tôi đi trước!"

Diệp Thần lên tiếng chào, nói xong ngồi lên xe của mình, mang theo Tô Tuyết Di rời đi biệt thự.

Nhìn xem đèn đuôi xe đi xa, Triệu Đông Lai im lặng, bao nhiêu người muốn đi Kinh Thành nhận giải đều không có cơ hội đâu, Diệp Thần lại chủ động cự tuyệt?

Trên đường đi tỉnh thành, Diệp Thần trong lúc vô tình phát hiện, một chiếc Teana màu trắng một mực đi theo mình.

Nhất là biển số xe để Diệp Thần khắc sâu ấn tượng, Ninh A594SB (biển số đặc biệt)

Ngọa tào!

Nhân tài nào bốc ra số này?

"Lão công, anh thật có tiền như vậy sao, góp một trăm triệu đô la Mỹ?"Tô Tuyết Di đột nhiên đặt câu hỏi, đánh gãy Diệp Thần suy nghĩ.

"Xem như thế đi!"

Diệp Thần nghe vậy cười nhạt một tiếng, cũng không thể nói tiền kia là trùm ma túy quyên a, như thế Tô Tuyết Di khẳng định sẽ bị hù chết!

"Ô ô"

"Nàng dâu, em sao vậy?"

"Lão công quyên tiền đều là một trăm triệu đô la Mỹ, em còn đang vì nghiệp vụ mấy triệu mà bôn ba, thật thất bại a!"Tô Tuyết Di ra vẻ thương cảm nói.

"Nếu không lão công cũng cho em một trăm triệu?"Diệp Thần cười nói.

"Không muốn!"

Không nghĩ tới Tô Tuyết Di quả quyết cự tuyệt, nàng hếch bộ ngực cao vút, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ:"Nữ nhân phải tự mình cố gắng, tiền tiêu cũng phải là do chính mình kiếm được!"

"Ngưu bức!"

Diệp Thần nghe vậy giơ ngón tay cái lên, so với một ít nữ nhân muốn gả cho nhà giàu hưởng phúc, Tô Tuyết Di tuyệt đối là 'Khác loại'!

Lúc tiến vào nội thành, đèn đỏ phía trước sáng lên, Diệp Thần dừng xe ngẩng đầu liếc qua bên kính, kết quả, chiếc Teana màu trắng kia còn theo ở phía sau, từ Ninh Châu một mực theo đến tỉnh thành!

Theo dõi?

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, trong lòng tự nhủ quả nhiên là ngốc bức, như này mà cũng gọi là theo dõi, lại tới gần chút nữa là mẹ nó đâm vào đuôi xe người ta.

"Lão công, anh nhìn cái gì đấy?"Tô Tuyết Di hiếu kỳ nói.

"Không có gì, đằng sau có chiếc xe kém chút chạm đuôi, đoán chừng là nữ lái xe đi!"Diệp Thần trêu chọc nói.

"Hừ! Em cũng là nữ lái xe a, còn đã vượt qua tất cả các kỳ thi sát hạch!"

"Ân, em là lão xế!"

"Đó là đương nhiên!"Tô Tuyết Di kiêu ưỡn ngực.

Ừng ực!

Diệp Thần thấy thế nhịn không được nuốt ngụm nước bọt, quy mô cô nàng này giống như càng lúc càng lớn a.....

Rất nhanh, Diệp Thần lái xe đến một nhà hàng tên là Hồng Vận.

Đừng nhìn tên nhà hàng không ra thế nào, nhưng lại là nhà hàng sang trọng số một số hai tỉnh thành, khách nhân ra vào cũng đều là không phú thì quý!

Diệp Thần dừng xe xong, lúc xuống xe liếc qua hướng cách đó không xa, quả nhiên, chiếc Teana cũng theo tới.

"Lão công, chúng ta đi thôi!"

Tô Tuyết Di tâm tình không tệ, chủ động kéo Diệp Thần cánh tay, vừa tới cổng liền nghe được có người hô.

"Tô Tuyết Di?"

Tô Tuyết Di quay đầu, chỉ thấy một nữ nhân ăn mặc diễm lệ, tay cầm túi sách, tóc quăn quăn đi về phía nàng.

"Giang Yến?"

Sau khi thấy rõ ràng tướng mạo đối phương, Tô Tuyết Di lộ ra rất kinh ngạc.

"Là tớ nha!"

Nữ nhân được gọi Giang Yến đi đến trước mặt Tô Tuyết Di, gảy gảy tóc quăn của mình, trêu chọc nói:

"Làm sao, bạn học cũ đều không nhận ra được?"

"Thật xin lỗi, cậu biến hóa quá lớn, tớ thật kém chút không nhận ra được."

Tô Tuyết Di xấu hổ cười một tiếng, thời kì đại học Giang Yến gia cảnh khó khăn, ăn mặc cũng rất quê mùa, không nghĩ tới bây giờ trở nên thời thượng như thế!

"Đây là bạn trai cậu?"

Giang Yến đánh giá Diệp Thần một chút, phát hiện hắn quần áo phổ thông, trên mặt lập tức lộ ra một tia khinh thường.

"Hắn là lão công tớ."Tô Tuyết Di nói.

"Trời ạ, cậu cũng kết hôn?"

Giang Yến biểu lộ khoa trương, phảng phất phát hiện đại lục mới, vội vàng hỏi:"Tuyết Di, tốt xấu năm đó cậu cũng là nhân vật cấp giáo hoa, làm sao tìm được cái loại này làm bạn trai?"

Diệp Thần nghe xong có chút khó chịu, cô nàng này làm sao đây!

"Lão công tớ thế nào?"Tô Tuyết Di nhíu mày.

"Chậc chậc, Tuyết Di, cậu đừng trách tớ nói thẳng, bạn trai cậu toàn thân hàng vỉa hè hàng, xem xét chính là người nghèo, loại nam nhân này cậu đi theo hắn đời này chỉ có nếm mùi đau khổ!"Giang Yến mặt mũi tràn đầy khinh thường nói.

"Giang Yến!"

Tô Tuyết Di thật sự tức giận, lúc này phản bác:"Người nghèo

thế nào, người nghèo thì không xứng có được tình yêu sao? Lại nói, lão công tôi cũng không nghèo!"

"Lời thật mất lòng a!"Giang Yến âm dương quái khí nói.

"Lão công, chúng ta đi, đừng để ý tới nàng!"

Tô Tuyết Di nói xong thở phì phò lôi kéo tay Giang Yến, quay người đi vào nhà hàng.

"Nàng dâu, nữ nhân vừa rồi là bạn học em?"Diệp Thần hỏi.

"Ân, Giang Yến là bạn cùng phòng đại học của em!"

Tô Tuyết Di nhẫn nhịn đầy bụng tức giận, tức giận nói:"Nàng trước kia không phải như vậy, không nghĩ tới mấy năm không gặp, nàng cả người cũng thay đổi!"

"Hai người đã từng náo qua mâu thuẫn?"

"Cũng không có, thời kì đại học quan hệ chúng em cũng không tệ lắm đâu!"

"Vậy chính là do nàng ghen ghét em!"

"Nàng ghen ghét em cái gì?"

"…"

Diệp Thần cười không nói, Giang Yến dáng dấp cũng không tệ, thế nhưng là so với Tô Tuyết Di còn kém quá xa, không ghen ghét mới là lạ chứ!

Chương 580. Lớp trưởng đại nhân?

Cùng lúc đó, phòng nào đó trong nhà hàng, một bàn người đang vây quanh một nam nhân như sao quanh trăng sáng, cao hứng bừng bừng trò chuyện.

"Lớp trưởng, nhiều năm như vậy không gặp, cậu vẫn là rất đẹp trai a!"

"Nghe nói lớp trưởng ở nước ngoài, lương một năm hơn chục triệu đôla, thật sự là hâm mộ chết người!"

"Lớp trưởng, nghe nói cậu là được tập đoàn Hàn thị dùng lương cao mời trở về?"

"..."

Đám người lao nhao, duy chỉ có một nam tử nhìn hào hoa phong nhã tướng mạo tuấn lãng, mặc âu phục hàng hiệu Armani, mang theo kính mắt gọng vàng, chỉ cười mà không nói.

"Tô Tuyết Di làm sao còn chưa tới, không biết lớp trưởng đại nhân đang chờ nàng sao?"Có người lấy lòng Đinh Thắng, ra vẻ tức giận nói.

"Không nên gấp gáp!"

Đinh Thắng cười nhạt một tiếng, khoát tay nói:"Tất cả mọi người là bạn học, nhiều năm như vậy không thấy, chờ lâu mấy phút lại có làm sao?"

"Lớp trưởng thật sự là lòng dạ khoáng đạt a!"

"Đó là dĩ nhiên, các cậu quên thời kì đại học lớp trưởng cùng Tô Tuyết Di chính là Kim Đồng Ngọc Nữ, ngay cả lão sư đều nói bọn họ là một đôi trời sinh đâu!"

"Theo tôi thấy, nếu là Tô Tuyết Di gả cho Thắng ca, tuyệt đối là nàng trèo cao!"

Một râu quai nón ngồi tại bên cạnh Đinh Thắng ông ông nói.

Khi còn đi học râu quai nón chính là chó săn của Đinh Thắng, sau khi lớn lên làm chủ thầu, vẫn là chó săn Đinh Thắng như thường.

"Cao Bân, đừng nói lời ảnh hưởng đến tình cảm đồng học! Đúng rồi, Tuyết Di hiện tại hoàn hảo sao?"Đinh Thắng quét đám người một chút hỏi.

"Nàng tại Ninh Châu, mọi người bình thường rất ít liên hệ!"

Đám người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng chỉ có một người nữ sinh nói:"Tớ nghe nói Tuyết Di đã kết hôn"

"Cái gì?"

Đinh Thắng nghe vậy sắc mặt trong nháy mắt khó coi, cau mày nói:"Tuyết Di sớm như vậy đã hôn, chồng nàng làm gì?"

"Nghe nói tựa như là thông gia từ bé, từ nông thôn đến thành thị!"Nữ sinh nghĩ nghĩ nói.

"Đều niên đại gì, còn dạng thông gia từ bé!"

"Đúng vậy, Tô Tuyết Di thật sự là nhặt được hạt vừng, vứt bỏ dưa hấu!"

"Gả cho lớp trưởng tốt bao nhiêu a, sao phải tìm nông dân làm lão công."

Tất cả mọi người vì Đinh Thắng bất bình, Cao Bân càng là hừ lạnh nói"Thắng ca đừng nóng giận, một hồi nếu là Tô Tuyết Di dám mang lão công nàng đến, xem tôi thu thập hắn như thế nào!"

"Khụ khụ, Cao Bân, cậu đừng làm loạn!"

Đinh Thắng ra vẻ ho khan nói:"Hiện tại nếu đánh người cho tàn phế, sẽ phải bồi thường rất nhiều tiền! Đúng rồi, Hàn gia mới có cái công trường dược viên, tôi có thể cho cậu làm chủ thầu!"

"Tạ ơn Thắng ca!"

Cao Bân nghe xong sướng đến phát rồ, mà người bên ngoài thấy thế cũng chỉ có ghen tị, có thể tiếp nhận công trình Hàn gia, vậy còn không kiếm được đầy bồn đầy bát a!

Đúng lúc này, cửa phòng bị người đẩy ra, Tô Tuyết Di cùng Diệp Thần đi đến.

"Nha, giáo hoa của chúng ta tới!"

"Tuyết Di, mau tới ngồi a, đã lâu không gặp!"

"..."

Nhìn thấy Tô Tuyết Di tới, đám người nhao nhao hướng nàng chào hỏi, Đinh Thắng nhìn thấy Tô Tuyết Di cũng mở to hai mắt nhìn, nhiều năm không gặp Tô Tuyết Di càng ngày càng xinh đẹp, càng ngày càng có vị nữ nhân!

"Tiểu Tuyết, cậu đã đến."

Đinh Thắng vội vàng đứng dậy, thâm tình chậm rãi mà nhìn xem Tô Tuyết Di, giờ khắc này trong ánh mắt của hắn ngoại trừ nữ nhân này, không còn gì khác.

"Đinh Thắng, chào."

Tô Tuyết Di bị ánh mắt nóng rực của Đinh Thắng làm cho toàn thân không được tự nhiên, vội vàng đem Diệp Thần đẩy ra, giới thiệu nói:"Vị này là lão công tôi, Diệp Thần."

"Chào mọi người."

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, soái khí lại không mất hào phóng.

Đinh Thắng thấy thế cắn răng, miễn cưỡng gạt ra một nụ cười, hỏi:"Diệp tiên sinh có thể cưới tiểu Tuyết. Chắc hẳn nhất định năng lực xuất chúng đi, xin hỏi công tác ở đâu?"

"Tôi không có công việc!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Cái gì?"

Đám người nghe vậy mở to hai mắt nhìn, nhao nhao ném ánh mắt khinh bỉ hướng Diệp Thần.

Nhất là Đinh Thắng, giờ phút này sắc mặt hắn còn khó nhìn hơn so với ăn phải ruồi, mình có điểm nào không thể mạnh so với tiểu tử này, Tô Tuyết Di gả cho loại người này, điên rồi đi?

Không khí hiện trường trở nên có chút ít xấu hổ, cũng may Giang Yến cũng tới.

"Ôi, giáo hoa thứ hai của chúng ta tới!"

"Giang Yến, cậu thật sự là càng ngày càng gợi cảm, ai cưới cậu thực sự hạnh phúc!"

"....."

Giang Yến nghe được đám người khen nàng không khỏi cười một tiếng, một đôi mắt đẹp lại nhìn chằm chằm Đinh Thắng.

"Tôi nhớ được khi còn đi học Giang Yến thầm mến Thắng ca,

không sai đi?"Cao Bân trêu chọc nói.

"Đúng vậy a!"

Giang Yến sảng khoái thừa nhận, ỏn à ỏn ẻn nói:"Đáng tiếc Đinh Thắng chướng mắt, bằng không hôm nay người ta đã sớm là Đinh phu nhân!"

"Vậy còn không đơn giản, cơm nước xong xuôi đi khách sạn nói chuyện, đàm phán xong chính là Đinh phu nhân!"Có người ồn ào nói.

"Lớp trưởng hiện tại thế nhưng là giám đốc điều hành tập đoàn Hàn thị, nữ nhân nào gả cho hắn đời này đáng giá!"

"Đi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện đi!"

Đinh Thắng được ý cười cười, đưa tay đè ép ép, hiện trường lập tức an tĩnh lại.

Lúc này phục vụ viên đi tới, đem menu đưa cho Đinh Thắng, Đinh Thắng lại đem menu chuyển tay giao cho Tô Tuyết Di, cười nói:

"Tiểu Tuyết, cậu muốn ăn cái gì, gọi trước đi!"

Chương 581. Đừng khinh thiếu niên nghèo, biết không?

Lời vừa nói ra, lần nữa dẫn tới đám người một trận ghen tị.

"Cảm ơn, để các bạn học khác gọi đi, mình tùy tiện ăn cái gì đều được!"Tô Tuyết Di cười một tiếng, đem menu cho người bên cạnh.

Một bạn học khác cầm lấy menu xem xét, lập tức hoảng sợ nói:"Trời ạ! Một đĩa cá sạo hấp thế mà lên tới tám trăm? Đây cũng quá đắt đi?"

"Đúng là chưa trải sự đời, đưa đây tôi xem!"

Cao Bân đoạt lấy menu xem xét, kết quả cũng sợ, món ăn ở đây thật không phải quý bình thường, hắn cũng chỉ dám cả gan gọi đĩa trứng tráng.....

Hắn sợ gọi nhiều, Đinh Thắng sẽ đánh hắn!

"Bạn học lâu ngày gặp mặt đừng quá câu nệ, nếu không Diệp tiên sinh cũng gọi món đi?"Đinh Thắng cười chế nhạo, ánh mắt khiêu khích nhìn xem Diệp Thần nói.

"Tốt!"

Diệp Thần vừa vặn đói bụng, hắn không khách khí chút nào cầm lấy menu, quay đầu cười nói với Tô Tuyết Di:"Nàng dâu, em thích ăn hải sản không, lão công gọi cho em!"

"Ân, lão công quyết định là được."Tô Tuyết Di khéo léo gật gật đầu.

Diệp Thần cũng không khách khí, một hơi gọi mấy phần hải sản, có hải sâm, có tôm hùm lớn tất cả đều là cái chủng loại quý người chết kia!

Cuối cùng, Diệp Thần còn gọi một bình Mao Đài 50 năm, giá cả thẳng bức sáu chữ số!

"Không phải là tiền của mình nên không đau lòng a!"

Giang Yến mặt mũi tràn đầy khinh bỉ nhìn xem Diệp Thần, nói:"Diệp tiên sinh, nếu không phải dính vào hào quang của lão bà mình, chỉ sợ đời này cậu đều không nỡ ăn mấy món này đi?!"

"Đồ có bệnh!"

Diệp Thần lườm Giang Yến một chút, thản nhiên nói.

"Hỗn đản, cậu dám rủa tôi!"

Giang Yến nghe xong tức gần chết, chỉ vào Diệp Thần giận dữ hét:"Cậu lập tức nói xin lỗi tôi, bằng không lập tức lăn ra ngoài!"

"Giang Yến, cô dựa vào cái gì để cho lão công tôi ra ngoài, khinh người quá đáng!"Tô Tuyết Di nghe xong lúc này phát hỏa, không chút do dự đáp trả.

"Đây là hội bạn học, lão công cô cũng không phải bạn học chúng tôi!"Giang Yến phản bác.

"Ân, Giang Yến nói đúng!"

Cao Bân thừa cơ nói:"Hiện tại là họp lớp, một chút người không liên quan xác thực không nên tham gia."

"Tốt!"

Tô Tuyết Di giận không chỗ phát tiết, lúc này kéo Diệp Thần tay, nói:"Đã như vậy, tôi cùng lão công đi là được!"

Mắt thấy tràng diện sắp mất khống chế, Đinh Thắng vội vàng đứng lên hoà giải, hắn đầu tiên là hung hăng trừng Cao Bân một chút:

"Cậu làm cái gì vậy, còn không mau xin lỗi Tiểu Tuyết?"

"Cái này"

"Cao Bân, hạng mục Hàn gia cậu còn muốn tham dự sao?"Đinh Thắng cau mày nói.

"Đừng đừng a!"

Cao Bân nghe xong lo lắng, vội vàng hướng Tô Tuyết Di cười bồi nói:"Bạn học cũ, vừa rồi tôi nói hơi quá, cậu coi như tôi thả cái rắm, chớ so đo được không?"

"Còn có cậu a, Giang Yến!"

Đinh Thắng trầm giọng nói:"Mặc dù lão công Tiểu Tuyết không có công việc, nhưng cậu cũng đừng chế giễu người ta a! Đừng khinh thiếu niên nghèo, biết không?"

"..."

Giang Yến bó tay, lão công Tô Tuyết Di còn là thiếu niên sao?

"Tiểu Tuyết, cậu nhìn Cao Bân đều nói xin lỗi, ở lại đi, đừng nóng giận!"Đinh Thắng thừa cơ cười nói với Tô Tuyết Di.

"Đúng a, Tuyết Di, cậu tha thứ hắn đi!"

"Tô đại mỹ nữ, nếu là cậu đi, những món ăn đều còn gì là thơm a!"

Thấy mọi người khuyên can, tâm Tô Tuyết Di lại mềm, huống chi mối làm ăn của nàng cùng Đinh Thắng còn chưa có đàm tốt đâu.

"Lão công, nếu không chúng ta"

"Ân, hải sản đều chưa có lên đâu, hiện tại chúng ta đi quá thua lỗ, ăn xong lại đi thôi!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng nói.

"..."

Đinh Thắng nghe vậy khóe miệng co quắp một trận, có thể đem chuyện ăn uống chùa nói tùy ý như thế, da mặt họ Diệp cũng quá dày!

Rất nhanh, đồ ăn lên bàn, mọi người đẩy chén cạn ly hoan thanh tiếu ngữ.

Trung tâm bữa tiệc tự nhiên là Đinh Thắng, cơ hồ tất cả mọi người đang mời rượu hắn, các loại lời nói mông ngựa tầng tầng lớp lớp!

"Tô, Tô Tuyết Di, cậu, cậu thật sự là quá không có ánh mắt, lúc trước nếu là cùng, theo Thắng ca, cậu sớm ở lại biệt thự lớn!"Cao Bân uống đến hơi nhiều, nói chuyện có chút cà lăm.

"Đúng a, lớp trưởng hiện tại là giám đốc tập đoàn Hàn thị a!"Bên cạnh có người phụ họa nói.

"Giám đốc tập đoàn Hàn thị?"

Tô Tuyết Di sững sờ, trợn to mắt nhìn Đinh Thắng, hỏi:"Lớp trưởng, cậu không phải nói mình đi làm tại công ty 4A sao?"

"Cô nàng ngốc, tôi sợ nói ra sẽ hù chết cậu a!"

Đinh Thắng thấy Tô Tuyết Di một mặt biểu lộ chấn kinh, đắc ý nói:"Bất quá cái công ty 4A kia cũng là Hàn gia, nghiêm chỉnh mà nói tôi vẫn làm ở đó a, bất quá cấp bậc tương đối cao mà thôi!"

"Lớp trưởng, Hàn gia có phối hộ vệ cho cậu không?"Giang Yến hỏi.

"Ân, tất nhiên là phải có!"

"Hàn gia nuôi rất nhiều võ tu, các cậu biết võ tu là cái gì không?"Đinh Thắng nghiêm trang hỏi.

"Cái gì là võ tu?"Đám người nghe được không hiểu ra sao.

"Xem ra các cậu không hiểu!"

Đinh Thắng có chút đắc ý nói:"Võ tu tựa như cao thủ bên trong phim võ hiệp, bọn họ phi thiên độn địa không gì không làm được, lấy tính mạng người ta chỉ là chuyện trong nháy mắt, tôi đã tận mắt thấy một võ tu dùng hai đầu ngón tay kẹp lấy một viên đạn!"

"Oa! Quá ngưu bức đi!"

"Lớp trưởng, cậu thật sự là kiến thức rộng rãi, quả thực chính là thần tượng của tôi!"

Chương 582. Chúng tinh phủng nguyệt!

"Thắng ca, có thể để võ tu của cậu ra biểu diễn một chút không?"Cao Bân mặt mũi tràn đầy hưng phấn nói.

"Tôi cự tuyệt!"

Đinh Thắng lắc đầu, nói:"Bằng vào lực ảnh hưởng của tôi tại tỉnh thành, tin tưởng cũng không có người nào dám đụng đến tôi đi?"

"Nhất định phải!"

"Thắng ca là giám đốc điều hành Hàn gia, ai dám cùng hắn khiêu chiến?"Cao Bân thừa cơ đập mông ngựa, Đinh Thắng bị vỗ mông có chút lâng lâng.

Nhưng vào lúc này, một đạo thanh âm không hài hòa truyền đến:

"Ân, hương vị hải sâm quả thật không tệ, khó trách bán đắt như vậy! Nàng dâu, em nếm thử, ăn rất ngon a!"

Diệp Thần hung hăng gắp thức ăn vào trong chén Tô Tuyết Di, phảng phất căn bản không nghe thấy có người đang nói chuyện.

"..."

Đám người thấy thế nhao nhao trợn trắng mắt, đây chính là một đóa hoa tươi cắm vào trên bãi phân trâu đi.

"Lớp trưởng, tháng này tớ vẫn còn mười triệu tiền gửi ngân

hàng, cậu có thể giúp tớ một chút hay không!"

Giang Yến bưng chén rượu tiến đến bên người Đinh Thắng, ưỡn bộ ngực mềm mại của mình ra, nhẹ nhàng cọ cọ lấy cánh tay Đinh Thắng.

"Mười triệu chỉ là chuyện nhỏ!"

Đinh Thắng vừa quay đầu, vừa vặn nhìn thấy rãnh sâu hoắm trong cái cổ áo chữ V của Giang Yến, vừa trắng, vừa non.

"Vậy tớ cám ơn trưởng lớp trước!"

Giang Yến cực kỳ cao hứng, ngửa đầu uống một ngụm rượu trong chén, đồng thời duỗi ra một cái tay vẽ lên vòng vòng tại phía sau lưng Đinh Thắng.

Đinh Thắng biết nữ nhân này là có ý gì!

Không thể không nói Giang Yến vẫn là có mấy phần tư sắc, nhất là dáng người như ma kia quỷ, nam nhân nhìn đều có xúc động phạm tội.

"Giang Yến, tôi làm sao cảm giác, cậu như đang trêu chọc lớp trưởng a!"Cao Bân cười hì hì trêu chọc nói.

"Cao mập tử, trong mồm chó nhả không ra ngà voi, tôi có chuyện muốn nói với cậu, đi vệ sinh!"

Giang Yến hừ nhẹ một tiếng, lập tức lắc lắc mình bờ eo thon hướng phòng cổng đi đến.

"Chờ với, Tiểu Yến!"

Cao Bân mặt dạn mày dày, miệng phun mùi rượu rất là vui vẻ sau lưng Giang Yến.

Nhìn xem bóng lưng gợi cảm của Giang Yến, Đinh Thắng một

mặt nghiền ngẫm cười cười, nữ nhân này mông thật vểnh, công phu trên giường khẳng định không tệ!

"Đinh Thắng, mối làm ăn quảng cáo hai chúng ta nói lần trước "

Tô Tuyết Di vừa định thừa dịp khe hở bữa tiệc đàm phán làm ăn, kết quả là bị Đinh Thắng đánh gãy, hắn cười một cái nói:

"Tiểu Tuyết, hôm nay chúng ta là họp lớp, cái đó hôm nào cậu đơn độc đến phòng làm việc của mình nói được không?"

"Cái này"

"Nàng dâu, đã ăn xong sao?"

Diệp Thần ợ một cái, nói:"Một hồi lão công gọi điện thoại cho Hàn lão gia tử, cần gì phải đàm phán với hắn!"

"Cái gì?"

Đinh Thắng đầu tiên là sững sờ, lập tức tức phát cười, hắn nhìn xem Diệp Thần một mặt giễu giễu nói:"Anh bạn, thổi ngưu bức mặc dù không phạm pháp, nhưng cũng không thể quá mức đi, cậu biết Hàn lão sao?"

"Ân, mệnh Hàn Tam Lập là tôi cứu!"Diệp Thần cũng không khiêm tốn, chỉ nói là sự thật mà thôi.

Lần này không chỉ là Đinh Thắng, ngay cả những người khác nghe không nổi nữa, bọn họ đều kiếm cơm tại tỉnh thành, tự nhiên biết Hàn gia là dạng tồn tại gì.

"Tuyết Di, lão công cậu có phải là uống say, nói mê sảng không?"

"Đúng a, tại tỉnh thành dám gọi thẳng danh tự Hàn gia lão gia tử, bị người Hàn gia biết sẽ phiền toái!"

"Hừ!"

Đinh Thắng rốt cục nhịn không được bạo phát, hắn quay đầu nói với Tô Tuyết Di:"Tiểu Tuyết, người này ăn nói lung tung, nói láo hết bài này đến bài khác, thật không thích hợp với cậu!"

"Lão công tôi không có nói láo, hắn thật hiểu y thuật!"

Tô Tuyết Di thấy mọi người hiểu lầm, vội vàng nói với Diệp Thần:"Lão công, anh nhanh nói cho bọn họ, anh hiểu y thuật!"

"Không cần thiết như vậy!"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, mắt sáng như đuốc nhìn về phía Đinh Thắng, lạnh lùng nói:"Ngươi cảm thấy ai thích hợp vợ ta, chẳng lẽ là ngươi sao?"

"Phải thì như thế nào?"

Đinh Thắng nghe vậy phảng phất bị dẫm lên cái đuôi mèo, lúc này nổi trận lôi đình, cả giận nói:"Ta chính là càng thích hợp so với ngươi, ngươi không phục cũng vô dụng!"

"Đinh Thắng, cậu nói bậy bạ gì đó!"Tô Tuyết Di triệt để nổi giận.

"Tiểu Tuyết, tôi là vì tốt cho cậu, đi theo gia hỏa không công ăn việc làm này, nửa đời sau của cậu sẽ bị phá hủy!"Đinh Thắng nói thẳng.

"Còn dám mù bức bức, có tin ta quất nổ miệng ngươi không!"Âm thanh Diệp Thần lạnh lùng nói.

"Ngươi dám!"

Đinh Thắng căn bản không có đem Diệp Thần để vào mắt, trực tiếp vỗ bàn đứng dậy!

Những bạn học khác cũng đều đứng tại bên phía Đinh Thắng nói chuyện, đầu mâu nhao nhao nhắm ngay Diệp Thần.

Mắt thấy bữa tiệc bên trên liền muốn động thủ, đột nhiên, cửa phòng bị người đẩy ra, trên mặt Giang Yến có thêm năm dấu ngón tay đỏ tươi, theo phía sau Cao Bân đi đến.

"Giang Yến, mặt của cậu sao vậy?"Bạn học thấy thế hiếu kỳ nói.

"Ô ô"

Giang Yến đi đến trước mặt Đinh Thắng, nhỏ giọng khóc kể lể:"Lớp trưởng, vừa rồi tớ trong toilet bị người đánh!"

Nguyên lai vừa rồi Giang Yến từ toilet ra, bị một nam nhân uống say đùa giỡn, Giang Yến nào chịu được như vậy, lúc này cho nam nhân một trảo vào mặt!

Nam nhân giận tím mặt, liền vung tay cho Giang Yến một cái tát, nếu không phải Cao Bân cũng ở đó, Giang Yến đoán chừng sẽ bị đánh chết tươi!

Chương 583. Lão bản nhà hàng!

"Nực cười! Ai dám đánh bạn học của tôi, chán sống!"

Đinh Thắng đang kìm nén nổi giận trong bụng đây, vừa vặn Giang Yến bị người đánh, cuối cùng là tìm được người xuất ngụm ác khí.

"Thắng ca đừng nóng giận!"

Cao Bân đi tới, vung lấy bụng lớn to mọng, nấc rượu nói:"Tôi, tôi vừa đem gia hỏa khi dễ Tiểu Yến đánh cho một trận tơi bời, cũng coi như báo thù cho nàng!"

"Cao mập mạp, không cho phép cậu gọi tôi là Tiểu Yến!"

Giang Yến đang làm bộ làm tịch thút thít, nghe được Cao Bân gọi mình Tiểu Yến, lập tức quay đầu hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái.

"Đánh một trận làm sao đủ, Tiểu Yến là bạn học của chúng ta, bị người đánh nhất định phải đòi cả vốn lẫn lãi!"Đinh Thắng cả giận nói.

"Đã hiểu, tôi lập tức gọi người!"

Cao Bân rất hiểu chuyện, nghe được Đinh Thắng nói như vậy lập tức lấy điện thoại di động ra, bô bô nói một tiếng, sau đó cúp điện thoại.

"Thắng ca, tôi đã mang mười mấy huynh đệ từ công trường đến đây!"Cao Bân cười nói.

"Ân, người đánh Tiểu Yến ở phòng nào?"

"Giống như tại phòng Hawaii!"

"Tìm phục vụ viên nhìn chằm chằm, đừng để người chạy!"Đinh Thắng phân phó nói.

"Đã hiểu!"

Cao Bân rất là vui vẻ xoay người rời đi, lời của Đinh Thắng đối với hắn mà nói, không khác gì thánh chỉ Hoàng Đế.

"Hừ, tại tỉnh thành dám chọc Đinh Thắng ta, thật sự là không biết sống chết!"Đinh Thắng miệng thảo luận về người đánh Giang Yến, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Diệp Thần.

Cùng lúc đó, nam nhân bị đánh trong miệng Cao Bân trở lại phòng Hawaii, trong phòng lúc này có một nữ nhân đang quỳ gối trên chiếu Tatami ưu nhã rót trà nước, ngồi đối diện là một nam nhân vóc người cao lớn, mặt mũi tràn đầy dữ tợn, thái độ mười phần cung kính!

"Tỷ!"

Nam nhân thở phì phò đi vào phòng, làm ra động tĩnh rất lớn.

"Fukada, không nhìn thấy ta đang châm trà sao, đệ quấy rầy ta!"Nữ nhân cũng không ngẩng đầu, hết sức chuyên chú mà nhìn mình chén trà trong tay.

"Tỷ, đệ bị người đánh!"

"Cái gì?"

Nam tử ngồi đối diện nữ nhân nghe vậy giật nảy cả mình, hắn vội vàng quay đầu nhìn lại, quả nhiên, trên mặt Fukada nhiều thêm mấy đạo vết máu, giống như mèo mướp.

Nữ nhân lúc này mới ngẩng đầu liếc qua, thản nhiên nói:"Ta đã sớm nói để đệ đừng uống rượu, dễ dàng gặp rắc rối!"

"Nực cười! Dám ở trong nhà hàng chúng ta động thủ, Sakai tiểu thư, để ta dẫn người đi bắt gia hỏa này lại!"Nam nhân giận tím mặt.

Sakai không nói chuyện, nam nhân thấy thế đứng dậy ở trong phòng kêu lên mấy tên đại hán vạm vỡ, im ắng rời đi, bởi vì lúc Sakai tiểu thư chơi trà đạo, chán ghét động tĩnh quá lớn.

"Fukada tiên sinh, tên kia ở gian phòng nào?"Sau khi ra cửa, nam nhân lập tức thay đổi sắc mặt, trở nên dữ tợn đáng sợ.

Hắn là lão bản của nhà hàng Hồng Vận, cũng là lão đại hắc đạo nổi danh tỉnh thành, Ngưu Kiến!

Bởi vì lỗ tai không dễ dùng lắm, trên xã hội cũng có người gọi hắn là 'Ngưu điếc'!

"Chính là cái phòng kia, ta thấy con ranh kia đi vào đó!"Fukada chỉ một ngón tay, chính là chỗ phòng bọn người Diệp Thần.

"Ai cơ?"

"Con ranh đó!"

"A, đánh ngài là nam nhân đúng không? Xin Fukada tiên sinh yên tâm, hôm nay ta nhất định phải chặt hắn, xả giận cho ngài!"Ngưu Kiến nói xong vung tay lên, mang theo mấy tên tráng hán mặt mũi tràn đầy sát khí đi vào trong phòng.

Bành!

Cửa phòng của bọn người Đinh Thắng bị một cước đạp bay, ngay sau đó mấy tên đại hán vạm vỡ vọt vào, từng tên hung thần ác sát, dọa cho đám người giật nảy mình!

"Ngươi là ai, đi nhầm phòng đi?"Đinh Thắng thấy thế cau mày nói.

"Ngậm miệng!"

Ngưu Kiến gầm thét một tiếng, nhìn lướt qua trầm giọng nói:"Mới vừa rồi là ai đánh Fukada tiên sinh, đứng ra cho ta!"

"…"

Đám người giờ mới hiểu được, phiền toái tìm tới!

"Là ta đánh, đánh, ngươi muốn thế nào?"

Cao Bân híp mắt nhỏ, lung la lung lay đứng người lên nhìn về phía Ngưu Kiến, nhưng khi hắn thấy rõ ràng diện mạo người này, dọa đến tỉnh cả rượu, run giọng nói:

"Ngưu, ngưu, Ngưu tổng"

Nghe xong Ngưu tổng, rất nhiều người đang ngồi đều dọa sợ, nhao nhao cúi đầu!

Mặc dù bọn họ cực ít đến nhà hàng Hồng Vận, nhưng đối với bối cảnh nơi này vẫn là rất rõ ràng, lão bản chính là Ngưu Kiến, Ngưu tổng, hắn thế nhưng là lão đại hắc đạo tỉnh thành, đắc tội hắn chết như thế nào cũng không biết.

"Ngươi biết ta?"Ngưu Kiến nhíu mày.

"Đúng vậy a, tôi, anh họ tôi là tiểu đệ của ngài, hắn gọi Cao Phi!"Cao Bân mặt mũi tràn đầy lấy lòng nói.

"Ta chẳng cần biết ngươi là em họ ai, ngươi động thủ đánh Fukada tiên sinh?"

"Cái này"

"Không sai, chính là hắn! Còn có con ranh kia!"Fukada nghiến răng nghiến lợi, đưa tay chỉ hướng Giang Yến.

Giang Yến biết được đối phương là lão bản nhà hàng Hồng Vận đã sớm hoảng hốt, hiện tại thấy Fukada dùng tay chỉ nàng, Giang Yến nhát gan trực tiếp sợ tè ra quần!

"Bắt lại, mang về!"

Ngưu Kiến cũng lười nói nhảm, vung tay lên, mấy tên tráng hán cường tráng vọt tới, thô lỗ đem Giang Yến dựng lên hướng ra bên ngoài.

"Dừng tay!"

Đinh Thắng thấy thế trên mặt không nhịn được, hắn đứng người lên nhìn xem Ngưu Kiến, trầm giọng nói:"Ngưu tổng đúng không, tôi khuyên ngài tốt nhất thả bạn học tôi, hiện tại thế nhưng là xã hội pháp trị!"

Chương 584. Lại gặp Sakai (hạ)!

"Pháp mẹ ngươi!"

Ngưu Kiến thấy có người dám xen vào việc của người khác, cả giận nói:"Ngươi nha còn dám mù bức bức, lão tử thu thập luôn cả ngươi!"

"Ngươi"

Đinh Thắng tức giận đến mặt đều tái, thấy đối phương mềm không ăn, hắn đành phải tới cứng, lúc này hừ lạnh nói:"Ngưu tổng, tôi là người của Hàn gia, ngài thử trừng trị tôi một chút xem!"

"Hàn gia? Hàn Tam Lập?"

"Không sai!"

Quả nhiên, Ngưu Kiến nghe được danh hào Hàn gia hơi điệu thấp một chút, cắn răng nói:"Nếu ngươi là người Hàn gia, ta có thể không làm khó dễ ngươi, nhưng hai người này ta nhất định phải mang đi!"

"Lớp trưởng, cứu tớ a!"

Giang Yến khóc đến lê hoa đái vũ, toàn thân run rẩy hướng Đinh Thắng cầu cứu.

Trùng hợp lúc này 'Viện binh' Cao Bân gọi tới đến, Đinh Thắng thấy thế đại hỉ, cười lạnh nói:"Ngưu tổng, hiện tại chúng ta nhiều người, khuyên ngài thức thời một chút tranh thủ thời gian thả bạn học tôi ra!"

"Mẹ nó!"

Ngưu Kiến nghe xong lập tức nổi trận lôi đình, phẫn nộ quát:"Chó Hàn gia cũng dám nhe răng với ta, mang đi toàn bộ cho ta! Ai dám nói nhảm, trực tiếp đâm chết cho ta!"

"Cứu Cao tổng!"

'Viện binh đoàn' thấy tình thế không ổn, quơ lấy đồ vật trong tay đập tới bọn người Ngưu Kiến, ngoại trừ Cao Bân phát tiền lương cho bọn họ, đại ca xã hội cái gì bọn họ cũng không biết!

Cao Bân thấy thế nghĩ ngăn lại cũng không kịp, hai bên rất nhanh lao vào đánh nhau.

"Xong!"

Cao Bân khóc không ra nước mắt, đắc tội Ngưu Kiến, mình nên sớm chọn mộ địa tốt.

Quả nhiên, những công nhân xây dựng này căn bản không phải đối thủ bảo tiêu Ngưu Kiến, mặc dù nhiều người, nhưng rất nhanh đều bị đánh bại trên mặt đất!

Bọn người Đinh Thắng thấy thế trợn tròn mắt, chỉ nghe Ngưu Kiến quát:

"Mấy thằng nhãi con dám động thủ ở trong nhà hàng lão tử, hôm nay không thể không chặt các ngươi!"

Vừa dứt lời, từ bên ngoài lại xông tới mười tên lưu manh tay cầm đao cụ, bọn họ diện mạo dữ tợn, toàn thân sát khí, xem xét đều là người có huyết án!

"Ô ô Ngưu tổng, chuyện không liên quan đến tôi a!"

"Ngưu tổng, chúng tôi không có động thủ a, van cầu ngài thả qua chúng tôi đi!"

"…"

Mọi người tại đây nào đã gặp qua chiến trận như này, lúc này liền có người sợ quá khóc, nhao nhao cầu khẩn Ngưu Kiến tha mình.

"Lão công, em sợ!"

Tô Tuyết Di bị dọa đến toàn thân run rẩy, rúc vào trong ngực Diệp Thần run giọng nói.

"Đừng sợ, có lão công ở đây ai cũng không dám động tới nàng dâu!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, hắn vừa định đi lại nghe được Fukada giận dữ hét:

"Baka!"

Ngay sau đó Giang Yến lại bị Fukada cho một bạt tai quất vào trên mặt, nhưng nàng đã sớm dọa mộng bức, thậm chí đều quên đau đớn.

"Tiểu quỷ tử?"

Diệp Thần sững sờ, gần đây xảy ra chuyện gì, khắp nơi đều có tiểu quỷ tử?

"Đem người mang đi, chờ đợi Sakai tiểu thư xử lý!"Ngưu Kiến vung tay lên, bọn người Đinh Thắng lập tức bị người dùng đao gác ở trên cổ mang rời khỏi phòng.

"Lão công, chúng ta báo cảnh đi?"Tô Tuyết Di thấy cảnh này đều dọa sợ.

"Báo cảnh vô dụng, ngươi những bạn học này sợ là phải xui xẻo!"Diệp Thần cười lạnh.

Sakai?

Cô nàng này không tại Ninh Châu sao, chạy đến tỉnh thành làm gì?

Diệp Thần không có phản kháng, mà là tùy ý người Ngưu Kiến đem hắn đưa đến phòng Hawaii, hắn cũng muốn nhìn xem Sakai đến cùng làm cái quỷ gì.

Phòng Hawaii, hương trà bốn phía.

Sakai ưu nhã tắm đồ uống trà, bọn người Ngưu Kiến mang bọn người Đinh Thắng vào cũng không dám quấy rầy, chỉ là nhỏ giọng nói câu:

"Sakai tiểu thư, người đánh Fukada thiếu gia tới, xử trí như thế nào đây!"

"Ngưu Kiến-kun, nhà hàng các người không phải có máy quấy thịt sao?"

Mí mắt Sakai giương lên quét bọn người Đinh Thắng một chút, lạnh nhạt nói:"Bọn họ dùng cái tay nào đánh đệ ta, cho bể nát cái tay đó đi!"

"Không muốn a!"

Giang Yến nghe xong bị dọa đến gương mặt xinh đẹp trắng bệch, hai cánh tay nàng đều cào Fukada, chẳng phải là muốn đoạn hai tay?

"Lớp trưởng, mau cứu tớ!"Giang Yến khóc bù lu bù loa.

"Thắng ca, cậu nhanh gọi điện thoại cho Hàn gia đi, bằng không chúng ta chết chắc!"Cao Bân vẻ mặt cầu xin nói.

Sắc mặt Đinh Thắng âm trầm, ngay trước mặt của nhiều bạn học như vậy, hắn cũng không thể nhận sợ!

"Vị phu nhân này, tôi là tân nhiệm giám đốc tập đoàn Hàn thị, có thể cho tôi một bộ mặt hay không, chuyện này cứ tính như vậy?"Đinh Thắng cắn răng nói.

Ba!

Vừa dứt lời, Ngưu Kiến xông lên quất cho Đinh Thắng một cái tát!

"Muốn Sakai tiểu thư nể mặt ngươi, ngươi cũng xứng?"Ngưu Kiến hung tợn trừng Đinh Thắng một chút, mặt mũi tràn đầy sát khí nói.

"Ngươi là người Hàn gia?"

Sakai nhìn Đinh Thắng nhiều một chút, cười lạnh nói:"Xem như gia chủ Hàn Tam Lập của các ngươi, cũng không dám đụng đến một cọng tóc gáy của đệ đệ ta, ngươi tính là cái đồ vật gì?"

"Tỷ, chớ nhiều lời với bọn chúng!"

Fukada quay đầu, nổi giận đùng đùng nói với Ngưu Kiến:"Ngưu-kun, không phải ngươi có cái ao cá sấu sao, đem những người này ném vào, ngoại trừ nữ nhân đánh ta kia!"

"Không có vấn đề! Fukada tiên sinh, nữ nhân kia xử trí như thế nào?"

Ngưu Kiến ngược lại là không quan trọng, dù sao hắn cũng không phải lần thứ nhất cho cá sấu cho ăn người sống.

Chương 585. Lại gặp Sakai (thượng)!

"Ngươi tìm cho ta hơn mười đầu chó đực đến, cho ăn bọn chúng uống thuốc, đem con ranh kia cùng chó đực nhốt vào trong một cái phòng!"Fukada cười gằn nói.

"Hắc hắc, Fukada thiếu gia thực biết chơi!"

Ngưu Kiến nghe xong vui vẻ, trong lòng tự nhủ may mắn mà có Fukada là tiểu quỷ tử, người bình thường sao có thể nghĩ ra cách chơi biến thái như vậy?

"A? Không muốn, không muốn như vậy, van cầu các người bỏ qua cho tôi đi, tôi quỳ xuống cho các người!"

Giang Yến nghe xong dọa đến hồn phi phách tán, Fukada muốn làm gì đồ đần đều biết, nhưng vấn đề là hơn mười đầu chó uống thuốc cường cương, vậy còn không phải hành hạ nàng đến chết a.....

"Giam nữ nhân này lại!"

Ngưu Kiến vung tay lên, hai tên tráng hán lập tức tiến lên kéo Giang Yến đang ra sức chống chọi ra ngoài!

"Cứu mạng, cứu mạng a! Tuyết Di, cứu tớ"

Cũng không biết Giang Yến nghĩ như thế nào, thời khắc mấu chốt thế mà hô lên tên Tô Tuyết Di.

"Lão công, nếu không anh giúp đỡ Giang Yến đi?"

Tô Tuyết Di mặt lộ vẻ khó xử, mặc dù Giang Yến có mâu thuẫn cùng nàng, nhưng đều là nữ nhân, có thể nào trơ mắt nhìn loại chuyện này phát sinh!

"Nàng dâu xác định?"

"Ân."

"Tốt a, người Hoa để tiểu quỷ tử khi dễ, truyền đi xác thực không dễ nghe!"

Diệp Thần gật gật đầu, hắn đứng sau đám người nghiêng mình lóe lên, trong chớp mắt liền ngăn chặn đường đi hai tên tráng hán.

"Tiểu tử, không muốn chết mau nhường đường!"Một tráng hán hung dữ trừng Diệp Thần một chút.

"Diệp, Diệp Thần ca, van cầu cậu mau cứu tôi đi!"Giang Yến phảng phất bắt lấy cây cỏ cứu mạng, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng cầu khẩn nói.

"Buông nàng ra!"

Diệp Thần nhìn xem tráng hán, lạnh lùng nói:"Ta không muốn nói lần thứ hai!"

Loảng xoảng!

Một tiếng vang giòn, Sakai nghe được tiếng nói quen thuộc này, chén trà trong tay thất thủ rơi xuống trên mặt đất rớt bể!

"Chơi chết hắn!"

Ngưu Kiến ghét nhất người khác ở trước mặt hắn trang bức, nghe được Diệp Thần nói vậy lúc này sát tâm nổi lên!

"Đừng"

Sakai còn chưa kịp ngăn lại, tiểu đệ Ngưu Kiến đã nhào tới hướng Diệp Thần!

"Muốn chết!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, giống như hổ vào bầy dê, hai ba chiêu liền đem mấy đại lưu manh đánh bại trên mặt đất, ngay cả bò dậy đều không nổi!

"..."

Những tiểu đệ khác thấy thế trợn tròn mắt, cũng không ai còn dám cận thân Diệp Thần, sợ chịu đòn!

"Baka! Người Hoa, ngươi thật to gan!"

Fukada thấy thế giận tím mặt, nhưng hắn vừa dứt lời, đã cảm thấy thấy hoa mắt, lập tức cổ bị người bóp lấy, hai chân lơ lửng bị nhấc lên!

"Ta ghét nhất tiểu quỷ tử nói baka, đi chết đi!"

Diệp Thần nhún vai, dù sao tiểu quỷ tử nhiều như vậy, có thể giết một hai tên cũng còn đầy.

"Buồn cười, mau buông ra Fukada thiếu gia!"

Ngưu Kiến kinh hãi, vị này chính là kim chủ của hắn, cũng là chỗ dựa của hắn, bây giờ bị người xách giữa không trung như con chó, hắn đương nhiên không thể ngồi xem không để ý tới!

"Diệp Thần, ngươi làm gì, mau buông ra vị tiên sinh này!"

Cao Bân thấy thế cũng sợ hãi, hắn liền Ngưu Kiến cũng không thể trêu vào, Fukada hiển nhiên so Ngưu Kiến lợi hại hơn, dám chọc loại người này không phải tự mình chuốc lấy cực khổ sao?

"Tô Tuyết Di, nhanh để lão công cậu dừng tay!"

"Các người muốn chết, chớ liên lụy chúng ta a, mau thả người!"

"..."

Những người khác thấy thế cũng dọa đến gần chết, nhao nhao để Diệp Thần thả Fukada.

Ánh mắt Diệp Thần lạnh lùng quét những người này một chút, quay đầu nói với Tô Tuyết Di:"Lão bà, về sau không cho phép tiếp xúc cùng đám hèn nhát này, nếu không lão công sẽ tức giận, hiểu không?"

"Ân, em đã biết!"

Tô Tuyết Di dùng sức gật đầu, nàng đối với mấy bạn học cũng là triệt để lạnh lòng, một đám đồ hèn nhát!

"Hỗn đản, ta chơi chết ngươi!"

Ngưu Kiến tức giận, móc ra chủy thủ bên hông, hung hăng đâm tới phía sau lưng Diệp Thần!

"Lão công, cẩn thận!"

Tô Tuyết Di thấy thế kinh hô, lập tức quên mình ngăn tại trước người Diệp Thần, ý đồ giúp hắn cản đao!

"Muốn chết!"

Hai mắt Diệp Thần run lên, quanh thân tản mát ra một đạo chân khí đem Tô Tuyết Di bao khỏa, lập tức trở tay vỗ một chưởng tại đỉnh đầu Ngưu Kiến!

Oanh!

Một tiếng vang trầm, thân thể Ngưu Kiến trực tiếp hóa thành một vũng máu sương mù, máu tươi văng khắp nơi, đồng thời trong

không khí cũng tràn ngập một cỗ mùi máu tươi khiến người buồn nôn!

"Quỷ, quỷ nha!"

Nhóm tay chân của Ngưu Kiến thấy thế, dọa đến tè ra quần, lộn nhào trốn ra phòng.

Về phần bọn người Đinh Thắng, có nhát gan thậm chí bị dọa ngất!

"Diệp Thần, ngươi mau buông ra thiếu gia!"

Thân là cận vệ Sakai, Takahashi mắt nhìn thấy Fukada đều trợn trắng mắt, chỉ có thể kiên trì đứng ra!

Mặc dù hắn biết, mình tuyệt đối không phải đối thủ Diệp Thần.

"Ta đã sớm đã cảnh cáo các ngươi, tại đất Hoa Hạ thành thật một chút, coi lời của ta như gió thoảng bên tai sao?"Thanh âm Diệp Thần băng lãnh, một cỗ sát khí ngập trời trực tiếp đem Takahashi khóa chặt.

"Ngươi"

Toàn thân Takahashi run lên, một cỗ hàn ý lạnh lẽo trong nháy mắt càn quét toàn bộ thân thể.

"Diệp tiên sinh, xin ngài buông tha đệ đệ tôi, chúng ta tâm sự?"

Mắt thấy Fukada muốn ngạt thở mà chết, Sakai rốt cục vẫn là nhịn không được mở miệng.

Chương 586. Kết giao bằng hữu?

Diệp Thần lườm Sakai một chút, lại là nữ nhân này, thân đệ đệ đều phải chết, trên mặt của nàng vẫn là không nhìn thấy một tia bối rối, tố chất tâm lý thật không phải là cường đại bình thường!

Bịch!

Fukada giống như chó chết ngã trên mặt đất, từng ngụm từng ngụm hô hấp lấy không khí mới mẻ!

"Như cô mong muốn, tôi sẽ không giết biến thái này!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Sakai, hỏi:"Bất quá, tôi giết họ Ngưu, hắn là tay chân của cô đi? Cô không đau lòng chứ?"

"Chỉ là một con chó mà thôi, chết thì đã chết, hắn dám xuất thủ với Diệp tiên sinh, hắn chết chưa hết tội!"

"Diệp tiên sinh, nếm thử xem hương vị 'Đại hồng bào' tôi ngâm như thế nào?"Sakai cười một tiếng, động tác thành thạo lại ưu nhã, rót chén đại hồng bào màu hổ phách cho Diệp Thần.

Đám người thấy thế tất cả đều trợn tròn mắt, đi cũng không được, ở lại cũng không xong, đứng tại chỗ giống như con rối tiến thối lưỡng nan.

"Baka!"

Fukada thong thả lại sức giãy dụa lấy từ dưới đất bò dậy, chỉ vào Diệp Thần nghiến răng nghiến lợi nói:"Người Hoa đáng chết,

cũng dám động thủ với ta, ngươi có biết ta là ai hay không!"

Ba!

Diệp Thần đưa tay quất một cái vào trên mặt Fukada, lạnh lùng nhìn xem hắn, cảnh cáo nói:

"Tiểu quỷ tử, nếu là ngươi còn dám nói nhiều một câu, ta để ngươi đi gặp Diêm Vương, tin không?"

"Tỷ, hắn, hắn đánh đệ"

Fukada che lấy bị đánh mặt, há mồm phun một cái, kết quả phun ra cái răng đẫm máu.

"Fukada, không được vô lễ!"

Sakai mặt không biểu tình, không nhanh không chậm nói:"Nói xin lỗi Diệp tiên sinh, có nghe hay không!"

"Tỷ"

"Muốn ta dùng gia pháp trừng phạt đệ sao?"Sakai âm thanh lạnh lùng nói.

"Thật, thật xin lỗi!"

Fukada sững sờ, cuối cùng vẫn hướng Diệp Thần cúi đầu nhận sai, mặc dù trong lòng của hắn cực không cam tâm.

"Takahashi, ta muốn cùng Diệp tiên sinh đơn độc tâm sự!"

"Hải!"

Takahashi gật đầu, lập tức đem bọn người Đinh Thắng đuổi ra giống như con vịt, toàn bộ đuổi ra ngoài, bao quát Fukada!

Mà chính hắn thì giống môn thần ngăn ở cửa phòng

"Nàng dâu, em ra ngoài chờ lão công một chút, một hồi lão công ra!"Diệp Thần mỉm cười, hắn không biết Sakai muốn đàm chuyện gì, sợ hù đến Tô Tuyết Di.

"Lão công, vậy anh cẩn thận một chút!"Tô Tuyết Di nhắc nhở.

Bọn người đi, Diệp Thần khoanh chân ngồi tại đối diện Sakai, có chút hăng hái nhìn xem nàng, nói:

"Hiện tại bên trong gian phòng chỉ còn hai người chúng ta, cô không sợ tôi giết cô sao?"

"Đương nhiên không sợ!"

Sakai lộ ra khó nụ cười khó hiểu, mỉm cười nói:"Lấy thân thủ Diệp tiên sinh, muốn giết tôi dễ như trở bàn tay, cần gì phải chờ mọi người đi nha?"

"Có chút ý tứ!"

Diệp Thần thật càng ngày càng thưởng thức nữ nhân này, nàng không riêng gì xinh đẹp, mà lại bình tĩnh, tỉnh táo, bụng dạ cực sâu, ngay cả Diệp Thần đều đoán không ra nữ nhân này đến cùng đang suy nghĩ gì.

"Nói đi, cô muốn theo tôi trò chuyện cái gì?"Diệp Thần nhún vai, nói:"Thời gian của tôi có hạn, không có rảnh cùng cô uống trà!"

"Diệp tiên sinh quả nhiên người sảng khoái, nói chuyện cũng sảng khoái, vậy tôi liền nói thẳng!"

Sakai có chút khom người, nói xong từ một bên hộp gỗ bên trong xuất ra một đồ vật gì đó được bao phủ bởi lụa vàng, nhẹ nhàng đặt ở trên bàn trà.

"Đây là cái gì?"Diệp Thần hồ nghi nói.

"《 Bồ Tát Xử Thai Kinh 》"

"Không thể nào, quyển sách này không phải Cất giữ tại Tri Ân Viện Kinh Đô sao?"

Diệp Thần biết được đây là 《 Bồ Tát Xử Thai Kinh 》, rất là chấn kinh, nói:"Tôi còn nghĩ ngày nào có rảnh đi Đảo quốc đem miếu hoang kia đốt, cướp sách về đây!"

《 Bồ Tát Xử Thai Kinh 》 là quốc bảo cấp bậc kinh thư vào năm thứ 16 Tây Ngụy đại thống, giá trị không cách nào dùng tiền tài để cân nhắc!

Thời kì Đường triều, tiểu quỷ tử dùng thủ đoạn đặc thù, đem cái quốc bảo này mang về nước mình, từ đây bộ kinh thư có một không hai này xa cách Hoa Hạ.

"Diệp tiên sinh nói đùa!"

Sắc mặt Sakai biến hóa, Tri Ân Viện là chùa miếu cấp bậc quốc bảo của Đảo quốc, Diệp Thần thế mà mở miệng muốn thiêu hủy.

"Đừng kéo những thứ vô dụng kia, cô rốt cuộc muốn làm gì?"Diệp Thần hỏi.

"Tôi muốn đem vật này đưa cho Diệp tiên sinh, kết giao bằng hữu!"Sakai nở nụ cười xinh đẹp, lộ ra hai cái lúm đồng tiền nhỏ xinh đẹp.

"Có việc liền nói, tôi còn không có nghĩ tới muốn cùng tiểu quỷ tử làm bằng hữu, không giết nhóm cô đều tính nhân từ!"Diệp Thần bĩu môi một cái nói.

"Vậy tốt, tôi liền đi thẳng vào vấn đề!"

Sakai tựa hồ cũng không tức giận, nói thẳng:"Tôi hi vọng Diệp tiên sinh có thể giúp tôi lấy được vị trí người thừa kế gia tộc, sau

khi chuyện thành công ngoại trừ 《 Bồ Tát Xử Thai Kinh 》, còn có thâm tạ khác!"

"Cô không phải người thừa kế gia tộc sao?"

Diệp Thần nghe vậy cảm thấy giật mình, nữ nhân mạnh mẽ như vậy, không làm người thừa kế gia tộc quá đáng tiếc đi?

"Không phải!"

Sakai nhẹ nhàng thở dài, đem tình huống gia tộc một năm một mười nói cho Diệp Thần.

Nguyên lai hội trưởng công ty TNHH, cũng chính là phụ thân Sakai có ba người lão bà, Sakai cùng đệ đệ nàng là sinh ra trong nhà thứ ba, phía trên còn có nhà thứ nhất cùng nhà thứ hai, nhất là con trai của nhà thứ nhất sinh ra, người này phi thường có thủ đoạn, ngay cả Sakai đều không phải đối thủ của hắn.

Trước đây không lâu phụ thân nàng bệnh nặng, vẫn không thể khôi phục, mắt thấy là sẽ không được, nhóm con cái cũng vì quyền kế thừa mở ra hình thức minh tranh ám đấu!

Chương 587. Sakai xin giúp đỡ!

Nghe Sakai nói xong, Diệp Thần phảng phất nhìn thấy một bộ kịch gia đình luân lý, trêu chọc nói:

"Sakai, thân thể cha cô muốn đổ cũng là chuyện sớm hay muộn!"

"Diệp tiên sinh, cớ gì nói ra lời ấy?"Sakai sững sờ.

"Cha cô chỉ là người làm ăn phổ thông, mỗi đêm phải ứng phó ba nữ nhân, thân thể có thể không đổ sao?"

"Không!"

Sakai nghe xong cũng không thẹn thùng, ngược lại như một người không việc gì, cẩn thận giải thích nói:

"Ban đêm phụ thân của tôi sẽ chỉ cùng giường với một vị phu nhân, sẽ không làm loạn!"

Diệp Thần nghe vậy dở khóc dở cười, trong lòng tự nhủ người Đảo quốc quả nhiên phóng khoáng, nói về chuyện này vậy mà tùy ý đơn giản như người Hoa trò chuyện việc nhà.

"Trở lại chuyện chính, cô muốn tôi giúp cô thế nào?"Diệp Thần hỏi.

"Yamamoto Ichiro vẫn muốn diệt trừ tôi, cha cũng không thể lại phù hộ tôi."

"Cho nên, khẩn cầu Diệp tiên sinh xuất thủ, mười ngày sau hộ tống tôi về Đảo quốc tổ chức đại hội gia tộc! Đến lúc đó coi như tôi không làm được hội trưởng, Yamamoto Ichiro cũng không thể

xuống tay với tôi!"Thái độ Sakai thành khẩn nói.

"Yamamoto Ichiro?"

"Không sai, hắn là đại ca cùng cha khác mẹ của tôi!"

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần bừng tỉnh đại ngộ, lại là một cái ân oán hào môn, nghĩ nghĩ hỏi:"Nếu là tôi không muốn giúp cô thì sao?"

"Diệp tiên sinh, chỉ cần ngài có thể giúp tôi, bất kỳ điều kiện gì đều có thể đàm, bao quát cả tôi."Đôi mắt đẹp Sakai chớp động, nhu tình chậm rãi mà nhìn xem Diệp Thần.

"Tôi không có hứng thú với cô!"

Ai ngờ Diệp Thần trực tiếp khoát tay áo, nói thẳng:"Trừ phi cô có thể giúp tôi tìm tới 《 Xi Vưu Thiên Thư 》, nếu không không bàn nữa!"

"Xi Vưu Thiên Thư?"

Sakai nghe xong lập tức cau mày lại.

"Cô biết quyển sách này?"

Sakai khẽ vuốt cằm, chậm rãi nói:"Truyền ngôn cuốn sách này bị Kiếm Thánh Saitō cất giữ, hắn coi như trân bảo, chắc chắn sẽ không giao ra!"

"Cô xác định trên tay người này?"

"Xác định!"

"Vậy thì dễ làm rồi, nếu hắn không chịu giao ra, vậy cướp về thôi!"Diệp Thần cười lạnh nói.

"Diệp tiên sinh, tôi biết ngài là võ tu đỉnh tiêm! Nhưng Saitō cũng rất lợi hại, nhất là kiếm thuật của hắn tại Đảo quốc đánh đâu thắng đó, xem như lầu cao vạn trượng cũng có thể bị hắn một kiếm bổ ra!"Sakai hảo tâm nhắc nhở.

"Mặc kệ hắn mạnh cỡ nào, Xi Vưu Thiên Thư tôi chắc chắn phải có được!"

Diệp Thần ánh mắt kiên định, vì để nhanh chóng tìm tới cửa vào Linh Giới, bất kể hắn là cái cao thủ gì, đều chiến!

"Diệp tiên sinh, vậy là ngài đồng ý giúp tôi?"Sakai ôn nhu hỏi.

"Ân, bất quá cô tốt nhất đừng kiếm chuyện ở Hoa Hạ, bằng không đừng trách tôi trở mặt vô tình!"

"Sakai không dám!"

Đối với Diệp Thần cảnh cáo, Sakai không dám thất lễ, mấy ngày nay nàng tiến hành xâm nhập đào móc đối với tư liệu Diệp Thần, kết quả biết đến càng nhiều, càng phát ra hiện người này không thể trêu vào!

"Tôi đi trước, bản《 Bồ Tát Xử Thai Kinh 》 này tôi cũng nhận luôn!"Diệp Thần nói xong đứng dậy trực tiếp rời đi phòng.

"Diệp tiên sinh, đi thong thả!"

Sakai có chút khom người, đưa mắt nhìn Diệp Thần rời đi.

Lúc này ở bên ngoài phòng, Tô Tuyết Di đang mặt mũi tràn đầy lo lắng đi qua đi lại trong hành lang.

Lâu như vậy, Diệp Thần làm sao còn chưa có đi ra?

Cô nam quả nữ ở trong phòng làm gì?

Nữ nhân Đảo quốc rất phóng khoáng, chẳng lẽ đại móng heo

Diệp Thần chịu không nổi dụ hoặc.

Càng nghĩ càng không đúng, Tô Tuyết Di dù sao cũng là nữ nhân, một khi não động mở ra sẽ không thu lại được!

"Ngươi tránh ra, để cho ta đi vào!"

Tô Tuyết Di trong đầu đã xuất hiện hình ảnh Diệp Thần cùng Sakai tán tỉnh, lúc này thở phì phò đi đến trước mặt Takahashi, muốn đẩy hắn ra.

"Tiểu thư đang đàm luận, bất luận kẻ nào không thể quấy rầy!"Takahashi mặt không chút thay đổi nói.

"Quỷ mới đàm!"

Tô Tuyết Di nghe xong càng thêm hồ nghi, cả giận nói:"Ngươi lại không tránh ra, ta liền báo cảnh sát!"

"…"

Takahashi sững sờ, trong lòng tự nhủ nữ nhân Hoa Hạ đều như vậy sao, động đến cái là muốn báo cảnh?

Cũng may lúc này cửa phòng mở ra, Diệp Thần ra vừa vặn nghe được Tô Tuyết Di muốn báo cảnh, không khỏi hỏi:

"Nàng dâu, xảy ra chuyện gì?"

"Hừ!"

Tô Tuyết Di chu miệng nhỏ, quan sát tỉ mỉ Diệp Thần một chút, sau đó ôm chặt lấy hắn giống như cẩu ngửi tới ngửi lui trên người.

"Nàng dâu, nếu không về nhà lão công cho em ngửi đủ?"

"Lão công, nữ nhân kia không động chân đông tay với anh chứ,

anh không có để nàng chiếm tiện nghi chứ?"Tô Tuyết Di giọng điệu cay cay, một mặt tức giận hỏi.

"Đương nhiên không có, nàng dâu, em suy nghĩ nhiều!"

Diệp Thần nghe vậy dở khóc dở cười, không nghĩ tới Tô Tuyết Di lại bởi vì việc này đổ nhào bình dấm chua.

Sau khi xác nhận Diệp Thần không có bị 'Chấm mút', Tô Tuyết Di lúc này mới chăm chú kéo cánh tay của hắn, hung hăng thúc giục rời đi nơi này.

Chờ bọn họ vừa đi, Fukada giận đùng đùng chạy vào gian phòng, mặt mũi tràn đầy tức giận nhìn xem Sakai nói:

"Tỷ, tỷ cùng nam nhân Hoa Hạ đáng chết này nói cái chuyện gì? Tại sao muốn thả hắn đi, chẳng lẽ tỷ coi trọng hắn?"

"Fukada, đệ nghĩ rằng chúng ta giữ lại được hắn sao?"

Sakai thần tình lạnh nhạt ngâm trà chậm rãi nói:"Diệp Thần sát tâm cực nặng, đệ có thể còn sống đã tính vạn hạnh!"

Chương 588. Hai con ngốc cẩu!

"Không có khả năng!"

"Có Takahashi ở đây, tỷ sợ cái gì!"Fukada hận đến cắn chặt răng.

"Đệ hỏi Takahashi một chút, hắn ngăn được Diệp Thần sao?"

"Fukada thiếu gia, Diệp Thần là võ tu đỉnh cấp, chỉ sợ toàn Đảo quốc người có thể ngăn lại hắn cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay!"Takahashi mặt mo đỏ ửng cúi đầu nói.

"Baka!"

Fukada nghe xong phổi đều muốn tức nổ tung, Takahashi trước đó nói người Hoa đều là rác rưởi, hiện tại nghe hắn mới là rác rưởi đi?

Đại sảnh nhà hàng.

Diệp Thần cùng Tô Tuyết Di vừa ra, liền thấy bọn người Đinh Thắng cùng quản lý đại sảnh nơi này cãi nhau, ngoại trừ bọn họ trong nhà hàng đã không có một ai.

"Món gì đắt như vậy, một bữa cơm vậy mà các người muốn thu tám triệu!"Đinh Thắng nhìn xem giấy tờ trong tay giận tím mặt.

"Tiên sinh, hôm nay các người tại tiệm cơm đánh nhau, làm hỏng đồ vật không muốn bồi thường tiền sao?"

Quản lý đại sảnh mặt mũi tràn đầy biểu lộ khinh thường, hừ hừ nói:"Còn có, các người gọi nhiều hải sản cao cấp như vậy, thêm

cả Mao Đài, ăn không nổi cũng đừng gọi a!"

"Ngươi"

Đinh Thắng nghe xong tức giận đến mặt đều tái rồi, một bữa cơm ăn ra tám triệu, coi hắn là phá gia chi tử sao!

"Tôi nhưng cảnh cáo các vị, dám ở Hồng Vận ăn cơm chùa, tự gánh lấy hậu quả!"Quản lý thấy không ai bỏ tiền, âm lượng đột nhiên đề cao.

"Ngưu, Ngưu Kiến không phải đã chết rồi sao?"Cao Bân ý đồ hù dọa quản lý.

"Tôi vẫn lấy tiền, ai chết mặc kệ người đó!"

Nguyên lai Ngưu Kiến chẳng qua là cổ đông Hồng Vận, miễn cưỡng xem như bù nhìn, lão bản sau màn thật ra là Sakai.

Vừa dứt lời, từ bên ngoài xông tới một đám người áo đen, lần nữa đem bọn người Đinh Thắng bao bọc vây quanh, cái này làm bọn họ dọa sợ, mới từ thoát ra hang cọp, không nghĩ tới lại tiến bên trong vào ổ sói!

"Nếu không mọi người góp một góp đi, tôi cũng không mang nhiều tiền như vậy a!"Đinh Thắng bất đắc dĩ chỉ có thể yêu cầu mọi người góp tiền.

"Lớp trưởng, một tháng tiền lương của tôi mới năm ngàn, nào có nhiều tiền a!"

"Bữa cơm này tôi vốn không muốn đến, hiện tại còn phải xuất tiền, đây cũng quá không tưởng tượng nổi!"

"Thắng ca, lão bà tôi chỉ cho tôi năm trăm khối đi ra ngoài, nếu không tôi đều cho cậu?"

"..."

Nghe xong muốn góp tiền, tất cả mọi người kêu khó khăn, dù sao không phải mười khối tám khối, là ròng rã tám triệu a!

"Nếu như không có tiền, vậy mỗi người lưu lại một đầu cánh tay đi!"Quản lý uy hiếp nói.

"Lớp trưởng, van cầu cậu đưa tiền đi, bằng không bọn họ muốn chặt một đầu cánh tay chúng ta thì làm sao bây giờ a!"

Giang Yến nghe xong sợ tè ra quần, vội vàng dắt lấy cánh tay Đinh Thắng, đau khổ cầu khẩn nói.

"Đại gia ngươi!"

Đinh Thắng hung hăng hất ra Giang Yến, cả giận nói:"Tám triệu, các ngươi cho rằng lão tử in ra tiền sao! Lão tử mặc kệ, tất cả đều ăn cơm tất cả đều phải bỏ tiền!"

Nhưng bọn người Giang Yến là người làm công ăn lương, đồ toàn là vay mượn, nào có dư dả gì nhiều?

Quản lý thấy thế hừ lạnh một tiếng, lập tức để cho người ta đóng cửa chính lại!

"Đã không trả tiền, vậy coi như xử lý ăn cơm chùa, chặt tay bọn họ!"Quản lý lạnh lùng nói.

"Khoan đã!"

Đinh Thắng dưới tình thế cấp bách linh cơ khẽ động, chỉ chỉ Giang Yến nói với quản lý:"Quản lý, nếu không chúng ta đem nữ nhân này áp ở đây, chờ góp đủ tiền lại đến chuộc nàng được không?"

"Đinh Thắng, vương bát đản ngươi!"

Giang Yến tức giận đến chửi ầm lên, đồ đần đều biết Đinh Thắng là muốn cho nàng cõng nồi a!

"Không được!"

Quản lý không chút do dự cự tuyệt, đồng thời cho liếc mắt ra ý một cái với người áo đen bên cạnh, ra hiệu hắn động thủ!

Đúng lúc này, Diệp Thần đi tới, hắn nhàn nhạt lườm quản lý một chút, âm thanh lạnh lùng nói:

"Đem cửa mở ra, tôi phải đi!"

"Tiểu tử, cậu là ai?"Quản lý nhíu mày nhìn về phía Diệp Thần.

"Là hắn!"

Đinh Thắng thấy Diệp Thần tới, vội vàng nói với quản lý:"Hải sản đều là hắn gọi, đồ ăn trong phòng cũng là hắn gọi, các người tìm hắn đòi tiền đi!"

"Thật vậy sao?"

Quản lý trên dưới đánh giá Diệp Thần một chút, lúc này đã mất đi hứng thú, tiểu tử này ăn mặc phổ thông, xem xét cũng không phải là người có thể xuất ra tám triệu!

Nhưng khi hắn nhìn thấy Tô Tuyết Di, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười thô bỉ, nói thẳng:

"Nếu như đem nữ nhân này áp tại đây còn tạm được!"

Bành!

Vừa dứt lời, chỉ nghe quản lý hét thảm một tiếng, hắn bị Diệp Thần một cước đá bay ra ngoài xa mười mấy mét, nặng nề mà đập xuống đất, trong nháy mắt mất đi sinh cơ!

"..."

Đám người thấy thế đều sợ ngây người, khí lực này phải

cường đại cỡ nào a, một cước chết người?

"Diệp tiên sinh, hạ thủ lưu tình"

Takahashi nghe tiếng ồn ào phía bên ngoài vọt ra, kết quả vẫn là chậm một bước.

Diệp Thần nhìn lại là Takahashi, một ngón tay chỉ quản lý ngã trên mặt đất, âm thanh lạnh lùng nói:

"Gia hỏa này đánh chủ ý nàng dâu ta, ngươi nói hắn có nên chết hay không?"

"Cái này"

Sắc mặt Takahashi rất khó nhìn, bởi vì quản lý vừa chết, là người Đảo quốc, đồng bào của bọn họ!

"Việc này không quan hệ cùng chúng ta, đều là một mình Diệp Thần gây nên!"Đinh Thắng thấy thế tranh thủ thời gian rũ sạch mình.

"Thắng ca nói đúng, người là Diệp Thần đánh chết!"Cao Bân cũng phụ họa nói.

"Hai con ngốc cẩu!"

Chương 589. Hỗn Độn Tâm Thuật!

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, nói với Takahashi:"Nói cho Sakai, để nàng hảo hảo chiêu đãi hai người này, nếu như ta không hài lòng, ước định giữa ta cùng nàng coi như hết hiệu lực!"

Nói xong Diệp Thần đưa tay đánh ra một chưởng.

Ầm ầm!

Cửa chính nhà hàng Hồng Vận ầm vang sụp đổ, mà Diệp Thần thì tại trước mắt bao người, nắm tay nhỏ Tô Tuyết Di nghênh ngang rời đi.

"Tiên sinh, tiểu tử họ Diệp đi, ngài còn không phái người đem hắn cản lại?"Đinh Thắng còn đang ảo tưởng để Diệp Thần cõng nồi đâu, sao có thể thả hắn đi?

Người áo đen ở đây nhao nhao nhìn về phía Takahashi, không ai dám tự tiện ngăn cản Diệp Thần!

"Baka!"

Takahashi tức điên lên, chỉ vào Đinh Thắng cùng Cao Bân phẫn nộ quát:"Đều là hai tên người Hoa này kiếm chuyện, hung hăng giáo huấn bọn chúng cho ta!"

"Hải!"

Người áo đen đồng loạt gật đầu, thẳng đến lúc này mọi người mới phát hiện, nguyên lai đây đều là tiểu quỷ tử!

Bọn người Giang Yến may mắn trốn qua một kiếp, bị đuổi ra khỏi khách sạn, các nàng vừa ra cửa liền nghe được bên trong truyền đến một trận kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng

"Lớp trưởng có thể bị bọn họ đánh chết hay không a?"Giang Yến nghe được tiếng kêu thảm thiết của Đinh Thắng liền hỏi một đồng học.

"Mặc kệ nó!"

Một nam đồng học tức giận nói:"Đinh Thắng chính là phạm trang bức, mới vừa rồi còn muốn để chúng ta tính tiền cho hắn, nằm mơ đi!"

"Đúng, đánh chết đáng đời! Giang Yến, vừa rồi cậu kém chút bị thế chấp cho nhà hàng, chẳng lẽ quên?"

"..."

Giang Yến nghe xong gương mặt xinh đẹp xoát một chút đỏ lên, nàng đột nhiên thật hâm mộ Tô Tuyết Di, có một lão công có thể thay nàng che gió che mưa.

Bãi xe nhà hàng.

Diệp Thần liếc qua, quả nhiên, chiếc Teana màu trắng quả nhiên vẫn một đường theo dõi!

"Nàng dâu, em về trong xe trước, lão công đi mua một ít đồ vật!"Diệp Thần chỉ chỉ siêu thị nhỏ đối diện đường cái cười nói.

"Ân, vậy anh nhanh lên!"

Tô Tuyết Di khéo léo gật gật đầu, nghiệp vụ chưa có đàm thành, nàng cũng muốn một mình lẳng lặng ngồi bên trong xe.

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, thân hình lóe lên trong chớp mắt liền xuất hiện ở bên cạnh ghế lái chiếc Teana màu trắng, duỗi

ra hai ngón tay gõ cửa kính.

Cửa sổ xe chậm rãi buông xuống, một nam tử đầu trọc mặc áo ngắn, hai tay đều là đầy hình xăm, mặt mũi tràn đầy chấn kinh nhìn xem Diệp Thần.

"Một đường theo ta, còn muốn nằm vùng chờ đợi, đến cùng là ai để ngươi đến?"Diệp Thần nhếch miệng lên, lộ ra một vòng đường cong quỷ dị.

"Ngươi, ngươi nói cái gì, ta làm sao nghe, nghe không hiểu đâu?"

Đáng tiếc, biểu lộ kinh ngạc của nam nhân đã trực tiếp bán hắn.

"Xem ra ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!"Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, nói xong đưa tay phải ra nắm chặt cổ áo nam nhân, nhẹ nhàng kéo một cái, trực tiếp đem nam nhân từ trong ghế lái túm ra!

"Hỗn đản!"

Nam nhân vừa vội vừa tức, vừa bị Diệp Thần lôi ra ngoài liền cấp tốc từ bên hông móc ra một thanh chủy thủ sáng loáng, trực tiếp hung hăng đâm tới ngực Diệp Thần!

Dưới ánh mặt trời, trên chủy thủ phát tán ra lam quang yếu ớt, hiển nhiên phía trên bôi lên kịch độc!

"Người luyện võ?"

Diệp Thần cười lạnh, từ tốc độ nam tử xuất đao, góc độ có thể nhìn ra, người này đã trải huấn luyện qua trường kỳ!

"Đi chết đi, Diệp Thần!"

Nam nhân thấy Diệp Thần không né tránh, trên mặt lúc này lộ

ra nhe răng cười.

Đinh đương!

Một tiếng kim loại giòn nứt vang lên, chủy thủ chế tạo từ ô cương trong tay nam nhân thế mà ứng thanh đứt!

"Cái gì?"

Thấy tình hình này, nam nhân triệt để trợn tròn mắt, tu vi người Hoa này thế mà cao như vậy?

"Muốn chết!"

Ánh mắt Diệp Thần lẫm liệt, lập tức xuất ra một chiêu 'Phân Cân Thác Cốt Thủ', trực tiếp đem hai đầu cánh tay nam nhân cưỡng ép tháo bỏ xuống!

Nam nhân bị đau, co cẳng muốn chạy!

Nhưng tại trước mặt võ tu Hóa Thần Kỳ, chạy trốn là không thể nào!

Diệp Thần cong ngón búng ra, hai đạo kình khí bắn ra, trực tiếp bắn trúng đầu gối nam nhân!

Bành! Bành!

Hai cái xương bánh chè nam nhân trực tiếp bạo liệt, máu tươi lập tức văng khắp nơi, tiếng kêu rên liên hồi!

Bịch!

Nam nhân một đầu ngã xuống đất, Diệp Thần chậm rãi đi tới, đem một chân giẫm tại ngực nam nhân, lạnh giọng hỏi:"Cho ngươi thêm một cơ hội, đến cùng là ai để ngươi theo dõi ta?"

"Phi!"

Nam tử không chỉ có không có trả lời, ngược lại mắt lộ ra hung quang hung dữ xì Diệp Thần một ngụm.

"Đi chết!"

Diệp Thần triệt để mất kiên trì, một cước đem bộ ngực nam tử giẫm lõm xuống dưới, triệt để treo.

Ngay sau đó, Diệp Thần ngồi xổm người xuống đưa bàn tay đặt trên đỉnh đầu nam tử, trong nháy mắt tin tức trong đầu nam nhân như suối trào bị Diệp Thần đọc được toàn bộ!

Hỗn Độn Tâm Thuật!

Từ sau khi thức tỉnh Thanh Long huyết mạch, Diệp Thần liền đốn ngộ công pháp này, có thể dễ như trở bàn tay thu hoạch bí mật trong đầu người khác.

Trong khoảnh khắc, Diệp Thần liền triệt để nắm giữ thân phận nam nhân!

Người này tên Kemada, là thành viên tổ chức tình báo phái ninja Iga của Đảo quốc, con hàng này là bị một gia hỏa gọi là 'Fujima' phái tới giám thị mình!

"Fujima?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, luôn cảm thấy cái tên này rất quen tai!

Tựa như là đả cẩu?

Mà một đầu tin tức trọng yếu nhất, là đêm nay Fujima chuẩn bị đến ám sát hắn!

Chương 590. Tân thôn Di Ninh!

"Hộ pháp phái Iga-ryu?"

Diệp Thần biết được thân phận Fujima liền cười lạnh, lập tức bước nhanh trở về bên trong xe của mình.

"Lão công, không phải anh mua đồ sao, mua cái gì?"Tô Tuyết Di thấy hai tay Diệp Thần trống trơn, không khỏi nghi ngờ nhìn xem hắn.

"Ách, lão công mua một hộp Tiểu Đỗ vị hoa quả!"Diệp Thần tìm cái cớ sẹo sứt.

"Tiểu Đỗ?"

"Chính là Durex!"

"Chán ghét!"

Tô Tuyết Di nghe xong gương mặt xinh đẹp lập tức đỏ bừng, một đôi mắt đẹp không ngừng nghiêng mắt hướng nhìn trên thân Diệp Thần, nàng muốn biết Diệp Thần đem 'Tiểu Đỗ' Giấu chỗ nào rồi, cũng không lấy ra chia sẻ một chút!

Vị hoa quả?

Quả táo cùng quýt đều có thể tiếp nhận, tuyệt đối không nên là sầu riêng, hương vị quả thật không hứng nổi!

Diệp Thần khởi động ô tô, trên đường về Ninh Châu hắn gọi điện thoại cho Hàn Bân, đem chuyện hôm nay nói một lần.

"Sao có thể như vậy!"

Hàn Bân nghe nói Đinh Thắng đắc tội Diệp Thần, lúc này cả giận nói:"Xin Diệp thần y yên tâm, tôi lập tức xào tên vương bát đản Đinh Thắng này!"

"Mặt khác, chỉ cần Hàn gia không ngã, bất luận cái nghiệp vụ quảng cáo gì đều sẽ giao cho công ty Tô tiểu thư!"

"Lão Hàn, vậy tôi cảm ơn ông trước!"Diệp Thần nghe vậy cười nhạt một tiếng.

"Diệp thần y khách khí!"

Hàn Bân cởi mở cười to, giống loại có tiền như bọn họ, ai không muốn kết bạn một vị 'Thần y' thời khắc mấu chốt có thể cứu mạng như Diệp Thần?

Cúp điện thoại, Diệp Thần vừa đem cái tin tức tốt này nói cho Tô Tuyết Di, điện thoại lại vang lên, xem xét điện báo là Kinh Thành đánh tới.

"Tiểu Diệp! Có nói chuyện được hay không?"

Điện thoại kết nối, điện thoại đầu kia lập tức truyền đến thanh âm Tiêu Quang Minh.

"Tiêu bộ trưởng, có việc mời nói."

"Chuyện phát sinh ở Viện Y Học Trung Y tỉnh Thiên Nam ta đều biết, chúng ta chuẩn bị triệt tiêu chức vị viện trưởng của Lý Kiến Châu, đồng thời khai trừ Park Chang, vĩnh viễn không cho hắn tốt nghiệp!"Tiêu Quang Minh có chút phẫn nộ nói.

"Đó là cái cử chỉ sáng suốt!"

Nói lên truyền thừa Trung y, sắc mặt Diệp Thần trong nháy mắt trở nên ngưng trọng lên.

"Tiểu Diệp, ta còn có cái yêu cầu quá đáng, không biết cậu có

nguyện ý hay không?"Tiêu Quang Minh hỏi dò:"Cậu có nguyện ý đi trường học làm giáo sư hay không?"

"Để tôi làm giáo sư?"

Diệp Thần sững sờ, Tô Tuyết Di bên cạnh càng là giật mình nhìn xem hắn, lão công mình muốn làm giáo sư?

Tiêu Quang Minh hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến, nói một tràng cái gì mà truyền thừa y học.

"Tốt a, tôi đồng ý!"

Diệp Thần nghĩ nghĩ, nói thẳng:"Dù sao Thất sư tỷ gần đây bề bộn nhiều việc, tôi giúp nàng dạy thay cũng được!"

Tiêu Quang Minh cũng không có quá để ý Tần Mặc Diêu bận bịu cái gì, Diệp Thần có thể đáp ứng đi trường học dạy học, mục đích hắn đã đạt đến.

Cúp điện thoại, mặt mũi Tô Tuyết Di tràn đầy sùng bái mà nhìn xem Diệp Thần, ôn nhu nói:"Lão công, anh quá lợi hại, có người mời đi làm giáo sư, dạy học sao?"

"Ân, Viện Y Học Trung Y!"

"Lão công thật tuyệt!"

Tô Tuyết Di cực kỳ cao hứng, nhịn không được ôm cổ Diệp Thần, trên mặt hắn 'Hương' một ngụm.

"Nàng dâu, lão công đang lái xe a, chờ về nhà lại hôn đi!"Diệp Thần cười khổ, cô nàng này tự mình chủ động cũng không nói trước nói một tiếng.

Trở lại Ninh Thành sắc trời đã dần dần tối, Diệp Thần trực tiếp đem Tô Tuyết Di đưa đi nhà Lý Hương Cầm.

"Nàng dâu, ban đêm lão công có chút chuyện muốn làm, làm xong việc lại đến tiếp em!"

"Tốt, có cần em phần cơm không?"

"Không cần!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, chờ sau khi Tô Tuyết Di xuống xe một cước chân ga, ô tô như là mũi tên xông ra ngoài.

Tân thôn Di Ninh.

Là thôn trong thành Ninh Châu, rất nhiều người bên ngoài đến Ninh Châu công tác đều lựa chọn thuê phòng ở nơi này, người đến người đi phi thường náo nhiệt.

Diệp Thần dừng xe ở bên ngoài tân thôn Di Ninh, sau khi xuống xe lập tức có mấy thân ảnh xông tới.

"Thần ca!"

Viên Vũ người khoác đạo bào lại không lộ ra chút khó xử nào, bởi vì dưới chân tường cách đó không xa cũng có một loạt thầy tướng số.

"Văn Tinh đâu?"

Diệp Thần nhìn lướt qua, phát hiện duy chỉ có Văn Tinh không ở đây liền hỏi.

"Nghe nói hắn giúp Bạch lão đại đi giải quyết phiền toái!"Lan Trần nghĩ nghĩ nói.

"Không đến coi như thôi!"

Diệp Thần gật gật đầu, nói xong dẫn bọn người Viên Vũ đi vào thôn trong thành.

Vào thôn đầu tiên phải đi qua một cái chợ nông dân, chỗ này người đông nghìn nghịt, rộn rộn ràng ràng, hiện ra ở Diệp Thần trước mắt chính là từng dãy tiệm rau củ chỉnh chỉnh tề tề.

Khách hàng cùng chủ quán ra sức tiếng trả giá, các loại gia cầm gà, vịt kêu liên hồi, âm thanh bán đồ ăn gào to hỗn thành một mảnh.

"Củ cải sạch giá rẻ đây a!"

"Lão bản, gà bao nhiêu tiền một cân?"

"25!"

"Quá đắt đi!"

"Gà ta là gà chạy, không phải gà nuôi nhốt!"

"…"

Các loại tiếng gào thét ầm ĩ liên tiếp, Lan Trần rụt cổ một cái, hỏi:"Thần ca, tiểu quỷ tử thật ở tại loại địa phương này?"

"Nơi này thật sự toàn mùi khói lửa!"Viên Vũ xem thường, Hắn ngược lại là thật thích loại hoàn cảnh này, thỉnh thoảng còn hương đồ ăn bay qua.

Chương 591. Cuồng loạn!

Xì xì!

Lan Trần dù sao cũng là đại thiếu ngậm lấy thìa vàng, hắn thực sự chịu không được vị cứt gà cùng phân vịt trong chợ, tranh thủ thời gian móc ra nước hoa phun phun khắp người.

Mấy người đi ra chợ nông dân, một mảng lớn nhà dân thấp bé xuất hiện ở trước mắt.

Diệp Thần dựa theo tư liệu trong đầu nam nhân, rất nhanh tìm được nơi Fujima đặt chân tại cuối thôn.

Đây là một tòa phòng dân nhỏ hai tầng, so sánh cửa thôn náo nhiệt, cuối thôn có vẻ hơi quá mức an tĩnh, xung quanh cũng không có ở mấy hộ nhân gia, có thể là ghét bỏ nơi này quá vắng vẻ đi!

Lúc này, bên trong nhà dân đèn đuốc sáng trưng, ngoài cổng đỗ một chiếc xe Teana màu đen, xem ra tiểu quỷ tử đều rất ủng hộ hãng xe nội địa bọn họ!

"Thần ca, chúng ta giết vào đi!"

Lan Trần kích động, hắn còn không có cùng phái Iga ninja động thủ một lần nào, trong lòng đã sớm ngứa.

"Lão Viên, thiết cái kết giới, đừng để tiểu quỷ tử chạy!"Diệp Thần quay đầu nói với Viên Vũ.

"Được rồi!"

Viên Vũ gật đầu, nói xong tay nắm pháp ấn, trong miệng

nhanh chóng niệm động lấy chú ngữ, cuối cùng hai tay hướng lên trên!

Một màn thần kỳ phát sinh, chỉ thấy trong hư không đột nhiên thoáng hiện một vệt kim quang, ngay sau đó kim quang huyễn hóa thành một cái sóng nước lấp loáng, kết giới tròn hơi mờ đem phạm vi xung quanh mấy chục mét bao phủ trong đó.

"A, đầu to, tu vi của cậu phóng đại!"Diệp Thần nhìn về phía Viên Vũ, từ kết giới hắn bố trí liền có thể cảm giác được, Viên Vũ hẳn là đột phá.

"Hắc hắc, Thần ca, cậu đột nhiên tăng mạnh, tôi cũng phải đuổi theo tiết tấu mới được a!"Viên Vũ nhếch miệng cười một tiếng.

"..."

Lan Trần nghe xong phiền muộn, hắn còn đang dậm chân tại chỗ, xem ra phải bớt cua gái chăm chỉ tu luyện mới được.

Trong nhà dân.

Fujima đang đả tọa trong phòng khách là mở mắt ra, hét lớn một tiếng:

"Không tốt, có địch nhân xâm lấn!"

Trong phòng khách còn có mười nam tử mặc áo đen, nghe được Fujima nói như vậy, bọn họ lập tức xông vào một gian phòng ngủ, lúc trở ra trên tay mỗi người nhiều thêm một thanh Katana sáng loáng!

Fujima từ dưới đất đứng người lên, âm thanh lạnh lùng nói:

"Bất kể là ai, tuyệt đối không thể để lại người sống!"

"Hải!"

Người áo đen cùng nhau hô, giơ đao Katana vọt ra khỏi phòng, mà Fujima cũng một mặt âm trầm đi ra ngoài.

"Bọn chúng ra!"

Diệp Thần ánh mắt sắc bén, trực tiếp khóa chặt Fujima, tu vi của người này cao nhất, hẳn là thủ lĩnh hộ pháp phái Iga!

Song phương giằng co, đại chiến cách xa nhau mấy mét hết sức căng thẳng!

"Diệp Thần?"

Fujima đi lên trước, thấy là Diệp Thần không khỏi có chút giật mình, hắn làm sao tìm được cái xó xỉnh này?

"Ngươi chính là Fujima đi, ta tới là lấy cái mạng nhỏ của ngươi!"Diệp Thần thản nhiên nói.

Fujima nghe xong lập tức giận tím mặt, từ bên hông rút ra đao Katana, đao kiếm chỉ vào Diệp Thần, nghiêm nghị chất vấn:

"Ono-kun đâu, ngươi làm gì hắn rồi?"

"Gia hỏa theo dõi ta gọi là Ono?"

Diệp Thần nhún vai, âm thanh lạnh lùng nói:"Hắn chết, bất quá ngươi rất nhanh cũng có thể nhìn thấy hắn!"

"Baka!"

"Người Hoa đáng chết, nếu các ngươi đưa tới cửa, vậy chịu chết đi!"

Fujima tức giận, nói xong mũi chân điểm một cái nhảy lên hư không, bỗng nhiên vung đao một bổ, lập tức một đạo đao khí mắt trần có thể thấy, hình dáng trăng khuyết trực tiếp chém tới phần eo Diệp Thần!

Người áo đen khác cũng không có nhàn rỗi, nhao nhao nâng đao bổ tới hướng bọn người Viên Vũ, song phương lập tức hỗn chiến với nhau!

"Nguyên Anh sơ kỳ?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, không nghĩ tới phái Iga chỉ là một hộ pháp, thế mà cũng có thể đạt tới Nguyên Anh Kỳ, xem ra giới võ tu Đảo quốc vẫn có chút thực lực!

Bất quá đối với hắn mà nói, Nguyên Anh sơ kỳ quả thực yếu gà!

Đối mặt sóng khí chém tới phía mình, Diệp Thần đưa tay vỗ ra một chưởng!

Oanh!

Hai đạo chân khí va chạm trong hư không, phát ra một tiếng vang thật lớn!

Đao khí của Fujima bị chân khí Diệp Thần đụng nát, ngay sau đó lại đập vào trên bờ vai Fujima, trong chớp mắt cánh tay trái Fujima liền hóa thành khối băng, mà lại hiệu ứng đông lạnh lấy tốc độ cực nhanh lan tràn đến toàn thân hắn.

"Không tốt!"

Dưới tình thế cấp bách, Fujima chỉ có thể 'Chảy nước mắt trảm cánh tay trái', chỉ thấy hắn vung đao trực tiếp cắt đứt toàn bộ cánh tay trái của mình!

Phốc!

Máu tươi lập tức như suối phun vẩy ra, Fujima kêu thảm một tiếng, nhưng dầu gì cũng bảo vệ được tính mệnh!

Vẻn vẹn vừa đối mặt, Fujima sự biết mình không phải đối thủ

Diệp Thần, tiếp tục chiến đấu xuống dưới chỉ có một con đường chết, lại nhìn tình hình chiến đấu giữa sân, thủ hạ của hắn cũng không phải đối thủ đồng bọn Diệp Thần.

Đáng giận hơn là, gia hỏa Diệp Thần này còn mang đến pháp sư!

Viên Vũ đều chẳng muốn tự mình động thủ, trốn ở một bên xuất ra chú pháp 'Kim Toả Thuật', đem những hắc y nhân kia từng người khóa lại không thể động đậy, tùy ý để bọn người Lan Trần cuồng loạn!

"Baka, người Hoa quá âm hiểm!"Fujima tức giận kém chút thổ huyết.

Chương 592. Lan Hội Sở!

Giờ phút này Viên Vũ tựa như vương giả trong game, tuyệt đối là đại âm bức!

Chiến đấu rất nhanh liền kết thúc, thủ hạ Fujima không một ai may mắn thoát khỏi, cuối cùng chỉ còn lại một mình hắn.

"Diệp Thần, ngươi muốn đối nghịch cùng toàn bộ giới võ tu Đảo quốc sao?"Fujima chịu đựng kịch liệt đau nhức, muốn hù dọa Diệp Thần.

"Ồn ào!"

Diệp Thần chẳng muốn trả lời, cánh tay phải nhẹ nhàng vạch một cái trong hư không, một giây sau, Fujima bị chặn ngang chặt đứt, hắn đến chết đều không nghĩ rõ, tay nam nhân Hoa Hạ này làm sao còn lợi hại hơn cả đao?

"Chán ghét, đầu to, cậu khóa bọn chúng lại làm gì, võ công tuyệt thế của tôi cũng còn chưa có phát huy đâu!"

Lan Trần rầu rĩ không vui, giết những người áo đen này như là làm thịt gà, khiến cho hắn đều không có cảm giác một điểm thành tựu.

"Nói nhảm, tranh thủ thời gian giải quyết chiến đấu không tốt sao!"Viên Vũ khinh thường nhếch miệng.

"Tốt, chúng ta đi thôi!"

Diệp Thần đánh ra một cái Hoả Vân Chưởng, thi thể bọn người Fujima trong nháy mắt hôi phi yên diệt.

Sau khi mấy người rời đi, một người áo đen vóc người nhỏ gầy run rẩy từ phòng đằng sau đi ra, vừa rồi hắn đau bụng nên không có tham dự trận chém giết này, chờ hắn 'Thuận tiện' Xong vừa vặn nhìn thấy Diệp Thần vỗ một chưởng đốt cháy bọn người Fujima, dọa đến lông tơ toàn thân hắn dựng ngược!

Cũng may bọn người Diệp Thần đi, cũng không có phát hiện còn có người sống.

Nam nhân tranh thủ thời gian về đến phòng, nhanh chóng bấm điện thoại tổng bộ Đảo quốc.

Cùng lúc đó, hội sở nào đó ở Ninh Châu.

Bạch Vĩnh Chính mặt mũi bầm dập ngã trên mặt đất, Văn Tinh cũng bị giam lỏng ở đây, mà 'Thu thập' bọn họ lại là một phu nhân xinh đẹp!

"Bà tám, tốt nhất mau thả chúng ta, bằng không lão Diệp biết tôi bị khi dễ, vậy cô nhất định phải chết!"Văn Tinh cứng cổ kêu gào với nữ nhân.

"Ngươi thật nhận biết Diệp Thần?"Một nữ nhân mang theo mặt nạ, nghi ngờ nhìn xem Văn Tinh.

"Đương nhiên, tôi là bạn thân tốt nhất của hắn, khoan đã, làm sao cô biết tên lão Diệp?"

Văn Tinh đầu tiên là sững sờ, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, cười hì hì nói:"Tôi biết rồi, cô là tình nhân của hắn đi? Khó trách tôi nghe thanh âm cô quen tai như thế!"

"Im ngay, không cho phép nói bậy!"

Nữ nhân nghe xong tức điên lên, nếu không phải cố kỵ Văn Tinh là bằng hữu Diệp Thần, nàng thật muốn một bàn tay chụp chết gia hỏa này.

"A, ngay cả thanh âm tức giận đều quen tai đâu!"Văn Tinh chững chạc đàng hoàng nhìn xem nữ nhân, đáng tiếc đối phương mang theo mặt nạ rất khó phân biệt!

"Hừ!"

Nữ nhân hừ lạnh một tiếng, lập tức móc ra điện thoại nói với Văn Tinh:"Hiện tại ta gọi điện thoại cho Diệp Thần, nếu như ngươi dám gạt ta, ta sẽ để cho ngươi chết rất thảm!"

"Ngọa tào! Quả nhiên là độc nhất là lòng dạ đàn bà, muốn người ta chết coi như xong, còn muốn tăng thêm một cái chữ thảm, quá độc ác!"

Văn Tinh một mặt cười xấu xa, tựa hồ không biết 'Chết' là cái gì, dù là hắn đánh không lại nữ nhân trước mắt.

Tân thôn Di Ninh.

Bọn người Diệp Thần mới từ thôn trong thành đi ra, điện thoại di động của hắn liền vang lên, xem xét điện báo không khỏi ngẩn người, nàng làm sao gọi điện thoại cho mình?

"Alo, Cung tiểu thư, tìm tôi có việc?"

"Diệp tiên sinh, xin hỏi cậu có phải có một bằng hữu gọi là Văn Tinh hay không?"Cung Tuyết Hoa đi thẳng vào vấn đề hỏi.

"Đúng vậy a, thế nào?"

"Cũng không có việc lớn gì, nhưng hắn tại hội sở tôi, nếu không Diệp tiên sinh đến một chuyến đi?"

"Tốt, tôi lập tức tới!"

Diệp Thần sững sờ, nghe khẩu khí này Văn Tinh giống như gặp rắc rối?

Cúp điện thoại Diệp Thần quay đầu nhìn lại, trong tay Kim Cương nhiều thêm hai con gà đất, trong tay Viên Vũ nhiều thêm túi khoai lang, trên mặt hai người hiện lên hai chữ ăn hàng to đùng.

"Quên đi, mình tôi đi thôi!"Diệp Thần nói.

"Thần ca, cậu muốn đi đâu, tôi đi cùng cậu a?"Viên Vũ kéo lấy một túi lớn khoai lang, nghĩ một đằng nói một nẻo.

"Cậu vẫn là về nhà ăn khoai nướng đi!"

Diệp Thần nghe xong trực tiếp liếc mắt, hắn hiểu rất rõ Viên Vũ, con hàng này từ nhỏ đã thích ăn khoai lang, khi còn bé còn trộm khoai lang của thôn dân, kết quả bị đánh đập một trận.

"Không, tôi muốn ăn!"Mặt mũi Viên Vũ tràn đầy hạnh phúc.

"..."

"Lão Viên, đời này cậu đều không phát tài được!"Lan Trần đầy vẻ khinh bỉ, chưa từng thấy ai đem khoai lang như bảo khố, bất quá hôm nay gặp được.

"Nếu không cậu đi nhà tôi cùng nhau ăn khoai lang đi?"Viên Vũ nhìn về phía Lan Trần.

"Tốt!"

Không nghĩ tới Lan Trần sảng khoái đáp ứng.

"Kháo!"

Diệp Thần nhìn xem hai kỳ hoa này không biết nói gì, bản thân ngồi lên xe phóng về phía địa chỉ Cung Tuyết Hoa cho.

Trung tâm thành phố, Lan Hội Sở.

Diệp Thần lái xe chạy tới nơi này, nhìn thấy ba chữ 'Lan Hội Sở' không khỏi ngẩn người.

Trước kia nơi này gọi là 'Tụ Nhất Đường', là hội sở Bạch Vĩnh Chính mở, chẳng lẽ là Cung Tuyết Hoa mua toà hội sở này?

Xuống xe, Diệp Thần vừa đi vào hội sở, quản lý hội sở liền mỉm cười tiến lên đón, khom người nói:

"Diệp tiên sinh, ngài đã tới!"

"Ân, Cung Tuyết Hoa đâu?"

Diệp Thần gật gật đầu, toà hội sở này hắn cũng đã tới, giống như không có thay đổi gì.

Chương 593. Lại gặp Cung Tuyết Hoa!

"Cung Tuyết Hoa?"

Quản lý sững sờ, nhưng rất nhanh liền kịp phản ứng, cười bồi nói:"Lão bản tại phòng đợi ngài a, còn có Bạch lão đại cũng ở đó!"

"Mang tôi đi đi!"

Diệp Thần nhẹ nhàng thở ra, không chừng thật sự là Cung Tuyết Hoa mua xuống hội sở, gọi mình tới uống rượu a?

"Diệp tiên sinh, mời!"

Quản lý vẻ mặt tươi cười, rất là vui vẻ đem Diệp Thần dẫn tới một gian phòng, nói:"Lão bản cùng Bạch lão đại đều ở bên trong!"

"Tốt!"

Diệp Thần đẩy cửa vào, vốn cho rằng bên trong là oanh ca yến hót, kết quả lại phát hiện Bạch Vĩnh Chính đang nằm trên mặt đất, mặt mũi bầm dập hiển nhiên bị người đánh đập một trận.

"Ngọa tào, lão Bạch, ông thế nào?"

Diệp Thần thấy thế lập tức cau mày, sải bước đi tới.

"Lão Diệp!"

Văn Tinh vểnh chân lên ngồi bắt chéo ở trên ghế sa lon, nhìn thấy Diệp Thần tới vội vàng đứng lên, chỉ vào Cung Tuyết Hoa nói:

"Bà tám này thật là lợi hại, đoạt chỗ làm ăn Bạch lão đại, còn

đem hắn đánh thành cái hình dạng này!"

"Diệp, Diệp tiên sinh."

Bạch Vĩnh Chính nhìn thấy Diệp Thần, lúc này mới dám giãy dụa lấy từ dưới đất bò dậy.

"Diệp Thần, cậu đã đến!"

Khóe miệng Cung Tuyết Hoa không tự giác nhẹ nhàng giương lên, lộ ra một vòng mỉm cười đẹp mắt.

"Tôi liền biết cô là tình nhân lão Diệp, trong lòng vui vẻ đi?"Văn Tinh nhếch miệng cười nói.

"Kháo!"

Diệp Thần kém chút thổ huyết, trực tiếp quăng cái khinh khỉnh cho Văn Tinh:"Cái quỷ gì tình nhân, nàng là Cung Tuyết Hoa ở trên Mê Âm Đảo, Cung tiểu thư!"

"Cái gì?"

Văn Tinh kinh ngạc nhìn về phía Cung Tuyết Hoa, thẳng đến nàng chậm rãi tháo mặt nạ xuống, lúc này mới áo não nói:

"Nguyên lai là cô a, sớm nói một chút đi, tất cả mọi người là người quen cũ!"

"Cung tiểu thư, đến cùng xảy ra chuyện gì? Tôi nhớ được cái này chỗ của lão Bạch a?"Diệp Thần cũng hồ đồ rồi, hắn cũng không nghĩ tới có thể tại Ninh Châu nhìn thấy Cung Tuyết Hoa, vẫn là lấy loại phương thức này.

Lúc này Bạch Vĩnh Chính đi tới, mặt mũi tràn đầy mướp đắng nói:

"Diệp tiên sinh, vị bằng hữu này của cậu quá hung!"

"Hung?"

Diệp Thần không hiểu ra sao, Bạch Vĩnh Chính thấy thế liền đem chuyện mấy ngày nay phát sinh ở Ninh Châu một năm một mười nói cho Diệp Thần.

Nguyên lai sau khi Cung Tuyết Hoa rời đi Mê Âm Đảo, thế mà trực tiếp tới Ninh Châu, vừa đến đã đoạt địa bàn, đoạt mấy cái địa bàn Bạch Vĩnh Chính, ngay từ đầu Bạch Vĩnh Chính còn không có làm chuyện, nhưng về sau thủ hạ nhao nhao biểu thị không chịu được, lúc này hắn mới mời Văn Tinh rời núi!

Kết quả, Văn Tinh căn bản không phải đối thủ Cung Tuyết Hoa, lúc này mới đưa đến cục diện bây giờ.

"Ai nói tôi không phải đối thủ của nàng, tôi, là tôi lười nhác xuất thủ!"Văn Tinh có chút không đủ niềm tin trừng Bạch Vĩnh Chính một chút.

"Nếu không phải xem ở phân thượng Diệp tiên sinh, vừa rồi miệng ngươi chửi bậy, ta đa có thể giết ngươi!"Âm thanh Cung Tuyết Hoa lạnh lùng nói.

"Cung tiểu thư, lão Bạch là bằng hữu tôi!"

Diệp Thần nghe được Cung Tuyết Hoa hùng hổ dọa người, cũng hảo tâm nhắc nhở:"Về phần Văn Tinh, tu vi trong cơ thể hắn bị nguyền rủa áp chế, bằng không cô sợ là sống không quá đêm nay!"

"..."

Cung Tuyết Hoa nghe xong không khỏi ngạc nhiên, nàng thật sâu nhìn Văn Tinh một chút, trong lòng cũng là một trận hoảng sợ!

Nàng ở trên Mê Âm Đảo cũng nghe Cát Kim Sơn nói qua, chỉ có thiên tuyển chi tử mới có thể bị nguyền rủa giam cầm tu vi, chỉ khi

nào bộc phát, người này sẽ không thể địch nổi!

"Cung tiểu thư, tại sao cô lại muốn tới Ninh Châu phát triển, mà không trở về Tây Bắc?"Diệp Thần hiếu kì hỏi.

"Bởi vì Tây Bắc có người không hi vọng người Cung gia tôi xuất hiện, tôi trở về chỉ sợ cũng là một con đường chết, cho nên"

Cung Tuyết Hoa muốn nói lại thôi, nàng còn có nguyên nhân xấu hổ nói ra miệng, đó chính là bởi vì Diệp Thần cũng tại Ninh Châu.

"Cô có thể lưu lại, nhưng cô không thể một mực đoạt địa bàn lão Bạch a!"

Diệp Thần thở dài, cả nhà Cung gia là người chính trực, hắn cũng không tiện đuổi Cung Tuyết Hoa đi, nghĩ nghĩ chỉ có thể nói:"Chờ tôi xong việc sẽ cùng cô về Tây Bắc, giúp cô giải quyết phiền phức đi!"

"Tạ ơn Diệp tiên sinh!"Mặt mũi Cung Tuyết Hoa tràn đầy cảm kích nói.

"Diệp tiên sinh, vậy, vậy địa bàn tôi làm sao bây giờ?"Bạch Vĩnh Chính một mặt mướp đắng nhìn xem Diệp Thần.

"Không phải tôi cho ông tiền sao?"Cung Tuyết Hoa nói.

"Mỗi cái địa bàn cô đưa tôi một đồng, còn không bằng cho không đâu!"

Bạch Vĩnh Chính mặt mo đỏ ửng, lại nói Cung Tuyết Hoa còn rất 'Phúc hậu', mỗi lần cướp đi một cái địa bàn của Bạch Vĩnh Chính, liền cho cái một khối tiền, cũng coi là phí chuyển nhượng.

"Lão Bạch, ông tạm thời giao một chút địa bàn cho Cung tiểu thư đi, nàng mới đến cũng muốn sinh tồn a!"

"Chờ tôi giải quyết xong bận bịu mấy ngày tới, tự nhiên sẽ mang Cung tiểu thư về Tây Bắc!"Diệp Thần nói.

"Tốt a!"

Bạch Vĩnh Chính thở dài thật sâu, hắn đánh không lại người ta, cũng may toà hội sở này là hắn đoạt của Hồng Hổ, cũng không quá đau lòng.

"Bạch Uyên đâu?"Diệp Thần chỉ nhìn thấy Bạch Vĩnh Chính không khỏi hiếu kì, hai huynh đệ này không phải như đòn cùng cân sao?

Chương 594. Hội vận động quân nhân thế giới!

"Đại ca tôi cũng bị Cung tiểu thư đả thương!"

"..."

Có Diệp Thần tham gia, việc này rất nhanh đi đến giải quyết.

Lúc đầu Cung Tuyết Hoa còn nghĩ mời Diệp Thần uống rượu, bất quá Tô Tuyết Di gọi điện thoại tới, chỉ có thể từ chối nhã nhặn, lái xe rất nhanh lại chạy tới nhà Lý Hương Cầm.

"Ai nha, con rể tốt tới rồi!"

Lý Hương Cầm nhìn thấy Diệp Thần tới, cười đến còn xán lạn hơn so với bông hoa, tự mình ngâm chén Trà Ô Long mùi hương đậm đặc cho Diệp Thần.

"Cảm ơn mẹ!"

Diệp Thần mỉm cười, lên tiếng chào Tô Vạn Đạt, ngồi ở bên cạnh Tô Tuyết Di.

Nhìn xem nước trà màu vàng kim trong chén, Diệp Thần không tự giác liền nghĩ tới Sakai, nói thật, luận công phu pha trà, Lý Hương Cầm chênh lệch nhiều so với Sakai.

"Diệp Thần, nghe Tiểu Tuyết nói Viện Y Học Trung Y tỉnh thành muốn mời con đi làm giáo sư?"Tô Vạn Đạt thả xuống chén trà trong tay, nhìn xem Diệp Thần hỏi.

"Vâng!"

"Tôi đã nói con rể là người có tiền đồ, lúc trước may mắn tôi để Tiểu Tuyết gả cho Diệp Thần, bằng không chỉ sợ tiện nghi nữ nhân khác!"Lý Hương Cầm mỉm cười nói.

"..."

Ngoại trừ Lý Hương Cầm, ở đây không ai không xấu hổ!

"Diệp Thần, nếu con là giáo sư, cần phải hảo hảo giáo bon nhỏ thành người tốt, đừng để bọn nhỏ lầm đường lạc lối!"

"Càng quan trọng hơn là dựng nên giá trị tốt đẹp cho bọn nhỏ, đừng giống chó săn Hán gian, đem tiểu quỷ tử khắc ở bìa sách giáo khoa, đây là muốn để tiếng xấu muôn đời!"Tô Vạn Đạt vẻ mặt thành thật nói.

"Cha yên tâm, con tuyệt đối sẽ không làm như vậy!"

Diệp Thần gật gật đầu, chuyện liên quan tới sách giáo khoa hắn cũng có chỗ nghe thấy, chờ mình có thời gian, phải đi bái phỏng một chút những Hán gian này!

"Tô Vạn Đạt, ông ngậm miệng!"

Lý Hương Cầm hung hăng trừng lão công nhà mình một chút, tức giận nói:"Con rể tôi không phải cái loại người này, ông đơn thuần buồn lo vô cớ!"

Tô Vạn Đạt dọa đến rụt cổ một cái, cọp cái trong nhà quá hung, hắn đã sớm không còn quyền phát biểu!

Trò chuyện một chút, chủ đề lại kéo tới sơn trang Vân Đỉnh, bởi vì vợ chồng Sở Lan chuẩn bị mua căn biệt thự ở đó.

"Tô Vạn Đạt, ông bà thông gia đều ở lại sơn trang Vân Đỉnh, ông muốn tôi cả một đời cùng ông ở chỗ này sao?"

Nói lên cái đề tài này, Lý Hương Cầm trực tiếp đem đầu mâu

nhắm ngay Tô Vạn Đạt.

"Giá phòng sơn trang Vân Đỉnh đắt như vậy, bà dứt khoát đem tôi bán đi là đủ!"Tô Vạn Đạt bất đắc dĩ nói.

"Cắt! Ngoại trừ tôi, ai mua lão già họm hẹm như ông, làm trâu cày có khi còn bị chê khí lực nhỏ đâu!"Lý Hương Cầm nói móc.

"Tôi mệt, mấy người trò chuyện!"

Tô Vạn Đạt thở phì phò xông về gian phòng, lúc trước thật sự là mắt mù, làm sao lại coi trọng Lý Hương Cầm đâu, kết quả đời này đều hủy ở trong tay cọp cái này!

"Nực cười!"

"Còn dám đùa nghịch nóng nảy, con gái, các con trở về đi, để mẹ hảo hảo thu thập cha con một trận!"Lý Hương Cầm nổi nóng hai tay chống nạnh.

"..."

Diệp Thần thấy thế cũng chỉ có thể ở trong lòng vì Tô Vạn Đạt cầu nguyện, cũng may mà cha vợ tính tính tốt, bằng không chỉ sợ đã sớm ly hôn!

Từ nhà Lý Hương Cầm ra, Diệp Thần không khỏi trêu chọc nói:

"Nàng dâu, tính tình cha em quá tốt a?"

"Cha em không sợ mẹ em đâu, bất quá là lười nhác nhao nhao cùng với nàng!"

Tô Tuyết Di khẽ đảo mắt, cười hì hì nói:"Lão công, anh có phải sợ em về sau giống lão mụ hung anh như vậy hay không!"

Diệp Thần xấu hổ cười một tiếng, trong nhà có thêm con cọp cái, không sợ mới là lạ chứ!

Đảo quốc, phái Iga.

Trong phòng nghị sự, toàn bộ cao tầng phái Iga trình diện, chỉ vì thương thảo như thế nào đối phó Diệp Thần.

"Baka!"

Một nam tử mặc kimono bỗng nhiên vỗ bàn một cái, cả giận nói:"Người Hoa đáng chết, cũng dám giết con trai ta, ta muốn đem hắn chém thành muôn mảnh!"

"Chúng ta nhất định phải vì Fujima báo thù!"

"Hội trưởng nói không sai, bị người Hoa khi dễ, là sỉ nhục của chúng ta!"

"..."

Đám người lòng đầy căm phẫn, Yoshino Fujima là con trai của hội trưởng Yoshino Nabunaga, hiện tại Fujima chết, cũng khó trách Yoshino hội trưởng tức giận như vậy!

"Yamamura-kun, ngươi nói chuyện a!"

Yoshino giận tím mặt, một đôi mắt ưng băng lãnh khóa chặt trên thân nam nhân có ria mép, nhìn rất xấu xí.

Hắn là thủ lĩnh Yamamura, người đa mưu trí trong phái Iga, trong bang phái có địa vị rất cao.

Yamamura sờ lên ria mép trên bờ môi của mình, trầm giọng nói:

"Diệp Thần quá mạnh, chúng ta hẳn là tránh né mũi nhọn, mượn dùng lực lượng quân đội chèn ép hắn!"

"Mượn dùng lực lượng quân đội?"Một trưởng lão bên cạnh nghe vậy lắc đầu liên tục:"Bây giờ Hoa Hạ vô cùng cường đại, Đảo

quốc sẽ quả quyết không vì Fujima xuất binh tiêu diệt hắn!"

"Không không không!"

Yamamura cười lạnh nói:"Mấy ngày nữa, hội vận động quân nhân thế giới sẽ tổ chức tại Đảo quốc, đến lúc đó chỉ cần Diệp Thần tham gia, chúng ta sẽ có biện pháp đối phó hắn!"

"Ngươi xác định hắn sẽ tham gia?"

"Lại nói, loại tranh tài thế giới này, quân đội cũng không tốt ra mặt trừng phạt hắn đi!"Có người đưa ra chất vấn.

"Diệp Thần còn có một thân phận khác là huấn luyện viên đặc chiến lữ Chiến Khu Nam Bộ, hắn khẳng định sẽ tham gia!"

Chương 595. Mì sợi? Cháo gạo trắng?

"Mà Hoa Hạ có câu nói, gọi là 'Muốn gán tội cho người khác sợ gì không có lý do', chỉ cần hắn tới, sẽ táng thân tại Đại Đảo quốc ta!"Yamamura đắc ý cười nói.

"Tốt, ta lập tức liên hệ cùng quân bộ!"

Yoshino nghe xong là ý kiến hay, bởi vì hắn biết quân bộ cũng muốn lấy mệnh Diệp Thần!

Mà lại cùng Diệp Thần là địch nhân nguy hiểm có hệ số quá cao, ngoại trừ Đảo quốc mấy vị võ tu Thánh cấp kia, cứng đối cứng ăn thiệt thòi thủy chung là mình!

Sáng sớm hôm sau.

Hôm nay Tô Tuyết Di phá lệ dậy sớm, lại còn rất là vui vẻ chạy vào phòng bếp làm bữa sáng cho Diệp Thần.

"Lão công, mì sợi em làm hương vị ngon chứ?"Tô Tuyết Di nhìn xem Diệp Thần, mỉm cười mà hỏi thăm.

"Mì sợi?"

"Đúng vậy a, anh không ăn ra sao?"

"Lão công tưởng rằng cháo gạo trắng a!"

Diệp Thần bó tay rồi, hắn thật coi là Tô Tuyết Di nấu cháo cho mình ăn, khó trách vừa rồi ăn một miếng cảm giác hương vị là lạ.

Nghe được cái đánh giá này, Tô Tuyết Di vểnh lên miệng nhỏ, một mặt ủy khuất nói:

"Lão công, nếu không về sau vẫn là anh làm điểm tâm đi, em muốn hầu hạ anh nhưng thực lực không cho phép a!"

"Không có vấn đề, ban đêm nàng dâu hầu hạ tốt lão công là được rồi!"Diệp Thần một mặt cười xấu xa.

"Chán ghét!"

Khuôn mặt Tô Tuyết Di đỏ lên, nàng đã sớm mới nếm thử trái cấm, tự nhiên biết Diệp Thần nói bóng gió.

Cưỡng ép ăn xong nửa bát 'Cháo gạo trắng' , Diệp Thần thực sự chịu không được lấy cớ đưa Tô Tuyết Di đi làm, nhanh chóng thoát đi phòng ăn.

Hai người vừa ra cửa, điện thoại Diệp Thần liền vang lên, xem xét là Tào Viện Triều đánh tới.

"Chú Tào, sớm như vậy có việc?"

"Diệp Thần, quân đội có cái nhiệm vụ muốn giao cho cậu!"

Tào Viện Triều vừa nghe đã đi thẳng vào vấn đề:"Hội Vận Động Quân Nhân Thế Giới sẽ cử hành ba ngày sau tại Đảo quốc, chúng ta hi vọng cậu dẫn đội đi tham gia!"

"Hội Vận Động Quân Nhân Thế Giới?"

"Không sai, lần tranh tài này quốc gia tương đối coi trọng, sau khi quân đội thảo luận quyết định để cậu lĩnh đội đi Đảo quốc, hi vọng cậu có thể lấy được thứ hạng tốt, giương uy quân ta!"

"Tốt, cháu sẽ đi!"

Diệp Thần nghĩ nghĩ, dù sao qua mấy ngày cũng sẽ phải bồi

Sakai về Đảo quốc, thuận đường so cái thi đấu cũng không có gì.

"Đúng rồi, ngày hôm qua bộ ngoại giao Hùng quốc đã điện thoại tới Kinh Thành, cảm tạ cậu cứu ra Ivan, qua một thời gian ngắn quốc gia khẳng định sẽ khen thưởng cậu!"

"Cháu cũng không thiếu cái gì, không quan trọng!"Diệp Thần nhún vai, một mặt lạnh nhạt nói.

"Tiểu tử cậu ngược lại là rất phật hệ a, nếu là Tào Dương có được một nửa lòng dạ như cậu thì tốt!"

"Đúng rồi, một hồi quân đội sẽ phát một phần tư liệu cho cậu, ai có thể đi tham gia Hội Vận Động Quân Nhân Thế Giới, tùy cậu chọn lựa tuyển!"Tào Viện Triều nói.

"Minh bạch!"

Diệp Thần đáp ứng việc này, Tào Viện Triều cũng bởi vì công vụ bề bộn, nói vài câu liền cúp điện thoại.

"Nàng dâu, qua mấy ngày lão công có thể sẽ phải lội xa nhà!"Diệp Thần cúp điện thoại nói với Tô Tuyết Di.

"Lại muốn đi xa nhà?"

Tô Tuyết Di một mặt không ngừng nói:"Vậy anh muốn đi đâu?"

"Đảo quốc!"

"A?"

Tô Tuyết Di nghe xong lập tức khẩn trương lên, biết được là giúp quân đội làm việc, nàng cũng không dễ phản đối chỉ có thể ngầm thừa nhận đồng ý!

Bất quá trên đường đi công ty, Tô Tuyết Di liều mạng tìm tòi, lục Đông lọi Tây tìm kiếm 'Quần trinh tiết' trên Taobao.

Ai bảo nữ nhân Đảo quốc nhiệt tình a, lão công đi làm không tốt chính là đưa dê vào miệng cọp đâu!

Đưa xong Tô Tuyết Di, Diệp Thần lái xe trực tiếp đi nhà Đại sư tỷ.

"Sư đệ, đệ đã đến!"

"Ân, sư tỷ, sắc mặt tỷ không tốt lắm a!"Diệp Thần nhíu nhíu mày, mấy ngày không gặp Tam sư tỷ Thượng Quan Dĩnh lộ ra tiều tụy rất nhiều.

"Chúng ta muốn chiếu cố Thất sư muội a!"An Khả Hân giải thích nói.

Nguyên lai mấy ngày nay bọn người Thượng Quan Dĩnh lo lắng người Kim Quang Các quay lại trả thù, mỗi ngày 24 Giờ thay phiên canh giữ ở bên người Tần Mặc Diêu, khuyết thiếu giấc ngủ sắc mặt tự nhiên kém cỏi!

"Đệ đi xem Thất sư tỷ một chút!"

Sắc mặt Diệp Thần nghiêm túc, nói xong đi vào gian phòng sắp đặt Tần Mặc Diêu.

Bên trong gian phòng trận trận mùi thơm, Tần Mặc Diêu giống như ngủ thiếp đi nằm an tĩnh trên giường lớn trắng noãn, trên thân bao phủ một tầng quang mang nhàn nhạt, đây là linh khí Cửu Vĩ Hồ!

Nhìn xem gương mặt tuyệt mỹ của Tần Mặc Diêu, trong lòng Diệp Thần một trận nhói nhói!

"Sư tỷ, tỷ yên tâm, đệ nhất định sẽ mau chóng tu luyện tới Đại Thừa Kỳ, đi Minh Giới đoạt lại thần hồn cho tỷ!"Diệp Thần ánh mắt vô cùng kiên định.

Trước mắt trọng yếu nhất, chính là cầm tới một quyển 《 Xi Vưu Thiên Thư 》cuối cùng, tìm tới Linh Giới tu luyện!

Kiếm Thánh Saitō!

Trong đầu Diệp Thần đột nhiên toát ra tên của người này, nghĩ nghĩ hắn gọi điện thoại cho Ảnh Tử, để hắn dùng tốc độ nhanh nhất tìm tới tư liệu người này.

Cúp điện thoại, Diệp Thần thật sâu nhìn Tần Mặc Diêu một chút, lập tức quay người rời đi.

"Sư đệ, mấy người chúng ta quyết định, nhất định phải thay Thất sư muội báo thù!"Thượng Quan Dĩnh tính tình nóng nảy chờ Diệp Thần đi ra, thở phì phò nói.

Chương 596. Truy sát Tử Trúc Lâm!

"Tam sư tỷ, an tâm chớ vội!"

Diệp Thần nghe xong trầm giọng nói:"Có chuyện gì chờ đệ từ Đảo quốc trở lại hẵng nói, cao thủ Kim Quang Các đông đảo, tỷ đi một mình sẽ rất phiền phức!"

"Sư đệ, đệ muốn đi Đảo quốc?"

Đám người nhao nhao tò mò nhìn về phía Diệp Thần, thẳng đến hắn nói ra Hội Vận Động mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ.

"Ta còn tưởng rằng đệ muốn đi Đảo quốc tìm nữ nhân đây!"Phượng Vũ Huyên cười một tiếng trêu chọc nói.

"Đúng a, nữ nhân Đảo quốc ôn nhu như vậy, tiểu sư đệ có thể không tâm động sao?"

"Khẩu vị tiểu sư đệ càng lúc càng lớn!"

Mấy nữ nhân họa phong đột biến, trước một giây còn nói muốn vì Tần Mặc Diêu báo thù, lúc này lại từng người cười đến nhánh hoa run rẩy, bắt đầu trêu chọc Diệp Thần!

"..."

Diệp Thần cũng là say, trong lòng tự nhủ chẳng lẽ trong mắt các sư tỷ, mình cứ như vậy đói khát sao?

Cũng may lúc này điện thoại di động của hắn vang lên, lúc này mới có thể thoát thân!

"Alo, vị kia?"

"Diệp Thần-kun, chúng tôi cần trợ giúp của cậu!"

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một trận thanh âm dồn dập, mơ hồ còn có thể nghe được thanh âm bánh xe ma sát mặt đất.

"Takahashi?"

Diệp Thần khẽ nhíu mày, hỏi:"Đến cùng xảy ra chuyện gì?"

"Sakai tiểu thư bị đuổi giết, chúng tôi sắp không chịu nổi, mời Diệp Thần-kun giúp chúng tôi một tay"

Vừa dứt lời, đầu bên kia điện thoại truyền đến một tiếng súng vang!

Soạt!

Ngay sau đó một trận âm thanh thuỷ tinh vỡ vụn truyền đến, đoán chừng là đối phương nổ súng đánh trúng cửa sổ xe của Takahashi.

"Diệp tiên sinh, cứu chúng tôi!"

Đầu bên kia điện thoại đổi thành thanh âm Sakai, Takahashi cũng không biết là thế nào rồi.

"Các người ở đâu?"Diệp Thần hỏi.

"Tử Trúc Lâm!"

"Chờ lấy, tôi lập tức tới!"

Diệp Thần cúp điện thoại, sắc mặt trong nháy mắt âm trầm, lần trước đáp ứng Sakai bảo hộ nàng, việc này thật đúng là nên quản!

"Sư đệ, xảy ra chuyện gì?"

"Một lời khó nói hết! Sư tỷ, đệ đi trước."Nói xong, Diệp Thần lao nhanh ra biệt thự, lái xe cấp tốc tiến đến Tử Trúc Lâm

Ngoại thành, Tử Trúc Lâm.

Một chiếc Land Rover như ruồi không đầu, ở trên đường nhỏ trong núi chạy hùng hục!

Hai chiếc Toyota Highlander theo sát phía sau, ba chiếc xe cơ hồ đều đạp tối đa chân ga, tiếng động cơ gầm gừ vang vọng đồng ruộng!

Phanh! Phanh! Phanh!

Từ trong xe Highlander nhô ra thân thể hai nam nhân, trong tay bọn họ cầm 'Desert Eagle' liên tiếp bóp cò về phía trước!

"Tỷ, làm sao bây giờ a, bọn chúng sắp đuổi kịp!"

Fukada ở hàng ghế sau chịu đựng thân xe kịch liệt xóc nảy, lại thêm tiếng súng nổ lớn, hắn bị dọa đến mặt mũi trắng bệch.

Vừa dứt lời, 'Soạt' Một tiếng, kính chắn gió phía sau Land Rover bị viên đạn đánh trúng ứng thanh mà nát!

Đạn bay qua sát gương mặt Fukada, lưu lại một đạo vết máu đỏ tươi!

"Sakai tiểu thư, phía trước là núi, chúng ta làm sao bây giờ?"Takahashi hai tay nắm chặt tay lái, sắc mặt cực kì ngưng trọng.

"Lên núi!"

Sakai ngồi ở vị trí kế bên tài xế, ngữ khí bình tĩnh nói.

"Hải!"

Takahashi đem cần ga đạp tận cùng, Land Rover phát ra một trận nổ thật to, như là dã thú lao về phía đường núi chật hẹp!

Một chiếc Highlander đằng sau tựa như phát điên đuổi theo, hai chiếc xe trong nháy mắt biến thành song song hành sử!

Bành!

Highlander đi ở giữa, cho nên chủ động phát công kích, thân xe to lớn bỗng nhiên va chạm Land Rover, ý đồ đem đối phương đụng xuống vách núi!

Cũng may kỹ thuật Takahashi không tệ, qua mấy lần lập tức ổn định thân xe.

"Tiểu thư, các người tranh thủ thời gian nhảy xe rời đi, tôi dẫn bọn họ đi đỉnh núi!"Takahashi cắn răng, hắn biết tiếp tục tất cả mọi người phải chết, cứ như vậy không bằng liều một phen!

"Tốt, nghe ngươi!"

Sakai gật gật đầu, trên gương mặt xinh đẹp tuyệt mỹ thế mà không nhìn thấy một chút hoảng hốt, chỉ có trong mắt lóe lên một vòng hận ý!

"Tỷ, đệ sợ!"

Fukada run lẩy bẩy, xe đang đi với tốc độ cao như thế nhảy xuống, không chết cũng phải lột da đi?

"Fukada, hoặc là nhảy, hoặc là chết, tự chọn đi!"Sakai quay đầu trừng Fukada một chút.

"Người Hoa đáng chết, không phải nói tới cứu chúng ta sao, làm sao còn chưa tới!"Fukada vừa vội lại sợ, xem ra không nhảy xe cũng không được.

Đúng lúc này, trong lúc vô tình Takahashi ngẩng đầu từ bên kính nhìn thấy một chiếc Highlander thế mà đã mở ra nóc xe, một người cầm trong tay súng phóng tên lửa nhắm vào xe của hắn, cái này làm hắn phát sợ!

"Sakai tiểu thư, ngồi vững vàng!"

Takahashi nói xong bỗng nhiên vặn một cái tay lái, Land Rover đang chạy tốc độ cao bỗng nhiên đánh lái va vào thân cây bên cạnh

Cùng lúc đó, đối phương cũng chụp xuống cò súng phóng tên lửa!

Sưu!

Súng phóng tên lửa kéo ra sương mù màu trắng nồng đậm, cực nhanh phóng tới phương hướng Land Rover!

Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn, đất đá văng khắp nơi!

Súng phóng tên lửa cũng không có bắn trúng Land Rover, mà là bắn trúng một tảng đá lớn chỗ sườn núi, sóng khí khổng lồ kém chút lật ngược Land Rover, trên mặt đất cũng bị nổ ra một cái hố to!

Chương 597. Giảng quy củ (hạ)!

Mặc dù kỹ thuật lái xe Takahashi cao siêu tránh thoát súng phóng tên lửa, nhưng xe cũng nhận trọng thương, chờ lúc hắn muốn tái khởi động, hai chiếc Highlander đã tiền hậu giáp kích bao vây lại!

"Tiểu thư, tôi ngăn trở bọn họ, cô cùng Fukada thiếu gia chạy mau!"Takahashi thấy thế lòng nóng như lửa đốt.

"Tỷ, chúng ta có phải là chết chắc?"Fukada mặt mũi tràn đầy lo lắng, hắn chính là một hoàn khố đại thiếu, đối mặt sinh tử hắn đã sớm dọa đến hồn phi phách tán.

"Xuống xe!"

Sakai thông qua kính chiếu hậu nhìn thấy những sát thủ này, trầm giọng nói:"Không đến một khắc cuối cùng, thắng bại chưa định, chúng ta tuyệt không thể từ bỏ mình!"

"..."

Takahashi nghe vậy không khỏi xấu hổ, mặc dù hắn là nam nhân, nhưng còn không khoáng đạt bằng một giới nữ lưu như Sakai!

Ba người xuống xe, Takahashi đỡ lấy Fukada, con hàng này chân đã sớm mềm nhũn, căn bản đứng không vững.

"Là Yamamoto Ichiro để các ngươi đến ám sát ta đi?"

Nhìn những sát thủ mặc đồ rằn ri trước mắt này, trong đó

thậm chí còn không thiếu có lính đánh thuê da đen ngoại tịch, Sakai lại có vẻ tỉnh táo dị thường.

"Nếu đều biết, cần gì phải hỏi lại nữa?"

Dẫn đầu chính là người Đông Nam Á, mặc dù dáng dấp nhỏ gầy, nhưng trong mắt cho người nhìn thấy vượt xa người thường!

"Sát thủ cũng là vì tiền!"

Sakai thản nhiên nói:"Mặc kệ Yamamoto Ichiro cho các ngươi bao nhiêu tiền, ta nguyện ý thêm vào gấp mười, chỉ cần ngươi thả chúng ta một đường!"

"Không có khả năng, chúng ta thế nhưng là rất có đạo đức nghề nghiệp!"Nam nhân Đông Nam Á nhe răng cười, nói xong đánh mắt một cái cho người bên cạnh, mấy họng súng đen ngòm trong nháy mắt nhắm ngay bọn người Sakai.

"Tiểu thư, chạy mau!"

Thời khắc mấu chốt, Takahashi bạo phát!

Hắn gầm thét một tiếng, vận chuyển chân khí toàn thân, như này liền có thể ngăn lại đạn, vì tranh thủ thời gian đào thoát cho tỷ đệ Sakai.

"Hừ! Người Châu Á, ngươi quá yếu!"

Ở phía đối diện, một người da đen dáng dấp cao to, bờ môi so với lạp xưởng còn dày hơn hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó bỗng nhiên đánh một quyền vào phần bụng Takahashi.

"Phốc!"

Takahashi vội vàng không kịp chuẩn bị, một ngụm máu tươi phun ra, không chỉ có đan điền vỡ vụn, ngay cả ruột bên trong ổ bụng đều bị đánh gãy!

Sakai thấy thế không khỏi nhíu mày, không nghĩ tới bên trong một bang lính đánh thuê thế mà còn cất giấu cao thủ!

"Tiểu, tiểu thư, cô cùng thiếu gia nhanh, chạy mau"Bản thân Takahashi bị trọng thương ngã trên mặt đất, đem hết toàn lực từ trong răng gạt ra câu nói này.

"Chết!"

Người da đen giận tím mặt, một cước dẫm lên trên đầu Takahashi, trực tiếp đem đầu hắn dẫm đến nát bét, lập tức đỏ, trắng, bắn tung tóe khắp nơi

"Takahashi!"

Nhìn xem Takahashi chết thảm, Sakai không có chút rung động nào, trên mặt rốt cục hiện ra một vòng bi thương chi tình.

Mà Fukada thấy cảnh này, trực tiếp dốc hết tâm can nôn!

"Sakai, đến phiên ngươi!"

Nam nhân Đông Nam Á cười lạnh, đưa tay họng súng đen ngòm lần nữa nhắm ngay Sakai.

Sakai tuyệt vọng nhắm mắt lại, nàng không sợ chết, nhưng chết trong tay một lính đánh thuê, thật rất không cam tâm, nhưng bây giờ ai có thể cứu mình đây?

Ngay tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, trong hư không đột nhiên truyền tới một thanh âm:

"Nguyên lai các người ở đây, hại tôi tìm nửa ngày!"

"Ai?"

Tất cả mọi người bị giật mình, tìm theo tiếng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng người nổi lơ lửng trong hư không, mặt mũi

tràn đầy hài hước nhìn xem bọn họ!

"Là Diệp tiên sinh!"

Sakai vui mừng quá đỗi, nàng vốn cho là mình chết chắc, không nghĩ tới thời khắc mấu chốt Diệp Thần tới!

"Nhanh, nổ súng!"

Nam nhân Đông Nam Á thấy thế quá sợ hãi, dưới tình thế cấp bách quay đầu súng, nhắm ngay Diệp Thần bóp cò!

Những người khác cũng nhao nhao thay đổi đầu súng, đối với Diệp Thần trong hư không một trận thình thịch!

Cộc cộc cộc!

Phanh phanh phanh!

Trong lúc nhất thời, tiếng súng nổi lên bốn phía trong sơn dã, so với đốt pháo chào mừng năm mới còn náo nhiệt hơn!

Nhưng mà, một màn quỷ dị phát sinh!

Chỉ thấy trước người Diệp Thần đột nhiên thoáng hiện một đạo thanh quang trong suốt, tựa như tấm thuẫn, đạn bắn vào phía trên nhao nhao rơi xuống!

"Cái này"

Nhóm lính đánh thuê trợn tròn mắt, chỉ có người da đen vừa rồi kia hoảng sợ nói:

"A, Thượng Đế! Gia hỏa này là võ tu đỉnh cấp Hoa Hạ, chạy mau!"

Nói xong, người da đen quay đầu liền chạy, cũng mặc kệ đồng bọn. 'Tử đạo hữu bất tử bần đạo' (chỉ cần mình sống là được), đạo

lý này thông dụng toàn cầu!

"Muốn chạy?"

Diệp Thần nhếch miệng lên, chỉ thấy hắn đưa tay vỗ ra một chưởng hướng tới người da đen, một giây sau, người da đen tại mắt bao người trực tiếp hóa thành tro tàn, ngay cả sợi lông đều không còn lại!

"Ma quỷ, hắn nhất định là ma quỷ!"

Có lính đánh thuê dọa đến đặt mông ngồi sập xuống đất, nhìn xem Diệp Thần từ trong hư không chậm rãi hạ xuống, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nói.

Trong lúc nhất thời, tất cả lính đánh thuê đều câm như hến không người dám động, đây chính là thực lực tuyệt đối áp chế!

"A, các ngươi đều là lính đánh thuê?"

Sau khi Diệp Thần hạ xuống, quét những người này một chút, âm thanh lạnh lùng nói:"Không biết Hoa Hạ là cấm địa lính đánh thuê sao, các ngươi thật to gan, dám đến Hoa Hạ làm nhiệm vụ!"

Chương 598. Giảng quy củ (thượng)!

"Ngươi cũng là lính đánh thuê?"

Nam nhân Đông Nam Á cũng không ngốc, Diệp Thần vừa mở miệng là hắn biết đụng tới 'Đồng hành' , lúc này tỏ thái độ nói:"Huynh đệ, chúng ta từ bỏ nhiệm vụ, cậu thả chúng ta một đường, như thế nào?"

"Baka!"

Fukada mới vừa rồi còn 'Mềm nhũn', trong nháy mắt đánh đầy máu gà, chỉ vào nam nhân cả giận nói:"Ngươi giết Takahashi, hôm nay phải chết!"

"Huynh đệ, chiếu quy củ chỉ cần chúng ta ra tiền chuộc gấp ba tiền thuê, ngươi sẽ phải thả chúng ta đi!"Nam nhân Đông Nam Á căn bản không có chim Fukada, trong mắt hắn Diệp Thần mới là uy hiếp duy nhất.

"Vậy ta phải nhìn xem bao nhiêu tiền, hài lòng sẽ tha cho các ngươi!"Diệp Thần nhếch miệng lên, lộ ra một vòng đường cong giảo hoạt.

"Tốt, ba trăm triệu đô la Mỹ, ta cho ngươi!"

"Yamamoto Ichiro thế mà cho các ngươi nhiều tiền như vậy?"

Fukada nghe xong phổi đều muốn tức nổ tung, khó trách đám người này lại dám đoạt pháo, nguyên lai tiền thuê cao như vậy!

Rất nhanh, nam nhân đem ba trăm triệu đô la Mỹ chuyển

khoản cho Diệp Thần.

"Huynh đệ, chúng ta có thể đi được chưa?"

"Không được!"

Diệp Thần thấy tiền tới sổ, lập tức đổi khuôn mặt, nghiêm mặt nói:"Các ngươi tại cảnh nội Hoa Hạ cầm súng giết người, thả các ngươi đi là không thể nào!"

"Hỗn đản, ngươi không tuân theo quy củ!"

Nam nhân Đông Nam Á nghe xong Diệp Thần muốn đổi ý, lập tức cả giận nói:"Đừng quên, ngươi cũng là lính đánh thuê! Nếu như đem chúng ta giao cho quan phương Hoa Hạ, ta cam đoan ngươi cũng sẽ không tốt hơn!"

"Ngươi sai, ta là sát thủ, không phải lính đánh thuê!"

Diệp Thần tà mị cười một tiếng, nói:"Ta cũng không chuẩn bị đem các ngươi giao cho quan phương, trực tiếp đưa các ngươi đi gặp Diêm Vương không tốt sao?"

"Ta liều mạng với ngươi!"

"Cùng ta liều, ngươi cũng xứng?"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, bàn tay nhẹ nhàng nhấc lên một cái, một màn quỷ dị lần nữa phát sinh!

Chỉ thấy nam nhân Đông Nam Á cùng thân thể đồng bọn hắn, tựa như khí cầu bay lên.

"Ngươi, ma quỷ này, ngươi muốn làm gì?"

Tất cả lính đánh thuê đều luống cuống, bọn họ nào còn có tâm tư nổ súng, liều mạng giãy dụa ý đồ để thân thể rơi xuống đất, chỉ tiếc đây hết thảy đều là phí công, ngược lại càng giãy dụa, tốc độ

cơ thể bay lên càng nhanh, trong chớp mắt bọn họ đã cách mặt đất gần trăm mét!

"Diệp, Diệp-kun, ngươi thật giỏi a!"

Ngay cả Fukada đều nhìn trợn tròn mắt, loại kỹ năng trống rỗng bay lên trời này, hắn chỉ gặp qua ở trong manga Đảo quốc, trông như Dragon Ball.

Diệp Thần cười lạnh, chỉ thấy bàn tay hắn bỗng nhiên đè ép xuống!

Sưu! Sưu! Sưu!

Những lính đánh thuê lơ lửng ở giữa không trung này, từ trên trời hung hăng rơi xuống như sủi cảo vào nồi!

Kết quả không cần nói cũng biết, những lính đánh thuê này từng tên đều bị quẳng thành thịt nát, không một tên sống sót.

"Diệp tiên sinh, ngài quả nhiên là cao thủ tuyệt đỉnh!"Sakai triệt để nhẹ nhàng thở ra, trên mặt lộ ra nụ cười khó có được.

"Đừng nói những lời vô dụng này!"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, sắc mặt nghiêm túc nhìn xem Sakai, hỏi:"Cô làm sao lại ở Tử Trúc Lâm, quên tôi đã nói cái gì với cô sao?"

"Sakai sai, mời Diệp tiên sinh tha thứ!"

Nghe được Diệp Thần nói như vậy, Sakai dọa đến vội vàng cúi đầu, giải thích mình tại sao lại muốn tới Tử Trúc Lâm.

Nguyên lai nàng là đến khảo sát mặt đất xung quanh Tử Trúc Lâm, nói cho cùng vẫn là muốn làm viện dưỡng lão, chỉ là từ bỏ khu vực mà Diệp Thần can thiệp mà thôi.

"Tại vùng đất Ninh Châu này, còn chưa tới phiên tiểu quỷ tử đến dưỡng lão!"Âm thanh Diệp Thần lạnh lùng nói.

"Vâng! Sakai nhớ kỹ, mời Diệp tiên sinh lại cho Sakai một cơ hội!"Sakai tận mắt chứng kiến qua Diệp Thần lợi hại.

"Đừng lại có lần sau!"

Diệp Thần nhìn lướt qua lạnh giọng hỏi:"Những lính đánh thuê này đều là đại ca cùng cha khác mẹ của cô mời đến a?"

"Không sai!"

Ánh mắt Sakai phát lạnh, gật đầu nói:"Diệp tiên sinh, tôi muốn sớm về Đảo quốc để tổ chức hội nghị gia tộc, mời Diệp tiên sinh giúp tôi!"

"Tốt!"

Diệp Thần sảng khoái đáp ứng, dù sao hai ngày nữa hắn cũng phải đi Đảo quốc.

"Diệp, Diệp tiên sinh, ngài thật lợi hại a!"

Lúc này Fukada rất là vui vẻ xông tới, hắn đã thay đổi thái độ phách lối ngày hôm trước, mặt mũi tràn đầy khiêm tốn nói:"Xin thu tôi làm đồ đệ đi, về sau tôi nhất định hảo hảo hiếu kính ngài!"

"Không hứng thú!"

Diệp Thần mặt mũi tràn đầy ghét bỏ, tính cách tiểu quỷ tử thay đổi thất thường, dạy hắn không khác gì nuôi hổ gây hoạ.

"Fukada, không được vô lễ!"Sakai nhẹ nhàng nói.

"..."

Fukada rất bất đắc dĩ, bất quá hắn đã quyết định quyết định

nhất định phải làm đồ đệ Diệp Thần, cùng lắm thì để tỷ tỷ gả cho hắn thôi, dạng này hắn là có thể đi?

"Diệp tiên sinh, bắt đầu từ ngày mai đi Đảo quốc, có thể chứ?"Sakai hỏi.

"Quyết định như vậy đi!"

Nói xong, Diệp Thần thả người nhảy lên bay lên hư không, qua trong giây lát liền biến mất không gặp.

"Yo!"

Fukada ngẩng đầu mặt mũi tràn đầy hâm mộ nhìn xem trời xanh mây trắng, lẩm bẩm nói:"Nguyên lai nam nhân Hoa Hạ lợi hại như vậy, trước đó là đệ quá coi thường bọn họ!"

"Chúng ta đi thôi!"

Sakai liếc mắt Takahashi chết đi, nói xong quay người rời đi giữa sườn núi.

Chương 599. Lão đầu 500 tuổi!

Diệp Thần rời đi Tử Trúc Lâm, trực tiếp lái xe trở về sơn trang Vân Đỉnh.

Vừa về đến nhà Diệp Thần liền thu được một đầu tin nhắn, là văn kiện quân đội phát tới cho hắn, bên trong có thật nhiều tin tức quân nhân.

Hắn nhìn không có mấy hàng điện thoại di động lại vang lên, xem xét là Tào Dương gọi tới.

"Lão Tào, có chuyện sao?"Diệp Thần kết nối điện thoại cười nói.

"Hắc hắc, lão Diệp, cậu thật thông minh!"

Tào Dương đầu tiên là vỗ rắm một cái, sau đó mới tiến vào chủ đề:"Quân đội phát tài liệu cho cậu rồi đi, những người này đều là chuẩn bị tuyển tham gia Hội Vận Động Quân Nhân Thế Giới!"

"Ân, tôi đang xem đây!"

"Lão ca cũng ở bên trong, lão Diệp, cậu nhất định phải tuyển lão ca à!"Tào Dương mặt dày cầu khẩn nói.

"Kháo!"

Diệp Thần bó tay rồi, vốn cho rằng Tào Dương tìm mình có chuyện trọng yếu gì, kết quả là đến 'Mở cửa sau' a!

Bất quá loại chuyện nhỏ nhặt này Diệp Thần cũng không để ý, lúc này cũng đồng ý!

"Ngày mai tôi sẽ đi Đảo quốc, đến lúc đó các người đến Đảo quốc gặp mặt tôi đi!"Diệp Thần nghĩ nghĩ nói.

"Được!"

Hai người lại hàn huyên vài câu mới cúp điện thoại, Diệp Thần rất mau đem danh sách xem hết, để hắn ngoài ý muốn chính là huynh muội Tào Vinh cũng ở trong đó.

Chọn người xong, Diệp Thần đem danh sách nhân viên phát cho Tào Viện Triều.

Chỉ chốc lát, điện thoại lại vang lên, lần này là một điện báo lạ lẫm, Diệp Thần vừa kết nối điện thoại, liền nghe được đầu bên kia điện thoại truyền tới một thanh âm nữ nhân thở phì phò:

"Diệp Thần, cậu vì cái gì không cho tôi tham gia Hội Vận Động Quân Nhân Thế Giới!"

"Dựa vào cái gì Tào Dương, Tào Vinh đều có thể đi, mà tôi không thể đi!"

"Tào Xán?"

"Hừ, chẳng lẽ cậu cảm thấy tôi không có thực lực tham gia sao?"Tào Xán tức giận chất vấn.

"Ân, tùy cô nghĩ như thế nào đi!"

Diệp Thần nhún vai, nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

Lần này đi Đảo quốc ngoại trừ Vận Động Quân Nhân, hắn còn có rất nhiều chuyện muốn làm, làm không tốt sẽ xuyên phá bầu trời Đảo quốc!

Vạn nhất xảy ra tình trạng đó, một giới nữ lưu như Tào Xán xác thực sẽ để cho mình phân tâm, cho nên mới không có để nàng trúng tuyển.

Đầu bên kia điện thoại, nghe trong điện thoại di động truyền đến âm thanh tút tút, Tào Xán tức đến meo meo đều muốn nổ!

Diệp Thần đáng chết, lại dám xem nhẹ mình?

"Chết Diệp Thần, thối Diệp Thần, bản cô nương không đi không được, ngươi chờ đó cho bản cô nương!"Sau một trận phát tiết, Tào Xán đánh một cuộc điện thoại cho lão cha mình.

Mười phút sau, Diệp Thần thu thập mấy món quần áo để thay, đưa tay xem xét giữa trưa, vừa định đi ra ngoài tìm Tô Tuyết Di cùng nhau ăn cơm, kết quả điện thoại lại vang lên, lần này là Tào Chấn Hưng đánh tới.

"Khụ khụ Tiểu Diệp, cậu, cậu có thể để cho cô nương nhà ta đi Đảo quốc tham gia Hội Vận Động hay không?"Tào Chấn Hưng bấm điện thoại xong, mặt mo đỏ ửng hỏi.

Tào Chấn Hưng thân là chủ quản chính trị và pháp luật, rất rõ ràng mình đang phạm sai lầm!

Nhưng hắn cũng rất bất đắc dĩ, nha đầu nhà mình trong video điện thoại khóc đến lê hoa đái vũ, hung hăng nói ủy khuất, hắn làm cha không có cách nào chỉ có thể kéo xuống mặt mo đi cầu Diệp Thần.

"Để tôi báo chú Tào một tiếng đi, lần này đi Đảo quốc rất nguy hiểm, tôi sợ sẽ liên lụy Tào Xán!"Diệp Thần nói thẳng.

"Nguy hiểm?"

Tào Chấn Hưng coi là Diệp Thần lo lắng cho mình cùng Đảo quốc kết xuống cừu oán, lúc này tỏ thái độ nói:"Cậu có thể yên tâm, lần này Hội Vận Động là cấp thế giới, Đảo quốc không dám làm loạn!"

"Ách tốt a, vạn nhất xảy ra chuyện ông đừng trách tôi là

được!"Diệp Thần nhún vai.

"Đương nhiên sẽ không trách cậu, bất quá vẫn là làm phiền cậu giúp ta nhìn chằm chằm cô nàng kia một chút!"Tào Chấn Hưng cười nói.

"..."

Cứ như vậy, Tào Xán cuối cùng lấy thân phận 'Họ hàng thân quen', thu được tư cách tham gia Hội Vận Động.

Vừa cúp điện thoại, Diệp Thần lại thu được một phần văn kiện, sau đó Ảnh Tử gọi điện thoại tới, nói cho hắn biết tìm được tư liệu Saitō, bất quá cũng không đầy đủ!

"Điện chủ, ngài đột nhiên muốn nhìn tư liệu Saitō, chẳng lẽ ngài muốn đi Đảo quốc?"

"Ân, ngày mai tôi liền đi!"

"Vậy tôi cùng Kim Cương lập tức thu thập một chút!"

"Không cần, các cậu ở nhà, vạn nhất có việc thì sao!"Diệp Thần lưu lại một tay, để tránh bị người thừa lúc vắng mà vào gây chuyện.

Cúp điện thoại, Diệp Thần mở ra tư liệu Saitō nhìn xem.

Kết quả, đoạn tư liệu thứ nhất lại khiến Diệp Thần sợ ngây người, bởi vì Saitō lại trọn vẹn năm trăm tuổi!

"Ngọa tào!"

Diệp Thần cũng nhịn không được văng tục, năm trăm tuổi còn sống, tối thiểu chứng minh thực lực lão đầu không yếu, chỉ võ tu có tu vi càng cao, tuổi thọ mới có thể càng dài, cho đến vĩnh sinh thành thần!

Tư liệu biểu hiện lão đầu cũng là Hóa Thần Kỳ, tuyệt kỹ thành danh gọi 'Vạn Kiếm Quy Tông'!

Một kiếm vạch, vạn kiếm tề phát, nơi rơi xuống, không có một ngọn cỏ!

Năm lão đầu một trăm tuổi liền lựa chọn quy ẩn, nhưng quan lại quyền quý Đảo quốc, thậm chí hắc đạo lưu manh, đều đem hắn tôn thờ, địa vị cực kỳ cao thượng!

Chương 600. Độc nhất là lòng dạ đàn bà!

Trừ cái đó ra, mặt khác Ảnh Tử phát tới tư liệu hai người, một người gọi là Kyo Kusanagi, một người khác gọi là Orochi!

Người đầu tiên nghe nói tại Đảo quốc có danh xưng Hỏa Thần, đưa tay ra là có thể triệu hoán thiên hỏa thiêu khô hồ nước, tu vi có thể xưng kinh khủng!

Mà Orochi cũng là cao thủ, lực lớn vô cùng, đao thương bất nhập, là một đỉnh cấp Hoành Luyện đại tông sư!

Hai người này cùng Saitō tại Đảo quốc được người xưng là 'Tam Võ Thánh', cũng là võ tu Đảo quốc cực kì cho rằng tự hào nhất!

"Saitō, mặc kệ ngươi mạnh bao nhiêu, ta đều muốn đánh bại ngươi!"

Diệp Thần cắn răng, giao đấu lão quái vật năm trăm tuổi, hắn cũng không có niềm tin tuyệt đối

Thời gian rất nhanh trôi qua, màn đêm buông xuống.

Ban đêm vợ chồng Sở Lan cùng vợ chồng Lý Hương Cầm dẫn theo một túi lớn hải sản tới làm khách.

"Con trai, ngày mai con phải đi Đảo quốc, hôm nay lão mụ sẽ làm món ngon cho con ăn!"Sở Lan nở nụ cười xinh đẹp.

"Cảm ơn mẹ!"

Diệp Thần cười cười, hài tử với mẹ như báu vật, tối thiểu đêm nay mình không cần tiến phòng bếp.

"Bà thông gia, để lão Tô đi làm cơm là được rồi, nữ nhân chúng ta tâm sự thôi!"Lý Hương Cầm tùy tiện nói.

"..."

Tô Vạn Đạt nghe xong nhịn không được liếc mắt, cọp cái này ở nhà nấu cơm cho nàng ăn còn chưa đủ, ra làm khách cũng bắt hắn làm đầu bếp?

"Khụ khụ, lão Tô, nếu không chúng ta cùng đi làm cơm, để nữ nhân nói chuyện phiếm đi!"

Diệp Tử Long xấu hổ cười một tiếng, Tô Vạn Đạt nghe vậy chỉ có thể thật sâu thở dài, chỉ tự trách mình cưới vợ vô ý, bi kịch a!

Tục ngữ nói, ba đàn bà thành cái chợ!

Sau khi Tô Vạn Đạt cùng Lý Tử Long rời đi, Diệp Thần chỉ có thể bồi tiếp mấy nữ nhân tán gẫu.

"Con trai, mẹ và cha con thương lượng một chút, cũng chuẩn bị tại sơn trang Vân Đỉnh mua một căn phòng ở!"

"Chờ con cùng Tiểu Tuyết sinh hài tử, chúng ta cũng tiện giúp con chiếu cố!"Sở Lan cưng chiều mà nhìn xem Diệp Thần, mặt mỉm cười nói.

"Ai, tôi ở cả một đời tại Ninh Châu, vậy mà chưa được ở tại sơn trang Vân Đỉnh!"

"Con gái, chỉ có thể vất vả con, sinh nhiều mấy đứa, nghe không!"

Lý Hương Cầm khẽ đảo mắt, nàng cũng không muốn mỗi ngày lặn lội đi sơn trang Vân Đỉnh bồng cháu.

"Mẹ, mẹ nói nhăng gì đấy!"

Tô Tuyết Di nghe vậy trong nháy mắt gương mặt xinh đẹp ửng đỏ, cực kỳ giống đào mật chín mọng.

"Hắc hắc, cô nói có lý!"

Diệp Thần mỉm cười mà nhìn xem Tô Tuyết Di, trêu chọc nói:"Nàng dâu, cố gắng lên! Chúng ta tranh thủ sinh một đội bóng đá, vậy liền náo nhiệt!"

"Hừ, sướng chết anh!"

Tô Tuyết Di yêu kiều hừ một tiếng, thừa dịp Sở Lan không chú ý duỗi ra tay nhỏ bấm bên hông Diệp Thần, vặn lên một khối thịt nhỏ!

Nam nhân, quả nhiên đều là đại móng heo!

Há mồm là muốn sinh một đội bóng đá, hắn cũng không sợ mình thận hư sao!

Diệp Thần bị 'Đánh lén' cũng là khóc không ra nước mắt, không phải chỉ là thuận miệng nói chuyện sao, Tô Tuyết Di còn tưởng thật?

"Đúng rồi con rể, ngày mai con đi Đảo quốc làm gì?"Lý Hương Cầm hỏi.

"Nhiệm vụ quân đội!"

Diệp Thần cũng không có giấu diếm, trực tiếp đem chuyện Hội Vận Động Quân Nhân Thế Giới nói ra.

"Chậc chậc, con rể chính là có bản lĩnh! Khẳng định là đời trước mẹ làm quá nhiều chuyện tốt, ông trời mới đem Diệp Thần làm con rể của mẹ!"Lý Hương Cầm dương dương đắc ý nói.

"Không thể là lão ba làm chuyện tốt sao?"Tô Tuyết Di nghe xong nhịn không được liếc mắt.

"Tô Vạn Đạt?"

Lý Hương Cầm nghe xong lắc đầu liên tục, ngữ khí chắc chắn nói:"Đời trước cha con khẳng định là làm lừa gạt, làm bán hàng đa cấp, bằng không sao gạt được mẹ tới tay?"

Lời vừa nói ra, ngay cả Sở Lan cũng nhịn không được cười đến nhánh hoa run rẩy.

Trong phòng bếp, hai nam nhân nghe được nhất thanh nhị sở.

Diệp Tử Long vỗ vỗ bả vai Tô Vạn Đạt, tất cả mọi người là nam nhân, ngầm hiểu lẫn nhau!

"Ai!"

Tô Vạn Đạt nặng nề mà thở dài, Lý Hương Cầm hủy đời này của hắn còn chưa đủ sao, thế mà còn nói xấu đời trước của hắn, quả nhiên 'Độc nhất là lòng dạ đàn bà'.

Đêm tối, người một nhà vui vẻ hòa thuận ăn bữa cơm.

Không thể không nói trù nghệ của hai lão nam nhân cũng không tệ lắm, dù sao đêm tối mà Tô Tuyết Di đều ăn hơn một bát cơm.

Trong bữa ăn đám người trò chuyện một chút, cũng không biết làm sao Diệp Tử Long liền nhắc tới Ôn gia.

"Nghe nói những năm này Ôn gia một mực chú ý Đảo quốc!"Diệp Tử Long nhấp miệng Mao Đài nói.

"Ôn gia chú ý Đảo quốc làm gì?"Diệp Thần tò mò nhìn lão ba.

"Cha cũng không rõ lắm!"

Diệp Tử Long lắc đầu, nghĩ nghĩ nói:"Nhưng Ôn gia trước kia thế nhưng là đại thế gia, bất quá vài thập niên trước đột nhiên vẫn lạc, cũng không biết vì cái gì!"

Nghe hắn nói xong đám người cũng không để ý, dù sao Ôn gia cùng đám người trên cơ bản không có cùng một thời điểm.

Ăn uống no nê xong, đám người lại ở phòng khách hàn huyên, thẳng đến thời gian dần dần muộn vợ chồng Lý Hương Cầm cùng Sở Lan mới rời đi.

Trước khi đi, Lý Hương Cầm đem Tô Tuyết Di kéo đến một bên nói thì thầm gì đấy.

Chương 601. Ngự phu thuật?

Một màn này vừa lúc bị Diệp Thần nhìn thấy, hai mẹ con nói xong mặt Tô Tuyết Di đều đỏ thành mông khỉ, cái này khiến Diệp Thần rất là khó hiểu, các nàng trò chuyện cái gì?

Chờ các trưởng bối vừa đi, Tô Tuyết Di tắm xong rồi lập tức chạy về phòng ngủ, hung hăng thúc giục Diệp Thần đi ngủ sớm một chút!

"Nàng dâu, không phải em thích xem phim sao, sớm như vậy đã lên giường rồi?"

"Không xem, anh nhanh lên!"

"Ách"

Diệp Thần im lặng, tục ngữ nói lòng của nữ nhân như mò kim đáy biển, Tô Tuyết Di thúc hắn lên giường là ý tứ gì?

Bất quá hắn rất nhanh liền biết, ban đêm Tô Tuyết Di 'Tra tấn' hắn rất nhiều lần, động tác không biết mỏi mệt giống như là biến thành người khác.

Cuối cùng vẫn là Tô Tuyết Di không gánh được, lúc này mới mơ màng thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng tươi sáng.

Diệp Thần sớm rời giường chuẩn bị trước, Tô Tuyết Di ngáp một cái từ phòng ngủ ra.

"Lão công, sớm a!"

"Nàng dâu, mau tới ăn một chút gì, tối hôm qua mệt muốn chết rồi đi?"Diệp Thần cười xấu xa nói.

"Chán ghét!"

Khuôn mặt Tô Tuyết Di đỏ lên, gắt giọng:"Mẹ em nói, lúc nam nhân đi xa nhà nhất định phải hiến, nếu không sẽ bị những nữ nhân khác thừa lúc vắng mà vào!"

"Đây là mẹ em dạy?"

"Đúng vậy a!"

Tô Tuyết Di chớp mắt to, nghiêm túc nói:"Chờ thời điểm anh trở về, còn phải hiến lương, như thế mới biết anh ở bên ngoài có đụng đụng nữ nhân khác hay không!"

"..."

Diệp Thần nghe vậy kém chút thổ huyết, khó trách Tô Vạn Đạt bị Lý Hương Cầm ăn đến gắt gao, bộ 'Ngự phu thuật' này của nàng cũng quá tổn hại đi!

Ăn sáng qua loa xong, Diệp Thần vừa đứng dậy điện thoại liền vang lên, xem xét lại là Ôn Bát Thiên đã lâu không gặp gọi tới!

"Lão Ôn, sớm như vậy gọi điện thoại cho tôi có việc?"Diệp Thần cười nói.

"Diệp Thần, nghe nói cậu muốn đi Đảo quốc?"

"Làm sao ông cũng biết?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, mình chấp hành nhiệm vụ quân đội, làm sao khiến cho mọi người đều biết?

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một trận, mấy giây qua đi chỉ nghe Ôn Bát Thiên trầm giọng nói:"Diệp Thần, lần này có quân đội

hiệp trợ cậu, có thể giúp ta tìm một người hay không?"

"Tìm ai?"

"Cụ cố của ta, Ôn Kinh!"

"Cụ cố của ông?"

Diệp Thần khẽ giật mình, hỏi:"Cụ cố ông tại Đảo quốc?"

"Đúng, năm đó lão nhân gia đột nhiên biến mất, về sau ta mới biết được hắn tại Đảo quốc, có thể tìm nhiều lần đều không tìm được, cho nên ta hi vọng cậu có thể giúp ta tìm xem!"Ôn Bát Thiên khẩn cầu.

"Tốt a, tôi chỉ có thể nói hết sức giúp ông tìm xem!"

"Cám ơn cậu, Diệp Thần, nếu như tìm tới cụ cố, ta nhất định sẽ hảo hảo cảm tạ cậu!"

Ôn Bát Thiên nói xong, lại đem một chút tin tức cơ sở của Ôn Kinh nói cho Diệp Thần, sau đó mới cúp điện thoại.

Ôn Kinh?

Lão ba tối hôm qua nói Ôn gia vẫn lạc, chẳng lẽ có quan hệ cùng người này?

Ôn gia là cổ võ thế gia, lưu tại Đảo quốc không trở lại, Ôn Kinh hơn phân nửa là Hán gian.

Trước khi đi Diệp Thần gọi điện thoại cho Viên Vũ, bàn giao vài câu xong mới rời khỏi biệt thự, trực tiếp chạy tới sân bay tỉnh thành.

Sakai đã sớm ở sân bay chờ Diệp Thần, nhìn thấy hắn tới trên mặt Sakai mới lộ ra vẻ mỉm cười.

"Diệp tiên sinh, tôi còn rằng ngài sẽ không tới chứ!"Sakai mỉm cười nói.

"Yên tâm, tôi đã đáp ứng cô là sẽ không thất hứa, có thể đi rồi sao?"

"Có thể, máy bay đã sớm chuẩn bị xong!"

"Đi thôi!"

Diệp Thần không muốn lãng phí thời gian, chuyến này thật sự quá nhiều chuyện, nhất định phải nắm chặt thời gian giải quyết!

Từ phía trên bay về phía nam Đảo quốc, chỉ cần ba giờ, máy bay tư nhân Sakai càng nhanh, không đến ba giờ máy bay đã đáp xuống sân bay Đông Kinh Đảo quốc.

Cabin mở ra, Diệp Thần đi ra ngoài phát hiện dưới máy bay là một hàng dài xe Mercedes màu đen, một đám nam nhân âu phục giày da sớm đã cung kính bồi tiếp Sakai.

"Sakai tiểu thư, ngài trở về quá tốt rồi!"

Mấy người vừa xuống máy bay, một nam tử trung niên kiểu tóc 'Địa Trung Hải' (Hói đỉnh đầu), thân hình mập mạp lập tức tiến lên đón, hắn cười theo khom người nói với Sakai.

Những người khác cũng nhao nhao khom người, cùng kêu lên hô to:

"Sakai tiểu thư!"

"Kikumon-kun, Yamamoto Ichiro có động tác gì?"Sakai mặt không thay đổi nhìn xem nam hói đầu, lạnh lùng mà hỏi.

"Yamamoto thiếu gia gần đây rất nhiều tiểu động tác, còn may Sakai tiểu thư ngài trở về!"Kikumon ngẩng đầu, nghiêm mặt nói.

"Yamamoto võ đâu?"

"Nhị thiếu gia giống thường ngày, cả ngày trầm mê võ học, căn bản không quản chuyện tập đoàn!"

"Yoshi!"

Sakai nghe xong lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, tối thiểu địch nhân mình muốn đối phó mất đi một tên.

"Các người nói xong chưa?"

Diệp Thần không kiên nhẫn nhíu nhíu mày, bởi vì hắn nhìn Kikumon rất không vừa mắt.

Người này mặt rộng xương gò má cao, loại người này phần lớn vì tư lợi, đối mặt lợi ích tâm ngoan thủ lạt, lục thân không nhận, nhìn như hiền hòa trên thực tế tâm ngoan thủ lạt, là điển hình 'Khẩu Phật tâm xà', nếu là bên cạnh mình có loại người này, sớm bị một cước đạp ra!

Đáng tiếc Sakai là một hảo thủ làm ăn, cũng không hiểu được tướng mạo học.

Chương 602. Đảo quốc chi hành (hạ)!

"Vị tiên sinh này là?"

Kikumon không để lại dấu vết nhíu nhíu mày, quay đầu một đôi mắt nhỏ meo meo nhìn chằm chằm Diệp Thần.

"Hắn là sư phụ ta, Diệp Thần tiên sinh!"

Fukada đảo mắt, muốn bức bách Diệp Thần đến 'Gạo nấu thành cơm' thu hắn làm đồ đệ.

"Ai là sư phó cậu, chớ dát vàng lên mặt mình!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Diệp tiên sinh, tôi"

"Baka!"

Không đợi Fukada khóc lóc kể lể ủy khuất, Kikumon lên trước phát hỏa, hắn hiểu sơ tiếng Trung cắn răng nghiến lợi trừng mắt Diệp Thần, cả giận nói:

"Diệp tiên sinh, ngươi thật là không có lễ phép!"

"Ngươi muốn chết sao?"

Diệp Thần ánh mắt phát lạnh, Sakai bên cạnh thấy thế vội vàng nói:"Diệp tiên sinh bớt giận, Kikumon là người của tôi, xin ngài nhất thiết phải tha cho hắn một mạng!"

"Nếu có lần sau nữa, định giết không tha!"

"Kikumon, nhanh hướng xin lỗi Diệp tiên sinh!"

Sakai hiếm thấy tức giận, quát lớn:"Diệp tiên sinh là quý khách ta mời đến, há lại cho ngươi nói này nói kia?"

"Hải!"

Kikumon vạn vạn không nghĩ tới Sakai lại bởi vì một cái người Hoa trách cứ hắn, nhưng trở ngại uy nghiêm Sakai, hắn vẫn là cúi đầu hướng Diệp Thần nói xin lỗi.

"Diệp tiên sinh thật xin lỗi, vừa rồi có nhiều đắc tội, xin ngài tha thứ!"

"Sakai, có lời gì đi trên xe nói đi, tôi không có thời gian cùng các người ở sân bay uống gió tây bắc!"Diệp Thần không có phản ứng Kikumon, quay đầu một mặt không nhịn được nói với Sakai.

"Là Sakai sai, Diệp tiên sinh mời lên xe!"

Sakai khẽ vuốt cằm, tự thân vì Diệp Thần mở ra cửa xe Maybach, chờ Diệp Thần ngồi vào xong, nàng cũng đi theo ngồi xuống.

"Kikumon, Diệp tiên sinh cũng không phải ngươi ta có thể đắc tội, cẩn thận một chút đi!"

Fukada lên xe trước lườm Kikumon một chút, ngữ khí nghiêm túc nói.

"Đa tạ Nhị thiếu gia chỉ bảo!"

Kikumon lúc này khom người, chờ Fukada cũng lên Maybach xong, hắn mới vung lấy mập mạp mông lớn, ngồi vào bên trong Mercedes dẫn đầu.

"Baka!"

Đóng cửa xe xong, Kikumon tức giận đến hung hăng vỗ chỗ ngồi, cắn răng nói:"Người Hoa đáng chết, hắn không biết đây là tại Đảo quốc sao, dám đắc tội ta?"

"Kikumon tiên sinh, chúng ta bây giờ làm sao?"

Lái xe trước mặt đột nhiên mở miệng, người này thân hình rắn chắc, huyệt Thái Dương nhô lên, xem xét chính là người luyện võ.

"Ngươi lái xe, ta gọi điện thoại cho đại thiếu gia!"

"Hừ! Sakai, ngươi lại vì một cái người Hoa mắng ta, cũng đừng trách ta phản bội ngươi!"Kikumon nói xong lấy điện thoại cầm tay ra trực tiếp bấm điện thoại Yamamoto Ichiro.

Rất nhanh, đầu kia điện thoại truyền tới một âm thanh khàn giọng của nam nhân

"Sakai trở về?"

"Vâng, Yamamoto thiếu gia!"Kikumon gật gật đầu, tiếp tục nói:"Tôi mới từ sân bay đón tiếp Sakai tiểu thư cùng Fukada."

"Hừ! Không nghĩ tới nàng còn dám trở về, tại Hoa Hạ không thể giết nàng, hiện tại còn dám tự chui đầu vào lưới!"Yamamoto biết được tin tức này không khỏi hừ lạnh một tiếng.

"Khụ khụ, còn có một tình huống, bất quá thiếu gia, chuyện ngài đáp ứng tôi cũng nên thực hiện đi?"Kikumon trong xoe hai mắt, cả gan hỏi.

"Một trăm triệu đô la Mỹ tuyệt sẽ không thiếu ngươi! Đến cùng chuyện gì, mau nói!"

"Không thấy Takahashi!"

Kikumon nghe xong sướng đến phát rồ, vội vàng nói:"Còn có bên người Sakai tiểu thư có thêm một người Hoa, giống như kêu là

Diệp tiên sinh!"

"Người Hoa? Ngươi có hắn ảnh chụp sao?"Yamamoto Ichiro trầm giọng hỏi.

"Có, cũng may tôi sớm bảo lái xe chụp lén toàn bộ quá trình gặp mặt vừa rồi!"

"Phát ta, ngay lập tức!"

"Yamamoto thiếu gia, vậy tiền tôi:"Kikumon chưa nhìn thấy thỏ thì chưa thả chim ưng, tiền không tới tay hắn đương nhiên sẽ không cho Yamamoto nhìn ảnh chụp.

"Baka!"

Yamamoto Ichiro tức điên lên, biểu thị cho trước 50 triệu, lúc này mới khiến Kikumon yên lòng đem video phát ra.

"Hiện tại Sakai ở đâu?"

"Sakai tiểu thư nói muốn đi thăm hỏi hội trưởng, chúng ta đang trên đường đây!"

Kikumon thu được tiền hăng hái nói.

"Yamamoto bản thiếu"

Nhưng đối phương căn bản không nghĩ phản ứng hắn, không chờ hắn nói xong trực tiếp liền cúp điện thoại.

Tại trung tâm thành phố phồn hoa nhất Đông Kinh (Tokyo), một tòa văn phòng cao cấp 88 tầng cao vút trong mây, cơ hồ tất cả người Đảo quốc đều biết, đây là một trong xã đoàn có tiền nhất Đảo quốc, tổng bộ công ty TNHH.

Lúc này, văn phòng Tổng giám đốc.

Yamamoto Ichiro ngồi đang làm việc sau cái bàn, nhìn xem video trong điện thoại di động sắc mặt dần dần âm trầm.

Kikumon được cho là phụ tá đắc lực của Sakai, nàng làm sao có thể vì một người Hoa trách cứ người một nhà?

Yamamoto Ichiro thiên tính đa nghi híp híp mắt, lập tức nhấn xuống một cái nút màu đỏ trên mặt bàn!

Vài giây đồng hồ sau, một nam nhân thân mang âu phục, thân hình cao lớn, làn da ngăm đen đẩy cửa ra đi đến, hắn là bảo tiêu Yamamoto tín nhiệm nhất, cũng là người duy nhất trong cả tòa văn phòng không cần gõ cửa có thể đi vào văn phòng Tổng giám đốc!

"Yamamoto thiếu gia, có gì phân phó?"Nam nhân tiến đến hơi khom người một cái, ngẩng đầu nhìn về phía Yamamoto Ichiro hỏi.

Yamamoto Ichiro đem video phát cho nam nhân, âm thanh lạnh lùng nói:

"Lập tức tra rõ ràng nam nhân bên người Sakai là ai, mặt khác nói cho Sơn Khẩu Tổ (Yamaguchi-gumi), ta không muốn nhìn thấy Sakai còn sống!"

"Hải!"

Nam nhân không có nói nhảm một câu, tiếp nhiệm vụ xong lại quay người rời đi văn phòng.

Chương 603. Đảo quốc chi hành (thượng)!

"Sakai, nếu cô muốn chết, vậy ta sẽ thành toàn cho cô!"Yamamoto Ichiro híp híp mắt, phối hợp nói lầm bầm.

Cùng lúc đó, Diệp Thần ngồi ở trong xe không nói một câu, trong đầu đều nghĩ tới chuyện cướp sách từ trong tay Saitō.

Sakai thấy thế do dự một chút, hay là hỏi:"Diệp tiên sinh, có phải là vừa rồi Kikumon chọc ngài tức giận, nếu là như vậy, tôi nhất định sẽ hung hăng trừng phạt hắn!"

"Không phải!"

Diệp Thần lắc đầu, nói thẳng:"Có chuyện muốn cô giúp tôi, về phần cái tên cúc hoa gì gì đó đều là lông gà vỏ tỏi việc nhỏ!"

"Diệp sư phó, là Kikumon (Cúc Môn)!"

Fukada kẹp chặt hai chân nhắc nhở.

"Đều như thế!"

"…"

"Diệp tiên sinh, ngài muốn để Sakai giúp ngài làm cái gì? Sakai có thể làm được nhất định nghĩa bất dung từ!"Sakai khẽ vuốt cằm.

"Mang tôi đi tìm Saitō!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Cái Diệp tiên sinh này, ngài tìm Saitō đại nhân có chuyện gì không?"Sakai dò hỏi, dù sao đối phương không phải người bình

thường.

"Không có gì, chính là muốn《 Xi Vưu Thiên Thư 》trong tay hắn!"

"Cái gì?"

Tỷ đệ Sakai nghe vậy đều bị dọa đến không nhẹ.

Saitō là đại nhân vật tất cả tập đoàn trong nước tranh nhau lấy lòng, ngay cả chính khách Đảo quốc muốn gặp Saitō đều rất khó, huống chi Sakai còn không phải hội trưởng công ty TNHH đâu!

"Không được?"

Diệp Thần thấy mặt Sakai lộ vẻ khó xử, không khỏi nhíu nhíu mày.

"Thực không dám giấu giếm, nhân vật như Saitō đại nhân, chỉ có nhân vật như phụ thân tôi mới có thể nhìn thấy hắn, hơn nữa còn phải hẹn trước!"Sakai ngữ khí xin lỗi nói.

"Đúng, mà lại phụ thân của chúng tôi khả năng sẽ không được!"Fukada thở dài, khắp khuôn mặt là biểu lộ tiêu cực.

"Nếu là tôi chữa khỏi phụ thân hai người, hắn sẽ mang tôi đi sao?"Diệp Thần nghĩ nghĩ hỏi.

"Cũng không có vấn đề!"

Sakai nghĩ nghĩ nói:"Nhưng phụ thân tôi đã bệnh nguy kịch, ngay cả hội y học Mỹ quốc đều thúc thủ vô sách!"

"Bọn họ thúc thủ vô sách, đó là Tây y không có bản sự, có thể so với Trung y được sao?"Diệp Thần mặt mũi tràn đầy khinh thường nói.

"Diệp tiên sinh, kỳ thật còn có một loại phương pháp, có thể

gặp được Saitō đại nhân!"Sakai nói.

"Phương pháp gì?"

"Chỉ cần Sakai lên làm xã trưởng, Saitō đại nhân sẽ tiếp kiến tân nhiệm xã trưởng!"

"Ngọa tào!"

Diệp Thần nghe xong nhịn không được liếc mắt, cười lạnh nói:"Lão nhân này coi mình là Hoàng Đế a?"

"Tại Đảo quốc, lực ảnh hưởng của Saitō đại nhân có thể so với Hoàng Đế Hoa Hạ!"

"Tôi mặc kệ lực ảnh hưởng hắn lớn bao nhiêu, không đem 《 Xi Vưu Thiên Thư 》 giao ra, như thường giết không tha!"Ánh mắt Diệp Thần kiên định.

Vì sớm ngày thức tỉnh Thất sư tỷ, hắn biết một trận chiến này muốn tránh cũng không thể tránh!

"Cái này"Sakai nghe xong muốn nói lại thôi.

"Cô yên tâm, tôi đã đáp ứng giúp cô cầm tới quyền kế thừa gia tộc, chắc chắn sẽ không nuốt lời!"

Diệp Thần nhìn về phía Sakai, nói một cách đầy ý vị sâu xa:"Vừa rồi tên Cúc Hoa kia, dáng dấp mặt mũi tràn đầy gian tướng, cô cần phải cẩn thận!"

"Kikumon?"

Fukada nghe xong lắc đầu liên tục nói:"Không có khả năng, Kikumon là người của tỷ tôi, hắn tuyệt đối sẽ không phản bội chúng tôi!"

"Diệp tiên sinh, ngài còn biết xem tướng?"Sakai giật nảy cả

mình.

"Không tin chờ xem!"

Diệp Thần nhún vai, nói đến loại trình độ này, nếu như Sakai còn chưa tin, chết cũng là đáng đời!

Đúng lúc này, tốc độ xe dần dần chậm lại, Diệp Thần vén lên cửa sổ xe màn xem xét, chỉ thấy mặt ngoài xuất hiện một tòa sân kiểu Nhật khí thế rộng rãi, tường trắng đỉnh đen, lộ ra trang nghiêm lại trang nghiêm!

Phía trước sân xây dựng một cái bãi xe có thể dung nạp gần trăm chiếc xe, phía trên đậu đầy các loại xe sang trọng!

"Diệp tiên sinh, đây là tổ trạch nhà tôi."Sakai ở một bên nói.

"Ân, coi như không tệ! Thổ hào!"

Diệp Thần xuống xe, nhìn thấy toà sân chiếm diện tích to lớn này, không tự chủ được nhẹ gật đầu.

"Sakai tiểu thư, Fukada thiếu gia, hoan nghênh về nhà!"

Hai hàng nam nhân đồ tây đen đứng ở cửa, nhìn thấy Sakai cùng Fukada nhao nhao khom người tiếp đón.

"Tanaka, phụ thân ta thân thể thế nào?"

Sakai nhìn một nam tử trung niên mặc kimono trước mắt, đầu đầy tóc quăn, ngữ khí có chút lo lắng hỏi.

"Sakai tiểu thư, tình huống xã trưởng không thể lạc quan, ngài mau đi xem hắn một chút đi!"Thân là đại quản gia gia tộc Yamamoto, Tanaka vẫn là rất quan tâm chủ tử.

"Hải!"

Sakai có chút gật đầu, quay đầu chào hỏi Diệp Thần đi vào chung.

"Khoan đã, vị tiên sinh này là?"

Ai ngờ Tanaka ngăn cản đường đi, đầy bụng nghi ngờ nhìn xem Diệp Thần.

"Vị này là Diệp"

"Tôi là bác sĩ, Sakai tiểu thư mời tôi đến chữa bệnh cho xã trưởng!"

Không đợi Sakai nói xong, Diệp Thần nhàn nhạt cười nói.

"Tiên sinh là người Hoa?"

Tanaka nghe được Diệp Thần nói tiếng Hoa, hai đầu mày rậm không tự giác nhăn lại với nhau.

Sakai cũng tò mò nhìn về phía Diệp Thần, không hiểu rõ tại sao muốn nói hắn mình là bác sĩ.

"Tanaka, ngươi mau nhường đường, chúng ta muốn đi vào!"Fukada ở gia tộc ngang ngược quen rồi, thấy Tanaka ngăn chặn đường đi lập tức nổi trận lôi đình.

"Cái này"

"Để bọn họ đi vào!"

Đột nhiên, một đạo thanh âm nhàn nhạt truyền đến, đám người nhìn lại, chỉ thấy một nam nhân đầu húi cua mặc âu phục giày da, làn da trắng nõn, đi tới phía bọn người Diệp Thần.

Chương 604. Gặp Yamamoto Ichiro!

Đôi mắt của nam nhân vừa thâm thúy lại tràn đầy hàn ý, để cho người ta nhìn thấy cũng không khỏi toàn thân rét run.

"Yamamoto Ichiro?"

Sakai nhìn người nọ không có chút rung động nào trên mặt, lướt qua một vòng vẻ tức giận, nhưng rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh.

"Yamamoto, hỗn đản nhà ngươi, thế mà phái người ám sát ta cùng tỷ tỷ!"

Fukada cũng mặc kệ nhiều như vậy, hắn kém chút chết tại Hoa Hạ, bút trướng này hắn vẫn một mực nhớ kỹ đâu!

"Baka!"

Yamamoto Ichiro đến gần, hung hăng trừng Fukada một chút, tức giận quát lớn:

"Fukada, nếu là còn dám nói xấu ta, cẩn thận ta không khách khí với ngươi!"

"Tỷ"

"Fukada, ngậm miệng!"

Sakai tỉnh táo lạ thường, một đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Yamamoto Ichiro, âm thanh lạnh lùng nói:"Hôm nay ta là tới thăm hỏi phụ thân, có việc chờ hội đồng tập đoàn lại nói sau!"

"Tốt!"

Yamamoto nhếch miệng lên, quay đầu nhìn về phía Diệp Thần nửa cười nửa không nói:"Diệp điện chủ, ngươi chừng nào thì biến thành thầy thuốc?"

"Ngươi biết ta?"Diệp Thần khẽ nhíu mày.

"Đương nhiên, đường đường điện chủ Thiên Long Điện sao ta lại không biết!"

"Ngươi điều tra ta?"

Diệp Thần lạnh lùng lườm Yamamoto một chút, cảnh cáo nói:"Đừng tưởng rằng nơi này là Đảo quốc ta cũng không dám thu thập ngươi!"

"Baka!"

"Kẻ ti tiện kia, lập tức quỳ xuống xin lỗi Yamamoto thiếu gia, bằng không ta giết ngươi!"Bảo tiêu đứng tại sau lưng Yamamoto giận tím mặt, chỉ vào Diệp Thần chửi ầm lên.

"Muốn chết!"

Ánh mắt Diệp Thần run lên, không chút do dự một cước đá vào trên bụng bảo tiêu, đám người chỉ nghe được một tiếng hét thảm, ngay sau đó bảo tiêu giống như diều đứt dây, trực tiếp bay ngược ra ngoài!

Bịch!

Bảo tiêu nặng nề mà đập xuống đất, một giây sau liền không còn hô hấp!

"Cảnh vệ!"

Tanaka thấy thế kinh hãi, quát lớn một tiếng mấy chục người

áo đen trong nháy mắt vây lao đến, đem Diệp Thần bao bọc vây quanh.

"Chỉ bằng những trứng thối nát cà chua các ngươi cũng muốn cản ta?"Thanh âm Diệp Thần băng lãnh, sát ý trong mắt dần dần bốc lên.

"Đều lùi xuống cho ta!"

Khiến người ngoài ý chính là, Yamamoto Ichiro thế mà chủ động vì Diệp Thần giải vây rồi.

"Diệp tiên sinh, mới vừa rồi là bảo tiêu của ta mạo phạm ngài, thật có lỗi!"Yamamoto Ichiro nói xong còn bái Diệp Thần.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người trợn tròn mắt, Diệp Thần vừa giết bảo tiêu Yamamoto, hắn thế mà không tức giận, còn cho chủ động xin lỗi Diệp Thần?

"..."

Diệp Thần không nói chuyện, chỉ là thật sâu nhìn Yamamoto một chút.

Người ẩn nhẫn như thế, cũng khó trách có thể trở thành đối thủ Sakai, người nhà này đều không đơn giản!

"Tanaka, còn không mau tránh ra, mời Diệp tiên sinh đi vào!"

Yamamoto Ichiro thấy Diệp Thần không nói, quay đầu hướng Tanaka gầm thét, đối với người hầu nhà mình hắn cũng không cái gì gọi là ẩn nhẫn.

"Hải!"

Tanaka nghe vậy vội vàng lui qua một bên, thân thể cong giống con tôm bự.

Diệp Thần đi vào sân, trong này quả nhiên rất lớn, phòng chất gỗ đều có vài chục tòa, thậm chí còn có cây bạch quả hai người ôm trọn mới có thể ôm hết.

Một trận gió nhẹ thổi qua, vài miếng phiến lá bạch quả ố vàng bay xuống, rơi vào trên đồng cỏ xanh mơn mởn rất là đẹp mắt!

"Yamamoto thiếu gia!"

"Sakai tiểu thư!"

"Fukada thiếu gia!"

Trên đường đi, không ngừng có người chủ chào hỏi tỷ đệ Sakai.

Cuối cùng Diệp Thần đi tới trước mặt một tòa phòng ở lớn nhất, cổng bày biện một đôi sư tử đá, cực kỳ giống quan lại quyền quý Hoa Hạ cổ đại bày ở cửa nhà.

Bốn phía phòng ở đứng đầy hộ vệ áo đen, xem bọn họ túi bên hông, hiển nhiên đều là bảo tiêu cầm thương, so sánh với cảnh vệ ở các khác phòng, lộ ra phá lệ sâm nghiêm!

"Diệp tiên sinh, ngài phải cẩn thận!"

Sakai tiến đến bên người Diệp Thần, thấp giọng nói:"Yamamoto là người có thù tất báo, ngài giết hộ vệ của hắn, hắn chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ!"

"Hừ, vậy liền để hắn phóng ngựa tới thôi!"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, lần này tới Đảo quốc mục tiêu của hắn chỉ có một, Kiếm Thánh Saitō!

"Diệp tiên sinh, ngài thật hiểu y thuật?"

Yamamoto Ichiro tiến lên đánh gãy hai người đối thoại, nói

thẳng:"Đã có rất nhiều danh y nước ngoài đến xem qua, đều là thúc thủ vô sách!"

"Danh y?"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng:"Là lang băm đi?"

"..."

Yamamoto Ichiro nghe vậy khóe miệng kịch liệt co rúm một trận, bác sĩ xem bệnh cho phụ thân hắn, đều là bác sĩ nổi danh trên quốc tế, làm sao đến bên miệng Diệp Thần liền thành lang băm?

"Diệp tiên sinh, chúng ta đi vào đi!"

Sakai nói xong tự mình đẩy ra gỗ ngăn trước cửa, cởi giày ra, đi bước nhỏ mời Diệp Thần vào gian phòng.

Mới vừa vào cửa, một cỗ hương vị cồn y dược xông vào mũi!

Diệp Thần không để lại dấu vết cau lại lông mày, cuối cùng đi theo Sakai vào một gian phòng lớn, bên trong gian phòng trưng bày một chiếc giường lớn điêu khắc tinh mỹ, nằm trên giường là một lão nhân tóc trắng,

Xung quanh giường gỗ bày đầy các loại dụng cụ Tây y, một bác sĩ tóc vàng mắt xanh mang theo khẩu trang đang xem xét tình huống bệnh nhân.

"Tom, bệnh tình phụ thân tôi thế nào?"

Sakai không kịp chờ đợi đi đến trước giường bệnh, nhìn xem phụ thân ngày càng gầy gò, hốc mắt trong nháy mắt ướt át.

Chương 605. Ngươi là súc sinh không bằng heo chó!

"Sakai tiểu thư, phụ thân cô chỉ sợ sống không qua một tuần lễ!"Bác sĩ cởi xuống khẩu trang, lắc đầu nói.

"Phụ thân!"

Nghe được tin tức này, Sakai giống như bị sấm sét giữa trời quang, nàng từ trước đến nay kiên cường trong nháy mắt rưng rưng, một đầu nhào vào trên thân lão Yamamoto nước mắt rơi như mưa.

Diệp Thần lườm lão đầu trên giường bệnh một chút, đôi môi phát xanh, sắc mặt biến thành màu đen, làn da nếp uốn rõ ràng chưa già đã yếu.

Loại tình huống này không cần bắt mạch Diệp Thần cũng có thể đoán cái đại khái, lão đầu trúng độc!

"Tom, không có biện pháp khác sao?"Yamamoto Ichiro mặt âm trầm hỏi.

"Biện pháp ngược lại là có!"

Bác sĩ Tom nhún vai, nói thẳng:"Hội Y Học Nước Mỹ mới nghiên cứu phát minh một loại thuốc đặc hiệu, bất quá thuốc rất đắt!"

"Bao nhiêu tiền, chúng ta nguyện ý ra!"

"50 triệu đô la Mỹ một châm, chiếu tình huống Yamamoto lão tiên sinh đến xem, tối thiểu phải tiêm vào ba châm, cũng chính là

150 triệu!"Tom nói.

"Tê!"

Yamamoto Ichiro nghe xong cũng không nhịn được hít vào ngụm khí lạnh, công ty TNHH xác thực có tiền, nhưng ba châm 150 triệu, vẫn là đô la Mỹ, xác thực đủ quý!

"Mà lại, châm xong còn phải xem lực ý chí lão gia tử, nếu như lực ý chí hắn yếu kém, châm đặc hiệu cũng không dùng được!"

"..."

Nhìn xem Tom nói đến hời hợt, Yamamoto Ichiro thật muốn nhổ một ngụm nước bọt vào trên mặt hắn, gia hỏa này coi hắn là oan đại đầu?

150 triệu đô la Mỹ nện vào đi, cuối cùng vẫn là phải nhìn lực ý chí lão gia tử, vậy còn đánh cái cái rắm!

"Chúng ta chơi!"

Ai ngờ, Sakai đứng dậy, xóa đi nước mắt khóe mắt, ánh mắt kiên định nói:"Mặc kệ bao nhiêu tiền, tôi đều muốn thử một lần!"

"Tốt a, tôi có thể giúp các người liên lạc một chút!"Tom nói xong trực tiếp ra khỏi phòng, đi gọi điện thoại.

"Sakai, chờ thuốc đặc hiệu tới, cha cô chỉ sợ cũng ợ ra rắm!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng nói.

"Ợ ra rắm?"

"Chính là chết!"

"Diệp tiên sinh, ngài, ngài nói thật sao?"Sakai một mặt nghi ngờ nhìn xem Diệp Thần.

"Không tin?"

Diệp Thần cũng không có giải thích, đi thẳng tới trước giường bệnh đem một đầu ngón tay khoác lên trên mu bàn chân lão Yamamoto, lập tức hai mắt nhắm lại cảm thụ một phen.

"..."

Tỷ đệ Sakai cùng Yamamoto Ichiro thấy thế tất cả đều trợn tròn mắt, bọn họ cũng biết Trung y bắt mạch, nhưng bắt mạch chân vẫn là lần đầu gặp.

"Lão đầu sống tối đa đến buổi sáng ngày mai, các người chuẩn bị kỹ càng quan tài đi!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Vậy, vậy làm sao bây giờ?"

Sakai nghe xong gấp, nàng nhất không hi vọng phụ thân chết, nếu không sẽ bị Yamamoto vô tình chèn ép thậm chí sát hại.

"Cũng được, tôi cho cái toa thuốc, các người đi lấy thuốc đi!"

Diệp Thần nghĩ nghĩ nói:"Bất quá Sakai, chờ sau khi phụ thân cô tỉnh lại, hắn phải dẫn tôi đi gặp Saitō!"

"Tốt!"

Sakai không hề nghĩ ngợi đồng ý, nói:"Coi như phụ thân tôi cự tuyệt, tôi cũng sẽ dẫn ngài đi gặp Saitō đại nhân, chỉ là hắn có gặp hay không tôi cũng không nói trước được!"

"Không quan hệ, cô dẫn tôi tìm tới hắn là được!"Diệp Thần gật đầu nói.

"..."

Yamamoto Ichiro ở bên cạnh đều nghe choáng váng, Sakai có phải là chán sống, thế mà phải bồi Diệp Thần đi tìm Saitō đại

nhân, chẳng lẽ không biết Saitō đại nhân ghét nhất người Hoa sao?

Lúc này Diệp Thần mới hài lòng gật đầu, thuận tay đẩy ra mí mắt lão đầu liếc nhìn, phát hiện tròng mắt trắng của lão Yamamoto đã dần dần biến thành màu đen, tin tưởng rất nhanh toàn bộ ánh mắt hắn sẽ biến thành một mảnh đen kịt!

"Rất ác độc a!"

Diệp Thần cười lạnh, thu tay lại quay người nói với đám người Sakai:"Phụ thân của các người không phải sinh bệnh, mà là trúng Thi Độc Hàng!"

"Thi Độc Hàng?"

Đám người nghe xong hai mặt nhìn nhau, Sakai hiếu kì hỏi:"Diệp tiên sinh, Thi Độc Hàng là cái gì?"

"Thi Độc Hàng là một loại tà thuật của 'Hàng Đầu Thuật' Nam Dương!"

Diệp Thần khẽ nhíu mày, trầm giọng nói:"Người bình thường trúng cái này sống không quá một tháng, thân thể chịu đủ thi độc ăn mòn, lục phủ ngũ tạng sẽ bị tiểu quỷ của 'Hàng Đầu Sư' tẩm bổ, mười phần ác độc!" (Hàng đầu thuật = Hàng Đầu Sư: cách gọi của người Đông Nam Á, sử dụng vu cổ chú thuật)

"Hiện đại y học cũng không kiểm tra ra cái gì, trừ phi tìm tới Hàng Đầu Sư hóa giải, nếu không hẳn phải chết không nghi ngờ!"

"Khó trách!"

Yamamoto Ichiro như có điều suy nghĩ gật gật đầu:"Phụ thân chính là một tháng gần đây thân thể mới sụp đổ, các bác sĩ đều nói nội tạng phụ thân tan rã, lại tìm không thấy chuẩn xác nguyên nhân bệnh!"

"Nam Dương?"

Sakai nghe xong, trong đầu đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nàng bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Yamamoto Ichiro, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ chất vấn:"Yamamoto, có phải là ngươi giở trò quỷ hay không?"

"Nguyên lai là ngươi!"

Fukada nghe xong cũng là giận tím mặt, chỉ vào Yamamoto mắng:"Hỗn đản, tại Hoa Hạ ngươi tìm lính đánh thuê Đông Nam Á giết tỷ đệ chúng ta, không nghĩ tới ngươi còn dám ra tay với phụ thân, ta nhất định phải nói cho tất cả mọi người, ngươi là súc sinh không bằng heo chó!"

"Baka!"

Yamamoto tức đến tái mặt, cắn răng nghiến lợi phản bác:"Ta chỉ muốn tỷ người chết, như thế ta sẽ có thể thuận lợi lên làm xã trưởng, nhưng ta yêu tha thiết phụ thân mình, tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện này!"

"Còn có, ta chưa từng mời lính đánh thuê giết các ngươi! Fukada, ngươi cũng dám nói xấu ta?"

Chương 606. Đánh cược!

"Ngoại trừ ngươi còn có ai, chẳng lẽ là Yamamoto Takeshi sao?"Fukada không cam lòng yếu thế, gần như gầm thét hỏi ngược lại.

"..."

Yamamoto Ichiro nghe được cái tên này đột nhiên trầm mặc, Sakai thế mà cũng giống đốn ngộ cái gì, hai người nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Sakai mở miệng trước nói:

"Hẳn là sẽ không đi, Yamamoto Takeshi trầm mê võ học, xưa nay không hỏi chuyện tập đoàn!"

"Không sai, nhưng trừ hắn còn có ai đâu?"Yamamoto Ichiro cau mày.

"Yamamoto, ngươi đừng đánh trống lảng, chính là ngươi!"Fukada nói.

"Baka!"

Yamamoto Ichiro tức trứng nhức cả trứng, hắn thề mình thật chưa làm qua những chuyện này, nhưng bây giờ bô ị lại hết lần này tới lần khác chụp trên đỉnh đầu hắn, phiền chết!

"Fukada, đừng nói nữa, trước hết mời Diệp tiên sinh cứu sống phụ thân đi!"

Sakai trừng Fukada một chút, lập tức giọng thành khẩn nói với Diệp Thần:"Diệp tiên sinh, xin mau cứu phụ thân tôi, tất cả điều kiện của ngài tôi đều có thể đáp ứng!"

"Điều kiện của tôi cô rất rõ ràng, đừng có đùa hoa văn là được!"

"Sakai không dám!"

Nói xong, Sakai để Fukada tìm đến giấy bút, Diệp Thần cũng nghiêm túc, ở phía trên rồng bay phượng múa viết cái phương thuốc.

"Diệp tiên sinh, không phải vừa mới nói tìm được Hàng Đầu Sư mới có thể giải sao?"Yamamoto Ichiro hiếu kì hỏi.

"Không cần phiền toái như vậy, trước giúp tôi lão đầu thanh trừ thi độc, về phần tiểu quỷ trong cơ thể hắn vài phút là diệt!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Tỷ, tỷ xem đi, đệ xem không hiểu!"

Fukada đàng hoàng đem phương thuốc Diệp Thần viết giao cho Sakai, Sakai nhìn lướt qua, khi nàng nhìn thấy phía trên có gừng, không khỏi cau mày nói:

"Diệp tiên sinh, gừng không phải gia vị sao, làm sao cũng ở trong phương thuốc, hơn nữa còn muốn một cân!"

"Đây là phương thuốc cổ truyền chuyên môn đối phó thi độc!"

"Nhanh đi mua thuốc là được rồi, hỏi nhiều như vậy làm gì?"

Diệp Thần nhịn không được trợn mắt nhìn Sakai một chút, cho rằng hắn không biết gừng là gia vị sao?

Vừa dứt lời, Tom cầm trong tay điện thoại đi trở về, cười cười nói với Yamamoto Ichiro.

"Yamamoto tiên sinh, Sakai tiểu thư, tôi vừa mới liên hệ công ty thuốc đặc hiệu Mỹ quốc, bọn họ đồng ý bán ra ba châm!"

"Bất quá mà"

Tom cố ý dừng một chút, chờ Sakai thúc giục lúc mới chậm rãi nói:"Bất quá mỗi một châm phải thêm 10 triệu đô la Mỹ phí tiêm!"

"Baka!"

Yamamoto nghe xong tức giận đến kém chút muốn đánh người, Tom không phải là nghĩ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của sao, bác sĩ chích cho bệnh nhân còn muốn thu thêm phí tiêm?

Huống chi, mời Tom đến đã xài hơn chục triệu đô la Mỹ, gia hỏa này không biết điểm dừng?

"Yamamoto tiên sinh, các người cũng có thể không thêm tiền! Nhưng là, trong quá trình tiêm vào xuất hiện vấn đề, tôi cũng không chịu trách nhiệm!"Tom không có sợ hãi nói.

"Ngọa tào!"

Diệp Thần ở một bên đều nghe không nổi nữa, cười lạnh nói:"Xem ra Tây y loạn thu phí không chỉ là Hoa Hạ, từng cái quốc gia đều như thế a!"

"Ngươi là ai?"

Tom mặt mo đỏ ửng, có chút tức giận trừng mắt về phía Diệp Thần.

"Ta là một Trung y, có ý kiến?"Diệp Thần một mặt hài hước nhìn xem Tom.

"Trung y?"

Tom nghe được là Trung y, lập tức mặt lộ vẻ khinh thường, cười lạnh nói:"Trung y Hoa Hạ đều là trò lừa gạt, căn bản trị không được bệnh! Yamamoto tiên sinh, Sakai tiểu thư, các người cũng không nên bị lừa!"

"Ngậm miệng!"

Diệp Thần hung hăng trừng Tom một chút, âm thanh lạnh lùng nói:"Thủ đoạn Trung y như thế nào các ngươi có thể ngộ ra sao, khỉ lông vàng!"

"Ngươi dám mắng ta?"

Tom mở to hai mắt nhìn, thẹn quá thành giận nói:"Có dám đánh cược một phen hay không? Nếu như ngươi có thể chữa tốt Yamamoto tiên sinh, ta sẽ ngay lập tức gửi công văn lên 《 Tuần San Y Khoa / The Lancet 》, thừa nhận Trung y các ngươi!"

"Trị không hết thì sao?"

Diệp Thần một mặt hài hước nhìn xem Tom, trong bụng gia hỏa này khẳng định không có cái rắm gì tốt!

"Nếu là trị không hết, ngươi chẳng những phải cho ta 10 triệu đô la Mỹ, còn phải tại đầu đường Đông Kinh giơ cao cờ năm sao Hoa Hạ, hô to ba tiếng Trung y là cứt chó!"Tom cười lạnh nói.

"Kháo!"

Khỉ lông vàng quả nhiên không có cái rắm gì tốt!

Diệp Thần nghe được Tom để hắn giơ quốc kỳ, vũ nhục Trung y trong nháy mắt phát hỏa, hừ lạnh một tiếng nói:"Ta đồng ý! Bất quá, ngươi thua không cần phát biểu cái cẩu thí văn chương gì, để cho ta đánh rụng đầy miệng răng chó là được!"

"Ngươi"

"Có dám hay không?"

"Người Hoa, ngươi quá phách lối, ta đánh cược với ngươi!"Tom tức giận đến giận sôi lên, lúc này đồng ý điều kiện Diệp Thần đưa ra.

"Sakai, lập tức sắp xếp người đi lấy thuốc!"Diệp Thần nghiêng đầu sang chỗ khác nói với Sakai.

Tại Đảo quốc, địa vị Trung y phi thường cao, Trung y quán cũng phá lệ nổi tiếng, căn bản không sợ không bốc được thuốc Đông y!

Không giống với Hoa Hạ, Trung y lọt vào vốn liếng vô tình chèn ép, tại Đảo quốc Trung y được xem như côi bảo, người Đảo quốc phi thường trân quý Trung y, ngay cả dược liệu cũng đều là đỉnh cấp, nghĩ đến đây Diệp Thần cũng là im lặng.

"Tanaka, xử lý ngay lập tức đi!"Sakai gọi Tanaka phân phó nói.

"Hải!"

Tanaka tiếp nhận phương thuốc vội vàng rời đi, chờ đến trên xe hắn mới móc ra điện thoại gọi ra ngoài.

Điện thoại rất nhanh kết nối, trong điện thoại di động truyền tới một thanh âm của nam nhân:

"Tanaka, tình huống như thế nào?"

Chương 607. Người chí tiện, ắt vô địch!

Tanaka cấp tốc đem chuyện Sakai mang theo bác sĩ Hoa Hạ về nhà nói một lần.

"Hừ, may mà ta sớm có phòng bị!"Đối phương hừ lạnh một tiếng, dặn dò:"Ngươi đi lấy thuốc đi, có biến tùy thời báo cáo với ta!"

"Minh bạch!"

Tanaka một mặt tướng nô tài, nói xong chờ đối phương cúp điện thoại, trên mặt lộ ra một nụ cười đắc ý.

Bên trong gian phòng, Diệp Thần để bọn người Sakai thối lui đến góc tường, hắn chuẩn bị trước tiên đuổi tiểu quỷ trong cơ thể lão Yamamoto đi!

"Ta đã sớm nói Trung y đều là lừa đảo!"

Tom nghe nói Diệp Thần muốn đuổi quỷ, lúc này mặt mũi tràn đầy khinh thường nói:"Ta ngược lại muốn xem xem ngươi làm sao biểu diễn, cái gì thối lui đến góc tường, quả thực nói bậy nói bạ!"

"Ngớ ngẩn!"

Diệp Thần không thèm để ý gia hỏa này, lấy tu vi hiện tại hắn đều không cần niệm chú đuổi quỷ gì, trực tiếp duỗi ra năm ngón tay chụp tại đỉnh đầu lão Yamamoto, gầm thét một tiếng:

"Nghiệt súc, còn không cút ra đây cho ta!"

Bọn người Sakai mở to hai mắt nhìn, bọn họ nào đã gặp qua cảnh đuổi quỷ, trên mặt đều viết đầy mộng bức.

Chẳng lẽ trong cơ thể phụ thân thật sự có ác quỷ?

"Ngao!"

Lúc mọi người ở đây nghi hoặc, lão Yamamoto nằm ở trên giường đột nhiên phát ra một trận tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể cũng bắt đầu kịch liệt run rẩy!

"Cái này, cái này, cái này"

Fukada thấy cảnh này miệng há thật lớn, đều có thể nhét vào một quả trứng ngỗng!

Một giây sau, chỉ thấy lão Yamamoto bỗng nhiên há miệng, một cỗ khói đen nồng đậm từ trong miệng hắn vọt ra, đồng thời một trận âm thanh hài nhi khóc nỉ non quanh quẩn trong phòng.

Sakai thấy thế dọa đến toàn thân đều nổi da gà, đúng lúc này khói đen vọt tới lân cận chui vào cơ thể Tom!

Tom vốn là giật mình không kịp phản ứng, cả người trong nháy mắt ngây ra như phỗng, ánh mắt cấp tốc biến thành màu đen, sau đó thẳng tắp ngã xuống, thân thể của hắn bị tiểu quỷ chiếm đoạt!

"Để ngươi lùi không lùi, hiện tại biết lợi hại chưa?"

"Diệp, Diệp tiên sinh, đây là có chuyện gì?"Yamamoto cả gan hỏi.

"Các người không cần sợ, tiểu quỷ tiến vào trong cơ thể khỉ lông vàng, sẽ không tạo thành uy hiếp với các người!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Vậy, vậy Tom làm sao bây giờ?"

Sakai cẩn thận từng li từng tí đi tới, nhìn xem Tom nằm trên mặt đất như là tử thi nhíu mày hỏi.

"Rau trộn!"

Diệp Thần cười lạnh, gia hỏa ngay cả quốc cờ Hoa Hạ cũng dám vũ nhục, chết thì đã chết thôi, lại không có gì có thể tiếc!

"..."

Đám người im lặng, đều bị thủ đoạn 'Thần tiên' của Diệp Thần làm cho sợ ngây người!

Đúng lúc này Tanaka cũng mua thuốc quay về, trong tay hắn dẫn theo bao lớn bao nhỏ, sau khi đi vào gian phòng mặt mũi tràn đầy xin lỗi nói:

"Sakai tiểu thư, tất cả thuốc tôi đều mua đến, duy chỉ có gừng là không có!"

"Cái gì?"

Sakai nghe xong lúc này có chút phát hỏa, chất vấn:"Gừng khắp nơi đều có, làm sao có thể không có?"

"Thuộc hạ không dám lừa gạt Sakai tiểu thư!"

Tanaka vội vàng khom người tạ lỗi, giải thích nói:"Thuộc hạ còn cố ý hỏi qua tất cả siêu thị Đông Kinh, chợ bán thức ăn, nhưng đều không có gừng! Nghe nói là bị người thu mua toàn diện!"

"Baka!"

Yamamoto ở một bên nghe nói như thế tức điên lên, phẫn nộ quát:"Tại sao có thể như vậy, là công ty nhà ai thu mua, tra rõ ràng chưa?"

"Thuộc hạ cũng cho người tra xét, nhưng là tra không

được!"Tanaka trong lòng hoảng đến một nhóm, sợ Yamamoto giận lây sang hắn.

"Không cần tra xét!"

Lúc này Diệp Thần mở miệng, chỉ nghe hắn cười lạnh nói:"Xem ra có người sớm đoán được một màn này, mà lại, đối phương vẫn là gia hỏa hiểu Trung y!"

"Diệp tiên sinh, vậy bây giờ chúng ta nên làm cái gì?"Sakai khẽ cắn môi son hỏi.

"Siêu thị không có, trong nhà dân có thể không có sao?"

"Đúng a, Diệp sư phó thật thông minh!"Fukada vỗ trán một cái, quả quyết giơ ngón tay cái lên với Diệp Thần.

"Cút đi! Đừng gọi tôi là Diệp sư phó!"

Diệp Thần nghe được ba chữ 'Diệp sư phó', trong đầu lại hiện ra thân ảnh Chân Tử Đan, nhịn không được hung hăng trừng Fukada một chút.

"Vậy tôi đem chữ diệp "Diệp" bỏ đi?"Fukada tiện hề hề cười nói.

"Kháo! Ngươi thực sự có chân với Lan Trần!"

Người chí tiện, ắt vô địch!

Diệp Thần rất im lặng, những hài tử có tiền này, da mặt đều dày như vậy sao?

Yamamoto lập tức an bài Tanaka đi mượn trong nhà dân, đồng thời cảnh cáo nói:"Tanaka, nếu như ngươi lại không tìm được gừng, liền phá bụng tạ tội đi!"

"Hải!"

Tanaka dọa đến lập tức cúi người quỳ xuống đất, lui về leo ra ngoài gian phòng.

Rất nhanh, Tanaka vừa tức thở hổn hển chạy về, trong tay dẫn theo một túi lớn gừng, vào nhà khom người nói:

"Yamamoto thiếu gia, gừng tới!"

"Hừ!"

Yamamoto tiếp nhận gừng lập tức phân phó hạ nhân, căn cứ Diệp Thần bàn giao chế biến ra chén thuốc.

Rất nhanh, một bát canh nước đen sì, tản mát ra mùi hôi thối đưa vào gian phòng, Fukada nhéo nhéo cái mũi, mặt mũi tràn đầy ghét bỏ nói:

"Thứ này cũng quá thúi, giống hương vị đại tiện!"

"Fukada, im ngay!"

Sắc mặt Sakai âm trầm, hung hăng trừng Fukada một chút, cái này nếu như bị lão Yamamoto nghe được, còn không phải gia pháp hầu hạ a!

Chương 608. Lão Yamamoto tỉnh!

"Cho cha cô uống hết đi, mặc dù trong thời gian ngắn sẽ không khỏi hẳn, nhưng tối thiểu có thể tỉnh lại!"Diệp Thần nói với Sakai.

"Hải!"

Sakai nghe xong vội vàng từ trong tay người làm tiếp nhận chén thuốc, đi đến trước giường bệnh tự mình một muôi một muôi đem nước thuốc tanh hôi đút vào bên trong miệng lão Yamamoto.

Yamamoto thấy thế nhíu nhíu mày, phụ thân nếu là tỉnh lại hắn coi như không thành xã trưởng.

Nhưng phụ thân bất tỉnh hắn lại không đành lòng, giờ phút này nội tâm Yamamoto cũng là có chút dày vò.

Rốt cục, một bát nước thuốc cho uống xong, lão Yamamoto thế mà thật mở hai mắt ra, bọn người Sakai thấy tình hình này cao hứng vạn phần.

"Phụ thân!"

"Phụ thân, ngài rốt cục tỉnh?"

Yamamoto Yoji nghe thấy có người gọi mình, hắn suy yếu cố gắng muốn ngồi dậy, Sakai thấy thế vội vàng đem Yamamoto Yoji đỡ lên.

"Sakai, Ichiro, Fukada, là các con đã cứu ta?"Yamamoto Yoji bệnh nặng mới khỏi, âm thanh nói chuyện cũng không phải quá lớn.

"Phụ thân, là Diệp tiên sinh cứu được ngài!"

Sakai không dám giành công, vội vàng đem Diệp Thần giới thiệu cho Yamamoto Yoji.

"Nguyên lai là người Hoa."

Nghe xong cứu sống mình chính là bác sĩ Hoa Hạ, trên mặt Yamamoto Yoji lập tức mây đen dày đặc, thậm chí còn quát lớn Sakai:"Sao con có thể để người Hoa cứu ta, nực cười!"

"Ngọa tào!"

Diệp Thần nghe nói như thế kém chút vung một bàn tay đem lão đầu đập thành tro!

Hắn biết rất nhiều người Đảo quốc phản Hoa Hạ, nhưng lão vương bát đản Yamamoto Yoji này cũng quá đáng, thế mà nói ân nhân cứu mạng mình như vậy!

Bọn người Sakai nghe xong càng là dọa cho phát sợ, Diệp Thần lợi hại bọn họ đều được chứng kiến!

"Phụ thân, là Diệp tiên sinh cứu được ngài, hắn là ân nhân gia tộc Yamamoto!"Sakai vội vàng nói.

"Diệp tiên sinh, xin ngài tha thứ, phụ thân tôi vừa thức tỉnh, nói chuyện có chút mê sảng a!"Yamamoto cũng tranh thủ thời gian tìm lối thoát cho cha hắn.

"Đừng nói nhảm!"

Diệp Thần không kiên nhẫn khoát tay áo, cố nén sát tâm nói với Sakai:"Chuyện đáp ứng tôi, bây giờ cô liền thực hiện đi!"

"Baka!"

Lão Yamamoto nghe xong Diệp Thần nói chuyện như thế cùng

con gái mình, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ trừng mắt Diệp Thần, quát lớn:"Chỉ là một người Hoa dám nói chuyện như thế cùng con gái ta, ngươi không muốn sống sao?"

"Tôi thấy không muốn sống là lão mới đúng?"

Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Yamamoto Yoji, cười lạnh nói:"Lão cho rằng mình khỏi hẳn sao, lập tức lão liền sẽ biết mình sai!"

"Cái gì?"

Yamamoto Yoji còn chưa hiểu tới chuyện gì xảy ra, đột nhiên cảm thấy cổ họng một trận buồn nôn, vội vàng để Sakai lấy chậu nhựa dưới giường bệnh ra.

Sakai vừa lấy chậu ra, chỉ thấy Yamamoto Yoji 'Oa' há mồm phun ra một miệng lớn chất nhầy màu đen, nhìn kỹ còn có tiểu bạch trùng lớn chừng hạt gạo không ngừng nhúc nhích trong chất nhầy màu đen.

Liên tiếp nôn mấy ngụm chất nhầy, Yamamoto Yoji cũng hao hết nguyên khí, tựa ở trên giường bất lực từng ngụm từng ngụm thở phì phò.

"Diệp tiên sinh, phụ thân tôi thế nào?"

"Những côn trùng màu trắng này là cái gì, tại sao có thể có đám côn trùng này?"Sakai thấy thế vội vàng hỏi.

"Không có gì!"

Diệp Thần nhún vai, thản nhiên nói:"Bạch Thi Trùng mà thôi, chuyên môn gặm nuốt nội tạng người!"

"Vậy, vậy nôn ra là tốt sao?"Yamamoto hồ nghi nói.

"Tôi quả thật có thể triệt để trị tận gốc cho hắn, nhưng tại sao

tôi phải xuất thủ?"Diệp Thần cười lạnh.

"Ngươi ít hù dọa ta!"

Yamamoto Yoji giống như chán ghét người Hoa từ trong trứng, nghe được Diệp Thần nói như vậy lúc này đáp trả:"Nhất định là Tây y chữa khỏi ta, ngươi bất quá là vận khí tốt, đụng tới thân thể ta lúc chuyển biến tốt đẹp mà thôi!"

"Lão hồ đồ!"

Diệp Thần đã không hứng thú phản ứng Yamamoto Yoji, đúng lúc này điện thoại di động của hắn vang lên, xem xét là Tào Dương gọi tới.

"Lão Tào, thế nào?"

"Lão Diệp, ban đêm chúng ta sẽ đến Đảo quốc, tới sớm một ngày để quen thuộc sân thi đấu, cậu ở đâu?"Tào Dương hỏi.

"Tôi ngay tại Đảo quốc a!"

"Yoshi! Vẫn là cậu biết chơi, em gái Đảo quốc không tệ đi?"

"Kháo! Huynh cho rằng tôi đến Đảo quốc là để chơi gái sao?"Diệp Thần bó tay rồi, chẳng lẽ trong mắt Tào Dương, mình háo sắc như vậy sao?

"Hắc hắc, nói đùa thôi!"

Tào Dương nhếch miệng cười một tiếng, lập tức nói cho Diệp Thần quân đội định ra khách sạn, hẹn xong ban đêm gặp mặt trò chuyện, lập tức cúp điện thoại.

Diệp Thần cất kỹ điện thoại, quay đầu lườm Yamamoto Yoji một chút, hừ lạnh nói:

"Lão đầu, hi vọng lão có thể một mực ngưu bức như vậy, đừng

đến cầu tôi!"

"Sakai, tôi phải đi! Về phần chuyện cô đáp ứng tôi, hay là chờ qua mấy ngày rồi nói sau!"Diệp Thần nói xong đẩy cửa ra trực tiếp đi ra ngoài.

"Diệp tiên sinh, tôi đưa ngài!"

Sakai thấy thế vội vàng đi theo ra ngoài, nàng biết Diệp Thần khẳng định rất tức giận, không có giết lão Yamamoto cũng là kỳ tích!

"Cha, người không nên đắc tội Diệp tiên sinh, hắn nói người sẽ chết, vậy khẳng định sẽ chết!"Fukada thình lình toát ra một câu như vậy.

"Baka!"

Yamamoto Yoji đang suy yếu nghe vậy kém chút tức ngất đi, loại lời này đều nói được, thật sự là con ruột a!

"Phụ thân, Fukada không phải không có lý!"

Ai ngờ Yamamoto Ichiro cũng bổ một đao, nói:"Diệp tiên sinh là người đại năng, ngài đánh giá thấp thực lực của hắn!"

Chương 609. Lão Yamamoto phẫn nộ!

"Cái gì?"

Yamamoto Yoji nghe thấy con trai cả cũng nói như vậy, không khỏi cau mày quát lớn:"Ta cảnh cáo các ngươi, không cho phép lại kết giao cùng người Hoa, nếu không lập tức lăn khỏi gia tộc Yamamoto!"

"..."

Bên ngoài sân.

Diệp Thần dạo bước ra khỏi phòng, Sakai ở một bên cẩn thận từng li từng tí bồi tiếp hắn.

"Sakai, cô không cần đưa tôi, nhớ kỹ chuyện đáp ứng tôi là được!"Diệp Thần lườm Sakai một chút nói.

"Diệp tiên sinh ngài đừng nóng giận, nếu không ban đêm tôi thiết yến mời ngài uống rượu bồi tội đi?"Sakai nói xong khuôn mặt đỏ lên, trong lòng giống như hươu con xông loạn, ngượng ngùng cúi đầu.

"Tùy tiện đi!"

Diệp Thần thấy thế rất khó hiểu, không phải chỉ mời mình uống sao, nữ nhân này sao phải đỏ mặt?

Nghe được Diệp Thần nói tùy tiện, Sakai cuối cùng là nhẹ nhàng thở ra.

"Cô phái chiếc xe đưa tôi đến khách sạn Đông Kinh đi!"Diệp Thần nói.

"Hải!"

Sakai thanh âm ngọt ngào, hiển thị rõ nữ nhân ôn nhu.

"Chậc chậc, cha vợ mình nếu tới Đảo quốc sinh hoạt, có lẽ sẽ dễ chịu rất nhiều!"Diệp Thần tự nhủ.

"Diệp tiên sinh, ngài nói cái gì?"

"Không có, không có gì!"

Diệp Thần xấu hổ cười một tiếng, lập tức ngồi vào trong xe nghênh ngang rời đi.

Sakai đưa mắt nhìn Diệp Thần rời đi sau, mang tâm tình phức tạp trở lại gian phòng lão Yamamoto.

"Hừ! Sakai, nếu là con lại cùng người Hoa mắt đi mày lại, tương lai cũng đừng nghĩ kế thừa tài sản của ta!"Yamamoto Yoji nghiêm nghị cảnh cáo nói.

"Phụ thân, con đã quyết định ban đêm mời Diệp tiên sinh uống rượu bồi tội!"

Sakai do dự một chút, cuối cùng vẫn cắn răng nói.

"Baka!"

Lão Yamamoto nghe xong con gái muốn mời Diệp Thần uống rượu bồi tội, tức gần chết, chỉ về phía nàng cả giận nói:"Lăn, ngươi cút ra ngoài cho ta!"

"Hải!"

Sakai tựa hồ sớm đoán được là kết quả này, mặt nàng bình

tĩnh khom người thối lui ra khỏi gian phòng.

Mà Yamamoto Ichiro cùng Fukada cũng rất là giật mình!

Bởi vì tại gia tộc Yamamoto, thậm chí toàn bộ xã hội thượng lưu Đảo quốc đều có cái quy định bất thành văn, đó chính là nữ nhân lựa chọn ban đêm uống rượu bồi tội, cũng chính là mang ý nghĩa nàng nguyện ý hiến thân cho đối phương!

"Cha, sao con cảm thấy đây là chuyện tốt a?"

Fukada âm thầm mừng rỡ, Diệp Thần không làm sư phụ hắn coi như tỷ phu thôi, không phải càng tốt sao?

"Hỗn đản, ngươi cũng lăn ra ngoài cho ta!"

Lão Yamamoto nghe xong phổi đều muốn tức nổ tung, hôm nay là gặp quỷ sao, làm sao tất cả con cái đều đối nghịch cùng hắn, không biết hắn ghét nhất người Hoa sao?

"Phụ thân, người sớm nghỉ ngơi một chút đi, con để Tanaka tiến đến hầu hạ người!"

Yamamoto Ichiro cũng đứng không yên, trong lòng thầm mắng Sakai là 'Trà xanh', thế mà lại dùng mỹ nhân kế với Diệp Thần, vậy mình còn giết nàng hay không đây?

Vạn nhất giết Sakai, Diệp Thần muốn tìm mình tính sổ, chẳng phải là dời lên tảng đá nện chân của mình?

Người vừa thấy mặt liền nói muốn tìm Saitō, những tên côn đồ Sơn Khẩu Tổ kia có thể đối phó?

Không được, nhất định phải lập tức làm ra điều chỉnh, nếu không sẽ muốn xui đến đổ máu!

Nghĩ tới đây, Yamamoto Ichiro tranh thủ thời gian khom người cáo lui, đi ra ngoài lập tức gọi điện thoại cho lão đại Suzuki của

Sơn Khẩu Tổ, để hắn đình chỉ ám sát Sakai.

"Yamamoto-kun, ngươi là không tin thực lực Sơn Khẩu Tổ chúng ta sao?"

Đối phương nghe xong muốn kết thúc hành động, lập tức không vui, nói:"Còn có 5 triệu đô la Mỹ tiền đặt cọc, chẳng lẽ Yamamoto-kun từ bỏ?"

"Tên người Hoa kia rất lợi hại, ta không muốn rước họa vào thân!"Yamamoto Ichiro cắn răng nói.

"Chỉ là một người Hoa lại làm cho Yamamoto-kun sợ đến như vậy?"

"Ngươi có ý tứ gì?"

"Yên tâm, Sakai sống không quá đêm nay, còn có người Hoa kia ta cũng giúp ngươi xử lý, coi như ta đưa ngươi lễ vật đi!"

Nói xong, đối phương cũng không đợi Yamamoto trả lời, ba một tiếng trực tiếp đặt xuống điện thoại.

"Baka!"

Yamamoto Ichiro tức nhức cả trứng, bất quá nghĩ lại nếu như Sơn Khẩu Tổ thật có thể xử lý Sakai cùng Diệp Thần thì sao?

Ôm tâm lý may mắn, Yamamoto quyết định đánh cược một lần, lúc này lái xe rời đi, hắn hiện tại cần phải làm là 'Lặng chờ tin lành'.

Bọn người Sakai vừa đi, một chiếc xe Hummer màu đen nhanh chóng lái tới, cuối cùng dừng vững vàng dừng ở cổng.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông đầu trọc dáng người cường tráng, bắp thịt đầy người, mặc âu phục bó sát, từ trên xe đi xuống.

"Yamamoto Takeshi thiếu gia, ngài đã tới!"

Tanaka vừa đưa tiễn Yamamoto Ichiro nhìn thấy người này, tranh thủ thời gian vẻ mặt tươi cười tiến lên nghênh đón.

"Phụ thân ta bệnh thế nào?"Yamamoto Takeshi ông ông hỏi.

"Xã trưởng, hắn, hắn tỉnh!"Ngữ khí Tanaka có chút mất tự nhiên.

Yamamoto Takeshi nghe xong quay người đi vào trong sân, Tanaka thấy thế tranh thủ thời gian đi theo.

Rất nhanh, Yamamoto Takeshi liền đến gian phòng lão Yamamoto, khi hắn nhìn thấy lão Yamamoto thế mà ngồi tại trên giường bệnh, rõ ràng lấy làm kinh hãi!

"Phụ thân, bệnh của người đều tốt?"Yamamoto Takeshi thấy thế, lập tức mặt lộ vẻ vui mừng.

"Lão nhị, làm sao ngươi cũng tới?"

Lão Yamamoto còn đang nổi nóng đâu, mặt âm trầm nói:"Ngươi sẽ không phải cũng muốn nói tốt giúp tên người Hoa kia chứ?"

"Nói tốt?"

Yamamoto Takeshi lắc đầu nói:"Con chỉ là nghe nói bệnh của phụ thân tốt, đến đây quan sát một chút!"

Chương 610. Sakai mời!

"Ân, có lòng!"

Lão Yamamoto gật gật đầu, thở dài nói:"Đáng tiếc từ nhỏ ngươi đã không có thiên phú kinh thương, không thể so cùng bọn Sakai!"

"Phụ thân nói đúng, con càng thích võ học!"

"Ai....."

Hai cha con đơn giản hàn huyên vài câu, có lẽ là bệnh nặng mang theo dễ dàng mỏi mệt, lão Yamamoto nói nói ngồi ở trên giường liền ngủ mất.

Nhìn Yamamoto Yoji trước mắt tóc trắng xoá, mặt mũi tràn đầy da nhăn, trong mắt Yamamoto Takeshi lóe ra một vòng hàn quang lạnh lẽo!

Lão già chết tiệt!

Đến nay còn cho là hắn không bằng Yamamoto Ichiro cùng Sakai, thật sự là mắt mờ, đáng nên chết sớm!

Thời gian thoáng một cái đã qua, đảo mắt liền tới ban đêm.

Ban đêm Đông Kinh tựa như ban ngày, đèn nê ông lấp lóe đủ mọi màu sắc, đầu đường người đến người đi mười phần náo nhiệt.

Khách sạn Đông Kinh.

"Ha ha ha, lão Diệp, cậu tranh thủ thời gian bàn giao, sớm đến Đảo quốc có phải là dạo một vòng phố đèn đỏ!"Tào Dương uống

đến mặt đỏ tới mang tai, giơ cao chén rượu cười vang nói.

"Hừ, cặn bã nam!"

Tào Xán nghe nói như thế nhịn không được trợn nhìn Diệp Thần một chút, nam nhân thiên hạ quả nhiên đều như thế, đều là đại móng heo!

"Chớ nói nhảm!"

Diệp Thần ngồi tại chủ vị quét đám người một chút, lần này ngoại trừ ba huynh muội Tào gia, Lý Thiết của Chiến Khu Tây Bộ cũng tới, ngoài ra còn có cái tám tên chiến sĩ chiến khu khác, tổng cộng tới 12 tên chiến sĩ dự thi.

Mặc dù nhân số không nhiều, nhưng đến không chỉ có tam quân binh chủng hải lục không, mà lại đều là bộ đội đặc chủng tinh anh!

"Tào Dương, lần tranh tài này có những hạng mục nào a?"Diệp Thần cũng là không hiểu ra sao.

"Lần này hải lục không có năm hạng tranh tài!"Tào Vinh ở một bên vượt lên trước trả lời.

"Chậc chậc, lão Diệp, cậu cũng biết bay, nếu không cậu đem hạng mục không quân bao trọn đi?"Tào Dương trêu chọc nói.

"Kháo!"

Diệp Thần nghe xong trực tiếp quăng cái khinh khỉnh cho Tào Dương, gia hỏa này uống rượu xong nói gì không nói, lại muốn mình bao trọn gói, đến du lịch sao?

Đám người đang cao hứng bừng bừng trò chuyện, đột nhiên, điện thoại di động Diệp Thần vang lên, xem xét là Sakai gọi tới.

"Sakai, có chuyện gì sao?"Diệp Thần suy nghĩ một chút vẫn là

nhận nghe điện thoại.

"Diệp tiên sinh, hiện tại ngài có thời gian không, tôi muốn mời ngài ăn cơm!"Sakai nói.

"Ăn cơm thì miễn đi, tôi đã bắt đầu ăn tại khách sạn Đông Kinh, lần sau đi!"

"Diệp tiên sinh, mời cho Sakai một cơ hội nói xin lỗi!"

Nghe được Diệp Thần cự tuyệt, Sakai cho là hắn tức giận, ngữ khí lo lắng nói:"Ban ngày là phụ thân tôi sai, tôi nhất định phải thay hắn xin lỗi ngài!"

"Ai, thật phiền phức!"

Diệp Thần tưởng tượng đến tiếp sau đó còn muốn Sakai hỗ trợ, cuối cùng vẫn đồng ý.

Cúp điện thoại, Tào Dương một mặt bát quái nói:"Lão Diệp, điện thoại của ai vậy?"

"Một người quen!"

Diệp Thần bưng chén rượu lên, ực một cái cạn rượu trong chén nói:"Đều tản sớm một chút đi, tôi còn có việc đi trước!"

"Diệp huấn luyện viên, ngài ăn xong?"Tào Vinh không ngừng nói.

"Hừ, khẳng định là tiếp điện thoại nữ nhân, cái này còn phải hỏi?"Tào Xán cũng không biết vì sao, thấy Diệp Thần muốn nửa đường rời tiệc, trong lòng lập tức một cỗ lửa cháy vô danh.

"Ăn cơm của mình đi, đoán mò cái gì!"

Diệp Thần trừng Tào Xán một chút, nha đầu này đã đi cửa sau, gặp mặt lại nói mình là cặn bã nam, thật coi hắn tốt tính sao!

"Cậu"

"Cậu cái gì mà cậu, có tin tôi chỉ cần một câu là hủy bỏ tư cách dự thi của cô không?"Diệp Thần trầm giọng nói.

"…"

Tào Xán nghe xong tức giận đến cắn chặt răng ngà, meo meo ẩn ẩn đau.

Chết Diệp Thần, thối Diệp Thần, quá phách lối!

Nhưng nàng thật không dám khiêu chiến, nếu không lần đi Đảo quốc này coi như không.

Đang lúc nói chuyện cửa phòng bị người đẩy ra, không đợi đám người làm rõ ràng chuyện gì, Sakai mặc kimono hoa anh đào, trên mặt trang điểm nhẹ, chân đạp guốc gỗ đi đến.

"Sao cô lại tới đây?"

Diệp Thần thấy thế không khỏi nhăn nhăn lông mày, hắn không muốn bị người hiểu lầm có quan hệ cùng người Đảo quốc.

"Diệp tiên sinh, là Sakai quấy rầy ngài, thật có lỗi!"

Sakai nói xong cúi đầu trước mặt mọi người, thái độ phi thường thành khẩn, thấy bọn người Tào Dương sửng sốt một chút.

"Chỉ một mình cô sao?"

"Hải!"

Sakai khẽ vuốt cằm, ôn nhu nói:"Diệp tiên sinh muốn càng nhiều người hầu hạ sao?"

"Quên đi, chỉ cô thôi!"

"Lão Tào, tôi đi trước, huynh ăn xong dẫn người về sớm nghỉ ngơi một chút đi!"

Diệp Thần nói xong trực tiếp rời đi, nguyên ý của hắn là vì cái gì Fukada không đến, nhưng cô nàng này lại hiểu lầm!

Tất cả binh sĩ mới quen Diệp Thần đều một mặt mờ mịt, đây chính là huấn luyện viên dẫn bọn họ dự thi?

Thế nào lại thấy dáng vẻ có chút không đáng tin cậy?

"Hừ! Em đã nói Diệp Thần gia hỏa này là thứ cặn bã nam, thế mà trước mặt mọi người nói muốn người hầu hạ hắn!"Tào Xán thở phì phò để đũa xuống, bộ ngực cao vút kịch liệt phập phồng.

"Lão muội, tức giận như vậy làm gì?"

Tào Vinh thấy thế cười nói:"Sẽ không phải là em coi trọng Diệp huấn luyện viên đi?"

"Em sẽ không coi trọng hắn đâu, gia hỏa này sớm muốn sẽ hư thận!"

Chương 611. Thân thế Sakai!

"Cũng đừng quá lo lắng, thân thể lão Diệp rất tốt, thận hư là không thể nào!"Tào Dương một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Tào Xán, nha đầu này giống như có chút thích Diệp Thần?

"Hắn chính là đầu con lừa!"Tào Xán nghiến răng nghiến lợi nói.

"Hắt xì!"

Bên ngoài khách sạn, Diệp Thần vừa ra cửa liền không nhịn được hắt hơi một cái.

"Ngọa tào! Khẳng định có người ở sau lưng nói xấu ta!"Diệp Thần nhỏ giọng lầm bầm, Sakai xuất hiện không khiến người ta hiểu lầm mới là lạ chứ.

"Diệp tiên sinh, ngài lạnh không?"Sakai lo lắng mà nhìn xem Diệp Thần.

Diệp Thần lắc đầu, nhìn xem cảnh tượng trên đường phồn hoa, hỏi:"Chúng ta đi chỗ nào trò chuyện?"

"Ngay ở phía trước không xa có tửu quán, nơi đó tương đối yên tĩnh!"

"Dẫn đường đi!"

"Hải!"

Sakai dẫn đường tại ngừng lại tại một đầu phố cách đó không xa, nơi này có đầu hẻm nhỏ tương đối an tĩnh.

Diệp Thần phóng mắt nhìn lại, trong ngõ nhỏ ánh đèn lờ mờ,

tất cả hai bên đều là các loại tửu quán, quán trọ nhỏ, không ngừng có hán tử say từ tửu quán thất tha thất thểu ra, sau đó mới một đầu ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Mà càng hút mắt người chính là bên đường đứng đấy rất nhiều nữ nhân ăn mặc gợi cảm!

Các nàng như là dã thú tìm kiếm lấy con mồi, phàm là có nam nhân độc thân từ trong ngõ nhỏ chật hẹp đi ngang qua, sẽ có nữ nhân tiến lên bắt chuyện, các nàng vô cùng yêu mị, thân thể đẫy đà cọ qua cọ lại trên người nam nhân, bởi vậy rất nhiều nam nhân đều bị mang vào quán trọ nhỏ

"Sakai, cô không giống người tới chỗ như thế đi?"

Diệp Thần cảm giác không thể tưởng tượng, lấy thân phận Sakai muốn uống rượu, không phải nên đi chỗ cao cấp sao?

Sakai nghe vậy không nói, mà là mang theo Diệp Thần đến một tửu quán tên là 'Hoa Anh Đào'.

Kỳ quái chính là trong hẻm nhỏ mỗi một nhà tửu quán đều có khách, duy chỉ có nhà tửu quán Hoa Anh Đào này không có một ai, giống như sinh ý rất kém cỏi.

"Sakai tiểu thư, ngài đã tới!"

Lão giả duy nhất trong tiệm nhìn thấy Sakai, vội vàng từ sau tủ rượu đi ra.

"Hải!"

Sakai hơi nhướng trán, trên mặt khôi phục lại lạnh lùng ngày xưa, thản nhiên nói:"Ta muốn cùng Diệp tiên sinh uống rượu, không hi vọng có người quấy rầy!"

Lão giả gật gật đầu, lập tức đem Sakai mang vào phòng chỗ

sâu nhất tửu quán, lập tức khom người lui ra ngoài.

Diệp Thần từ lúc vào cửa vẫn quan sát nhà tửu quán này, mặc dù hơi có vẻ cũ kỹ, nhưng mà bên trong lại sạch sẽ gọn gàng, trong phòng thậm chí sớm đốt lên đàn hương.

"Diệp tiên sinh, mời!"

Sakai làm ra động tác mời, mà chính nàng thì quỳ trên gối Tatami.

"Sakai, cô không cần thiết nói xin lỗi tôi!"

Diệp Thần cười lạnh, nói thẳng:"Lão đầu nhà cô không muốn chết, tự nhiên sẽ tới tìm tôi!"

"Diệp tiên sinh, phụ thân tôi còn có thể sống bao lâu?"Sakai nghĩ nghĩ hỏi.

"Tiếp qua nửa giờ độc tính của nó sẽ phát tác, không tới 24 giờ hẳn phải chết không nghi ngờ!"Diệp Thần đưa tay nhìn đồng hồ nói.

Vừa dứt lời, lão giả đưa tới đồ ăn nhật và rượu sake.

"Sakai tiểu thư, vị tiên sinh này, mời chậm dùng!"Lão giả mỉm cười, đưa xong đồ vật lại lui ra ngoài.

"Hắn là lão bản của nơi này?"

Diệp Thần rất hiếu kì, bởi vì từ trên người lão giả hắn cảm nhận được một tia khí tức võ tu, mặc dù chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng loại người này muốn kiếm tiền rất dễ dàng, có cần phải bán rượu hầu hạ người khác sao?

"Hắn là người hầu của mẫu thân của Sakai, trước kia nhà tửu quán này chính là của mẫu thân Sakai!"Sakai tự thân vì Diệp Thần rót rượu, ngữ khí có chút ngưng trọng nói.

"Tửu quán của mẫu phân cô?"

Diệp Thần càng ngày càng hiếu kỳ, mở tửu quán ở loại địa phương ngư long hỗn tạp này, chắc hẳn thân thế Sakai cũng không tầm thường!

Quả nhiên, tiếp xuống Sakai liền đem thân thế của mình không giữ lại chút nào nói cho Diệp Thần.

Nguyên lai mẫu thân Sakai vốn là tiểu lão bản một tửu quán, nhiều năm trước ngẫu nhiên gặp Yamamoto đến đây uống rượu, mẫu thân Sakai tuổi trẻ mỹ mạo một chút liền bị Yamamoto chọn trúng, thế là triển khai nhiệt liệt truy cầu.

Cuối cùng mẫu thân Sakai cùng Yamamoto ở cùng một chỗ, mà Sakai cũng là sinh ra trong nhà tửu quán này.

Nguyên bản có dạng phụ thân như Yamamoto, mẹ con Sakai hẳn là ngày qua ngày rất hài lòng mới đối, không nghĩ tới tồn tại của các nàng bị vợ lớn vợ bé biết, lúc này tìm nhân vật hắc đạo truy sát các nàng!

Mẫu thân Sakai vì bảo hộ con gái mình, chết thảm dưới đao lưu manh, Sakai thì may mắn mà có lão giả vừa rồi giải cứu.

Về sau Yamamoto biết chuyện này, hung hăng khiển trách vợ lớn cùng vợ bé, Sakai mới chuyển nguy thành an, may mắn sống tiếp được.

"Xem ra cô cũng là người số khổ!"

Diệp Thần nghe Sakai kể xong, rốt cuộc biết vì sao nàng lại mang mình tới chỗ như thế uống rượu, nguyên lai nơi này là tửu quán mẫu thân của nàng để lại.

"Diệp tiên sinh biết thân thế Sakai, sẽ không ghét bỏ Sakai chứ?"

"Đương nhiên sẽ không!"

Diệp Thần lắc đầu, nói:"Yên tâm đi, đắc tội tôi chính là cha cô, không liên quan gì đến cô!"

"Diệp tiên sinh, vậy ngài không có ý định cứu phụ thân Sakai sao?"Sakai nghe xong lo âu hỏi.

Chương 612. Ám sát!

"Ân, trừ phi có thể đưa ra chỗ tốt để tôi động lòng, bằng không tôi cứu hắn làm gì?"Diệp Thần nhún vai.

"Sakai biết, là phụ thân Sakai sai!"

Khuôn mặt Sakai đỏ lên, nhịp tim đột nhiên gia tốc, nàng lấy dũng khí nhìn xem Diệp Thần, run giọng nói:"Chỉ cần Diệp tiên sinh có thể tha thứ phụ thân Sakai, Sakai nguyện ý làm nữ nhân Diệp tiên sinh "

Nói nói, Sakai chủ động cởi đai lưng, trang phục hoa anh đào in màu hồng phấn trên người nàng lặng lẽ trượt xuống.

Diệp Thần trong lúc nhất thời đều nhìn ngây người, không thể không nói thân thể Sakai thật đẹp, dáng người càng là không thể bắt bẻ!

Da thịt trắng nõn non mịn thổi qua là phá, môi đỏ khẽ nhếch, muốn làm cho người muốn cắn một ngụm, cái cổ trắng ngọc thon dài, bộ ngực đầy đặn như mỡ đông, ẩn ẩn tản mát ra hương thơm thiếu nữ, một thân hình như thuỷ xà, đường cong linh lung để cho người ta miên man bất định!

Đây là một nữ nhân yêu mị từ tận đáy lòng, tựa hồ mỗi giờ mỗi khắc đều nàng đang dẫn dụ lấy nam nhân, dẫn động tới mỗi một cây thần kinh nam nhân.

"Diệp tiên sinh!"

Sakai thấy Diệp Thần không nháy mắt nhìn xem mình, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng mà hỏi:"Ngài thích thân thể Sakai sao?"

"Thích!"

Diệp Thần không chút do dự nhẹ gật đầu, nói thẳng:"Thân thể của cô rất xinh đẹp, rất có sức hấp dẫn, tôi cũng không phải thái giám, sao lại không thích?"

"Vậy thì tốt quá!"

Trên mặt Sakai ngượng ngập nói:"Diệp tiên sinh, chỉ cần ngài đồng ý cứu phụ thân Sakai, đêm nay Sakai chính là nữ nhân ngài!"

"Cô chịu vì lão đầu nhà mình mà bỏ ra giá lớn thế?"Diệp Thần nghi ngờ nhìn xem Sakai.

"Vâng, Sakai nguyện ý."

Nói xong, Sakai chậm rãi khép lại hai mắt, chờ đợi Diệp Thần đến đây 'Hái hái' Mình!

"Mặc quần áo vào đi!"

Ai ngờ, Sakai đợi nửa ngày, bên tai truyền đến lại là thanh âm cự tuyệt của Diệp Thần.

"Diệp tiên sinh, không phải ngài thích Sakai sao?"Sakai mở to mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn xem Diệp Thần.

Nói thật nàng có chút thất lạc nhỏ, chẳng lẽ thân thể mình không có một điểm hấp dẫn với Diệp Thần?

"Tôi không thiếu nữ nhân!"

Diệp Thần lắc đầu, nói thẳng:"Cô cùng những nữ nhân khác không giống, nhất định là muốn thành đại sự! Nếu như cô có thể đáp ứng tôi một chuyện, tôi sẽ có thể giúp cô leo lên vị trí xã trưởng!"

"Chuyện gì?"

Sakai động tâm, sức hấp dẫn xã trưởng thực sự quá lớn!

"Tôi muốn trên một nửa cổ phần của công ty TNHH!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Cái gì?"

Nghe được Diệp Thần nói như vậy, đôi mắt đẹp của Sakai trợn tròn lên.

"Cô không cần phải vội cho tôi trả lời chắc chắn, chờ tôi thu thập Saitō, cô tự nhiên sẽ làm ra quyết định!"

"Diệp tiên sinh, ngài có nắm chắc như vậy?"Sakai hồ nghi.

"Đương nhiên!"

Diệp Thần gật đầu nói:"Cô thật coi tôi đến Đảo quốc để làm bảo tiêu cho cô sao?"

"Sakai không dám!"

"Tốt, mặc quần áo vào đi, tôi muốn trở về sớm nghỉ ngơi một chút!"

Diệp Thần nói xong đứng người lên, Sakai thấy thế vội vàng đem y phục mặc lên, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng nói:"Sakai đưa Diệp tiên sinh rời đi!"

Hai người còn chưa đi tới cửa, đột nhiên bên ngoài truyền đến một trận tiếng mắng chửi, ngay sau đó một trận tiếng kêu thảm thiết đánh nện kịch liệt.

"Không tốt, có người đến nháo sự!"

Sắc mặt Sakai phát lạnh, tay phải cấp tốc tiến vào trong bọc, Diệp Thần quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong tay Sakai đã có thêm một khẩu súng ngắn.

Bành!

Cửa kéo gỗ bị người phá thủng, tên lão giả vừa rồi đã toàn thân máu tươi ngã vào trong, một đám người áo đen diện mạo dữ tợn khí thế hung hăng phá cửa theo mà vào, ngăn bọn người Sakai ở trong phòng.

"Baka!"

Sakai thấy thế nổi bão hiếm thấy, nàng giơ súng trong tay lên cảnh cáo nói:"Các ngươi ai dám làm loạn, ta liền giết hắn!"

Lúc này, lão giả ngã trên mặt đất cũng giãy dụa lấy từ dưới đất đứng lên, hắn lau đi tàn huyết khóe miệng, nói với Sakai:

"Tiểu thư, mau dẫn lấy vị tiên sinh này rời đi từ cửa sau, để tôi chặn lại bọn họ!"

"Lão già chết tiệt, ngươi dựa vào cái gì cản chúng ta?"

Một nam nhân đầu trọc bên phía đối phương đứng dậy, mặt mũi tràn đầy sát khí trừng mắt lão giả nói.

"Yoshino, lão phu liều mạng với ngươi!"

Mặc dù bản thân lão giả bị trọng thương, nhưng hắn sớm không để ý đến sinh tử, nói xong một quyền hung hăng đánh tới ngực đầu trọc!

"Tự tìm đường chết!"

Đầu trọc chẳng thèm ngó tới, xuất thủ thiểm điện bắt lấy nắm đấm lão giả, dùng sức vặn một cái, trực tiếp bẻ gãy toàn bộ cánh tay lão giả!

Răng rắc!

Tiếng xương nứt thanh thúy vọng lên trên không phòng, đồng

thời còn xen lẫn tiếng kêu thảm thiết thê lương của lão giả!

"Lão quỷ, chịu chết đi!"

Đầu trọc nói xong, nhấc chân hung hăng một cước đá vào vùng đan điền lão giả!

Phốc!

Lão giả phun ra một ngụm máu tươi, lập tức mềm nhũn ngã xuống, trước khi chết đôi mắt già nua vẩn đục của hắn nhìn về phía Sakai, dùng cuối cùng một hơi nói:"Sakai tiểu thư, chạy mau!"

"Baka!"

Sakai tim như bị đao cắt, lão giả trong lòng nàng là thân nhân duy nhất, nhìn thấy hắn bị đánh chết tươi, lúc này liền bóp cò với đầu trọc!

Phanh! Phanh! Phanh!

Ba tiếng súng vang lên qua đi, đầu trọc không chỉ có lông tóc không tổn hao gì, trong tay còn nhiều thêm ba viên đạn nhỏ!

Chương 613. Ai là người phía sau màn?

"Sakai, cô còn quá non!"

Đầu trọc nhìn xem Sakai xinh đẹp động lòng người, một mặt hèn mọn cười nói:"Yên tâm, ta sẽ không giết cô nhanh như thế, chờ ta chơi dễ chịu lại cho cô lên đường!"

"Diệp tiên sinh, xin ngài mau cứu Sakai!"

Sakai nhìn thấy đối phương có thể tay không tiếp đạn cũng giật nảy mình, tranh thủ thời gian hướng đến Diệp Thần cầu cứu.

"Tiểu tử, ngươi chính là tên người Hoa kia?"

Đầu trọc mắt lộ ra hung quang, đồng thời mặt mũi tràn đầy khinh thường nói:"Tại Đảo quốc, người Hoa chẳng bằng con chó, ngươi còn nghĩ cứu người?"

"Chết!"

Diệp Thần đều không có một câu nói nhảm, đưa một bàn tay vỗ tới, không đợi đầu trọc kịp phản ứng trong nháy mắt hóa thành một vũng máu sương mù!

"Ngươi, ngươi là đại sư võ học?"

Trong đám người cũng có biết hàng, thấy thế nước tiểu đều nhanh dọa ra!

"Baka!"

"Người Hoa giết Yoshino, mọi người cùng nhau xông lên giết hắn!"Trong đám người cũng không biết là tên 'Bệnh tâm thần' nào rống lên cuống họng, những lưu manh không biết trời cao đất rộng này thật hướng lao đến Diệp Thần!

"Một bầy kiến hôi!"

Diệp Thần nhẹ nhàng khoát tay, bọn côn đồ này không có chút nào tu vi, trong nháy mắt đốt thành tro bụi!

Một bên Sakai thấy thế, sau khi chấn kinh qua đi trong lòng cũng nổi lên nói thầm, chẳng lẽ Diệp Thần thật có thể đánh bại 'Kiếm Thánh' Saitō của Đảo quốc?

"Sakai, người muốn giết cô cũng thật nhiều a!"Diệp Thần cười lạnh nói.

"Diệp tiên sinh cớ gì nói ra lời ấy?"Sakai sững sờ.

"Lần trước tại Hoa Hạ lính đánh thuê giết cô, hẳn không phải là Yamamoto Ichiro tìm đến, bao quát hạ độc cho cha cô, cũng không phải hắn!"

"Nhưng những tiểu vô lại này, rất có thể là hắn gọi tới!"Diệp Thần nói.

"Cái này Diệp tiên sinh là như thế nào nhìn ra được?"

"Rất đơn giản!"

Diệp Thần nhún vai, nói:"Một tên có thể mời lính đánh thuê, Hàng Đầu Sư, tuyệt đối không nhìn trúng những tên côn đồ này, sẽ quả quyết không tìm bọn họ làm việc!"

"Yamamoto Ichiro tuyệt không phải loại ngoan nhân kia!"

"Vậy sẽ là ai đây?"

Sakai nghe vậy đôi mi thanh tú cau lại, nàng cũng cảm thấy Yamamoto Ichiro mặc dù có chút thủ đoạn, nhưng quan hệ của hắn cùng phụ thân hòa thuận, coi như phái người ám sát mình, cũng không có khả năng ra tay với phụ thân!

Như vậy còn có ai muốn giết nàng, chẳng lẽ là cổ đông nào đó của công ty TNHH, muốn nhân cơ hội đoạt quyền?

"Nếu cô đã trở về, người điều khiển phía sau màn cũng rất nhanh sẽ hiện thân, không cần suy nghĩ nhiều!"Diệp Thần nói xong quay người rời đi.

"Diệp tiên sinh, Sakai đưa ngài!"

Sakai nện bước chân nhỏ, vội vã cùng đi lên

Đông Kinh, khu biệt thự cấp cao nào đó.

Yamamoto Ichiro đang đi qua đi lại trong phòng khách xa hoa, lộ ra nôn nóng bất an!

"Ichiro, anh có tâm sự gì, chia sẻ cho em đi?"Nữ nhân một khuôn mặt tinh xảo, nhìn xem Yamamoto Ichiro xao động bất an ôn nhu nói.

"Ngậm miệng!"

Yamamoto Ichiro dừng bước, bỗng nhiên quay đầu hung hăng trừng nữ nhân một chút, cả giận nói:"Chuyện của nam nhân, nữ nhân biết cái gì!"

"…"

Nữ nhân nghe xong dọa đến tranh thủ thời gian cúi đầu, nàng chỉ là 'Chim hoàng yến' Yamamoto Ichiro nuôi, căn bản không dám cùng Yamamoto Ichiro mạnh miệng.

Reng reng reng!

Đúng lúc này, điện thoại trong phòng khách vang lên, Yamamoto không kịp chờ đợi đi qua nhận nghe điện thoại.

"Yamamoto-kun, xảy ra chuyện!"

Điện thoại đầu kia truyền tới một thanh âm quen thuộc.

"Xảy ra chuyện? Sakai chết sao?"Yamamoto Ichiro vội vàng mà hỏi thăm.

"Không có!"

Suzuki ngữ khí phẫn nộ nói:"Người Hoa đáng chết kia, ngay cả Yoshino-kun đều bị hắn giết, baka!"

"…"

Yamamoto Ichiro nghe được tin tức này, cả người đều không tốt!

Hắn không sợ Sakai, hiện tại ngược lại lo lắng Diệp Thần đem bút trướng này tính tại trên đầu của hắn, vậy phiền phức lớn rồi!

Tục ngữ nói, sợ cái gì thì đến cái đó!

Đúng lúc này, bên ngoài biệt thự đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn, ngay sau đó cửa sổ thuỷ tinh to lớn rơi xuống đất, văng ra cả phòng!

"A!"

Nữ nhân được bao nuôi dọa đến rít lên một tiếng!

Yamamoto quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đám người áo đen tráng kiện vọt vào, bọn họ đều che mặt, chỉ lưu một đôi ánh mắt lạnh như băng ở bên ngoài.

"Ngươi, các ngươi là ai?"

Trong lòng Yamamoto cảm giác nặng nề, thầm nghĩ không phải là Sakai biết mình phái người giết nàng, nhanh như vậy đến trả thù?

"Giết, một tên cũng không để lại!"

Một người áo đen làm cái động tác cắt cổ, mười mấy tên áo đen phía sau hắn như mãnh hổ hạ sơn, nhao nhao đánh tới phía Yamamoto Ichiro!

Mà nữ nhân được bao nuôi thảm nhất, nàng đều không có rõ ràng chuyện gì xảy ra, liền bị người áo đen bắt lấy đầu mạnh mẽ vặn một cái!

Răng rắc!

Nữ nhân cổ đứt gãy, trong nháy mắt tử vong!

"Ozawa!"

Yamamoto Ichiro thấy thế đau lòng không thôi, đây là một trong những nữ nhân hắn thích nhất, không nghĩ tới cứ như vậy bị người giết!

"Yamamoto tiên sinh, ngươi không cần bi thương!"

Một người áo đen đi đến trước mặt Yamamoto, âm trắc trắc cười nói:"Ngươi rất nhanh sẽ đi gặp nữ nhân này!"

"A?"

Yamamoto Ichiro hít mũi một cái, bởi vì hắn nghe được một cỗ mùi thơm chất gỗ quen thuộc, nhưng là ở đâu ngửi qua hắn lại nghĩ không ra.

"Chết đi!"

Chương 614. Yamamoto Yoji bệnh nặng!

Người áo đen vỗ một chưởng tại đỉnh đầu Yamamoto, Yamamoto chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, ngay sau đó liền mất đi tri giác

Qua không biết bao lâu, Yamamoto thế mà như kỳ tích mở mắt ra, đồng thời vừa tỉnh lại liền nghe được có người gọi mình.

"Đại ca, anh thế nào?"

"Takeshi?"

Yamamoto chịu đựng đỉnh đầu kịch liệt đau nhức, nghi ngờ nhìn xem Yamamoto Takeshi hỏi:"Cậu, sao cậu lại ở đây?"

"Đại ca, phụ thân bệnh tình tăng thêm, em vốn định tới tìm anh thương lượng, kết quả vừa tiến đến liền thấy anh bị người đánh ngất xỉu!"

Yamamoto Takeshi sắc mặt lo lắng, nhịn không được hỏi:"Đến tột cùng xảy ra chuyện gì?"

"Đánh ngất xỉu?"

Yamamoto lúc này mới ý thức được mình còn chưa có chết, hắn để Yamamoto Takeshi đỡ mình ngồi xuống ở trên ghế sa lon.

Ngay tại thời điểm hai người tới gần, Yamamoto lại không tự giác nhíu nhíu mày, nhưng rất nhanh lại khôi phục như thường

"Quả nhiên bị Diệp Thần nói trúng, phụ thân cũng không khỏi

hẳn!"

Tựa ở trên ghế sa lon, Yamamoto có chút suy yếu nói.

"Diệp Thần?"

"Không sai! Nam nhân Sakai mang về từ Hoa Hạ, người này phi thường đáng sợ, lần này ta bị tập kích khẳng định cũng là Sakai bọn họ giở trò quỷ!"Nói xong hắn thật sâu nhìn Yamamoto Takeshi một chút.

"Đại ca, mâu thuẫn giữa anh cùng Sakai em biết, vì công ty TNHH hai người minh tranh ám đấu thật lâu rồi, nhưng còn không đến mức hạ sát thủ đi?"Yamamoto Takeshi mặt mũi tràn đầy không thể tin.

"Cậu không hiểu, khẳng định là hắn!"

Yamamoto Ichiro cắn răng, tức giận nói:"Sakai ỷ vào mình có Diệp Thần chỗ dựa, liền cho rằng có thể kế thừa sản nghiệp của phụ thân sao, nằm mơ!"

"Đại ca, anh muốn làm sao xử lý?"

Yamamoto Takeshi nghe xong vội vàng nói:"Anh tuyệt đối đừng làm loạn, dù sao mọi người là huynh đệ tỷ muội cùng cha!"

"Ta sẽ không dùng sức mạnh!"Yamamoto Ichiro cười lạnh nói:"Đồ vật ta không lấy được, người khác cũng đừng nghĩ đạt được! Takeshi, ngày kia tổ chức họp hội đồng, ta đem toàn lực đề cử cậu kế thừa vị trí phụ thân!"

"Không được a!"

Yamamoto Takeshi liên tục khoát tay, nói thẳng:"Em không thích kinh thương, đại ca, anh biết rõ!"

"Chẳng lẽ cậu muốn nhìn thấy đại ca bị Sakai giết chết

sao?"Yamamoto Ichiro quát lớn.

"Cái này tốt a, em đành đáp ứng!"Yamamoto Takeshi bất đắc dĩ nhẹ gật đầu.

"Đi, chúng ta đi nhìn phụ thân trước!"

Yamamoto Ichiro chịu đựng kịch liệt đau nhức đứng dậy, Yamamoto Takeshi thấy thế vội vàng tiến lên nâng, hai huynh đệ chậm rãi rời đi biệt thự

Cùng lúc đó, Sakai đem Diệp Thần đưa đến cửa khách sạn.

"Diệp tiên sinh, Sakai đưa ngài trở về phòng đi?"Khuôn mặt Sakai đỏ lên nói với Diệp Thần.

"Không cần!"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, trong lòng tự nhủ cô nàng muốn ngủ hắn, thật tình không biết trong nhà mình còn có bảy vị sư tỷ chưa nếm thịt tươi đâu, làm sao có thể đến phiên nàng?

Sakai lần nữa bị cự tuyệt cũng không có ảo não, ngược lại càng ngày càng khâm phục với Diệp Thần, không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, tuyệt đối chính nhân quân tử!

Lúc hai người vừa tách ra điện thoại di động Sakai vang lên, nàng kết nối chưa nói đươc vài câu, sắc mặt lập tức đại biến.

"Diệp tiên sinh, xin dừng bước!"

Sakai nhìn xem Diệp Thần đi vào khách sạn, mau đuổi theo đi lên.

"Làm gì?"

Diệp Thần sững sờ, nghĩ thầm chẳng lẽ Sakai chưa từ bỏ ý định, muốn 'Bá Vương ngạnh thượng cung'?

"Diệp tiên sinh, bệnh tình phụ thân Sakai thật sự tăng thêm, xin mau cứu hắn đi!"Sakai bái thật sâu, hơi có vẻ lo lắng nói.

"Cứu hắn?"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, cười lạnh nói:"Muốn mạng sống có thể, đến khách sạn quỳ xuống cầu tôi đi!"

"Cái này"

"Hắn chết, không phải cô có thể càng nhanh thượng vị sao?"

Diệp Thần cười ý vị thâm trường cười, nói xong quay người đi vào thang máy, chỉ để lại một mình Sakai 'Lộn xộn trong gió' , Diệp tiên sinh đến cùng có muốn cứu lão ba nàng hay không?

Gia tộc Yamamoto, sân (viện lạc: sân lớn có tường bao quanh).

Tỷ đệ Sakai vội vàng chạy tới nơi này, vừa xuống xe liền nghe được một trận tiếng kêu thảm thiết thê lương quanh quẩn trong sân.

"Không tốt, là thanh âm phụ thân!"

Sakai vội vàng chạy tới phòng ở lão Yamamoto, vào cửa xem xét một màn trước mắt đưa nàng triệt để sợ ngây người!

Chỉ thấy thân thể lão Yamamoto trần truồng, đau đến lật qua lật lại trên giường kêu rên liên hồi!

Sakai tập trung nhìn vào, mới phát hiện trên thân lão Yamamoto xuất hiện rất nhiều lỗ máu to bằng móng tay lít nha lít nhít.

Máu tươi nồng nước càng không ngừng từ trong những lỗ nhỏ này chảy ra, tản mát ra một cỗ mùi hôi thối khiến người buồn nôn!

Yamamoto Ichiro cùng Yamamoto Takeshi mang theo khẩu

trang, cau mày ở một bên thúc thủ vô sách, chỉ có mấy người hầu ở một bên cố nén hôi thối càng không ngừng vì lão Yamamoto lau sạch lấy vết thương, nhưng căn bản xoa không hết, lỗ máu nhiều lắm!

"Phụ thân!"

Sakai nhìn thấy dáng vẻ thống khổ của lão Yamamoto, hốc mắt xoát một chút liền đỏ lên.

"Sakai, Fukada, hai người đã tới!"Yamamoto Takeshi thấy tỷ đệ Sakai đến lên tiếng chào.

"Nhị ca, trên người phụ thân làm sao bị thương, ngọn nguồn là gì?"Sakai hỏi.

"Ta cũng không rõ ràng!"

"Hừ! Sakai, cô thế mà còn dám tới!"

Yamamoto Ichiro lạnh lùng nhìn xem Sakai, bên trong ánh mắt dần hiện ra một vòng hàn quang.

"Tỷ ta vì cái gì không dám tới, Yamamoto Ichiro, đừng cho là hai tỷ đệ chúng ta dễ khi dễ!"Fukada thấy thế lập tức đứng dậy.

"Baka!"

Yamamoto Ichiro hung hăng trừng Fukada một chút, cả giận nói:"Hai tỷ đệ các ngươi phái người ám sát ta, đừng cho là ta không biết!"

Chương 615. Bằng hữu thổ hào!

"Cái gì?"

Sakai triệt để nổi giận, chỉ vào Yamamoto Ichiro quát lớn:"Ta chưa từng phái người giết ngươi, ngược lại là ngươi để người Sơn Khẩu Tổ tới giết ta, chẳng lẽ không đúng sao?"

"Mọi người chớ ồn ào, vẫn là nghĩ biện pháp mau cứu phụ thân đi!"Yamamoto Takeshi ở một bên khuyên nhủ.

"Ta không có cách nào!"

Yamamoto Ichiro hai tay ôm ngực, trực tiếp biểu thị mình bất lực.

"Diệp tiên sinh có thể cứu phụ thân, bất quá hắn nói muốn phụ thân quỳ xuống cho hắn, mới có thể ra tay cứu"

"Baka!"

Sakai lời còn chưa dứt, lão Yamamoto trên giường bệnh sống không bằng chết thế mà chửi ầm lên:"Ta dù có chết, cũng sẽ không để người Hoa ti tiện chữa bệnh cho ta!"

"Muốn để ta quỳ xuống, mãi mãi cũng không có khả năng!"

Lão Yamamoto khí huyết công tâm, kết quả càng thêm kích thích vết thương, đau đến lão đầu oa oa gọi bậy!

"Cha, Sakai tỷ có hảo ý, nếu không người thật sẽ ợ ra rắm!"Fukada học lời khuyên của Diệp Thần.

"Ợ ra rắm là cái gì?"

Yamamoto Takeshi cùng Yamamoto Ichiro hai mặt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nhìn về phía Fukada.

"Chính là sẽ chết a!"Fukada thốt ra.

"Baka!"

Lão Yamamoto nghe được lời giải thích này phổi đều muốn tức nổ tung!

Nghịch tử, nghịch tử a!

Nhưng đau đớn kịch liệt, để hắn mở miệng nói chuyện đều khó khăn.

"Sakai, cô xác định người Hoa có thể trị hết phụ thân?"Yamamoto Takeshi trầm ngâm một lát hỏi.

"Hải!"

Sakai gật đầu nói:"Lúc trước Diệp tiên sinh có thể cứu sống phụ thân, liền chứng minh y thuật hắn cao siêu!"

"Tốt, vậy chúng ta liền đi tìm Diệp Thần!"

Đám người thương nghị sơ qua, lúc này quyết định 'Cưỡng ép' mang đi lão Yamamoto, bằng không cũng chỉ có thể nhìn xem hắn tươi sống đau chết!

"Ta chết cũng không cần người Hoa xem bệnh cho ta!"

Lão Yamamoto chỉ còn lại nửa cái mạng, hữu khí vô lực nói với Tanaka ngồi ở đầu giường:"Ta đã nói ngươi chuyện cần làm, đi xử lý ngay lập tức!"

"Hải!"

Tanaka cúi đầu xuống len lén lườm Yamamoto Takeshi một chút, lập tức rất là vui vẻ rời đi gian phòng.

"Phụ thân, vì ngài có thể còn sống sót, xin lỗi!"

Yamamoto Takeshi nói xong nhẹ nhàng nhấn một cái tại cổ lão Yamamoto, thế giới trong nháy mắt biến thanh tĩnh.

"Tanaka, ngươi dừng lại!"

Fukada đuổi tới, chất vấn:"Phụ thân đến cùng bàn giao chuyện gì cho ngươi?"

"Xã trưởng bàn giao, một khi hắn không được, liền sớm tổ chức họp hội đồng!"Tanaka cũng không có giấu diếm, đem tình hình thực tế cáo tri Fukada.

"Cái gì?"

Fukada nghe vậy không khỏi nhíu mày, phụ thân đây là muốn bàn giao hậu sự, tiết tấu tuyển người nối nghiệp a, nhưng đây cũng quá gấp đi?

Khách sạn Đông Kinh.

Diệp Thần ngồi tại ghế sa lon bằng da thật ở phòng tổng thống, thích ý uống rượu đỉnh cấp khách sạn.

"Lão Diệp, toàn quân có cậu là ở phòng xa xỉ nhất, ở một đêm phòng tổng thống không rẻ đi?"

Tào Dương ngồi tại đối diện Diệp Thần, ngắm nhìn bốn phía đầy rẫy bài trí ngọc đẹp xa xỉ, nhịn không được trêu chọc nói.

"Phòng là Lan Trần thăng cấp cho tôi, bao nhiêu tiền tôi cũng không có hỏi!"Diệp Thần nhún vai, trước đây không lâu hắn gọi điện thoại cho Ảnh Tử hỏi thăm tình huống trong nhà, vừa vặn Lan Trần cũng ở đó.

Biết được Diệp Thần ở chính là phòng phổ thông, Lan Trần 'Tài đại khí thô' lập tức không vui, lúc này điện thoại điều khiển cho Diệp Thần thăng lên gian phòng đẳng cấp.

"Chậc chậc, khó trách nhiều người muốn leo lên làm bằng hữu thổ hào như vậy!"Mặt mũi Tào Dương tràn đầy hâm mộ nói.

"Lão Tào, huynh quá khoa trương đi, địa vị của nhà huynh tại Hoa Hạ, đặt ở thời cổ đại chính là vương hầu tướng lĩnh!"Diệp Thần cười nói.

"Cắt! Tào gia cũng không phải tham quan, sinh hoạt cũng chỉ bậc trung bình, lấy đâu ra hơn?"

"Lần trước cha huynh mua đôi giày da ba ngàn khối, còn bị lão bà hắn quở trách một trận, nói hắn không biết cách sống đâu!"Tào Dương bĩu môi nói.

Diệp Thần nghe xong nhịn cười không được, lấy cấp bậc Tào Viện Triều, coi như đi đôi giày ba trăm ngàn, đoán chừng cũng không ai dám nói cái gì, coi như giống Tào Dương nói, Tào gia không ra tham quan, muốn sinh hoạt cẩm y ngọc thực là không thể nào!

Nhưng càng là loại quan này, mới càng có thể được lão bách tính ủng hộ!

"Đúng rồi lão Diệp, lão ca hoài nghi cô nàng Tào Xán kia thích cậu!"Tào Dương đột nhiên thấp giọng, biểu lộ thần bí nói.

"Thích tôi?"

Diệp Thần nhún vai, thản nhiên nói:"Không kỳ quái a, tôi ưu tú như vậy, nữ nhân thích cũng là rất bình thường!"

"Kháo! Cậu có thể đừng Vẹc-Xây (ưu tú hơn người) được không, khiêm tốn một chút sẽ chết a!"

Tào Dương nhịn không được liếc mắt, trước kia làm sao không có phát hiện Diệp Thần thích trang bức?

Leng keng.

Đúng lúc này truyền đến một trận chuông cửa, ngay sau đó liền nghe được thanh âm Sakai truyền đến:"Diệp tiên sinh, xin hỏi ngài ở đâu?"

"Tới!"

Diệp Thần không để ý ánh mắt kinh ngạc của Tào Dương, đứng dậy đi tới mở cửa phòng ra.

"Ân, còn nhanh một chút so với tôi tưởng tượng, vào đi!"Diệp Thần tựa hồ sớm đoán được Sakai sẽ đến, thấy được nàng tuyệt không ngoài ý muốn.

"Diệp tiên sinh, xin mau cứu phụ thân tôi, bất kỳ điều kiện gì chúng tôi đều có thể đáp ứng!"

Sakai biết thời gian không nhiều, ngay cả gian phòng cũng không vào đi, một mực cung kính đứng tại cửa nói với Diệp Thần.

"Người đưa tới?"

"Đưa rồi, đang ở dưới sảnh!"Sakai gật đầu.

Chương 616. Con cái của hắn quá hôi sữa!

"Tốt a, tôi đi theo cô nhìn xem!"

Diệp Thần sảng khoái đồng ý, nếu lão Yamamoto đã xem thường người Hoa như vậy, vậy để hắn nhìn xem tài sản của mình bị người Hoa chiếm đoạt là như thế nào!

"Lão Tào, tôi xuống dưới làm ít chuyện, huynh ở lại đây nghỉ ngơi luôn đi!"

"Huynh đệ, cẩn thận kẻo đau eo a!"Tào Dương thấy là Sakai, một mặt vui cười trêu chọc nói.

"Kháo!"

Diệp Thần bó tay rồi, mình đi xem bệnh nhân, làm sao lại vọt đến eo?

Dưới lầu, sảnh yến hội.

Lão Yamamoto đã tỉnh lại, lão gia hỏa vừa tỉnh lại liền đau đến đầu đầy mồ hôi, mắt thấy sắp không được!

Trong những cái lỗ nhỏ lít nha lít nhít trên người hắn kia, bắt đầu có những côn trùng chừng hạt gạo chui ra ngoài ra, côn trùng dinh dính đẫm máu nhìn khiến da đầu run lên!

"Ọe!"

Quản lý khách sạn vốn hùa vào quay mông ngựa, kết quả nhìn thấy một màn trực tiếp liền bị buồn nôn nôn!

"Baka! Lăn ra ngoài!"

Yamamoto Ichiro tức giận đến đá một cước vào trên mông quản lý, quản lý này còn mừng thầm đâu, trong lòng tự nhủ rốt cục không phải ngửi cỗ mùi hôi thối này!

"Diệp tiên sinh tới!"

Lúc này Sakai dẫn Diệp Thần đi vào sảnh yến hội, Yamamoto Ichiro nhìn thấy Diệp Thần khẽ gật đầu, xem như chào hỏi qua.

Diệp Thần phẩy phẩy cái mũi, lão Yamamoto hiện tại còn thối hơn so với phân, đến gần một chút cũng giống tiến vào nhà vệ sinh công cộng!

"Diệp tiên sinh, nghe đại danh đã lâu!"

Yamamoto Takeshi thấy Diệp Thần đến, chủ động tiến lên đưa tay ra.

Diệp Thần không nhúc nhích, mà là thật sâu nhìn Yamamoto Takeshi một chút, Kim Đan Kỳ đỉnh phong, không nghĩ tới một cái thương nghiệp thế gia thế mà cũng bồi dưỡng được loại cao thủ này!

Thấy Diệp Thần không có phản ứng, Yamamoto Takeshi lúng túng thu tay về, bất quá trong mắt lại hiện lên một vòng sát khí lăng lệ.

"Baka, ta không muốn người Hoa"

Lúc này Yamamoto đã chỉ còn cuối cùng một hơi, nhưng khi hắn nhìn thấy Diệp Thần vẫn là đem hết toàn lực cự tuyệt được trị liệu.

"Lão già chết tiệt, người Hoa đào mộ tổ lão? Muốn nói hận, cũng là người Hoa hận tiểu quỷ tử các ngươi, đừng làm

phản!"Diệp Thần ngay trước bọn người Sakai lạnh lùng nói.

"..."

Quả nhiên, nghe được Diệp Thần xưng hô 'Tiểu quỷ tử', mặt huynh đệ Yamamoto đều tái đi, nếu mà người trước mặt này không phải Diệp Thần, bọn họ cam đoan đánh cho bay ra phẩn!

"Diệp tiên sinh"

"Sakai, lúc trước tôi nói qua cái gì?"Diệp Thần hai tay ôm ngực, một mặt hài hước nhìn xem lão Yamamoto nằm trên mặt đất thống khổ vạn phần.

Bịch!

Để cho người ta không nghĩ tới chính là, Yamamoto Takeshi thế mà chủ động quỳ xuống cho Diệp Thần, bọn người Sakai thấy thế cũng nhao nhao quỳ xuống.

"Diệp-kun, xin mau cứu phụ thân tôi, cậu muốn bao nhiêu tiền tôi đều có thể cho cậu!"

Yamamoto Takeshi nói xong còn dập đầu một cái cho Diệp Thần.

"Không sai, gia tộc Yamamoto chúng ta nguyện ý trả bất cứ giá nào!"

Yamamoto Ichiro cũng không chút keo kiệt nào, lập tức tế tổ với người Hoa, dập đầu như giã tỏi!

Sakai cũng không nói cái gì, lôi kéo Fukada cũng dập đầu cho Diệp Thần.

"Ngọa tào! Các người đừng dập đầu!"

Diệp Thần muốn tránh cũng không kịp, cái này mẹ nó nếu là

tại Hoa Hạ, người khác còn tưởng rằng người phải chết là hắn đây.

"Mời Diệp tiên sinh mau cứu phụ thân Sakai đi!"Trong mắt Sakai chứa lệ quang.

"Tốt, các người đứng lên trước đi!"

Diệp Thần cũng là choáng, tiểu quỷ tử động một chút lại quỳ xuống dập đầu cho người ta, chỉ thiếu trước mặt có thêm chén cơm và ba que nhang.

Bất quá đã đáp ứng Sakai, hắn cũng không có ý định thả 'Bồ câu' !

Hưu!

Diệp Thần cong ngón búng ra, một đạo kình khí bắn vào ấn đường lão Yamamoto, trong nháy mắt lão đầu ngất đi.

"Phụ thân!"

Sakai thấy thế gấp, một bên Yamamoto Takeshi lại sắc mặt nghiêm túc nói:"Không nên quấy rầy Diệp-kun, phụ thân không có việc gì!"

Lời tuy như thế, nhưng Yamamoto Takeshi lại kiêng kị nhiều hơn mấy phần với Diệp Thần, tu vi của người này chỉ sợ không hề thấp so với mình.

Diệp Thần móc ra ngân châm, động tác cực nhanh đâm hai châm vào lão Yamamoto, ngay tại lúc hắn chuẩn bị đâm châm thứ ba, cổng sảnh yến hội truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập.

"Người nào!"

Yamamoto Ichiro nổi trận lôi đình, nổi giận đùng đùng trừng

mắt về cổng sảnh yến hội.

Kết quả, một bang lão đầu tóc bạc trên mặt mang theo vẻ giận dữ đi đến, từ cách ăn mặc bọn họ đến xem đều không phải người bình thường!

"Các cổ đông làm sao đều tới?"

Sakai khẽ giật mình, những người này xuất hiện rõ ràng ngoài ý liệu của nàng.

"Dừng tay!"

Một lão đầu đi đầu tiên, mang theo kính mắt gọng vàng, nhìn mười phần nho nhã, nhưng hắn lại phẫn nộ quát lớn với Diệp Thần.

Diệp Thần quay đầu lườm hắn, thu hồi ngân châm trên mặt mang theo vẻ nghiền ngẫm tươi cười.

"Sakai, xem ra cô sẽ sớm lên làm xã trưởng!"

"Cái gì?"

Sakai không hiểu ra sao, không chờ nàng nghĩ rõ ràng, các cổ đông đã bắt đầu vội vàng chạy đến làm khó dễ!

"Sao có thể như vậy! Yamamoto huynh biến thành dạng này, các ngươi thế mà cũng không cho chúng ta biết!"

"Đây là bác sĩ trẻ tuổi từ chỗ nào mời đến, các ngươi muốn hại chết Yamamoto sao?"

"Ichiro, ngươi quá làm cho chúng ta thất vọng!"

"Vẫn là huynh đệ chúng ta đáng tin cậy, con cái của hắn quá hôi sữa!"

"..."

Chương 617. Phong ba bỏ phiếu!

Những người này không phân trần gì đã quở trách đám người Sakai một phen, duy chỉ có Yamamoto Takeshi là bọn họ không nói gì, bởi vì tất cả mọi người biết hắn say mê võ học, cũng không có tham dự tập đoàn vận doanh.

Tục ngữ nói, nhà dột còn gặp mưa.

Yamamoto Ichiro cũng không kịp giải thích, đột nhiên lại có một đám người xông vào sảnh yến hội.

Những người này cầm máy ảnh, trường thương đoản pháo nhắm ngay hiện trường quay chụp, đèn flash bắn ra đám người ngay cả con mắt đều không mở ra được!

"Baka! Ai gọi phóng viên tới!"

Một cổ đông giận tím mặt, hung hăng trừng mắt về phía Yamamoto Ichiro, ai bảo hắn là con trưởng gia tộc Yamamoto đâu?

"Người tới, đem những phóng viên này đuổi đi ra!"Yamamoto Ichiro tức điên lên, giận dữ hét với hai quản lý đứng tại cổng như đồ đần.

"Không được quay chụp!"

Sakai cũng luống cuống, vạn nhất ngày mai dáng vẻ phụ thân lên báo vậy xong, nghĩ đến nàng đây cũng mau tới trước tận khả năng ngăn trở ống kính phóng viên.

Hiện trường lập tức hỗn loạn tưng bừng, Diệp Thần lại tại

trong lúc vô tình phát hiện Tanaka giấu ở trong đám người.

Mặc dù hắn mang theo mũ lưỡi trai, ép tới rất thấp, nhưng Diệp Thần vẫn là một chút đem hắn nhận ra được, tiểu tử này còn thừa dịp loạn đứng ở bên người Yamamoto Takeshi, giống như làm bộ dạng như không có gì.

Có mờ ám!

Diệp Thần cười lạnh, nhớ tới Kikumon bên người Sakai, xem ra Tanaka này cũng bị người mua chuộc.

Cũng may quản lý gọi bảo an tới, rất nhanh liền đem phóng viên đuổi ra khỏi sảnh yến hội.

Sự tình mặc dù rất nhanh lắng lại, nhưng có phóng viên tham gia rất nhiều tâm thái của người ta trong nháy mắt phát sinh chuyển biến!

"Khụ khụ!"

Đúng lúc này lão Yamamoto tỉnh lại, bị Diệp Thần đâm hai châm, khí sắc lão đầu tốt lên rất nhiều, tối thiểu có thể nói chuyện bình thường, lỗ máu trên thân cũng tạm thời ngừng lại chảy máu.

"Phụ thân!"

"Ân, các con đều tới!"

Lão Yamamoto đảo mắt một vòng, khi hắn nhìn thấy nhiều cổ đông như vậy đều ở đây, lúc này tuyên bố tổ chức họp tại tại chỗ.

"Ta chuẩn bị thối vị nhượng chức, từ bên trong con cái của ta tìm một người nối nghiệp."Lão Yamamoto nằm trên cáng cứu thương mở miệng nói với mọi người.

"Yamamoto-kun, ngươi cũng xác thực mệt mỏi, liền an tâm ở nhà tĩnh dưỡng đi!"Cổ đông dẫn đầu cũng nhẹ nhàng thở ra.

Vừa rồi phóng viên nếu như chụp tới dáng vẻ toàn thân rót mủ của lão Yamamoto, ngày mai giá cổ phiếu công ty TNHH khẳng định sẽ giảm lớn, đến lúc đó các cổ đông sẽ ăn thiệt thòi theo.

"Yamamoto-kun, ngươi nghĩ đề cử ai?"Một cổ đông hỏi.

"Sakai!"

Mặc dù bản thân lão Yamamoto bị trọng thương, đầu óc vẫn còn tính toán rõ ràng tỉnh, hắn biết luận năng lực Sakai mạnh hơn so với Yamamoto Ichiro, có nàng dẫn đầu tập đoàn cũng yên tâm.

Lời vừa nói ra, hiện trường lập tức nghị luận ầm ĩ, có đồng ý, cũng có phản đối!

"Ta không đồng ý Sakai, Yamamoto Ichiro so với nàng tốt hơn!"

"Sakai tiểu thư càng thích hợp, năng lực của nàng tuyệt đối không thể chênh lệch so với Ichiro!"

"Hừ, chỉ là một cái viện dưỡng lão đều không giải quyết được, nói chuyện cục diện gì?"

"Ta ngược lại thật ra cảm thấy có thể để Yamamoto Takeshi thí thử, dù sao lực ảnh hưởng sư phụ hắn cũng có thể đến giúp chúng ta!"

"..."

Sakai cùng Yamamoto Ichiro là người trong cuộc không có ầm ĩ, bọn lão tóc bạc lại bắt đầu thần thương khẩu chiến.

Mà sau khi cổ đông nào đó đề cập đến sư phó Yamamoto Takeshi, đám người lập tức ngậm miệng lại, đồng thời trong lòng cũng đều nổi lên lời thì thầm, bởi vì năng lực vị kia xác thực không thể khinh thường!

Trò chuyện một chút, việc này vậy mà lâm vào thế bí!

Diệp Thần trầm mặc liếc mắt Yamamoto Ichiro, chỉ thấy mặt hắn không biểu tình, ánh mắt lại tan rã, tựa hồ tại suy nghĩ lấy cái gì.

Lại nhìn Yamamoto Takeshi, tất cả mọi người nói hắn vô tâm tranh đoạt vị trí xã trưởng, giờ phút này trên mặt lại nổi lên một vòng túc sát chi khí!

Ngọa tào!

Chẳng lẽ Yamamoto Takeshi mới là người chủ sử sau màn tất cả mọi chuyện?

Đang lúc Diệp Thần hồ nghi, lão Yamamoto cũng nghĩ ra một cái biện pháp, bỏ phiếu quyết định xã trưởng chi vị, tất cả mọi người ở đây bao quát Sakai là người trong cuộc đều có quyền bỏ phiếu!

Fukada nghe xong trong bụng nở hoa, bởi vì tỷ đệ hai người bọn họ có hai phiếu, so Yamamoto Ichiro bọn họ càng có ưu thế.

Nhưng mà, kết quả bỏ phiếu lại làm cho người cảm thấy ngoài ý muốn!

Nguyên bản tiếng hô tối cao Yamamoto Ichiro, thế mà bỏ phiếu số ít nhất, ngược lại số phiếu hai người Sakai cùng Yamamoto Takeshi lại nhiều ngang nhau.

Yamamoto Takeshi tuyệt đối là một con ngựa ô!

"Cái gì?"

Fukada cũng không khỏi đến mở to hai mắt nhìn, một giới vũ phu biết cái gì kinh thương, dựa vào cái gì số phiếu của hắn nhiều ngang tỷ tỷ?

"Còn có ai chưa có bỏ phiếu sao?"

Lão Yamamoto thấy cảnh này không khỏi tăng thêm hô hấp, ý tưởng bỏ phiếu là hắn nói ra, không nghĩ tới kết quả lại kích thích như thế!

"Còn có ta!"

Trong đám người truyền đến thanh âm Yamamoto Ichiro, chỉ thấy sắc mặt hắn nghiêm túc, chậm rãi giơ tay lên.

"Ichiro, ngươi bỏ cho mình cũng vô dụng!"Một cổ đông xem trọng Yamamoto Ichiro thở dài nói.

"Ta biết!"

Yamamoto Ichiro cắn răng, ánh mắt trở nên sắc bén mà kiên định, đảo qua một vòng trên người Yamamoto Takeshi, trầm giọng nói:

"Cho nên ta sẽ bỏ cho bọn họ!"

"Vậy ngươi muốn bỏ cho ai?"

Tất cả mọi người ngừng thở, nhao nhao nhìn về phía Yamamoto Ichiro, chờ đợi hắn bỏ phiếu.

Chương 618. Yamamoto Takeshi nổi giận (hạ)!

"Đại ca, nếu như em lên làm xã trưởng, nhất định sẽ truy cứu tới cùng chuyện Sakai phái người ám sát anh!"

Thời khắc mấu chốt, Yamamoto Takeshi nói lời kinh người.

"Cái gì? Sakai thế mà phái người ám sát Ichiro??"

"Quả thực phát rồ! Vì vị trí xã trưởng, ngay cả ca ca mình đều không buông tha!"

"Sakai, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Tất cả mọi người giật nảy cả mình, đồng loạt nhìn về phía Sakai, ngay cả lão Yamamoto cũng là mặt mũi tràn đầy chấn kinh.

"Không có, tôi căn bản không có phái người giết hắn! Yamamoto Takeshi, ngươi nói xấu ta!"

Sakai nghe xong gấp, vội vàng giải thích nói.

"Hừ! Sakai, cô không cần cãi chày cãi cối, ta tận mắt thấy cô người kém chút giết đại ca, có cái gì tốt giải thích!"

"Ta đề nghị, từ giờ trở đi trục xuất Sakai khỏi công ty TNHH!"Yamamoto Takeshi dị thường phẫn nộ, lòng đầy căm phẫn nói với mọi người.

"Baka! Yamamoto Takeshi, ngươi ngậm máu phun người!"

Fukada thấy tỷ tỷ bị người oan uổng, đương nhiên muốn giúp

Sakai nói chuyện.

"Ta đồng ý với ý kiến của Ichiro!"

"Ta cũng đồng ý!"

Cổ đông đều là cỏ đầu tường, mắt thấy Yamamoto Takeshi chiếm thượng phong, tuyệt đại bộ phận đều đứng ở bên phía hắn.

"Các ngươi....."

Sakai hết đường chối cãi, tất cả mọi người giống đã đồng hẹn, tất cả đều nhận định nàng phái người ám sát Yamamoto Ichiro!

Đúng lúc này, thanh âm Yamamoto Ichiro lại tại vang lên bên tai mọi người

"Một phiếu này ta bỏ cho..... Sakai!"

"Cái gì?"

Lời vừa nói ra, hiện trường lập tức náo nhiệt lên, ai cũng không nghĩ tới sẽ là kết quả này!

Sakai không phải phái người ám sát hắn sao, Ichiro làm sao sẽ còn đem phiếu đầu cho nàng?

Yamamoto Takeshi sắc mặt tái xanh, hắn hận hận nhìn về phía Yamamoto Ichiro, tức giận nói:"Đại ca, anh có phải bị Sakai uy hiếp hay không, có em ở đây anh sợ cái gì?"

"Sakai không có uy hiếp ta!"

Yamamoto Ichiro cắn răng, âm thanh lạnh lùng nói:"Yamamoto Takeshi, kỳ thật những kẻ giết ta kia đều là người của ngươi, có phải không?"

"Cái gì?"

Đám người nghe xong đều hồ đồ rồi, cái phong hồi lộ chuyển này đến cùng là ai phái người đi ám sát Yamamoto Ichiro?

"Baka! Yamamoto Ichiro, ngươi đây là trần trụi nói xấu!"Yamamoto Takeshi tức giận nói.

"Hừ! Mùi thơm trên người ngươi cùng với mùi thơm trên người kẻ giết ta giống nhau như đúc, không phải ngươi còn có ai?"Yamamoto Ichiro hừ lạnh nói.

"Mùi thơm?"

Mấy tên cổ đông khá gần Takeshi hít mũi một cái, xác thực ngửi được một cỗ đặc thù mùi đàn hương.

"Ichiro, việc này ngươi giải thích thế nào?"Một cổ đông mặt âm trầm chất vấn.

"Đàn hương mà thôi, nói không chừng là trùng hợp đâu?"

Yamamoto Takeshi không chút hoang mang giải thích:"Chẳng lẽ trên người có mùi đàn hương chính là hung thủ? Tanaka, trên người ngươi giống như cũng có mùi đàn hương đi?"

"Vâng, tôi thích mùi đàn hương, rất nhiều người Đảo quốc đều thích!"

Thân là đại quản gia gia tộc Yamamoto, Tanaka quả quyết lựa chọn giúp Yamamoto Takeshi nói chuyện.

"..."

Nghe vậy đám người trong lúc nhất thời không biết nói gì, dù sao lấy mùi đàn hương định tội xác thực không đủ lộ ra chứng cứ.

"Diệp tiên sinh."

Mắt thấy lâm vào cục diện bế tắc, Sakai xin giúp đỡ nhìn về

phía Diệp Thần.

"Cái này còn không đơn giản sao, Yamamoto Ichiro đem phiếu đầu cho cô, cô cũng đã là xã trưởng!"

Diệp Thần nhún vai, một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Yamamoto Takeshi, cười nói:"Ngươi không phải sa vào võ học, không quan tâm kinh thương sao, chẳng lẽ đều là giả bộ?"

Nghe được Diệp Thần nói như vậy, cổ đông ủng hộ Sakai liên thanh phụ họa, cũng mặc kệ Diệp Thần có phải là người Đảo quốc hay không!

"Baka!"

Thấy tình hình này, Yamamoto Takeshi triệt để bạo nộ, phảng phất như một con mèo bị đạp cái đuôi, hắn hung tợn trừng mắt Diệp Thần, phẫn nộ quát:

"Tên người Hoa đáng chết nhà ngươi, bớt ở chỗ này châm ngòi ly gián, có tin là ta giết ngươi hay không!"

"Chỉ bằng ngươi?"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, cười lạnh nói:"Nguyên lai ngươi chính là người trốn ở phía sau giở trò quỷ, người phái lính đánh thuê đi Hoa Hạ truy sát Sakai chính là ngươi đi?"

"Ngươi"

Sắc mặt Yamamoto Takeshi đại biến, trước đó hắn còn đang hoài nghi Sakai là thế nào đào thoát truy sát, hiện tại xem ra đều là Diệp Thần giở trò quỷ.

Các cổ đông cũng không phải đồ đần, thấy Yamamoto Takeshi bị Diệp Thần cho mấy câu liền thẹn quá hoá giận, lập tức đưa ra chất vấn!

"Yamamoto Takeshi, ngươi đến cùng có làm loại chuyện này hay không!"Lão Yamamoto tức gần chết, không nghĩ tới hắn vừa bị bệnh gia tộc lại nội loạn.

"Phụ thân, con không có!"

Yamamoto Takeshi vội vàng phủ nhận, chỉ vào Diệp Thần cắn răng nói:"Nhất định là người Hoa này giở trò quỷ, con cũng không làm cái gì!"

"Con vịt chết mạnh miệng!"

Diệp Thần lườm lão Yamamoto một chút, thản nhiên nói:"Lão đầu, nói không chừng chất độc trên người của lão chính là hắn hạ, lão còn dám tin hắn?"

"Người Hoa, nói chuyện là phải chịu trách nhiệm, nếu là ngươi nói xấu Yamamoto Takeshi thiếu gia, chúng ta sẽ không bỏ qua ngươi!"Tanaka mới mở miệng, tất cả mọi người biết con hàng này triệt để nhìn về phía Yamamoto Takeshi.

"Ngươi cho rằng ta tra không được sao?"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, nói xong lấy điện thoại di động ra mở ra loa ngoài, gọi tới cho Sát Sai.

"Thần ca, muộn như vậy ngài đòi tiền sao?"

Sát Sai đang ôm nữ nhân ngủ thật ngon đâu, tiếp được điện thoại Diệp Thần trong nháy mắt tỉnh cả ngủ, phỏng đoán có thể là Diệp Thần lại muốn mình quyên tiền!

Chương 619. Yamamoto Takeshi nổi giận (thượng)!

"Muốn em gái ngươi!"

Diệp Thần nghe xong trực tiếp liếc mắt, tên vương bát đản này cho rằng hắn là ai, làm xã hội đen đe doạ cướp bóc sao?

"Thần ca, em gái tôi rất xấu, ngài thật muốn sao?"Sát Sai nói tới thân muội muội mình đều là mặt mũi tràn đầy ghét bỏ.

"Kháo!"

Diệp Thần lười nhác cùng hắn nói nhảm, trực tiếp để Sát Sai tra một chút lính đánh thuê gần đây đi Hoa Hạ, còn có Hàng Đầu Sư đi Đảo quốc.

"Hàng Đầu Sư tôi không rõ lắm, bất quá lính đánh thuê tôi biết, công ty TNHH mời binh đoàn 'Độc Nha', giết một nữ nhân gọi Sakai!"Sát Sai nói.

Chờ hắn nói xong, ánh mắt mọi người đều nhìn về Yamamoto Takeshi.

Sakai chắc chắn sẽ không mình tìm người giết mình, Yamamoto Ichiro nếu là muốn Sakai chết sẽ không bỏ phiếu cho nàng, vậy liền chỉ còn lại Yamamoto Takeshi!

"Biết tên đối phương sao?"Diệp Thần cười lạnh.

"Không rõ ràng! Bất quá công ty TNHH có gia hỏa gọi Yamamoto Takeshi, đoạn thời gian trước còn nghĩ cùng tôi nói chuyện hợp tác đâu!"

"Tốt, ta đã biết!"

Diệp Thần hài lòng gật đầu, cúp điện thoại quét đám người một chút, thản nhiên nói:"Khả năng rất nhiều người các ngươi đều biết Sát Sai là ai đi, không sai, hắn chính là trùm buôn thuốc phiện lớn nhất Đông Nam Á!"

"Baka!"

Lão Yamamoto tức toàn thân run rẩy, hắn cố nén kịch liệt đau nhức mắng:"Yamamoto Takeshi, đồ nghịch tử nhà ngươi, thế mà tìm trùm buôn thuốc phiện hợp tác?"

"Quá mức, không nghĩ tới Yamamoto Takeshi là loại người này!"

"Vì thượng vị mà ngay cả người nhà đều không buông tha, lục thân không nhận, loại người này sao có thể để hắn làm xã trưởng!"

"Không sai, còn hợp tác cùng trùm buôn thuốc phiện, quả thực phát rồ!"

"..."

Một cuộc điện thoại này của Diệp Thần giống như chọc tổ ong vò vẽ, ngay cả các cổ đông trước đó ủng hộ Yamamoto Takeshi cũng cùng nhau quay đầu.

Yamamoto Takeshi biết đại thế đã mất, nhưng hắn không có chút nào kinh hoảng, nghe được đám người chỉ trích với hắn ngược lại ngửa mặt lên trời cười to.

"..."

Nhìn thấy hắn dạng này, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, hắn là Yamamoto Takeshi điên rồi?

Đợi đến Yamamoto Takeshi cười tận hứng, chỉ thấy hắn diện

mạo dữ tợn, giống như một con mãnh thú ăn thịt người, nhìn chằm chằm đám người đắc ý nói

"Không sai, hết thảy đều là ta làm!"

"Cái gì?"

Nghe được Yamamoto Takeshi sảng khoái như vậy thừa nhận, rất nhiều người ngược lại là hồ đồ.

"Yamamoto Takeshi, ngươi biết hậu quả mình làm như vậy sao?"Cổ đông dẫn đầu tức giận chất vấn.

"Phi!"

Yamamoto Takeshi triệt để lộ ra bản sắc dữ tợn, trực tiếp một miếng nước bọt xì tại trên mặt cổ đông, âm thanh lạnh lùng nói:"Lão già, không muốn chết liền câm miệng cho ta!"

"Ngươi"

Cổ đông dẫn đầu thật bị hù dọa mất mật, ai cũng biết Yamamoto Takeshi là võ tu, hơn nữa còn có một sư phó lợi hại, thật không có mấy người dám cùng hắn khiêu chiến!

"Baka!"

Lão Yamamoto thấy thế lại giận tím mặt:"Yamamoto Takeshi, thứ không có tiền đồ nhà người, muốn bị đá khỏi gia tộc Yamamoto sao?"

"Lão quỷ đáng chết, ngươi cũng ngậm miệng cho ta!"

Nghe được lão Yamamoto, Yamamoto Takeshi triệt để bạo nộ, chỉ thấy thân hình hắn lóe lên trong chớp mắt liền xuất hiện trước mặt lão Yamamoto, đưa tay bóp lấy cổ lão Yamamoto, trực tiếp nâng hắn lên.

"Baka! Mau buông phụ thân ra!"

Yamamoto Ichiro thấy thế quá sợ hãi, xông đi lên ý đồ giải cứu lão Yamamoto.

"Lăn!"

Yamamoto Takeshi gầm thét một tiếng, đồng thời như thiểm điện đá ra một cước, trực tiếp đem Yamamoto Ichiro đạp bay ra ngoài!

Bịch!

Yamamoto Ichiro nặng nề mà nện ở trên vách tường, vừa hung ác ngã xuống đất, xương sườn toàn gãy, muốn bò đều không bò dậy nổi!

Sakai vốn định đi lên hỗ trợ, kết quả lại bị Diệp Thần giữ chặt.

"Diệp tiên sinh"

"Yên tâm, có tôi ở đây Yamamoto Takeshi lật không nổi bọt nước!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Tỷ, nghe Diệp sư phó a!"

Fukada cũng sợ hãi, không nghĩ tới Yamamoto Takeshi ngay cả lão ba cũng dám thu thập, quá mẹ nó tàn bạo!

Một đám các cổ đông cũng dọa đến không dám lên tiếng, sợ chọc giận Yamamoto Takeshi, bộ xương già bọn họ cũng chịu không được giày vò.

"Thả thả ta ra"

Lão Yamamoto ở giữa không trung cực lực giãy dụa lấy, một gương mặt mo kìm nén đến đỏ bừng.

"Hừ! Từ nhỏ ngươi đã nói ta không bằng Yamamoto Ichiro, không bằng Sakai, thậm chí ngay cả tên phế vật Fukada này, đều có thể đạt được ngươi ưu ái!"

"Ta trong lòng ngươi đến cùng tính là gì!"Yamamoto Takeshi diện mạo dữ tợn, cảm xúc phấn khởi dị thường, trên tay cũng gia tăng lực đạo.

"Cứu, cứu ta....."

Lão Yamamoto đem hết toàn lực từ trong cổ họng gạt ra một câu, mắt già vẩn đục xin giúp đỡ nhìn về phía Sakai.

"Ai dám tới cứu ngươi?"

Yamamoto Takeshi lên tiếng cười như điên nói:"Xã trưởng tân nhiệm công ty TNHH nhất định phải là ta, ai cũng đoạt không đi!"

"Diệp tiên sinh, cầu ngài mau cứu phụ thân Sakai đi!"Sakai thấy lão Yamamoto đều mắt trợn trắng, đau khổ cầu khẩn nói.

"Ai, người một nhà các người thật phiền phức!"

Diệp Thần nhún vai, nhìn về phía Yamamoto Takeshi thản nhiên nói:"Thả lão đầu đi, ta không giết ngươi!"

"Ngươi giết ta?"

Yamamoto Takeshi quay đầu lườm Diệp Thần một chút, tay bóp lấy lão Yamamoto nhẹ buông, lão Yamamoto bịch một tiếng rơi xuống trên mặt đất, miệng lớn hô hấp lấy không khí mới mẻ.

"Người Hoa đáng chết, nếu không phải ngươi quấy rối, ta sớm lên làm xã trưởng! Ngươi còn dám uy hiếp ta, đi chết đi!"

Chương 620. Yamamoto Takeshi chết!

Nói xong, Yamamoto Takeshi như là báo đi săn lẻn đến trước mặt Diệp Thần, chủ động phát khởi công kích.

"Diệp tiên sinh, cẩn thận!"

Sakai thấy thế kinh hô một tiếng, mấy người Yamamoto Ichiro cũng nín thở, bọn họ cũng đều biết Yamamoto Takeshi là cao thủ, Diệp Thần sẽ không bị miểu sát đi?

"Muốn chết!"

Diệp Thần ánh mắt phát lạnh, không đợi nắm đấm Yamamoto Takeshi đánh tới mình, như thiểm điện xuất thủ bắt lấy cổ tay đối phương!

Cổ tay Yamamoto Takeshi bị chế trụ không khỏi quá sợ hãi!

Mình đánh giá thấp người Hoa này, tốc độ của hắn quá nhanh!

Răng rắc!

Không đợi Yamamoto Takeshi kịp phản ứng, Diệp Thần hời hợt bẻ gãy cổ tay!

Trong phòng yến hội lập tức truyền đến một tiếng hét thảm, Yamamoto Takeshi che lấy cổ tay đứt gãy, xương cổ tay đâm rách da thịt lòi ra ngoài như chủy thủ bén nhọn, trụi lủi đẫm máu trần trụi bên ngoài, tình cảnh này không khỏi khiến người rùng mình!

"Baka!"

Yamamoto Takeshi ăn phải lỗ vốn, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ trừng mắt Diệp Thần, uy hiếp nói:"Họ Diệp, dám đụng đến ta ngươi nhất định phải chết!"

Nói xong, Yamamoto Takeshi dùng tay trái lấy điện thoại di động ra, đè xuống một cái mã số, bô bô rống lên vài câu sau đó mới cúp điện thoại.

"Viện binh?"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, âm thanh lạnh lùng nói:"Đã như vậy, ta liền giúp Sakai chấm dứt hậu hoạn đi!"

Bành!

Vừa dứt lời, mười mấy tên người áo đen vọt vào sảnh yến hội, bọn họ che mặt, chỉ lưu lại đôi ánh mắt sắc bén nhìn chằm chặp Diệp Thần!

Nhìn thấy những người này chạy đến, mặt mũi Yamamoto Takeshi tràn đầy đắc ý nói:"Diệp Thần, ngươi xác thực rất mạnh, nhưng hôm nay ngươi phải chết!"

"Chính là bọn chúng!"

Yamamoto Ichiro nhìn thấy những người áo đen quen thuộc này, tức giận tới mức cắn răng:"Chính là bọn chúng xông vào trong nhà của ta ám sát ta, Yamamoto Takeshi, quả nhiên là ngươi!"

"Phải thì như thế nào?"

Yamamoto Takeshi trở mặt so lật sách còn nhanh, hừ lạnh nói:"Chuyện ta hối hận nhất, chính là lưu ngươi một mạng! Bất quá, hôm nay ngươi cũng phải chết!"

Vừa dứt lời, đám người áo đen nhao nhao từ bên hông rút ra đao Katana sáng loáng.

Điên rồi!

Yamamoto Takeshi nhất định là điên rồi, thế mà muốn giết tất cả mọi người!

"Tiểu Takeshi, ta thế nhưng là vẫn ở bên ngươi!"

"Đúng a, chúng ta đều là ủng hộ ngươi phiếu bầu a!"

"....."

Các cổ đông đều sợ, hi vọng duy nhất trước mắt bọn họ chính là sống sót, về phần phá sự của gia tộc Yamamoto, bọn họ cũng không tiếp tục nghĩ tham dự.

"Yên tâm, ta chỉ giết người phản đối ta!"Yamamoto Takeshi cười gằn nói.

"Sakai, thật xin lỗi, ta không có khả năng ủng hộ cô!"

Cổ đông trước đó còn bỏ phiếu ủng hộ Sakai, giờ phút này cũng đều nhao nhao chuyển đổi trận doanh, thành người của Yamamoto Takeshi.

"Đám gia hoả tham sống sợ chết các ngươi, baka!"

Fukada tức giận đến nhức cả trứng, đám lão đầu này cũng quá thực tế đi?

"Giết hắn!"

Yamamoto Takeshi không có kiên nhẫn, hét lớn một tiếng, người áo đen đứng tại phía sau hắn kêu gào, cùng một chỗ nhào tới hướng Diệp Thần, trong lúc nhất thời trong phòng yến hội đao quang kiếm ảnh vô cùng náo nhiệt!

"Tiểu quỷ tử, các ngươi thật là chán sống!"

Cánh tay phải Diệp Thần nhẹ nhàng vạch một cái trong hư không, ngay sau đó bọn người áo đen này đột nhiên đều bất động, từng người giống người bù nhìn.

"Mau giết người Hoa, các ngươi làm gì vậy?"Yamamoto Takeshi chịu đựng cổ tay đau đớn tức giận quát lớn.

Kết quả, một giây sau đám người liền thấy một màn suốt đời khó quên, chỉ thấy thân thể những người áo đen này đồng loạt từ giữa đó đứt gãy, biến thành hai đoạn nửa người trên dưới!

Máu tươi như suối phun bắn tung tóe tại sảnh yến hội, trong nháy mắt trong không khí tràn ngập một cỗ mùi máu tươi khiến người buồn nôn.....

"Cái này..... Tại sao có thể như vậy?"

Yamamoto Takeshi chứng kiến một màn này, cả người như bị sét đánh!

Quá mạnh, mình nhiều lần đánh giá cao Diệp Thần, không nghĩ tới cuối cùng vẫn là xem thường hắn.

"Chỉ còn lại ngươi, còn có cái di ngôn gì muốn nói không?"Diệp Thần từng bước đến trước mặt Takshi, toàn thân trên dưới tản mát ra một cỗ sát ý nồng đậm.

"Diệp, Diệp Thần, ngươi giết sư huynh đệ ta, sư phụ ta sẽ không bỏ qua ngươi!"

Trong lòng Yamamoto Takeshi cũng sợ hãi, liên tục lui về sau.

"Nói nhảm nhiều quá!"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, lăng không vỗ ra một chưởng.

Oanh!

Đám người chỉ cảm thấy trước mắt hiện lên ánh lửa, một giây sau Yamamoto Takeshi liền hóa thành một đống tro tàn.....

"....."

Hiện trường đột nhiên hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người ngay cả âm thanh hô hấp cũng không dám quá lớn, sợ chọc giận Diệp Thần!

"Sakai, cô liền an tâm làm ngươi xã trưởng đi!"

Diệp Thần thu thập xong Yamamoto Takeshi, phủi tay nói với Sakai.

"Hải, tạ ơn Diệp tiên sinh!"

Sakai vội vàng khom người, Diệp Thần không lưu tình chút nào giết chóc để nàng triệt để thanh tỉnh, tuyệt đối không nên đắc tội nam nhân này!

Diệp Thần quay người liếc qua Yamamoto Ichiro, chỉ một chút liền dọa đến Yamamoto Ichiro hai chân như nhũn ra, bịch một tiếng quỳ xuống cho Diệp Thần, cầu xin tha thứ:

"Diệp tiên sinh tha mạng, tôi cam đoan về sau cũng sẽ không phái người ám sát Sakai!"

Lời vừa nói ra, chúng cổ đông cũng trợn tròn mắt, người toàn gia tộc này là như nào, ngươi giết ta, ta giết ngươi, chơi vui sao?

"Sakai, ngày mai dẫn tôi đi gặp Saitō!"

Chương 621. Cỏ đầu tường!

Diệp Thần cũng không có ý định giết Yamamoto Ichiro, nói xong quay người đi ra ngoài.

"Diệp tiên sinh, vậy cha tôi"

"Chuẩn bị kỹ càng quan tài đi!"

Diệp Thần ngay cả đầu cũng không quay lại, khoát khoát tay biến mất tại trong tầm mắt mọi người.

Chờ hắn vừa đi, mọi người mới thở ra một hơi dài, nhưng trong lòng vẫn như cũ còn sợ hãi, rất nhiều cổ đông không coi trọng Sakai, thái độ đối với nàng càng là chuyển biến lớn một trăm tám mươi độ!

"Sakai tiểu thư, nguyên lai cô có bằng hữu Hoa Hạ lợi hại như vậy, sớm nói một chút cho chúng ta biết a!"

"Đúng a, kém chút tạo thành hiểu lầm!"

"Sakai, vừa rồi ta ném sai phiếu, vốn nên là bỏ cho cô!"

Sakai lạnh lùng nhìn xem những 'Cỏ đầu tường' này, trong lòng không có chút rung động nào, nàng rất rõ ràng bản tính người Đảo quốc, ai mạnh mẽ người đó là 'Đại ca'.

Mà lão Yamamoto thì sắc mặt âm trầm, một mực trầm mặc không nói.

Một bên Fukada thấy tỷ tỷ làm tới xã trưởng cao hứng phi thường, bắt đầu ở điện thoại trong thương trường tìm hũ tro cốt!

Nếu Diệp tiên sinh nói muốn chuẩn bị quan tài, vậy lão ba khẳng định không sống nổi, mình vẫn là tận chút hiếu đi.

"Sakai, cô thật muốn dẫn Diệp tiên sinh đi tìm Kiếm Thánh Saitō?"Yamamoto Ichiro hỏi.

"Ngươi cảm thấy ta có thể cự tuyệt sao?"

"…"

Một trận gia tộc nháo kịch như vậy kết thúc, đám người rời đi, Yamamoto về đến trong nhà chịu đựng kịch liệt đau nhức bấm một số điện thoại, đồng thời đem chuyện Diệp Thần giết chết Yamamoto Takeshi một năm một mười nói cho đối phương biết.

"Baka!"

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một tiếng gầm thét:"Yamamoto-kun, ngươi yên tâm, ta nhất định phải đem nam nhân Hoa Hạ kia chém thành muôn mảnh, thay các đồ đệ ta báo thù!"

"Yoshi!"

Lão Yamamoto thỏa mãn cười, trước khi chết có thể để cho người Hoa đệm lưng cho mình, cũng thật không tệ!

Sáng sớm hôm sau.

Diệp Thần sớm rời giường đi phòng ăn kiếm điểm tâm, kết quả phát hiện bọn người Tào Dương cũng ở đây.

"Lão Diệp, sớm như vậy đã rời giường, thể lực không tệ a!"Tào Dương bưng sữa bò chén trong tay, ngồi tại đối diện Diệp Thần một mặt cười xấu xa nói.

"Có vấn đề sao?"Diệp Thần hồ nghi.

"Tối hôm qua cậu cùng cô nương kia 'Đại chiến' mấy trăm lần hiệp a, lão ca còn tưởng rằng cậu cần phải nghỉ ngơi một chút!"

"Kháo!"

Diệp Thần tức giận trợn nhìn Tào Dương một chút, hỏi:"Bớt nói lời vô dụng, hôm nay chuẩn bị an bài thế nào?"

"Không có an bài đặc thù gì, chỉ là đi xem sân bãi một chút!"

Tào Dương vừa dứt lời, một bàn tay lông xù to lớn ba một cái đập vào trên bàn ăn, ngay sau đó liền nghe được có người dùng Anh ngữ nói:

"Người Hoa, chúng ta muốn ở chỗ này ăn, các ngươi tránh ra!"

Diệp Thần ngẩng đầu nhìn lên, đối phương là người da trắng cao to, mặc y phục tác chiến sa mạc, trên băng tay còn in cờ Mỹ quốc.

"Ngươi thì tính là cái gì, dựa vào cái gì để cho ta tránh ra?"

Tào Dương xem xét là quân đội người Mỹ quốc, tự nhiên sắc mặt không dễ nhìn.

"Hừ! Chỉ bằng ta là quân nhân Mỹ quốc, tranh thủ thời gian tránh ra cho ta, bằng không ta đánh cho ngươi răng rơi đầy đất!"Người da trắng tóc vàng mười phần phách lối, mấy đồng bọn của hắn cũng vây quanh, mắt lom lom nhìn xem Diệp Thần cùng Tào Dương.

"Các ngươi muốn làm gì!"

Bọn người Tào Vinh ngồi tại bàn bên vỗ bàn đứng dậy, nhìn hằm hằm bọn quân nhân Mỹ quốc dáng vẻ bệ vệ phách lối này.

"Brown, những con khỉ Hoa Hạ này ngứa da, vậy chúng ta liền cho hắn biết thế nào là lễ độ đi!"Một tên da đen khác thân thể

cường tráng, làn da giống than đá đồng dạng cười gằn nói.

"Lăn!"

Diệp Thần thả ra bánh mì trong tay, ánh mắt sắc bén quét những người này một chút, âm thanh lạnh lùng nói:"Không muốn chết thành thật kiếm chỗ khác đi!"

"Shit!"

Tên da đen vừa rồi giận tím mặt, vung lên nắm đấm lớn bằng nồi đất, liền chuẩn bị cho Diệp Thần một quyền!

Đúng lúc này, quản lý khách sạn nghe được tin tức đi tới, vội vàng ngăn tại trước mặt Diệp Thần, cười bồi nói với người da đen:

"Tiên sinh, mời tỉnh táo!"

"Ngươi là ai?"Người da đen trừng một đôi mắt vừa buồn cười lại vô tri, nhíu mày nhìn về phía quản lý.

"Tôi là quản lý khách sạn, vì tiêu trừ hiểu lầm vừa rồi, khách sạn nguyện ý làm ra bồi thường!"Trên mặt quản lý vẫn nở nụ cười.

"Có đúng không?"

Người da đen cùng đồng bọn của hắn nghe xong vui vẻ, người châu Á chính là dễ khi dễ, hơi hù dọa một chút đã muốn bồi thường mình!

"Vậy tốt, ta muốn nữ nhân!"Người da đen một mặt hèn mọn nói.

"Ta không muốn nữ nhân, bồi ta mười ngàn đô la phí tổn thất tinh thần đi!"

"..."

Bọn quân nhân Mỹ quốc này lừa đảo cũng nghiêm túc, nhao nhao công phu sư tử ngoạm.

Không nghĩ tới quản lý thế mà toàn bộ đáp ứng, cứ như vậy một trận mâu thuẫn được hóa giải, quân đội Mỹ quốc đạt được chỗ tốt cũng nghênh ngang rời đi.

"Diệp tiên sinh, vạn phần thật có lỗi, quấy rầy đến ngài dùng cơm!"Bọn người vừa đi, quản lý tranh thủ thời gian cúi đầu chín mươi độ với Diệp Thần.

"Anh biết tôi?"

"Hải!"

Quản lý vội vàng giải thích nói:"Sakai tiểu thư đã phân phó, Diệp tiên sinh cùng bằng hữu của hắn là khách nhân tôn quý nhất của khách sạn!"

Chương 622. Đi gặp Saitō!

"Thì ra là thế! Như vậy khách nhân tôn quý nhất đưa yêu cầu, các người đều sẽ thỏa mãn chứ?"Diệp Thần nhếch miệng lên, treo lên một vòng đường cong giảo hoạt .

Nếu như Viên Vũ ở đây, khẳng định sẽ lẩn ra xa xa, bởi vì mỗi lần Diệp Thần cười như thế, chính là hắn muốn chỉnh người!

"Đương nhiên, Diệp tiên sinh ngài có yêu cầu gì?"Quản lý hỏi.

"Trong bảy ngày tới, tôi không hi vọng gặp lại bọn họ, tốt nhất là nằm ở trên giường!"Diệp Thần thản nhiên nói.

Tại sao là bảy ngày?

Bởi vì Hội Vận Động Quân Nhân Thế Giới lần này, chính là diễn ra trong bảy ngày.

"Tôi phải hướng Sakai tiểu thư xin chỉ thị mới được!"

"Tùy tiện!"

Diệp Thần cũng không quá vội vàng, hắn tin tưởng Sakai biết nên xử trí chuyện này như thế nào.

Quả nhiên, lúc quản lý báo cáo việc này, Sakai chỉ là từ tốn nói câu:"Hết thảy dựa theo Diệp tiên sinh xử lý, mặt khác chuyển cáo Diệp tiên sinh, một hồi ta liền đến khách sạn."

"Nhưng đối phương là quân nhân Mỹ quốc, Sakai tiểu thư, chúng ta thật muốn động thủ sao?"Quản lý nhắc nhở.

"Ta cảnh cáo ngươi, coi như Diệp tiên sinh muốn đem khách

sạn đốt, ngươi cũng phải mua xăng cho hắn, hiểu không?"Sakai nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

"..."

Quản lý đều trợn tròn mắt, Diệp tiên sinh này đến cùng là thần thánh phương nào a, có thể để cho Sakai tiểu thư kính sợ như thế!

Khi hắn đem Sakai chuyển cáo cho Diệp Thần, Diệp Thần nghĩ nghĩ nói với Tào Dương:

"Huynh dẫn đội đi xem sân thi đấu đi, tôi có chút chuyện trọng yếu xử lý!"

"Lão Diệp, muốn nhân thủ hỗ trợ hay không?"

Tào Dương lần này không có trêu chọc, hắn nhìn sắc mặt Diệp Thần nghiêm túc, biết chuyện này khẳng định không đơn giản.

"Không cần!"

Diệp Thần lắc đầu nói:"Nhớ kỹ, mặc kệ tôi chuyện gì xảy ra, các người tranh tài xong liền về nước không cần chờ tôi!"

"Lão Diệp, đến cùng chuyện gì?"

"Đừng hỏi nữa!"

Diệp Thần đứng người lên vỗ vỗ bả vai Tào Dương, quét đám người một chút sau đó rời đi phòng ăn.

Sau đó không lâu Sakai tự mình đến khách sạn tìm Diệp Thần, hai người hàn huyên vài câu, lập tức cùng rời đi khách sạn, lái xe hướng về phía vùng ngoại thành Đông Kinh.

"Sakai, Đảo quốc có cao thủ họ Ôn không?"

Trên đường, Diệp Thần nhớ tới Ôn Bát Thiên nhắc nhở, thế là

mở miệng hỏi.

"Ôn?"

Sakai lắc đầu, ôn nhu nói:"Đảo quốc giống như không có cao thủ họ Ôn, nếu không để Sakai phái người đi thăm dò một chút đi?"

"Không cần."

Diệp Thần lắc đầu, đối phương hơn phân nửa là đổi họ, không phải lấy nội tình công phu Ôn gia, tại Đảo quốc tuyệt đối có thể xưng bá một phương!

"Diệp tiên sinh, Saitō rất lợi hại, ngài thật muốn cùng hắn quyết chiến sao?"

"Tôi không phải muốn cùng hắn quyết chiến!"

Diệp Thần nghe vậy cười khổ, giải thích nói:"Tôi chỉ muốn muốn 《 Xi Vưu Thiên Thư 》 trong tay hắn, bất quá hắn chắc chắn sẽ không cho, vậy nên một trận chiến này sợ là tránh không khỏi!"

"Quyển sách kia rất trọng yếu sao?"Sakai rất hiếu kì.

"Đúng, quyển sách này còn trọng yếu hơn so với sinh mệnh tôi!"

Diệp Thần dùng sức gật đầu, một mặt nghiêm túc nói:"Việc quan hệ tính mệnh Thất sư tỷ, vô luận như thế nào tôi đều phải sách cướp đến tay!"

"..."

Sakai không phản bác được, bất quá trong nội tâm nàng lại hết sức ghen tị vị 'Thất sư tỷ' kia, có thể để cho nam nhân cường đại như Diệp Thần vì nàng liều mạng, thật sự là quá hạnh phúc!

Rất nhanh, ô tô tiến vào một mảnh rừng cây ở ngoại thành.

Chạy trên đường nhỏ giữa khu rừng được khoảng mười phút, ô tô rốt cục dừng lại trước một tòa kiến trúc toàn bằng trúc, bảng hiệu ngoài cổng thế mà còn viết hai chữ tiếng Trung 'Trúc Uyển'.

Bốn phía Trúc Uyển chim hót hoa nở, cẩn thận nghe xong còn có thể nghe được âm thanh ồ ồ nước suối.

Sau khi Diệp Thần xuống xe hít một hơi thật sâu, không khí trong lành, thậm chí còn có một tia linh khí bao hàm trong đó.

"Thật là một cái nơi tốt, viện dưỡng lão của cô hẳn nên mở ở loại địa phương này!"Diệp Thần quay đầu nói với Sakai .

"Sakai không dám!"

"Phương viên năm cây số đều là quyền sở hữu của Saitō tiên sinh, tại Đảo quốc không ai dám tự tiện xông vào, càng đừng đề cập mở viện dưỡng lão!"Sakai nói.

"Dẫn tôi đi gặp hắn đi!"

Diệp Thần gật gật đầu, đi theo Sakai vào trong Trúc Uyển, ai ngờ vừa tới cổng liền bị hai nam nhân mặc kimono ngăn lại.

"Các ngươi là ai?"

"Tôi là Sakai, đến đây tiếp Saitō đại nhân!"Sakai vội vàng giải thích nói.

"Nguyên lai là xã trưởng tân nhiệm công ty TNHH!"

Nghe được thân phận Sakai, sắc mặt đối phương cũng hơi tốt lên, một nam nhân có ria mép nói:"Saitō đại nhân đang gặp quý khách, Sakai tiểu thư các người đi phòng trà chờ đợi tiếp kiến đi!"

"Hải!"

Cho dù là xã trưởng công ty TNHH, đối mặt hai canh cổng Trúc Uyển cũng không dám lỗ mãng, có thể thấy được lực ảnh hưởng của Saitō tại Đảo quốc lớn bao nhiêu!

"Tranh thủ thời gian dẫn ta đi gặp Saitō, ta không có thời gian chờ hắn!"

Thanh âm Diệp Thần băng lãnh, để hắn khúm núm trước mặt tiểu quỷ tử, đó là không có khả năng!

"Baka!"

Ria mép nghe xong Diệp Thần không phải người Đảo quốc, lúc này chỉ vào cái mũi Diệp Thần, nổi giận mắng:"Dám ở Trúc Uyển nháo sự, tiểu tử ngươi chán sống!"

"Ồn ào!"

Diệp Thần thình lình vung một bàn tay trực tiếp quất vào trên mặt tên ria mép.

Chương 623. Ác chiến Saitō (hạ)!

Phốc!

Ria mép bị đánh cho phun ra một ngụm máu tươi, nhìn kỹ trên mặt đất còn nhiều thêm mười mấy cái răng đẫm máu.

"Tiểu tử, ngươi muốn chết!"

Một người khác thấy đồng bạn thụ thương, lúc này rút ra trường kiếm đeo ở hông, đâm tới ngực Diệp Thần!

"Diệp tiên sinh, cẩn thận!"Sakai thấy thế hoảng sợ nói.

"Kim Đan đỉnh phong?"

Diệp Thần thấy đối phương xuất thủ cũng thầm giật mình, không nghĩ tới tu vi hai người giữ cửa tại Trúc Uyển đều cao như thế.

Đối mặt mũi kiếm đâm tới, Diệp Thần đều chẳng muốn né tránh, chỉ thấy quanh thân hắn đột nhiên nổi lên một vòng quang mang thanh sắc, khi mũi kiếm đâm đến phía trên thanh quang , một màn quỷ dị phát sinh!

Chỉ nghe được 'Phanh' một tiếng vang giòn, lợi kiếm trong tay đối phương thế mà liên tiếp đứt từng khúc, vỡ thành mẩu vụn!

"Đại, đại tông sư?"

Đối phương thấy thế mở to hai mắt nhìn, mà lúc này nghe phía bên ngoài vang động, bên trong Trúc Uyển lại lao ra một đoàn nam

tử kimono, tu vi của bọn họ rõ ràng cao hơn ria mép.

Những người này lợi dụng lợi kiếm trong tay tạo thành kiếm trận, mấy chục đạo kiếm mang lăng lệ nhao nhao đánh tới Diệp Thần!

Diệp Thần thấy thế hừ lạnh một tiếng, hai tay nhẹ nhàng vạch một cái trong hư không, lập tức hai đạo kiếm khí sát khí ngập trời bắn ra!

Một giây sau, kiếm khách tập kích Diệp Thần liền bị đoàn diệt!

Có đoạn cánh tay thiếu chân, có thân thể trực tiếp bị cắt thành hai đoạn, trong khoảnh khắc trên mặt đất máu chảy thành sông, tiếng kêu rên trong Trúc Uyển không dứt bên tai!

"Dừng tay!"

Đúng lúc này, trong hư không truyền đến một tiếng gầm thét.

Diệp Thần ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy bên trong hư không nổi lơ lửng hai người, dưới chân một lão đầu tóc bạc trong đó giẫm lên một thanh trường kiếm, mặc trên người một bộ kimono khiết trắng sáng không tì vết, râu dài tới ngực, một bộ dáng tiên phong đạo cốt.

Một người khác kỳ quái hơn, chỉ thấy mặt hắn đỏ thẫm, y phục trên người đều là miếng vá, một đôi chân trần cực đại giẫm ở trong hư không, mặc dù bề ngoài xấu xí nhưng thực sự là võ tu Hóa Thần Kỳ!

Sakai nhìn thấy người ngự kiếm phi hành, vội vàng nằm rạp trên mặt đất, run giọng nói:

"Xã trưởng tân nhiệm công ty TNHH Sakai, bái kiến Saitō đại nhân!"

"Tiểu tử, ngươi là ai, dám đến Trúc Uyển ta làm càn!"

Saitō không có phản ứng Sakai, sắc mặt hắn xanh xám quét mắt đệ tử kêu rên đầy đất, cuối cùng lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Thần hỏi.

"Ta không muốn giải thích, chỉ một câu, đem 《 Xi Vưu Thiên Thư 》của ngươi giao cho ta, việc này như vậy coi như thôi!"

Diệp Thần lười nhác nói nhảm, một trận chiến này khẳng định phải đánh, đã thế nói nhiều lời để làm gì?

Quả nhiên, nghe được Diệp Thần là hướng về phía 《 Xi Vưu Thiên Thư 》 đến, còn là người Hoa, sát ý trong mắt Saitō lập tức đại thịnh!

Ngược lại là lão đầu đi chân trần bên cạnh, nghe được Diệp Thần nói ra một ngụm Tiếng Hoa lưu loát, không khỏi theo bản năng nhíu nhíu mày, tựa hồ nhớ ra cái gì đó.

"Tiểu tử, chớ có cuồng vọng!"

Saitō nói xong hai ngón tay phải khép lại, một chỉ nhắm ngay Diệp Thần!

Ong ong ong!

Trên bầu trời đột nhiên truyền đến trận trận kiếm minh, đám người ngẩng đầu nhìn lại không khỏi mở to hai mắt nhìn, chỉ thấy hàng ngàn hàng vạn thanh trường kiếm quay xung quanh hư không phi hành một vòng, sau đó đồng loạt sắp xếp tại phía sau Saitō, mũi kiếm trực chỉ Diệp Thần!

Vạn Kiếm Quy Tông?

Diệp Thần nhớ tới tư liệu Saitō, phía trên nói Vạn Kiếm Quy Tông là tuyệt chiêu Saitō, nghe đồn một kiếm chiêu này vạch ra,

vạn kiếm tề phát, chỗ kiếm đi qua, không có một ngọn cỏ!

"Chết!"

Saitō tay một chỉ, hàng ngàn hàng vạn trường kiếm, phảng phất như mưa rơi lít nha lít nhít bắn về phía Diệp Thần.

Mà Diệp Thần cũng sẽ không ngồi chờ chết, chỉ thấy thanh quang quanh thân hắn đại thịnh, một đệ tử Trúc Uyển cách hắn gần thậm chí bị thanh quang chói mù mắt!

Đồng thời, hắn mạo hiểm xuất ra Phần Thiên Quyết, đánh ra mấy chưởng!

Oanh! Oanh! Oanh!

Kiếm khí cùng chưởng khí chạm vào nhau tại không trung, phát ra một trận tiếng va đập kịch liệt.

Trong hư không đếm không hết trường kiếm hóa thành nước thép sôi trào, lít nha lít nhít từ trên trời giáng xuống, những này nước thép nện ở trên người đệ tử Trúc Uyển, kết quả dẫn đến có người bị bỏng chết.

Mặc dù Phần Thiên Quyết của Diệp Thần uy lực kinh người, nhưng kiếm được Saitō khống chế nhiều vô kể, còn lại mấy trăm trường kiếm giống như mọc ra mắt, nhao nhao đâm về Diệp Thần!

Phanh! Phanh!

Trường kiếm đụng vào phía trên thanh quang, phát ra từng đợt tiếng vỡ thanh thuý.

"Kẻ này coi là một thiên tài!"

Trong hư không, lão đầu đi chân trần mặt mũi tràn đầy chấn kinh nhìn về phía Diệp Thần.

"Hừ! Kusanagi-kun, ta muốn giết hắn dễ như trở bàn tay, chỉ bất quá ta không muốn để cho hắn chết được thống khoái như vậy mà thôi!"Saitō nghe được lời của lão đầu đi chân trần, lập tức không cao hứng.

Lão đầu đi chân trần cười nhạt một tiếng không nói gì, hắn đương nhiên biết Saitō còn không có đem hết toàn lực, nhưng tiểu tử Hoa Hạ này tận lực sao?

Chương 624. Ác chiến Saitō (trung)!

Lúc này, tình cảnh Diệp Thần cũng xác thực không ổn!

Trường kiếm đầy trời, mỗi một lần va chạm cũng giống như đâm vào trên người hắn, đáng giận hơn là Sakai ở bên người, Diệp Thần còn phải ra sức chiếu cố nàng!

"Không được, còn tiếp tục như vậy, không thể không bị lão quỷ mài chết!"

Diệp Thần khẽ cắn môi, một chưởng đẩy Sakai ra, mình thả người nhảy lên bên trong hư không.

Trường kiếm không kịp phản ứng nhao nhao nện ở trên cỏ xanh mơn mởn, oanh một tiếng vang, kiếm khí bá đạo đem mặt đất chém ra từng cái hố sâu to lớn!

"Baka!"

Khi Saitō nhìn thấy Diệp Thần lông tóc không tổn hao gì xuất hiện ở trước mặt mình, lập tức thẹn quá hoá giận, chất vấn:"Tiểu tử Hoa Hạ đáng chết, đến cùng là ai phái ngươi đến?"

"Không có ai bảo ta đến!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, thản nhiên nói:"Ta chỉ cần 《 Xi Vưu Thiên Thư 》, cầm được tới tay ta sẽ lập tức rời đi!"

"Hừ! Tiểu tử ngươi thật ngông cuồng, hôm nay lão phu sẽ để ngươi nếm thử uy lực Vạn Kiếm Quy Tông!"

Sát ý Saitō dần dần dày, lão đầu đi chân trần bên cạnh thấy thế gấp vội vàng khuyên nhủ:"Saitō-kun, hai hổ đánh nhau tất có một con bị thương, không bằng đem sách cho vị tiểu hữu này đi!"

"..."

Diệp Thần sững sờ, vừa rồi hắn còn đang lo lắng lão đầu đi chân trần sẽ 'Hại ngầm' phía sau, dù sao hắn cùng Saitō là một đám mà, không nghĩ tới thế mà lại giúp mình nói chuyện?

"Baka!"

Saitō nghe xong tức giận tới mức dựng râu, quay đầu hung hăng trừng đi chân trần lão đầu một chút, cả giận nói:

"Kusanagi, ngươi câm miệng cho ta! Hôm nay lão phu không thể không đem tiểu tử này chém thành muôn mảnh!"

Nói xong, Saitō giơ cao hai tay hướng lên trời, đồng thời trong miệng nhanh chóng niệm động lấy một loại chú ngữ nào đó!

Đột nhiên, trên bầu trời cuồng phong gào thét!

Trời xanh mây trắng trong nháy mắt biến thành một mảnh huyết hồng, bên trong trùng điệp ráng mây nhanh chóng hội tụ vô số bóng đen, thời gian dần dần qua hiện ra một thanh trường kiếm to lớn!

Kiếm này dài chừng xe lửa, thân kiếm dưới ánh mặt trời choáng nhiễm sắc đỏ, tản mát ra huyết sắc quang mang loá mắt, nhìn không khỏi làm lòng người sinh sợ hãi.

"Ngọa tào!"

Diệp Thần thấy thế sợ ngây người, nguyên lai mình vẫn nghĩ sai, đây mới gọi là 'Vạn Kiếm Quy Tông'?

"Người trẻ tuổi, ngươi cũng nên cẩn thận!"

Vạn vạn không nghĩ tới, lão đầu đi chân trần lại lên tiếng nhắc nhở Diệp Thần:"Vạn Kiếm Quy Tông chính là bí thuật thượng cổ, uy lực của nó không thể coi thường, võ tu cấp Hóa Thần cũng có thể tuỳ tiện chém giết!"

Diệp Thần thật sâu nhìn lão đầu đi chân trần một chút, luôn cảm thấy hắn giống người nào đó, nhưng cụ thể là ai lại nghĩ không ra.....

Ầm ầm!

Cự kiếm trong hư không thế mà đã dẫn phát lôi minh, đếm không hết lôi văn du tẩu trên thân kiếm.

"Can Tương Mạc Tà, ra!"

Thấy tình hình này, Diệp Thần lần đầu triệu hoán ra thượng cổ thần kiếm, lần này đối mặt chính là Saitō, hắn cũng không thể không cẩn thận hành sự!

Tâm niệm vừa động, sau lưng Diệp Thần lập tức hiện ra hai thanh trường kiếm cự hình, một đỏ một lam, thân kiếm màu đỏ nhiệt độ cao, cách xa xa cũng có thể cảm giác được một cỗ khí cực nóng.

Mà thân kiếm màu lam thì hoàn toàn tương phản, thân kiếm hàn khí bức người, khiến người run lẩy bẩy!

"Cái này..... Cái này sao có thể? Dạng thượng cổ thần kiếm như Can Tương Mạc Tà, thế mà nhận chủ?"

Lão đầu đi chân trần hiển nhiên hiểu rõ hơn Hoa Hạ, còn biết Can Tương Mạc Tà!

Saitō thân là Kiếm Thánh Đảo quốc, tự nhiên cũng có thể cảm giác được hai thanh kiếm này không thể coi thường!

"Tiểu tử Hoa Hạ, đi chết đi!"

Saitō diện mạo dữ tợn, chỉ một ngón tay, cự kiếm trong hư không oanh minh, thân kiếm lóe ra hồng quang yếu ớt bay thẳng Diệp Thần!

Giờ khắc này, hư không phảng phất bị vạch phá, bên tai đám người tràn ngập tiếng vang ầm ầm, người tu vi thấp trực tiếp bị tiếng nổ lớn chấn động đến thất khiếu chảy máu!

Ông! Ông!

Can Tương Mạc Tà sau lưng Diệp Thần cảm nhận được khiêu khích, thân kiếm bắt đầu rung động kịch liệt!

Hô!

Can Tương Mạc Tà bỗng nhiên phóng tới cự kiếm Saitō, động lực to lớn thổi lên một trận gió lốc tại chỗ!

"Thật nhiều năm chưa thấy qua quyết đấu như thế, đặc sắc!"

Lão đầu đi chân trần yên tâm thoải mái làm quần chúng ăn dưa, nhìn thấy hai bên đều tế ra đại sát chiêu, nhịn không được ở một bên chậc chậc tán thưởng!

Sakai tránh về trong xe thấy cảnh này, cả kinh tròng mắt đều muốn trợn lồi ra, không nghĩ tới Diệp tiên sinh cường đại như thế, khó trách hắn dám đến tìm Saitō đại nhân gây phiền toái.

Oanh!

Ba thanh cổ kiếm va chạm trong hư không, phát ra một trận tiếng va đập chói tai, ngay sau đó một vòng sóng khí nhiều màu sắc mắt trần có thể thấy, lấy cổ kiếm làm trung tâm khuếch tán ra bốn phía!

Bành! Bành! Bành!

Kiến trúc trên mặt đất, cây cối bị sóng khí ảnh hưởng, nhao nhao nổ bể ra, trong lúc nhất thời bên trong Trúc Uyển đất đá, gỗ vụn văng tứ phía!

Đệ tử Trúc Uyển bởi vì né tránh không kịp, nhao nhao bạo thể hóa thành từng bãi từng bãi huyết vụ!

Sakai tương đối may mắn, bởi vì nàng trốn ở trong xe, cho nên thân xe nổ tung nàng chỉ là hôn mê bất tỉnh, tính nhặt được một cái mạng!

Chương 625. Ác chiến Saitō (thượng)!

Saitō thấy cảnh này cắn răng, hắn vạn vạn không nghĩ tới người tuổi trẻ trước mắt thế mà mạnh như vậy!

Oanh!

Lại là một tiếng vang thật lớn, chỉ thấy Can Tương Mạc Tà ở không trung đem cự kiếm Saitō chém thành ba đoạn, trong nháy mắt cự kiếm giải thể, vô số trường kiếm bình thường nhao nhao từ phía trên rơi xuống.

Ngay sau đó, Can Tương Mạc Tà dưới điều khiển của Diệp Thần, song song bổ tới hướng Saitō!

"Baka!"

Saitō vừa vội vừa tức, vận chuyển chân khí quanh thân, trong nháy mắt toàn thân được quang mang bạch sắc bao phủ!

Đương! Đương!

Hai thanh thượng cổ thần kiếm bổ vào đỉnh đầu Saitō, sau khi va chạm vào vòng sáng hộ thân của hắn phát ra một trận tiếng kim loại va chạm to lớn!

Mặc dù Saitō bình yên vô sự, nhưng Can Tương Mạc Tà tựa như đồ tể chặt thịt, một đao lại một đao bổ về phía Saitō, cái này làm hắn lo lắng, mỗi lần tiếp nhận một đao đều muốn hao tổn một phần chân khí, cứ thế mãi ai gánh vác được?

"Hoa Hạ quả nhiên nhân tài xuất hiện lớp lớp!"

Lão đầu đi chân trần hai tay ôm trước ngực, vẫn như cũ bày ra một bộ dáng vẻ quần chúng ăn dưa, nhìn xem Saitō bị chặt nhưng không có ý tứ muốn giúp một tay.

"Kusanagi, nhanh giúp đỡ lão phu, giết tiểu tử kia!"Saitō rốt cục luống cuống, quay sang hét lớn với lão đầu đi chân trần.

"Ai, ngươi đem sách cho người ta không được sao?"

Lão đầu đi chân trần vẫn hai tay trước ngực, thản nhiên nói:"Quyển sách kia ngươi xem cũng không thấu, giữ lại làm gì?"

"Baka!"

"Ngươi mắng cũng vô dụng, hai người Hóa Thần kỳ chúng ta khi dễ một người trẻ tuổi, ngươi để cho ta giúp thế nào? Truyền đi còn không để người người cười cho rụng răng a?"Lão đầu đi chân trần nghĩa khí nói.

"Tốt, ta cho!"

Saitō thực sự gánh không được, Diệp Thần quá khỏe khoắn, mình không cần thiết vì một quyển sách mà bản thân bị trọng thương, thậm chí mệnh tang hoàng tuyền!

"Người trẻ tuổi, đến điểm là dừng đi, người ta cũng đồng ý cho ngươi sách!"Lão đầu đi chân trần lúc này mới nhìn về phía Diệp Thần khuyên.

"Tốt!"

Diệp Thần sảng khoái đồng ý, bởi vì chân khí của hắn cũng hao tổn nghiêm trọng, tiếp tục đánh sẽ chỉ lưỡng bại câu thương!

Tâm niệm vừa động, Can Tương Mạc Tà bên trong hư không lập tức biết mất, phảng phất chưa hề xuất hiện qua.

Saitō cuối cùng là nhẹ nhàng thở ra, hắn chậm rãi cúi đầu mắt

nhìn Trúc Uyển tàn tạ không chịu nổi, đều có tâm muốn bóp chết Diệp Thần, một cái căn cứ linh khí hảo hảo, thế mà bị tiểu tử này phá hư thành phế tích?

"Sách lấy ra, ta lập tức đi!"

Diệp Thần lạnh lùng nhìn xem Saitō, lão quỷ đáng chết này xác thực lợi hại, nếu mình không có cổ kiếm gia trì, thắng thua thật đúng là khó mà nói a!

"Hừ!"

Saitō tức giận đến không nói nổi một lời nào, thân hình lóe lên liền đến mặt đất, lập tức hướng đến chỗ sâu trong Trúc Uyển .

Qua một điếu thuốc , Saitō xanh mặt đi ra, đồng thời trên tay nhiều thêm một quyển sách, nhìn thấy Diệp Thần liền đưa tay hất sách lên, sách giống như đạn bắn về phía Diệp Thần

"Tiểu tử, ngươi tên là gì?"Saitō lạnh giọng hỏi.

"Diệp Thần!"

Diệp Thần dễ như trở bàn tay tiếp nhận sách Saitō phóng tới, tập trung nhìn vào quả nhiên là 《 Xi Vưu Thiên Thư 》, lập tức mừng thầm trong lòng, Thất sư tỷ rốt cục được cứu rồi!

"Rất tốt!"

Saitō cắn răng, mặt âm trầm:"Tiểu tử, bút trướng này ta sẽ ghi nhớ, sớm muộn ta đều sẽ tìm ngươi tính sổ sách!"

"Tùy thời phụng bồi!"

Diệp Thần lười nhác nói nhảm, đem sách trực tiếp ném vào bên trong nhẫn trữ vật, lập tức quay người rời đi.

Mà khi hắn từ trong xe bỏ hoang tìm tới Sakai, nữ nhân đã

sớm hôn mê quần áo tả tơi, chỉ có vài miếng vải rách che khuất chỗ thẹn đó, da ở trên thịt tuyết trắng đều là vết cắt đỏ tươi, đoán chừng là những mảnh vụn quẹt làm bị thương!

"Sakai!"

Diệp Thần vỗ vỗ khuôn mặt trơn mềm của Sakai, kết quả không có phản ứng, rơi vào đường cùng đành phải đem nàng cũng cất vào trong nhẫn trữ vật, hi vọng nàng không bị Chúc Cửu Âm ăn hết.

Một phen ác chiến cuối cùng kết thúc, Diệp Thần đơn thương độc mã một người rời đi Trúc Uyển.

Nhìn xem thân ảnh hắn đi xa, Saitō có chút tức giận trừng mắt lão đầu đi chân trần, cả giận nói:

"Kusanagi, đây chính là kết quả ngươi muốn nhìn?"

"Saitō-kun, cũng không thể nói như vậy đi, ngươi đánh thua có thể trách ta sao?"

"Ngươi"

"Quên đi, ngươi vẫn là thu thập Trúc Uyển trước đi, cáo từ!"

Lão đầu đi chân trần nhếch miệng cười một tiếng, nói xong đuổi theo phương hướng Diệp Thần rời đi.

"Baka!"

Saitō tức giận ngửa mặt lên trời gào thét, gầm thét lên:"Người Hoa đáng chết, các ngươi chờ đó cho ta!"

Diệp Thần vừa đi ra Trúc Uyển không bao lâu, liền nghe được Saitō chửi mình ở sau lưng, bất quá hắn cũng không có quá để ý, lúc này trong đầu hắn đều là Xi Vưu Thiên Thư.

Vừa rồi lão đầu đi chân trần nói Saitō không lĩnh hội thấu quyển sách này, có ý tứ gì?

Chẳng lẽ quyển sách này giống dịch kinh, tối nghĩa khó hiểu?

Ngay tại lúc hắn trầm tư suy nghĩ, bên tai đột nhiên truyền tới một thanh âm quen thuộc:"Diệp tiểu hữu, xin dừng bước!"

"Là lão?"

Diệp Thần nhìn lại, lão đầu đi chân trần giống như như quỷ mị xuất hiện tại phía sau hắn, lúc này sinh lòng cảnh giác nói:

"Lão đầu, lão muốn làm gì?"

Chương 626. Thân phận lão đầu đi chân trần!

"Yên tâm, ta tuyệt không ác ý!"Lão đầu đi chân trần mỉm cười, hỏi:"Ta có một vấn đề, cần tiểu hữu ngươi thành thật trả lời!"

"Vấn đề gì?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, thấy lão đầu cũng vô ác ý lúc này mới nhẫn nại tính tình hỏi.

"Tiểu hữu học Phần Dương Quyết của ai?"

"Lão biết Phần Dương Quyết?"

Diệp Thần giật nảy cả mình, không nghĩ tới tại Đảo quốc lại có thể có người nhận biết thuật này!!

Đột nhiên, Diệp Thần nhớ tới Ôn Bát Thiên nhắc nhở, chẳng lẽ quái lão đầu chân trần trước mắt này là người nhà họ Ôn?

Nghĩ đến cái này Diệp Thần hỏi dò:"Lão đầu, lão không phải người Đảo quốc đúng không?"

"Không phải!"Lão đầu đi chân trần thản nhiên thừa nhận:"Lão phu tên thật họ Ôn, là trăm phần trăm người Hoa!"

"Kinh Thành Ôn gia?"

Diệp Thần nghe xong trong lòng đã nắm chắc, nhưng vì cầu bảo hiểm vẫn là hỏi nhiều một câu.

"Không sai! Tiểu hữu cùng Ôn gia ta quen biết?"

"Ân, cha con Ôn Bát Thiên cùng tôi xem như bằng hữu đi!"

"Khó trách!"

Lão đầu đi chân trần bừng tỉnh đại ngộ, Diệp Thần thấy thế trong lòng càng thêm khẳng định thân phận của đối phương.

Nguyên lai lão đầu đúng là người nhà họ Ôn, tên thật Ôn Hải, đều có hơn một trăm tuổi!

Theo bối phận là gia gia Ôn Nhai, bảy mươi năm trước bởi vì một ít nguyên nhân, từ Hoa Hạ đi vào Đảo quốc rốt cuộc không có quay về.

"Diệp tiểu hữu, lấy tu vi của ngươi, chỉ sợ Ôn Nhai cũng không dạy được ngươi, tuyệt học Ôn gia ta ngươi đến cùng học được từ chỗ nào?"Ôn Hải hiếu kì hỏi.

"Ôn tiền bối, thực không dám giấu giếm, kỳ thật tôi nhận được truyền thừa của Ôn Thiên Tinh tiền bối!"

Diệp Thần dứt khoát đem chuyện cổ mộ đáy đầm nói cho Ôn Hải.

Ai ngờ, Ôn Hải nghe xong vậy mà thật sâu thở dài.

"Ôn tiền bối, ngài tại thở dài?"

"Năm đó nếu không phải là bởi vì lão tổ truyền thừa, lão phu cũng không trở thành người lang thang hải ngoại!"Ôn Hải lắc đầu, trên mặt già viết đầy cố sự tang thương.

Bảy mươi năm trước, Ôn gia còn tại Dự Châu, Ôn Hải lúc đó vẫn là gia chủ Ôn gia.

Đột nhiên có một ngày, người Ngũ Nhạc Minh tìm tới Ôn Hải, muốn hắn giao ra bí tịch truyền thừa của Ôn Thiên Tinh, nói Ôn Thiên Tinh là tà tu, hủy truyền thừa của hắn là cân nhắc vì võ lâm.

Lúc đó, đối phương cố ý nhắc tới Ôn Thiên Tinh có 《 Xi Vưu Thiên Thư 》.

Nhưng Ôn Hải căn bản cũng không có đạt được lão tổ truyền thừa, càng không biết phần mộ Ôn Thiên Tinh ở đâu, thế là hai bên liền xốc lên một trận tranh đấu kịch liệt!

Cuối cùng, Ôn Hải không địch lại chỉ có thể hốt hoảng chạy trốn, trốn ở Đảo quốc từ đây mai danh ẩn tích.

Mà Ôn gia cũng nhiều lần trằn trọc đến Kinh Thành, được một vị lão đại nào đó che chở cho, Ngũ Nhạc Minh mới không có trảm thảo trừ căn!

"Lại là Xi Vưu Thiên Thư?"

"Vừa rồi lúc tôi cùng Saitō đánh nhau, Ôn tiền bối nói hắn không xem thấu Xi Vưu Thiên Thư, là có ý gì?"Diệp Thần hiếu kì hỏi.

"Việc này nói rất dài dòng, nghe nói trong Xi Vưu Thiên Thư có giấu bí mật đi các giới, nhưng Xi Vưu lại tự mình hạ chú ngữ dưới sách, không phải người bộ lạc Vu Tổ, là không nhìn thấy bí mật này!"

"Ngọa tào!"

Diệp Thần nghe xong kém chút chửi mẹ, mình kém chút ném mạng đem sách cướp được, kết quả lại là lấy giỏ trúc mà không còn nước múc?

"Mà lại, muốn phá giải chú ngữ, nhất định phải có tinh huyết của võ tu cấp thiên kiêu mới được!"Ôn Hải nói bổ sung.

"....."

Nghe nói lời này, Diệp Thần càng thêm bó tay.

"Diệp tiểu hữu, tuyệt đối không nên để người Ngũ Nhạc Minh biết, ba bản thiên thư đều trong tay ngươi, nếu không nhất định đưa tới họa sát thân!"Ôn Hải nghiêm mặt cảnh cáo nói.

"Nghiêm trọng như vậy?"Diệp Thần hồ nghi.

"Năm đó lão tổ không chỉ có phát hiện bí mật giấu trong thiên thư, còn phát hiện người Ngũ Nhạc Minh mưu đồ cùng dị giới bí mật khống chế Hoa Hạ, cho nên mới sẽ lọt vào toàn bộ võ lâm truy sát!"Ôn Hải thở dài nói.

"Muốn khống chế Hoa Hạ, Ngũ Nhạc Minh điên rồi?"

Diệp Thần nghe nói như thế mặt mũi tràn đầy không thể tin nhìn xem Ôn Hải.

"Diệp tiểu hữu, ngươi liều mạng cầm tới quyển sách này, chính là vì đi dị giới?"Ôn Hải đổi đề tài.

Diệp Thần lắc đầu, đem chuyện hồn phách Tần Mặc Diêu bị nhốt ở Minh Giới nói cho Ôn Hải.

"Người trẻ tuổi trọng tình trọng nghĩa đúng là khó được! Ôn gia có ngươi bằng hữu như vậy, ta cũng có thể yên tâm!"Ôn Hải mặt mũi tràn đầy thưởng thức nhìn xem Diệp Thần cảm khái nói.

Hai người hàn huyên hồi lâu, Ôn Hải đối với người trẻ tuổi trước mắt này cũng là mười phần thưởng thức.

Trước khi chia tay cố ý dặn dò:"Diệp tiểu hữu, Saitō là người có thù tất báo, ngươi để hắn ăn phải một cái lỗ vốn cẩn thận sẽ gặp trả thù!"

"Ân, tạ ơn Ôn tiền bối nhắc nhở!"

Diệp Thần gật gật đầu, đưa tay nhìn đồng hồ:"Ôn tiền bối, tôi còn có việc trở về khách sạn!"

"Ân, ngươi đi đi!"

Ôn Hải cười nhạt một tiếng, chủ động trao đổi phương thức liên lạc với Diệp Thần, nhìn xem bóng lưng hắn dần dần từng bước rời đi không khỏi âm thầm gật đầu, Hoa Hạ có thể ra dạng thiên kiêu như Diệp Thần, người tiền bối như hắn cũng cảm giác vui mừng sâu sắc.

Chương 627. Lối vào Linh Giới!

Rất nhanh, Diệp Thần liền về tới khách sạn.

Hắn đưa Sakai vào phòng ngủ trước, sau đó một mình đi ra phòng khách xuất ra quyển 《 Xi Vưu Thiên Thư 》 kia, cẩn thận nghiên cứu.

Kết quả vừa xem xét, Diệp Thần ngạc nhiên phát hiện cuốn sách này ghi chép lại là Tứ Đại Dị Giới, trong đó Thần Giới, Tiên Giới, Minh Giới, Linh Giới, Ma Giới đều có chương miêu tả của riêng mình, nhưng duy chỉ có Nhân Giới là không có.

Diệp Thần cũng không đoái hoài tới nghĩ quá nhiều, tranh thủ thời gian xem xét Linh Giới chương, hi vọng có thể từ đó tìm tới cửa vào Linh Giới.

Năm đó thời điểm Tổ Thần sáng thế khai thiên tích địa, cố ý lưu lại một địa phương mang theo hỗn độn chi khí, trong tam giới chỉ có một chỗ này, tuyệt không cái địa phương thứ hai có thể so sánh được.

Mà nơi này chính là Linh Giới, Linh Giới lại là không gian vạn vật chân linh, chính là một trong tam giới.

Tại Linh Giới không chỉ có là người, hoa cỏ cây cối, phi cầm tẩu thú đều có thể tu luyện, đồng thời Linh Giới nghe giống như tại một cái chiều không gian thế giới khác, nhưng kỳ thật ngay tại cảnh nội Hoa Hạ!

Có thể tìm nửa ngày, Diệp Thần vẫn là không tìm được lối vào Linh Giới.

"Thật chẳng lẽ muốn tìm người Vu tộc mới có thể xem hiểu?"

Diệp Thần có chút ảo não gãi đầu một cái, đang do dự muốn gọi điện thoại về nước hay không, để Viên đại đầu tìm người Vu tộc đến giúp mình, đột nhiên bên tai truyền đến một trận dị vang.

"Tê tê!"

Chúc Cửu Âm không biết lúc nào chui ra, nhìn xem Xi Vưu Thiên Thư hưng phấn giãy dụa thân rắn!

"Tiểu Hắc, sao ngươi lại ra làm gì?"

Diệp Thần nhìn Chúc Cửu Âm trước mắt như điên cuồng, đầu tiên là sững sờ, lập tức hai mắt tỏa sáng, hoảng sợ nói.

"Suýt nữa quên mất, ngươi là một trong mười hai Tổ Vu, thỏa thỏa Vu tộc a!"

"Ngươi có thể giúp ta tìm tới cửa vào Linh Giới ở trong sách đúng không?"

"Tê tê!"

Chúc Cửu Âm phảng phất nghe hiểu Diệp Thần, nó dùng đuôi rắn nặng nề mà gõ vào bên trên trang sách, một giọt máu rắn đỏ sậm trong khoảnh khắc dung nhập trong sách, kỳ tích lập tức phát sinh!

Chỉ thấy trên trang sách da trâu thường thường không có gì lạ, đột nhiên bắn ra mấy sợi kim quang, những cái văn tự giới thiệu Linh Giới kia thế mà huyễn hóa thành một bức địa đồ, mà chỗ vết máu Chúc Cửu Âm rơi xuống, thì biến thành một cái vòng tròn kim quang lóng lánh!

"Ngọa tào!"

Diệp Thần nhìn xem thiên thư thoáng hiện kim quang, mặt mũi

tràn đầy vẻ mặt không thể tin nổi.

Chú ngữ Xi Vưu hạ xuống vài ngàn năm trước, cho đến ngày nay vẫn như cũ có tác dụng, cũng khó trách hắn có thể được phong làm Thượng Cổ Chiến Thần!

Thời gian dần qua, kim quang yếu dần, Diệp Thần tập trung nhìn vào không khỏi mở to hai mắt nhìn!

Nguyên lai, cửa vào Linh Giới ngay tại Dự Châu, phía sau núi Thiếu Lâm Tự.

"Quê quán Ôn tiền bối?"

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, gần đây quá nhiều chuyện, đều quên phải đem hài cốt Ôn Thiên Tinh đưa về Dự Châu.

Lần này tốt, lúc đi Linh Giới thuận tiện cho hắn nhập thổ vi an đi!

Đúng lúc này bên ngoài truyền đến một trận tiếng chuông cửa, ngay sau đó bên ngoài liền truyền đến thanh âm Tào Dương:

"Lão Diệp, có ở trong hay không, mở cửa a!"

"Tới!"

Diệp Thần cất kỹ 《 Xi Vưu Thiên Thư 》 Đi tới cửa mở cửa ra, liếc mắt liền thấy Tào Dương đứng ở bên ngoài, sau lưng còn đi theo huynh muội Tào Vinh.

"Trúng số sao? Cao hứng như vậy!"Diệp Thần hiếu kỳ nói.

"So với trúng số còn cao hứng hơn nhiều!"

Tào Dương tùy tiện đi vào gian phòng, đặt mông ngồi ở trên ghế sa lon cười nói:"Lão Diệp, cậu không có đi đấu trường, chết cười lão ca!"

"Đến cùng xảy ra chuyện gì?"

"Còn nhớ đám Mỹ quốc buổi sáng lão chứ!"Tào Dương một mặt cười xấu xa:"Đám gia hoả này ngay trước mặt quân nhân mười quốc gia, toàn bộ tiêu chảy, kém chút bị tổ ủy hội đuổi ra ngoài!"

"..."

Diệp Thần nghe xong lập tức minh bạch chuyện gì xảy ra.

Mình chỉ là không muốn lại nhìn thấy đám binh Mỹ quốc này, không nghĩ tới quản lý khách sạn càng tổn hại, trực tiếp hạ thuốc xổ cho đám người kia?

Đoán chừng lưu lượng còn không ít, lần này tới tham gia trận đấu đều là lính đặc chủng, thuốc xổ liều lượng nhỏ lính đặc chủng vẫn là gánh vác được!

Đoạt măng (Âm hiểm) a!

"Hiện tại thế nào?"Diệp Thần hỏi.

"Còn có thể thế nào, đưa bệnh viện thôi! Nghe nói bệnh viện cho thuyết pháp là không quen khí hậu!"

"Đáng đời!"

Diệp Thần cũng không nhịn được cười, nhưng rất nhanh hắn liền không cười được, đúng lúc này thanh âm một nữ nhân truyền đến.

"Diệp tiên sinh?"

"..."

Đám người tìm theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Sakai 'Quần áo tả tơi' Đứng tại cửa phòng ngủ, một mặt mờ mịt nhìn xem Diệp Thần,

thân thể tuyết trắng trần trụi mảng lớn bên ngoài, để cho người ta miên man bất định.

"Khụ khụ, Sakai, cô về phòng thay bộ quần áo trước đi!"

Diệp Thần thấy thế nhíu nhíu mày, nha đầu này óc bị chấn hỏng đi, mặc như vậy đi ra không sợ người khác hiểu lầm?

"Hải!"

Sakai 'Mơ mơ hồ hồ' xoay người lại đi vào phòng ngủ.

Chương 628. Ngươi gọi là Eimi Fukada đúng không?

"Lão Diệp, nghĩ không ra cậu vừa tới Đảo quốc, đã học được kim ốc tàng kiều?"Tào Dương mở to hai mắt nhìn, hắn cũng không phải lần thứ nhất nhìn thấy Sakai.

Huynh muội Tào Vinh cũng là cả kinh trợn mắt hốc mồm!

Nhất là Tào Xán, nhìn thấy trên thân Sakai đều là vải rách, trong đầu lập tức xuất hiện hình ảnh Diệp Thần 'Bạo xxx', khuôn mặt lập tức đỏ lên thầm mắng một câu:

"Cặn bã nam!"

"Các ngươi đừng hiểu lầm, vừa rồi Sakai choáng, tôi mang nàng về nghỉ ngơi một chút mà thôi!"Diệp Thần nhìn thấy biểu lộ bọn người Tào Dương, lập tức ý thức được đám người này hiểu lầm mình.

"Hắc hắc, đều choáng, thật là lợi hại a!"Tào Dương một mặt hèn mọn cười nói.

"Kháo!"

Diệp Thần nghe xong bó tay rồi, gia hỏa lão Tào này khẳng định không có nghĩ theo hướng tốt.

"Chín giờ sáng ngày mai nghi thức khai mạc, tôi đi!"Tào Xán thực sự không tiếp tục chờ được nữa, nói xong đứng người lên thở phì phò xông ra phòng tổng thống.

"Lão Diệp, chúng ta cũng đi, chính cậu kiềm chế một chút

a!"Tào Dương cười nói.

"Cút đi!"

Diệp Thần trực tiếp quăng cái khinh khỉnh cho Tào Dương, sớm biết vậy đã không cho con hàng này tới tham gia Vận Động Hội.

Bọn người đi, Diệp Thần nhíu mày đi vào phòng ngủ, nhìn thấy Sakai đang ngồi ở bên giường ngẩn người.

"Sakai, cô không sao chứ?"

"Tôi, tôi không sao!"

Khuôn mặt Sakai đỏ lên, khẽ cắn môi son nói.

"Không có việc gì thì mau mau về nhà thôi!"

Diệp Thần cũng không hiểu được thương hương tiếc ngọc, không chút do dự hạ lệnh trục khách, nói xong quay người rời đi.

Sakai thấy thế trong lòng không khỏi có chút thất lạc nhỏ, chẳng lẽ thân thể mình đối với Diệp tiên sinh thật không có một điểm lực hấp dẫn sao?

Chỉ chốc lát chuông cửa vang lên lần nữa, Fukada tới đón tỷ hắn.

Khi hắn nhìn thấy bộ dáng Sakai, lập tức sáng mắt lên, chẳng lẽ mộng tưởng mình trở thành sự thật, có thể gọi Diệp Thần là tỷ phu?

Chỉ bất quá 'Tỷ phu' Cũng quá thô lỗ, quần áo tỷ hắn đều là hàng hiệu, xé nát có phải là quá đáng tiếc.

"Diệp tiên sinh, làm phiền ngài, Sakai cáo lui!"

"Ân, không tiễn!"

Diệp Thần gật gật đầu, giờ phút này trong đầu hắn đều là làm sao tiến vào Linh Giới, nào còn có nhớ chào hỏi tỷ đệ Sakai.

"Tỷ, tỷ phu giống như không quá chào đón tỷ a!"Fukada thấy thế hồ nghi nói.

"Cái gì tỷ phu, Fukada, đệ nói bậy bạ gì đó!"

Sakai thay xong quần áo nghe vậy, hung hăng trừng Fukada một chút, mặt như băng sương quát lớn:"Diệp tiên sinh cùng ta là trong sạch, nếu đệ là còn dám nói lung tung, xem ta thu thập đệ như thế nào!"

"..."

Fukada dọa đến rụt cổ một cái, hắn vẫn là rất sợ Sakai.

Thời gian thoáng một cái đã qua, chớp mắt liền đến ban đêm.

Diệp Thần ăn cơm xong sớm về đến phòng, vốn định sớm nghỉ ngơi một chút thuận tiện gọi điện thoại về nhà, ai ngờ mới vừa vào cửa nhìn thấy một nam nhân râu quai nón ngồi trên ghế sa lon phòng khách, phía sau hắn đứng đấy một loạt người áo đen mặc kimono, cầm trong tay đao Katana.

"Người Hoa, ngươi cuối cùng trở về!"Nam râu quai nón nhân lườm Diệp Thần một chút, thản nhiên nói.

"Các ngươi là ai?"

Diệp Thần lạnh lùng quét những người này một chút, thuận tay đem cửa đóng lại!

"Baka!"

Một năm xăm cánh tay sau lưng râu quai nón phẫn nộ

quát:"Tiểu tử, nhìn thấy Mutou đại nhân, còn không mau mau quỳ xuống!"

"Mutou?"

Diệp Thần nghe được cái tên này không khỏi ngẩn người, hắn cảm giác tốt quen tai, hình như mình nghe qua ở đâu đó?

"Ngươi cũng đã nghe nói tên của ta?"

Râu quai nón mặt mũi tràn đầy đắc ý, hời hợt nói:"Bất quá rất đáng tiếc, coi như ngươi biết đại danh của ta, ta vẫn muốn đem ngươi chém thành muôn mảnh như thường!"

"Tên đầy đủ ngươi gọi là Eimi Fukada đúng không?"

Diệp Thần đột nhiên nhớ tới, Lan Trần rất mê diễn viên 'Màn ảnh nhỏ' Đảo quốc, đã từng không chỉ một lần nói có lão sư gọi Eimi Fukada rất ngưu bức, khó trách danh tự này cảm thấy quen tai như vậy!

"Baka!"

Mutou nghe xong tức phổi đều muốn nổ, hắn đường đường chính chính là một trong 'Tam Thánh' Đảo quốc, thủ tịch đại đệ tử của Orochi, thế mà bị nói thành là diễn viên màn ảnh nhỏ, không tức giận mới là lạ chứ!

"Các ngươi lén lén lút lút vào phòng ta, đến cùng muốn làm gì?"

"Hừ! Ngươi giết đồ đệ của ta, bây giờ nghĩ giả bộ hồ đồ sao?"Mutou cắn răng nói.

"A, Yamamoto Takeshi là đồ đệ ngươi sao?"

Diệp Thần thờ ơ nhún vai, thản nhiên nói:"Chính hắn muốn chết, giống như các ngươi hiện tại vậy, cái này có thể trách ai?"

"Giết hắn!"

Mutou một tiếng gầm thét, bảy tám tên đệ tử đứng phía sau hắn giơ đao Katana nhao nhao bổ tới hướng Diệp Thần.

"Một đám sâu kiến không biết sống chết!"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, không đợi những người này cận thân, nhẹ nhàng vung tay lên bắn ra mấy đạo chân khí!

Bành! Bành! Bành!

Đồ đệ Mutou giống khí cầu nổ tung, nhao nhao bạo thể mà chết hóa thành một trận huyết vụ.

"Cái này"

"Đến phiên ngươi!"

Diệp Thần duỗi ra ngón tay ngoắc ngoắc, một mặt cười xấu xa nói:"Ngươi không phải muốn thay Yamamoto Takeshi báo thù sao, ngươi qua đây nha!"

"Ngươi, ngươi chớ làm loạn!"

Mutou vạn vạn không nghĩ tới Diệp Thần sẽ cường hãn như thế, hắn nào dám qua, lúc này đứng dậy thối lui phía trước cửa sổ, thuận tiện cúi đầu nhìn phía ngoài cửa sổ một chút.

Chương 629. Giết Mutou!

"Đừng xem, 38 tầng thôi, ngươi khẳng định quăng không chết!"Âm thanh Diệp Thần lạnh lùng nói.

"Ta không báo thù, Diệp Thần, ngươi thả ta đi đi."

"Nếu không ngươi đắc tội Orochi đại nhân, khẳng định không thể sống sót rời đi Đảo quốc!"

Mutou cắn răng, Diệp Thần đã khám phá ý đồ của hắn, hắn muốn nhảy lầu chỉ sợ đều nhảy không thành.

"Orochi?"

Diệp Thần nhớ lại, người này cùng Saitō, Kusanagi đặt song song là Tam Thánh Đảo quốc, là một Hoành Luyện đại sư chính cống.

"Orochi cùng Saitō ai lợi hại hơn?"Diệp Thần hiếu kì hỏi.

"Đương, đương nhiên là Saitō đại nhân lợi hại!"Mutou một mặt mộng bức, Diệp Thần đột nhiên hỏi cái này làm gì?

"Ta vừa kém chút giết Saitō, Orochi còn không bằng Saitō, ta tại sao phải lo lắng đắc tội hắn?"

Mutou từ trong lời Diệp Thần nói nghe được sát ý, không để ý tới phong phạm cao thủ gì, lúc này quyết tâm liều mạng, đụng đầu vào cửa sổ kính nhào xuống, một tiếng loảng xoảng vang lên, cửa sổ kính trong nháy mắt vỡ vụn, Mutou cũng mượn cơ hội chạy trốn đi!

"Muốn chạy trốn? Không dễ dàng như vậy!"

Diệp Thần cười lạnh, đứng tại trước cửa sổ kính vỡ vụn, đón gió bấc hô hô vỗ ra một chưởng về phía Mutou đang bay trong gió!

Oanh!

Một tiếng nổ vang, Mutou còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thân thể liền hóa thành một quả cầu lửa nổ bể ra!

Vừa vặn dưới lầu có tiệm mới khai trương, có người thấy cảnh này còn tưởng rằng tại thả pháo hoa, nhao nhao giơ lên máy ảnh răng rắc răng rắc cuồng chụp.

"Tiểu quỷ tử thật keo kiệt, thả pháo hoa chỉ có thả một quả!"

"Đúng vậy, tại Hoa Hạ chúng ta một khi đã thả pháo hoa là thả cả chùm!"

"..."

Không ít du khách Hoa Hạ ở gần đợi nửa ngày, ai ngờ không có đến tiếp, lập tức lộ ra mặt mũi tràn đầy ghét bỏ.

Giải quyết xong Mutou, Diệp Thần gọi điện thoại cho Sakai, nói cho nàng đầu đuôi câu chuyện.

"Diệp tiên sinh yên tâm, Sakai lập tức tra ra là ai liên hệ Mutou!"Sakai nghe xong vội vàng nói.

"Là ai đều không trọng yếu, cô tranh thủ thời gian thay phòng cho tôi đi, tôi muốn nghỉ ngơi!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Hải!"

Sakai cũng nhẹ nhàng thở ra, nàng lo lắng nhất bị Diệp Thần hiểu lầm là mình tá ma giết lừa, vậy thì phiền toái!

Quân bộ Đảo quốc, Tổ Tình Báo.

Diệp Thần đến Đảo quốc chuyện thứ nhất chính là đem Saitō đánh một trận, thu được tình báo này, làm cho cả quân bộ đều dọa sợ!

"Cái gì?"

"Saitō đại nhân bị Diệp Thần đánh bại, cái này sao có thể?"

Một sĩ quan bị triệu tập gấp chạy đến mở to hai mắt nhìn, Saitō đại nhân bị một tiểu tử Hoa Hạ đánh bại, trò đùa quốc tế sao!

"Sự thật chính xác là như thế!"

Một tên sĩ quan khác xanh mặt, quét qua đám người phòng họp, trầm giọng nói:"Chúng ta bây giờ nhất định phải làm ra quyết định, là không tiếc bất cứ giá nào ám sát Diệp Thần, hay là cùng hắn sống chung hòa bình?"

"Giết hắn!"

"Ta ủng hộ, người Hoa tại ta Đảo quốc diễu võ giương oai, quả thực không thể chịu đựng!"

"Ta ngược lại thật ra cảm thấy có thể hóa thù thành bạn, cho hắn chỗ tốt, tương lai vì Đảo quốc ta sử dụng!"

"Diệp Thần là người quân đội Hoa Hạ, nếu là trước mặt mọi người giết hắn, có thể bị quân đội Hoa Hạ trả thù hay không?"

"..."

Trong lúc nhất thời, âm thanh tranh luận ở phòng họp quân bộ vang lên không ngừng!

Cuối cùng, đám người nhao nhao mệt mỏi, nhao nhao nhìn về một nam nhân trung niên phía chủ tọa.

Người này thân hình uy vũ, người khoác đại quân bào màu xanh sẫm, trên mặt đen nhánh, xương gò má cao cao nhô lên, trong đôi mắt sáng ngời có thần lại lóe ra ánh mắt quỷ dị.

"Sakata Tướng quân, vẫn là có ngài quyết định đi!"

Một thuộc hạ đi theo Sakata nhiều năm, thấy hắn không nói một lời lập tức minh bạch, kỳ thật Sakata tướng quân đã sớm có dự định!

Quả nhiên, Sakata hắng giọng một cái, một mặt nghiêm túc nói:

"Người này nhất định phải diệt trừ, nếu không ngày sau chắc chắn trở thành uy hiếp của Đảo quốc!"

Ngắn ngủi một câu, lại vì trận tranh luận này vẽ xuống dấu chấm tròn, mà lại không người dám phản bác, bởi vì Sakata là Chiến Thần Đảo quốc, là tướng quân có uy tín nhất trong quân!

"Nhưng tu vi Diệp Thần quá cao, ngay cả Saitō đại nhân đều không phải đối thủ của hắn, chúng ta còn có thể tìm ai đâu?"Có người đưa ra chất vấn.

Vừa dứt lời, một tên binh lính vội vàng kêu lên báo cáo, bước nhanh vào phòng họp, đồng thời tại nhỏ giọng rủ rỉ vài câu bên tai Sakata.

"Yoshi!"

Sakata nghe xong đầu tiên là nhíu mày, lập tức trên mặt liền lộ ra nụ cười quỷ dị.

"Tướng quân, ngài cười cái gì?"Người bên ngoài nghi ngờ nhìn xem Sakata.

"Diệp Thần giết đồ đệ Mutou của Orochi-kun, cơ hội chúng ta

đã đến!"Sakata cười gằn nói.

"Cái gì?"

Đám người nghe được tin tức này lần nữa bị chấn kinh, bởi vì Mutou là tổng huấn luyện viên đánh đầu Lục Quân của toàn bộ đảo, tiểu tử Hoa Hạ họ Diệp này muốn làm gì, ra tay với nhân vật lợi hại Đảo quốc?

"Lập tức liên hệ Orochi-kun, mặt khác, lấy danh nghĩa quân bộ mời phái Kikuichi, ta nghĩ đến một cái ý tưởng danh chính ngôn thuận giết Diệp Thần!"Sakata quyết định thật nhanh nói.

Chương 630. Thái Cực quốc vô sỉ!

"Phái Kikuichi?"

Đang ngồi nghe được cái tên này, tất cả đều nhịn không được toàn thân khẽ run rẩy.

Phái Kikuichi là tổ chức tà tu lớn nhất Đảo quốc, tụ tập Âm Dương Sư lợi hại nhất Đảo quốc, những người này thông qua thuật pháp hô phong hoán vũ giết người ở vô hình, có thể xưng kinh khủng!

"Sakata Tướng quân, chúng ta như thế nào mới có thể danh chính ngôn thuận giết Diệp Thần?"Có người hiếu kì hỏi.

"Hừ, đợi ngày mai sẽ biết!"

Sakata cười lạnh, trên mặt hiện ra một vòng sát ý lăng lệ.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thần ăn xong điểm tâm, cùng bọn người Tào Dương đi tham gia Hội Vận Động Quân Nhân Thế Giới.

"Lão Tào, tôi có thể sẽ phải về nước sớm, bên này giao cho huynh!"Diệp Thần ở nửa đường nói với Tào Dương.

"Sớm như vậy đã trở về quá đáng tiếc, chơi nhiều mấy ngày đi!"Tào Dương một mặt xấu xa cười nói.

"Tôi có chính sự!"

Diệp Thần thần tình nghiêm túc, giờ phút này hắn chỉ muốn mau chóng đi Linh Giới, tu luyện rồi đoạt về hồn phách Thất sư tỷ!

Tào Dương thấy Diệp Thần không giống nói đùa, gật gật đầu đồng ý.

"Lão Diệp, chờ nghi thức khai mạc kết thúc, lão ca đưa cậu đi sân bay!"

"Tốt!"

Rất nhanh, đến sân bãi tổ chức Hội Vận Động Quân Nhân Thế Giới, không có gì đặc biệt, chính là cái sân bóng phổ thông!

Dựa theo lệ cũ, người quan phương Đảo quốc đứng ra nói vài lời, sau đó vận động sẽ chính thức bắt đầu!

Hạng mục tranh tài ngày đầu tiên là quân sự năm môn xạ kích, chạy chướng ngại, chạy việt dã, ném bom, bơi lội chướng ngại.

Hoa Hạ rất 'Bất hạnh' vì được phân tại một tổ đọ sức cùng Thái Cực quốc và Cà Ri quốc.

"Ha ha ha! Trời phù hộ Thái Cực quốc ta, thế mà phân cùng một chỗ với hai quốc gia này, hạng nhất khẳng định là chúng ta!"Huấn luyện viên Thái Cực quốc nhìn thấy tình huống phân tổ xong, không kiêng nể gì cả trước mọi người to miệng nói.

"Nói hươu nói vượn!"

Một quân nhân làn da nâu đậm đứng người lên, nhìn hằm hằm Huấn luyện viên Thái Cực quốc, lớn tiếng nói:"Lính đặc chủng Cà Ri quốc chúng ta là đệ nhất Châu Á, Thái Cực quốc là cái cọng lông!"

"A Tây Ba!"

Huấn luyện viên Thái Cực quốc nghe xong tức điên lên, tiến lên liền muốn luận bàn một chút cùng Huấn luyện viên đối phương.

"Ngu xuẩn!"

Huấn luyện viên Hùng quốc tại một chỗ nhịn không được liếc mắt:"Ai phân cùng tổ với Hoa Hạ, chính là vào tử vong tổ, ngay cả cái này cũng không biết còn đi cái rắm?"

"Nha, tiếng Hoa anh bạn không tệ a!"

Diệp Thần quay đầu nhìn lại, nhưng khi hắn thấy rõ ràng tướng mạo đối phương lại không khỏi giật nảy cả mình.

"Ivan, tại sao là cậu a?"

"Trời ạ! Diệp tiên sinh!"Ivan tập trung nhìn vào, lập tức lên tiếng kinh hô.

Không sai!

Huấn luyện viên Hùng quốc chính là Ivan lần trước Diệp Thần cứu được tại Miến quốc, chỉ là không nghĩ tới hắn lại là huấn luyện viên lính đặc chủng!

"Chúng ta lại gặp mặt, không nghĩ tới cậu còn là huấn luyện viên a!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Lần trước đa tạ Diệp tiên sinh đã cứu tôi, tôi còn nghĩ đi tự mình Hoa Hạ biểu thị cảm tạ với cậu, đáng tiếc lại vướng bận Hội Vận Động không kịp đến!"Ivan mặt mũi tràn đầy xin lỗi nói.

"Chuyện nhỏ, đừng khách khí!"

Diệp Thần nắm tay cùng Ivan, mà một màn này lập tức đưa tới phóng viên hiện trường điên cuồng chụp hình.

"Xem ra Hoa Hạ cùng Hùng quốc đạt thành một loại ăn ý!"

"Mỹ quốc phải cẩn thận, làm không tốt sẽ bị Hoa Hạ liên hợp Hùng quốc hung hăng đá mông!"

"..."

Ngay tại lúc các phóng viên nghị luận, vòng tranh tài thứ nhất đã bắt đầu, Tào Xán đại biểu Hoa Hạ tham gia tranh tài xạ kích.

Chiến sĩ Thái Cực quốc cùng Cà Ri quốc nhìn thấy Hoa Hạ phái ra chính là nữ nhân, lập tức mặt lộ vẻ khinh thường, Thái Cực quốc chiến sĩ càng là khiêu khích nói

"Mỹ nữ, nếu cô có thể thắng ta, ta làm con cô!"

"Con của ta mà là của Thái Cực quốc, vừa sinh ra trực tiếp dìm chết!"Tào Xán ngay cả Diệp Thần cũng dám chửi, huống chi là đối mặt một bổng tử!

"Hắc hắc, chúng ta vẫn là lợi ích thực tế!"

Chiến sĩ Cà Ri quốc chớp chớp mắt mà nhìn xem Tào Xán, nuốt ngụm nước bọt nói:"Mỹ nữ, nếu cô thắng ta, ta mời cô ăn một bánh cà ri!"

"Phi! Buồn nôn!"

Tào Xán là thật bị buồn nôn đến, người trong thiên hạ ai không biết người Ca Ri quốc lấy tay chùi mông làm đồ ăn, còn mẹ nó lấy nước sông Hằng bẩn hơn cả rác rưởi uống, chán sống mới ăn đồ Cà Ri quốc làm!

"Hừ, nữ nhân Hoa Hạ không biết tốt xấu, cô sẽ hối hận!"Chiến sĩ Cà Ri quốc thấy mình bị cự, tức giận tới mức cắn răng nói.

"Ngớ ngẩn!"

Tào Xán không cùng hắn nói nhảm, tranh tài bắt đầu, ngắm bắn từ hai trăm mét, mãi cho đến một ngàn năm trăm mét ngắm bắn, Tào Xán không phát nào trượt.

Trái lại xạ thủ Thái Cực quốc căn bản bắn không trúng mục

tiêu một ngàn năm trăm mét, Cà Ri quốc càng quá phận, thời điểm năm trăm mét đã bắn không trúng bia, bất quá ngược lại là bắn chết một con thỏ hoang cách ngoài mười mét.

Một vòng này tranh tài không thể nghi ngờ, Tào Xán dùng ưu thế tuyệt đối lấy được thắng lợi!

Tranh tài kế tiếp, Hoa Hạ đều dùng ưu thế tuyệt đối nghiền ép Thái Cực quốc cùng Cà Ri quốc, cái này làm huấn luyện viên Thái Cực quốc tức phát hỏng, lúc này hướng Tổ Ủy Hội kháng nghị:

"Nguyên quán của nhóm lính đặc chủng Hoa Hạ này khẳng định là của Thái Cực quốc ta, thành tích không thể tính Hoa Hạ!"

Chương 631. Địa bàn của ta do ta làm chủ!

"Cái gì?"

Người Tổ Ủy Hội nghe được đối phương nói như vậy, kém chút nôn một miếng nước bọt lên mặt đối phương.

Những bổng tử này cũng quá không muốn mặt, cướp đoạt truyền thống văn hóa các quốc gia khác coi như xong, hiện tại mẹ nó còn muốn cướp người?

"Ngươi có chứng cứ sao? Không có cũng đừng làm càn!"

Đối mặt với yêu cầu vô lý Thái Cực quốc đưa ra, Tổ Ủy Hội tự nhiên quả quyết cự tuyệt, huấn luyện viên Thái Cực quốc tức giận lớn tiếng mắng tranh tài không công bằng

Rốt cục, trải qua hai giờ tranh đấu, ngày tranh tài thứ nhất kéo xuống màn che, quân đội Hoa Hạ tổng hợp đệ nhất cả ba vòng.

Tranh tài kết thúc, Diệp Thần vừa định rời đi, lại nghe được chủ sự Vận Động Hội tăng lên một cái hạng mục, lôi đài thi đấu cho huấn luyện viên!

Mọi người dưới đài nghe vậy nhao nhao oán trách, Diệp Thần cũng nhíu nhíu mày, tiểu quỷ tử lại muốn náo cái quỷ gì?

Kết quả, chủ sự trực tiếp tuyên bố kết quả phân tổ, chính là tự động bỏ quyền, hoàn mỹ cho câu nói địa bàn của ta do ta làm chủ!

Vừa vặn vì quân nhân, ai lại chọn bỏ thi đấu?

"Lão Diệp, nếu là cậu chạy về nước, lão ca thay cậu ra sân đi !"Tào Dương thấy Diệp Thần muốn đi, chủ động nói.

Không đợi Diệp Thần trả lời, chủ sự trực tiếp tuyên bố danh tự các tuyển thủ tổ đối chiến, Diệp Thần vs Orochi!

Mà lại hai người đọ sức ngay tại trận đầu!

"Xem ra quân đội Đảo quốc muốn thu thập tôi!"Diệp Thần cười lạnh.

"Có ý tứ gì?"Tào Dương sững sờ.

"Orochi là một trong Tam Thánh Đảo quốc, tu vi sớm đã bước vào Hóa Thần Kỳ, quân đội Đảo quốc là muốn mượn tay của hắn xử lý tôi!"

"Ngọa tào! Khó trách tiểu quỷ tử phải thêm so tài, bọn chúng cũng quá vô sỉ đi!"

Tào Dương nghe xong nổi trận lôi đình, trên lôi đài thi đấu đánh chết người hoàn toàn có thể nói là thất thủ, như này cũng có thể phòng ngừa gây nên hai nước mâu thuẫn!

"Nếu bọn chúng muốn chơi, tôi liền bồi bọn chúng chơi đùa cũng được!"

Diệp Thần nói xong nhẹ nhàng nhảy lên, hai chân ở trong hư không như giẫm trên đất bằng, rất nhanh liền đi tới trên lôi đài!

"Oa! Huấn luyện viên Hoa Hạ biết bay a!"

"Trời ạ! Đây chính là công phu Hoa Hạ sao?"

"Cái này, cái này không khoa học a!"

"..."

Mọi người dưới đài thấy cảnh này lập tức sôi trào, huấn luyện viên Thái Cực quốc tranh thủ thời gian nói với phó quan:"Người này nguyên quán khẳng định là Thái Cực quốc, tranh thủ thời gian tra hắn cho ta!"

"Không không không, có lẽ là hắn hay ăn bánh ở Cà Ri quốc, cho nên mới lợi hại như vậy!"Huấn luyện viên Cà ri quốc mặt mũi tràn đầy tự hào nói.

Kết quả người bên cạnh nhao nhao ném ánh mắt khinh bỉ với hắn, nếu bàn về da mặt dày, Cà Ri quốc tuyệt không bại bởi Thái Cực quốc.

Đông! Đông! Đông!

Lúc mọi người ở đây nghị luận ầm ĩ, chỉ nghe được hiện trường truyền đến một trận tiếng vang nặng nề, tìm theo tiếng nhìn lại đám người không khỏi sợ ngây người!

Chỉ thấy một tráng hán cao khoảng hai mét, trên đầu quấn lấy vải trắng, phía trên vẽ lấy mặt trời đỏ tươi, thân trên trần trụi, nửa người dưới mặc một chiếc quần vải lanh dài, chân đạp guốc gỗ, mỗi một bước đi của người này, mặt đất đều sẽ lưu lại một cái hố nhỏ thật sâu!

"Thật mạnh!"

Tào Dương nuốt ngụm nước bọt, hai mắt nhìn chằm chặp Orochi.

"Ca, vừa rồi Diệp Thần nói cái gì mà Hóa Thần Kỳ, rất lợi hại phải không?"Tào Xán hiếu kì hỏi.

"Đương nhiên!"

Sắc mặt Tào Dương nghiêm túc nói:"Nghe nói võ tu Hóa Thần Kỳ, ngôn xuất pháp tùy, đưa tay ra một cái là có thể hủy đi tối

thiểu một đoàn khiên bọc thép!"

"Quá khoa trương đi?"

Tào Xán nghe vậy không khỏi lo lắng, đầy mặt vẻ u sầu mà nhìn xem Diệp Thần trên đài, lẩm bẩm nói:"Diệp Thần, ngươi tuyệt đối đừng chết a!"

Tào Vinh lườm muội muội một chút, an ủi:"Tiểu muội đừng lo lắng, Diệp huấn luyện viên dám đi tới khẳng định có nắm chắc tất thắng!"

"Hi vọng như thế đi!"

Tào Xán thần sắc phức tạp, trong lòng trong bất tri bất giác nhiều thêm một loại tình cảm không hiểu với Diệp Thần.

Trên lôi đài, Diệp Thần nhìn xem Orochi đi đến lôi đài, gia hỏa này dáng dấp giống như hắc tinh tinh, cao lớn vạm vỡ, nhưng lại hết lần này tới lần khác híp híp hai mắt, không nhìn kỹ còn tưởng rằng gia hỏa này không có mắt đâu!

"Người Hoa đáng chết, giết đồ đệ của ta, ta muốn đánh cho đầu ngươi bay ra ngoài!"Orochi ngữ khí hung ác, một cỗ sát khí lăng lệ trong nháy mắt bao phủ toàn bộ lôi đài.

"Chỉ bằng ngươi?"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, âm thanh lạnh lùng nói:"Muốn chiến liền chiến, bớt nói nhảm!"

"Baka!"

Orochi gầm thét một tiếng, vung ra một quyền xen lẫn tiếng gió hô hô hung hăng đập tới Diệp Thần!

Diệp Thần nghiêng người né tránh, chỉ nghe được trên lôi đài phát ra một tiếng 'Bành' thật lớn, tất cả đám người xem xét đều

trợn tròn mắt, chỉ thấy lôi đài bị một quyền của Orochi đánh ra một cái lỗ thủng lớn.

Diệp Thần tránh thoát một quyền cũng không có nhàn rỗi, đồng dạng một quyền tấn mãnh công tới dưới nách Orochi.

Phanh!

Một quyền này mặc dù rắn rắn chắc chắc đánh vào trên thân Orochi, nhưng đám người nghe được lại là tiếng va chạm của kim loại!

"Quả nhiên là Hoành Luyện đại sư!"

Chương 632. Chiến Orochi!

Diệp Thần cắn răng, một quyền này dù chưa dốc hết toàn lực, nhưng lực đạo cũng không nhỏ, không nghĩ tới Orochi cứng rắn như thế, nắm đấm đánh vào trên người hắn cơ bản không có gì phản ứng.

"Rống!"

Orochi bị đánh trúng cũng nổi giận, lăn lông lốc ngay tại chỗ, ngay sau đó gào thét lên quét ra một chân, ý đồ công kích thân dưới Diệp Thần.

Diệp Thần nhẹ nhàng nhảy lên hư không, đưa tay vạch một cái, một đạo lam quang vòng cung mắt trần có thể thấy hướng về đùi phải Orochi.

Phanh!

Hiện trường lần nữa truyền đến một tiếng vang kim loại va chạm, so với tiếng vang lần trước chỉ có hơn chứ không kém!

Nhưng lần công kích này của Diệp Thần, cũng vẻn vẹn phá vỡ quần Orochi, vạch ra một đạo vết máu trên xương bắp chân của hắn mà thôi!

"Ngọa tào! Ngươi là lợn rừng sao?"

Diệp Thần bó tay rồi, đổi lại võ tu bình thường, một 'Đao' này xuất ra, chân khẳng định gãy thành hai khúc, nhưng gia hỏa Orochi này da dày thịt béo thế mà không có việc gì?

"Hừ! Người Hoa, ngươi không giết được ta, chịu chết đi!"

Nói xong Orochi mãnh liệt há miệng, ánh sáng chói mắt từ trong miệng hắn phun ra, bắn thẳng về phía Diệp Thần!

Đây là một trong tuyệt chiêu của hắn, Chân Khí Ba!

Uy lực của nó không gì sánh kịp, xe tăng đạn pháo gì gặp phải Chân Khí Ba, cũng chỉ là tiểu đệ đệ

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, Diệp Thần cưỡng ép dùng hai tay chặn một đợt công kích này, Chân Khí Ba cường đại trong nháy mắt xông nát quần áo Diệp Thần, đồng thời một vòng sóng khí mắt thường không thể thấy khuếch tán ra bốn phía!

Nhưng người ngồi ở dưới đài lại xui xẻo, có người trực tiếp bị chấn choáng, thân thể tốt một chút không có choáng cũng bị sóng khí chấn động đến miệng phun máu tươi!

"A Tây Ba!"

Cổ họng huấn luyện viên Thái Cực quốc ngòn ngọt, há mồm phun ra một mảng máu đỏ tươi, lập tức hung hăng trừng mắt với chủ sự, cả giận nói:"Cái này của các ngươi không phải lôi đài thi đấu, rõ ràng là giết người a!"

"Hắc hắc!"

Sakata ngồi tại ghế chủ sự nhếch miệng cười một tiếng, thản nhiên nói:"Trò hay còn đang phía sau a, đừng có gấp!"

"..."

Huấn luyện viên Thái Cực quốc lại là phun ra một ngụm máu, lần này hắn là bị Sakata chọc tức.

Lúc này Diệp Thần cũng bị chọc giận, y phục trên người hắn vẫn là Đại sư tỷ mua cho hắn a, hỗn đản Orochi này muốn chết!

Coi như lúc hắn nghĩ phản kích, đột nhiên, bầu trời trong xanh nháy mắt mây đen dày đặc, tiếng sấm ầm ầm không dứt bên tai, tia chớp màu xanh lam như linh xà nhanh chóng du động trong mây đen!

Không tốt!

Là pháp sư!

Diệp Thần tranh thủ thời gian trở lại lôi đài, nhưng hắn hai chân vừa xuống đất liền phát giác dị dạng, cúi đầu xem xét, dưới chân chẳng biết lúc nào có thêm một cái trận pháp màu vàng kim!

Một giây sau, cảnh tượng xung quanh Diệp Thần đột biến, trong nháy mắt về tới Ninh Châu, trước mắt xuất hiện chính là Thất sư tỷ nằm ở trên giường!

"Sư tỷ!"

Diệp Thần kinh hãi, hết thảy đều quá chân thực, cho dù trong lòng biết là trận pháp, nhưng Diệp Thần vẫn là không nhịn được tiến lên muốn xem xét tình huống sư tỷ!

Dưới đài, đám người liên tiếp bị chấn kinh, đầu tiên là sắc trời đại biến, ngay sau đó lại thấy Diệp Thần đứng đần độn tại chỗ không nhúc nhích, không khỏi nhao nhao nghi hoặc chuyện gì xảy ra!

"Ca, Diệp Thần hắn sao vậy?"Tào Xán thấy thế vội vàng hỏi.

"Ta cũng không biết a!"

Tào Dương cũng là không hiểu ra sao, chỉ có thể giật ra cuống họng hô lớn:"Lão Diệp, mau tỉnh lại!"

Nhưng tiếng kêu Tào Dương không làm nên chuyện gì, Diệp Thần như thường đứng tại chỗ không nhúc nhích, Orochi thấy thế

vui mừng không thôi, gầm thét một tiếng mãnh liệt tung một quyền về phía đan điền Diệp Thần!

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, quanh thân Diệp Thần đột nhiên toả ra thanh quang!

Bành!

Một quyền này của Orochi này bị thanh quang ngăn trở, ngay sau đó liền nghe được hắn hét thảm một tiếng, xương tay của hắn trực tiếp bị thanh quang đánh gãy!

"Cái gì?"

Mặt mũi Orochi tràn đầy không thể tin nhìn xem Diệp Thần, mà Sakata nhìn trên đài cũng nghi ngờ nhìn về phía một lão giả áo bào đen ngồi bên cạnh, hỏi:

"Inukai đại sư, trên người tiểu tử kia chỉ là cái gì?"

"Hắc hắc, người Hoa này ngược lại là có mấy phần bản sự!"

Lão giả áo bào đen vuốt vuốt râu dê của mình, âm trắc trắc cười nói:"Đáng tiếc hắn có tâm ma, đợi lão phu đem hồn phách của suy nghĩ trong lòng hắn câu ra, dùng cái này để uy hiếp, lúc đó Orochi-kun liền có thể thuận lợi giết hắn!"

Nói xong, lão giả nhắm mắt lại.

Sakata thấy thế một mặt mộng bức, thật tình không biết thần hồn lão giả áo bào đen đã sớm rời đi thân thể, trong khoảnh khắc liền đến Ninh Châu

Ninh Châu, biệt thự Kiều An Na.

Viên Vũ cùng Văn Tinh đang chiếu cố Tần Mặc Diêu, khoảng thời gian này mấy người Nhan Thanh quá mệt mỏi, Viên Vũ quả quyết gánh chịu chiếu cố công việc Tần Mặc Diêu.

"Ai, gia hỏa Diệp Thần này lúc nào trở về a, nhàm chán chết!"Văn Tinh ngồi tại bên giường Tần Mặc Diêu, cầm trong tay nửa miếng sầu riêng, vừa ăn vừa oán giận nói.

Chương 633. Inukai xui xẻo!

"Kháo!"

"Cậu có thể đừng ăn cái đồ này nữa được không, thúi chết, ai mua cho cậu?"Mặt mũi Viên Vũ tràn đầy ghét bỏ nắm cái mũi.

"Còn có ai, đương nhiên là Lan Trần, dù sao hắn có tiền!"Văn Tinh nhếch miệng cười một tiếng.

"Tần tỷ đều sắp bị cậu hun tỉnh!"

Viên Vũ rất phiền muộn, trong lòng tự nhủ gia hỏa Lan Trần này mua cái gì không tốt, lại đi mua sầu riêng cho Văn Tinh ăn, đây không phải tai họa người không ăn được sầu riêng?

Đúng lúc này, một trận gió lạnh thổi qua, Viên Vũ cùng Văn Tinh đồng thời cảnh giác lên!

"Có người!"

Ánh mắt Viên Vũ phát lạnh, lập tức tay nắm pháp ấn, miệng lẩm bẩm, cuối cùng hét lớn một tiếng

"Phá!"

Vừa dứt lời, trước mắt hai người liền xuất hiện một lão đầu mặc áo bào đen.

"Vương bát đản, ngươi muốn làm gì?"

Văn Tinh không nói hai lời, trực tiếp cầm miếng sầu riêng trong tay ném tới, đáng tiếc đối phương chỉ là hồn phách, sầu riêng xuyên qua thân thể của lão giả áo bào đen, đập vào trên

tường.

"Các ngươi thế mà có thể nhìn thấy ta?"Inukai mười phần giật mình, không nghĩ tới mình vừa tới đã bị phát hiện.

"Lão quỷ đáng chết, muốn hại Tần tỷ, ta diệt hồn phách ngươi!"

Viên Vũ nói xong thả người vọt lên, đồng thời trong tay nhiều thêm một khối Lôi Kích Mộc của Đạo giáo, hồn phách một khi bị đánh trúng sẽ phi hôi yên diệt!

"Hoa Hạ pháp sư?"

Inukai cười lạnh, trong nháy mắt huyễn hóa ra chín thân ảnh, để Viên Vũ khó mà phân biệt.

"Thiên Nhãn, mở!"

Viên Vũ vừa dứt lời, chỉ thấy trong hai mắt hắn thoáng hiện kim quang, rất nhanh liền phát hiện hồn phách chân chính Inukai!

"Tiểu tử, có chút bản sự!"

Inukai bắt đầu phản kích, tay nắm pháp ấn gầm thét một tiếng, lập tức bên trong gian phòng trận trận gió lạnh, ngay sau đó đếm không hết cô hồn dã quỷ từ bốn phương tám hướng nhẹ nhàng tới, nhìn thấy Văn Tinh cùng Viên Vũ, những cô hồn dã quỷ này nhao nhao vọt tới hướng bọn họ, muốn 'Đoạt xá' trùng sinh!

"Văn Tinh, chính cậu cẩn thận!"

Viên Vũ không nghĩ tới đối phương mạnh như vậy, tu vi rõ ràng trên mình, rơi vào đường cùng hắn cũng chỉ có thể thỉnh thần hỗ trợ!

"Đừng quản, mấy tiểu quỷ này có thể làm khó dễ được tôi sao?"

Văn Tinh khinh thường nhếch miệng, từ trong ngực móc ra một đoạn bạch cốt, những cô hồn dã quỷ kia nhìn thấy đoạn bạch cốt này dọa đến nhao nhao chạy trốn, phảng phất cừu non gặp được mãnh hổ!

"Đệ tử một lòng chuyên cầu xin, Thiên Sư giáo chủ hàng lâm. Thần binh cấp cấp như luật lệnh!"Viên Vũ cắn nát đầu ngón tay, viết xuống một đạo phù chú trên bùa vàng ném về hư không.

Một màn thần kỳ phát sinh, lá bùa thế mà bốc cháy lên!

Một giây sau, bên trong gian phòng thoáng hiện một vệt kim quang, một lão nhân tóc trắng mặc đạo bào, cầm trong tay cầm phất trần xuất hiện ở trước mắt mọi người, hắn chính là tổ sư gia Thiên Sư phái Trương Đạo Lăng, Trương Thiên Sư!

"Diệt!"

Trương Thiên Sư chỉ là nhàn nhạt nói một chữ, những cô hồn dã quỷ kia lập tức phát ra từng đợt kêu thảm, trong khoảnh khắc liền hóa thành hư vô!

"Baka!"

Inukai thấy thế vừa sợ vừa vội, hắn vạn vạn không nghĩ tới Viên Vũ có thể mời ra Trương Thiên Sư.

Rất nhiều nguồn gốc văn hóa Đảo quốc là từ Hoa Hạ, trong đó liền bao quát cả Huyền Thuật, thân là chưởng môn phái Kikuichi lại há có thể không biết Trương Thiên Sư?

Vị này chính là lão đại Đạo giáo, đã sớm đứng hàng tiên ban, ai dám gây?

Chạy!

Đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu Inukai!

"Chỉ là Âm Dương Sư cũng dám ở Hoa Hạ ta bêu xấu, hôm nay bản tôn liền đưa ngươi đánh vào mười tám tầng Địa Ngục, vĩnh thế không được siêu sinh!"Toàn thân Trương Thiên Sư lóng lánh kim quang, ngữ khí uy nghiêm.

"Tha mạng a, Thiên Sư!"

Inukai nghe xong dọa sợ, lúc này phịch một tiếng quỳ xuống đất, dập đầu như giã tỏi.

"Sư tôn, chậm đã!"

Viên Vũ thấy Trương Thiên Sư thật muốn chụp chết Inukai, vội vàng nói:"Đệ tử muốn hỏi hắn mấy vấn đề!"

"Cũng được!"

Trương Thiên Sư nghe vậy nói:"Người này liền giao cho ngươi, nếu là thấy ngứa mắt liền tiễn hắn đi mười tám tầng Địa Ngục!"

"Cung tiễn sư tôn!"

Viên Vũ thi lễ, mà kim quang trong phòng cũng dần dần biến mất, Trương Thiên Sư đi.

Lúc này Inukai nào còn dám trang bức, đối mặt với Viên Vũ giải đáp từng cái vấn đề.

"Tiểu quỷ tử, các ngươi thử động một cọng tóc gáy Diệp Thần xem!"Văn Tinh nghe xong Diệp Thần hãm sâu hiểm cảnh, lập tức giận tím mặt.

"Muốn mạng sống sao?"

Viên Vũ cúi đầu nhìn xem Inukai nằm rạp trên mặt đất, nhàn nhạt hỏi.

"Mời đạo hữu tha ta một mạng, Inukai nhất định vô cùng cảm

kích!"Inukai nghe xong tranh thủ thời gian cầu xin tha thứ.

"Vậy liền giúp Thần ca xử lý Orochi, bằng không hiện tại ta liền đưa ngươi đi gặp Diêm Vương!"

"Cái này"

"Xem ra ngươi là tình nguyện rơi vào Vô Gian Địa Ngục, cũng không nguyện ý giúp Thần ca?"Âm thanh Viên Vũ lạnh lùng nói.

"Không không không, ta nguyện ý!"

"Tốt, ta câu thất phách của ngươi, chờ Thần ca an toàn trở về, ta tự nhiên sẽ thả ngươi!"

"Cái gì?"

Inukai triệt để trợn tròn mắt, vốn còn nghĩ Viên Vũ tuổi trẻ dễ lừa gạt, không nghĩ tới gia hỏa này còn rất gà tặc, thế mà muốn câu thất phách hắn!

Thất phách là chỉ vui, giận, ai (bi ai), sợ, yêu, ác, dục (dục vọng), cho nên thân nhân qua đời, thất phách cũng biến mất.

Người một khi không có thất phách, coi như còn sống cũng là cái xác không hồn, vậy còn không bằng đi chết!

Chương 634. Ai vô sỉ hơn ai?

"Viên đại đầu, gia hỏa này xem xét chính là không thành thật, vẫn là tranh thủ thời gian tiễn hắn xuống Địa Ngục, chúng ta đi Đảo quốc cứu Diệp Thần đi!"Văn Tinh ở một bên hù dọa đạo.

Quả nhiên, nghe được lời của Văn Tinh, Inukai lập tức nhận sợ, đồng ý giao ra thất phách!

Viên Vũ thỏa mãn gật gật đầu, thuận tay lấy nửa miếng sầu riêng ăn dở của Văn Tinh ra, trực tiếp đem thất phách của Inukai giấu trong đó!

"Đại sư, ngươi, ngươi đây là ý gì?"

Inukai đều muốn khóc, giấu ở bên trong miếng sầu riêng, vạn nhất người khác ăn, mình chẳng phải là xong sao?

Viên Vũ một mặt cười xấu xa:"Ta biết ngươi suy nghĩ gì, cho nên, ngươi tốt nhất nhanh đi về giúp Thần ca, bằng không sầu riếng ẽ bị người ăn, hoặc là hỏng đều đừng trách ta!"

"Ba"

Inukai cố nén mắng chửi người, tranh thủ thời gian đứng dậy, một giây sau liền biến mất không thấy đâu.

"Văn Tinh, đoạn xương cốt trong tay cậu tựa như là linh vật đi?"Chờ Inukai vừa đi, Viên Vũ nhìn về phía bạch cốt trong tay Văn Tinh hiếu kì hỏi.

"Ân, nghe sư phụ tôi nói, đây là xương bắp chân Bạch Khởi, sát khí rất nặng!" (Bạch Khởi: tướng lĩnh sát thần thời Chiến Quốc nước Tần)

"..."

Viên Vũ biết được vật này là xương bắp chân Bạch Khởi, khóe miệng nhịn không được co quắp một trận, vị kia thế nhưng là chiến thần Tần quốc, sư phó Văn Tinh sẽ không phải là trộm mộ a?

Đảo quốc.

Trên lôi đài, Orochi đối mặt thanh quang hộ thân Diệp Thần thế mà thúc thủ vô sách, vô luận hắn công kích như thế nào, thanh quang đều sẽ giúp Diệp Thần ngăn trở, mà bản thân Diệp Thần vẫn còn bị vây ở trong trận pháp.

Trận pháp phổ thông đều có một cái trận nhãn, phá trận nhãn là có thể phá trận, nhưng Inukai bày ra 'Sinh Tử Trận' khoảng chừng tám mươi mốt cái trận nhãn, chỉ có một cái là thật, một khi phá sai, rất có thể trận hủy người vong!

"Kháo!"

Diệp Thần đã tiến vào không gian trận pháp, nhìn trước mắt lít nha lít nhít trận nhãn cũng là đau đầu, đến cùng cái nào mới là thật đây?

Mà lúc này Sakata nhìn trên đài cũng gấp, gia hỏa Orochi này làm cái quỷ gì, lâu như vậy còn không có xử lý Diệp Thần!

Hắn lần nữa đẩy Inukai, vừa rồi gọi hắn nhiều lần đều không có phản ứng, bất quá lần này có phản ứng!

"Sakata-kun, ngươi đẩy ta làm gì?"Inukai nhặt về một đầu mạng già, trở lại bản thể cũng là nhẹ nhàng thở ra.

"A, Inukai đại sư, trên người ngươi có mùi gì lạ lạ a?"

Sakata nhíu nhíu mày, nói:"Ngươi nhanh giúp đỡ Orochi, hắn giống như không có biện pháp nào cầm xuống Diệp Thần!"

Inukai gật gật đầu, phóng mắt nhìn về phía lôi đài miệng lẩm bẩm, trực tiếp đem trận pháp giải khai!

Ngay sau đó, hắn lại lặng lẽ thiết trí một cái 'Sinh tử trận' cho Orochi, làm xong hết thảy, Inukai trong lòng mặc niệm, hai tay ôm tại trước ngực như người không việc gì, chỉ đợi đến nhìn Orochi chết.

Chỉ tiếc Orochi không có đọc tâm thuật, bằng không hắn khẳng định sẽ mắng to Inukai là quân bán nước.

Diệp Thần đang nghĩ ngợi làm sao phá giải trận pháp, ai ngờ trận pháp tự động giải tỏa!

Lại nhìn Orochi, con hàng này tựa như Diệp Thần trước đó, đứng đần độn tại chỗ không nhúc nhích, chỉ có bên trong miệng thỉnh thoảng phát ra tiếng gầm, đoán chừng là hắn đang trong trận pháp mắng Inukai đi?

"Chết!"

Diệp Thần không chút nào thương hại, vỗ ra một chưởng!

Oanh!

Thân thể Orochi trên lôi đài trong nháy mắt nổ tung, một giây sau liền hóa thành tro tàn, biến mất vô tung vô ảnh!

"..."

Hiện trường lập tức lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người bị một màn trước mắt sợ ngây người!

"Baka!"

Thật lâu, Sakata nhìn trên đài truyền đến tiếng mắng chửi, hắn cọ đến đứng người lên, chỉ vào Diệp Thần mắng:"Người Hoa đáng chết, ngươi sát hại sĩ quan Đảo quốc ta, nhất định phải đền mạng!"

Vừa dứt lời, từ bên ngoài xông tới một đội binh sĩ cầm súng, đem lôi đài bao vây, trên trăm họng súng đen ngòm đồng loạt nhắm ngay Diệp Thần!

"Sakata tướng quân, ngươi đừng làm loạn!"

Tào Dương thấy thế nghiêm nghị quát lớn:"Rõ ràng là các ngươi muốn giết Diệp Thần trước, bây giờ bị phản sát lại không phục, mọi người đều là nhìn ở trong mắt!"

"Không sai, ta có thể làm chứng!"

Ivan đứng dậy, nhìn xem Sakata thản nhiên nói:"Đảo quốc muốn mất mặt trước toàn bộ quân nhân thế giới sao?"

"Ngươi"

Sakata nghe vậy mặt đều tức tái đi, nhưng Ivan đại biểu Hùng quốc, tiểu quỷ tử từ trước đến nay sợ nhất quốc gia này!

"Đảo quốc quả nhiên vẫn là âm hiểm!"

"Nào chỉ là âm hiểm, không chơi nổi cũng đừng chơi thôi, không muốn mặt!"

"..."

Những người khác cũng chỉ trỏ với Sakata, không nghĩ tới hắn không biết xấu hổ như vậy, kế hoạch thất bại liền chuẩn bị cưỡng ép xử lý Diệp Thần?

"Chậc chậc, ta coi là Thái Cực quốc đã đủ vô lại, không nghĩ tới Đảo quốc so với bọn họ càng vô lại!"Huấn luyện viên Cà Ri quốc lườm Sakata một chút, mặt mũi tràn đầy ghét bỏ nói.

"A Tây Ba!"

Huấn luyện viên Thái Cực quốc nghe xong tức trứng nhức cả

trứng, gắt một cái nói:"Cà ri quỷ, ngươi ngậm miệng! Nếu bàn về vô sỉ, quốc gia các ngươi mới là đệ nhất, Thái Cực quốc ta mặc cảm!"

"Ngươi có ý tứ gì, muốn khai chiến sao?"Huấn luyện viên Cà ri quốc nghe vậy giận tím mặt.

"Đánh liền đánh, các ngươi ngay cả Hoa Hạ đều đánh không lại, còn nghĩ đánh cùng Thái Cực quốc ta, tìm tai vạ sao?"

"..."

Lời vừa nói ra, ngay cả Sakata đều ngây ngẩn cả người.

Chẳng lẽ Thái Cực quốc quên thủ đô Seoul của bọn họ, nhiều năm trước đã từng bị quân Hoa Hạ dùng xe tăng ủi ủi qua?

Chương 635. Ăn sầu riêng!

"Sakata, ta khuyên ngươi không nên làm lớn chuyện, toàn thế giới đều đang nhìn đây!"

Inukai hắng giọng một cái, hạ giọng 'Hảo tâm' Khuyên nhủ:"Ngươi thực sự muốn giết Diệp Thần, có thể làm ám sát mà!"

"Baka!"

Sakata rất tức giận, nhưng thấy mọi người đều nói chuyện giúp Diệp Thần, hắn bất đắc dĩ chỉ có thể nghe Inukai đề nghị.

Thật tình không biết, chính là bởi vì tên 'Đồng đội heo' này Orochi mới có thể chết thảm!

Phó quan thấy thế vội vàng triệt hồi binh sĩ, đi đến đài chủ tịch tuyên bố ngày tranh tài đầu tiên kết thúc.

Trên lôi đài, Diệp Thần cười khẩy, nhẹ nhàng nhảy lên trở lại khán đài.

Cao tầng quân đội các quốc gia nhìn thấy Diệp Thần trở về, nhao nhao vây lên biểu thị ăn mừng với Diệp Thần.

"Diệp tiên sinh, có cơ hội nhất định phải tới chỉ đạo bộ đội đặc chủng nước ta một chút a!"

"Diệp huấn luyện viên, xuất ngoại chỉ đạo một lần thu bao nhiêu tiền?"

"Hoa Hạ có Diệp huấn luyện viên, thật là đại hạnh quốc gia!"

"…."

Đám người bị hình ảnh một chưởng vỗ nổ Orochi của Diệp Thần rung động, bởi vậy đều muốn cùng hắn thành lập liên hệ thân mật.

Thế giới chính là như vậy, muốn được người khác tôn trọng, phải có thực lực mạnh!

"Lão Diệp, cậu không sao chứ?"

Bọn người Tào Dương mặt mũi tràn đầy khẩn trương nhìn xem Diệp Thần, lo lắng mà hỏi thăm.

"Không có việc gì, chúng ta đi thôi!"

Diệp Thần nói xong chào hỏi đám người rời đi, nhưng vào lúc này có người gọi hắn lại:"Diệp-kun, xin dừng bước!"

"Ngươi là ai?"

Diệp Thần nhìn lại, chỉ thấy Inukai khoác áo bào đen, còn có Sakata cùng một chỗ đi tới hướng hắn.

"Diệp Quân, thất phách của ta bị một bằng hữu họ Viên của cậu câu mất, có thể bảo hắn thả thất phách ta hay không?"Inukai kiềm nén lửa giận hỏi.

Diệp Thần lườm Inukai một chút, mặc dù Inukai không nói chi tiết cụ thể, nhưng khẳng định là thần hồn xuất khiếu đi làm chuyện xấu!

"Vừa rồi trận pháp là ngươi thiết lập?"Diệp Thần hỏi.

Inukai không nói chuyện, chỉ là nhẹ gật đầu.

"Diệp huấn luyện viên, hi vọng ngươi không nên đi quá xa, Inukai đại sư là bằng hữu quân bộ, ai dám mạo phạm hắn, chính là đối nghịch cùng quân bộ Đảo quốc!"

Sakata hung hăng trừng mắt Diệp Thần, sắc mặt tái xanh bày ra một bộ dáng vẻ muốn ăn thịt người.

"Ngươi đang uy hiếp ta?"

Diệp Thần cười lạnh, nói xong không đợi Sakata đáp lời, trực tiếp lấy điện thoại di động ra gọi cho Viên đại đầu.

Ninh Châu.

Bọn người Viên Vũ đang ăn lẩu, tiếp được điện thoại Diệp Thần, Viên Vũ nói thẳng:"Thần ca, vừa rồi có một hồn phách lão quỷ muốn hại Tần tỷ, bị tôi câu được!"

"Hừ! Muốn chết!"

Diệp Thần nghe xong Inukai muốn hại Tần Mặc Diêu, lập tức nổi trận lôi đình, âm thanh lạnh lùng nói:"Đầu to, để hắn đi chết đi!"

"Được rồi!"

Viên Vũ vừa dứt lời, Văn Tinh sưu một tiếng xông vào phòng bếp lấy sầu riêng ra.

"Lan Trần, ăn sầu riêng!"

Văn Tinh nhếch miệng cười một tiếng, hắn cùng Lan Trần thuần thục đem sầu riêng 'Thơm ngào ngạt' nhét vào trong bụng.

"..."

Viên Vũ thấy thế mặt mũi tràn đầy ghét bỏ, hắn không hiểu rõ loại quả thúi kia, tại sao có thể có nhiều người thích như vậy!

Cúp điện thoại, Diệp Thần lạnh lùng nhìn xem Inukai, thản nhiên nói:

"Lão quỷ, ngươi dám đụng đến sư tỷ ta, hôm nay dù có Ngọc Hoàng Đại Đế cũng không thể nào cứu được ngươi, đi chết đi!"

Inukai nghe xong thầm nghĩ không ổn, hắn vừa định cùng Diệp Thần quyết tử nhất chiến, nhưng một giây sau liền thẳng tắp ngã xuống, trong nháy mắt không có sinh cơ!

"Baka! Ngươi đã làm gì với Inukai đại sư?"Sakata thấy thế giận tím mặt, hung hăng trừng mắt Diệp Thần tức giận chất vấn.

"Người đụng đến sư tỷ ta, chết!"

Diệp Thần mắt sáng như đuốc, lạnh lùng nhìn xem Sakata:"Nếu ngươi không phục, cứ việc thử một lần!"

"Ngươi"

Sakata vừa sợ vừa giận, hắn từ ánh mắt lạnh như băng của Diệp Thần trông thấy được vô tận sát ý, người trẻ tuổi Hoa Hạ này thật thật đáng sợ!

"Tào Dương, chúng ta đi!"

Diệp Thần thấy đối phương không nói lời nào, lúc này mới quay người rời đi.

"Người Hoa đáng chết, ngươi sẽ hối hận!"Sakata nhìn xem bóng lưng Diệp Thần đi xa, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Sakata, không muốn chết cũng đừng gây Diệp Thần!"

"Ivan? Ngươi có ý tứ gì?"

Sakata ngẩng đầu nhìn lên, là Ivan cao hơn hắn một đầu, không khỏi nhíu mày.

"Ngươi căn bản không phải đối thủ Diệp Thần, mà lại Diệp Thần là bằng hữu ta, nếu là ngươi dám giở trò, xem ta thu thập

ngươi như thế nào!"

Nói xong, Ivan cũng mang theo lính đặc chủng Hùng quốc nghênh ngang rời đi.

"Baka!"

Sakata đều muốn tức nổ tung phổi, hôm nay đi ra ngoài không xem hoàng lịch sao, làm sao ai cũng dám cưỡi lên trên đầu của hắn đi ị, thật là sống gặp quỷ!

"Tướng quân, xem ra chúng ta chỉ có thể mời Kusanagi đại sư đối phó Diệp Thần!"Phó quan thấy thế nhắc nhở.

"Ngươi biết cái gì!"

Ai ngờ Sakata càng tức hơn, cả giận nói:"Kusanagi cũng là bằng hữu Diệp Thần, hắn mà tới người muốn đối phó người khẳng định là ta!"

"Cái gì?"

Phó quan một mặt mộng bức, trong lòng tự nhủ người Hoa này cũng quá là nhiều bằng hữu đi, lại đều là nhân vật quan trọng

Đông Kinh, sân bay.

"Tào Dương, tôi đi trước, huynh chiếu cố mọi người đi!"Diệp Thần vỗ vỗ bả vai Tào Dương, nói xong chuẩn bị leo lên máy bay tư nhân Lan Trần chuẩn bị cho hắn.

"Khoan đã!"

Tào Dương lộ ra lúng túng, một bộ dáng cứ như đang muốn nói lại thôi.

"Thế nào?"

Diệp Thần quay người, nghi ngờ nhìn xem Tào Dương.

Chương 636. Nhiệm vụ mới!

"Lão Diệp, cậu khả năng có phiền toái"

Tào Dương cắn răng:"Vừa nhận được tin tức, video ở lôi đài thi đấu bị mấy lão đại trong nước thấy được!"

"Sau đó thì sao?"

Diệp Thần hồ nghi, nhìn thấy video lại như thế nào?

"Có người nói cậu giết Orochi, ảnh hưởng nghiêm trọng quan hệ giữa Hoa Hạ cùng Đảo quốc, đề nghị quốc gia nghiêm trị với cậu!"

Sắc mặt Tào Dương tái xanh, nói xong lại nhịn không được mắng:"Đám tiểu nhân hèn hạ này, thế mà đâm đao phía sau!"

"Nghiêm trị tôi?"

Diệp Thần cười lạnh, hỏi:"Lão Tào, ai nói muốn nghiêm trị tôi?"

"Hùng gia Kinh Thành, Lục gia Ba Thục, bao quát Mộ Dung gia Kim Lăng, bọn họ điểm danh nói cậu làm việc lỗ mãng, cố ý phá hư tình hữu nghị hai nước!"

Nói đến chỗ này, chính Tào Dương cũng kém chút buồn nôn!

Hoa Hạ cùng Đảo quốc lấy ở đâu cẩu thí hữu nghị?

"Diệp Thần này cả đời làm việc, sao lại cần người khác đánh giá!"

Diệp Thần bá khí ầm ầm, ánh mắt sắc bén nhìn xem Tào Dương:"Bọn họ rất ngưu bức sao?"

"Ân, rất ngưu bức!"

Tào Dương dùng sức gật đầu, nói:"Tìm cậu gây phiền phức chính là Tứ Đại Cổ Võ gia tộc, lão Diệp, cậu cũng chớ xem thường bọn họ!"

Nguyên lai mấy gia tộc này tại thời kì đặc thù trợ giúp qua chính phủ, bởi vậy quốc gia cũng phá lệ chiếu cố với bọn họ!

Còn có điểm trọng yếu nhất, nội tình của Tứ Đại Cổ Võ gia tộc Hoa Hạ phi thường thâm hậu!

Nhất là Mộ Dung gia Kim Lăng, cùng Lục gia Ba Thục lợi hại nhất!

Từ thời kì Tống triều, địa vị hai gia tộc này đã trầm ổn gót chân tại Hoa Hạ, trăm ngàn năm qua không người có thể rung chuyển nó!

"Nghe là rất ngưu bức, nhưng tôi giết tiểu quỷ tử, bọn họ gấp cái gì?"Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm cười nói.

"Khụ khụ, tôi cũng nói không chính xác"

Tào Dương do dự một chút, duỗi ra ngón tay chỉ lên trời, hạ giọng nói:

"Lão Diệp, nghe nói phía trên đã đồng ý động tới cậu! Bất quá nể tình cậu vì quốc gia lập qua đại công, cho nên quốc gia sẽ không ra mặt, mà là từ Tứ Đại Cổ Võ gia tộc xử trí cậu!"

"Xử trí muội muội hắn!"

Diệp Thần mặt mũi tràn đầy hàn ý, âm thanh lạnh lùng nói:"Huynh giúp tôi buông lời ra ngoài, ai không phục, trực tiếp tới

tìm tôi!"

Giết tên tiểu quỷ tử mà thôi, không nghĩ tới lại có người muốn 'Nghiêm trị' hắn, chắc hẳn những người này đều không phải kẻ tốt lành gì!

Diệp Thần căn bản không có đem gia tộc gì để ở trong lòng, nói xong quay người lên máy bay, giờ phút này hắn chỉ muốn nhanh chóng đi Dự Châu!

Đưa mắt nhìn Diệp Thần rời đi, Tào Dương thở dài, lấy điện thoại di động ra gọi qua cho lão ba, đem thái độ Diệp Thần nói cho Tào Viện Triều.

"Ha ha, tác phong làm việc quả nhiên rất 'Diệp Thần'!"

Không nghĩ tới, sau khi Tào Viện Triều nghe xong vậy mà cao giọng cười to.

"Cha, hiện tại Diệp Thần rất nguy hiểm, người còn cười được?"

Tào Dương cau mày, thực lực cổ võ gia tộc thâm bất khả trắc, mặc dù Diệp Thần lợi hại, nhưng cũng chưa hẳn là đối thủ.

"Tiểu tử ngốc, Diệp Thần rất an toàn, ngược lại quốc gia còn có nhiệm vụ trọng yếu cho hắn đây!"Tào Viện Triều cười nói.

"Nhiệm vụ?"

Tào Dương càng nghe càng hồ đồ, không phải là lão ba làm việc quá nhiều nên choáng?

"Chuyện này nước rất sâu, ngươi cũng đừng quản! Chuyên tâm lần tranh tài này, không cầm mấy khối kim bài về nước xem ta thu thập ngươi như thế nào!"

Ba!

Nói xong, Tào Viện Triều trực tiếp cúp điện thoại, chỉ để lại một mình Tào Dương lộn xộn trong gió.

Lúc đến không phận Hoa Hạ, điện thoại Diệp Thần đột nhiên vang lên, xem xét điện báo biểu hiện lại là 00000, năm số không!

Nhìn thấy loại dãy số này, Diệp Thần không hề nghĩ ngợi trực tiếp cúp máy, nhưng rất nhanh đối phương lại đánh tới!

Liên tiếp đánh nhiều lần Diệp Thần cũng phiền, kết nối điện thoại vừa định mắng lên, lại nghe được đối phương gọi tên mình.

"Diệp Thần, xin chào!"

"Ngươi là ai?"Diệp Thần hồ nghi nói.

"Ta là người Bộ Quốc An Hoa Hạ, cơ quan tình báo!"

Đầu bên kia điện thoại truyền tới tiếng nói vô cùng có từ tính của nam nhân.

"Quốc an? Các người tìm tôi làm gì?"Diệp Thần tiếp điện thoại quốc an, không khỏi nhíu nhíu mày.

"Muốn để cậu giúp một chút, làm một lần vô gian đạo, như thế nào?"

"Vô gian đạo?"

Nam nhân cười nhạt một tiếng, trực tiếp lấy danh nghĩa Cục Quốc An, bàn giao cho Diệp Thần một cái nhiệm vụ.

Nghe nam nhân nói xong Diệp Thần mới biết được, nguyên lai mình giết Orochi, trong lúc vô tình động lợi ích một ít người, trong đó có Tứ Đại Cổ Võ gia tộc huyên náo hung nhất!

Mà trong đó có một gia tộc nào đó lợi ích cấu kết cùng Đảo quốc, cho nên quốc gia muốn mượn tay Diệp Thần, đem gia tộc

này nhổ tận gốc, lấy trừ hậu hoạn!

"Nếu các người biết có Hán gian, tự mình đi bắt không phải tốt hơn sao?"Diệp Thần hồ nghi nói.

"Diệp Thần, cậu còn không hiểu rõ lắm với Tứ Đại Cổ Võ gia tộc! Bọn họ không chỉ có bối cảnh cực sâu, mà lại trong gia tộc đều là cao thủ võ tu, gián điệp phổ thông căn bản đừng nghĩ bắt bọn họ!"

"Tốt, tôi đáp ứng!"

Diệp Thần không chút do dự đồng ý, loại chuyện trừ Hán gian này nhất định phải tích cực.

Hai người đơn giản hàn huyên vài, sau khi cúp điện thoại, Diệp Thần rất nhanh liền nhận được một phần tư liệu Tứ Đại gia tộc, trong tư liệu còn kèm theo một câu, Cục Quốc An cũng không thể xác định gia tộc nào là Hán gian!

Đọc phân tích nói, tất cả đều là, lại tất cả đều không phải

"Kháo!"

Diệp Thần bó tay rồi, hiện tại Hán gian đều giảo hoạt như thế sao?

Chương 637. Mộ Dung Vân Hải (hạ)!

Trên tư liệu biểu hiện, bốn gia tộc này phân biệt chiếm cứ bốn cái phương vị Đông Nam Tây Bắc của Hoa Hạ.

Phía Đông là Mộ Dung gia Kim Lăng, phía Tây là Lục gia Ba Thục, phía Bắc là Hùng gia Kinh Thành, còn có phía Nam là Liêu gia Thâm Châu, mỗi một cái gia tộc đều là tồn tại hùng bá một phương!

Từng có nói đùa xưng, bốn nhà này liên hợp lại, đủ diệt đi một quốc gia cỡ nhỏ, có thể thấy được thực lực cường hãn!

"Diệp tiên sinh, chúng ta đã tới không phận Ninh Châu, xin ngài ngồi xuống, máy bay chuẩn bị hạ cánh!"

Đúng lúc này, một mỹ nữ tiếp viên hàng không mặc đồng phục, trên chân bọc lấy tất đen đi đến trước mặt Diệp Thần, ngồi xổm người xuống mỉm cười nói.

"Bay thẳng Dự Châu, không cần hạ xuống!"Diệp Thần nghĩ nghĩ nói.

"Tốt, tôi lập tức thông tri cơ trưởng!"

Tiếp viên hàng không cười một tiếng, nói xong đứng dậy lắc lắc bờ eo thon rời đi.

Chờ tiếp viên hàng không rời đi, Diệp Thần lấy điện thoại di động ra trực tiếp bấm điện thoại Lan Trần, rất người nhanh nhẹn trong điện thoại liền truyền tới tiếng cười khoa trương của Lan Trần.

"Thần ca, cậu về Ninh Châu rồi sao? Tôi đang chuẩn bị lẩu dê để tẩy trần cho mấy người đây!"

"Mấy người?"

"Không phải Tào Dương nói cậu tại Đảo quốc tìm được một em gái sao, không mang về?"

"Kháo!"

Diệp Thần trực tiếp liếc mắt, lập tức hỏi:"Cậu biết Liêu gia Thâm Châu sao?"

"Liêu gia?"

Lan Trần nghe xong cái tên này, ngữ khí trong nháy mắt trở nên nghiêm túc lên:"Liêu gia là lão đại Thâm Châu, thậm chí toàn bộ Việt tỉnh! Thần ca, cậu cùng bọn họ xảy ra mâu thuẫn?"

"Không đúng, tôi nhớ được Lan gia các cậu mới là lão đại a!"Diệp Thần hồ nghi nói.

"Khụ khụ, cậu thật để mắt Lan gia!"

Lan Trần mặt mo đỏ ửng, cười nói:"Gia gia của tôi nói, Liêu gia trọn vẹn kéo dài 800 năm, nội tình rất sâu! Còn có trong tứ đại thiên kiêu Hoa Hạ, Liêu gia cũng chiếm một cái danh ngạch!"

"Ân, vậy cậu cảm thấy Liêu gia giống Hán gian sao, tỉ như làm chó săn cho tiểu quỷ tử!"

Diệp Thần thẳng vào chủ đề, nếu như là Liêu gia mình cũng không cần làm cái gì mà 'Vô gian đạo', trực tiếp giết đi qua là được!

"Không có khả năng!"

Lan Trần không hề nghĩ ngợi, nói thẳng:"Liêu gia tháng ngày

thật dễ chịu, cần gì phải mạo hiểm đi làm Hán gian đâu? Mà lại, Liêu gia từ trước đến nay phản đối tiểu quỷ tử, lần trước có người nghĩ tại Thâm Châu xây phố đèn đỏ Đảo quốc, đều bị Liêu gia làm thất bại!"

"Thì ra là thế! Vậy được rồi, tôi đi Dự Châu làm ít chuyện trước, cậu cũng đừng chờ tôi!"Diệp Thần gật đầu nói.

"Thần ca, chuyện gì có muốn chúng tôi đi cùng hay không?"

"Không cần, cậu tiếp tục ăn đi!"

Diệp Thần đã nắm chắc trong lòng, tốt xấu tính bài trừ Liêu gia, trước mắt chỉ còn lại ba cái gia tộc hiềm nghi.

Vừa cúp điện thoại, tiếp viên hàng không liền bưng mâm đựng trái cây đi tới, tiến đến ngồi xổm người xuống bên người Diệp Thần, mỉm cười nói:"Diệp tiên sinh, ăn chút trái cây đi, sau một giờ sẽ đến Dự Châu!"

"Ân, tạ ơn!"

Diệp Thần gật gật đầu, trong lúc vô tình lại thoáng nhìn một màn tuyết trắng ở trong cổ áo tiếp viên hàng không, rãnh sâu hoắm tràn đầy sức mê hoặc trí mạng, không thể không nói tiếp viên hàng không vẫn rất có này rất 'Đầy đặn'.

Tiếp viên hàng không phát hiện Diệp Thần nhìn chằm chằm cổ áo mình, không chỉ có không tức giận, ngược lại kiêu ngạo mà ưỡn ngực, để cho Diệp Thần nhìn càng thêm rõ ràng một chút, ngay cả Lan Trần thiếu gia đều gọi người này là ca, là nữ nhân đều không nghĩ bỏ qua!

"Diệp tiên sinh, mệt không?"

Tiếp viên hàng không tiến đến bên tai Diệp Thần, hà hơi như lan nói:"Nếu không để tôi mát sa thư giãn cho ngài?"

Nói xong, tiếp viên hàng không dùng một đôi sung mãn trước ngực cọ xát trên cánh tay Diệp Thần, bên trong miệng thậm chí phát ra một trận thanh âm mê người, ý vị mười phần trêu chọc.

"Cô đi đi, tôi không có tâm tình!"

Diệp Thần khoát khoát tay, mặc dù tiếp viên hàng không tướng mạo xuất chúng, vóc người lại đẹp, nhưng so với vợ hắn cùng sư tỷ, vẫn là có chỗ chênh lệch!

Uống quen trà cấp cao, lại hét khẩu phần lương thực, thật sự là uống không quen!

"Tốt a, Diệp tiên sinh cứ chậm dùng."

Tiếp viên hàng không mặt mũi tràn đầy thất vọng rời đi, nàng muốn nhảy lên đầu cành biến Phượng Hoàng cũng không dễ dàng như vậy

Cùng lúc đó, một trận video hội nghị ở Hoa Hạ nhằm vào Diệp Thần, đang được tổ chức.

Kim Lăng, Mộ Dung gia tộc.

Mộ Dung Vân Hải ngồi tại thư phòng, sắc mặt nghiêm túc nhìn xem ba nam nhân trên màn hình lớn, chỉ thấy một nam nhân trung niên trong đó mặc 'Miêu phục', sắc mặt hồng nhuận, hai mắt sắc bén nói:

"Các vị, vừa rồi ta lại nhìn một lần video, Diệp Thần xác thực quá mạnh, chúng ta tất yếu phải trước khi cánh chim còn non, bóp chết từ trong trứng nước!"

"Lục gia chủ, lời này của ngươi không đúng sao?"

Một nam nhân trung niên khác mặc âu phục giày da, nhìn quan uy mười phần phản bác:"Diệp Thần là đã cánh chim trưởng thành,

theo ta được biết kẻ này trong quân đội, thậm chí giới y học đều có địa vị cực kỳ trọng yếu!"

"Hừ! Hùng gia chủ, theo lời ngươi vậy càng phải diệt trừ Diệp Thần, bằng không chờ hắn tiếp tục trưởng thành hơn nữa, lúc đó sẽ áp chế hậu bối chúng ta!"

Chương 638. Mộ Dung Vân Hải (thượng)!

Nói chuyện chính là một phu nhân phục trang đẹp đẽ quý phái, nàng cũng là nữ gia chủ duy nhất trong Tứ Đại Cổ Võ gia tộc, Liêu Tú Liên!

"Mộ Dung gia chủ, tại sao cô không nói chuyện?"Lục Dã Tài nhíu mày nói.

"Sắp đến tổ chức thiên kiêu so tài, chúng ta có phải là chờ giải thi đấu qua đi lại xử trí hắn?"Mộ Dung Vân Hải bỗng nhiên nói"Thực không dám giấu giếm, ta còn nghĩ mời Diệp Thần tới tham gia giải thi đấu lần này!"

"Cái gì? Mộ Dung gia chủ ngươi điên rồi?"

"Mộ Dung Vân Hải, việc này tuyệt đối không thể, vạn nhất Diệp Thần thắng, chẳng phải là để chúng ta mất hết mặt mũi?"

"Ý nghĩ Mộ Dung gia chủ không tệ, ta cũng muốn tận mắt nhìn thực lực Diệp Thần!"

Trong ba người ngoại trừ Liêu Tú Liên, hai người khác đều đưa ra phản đối.

Cuối cùng, song phương thương nghị phía dưới, quyết định đều thối lui một bước, đã không mời Diệp Thần dự thi, cũng không lập tức động thủ với hắn, mà là chờ sau khi cuộc tranh tài kết thúc lại hành động.

Cúp điện thoại, Mộ Dung Vân Hải nghe được có người gõ cửa, một giọng nói

"Tiến.

Mộ Dung Anh, Mộ Dung Kiệt đi đến.

"Cha, người gọi chúng con tiến đến có chuyện gì?"Lão đại Mộ Dung Anh hỏi.

"Ta cho các con nhìn một đoạn video!"Mộ Dung Vân Hải không nói nhảm, trực tiếp mở ra hình chiếu video.

Hai huynh đệ đồng loạt nhìn về phía vách tường, khi Mộ Dung Kiệt nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia của Diệp Thần, không khỏi hoảng sợ nói:"Ngọa tào, đây không phải là tiểu tử họ Diệp kia sao?"

"Lão nhị, con biết hắn?"Mộ Dung Vân Hải nghe vậy hiếu kỳ nói.

"Cha, con đã nói đừng gọi là lão nhị!"Mộ Dung Kiệt bất mãn nói:"Lần trước con tại Ninh Châu cùng Hùng Ngang, kết quả bị tiểu tử này đánh đập một trận!"

"Làm sao ngươi không nói sớm?"

Mộ Dung Anh nghe xong lập tức cau mày nói:"Ngươi nói cho ta, hai huynh đệ chúng ta thu thập hắn!"

"Chớ nói chuyện, xem hết video lại nói!"

Mộ Dung Vân Hải nói xong đem video truyền phát ra, hai huynh đệ Mộ Dung Anh nhìn chằm chặp video, đợi đến sau khi xem xong trong tâm hai người rung động không gì sánh kịp, nhất là Mộ Dung Anh, trước đó hắn còn nói thu thập Diệp Thần, nhưng giờ phút này cũng không dám trang bức!

"Tiểu Anh, Tiểu Kiệt, nếu như các con lên, có thể chiến thắng người này sao?"Mộ Dung Vân Hải hỏi.

"Quá sức!"

Mộ Dung Kiệt lắc đầu, cười khổ nói:"Gia hỏa này cũng quá biến thái, lần trước gặp hắn còn không có lợi hại như vậy đâu, hắn uống thuốc sao?"

"Cha, con phải vào Lang Gia Động, Hàn Băng Trì!"

"Con cũng phải đi!"

Hai huynh đệ liếc nhau sau, cắn răng làm ra một cái quyết định kinh người.

"Các con xác định?"

Sắc mặt Mộ Dung Vân Hải nghiêm túc, Lang Gia Động là bí mật bất truyền của Mộ Dung gia, bên trong có bí tịch đám tiền bối Mộ Dung gia sưu tập, cùng lượng lớn linh đan diệu dược.

Mà Hàn Băng Trì trong động, là tiên thiên tạo thành, ao nước lạnh lẽo thấu xương, người thường ngâm mình ở trong hồ không tới mười giây, nhất định bị tươi sống chết cóng.

Nhưng đối với Mộ Dung nhất tộc mà nói, ngâm mình ở trong cái hồ này lại có thể tăng mạnh tu vi, nhưng tương tự không thể lâu ngâm, nếu không là chết như thường!

"Xác định!"

Ánh mắt Mộ Dung Anh kiên định, quay đầu lần nữa nhìn về phía hình ảnh Diệp Thần trên video, lạnh giọng nói:"Người này so với con mạnh hơn quá nhiều, bên người tựa hồ còn có pháp sư trợ hắn, nếu muốn thắng hắn vậy phải đi Lang Gia Động tu luyện!"

"Tốt, ta lập tức cho người mở ra đại môn Lang Gia Động!"

Mộ Dung Vân Hải gật gật đầu, hai đứa con trai hắn từ trước đến nay tâm cao khí ngạo, Diệp Thần khó có được xuất hiện để

bọn họ có cảm giác cấp bách, rất tốt!

Sân bay Dự Châu.

Máy bay Diệp Thần hạ cánh, đi ra sân bay đón xe taxi, trực tiếp đuổi về hướng Tung Sơn Thiếu Lâm Tự.

"Anh bạn, xem xét cậu chính là người bên ngoài, đi Tung Sơn thắp hương a?"

"Vậy cậu phải chuẩn bị một chút, thắp hương phải tốn không ít tiền đâu, nhất là đầu hương!"Lái xe đột nhiên mở miệng nói ra trên đường.

"Thắp hương?"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, khinh thường nhếch miệng.

Bây giờ Thiếu Lâm Tự sớm đã thương nghiệp hóa, đoạn thời gian trước còn chẳng biết xấu hổ thành lập cái gì mà công ty bất động sản, đốt cái rắm hương, đồ đần mới đến đưa tiền đâu!

Lái xe thông qua kính bên nhìn thấy biểu lộ Diệp Thần, cười nói:"Hiện tại Thiếu Lâm tự xác thực không đáng tin cậy, anh bạn, nếu là cậu tin tưởng ta, ta giới thiệu cậu đi Ôn gia thôn, nơi đó có cái miếu đạo quán, rất linh!"

"Ôn gia thôn?"

Diệp Thần nghe xong vui vẻ, Ôn gia thôn và Tung Sơn cách xa nhau không đủ năm cây số, hắn thật đúng là dự định tại Tung Sơn thu xếp tốt, sau đó đi Ôn gia thôn, bởi vì đó là quê quán Ôn Thiên Tinh!

"Ta nói cho cậu đi, cái đạo quán kia trăm cầu bách linh, mà lại đạo trưởng cũng không cần tiền, tùy tiện lưu lại trên người cậu một chút đồ vật là được, cũng coi như cùng đạo kết duyên!"Lái xe

rất hưng phấn, nói lên cái đạo quán này, thổi phồng đến mức trên trời có, dưới mặt đất không.

"Tốt, ông đưa tôi đi Ôn gia thôn đi!"

Diệp Thần gật gật đầu, dù sao hắn muốn an táng Ôn Thiên Tinh, cũng coi như một cọc tâm sự!

Rất nhanh, xe taxi liền đem Diệp Thần đưa đến cửa vào một chỗ thôn trang.

Diệp Thần vừa xuống xe, còn chưa kịp cho tiền xe, kết quả lái xe đã đạp chân ga một cước quay đầu liền chạy.

Chương 639. Ôn gia thôn (hạ)!

"Tài xế xe taxi Dự Châu đều là Lôi Phong sống sao?" (Lôi Phong: Chiến sĩ vĩ đại TQ, một người giúp đỡ người khác là niềm vui)

Diệp Thần gãi đầu một cái, từ sân bay đến Ôn gia thôn mấy chục cây số, mình đây chẳng phải là bá vương ngồi xe?

Bất quá, hắn rất nhanh liền phát giác, cái thôn này có chút không đúng!

Rõ ràng là cái thôn, nhưng trừ cửa thôn dựng đứng một tòa cửa đá, trong thôn trang thế mà hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả tiếng phổ thông chó sủa bò kêu thôn trang đều không nghe được.

Quá an tĩnh, an tĩnh có chút quỷ dị!

Diệp Thần một thân một mình đi vào thôn trang, lúc này chính vào buổi trưa, lẽ ra nông hộ hẳn là ở nhà nấu cơm, nhưng từng tòa thôn phòng thấp bé trước mắt, lại không nhìn thấy một nhà nào là bốc khói!

Càng quỷ dị hơn là, Diệp Thần cùng nhau đi tới, phát hiện cửa nhà nơi này đóng chặt, toàn bộ hoàn toàn không có người thôn!

"Ngọa tào! Chẳng lẽ lái xe gạt ta?"

Diệp Thần bó tay rồi, cái chỗ chết tiệt này người ở hiếm thấy, coi như đạo quán có linh nghiệm, cũng không người đến cầu bái đi?

Đi tới đi tới, Diệp Thần đi đến một chỗ chân núi, một màn trước mắt lại làm cho hắn giật nảy cả mình!

Bốn phía không có một nhà nông hộ, duy chỉ có có một tòa tiểu viện rách nát cô lập ở đây, càng quỷ dị hơn là xung quanh tiểu viện trồng đầy Hoa Bỉ Ngạn màu đỏ, nhìn không khỏi khiến người rùng mình!

Hoa Bỉ Ngạn, Phạn ngữ lại gọi Mạn Châu Sa Hoa, là một loại hoa tại Minh Giới, truyền thuyết hoa này là hoa tiếp dẫn âm phủ, có thể gọi lên ký ức người chết khi còn sống.

Mặc dù xinh đẹp, nhưng Hoa Bỉ Ngạn cũng bị rất nhiều người coi như hoa điềm xấu, là ai lại trồng nhiều Hoa Bỉ Ngạn như vậy?

Đang lúc Diệp Thần hồ nghi, trong lúc vô tình lại nhìn thấy có một tiểu thí hài mặc quần yếm, từ bên trong sân nhỏ tường đất vây trèo ra.

Bịch!

Tiểu hài tuổi không lớn lắm, thân thủ lại phi thường linh mẫn, chắc hẳn cũng là dân leo trèo nhiều năm!

"Tiểu hài, qua đây!"

Diệp Thần mỉm cười, hướng tiểu thí hài ngoắc ngón tay.

"Ngươi là ai?"

Tiểu thí hài cảnh giác nhìn xem Diệp Thần, thuận tay từ dưới đất nắm lên một đống bùn cát!

Diệp Thần thấy thế dở khóc dở cười, đột nhiên, hắn linh cơ khẽ động, từ trong túi móc ra một khối bánh bích quy bơ từ trên máy bay mang xuống, cười nói:

"Tiểu gia hỏa, ăn bánh bích quy không?"

"Ăn!"

Tiểu thí hài vừa mới bắt đầu còn 'Thận trọng' Một hồi, nhưng khi Diệp Thần đem cái túi mở ra, hương thơm bay vào trong lỗ mũi hắn, lập tức không nhịn được!

"Tiểu hài, trong thôn các ngươi tại sao không ai a?"Diệp Thần đem bánh bích quy đưa cho tiểu hài hỏi.

"Ta không gọi tiểu hài, me ta gọi ta Cẩu tử!"

Tiểu hài chép chép ăn bánh bích quy, nhất là khi Diệp Thần lại móc ra một hộp sữa, Cẩu tử lập tức kêu một tiếng:

"Đại ca, ngươi thật tốt!"

"Ách"

Diệp Thần bó tay rồi, tiểu gia hỏa nhìn xem trung thực, kỳ thật rất khôn khéo!

"Vấn đề vừa rồi ngươi vẫn chưa trả lời ta đâu!"

"Bởi vì trong thôn có quỷ a, cho nên mọi người rất ít đi ra ngoài!"

"Quỷ?"

Diệp Thần đương nhiên không tin, tiếp tục hỏi:"Cẩu tử, nhà ngươi có người lớn không, bọn họ ở nhà không?"

Vừa dứt lời, bên cạnh cửa gỗ két một tiếng mở ra, từ bên trong nhô ra đầu của một vị phu nhân, khi nàng nhìn thấy Diệp Thần cùng tiểu hài ở cùng một chỗ, gấp đến độ lao ra ôm chặt lấy tiểu hài, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nhìn xem Diệp Thần

"Cậu, cậu là ai, cậu muốn làm gì?"

"Phu nhân, tuyệt đối đừng hiểu lầm, tôi không phải người xấu, chính là nghe nói nơi này có cái đạo quán, cho nên muốn đến thăm

một chút!"Diệp Thần vội vàng cười làm lành nói.

"A, thì ra là thế!"

Nữ nhân nghe được khẩu âm Diệp Thần là nơi khác, cũng trở lại bình thường hơn rất nhiều.

"Mẹ, đại ca cho con rất nhiều đồ ăn, đời này con cũng chưa từng ăn!"Cẩu tử bị nữ nhân ôm vào trong ngực, bẹp bẹp nói.

"Không cho phép nói bậy, đây là chú!"

Nữ nhân quát lớn Cẩu tử một câu, mặt mũi tràn đầy áy náy nhìn xem Diệp Thần:"Tiên sinh, thật xin lỗi, tiểu hài nhà tôi không hiểu chuyện, gọi bậy!"

"Không quan hệ!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, hỏi:"Tôi có chút khát nước, có thể vào uống miếng nước sao?"

"Cái này"Nữ nhân nghe xong hơi có vẻ do dự.

"Mẹ, mẹ để đại ca đi vào đi, con ăn đồ của hắn, cũng không thể vong ân phụ nghĩa!"Cẩu tử nghiêm trang nói.

Vong ân phụ nghĩa?

Hiện tại hài tử đều trưởng thành sớm như vậy sao, Diệp Thần kém chút bị Cẩu tử làm cho tức cười!

"Vậy mời vào đi!"Nữ nhân làm sơ do dự, ngắm nhìn bốn phía đi phát hiện không có ai, lúc này mới dễ dàng để Diệp Thần vào cửa.

Đi vào cửa gỗ, Diệp Thần mới phát hiện nơi này là một cái sân nhỏ cũ nát, nhưng nữ nhân hẳn là tỉ mỉ quản lý qua, bốn phía trồng đầy rau xanh mơn mởn, một đầu chó đất nhỏ màu vàng đang

ở trong sân dùng sức ngoắt ngoắt cái đuôi, nhìn thấy Diệp Thần kêu vài tiếng gâu gâu.

"Tiểu Hoàng, ngậm miệng!"Cẩu tử quát lớn.

Tiểu Hoàng cẩu rất nghe lời, rất là vui vẻ chạy tới dùng đầu nhỏ lông xù ra sức cọ xát Cẩu tử.

"Tiểu cẩu tử, để tiên sinh đi vào nhà ngồi, mẹ đi lấy nước!"

"Đại ca, ngươi đi theo ta!"

Cẩu tử từ dưới đất ôm lấy Tiểu Hoàng, cười ha hả đem Diệp Thần dẫn tới trong phòng.

Chương 640. Ôn gia thôn (thượng)!

Diệp Thần cùng đi theo tiến gian phòng, vốn định chờ nữ nhân tới rồi hỏi thăm một chút tin tức Ôn gia, nhưng hắn vào nhà nhìn thấy bài biện trong phòng không khỏi ngây ngẩn cả người!

Nhà nông gia phổ thông chính là treo dạng bài vị 'Thiên Địa Tông Thân Sư', nhưng nhà nữ nhân lại là treo một bức họa, càng làm cho Diệp Thần im lặng chính là, người trên bức họa nhìn rất quen mắt!

"Đại ca, đây là chân dung tổ tông nhà ta a!"Cẩu tử rất 'Tri kỷ' Giải thích nói.

"Hắn là tổ tông nhà ngươi?"

Diệp Thần tập trung nhìn vào cuối cùng nhớ lại, người này dáng dấp quá mẹ nó giống Ôn Bát Thiên, quả thực là một bản sao a!

"Mẹ ta nói, kỳ thật ta cũng không biết hắn!"

Cẩu tử uống xong một ngụm sữa đường cuối cùng, ừng ực nuốt ngụm nước bọt, trơ mắt nhìn Diệp Thần, nói:"Đại ca, sữa đường của ngươi ngon thật, ta dùng rau xanh đổi tiếp với ngươi được không?"

"Đều cho ngươi!"

Diệp Thần sờ lên cái đầu nhỏ Cẩu tử, đem khối chocolate trong túi ra đưa cho Cẩu tử.

Cẩu tử hoan thiên hỉ địa tiếp nhận sô cô la, đang chuẩn bị ăn đột nhiên ngừng lại.

"Làm sao ngươi không ăn a?"Diệp Thần cười hỏi.

"Mẹ ta còn chưa có nếm qua đâu, ta muốn lưu cho mẹ ăn!"Cẩu tử hít mũi một cái, nước mũi sắp chảy ra bị hắn hung hăng hút trở về

"Cẩu tử, ngươi mấy tuổi?"

"Ta năm tuổi!"

"…"

Nhìn Cẩu tử hiểu chuyện trước mắt, trong lòng Diệp Thần có một trận cảm động không hiểu.

"Tiên sinh, đợi lâu!"

Đúng lúc này, nữ nhân bưng một cái bát trà lớn nóng hôi hổi trong tay đi đến, đỏ mặt nói:"Trong nhà không có chén trà, tiên sinh chấp nhận một cái đi!"

"Tạ ơn!"

Diệp Thần tiếp nhận trà nhấp một miếng, lập tức một cỗ hương trà thanh nhã nở rộ tại khoang miệng.

"Trà không tệ!"Diệp Thần tán dương.

"Đều là trà nhà, tiên sinh không chê là tốt!"Nữ nhân xấu hổ cười một tiếng.

Diệp Thần buông xuống bát trà bắt đầu giao lưu cùng nữ nhân, trong lúc nói chuyện với nhau biết được hai năm trước, trong thôn xác thực mới xây một cái đạo quán, mà lại đạo sĩ bên trong cũng xác thực có bản lĩnh, giúp thôn dân làm không ít chuyện.

Nhưng dần dần quái sự trong thôn lại nhiều hơn

Mới đầu là hài tử trong thôn bị mất tích, thôn trưởng đi tìm đạo sĩ hỗ trợ, kết quả đạo sĩ nói bởi vì thôn dân đắc tội Sơn Thần.

Biện pháp giải quyết càng kỳ quái hơn, đạo sĩ nói nhất định phải mỗi tháng đưa một nữ tử mỹ mạo trẻ tuổi đi đạo quán hiến tế Sơn Thần, như vậy mới có thể bảo đảm bình an.

"Ngọa tào! Sáo lộ kiểu này cũng quá khốn nạn đi, thôn trưởng tin?"

Mặt mũi Diệp Thần tràn đầy biểu lộ kinh ngạc, mặc dù Ôn gia thôn tương đối xa xôi, nhưng thôn trưởng cũng không nên ngu muội như thế đi?

"Thôn trưởng mới đầu cũng không tin, nhưng về sau cháu của hắn cũng mất tích!"

"Không có cách nào đành phải từ trong thôn chọn lựa một nữ hài đợi gả, đưa đi đạo quán."

Nữ nhân nhẹ nhàng thở dài, lập tức còn nói thêm:"Bất quá từ đó về sau, trong thôn thật không còn có hài tử mất tích!"

"Những nữ nhân hiến tế kia thế nào?"Diệp Thần tò mò hỏi.

"Đại ca, các nàng đều ngốc rồi!"

"Xuân Hoa tỷ tỷ xinh đẹp nhất trong thôn, nhưng bây giờ tất cả mọi người bảo nàng 'Ngốc nữu' (gái ngốc) a!"Cẩu tử không chút cố kỵ, vượt lên trước hồi đáp.

"Cẩu tử, không cho phép nói bậy!"

Nữ nhân trừng Cẩu tử một chút, cái này nếu như bị người nghe được đoán chừng cũng không có việc gì, bởi vì sau khi Xuân Hoa bị hiến tế thật sự trở nên đần độn!

"Hừ! Cái đạo quán này có chút tà môn!"

Diệp Thần cười lạnh, hỏi:"Nữ nhân đưa đi đều đần độn?"

"Đúng vậy a!"

Nữ nhân gật gật đầu, giải thích nói:"Đạo trưởng nói bởi vì Sơn Thần còn đang tức giận, lão nhân gia ngại nữ nhân hiến tế còn chưa đủ nhiều"

"Kháo!"

Diệp Thần cố nén lửa giận trong lòng, hỏi nữ nhân vì cái gì một bóng người trong thôn đều không nhìn thấy, là ai trồng Hoa Bỉ Ngạn?

"Tất cả mọi người sợ hài tử mất tích, cho nên sáng sớm lao động xong tất cả liền về nhà không ra khỏi cửa!"

"Tiên sinh mới vừa nói Hoa Bỉ Ngạn là cái gì?"Nữ nhân một mặt mờ mịt nhìn xem Diệp Thần.

"Gần đây có phải thường cảm giác đầu váng mắt hoa, toàn thân bất lực, mỗi đêm đều làm ác mộng hay không?"

"Tiên sinh, ngài, ngài là thế nào biết được? Chẳng lẽ ngài là bác sĩ?"Nữ nhân nghe xong mở to hai mắt nhìn, mặt mũi tràn đầy giật mình nhìn xem Diệp Thần.

"Cũng là bởi vì những đoá hoa kia!"

"Hoa Bỉ Ngạn là hoa trên hoàng tuyền lộ, chỉ có diệt trừ toàn bộ nó, bệnh của cô tự nhiên cũng tốt!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Không được!"

Ai ngờ nữ nhân lắc đầu liên tục, giải thích nói:"Thôn trưởng nói qua, loại hoa này là đạo trưởng cố ý trông ở gần nhà ta, ngàn

vạn không thể phá!"

Diệp Thần thấy nữ nhân 'Khó chơi' Cũng không có ý định tiếp tục khuyên nàng, mà là chờ nữ nhân đi lấy thêm nước cho hắn, lấy điện thoại di động ra chụp một bức ảnh của chân dung treo trên tường, tiện tay gửi cho Ôn Bát Thiên!

Nhưng vào lúc này, cửa chính bị người đá thùng thùng rung động!

"Ngô Bình, tranh thủ thời gian mở cửa!"

Phanh!

Ngô Bình bưng bát trà lớn trong tay, bị tiếng đập cửa bất thình lình này doạ cho trượt tay, bát trà rớt xuống đất vỡ tan!

Chương 641. Thôn trưởng!

"Mẹ!"

Cẩu tử thấy thế vội vàng tiến lên, ngẩng đầu mặt mũi tràn đầy lo lắng mà nhìn xem Ngô Bình:"Mẹ, mẹ không sao chứ?"

"Mẹ không sao, Cẩu tử đừng sợ!"

Ngô Bình sửa sang lại cảm xúc một chút, vừa đi đến cửa muốn mở ra, đột nhiên cửa bỗng nhiên bị người từ bên ngoài đá văng, Ngô Bình né tránh không kịp trực tiếp bị cửa đụng đổ trên mặt đất, đau đến nàng thẳng nhếch miệng!

"Thôn trưởng?"

Cẩu tử thấy rõ ràng người tới, thở phì phò chất vấn:"Các ngươi làm sao đá cửa như vậy, làm hại mẹ ta đều ngã sấp xuống!"

"Oắt con, cút sang một bên!"

Thôn trưởng là nam nhân mập mạp hơn sáu mươi tuổi, chợt nhìn giống như thổ tài chủ, mà phía sau hắn đứng đấy mấy tên đại hán, từng tên thần sắc lạnh lùng nhìn xem Ngô Bình.

"Thôn trưởng, các người tìm ta có chuyện gì?"Ngô Bình nhịn đau từ dưới đất đứng lên thân, đem Cẩu tử bảo hộ ở sau lưng.

"Không có gì! Ngươi đổi bộ quần áo mới, ăn mặc hẳn hoi chút cùng ta đi đạo quán, tháng này sẽ dùng ngươi hiến tế!"Thôn trưởng hai tay chống nạnh, đĩnh đạc nói.

"Cái gì?"

Ngô Bình nghe xong gương mặt xinh đẹp dọa đến trắng bệch, lắc đầu liên tục, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nói:"Không muốn, thôn trưởng, cầu ngài đừng dùng ta hiến tế! Nếu ta bị đần độn, Cẩu tử còn nhỏ như thế hắn sống thế nào a!"

"Cái này không phải do ngươi, ta cũng là vì toàn thôn suy nghĩ!"

Thôn trưởng nói xong liếc mắt ra ý cho đại hán bên cạnh, mấy tên đại hán không nói hai lời tiến lên trực tiếp kéo Ngô Bình đang ra sức chống chội ra ngoài!

"Không muốn a, thôn trưởng bỏ qua cho ta đi!"Ngô Bình quá sợ hãi, đau khổ cầu khẩn nói.

"Gâu gâu gâu!"

Tiểu Hoàng cẩu thấy chủ nhân bị khi dễ, cũng ở một bên sủa loạn không thôi.

"Buông mẹ ta ra, mau buông nàng ra!"

Trong lòng Cẩu tử cực sợ, nhưng hắn vẫn là gắt gao ôm lấy một đùi tráng hán, thấy đối phương không buông Ngô Bình ra, tiểu gia hỏa hung hăng cắn một cái trên đùi tráng hán!

"Ngao!"

Tráng hán đau đến thẳng nhếch miệng, cúi đầu xem xét cẩu tử nâng lên nắm đấm đập tới đỉnh đầu tráng hán, vừa nện còn vừa mắng

"Ranh con dám cắn ta, ta nện chết ngươi!"

Mắt thấy tráng hán nắm đấm to như nồi đất sắp nện lên đầu Cẩu tử, một giây sau, một cái tay như thiểm điện nhô ra gắt gao bắt lấy cổ tay tráng hán!

Tráng hán ngẩng đầu nhìn lên, trước mắt không biết lúc nào có thêm một nam nhân xa lạ!

"Hỗn đản, ngươi thả ta ra!"

Tráng hán ý đồ đem tay rút ra, nhưng mặc hắn xuất ra sức lực bú sữa của mình, cổ tay vẫn không nhúc nhích tí nào!

"Đại ca, ngươi nhanh cứu mẹ ta đi!"Cẩu tử nhìn Diệp Thần xuất thủ, mang theo tiếng khóc nức nở thỉnh cầu nói.

"Yên tâm, có ta ở đây ai cũng khi dễ không được hai người!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Tiểu tử, ngươi là ai?"

Thôn trưởng nhìn chằm chặp Diệp Thần hỏi.

"Ngươi đừng quản ta là ai, không muốn bị đánh tranh thủ thời gian cút ra ngoài cho ta!"Thanh âm Diệp Thần băng lãnh.

"Thu thập hắn!"

Thôn trưởng nghe xong giận tím mặt, lúc này chỉ huy tráng hán phát động công kích với Diệp Thần, nhưng những người này chỉ là thôn dân phổ thông, Diệp Thần không chút nào tốn sức liền đem mấy người kia đánh ngã trên mặt đất.

Tráng hán bị bắt lấy cổ tay thảm nhất, hắn từ bên hông móc ra môt cây chủy thủ, ý đồ đâm về Diệp Thần.

Kết quả Diệp Thần nhẹ nhàng bóp, xương cổ tay tráng hán trong nháy mắt vỡ vụn, đau đến hắn mắt nổi đom đóm thiếu chút nữa ngất đi!

"Tốt lắm Ngô Bình!"

Thôn trưởng thấy thế vừa sợ vừa giận, chỉ vào Ngô Bình cắn

răng nói:"Không nghĩ tới nam nhân của ngươi chết chưa tới nửa năm, ngươi đã vụng trộm với một hán tử, còn đả thương thôn dân Ôn gia thôn ta, có tin ta lập tức trục ngươi ra thôn hay không!"

"Thôn trưởng, ta"

Ngô Bình nghe xong dọa sợ, thôn trưởng tại Ôn gia thôn có quyền lên tiếng tuyệt đối, nếu là mình bị đuổi đi, vậy ngay cả chỗ ở cũng không có.

"Ngươi chính là thôn trưởng?"

Diệp Thần trên dưới đánh giá mập mạp một chút, mặt mũi tràn đầy khinh thường nói:"Chỉ bằng bộ dạng óc bụng phệ của ngươi, còn không bằng để nó làm thôn trưởng đâu!"

Thôn trưởng thuận phương hướng ngón tay Diệp Thần nhìn lại, chỉ thấy hắn chỉ vào Tiểu Hoàng ngồi xổm trên mặt đất, tức giận đến kém chút thổ huyết!

Tiểu tử này nói chuyện cũng quá tổn hại, chẳng lẽ mình chẳng bằng con chó?

Bất quá trước mắt người trẻ tuổi xác thực dữ dội, thôn trưởng cũng sợ hãi ăn thiệt thòi, oán hận trừng Ngô Bình một chút, cả giận nói:"Ngô Bình, ngươi chờ đó cho ta, ta cũng không tin không thu thập được ngươi!"

Nói xong, thôn trưởng mang theo mấy đại hán thụ thương, cả đám quay người vội vàng rời đi

"Tiên sinh, ngài vẫn là mau rời đi nơi này đi, vạn nhất thôn trưởng trở về chắc chắn sẽ không bỏ qua ngài!"Mặt mũi Ngô Bình tràn đầy lo âu nhìn xem Diệp Thần nói.

"Ta đi, vậy còn cô?"Diệp Thần hỏi.

"Không có quan hệ, ta dù sao cũng là nàng dâu Ôn gia thôn, bọn họ sẽ không đánh chết ta!"

"Mẹ, mẹ không nên chết!"

Cẩu tử nghe xong chữ chết, lập tức nhào vào trong ngực Ngô Bình ô ô khóc ra thành tiếng.

Chương 642. An táng Ôn Thiên Tinh (hạ)!

"Đại ca, ngươi tốt bụng cứu lấy chúng ta đi, hoa quả trồng ngoài vườn cũng cho ngươi, những cái kia là ta cùng mẹ ta giữ lại ăn tết, vẫn còn không nỡ ăn đâu!"

Cẩu tử quay người, ngẩng đầu đáng thương nhìn xem Diệp Thần cầu khẩn nói.

"Đứa nhỏ ngốc!"

Diệp Thần đau lòng Cẩu tử hiểu chuyện, nhẹ nhàng sờ lên cái đầu nhỏ Cẩu tử, thản nhiên nói:"Yên tâm, ngày tốt lành nhà các người sắp đến!"

"Ngày tốt lành?"

"Vậy mỗi ngày ta đều có thể ăn thịt mỡ sao?"

Mẹ con Ngô Bình hai mặt nhìn nhau, Cẩu tử còn rất khờ dại hỏi Diệp Thần có thịt ăn hay không.

Diệp Thần gật đầu cười, ngay sau đó điện thoại di động của hắn liền vang lên, xem xét quả nhiên là Ôn Bát Thiên gọi tới!

"Diệp tiểu hữu, cậu, cậu ở đâu?"Ngữ khí Ôn Bát Thiên khó thở gấp rút, nghe được hắn rất lo lắng.

"Nhìn thấy tấm kia chân dung đi?"Diệp Thần hỏi.

"Thấy được!"

Ôn Bát Thiên kích động nói"Diệp tiểu hữu, ngươi ở đâu nhìn thấy tấm họa kia?"

"Dự Châu, Ôn gia thôn!"

"Người vẽ lên chính là Ôn Thiên Tinh tiền bối, tôi ở bên trong tổ trạch Ôn gia ông!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Cái gì?"

Ôn Bát Thiên giật nảy cả mình, hồ nghi nói:"Ta, Ôn gia ta còn có hậu nhân?"

"Nói nhảm, ai không có việc gì nhàn rỗi đi cung phụng tổ tông của ông!"

Trước đó Diệp Thần đã nói bóng nói gió hỏi qua Ngô Bình, xác định chồng nàng là hậu nhân Ôn Thiên Tinh, lúc này mới chụp ảnh phát cho Ôn Bát Thiên!

"Lão thiên gia! Cậu thật sự là phúc tinh Ôn gia ta a!"

Ôn Bát Thiên hưng phấn không thôi, cái tin tức này vô cùng tốt, trong lúc nhất thời vậy mà để hắn nước mắt tuôn đầy mặt.

Từ lúc tổ tiên di dân ra từ Dự Châu, ngay cả Ôn Bát Thiên đều nhanh quên Ôn gia thôn, không nghĩ tới Diệp Thần lại nơi đó tìm được tộc nhân Ôn gia!

"Ông chớ vội cao hứng!"

Diệp Thần nhếch miệng, thản nhiên nói:"Nếu như không muốn một mạch Ôn gia bị diệt, ông tốt nhất tranh thủ thời gian tới xem một chút!"

"Cái gì!"

Ôn Bát Thiên nghe vậy giật mình, cẩn thận từng li từng tí hỏi

dò:"Diệp tiểu hữu, sẽ không phải là người Ôn gia tộc ta đắc tội cậu chứ?"

"Đó cũng không phải!"

Diệp Thần đem chuyện phát sinh vừa rồi nói đơn giản một lần:"Tới hay không chính ông quyết định đi, dù sao tôi có thể cứu bọn họ một lần, chưa hẳn có thể cứu lần thứ hai!"

"Sao có thể như vậy!"

Ôn Bát Thiên biết được tộc nhân bị thôn trưởng khi dễ, lập tức giận không kềm được, hét lớn:"Chỉ là một cái thôn trưởng nho nhỏ cũng dám khi dễ Ôn gia ta, ta lập tức tự mình tới thu thập hắn!"

"Tiên sinh, ngài rốt cuộc là ai?"Đợi đến Diệp Thần cúp điện thoại, Ngô Bình tò mò nhìn hắn hỏi.

"Tôi là bằng hữu Ôn gia!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói thẳng:"Đại tỷ, tôi đến Ôn gia thôn, là giúp Ôn Thiên Tinh tiền bối nhập thổ vi an!"

"Lão tổ tông?"

"Đúng vậy! Tôi muốn đem lão nhân gia chôn tại đây chỗ, đại tỷ cảm thấy có thể chứ?"

Ngô Bình chấn kinh qua đi nhẹ gật đầu, Diệp Thần thấy thế cũng không nghĩ trì hoãn thời gian, lúc này để Ngô Bình dẫn hắn đi ra ngoài, chuẩn bị đem Ôn Thiên Tinh mai táng trên sườn núi đằng sau sân.

Ngoài phòng, Hoa Bỉ Ngạn đỏ rực rất là chói mắt!

"Hừ! Tà môn ma đạo!"

Ánh mắt Diệp Thần đột nhiên trở nên lạnh.

Đem nhiều Hoa Bỉ Ngạn như thế trồng ở đây, khiến cho nơi đây trở thành một mảnh tụ âm chi địa, người ở chỗ này cả ngày chịu đủ âm khí xâm lấn, sớm muộn cửa nát nhà tan, thủ đoạn có thể nói cực kỳ ngoan độc!

"Đại tỷ cùng Cẩu tử đứng ra đằng sao tôi!"

"Đại ca, ngươi muốn làm gì?"Cẩu tử một mặt hiếu kì.

"Làm phép thuật!"

Diệp Thần cười lạnh, chờ mẹ con hai người rời đi trước người, đưa tay vỗ ra một chưởng về mảng lớn Hoa Bỉ Ngạn!

Hô!

Một tiếng vang trầm, Hoa Bỉ Ngạn xung quanh sân trong nháy mắt hóa thành một biển lửa, đồng thời trong hư không truyền đến trận trận tiếng quỷ khóc sói tru!

"Mẹ! Cái đồ chơi gì kêu vậy?"

Cẩu tử dọa đến gắt gao ôm đùi Ngô Bình, Ngô Bình mình cũng bị dọa cho phát sợ, mặt mũi trắng bệch!

"Không cần sợ, chỉ là có người nuôi dưỡng cô hồn dã quỷ ở nơi đây thôi!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Diệp tiên sinh, ngài đốt những hoa này, thôn trưởng hắn"Ngô Bình muốn nói lại thôi.

"Cẩu thí thôn trưởng, hắn chẳng mấy chốc sẽ xui xẻo, không cần phải lo lắng!"

"Quá tốt, thôn trưởng sẽ phải ngã nấm mốc!"Cẩu tử nghe xong vui vẻ nhảy dựng lên:"Hắn dám khi dễ mẹ ta, đáng đời xui xẻo!"

"..."

Diệp Thần hiểu ý cười một tiếng, dáng vẻ tiểu gia hỏa 'Cười trên nỗi đau của người khác', nếu như bị thôn trưởng nhìn thấy đoán chừng sẽ bị tức chết!

Cùng lúc đó, bên trong đạo quán phía tây đầu thôn, một lão đạo thân hình gầy gò, râu dài tới ngực, nhìn tiên phong đạo cốt đang tĩnh tọa.

Đột nhiên, lão đạo bỗng nhiên mở mắt, cổ họng run run 'Phốc' Phun ra một ngụm máu tươi!

"Ai dám hủy Tụ Âm Trận của ta?!"

Lão đạo lau đi tàn huyết khóe miệng, nghiến răng nghiến lợi lẩm bẩm.

Vừa dứt lời, thôn trưởng liền dẫn người vội vàng chạy đến, nhìn thấy lão đạo vội vàng đem chuyện vừa rồi một năm một mười đều nói ra.

"Lưu thôn trưởng, nếu ngươi không đem nữ nhân hiến tế đưa tới, một khi Sơn Thần nổi giận, cẩn thận cháu trai của ngươi khó giữ được tính mạng!"Lão đạo nghiêm nghị cảnh cáo nói.

Chương 643. An táng Ôn Thiên Tinh (thượng)!

"Nhưng tiểu tử kia quá lợi hại!"

Thôn trưởng lòng còn sợ hãi, mặt mũi tràn đầy mướp đắng nói:"Đạo trưởng, thôn chúng ta xác thực không có mấy nữ nhân, Sơn Thần đại nhân còn chưa có thỏa mãn sao?"

"Yên tâm, đây là lần cuối cùng, đưa nàng hiến tế cho Sơn Thần, từ nay về sau Ôn gia thôn nhất định mưa thuận gió hoà!"

Lão đạo nói xong từ trên thân móc ra một đạo bùa vàng, giao cho thôn trưởng dặn dò:"Đây là Thiên Lôi Phù, nếu như ai còn dám ngăn cản, ngươi liền dùng phù này đối phó với hắn là được!"

"Tốt a!"

Nghe được là nữ nhân cuối cùng, thôn trưởng do dự một lúc rồi cắn răng, oán hận nói:"Hôm nay dù có phải buộc, ta cũng sẽ lôi Ngô Bình đến đây!"

"Mau đi đi!"

Lão đạo khoát tay áo, chờ bọn người thôn trưởng vừa đi, trên mặt lập tức lộ ra một vòng nhe răng cười!

Kỳ thật nào có cái gì Sơn Thần, chỉ bất quá là 'Thái Âm Bổ Dương' đại pháp của hắn cần chín chín tám mươi mốt tinh nguyên nữ tử, trước mắt còn thiếu tinh nguyên một nữ nhân, làm sao có thể bỏ dở nửa chừng được?

Bên kia, Diệp Thần an táng Ôn Thiên Tinh xong, hắn quỳ gối

trước mộ một mực cung kính bái ba bái.

"Ôn tiền bối, chuyện đáp ứng ngài tôi đã làm được!"

"Phiền phức hậu nhân Ôn gia, tôi cũng sẽ tự tay hỗ trợ giải quyết, ngài cứ yên tâm lên đường đi!"

Diệp Thần tế bái xong đứng dậy, quay đầu nói với Ngô Bình:

"Đại tỷ, có thể mang tôi đi đạo quán hay không?"

"Cái này"

Ngô Bình nghe được hai chữ 'Đạo quán' liền do dự, hiện tại đi chẳng phải là tự chui đầu vào lưới?

"Bọn họ ở chỗ này đây!"

Đúng lúc này một tiếng gầm thét truyền đến, Ngô Bình tìm theo tiếng nhìn lại chỉ thấy thôn trưởng mang theo mười mấy tráng hán trong thôn, cầm trong tay các công cụ như cuốc xẻng rào rạt hướng tới bên này!

Thấy tình hình này, Ngô Bình dọa đến sắc mặt tái nhợt, vội vàng hướng Cẩu tử nói:"Cẩu tử, mau chạy về trong nhà đi, mẹ không gọi không cho phép ra!"

"Không!"

Cẩu tử rất hiểu chuyện, hai tay chống nạnh như tiểu đại nhân ngăn tại trước mặt Ngô Bình, quật cường giơ lên cái đầu nhỏ, hướng về phía bọn người thôn trưởng hô:"Thôn trưởng, các ngươi nếu là dám đánh mẹ ta, chờ ta trưởng thành nhất định đánh nhừ tử các ngươi!"

"Oắt con, ngươi phản!"

Thôn trưởng nghe xong tức giận đến mặt đỏ tía tai, thuận tay

từ dưới đất quơ lấy một khối đá, hung hăng nện hướng Cẩu tử!

Cũng may Cẩu tử tuổi còn nhỏ, phản ứng nhanh, xoát một phát liền né tránh!

"Xấu hổ xấu hổ, người lớn đánh trẻ con, không muốn mặt!"

Cẩu tử sợ không chọc tức thôn trưởng, vừa né tránh về sau còn thè lưỡi làm cái mặt quỷ với hắn.

"Hỗn đản! Bắt mẹ của hắn cho ta, ta ngược lại muốn xem xem xương cốt tên tiểu tạp chủng này cứng đến bao nhiêu!"Thôn trưởng cắn răng nói.

"Ai muốn chết liền lên trước một bước thử một chút!"

Đúng lúc này, một đạo băng lãnh thanh âm vang lên bên tai mọi người, Diệp Thần sắc mặt âm trầm, lạnh lùng quét đám người một chút.

Ngay trước Ôn tiền bối mặt, hắn há có thể để mẹ con Ngô Bình bị người khi dễ?

"Tiểu bạch kiểm, ta đang muốn tìm ngươi đây!"

Thôn trưởng nhìn thấy Diệp Thần, thù mới hận cũ lập tức xông lên đầu, chỉ vào hắn giận dữ hét:"Thức thời cút xa một chút, bằng không lão tử để ngươi chết tại đây!"

"Hừ, khẩu khí không nhỏ, buổi sáng ăn tỏi sao?"Mặt mũi Diệp Thần tràn đầy khinh thường.

"Ngươi sao biết, ta kháo!"

Thôn trưởng nhất thời nhanh miệng, kém chút ném mặt trước mắt mọi người, hắn tức hổn hển tại chỗ móc ra lôi phù, bên trong miệng lẩm bẩm khẩu quyết đạo trưởng dạy hắn, trực tiếp ném tới phía Diệp Thần!

Ầm ầm!

Trên bầu trời đột nhiên vang dội sấm sét, tiếng sấm khổng lồ đinh tai nhức óc!

"Hắc hắc, tiểu bạch kiểm, ta nhìn ngươi bị sét đánh còn dám mạnh miệng không!"Mặt mũi Thôn trưởng tràn đầy cười gằn nói.

"Đại ca, cẩn thận!"

Cẩu tử tận mắt thấy một chùm lôi điện màu xanh tím từ trên trời giáng xuống, một tiếng ầm vang trực tiếp bổ tới đỉnh đầu Diệp Thần.

"Chỉ là lôi phù, cũng dám múa rìu qua mắt thợ!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó một màn khiến người líu lưỡi phát sinh, chỉ thấy Diệp Thần duỗi ra một cái tay cưỡng ép tiếp được đầu lôi điện kia, văng ra ngoài giống roi!

Tư tư!

Thiểm điện màu tím tư tư rung động trong tay Diệp Thần, một giây sau tựa như linh xà bắn thẳng đến thôn trưởng!

"A!"

Một tiếng hét thảm, thôn trưởng còn chưa kịp chạy, lập tức bị lôi điện đánh trúng, đốt thành một bộ thây khô!

Bịch!

Thôn trưởng ngã ngửa lên trời, thân thể đen nhánh như cục than, từng sợi khói xanh hung hăng bốc ra bên ngoài.

"..."

Mọi người thấy một màn này tất cả đều sợ ngây người, có chút

thôn dân nhát gan bị dọa đến ném đi cuốc xẻng trong tay chạy ngược về!

"Quỷ, quỷ a!"

Trong chớp mắt, những thôn dân này lập tức giải tán, sợ đi chậm sẽ bị sét đánh chết!

"Oa! Đại ca, ngươi thật lợi hại a, có thể dạy ta không?"

Cẩu tử mặt mũi tràn đầy sùng bái mà nhìn xem Diệp Thần, cười hì hì nói:"Ta cũng muốn bắt điện xà, hảo hảo chơi a!"

"Cẩu tử, tuyệt học Ôn gia ngươi càng lợi hại hơn như này, ngươi rất nhanh sẽ biết!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng, lấy năng lực Ôn Bát Thiên muốn tới Dự Châu hẳn là rất nhanh.

Chương 644. Tiên nhân thật ra là con chồn?

"Diệp tiên sinh, cám ơn ngài đã cứu hai mẹ con chúng ta!"

"Vậy bây giờ có thể mang tôi đi đạo quán sao?"

"Ân, không có vấn đề!"

Ngô Bình gật gật đầu, nàng cũng đã nhìn ra, người tuổi trẻ trước mắt tuyệt không đơn giản.

Lúc này, tin tức thôn trưởng bị giết đã truyền ra tại Ôn gia thôn, lúc bọn người Diệp Thần đi trên đường, toàn thôn thôn dân đều đang nghị luận hắn.

"Tiểu tử này là ai vậy, làm sao chưa từng thấy!"

"Hừ, còn có thể là ai, nhân tình Ngô Bình tìm thôi! Không tuân thủ nữ tắc (chuẩn mực đạo đức của phụ nữ), quả thực không biết liêm sỉ!"

"Xuỵt, ngươi nhỏ giọng một chút, thôn trưởng chính là bị tiểu tử này giết chết!"

"Ngô Bình này cũng thật là, vì hài tử trong thôn, hi sinh một chút lại có làm sao?"

"..."

Các thôn dân ven đường nhao nhao từ trong nhà ra, chỉ trỏ với Ngô Bình, thanh âm thảo luận còn không nhỏ, trong lời nói lộ ra khinh bỉ.

"Đại tỷ, không cần phải để ý đến bọn họ nói thế nào, những người này cả một đời cũng không đạt được độ cao như Ôn gia!"Diệp Thần an ủi.

Ngô Bình gật gật đầu, mặc dù trên miệng nàng không nói, nhưng trong lòng vẫn là có chút để ý.

"Mẹ, đừng để ý tới những ếch đáy giếng này! Về sau chờ Cẩu tử có tiền đồ, nhất định sẽ tăng thể diện cho ngài!"Cẩu tử rất là vui vẻ đi ở phía sau nói.

"Hảo hài tử!"

Có câu nói này của Cẩu tử, trong lòng Ngô Bình ít nhiều cảm thấy có chút an ủi.

"Người Ôn gia thôn đều nghe kỹ cho ta, các ngươi bị yêu đạo lừa gạt, không tin có thể cùng chúng ta tiến đến hỏi rõ ràng!"Diệp Thần nghe được những người này càng nói càng quá phận, dứt khoát dồn khí đan điền rống lên một cuống họng.

"Trời ạ! Tiểu tử này thế mà muốn đi tìm tiên nhân phiền phức?"

"Cái gì yêu đạo, ta thấy hắn mới chính là yêu ngôn hoặc chúng, mọi người tuyệt đối đừng tin tưởng!"

"Đều do Ngô Bình này, chọc tai họa vào thôn!"

"..."

Các thôn dân nghe xong Diệp Thần muốn đi đạo quán, lập tức sôi trào!

Bất quá cũng có người yêu mến xem náo nhiệt, lặng lẽ đi theo, muốn tìm tòi hư thực

Diệp Thần không có quản những thôn dân này phản ứng gì,

dưới sự dẫn đầu của Ngô Bình, hắn rất nhanh liền đi tới mục đích.

Đây là một tòa đạo quán mới xây, diện tích không lớn, nhưng hương hỏa còn rất tràn đầy, bất quá Diệp Thần lại có thể cảm giác được, âm khí nơi đây cực thịnh, là hoàn cảnh nhóm tà tu thích nhất.

"Diệp tiên sinh, muốn ta đi vào chung cùng ngài không?"Ngô Bình cả gan hỏi.

"Không cần!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, nói xong ánh mắt liếc nhìn cửa chính đạo quán, trầm giọng nói:"Đừng ẩn nấp trốn tránh, ra đi!"

"Khặc khặc!"

Vừa dứt lời, từ trong cửa truyền đến một trận tiếng cười âm hiểm, ngay sau đó một đạo thân ảnh gầy gò từ phía sau cửa đạo quán đi ra, chính là đạo nhân đả tọa trước đây.

Diệp Thần nhìn người nọ lại không có chút nào cảm thấy tiên phong đạo cốt, ngược lại có loại cảm giác quái dị, gia hỏa này phần miệng nhô lên rất cao, thân thể rất dài, tay chân rất ngắn, tóm lại tướng mạo hết sức kỳ lạ!

Lòng hiếu kỳ điều khiển, Diệp Thần duỗi ra hai ngón tay nhẹ nhàng vạch một cái trên hai mắt, Thiên Nhãn bỗng nhiên thông suốt!

Kết quả, lão đạo đối diện lập tức lộ ra nguyên hình, nguyên lai là một con chồn hương đắc đạo!

"Tiểu tử, nếu là người trong đồng đạo, ta có thể không giết ngươi, đem nữ nhân lưu lại rồi cút đi!"Lão đạo âm trắc trắc cười nói.

"Nguyên lai chính là ngươi đang làm trò quỷ!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, nói:"Chỉ là một con chồn, cũng dám ở trước mặt ta trang bức?"

"Ngươi, ngươi có thể nhìn ra chân thân bần đạo?"Lão đạo nghe xong quá sợ hãi, không nghĩ tới trước mắt vẫn là một cao nhân!

"Xem ra những nữ nhân trong thôn kia không phải đần độn, mà là tinh nguyên đều bị ngươi hút đi!"

Thanh âm Diệp Thần băng lãnh, nghiêm chỉnh mà nói chồn đắc đạo thành tiên cũng thuộc về yêu đạo, không nghĩ tới nó ban ngày ban mặt cũng dám đến tai họa nhân tộc, quả thực là muốn chết!

"Phải thì như thế nào, ngươi có bản lĩnh đánh thắng bần đạo trước lại nói!"

Lão đạo cũng không có bị hù đến, hắn nhìn Diệp Thần bất quá chỉ là một thanh niên mà thôi, coi như hiểu chút pháp thuật cũng sẽ không là đối thủ của hắn!

"Súc sinh còn chưa xứng ta xuất thủ!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, nói xong trên ngón tay thoáng hiện một đạo bạch quang, ngay sau đó một con hồ ly tuyết trắng xuất hiện ở trước mắt mọi người!

"Đó là cái gì? Tựa như là hồ ly đi?"

"Người trẻ tuổi này giống như hiểu pháp thuật, hồ ly từ chỗ nào xuất hiện?"

"Chẳng lẽ tiên nhân thật ra là con chồn?"

"Chớ có nói bậy, cẩn thận tiên nhân tức giận không giúp chúng ta!"

"..."

Các thôn dân thấy thế nghị luận ầm ĩ, hiển nhiên một màn trước mắt đã vượt ra khỏi nhận biết bọn họ.

"Hồ, Hồ Tiên?"

Lão đạo trông thấy bạch hồ sắc mặt bỗng nhiên hoàn toàn biến đổi, bởi vì hắn biết tu vi bạch hồ cao hơn chính mình nhiều!

"Tiểu hồ ly, lần trước ngươi tự đoạn một đuôi cứu được Thất sư tỷ, lần này ta giúp ngươi tìm chồn Kim Đan Kỳ, hảo hảo bồi bổ cho ngươi!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, coi chồn là 'Thuận nước giong thuyền' Cũng thật không tệ mà!

"Anh anh!"

Bạch hồ cao hứng kêu lên, đây thật là 'Đại bổ' a!

Chương 645. Tung Sơn chi hành!

"Đạo hữu, ngươi ta cũng không thâm cừu đại hận, ngươi vì sao muốn đuổi tận giết tuyệt với ta?"

Lão đạo cảm nhận được một cỗ sát cơ đến tự bạch hồ, vội vàng cầu xin tha thứ:"Nữ nhân này ta từ bỏ, Ôn gia thôn ta cũng không đợi, cầu ngươi tha ta một mạng!"

Lời vừa nói ra, các thôn dân đều sợ ngây người!

"Trời ạ! Tiên nhân thế mà hướng tiểu tử kia cầu xin tha thứ!"

"Chẳng lẽ hắn thật là chồn huyễn hóa mà thành?"

"..."

Đông đảo quần chúng ăn dưa ngươi một lời ta một câu, tất cả mọi người sinh ra chất vấn với thân phận lão đạo.

Ngay tại lúc các thôn dân nghị luận, đột nhiên lão đạo hét lớn một tiếng, ngay sau đó một cỗ sương mù nồng đậm màu vàng từ trong cơ thể hắn phun ra ngoài!

"Oa, thối quá a!"

"Ọe"

"Thứ quỷ gì, thúi chết ta!"

Sương mù màu vàng khuếch tán cực nhanh, các thôn dân né tránh không kịp có bắt đầu nôn mửa, có thậm chí bị hun cho hôn

mê bất tỉnh!

Thừa cơ hội này, lão đạo thả người nhảy lên nhảy lên đỉnh chóp đạo quán, ý đồ đào tẩu!

"Anh anh!"

Bạch hồ đã sớm chuẩn bị kỹ càng, sưu một tiếng hóa thành một đạo bạch quang đuổi theo!

"Ngao!"

Một giây sau, đám người chỉ nghe được một trận kêu thảm, đợi cho sương mù tán đi ngẩng đầu nhìn lên, không ít người đều bị một màn trước mắt cả kinh trợn mắt hốc mồm!

Chỉ thấy bạch hồ xuất hiện tại nóc phòng đạo quán, mà dưới chân nó giẫm lên một con vật da vàng, cũng chính là chồn, đang từng ngụm mà cắn nát thôn phệ, mà ở bên cạnh thì là rải rác áo bát quái cùng phất trần của lão đạo.

"Gặp quỷ, không nghĩ tới tiên nhân thật là chồn biến!"

"Cẩu thí tiên nhân, chính là con súc sinh!"

"Con chó chồn, đem muội muội ta biến thành đồ đần, nguyên lai là nó giở trò quỷ!"

"..."

Thôn dân mặc dù thuần phác, nhưng cũng đều không ngốc, hết thảy trước mắt đều chứng minh Diệp Thần nói tới là thật, những nữ nhân trong nhà thôn dân bị 'Tai họa' qua kia cũng nhịn không được nữa, từ dưới đất quơ lấy tảng đá hung hăng ném tới đỉnh chóp đạo quán!

"Dừng tay cho ta!"

Đột nhiên, một đạo tiếng hét phẫn nộ truyền đến từ đằng sau đám người, đám người quay đầu nhìn lại chỉ thấy một đám người âu phục giày da, nhanh chân vội vàng đi tới.

Diệp Thần tập trung nhìn vào nguyên lai là cha con Ôn Bát Thiên, mà đi theo phía sau hắn hẳn là cán bộ địa phương.

Quả nhiên, có thôn dân nhận ra cán bộ trên trấn trong này, nguyên bản kích tình oán giận đám người, trong nháy mắt trở nên lặng ngắt như tờ!

"Diệp tiểu hữu, ta không tới chậm chứ?"

Ôn Bát Thiên bước nhanh đi đến trước mặt Diệp Thần, mặt mũi tràn đầy lo lắng hỏi.

"Không có việc gì!"

Diệp Thần lắc đầu, quay người chỉ chỉ Ngô Bình cùng Cẩu tử, làm giới thiệu cho hai bên.

"Không có việc gì liền tốt!"

Ôn Bát Thiên nhẹ nhàng thở ra, mặt mũi tràn đầy nhu hòa nhìn xem Cẩu tử, mỉm cười:"Ngươi gọi Cẩu tử?"

"Cẩu tử, mau gọi gia gia!"

Ngô Bình biết được Ôn Bát Thiên là gia chủ đương nhiệm Ôn gia, lại là từ Kinh Thành cố ý chạy đến, vội vàng vỗ vỗ Cẩu tử.

"Đại ca, hắn, hắn thật sự là gia gia của ta sao?"Cẩu tử nhút nhát nhìn xem Ôn Bát Thiên, lộ ra mười phần câu thúc.

Đại ca?

Ôn Viêm Bân ở một bên nghe được xưng hô thế này, khóe miệng nhịn không được co quắp một trận, tiểu gia hỏa này lại có

thể ngang hàng cùng hắn!

Cũng may Diệp Thần cũng không thèm để ý, gật đầu cười cười.

"Gia gia!"

Cẩu tử miệng rất ngọt, thấy Diệp Thần gật đầu không hề cố kỵ kêu một tiếng gia gia!

"Ai, thật ngoan!"

Trên mặt già Ôn Bát Thiên tràn đầy nụ cười thân nhân, nhưng rất nhanh hắn lại quay đầu quét thôn dân một chút, cả giận nói:"Thôn trưởng đâu, đứng ra cho ta! Dám khi dễ người nhà họ Ôn ta, gan đủ mập!"

"..."

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, những lãnh đạo trong trấn, trong huyện tại trước mặt Ôn Bát Thiên đều khúm núm, thôn dân nào dám tùy ý há mồm?

"Đừng tìm, tên kia đã chết!"Diệp Thần hời hợt nói.

"Chết?"

Ôn Bát Thiên đầu tiên là sững sờ, lập tức cười to nói:"Tốt, chết tốt! Bằng không ta không thể không tự tay đem đầu hắn vặn xuống!"

"..."

"Lão Ôn, tôi còn có việc đi trước một bước! Ôn tiền bối được chôn ở đằng sau nhà cũ, ông để Cẩu tử dẫn ngươi đi tế bái thôi, tôi đi!"

Diệp Thần trong lòng nhớ thương tìm kiếm cửa vào Linh Giới,

thấy người nhà họ Ôn đều nhận nhau, cũng không muốn ở đây lãng phí thời gian.

Cẩu tử biết được Diệp Thần muốn đi, khóc bù lu bù loa!

Ôn Bát Thiên cũng không có truy vấn Diệp Thần đến tột cùng muốn đi đâu, chỉ là nhiều lần biểu thị cảm tạ với Diệp Thần, đồng thời biểu thị sẽ đem người một nhà Cẩu tử tiếp vào Kinh Thành.

"Người một nhà các người cứ trò chuyện, tôi đi trước!"

Từ Ôn gia thôn ra, Diệp Thần thả người nhảy lên nhảy vào hư không, trong núi hoang dã này ngồi xe còn không bằng hắn ngự không mà đi cho nhanh.

Tung Sơn, Thiếu Lâm Tự.

Bởi vì tọa lạc ở trong rừng rậm rạp Thiếu Thất Sơn nội địa Tung Sơn, cổ danh "Thiếu Lâm Tự", là một trong nơi khởi nguyên của Phật giáo Thiền Tông Tổ và Kung Fu Hoa Hạ. (Thiền Tông: 1 phái của Phật giáo)

Lúc này, dưới chân Diệp Thần là ‘Đại Hùng bảo điện’ của Thiếu Lâm Tự, nhóm hành khách đến dâng hương người đến người đi vô cùng náo nhiệt!

Chương 646. Thập Bát Đồng Nhân!

"Em yêu, anh muốn thề với Phật Tổ, đời này anh chỉ yêu một mình em!"Một hành khách nam lời thề son sắt nói.

"Hừ, em vậy mới không tin đâu!"

Hành khách mỹ nữ bên cạnh yêu kiều hừ một tiếng:"Nam nhân đều là đại móng heo, anh sẽ chỉ yêu một mình em mới là lạ chứ! Trừ phi, bây giờ anh lập tức thề!"

"Anh thề"

Nam hành khách nghe xong lập tức dựng thẳng lên ba ngón tay, nhưng hắn nói còn chưa dứt lời cả người liền ngây dại!

"Anh sao vậy?"Nữ nhân tò mò nhìn nam nhân.

"Oa! Vừa rồi anh nhìn thấy có người bay trên trời a!"Nam hành khách một mặt chân thành nói.

"Nam nhân miệng gạt người quỷ, quả nhiên không có một câu nói thật!"Nữ nhân nghe được lời nói hoang đường như vậy, tức giận đến quay đầu liền đi, đều quên dâng hương cho Phật Tổ!

"Tiểu Mĩ, là thật! Anh có thể thề trước Phật Tổ!"

Nam hành khách khóc không ra nước mắt, hắn thật nhìn thấy có người bay về phía sau núi Thiếu Lâm Tự a, làm sao bạn gái mình lại không tin đâu?

Cùng lúc đó, trong sương phòng Đạt Ma Viện của Thiếu Lâm

Tự, khói xanh lượn lờ, đàn hương bốn phía.

Một lão hòa thượng khoác cà sa ngồi tại trên bồ đoàn, hắn khép hờ hai mắt khí tức đều đều, một cỗ sóng khí vô hình lưu động tuần hoàn quanh người hắn.

Đột nhiên, lão hòa thượng bỗng nhiên mở hai mắt ra, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời ngoài cửa sổ, tự lẩm bẩm:

"Khí tức thật mạnh"

Tung Sơn chi đỉnh, gió thu đìu hiu.

Diệp Thần xuyên qua Thiếu Lâm Tự, cuối cùng rơi vào phía trên một khối đỉnh núi tương tự Phật nằm.

Theo ghi chép bên trên《 Xi Vưu Thiên Thư 》, nhất định phải tại đỉnh Tung Sơn phong thiết trí trận pháp truyền tống, phối hợp chú ngữ cửa vào Linh Giới mới có thể hiển hiện!

Diệp Thần tìm khối địa phương bằng phẳng, từ trong nhẫn trữ vật xuất ra một túi ngọc vỡ, dựa theo ghi chép trên sách bắt đầu bày truyền tống trận, nhưng vào lúc này ngoài ý muốn phát sinh!

"A Di Đà Phật!"

"Người nào?"

Diệp Thần nhìn lại, chỉ thấy bốn tên hòa thượng mặc cà sa, dẫn một đám đệ tử màu da vàng kim, cầm trong tay côn đồng đi tới hướng hắn.

"Thập Bát Đồng Nhân Thiếu Lâm Tự?"

"Nguyên lai là Diệp thí chủ, bần tăng nghe đại danh đã lâu, hôm nay gặp mặt quả nhiên thiếu niên anh hùng!"

Một lão hòa thượng giữ lại râu bạc trắng tiến lên một bước,

trên dưới đánh giá Diệp Thần một phen, trong ngôn ngữ lộ ra mười phần khách khí.

"Lão biết ta?"

Diệp Thần sững sờ, hắn đã gặp qua Vĩnh Nham đại sư của phái Thiếu Lâm, bất quá lão đầu kia hôm nay không đến!

"A Di Đà Phật!"

Một lão hòa thượng khác ánh mắt sắc bén đi ra, chắp tay trước ngực, cúi đầu lúc thuận tiện liếc qua Diệp Thần dọn xong trận pháp, hỏi:

"Vĩnh Nham sư đệ không chỉ một lần nói qua Diệp thí chủ, không biết thí chủ lặng yên đến Tung Sơn ta, đến tột cùng cần làm chuyện gì?"

"Ta chính là hành khách phổ thông đến dâng hương, đến bái Phật không có vấn đề chứ?"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Hừ! Bần tăng thấy tận mắt ngươi ngự không mà đến, nếu như là lấy thân phận hành khách dâng hương, không cần như thế?"Nói chuyện chính là trưởng lão thủ tịch Đạt Ma Viện, pháp danh Giác Minh!

"Lão có ý tứ gì?"

Diệp Thần nghe ra ngữ khí đối phương bất thiện, không khỏi nhíu nhíu mày.

"Thí chủ, chỉ sợ thí chủ là muốn mở ra Linh Giới Chi Môn đi?"

Một lão hòa thượng khoác cà sa sau cùng nói thẳng:"Nếu như vậy, bần tăng khuyên thí chủ đoạn mất cái này tưởng niệm đi! Nơi đây cũng là cấm địa Thiếu Lâm ta, nếu như Diệp thí chủ sớm rời đi, có lẽ có thể miễn đi một trận tai bay vạ gió!"

Uy hiếp, uy hiếp trắng trợn!

"Khó trách mang nhiều người như vậy đến, các ngươi quả nhiên biết Linh Giới!"

"Trăm năm trước Ngũ Nhạc Minh cùng Ngũ Đại Phái liên thủ truy sát Ôn tiền bối, cũng là bởi vì hắn biết tồn tại dị giới đi?"Diệp Thần căn bản không có đem lão hòa thượng coi ra gì, ngược lại cười lạnh một tiếng, mang theo trào phúng hỏi ngược lại.

"Ôn tiền bối?"

Lão hòa thượng râu bạc trắng đầu tiên là sững sờ, lập tức bừng tỉnh đại ngộ nói:"Thí chủ, người thí chú nói thế nhưng là ma đầu võ lâm, Ôn Thiên Tinh?"

"Lão hòa thượng, lão nói Ôn tiền bối là ma đầu, có phải là quá không muốn mặt?"Diệp Thần nhún vai.

"Nực cười!"

"Diệp Thần, sao ngươi dám nói như vậy!"

Trưởng lão Đạt Ma Viện nghe xong lập tức phát hỏa, quát lớn:"Thiếu Lâm Tự há lại là địa điểm cuồng đồ các ngươi làm càn, còn không mau mau xuống núi!"

"Chẳng lẽ ta nói sai?"

"Đường đường Ngũ Nhạc Minh nhiều người như vậy, truy sát một mình Ôn tiền bối, đến cùng là ai không muốn mặt?"

"Còn có, con lừa trọc ngươi tốt nhất là mồm miệng sạch sẽ chút cho ta! Ta không xuống núi, ngươi lại có thể làm gì được ta?"Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, trên mặt viết đầy khinh thường.

"Đã như vậy, Thập Bát Đồng Nhân, bày trận!"

Giác Minh giận không kềm được, tôn nghiêm ngàn năm cổ tháp há lại để khiêu khích!

Vừa dứt lời, mười tám tên võ tăng Thiếu Lâm màu da vàng kim liền đem Diệp Thần đoàn đoàn bao vây, cùng nhau nâng côn hung hăng đập tới hướng Diệp Thần!

"Muốn chết!"

Ánh mắt Diệp Thần phát lạnh, chân khí bản thân đột nhiên bộc phát!

Bành!

Lấy Diệp Thần làm trung tâm, một vòng sóng khí mắt thường không thể thấy kịch liệt khuếch tán bốn phía!

Chương 647. Phương trượng Trí Vân!

Thập Bát Đồng Nhân còn chưa kịp tới gần Diệp Thần, liền bị sóng khí hất tung ở mặt đất, từng người ngã trên mặt đất rên rỉ thống khổ, lục phủ ngũ tạng đều bị sóng khí chấn thương!

"Ngươi, tu vi của ngươi như thế nào cao vậy?"

Giác Minh xem xét giật nảy cả mình, ba người khác cũng hai mặt nhìn nhau, tiểu tử này không giống như Vĩnh Nham sư đệ nói a, lợi hại hơn nhiều!

"Dù sao đủ đối phó các ngươi!"Âm thanh Diệp Thần lạnh lùng nói.

"Chớ có càn rỡ! Lão nạp cũng phải hướng ngươi lĩnh giáo mấy chiêu!"Giác Minh không phục, thân hình lóe lên trong chớp mắt liền đến trước mặt Diệp Thần, đồng thời một cái Bàn Nhược Thiền Chưởng thẳng đến mặt Diệp Thần.

Bàn Nhược Thiền Chưởng là một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm, có danh xưng "Thiếu Lâm đệ nhất chưởng", Bàn Nhược Đường nghiên cứu.

Một chưởng có thể đánh nát nội tạng đối phương, dẫn đến cơ thể xuất huyết nhiều mà chết!

Giác Minh càng đem Bàn Nhược Thiền Chưởng luyện đến lô hỏa thuần thanh, xuất thủ thế như chẻ tre, võ tu bình thường căn bản là không có cách tránh né!

Diệp Thần một mặt lạnh nhạt, đối mặt công kích Giác Minh,

hắn không chút hoang mang đưa tay xuất ra một chiêu Hoả Vân Chưởng.

Oanh!

Bàn tay hai người chạm vào nhau tại không trung, thế mà phát ra một tiếng vang thật lớn!

Một giây sau, Giác Minh 'Phốc' phun ra một ngụm máu tươi, thân thể giống như diều đứt dây bay ngược ra ngoài.

"Giác Minh sư đệ!"

Cũng may mấy vị trưởng lão đều ở đây, thủ tọa Thiếu Lâm Tuệ Năng đại sư làm một cái tứ lạng bạt thiên cân, từ trong hư không đem Giác Minh cứu, tránh để hắn thụ tổn thương càng nặng!

"A Di Đà Phật!"

"Diệp thí chủ, thí chủ xuất thủ cũng quá độc ác! Nếu như thế lão nạp cũng hướng thí chủ lĩnh giáo mấy chiêu!"Tuệ Năng rốt cục nhịn không nổi, tu vi hắn còn cách Hóa Thần xa một bước, Diệp Thần trẻ tuổi như vậy cũng không thể là võ tu cấp Hóa Thần đi?

"Lão hòa thượng, ta không muốn thương tổn lão!"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, âm thanh lạnh lùng nói:"Ta chỉ bất quá muốn đi Linh Giới mà thôi, cùng các ngươi có quan hệ gì, tại sao muốn ngăn lại ta?"

"Tha thứ lão nạp không thể trả lời, tiếp chiêu!"

Nói xong, Tuệ Năng sử xuất Đại Từ Đại Bi Thiên Diệp Thủ!

Bộ chưởng pháp này biến hóa phức tạp, thường thường từ địa phương địch nhân không tưởng tượng được đánh vào chỗ chết, như Thiên Thủ Quan Âm.

Trong lúc nhất thời, thủ chưởng ấn đầy trời như mưa chụp chụp về phía Diệp Thần!

Diệp Thần thấy thế lửa cháy vô danh, trực tiếp duỗi ra hai tay, bên trong miệng mặc niệm Phần Thiên Quyết, rất nhanh, trên lòng bàn tay trái phải trống rỗng xuất hiện song sắc hỏa cầu đỏ, lam!

"Hôm nay ta sẽ vì Ôn tiền bối mà đòi lại một cái công đạo!"

Nói xong, hai tay Diệp Thần sát nhập đẩy về phía trước, hai cái hỏa cầu cực nóng vô cùng, xen lẫn tiếng gió hô hô bắn về phía Tuệ Năng!

"Tuệ Năng sư huynh, cẩn thận a!"Lão hòa thượng ở một bên thấy thế vội vàng nhắc nhở.

"..."

Mắt thấy hỏa cầu đến gần, Tuệ Năng muốn tránh đã tới đã không kịp, đồng thời hỏa cầu một âm một dương, tựa hồ giống nam châm chăm chú hút lấy Tuệ Năng, khiến cho hắn không thể động đậy, cà sa trên thân đã sớm bị đốt rụi!

Tuệ Năng giãy dụa không có kết quả, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, chờ đợi bị hỏa cầu thôn phệ!

"A Di Đà Phật!"

Đúng lúc này, bầu trời truyền đến một tiếng phật hiệu, chúng hòa thượng nghe được thanh âm này vội vàng chắp tay trước ngực.

Trước mặt Tuệ Năng cũng đột nhiên nhiều thêm một đạo bình chướng màu vàng kim hơi mờ, hỏa cầu đâm vào phía trên phát ra một tiếng bạo tạc, lại chưa thể thương tới đến hắn.

Diệp Thần nhíu nhíu mày, tìm theo tiếng nhìn lại chỉ thấy một

lão hòa thượng cầm trong tay thiền trượng, người khoác cà sa, sắc mặt hồng nhuận từ dưới núi chậm rãi đi tới.

"Phương trượng, ngài đã tới!"

Bọn người Giác Minh nhìn thấy lão hòa thượng này nhao nhao hành lễ.

"Diệp thí chủ, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt như vậy?"

Lão hòa thượng đi đến trước mặt Diệp Thần, đánh giá hắn một phen, gật đầu nói:"Bằng chừng ấy tuổi vậy mà có thể đạt tới tu vi cấp Hóa Thần, đúng là khó được!"

"Phương trượng sư huynh, vị Diệp thí chủ này là võ tu cấp Hoá Thần?"Giác Minh mở to hai mắt nhìn, mặt mũi tràn đầy biểu lộ chấn kinh.

"Không sai!"

Phương trượng Trí Vân đại sư khẽ gật đầu.

"Lão là Phương Trượng?"

Diệp Thần nhìn xem Trí Vân, trong lòng cũng cảm thấy mười phần giật mình, đối phương lại là võ tu cấp Hoá Thần!

So với Vĩnh Nham đại sư lần trước của phái Thiếu Lâm, quả thực một cái trên trời, một cái dưới đất!

"Lão nạp chính là!"

"Ta đi Linh Giới các người vì sao muốn ngăn cản ta?"Diệp Thần hỏi.

"A Di Đà Phật! Diệp thí chủ, kỳ thật cũng không phải là Thiếu Lâm ta muốn ngăn cản thí chủ, mà là quy củ mấy trăm năm trước Ngũ Nhạc Minh đã lập xuống!"

Trí Vân mặt như tịnh thủy, mười phần thản nhiên nói:"Mà lại, lấy tu vi Diệp thí chủ của đi đến Linh Giới, nhất định cửu tử nhất sinh!"

"Ta sống hay chết có quan hệ gì cùng Thiếu Lâm?"

Diệp Thần cười lạnh, nói thẳng:"Phương Trượng đại sư, người xuất gia không lừa dối, lão muốn phá giới sao?"

"A Di Đà Phật!"

Trí Vân nhìn Diệp Thần thật sâu một chút, biểu lộ ngưng trọng nói:"Nếu Diệp thí chủ nhất định phải đánh vỡ nồi đất hỏi đến tột cùng, lão nạp có thể nói cho thí chủ một ít chuyện, hi vọng sau khi Diệp thí chủ nghe xong có thể lạc đường biết quay lại!"

Chương 648. Di Giới Chi Môn!

"Phương Trượng"

Bọn người Giác Minh nghe xong gấp, hiển nhiên bọn họ đều không muốn Trí Vân đem Dị Giới Chi Mê nói cho Diệp Thần.

"Tuệ Năng, các ngươi lui ra trước!"

"Vâng, Phương Trượng!"

Tuệ Năng muốn nói lại thôi, hắn thấy Trí Vân tâm ý đã quyết cũng không có cách nào, chỉ có thể dẫn đám người quay người rời đi.

Đợi đến khi người đều đi, Trí Vân lúc này mới nói với Diệp Thần

"Diệp thí chủ, mời đi theo ta!"

Nói xong, Trí Vân liền dẫn Diệp Thần đi đến bên vách núi Tung Sơn, nhìn xem dưới chân biển mây mênh mang, Diệp Thần cau mày nói:"Phương Trượng đại sư, ta muốn tìm cửa vào Linh Giới, đại sư dẫn ta tới nơi đây hẳn là muốn chơi lén ta?"

"A Di Đà Phật!"

Trí vân đạm nhạt cười một tiếng, nói:"Diệp thí chủ hiểu lầm, thí chủ chính là Thanh Long mệnh cách, lão nạp há dám nghịch thiên mà đi? Nơi đây chính là Linh Giới cửa vào! Vừa rồi ta nhìn thí chủ bố trí truyền tống trận pháp, kỳ thật rất không cần thiết!"

"Đại sư, làm sao đại sư biết?"

Một câu ngược lại là để Diệp Thần chấn kinh, lão hòa thượng không chỉ có nhìn ra hắn là Thanh Long mệnh cách, còn sớm biết được cửa vào Linh Giới?

"Việc này nói rất dài dòng, đợi ta từ từ nói cùng thí chủ nghe đi!"

Trí Vân lắc đầu, lập tức đem chuện Dị Giới nói thẳng ra, tất cả đều nói cho Diệp Thần!

Nguyên lai, Ngũ Nhạc Minh sở dĩ không cho người ta tự tiện xông vào Dị Giới, kỳ thật cũng có quan hệ cùng lợi ích bản thân, bởi vì Dị Giới cùng Hoa Hạ thật ra là có liên hệ, trăm ngàn năm qua vẫn luôn có.

Mỗi khi gặp ba năm, Dị Giới Chi Môn sẽ mở ra, có người thần bí sẽ đưa tới các loại linh dược tu hành!

So với linh khí khô kiệt ở Hoa Hạ, linh dược bên trong Dị Giới tụ tập linh khí của thiên địa, một viên hạ phẩm đan dược đều có thể trực tiếp để người bình thường trực tiếp biến thành tu sĩ Trúc Cơ.

Mà phân phối đan dược cho Ngũ Nhạc Minh thì càng sâu, tất cả đều là đan dược [image]cực phẩm trăm năm khó gặp một lần!

"Ngũ Nhạc Minh có quan hệ cùng cái Dị Giới nào?"Diệp Thần nghe xong rất là chấn kinh, nguyên lai trong chốn võ lâm sớm đã có người liên lạc cùng Dị Giới.

"Việc này một mực là bí mật, lão nạp cũng không biết!"

"Đại sư cũng không biết?"

"Người xuất gia không dám lừa dối!"

Trí Vân gật đầu nói:"Nói ra thật xấu hổ, ngay cả ai có liên hệ

cùng Dị Giới, lão nạp cũng không thể nào biết được!"

"Đại sư, đại sư tốt xấu cũng là người xuất gia, cứ như vậy cam tâm tình nguyện tiếp nhận quà tặng không rõ lai lịch?"Diệp Thần cau mày nói.

"Đây chính là chuyện thứ hai ta muốn nói với thí chủ!"

Trí Vân nghe vậy cũng không tức giận, nhẹ nhàng thở dài nói:"Trăm năm trước, Thiếu Lâm ta liền có người cự tuyệt qua, kết quả toàn bộ Thiếu Lâm trong vòng một đêm bị huyết tẩy!"

"Ai làm?"

Diệp Thần mở to hai mắt nhìn, trong vòng một đêm huyết tẩy Thiếu Lâm, cái tông nào môn có thể làm được?

"Tự nhiên là người Dị Giới!"Trí Vân nói thẳng.

Thần Giới, Ma Giới, Linh Giới, Yêu Giới, Minh Giới, Nhân Giới là lục đạo, trừ Nhân Giới thì còn lại gọi chung Dị Giới.

"Dị Giới nào?"

Diệp Thần bị thu hút, những người bên trong Dị Giới này cũng quá khách khí, tặng không lễ vật, không nhận liền diệt cả nhà người ta, cái thao tác này quá khoa trương đi!

Ai ngờ Trí Vân lại lắc đầu, Diệp Thần thấy thế trực tiếp tức giận nói

"Lão hòa thượng, lão hồ đồ thật rồi!"

"Lão nạp hổ thẹn."

"Quên đi, ai diệt Thiếu Lâm lão không liên quan gì đến ta! Lão hòa thượng, hiện tại ta muốn đi Linh Giới, hi vọng lão không nên cản ta!"Diệp Thần âm thanh lạnh lùng nói.

"Diệp thí chủ tâm ý đã quyết?"

"Vì Thất sư tỷ, liền xem như Thiên Vương lão tử tới, ta cũng phải đi Linh Giới!"

Diệp Thần cảm thấy Trí Vân làm người cũng không tệ lắm, liền đơn giản cùng hắn hàn huyên trò chuyện về Thất sư tỷ.

"A Di Đà Phật!"

Trí Vân nghe xong nhẹ gật đầu, cảm khái nói:"Lão nạp minh bạch tâm ý Diệp thí chủ, bất quá thí chủ phải nhớ kỹ lục giới tương thông, tiến vào Dị Giới cần vạn phần cẩn thận, nếu không đi vào lúc trở ra, chưa hẳn có thể trở lại Nhân Giới!"

"Không quan trọng!"

Diệp Thần nhún vai, thản nhiên nói:"Dù sao ta còn muốn đi Minh Giới đoạt lại hồn phách Thất sư tỷ, Diêm vương lão tử cũng ngăn không được ta!"

Trí Vân đại sư không phản bác được, quả nhiên, Diệp Thần như ngoại giới tuyên truyền, không chỉ có bá khí, còn nặng tình trọng nghĩa

"Lão hòa thượng, lão mới vừa nói ta không cần bày trận, lão biết làm sao tiến vào Linh Giới?"Diệp Thần hỏi.

"A Di Đà Phật!"

Trí Vân đại sư gật gật đầu, lập tức từ trong ngực móc ra một khối sắt khắc đầy phù văn, lớn chừng bàn tay.

"Đây là cái gì?"Diệp Thần thấy thế hiếu kì hỏi.

"Đây là chìa khoá tiến vào Linh Giới Chi Môn, là trong lúc vô tình Thiếu Lâm ta thu hoạch được!"Nói xong Trí Vân đại sư đem miếng sắt ném không trung.

Ông!

Một đạo bạch quang thoáng hiện, ngay sau đó trong hư không xuất hiện một cái vòng sáng quang mang bắn ra bốn phía, xuyên thấu qua vòng sáng có thể thấy rõ ràng thế giới phía sau cửa!

"Diệp thí chủ, đây mới là Linh Giới!"

"Bất quá người bên trong Linh Giới tu vi rất cao, thí chủ phải tất yếu coi chừng!"Trí Vân đại sư dặn dò.

Chương 649. Đến Linh Giới!

"Lão không nói ta đều quên!"

Diệp Thần nhớ tới lần trước tại cổng Viện Y Học Trung Y tỉnh thành, điên lão đầu cho hắn một viên 'Bi đất' Nói là có thể để cho hắn thuận lợi tiến vào Linh Giới!

Nghĩ đến cái này Diệp Thần nhanh chóng đem bi đất ra không hề nghĩ ngợi trực tiếp ném vào trong miệng.

"Đại sư, hữu duyên gặp lại!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói xong thả người nhảy lên nhảy vào bên trong vòng sáng.

"A Di Đà Phật!"

Trí Vân đại sư mắt thấy vòng sáng cùng Diệp Thần cùng nhau biến mất, lúc này mới quay người mặt hướng về một mảnh rừng cây rậm rạp, cất cao giọng nói:

"Thí chủ, xin hiện thân đi!"

"Khặc khặc!"

Vừa dứt lời, chỉ thấy một người trẻ tuổi khuôn mặt nham hiểm từ trong rừng cây đi ra, đi đến bên cạnh Trí Vân đại sư cười lạnh nói:

"Đại sư quả nhiên thực lực phi phàm, thế mà có thể phát hiện ta!"

"Thí chủ, thí chủ nghe lén lão nạp cùng Diệp thí chủ nói

chuyện, đến tột cùng ý muốn như thế nào?"

"Cũng không có việc lớn gì, chỉ là muốn để đại sư cũng đem ta cũng đưa đi Linh Giới!"Người trẻ tuổi thản nhiên nói.

"Linh Giới?"

Trí Vân đánh giá đối phương một chút, phát hiện thực lực người này thế mà không kém gì Diệp Thần, không khỏi khẽ nhíu mày, nói thẳng:

"Ngũ Nhạc Minh cùng Dị Giới từng có ước định, hai bên không được đặt chân không gian đối phương, nếu không sẽ tiếp nhận Thiên Phạt!"

"Huống chi chân khí trong cơ thể thí chủ tạp mà không thuần, căn bản đi không được Linh Giới!"

"Đại sư, đại sư có thể giúp đỡ Diệp Thần, vì cái gì không thể giúp ta đây?"

Người trẻ tuổi nghe xong cười lạnh nói:"Ta biết ước định của các ngươi, còn biết nơi đây là 'Lục Đạo Chi Môn' , là chỗ kết giới của Thần, Ma, Linh, Yêu, Minh, Nhân!"

"Nhưng là muốn mở ra kết giới, nhất định phải đồng thời khiêu chiến chưởng môn Ngũ Nhạc Minh, nếu không sẽ không được mở ra Dị Giới Chi Môn, người vi phạm ắt gặp Thiên Khiển, ta nói không sai chứ?"

"A Di Đà Phật! Xem ra thí chủ không phải người bình thường!"

Trí Vân nhíu nhíu mày, trầm giọng nói:"Bất quá Diệp thí chủ chính là Thanh Long mệnh cách, không nhận Lục Đạo Luân Hồi! Mà các hạ ma khí quấn thân, Linh Giới tuyệt chứa không nổi các hạ!"

"Lão lừa trọc, một câu, lão đến cùng có giúp ta hay không?"

Người trẻ tuổi hiển nhiên mất kiên trì, nhất là nghe được Trí Vân bắt hắn cùng Diệp Thần so sánh, càng là tức giận nói.

"Nếu như lão không giúp ta, ta liền đem tin tức lão thả Diệp Thần vào Dị Giới nói cho môn phái khác, lúc đó phái Thiếu Lâm lão chờ lấy bị diệt đi!"

"Các hạ nhận biết Diệp thí chủ? Ai, các hạ cần gì phải hùng hổ dọa người như vậy?"

Trí Vân nhẹ nhàng thở dài, bất quá hắn bấm ngón tay tính toán, lại cải biến chủ ý, trầm ngâm nói:"Cũng được, hôm nay lão nạp liền phá lệ một lần, đưa các hạ nhập Dị Giới đi!"

"Hừ! Lão cũng không phải lần thứ nhất phá lệ!"Người trẻ tuổi thấy Trí Vân 'Nhận sợ', mặt mũi không khỏi tràn đầy đắc ý.

Trí Vân đại sư không còn đáp lời, mặc niệm khẩu quyết lần nữa mở ra Dị Giới Chi Môn.

Ông!

Trong hư không lại nổi lên một cái vòng ánh sáng chói mắt!

"Tính lão thức thời!"

Người trẻ tuổi hừ lạnh một tiếng, nói xong thả người nhảy lên nhảy vào bên trong vòng sáng.

Thấy cảnh này, Trí Vân đại sư khẽ thở dài:"Kẻ này lại là hậu duệ ma tộc, Hoa Hạ chỉ sợ sẽ đại loạn!"

Linh Giới.

Diệp Thần từ một khắc tiến vào vòng sáng kia trở đi, liền cảm giác một cỗ lực lượng khổng lồ không ngừng lôi kéo hắn, phảng

phất muốn xé rách thân thể hắn.

Cũng may có bi đất điên lão đầu cho hắn, từ lúc ăn vào, linh khí trong cơ thể Diệp Thần tăng vọt, mà cỗ lực lượng thần bí kia cảm giác nhận được linh khí, thế mà dần dần biến mất, hắn mới có thể thuận lợi đến Linh Giới.

"Đây chính là Linh Giới?"

Diệp Thần phát hiện mình tại một chỗ núi đồng ruộng trong thôn trang nhỏ, bốn phía xanh um tươi tốt, sơn thanh thủy tú.

Bên trong đồng ruộng có người đang vất vả cần cù canh tác, trong nhà dân nơi xa khói bếp lượn lờ, bên tai thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng chó sủa, còn có trâu bò kêu....ò..., bên cạnh một dòng suối nhỏ thanh tịnh thấy đáy, cá con trong nước suối vui sướng du động.

Quả thật là một cảnh tượng đồng quê, Diệp Thần nhắm mắt lại hít sâu một hơi, lập tức cả người đều tinh thần!

Nơi đây linh khí sung túc, chỉ là hút những linh khí này cũng có thể làm cho tu luyện làm ít công to!

Bất quá trước mắt phải hiểu rõ đây là nơi nào mới được, đang muốn tìm người hỏi một chút, đột nhiên hắn cảm giác có người tại kéo quần hắn, cúi đầu xem xét, chỉ thấy một tiểu nam hài đi chân trần, toàn thân bùn đất đang trợn to mắt nhìn hắn.

Nhất làm cho Diệp Thần kinh ngạc chính là, tiểu gia hỏa lại là mặc cổ trang, cực kỳ giống quần áo bên trong phim truyền hình.

Linh Giới còn ở vào cổ đại?

"Đại ca ca, ngươi là ai a, ta làm sao chưa bao giờ thấy ngươi qua đây?"

Tiểu nam hài nói xong hít mũi một cái, đem nước mũi sắp chảy ra hút vào.

"Ta"

Diệp Thần còn chưa nói xong, lại nghe được bụng của mình phát ra một thanh âm 'Ọc ọc', 'Miếu ngũ tạng' Kháng nghị!

"Ha ha ha, ngươi khẳng định là nơi khác đến đói bụng đi?"

Tiểu hài cười hì hì nói:"Đại ca ca, nếu không ngươi đi trong nhà của ta đi, mẹ ta có thể nấu cơm cho ngươi ăn!"

Chương 650. Khái niệm ở Linh Giới!

"Ách tốt!"

Diệp Thần xấu hổ cười một tiếng, không nghĩ tới người Linh Giới nhiệt tình như vậy, ngay cả tiểu hài đều như thế.

Dù sao cũng đến thời gian ăn cơm, Diệp Thần càng hi vọng có thể tìm dân bản xứ tìm hiểu một chút tình huống Linh Giới, hi vọng có thể có chỗ trợ giúp đối với tu luyện của mình.

Diệp Thần xuất hiện cũng dẫn tới thôn dân nhao nhao ghé mắt, nhất là trang phục hiện đại của hắn, tại trong mắt thôn dân liền thành 'Kỳ trang dị phục'!

Đi một trận, tiểu hài đem Diệp Thần dẫn đến một trước cổng sân được dùng tảng đá đắp lên, xung quanh sân dùng cây trúc xây dựng hàng rào, bên trong có mấy con gà đang nhàn nhã cục tác qua lại.

"Đại ca ca, đến nhà ta!"

"Nương, khách tới nhà, người mau ra đây a!"Tiểu hài dắt cuống họng non nớt hô.

Vừa dứt lời, một nữ nhân trên đầu quấn lấy vải hoa, người mặc cổ trang mộc mạc từ trong nhà đi ra, nàng nhìn thấy Diệp Thần đầu tiên là sững sờ, thẳng đến tiểu hài nói:"Nương, người đại ca này chưa ăn cơm, muốn xin chén cơm ăn!"

"..."

Diệp Thần nghe xong kém chút thổ huyết, tiểu gia hỏa nhiệt tình thì nhiệt thì, lời nói cũng trát tâm a!

"Công tử, mời đến phòng đi, vừa vặn đồ ăn lên nóng, chờ ba hài tử trở về liền có thể ăn!"Phu nhân do dự sơ qua, lập tức nở nụ cười chào hỏi Diệp Thần.

"Tạ tạ đại tỷ!"

Nghe được phu nhân nói như vậy, Diệp Thần triệt để cảm nhận được thôn dân thuần phác, quả nhiên là một điểm tâm cơ đều không có a!

"Đại ca ca, ngươi đi theo ta!"

Tiểu gia hỏa dắt tay Diệp Thần, đem hắn 'Túm' vào phòng ăn cơm.

Diệp Thần vào nhà bốn phía đánh giá một chút, treo trên vách tường là cung tiễn, khảm đao, còn có một số da lông của dã thú, trừ cái đó ra cũng không có gì.

"Công tử mời ngồi!"

Phu nhân một bên chào hỏi Diệp Thần, một bên để tiểu hài hỗ trợ xới cơm.

Mà đúng lúc này, nam nhân trên người khoác da thú, mọc ra râu quai nón, trên vai cõng một bộ cung tên, còn xách mấy con thỏ rừng đi đến.

"Cha!"

"Phu quân, ngươi trở về!"

Phu nhân cười một tiếng, chủ động tiến lên giúp nam nhân đem đồ vật trên vai cầm xuống, nói:"Vị công tử này là Tiểu Vũ mang về!"

"A! Phu nhân, nàng đem Trúc Diệp Tửu của ta lấy ra khoản đãi khách nhân!"

"Công tử họ gì, người ở nơi nào a?"

Nam nhân không ngần ngại chút nào ngồi tại bên người Diệp Thần, cười vang nói.

"Đại ca gọi ta là Diệp Thần được rồi, ta là người Ninh Châu!"Diệp Thần cười nhẹ một tiếng, hắn hiện tại biết tiểu hài vì cái gì nhiệt tình như vậy, nguyên lai là có di truyền a!

"Diệp huynh đệ, hạnh ngộ!"

Nam nhân gật gật đầu, vừa vặn phu nhân đưa một vò rượu tới, nam nhân tiếp nhận vò rượu tự mình rót đầy một bát cho Diệp Thần, thuận miệng hỏi:

"Ta gọi Đông Phương Mặc, là một thợ săn sơn dã! Hôm nay nhìn thấy Diệp huynh đệ khí độ bất phàm, chắc là nhà đại hộ (giàu có) đi?"

"Chưa nói tới, ta cũng là người bình thường!"Diệp Thần cười nói.

"Diệp huynh đệ khiêm tốn!"

Nam nhân cũng không có đánh vỡ nồi đất hỏi đến tột cùng, mà là bưng chén lên cùng Diệp Thần làm một bát trước, đúng vậy, nơi này uống rượu đều là dùng bát

Cũng may tửu lượng Diệp Thần không tầm thường, nam nhân thấy thế càng cao hứng hơn, cười nói:

"Diệp huynh đệ, ngươi thật là một người thống khoái!"

"Đông Phương đại ca, xin hỏi nơi này là địa phương nào của Linh Giới?"Diệp Thần thừa cơ hỏi.

"Linh Giới?"

Đông Phương Mặc lắc đầu, nói:"Nơi đây tên là Hồng Nhật Thôn, lệ thuộc Phiêu Miểu Phong, về phần cái Linh Giới mà Diệp huynh đệ nói tới, ta còn không có nghe nói qua!"

"Phiêu Miểu Phong?"

Diệp Thần khẽ nhíu mày, nam nhân không biết Linh Giới còn có thể thông cảm được, dù sao đây là thuyết pháp giới võ tu, nhưng một cái thôn lệ thuộc vào cái phong nào đó, cái này khiến người khó hiểu, không phải lệ thuộc vào thị trấn nào đó sao?

Nam nhân thấy dáng vẻ Diệp Thần không hiểu nhiều, lại là một phen tường tận giải thích, đừng đề cập có bao nhiêu nhiệt tình.

Nguyên lai, tại Linh Giới căn bản không có khái niệm 'Quốc gia', cũng đừng nói gì đến tỉnh thị huyện, ở đây chỉ có cái phong nào đó, hoặc là cái sơn (núi) nào đó!

Tựa như Phiêu Miểu Phong, chính là trông coi phạm vi phương viên mấy trăm cây số, bao quát Đông Phương Mặc đều là 'Thần dân' Phiêu Miểu Phong!

"Đông Phương đại ca, các ngươi không phải võ tu sao?"Diệp Thần càng thêm tò mò, Linh Giới không phải hẳn là toàn võ tu sao?

"Võ tu?"

Đông Phương Mặc sững sờ, lập tức cười vang nói:"Diệp huynh đệ, ngươi nói chính là Linh tu đi?"

"Linh tu?"

"Không sai!"

Đông Phương Mặc gật đầu, mặt mũi tràn đầy ước mơ

nói:"Đáng tiếc ta cùng phu nhân ta đều không có linh căn, chỉ hi vọng Tiểu Vũ có thể có linh căn, như thế sẽ có thể gia nhập Phiêu Miểu Phong, ngày tháng sau đó cũng sẽ tốt hơn!"

"Cha, ta khẳng định có linh căn!"

Đông Phương Vũ ngẩng lên cái đầu nhỏ, tràn đầy tự tin nói:"Về sau Vũ nhi khẳng định sẽ tiếp ba nương đi Phiêu Miểu Phong hưởng phúc!"

"Tiểu Vũ, không cho phép tại thất lễ trước mặt khách nhân!"

Phu nhân ngữ khí trách cứ, nhưng trên mặt lại nở nụ cười nói:"Mau tới đây, giúp nương xới cơm!"

"Nương, ta thật sự có linh căn!"

Đông Phương Vũ tuổi không lớn lắm, nhưng lòng dạ rất cao, thấy mẫu thân không tin hắn có chút không cao hứng, miết miệng đi đến bên cạnh nồi cơm, thở phì phò dùng muôi xục xuống, xúc lên một chén cơm lớn.

Diệp Thần thấy cảnh này không khỏi cười, khi còn bé mình bị mấy vị sư tỷ 'Khi dễ', mỗi lần cơm nước xong xuôi đều muốn hắn rửa chén, khi đó Diệp Thần cũng tức giận đến quá sức!

Chương 651. Bi kịch!

"Ăn cơm!"

Phu nhân đem đồ ăn đều bưng lên bàn, một cỗ mùi đồ ăn xông vào mũi, Diệp Thần ngửi được cũng không nhịn được muốn ăn tăng gấp bội.

"Diệp lão đệ, nếm thử hắc bì nương tử của ta làm, hương vị rất tốt!"

Ba chén rượu vào trong bụng, hai người xưng hô cũng quen thuộc, nam nhân kẹp lên một khối thịt lớn đưa vào trong chén Diệp Thần, mặt mũi tràn đầy chờ mong nhìn xem hắn.

"Đa tạ Đông Phương huynh, vậy ta sẽ không khách khí!"

Diệp Thần từ trong chén kẹp lên thịt đưa vào miệng bên trong, mùi thịt phi thường nồng, có một cỗ hương đường, cũng như mùi thịt nướng, chất thịt trơn mềm, vào miệng tan rã.

Lại uống một ngụm rượu ngon của Đông Phương Mặc, quả thực tuyệt phối!

"Hương vị coi như không tệ, tài nấu nướng của tẩu tử quá tốt rồi!"

Diệp Thần từ trước đến nay đều kén ăn sau khi nếm thử, cũng không nhịn được liên tục tán thưởng, không nghĩ tới trong thôn trang nhỏ này còn có nữ nhân trù nghệ cao siêu như vậy!

"Đại ca ca, hắc bì của mẹ làm là ngon nhất trong toàn thôn!"Đông Phương Vũ mặt mũi tràn đầy kiêu ngạo nói.

"Hắc bì?"

Diệp Thần ngay từ đầu còn không có để ý, bất thình lình nghe Đông Phương Vũ nói chuyện giống như cảm thấy ở đâu nghe qua cái tên này, nhưng trong lúc nhất thời lại nghĩ không ra.

"Diệp lão đệ, chỗ các ngươi không có hắc bì sao?"

Đông Phương Mặc thấy dáng vẻ Diệp Thần có chút mộng, dứt khoát đứng dậy đi vào một gian khác phòng, chỉ chốc lát trong tay liền cầm ra một khối da lông động vật, nhếch miệng cười nói:

"Đây chính là hắc bì, Diệp lão đệ thích, tấm này tặng cho ngươi, giữ lại qua mùa đông!"

"Gấu, gấu trúc?"

Sau khi Diệp Thần thấy rõ ràng da lông trong tay Đông Phương Mặc, tròng mắt đều muốn trợn lồi ra!

Mình thế mà ăn một miếng thịt gấu trúc?

Cái này nếu là tại Hoa Hạ, đoán chừng đủ thổi ngưu bức cả đời, đương nhiên, là thổi ngưu bức trong tù.

Mà tại trong mắt người một nhà Đông Phương Mặc, lại là kết luận Diệp Thần chưa thấy qua 'Hắc bì', hơn nữa Đông Phương Mặc nhiệt tình hiếu khách nói cái gì cũng phải đem tấm da này đưa cho Diệp Thần.

"Đông Phương đại ca, ngươi cho ta, qua mùa đông làm sao bây giờ?"Diệp Thần dở khóc dở cười.

"Việc rất nhỏ!"

Ai ngờ Đông Phương Mặc căn bản không có coi ra gì, cười nói:"Hắc bì trong rừng nhiều, hôm nào ta lại đi bắt một con là được!"

"Cha, bắt một con nhỏ cho ta, ta muốn chơi!"

"Phu quân, lần sau nhiều nhớ bắt nhiều mấy con, ba mươi tết ta làm chút sủi cảo hắc bì tặng phụ mẫu!"

"..."

Diệp Thần nghe được cuộc đối thoại của một nhà này triệt để nghẹn lời, sủi cảo gấu trúc, thật sự xa xỉ như vậy sao?

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến một trận kêu thảm, ngay sau đó liên tiếp tiếng cầu cứu, tiếng chém giết!

"Không tốt, khẳng định là người Hắc Mộc Sơn đến!"

Sắc mặt Đông Phương Mặc đại biến, mà phu nhân nàng nghe được ba chữ 'Hắc Mộc Sơn' này sớm đã dọa đến sắc mặt trắng bệch!

"Đông Phương huynh, Hắc Mộc Sơn là cái gì?"Diệp Thần thấy thế hiếu kỳ nói.

"Diệp lão đệ có chỗ không biết, Hắc Mộc Sơn là một trong thế lực tà ác nhất bổn quốc! Bọn chúng thường xuyên tại địa vực khác cướp đoạt tài nguyên, cướp bóc đốt giết, thế nhân đều căm hận bọn chúng!"

"Không kịp nói tỉ mỉ, Diệp lão đệ làm phiền ngươi mang Vũ nhi trốn trước, chờ sau đó ta lại nói chuyện nói cho ngươi!"

"Đông Phương huynh, kỳ thật ta có thể giúp các ngươi!"

"Lão đệ đừng nói giỡn, nhìn thân ngươi gầy như vậy!"

Nói xong, Đông Phương Mặc cũng mặc kệ Diệp Thần có nguyện ý hay không, đem hắn cùng Đông Phương Vũ cưỡng ép đẩy vào sau phòng hầm, mà chính hắn thì cầm lên cung tiễn liền xông ra ngoài

"Tiểu Vũ, ngươi sợ sao?"Diệp Thần ngồi lên chồng cải trắng trong hầm hỏi.

"Sợ!"

Đông Phương Vũ gật gật đầu, run giọng nói:"Ba nói Hắc Mộc Sơn giết người không chớp mắt, bọn họ đều là ma quỷ!"

"Vậy chúng ta đi giúp ba ngươi, ngươi dám không?"

"Dám, ta dám!"Đông Phương Vũ cắn răng, kiên định gật đầu một cái.

"Hảo tiểu tử!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, lôi kéo tay nhỏ Đông Phương Vũ đẩy ra cửa hầm đi ra ngoài.

Nhưng khi nhóm hắn vừa ra, tràng cảnh bên ngoài lại làm cho Diệp Thần đều sợ ngây người!

Chỉ thấy phía trên đồng ruộng, khắp nơi là thi thể thôn dân, còn có một số thôn dân chạy trốn bị một đám người áo đen cưỡi ngựa vô tình truy sát!

Đông Phương Vũ thấy cảnh này dọa đến run lẩy bẩy, nhưng hắn còn tại cố gắng tìm kiếm lấy thân ảnh cha mẹ mình, đột nhiên, con mắt tiểu gia hỏa ngừng lại, hắn thấy được vợ chồng Đông Phương Mặc, lúc này đang bị một người áo đen vung đao chém giết!

Phốc!

Người áo đen một đao chém xuống, vợ chồng Đông Phương Mặc ứng thanh ngã xuống đất, máu tươi như suối phun từ ngực phun ra!

"Ba! Nương!"

Đông Phương Vũ thấy thế lập tức lệ rơi đầy mặt, hắn tránh thoát tay Diệp Thần, liều mạng chạy tới hướng vợ chồng Đông Phương Mặc!

"Tiểu Vũ!"

Sắc mặt Diệp Thần tái xanh, hắn cũng bị cảnh tượng trước mắt chọc giận.

"Còn có người, giết bọn chúng!"

Một người áo đen cưỡi hắc mã phát hiện Diệp Thần cùng Đông Phương Vũ, lúc này gầm thét một tiếng, hai chân kẹp lấy bụng ngựa, giơ cao trường kiếm nhắm hướng đầu lâu Đông Phương Vũ bổ tới!

"Muốn chết!"

Diệp Thần nổi trận lôi đình, thân hình lóe lên trong chớp mắt liền ngăn tại trước người Đông Phương Vũ, đưa tay vỗ ra một chưởng!

Chương 652. Cố Mộng Di (hạ)!

Oanh!

Người áo đen vội vàng không kịp chuẩn bị, còn chưa kịp phản ứng liền bị thiêu thành tro tàn!

Một màn này trùng hợp bị thủ lĩnh người áo đen nhìn thấy, lúc này hắn huýt sáo một tiếng, tất cả người áo đen tụ lại, đem Diệp Thần cùng Đông Phương Vũ vây thành vòng tròn.

"Tiểu tử, ngươi là ai?"

Thủ lĩnh nhìn Diệp Thần từ trên xuống dưới, lạnh giọng chất vấn.

Diệp Thần ngắm nhìn bốn phía không nói chuyện, nhưng hắn biết những người này tu vi cao nhất cũng bất quá là Kim Đan Kỳ, bởi vậy không có chút lo lắng nào, thậm chí có chút thất vọng, người trong Linh Giới tu vi thấp như vậy sao?

"Đại ca, tiểu tử này sợ là người câm đi?"Một người áo đen cau mày nói.

"Nhìn công phu của ngươi không tệ, có nguyện ý gia nhập Hắc Mộc Sơn ta hay không? Nếu như ngươi nguyện ý, hôm nay ta sẽ tha cho ngươi một mạng!"Thủ lĩnh ngồi trên lưng ngựa, cư cao lâm hạ nói với Diệp Thần.

"Bớt nói nhảm, tranh thủ thời gian biến mất trước mắt ta!"

Diệp Thần lườm thủ lĩnh một chút hừ lạnh nói, hắn mới đến cũng không nghĩ sinh thêm sự cố.

"Ai nha, tiểu tử ngươi còn dám hừ hừ, giết!"Thủ lĩnh thấy Diệp Thần dám khinh bỉ hắn, tức giận đến một kiếm bổ ra!

Một đạo kiếm khí bén nhọn xạ kích về phía Diệp Thần, ai ngờ Diệp Thần ngay cả tránh đều chẳng muốn tránh, mắt thấy kiếm khí đến trước mắt, đột nhiên một đạo thanh quang thoáng hiện, cấp tốc tạo thành một đạo bình chướng trong suốt tại trước mặt Diệp Thần!

Phanh!

Kiếm khí trảm vào trên thanh quang bình chướng phát ra một tiếng vang giòn, ngay cả góc áo Diệp Thần đều không có đụng phải.

"Không tốt, tiểu tử này là cao thủ!"

Đám người sững sờ, thủ lĩnh cũng là sắc mặt đại biến, tranh thủ thời gian quay đầu ngựa lại muốn chạy, những người khác thấy thế cũng nhao nhao bắt chước.

"Muốn chạy, không dễ dàng như vậy!"

Diệp Thần vừa định xuất thủ thu thập đám người này, đột nhiên trên bầu trời truyền đến một tiếng hạc ré vang dội, đám người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy mấy tiên hạc to lớn từ trên trời giáng xuống, mà lại trên thân mỗi tiên hạc đều ngồi một người

"Không tốt, là người Phiêu Miểu Phong!"

Thủ lĩnh ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt lập tức đại biến, các đồng bọn khác cũng hoảng làm một đoàn!

Tiên hạc rơi xuống đất, mấy người từ trên thân tiên hạc nhảy xuống, có nam có nữ, dẫn đầu lại là tiểu mỹ nữ mười tám mười chín tuổi, trên người mặc váy lụa!

Mà để Diệp Thần kinh ngạc chính là, đối phương thế mà còn trẻ như vậy đã là cấp Hóa Thần!

Ngọa tào!

Diệp Thần bó tay rồi, người bình thường coi như từ lúc sinh ra tới lúc lớn lên cho ăn linh dược mỗi ngày, cũng chưa chắc có thể đạt tới tu vi cấp Hóa Thần đi?

Mà lại những người này thế mà có thể khống chế tiên hạc, quả thực như là tiên nhân!

"Sao có thể như vậy!"

Tiểu mỹ nữ nhìn thấy thảm trạng trước mắt, hung hăng trừng thủ lĩnh một chút, cáu giận nói:"Hắc Mộc Sơn các ngươi lá gan cũng quá lớn, ba lật bốn lượt phạm địa giới Phiêu Miểu Phong ta, thật coi chúng ta dễ khi dễ sao!"

"Nguyên lai là Tam công chúa!"

Thủ lĩnh thấy rõ ràng người tới, lập tức xuống ngựa hai tay ôm quyền, miễn cưỡng cười vui nói

"Nếu Tam công chúa lên tiếng, tại hạ lúc này rời đi!"

"Hừ! Giết con dân ta, ngươi dễ dàng đi như vậy, nghĩ gì thế!"Cố Mộng Di khẽ kêu một tiếng, bực tức nói:"Hôm nay các ngươi đừng mong thoát đi một ai, đem mệnh lưu lại!"

"Tam công chúa, ngươi cần phải biết, giết chúng ta Hắc Mộc Sơn sẽ không từ bỏ ý đồ!"Thủ lĩnh nghe xong mặc dù sợ hãi, nhưng ỷ có Hắc Mộc Sơn làm chỗ dựa, ý đồ hù dọa ở Cố Mộng Di.

"Mộng Di, đừng xúc động!"

Sau lưng Cố Mộng Di, một nam tử tướng mạo tuấn lãng, trên mặt đầy vẻ kiêu ngạo ngăn cản Cố Mộng Di, khuyên:"Hắc Mộc Sơn

thế lớn, nhất định không thể làm việc lỗ mãng!"

"Ha ha ha! Ngươi nói rất đúng, ai dám đắc tội Hắc Mộc Sơn ta?"Thủ lĩnh nghe được nam tử đắc ý cười to nói.

"La Thiên Hữu, lá gan ngươi quá nhỏ!"

Cố Mộng Di tức giận đến gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, hướng phía nam tử quát lớn:"Chẳng lẽ ngươi liền nhẫn tâm nhìn Hắc Mộc Sơn lạm sát kẻ vô tội sao, chết thế nhưng là con dân Phiêu Miểu Phong a!"

"Chỉ là mấy nông dân, chết thì đã chết thôi!"

La Thiên Hữu mặt mũi tràn đầy khinh thường nói:"Chỉ là dân đen đắc tội Hắc Mộc Sơn, quá không có lời, ta tin tưởng cha ngươi cũng sẽ không đồng ý!"

"Ngươi"

Cố Mộng Di nghe vậy tức giận đến đau meo meo, nàng là nữ nhi phong chủ Phiêu Miểu Phong, mà La Thiên Hữu là cháu đại trưởng lão Phiêu Miểu Phong, mặc dù La Thiên Hữu lớn hơn mình mấy tuổi, thật không nghĩ đến hắn sợ phiền phức như thế!

"Tam công chúa, La sư huynh nói đúng, Hắc Mộc Sơn cũng không dễ chọc!"

"Không sai! Lần trước Lăng Vân Các hộ pháp đắc tội Hắc Mộc Sơn, kết quả ngày thứ hai liền bị giết!"

"Đoạn thời gian trước chưởng giáo Hắc Mộc Sơn xuất quan, nghe nói tu vi đã đạt đến cấp Đại La Kim Tiên, quá kinh khủng!"

"..."

Đệ tử đi theo Cố Mộng Di đến Phiêu Miểu Phong, ngươi một lời ta một câu, hiển nhiên đều không muốn đắc tội Hắc Mộc Sơn.

Chương 653. Cố Mộng Di (thượng)!

Cố Mộng Di nghe được lời của mọi người, tức giận qua đi cũng cảm thấy khiếp sợ sâu sắc, chưởng giáo Hắc Mộc Sơn thế mà lợi hại như vậy?

Tại Linh Giới võ tu chia làm mấy cấp bậc Tán Tiên, Chân Tiên, Thái Ất Tán Tiên, Thái Ất Chân Tiên, Thái Ất Huyền Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Chuẩn Thánh, Thánh Nhân, chưởng giáo Hắc Mộc Sơn chỉ thiếu chút nữa liền đại viên mãn!

Mà Phiêu Miểu Phong mạnh nhất chính là cha Cố Mộng Di nàng, nhưng tu vi cũng mới đến Thái Ất Kim Tiên, mặc dù chỉ kém tầng này, nhưng chính là tầng này có lẽ cuối cùng cả đời cũng không đạt được!

"Ba, nương, các ngươi tỉnh a, Tiểu Vũ không muốn các ngươi chết"

Đúng lúc này, tiếng la khóc của Đông Phương Vũ truyền đến trong tai mỗi người, nghe rất thê lương.

"Tiểu quỷ, đừng khóc!"La Thiên Hữu hung hăng trừng Đông Phương Vũ một chút phẫn nộ quát.

"Tiểu Vũ, ta sẽ không bỏ qua những này giết kẻ cha mẹ ngươi, yên tâm đi!"Diệp Thần sờ lên cái đầu nhỏ Đông Phương Vũ, tiểu gia hỏa bi thảm tao ngộ để hắn nhớ lại tuổi thơ của mình.

"Ngươi là ai a, chớ xen vào việc của người khác!"La Thiên Hữu nghe xong lập tức nhíu mày.

Diệp Thần liếc mắt nhìn hắn không nói chuyện, một giây sau thân thể như quỷ mị biến mất tại chỗ, trong chớp mắt liền xuất hiện tại trước mặt thủ lĩnh, như thiểm điện xuất thủ bóp lấy cổ của đối phương, nâng hắn lên!

"Thả, thả ta ra!"

Thủ lĩnh giật nảy cả mình, nhưng chờ lúc hắn kịp phản ứng, đã bị Diệp Thần bóp lấy cổ nâng lên giữa không trung.

"Xuống dưới nói xin lỗi cho Đông Phương đại ca đi!"

Nói xong, lòng bàn tay Diệp Thần phát lực, đám người chỉ nghe được răng rắc một tiếng, thủ lĩnh cổ ứng thanh mà đứt, đầu oặt sang một bên trong nháy mắt treo!

"Đại ca!"

Đồng bọn thủ lĩnh thấy thế vừa sợ vừa giận, nhao nhao giơ lên trường đao chuẩn bị chém giết Diệp Thần.

"Một bầy kiến hôi, chết!"

Diệp Thần giận tím mặt, chân khí bỗng nhiên bộc phát, lấy hắn làm trung tâm một vòng sóng khí mắt thường không thể gặp kịch liệt khuếch tán ra bốn phía.

Tu vi đệ tử Hắc Mộc Sơn khá thấp, có trực tiếp bị sóng khí lật tung, nhưng Diệp Thần cũng không muốn dễ dàng bỏ qua bọn chúng như vậy, tại chỗ xoay tròn 360 độ đưa tay vạch một cái!

Phốc! Phốc! Phốc!

Những đệ tử Hắc Mộc Sơn này lập tức đứng chết trân tại chỗ, một giây sau mọi người mới phát hiện bọn họ bị chặt đứt, thân thể gãy thành hai đoạn, máu đỏ tươi như suối phun phún ra ngoài!

Trong lúc nhất thời máu chảy thành sông, trong không khí tràn

ngập một cỗ mùi máu tươi khiến người buồn nôn!

"..."

Bọn người La Thiên Hữu nhìn ngây người, tiểu tử này quá độc ác đi, vừa ra tay liền chém giết nhiều đệ tử Hắc Mộc Sơn như vậy, hắn không muốn sống nữa?

"Giết rất tốt!"

Cố Mộng Di đầu tiên là giật mình, bất quá rất nhanh liền đi đến trước mặt Diệp Thần, vừa mới chuẩn bị mở miệng, nhưng khi nàng thấy rõ ràng mặt Diệp Thần, cả người như bị sét đánh!

"Tĩnh, Tĩnh ca ca?"Cố Mộng Di si ngốc nhìn xem Diệp Thần, trong miệng lẩm bẩm nói.

"Mỹ nữ, ngươi nhận lầm người đi?"

Mặt mũi Diệp Thần tràn đầy kinh ngạc, cái quỷ gì mà Tĩnh ca ca, chẳng lẽ Linh Giới cũng xem Anh Hùng Xạ Điêu sao?

Lúc này mấy người La Thiên Hữu đi tới, nghe được Cố Mộng Di gọi 'Tĩnh ca ca', lúc này mới quan sát tỉ mỉ lên Diệp Thần, kết quả hắn cũng ngây ngẩn cả người!

Gặp quỷ!

Tiểu tử này cũng quá giống thiếu chủ Lăng Vân Các đã chết đi?

La Thiên Hữu dọa đến mồ hôi lạnh đều đi ra, nhưng ở trước mặt đám người hắn cũng chỉ có thể cố giả bộ trấn định nói:"Tiểu tử, đừng giả thần giả quỷ, ngươi đến cùng phải Từ Vân Tĩnh hay không?"

"Cái gì Từ Vân Tĩnh, ta không biết!"

Diệp Thần nói xong quay đầu ngồi xổm người xuống, nói với

Đông Phương Vũ:"Tiểu Vũ, cha mẹ ngươi không tỉnh được nữa, ta giúp ngươi đem bọn họ an táng được không?"

"Ô ô tốt"

Đông Phương Vũ cũng biết phụ mẫu chết, thương tâm qua đi cũng chỉ có thể gật đầu bất đắc dĩ.

Diệp Thần nghẹn ngào một ngụm, giống như đã từng quen biết một màn để hắn khó mà tiêu tan, đi đến bên cạnh một gốc cây liễu lớn cách đó không xa vung ra một chưởng!

Oanh!

Thổ địa bị tạc mở một cái động lớn, Diệp Thần tự tay đem vợ chồng Đông Phương Mặc mai táng cùng một chỗ!

Mà Cố Mộng Di nhìn toàn bộ hành trình ở trong mắt không nói một lời, thẳng đến khi Diệp Thần giúp vợ chồng Đông Phương Mặc dựng xong một khối bia mộ bằng gỗ, nàng mới đi gần nói với Diệp Thần:

"Công tử, ta nhìn thân ngươi bất phàm, xin hỏi ngươi tên là gì, người ở nơi nào?"

"Diệp Thần, Hoa Hạ!"

Ấn tượng Diệp Thần đối với nữ nhân này cũng không tệ lắm, có điểm giống Tam sư tỷ, thích gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ!

Mà lại dáng dấp Cố Mộng Di cũng rất xinh đẹp, thân mang váy hoa mỏng xanh biếc, bên hông dùng tơ vàng cột thành một cái nơ con bướm to lớn, tóc mai buông xuống dùng trâm Bích Ngọc Phượng cắm nghiêng.

Một đầu tóc đen như tơ lụa phất phơ theo gió, một đôi mắt

đẹp nhìn quanh có thần, mũi ngọc linh lung tinh xảo má phấn hơi choáng, mặt trái xoan thẹn thùng ẩn tình, da thịt tuyết trắng càng lộ vẻ nàng thoát tục thanh nhã.

Về phần La Thiên Hữu, loại người này Diệp Thần đều chẳng muốn nhìn nhiều, thỏa thỏa tiểu nhân, vương bát đản!

Chương 654. Lần đầu cưỡi tiên hạc!

"Hoa Hạ?"

Cố Mộng Di chớp mắt to, nghĩ nửa ngày cũng không nhớ tới Hoa Hạ ở đâu.

"Mộng Di, tiểu tử này giết người Hắc Mộc Sơn, tiểu thư nói với hắn nhiều như vậy làm gì, miễn cho gặp liên luỵ!"La Thiên Hữu thấy Cố Mộng Di chủ động bắt chuyện Diệp Thần, không khỏi có chút nổi nóng nói.

"La Thiên Hữu, ngươi ngậm miệng!"

"Diệp công tử giúp Phiêu Miểu Phong chúng ta, ngươi sao có thể nói loại lời này!"

Cố Mộng Di nghiêm nghị trách cứ, một điểm mặt mũi đều không cho đối phương.

"..."

La Thiên Hữu thấy Cố Mộng Di thật sự tức giận, hắn cũng không dám lại kích thích nữ nhân này, chỉ có thể đem nổi giận trong bụng phát tại trên thân Diệp Thần, hung tợn trừng Diệp Thần một chút.

"Tam công chúa, chúng ta vẫn là đi mau đi, nhân mã trên Hắc Mộc Sơn muốn tới!"

"Nếu như cao thủ Hắc Mộc Sơn chạy đến, chúng ta muốn đi đều khó khăn!"

"..."

Mấy tên đệ tử Phiêu Miểu Phong hùa theo La Thiên Hữu, bắt đầu nhao nhao thuyết phục Cố Mộng Di rời đi.

Bởi vì Diệp Thần quá giống thiếu chủ Lăng Vân Các Từ Vân Tĩnh, mà Từ Vân Tĩnh khi còn sống là vị hôn phu Cố Mộng Di, hai người mắt nhìn thấy liền muốn kết hôn, ai ngờ Từ Vân Tĩnh lại không giải thích được chết trong nhà, đến nay vẫn là bí mật!

"Diệp công tử, nếu như ngươi không ngại, cùng ta về Phiêu Miểu Phong đi!"

Cố Mộng Di khẽ cắn môi son, nghĩ nghĩ quyết tâm liều mạng, lấy dũng khí nói với Diệp Thần.

"Phiêu Miểu Phong?"

"Đúng vậy a! Ngươi bảo vệ thôn dân Phiêu Miểu Phong ta, phụ thân ta cũng khẳng định sẽ hảo hảo chiêu đãi ngươi!"Cố Mộng Di mỉm cười cười nói.

"Tốt!"

"Bất quá ta phải mang theo Tiểu Vũ!"Diệp Thần nói.

Trưng cầu qua ý kiến Đông Phương Vũ, tiểu gia hỏa cũng đồng ý!

Về phần Diệp Thần sớm muộn đều phải rời thôn trang tìm kiếm chỗ tu luyện, nếu có thể ở Phiêu Miểu Phong đạt được cơ hội tu luyện, đó cũng là không tệ!

"Ngươi ngồi tiên hạc ta đi, ta mang ngươi về Phiêu Miểu Phong!"

"La Thiên Hữu, ngươi lưu lại tranh thủ thời gian dàn xếp một chút thôn dân, sau đó nhanh chóng về núi!"

Cố Mộng Di phi thường cao hứng, nói xong hướng đi đến một con tiên hạc lớn nhất, tiên hạc nhìn thấy chủ nhân đến rồi thế mà chủ động ngồi xổm xuống, chờ lấy Cố Mộng Di ngồi tại trên người nó.

"Diệp công tử, ngươi cùng Tiểu Vũ cũng tới đi!"

Cố Mộng Di ngồi lên tiên hạc, cười nhẹ nhàng phát ra lời mời với Diệp Thần.

"Đa tạ cô nương!"

Diệp Thần cũng chưa có ngồi qua tiên hạc, lúc này ôm lấy Đông Phương Vũ nhẹ nhàng nhảy lên, nhảy đến trên thân tiên hạc ngồi ở sau lưng Cố Mộng Di.

Hình thể tiên hạc dư xài cho ba người, Cố Mộng Di nhẹ nhàng vỗ vỗ đỉnh hạc, tiên hạc lập tức đứng dậy, ngửa đầu kêu một tiếng, chở bọn người Diệp Thần đi dễ dàng bay lên bầu trời

"Hỗn đản! Đứa nhà quê ở đâu chui ra?"

Nhìn xem Diệp Thần ngồi tại sau lưng Cố Mộng Di đi xa, hai mắt La Thiên Hữu không khỏi phun lửa, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Sư huynh, Tam công chúa chưa từng để cho người ta đụng tiên hạc nàng, chẳng lẽ nàng có ý tứ với tiểu tử kia?"Một đệ tử bên cạnh bát quái nói.

"Lăn!"

La Thiên Hữu lên cơn giận dữ hung hăng một cước đá vào trên người đệ tử, cả giận nói:"Mau thu thập những dân đen này một chút, lão tử cũng không có thời gian phản ứng bọn họ ~!"

Nói xong La Thiên Hữu vội vàng gọi tiên hạc của mình, vội

vàng đuổi theo Cố Mộng Di, nữ nhân hắn coi trọng ai dám nhúng chàm?

Cùng lúc đó, Diệp Thần ngồi trên tiên hạc xuyên qua giữa biển mây, trong lòng không khỏi bùi ngùi mãi thôi!

Linh Giới quả nhiên không tầm thường, tọa kỵ là tiên hạc, so với Rolls-Royce ở Nhân Giới phong cách nhiều!

"Diệp Thần ca ca, có thể để cho tiên hạc bay nhanh chút không?"

Đông Phương Vũ mặc dù tuổi nhỏ, lá gan lại là không nhỏ, lần đầu tiên trong đời bay lên trời không phải lo lắng cho mình có thể rơi xuống hay không, mà là ghét bỏ tiên hạc bay quá chậm!

Tiên hạc tựa hồ có thể nghe hiểu Đông Phương Vũ, hạc kêu to một tiếng, sưu một tiếng tốc độ nhanh hơn!

Hạc kêu nơi đầm sâu, tiếng vọng tới trời cao!

Diệp Thần lúc này mới có thể khắc sâu trải nghiệm câu nói này!

Một lát sau, tiên hạc xuyên qua tầng tầng mây mù mỏng manh, trước mắt Diệp Thần xuất hiện một tòa sơn phong cao vút trong mây, bên trên ngọn núi đứng sừng sững vài toà cung điện vàng son lộng lẫy.

Càng là tiếp cận, linh khí trong không khí liền càng sung túc, Diệp Thần thậm chí cảm giác hô hấp mình không khí đều là trong veo!

"Tiểu Bạch, xuống!"

Cố Mộng Di vỗ vỗ đầu tiên hạc, tiên hạc nghe lời lao xuống thẳng xuống dưới, cuối cùng rơi vào phía bãi đá cẩm thạch trước

một tòa cung điện.

"Diệp công tử, chúng ta đến!"

Cố Mộng Di hướng về phía Diệp Thần cười một tiếng, nói:"Công tử giúp Phiêu Miểu Phong đuổi đi người Hắc Mộc Sơn, hiện tại ta liền dẫn ngươi đi gặp phụ thân, hắn biết nhất định sẽ hảo hảo ban thưởng ngươi!"

"Mỹ nữ, phụ thân ngươi là?"

"Đừng gọi ta mỹ nữ, công tử gọi ta Mộng Di đi, ta họ Cố!"

Khuôn mặt Cố Mộng Di đỏ lên, ôn nhu nói:"Phụ thân ta là phong chủ Phiêu Miểu Phong Cố Trường Sinh, một hồi ngươi nhìn thấy hắn là biết!"

Chương 655. Chiến không bằng hoà!

Diệp Thần nghe vậy gật gật đầu, hắn đến Linh Giới chính là muốn mau sớm tăng cao tu vi, nếu như có thể được Phiêu Miểu Phong trợ giúp, tuyệt đối gấp rưỡi sở trường!

Lúc này, phong chủ Phiêu Miểu Phong Cố Trường Sinh đang ở trên chủ điện thương nghị chuyện quan trọng cùng mấy vị trưởng lão.

"Nhâm lão quái thế mà đột phá, sau khi xuất quan hắn thế tất yếu huyết tẩy Phiêu Miểu Phong ta, các vị có ý kiến gì không?"Sắc mặt Cố Trường Sinh tái xanh ngồi tại thủ tịch, trái phải quét đám người một chút.

Mười năm trước, Phiêu Miểu Phong không quen nhìn Hắc Mộc Sơn khắp nơi làm xằng làm bậy, cho nên liên hợp thế lực khác hung hăng dạy dỗ bọn họ dừng lại!

Hiện nay tu vi Nhâm lão quái thống lĩnh Hắc Mộc Sơn đột phá, há có thể bỏ qua Phiêu Miểu Phong?

"Phong chủ, theo góc nhìn thuộc hạ, chúng ta hẳn là liên hợp Lăng Vân Các, dạng này mới có thể chống lại Hắc Mộc Sơn!"Một nam tử trung niên ngồi dưới trầm giọng nói.

"Triệu hộ pháp, ngươi chẳng lẽ không biết quan hệ chúng ta cùng Lăng Vân Các có bao nhiêu khẩn trương sao?"

Người nói chuyện là lão giả tóc trắng, dù đã cao tuổi nhưng sắc mặt hồng nhuận, tiếng như hồng chung, xem xét chính là

người có nội lực cực cao.

Kết quả, lời vừa nói ra mọi người đều im lặng, Cố Trường Sinh càng là cau mày.

Nguyên bản quan hệ Phiêu Miểu Phong cùng Lăng Vân Các rất tốt, cũng bởi vì một lần nào đó mở tiệc chiêu đãi Từ Vân Tĩnh xong, ai ngờ sau khi hắn về nhà liền chết, nguyên nhân cái chết không rõ!

Từ đó về sau hai cái thế lực liền chơi cứng, còn tốt Lăng Vân Các không có chứng cứ chứng minh là Phiêu Miểu Phong hạ độc, bằng không chỉ sợ đã có một hồi đại chiến kinh thiên!

"Phong chủ, theo góc nhìn lão phu, chiến không bằng hoà!"

"A? La trưởng lão, ngươi là có ý gì?"

Cố Trường Sinh quay đầu nhìn về phía một lão giả râu tóc bạc trắng ngồi phía bên trái, người này tướng mạo cực giống La Thiên Hữu, hắn chính là đại trưởng lão Phiêu Miểu Phong La Cực Thần!

"Chỉ cần chúng ta cúi đầu nhận cái sai, chắc hẳn Hắc Mộc Sơn sẽ không làm khó chúng ta!"

"Mà lại, lão phu cùng Tả trưởng lão Hắc Mộc Sơn hơi có giao tình, chỉ cần ta mở miệng, lão Tả nhất định có thể giúp chúng ta hướng Nhâm lão quái cầu tình!"La Cực Thần cười nhạt một tiếng nói.

"Vậy chẳng phải là muốn chúng ta cúi đầu trước thế lực tà phái?"Một tên trưởng lão khác sau khi nghe xong lắc đầu liên tục nói:"Không được, tuyệt đối không được! Cái này nếu là truyền đi, Phiêu Miểu Phong ta sẽ trở thành trò cười toàn bộ Linh Giới!"

"Tống trưởng lão, chẳng lẽ ngươi muốn nhìn Phiêu Miểu Tông máu chảy thành sông sao?"

La Cực Thần nghe xong có chút căm tức phản bác.

"Dù sao ta không đồng ý hướng Hắc Mộc Sơn cúi đầu, lão phu thà rằng chiến tử!"Tống Hiền kiên quyết phản đối.

Trong lúc nhất thời, hòa hay chiến, đám người lao nhao khó mà lựa chọn

Cố Trường Sinh thấy thế khẽ nhíu mày, hắn khuynh hướng chủ trương Tống Hiền trưởng lão, nhưng La Cực Thần tại Phiêu Miểu Tông có thế lực cực lớn, đều nhanh siêu việt người phong chủ hắn, bởi vậy cũng không thể hoàn toàn coi nhẹ ý kiến của hắn.

Đúng lúc này, trên đại điện truyền tới một thanh âm thanh thúy của nữ nhân.

"Phụ thân, ta trở về!"

"Di nhi, không phải ngươi đi tuần sát sao, nhanh như vậy đã trở lại?"

Cố Trường Sinh nhìn thấy nữ nhi bảo bối, trên mặt cuối cùng lộ ra vẻ mỉm cười, nhưng khi hắn nhìn thấy Diệp Thần mặt mũi lại tràn đầy kinh ngạc, tiểu tử này rất giống Từ Vân Tĩnh!

Các trưởng lão khác, hộ pháp nhìn thấy Diệp Thần cũng nhao nhao mở to hai mắt nhìn, công tử Lăng Vân Các?

"Cha, vị này là Diệp công tử!"

Cố Mộng Di tựa hồ sớm đoán được phản ứng phụ thân, thế là đem chuyện phát sinh ở Hồng Nhật Thôn nói kỹ càng một lần.

Biết được Diệp Thần giết người Hắc Mộc Sơn, đám người hơi giật mình rất là nổi nóng, nhất là La Cực Thần cầm đầu phái chủ hòa, mặc dù Diệp Thần giết chính là tiểu lâu lâu Hắc Mộc Sơn,

nhưng đánh chó nhìn chủ nhân, Cố Mộng Di cũng không biết sâu cạn đem người này mang về Phiêu Miểu Phong, đây không phải tự tìm phiền phức sao?

"Phong chủ, người này không thể lưu tại Phiêu Miểu Phong ta, nếu không nhất định trở thành tai hoạ!"La Cực Thần lúc này đưa ra phải lập tức đưa tiễn Diệp Thần.

"La trưởng lão, Diệp công tử giúp Hồng Nhật Thôn chẳng khác nào giúp Phiêu Miểu Phong ta, ngươi sao có thể qua sông đoạn cầu được!"Cố Mộng Di đáp trả, mới mặc kệ đối phương là người thế nào!

"Ngươi"

La Cực Thần tức giận đến mặt mo đỏ bừng, đổi lại những người khác đoán chừng sớm bị hắn một chưởng vỗ chết!

"Diệp tiểu hữu, ngươi từ đâu mà đến, làm sao lại xuất hiện tại Hồng Nhật Thôn?"Cố Trường Sinh nhìn chằm chằm Diệp Thần hỏi.

"Ta từ Hoa Hạ đến!"Diệp Thần chắp tay nói.

Đối phương tốt xấu là phong chủ Phiêu Miểu Phong, cấp bậc lễ nghĩa tất yếu vẫn là không thể thiếu.

"Ngươi là từ Nhân Giới tới?"

"Khó trách ta nhìn hắn quần áo quái dị, nguyên lai là võ tu Nhân Giới!"

"..."

Đám người nhao nhao ném ánh mắt cảnh giác về phía Diệp Thần, Nhân Giới thế mà xuất hiện tại Linh Giới, làm sao có thể không để cho người ta suy nghĩ nhiều?

"Đại ca ca, ta sợ!"

Đông Phương Vũ thấy mọi người quăng tới ánh mắt, ôm thật chặt đùi Diệp Thần, cơ thể nhỏ run lẩy bẩy.

Chương 656. Bảy đại thế lực!

"Tiểu Vũ đừng sợ!"

Diệp Thần vỗ vỗ cái đầu nhỏ Đông Phương Vũ, nói thật trong lòng của hắn cũng không chắc, toàn bộ người đang ngồi tu vi vượt qua hắn, muốn nói không khẩn trương khẳng định là giả.

"Cha, Diệp công tử giúp chúng ta đuổi đi Hắc Mộc Sơn, không phải nên luận công ban thưởng sao?"

Cố Mộng Di hoạt bát thè lưỡi, nhìn tâm tình rất tốt.

"Di nhi, con trước mang Diệp công tử ở lại khách phòng, chuyện khác tối nay lại nói!"Cố Trường Sinh nghĩ nghĩ nói với Cố Mộng Di.

"Tốt a! Diệp công tử, ta dẫn ngươi đi khách phòng, đi theo ta!"

Cố Mộng Di biết lão cha đang thương nghị chính sự, nói xong bảo Diệp Thần theo nàng rời đi.

Diệp Thần gật gật đầu, không kiêu ngạo không tự ti hướng Cố Trường Sinh tạm biệt, đi theo Cố Mộng Di đi ra chủ điện.

"Phong chủ, kẻ này không phải người trong giới ta, theo góc nhìn lão phu quyết không lưu!"

Sắc mặt La Cực Thần không vui, trầm giọng nói:"Không bằng đem hắn trói lại đưa đi Hắc Mộc Sơn, tùy ý Nhâm lão quái xử trí, dạng này Phiêu Miểu Phong có lẽ có thể tránh thoát một kiếp!"

"Hoang đường!"

Tống Hiền hừ lạnh một tiếng, lúc này phản bác:"La trưởng lão, ngươi đẩy Diệp công tử đi chịu chết, chỉ sợ là có giấu tư tâm đi?"

"Tống Hiền, ngươi nói bậy bạ gì đó!"La Cực Thần nghe xong lúc này nổi trận lôi đình, cả giận nói:"La mỗ ta từ trước đến nay đại công vô tư, sao lại nói chuyện tư tâm?"

"Vậy ta cũng phải vì mọi người phân xử!"

Tống Hiền nghe La Cực Thần gọi thẳng tên cũng là nổi giận, nói:"Biết Lăng Vân Các vì cái gì căm thù Phiêu Miểu Phong sao? Bởi vì ngoại giới truyền ngôn, là La Thiên Hữu động tay chân hại chết Từ Vân Tĩnh!"

"Nói hươu nói vượn! Tống Hiền, ngươi nói xấu con ta, đến cùng có ý tứ gì?!"La Cực Thần nghe xong tức giận đến mặt mo đỏ bừng, vỗ bàn ba một cái đứng dậy, chỉ vào Tống Hiền tức giận quát lớn.

"Hừ! La Cực Thần, ngươi cho rằng ta lại sợ ngươi?"

Tống Hiền đã sớm khó chịu La Cực Thần tại Phiêu Miểu Phong phách lối, tìm tới cơ hội tự nhiên là đối chọi gay gắt, dù sao hai người thực lực không kém bao nhiêu, hắn thật đúng là không sợ!

"Chớ ồn ào!"

Mắt thấy hai người muốn đánh nhau, Cố Trường Sinh gầm thét một tiếng:"Các ngươi thân là trưởng lão hai triều Phiêu Miểu Phong, trước mặt mọi người cãi lộn còn thể thống gì?"

"..."

Hai người đầu lúc này mới yên tĩnh, bất quá nhìn ánh mắt về phía đối phương vẫn như cũ là lên cơn giận dữ!

"Phong chủ, ngươi chuẩn bị xử trí người này như thế

nào?"Một hộ pháp hỏi.

"Ta tự có an bài, tản đi đi!"

Cố Trường Sinh khoát tay áo, nói với Tống Hiền:"Tống trưởng lão, ngươi lưu lại!"

"Được!"

Đám người nhao nhao đứng dậy, trước khi La Cực Thần rời đi còn hung hăng trừng Tống Hiền một chút, chắc hẳn còn đang vì sự tình vừa rồi nổi nóng!

"Tống trưởng lão, ta muốn mang vị Diệp tiểu hữu kia tự mình bái phỏng Lăng Vân Các, ngươi cảm thấy thế nào?"

Bọn người đi, Cố Trường Sinh mới trầm giọng hỏi.

Tống Hiền nghe vậy lập tức nhãn tình sáng lên, gật đầu tán dương:"Phong chủ, đó là cái ý kiến hay!"

"Từ Lăng Vân chỉ có một đứa con trai, sau khi Từ Vân Tĩnh chết hắn cả ngày say rượu, có lẽ Diệp tiểu hữu xuất hiện có thể để cho hắn giải khai tâm kết, từ đó cùng Phiêu Miểu Phong ta nối lại tình xưa!"

"Ta cũng là ý tứ này!"Cố Trường Sinh cười nhạt một tiếng.

"Phong chủ, có chuyện ta phải nhắc nhở ngươi!"Tống Hiền lời nói xoay chuyển, nói thẳng:"La Cực Thần này lòng lang dạ thú, có truyền ngôn hắn cùng Hắc Mộc Sơn tự tiện cấu kết, ngươi cần phải lưu tâm a!"

"Tống trưởng lão, đa tạ nhắc nhở, Trường Sinh nhất định nhớ kỹ!"

Cố Trường Sinh phi thường kính trọng đối với Tống Hiền, bởi vì Tống Hiền là 'Nguyên lão hai triều', cũng là người phụ thân hắn

tín nhiệm nhất!

Về phần La Cực Thần mặc dù cũng là nguyên lão hai triều, nhưng Cố Trường Sinh đã sớm nhìn ra, người này căn bản không phục mình, nhiều hơn nữa là lòng dạ hẹp hòi.

Diệp Thần từ chủ điện ra, đi theo Cố Mộng Di đi tới Phiêu Miểu Phong đằng sau một tòa biệt viện tao nhã được dựng bằng cây trúc, trong viện trồng đầy các loại kỳ hoa dị thảo, hương khí hợp lòng người!

"Diệp công tử, ngươi tạm thời ở đây ở lại, phụ thân ta rất nhanh sẽ tìm đến ngươi!"Cố Mộng Di nở nụ cười xinh đẹp, lộ ra hai cái lúm đồng tiền nhỏ đáng yêu.

"Làm phiền Cố tiểu thư!"

Diệp Thần gật gật đầu, Cố Mộng Di cũng không đi, mà là lưu lại bồi Diệp Thần trò chuyện trên trời dưới biển.

Trong lúc nói chuyện với nhau Diệp Thần mới biết được Linh Giới tổng cộng có bảy cỗ thế lực, đều chiếm một phương thống lĩnh toàn bộ Linh Giới, mà Phiêu Miểu Phong chỗ phía nam, sản vật phong phú, linh khí là sung túc nhất, bởi vậy thường xuyên nhận Hắc Mộc Sơn quấy rối!

Linh Giới có tam đại tà phái, tam đại chính phái.

Tà phái lấy Hắc Mộc Sơn cầm đầu, một cái khác là Quỷ Động cùng Bạch Cốt Nhai, hai cỗ thế lực này tại Linh Giới cũng làm không ít chuyện xấu.

"Chính phái ngoại trừ Phiêu Miểu Phong còn có thế lực nào?"Diệp Thần có chút hăng hái mà hỏi.

"Lăng Vân Các cùng Tiên Kiếm Môn!"

"Không đúng a, không phải ngươi nói có bảy đại thế lực sao?"

Chương 657. Thiên Trì!

"Còn có một cái Tường Vân Tự, nhưng là bọn họ không tranh quyền thế, cho nên rất khó đem phân chia đến cái trận doanh đó!"Cố Mộng Di giải thích nói.

"Thì ra là thế!"Diệp Thần bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng cũng có một cái phán đoán sơ bộ với Linh Giới.

Đúng lúc này ngoài phòng lại truyền tới một thanh âm của nam nhân.

"Tam muội, nghe nói muội mang theo người trở về?"

Diệp Thần tìm theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một người trẻ tuổi ngọc thụ lâm phong cùng tuổi hắn, người mặc cổ trang đi đến.

"Đại ca."

Cố Mộng Di nhìn người tới ngọt ngào cười.

"Từ, Từ Vân Tĩnh?"

Nam tử vào nhà nhìn thấy Diệp Thần, đầu tiên là sững sờ, lập tức mặt mũi tràn đầy biểu lộ chấn kinh.

"Đại ca, vị này là Diệp công tử, không phải Từ Vân Tĩnh."Cố Mộng Di vội vàng giải thích nói.

"Diệp công tử, đây là đại ca ta, Cố Cát!"

"Chào, ta gọi Diệp Thần!"

Diệp Thần nói xong vươn tay, Cố Cát một mặt mộng bức, Diệp

Thần lúc này mới kịp phản ứng hướng hắn ôm quyền.

"Diệp huynh không phải người địa phương đi?"

Cố Cát quan sát tỉ mỉ Diệp Thần một chút, lại nhìn Đông Phương Vũ một chút, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc mà hỏi thăm.

Diệp Thần gật gật đầu, giờ phút này hắn không thể tốt bao nhiêu so với Cố Cát, nội tâm đồng dạng cảm thấy khiếp sợ sâu sắc, bởi vì gia hỏa gọi Cố Cát này thế mà cũng là võ tu cấp Hóa Thần!

Người Linh Giới đều ngưu như vậy sao?

"Đại ca, làm sao không thấy Nhị ca đi cùng ngươi?"Cố Mộng Di sợ hai người xấu hổ, vội vàng đổi đề tài.

"Hắn ở Thiên Thuỷ Trì tu luyện, hắn là muốn xuất quan!"Cố Cát nói.

"Cái gì!"

Cố Mộng Di nghe được ba chữ 'Thiên Thủy Trì', kìm lòng không được hít vào ngụm khí lạnh, hoảng sợ nói:"Hắn không muốn sống nữa, đi Thiên Thủy Trì tu luyện!"

"Ai bảo hắn thích Triệu Cơ, thối bà tám này!"

Nhìn nhã nhặn Cố Cát, nói lên Triệu Cơ lập tức liền giống như biến thành người khác, trong mắt liền chênh lệch phun lửa!

"Hừ! Nữ nhân xấu!"

Cố Mộng Di cũng không nhịn được hừ nhẹ một tiếng.

"Cố tiểu thư, Triệu Cơ các ngươi nói tới là ai?"

Diệp Thần gãi đầu một cái, hắn luôn cảm thấy cái tên này rất quen tai, Triệu Cơ không phải là mẹ của Tần Thủy Hoàng sao?

"Diệp công tử có chỗ không biết, Triệu Cơ là hồ ly tinh Linh Giới, thường câu dẫn nam nhân! Không nghĩ tới Nhị ca ta cũng bị nàng mê hoặc!"

Cố Mộng Di miệng tút tút, trán nhô cao, nhìn bộ dáng rất tức giận.

"Hồ ly tinh?"

Diệp Thần chột dạ, bởi vì hắn cũng nuôi một con hồ ly tinh, còn là Cửu Vĩ Hồ!

"Không xong, Đại công tử, Tam công chúa!"

Một người hầu vội vàng chạy tới, đầu đầy mồ hôi nói:"Nhị thiếu gia xảy ra chuyện, phong chủ để các ngươi lập tức đi tới!"

"Nhị đệ xảy ra chuyện gì?"

Cố Cát nghe xong lập tức sắc mặt đại biến, nghiêm nghị chất vấn người hầu.

"Cái này, tiểu nhân cũng không biết, Đại công tử vẫn là tự mình đi xem một chút đi!"Người hầu bị Cố Cát ánh mắt hù dọa, tranh thủ thời gian cúi đầu.

"Mộng Di, ngươi chiếu cố Diệp công tử, ta đi xem một chút!"

"Ca, ta đi chung với ngươi! Diệp công tử, ngươi cũng tới đi!"

Cố Mộng Di dưới tình thế cấp bách quên Thiên Trì là cấm địa Phiêu Miểu Phong, lệnh cấm ngoại nhân không cho phép đặt chân!

Cố Cát cũng không nghĩ quá nhiều, dùng tốc độ nhanh nhất xông ra viện tử.

Rất nhanh, Diệp Thần liền được đưa tới Phiêu Miểu Phong trước một hang núi, cửa hang thình lình viết hai cái chữ phồn thể

'Thiên Trì'!

Mặc dù Linh Giới cùng Nhân Giới khác biệt vị trí không gian, không nghĩ tới chữ viết lại như nhau!

Lúc này cổng đã tụ tập mấy vị trưởng lão hộ pháp, ngay cả La Thiên Hữu cũng ở đó, hắn nhìn thấy Cố Mộng Di mang theo Diệp Thần đến cấm địa, sắc mặt lúc này âm trầm xuống, trầm giọng nói:

"Tam công chúa, cấm địa Thiên Trì sao ngươi có thể mang người ngoài đến?"

Nghe vậy đám người đồng loạt nhìn về phía Cố Mộng Di, mà Cố Mộng Di lúc này mới kịp phản ứng, vừa rồi quá nóng vội không nghĩ tới trái với lệnh cấm.

Ầm ầm!

Đột nhiên, trên bầu trời rung động một trận tiếng sấm, ngay sau đó bầu trời xanh thẳm trong nháy mắt biến thành mây đen dày đặc, lôi minh lấp lóe!

"Không tốt!"

Tống Hiền thấy thế sắc mặt đại biến, hoảng sợ nói:"Khẳng định là Nhị công tử kinh động đến Thiên Trì thánh vật bên trong, dẫn phát lôi kiếp!"

"Tống trưởng lão, phụ thân ta đâu?"Mặt mũi Cố Mộng Di tràn đầy lo lắng nói.

"Phong chủ đi vào cứu Nhị công tử!"

Tống Hiền cũng là lòng nóng như lửa đốt, tổ huấn Phiêu Miểu Phong ngoại trừ phong chủ, ai cũng không thể tiến vào sơn động Thiên Trì, trừ phi đạt được phong chủ cho phép, cho nên mấy người Tống Hiền cũng là lực bất tòng tâm, chỉ có thể ở ngoài động

đau khổ chờ đợi!

"Ngao!"

Đúng lúc này, trong sơn động truyền đến một tiếng quái khiếu đinh tai nhức óc tiếng!

"Thứ gì đang gọi?"

Mặt mũi La Thiên Hữu tràn đầy kinh ngạc nhìn về phía cửa hang, hắn muốn đi vào tìm tòi hư thực nhưng lại không dám!

Một giây sau, trong động lại truyền tới một trận tiếng gào đau đớn.

"Là lão nhị!"

Chương 658. Dưới đáy trì!

"Tống trưởng lão, chúng ta không thể đợi thêm nữa, nhất định phải đi vào cứu ra lão nhị!"Cố Cát mắt thấy tình thế không đúng, nói xong giống như mũi tên nhọn sưu một tiếng vọt vào sơn động.

"Đại công tử, ta đến giúp ngươi!"

Tống Hiền cắn răng một cái cũng vọt vào trong sơn động, phong chủ đi vào lâu như vậy đều không thể cứu ra Cố Tường, chắc là gặp trở ngại cực lớn!

Cố Mộng Di càng là không cần nhiều lời, không kịp chờ đợi vọt vào theo, Diệp Thần cũng muốn tìm tòi hư thực cũng đi vào theo, duy chỉ có cha con La Cực Thần cùng mấy tên thân tín lưu tại bên ngoài sơn động.

Lúc đầu La Thiên Hữu thấy Cố Mộng Di đi, hắn cũng muốn vào sơn động, kết quả lại bị La Cực Thần một tay ngăn lại, cười lạnh nói:

"Tiểu tử ngốc, thánh vật bên trong Thiên Trì không thể coi thường, ngươi muốn đi chịu chết sao?"

"Phụ thân, là cái thánh vật gì mà ngay cả phong chủ đều không phải đối thủ nó?"La Thiên Hữu rất hiếu kì.

"Truyền ngôn trong động có quái vật siêu thoát lục đạo tam giới!"

"Ngàn năm trước kia, lão tổ Phiêu Miểu Phong dùng Vạn Niên Hàn Thiết cùng chú ngữ đem khốn tại đáy trì, không nghĩ tới nhanh như vậy đã không trấn được nó!"

La Cực Thần nói xong cười lạnh, hắn ước gì tất cả mọi người chết ở bên trong, như thế hắn liền có thể thuận lợi tiếp quản Phiêu Miểu Phong.

"Vậy Mộng Di chẳng phải là rất nguy hiểm? Không được, con muốn đi cứu nàng!"La Thiên Hữu nghe xong gấp.

"Dừng lại!"

La Cực Thần một tay níu lại La Thiên Hữu, thấp giọng khiển trách:"Vì chỉ là một nữ nhân mạo hiểm ngươi điên rồi, tương lai làm sao thành đại sự?"

"Phụ thân"

"Ngậm miệng!"

La Cực Thần hừ lạnh một tiếng, cười gằn nói:"Đây là cơ hội của hai cha con chúng ta, truyền thuyết lão tổ đều kém chút chết trong tay thánh vật, chỉ cần Cố Trường Sinh chết, ta chính là phong chủ Phiêu Miểu Sơn, hiểu không?"

"Về sau ngươi muốn bao nhiêu nữ nhân có bấy nhiêu, huống chi tâm tư cô nàng Cố Mộng Di kia căn bản không ở trên thân thể ngươi, chẳng lẽ ngươi nhìn không ra nàng thích họ Từ?"

"Phụ thân nói có lý!"

La Thiên Hữu nghe đến mấy câu này cắn răng, oán hận nói:"Xú nữ nhân Cố Mộng Di này, một mực nhớ mãi không quên Từ Vân Tĩnh, hiện tại tiểu tử họ Diệp lại xuất hiện, đáng chết!"

"Cái này còn tạm được!"

La Cực Thần thỏa mãn gật gật đầu, trẻ nhỏ là dễ dạy!

Trong sơn động.

Diệp Thần đi vào mới phát hiện không gian bên trong rất lớn, tối thiểu lớn bằng một cái sân bóng, trong động không có vật gì, duy chỉ có vị trí trung ương có một ao nước lớn đường kính chín mét!

Giờ phút này trong ao nóng hôi hổi, không ngừng mà bốc lên bọt ngâm ra bên ngoài, tựa như nước đốt lên, khói mù lượn lờ!

Nước là màu ngà sữa, giống sữa bò đồng dạng!

Nhưng mùi lại dị thường khó ngửi, một cỗ mùi thịt thối gay mũi, kém chút không có đem Diệp Thần hun nôn!

Trong hồ, một người trẻ tuổi nửa thân thể trần trụi lộ ở bên ngoài, Cố Cát cùng Tống Hiền mỗi người dùng sức lôi kéo một đầu cánh tay hắn túm ra bên ngoài.

Cũng mặc kệ dùng bao nhiêu khí lực chính là túm không ra, giống như trong nước có đồ vật gì kéo lại chân người tuổi trẻ, hai bên lâm vào một trận 'Đánh giằng co'!

"Tam muội, mau tới hỗ trợ!"

Cố Cát hiển nhiên có chút ăn không tiêu, tranh thủ thời gian kêu Cố Mộng Di đi qua hổ trợ.

Cố Mộng Di nghe được kêu gọi tranh thủ thời gian vọt tới, ôm lấy eo Cố Cát, dùng sức về sau kéo!

"Diệp tiểu hữu, mau tới hỗ trợ a!"

Tống Hiền âm thầm cắn răng, thực lực đối phương quá mạnh, hắn cũng có chút gánh không được.

Đáng thương nhất vẫn là người trẻ tuổi bị lôi kéo kia, Diệp Thần thật lo lắng hắn sẽ giống kéo co đứt dây, cả người gãy thành hai đoạn!

"Tiểu hữu, ngươi cần đi đáy trì giúp phong chủ, xin nhờ!"Tống Hiền nghẹn đỏ lên mặt mo nói.

Ngọa tào!

Diệp Thần bó tay rồi, trong lòng tự nhủ lão đầu ngươi thật là không khách khí, đem nguy hiểm nhất lưu cho ta?

"Diệp huynh, xin giúp chúng ta một tay, Phiêu Miểu Phong nhất định vô cùng cảm kích!"

"Diệp công tử"

"Các ngươi không cần nói, ta đi!"

Diệp Thần cũng rất tò mò, cái gọi là thánh vật đến tột cùng là cái gì, vậy mà lợi hại như thế!

Dứt bỏ Tống Hiền không nói, hai huynh muội Cố gia chỉ là võ tu cấp Hóa Thần gia, không nghĩ tới còn không phải đối thủ của hắn.

Bịch!

Diệp Thần thả người nhảy lên nhảy xuống nước, một cái hình cầu trong suốt trong nháy mắt đem Diệp Thần vây quanh, ao nước chạm đến hình cầu thì nhao nhao né tránh, tạo thành trống rỗng trạng thái!

Mặt ngoài ao nước nhìn nóng hôi hổi, thật là đến trong nước Diệp Thần mới phát hiện, ao nước là lạnh!

Càng hướng xuống ao nước càng thanh tịnh, hướng xuống chừng hơn trăm mét Diệp Thần mới vừa tới dưới đáy.

Lúc này ở đáy trì (ao) sóng khí cuồn cuộn, hai đạo thân ảnh đang triền đấu, một người trong đó hắn gặp qua Cố Trường Sinh.

Mà cùng Cố Trường Sinh đánh nhau lại là một kẻ toàn thân xanh biếc, thân hình gầy cao, mọc ra một khuôn mặt kỳ quái phi nhân loại, xung quanh hắn quỷ hỏa yếu ớt vây quanh, mà bên trong mỗi đoàn quỷ hỏa đều bao vây lấy một đầu khô lâu dữ tợn!

Chương 659. Tướng Thần!

Nhất làm cho Diệp Thần kinh ngạc chính là, tứ chi 'Quái vật' này bị xích sắt buộc lấy, nhưng hắn cùng Cố Trường Sinh đánh nhau thế mà không rơi vào thế hạ phong, thậm chí có thể chỉ huy một cơn lốc xoáy trong nước, một mực đánh về phía lão nhị Cố gia.

"Diệp tiểu hữu, sao ngươi lại tới đây?"

Cố Trường Sinh nhìn thấy Diệp Thần không khỏi ngạc nhiên, mà quái vật thừa cơ duỗi ra bàn tay như xương khô, năm cái ngón tay vừa nhọn vừa dài hung hăng chộp về phía ngực Cố Trường Sinh!

"Hừ! Tướng Thần, hôm nay ta chắc chắn đánh ngươi về nguyên hình!"

Thấy đối phương đánh lén mình, Cố Trường Sinh cũng là nổi trận lôi đình, lúc này niệm động khẩu quyết, tay phải bóp ra một cái quyết ấn cổ quái!

Tướng Thần?

Diệp Thần nghe được cái tên này giật nảy cả mình!

Tướng Thần chính là cương thi thuỷ tổ, truyền thuyết Tướng Thần vốn chính là một cái cây, cũng là thật không may, hắn tiếp xúc phải một giọt máu của "Hống", sau này biến thành Tướng Thần.

Hống là một loại quái vật từ xương sọ Bàn Cổ hóa thân mà thành, là thượng cổ hung thú, pháp lực vô tận, hung tàn vô cùng!

Cũng là bởi vì như vậy, Tướng Thần chính là quái vật từ một cái cây hóa thành không hồn không phách, người bị hắn cắn qua cả đám đều biến thành cương thi hấp huyết không hồn không phách.

Theo pháp quyết Cố Trường Sinh càng niệm càng nhanh, một màn quỷ dị phát sinh, chỉ thấy nước bốn phương tám hướng đột nhiên cải biến phương hướng lưu động, điên cuồng dũng mãnh lao về phía Tướng Thần, cùng lúc đó ao nước bắt đầu kịch liệt áp súc, bày biện ra kết tinh dáng như pha lê đặc, phảng phất muốn đem Tướng Thần đập vụn!

"Rống!"

Tướng Thần cảm nhận được áp lực tiếng hét không ngừng phẫn nộ, từ trên người hắn đột nhiên mọc ra gai đếm không hết, vừa thô vừa cứng, như là con nhím!

Lốp ba lốp bốp!

Từng đợt thanh âm pha lê vỡ vụn vang lên tại đáy ao, dị thường chói tai!

"Thế mà phá Trấn Ngục Quyết ta?"

Cố Trường Sinh thấy thế cũng là giật nảy cả mình, Trấn Ma Quyết lão tổ lưu lại thế mà không có tác dụng với Tướng Thần?

"Rống!"

Tướng Thần hiển nhiên bạo nộ, điên cuồng giãy dụa lấy, đầu xích sắt trói chặt hắn tay chân hắn không khỏi phát ra tiếng vang, mà lại mơ hồ có dấu hiệu buông lỏng!

"Thật mạnh!"

Diệp Thần cảm nhận được chiến lực nghịch thiên của Tướng

Thần, cũng không nhịn được cảm khái nói.

"Hỏng bét!"

Cố Trường Sinh cau mày, quay đầu hô lên với Diệp Thần:"Hàn Thiết cùng Phù Chú đã khốn không được Tướng Thần, Diệp tiểu hữu, mau tới cùng ta tru sát hắn, nếu không để hắn chạy ra Thiên Trì chắc chắn tai họa lục giới!"

Lời này tuyệt không phải nói chuyện giật gân!

Tu vi Tướng Thần sớm đã Nhập Thánh, đổi lại Linh Giới tu vi đã là cấp bậc Kim Tiên, còn cao một cái cấp bậc so với Cố Trường Sinh!

"Tốt!"

Diệp Thần cũng xuất thủ, một cái Hoả Vân Chưởng cấp tốc đánh về hướng Tướng Thần!

Cùng lúc đó Cố Trường Sinh cũng xuất ra tuyệt học 'Huyết Ti Triền Hồn', chỉ thấy hắn vạch phá ngón tay của mình, máu tươi từ giữa ngón tay như là tơ tằm bắn ra, một vòng lại một vòng đem Tướng Thần trói lại giống như trói bánh trưng!

"Rống!"

Tướng Thần bị trói giận tím mặt, huống chi mộc sợ nhất lửa, hắn vốn là cái cây, Hoả Vân Chưởng của Diệp Thần để hắn triệt để cuồng bạo!

Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!

Bốn đầu xích sắt Hàn Thiết ngàn năm chế tạo triệt để đứt gãy!

"Diệp tiểu hữu, coi chừng!"

Tướng Thần vừa thoát khốn, chuyện thứ nhất chính là mở ra

miệng lớn phóng về phía Diệp Thần, Cố Trường Sinh thấy thế vội vàng bay người lên chuẩn bị hiệp trợ Diệp Thần cùng một chỗ đánh lui Tướng Thần!

Trái tim Diệp Thần cũng nâng lên cổ họng, so sánh Tướng Thần hắn xác thực quá yếu!

Thời khắc mấu chốt, đáy trì đột nhiên truyền đến một tiếng tiếng long ngâm to lớn!

"Ngao! Ngao!"

Một giây sau, sau lưng Diệp Thần hiện ra một đầu Thanh Long to lớn, giương nanh múa vuốt!

Thân nó giống như trường xà (rắn dài), đầu Kỳ Lân, đuôi cá chép, mặt có râu dài, sừng thú giống như hươu, có ngũ trảo, tướng mạo uy vũ không thể xâm!

Mặc dù chỉ là một cái bóng mờ, nhưng sau khi Tướng Thần nhìn thấy Thanh Long dọa đến đứng chết trân tại chỗ, ngay sau đó bịch một tiếng quỳ xuống, thân thể mọc đầy rêu xanh run lẩy bẩy, bên trong miệng không còn là cuồng bạo gầm rú, mà là giống chó con đồng dạng ô ô rên rỉ

Phía trên Thiên trì.

Cố Tường giống củ cải, bị bọn người Cố Cát từ trong nước hồ rút ra!

"Kỳ quái, làm sao lực hấp đột nhiên biến mất rồi?"Tống Hiền nghi ngờ nhìn lên mặt ao lẩm bẩm nói.

"Nhị ca, ngươi không sao chứ?"

"Hô hô ta không sao!"

Cố Tường từng ngụm từng ngụm thở hổn hển, lòng vẫn còn sợ

hãi nói:"Đồ vật dưới đáy quá hung, ta kém chút liền bị nó thôn phệ xuống dưới!"

"Cha cùng Diệp công tử làm sao còn chưa lên?"Cố Cát nhíu nhíu mày, mặt lộ vẻ lo lắng.

"Vừa rồi lão phu mơ hồ nghe được đáy ao truyền đến một tiếng long ngâm, chẳng lẽ phía dưới bị nhốt chính là Chân Long?"Tống Hiền nói.

"Không được, ta phải đi xuống xem một chút đến cùng chuyện gì xảy ra!"

Cố Mộng Di nghe xong đáy ao có rồng lập tức gấp, rồng, không chỉ là tại Nhân Giới, coi như tại Linh Giới cũng là tồn tại siêu nhiên, vạn nhất phụ thân đụng tới chính là rồng, chẳng phải là rất nguy hiểm?

Chương 660. Thanh Đế!

"Tam công chúa tuyệt đối không thể!"

Tống Hiền vội vàng ngăn lại Cố Mộng Di, nói thẳng:"Lấy tu vi của công chúa xuống dưới đáy ao cũng không giúp được phong chủ, không bằng các ngươi đi trước, lão phu xuống dưới thử một chút!"

"Tống trưởng lão"

"Không cần nhiều lời, cứ như vậy quyết định!"

Tống Hiền ánh mắt kiên định, thân là nguyên lão hai triều hắn tuyệt đối trung thành với Phiêu Miểu Phong.

Cùng lúc đó, chiến đấu đáy ao sớm đã kết thúc.

"Diệp tiểu hữu, ngươi, ngươi là Thanh Đế?"

Cố Trường Sinh nhìn thấy Thanh Long sau lưng Diệp Thần cũng là giật nảy cả mình, không nghĩ tới người trẻ tuổi nữ nhi mang về, lại là Thanh Đế!

"Ngươi quỳ xuống cho ta là có ý gì?"

Mặt mũi Diệp Thần tràn đầy kinh ngạc, cương thi thuỷ tổ mới vừa rồi còn sát khí đầy người vậy mà quỳ xuống cho mình, nói ra ai mà tin a?

"Ô ô"

Tướng Thần ngẩng đầu, vạn phần hoảng sợ nhìn xem Diệp Thần, hé miệng lộ ra miệng đầy răng nanh, đang lúc Diệp Thần

cho là hắn muốn cắn mình, đột nhiên một quả cầu ánh sáng màu xanh từ bên trong miệng Tướng Thần chậm rãi bay ra, lơ lửng tại trước mặt Diệp Thần.

"Nội đan Thi Vương?"

Cố Trường Sinh sáng mắt lên, vội vàng nói:"Diệp tiểu hữu, Tướng Thần giao ra nội đan mình, hiển nhiên là thần phục với ngươi, mau đem nội đan cất kỹ a!"

Diệp Thần lườm Tướng Thần một chút, thản nhiên nói:"Ngươi thật nguyện ý thần phục với ta?"

Tướng Thần nghe vậy liên tục gật đầu, há mồm nói:

"Thanh Đế đại nhân, Tướng Thần nguyện ý thần phục, xin tha ta một mạng đi!"

"Tốt, nếu ngươi chịu thần phục, vậy ta liền tha cho ngươi một mạng! Bất quá, từ nay về sau không cho ngươi lại tai họa lục giới, nếu không ta tùy thời bóp nát nội đan ngươi!"Diệp Thần cảnh cáo nói.

"Đa tạ Thanh Đế đại nhân!"

Tướng Thần tránh thoát một kiếp, đối với Diệp Thần cảm động đến rơi nước mắt, nói xong con hàng này dùng móng tay bén nhọn vạch phá cổ tay trái mình, một cỗ chất lỏng màu xanh biếc lập tức phun ra!

Ngọa tào!

Con hàng này muốn cắt cổ tay tự sát?

Không đợi Diệp Thần minh bạch chuyện gì xảy ra, đột nhiên một sợi khí thể lục quang loá mắt miệng vết thương Tướng Thần vọt ra.

"Thanh Đế đại nhân, đây là Thiên Trì linh khí Tướng Thần luyện hóa ngàn năm, hiện đưa nó tặng cho đại nhân!"Tướng Thần thái độ khiêm tốn, mặt mũi tràn đầy lấy lòng nhìn xem Diệp Thần.

"Thiên Trì linh khí đều bị ngươi luyện hóa?"

Nghe nói lời ấy, trong nháy mắt Cố Trường Sinh liền mấy bình tĩnh, nước Thiên Trì thế nhưng là thánh địa tu luyện Phiêu Miểu Phong lão tổ lưu lại, không nghĩ tới cuối cùng tiện nghi Tướng Thần không, tiện nghi Diệp Thần!

"Đúng vậy!"

Tướng Thần chẳng biết xấu hổ gật gật đầu.

"..."

Cố Trường Sinh kém chút muốn thổ huyết, cương thi không biết xấu hổ!

"Linh khí Ngàn năm?"

Diệp Thần sướng đến phát rồ rồi, mình đang lo chuyện tu luyện, không nghĩ tới Tướng Thần trực tiếp đem chân khí luyện hóa ngàn năm tặng cùng hắn!

"Thanh Đế đại nhân, thuộc hạ không dám lừa gạt!"

Tướng Thần nói xong vung tay lên, cái đạo thanh quang kia sưu một tiếng liền chui vào vùng đan điền Diệp Thần!

Diệp Thần lập tức cảm thấy đan điền nóng lên, một cỗ chân khí cuồng bạo lập tức ở trong cơ thể hắn mạnh mẽ đâm tới!

Luyện hóa chân khí Tướng Thần, còn cần trong cơ thể Diệp Thần dần dần thích ứng!

"Khí tức thật mạnh!"

Cố Trường Sinh cảm giác được khí tức Diệp Thần phát ra, không khỏi âm thầm líu lưỡi.

Diệp Thần không chút hoang mang nhắm lại hai mắt, ngồi xếp bằng tại đáy ao, qua thật lâu cuối cùng để cỗ chân khí cuồng bạo này dung nhập cơ thể, tu vi cũng từ cấp Hóa Thần nhảy lên biến thành Hợp Thể Kỳ đỉnh phong.

Mà lại, Diệp Thần cảm giác trong cơ thể nhiều thêm một cỗ lực lượng vô danh, cỗ lực lượng này là hắn chưa hề cảm thụ qua!

"Chúc mừng Thanh Đế, thu hoạch được Thanh Mộc Thánh Thể!"Tướng Thần một mực cung kính ôm quyền nói với Diệp Thần.

"Thanh Mộc Thánh Thể?"

Diệp Thần không hiểu, một bên Cố Trường Sinh lại là mặt mũi tràn đầy hâm mộ nói:"Diệp tiểu hữu, không nghĩ tới ngươi còn có cơ duyên như thế, xác thực thật đáng mừng!"

"Cố phong chủ, đến tột cùng cái gì là Thanh Mộc Thánh Thể?"Diệp Thần hỏi.

"Thanh Mộc Thánh Thể thế nhưng là Tích Huyết Trùng Sinh, có được bất tử chi thân! Mặt khác, tu luyện so với linh tu phổ thông nhanh lên không chỉ gấp trăm lần!"Cố Trường Sinh giải thích nói.

"Ngọa tào, ngưu bức như vậy sao?"

Diệp Thần nghe xong chính mình cũng bị thu hút, cái Tích Huyết Trùng Sinh gì gì đó coi như xong, tốc độ tu luyện tăng lên gấp trăm lần, chẳng phải là tự mình tu luyện một năm, bằng người khác một trăm năm?

"Phong chủ!"

Đúng lúc này Tống Hiền cũng bị chân khí bao khỏa, chìm đến đáy ao, nhìn thấy Cố Trường Sinh cùng Diệp Thần đều bình yên vô sự, lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng khi hắn thấy rõ ràng Tướng Thần quỳ trên mặt đất, cả người trong nháy mắt sợ ngây người!

Tướng Thần?

Tống Hiền dám đoán chắc quỳ trên mặt đất gia hỏa chính là cương thi thuỷ tổ Tướng Thần!

Nhưng hắn tại sao muốn quỳ xuống, còn một mực cung kính quỳ gối trước mặt Diệp Thần?

"Tống trưởng lão, ngươi làm sao cũng xuống? Cố Tường đâu?"Cố Trường Sinh gặp Tống Hiền tới hỏi.

"Phong chủ xin yên tâm, Nhị thiếu gia đã bình yên vô sự, chỉ là bị chút kinh hãi mà thôi!"

Tống Hiền nói xong kìm lòng không được lại lườm Tướng Thần một chút, kết quả bị Tướng Thần hung hăng trừng mắt liếc, dọa đến lão đầu nuốt ngụm nước bọt.

Chương 661. Phiêu Miểu Phong đổi họ La?

Sức chiến đấu cương thi thuỷ tổ cũng không phải nói đùa, dù sao cũng là thượng cổ tà ma, chiến lực cường hãn xa không phải linh tu có thể so sánh!

"Diệp tiểu hữu, đa tạ ngươi cứu được khuyển tử!"

Cố Trường Sinh biết được nhi tử bình yên vô sự, một nỗi lòng lo lắng cũng coi như để xuống.

"Cố phong chủ khách khí, hẳn là ta cám ơn phong chủ mới đúng!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, giờ phút này trong cơ thể hắn tụ tập tất cả linh khí Thiên Trì, đây chính tài nguyên truyền thừa là thuộc về tổ tiên Phiêu Miểu Phong.

"Khụ khụ, Diệp tiểu hữu cùng Phiêu Miểu Phong ta hữu duyên, chỉ là linh khí Thiên Trì không cần phải nói!"Cố Trường Sinh cười đến so với khóc còn khó coi hơn.

"..."

Tống Hiền biết được ngọn nguồn câu chuyện cả kinh trợn mắt hốc mồm, bình thường chính phong chủ cũng không nỡ tu luyện ao, không nghĩ tới cuối cùng vẫn tiện nghi ngoại nhân!

Ba người cũng không có lưu lại ở đáy ao quá lâu, Diệp Thần lấy đi nội đan Tướng Thần chuẩn bị rời đi, mà Tướng Thần thấy thế cũng theo sau.

"Ngươi không cần đi theo ta!"

Diệp Thần quay đầu nhìn xem Tướng Thần, thản nhiên nói:"Bất quá thời điểm khi ta triệu hoán ngươi, mặc kệ ngươi ở cái thế giới nào, nhất định phải ngay lập tức xuất hiện, bằng không ta sẽ để ngươi ngay cả cương thi cũng không được làm!"

"Tướng Thần tuân mệnh, Thanh Đế lên đường bình an!"Tướng Thần lấy lòng nói.

"Kháo! Không biết nói chuyện liền ngậm miệng!"

Làm sao lời nói ra từ bên trong miệng Tướng Thần, lộ ra khó chịu như vậy?

"..."

Diệp Thần giáo huấn xong Tướng Thần, mũi chân nhẹ nhàng một điểm, thân thể giống như hỏa tiễn xông tới, chớp mắt liền về tới hang động.

"Thật mạnh!"

Tống Hiền nhìn xem tàn ảnh Diệp Thần lưu lại từ, một mặt tò mò hỏi:"Phong chủ, Diệp công tử đến cùng là lai lịch gì?"

"Hắn là Thanh Đế!"

Cố Trường Sinh thần sắc ngưng trọng nói:"Bằng không làm sao ngay cả Tướng Thần đều lựa chọn thần phục với hắn?"

"Tê!"

Tống Hiền nghe xong hít vào ngụm khí lạnh, Thanh Đế trong truyền thuyết thượng cổ tuyệt đối là tồn tại đỉnh tiêm, không chỉ có địa vị cao thượng có thể hô phong hoán vũ, sức chiến đấu càng mạnh hơn nhiều so với 'Hống', cũng khó trách Tướng Thần sẽ nhận sợ, đây chính là huyết mạch áp chế!

Sơn động Thiên Trì.

Cố Mộng Di nhìn xem mặt nước bình tĩnh lòng nóng như lửa đốt, càng không ngừng đi tới đi lui bên cạnh cái ao.

"Tam muội đừng có gấp, phụ thân bọn họ không có việc gì!"Cố Cát thấy thế an ủi.

"Ha ha ha ha!"

Đột nhiên, trong động truyền đến một trận tiếng cười, ngay sau đó cha con La Cực Thần dẫn mấy người Phiêu Miểu Phong đi đến.

"La trưởng lão, ngươi cười cái gì?"Cố Mộng Di khẽ nói.

"Hừ!"

La Cực Thần hừ lạnh một tiếng, lườm nước bên trong Thiên Trì một chút, mặt mũi tràn đầy khinh thường nói:"Quả nhiên linh khí hầu như không còn, Cố Trường Sinh thật không về được!"

"Ca, Thất Tinh Thôi Diễn của ta tuyệt đối không thể sai sót, ngài cứ việc yên tâm!"Một trung niên nhỏ gầy bên cạnh đứng dậy, âm trắc trắc cười nói.

"Hỗn trướng!"

Cố Cát nghe xong giận tím mặt, chỉ vào La Cực Thần tức giận chất vấn:"Họ La, các ngươi muốn tạo phản sao?"

Người mới vừa nói Thất Tinh Thôi Diễn, chính là pháp sư La Bố của Phiêu Miểu Phong, cũng là đường đệ La Cực Thần!

"Oắt con, ngươi nói chuyện với ta khách khí một chút!"

La Cực Thần trên mặt chất đầy cười gằn nói:"Lão phu cho rằng Cố Trường Sinh chết tại phía dưới đáy ao, Cố Cát, ba huynh muội các ngươi thức thời tốt nhất ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, miễn cho chịu đau khổ!"

"Họ La, ngươi đến tột cùng muốn thế nào?"

Trong lòng Cố Tường cảm giác nặng nề, La Bố thôi diễn xác thực chưa hề sai lầm, chẳng lẽ phụ thân thật chết tại đáy ao?

"Rất đơn giản, từ hôm nay trở đi, Phiêu Miểu Phong đổi họ La!"

"Về phần họ Cố, chỉ cần tự hủy kinh mạch ta liền có thể tha các ngươi không chết, nếu không cũng đừng trách ta trảm thảo trừ căn!"La Cực Thần cười lạnh nói.

"Ngươi dám!"

Cố Mộng Di tức giận đến gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, hung hăng trừng La Cực Thần một chút cả giận nói:"Đệ tử Phiêu Miểu Phong ta lấy ngàn mà tính, ngươi cho rằng mình có thể một tay che trời sao?"

La Cực Thần nghe vậy lần nữa cười to, khinh thường nói:

"Cố nha đầu ngươi thật coi mình là công chúa sao? Nói thật cho ngươi biết, Phiêu Miểu Phong đã sớm dưới khống chế của lão phu, chỉ là người Cố gia ngươi đần, không có phát hiện mà thôi!"

"Ta không tin!"

"Mộng Di, cha ta không có lừa ngươi!"

La Thiên Hữu vẫn là muốn lấy được Cố Mộng Di xinh đẹp như hoa, ra vẻ hảo tâm nói:"Nếu không ngươi gả cho ta đi, ta hướng cha cầu tình, có lẽ có thể miễn ngươi không chết a!"

"Nằm mơ!"

Ai ngờ Cố Mộng Di căn bản không lĩnh tình, trực tiếp mắng:"La Thiên Hữu, ta chính là thích heo cũng sẽ không thích tiểu nhân hèn hạ như ngươi!"

"Ngươi, tiện nhân ngươi, quả thực không biết tốt xấu!"

La Thiên Hữu nghe xong tức trứng nhức cả trứng, xú nữ nhân này thế mà thà thích heo đều sẽ không thích hắn, chẳng lẽ mình ngay cả heo cũng không bằng?

"Nhi tử, ta đã sớm nói không muốn vì nữ nhân chậm trễ đại sự, huống chi trong lòng Cố Mộng Di căn bản không có ngươi, nàng thích chính là tiểu tử họ Từ kia!"La Cực Thần tức giận dạy con không thành.

Chương 662. Thanh Mộc Thánh Thể!

"Hừ!"

"Tiểu tử Từ Vân Tĩnh kia có mắt không tròng, đáng đời hắn bị độc chết!"La Thiên Hữu mặt lộ vẻ dữ tợn nói.

"Là ngươi giết Từ công tử?"

Cố Mộng Di nghe vậy trong nháy mắt kịp phản ứng, bởi vì Lăng Vân Các chưa hề công bố nguyên nhân cái chết của Từ Vân Tĩnh, La Thiên Hữu từ đâu biết được đối phương là trúng độc mà chết?

"Là ta thì thế nào?"

La Thiên Hữu thấy việc đã đến nước này cũng lười giả bộ, cười lạnh nói:"Không sai, Từ Vân Tĩnh là ta hạ độc chết, ai bảo hắn đoạt nữ nhân cùng ta!"

"Súc sinh!"

Cố Cát nghe xong càng là giận không chỗ phát tiết, bởi vì hắn cùng Từ Vân Tĩnh là huynh đệ kết bái, tình cảm rất không tệ!

"Ca, việc đã đến nước này huynh muội chúng ta chỉ có giết ra một đường máu!"Cố Tường cắn răng, chuẩn bị cùng cha con La gia liều chết đánh cược một lần.

"Không được! Ta ngăn trở bọn chúng, các ngươi tìm cơ hội mau trốn, Cố gia ta không thể cứ như vậy bị chặt đứt!"Cố Cát thân là đại ca, thời khắc mấu chốt đem trách nhiệm đều gánh tại trên

vai mình.

"Nói nhảm nhiều quá!"

La Cực Thần không kiên nhẫn được nữa, vung tay lên với người đứng tại phía sau nói:"Giết, người Cố gia một tên cũng không cho phép lưu!"

Vừa dứt lời, mấy hộ pháp còn có một số đệ tử Phiêu Miểu Tông nhao nhao vọt tới phía huynh muội Cố gia, tiếng la giết kêu đánh vang vọng toàn bộ sơn động.

"Nhị đệ, Tam muội, các ngươi chạy mau, nơi này giao cho ta!"

Cố Cát gầm thét một tiếng, móc ra trường kiếm treo ở phía sau lưng tiến lên nghênh đón, hai bên rất nhanh chiến với nhau, trong lúc nhất thời trong động đao quang kiếm ảnh, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai!

La gia lần này mang đến phần lớn là cao thủ, bởi vậy Cố Cát rất nhanh bại lạc, huynh muội Cố Tường cũng không thể chạy ra khỏi sơn động, bị người dùng đao gác ở trên cổ không thể động đậy!

"Chậc chậc, cha ta đã sớm nói để các ngươi tự đoạn kinh mạch, bằng không tự mình chuốc lấy cực khổ!"

La Thiên Hữu đắc ý nhếch miệng, đi đến trước mặt Cố Mộng Di nắm vuốt cằm của nàng, mặt mũi tràn đầy hèn mọn cười nói"Cố Mộng Di ngươi không cần sợ, tiểu gia ta còn không có chơi qua ngươi đâu, sẽ không để cho ngươi chết được thống khoái như vậy!"

"Phi, vô sỉ!"Cố Mộng Di hận hận trừng La Thiên Hữu một chút.

Soạt!

Vừa dứt lời, một bóng người từ phía trên trong ao vọt ra khỏi mặt nước, kích thích một trận bọt nước to lớn.

"Người nào?"

La Thiên Hữu rất nổi nóng, bọt nước mọc lên như mắt, tung tóe vẩy lên người hắn!

Khi Diệp Thần xuất hiện ở trước mặt mọi người, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, Cố Cát mở to hai mắt nhìn, mặt mũi tràn đầy không thể tin nổi nói:

"Diệp huynh? Phụ thân ta đâu, hắn không cùng ngươi cùng một chỗ sao?"

"Cố phong chủ lập tức tới đây!"

Diệp Thần quay đầu không có phát hiện Cố Trường Sinh, nhún vai nói.

"Không có khả năng!"

Nghe được Diệp Thần lời ấy, La Cực Thần vừa sợ vừa giận, hướng phía Diệp Thần quát lớn:"Tiểu tử, ngươi đừng ăn nói lung tung! Cố Trường Sinh cùng Tống Hiền lão đầu khẳng định chết tại đáy ao!"

"Ngươi có bị bệnh không?"

Diệp Thần lườm La Cực Thần một chút, cau mày nói:"Sáng sớm ngươi trông mong người chết, có rảnh đi xem bác sĩ tâm lý một chút đi!"

"Bác sĩ tâm lý?"

La Cực Thần nhíu mày, bác sĩ tâm lý là cái quỷ gì?

"Thằng nhãi ranh vô lễ!"

"La trưởng lão, đợi ta lấy đầu của hắn, vì ngài hả giận!"

Bên cạnh có một nam nhân lấm la lấm lét, vì lấy lòng La Cực Thần vậy mà 'Không biết sống chết' xuất thủ với Diệp Thần!

Hắn thấy Diệp Thần tuổi còn trẻ lại là võ tu Nhân Giới, thực lực nhất định rất yếu gà, cho nên căn bản không có đem Diệp Thần để vào mắt!

"Diệp công tử cẩn thận!"Cố Mộng Di hoảng sợ nói:"Hắn là quỷ ảnh Phiêu Miểu Phong, rất giảo hoạt!"

Vừa dứt lời, chỉ thấy thân hình đối phương huyễn hóa số số đạo nhân ảnh, cầm trong tay loan đao cùng một chỗ công tới hướng Diệp Thần, tốc độ nhanh đến chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh hắn!

"Khặc khặc!"

Quỷ ảnh âm trắc trắc cười"Tiểu tử, đắc tội La trưởng lão, đi chết đi!"

"Ngớ ngẩn!"

Diệp Thần cười lạnh, tâm niệm vừa động, một gốc dây leo phẩm chất lục sắc từ lòng đất phá đất mà lên, một giây sau liền cuốn lấy mắt cá chân quỷ ảnh!

"Cái này, đây là cái gì?"

Quỷ ảnh lập tức 'Lộ ra nguyên hình', hắn cúi đầu nhìn về phía dây leo lục sắc, vung lên loan đao chém tới dây leo!

Phốc!

Dây leo ứng thanh mà đứt, một cỗ chất lỏng lục sắc phun ra ngoài!

Khi hắn coi là thoát khốn, càng nhiều dây leo lục sắc từ lòng đất chui ra, có quấn tay, có trói chân, đem hắn cuốn lấy gắt gao, như là rắn quấn con mồi đồng dạng, phảng phất muốn đem hắn tươi sống quấn lấy!

"Cái này là Thanh Mộc Thánh Thể?"

La Cực Thần ừng ực nuốt xuống một miếng nước bọt, nếu như Diệp Thần là Thanh Mộc Thánh Thể vậy thì phiền toái!

Diệp Thần nhếch miệng lên, bỗng nhiên vỗ ra một chưởng!

Oanh!

Quỷ ảnh không kịp phản ứng, tính cả dây leo cùng một chỗ trong nháy mắt hóa thành tro tàn

"Ngươi, ngươi thế mà giết quỷ ảnh?"

La Thiên Hữu mở to hai mắt nhìn, Quỷ ảnh dù sao cũng là Thái Ất Huyền Tiên, tương đương với Nhân Giới võ tu cấp Hóa Thần, làm sao ngay cả một chiêu Diệp Thần đều không tiếp nổi?

Chương 663. Ta liều mạng với ngươi!

"Cẩu thí!"

Diệp Thần chẳng thèm ngó tới, quét đám người một chút cau mày nói:"Xem ra các ngươi là muốn tạo phản?"

"Tạo phản lại như thế nào, lão phu đảm đương không nổi phong chủ Phiêu Miểu Phong này sao?"

"Tiểu tử, khuyên ngươi chớ xen vào việc của người khác! Nếu không, ngươi cùng toàn bộ Nhân Giới đều phải xui xẻo!"

La Cực Thần vừa sợ vừa giận, không nghĩ tới tu vi tiểu tử này tăng trưởng nhanh như vậy, còn thu được Thanh Mộc Thánh Thể, quả thực khiến người không thể tưởng tượng, hẳn là phía dưới đáy ao có bảo vật?

"Lão thất phu, ngươi uy hiếp ta?"

Diệp Thần nghe xong nổi trận lôi đình, âm thanh lạnh lùng nói:"Nếu ngươi muốn xuất thủ với Nhân Giới, vậy hôm nay ta không thể để ngươi sống nữa!"

Vừa dứt lời, bên trong Thiên Trì lần nữa truyền đến một trận dị động!

Soạt!

Cố Trường Sinh cùng Tống Hiền nhảy ra mặt nước, sống sờ sờ đứng ở trước mặt La Cực Thần.

"Ngươi, các ngươi làm sao còn sống?"

La Cực Thần nhìn thấy Cố Trường Sinh, mặt mũi tràn đầy không thể tin biểu lộ.

"Làm sao, La trưởng lão không hi vọng ta sống?"Cố Trường Sinh thanh âm băng lãnh, nói thẳng:"Vừa rồi ngươi nói cùng Diệp tiểu hữu ta đều nghe được, La Cực Thần, ngươi thật to gan!"

"Phụ thân, Cố phong chủ không chết, làm sao bây giờ?"La Thiên Hữu nuốt ngụm nước bọt, thần sắc rõ ràng bối rối.

"Phong chủ, oan uổng a!"

La Cực Thần tự biết không ổn, nhãn châu xoay động không chút do dự đem đường đệ La Bố bán, chỉ vào La Bố oán hận nói

"Đều do hắn yêu ngôn hoặc chúng nói phong chủ không về được, thuộc hạ lo lắng Phiêu Miểu Phong rắn mất đầu sẽ bị người thừa lúc vắng mà vào, cho nên mới nghĩ tạm thời tiếp quản Phiêu Miểu Phong!"

"Đường ca, ngươi"

"Phản đồ, đi chết!"

La Cực Thần dưới tình thế cấp bách một chưởng vỗ tại đỉnh đầu La Bố, La Bố vội vàng không kịp chuẩn bị trực tiếp treo tại chỗ, hai con ngươi trừng lớn chết không nhắm mắt

"La lão đầu, tâm ngươi đủ hung ác, ngay cả đường đệ nhà mình đều không buông tha!"Tống Hiền giễu cợt nói.

"Phong chủ, ngươi không cần cám ơn ta!"

La Cực Thần giả bộ như cái gì đều nghe không được, mặt mũi tràn đầy căm phẫn nói:"Diệt trừ phản đồ Phiêu Miểu Phong, lão phu nghĩa bất dung từ!"

"Ngọa tào!"

Diệp Thần bó tay rồi, không nghĩ tới La Cực Thần tuổi đã cao, còn không muốn mặt như thế!

Quả nhiên, người chí tiện, thì vô địch!

"Cha, ngươi đừng tin hắn!"Cố Mộng Di thở phì phò chỉ vào La Cực Thần, cáu giận nói:"Vừa rồi La Cực Thần còn muốn huynh muội chúng ta tự phế kinh mạch, nếu không sẽ muốn toàn giết chúng ta!"

"Còn có, vừa rồi La Thiên Hữu chính miệng thừa nhận, là hắn hạ độc chết Từ Vân tĩnh!"

"Không sai!"

Cố Tường cắn răng nói:"Phụ thân, nếu không phải Diệp huynh kịp thời xuất hiện, lão già này chỉ sợ sớm đem chúng ta giết!"

"Nhị công tử, Tam công chúa, các ngươi vì sao muốn nói xấu lão phu cùng Thiên Hữu?"

La Cực Thần giả bộ ra một mặt trách trời thương dân thảm trạng, bên trong đôi mắt già nua vẩn đục thậm chí gạt ra hai giọt 'Nước mắt cá sấu', thấy Cố Trường Sinh không nói, lão tặc nức nở nói:

"Phong chủ, vì biểu trong sạch, lão phu nguyện ý lấy cái chết tạ tội!"

Nói xong, La Cực Thần giả vờ giả vịt đưa bàn tay đặt đỉnh đầu, chuẩn bị 'Chấm dứt' tính mạng của mình!

"La trưởng lão, dừng tay!"

Chẳng ai ngờ rằng Cố Trường Sinh tại thời khắc mấu chốt thế mà gọi lại La Cực Thần:"Ta tin tưởng ngươi sẽ không phản bội

Phiêu Miểu Phong, việc này nhất định là cái hiểu lầm!"

"Cha"

Nghe được Cố Trường Sinh nói như vậy, ba huynh muội Cố Cát lo lắng, trong lòng tự nhủ lão cha hồ đồ rồi đi, làm sao dễ dàng liền bị lừa như vậy?

"Tống trưởng lão, ngươi nhanh khuyên nhủ cha ta a!"Cố Mộng Di gấp đến độ dậm thẳng chân.

Nhưng Tống Hiền thờ ơ, ngay cả Diệp Thần cũng cảm thấy sự tình có kỳ quặc, có thể lên phong chủ làm Phiêu Miểu Phong, Cố Trường Sinh hẳn là không đần như vậy đi?

"Không cần nhiều lời!"

Cố Trường Sinh mặt không biểu tình, vung tay lên nói với mọi người:"Việc này chớ có nhắc lại! Hai vị trưởng lão, Diệp tiểu hữu, các ngươi đi theo ta!"

"..."

Đám người hai mặt nhìn nhau, chẳng ai ngờ rằng sẽ là loại kết quả này, chuyện cứ như vậy bỏ qua?

"Ca, cha ta có phải là già nên hồ đồ rồi? Làm sao bị mấy câu La Cực Thần liền lừa gạt?"Cố Mộng Di thở phì phò nói.

"Đại ca, ngươi cứ nói đi?"

Cố Tường cũng là không hiểu ra sao, lão cha bình thường rất khôn khéo, hôm nay thế nào?

"Đừng nói mò!"

Cố Cát thấp giọng, cười lạnh nói:"Cha khẳng định là sẽ thu về sổ sách, hãy đợi đấy!"

Vừa dứt lời, Cố Trường Sinh đi ở phía trước đột nhiên dừng bước, quay người bỗng nhiên vỗ ra một chưởng!

La Cực Thần theo sát phía sau không kịp trốn tránh, dưới tình thế cấp bách tiện tay từ bên cạnh kéo người tới làm 'Tấm mộc'!

"Phốc!"

Cố Trường Sinh một chưởng vỗ tại ngực La Thiên Hữu, La Thiên Hữu lập tức miệng phun máu tươi, toàn bộ lồng ngực đều lõm xuống dưới!

"Nhi tử!"

La Cực Thần cũng trợn tròn mắt, vạn vạn không nghĩ tới mình tiện tay kéo một người, kết quả lại là con ruột!

"Cha"

La Thiên Hữu khó khăn phun ra một chữ, lập tức ngoẹo đầu, đã triệt để mất đi sinh cơ!

"Họ Cố, ta liều mạng với ngươi!"

Chương 664. La Cực Thần điên cuồng!

La Cực Thần ôm thi thể nhi tử ngửa mặt lên trời thét dài, cả người trở nên tinh thần rối loạn, hắn điên cuồng mà gầm thét một tiếng, thả người vọt hướng bên trong hư không!

Lập tức, bầu trời trở nên ảm đạm vô quang, cuồng phong gào thét!

"Không tốt, lão tặc giống như nhập ma!"Tống Hiền thấy thế hoảng sợ nói.

"La Cực Thần dùng không phải võ học Phiêu Miểu Phong ta, ngược lại là có mấy phần giống người trong ma giáo!"

"Đây là tà công Hắc Mộc Sơn, Huyết Ma Kinh!"

Cố Trường Sinh thấy thế sắc mặt nghiêm túc, không nghĩ tới La Cực Thần len lén học được võ học tà phái, xem ra hắn tạo phản chỉ là chuyện sớm hay muộn!

Mà lúc này La Cực Thần sớm đã biến thành người khác, chỉ thấy song đồng hắn đen nhánh, thân thể trong khoảnh khắc bị khói đen bao phủ, giống như ma quỷ, sợi tóc tuyết trắng như là xúc giác bạch tuộc, điên cuồng vặn vẹo tại không trung, càng đổi càng dài, tiếng hô của hắn như là quỷ kêu, ai nghe được đều sẽ rùng mình!

Đột nhiên, sợi tóc của La Cực Thần hạ xuống như dây thừng, cực nhanh cuốn lên mấy tên đệ tử túm lên không trung!

"Phong chủ, cứu mạng"

Đệ tử bị sợi tóc cuốn lên còn chưa kịp cầu cứu, trong chớp mắt liền bị sợi tóc đâm vào đỉnh đầu, một giây sau tinh nguyên trong cơ thể đệ tử liền bị La Cực Thần hút sạch!

"La Cực Thần, ngươi đáng chết!"

Cố Trường Sinh gầm thét một tiếng, đồng dạng nhảy lên hư không, hai tay khép lại hướng vào phía trong, giữa khe hở song chưởng cũng chỉ nhìn thấy thân ảnh La Cực Thần!

Đây là tuyệt học Phiêu Miểu Tông 'Linh Diệt Chưởng'!

Một khi hai bàn tay Cố Trường Sinh khép lại cùng một chỗ, La Cực Thần sẽ bị đè ép thành một đám huyết thủy!

"Họ Cố, ngươi giết con ta, lão phu liền đưa ngươi nhập Vô Gian Địa Ngục, vĩnh thế không được luân hồi!"Nói xong, La Cực Thần bỗng nhiên há mồm hướng về phía Cố Trường Sinh, miệng nguyên bản bình thường lập tức kéo còn dài hơn miệng con lừa, từ trong miệng hắn bay ra vô số tiểu hắc trùng!

"Không tốt, là Phệ Hồn Trùng!"

Tống Hiền thấy thế kinh hãi, vội vàng thôi động chân khí bố trí lấp kín khí tường chắn, phòng ngừa bị những con côn trùng nhỏ bé kia đốt trúng.

Phệ Hồn Trùng là sản phẩm Minh Giới, vài ngàn năm trước Linh Giới cùng Minh Giới đại chiến một trận, bởi vậy không ít Phệ Hồn Trùng bị lưu lại đến, về sau cũng bị các thế lực lớn liên thủ tiêu diệt, không nghĩ tới trong cơ thể La Cực Thần có như thế nhiều!

Có chút đệ tử chưa kịp trốn đến sau tường chắn, bị những Phệ Hồn Trùng thưa thớt kia cắn được, lập tức tiếng kêu rên liên hồi, không ra mấy giây liền hóa thành một vũng máu, thậm chí ngay cả hồn phách trong cơ thể cũng không kịp đào mệnh, liền rơi vào Vô

Gian Địa Ngục

"Hỗn đản!"

Cố Cát nổi giận mắng:"Lão thất phu không chỉ có cấu kết cùng Hắc Mộc Sơn, thế mà còn có liên hệ cùng Minh Giới, hắn đến cùng muốn làm gì?!"

Mà lúc này, chiến đấu trong hư không càng ngày càng kịch liệt!

Không thể không nói La Cực Thần không hổ là 'Gừng càng già càng cay', vô luận là tu vi hay là kinh nghiệm chiến đấu, đều cao thêm một bậc so với Cố Trường Sinh!

Tống Hiền muốn giúp Cố Trường Sinh, nhưng hắn vừa đi còn lại ai đến bảo hộ đệ tử?

Mắt thấy Cố Trường Sinh càng ngày càng phí sức, Phệ Hồn Trùng đã đem hắn bao bọc vây quanh, nếu không phải hắn dùng chân khí hộ thân, chỉ sợ sớm bị gặm nuốt đến không còn chút nào!

"Phụ thân, ta đến giúp người!"

Chẳng ai ngờ rằng Cố Mộng Di đã không nhịn được tức giận, khẽ kêu một tiếng, thả người nhảy lên hư không, mười ngón giao nhau tại không trung vẽ lên cái ký hiệu quỷ dị.

Một giây sau trong hư không thoáng hiện hồng quang, ngay sau đó một tấm lưới đánh cá trống rỗng xuất hiện, trực tiếp đem La Cực Thần bao khỏa ở trong đó!

Lốp bốp!

La Cực Thần bị lưới bao khỏa toàn thân phát ra một trận pháo vang, trận trận sương mù màu trắng hôi thối tản ra tràn ngập không trung!

"Phản đồ, bản cô nương cũng có thể thu thập ngươi!"

Cố Mộng Di mừng thầm trong lòng, không nghĩ tới thuận lợi như vậy liền 'Lưới' La Cực Thần, so đánh cá còn nhẹ hơn.

"Di nhi, không cho phép hồ nháo, mau trở về!"

Cố Trường Sinh thấy thế kinh hãi, mình đối phó La Cực Thần còn phí sức, nha đầu này đến xem náo nhiệt gì a!

"Cha, nữ nhi không sợ!"

"Hỗn trướng!"

Cố Trường Sinh tức giận đến mặt đều tái rồi, đây là vấn đề sợ hay không sao, lấy thực lực La Cực Thần muốn giết Cố Mộng Di quả thực dễ như trở bàn tay!

Quả nhiên, La Cực Thần thấy người tới là Cố Mộng Di, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười quỷ dị.

"Rống!"

Trong hư không truyền đến một tiếng gầm thét La Cực Thần, nguyên bản Phệ Hồn Trùng vây công Cố Trường Sinh, liền phô thiên cái địa vọt tới hướng Cố Mộng Di!

"Mộng Di, cẩn thận!"

"Di nhi!"

"..."

Đám người thấy thế quá sợ hãi, Cố Trường Sinh càng là lòng nóng như lửa đốt, vội vàng tiến lên ngăn tại trước người nữ nhi, một cái chưởng phong chụp về phía Phệ Hồn Trùng!

Mặc dù giải quyết nguy cơ trước mắt, nhưng Phệ Hồn Trùng

quá nhiều, mà La Cực Thần cũng thừa cơ công kích Cố Trường Sinh, khiến cho hắn nhất tâm bất năng nhị dụng, hai đầu đều chiếu cố không đến!

"Phụ thân, muội muội!"

Chương 665. Mang ta đi Minh Giới!

Cố Tường mắt thấy thân nhân lâm vào hiểm cảnh, vừa định đi hỗ trợ lại bị Tống Hiền kéo lại:"Nhị công tử, nhất định không thể xúc động! Phệ Hồn Trùng khó mà ngăn cản, ngươi đi cũng vô dụng!"

"Vậy ngươi muốn ta làm sao bây giờ, nhìn xem phụ thân cùng tiểu muội chết sao?"Cố Tường vội la lên.

"Cái này"

Tống Hiền bất đắc dĩ nhìn về phía Diệp Thần, hi vọng hắn có thể 'Có chỗ biểu thị' Dù sao Thiên Trì linh khí bị một người hắn độc chiếm, trước mắt Phiêu Miểu Phong gặp nạn, hắn cũng không thể khoanh tay đứng nhìn đi?

Kết quả, Tống Hiền phát hiện Diệp Thần chính nhìn chằm chặp La Cực Thần, tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì

"Diệp tiểu hữu, ngươi không sao chứ?"

"Không có việc gì!"

Diệp Thần lắc đầu, như có điều suy nghĩ nói:"Ta đang nghĩ có nên hay không để La Cực Thần mang ta đi Minh Giới đâu, con hàng này tại Minh Giới khẳng định có bằng hữu đi?"

"..."

Tống Hiền lúng túng không thôi, trong lòng tự nhủ hiện tại thế nhưng là thời khắc mạng người quan trọng, ngươi nghĩ đến quá xa

đi?

"Quên đi, ta vẫn là đi hỏi một chút hắn đi!"

Diệp Thần nói xong biến mất tại chỗ, một giây sau liền xuất hiện tại trước mặt La Cực Thần, hai người cách xa nhau nhiều nhất một mét, khiến La Cực Thần giật nảy mình!

"Đừng đánh nữa, trước tiên ta hỏi ngươi một chuyện!"Diệp Thần chững chạc đàng hoàng nói với La Cực Thần.

"Tiểu tử, ngươi tới được vừa vặn, lão phu sớm muốn giết ngươi!"

La Cực Thần nói xong, duỗi ra năm cái ngón tay biến dị, vừa nhọn vừa dài, như là mũi khoan đồng dạng xuyên thẳng trái tim Diệp Thần!

"Diệp huynh, coi chừng"

Cố Cát nói còn chưa dứt lời, đột nhiên phát hiện sau lưng La Cực Thần xuất hiện một đạo thân ảnh cổ quái, lập tức cả kinh trợn mắt hốc mồm, những người khác cũng là há to miệng nửa ngày nói không ra lời!

"Bắt hắn lại!"

Diệp Thần khóe miệng treo lên một vòng đường cong giảo hoạt, nhàn nhạt cười nói.

"Tiểu tử, ngươi điên rồi đi!"

Mặt mũi La Cực Thần tràn đầy nhe răng cười, nhưng một giây sau hắn liền không cười được, bởi vì hắn cảm giác sau lưng mình có thêm một người.

"Ai!"

La Cực Thần đột nhiên vừa quay đầu lại, phát hiện đứng phía sau là một 'Quái vật' cao khoảng hai mét, toàn thân mọc đầy xanh biếc rêu xanh, trên đầu mang một đầu quái vật, trên bờ vai dựng thẳng mấy cây gai ngược!

Đây không phải Tướng Thần sao?

Nhìn thấy Tướng Thần xuất hiện, La Cực Thần dọa đến hồn phi phách tán, vị này chính là thượng cổ cương thi thuỷ tổ a!

"Đừng tổn thương chủ ta!"

Tướng Thần mở ra miếng lớn, lộ ra hai hàng răng dữ tợn, đồng thời một cỗ mùi huyết tinh thối đánh tới trên mặt La Cực Thần!

"Ọe!"

La Cực Thần có bệnh thích sạch sẽ, nghe được cỗ mùi thối buồn nôn này kém chút hun nôn!

"Tướng Thần, ta chỉ để ngươi bắt được hắn, không có để ngươi hun chết hắn!"Diệp Thần thấy thế cố nén cười, lão già này hiện tại còn không thể chết.

"Vâng, chủ nhân!"

Tướng Thần đâu còn có uy phong cương thi thuỷ tổ, giờ phút này hắn tại trước mặt Diệp Thần, hoàn toàn chính là 'Mã tử' nghe lời!

"Chủ, chủ nhân?"

La Cực Thần trợn tròn mắt, tiểu tử này là chủ nhân lão tổ cương thi? Nói đùa cái gì?

"Cha, ta không nghe lầm chứ?"

Cố Mộng Di mở to hai mắt nhìn, mặt mũi tràn đầy chấn kinh nhìn xem Cố Trường Sinh, hỏi:"Diệp, Diệp công tử là chủ nhân Tướng Thần?"

"Ân, hôm nay lão cha cũng là nhờ hắn xuất thủ cứu giúp, nếu không chưa hẳn có thể còn sống từ đáy ao ra!"

Cố Trường Sinh cười khổ, nhưng không có đem chuyện Diệp Thần là Thanh Đế nói cho Cố Mộng Di.

"Chậc chậc, khó trách Diệp huynh dám độc xông Linh Giới, nguyên lai hắn có Thượng Cổ Tà Thần hộ thân!"Cố Cát mặt mũi tràn đầy hâm mộ nói.

"Ca, ta đột nhiên cảm thấy Diệp công tử thích hợp làm muội phu ta, ngươi cảm thấy thế nào?"Cố Tường nhếch miệng cười một tiếng.

"Quả nhiên là sở kiến anh hùng!"

"..."

Một bên Tống Hiền bó tay rồi, nhìn không ra huynh đệ Cố gia thật biết thuận cán trèo lên trên mà!

Trong hư không, Diệp Thần lườm La Cực Thần một chút, thản nhiên nói:"Hiện tại ngươi có thể trả lời vấn đề của ta sao?"

"Có thể, không biết Diệp công tử có gì vấn đề? Lão phu nhất định biết gì nói nấy!"

La Cực Thần đã sớm sợ vỡ mật, hắn hiện tại đã biết rõ vì sao tu vi Diệp Thần tăng nhiều, khẳng định có quan hệ cùng Tướng Thần!

"Ong ong ong!"

Không đợi Diệp Thần mở miệng, những Phệ Hồn Trùng kia lại

bay tới bên này.

Diệp Thần nhìn Tướng Thần một chút, Tướng Thần trực tiếp mở ra miệng lớn, đem toàn bộ Phệ Hồn Trùng đầy trời nuốt vào, La Cực Thần thấy vậy đau lòng không thôi, Phệ Hồn Trùng là vốn hắn nuôi a!

"Lão tại Minh Giới có bằng hữu đi?"Diệp Thần đi thẳng vào vấn đề hỏi.

"Minh Giới?"

"Tướng Thần, nếu là lão già này không nói thật, ngươi liền hút khô máu của hắn!"

"Vâng, chủ nhân!"

"Đừng đừng đừng, lão phu là có quen biết lão hữu tại Minh Giới, Diệp tiểu hữu ngươi tuyệt đối đừng kích động!"La Cực Thần dọa đến rụt cổ một cái vội vàng nói.

"Tốt, lão bây giờ liền mang ta đi Minh Giới!"Diệp Thần nói.

"Đi Minh Giới?"

Đám người nghe vậy đều kinh ngạc, La Cực Thần nhớ tới Minh Giới kinh khủng không khỏi nuốt ngụm nước bọt, hỏi:"Công tử, lão phu hỏi nhiều một câu ngươi đi Minh Giới cần làm chuyện gì?"

Chương 666. Đi Minh Giới!

"Cứu người! Đừng nói nhảm, hiện tại liền mang ta đi!"Diệp Thần không nhịn được nói.

"A?"

La Cực Thần khóc không ra nước mắt, dưới 'Dâm uy' bức bách của Diệp Thần, lão đầu chỉ có thể gật đầu bất đắc dĩ.

Cứu người?

Đi Minh Giới đơn giản chính là cướp đoạt vong linh hồn phách, Minh Giới lại há có thể tuỳ tiện buông tay?

"Diệp tiểu hữu, ngươi muốn đi Minh Giới?"

Đợi cho sau khi hạ xuống, Cố Trường Sinh thần sắc ngưng trọng nói với Diệp Thần:"Minh Giới hung hiểm vạn phần, ngươi có thể nghĩ tốt?"

"Ân, vì sư tỷ, liền xem như Diêm Vương Điện ta cũng muốn xông vào một lần!"Diệp Thần ánh mắt kiên định nói.

Cố Trường Sinh nghe vậy thở dài, nói:"Cũng được, bây giờ ngươi có Tướng Thần hộ thân, lại là Thanh Đế, chắc hẳn người bên trong Minh Giới cũng phải cấp ngươi mấy phần mặt mũi!"

"Bất quá ngươi phải nhớ kỹ, thời điểm đem người mất hồn phách rời khỏi Minh Giới, nếu có người ở sau lưng gọi ngươi, tuyệt đối đừng quay đầu, nhớ lấy!"

"Vì cái gì?"

"Cụ thể ta cũng không rõ lắm, bất quá lão tổ Phiêu Miểu Tông đã từng xuống Minh Giới, đây là hắn nói!"

"Tốt, ta nhớ kỹ!"

Diệp Thần gật gật đầu, đem lời Cố Trường Sinh ghi tạc trong lòng, trước khi đi Cố Trường Sinh lại lấy ra một khối đồng bài khắc đầy phù văn giao cho Diệp Thần:"Diệp tiểu hữu, đây là thiên địa bài Phiêu Miểu Tông ta, có nó ngươi tùy thời có thể đến ta Phiêu Miểu Tông làm khách, lục giới không trở ngại!"

"Tạ ơn Cố phong chủ, vậy ta nhận trước!"

Diệp Thần gật gật đầu, Linh Giới đúng là cái nơi tốt tu luyện, về sau mang theo Viên đại đầu bọn họ tới tu luyện cũng không tệ!

"Diệp công tử!"

Cố Mộng Di không bỏ nhìn xem Diệp Thần, gương mặt xinh đẹp ửng đỏ nói:"Không biết ngày nào chúng ta có thể lại gặp nhau?"

"Cố tiểu thư, các ngươi cũng có thể tới Nhân Giới tìm ta mà!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, thật tình không biết một câu nói vô tình của hắn, lại làm cho Cố Mộng Di hồn khiên mộng nhiễu.

Sau tạm biệt cùng mọi người, Diệp Thần nhìn về phía La Cực Thần, thản nhiên nói:

"Tốt, mang ta đi Minh Giới đi!"

"..."

La Cực Thần rơi vào đường cùng chỉ có thể mặc niệm chú ngữ, mở ra Minh Giới Chi Môn!

"Hỗn đản!"

Tống Hiền nổi giận mắng:"Họ La thế mà lại còn có khẩu quyết Minh Giới, quả nhiên có liên hệ cùng Minh Giới!"

"Không trọng yếu!"

Cố Trường Sinh cười lạnh, nói thẳng:"Ta xem Diệp tiểu hữu căm ghét hắn như kẻ thù, La Cực Thần cách cái chết không xa!"

Vừa dứt lời, trong hư không trống rỗng dần hiện ra một cái lỗ đen thật lớn!

Trong lỗ đen truyền đến từng đợt âm thanh quỷ kêu khiến da đầu run lên, đồng thời xen lẫn một cỗ mùi hôi thối, nghe được đều làm người buồn nôn!

Đây chính là Minh Giới?

Diệp Thần khẽ nhíu mày, xem ra sinh hoạt tại Minh Giới cũng rất khổ bức, mùi bên trong so vơi nhà vệ sinh công cộng còn nặng.

"Diệp công tử, thật muốn lão phu cùng ngươi đi sao?"

La Cực Thần còn đang ảo tưởng Diệp Thần tha hắn một lần, mặt mũi tràn đầy lấy lòng mà hỏi.

"Nói nhảm, lão đi vào trước!"Diệp Thần vừa trừng mắt, dọa đến La Cực Thần liên tục không ngừng nhảy vào lỗ đen.

"Chủ nhân, muốn thần đi theo không?"

"Không cần, thời điểm cần ngươi tự nhiên sẽ bảo ngươi!"

"Vâng!"

Tướng Thần nói xong hóa thành một cỗ tà gió biến mất không thấy gì nữa, mà Diệp Thần cũng nhảy vào trong lỗ đen.

"Cha, Minh Giới hung hiểm vạn phần, Diệp công tử không có

nguy hiểm đi?"Cố Mộng Di đầy mặt lo âu hỏi.

"Yên tâm, Diệp tiểu hữu không có việc gì!"

Cố Trường Sinh cười nhạt một tiếng, lấy thân phận Thanh Đế Diệp Thần, các thế lực lớn Minh Giới cũng phải cấp mặt mũi.

"Tam muội, muội có phải thích Diệp huynh hay không?"Cố Tường thấy dáng vẻ muội muội lo lắng, không khỏi trêu chọc nói.

"Ta, ta nào có! Nhị ca ngươi nói bậy!"Cố Mộng Di lập tức khuôn mặt đỏ lên.

"Ai, nếu như Diệp [image]tiểu hữu có thể làm con rể ta, cũng là vô cùng tốt!"Cố Trường Sinh thở dài, hắn liếc mắt liền nhìn ra nữ nhi nuôi lớn từ nhỏ, sợ là động tình với Diệp Thần.

"..."

Nghe được Cố Trường Sinh nói như vậy, Cố Mộng Di càng thêm thẹn.

Minh Giới.

Bầu trời tối tăm mờ mịt, vĩnh viễn không mặt trời!

Ngoại trừ mùi hôi thối trong không khí, Diệp Thần phát hiện khắp bốn phía quái thạch lởm chởm, trên khắp không ngừng có các hang động đỏ rực phun trào nham tương khắp nơi, chân cụt tay đứt đều là đầy đất, thấy để cho người ta rùng mình.

Mà trên mảnh đất nhìn vô sinh cơ này, không ngờ đứng vững một tòa tường thành cổ!

Trên tường thành treo đầy thi thể bị lột da, máu tươi thuận màu tường thành nâu xanh trôi xuống, trong không khí tràn ngập một cỗ mùi máu tươi cực nặng!

"Nhìn quen mắt, đây là địa phương nào?"Diệp Thần nhíu mày, quay đầu nhìn về phía La Cực Thần.

"Đây là Vong Hồn Cô Thành!"

La Cực Thần nuốt ngụm nước bọt, hiển nhiên hắn đối với chỗ này có chút kiêng kị.

Vong Hồn Cô Thành?

Nghe được cái tên này Diệp Thần nhớ lại, ban đầu trên bích hoạ ở mộ huyệt Ôn Thiên Tinh, liền có bích hoạ tòa thành này, khó trách nhìn nhìn quen mắt như thế!

"Vong Hồn Cô Thành là địa phương âm trầm kinh khủng nhất Minh Giới, truyền ngôn người chết oan hóa làm vong hồn, U linh tụ tập đến nơi này, là một phương thế giới được Quỷ Giới Chi Vương "Quỷ U Long" thống lĩnh."La Cực Thần giải thích nói.

Chương 667. Âm thọ!

"Sư tỷ ta không chết, nàng chỉ là hồn phách ly thể mà thôi!"

"Vậy, vậy thì phiền toái!"

La Cực Thần nghe xong lập tức gặp khó khăn, một bộ bộ dáng thì cứ như đang muốn nói lại thôi.

"Có lời cứ nói!"Diệp Thần cau mày nói.

"Nếu như hồn phách sư tỷ Diệp công tử ở chỗ này, ta còn có thể nghĩ biện pháp, nhưng nàng còn sống hồn phách liền về Địa Phủ quản, thế lực Địa Phủ rắc rối phức tạp, muốn cứu ra nàng liền khó khăn!"

"Cái gì mà rắc rối phức tạp?"

Diệp Thần sững sờ, Địa Phủ không phải chính là một nhà Diêm La Vương độc chiếm sao?

"La Cực Thần!"

Cổng Vong Hồn Cô Thành đột nhiên mở ra, một đạo hắc ảnh như quỷ mị xuất hiện tại trước mặt Diệp Thần.

Người này người khoác áo bào đen, trên mặt mang theo một cái mặt nạ bằng bạc, trong hốc mắt trống rỗng lóe ra hai đạo lục quang yếu ớt, thế mà không có ánh mắt!

Nhất làm cho Diệp Thần im lặng chính là, mình thế mà nhìn không thấu tu vi người này!

"U Long huynh!"

La Cực Thần nhìn thấy người này hai tay ôm quyền, thái độ lộ ra cực kì cung kính!

"Hắn là ai?"

Quỷ U Long lườm Diệp Thần một chút, lạnh giọng chất vấn:"La Cực Thần, ta đã nói với ngươi không cho phép mang ngoại nhân đến Vong Hồn Cô Thành ta, chẳng lẽ ngươi quên?"

"Cái này"

"Rống!"

Đang nói bên trong Cô Thành truyền đến một tiếng rít lên, Quỷ U Long nghe được âm thanh gầm rú sau lạnh lùng nói:

"Thôi, hôm nay là âm thọ muội muội ta ngày, trước tha các ngươi!"

"U Long huynh, thật có lỗi! Âm thọ lệnh muội ta lại tay không mà đến"La Cực Thần mặt mũi tràn đầy xấu hổ.

"Hừ! Muội ta cũng thích náo nhiệt, các ngươi đi mừng thọ cho nàng đi!"

"Mừng thọ?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, thản nhiên nói"Ta cũng không có thời gian, La Cực Thần, tranh thủ thời gian mang ta đi tìm hồn phách sư tỷ!"

"Ta, ta"

La Cực Thần tình thế khó xử, Quỷ U Long thấy thế quan sát tỉ mỉ Diệp Thần một chút:"Nguyên lai là tiểu tử Nhân Giới, ngươi rất phách lối, bất quá bản tọa thích! Hôm nay nếu ngươi có thể để cho muội muội ta cao hứng, muốn hồn phách ai ta đều có thể giúp ngươi!"

Sủng muội cuồng ma?

Diệp Thần nghe được Quỷ U Long, trong đầu lập tức nghĩ đến cái từ này!

"Diệp công tử, U Long huynh tại Minh Giới rất có thực lực, không nên đắc tội a!"La Cực Thần thừa cơ tại nói bên tai Diệp Thần:"Mà lại, có hắn giúp ngươi nhất định có thể làm ít công to!"

"Tốt a!"

Diệp Thần nghĩ nghĩ đồng ý, mình đối Minh Giới hoàn toàn không biết gì cả, có cái 'Địa đầu xà' Hỗ trợ xác thực dễ dàng hơn!

Quỷ U Long cười lạnh, duỗi ra bàn tay khô quắt trong hư không nhẹ nhàng vạch một cái, cảnh tượng chung quanh bỗng nhiên hoàn toàn biến đổi, trong chớp mắt biến thành một tòa cung điện, mà tại phía trên cung điện ngồi một mỹ nữ mặc xiêm y màu đỏ, sắc mặt trắng nõn, phía dưới chỗ ngồi thì ngồi các loại 'Yêu ma quỷ quái'!

Bọn họ chợt nhìn kỳ thật không khác người thường, bất quá trên mặt đều không còn chút máu mà thôi!

Diệp Thần thậm chí thấy được hai cái thân ảnh quen thuộc, bọn họ một đen một trắng, đầu đội mũ cao, cầm trong tay xích sắt đen nhánh, người mặc bạch y đầu lưỡi thật dài rũ xuống trước ngực, đừng đề cập có bao nhiêu buồn nôn!

Hắc Bạch Vô Thường!

Nhìn thấy đôi huynh đệ này, Diệp Thần mừng rỡ trong lòng, hồn phách sư tỷ ở đâu bọn họ khẳng định biết.

"Ca, bọn họ là ai?"

Muội muội Quỷ U Long dáng dấp xác thực xinh đẹp lại phong

tao, nhất là dáng người tuyệt đối nóng nảy, y phục của nàng tựa như 'Tổ ong mật' khắp nơi lỗ lỗ, thịt thịt tuyết trắng non mịn hiển lộ hoàn toàn, mà lại trên người nàng dán đầy lân phiến sáng long lanh, chợt nhìn quả thực chính là đầu 'Xà mỹ nữ'!

La Cực Thần liền vội vàng tiến lên tự giới thiệu, nhưng muội muội Quỷ U Long ngay cả con mắt đều không có nhìn La Cực Thần, một đôi mắt to tràn ngập dụ hoặc trực câu câu nhìn chằm chằm Diệp Thần, càng khoa trương hơn là nữ nhân yêu diễm này thế mà chảy nước miếng

Ngọa tào!

Diệp Thần phát hiện ánh mắt muội muội Quỷ U Long nhìn mình không đối, toàn thân đều nổi da gà!

Chẳng lẽ mình quá đẹp trai, đẹp trai đến ngây cả nữ quỷ đều'Thèm nhỏ nước dãi' ?

"Tiểu tử, muội muội ta giống như coi trọng ngươi!"

"Không bằng ngươi lưu tại Vong Hồn Cô Thành ta, làm ở rể đi?"Quỷ U Long thấy thế nói.

"U Long thành chủ, lệnh muội có thể nào gả cho một tiểu tử Nhân Giới, lợi cho hắn quá rồi!"

"Không sai, Phong Đô Quỷ Thành ta vô số anh kiệt, có là yếu hơn tiểu tử này!"

"..."

Lời vừa nói ra, lập tức dẫn tới các thế lực lớn phản đối, tại Minh Giới muốn theo Quỷ U Long thông gia nhiều lắm, ai bảo người ta thực lực cường hãn đâu!

"Diệp công tử, đề nghị U Long huynh có thể cân nhắc a!"

Ngay cả La Cực Thần cũng ở một bên cực lực thổi phồng nói:"Nếu như ngươi thành con rể Vong Hồn Cô Thành, về sau Minh Giới chính là nhà ngươi!"

"Đi mẹ ngươi!"

Diệp Thần hung hăng trừng La Cực Thần một chút, cả giận nói:"Ngươi mới ở Minh Giới, cả nhà ngươi đều ở Minh Giới!"

Chương 668. Hôn sự!

"Ca, ta muốn hắn!"

Ánh mắt muội muội Quỷ U Long mập mờ, đầu lưỡi kiều nộn nhẹ nhàng một liếm tại môi đỏ, đưa tay chỉ hướng Diệp Thần cười quyến rũ nói:

"Đêm nay, hắn chính là phu quân ta!"

"Ngao!"

Trên đại điện một mảnh kêu rên, đám người đồng loạt tức giận nhìn về phía Diệp Thần!

Dương gian không có nữ nhân sao, tiểu tử này lại còn phải chạy đến Âm Phủ đến cướp đoạt 'Tài nguyên', quá không giảng võ đức!

"Mỹ nữ, ngươi có phải quá xúc động hay không?"

Diệp Thần nghe xong trực tiếp liếc mắt, cau mày nói:"Ngươi ta người quỷ khác đường, ta thế nhưng không dám nhận làm phu quân ngươi!"

"Ai bảo ngươi làm phu quân ta, ta nói chính là hắn!"Nữ nhân nói xong chỉ chỉ xuống.

"Hắn?"

Diệp Thần ngẩn người, cúi đầu xem xét chỉ thấy 'Chúc Cửu Âm' Chẳng biết lúc nào chạy ra, đang dựng thẳng thân rắn tử hung hăng le lưỡi rắn về phía nữ nhân!

"Tê tê!"

Chúc Cửu Âm nhìn rất dáng vẻ hưng phấn, đem mình rắn xoay đến như cái bánh chèo!

"Nguyên lai ngươi coi trọng Chúc Cửu Âm?"

"Không phải sao?"

"Kháo, làm ta sợ muốn chết!"

Diệp Thần nghe xong lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, bằng không cứu sư tỷ không thành, mình ngược lại thành Minh Giới con rể thì oan a!

"Nếu tiểu muội thích, Chúc Âm cũng xứng được nàng, ta nhìn cửa hôn sự này quyết định như vậy đi đi!"Quỷ U Long tại chỗ đánh nhịp đạo.

"Chúc mừng U Long huynh, mừng đến muội phu!"

"Tại hạ dâng lên một viên Âm Nguyên Đan, chúc Đồng Lân muội muội sớm sinh quý tử!"

""

Đông đảo 'Ngưu quỷ xà thần' Nhao nhao tiến lên chúc mừng, nhưng đang lúc đám người chúc mừng, trên đại điện lại truyền đến một đạo thanh âm nhàn nhạt.

"Ta còn không có đồng ý đâu, Chúc Cửu Âm sao dám cưới vợ?"

"Ai!"

Quỷ U Long giận tím mặt, tìm theo tiếng nhìn lại lại phát hiện người nói chuyện là Diệp Thần, lập tức lạnh giọng cảnh cáo nói:"Tiểu tử, hôm nay là ngày tháng tốt ta không giết ngươi, ngươi cũng đừng tự tìm khổ ăn!"

"Hừ! Vậy ngươi hỏi một chút Chúc Cửu Âm có dám hay không?"Diệp Thần không hề nhượng bộ chút nào.

"Tê tê!"

Chúc Cửu Âm lập tức 'Ỉu xìu', hai giọt rắn nước mắt tràn mi mà ra, thần hồn của hắn tại trong tay Diệp Thần, chỉ cần đối phương một cái ý niệm trong đầu là có thể muốn mệnh nó, nào có lá gan cùng Diệp Thần đối nghịch?

"Sao có thể như vậy! Một kẻ phàm nhân diễu võ giương oai tại Minh Giới, bản cô nương liền đưa ngươi đi gặp Mạnh Bà!"

Nói xong, muội muội Quỷ U Long phát ra một tiếng quái khiếu, ngay sau đó thân hình biến đổi, biến thành một đầu đại mãng xà cỡ thùng nước, thân dài vượt qua mười mét, toàn thân lân phiến kim quang lóng lánh!

"Nguyên lai là đầu xà tinh?"

Diệp Thần vừa dứt lời, La Cực Thần ở một bên vội vàng nói:"Diệp công tử, nàng là cháu gái Mạnh Bà, Đồng Lân Xà trong Vong Xuyên Hà, cũng không phải xà tinh phổ thông!"

Đồng Lân Xà!

Nghe nói trên Vong Xuyên Hà là Cầu Nại Hà, là con đường vong hồn sắp đầu thai phải qua.

Nhưng có quỷ hồn chấp niệm quá nặng, hoài niệm kiếp trước không chịu đầu thai, lúc này trong Vong Xuyên Hà liền sẽ xuất hiện Đồng Lân Xà, đem hồn phách người này cuốn vào trong sông thôn phệ hầu như không còn!

Tương truyền, Mạnh Bà trên Cầu Nại Hà chính là Đồng Lân Xà huyễn hóa!

"Rống!"

Đồng Lân Xà chiếm cứ tại thủ tọa mở ra miệng lớn, vung vẩy lấy đuôi rắn thô to như thùng nước đập tới hướng Diệp Thần!

"Muốn chết!"

Diệp Thần nổi lên sát tâm, lấy tu vi hắn hiện tại coi như không thể một kích đánh giết Đồng Lân Xà, nhưng khẳng định cũng sẽ không sợ nàng!

Toàn bộ hành trình Quỷ U Long thờ ơ lạnh nhạt, hắn thấy muốn thu thập Diệp Thần dễ như trở bàn tay, căn bản không đáng tự mình ra tay!

Nhưng vào lúc này, nguyên bản Chúc Cửu Âm thân hình lớn chừng chiếc đũa đột nhiên biến lớn, ngăn tại trước người Diệp Thần!

Hự!

Răng bén nhọn của Đồng Lân Xà, trong nháy mắt đâm vào cơ thể Chúc Cửu Âm, mà Chúc Cửu Âm thế mà cũng không có phản kích, chỉ yên lặng chịu thương!

"Chúc Âm!"

Đồng Lân Xà lập tức biến trở về hình thái nữ nhân, mặt mũi tràn đầy lo lắng ngồi xổm người xuống!

Mà Chúc Cửu Âm cũng lần đầu hiện ra hình người ngã trên mặt đất, trên cánh tay nhiều hai cái rất sâu lỗ máu, máu tươi chính ra bên ngoài không ngừng chảy ra

Diệp Thần cúi đầu xem xét, trong nháy mắt minh Bạch Đồng Lân Xà vì sao lại thích Chúc Cửu Âm, không thể không nói gia hỏa này dáng dấp thật là đẹp trai, rất giống sao điện ảnh Ngô Ngạn Tổ,

đoán chừng là nữ nhân đều không thể cự tuyệt!

"Chủ, chủ nhân"

Chúc Cửu Âm bị Đồng Lân Xà ôm vào trong ngực, ánh mắt phức tạp nhìn xem Diệp Thần muốn nói lại thôi.

"Ca, giúp ta!"

Đồng Lân Xà đối với Chúc Cửu Âm vừa thấy đã yêu, thấy Chúc Cửu Âm xả thân vì chủ, nàng thật khó động thủ với Diệp Thần, chỉ có thể xin giúp đỡ nhìn về phía Quỷ U Long!

"Tiểu tử, ngươi nói đi, thế nào mới có thể thành toàn muội muội ta?"Quỷ U Long thản nhiên nói.

"Ngươi có thể giúp tìm về hồn phách Thất sư tỷ ta, ta sẽ đồng ý hôn sự Chúc Cửu Âm, nếu không không bàn nữa!"Diệp Thần trả lời rất thẳng thắn.

"Ha ha ha ha!"

Quỷ U Long nghe xong cười to không chỉ, tiếng cười chấn động đến toàn bộ cung điện đều đang run rẩy!

Chương 669. Hồn phách Thất sư tỷ!

"Hảo tiểu tử, ngươi là người thứ nhất dám uy hiếp ta, bất quá lão tử thích ngươi!"Quỷ U Long không e dè đạo:"Chẳng phải một cái hồn phách sao, chờ lấy!"

"..."

Diệp Thần bị Quỷ U Long làm hồ đồ rồi, người anh em này sợ là tinh thần có vấn đề đi, thế nào thấy là lạ?

"Hắc Bạch Vô Thường, các ngươi tới!"

Quỷ U Long mới mặc kệ Diệp Thần nhìn mình như thế nào, quay người hướng Hắc Bạch Vô Thường ngoắc ngón tay.

"Quỷ Vương, có gì phân phó?"

Hắc Bạch Vô Thường mặc dù là người Địa Phủ, nhưng ở trước mặt Quỷ U Long cũng không dám có nửa điểm tính tình.

"Các ngươi đều nghe được, đem vị này, tiểu tử ngươi tên gì?"Quỷ U Long trang bức một trận mới phát hiện, mình còn không biết tên Diệp Thần đâu!

"Diệp Thần!"

"Nhanh đi đem hồn phách sư tỷ Diệp tiểu tử mang đến, miễn cho chậm trễ chuyện tốt muội muội ta!"

"Cái này, Quỷ Vương, không ổn đâu!"Bạch Vô Thường cười theo nói:"Việc này chính là của phủ sự vụ ta, Quỷ Vương nhất

định phải tham gia, tiểu nhân trở về không tiện bàn giao a!"

"Không tiện bàn giao cũng đừng bàn giao!"

"Xem ra ta nói chuyện không dùng được, đúng không?"Quỷ U Long nói xong không đợi Bạch Vô Thường đáp lời, như thiểm điện xuất thủ níu lại dài lưỡi đầu của hắn, cười lạnh nói:"Vừa vặn lão tử không có đồ nhắm, đầu lưỡi lưu lại đi!"

"Ô ô"

Bạch Vô Thường gấp đến độ dậm chân, nhưng hết lần này tới lần khác đầu lưỡi bị níu lại không nói được lời nói.

Một bên Hắc Vô Thường vội vàng nói:"Quỷ Vương bớt giận, hai huynh đệ chúng ta làm theo!"

Nghe được Hắc Vô Thường tỏ thái độ, Quỷ U Long lúc này mới buông ra đầu lưỡi Bạch Vô Thường, hừ lạnh nói:"Mấy ngày không thu thập ngứa da đi, tranh thủ thời gian!"

"Vâng!"

Hắc Bạch Vô Thường khóc không ra nước mắt, vốn là cho Đồng Lân Xà làm âm thọ, không nghĩ tới còn bỗng nhiên bị đánh

"Sư tỷ của ngươi là ai?"

Hắc Vô Thường đi đến trước mặt Diệp Thần, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Diệp Thần móc ra ảnh chụp Thất sư tỷ đã sớm chuẩn bị tốt, Hắc Vô Thường liếc qua hừ lạnh nói

"Chờ lấy, lập tức tới ngay!"

Nói xong, chỉ thấy hắn cầm trong tay xích sắt ném hư không, một cái lỗ đen lập tức xuất hiện, xích sắt luồn vào trong lỗ đen

một giây sau hồn phách Tần Mặc Diêu liền bị kéo ra ngoài!

"Thất sư tỷ!"

Diệp Thần nhìn thấy Tần Mặc Diêu, lập tức mừng rỡ vạn phần!

"Sư đệ!"

Tần Mặc Diêu đầu tiên là sững sờ, đợi nàng thấy rõ ràng là Diệp Thần, kích động đến nước mắt rưng rưng, một đầu nhào vào trong ngực Diệp Thần.

"Sư tỷ, tỷ không có việc gì quá tốt rồi!"

Diệp Thần cuối cùng là nhẹ nhàng thở ra, hồn phách Tần Mặc Diêu có thể bình yên vô sự, hết thảy đều đáng giá!

"Sư đệ, ta rất nhớ đệ"

Tần Mặc Diêu nhẹ giọng nức nở, đột nhiên, nàng nghĩ đến cái gì, rút ra thân thể trực câu câu nhìn chằm chằm Diệp Thần, mặt mũi tràn đầy chấn kinh mà hỏi:

"Sư đệ, nơi này là Minh Giới, địa phương người chết mới có thể đến! Chẳng lẽ đệ, đệ cũng đã chết?"

"Không có!"

Diệp Thần cười nhẹ một tiếng:"Đệ là tới mang hồn phách tỷtrở về!"

"Trời ạ! Tiểu sư đệ, chừng nào thì đệ trở nên lợi hại như vậy, ngay cả Minh Giới cũng có thể tùy thời xuất nhập!"Tần Mặc Diêu mở to hai mắt nhìn.

"Tiểu tử, dính nhau đủ chứ!"

"Ta đáp ứng chuyện ngươi muốn, ngươi thì sao?"Quỷ U Long không kiên nhẫn đánh gãy hai người đối thoại.

"Không có vấn đề!"

Diệp Thần cũng là coi trọng chữ tín người, lúc này nói với Chúc Cửu Âm:"Ta đã giải trừ quan hệ chủ tớ, Chúc Cửu Âm, ngươi tự do!"

"Chủ nhân, ta"

Ánh mắt Chúc Cửu Âm phức tạp, nếu không phải vừa thấy đã yêu Đồng Lân Xà, hắn thật không nỡ rời đi Diệp Thần, dù sao người ta là Thanh Đế a!

"Tốt!"

Quỷ U Long vung tay lên, nói với Đồng Lân Xà:"Muội muội, các ngươi coi như thành thân, nhanh đi động phòng đi!"

"..."

"Diệp tiểu tử, ngươi có muốn lưu lại uống chén rượu mừng hay không, nhốn nháo động phòng?"

"Không được, ta hiện tại muốn dẫn sư tỷ rời đi."

Diệp Thần trực tiếp liếc mắt, trong lòng tự nhủ hai đầu rắn giao phối có gì đáng xem, còn không bằng nhìn bên đường nướng bánh!

"Lão tử còn muốn lưu ngươi lại uống chén rượu đâu, chút mặt mũi này cũng không cho?"Quỷ U Long tức giận nói.

"Rượu đâu?"

"Này mới đúng mà, ai dám không uống rượu mừng muội muội ta?"

Quỷ U Long đắc ý cười, phân phó tiểu quỷ đem rượu ngon trân tàng của hắn bưng lên, đồng thời tự mình rót chén chất lỏng đỏ tươi cho Diệp Thần.

Về phần những người khác, chỉ có thể uống đến rượu cất phổ thông Minh Giới!

"Diệp tiểu tử, thân phận của ngươi không đơn giản a!"Quỷ U Long ý vị thâm trường nhìn Diệp Thần một chút, mặt mũi tràn đầy nghiền ngẫm cười nói.

"Có ý tứ gì?"Diệp Thần sững sờ.

"Vẫn được, thân phận của ngươi xứng với cùng ta uống rượu, tính tình của ngươi lão tử cũng rất thích! Uống!"

Quỷ U Long nói xong mình ngửa đầu trước đem rượu trong chén uống cạn sạch!

"..."

Diệp Thần thấy thế khẽ nhíu mày, Quỷ U Long tính cách cổ quái khó mà nắm lấy, nhưng có một chút có thể khẳng định, gia hỏa này là cái tính tình trung nhân, cũng không cần lo lắng hắn đùa nghịch hoa lá gì!

Chương 670. Cẩu tử cũng đi Hoàng Tuyền Lộ!

"U Long huynh, ta kính ngươi!"

Một bên mặt mũi La Cực Thần tràn đầy lấy lòng giơ chén rượu, mỉm cười nói với Quỷ U Long.

"La Cực Thần, lúc đầu ngươi là không xứng cùng ta uống rượu, bất quá hôm nay ta cho Diệp tiểu tử một bộ mặt, uống cái chén này!"

"..."

La Cực Thần mặt mo đỏ ửng, vạn vạn không nghĩ tới mình còn dính hào quang Diệp Thần.

Diệp Thần uống rượu xong, lúc này đưa ra ý kiến rời khỏi.

"Diệp tiểu tử, tiếp lấy!"

Quỷ U Long từ trong ngực móc ra một khối thiết bài đen nhánh khắc lấy âm phù, trực tiếp vứt cho Diệp Thần:"Có thời gian đến Vong Hồn Cô Thành cùng ta uống rượu!"

"Tốt!"

Diệp Thần tiếp nhận thiết bài, tiếp lấy lối vào Quỷ U Long thăm dò được thông hướng Nhân Giới, ôm quyền nói:"Đa tạ Quỷ Vương, có cơ hội nhất định cùng ngươi hảo hảo uống một chén!"

"Ân, lão tử chờ ngươi!"

"Sư tỷ, chúng ta đi!"

Diệp Thần nói xong kéo tay nhỏ Tần Mặc Diêu muốn rời khỏi, La Cực Thần thấy thế lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng đưa tiễn 'Tiểu ôn thần' này!

Nhưng hắn vui vẻ ba giây, liền nghe được Quỷ U Long thản nhiên nói:

"La Cực Thần, ngươi cùng Diệp tiểu tử đi lội Nhân giới đi!"

"Cái gì?"

La Cực Thần nghe xong trợn tròn mắt, nghĩ hắn đường đường trưởng lão Phiêu Miểu Phong Linh Giới đi Nhân Giới làm gì?

"Ngươi điếc? Cho ngươi đi liền đi, hỏi nói nhảm nhiều như vậy làm gì?"Quỷ U Long quát lớn.

"Quỷ Vương, ta cũng không muốn dẫn hắn đi cùng!"Diệp Thần nhíu mày.

"Ngươi không sợ Địa Phủ lần nữa câu đi hồn phách sư tỷ ngươi?"

"Hừ! Quản hắn Địa Phủ Minh Phủ, ai dám động đến sư tỷ ta, ta để hắn ngay cả quỷ đều không làm được!"

"Khẩu khí thật lớn!"

Hắc Bạch Vô Thường nghe xong lập tức phát hỏa, nếu không phải Quỷ U Long ở đây, bọn họ hiện tại liền muốn đem Tần Mặc Diêu bắt đi!

"La Cực Thần cũng coi như cao thủ, có hắn giúp ngươi chẳng phải là tốt hơn?"Quỷ U Long cười nói.

"Nghe ngươi nói như vậy, rất đáng tin cậy!"

"Không sai, lão đầu còn có thể giúp ngươi cản cướp đâu!"

"Cản cướp?"

Diệp Thần hồ nghi, mình có cái cướp gì cần La lão đầu giúp hắn cản?

"Tin tưởng ta, sẽ không sai!"Quỷ U Long nói.

"..."

Mình không thể 24 Giờ trông coi Thất sư tỷ, nếu có La lão đầu hỗ trợ trông coi, thật đúng là có thể tạo được tác dụng, Diệp Thần nghĩ như vậy liền đồng ý.

"Trẻ nhỏ dễ dạy!"

Quỷ U Long nhếch miệng lên, treo lên một tia đắc ý mỉm cười.

Cứ như vậy, La Cực Thần cực không tình nguyện đi theo Diệp Thần rời đi, Quỷ U Long nhìn xem thân ảnh Diệp Thần đi xa tự mình cười.

"Ca, ngươi thả tiểu tử kia đi làm gì, quá lợi cho hắn rồi!"Đồng Lân Xà thở phì phò chất vấn.

"Nha đầu ngốc, Diệp Thần là Thanh Đế chi mệnh!"

"Đúng, chủ nhân là Thanh Đế, vẫn là Thanh Mộc Thánh Thể, ngay cả Tướng Thần đều bị hắn thu phục!"Chúc Cửu Âm có chút đắc ý nói.

"Cái gì?"

Đồng Lân Xà nghe được Tướng Thần bị thu phục, cả kinh trợn mắt hốc mồm, ngay cả Quỷ U Long cũng cảm thấy giật mình, lẩm bẩm nói:

"Ngay cả Tướng Thần lão đệ đều nhận sợ hảo tiểu tử, ta thật không có nhìn lầm hắn! Tiểu muội nhớ lấy, loại người này không nên tùy tiện đắc tội, hóa thù thành bạn sẽ tốt cho tất cả mọi người!"

"Biết."

Đồng Lân Xà gật đầu, bất quá nàng vẫn là không sợ Diệp Thần, bởi vì thân phận chân thực của lão ca càng thêm đáng sợ so với Thanh Đế.

Minh Giới, Hoàng Tuyền Lộ.

Diệp Thần lần đầu tiên tới Hoàng Tuyền Lộ, không sai biệt lắm so với đường nhỏ nông thôn!

Hai bên đường trồng đầy Hoa Bỉ Ngạn màu đỏ, thỉnh thoảng còn có thể đụng phải vong hồn đi Hoàng Tuyền Lộ.

Rất nhanh, Diệp Thần liền đi tới cuối cùng Hoàng Tuyền Lộ, phía trước có một cái cửa, trong cửa bạch quang lấp lánh, xuyên qua cửa liền trở về Nhân giới.

Nhưng vào lúc này, sau lưng lại truyền đến một tiếng mắng mỏ giận dữ.

"Diệp Thần, các ngươi còn không mau mau dừng lại!"

Diệp Thần vừa định quay đầu, nhưng trong đầu đột nhiên nhớ tới Cố Trường Sinh đã nói, trên Hoàng Tuyền Lộ có người gọi mình, tuyệt đối không nên quay đầu!

"Sư tỷ, tuyệt đối đừng quay đầu!"

Diệp Thần ngay lập tức nhắc nhở Tần Mặc Diêu, lại quên bên người còn có La Cực Thần.

La Cực Thần không biết sáo lộ trong đó, nghe được có người

hô đần độn quay đầu lại

Bành!

Một tiếng vang trầm, bên người Diệp Thần đột nhiên bay lên một cỗ khói trắng, ngay sau đó La Cực Thần trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa!

Diệp Thần cả gan nhìn lại, chỉ thấy Hắc Bạch Vô Thường thở phì phò đuổi theo.

"A, lão La đâu?"Diệp Thần sững sờ.

"Gâu gâu!"

Chó?

Diệp Thần cúi đầu xem xét, chỉ thấy dưới chân chẳng biết lúc nào nhiều thêm đầu chó sữa nhỏ, vẫn là chó vườn Trung Hoa màu đen, phía trên hai mắt chó còn có hai chấm nhỏ màu vàng, chó bốn mắt điển hình!

"Ngọa tào! Cẩu tử cũng đi Hoàng Tuyền Lộ sao?"

Diệp Thần vừa dứt lời, Hắc Bạch Vô Thường liền lao đến, Bạch Vô Thường phun lưỡi dài đầu hung hãn nói:"Tiểu tử, mặc dù lão già thay ngươi ngăn cản một kiếp, nhưng ngươi thức thời tốt nhất giao ra hồn phách Tần Mặc Diêu, nếu không phủ ta sẽ không từ bỏ ý đồ!"

"Cẩu tử là La Cực Thần?"

Nghe được Bạch Vô Thường, Diệp Thần trong nháy mắt hiểu được, khó trách Quỷ U Long nói lão đầu khả năng giúp đỡ mình cản cướp, nguyên lai là ở đây a!

Chương 671. Tiểu cẩu cẩu thật đáng yêu!

"Gâu gâu gâu!"

La cực thần đều vội muốn chết, không phải mình chỉ quay đầu lại một chút sao, làm sao mẹ nó liền biến thành cẩu tử nha?

"Diệp Thần, ngươi có nghe hay không!"

Hắc Vô Thường hung hăng trừng mắt Diệp Thần, phẫn nộ quát:"Chẳng lẽ một người Dương Gian như ngươi, muốn theo Địa Phủ đối nghịch sao?"

"Địa Phủ tính là thứ gì! Ai dám khi dễ sư tỷ ta, coi như cùng lục giới là địch lại như thế nào?"Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, nói xong đem chân khí bản thân bạo phát ra!

Oanh!

Trên Hoàng Tuyền Lộ nổ vang một tiếng, Hoa Bỉ Ngạn xung quanh trong nháy mắt bị chân khí Diệp Thần phát ra chấn vỡ, quỷ hồn đi ngang qua cũng bị dọa đến 'Quỷ khóc sói gào'.

"Tốt, thật mạnh!"

Bạch Vô Thường mặt mũi tràn đầy cả kinh nói:"Thế mà còn có khí tức cương thi, tiểu tử ngươi rốt cuộc là ai?"

"Nghe cho kỹ, hôm nay ai dám cản ta, giết không tha!"

Diệp Thần thật phẫn nộ, Hắc Bạch Vô Thường muốn để hắn giao ra hồn phách Tần Mặc Diêu, làm sao có thể!

"Gâu gâu!"

La Cực Thần hướng về phía Hắc Bạch Vô Thường sủa loạn, kết quả kém chút hắn bị chính mình làm cho buồn nôn nôn!

Tiếng chó sủa gâu gâu, giống như không có lực uy hiếp gì a!

"Diệp Thần, ngươi sẽ hối hận!"

Hắc Vô Thường cắn răng nói:"Đừng quên thọ thần sinh nhật của ngươi là phủ ta quản, hai huynh đệ chúng ta muốn mạng ngươi tùy thời có thể!"

"Vậy ngươi liền thử một chút!"

Diệp Thần nói xong tay trái bóp ra Hàng Ma Quyết Ấn vỗ tới hướng Hắc Vô Thường, tay phải như thiểm điện nhô ra giống Quỷ U Long, một phát kéo lại đầu lưỡi Bạch Vô Thường, dùng sức kéo một cái, đau đến Bạch Vô Thường chảy ròng nước mắt.

"Diệp Thần, ngươi muốn chết!"

Hắc Vô Thường tránh thoát Hàng Ma Quyết, trong tay lập tức huyễn hóa ra một bản cổ tịch, phía trên dùng thể chữ phồn thể viết Ba chữ to 'Sinh Tử Bộ'!

Nhưng người anh em này lật vài tờ trực tiếp trợn tròn mắt, bên trong miệng lẩm bẩm nói

"Làm sao có thể chứ, tuổi thọ tiểu tử này thế mà không có ghi lại trong danh sách?"

"Hắc, hắc tử, đại gia ngươi mau tới giúp ta"

Đầu lưỡi là mệnh môn Bạch Vô Thường, giống như rắn bảy tấc, trong nháy mắt thành nhuyễn đản, đâu còn có bộ dáng m Sai!

"Diệp Thần, coi như hôm nay chúng ta thả ngươi đi, Địa Phủ

cũng sẽ không từ bỏ ý đồ!"Hắc Vô Thường biết không phải là đối thủ Diệp Thần, chỉ có thể cắn răng cảnh cáo nói.

"Bớt nói nhảm, kẻ ngăn ta chết!"

"Gâu gâu!"

"Các ngươi cứ đi đi, bất quá việc này không xong!"Hắc Vô Thường hận hận trừng La Cực Thần một chút, cả giận nói:"Lão cẩu, sớm muộn chặt ngươi hầm lẩu thịt cầy!"

"Gâu gâu gâu!"

La Cực Thần tức điên lên, Âm Sai đáng chết thế mà còn muốn ăn lẩu thịt cầy, ăn em gái ngươi!

"Sư tỷ, chúng ta đi!"

Diệp Thần cũng không muốn cùng Hắc Bạch Vô Thường dây dưa, dù sao đây là địa bàn của người ta, lúc này từ dưới đất ôm lấy 'Chó sữa nhỏ' La Cực Thần, nắm tay Tần Mặc Diêu đi vào thông hướng cửa Nhân Giới.

Ninh Châu.

Hôm nay Kiều An Na hiếm khi nghỉ ở nhà, An Khả Hân nói muốn ăn sủi cảo, thế là mấy nữ nhân sáng sớm liền ở biệt thự làm bánh sủi cảo.

"Đại sư tỷ, điện thoại tiểu sư đệ vẫn là gọi không thông sao?"Nhan Thanh một bên làm lấy sủi cảo, một bên nói.

"Ngoài vùng phủ sóng, tỷ hoài nghi tiểu sư đệ thật đi Linh Giới!"Kiều An Na cau mày nói.

"Đi Linh Giới cũng nên trở về đi?"Phượng Vũ Huyên chu miệng nhỏ, hồ nghi nói:"Chẳng lẽ là mỹ nữ Linh Giới nhiều, tiểu sư đệ vui đến quên cả trời đất?"

"Lục sư muội, muội muốn độc chiếm tiểu sư đệ a!"An Khả Hân hé miệng cười trộm.

"Nào có, An Khả Hân tỷ chớ nói nhảm!"

Khuôn mặt Phượng Vũ Huyên đỏ lên, kết quả An Khả Hân duỗi ra cánh tay, chỉ chỉ bao 'Sủi cảo' của nàng, cười nói:

"Còn không thừa nhận, sủi cảo đều bị muội bọc thành hình!"

"A?"

Phượng Vũ Huyên cúi đầu xem xét, quả nhiên, bao sủi cảo của nàng thế mà biến thành một cái hình trái tim.

Leng keng!

Đúng lúc này bên ngoài truyền đến một trận tiếng chuông cửa, Thượng Quan Dĩnh phủi bột mì trên tay, nói:"Muội đi mở cửa đi, có thể là chuyển phát nhanh tới!"

Ai cũng không để ý, một hồi phòng khách liền truyền đến tiếng kinh hô Thượng Quan Dĩnh.

"Tiểu sư đệ, đệ rốt cục trở về rồi!"

"Là tiểu sư đệ!"

Phượng Vũ Huyên nghe xong tranh thủ thời gian thả ra sủi cảo 'Dị hình' trong tay, vội vàng chạy ra ngoài, chúng nữ thấy thế nhao nhao bắt chước!

"Tiểu sư đệ, đệ đi đâu vậy, làm sao mới trở về!"

"Thối đệ đệ, đệ có phải tại Linh giới cua gái hay không, đều quên chúng ta!"

"..."

Sáu nữ nhân líu ríu, cũng không biết là ai lên trước tay nắm lỗ tai Diệp Thần, kết quả tất cả mọi người 'Vào tay', có bóp lỗ tai, có bóp cái mũi, có bóp cánh tay Diệp Thần.

"Sư tỷ, tha mạng a!"

"Gâu gâu!"

La Cực Thần thấy mình bị xem nhẹ tức điên lên, trưởng lão Linh Giới đến Nhân Giới, đám nha đầu này lại dám không nhìn mình?

"Oa, tiểu cẩu cẩu thật đáng yêu a!"

An Khả Hân cúi đầu xem xét, lập tức lộ ra nụ cười mê người, ngồi xổm người xuống đem cẩu tử bế lên, mặt mũi tràn đầy biểu lộ cưng chiều.

"A, tiểu sư đệ mua con chó đất nhỏ này ở đâu a?"

"Ta nhớ được khi còn bé, trong nhà Viên đại đầu cũng nuôi một con giống y như đúc!"

"Đúng a, có một lần sư phó còn muốn đem nó giết hầm nồi lẩu ăn, nói là bồi bổ thân thể cho chúng ta a!"

Chương 672. Mẹ vợ cho lão công đội nón xanh?

Thời gian buổi trưa.

Diệp Thần vừa trở lại sơn trang Vân Đỉnh, điện thoại liền vang lên, xem xét là Viên Vũ đánh tới.

"Thần ca, nghe Kiều tỷ nói cậu trở về, Tần tỷ cũng tỉnh?"Viên Vũ hưng phấn mà hỏi thăm.

"Tin tức tiểu tử cậu ngược lại là linh thông!"

"Đương nhiên rồi!"

Viên Vũ cười to nói:"Tôi cùng Lan Trần bọn họ ở với nhau a, Thần ca cậu ở đâu, chúng tôi lập tức tới!"

"Sơn trang Vân Đỉnh, buổi tối đi, cùng đi nhà Đại sư tỷ!"Diệp Thần nghĩ nghĩ nói.

"Cũng được! Tiểu biệt thắng tân hôn, buổi chiều khao chị dâu!"

"Kháo!"

Diệp Thần nghe xong nhịn không được liếc mắt.

Viên Vũ cũng không ngốc, nói xong tranh thủ thời gian cúp điện thoại, chỉ để lại một người Diệp Thần lộn xộn trong gió, gia hỏa đầu to này coi hắn là ngựa giống sao?

Diệp Thần vừa trở lại sơn trang Vân Đỉnh, bảo an nhìn thấy hắn vội vàng hô:

"Diệp tiên sinh, ngài xin dừng bước!"

"Có chuyện gì sao?"

Diệp Thần dừng lại lườm bảo an một chút, nhận ra hắn là đội trưởng bảo an sơn trang Vân Đỉnh lão Lý.

"Có thiếp mời phần ngài, những ngày này ngài một mực không tại, tôi còn buồn bực đâu, ngài ra khỏi nhà sao?"Lão Lý cười theo, từ trên thân móc ra một tấm thiệp mời màu đỏ.

"Thiếp mời?"

Diệp Thần tiếp nhận thiệp mời mở ra xem, chỉ thấy phía trên viết hàng chữ Khải có lực.

Giữa trưa ngày mười một tháng mười một, đỉnh Hoa Sơn, mời Diệp tiên sinh nhất thiết phải giá lâm.

Ký tên là Chu Nê, phía trên rõ ràng in hai chữ Mộ Dung.

"11/11?"

Nhìn thấy ngày hôm đó, không khỏi để Diệp Thần hoài nghi có phải là đào bảo hoặc là kinh đông thương gia đang làm trò quỷ, bất quá cái trò đùa này mở có chút lớn, muốn lừa gạt mình đi Hoa Sơn không có cửa đâu!

"Diệp tiên sinh, cẩu cẩu ngài thật đáng yêu, nhất định là chó quý báu đi?"Lão Lý thừa dịp quay người sờ lên đầu chó La Cực Thần.

"Gâu gâu!"

La Cực Thần nổi trận lôi đình, phàm nhân đáng chết, lại dám sờ đầu của hắn, chán sống sao?

"Chó vườn Trung Hoa!"

Diệp Thần thản nhiên nói:"Nó rất hung, về sau ông cũng đừng sờ nó, tôi cũng không có định cho nó tiêm vào vắc xin chó dại!"

"..."

Lão Lý xấu hổ cười một tiếng, quả nhiên, kẻ có tiền nuôi chó đều hung.

Chờ Diệp Thần vừa đi, lão Lý vội vàng lấy điện thoại di động ra bấm một số điện thoại, mười phần cung kính nói:

"Trương tiên sinh, chuyện ngài bàn giao làm xong!"

"Diệp Thần trở về?"Dầu kia điện thoại truyền tới một thanh âm khàn khàn của nam nhân.

"Đúng vậy a, tôi vừa đem thiệp mời giao cho hắn! Ngài nhìn số dư của tôi"Lão Lý cười hắc hắc.

"Biết!"

Đối phương nói xong trực tiếp cúp điện thoại, năm phút sau lão Lý thu được một đầu tin nhắn, trong ngân hàng nhiều thêm trăm ngàn khối.

Diệp Thần trở lại biệt thự thấy cửa không có đóng liền đi vào, kết quả Phát hiện Tô Tuyết Di một nhà, còn có cha mẹ của mình đều ở đây, người cả nhà ngồi ở phòng khách trên mặt mây mù che phủ!

"Lẽ nào lại như vậy! Diệp Thần này, đều ra ngoài bao lâu, liên lạc không được cũng không gọi điện thoại trở về!"

"Sẽ không phải là đi loại địa phương kia, lưu luyến quên về đi?"Lý Hương Cầm 'Sư tử Hà Đông rống' quanh quẩn trong phòng khách.

"Sẽ không, Diệp Thần không phải loại người này!"

Diệp Tử Long nghe xong vội vàng vì chính con trai mình biện hộ, Tô Vạn Đạt bên cạnh cũng cười nói:"Không sai, tôi nhìn Tiểu Diệp là người đàng hoàng, tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện có lỗi với Tiểu Tuyết!"

"Hừ, đàn ông các người đều như thế!"

Lý Hương Cầm thở phì phò nói xong, lại đi trấn an Tô Tuyết Di ngồi ở bên cạnh.

"Con gái, con cũng đừng sốt ruột, người trẻ tuổi mà, phạm chút sai cũng bình thường, cha con năm đó cũng vậy, mẹ quản ra trò, sau đó hắn muốn chơi cũng không có cơ hội!"

"Cha mẹ, Tiểu Tuyết, các người đều ở đây a?"Diệp Thần đi nhanh tới, lại để cho Lý Hương Cầm nói tiếp mình sợ là sẽ biến thành 'Trần Thế Mỹ'.

"Con trai!"

"Con rể!"

"Lão công, anh rốt cục trở về, ô ô"

Đám người nhìn lại là Diệp Thần, phiền muộn trong lòng lập tức quét sạch, Tô Tuyết Di nhanh chóng từ trên ghế salon đứng người lên, giống nhũ yến về tổ nhào vào trong ngực Diệp Thần nhỏ giọng nức nở, ôm thật chặt hắn không chịu buông tay.

"Tiểu tử thúi, những ngày này đi đâu, nhìn xem Tuyết Di gấp thành dạng gì!"

Sở Lan cao hứng rất nhiều, vẫn không quên giúp nàng dâu 'Giáo huấn' Diệp Thần vài câu, ai bảo con trai nàng không chiếm lý đâu?

"Con rể, lần này con xác thực quá mức, vài ngày mà điện thoại

đều đánh không thông!"

Lý Hương Cầm một mặt nghiêm túc nhìn xem Diệp Thần, chất vấn:"Con thành thật bàn giao, đến cùng là địa phương nào để con lưu luyến quên về, ngay cả nàng dâu mình đều quên?"

"Ách"

Diệp Thần khó lòng giãi bày, nếu là chính mình nói đi Minh Giới, Lý Hương Cầm có thể xù lông hay không, tưởng rằng chú nàng chết a?

"Khụ khụ, nếu Diệp Thần trở về liền tốt!"

Tô Vạn Đạt thấy thế ra hoà giải nói:"Thời gian cũng không sớm, nếu không ăn cơm trước đi, có chuyện gì một hồi lại nói?"

"Ông chỉ có biết ăn!"Lý Hương Cầm hung hăng trừng Tô Vạn Đạt một chút:"Chuyện con gái ông cũng không có chút quan tâm nào, tôi thật hoài nghi Tiểu Tuyết có phải là con gái ông hay không!"

"..."

Ngọa tào!

Diệp Thần nghe nói như thế đều mộng, chẳng lẽ mẹ vợ cho lão công mình đội nón xanh?

Chương 673. Hiến lương!

Quả nhiên, Tô Vạn Đạt nghe nói như thế mặt đều đen, tìm cho mình cái nấc thang:"Quên đi, tôi đi mua một ít đồ ăn, giữa trưa cùng một chỗ ăn một bữa cơm đi!"

"Lão Tô, tôi cùng ông đi với nhau!"

Diệp Tử Long cũng sợ Lý Hương Cầm, tuy nói là thông gia, nhưng bà thông gia này là thật 'Hổ' A, nổi cơn giận là cái nam nhân cũng dám chuồn, hắn cũng không muốn tai bay vạ gió

"Con trai, những ngày này đến cùng con làm gì?"Sở Lan tò mò hỏi.

Mẹ con Lý Hương Cầm cũng trực câu câu nhìn chằm chằm hắn, hiển nhiên các nàng càng muốn biết hướng đi Diệp Thần.

"Thất sư tỷ sinh bệnh, con đi trong núi sâu giúp nàng tìm thảo dược, khả năng điện thoại không tín hiệu đi!"Diệp Thần tìm cái cớ trả lời.

"Thì ra là thế!"

Mấy nữ nhân nghe xong lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, Lý Hương Cầm lúc này cười nói:"Tôi đã sớm nói Diệp Thần không phải loại người này, nếu không làm sao làm con rể tôi được!"

"..."

Diệp Thần im lặng, mẹ vợ này trở mặt thật là nhanh, còn có chút dễ quên!

"Khó trách anh mang theo con chó về nhà, là nó giúp anh tìm

thảo dược sao?"Tô Tuyết Di sờ lên đầu chó con La Cực Thần cười nhẹ nhàng mà hỏi thăm.

"Xem như thế đi!"

Diệp Thần gật gật đầu, sau đó đứng dậy cầm lên La Cực Thần trực tiếp đem hắn nhốt vào nhà vệ sinh, miễn cho lão sắc cẩu chiếm hắn tiện nghi vợ!

"Chó đất nhỏ không tệ, nuôi lớn ăn tết có thể làm thịt nó, để lão Tô làm tiệc thịt chó!"Lý Hương Cầm cười nói.

"Gâu gâu!"

La Cực Thần tức giận đến oa oa kêu to, như thế nào người người đều muốn ăn nó, chẳng lẽ cẩu tử tại Nhân Giới không nhận chào đón như thế sao?

Chờ Diệp Thần từ nhà vệ sinh ra, họa phong bên ngoài đã sớm thay đổi, ba nữ nhân líu ríu vây lại một chỗ bát quái.

Một hồi chợ bán thức ăn giá thịt trướng, một hồi lại mỹ phẩm dưỡng da.

Quả nhiên, chủ đề nữ nhân mãi mãi cũng là những thứ này, cùng tuổi tác không quan hệ!

Giữa trưa Tô Vạn Đạt cùng Diệp Tử Long tại phòng bếp, làm một bàn lớn đồ ăn, ăn xong ngồi ở nhà một hồi Lý Hương Cầm liền đưa ra rời đi.

"Con rể, các con sớm nghỉ ngơi một chút a!"

Lý Hương Cầm cười đến rất quỷ dị, nói xong còn đưa cái ánh mắt cho Tô Tuyết Di, coi là Diệp Thần không thấy đâu cả!

"Mẹ, chúng con vừa cơm nước xong xuôi a!"Khuôn mặt Tô Tuyết Di đỏ lên, có chút ngượng ngùng lườm Diệp Thần một chút.

"Vậy thì càng phải hoạt động nhiều!"Lý Hương Cầm nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

"..."

Một bên Tô Vạn Đạt buồn bực, bình thường ở nhà để Lý Hương Cầm đứng dậy cầm cái điều khiển từ xa nàng đều chẳng muốn động, hôm nay thế mà để con gái vận động nhiều?

Chờ Lý Hương Cầm các nàng vừa đi, Tô Tuyết Di mắt hạnh ngậm xuân nhìn xem Diệp Thần, ôn nhu nói:

"Lão công, những ngày này anh nhớ em không?"

"Đương nhiên nhớ, nhớ chết!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

"Em cũng vậy!"

Tô Tuyết Di nở nụ cười xinh đẹp, nói hoàn mỹ tư tư kéo tay Diệp Thần chạy vào trong phòng ngủ.

"Khụ khụ, lão bà, giờ mới giữa trưa, nếu không tối nay lại nói?"

"Mẹ em nói, nam nhân đi công tác trở về đều muốn hiến lương, không giao ra được chính là có ngoại tình, anh cự tuyệt em?"Tô Tuyết Di hồ nghi nói.

"Tốt a!"

Diệp Thần nhún vai, nếu cô nàng này chủ động 'Đưa tới cửa', mình không có lý do không ăn a!

Rất nhanh, trong phòng ngủ liền truyền tới một trận thanh âm mỹ diệu.

Ban đêm, Diệp Thần vốn muốn gọi Tô Tuyết Di cùng đi nhà

Kiều An Na ăn cơm, kết quả cô nàng này trực tiếp ỷ lại trên giường không chịu, còn oán trách Diệp Thần thể lực quá tốt rồi!

"Vậy được rồi, em gọi thức ăn ngoài đi!"

Diệp Thần cười xấu xa một tiếng, nói xong rời đi biệt thự trực tiếp lái xe đi nhà Kiều An Na

Chờ lúc Diệp Thần đến biệt thự Kiều An Na, bọn người Viên đại đầu đều đã tới trước, ngay tại phòng khách bồi mấy vị sư tỷ huyên thuyên!

"Thần ca!"

Viên đại đầu giang hai tay, trực tiếp cho Diệp Thần một gấu ôm.

Diệp Thần cùng mọi người nói chuyện phiếm vài câu, phát hiện Lan Trần không hăng hái lắm, ngồi ở một bên tựa hồ dáng vẻ tâm sự nặng nề, không khỏi hiếu kì hỏi:

"Lão Lan, cậu thế nào, mặt ủ mày chau!"

"Thần ca, cha tôi bị người ám toán!"Lan Trần cau mày, trầm giọng nói:"Hiện tại còn nằm tại bệnh viện đâu!"

"Người nào dám ám toán Lan gia cậu?"

Nghe được tin tức này, mặt mũi Diệp Thần tràn đầy không thể tin, Lan gia thế nhưng là 'Việt Châu Vương' Ai dám khiêu khích?

"Tạm thời còn không có tra được, nhưng ngoại giới truyền ngôn có quan hệ cùng Liêu gia Thâm Châu!"Lan Trần nói.

"Gia tộc cổ võ Liêu gia? Bọn họ tại sao muốn xuất thủ với cha cậu?"

"Ân!"

Lan Trần gật gật đầu, thần sắc ngưng trọng nói:"Tôi hoài nghi chính là một chuyện nhỏ dẫn phát đoạn thời gian trước!"

Nguyên lai, ngay tại một tuần lễ trước, cha Lan Trần là Lan Vạn Lý tại khách sạn nhà mình chiêu đãi hộ khách, kết quả có người cùng Lan Vạn Lý giựt phòng, tự nhiên là không thành!

Nhưng đối phương hết lần này tới lần khác là nữ nhân xinh đẹp không nói đạo lý, tại chỗ xì nước bọt vào mặt Lan Vạn Lý, còn gọi đồng bọn tới ý đồ vây đánh Lan Vạn Lý!

Thân là 'Việt Châu Vương' Lan Vạn Lý cái nào nhận qua cục tức này, lúc này gọi người đem đối phương thu thập một trận, ngoại trừ nữ nhân kia, nam tính khác đều được đưa vào bệnh viện!

Chương 674. Các sư tỷ say rượu!

"Đối phương rất ngưu bức sao, dám cùng cha cậu khiêu chiến?"Viên đại đầu hiếu kỳ nói.

"Ngưu bức cái cọng lông! Chính là tiểu minh tinh được người bao nuôi!"

Lan Trần nghe xong giận không chỗ phát tiết, cả giận nói:"Tiện nhân kia ăn thiệt thòi xong tìm thương nhân Hồng Kông Thâm Châu hỗ trợ, thương nhân Hồng Kông đắc tội không nổi cha tôi liền tìm Liêu gia, kết quả ngày hôm sau liền xảy ra chuyện, cha tôi bị đánh lén đưa vào bệnh viện!"

"Gia gia cậu nói thế nào?"Diệp Thần cau mày nói.

"Hiện tại không có chứng cứ chứng minh là ai làm, lại nói, Liêu gia thật sự là không dễ chọc a!"Lan Trần nói lên Liêu gia không khỏi thở dài.

"Lão Lan, cái gì cũng đừng nói, ăn cơm xong tôi đi Thâm Châu nhìn cha cậu!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, thản nhiên nói:"Chúng ta là huynh đệ, cha cậu bị người đánh lén, bút trướng này làm gì cũng phải giúp hắn đòi lại!"

"Thần ca"

"Lan Trần, khẩu khí này tôi cũng giúp cậu phát tiết!"Văn Tinh vểnh lên chân bắt chéo, một mặt cười xấu xa nói:"Vừa vặn tôi còn chưa có đi qua Việt Châu đâu, nghe nói đồ vật bên kia ăn thật

ngon, nhất định phải đi nếm thử!"

"Sư đệ, chính đệ cẩn thận, thực lực gia tộc cổ võ không thể coi thường!"Thượng Quan Dĩnh nhắc nhở.

"Yên tâm đi sư tỷ, đệ là người rất giảng đạo lý!"

"..."

Cơm tối rất nhanh bắt đầu, Kiều An Na cùng Nhan Thanh làm một bàn lớn sơn trân hải vị, rượu cũng là rượu ngon, một bàn lớn người cười cười nói nói vừa ăn vừa uống, được không khoái hoạt!

"Sư đệ, đêm nay chúng ta không say không về!"Thượng Quan Dĩnh bưng chén rượu lên cười nói.

"Tốt, đệ liều mình bồi sư tỷ!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, ngửa đầu đem trong chén liệt tửu uống một hơi cạn sạch.

Thời gian thoáng một cái đã qua, chớp mắt một bữa cơm liền ăn tới mười giờ tối!

Trên bàn, dưới mặt đất bình rượu càng là chất thành núi nhỏ, Viên Vũ say đến mí mắt đều không mở ra được, ngay cả Diệp Thần cũng có mấy phần men say!

Lan Trần mình cũng uống nhiều, vẫn là bị Văn Tinh khiêng rời đi biệt thự, đêm nay muốn đi Thâm Châu sợ là không thể nào!

Trong biệt thự chỉ còn lại có Diệp Thần cùng bảy vị sư tỷ hắn.

"Thối, thối đệ đệ, dìu tỷ đi phòng ngủ"

Liễu Nhược Hi mặc đồng phục cảnh sát mắt say lờ đờ mê ly nhìn xem Diệp Thần, gương mặt trắng nõn có chút hiện ra đỏ ửng, tóc hơi có vẻ xốc xếch sợi rũ xuống trên trán, để cho người ta có

loại cảm giác muốn ngừng mà không được.

Diệp Thần bất đắc dĩ chỉ có thể đem Liễu Nhược Hi nâng đỡ, một cỗ mùi thơm xử nữ nhàn nhạt lập tức xông vào mũi, Diệp Thần đem một cái tay đặt ở bên trên eo thon Liễu Nhược Hi, mềm mềm, xúc cảm thật tốt!

"A"

Liễu Nhược Hi bị Diệp Thần bắt lấy bên hông, bên trong miệng thế mà phát ra một trận tiếng rên rỉ dụ người.

"Sư tỷ, tỷ, tỷ đừng phát ra loại thanh âm này được không?"

Diệp Thần dở khóc dở cười, thanh âm này khiến cho trong lòng của hắn ngứa, nhiệt huyết trong cơ thể cũng bắt đầu xao động bất an.

"Thối, thối đệ đệ, sư tỷ phải ngủ giường lớn"

Liễu Nhược Hi dựa vào trên thân Diệp Thần, phun mùi rượu, nhìn xem Diệp Thần cười ngây ngô nói:"Hì hì, sư tỷ uống say, thối đệ đệ theo giúp tỷ!"

"Tốt tốt tốt, đệ cùng tỷ!"

Diệp Thần dở khóc dở cười, thật vất vả đem Liễu Nhược Hi đưa vào gian phòng thu xếp tốt, lại nghe được bên ngoài truyền đến các sư tỷ kêu gọi

"Sư đệ, đệ, đệ đi đâu vậy?"

"Diệp Thần, tỷ tỷ đau đầu, tiểu sư đệ, đệ ở đâu?"

"..."

Tiếng kêu liên tiếp để Diệp Thần cũng không đoái hoài tới Liễu Nhược Hi, vội vàng quay người lại đi trấn an nhóm 'Túy Miêu' bên

ngoài!

"Sư đệ, đệ, đệ cùng Tứ muội đi đâu?"

"Nhược Hi cùng sư đệ đi phòng ngủ, khẳng định làm chuyện xấu xấu hổ hổ đi?"

Phượng Vũ Huyên thiêu động mày liễu, đôi mắt đẹp hàm tình mạch mạch, tựa hồ tại nhắc nhở Diệp Thần làm chút gì với nàng.

"Không được, tiểu sư đệ bất công, chỉ sủng Tứ sư muội, ta cũng muốn!"

Thượng Quan Dĩnh cũng không biết thật say giả say, cong lên môi đỏ dịu dàng nói:"Sư đệ, tỷ cũng vây lại, muốn ngủ!"

"Sư đệ, tỷ tỷ không đứng lên nổi, đệ ôm ta đi vào đi?"

"..."

Đột nhiên, sáu vị sư tỷ còn lại đều vây lại, nhao nhao để Diệp Thần đưa các nàng đi nghỉ ngơi.

Diệp Thần thấy thế dở khóc dở cười, cùng một chỗ say rượu, cùng một chỗ mệt rã rời?

Các sư tỷ đều thương lượng xong đi?

Bất quá hắn cũng không được lựa chọn, chỉ có thể đêm từng vị sư tỷ đưa vào phòng ngủ, các nàng cũng đều phải ngủ trên một giường lớn, cũng may giường Kiều An Na thật rất lớn, rất lớn!

Thu xếp tốt bảy vị sư tỷ, cái trán Diệp Thần cũng toát ra tầng tầng mồ hôi rịn.

"Sư tỷ, các người nghỉ ngơi đi, đệ đi về trước!"

Ừng ực!

Diệp Thần nói xong kìm lòng không được nuốt ngụm nước bọt, bảy người sư tỷ ngọc thể tuyệt đang nằm dưới mí mắt hắn, là một nam nhân bình thường đều sẽ nhiệt huyết sôi trào tốt a!

"Tiểu sư đệ, tỷ tỷ không thoải mái."

Ngay tại Diệp Thần chuẩn bị rời đi lúc, Thượng Quan Dĩnh lá gan lớn nhất đột nhiên thì thầm nói.

Chương 675. Gặp lại Văn Linh!

Diệp Thần nghe xong đành phải đi đến bên người Thượng Quan Dĩnh, chuẩn bị thay nàng bắt mạch, đêm nay các sư tỷ uống hết không ít rượu, vạn nhất dụ phát bệnh chứng cấp tính cũng thật phiền toái.

Nhưng hắn vừa mới sờ tới cổ tay Quan Dĩnh, liền bị Phượng Vũ Huyên ở một bên ôm cổ, dưới chân một lảo đảo ngã ở trên giường.

Các sư tỷ ngủ đến mơ mơ màng màng, cảm giác có đoàn thịt thịt ủ ấm trên giường, nhao nhao bu lại, có ôm tay, có ôm đùi, Tần Mặc Diêu dứt khoát ôm lấy đầu Diệp Thần, như ôm gối đầu chăm chú ôm ở ngực

Lập tức một cỗ mùi sữa thơm ngát thẳng hướng trong lỗ mũi Diệp Thần!

"Sư tỷ"

Diệp Thần cũng không tốt phản kháng, sợ ngộ thương đến chư vị sư tỷ, nhưng hắn vừa mở miệng Tần Mặc Diêu liền ôm chặt hơn nữa, một đoàn đồ vật mềm nhũn trực tiếp 'Nhét' ở miệng Diệp Thần!

An Khả Hân trong mơ mơ màng màng phát hiện không có địa phương ôm, thở phì phò đưa tay vỗ!

Bành!

Một tiếng vang trầm, Diệp Thần đau đến kém chút rơi nước mắt, hắn phảng phất nghe được tiếng khóc 'Tiểu tiểu Diệp'.

Trùng hợp lúc này điện thoại di động Diệp Thần vang lên, hắn thật vất vả từ trong thân thể Tần Mặc Diêu đem đầu chui ra, từ trong túi quần lấy điện thoại di động ra xem xét, lập tức mặt đều tái rồi, quả nhiên là Tô Tuyết Di gọi tới!

"Alo, nàng dâu!"

Diệp Thần suy nghĩ một chút vẫn là nhận nghe điện thoại.

"Lão công, chừng nào thì anh trở về a?"Tô Tuyết Di ngữ khí u oán nói.

"Lập tức trở về!"

"Nhanh lên, em đói bụng, thuận tiện giúp em mang một ít đồ nướng trở về đi, em muốn ăn!"

"Tốt!"

Cúp điện thoại, Diệp Thần cẩn thận từng li từng tí bứt ra rời giường, rón rén đi ra khỏi phòng, cũng may các sư tỷ đều uống nhiều quá, lúc này đều đã ngủ thật say.

Nguy hiểm thật!

Diệp Thần từ biệt thự ra thở ra một hơi dài, kém chút nhịn không được đem bảy vị sư tỷ cùng một chỗ 'Ăn', vậy có bao nhiêu kích thích!

Ninh Châu, một con đường chợ đêm.

Tô Tuyết Di thích ăn cánh gà nướng nơi này, vừa thơm vừa cay, là cái ăn hàng đều không cách nào cự tuyệt.

Diệp Thần dừng xe xong, hướng phía một quầy đồ nướng quen thuộc đi đến, kết quả xa xa liền nhìn thấy trước gian hàng vây quanh một đám người tựa hồ tại cãi nhau!

"Các người chớ làm loạn, bằng không tôi sẽ gọi cảnh sát!"

Trong đám người truyền tới một giọng của nữ nhân, Diệp Thần sững sờ, đây không phải thanh âm Tôn Bảo Bảo sao?

"Nha đầu chết tiệt kia, có gan liền gọi a!"

"Nếu là dám, hôm nay lão nương liền rút da của ngươi!"Một cái giọng phách lối khác của nữ nhân trong đám người nổ vang!

"Bảo Bảo, quên đi thôi."

Một nữ tử dáng dấp tuấn mỹ bên cạnh Tôn Bảo Bảo, nhút nhát lôi kéo Tôn Bảo Bảo, hiển nhiên là muốn dàn xếp ổn thỏa.

"Tiểu Linh, có tớ ở đây, đừng sợ bọn họ!!"Tôn Bảo Bảo tức hô hô nói.

Văn Linh?

Diệp Thần đi vào đám người xem xét không khỏi ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới nữ hài lần trước cứu tại Viện Y Học cũng ở đây, nhìn giống như vẫn là bằng hữu cùng Tôn Bảo Bảo.

"Hắc tử, hung hăng giáo huấn con quỷ nhỏ này cho ta, đem miệng thúi của nàng quất nát cho ta!"

Đứng tại đối diện Tôn Bảo Bảo là một nữ tử trẻ tuổi tướng mạo quyến rũ, toàn thân hình xăm, nhuộm mái tóc màu đỏ, ngoài miệng ngậm thuốc lá, xem xét hạng người xã hội.

Nghe được Tôn Bảo Bảo nói như vậy, nữ nhân hừ lạnh một tiếng, quay đầu đối bên người áo đen tráng hán nói.

"Được rồi, Tịnh tỷ!"

Người áo đen nhe răng cười một tiếng, nói xong đưa tay liền muốn quất vào trên mặt Tôn Bảo Bảo.

"Không muốn a!"

Văn Linh nào gặp qua chiến trận này, dọa đến lớn tiếng hét rầm lên.

Mắt thấy bàn tay người áo đen liền muốn đánh tại trên mặt Tôn Bảo Bảo , đột nhiên, một cái bàn tay như thiểm điện từ một bên nhô ra, vững vàng bắt lấy cổ tay người áo đen.

"Trước mặt mọi người đánh nữ nhân, ai cho ngươi lá gan?"Diệp Thần lạnh lùng nhìn về phía tráng hán áo đen.

"Ngươi, ngươi là ai, mau buông ta ra!"

Người áo đen mặt mũi tràn đầy khiếp sợ nhìn xem Diệp Thần, hắn đã xuất khí lực bú sữa, làm sao tay Diệp Thần giống kìm sắt vững vàng nắm lấy, căn bản rút ra không được!

"Diệp Thần?"

"Diệp tiên sinh?"

Tôn Bảo Bảo cùng Văn Linh thấy rõ ràng là Diệp Thần, trên mặt hai người lập tức lộ ra vẻ mừng rỡ.

"Tiểu tử, thức thời mau thả huynh đệ của ta, bằng không ngươi sẽ chết rất thảm!"Nữ nhân hung tợn trừng mắt Diệp Thần, mà mấy tên tráng hán sau lưng nàng cũng từ trên thân móc ra chủy thủ sáng long lanh.

Quần chúng ăn dưa vây xem dọa đến nhao nhao tản ra, miễn cho đánh nhau đã ngộ thương mình.

"Huynh đệ?"

Diệp Thần cười lạnh.

Răng rắc!

Một tiếng xương cốt vỡ vang lên, ngay sau đó đám người liền nghe được âm thanh người áo đen kêu thảm như heo bị làm thịt.

"Hỗn đản!"

Nữ nhân thấy thế tức giận đến mặt đều tái rồi, cả giận nói:"Các huynh đệ, chơi chết hắn cho ta!"

"Tiểu tử, làm tổn thương huynh đệ ta, đi chết đi!"

Mấy tráng hán như hổ đói sau núi, cầm trong tay lợi đao, nhao nhao đánh tới hướng Diệp Thần!

Chương 676. Đại tỷ?

"Một bầy kiến hôi, muốn chết!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, hôm nay hắn đều chẳng muốn động thủ cùng những tiểu lưu manh này, chỉ thấy hai tay hắn đút túi, đối mặt tráng hán đánh tới như thiểm điện đá ra mấy cước!

Bịch!

Ba tráng hán còn chưa đụng được góc áo Diệp Thần, đã phải che lấy bụng dưới ngã trên mặt đất, rên rỉ thống khổ lấy, thân thể còng xuống biến thành con tôm!

"Ngươi"

Nữ nhân thấy thế vừa vội lại sợ, nàng cố giả bộ trấn định lấy điện thoại di động ra, run giọng nói:"Tiểu tử có gan chớ đi, ta hiện tại liền gọi người tới thu thập ngươi!"

"Ngớ ngẩn!"

Diệp Thần đều chẳng muốn nhìn nhiều nữ nhân một chút, quay đầu nói với Văn Linh cùng Tôn Bảo Bảo ở một bên cả kinh trợn mắt hốc mồm:"Nơi này ngư long hỗn tạp, về nhà sớm đi!"

"Diệp Thần, cậu đánh nhau thật là lợi hại nha!"

Tôn Bảo Bảo nhẫn nhịn nửa ngày, biệt xuất câu nói này.

"Diệp tiên sinh, cám ơn!"

Văn Linh tỉnh táo lại sau, mặt mũi tràn đầy cảm kích cho Diệp Thần bái, nói:"Nếu không phải cậu, đêm nay tôi cùng Bảo Bảo sẽ

phải xui xẻo!"

"Các người là bằng hữu?"Diệp Thần hiếu kì hỏi.

"Ân, chúng tôi không chỉ có là bằng hữu, còn là đồng học a!"Văn Linh gật đầu.

"Diệp Thần, nếu không cậu dẫn chúng tôi ăn bữa khuya đi, chúng tôi vừa tan tầm tại bệnh viện thực tập, còn không có ăn cơm chiều đâu!"Tôn Bảo Bảo tuyệt đối là cái ăn hàng, vừa xung đột cùng bọn lưu manh, thế mà lại còn nghĩ đến ăn.

"Các người thực tập?"

Diệp Thần nhìn hai người một chút, nói:"Tốt a, phía trước có tiệm mì không tệ, tôi mời các người ăn mì thịt bò đi!"

"A, có người mời khách ăn mì bò!"Tôn Bảo Bảo nghe xong là Diệp Thần mời khách sướng đến phát rồ.

"Vậy, vậy những người này làm sao bây giờ?"

Văn Linh lá gan tương đối nhỏ, nhìn xem lưu manh nằm trên mặt đất hô hấp càng ngày càng yếu, mặt mũi tràn đầy lo âu hỏi.

"Đừng để ý tới bọn chúng, chúng ta đi!"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, lưu manh đánh nữ nhân, mình chỉ là đá nát bọn họ mỗi người một cái thận, tuyệt đối tính khách khí!

"Đi thôi Tiểu Linh, bụng tớ đều đói chết!"Tôn Bảo Bảo kéo cánh tay Văn Linh, không tim không phổi cười nói.

"..."

Còn tốt Tôn Trường Sinh không ở đây, nếu không nhìn thấy cháu gái của mình sao mà to gan như vậy, đoán chừng bệnh tim

đều phải dọa ra!

Diệp Thần mang theo Văn Linh các nàng nghênh ngang rời đi, nữ nhân lại được bấm điện thoại, khóc lóc kể lể vào loa:

"Đại tỷ, chúng em người bị đánh!"

"Ở đâu?"

Đầu kia điện thoại truyền tới thanh âm băng lãnh một nữ nhân.

"Đường phố chợ đêm!"

"Chờ lấy!"

Ba!

Điện thoại bị cúp máy, nữ nhân sững sờ, lập tức quay người nhìn về phía phương hướng Diệp Thần rời đi, hừ lạnh nói:"Tiểu tử, chờ đại tỷ tới nhìn ngươi chết như thế nào!"

"Hắt xì!"

Diệp Thần mới vừa ở tiệm mì ngồi xuống liền hắt hơi một cái, kết quả rước lấy Tôn Bảo Bảo dừng lại ghét bỏ.

"Diệp Thần, mì của tôi phải thêm hai quả trứng gà, một cây lạp xưởng, cậu cũng đừng đau lòng a!"Tôn Bảo Bảo làm cái mặt quỷ trêu chọc nói.

"Bảo Bảo, chúng ta chớ ăn nhiều như vậy!"

Văn Linh không đành lòng 'Làm thịt' Diệp Thần, nói với Tôn Bảo Bảo có chút hài nhi mập.

"Không quan hệ!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, đổi đề tài hỏi:"Hai người thực tập tại bệnh viện Ninh Châu sao, tan tầm muộn như vậy?"

"Hừ! Còn không phải sắc chủ nhiệm kia, cứ lưu tôi cùng Văn Linh lại, lấy cớ chủ đề nghiên cứu thảo luận bệnh nhân, thảo luận với những thực tập sinh tay chân lóng ngóng, tức chết bản cô nương!"Tôn Bảo Bảo nghe xong tức giận nói, miệng đều muốn vểnh đến bầu trời!

"Văn Linh, bị quấy rối?"

Văn Linh khẽ cắn môi son gật gật đầu, ôn nhu nói:"Thực sự không được, tôi liền đổi một bệnh viện là được!"

"Diệp Thần, cậu làm sao lại quan tâm Văn Linh a! Chẳng lẽ lần trước cậu cứu nàng có tình cảm?"

Tôn Bảo Bảo vểnh lên miệng nhỏ, một mặt bát quái cười nói:"Các người sẽ không ở cùng nhau đi?"

"Bảo Bảo, cậu chớ nói nhảm!"Văn Linh khuôn mặt đỏ lên, hiển thị rõ tiểu nữ nhân tư thái.

"Hì hì, Tiểu Linh, tớ nói đùa! Bất quá tớ cũng chịu không được chủ nhiệm biến thái kia, đáng tiếc y quán gia gia của tớ cũng có phiền phức, bằng không cậu đi với tớ đến Chúng Sinh Đường làm thầy thuốc cũng rất tốt!"Tôn Bảo Bảo thở dài nói.

"Y quán Tôn lão xảy ra chuyện gì?"

Diệp Thần nghe xong không khỏi nhăn nhăn lông mày, hắn thật lâu không có đi, hôm nay nghe Tôn Bảo Bảo nói lên mới biết được, Chúng Sinh Đường đều muốn đóng cửa!

Vừa dứt lời, đột nhiên trong tiệm xông tới một đám người khí thế hung hăng, dẫn đầu vẫn là mỹ nữ tuyệt sắc!

"Không tốt!"

Tôn Bảo Bảo ngồi đối mặt cổng, nàng nhìn thấy nữ hình xăm trước đó cũng tới, trong lòng lập tức thầm nghĩ không ổn.

"Đại tỷ, chính là tiểu tử này, còn có hai con quỷ cái kia!"

Nữ hình xăm xông tới phát hiện bọn người Diệp Thần, chỉ vào Diệp Thần quay đầu thở phì phò nói với 'Đại tỷ' bên cạnh.

"Diệp, Diệp tiên sinh?"

Cung Tuyết Hoa chỉ là nhìn bóng lưng liền nhận ra Diệp Thần, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Diệp Thần lúc này mới chậm rãi quay người, lạnh lùng lườm Cung Tuyết Hoa một chút, thản nhiên nói:

"Cung tiểu thư, lần trước tôi niệm tình Cung gia cô cả nhà trung liệt, cho nên mới tha cho cô một mạng, không có nghĩ rằng cô chạy càng xa trên con đường xã hội đen này?"

Chương 677. Chúng Sinh Đường gặp chuyện!

"Hỗn đản! Ngươi làm sao nói chuyện như vậy với đại tỷ!"Nữ hình xăm giận tím mặt.

Ba!

Vừa dứt lời, trên mặt nữ hình xăm nhiều thêm năm dấu ngón tay đỏ tươi, Cung Tuyết Hoa hung hăng một bàn tay quất vào trên mặt nàng.

"Đại tỷ, chị, chị vì cái gì đánh em a?"Nữ hình xăm che lấy mặt bị đánh, mở to hai mắt nhìn.

"Ngay cả Diệp tiên sinh cũng không nhận ra, đáng đời bị đánh!"

Cung Tuyết Hoa răn dạy nữ hình xăm xong, lại vội vàng xin lỗi Diệp Thần:"Diệp tiên sinh, thật xin lỗi! Bọn thủ hạ có mắt không biết Thái Sơn, mạo phạm đến cậu!"

"Đừng nói những thứ vô dụng kia!"

Diệp Thần không nhịn được khoát khoát tay, lạnh giọng cảnh cáo nói:"Tôi không hi vọng tại Ninh Thành nhìn thấy có xã hội đen khi dễ lão bách tính, nếu để cho tôi gặp lại một lần, cô cùng Bạch Vĩnh Chính đều đi chết đi!"

"..."

Các tiểu đệ nghe nói như thế tất cả đều sợ ngây người!

Người trẻ tuổi này hảo hảo mãnh, lại dám nói phải đại tỷ cùng

Bạch lão đại đi chết?

"Diệp, Diệp tiên sinh, tôi đã biết!"Cung Tuyết Hoa nghe được Diệp Thần nói loại ngoan thoại này, biết hắn là thật sự tức giận, vội vàng đáp ứng xuống.

"Các người đi thôi, tôi muốn ăn mì!"

"Diệp tiên sinh, chậm dùng!"

Cung Tuyết Hoa nuốt ngụm nước bọt, thận trọng dẫn người rời đi tiệm mì.

"Đại tỷ, tiểu tử này đến cùng là ai a, hắn nhận biết Bạch lão đại sao?"Trong lòng nữ hình xăm không phục, ra cửa nhịn không được hỏi.

"Im miệng!"

Cung Tuyết Hoa giận không kềm được, bỗng nhiên xuất thủ bóp lấy cổ nữ hình xăm, cắn răng nói:"Nếu không phải nhìn gia thế ngươi đáng thương, hiện tại ta liền bẻ gãy cổ của ngươi!"

"Đại, đại tỷ, em sai rồi"Nữ hình xăm dọa đến gần chết, từ trong cổ họng gạt ra một câu.

"Hừ!"

Cung Tuyết Hoa cũng không có ý định thật giết nàng, buông tay ra sau trầm giọng nói"Nhớ kỹ, chọc giận Diệp tiên sinh hậu quả chính là chết, làm không tốt còn muốn liên lụy ta, về sau ai còn dám khi dễ lão bách tính, gia pháp hầu hạ!"

"Đại, đại tỷ!"

Đám người cùng kêu lên trả lời.

Trải qua sự tình lần này, mặc kệ là Cung Tuyết Hoa hay là

Bạch gia đều cực lực ước thúc tiểu đệ của mình, đến cuối cùng những tiểu đệ này thậm chí chủ động báo danh, làm công nhân tình nguyện vì cộng đồng.

Trong quán, Tôn Bảo Bảo tựa hồ là thật đói bụng, ăn như gió cuốn, ngay cả Diệp Thần nói chuyện nàng đều không nghe thấy.

Mãi mới chờ đến lúc nha đầu này ăn xong, lúc này Diệp Thần mới nhẫn nại tính tình hỏi:

"Đến cùng Chúng Sinh Đường xảy ra chuyện gì?"

"Làm sao cậu biết Chúng Sinh Đường xảy ra chuyện?"Tôn Bảo Bảo trừng mắt một đôi mắt to vô tội, giật mình nhìn xem Diệp Thần.

"Ngọa tào! Cô ăn mì đến ngốc hả, không phải mới vừa rồi chính cô nói sao?"

Diệp Thần bó tay rồi, Tôn Bảo Bảo còn trẻ mà trí nhớ kém như vậy?

"Tôi nói qua sao?"

Tôn Bảo Bảo gãi gãi đầu, nhìn xem Diệp Thần một mặt vô tội nói"Tôi mới không có ngốc đâu! Nói đến việc này cũng có quan hệ với cậu!"

"Có liên quan tới tôi?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, Chúng Sinh Đường xảy ra chuyện có quan hệ gì cùng hắn?

"Ân, tôi không lừa cậu!"

Nguyên lai lần trước Park Chang bị Diệp Thần thu thập một trận, Park gia tự nhiên rất nổi nóng, vài ngày trước mẫu thân Park Chang còn tự thân tới lội tỉnh thành, muốn tìm Văn Linh phiền

phức.

Là bạn thân Văn Linh, Tôn Bảo Bảo tự nhiên nhìn không được!

Thừa dịp cơ hội thực tập, để Văn Linh ở tại nàng nhà, đáng tiếc cô nàng này nhập thế quá non, thật tình không biết hành tung của các nàng sớm đã bị Park gia để mắt tới.

Kết quả, Chúng Sinh Đường cũng đi xui xẻo theo.

Ngay từ đầu Park gia muốn tìm hắc đạo thu thập Tôn gia, nhưng hắc đạo Ninh Châu đều rõ ràng quan hệ Diệp Thần cùng Chúng Sinh Đường, bởi vậy không ai dám tiếp việc này.

Cái này thế nhưng triệt để chọc giận Park gia!

Vì triệt để cả đổ Chúng Sinh Đường, Park gia dứt khoát tại mở cái tiệm thuốc đối diện Chúng Sinh Đường, mỗi ngày miễn phí chữa bệnh từ thiện, miễn phí phát thuốc!

Mà lại thông qua vốn liếng lực lượng, để người ngành tương quan mỗi ngày đi Chúng Sinh Đường gây chuyện, khiến cho bệnh nhân Tôn Trường Sinh càng ngày càng ít, làm hắn cho sầu chết!

"Chỉ chút chuyện nhỏ này?"

Diệp Thần nghe xong trực tiếp liếc mắt, hắn còn tưởng rằng có người phóng hỏa đốt Chúng Sinh Đường đâu.

"Việc này còn nhỏ a, có biết hay không Park gia sắp bức điên gia gia tôi!"Tôn Bảo Bảo phồng má thở phì phò nói.

"Gia gia cô danh khí không nhỏ, sợ cái gì!"

"Lão bách tính giảng lợi ích thực tế, xem bệnh không cần tiền, lấy thuốc không cần tiền, ai quản danh khí lớn nhỏ đâu!"

"Ách vậy cũng đúng!"

Diệp Thần cười xấu hổ cười, nói:"Ngày mai tôi giúp gia gia cô giải quyết chuyện này đi, thuận tiện Park gia cũng nên nhớ lâu một chút, dám ở Hoa Hạ quấy rối, thật sự là thích ăn đòn!"

"Ân, cậu có thể!"

Tôn Bảo Bảo nghe xong sướng đến phát rồ rồi, cười nhẹ nhàng nói:"Cậu đánh nhau lợi hại như vậy, bảo tiêu Park gia khẳng định không phải đối thủ cậu"

"..."

"Được rồi, chúng ta ăn no rồi!"

Chương 678. Chúng Sinh Đường sẽ không đóng cửa!

Tôn Bảo Bảo sờ lên bụng tròn trịa của mình, nói:"Diệp Thần, vậy chúng tôi hết về nhà trước, ngày mai nhớ kỹ đến a!"

"Biết!"

Diệp Thần gật gật đầu, đứng dậy thanh toán xong hóa đơn lại đi quán đồ nhậu nướng mua mấy cái cánh gà nướng, sau đó mới lái xe rời đi.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thần bồi Tô Tuyết Di ăn xong điểm tâm, đưa nàng đi công ty, sau đó thẳng đến Chúng Sinh Đường.

Chờ Diệp Thần đến Chúng Sinh Đường mới phát hiện, Tôn Bảo Bảo hôm qua lời nói không có chút khoa trương nào, trước cổng Chúng Sinh Đường vắng bóng người, nhưng 'Thái Cực Y Quán' mới mở đối diện lại chất kín người, tạo thành so sánh rõ ràng!

Diệp Thần xuống xe dạo bước đi vào Chúng Sinh Đường, trùng hợp nhìn thấy Tôn Trường Sinh ngồi tại trên đại sảnh than thở.

"Tôn lão, than thở cái gì a!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Sư phó!"

Tôn Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lên là Diệp Thần, vội vàng đứng người lên đi đến trước mặt hắn một mực cung kính bái.

"Lão vẫn là gọi tên tôi đi!"

Diệp Thần quét trong tiệm một chút, liền mấy cái khách quen

tại bắt thuốc, không khỏi hỏi:"Tôn lão, Thái Cực Y Quán đối diện rất lợi hại phải không, đem lão tới tình cảnh như thế này!"

"Lợi hại cái rắm, một bang lang băm! Kỳ thật chủ yếu là"

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy mấy người mặc đồng phục nhân viên công tác đi vào Chúng Sinh Đường, một hán tử dẫn đầu mặt đen nhíu mày nhìn về phía Tôn Trường Sinh, ngữ khí bất thiện nói:

"Tôn lão bản, hôm qua ta liền để lão ngừng kinh doanh chỉnh đốn, hôm nay tại sao lại mở cửa?"

"Xem ở phân thượng là lão trung y, tiền phạt năm vạn, đóng cửa đi! Nếu là lại mở cửa kinh doanh, ta liền phải đem lão giao cho cảnh sát, đến lúc đó cũng không phải là phạt tiền đơn giản như vậy!"

"Lão phu lại không có phạm pháp, Chúng Sinh Đường cũng không có vi quy, một khi đóng cửa bệnh nhân sẽ nhìn Chúng Sinh Đường ta như thế nào?"

Tôn Trường Sinh cũng là có tính tình, hắn là lão trung y Ninh Châu, đem danh dự nặng hơn bất cứ cái nào!

"Lão Tôn, ta khuyên lão đừng quá cố chấp!"

Sau lưng tráng hán mặt đen có người, hắn là nhận biết Tôn Trường Sinh, khuyên nhủ:"Người ta lần này rõ ràng chính là muốn chơi chết lão, nói thật cho lão biết đi, đối phương là tài phiệt giá trị bản thân nghìn tỷ, lão làm sao đấu với nàng?"

"Ta ta là Trung y, hắn có bao nhiêu tiền có liên can gì cùng ta?"Tôn Trường Sinh có chút không niềm tin nói đến.

"Lười nhác cùng lão nói dóc, tranh thủ thời gian giao tiền phạt đóng cửa đi, bằng không cũng đừng trách chúng ta không nể tình!"Hán tử mặt đen không nhịn được nói.

"Ai muốn đóng Chúng Sinh Đường?"

Diệp Thần một mực không lên tiếng đột nhiên mở miệng:"Ta gọi Diệp Thần, ngươi có thể gọi cảnh sát, cũng có thể để người phía sau màn tới, ta ở chỗ này chờ hắn!"

"Tiểu tử, ngươi muốn ảnh hưởng công vụ sao?"Hán tử mặt đen không biết Diệp Thần, nghe hắn mạnh miệng như thế lúc này phát hỏa.

"Tùy ngươi nói thế nào, hôm nay Chúng Sinh Đường sẽ không đóng cửa, Thái Cực Y Quán đối diện mới có thể đóng cửa, ngươi tin không?"Diệp Thần cười lạnh.

"Lẽ nào lại như vậy!"

Đại hán mặt đen giận không chỗ phát tiết, thấy Diệp Thần vẻ không có gì sợ, hừ hừ nói:"Tiểu tử, ngươi có gan an vị lấy chớ đi, ta ngược lại muốn xem xem ngươi có thể chứa bao lâu!"

"Tôn lão, đừng phản ứng bọn chúng!"

Diệp Thần phất phất tay chào hỏi Tôn Trường Sinh ngồi xuống bên cạnh hắn, hỏi:"Nghe Tôn Bảo Bảo nói, Thái Cực Y Quán dùng không ít thủ đoạn với các người đi?"

"Ai, đều tại ta già!"

Tôn Trường Sinh nhẹ gật đầu, thở dài nói:"Ngay từ đầu bọn chúng vẫn còn muốn tìm xã hội đen uy hiếp chúng ta, ta tuổi đã cao ngược lại là không quan trọng, coi như sợ hù đến Bảo Bảo a!"

"Xem ra bổng tử là dã man đã quen, đã dạng này, chúng ta liền ăn miếng trả miếng, cho hắn biết tại thổ địa Hoa Hạ, người nào định đoạt!"Diệp Thần nhếch miệng lên, nói xong móc ra điện thoại.

"Hừ, tiểu tử, ngươi vẫn là trước chú ý tốt chính mình đi! Dám

công nhiên kháng pháp, ta để cảnh sát tới thu thập ngươi!"

"..."

Diệp Thần không nói chuyện, ngược lại là đồng sự bên cạnh hắn nhìn kỹ Diệp Thần một chút, nhỏ giọng nói với nam mặt đen:"Lão Chu, người này rất quen mặt a! Nếu không, chúng ta vẫn là hồi báo trước cho thượng cấp đi?"

"Quen mặt cái rắm, ta chưa thấy qua hắn!"

Nam mặt đen một mặt khinh thường, ngày xưa hắn ngoại trừ chú ý cổ phiếu, bất cứ chuyện gì khác cũng không quá chú ý, lại như thế nào có thể nhận biết Diệp Thần?

Đồng sự ở giữa khuyên can vô hiệu, đành phải đơn độc đi đến một bên, lặng lẽ cho báo cáo việc này thượng cấp.

Cùng lúc đó, người phụ trách phiến cảnh lão Lưu cũng nhận được điện thoại nam mặt đen.

"Cái gì, có người dám ảnh hưởng công vụ?"

"Không sai! Tiểu tử này nói hắn gọi Diệp Thần, còn nói hôm nay ai đến đều không tốt làm, Chúng Sinh Đường chắc chắn sẽ không đóng cửa, phải đóng cửa chính là Thái Cực Y Quán đối diện, ngươi nói khôi hài không!"

"Ngươi nói hắn kêu cái gì?"

Lão Lưu nghe xong mở to hai mắt nhìn, hỏi:"Có phải là gọi Diệp Thần?"

Chương 679. Nện!

"Ân a, lão Lưu ngươi tranh thủ thời gian tới câu tiểu tử này đi, ta nhìn hắn là cả gan làm loạn, liền nên hảo hảo quản giáo quản giáo!"Nam mặt đen cười lạnh nói.

"Khụ khụ, việc này ta chỉ sợ không quản được!"

Ai ngờ lão Lưu xác định đối phương là Diệp Thần sau, nói thẳng:"Lão Chu, mọi người quen biết một trận, nghe ta đi nhanh lên, bằng ngươi có thể phải gặp xui xẻo!"

"Ta xui xẻo? Lão Lưu, ngươi có ý tứ gì?"

Nam mặt đen nghe xong lập tức không vui, cau mày nói:"Ngươi không muốn quản cũng không thể hù dọa ta đi, quên đi, ta tìm đứng đầu của các ngươi!"

"Ngươi tìm thị trưởng cũng vô dụng!"

Phiến cảnh nổi nóng nói:"Ngươi nha, bớt đầu tư cổ phiếu, quan tâm kỹ càng chuyện ở Ninh Châu, chẳng lẽ không biết Diệp Thần là ai sao?"

"Hắn rất ngưu bức sao?"

"Kháo, dùng đầu của ngươi suy nghĩ thật kỹ đi, ta treo!"

Lão Lưu nói xong trực tiếp cúp điện thoại, miễn cho bị con lừa ngốc lão Chu này liên lụy

Mà lúc này lão Chu vẫn là một mặt mộng bức, đúng lúc này đồng sự mặt mũi tràn đầy khẩn trương đi tới, đưa điện thoại trong tay giao cho nam mặt đen, mặt mũi tràn đầy lúng túng nói:

"Cục trưởng điện thoại, nói để ngươi tiếp!"

"Hắc hắc, nhanh như vậy đã muốn biểu dương?"

Nam mặt đen cười tiếp nhận điện thoại đặt ở bên tai, ai ngờ còn không đợi hắn nói chuyện, liền nghe trong điện thoại truyền tới tiếng rống giận dữ của một nam nhân:

"Chu Bất Đồng, đầu óc ngươi ngập nước sao đi! Ngay cả Diệp Thần cũng dám đắc tội, có phải là muốn xin nghỉ hưu sớm, con chó, ngươi cũng đừng liên lụy lão tử!"

"Cục trưởng, ngài, ngài có ý tứ gì?"

Nam mặt đen trợn tròn mắt, cục trưởng tại ngoại địa họp, thật xa gọi điện thoại đến chỉ vì chửi mình?

"Là ai cho ngươi đi niêm phong Chúng Sinh Đường?"Cục trưởng tức giận chất vấn.

"Là Hoàng cục phó a!"

"Đáng chết lão Hoàng hắn điên rồi đi, không biết Chúng Sinh Đường cùng Diệp Thần quan hệ sao? Chờ lão tử từ Kinh Thành trở về, xem ta thu thập các ngươi như thế nào!"Cục trưởng mắng liệt liệt.

"A?"

"A cái rắm!"Cục trưởng giống súng máy, thình thịch nói:"Ta mặc kệ ngươi dùng phương pháp gì, nhất định phải lấy được Diệp Thần tha thứ, bằng không ai cũng không gánh nổi ngươi, đừng làm gió thoảng bên tai, ngay lập tức đi xử lý!"

"..."

Nam mặt đen nghe được lời nói này cục trưởng như cha mẹ chết, vừa rồi hắn còn nói muốn thu thập Diệp Thần, kết quả bị thu

thập ngược lại thành mình?

Cũng may hắn là 'Lão nhân' quan trường, da mặt tự nhiên không là bình thường dày, lập tức mặt mũi tràn đầy áy náy đi đến trước mặt Diệp Thần, cười bồi nói:

"Diệp tiên sinh, tôi cũng là bị tiểu nhân che đậy, xin đại nhân không chấp tiểu nhân tha thứ cho tôi đi!"

"Ngươi vừa rồi cũng không phải nói như vậy!"Diệp Thần một mặt hài hước nhìn xem nam mặt đen.

"Đúng là tôi chủ quan, bị người hữu tâm lợi dụng!"

"Còn tốt có Diệp tiên sinh kịp thời nhắc nhở, tôi hiện tại liền đi niêm phong phá y quán đối diện!"Nam mặt đen chính nghĩa lẫm nhiên nói.

"Không nóng nảy, ta gọi điện thoại trước!"

Diệp Thần cười lạnh, nói xong trực tiếp bấm điện thoại Bạch Vĩnh Chính.

Lúc này Bạch Vĩnh Chính vừa rời giường, đang ngồi ở trên giường suy nghĩ chuyện đâu, 'Tao ngộ' tối hôm qua của Cung Tuyết Hoa tại chợ đêm đường phố hắn đều biết, đáng giận nhất là là này đàn bà này hại hắn cũng bị Diệp Thần ghi nhớ, thật mẹ nó không may!

Điện thoại vang lên, Bạch Vĩnh Chính bị đánh gãy suy nghĩ rất khó chịu, hắn quơ lấy điện thoại vừa định mắng lên, nhưng nhìn đến điện biểu hiện trong nháy mắt sợ.

"Diệp tiên sinh, ngài sớm như vậy gọi điện thoại có gì phân phó?"Bạch Vĩnh Chính cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Nắng đã chiếu đến mông! Tranh thủ thời gian dẫn người tới,

đem Chúng Sinh Đường đối diện Thái Cực Y Quán đập cho tôi!"Diệp Thần âm thanh lạnh lùng nói.

"Tốt, tôi lập tức an bài!"

Biết được Diệp Thần không phải đến 'Hưng sư vấn tội' Bạch Vĩnh Chính cũng nhẹ nhàng thở ra, sau khi cúp điện thoại vội vàng bấm điện thoại mặt sẹo:"Mặt sẹo, lập tức triệu tập huynh đệ, theo ta ra ngoài làm ít chuyện!"

"Đại ca, sớm như vậy lại đi đâu?"Mặt sẹo nằm ở trên giường, ngáp một cái mơ mơ màng màng nói.

"Sớm cái rắm! Nắng đã chiếu đến mông, tranh thủ thời gian đứng lên cho ta!"

"Vâng, đại ca!"

Mặt sẹo nghe xong Bạch Vĩnh Chính tức giận, vội vàng đẩy ra nữ nhân nằm ở bên cạnh hắn, mặc quần áo tử tế vội vàng rời khỏi nhà.

Rất nhanh, Bạch Vĩnh Chính liền triệu tập trên dưới một trăm hơn người, cầm trong tay côn bổng chạy tới.

"Diệp tiên sinh, người đều đến, hiện tại liền nện sao?"Bạch Vĩnh Chính đi vào Chúng Sinh Đường, đi vào trước mặt Diệp Thần thái độ xu nịnh nói.

"Nện!"

Diệp Thần nhàn nhạt nói một chữ.

Bạch Vĩnh Chính thấy thế vung tay lên, quay đầu đối mặt sẹo nói:"Mặt sẹo, mang các huynh đệ đem y quán đối diện đập! Nhớ kỹ, đừng làm bị thương những bệnh nhân kia!"

"Được rồi!"

Mặt sẹo thế mới biết nguyên lai là Diệp tiên sinh hạ lệnh, càng đầy nhiệt tình, quơ lấy gậy sắt suất lĩnh đám người như một đám sói hoang vọt vào Thái Cực Y Quán đối diện.

Chỉ chốc lát, bên trong Thái Cực Y Quán liền truyền đến một trận âm thanh đánh nện binh linh bang lang, người xem bệnh dọa đến nhao nhao ra bên ngoài chạy.

Chương 680. Nối xương!

"Nghe nói y quán đối diện bán thuốc giả?"Diệp Thần nhìn nam mặt đen một chút.

"Bán thuốc giả?"

Nam mặt đen đầu tiên là sững sờ, lập tức bừng tỉnh đại ngộ gật đầu nói:"Diệp tiên sinh nói đúng, tôi sớm thu được tình báo, y quán đối diện chính là chuyên bán thuốc giả, hiện tại tôi liền đi phong nó!"

Nói xong, nam mặt đen quang minh lẫm liệt đi đến đối diện, hóa đơn phạt đã sớm chuẩn bị tốt trong tay hắn, chỉ là Chúng Sinh Đường chẳng biết lúc nào bị hắn đổi thành Thái Cực Y Quán

"Đáng đời!"

Tôn Trường Sinh thấy cảnh này cũng cảm thấy hả giận.

"Đối phó loại người này, không thể thủ hạ lưu tình, huống chi là bổng tử!"Diệp Thần cười lạnh.

"A Tây Ba! Các ngươi thả ta ra, biết ta là ai không?"

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến một đạo thanh âm quen thuộc, Diệp Thần quay đầu nhìn lại quả nhiên là Park Chang!

Lúc này Park Chang bị mặt sẹo kéo giống như chó chết, từ trong tiệm kéo ra, đang ra sức giãy dụa lấy.

"Chết bổng tử, ta đánh chết ngươi!"

Mặt sẹo dã man đã quen, thấy Park Chang không thành thật,

trực tiếp một gậy sắt đập vào trên đầu của hắn!

Đông!

Một tiếng vang trầm, Park Chang chỉ cảm thấy mắt mình nổi đom đóm, kém chút không có bị đánh cho bất tỉnh.

"Đại ca, tiểu tử này tựa như là lão bản, xử trí hắn như thế nào?"Mặt sẹo đem Park Chang hướng trên đường phố quăng ra, giẫm tại dưới lòng bàn chân dắt cuống họng hô lớn.

Bạch Vĩnh Chính không dám tự tiện làm chủ, mà là nhìn về phía Diệp Thần chờ hắn nghĩ kế.

"Lại là ngươi?"

Diệp Thần đi ra ngoài, đi đến trước mặt Park Chang có chút hăng hái cúi đầu nhìn xem hắn, cười lạnh nói:"Lần trước giáo huấn còn chưa đủ đi, cũng dám đến Ninh Châu nháo sự!"

"Diệp, Diệp Thần?"

Park Chang nhìn thấy Diệp Thần trong nháy mắt toàn minh bạch, khó trách hảo hảo y quán sẽ có người tới quấy rối, nguyên lai là Diệp Thần từ đó quấy rối.

"Có phải là người Hoa đối với ngươi quá tốt rồi, ngươi cảm thấy người Hoa dễ khi dễ?"

Diệp Thần một mặt hài hước nhìn xem Park Chang, nói:"Yên tâm, lần này ta nhất định khiến ngươi hảo hảo nhớ lâu một chút!"

"Ngươi, ngươi muốn làm gì?"

Park Chang dọa sợ, thủ đoạn Diệp Thần hắn tự mình lĩnh giáo qua, gia hỏa này tuyệt không phải nói đùa!

"Ngươi dám ở đối diện Chúng Sinh Đường mở y đoán, trị liệu

gãy xương cũng không có vấn đề đi?"Diệp Thần cười xấu xa nói.

Nói xong không đợi Park Chang kịp phản ứng, Diệp Thần cong ngón búng ra, mấy đạo kình khí phân biệt bắn vào chỗ khớp nối tứ chi Park Chang!

Răng rắc!

Chân khí trực tiếp đem khớp nối tứ chi Park Chang chấn vỡ, đau đến con hàng này phát ra một trận sói tru tiếng kêu thảm thiết!

"Ta hiện tại cho ngươi một cơ hội, để thấy thuốc trong tiệm ngươi thay ngươi nối xương, chữa khỏi ta thả ngươi đi! Trị không hết, liền để Chúng Sinh Đường giúp ngươi trị, bất quá tiền thuốc men cũng không tiện nghi a!"Diệp Thần nhếch miệng lên, treo lên một vòng đường cong giảo hoạt.

Park Chang đau đến không nói nổi một lời nào, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu xoát xoát thẳng hướng bên ngoài bốc lên.

Ngược lại là hai bảo tiêu bị đánh sưng mặt sưng mũi, hướng về phía mấy cái thầy thuốc Thái Cực Y Quán rống lên vài câu, mấy thầy thuốc bổng tử bị dọa đến run rẩy tranh thủ thời gian đụng lên đến, ý đồ vì Park Chang nối xương!

Nhưng hai phút sau, mấy tên bổng tử Trung y lắc đầu liên tục, biểu thị mình bất lực!

"Nửa giờ, lại có nửa giờ xương cốt nối không xong, đời này tiểu tử ngươi liền nằm trên giường đi!"Diệp Thần cười lạnh nhìn về phía Park Chang.

"Nhanh, đưa ta đi bệnh viện!"Park Chang nghe xong dọa đến mặt mũi trắng bệch, tranh thủ thời gian xông mình bảo tiêu quát.

"Park thiếu, xương cốt của ngươi đều nát, đi bệnh viện chỉ sợ

cũng không làm nên chuyện gì a!"Một bổng tử quốc y bên cạnh hảo tâm nhắc nhở.

"Cái gì?"

Park Chang nghe xong muốn tự tử đều có, hắn lúc này mới nhớ tới Diệp Thần nói lời, Chúng Sinh Đường khả năng giúp đỡ mình nối xương?

"Tôn lão, lão đi nối liền một cái xương tay cho hắn đi!"Diệp Thần tựa hồ biết suy nghĩ trong lòng Park Chang, nhàn nhạt đối Tôn Trường Sinh nói.

"Tốt, rốt cục đụng phải người có xương khớp nối vỡ vụn!"

Chẳng ai ngờ rằng, Tôn Trường Sinh thế mà tới một câu như vậy, đem tất cả mọi người nghe mộng, lời này lão đầu mấy cái ý tứ?

Thật tình không biết Diệp Thần lưu lại một bản sách thuốc cổ cho Tôn Trường Sinh, phía trên ghi chép chẩn đoán điều trị xương vỡ, hắn đã sớm muốn tìm bệnh nhân dạng 'Thằng xui xẻo' này, đáng tiếc một mực không đụng tới, hôm nay xem như bắt được.

"..."

Park Chang nghe được Tôn Trường Sinh nói như vậy, tức giận đến kém chút thổ huyết, lão nhân này quá xấu!

Nhưng tiếp xuống thần kỳ một màn phát sinh, chỉ thấy Tôn Trường Sinh dùng một loại thủ pháp nối xương đặc thù, lập tức lại khiến người đi bên trong Chúng Sinh Đường xuất ra một loại thuốc cao đen sì, bôi ở bên trên khớp nối khuỷu tay Park Chang, không ra hai phút xương cốt thế mà thật nối liền khép lại!

"Trời ạ! Quá thần kỳ đi!"

"Xem ra vẫn là Trung y Hoa Hạ ta lợi hại!"

"Ai nói không phải đâu, về sau ta vẫn là đến Chúng Sinh Đường xem bệnh, đáng tin cậy!"

"..."

Chương 681. Sư tử há mồm!

Không ít quần chúng vây xem thấy cảnh này cả kinh trợn mắt hốc mồm, đều bị thủ pháp nối xương thần kỳ của Tôn Trường Sinh làm cho khiếp sợ đến.

"A, cái thuốc cao màu đen kia tựa như là Hắc Ngọc Cao đi, ta nghe nói qua rất đắt!"Có người nhận ra Hắc Ngọc Cao.

"Nhi tử ta tại bộ đội, hắn nói Hắc Ngọc cao là chuyên cung cấp bộ đội!"

Đám người nghị luận ầm ĩ, không ít bách tính chưa thấy qua Hắc Ngọc Cao, đều đối với cái sản phẩm này tràn ngập tò mò.

Diệp Thần thấy thế cười nhạt một tiếng, nói với ăn dưa quần chúng:"Các vị, hiện tại các vị biết vẫn là thầy thuốc Hoa Hạ tốt đi?"

"Biết, biết, về sau chúng ta vẫn là đến Chúng Sinh Đường!"

"Bất quá Thái Cực Y Quán miễn phí xem bệnh, điều kiện tốt như vậy xác thực khó mà cự tuyệt a!"

Vừa dứt lời, nam mặt đen đi ra, móc ra giấy hành nghề của mình, một mặt chân thành nói:

"Các vị phụ lão hương thân, Thái Cực Y Quán này không có bằng buôn bán, mọi người cũng đừng tuỳ tiện tin tưởng bọn họ, dược vật y quán cũng tám chín phần mười đều là giả, chúng ta muốn phong nó!"

"Quá ghê tởm đi, bán thuốc giả!"

"Không phải tộc loại của ta, chắc chắn sẽ nảy sinh dị tâm! Về sau cũng không tới nữa!"

"Bổng tử quá xấu, đem bọn chúng bắt lại!"

Quần chúng ăn dưa lòng đầy căm phẫn, nhao nhao đem dược phẩm mình lấy từ Thái Cực Y Quán ném xuống đất.

"A Tây Ba! Đám người Hoa không có lương tâm các ngươi, muốn tạo phản sao?"

Park Chang thấy thế đau lòng không thôi, y quán bị nện coi như xong, những dược vật kia là Park gia vàng ròng bạc trắng nhập hàng trở về, không nghĩ tới bị người coi như rác rưởi ném đến đầy đường!

"Ngớ ngẩn! Vẫn là quản chính mình trước đi, nhìn tay chân của ngươi đều biến thành dạng gì?"Diệp Thần cười lạnh nói với Park Chang.

Park Chang lấy lại tinh thần tập trung nhìn vào, lập tức cả người đều không tốt, chỉ thấy khớp nối hắn đã bầm đen biến thành màu đen, lại không nối liền sẽ muốn cắt!

"Lão đầu, ngươi còn không mau giúp ta đem xương cốt nối lành!"Park Chang nóng vội hướng về phía Tôn Trường Sinh hét lớn.

"Nghĩ nối xương cũng đơn giản, một tỷ đô la, không đắt đi?"Diệp Thần nhún vai.

"Cái gì?"

Không riêng gì Park Chang, tất cả mọi người ngay cả Tôn Trường Sinh mình cũng trợn tròn mắt, một tỷ đô la, thế này thì quá mức rồi?

"Hỗn đản! Ngươi đây là doạ dẫm!"Park Chang oán hận nói.

"Còn dám mắng ta?"Diệp Thần khinh thường hừ lạnh một tiếng, trực tiếp một cước đập mạnh xuống dưới!

Răng rắc!

Xương tay của Park Chang vừa được Tôn Trường Sinh nối lành, trong nháy mắt lại bị đạp vỡ

"Ngao!"

Park Chang đau đến toàn thân run rẩy, đã lớn như vậy hắn chưa ăn qua loại thua thiệt này!

"Ngươi có thể lựa chọn không nối, hiện tại liền cút ra Ninh Châu cho ta, đừng để ta gặp lại ngươi!"Diệp Thần cúi đầu nhìn xem Park Chang thản nhiên nói.

"Tiên sinh, chúng ta không có nhiều tiền như vậy a!"

Cận vệ Park Chang biết không thể chậm trễ, đành phải xin tha cho hắn nói:"Có thể bớt một chút hay không, một tỷ đô la nhiều lắm!"

"Ngươi là bảo tiêu Park Chang?"Diệp Thần lườm người kia một chút hỏi.

"Đúng!"

"Gọi điện thoại cho mẹ tiểu tử này đi, Park gia không phải một mực tại tìm ta sao, vừa vặn ta trở về! Còn có, một tỷ đô la là một lần nối xương, tính đến một lần muốn nối lành toàn bộ chính là 5 tỷ đô la!"Diệp Thần một mặt cười xấu xa nói.

"Cái gì?"

Lời vừa nói ra đám người lần nữa bị chân kinh, Tôn Trường

Sinh càng là cảm thấy không bằng, trong lòng tự nhủ vẫn là sư phó biết kiếm tiền a

"Người trẻ tuổi, ngươi có bạn gái sao, khuê nữ nhà ta dáng dấp không tệ, đặc biệt thích loại người biết làm ăn như ngươi a!"

"Ta cũng gả khuê nữ, hôm nay các ngươi có thể đi lĩnh chứng, ta đều không lời nói!"

"..."

Quần chúng ăn dưa còn kích động so với Tôn Trường Sinh, tiểu tử này quả thực chính là 'Hấp kim thú' Há mồm chính là năm 5 tỷ đô la, nếu ai gả cho hắn đời này liền có thể nằm ngửa, đi mẹ nó đầy tiền!

"Phốc!"

Park Chang rốt cục nhịn không được, bị Diệp Thần tức giận đến thổ huyết!

"Ngươi chớ quá mức, ta biết Hoa Hạ là cái quốc gia pháp trị, chẳng lẽ ngươi không sợ cảnh sát sao?"Bảo tiêu thấy thế gấp, ý đồ dùng cảnh sát uy hiếp Diệp Thần.

"Uy uy uy, ngươi ngậm miệng a, ngươi thổ huyết lung tung ảnh hưởng môi trường, tiền phạt một triệu!"

Nam mặt đen là 'Nhân tinh' thấy Diệp Thần sư tử há mồm, hắn cũng không cam chịu yếu thế, phạt xong lần này là sớm hoàn thành nhiệm vụ thượng cấp cho năm nay, sảng khoái!

"Ngươi"

Lần này Park Chang không có thổ huyết, trực tiếp bị tức choáng, chợp mắt trước trong lòng còn đang thề đời này cũng không tới Hoa Hạ, người nơi này quá mẹ nó sẽ khi dễ người ngoài!

Bảo tiêu thấy thế khí tranh thủ thời gian bấm điện thoại báo cảnh sát, đồng thời cũng bấm điện thoại mẫu thân Park Chang.

Rất nhanh, phiến cảnh lão Lưu dẫn đầu dẫn người đuổi tới, khi hắn nhìn thấy Bạch Vĩnh Chính cũng tại lập tức bừng tỉnh đại ngộ, không cần hỏi khẳng định Diệp Thần xuất thủ!

Tại giới cảnh sát Ninh Châu, cơ hồ không ai không biết chỗ dựa phía sau Bạch Vĩnh Chính là Diệp Thần!

Chương 682. Cho một cái công đạo (hạ)?

"Cảnh sát tiên sinh, tới rất đúng lúc!"

Bảo tiêu nhìn thấy lão Lưu, vội vàng đi qua lấy một ngụm tiếng Hoa nửa sống nửa chín nói:"Bọn họ thật quá xấu, phá tiệm, đánh người, doạ dẫm thiếu gia nhà tôi! Các người nhanh bắt người!"

Lão Lưu lườm bảo tiêu một chút, cau mày nói:

"Cảnh sát làm sao thụ án không cần người khác nói, chúng ta tự có phán đoán!"

"..."

Bảo tiêu sững sờ, cảnh sát Hoa Hạ đều ngưu bức như vậy sao? Tại Bổng Tử quốc, cảnh sát nhìn thấy tài phiệt không cần quỳ xuống đều coi thắp nhang cầu nguyện!

"Kháo! Lão Lưu, ngươi không phải không tới sao?"Nam mặt đen nhìn thấy phiến cảnh lập tức cau mày nói.

"Ngươi báo cảnh ta đương nhiên không đến!"Lão Lưu trừng nam mặt đen một cái, ý nói ngươi tự mình đến.

"..."

Nam mặt đen nghĩ nghĩ, ưỡn lấy mặt mo cười, mình báo cảnh Lão Lưu không đến tuyệt đối là cử chỉ sáng suốt!

"Diệp tiên sinh, Bạch lão đại, xin hỏi nơi này xảy ra chuyện

gì?"

Lão Lưu cười đến so bông hoa còn xán lạn, thái độ hắn đối với Diệp Thần cùng đối bảo tiêu hoàn toàn khác biệt, một cái là huấn cháu trai, một cái khác là bái phỏng lão đại.

"Kỳ thật cũng không có gì, đám tiểu bổng tử này mở hắc điếm, bán thuốc giả, tự mình té gãy chân còn muốn người ta chữa miễn phí! Bạch lão đại nhìn không được, nên tìm người giúp hắn trang trí cửa tiệm, đây là vừa mới dỡ ra còn chưa có thời gian trang trí!"Diệp Thần một mặt cười xấu xa nói.

"Ta có thể chứng minh, Diệp tiên sinh nói đều là thật!"

Nam mặt đen liên tục gật đầu:"Ta đang chuẩn bị phong cái hắc điếm này đây, lão Lưu ngươi liền đến!"

"A, đã như vậy các ngươi cùng ta trở về làm ghi chép đi!"Lão Lưu giả vờ một bộ dáng vẻ 'Bừng tỉnh đại ngộ', xoay người một mặt chính khí nói với bảo tiêu.

"Cái gì?"

"Này! Cái tên này, ngươi đến cùng là bổng tử vẫn là quỷ tử, làm sao xuyên qua xuyên lại, ngươi là xuyên xuyên đi?"Nam mặt đen nghi ngờ nhìn xem bảo tiêu.

"Xuyên xuyên?"

Bảo tiêu không hiểu, nhưng hắn rất tức giận, cảm thấy bị người Hoa khi dễ, lúc này cả giận nói:"Xã trưởng phu nhân chúng ta lập tức tới ngay, các ngươi tốt nhất chớ làm loạn!"

"Cảnh sát đồng chí, ta nhìn nơi này cũng không nhiều chuyện lắm, nếu không các ngươi vẫn là đi địa phương khác đi, nơi này ta sẽ làm!"Bạch Vĩnh Chính biết một hồi Diệp Thần muốn 'Làm việc' ít chọn người nhìn thấy vẫn tương đối tốt.

"Vậy được!"

Lão Lưu cũng không ngốc, nghe vậy lúc này vẻ mặt thành thật nói với Bạch Vĩnh Chính:"Bạch tiên sinh là danh lưu nhân sĩ Ninh Châu, ta tin tưởng có thể xử lý tốt việc này!"

"..."

Lời này để Diệp Thần nghe đều cảm thấy khó chịu, Bạch Vĩnh Chính ngược lại là rất được lợi, thế mà còn 'Chẳng biết xấu hổ' Nhẹ gật đầu!

"Sư phó, bên ngoài mặt trời lớn, chúng ta vẫn là đi vào đi, bên trong có trà Ô Long thượng hạng!"Tôn Trường Sinh đề nghị.

"Ân, đi thôi!"

Diệp Thần quay người hướng đi vào trong Chúng Sinh Đường, Bạch Vĩnh Chính theo sát phía sau, còn lại mặt sẹo mang theo một đám tiểu đệ ở bên ngoài 'Phơi nắng'.

Vừa mới tiến trong tiệm ngồi xuống, Tôn Trường Sinh liền ngâm hai chén trà Ô Long đưa tới.

"Sư phó, nếm thử đây là trà mới năm nay!"Tôn Trường Sinh cười nói.

"Ân!"

Diệp Thần cũng lười so đo Tôn Trường Sinh gọi mình cái gì, dù sao lão đầu căn bản không đổi được miệng.

Hắn nâng chung trà lên nhấp một miếng, một cỗ hương trà nồng đậm trong nháy mắt lan khắp khoang miệng, nhưng Diệp Thần vẫn lắc đầu một cái, nói:

"Tôn lão, y thuật của lão không tệ, thế nhưng là trình độ pha trà lại rất bình thường!"

Giờ khắc này, Diệp Thần nhớ tới Sakai pha trà, dứt bỏ thân phận người Đảo quốc Sakai không nói, nàng trà nghệ quả thật không tệ, rất nhiều trà nghệ sư Hoa Hạ cũng so ra kém nàng.

"Diệp tiên sinh, mấy tiểu bổng tử này quá đáng ghét, nếu không đưa lên Nam Sơn cho nhanh!"Bạch Vĩnh Chính thấy bảo tiêu còn đang gọi điện thoại cho người ta, không khỏi nhíu mày đề nghị.

"Bạch tiên sinh, đưa Nam Sơn đi làm sao?"Tôn Trường Sinh nghe xong hiếu kỳ nói.

"Chôn thôi!"

"..."

"Lão Bạch, đừng dọa hù Tôn lão!"

Diệp Thần lắc đầu, cười lạnh nói:"Không nóng nảy, chúng ta bồi người Park gia hảo hảo chơi đùa!"

Vừa dứt lời, điện thoại di động Diệp Thần vang lên, xem xét là Viên Vũ đánh tới.

"Thần ca, hôm nay đi Việt Châu nhìn cha Lan Trần không?"

"Tốt, tối nay tôi điện thoại cho cậu, các cậu đi sân bay trước đi!"Diệp Thần nghĩ nghĩ nói.

Hai người nói chuyện phiếm vài câu, vừa cúp điện thoại bên ngoài Chúng Sinh Đường liền đến mấy chiếc xe sang trọng, có xe thậm chí treo biển số tỉnh thành!

Bảo tiêu bên ngoài thấy thế, vội vàng chạy đến một trước chiếc xe Maybach, cẩn thận từng li từng tí đem cửa xe mở ra.

Một nữ nhân từ trên xe bước xuống, nàng mang theo kính râm, toàn thân trên dưới trang phục đẹp đẽ, hiển thị rõ ung dung hoa

quý, giơ tay nhấc chân đều lộ ra cỗ cảm giác tự tin cùng ưu việt, xem xét chính là nhà có tiền.

Mà ở trong xe sau lưng nàng, mấy tên nam nhân âu phục giày da đi theo xuống xe, dẫn đầu chính là nam nhân mập mạp, ngẩng đầu ưỡn ngực, nhìn rất có thân phận.

"Các ngươi mau nhìn, chiếc xe kia tựa như là biển số xe tỉnh thành chính phủ đi?"

Chương 683. Cho một cái công đạo (thượng)?

"Nghe nói lão bản Thái Cực Y Quán là bổng tử, không nghĩ tới thế lực bổng tử tại Hoa Hạ lớn như thế, ngay cả lão đại tỉnh thành đều gọi tới!"

"Chậc chậc, lần này có trò hay để nhìn!"

"..."

Quần chúng ăn dưa vây xem nhìn thấy hàng xe sang trọng này, còn có người từ trên xe bước xuống, lập tức nghị luận ầm ĩ.

"Phu nhân, ngài đã tới!"

Bảo tiêu nhìn thấy nữ nhân thái độ mười phần khiêm tốn, trực tiếp tới cúi đầu chín mươi độ.

Kim Hee lười biếng lườm bảo tiêu một chút, ngạo khí 'Chủ nhân' trong khoảnh khắc viết trên mặt!

Nhưng khi nàng nhìn thấy Park Chang nằm dưới đất, lập tức sắc mặt đại biến!

"Con trai!"

Kim Hee cũng không đoái hoài tới bộ dạng ưu nhã, xông đi lên muốn con trai tỉnh lại.

"Phu nhân tuyệt đối đừng động! Thiếu gia tứ chi đều nát, di động sẽ chỉ tăng thêm thương thế của hắn!"Một thầy thuốc bổng tử hảo tâm nhắc nhở.

"Cái gì?"

Kim Hee nghe vậy nổi trận lôi đình, quay người chỉ vào cái mũi bảo tiêu tức giận quát lớn:

"Đồ vô dụng, ngay cả thiếu gia đều bảo hộ không tốt!"

"Diệp Thần đâu, lập tức đem kia tiểu tử mang tới, ta muốn giết hắn!"

"..."

Bảo tiêu cúi đầu không nói, kỳ thật hắn cũng rất ủy khuất, mặt sẹo bọn họ gần trăm mười người, hắn chính là bạch tuộc lớn tám đầu cánh tay, cũng đánh không lại nhiều người như vậy a!

"Kim phu nhân yên tâm, chuyện này ta chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn!"Nam nhân mập đi theo Kim Hee mặt mũi tràn đầy nịnh nọt nói.

"Ngô cục trưởng, trị an Hoa Hạ các ngươi quá kém, ta muốn rút khỏi đầu tư tại tỉnh thành!"

Kim Hee hừ lạnh một tiếng, thừa cơ tạo áp lực cho mập mạp!

Ngô Kim Quý thân là người đứng đầu Cục Chiêu Thương tỉnh thành, nghe nói như thế tự nhiên dọa không nhẹ!

Lần này Kim Hee tại tỉnh thành đầu tư hơn 10 tỷ, nếu quả như thật rút vốn, không chỉ có đến miệng thịt mỡ ăn không được, làm không tốt hắn còn muốn bị thượng cấp vấn trách!

"Kim phu nhân, ta lập tức liên hệ cảnh sát, để bọn họ bắt Diệp Thần!"Ngô cục trưởng vỗ ngực bảo đảm nói.

Vừa dứt lời, chỉ nghe một đạo thanh âm nhàn nhạt từ trong Chúng Sinh Đường truyền ra, đám người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Diệp Thần từ bên trong Chúng Sinh Đường đi ra.

"Người Hoa đáng chết, quả nhiên là ngươi!"Kim Hee nhìn qua ảnh chụp Diệp Thần, gặp hắn xuất hiện lập tức nổi trận lôi đình.

"Kháo!"

Bạch Vĩnh Chính không đợi Diệp Thần nổi bão, chỉ vào Kim Hee cả giận nói:"Xú nữ nhân, ngươi thì tính là cái gì, dám nói chuyện như thế cùng Diệp tiên sinh, có phải là không muốn sống lấy rời đi Ninh Châu!"

Vừa dứt lời, mặt sẹo bọn họ lập tức cầm trong tay côn bổng đem bọn người Kim Hee bao bọc vây quanh, phảng phất đàn sói săn, không khí hiện trường trong nháy mắt khẩn trương lên!

"Lẽ nào lại như vậy!"

Lúc này Ngô Kim Quý đứng dậy, hai tay của hắn chống nạnh hung hăng trừng Diệp Thần một chút, tức giận quát lớn:

"Ninh Châu trị an quá kém, ta xem là nên hảo hảo chỉnh đốn một chút! Ta hiện tại liền gọi điện thoại cho Triệu Đông Lai, những phần tử hắc bang các ngươi một tên cũng đừng nghĩ chạy!"

Nói xong, Ngô Kim Quý lại mặt mũi tràn đầy cười làm lành nói với Kim Hee:"Kim phu nhân xin yên tâm, ta nhất định sẽ cho ngươi một cái công đạo, Hoa Hạ tuyệt không cho phép có xã hội đen có đất sinh sôi!"

"Rất tốt!"

Kim Hee đầy ngập lửa giận nói:"Dám đánh con trai ta, ta muốn để hắn nửa đời sau vượt qua trong tù!"

"Ngớ ngẩn!"

Diệp Thần nghe được Kim Hee nói như vậy, cười lạnh nói:"Vẫn là trước quản tốt con của mình đi, con hàng này lập tức

liền muốn phế!"

"Hừ! Các ngươi còn không mau đem con trai ta nối lành!"Kim Hee chẳng thèm ngó tới, thầy thuốc Thái Cực Y Quán là nàng bỏ ra nhiều tiền từ Bổng Tử quốc mời đi theo, cái nào không phải Hàn y nổi tiếng?

Ai ngờ, thầy thuốc Bổng Tử nghe xong nhao nhao lắc đầu, biểu thị mình bất lực!

"Kim phu nhân, xương cốt Park thiếu bị thương quá nặng đi, chúng ta nối không được!"Thầy thuốc bông tử dẫn đầu mặt mo đỏ ửng thở dài nói.

"Hỗn đản!"

Kim Hee nghe xong tức gần chết, nhưng nàng coi như không có mất lý trí, tỉ mỉ nghĩ lại lập tức quay đầu nói với Diệp Thần:

"Tiểu tử, ta mặc kệ ngươi dùng cái yêu pháp gì, chỉ cần ngươi trị tốt cho con trai ta, ta có thể thay ngươi hướng quan toà cầu tình, để hắn xử ít ngươi mấy năm!"

"Có bệnh!"

Diệp Thần nhịn không được liếc mắt, tài phiệt Bổng Tử quốc là có tiền, đáng tiếc tiền lại không mua được trí thông minh.

Lúc này Ngô Kim Quý cũng bấm điện thoại Triệu Đông Lai.

"Lão Triệu, Ninh Châu các ngươi cũng quá loạn đi, ngươi quản thế nào vậy?"

"Ngô cục trưởng, ông nói lời này là có ý gì?"

Triệu Đông Lai vừa đi làm không lâu, ở văn phòng tiếp vào điện thoại Ngô Kim Quý không khỏi nhíu nhíu mày.

Mặc dù Ngô Kim Quý hành chính cấp bậc cao hơn hắn cấp một, nhưng hai người phân biệt thuộc về hai cái hệ thống, Ngô Kim Quý dùng tới khẩu khí vấn trách để hắn cảm thấy rất khó chịu!

Ngô Kim Quý lại đần độn nghe không ra Triệu Đông Lai khó chịu, đem chuyện phát sinh Chúng Sinh Đường thêm mắm thêm muối nói một lần, thật giống như lúc Park Chang bị đánh hắn ở đây vậy.

"Cái gì?"

Triệu Đông tới nghe xong giật mình nói:"Ông nói Diệp Thần cũng tham dự chuyện này?"

Chương 684. Rút vốn?

"Hắn là chủ mưu!!!"

Ngô Kim Quý đánh vào không khí, mình nói nửa ngày Triệu Đông Lai lại không nghe ra yếu hại trong đó?

"Ách lão La, tôi khuyên ông một câu việc này chớ để ý, bằng không người xui xẻo khẳng định là ông!"

"Mặt khác, Diệp tiên sinh cũng không phải là người không nói đạo lý, ở trong đó nhất định có nguyên nhân không muốn người biết đi?"Triệu Đông Lai nói thẳng.

"Cái gì không may?"

Ai ngờ Ngô Kim Quý cũng không cảm kích, còn tưởng rằng Triệu Đông Lai miệt thị hắn, lúc này cả giận nói:"Triệu cục trưởng, tôi cảnh cáo ông! Chuyện này dính đến đầu tư chục tỷ Park gia, một khi gây ra rủi ro, ông sẽ phải gánh chịu trách nhiệm!"

"Ngô cục, tôi nói đến thế thôi, tin hay không tùy ông!"

Triệu Đông Lai tức giận hỏng, hảo tâm của mình làm lòng lang dạ thú, nói xong trực tiếp đặt xuống điện thoại.

"Alo, alo, hỗn đản, bao che tội phạm, Triệu Đông Lai ông chờ đó cho tôi!"

Nghe trong điện thoại truyền đến âm thanh tút tút, Ngô Kim Quý tức đến tái mặt, mình tốt xấu là quan viên trong tỉnh xuống tới, Triệu Đông Lai như vậy không nể mặt mũi?

Biết được cảnh sát không nguyện ý động Diệp Thần, Kim Hee

khó thở chỉ có thể sử xuất 'Đòn sát thủ', uy hiếp muốn rút tất cả đầu tư khỏi Hoa Hạ!

"Diệp Thần, ngươi nhanh nối xương cho Park thiếu, bằng không trong tỉnh không tha cho ngươi!"Ngô Kim Quý nghe xong dọa sợ, hướng về phía Diệp Thần hét lên.

"Ngậm miệng đi con heo mập!"

Mặt sẹo giơ lên côn sắt, diện mục dữ tợn nói:"Lão tử hiện tại liền không tha cho ngươi, còn dám mù bức bức, nhìn ta gõ nát đầu heo ngươi hay không!"

"Ngươi"

Ngô Kim Quý tức gấp, nhưng mặt sẹo xem xét chính là dangh Lưu manh', hắn thật đúng là không có dũng khí tới khiêu chiến!

"Park gia rất đáng gờm sao?"

Diệp Thần cười lạnh, ghét nhất những gia hỏa động một chút lại cầm chuyện rút vốn ra nói.

"Tiểu tử, ta cũng không tin không thu thập được ngươi!"

Kim Hee tức hổn hển, dĩ vãng nàng đi đến đâu đều bị như sao sáng vờn quanh lấy lòng, không nghĩ tới lại tại Ninh Châu ăn quả đắng.

Khẩu khí này nàng vô luận như thế nào đều nuối không trôi, lúc này chuẩn bị gọi điện thoại cho cha Park Chang.

Diệp Thần cũng không có ý định nuông chiều nữ nhân bổng tử này, lấy điện thoại di động ra gọi trước cho Sakai.

Rất nhanh, điện thoại tiếp thông, trong điện thoại di động truyền đến thanh âm kinh hỉ của Sakai:

"Diệp tiên sinh, rốt cục tiếp vào ngài điện thoại!"

"Sakai, cô biết gia tộc Park Bổng Tử quốc sao, trong gia tộc còn có ngốc bức gọi Park Chang!"Diệp Thần đi thẳng vào vấn đề hỏi.

"Biết nha!"

Sakai sững sờ, gật đầu nói:"Công ty TNHH chúng ta vừa mới chuẩn bị cùng Park gia hợp tác, thành lập một cái siêu thị cỡ lớn đâu! Diệp tiên sinh, thế nào?"

"Người Park gia nói muốn thu thập tôi!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Baka!"

Sakai nghe xong tức điên lên, cả giận nói:"Park gia lớn mật, cũng dám uy hiếp Diệp tiên sinh! Công ty TNHH nhất định sẽ không bỏ qua bọn họ!"

"Ân, cô xem đó mà làm thôi!"

"Diệp tiên sinh xin yên tâm, Sakai sẽ không để cho Park thị tại Đảo quốc có một phân tiền sinh ý làm!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, cúp điện thoại lại gọi điện thoại cho Sát Sai.

"Thần ca!"

Đầu kia điện thoại rất nhanh truyền đến thanh âm tiện tiện của Sát Sai.

"Sát Sai, ngươi tại Bổng Tử quốc hẳn là nhận biết không ít người đi?"Diệp Thần hỏi.

"Đương nhiên, lần trước ngài không phải nói để cho ta đem hàng đều bán cho tiểu quỷ tử cùng tiểu bổng tử sao, ta có bảy

thành hàng đều bỏ qua!"Sát Sai nói.

"Bổng Tử quốc có cái gia tộc gọi sinh ý Park thị, ngươi đánh cho ta một chút, để bọn họ nếm điểm đau khổ!"

"Tốt, ta lập tức đi làm!"

Vừa dứt lời, chỉ nghe được phịch một tiếng.

Diệp Thần lúc này nhíu mày, bởi vì hắn nghe được đây là súng vang lên, liền hỏi Sát Sai chuyện gì xảy ra.

"Diệp tiên sinh đừng lo lắng, ta vừa đem một tên trộm hàng cho bể đầu!"

"..."

Diệp Thần bó tay rồi, quả nhiên sinh ở Hoa Hạ vẫn là thái bình nhất, nếu là sinh ở loại địa phương Miến Quốc này, ban ngày ban mặt không phải bị cắt thận, chính là bị nổ đầu.

"Hừ, trang cái gì trang, cứ làm như mình thật có thể ảnh hưởng đến Park gia không bằng!"Ngô Kim Quý hừ lạnh nói.

"Mập mạp chết bầm, đến lúc đó ngươi đừng khóc là được!"

Bạch Vĩnh Chính cười lạnh, hắn biết Diệp Thần giao thiệp rộng hiện, thu thập Park gia khẳng định không thành vấn đề.

Bên kia, Kim Hee đang cùng quan lớn tỉnh thành nào đó liên hệ, kết quả thư ký cầm một cái điện thoại khác tới, tại bên tai nàng nhỏ giọng nói vài câu, Kim Hee biến sắc vội vàng cúp máy trò chuyện cùng quan lớn, tranh thủ thời gian tiếp nhận điện thoại thư ký đưa tới.

"Lão công, con của chúng ta bị người khi dễ"

Nói còn chưa dứt lời, Kim Hee liền nghe trong điện thoại

truyền đến tiếng mắng chửi đinh tai nhức óc:"Kim Hee, tiện nhân này, cô đến cùng đắc tội với ai?"

"Em, em không có đắc tội ai cả!"Kim Hee trong lúc nhất thời không có kịp phản ứng, mặt mũi tràn đầy được bức nói.

"Đánh rắm!"

Đối phương phẫn nộ quát:"Cô biết không , vừa rồi xã trưởng công ty TNHH Đảo quốc Sakai tự mình gọi điện thoại cho ta, nói hai nhà chúng ta hợp tác kết thúc, mà lại tương lai sẽ không còn có hợp tác!"

Chương 685. Xin lỗi!

"Còn có, mấy đại hắc bang Bổng Tử quốc đồng thời phát ra lệnh truy sát, muốn đuổi giết tất cả mọi người Park thị gia tộc chúng ta, cô có biết hay không!"

"A? Tại sao có thể như vậy?"Kim Hee nghe xong trợn tròn mắt.

"Ngu xuẩn! Còn không phải bởi vì cô đắc tội với người!"

"Đắc tội với người?"

Kim Hee trong lúc vô tình lườm Diệp Thần một chút, nàng giờ mới hiểu được nguyên lai là tiểu tử Hoa Hạ này đang làm trò quỷ, lúc này giận không chỗ phát tiết, hướng phía Diệp Thần phẫn nộ quát:

"A Tây Ba! Tiểu tử, có phải là ngươi giở trò quỷ hay không?"

"Còn dám mạnh miệng, xem ra Park gia còn không có nhận giáo huấn a!"Diệp Thần cười lạnh.

"Nhanh cho vị tiên sinh này xin lỗi!"

Không đợi Kim Hee kịp phản ứng, đầu kia điện thoại truyền đến một tiếng gầm thét:"Đồ nữ nhân ngu xuẩn, đến lúc nào rồi còn dám uy hiếp người ta, cô muốn hại chết Park gia ta sao?"

"Nhưng hắn là người Hoa, lão công, anh muốn em hướng người Hoa xin lỗi sao?"Kim Hee hiển nhiên không muốn nhận lầm, nàng cảm thấy người Hoa không xứng để nàng cúi đầu.

"Kim Hee, ta cho cô hai con đường, hoặc là cô cho vị tiên sinh kia xin lỗi!"

"Hoặc là chúng ta ly hôn, sau ly hôn, ta nhất định sẽ phái người cho người nhà họ Kim xuống biển, đừng cho là ta đùa giỡn với cô, chính mình nhìn xem xử lý đi!"

Nói xong, đối phương nổi giận đùng đùng cúp điện thoại, chỉ để lại Kim Hee một người trong gió lộn xộn.

Muốn nàng xin lỗi người Hoa?

Cứ việc Kim Hee mười vạn cái không nguyện ý, nhưng nhớ tới lão công, nàng cắn răng vẫn là quyết định 'Chịu nhục' nói lời xin lỗi với Diệp Thần!

"Diệp tiên sinh, thật xin lỗi! Mới vừa rồi là tôi không đúng, xin thả người một nhà chúng tôi đi!"Kim Hee nhìn xem Diệp Thần oán hận nói.

"Đây chính là lời xin lỗi của cô sao, quá không có thành ý đi?"

Diệp Thần cười lạnh, không cho nữ nhân bổng tử chút giáo huấn còn tưởng rằng người Hoa dễ khi dễ đâu.

"Diệp Thần, ngươi náo đủ chưa, quả thực vô pháp vô thiên!"

Ngô Kim Quý rất 'Liếm chó', hắn thấy kim chủ chịu nhục, cũng không nghĩ đến tột cùng chuyện gì xảy ra, trực tiếp hướng Diệp Thần quát.

Bành!

Mặt sẹo thực sự nhịn không được, một gậy sắt đập vào miệng Ngô Kim Quý!

Ngô Kim Quý bị đau tranh thủ thời gian bịt miệng lại, máu tươi trong nháy mắt từ giữa ngón tay hắn chảy ra, chờ hắn buông tay ra sau oa phun một cái, hai cái răng cửa đẫm máu xen lẫn nước bọt thình lình xuất hiện tại lòng bàn tay

"Ngươi, ngươi dám đánh ta?"

Nhìn xem hai cái răng ngắn, Ngô Kim Quý mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ trừng mắt mặt sẹo:"Tạo phản, hôm nay lão tử không thể không xích ngươi lại, tê"

Bởi vì bị đánh gãy chính là răng cửa, Ngô Kim Quý nói chuyện đều hở!

"Ta không thấy được có người đánh ngươi, ai nhìn thấy không?"

Ai ngờ Diệp Thần tới một câu như vậy, nói xong còn ngắm nhìn bốn phía, kết quả tất cả mọi người lắc đầu.

"Vừa rồi rõ ràng là chính ngươi tự đánh mình!"

"Đừng cho là chúng ta không hiểu pháp, ngươi oan uổng mặt sẹo ca, cẩn thận chúng ta cáo ngươi nói xấu!"

"..."

Đám người nhao nhao ồn ào, Ngô Kim Quý nghe xong tức gần chết, đám tiểu lưu manh này thế mà muốn cùng hắn lươn lẹo, quả thực sai lầm nghiêm trọng!

"Kim phu nhân, cô cũng thấy được đúng không, chính là mặt thẹo kia đánh tôi!"Ngô Kim Quý bất đắc dĩ chỉ có thể xin giúp đỡ Kim Hee.

"Không có ý tứ, tôi cũng không thấy được!"

Kim Hee cũng lắc đầu, giờ này khắc này nàng muốn thu hoạch được Diệp Thần tha thứ, tự nhiên không thể cùng hắn đối nghịch!

"..."

Lần này đến phiên Ngô Kim Quý trợn tròn mắt, không nghĩ tới

'Chủ tử' hắn cực lực giữ gìn vậy mà lại có thể 'Bán' hắn.

Coi như nuôi con chó, cũng có tình cảm đi?

Đáng tiếc, tại trong mắt Kim Hee, Ngô Kim Quý thật không bằng sủng vật chó nhà nàng nuôi.

"Mang theo phế vật này cút đi!"

Diệp Thần cũng không nghĩ lãng phí thời gian, lườm Park Chang nằm dưới đất một chút:"Nhớ kỹ, trên đất Hoa Hạ, còn chưa tới phiên bổng tử các ngươi giương oai, nghe rõ ràng không có?"

"Nghe, nghe rõ ràng!"

Kim Hee tức đến đau meo meo, làm sao tình thế còn mạnh hơn người, nàng tức giận cũng chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

"Tôi đi sân bay, lão Bạch ông nhìn chằm chằm nơi này cho tôi, nếu là đối diện còn dám treo biển hành nghề, treo một lần ông liền đập một lần cho tôi!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Minh bạch!"

"Mẹ"

Đúng lúc này ngất Park Chang thức tỉnh, nhìn thấy Kim Hee tới, con hàng này lập tức 'Đầy máu phục sinh' Hung hăng trừng mắt về phía Diệp Thần, cả giận nói:

"Mẹ, chính là gia hỏa này động thủ đánh con, mẹ nhanh báo thù cho con!"

"Ngậm miệng!"

Kim Hee quát lớn một câu, quay đầu nói với Diệp Thần:"Diệp tiên sinh, tôi đều đã nhận lầm, xin giúp con trai tôi nối liền xương cốt đi!"

"Có thể a!"

Diệp Thần sảng khoái đáp ứng, chỉ chỉ Park Chang, thản nhiên nói:"Bất quá bây giờ nối xương lên giá, 200 triệu đô la Mỹ một đầu cánh tay!"

"Cái gì? Hai trăm triệu đô la Mỹ?"

Kim Hee trợn tròn mắt, trong lòng tự nhủ tiểu tử họ Diệp cũng quá độc ác, cho rằng nhà nàng in tiền sao?

"Có thể lựa chọn không trị liệu!"

Chương 686. Thịt kho cẩu tử!

Diệp Thần một mặt cười xấu xa nói:"Dù sao ngươi cũng không tính quá già, tái sinh một nghịch tử mới thôi, con hàng Park Chang này thì để hắn tự sinh tự diệt đi!"

"Mẹ, không muốn sinh a!"

Park Chang kém chút thổ huyết, thêm một người chẳng phải là tương lai liền thêm một phần phân tài sản?

Mà lại lão mụ đều hơn bốn mươi tuổi, tuy nói bình thường bảo dưỡng khá tốt, nhưng dù vậy lão ba cũng không có cái hào hứng này đi?

"Thịt heo trong chợ đều lên giá, Diệp tiên sinh muốn tăng giá không được sao?"Bạch Vĩnh Chính nói đùa cười nói.

"..."

Kim Hee bó tay rồi, thịt heo tăng giá liền tăng giá thôi, làm sao Trung y cũng tăng theo giá đâu?

Tính toán cả tám trăm triệu đô la Mỹ, tính đến trước đó Tôn Trường Sinh xuất thủ một lần, chín trăm triệu đô la Mỹ, Kim Hee thật sự có ý nghĩ từ bỏ Park Chang, dù sao chín trăm triệu đô la Mỹ cũng không ít a!

Đương nhiên, ý niệm này cũng chợt lóe lên, cuối cùng Kim Hee cùng lão công hợp lại kế, vẫn là thành thành thật thật cho tiền!

"Chậc chậc, lão phu làm nghề y cả một đời, lần thứ nhất thu phí xem bệnh cao như vậy!"

Tôn Trường Sinh bùi ngùi mãi thôi, lực lượng tiền tài quá cường đại, lão trung y cũng gánh không được

Rất nhanh, Tôn Trường Sinh liền đem tứ chi Park Chang nối lành, một màn này chấn kinh tất cả mọi người, gay cả chính Park Chang cũng không thể tin được!

Hai mắt Kim Hee lại là sáng lên, nàng bén nhạy phát hiện chữa khỏi con trai của nàng ngoại trừ thủ pháp Trung y, càng quan trọng hơn là loại thuốc cao đen sì kia!

"Liễu Quyền, ngươi lưu tại Ninh Châu đi tìm hiểu một chút, loại thuốc cao này kêu cái gì, là xưởng nhà ai sản xuất!"Kim Hee hạ giọng nói với nam thư ký bên cạnh.

"Vâng, phu nhân!"

Một nam nhân tướng mạo tuấn lãng bên cạnh mỉm cười, chỉ là bên trong ánh mắt hắn cùng Kim Hee đối mặt, nhiều một tia mập mờ chi tình.

"Cút đi, về sau tại Hoa Hạ thành thật một chút!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Chúng ta đi!"

Sự tình cuối cùng giải quyết, Kim Hee nhịn đau chuyển cho Diệp Thần 900 triệu đô la, ánh mắt âm lãnh trừng Diệp Thần một chút, lập tức dẫn người chật vật rời đi.

Diệp Thần cũng không để ý, đều thu nhiều tiền người ta như vậy, còn không cho phép đối phương có chút ít tính tình sao, mình thế nhưng là người giảng đạo lý!

Vốn nghĩ phân chút tiền cho Tôn Trường Sinh, nhưng lão đầu chết sống không muốn!

"Tôn lão, tôi đi trước, có việc tùy thời điện thoại cho tôi!"

Nói xong, Diệp Thần cùng Bạch Vĩnh Chính lên tiếng chào, vừa định lái xe đi sân bay, đột nhiên một trận tiếng chó sủa truyền đến.

Diệp Thần nhìn lại, chỉ thấy một con chó bốn mắt như điên chạy tới phía = mình.

Mặt sẹo thấy thế đại hỉ, vội vàng ném đi côn sắt đi bắt cẩu tử, còn mặt mũi tràn đầy cười đắc ý nói:

"Quá tốt rồi, giữa trưa các huynh đệ có thể thêm thức ăn!"

"Gâu gâu!"

La Cực Thần đã sớm không phải trưởng lão Phiêu Miểu Phong, hắn hiện tại là chỉ nhỏ chó đất, bởi vậy rất nhanh liền bị mặt sẹo bắt lấy!

Bất đắc dĩ La Cực Thần chỉ có thể nhìn hướng Diệp Thần, hướng phía hắn dừng lại cuồng hống, để hắn cứu mình!

"Đồ chó con còn dám hung Diệp tiên sinh, hôm nay không thể không đem ngươi làm thịt kho!"Mặt sẹo diện mục dữ tợn, trực tiếp vỗ một cái thật mạnh trên đầu cẩu tử, La Cực Thần đau đến ngao ngao trực khiếu!

Bất quá, so với trên người đau đớn, trong lòng La Cực Thần đau hơn, nghĩ hắn đường đường nhân vật cấp bậc trưởng lão Linh Giới, thế mà bị một tên tiểu lưu manh khi dễ, quả thực là vô cùng nhục nhã!

"Mặt sẹo, đem cẩu tử cho tôi đi!"

Diệp Thần thấy thế cố nén cười, không nghĩ tới lão cẩu cũng có hôm nay, nhớ ngày đó hắn là bực nào uy phong, kém chút liền soán vị làm tới phong chủ Phiêu Miểu Phong!

"Diệp tiên sinh, ngài cũng thích ăn thịt chó?"Mặt sẹo nghe xong vội vàng đem chó con hai tay dâng lên, thấp giọng ra vẻ thần bí nói:"Tôi có phối phương làm thịt chó kho tuyệt ngon, Diệp tiên sinh muốn hay không?"

"Gâu gâu gâu!"

La Cực Thần nghe xong thật muốn cắn chết mặt sẹo, tên vương bát đản này muốn đem hắn nấu thịt kho, lớn lên răng lợi sao?

"Lại sủa ta lột da của ngươi ra!"Mặt sẹo hung thần ác sát trừng nhỏ sữa chó một chút.

"....."

La Cực Thần không nói, hắn thề chờ biến trở về hình người sau, người thứ nhất muốn giết chính là mặt sẹo, tên này đáng đâm ngàn đao!

"Tốt, tôi không có ý định ăn nó, đây là chó tôi nuôi!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Ách..... Nguyên lai là chó Diệp tiên sinh, nó, nó kêu cái gì, thật đáng yêu a!"Mặt sẹo trở mặt rất nhanh, trước một giây còn như đồ tể, này lại liền biến thành nhân sĩ yêu cẩu.

"Lão La!"

Diệp Thần nói xong đem cẩu tử nhét vào trong xe, cùng mọi người cáo biệt xong mau chóng hướng về sân bay.

"Lão La?"

Mặt sẹo ngây ngẩn cả người, danh tự rất quái lạ, nghe giống như tên của một đại nhân vật trong phim vừa xem tối qua.....

Sân bay.

Bởi vì máy bay tư nhân của nhà Lan Trần, ngay cả sủng vật Diệp Thần đều có thể gửi vận chuyển đơn giản, trực tiếp leo lên máy bay.

Chương 687. Cẩu tử nói tiếng người!

"A, Thần ca cậu nuôi chó?"

Viên Vũ nhìn thấy sữa chó nhỏ mặt mỉm cười, Diệp Thần vừa đem La Cực Thần thả dưới mặt đất lại bị hắn giơ lên, sau một phen dò xét làm như có thật nói:

"Ân, rất giống con cho bốn mắt tôi nuôi khi còn bé, giống nhau như đúc, rất giống!"

La Cực Thần:"…"

Gia hỏa Nhân giới đều là ma quỷ sao?

Tiểu cẩu cẩu đáng yêu như vậy, thế mà cũng bị nuôi chết, quả thực không có chút nhân tính nào!

"A, con chó này không thích hợp a!"

Viên Vũ nhíu nhíu mày, một bên Lan Trần mặt mũi tràn đầy hiếu kỳ nói:"Không phải chỉ là một đầu chó đất sao, có cái gì không đúng chứ?"

"Trong cơ thể nó cầm giữ hồn phách một người!"

Văn Tinh miệng nhai nhưa, ngẩng đầu lườm chó sữa nhỏ một chút thản nhiên nói.

"Bị cậu đã nhìn ra!"

Diệp Thần nghe xong cười cười, chào hỏi đám người ngồi

cùng một chỗ đem 'Cố sự' La Cực Thần nói ra.

"Ngọa tào!"

Lan Trần nghe xong tròng mắt đều muốn trợn lồi ra, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nhìn xem chó sữa nhỏ ngồi xổm ở một bên, con mắt trực câu câu nhìn chằm chằm đồ ăn vặt trên bàn, lẩm bẩm nói:"Gia hỏa này thế mà còn là trưởng lão Linh Giới?"

"Ân, đáng tiếc hắn không biết nói chuyện, bằng không để chính hắn nói với các cậu!"Diệp Thần cười nói.

"Thần ca, cậu không phải có Cửu Vĩ Hồ sao, yêu tộc có thể để cho súc sinh mở miệng, cậu xin nó hỗ trợ thôi!"Viên Vũ linh cơ khẽ động.

"Tôi thử một chút!"

Diệp Thần gật gật đầu, lúc này thả ra Cửu Vĩ Hồ, nhiều ngày không gặp Cửu Vĩ Hồ đã dần dần khôi phục, đầu cái đuôi thứ chín cũng bắt đầu chậm rãi sinh trưởng.

Hồ Ngạo Tuyết ra nhìn thấy chó sữa nhỏ, lông hồ ly toàn thân trong nháy mắt dựng lên, gắt gao nhìn chằm chằm đối phương trong cổ họng phát ra một trận tiếng rên phẫn nộ nhẹ, đồng thời lộ ra răng nanh lấy đó cảnh cáo.

La Cực Thần cũng không yếu thế, cảm giác được khí tức yêu tộc đối phương, quơ trảo cẩu xông tới Hồ Ngạo Tuyết sủa loạn một trận!

"Gâu gâu gâu!"

Mặc dù La Cực Thần làm cho rất ra sức, nhưng ngoại nhân nghe con hàng này chính là đang 'Nũng nịu bán manh', thật quá sữa.

"Ngậm miệng!"

Diệp Thần vừa trừng mắt, chó sữa nhỏ lập tức trung thực.

"Tiểu hồ ly, ngươi có thế để cho con chó này mở miệng nói chuyện sao?"Diệp Thần sờ lên đầu bạch hồ.

Ai ngờ, bạch hồ vậy mà thật gật đầu.

Một giây sau, chỉ thấy bạch hồ giống người đồng dạng ngồi xếp bằng, hai mắt khép hờ trong miệng nói lẩm bẩm, ngay sau đó nó bỗng nhiên mở mắt ra, đồng thời hai đạo bạch quang từ trong mắt bắn ra, trực tiếp bắn vào cơ thể chó sữa nhỏ!

"A! Đau chết lão phu!"

La Cực Thần đau đến oa oa gọi bậy, nhưng vừa dứt lời hắn lại ngây ngẩn cả người, không phải mới vừa rồi là thanh âm của mình sao, làm sao đột nhiên biết nói tiếng người?

"Oa! Chó nói chuyện!"

Lan Trần so La Cực Thần còn kích động, một tay nắm chặt gáy chó sữa nhỏ xách lên, mặt mũi tràn đầy biểu lộ hưng phấn.

"Soa có thể như vậy! Tiểu tử Nhân Giới, mau buông lão phu ra, bằng không lão phu một chưởng vỗ chết ngươi!"

La Cực Thần tức giận đến đau Cẩu Đản, từ khi tới Nhân Giới hắn mỗi ngày chịu khi dễ, thời gian này còn muốn qua hay không?

Ba!

Lan Trần cũng không khách khí, một bàn tay đập vào trên đầu chó La Cực Thần, nhếch miệng cười nói:

"Chó con, còn muốn chụp chết ta sao?"

"..."

La Cực Thần bó tay rồi, hắn thề sau khi biến trở về người, người thứ hai muốn giết chính là Lan Trần, gia hỏa này quá ghê tởm!

Sân bay Việt Châu.

Chờ bọn người Diệp Thần xuống máy bay đã đến buổi trưa, Lan gia đã sớm phái quản gia tới đón đám người.

"Thần ca, đây là Ngụy quản gia, đây là con gái của hắn Ngụy Mẫn Xúc!"

Lan Trần chỉ chỉ hai cha con đến đây nhận điện thoại, giới thiệu nói:"Lan gia tôi sự vụ lớn nhỏ, đều là Ngụy quản gia đang xử lý!"

"Ngụy quản gia, xin chào!"

Diệp Thần cười nhẹ một tiếng, nam nhân ở trước mắt âu phục giày da, khuôn mặt cương nghị, huyệt Thái Dương cao cao nổi lên, xem xét chính là cái người luyện võ!

Mà nữ tử đứng tại bên người nam nhân nhìn tuổi không lớn lắm, trứng ngỗng mặt, dáng vẻ cũng chừng hai mươi.

Nàng người mặc một chiếc áo thun hở rốn màu hồng phấn, thân dưới một chiếc váy bò, trên chân một đôi giày cứng màu trắng, phía trên đều là ký tự Bổng Tử quốc!

Một túm mái tóc tịnh lệ như thác nước choàng tại trên vai, lông mày dài nhỏ, môi đỏ kiều diễm ướt át, làn da hơi mang theo màu lúa mì thoạt nhìn là như khỏe mạnh.

"Hắc hắc, xin chào mỹ nữ!"

Văn Tinh nhìn thấy nữ hài đứng tại bên người Ngụy quản gia,

trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười Trư ca.

"Hừ! Hèn mọn!"

Ngụy Mẫn Xúc kiều hừ một tiếng, nhỏ giọng lẩm bẩm.

Hèn mọn?

Văn Tinh dù sao cũng là võ tu, tự nhiên rõ ràng nghe được Ngụy Mẫn Xúc đánh giá đối với hắn, nha đầu này cũng quá không khách khí đi, nào có lần đầu gặp mặt liền nói người ta hèn mọn?

Ngụy Cảnh hung hăng trừng con gái của mình một chút, nghiêng đầu sang chỗ khác áy náy cười một tiếng với Văn Tinh, lập tức nói với Lan Trần:

"Thiếu gia, chúng ta lên xe trước đi!"

Chương 688. Cẩu tử với vẹt, con nào huấn luyện khó hơn!

"Ân!"

Lan Trần gật gật đầu, mấy người cùng một chỗ ngồi vào bên trong xe sang trọng Rolls-Royce kéo dài.

"Làm sao cậu mang cho lên xe?"

Ngụy Mẫn Xúc nhìn thấy Diệp Thần ôm một con chó sữa nhỏ, đôi mi thanh tú không khỏi cau lại.

"Ai là chó, lão phu cũng không phải chó!"

La Cực Thần thấy bộ dáng Ngụy Mẫn Xúc một mặt ghét bỏ hắn, lúc này nổi trận lôi đình!

"..."

Thấy chó sữa nhỏ hướng về phía chính mình nói chuyện, Ngụy Mẫn Xúc trong nháy mắt mắt trợn tròn, Ngụy Cảnh bên cạnh cũng là một mặt mờ mịt, mình có phải là xuất hiện ảo giác?

"Hừ! Sợ rồi sao!"

La Cực Thần duỗi ra lưỡi chó non mịn, đắc ý liếm liếm miệng chó.

Ba!

Lần này là Diệp Thần, trùng điệp một chưởng vỗ tại trên đầu chó La Cực Thần, quát lớn:"Lão cẩu, lần sau còn dám há mồm nói

tiếng người, nhìn ta không đem ngươi bán cho cửa hàng thịt chó!"

"Lão phu"

"Ngươi nói cái gì?"Diệp Thần ánh mắt phát lạnh.

"Gâu gâu gâu!"

"Cái này còn tạm được!"

"..."

La Cực Thần khóc, lưu lại mấy giọt nước mắt cẩu cẩu, lần này du hành Nhân Giới này quá mẹ nó ủy khuất!

Hắn muốn chạy, thế nhưng là Quỷ U Long đã thông báo để hắn lưu tại bên người Diệp Thần, nghĩ tới Quỷ U Long ngay cả Diêm Vương đều không để vào mắt, La Cực Thần trong nháy mắt đoạn mất tưởng niệm chạy trốn!

"Oa! Chó của cậu chó biết nói chuyện a, là huấn thế nào?"

Ngụy Mẫn Xúc khờ dại coi là Diệp Thần huấn luyện ra, vẫn không quên hỏi nhiều câu:"Cẩu tử cùng vẹt, con nào khó huấn luyện hơn a?"

"Ách"

Diệp Thần im lặng, nếu như hắn nói con chó là người thật, có thể bị Ngụy Mẫn Xúc hiểu lầm mình là bệnh tâm thần hay không?

"Có thể cho tôi ôm chó con một cái sao?"

Ngụy Mẫn Xúc thấy cẩu tử biết nói chuyện, lập tức không chê.

"Có thể!"

Diệp Thần cũng ngại trên người La Cực Thần có cỗ vị chó, nói

xong nhanh chóng đem chó sữa nhỏ đưa cho Ngụy Mẫn Xúc.

Ngụy Mẫn Xúc tiếp nhận chó sữa nhỏ, thân mật ôm vào trong ngực đùa nó, La Cực Thần cảm nhận được thân thể đối phương mềm mại, kìm lòng không được miệng chó cười toe toét!

Diệp Thần thấy thế liếc mắt, xem ra hôm nào vẫn là phải mang La Cực Thần đi làm giải phẫu tuyệt dục mới được.

"Lan thiếu gia, cậu nghĩ về nhà trước hay là đi bệnh viện?"Ngụy Cảnh tỉnh táo lại hỏi.

"Thần ca"

"Đi bệnh viện đi!"

Diệp Thần biết Lan Trần nhớ thương phụ thân, dứt khoát chủ động đi nói bệnh viện.

"Vậy trước tiên đi bệnh viện!"Lan Trần gật đầu.

"Tốt!"

Ngụy Cảnh nói xong thật sâu nhìn Diệp Thần một chút, hắn chỉ là từ Lan gia thỉnh thoảng nghe nói qua Diệp Thần, không nghĩ tới Lan thiếu gia tâm cao khí ngạo nghe hắn như thế?

"Ngụy quản gia, phụ thân tôi thế nào?"Lan Trần nhíu mày hỏi.

"Ai, hắn bị phong bế kỳ kinh bát mạch, thủ pháp phong huyệt đối phương rất kì lạ, ngay cả lão gia tử tới cũng thúc thủ vô sách!"Ngụy Cảnh nói xong nhịn không được thở dài.

"Tra ra là ai chưa?"Lan Trần cắn răng.

"Không có! Bất quá phóng mắt tỉnh Việt Đông, dám ra tay với Lan gia, chỉ sợ cũng chỉ có Liêu gia đi!"

"Cái thương nhân cảng đảo thì sao?"

"Còn giống như tại Thâm Châu, quan hệ hắn cùng Liêu gia quả thật không tệ, mà lại hắn thừa dịp lão gia thụ thương, còn đem mấy cái hạng mục Lan gia cho quấy nhiễu!"Ngụy Cảnh nói.

"Vương bát đản!"

Lan Trần nghe xong tức giận đến không nhẹ, oán hận nói:"Liêu gia, các ngươi khinh người quá đáng!"

"Lão Lan, đừng có gấp! Quay đầu chúng ta cùng đi lội Thâm Châu, tìm Liêu gia hảo hảo tâm sự!"Diệp Thần vỗ vỗ bả vai Lan Trần trấn an nói.

"Ân, Thần ca ngươi làm chủ đi!"

"..."

Ngụy Cảnh cảm giác chấn kinh, xem ra Lan Trần thiếu gia thật đem Diệp Thần xem như chỗ dựa.

Rất nhanh, bọn người Diệp Thần liền đến bệnh viện Lan gia mở.

Viện trưởng biết được Lan Trần muốn tới, sớm phái người tại cửa ra vào cung nghênh.

"Lan thiếu gia, ngài đã tới!"

Nhìn thấy Lan Trần từ trên xe bước xuống, viện trưởng vội vàng tiến ra đón thái độ mười phần khiêm tốn.

"Đừng nói nhảm, mau dẫn chúng ta đi bệnh phòng!"Lan Trần không nhịn được nói.

"Lan thiếu mời đi theo ta!"

Viện trưởng liên tục không ngừng ở phía trước dẫn đường, một đám áo khoác trắng theo ở phía sau, không ít bệnh nhân thấy cảnh này còn tưởng rằng là lãnh đạo đến thị sát đâu!

Phòng bệnh.

Lan Giang Hải toàn thân quấn lấy vải màu trắng nằm ở trên giường, hai tiểu hộ sĩ trẻ tuổi mỹ mạo đang dốc lòng chăm sóc, một người phía trước đang đút đùi gà cho Lan Giang Hải ăn.

Mà tại trên tủ đầu giường, còn trưng bày rất nhiều hoa quả, đủ các thứu, không biết còn tưởng rằng tiến mỹ thực phường đâu!

"Cha!"

Lan Trần nhìn xem phụ thân trên giường bệnh, hốc mắt xoát một chút liền đỏ lên, bất quá vẫn là ngữ khí oán giận nói:"Cha cũng là bệnh nhân, sao có thể ăn đùi gà chiên?"

"Con trai, con tại sao trở lại?"

Lan Giang Hải nhìn Lan Trần một chút, lau lau miệng xấu hổ cười một tiếng, lập tức từ trên giường ngồi dậy quét một vòng, cuối cùng dừng lại tại trên thân Diệp Thần, mặt mỉm cười nói:

"Cậu là Diệp Thần đi, đã lâu không gặp!"

Chương 689. Cẩu tử bàn điều kiện?

"Chú Lan!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, khi còn bé Lan Giang Hải mang Lan Trần đi Thanh Long Sơn, mỗi lần Lan Trần gặp rắc rối đều là Lan Giang Hải chùi đít cho hắn, như cái gì đả thương trâu nhà thôn dân, hoặc là trộm nhà ai đều là Lan Giang Hải dùng tiền bãi bình!

"Nhiều năm không gặp, lần đầu gặp mặt ta liền nằm tại trên giường bệnh, quả thực để cậu chê cười!"Lan Giang Hải tự giễu cười nói.

"Chú, chú đừng nói trước, để cháu tới cầm mạch!"

"Tốt!"

Lan Giang Hải sảng khoái đáp ứng, hắn biết Diệp Thần rất được lão đầu chân truyền, y thuật tuyệt đối không thể nói!

Một lát sau Diệp Thần mới thu hồi tay, sắc mặt cũng biến thành mười phần ngưng trọng.

"Thần ca, cha tôi thế nào?"

"Đả thương chú Lan chính là cao thủ!"

Diệp Thần dừng một chút nói:"Người này không chỉ có phong bế kỳ kinh bát mạch chú Lan, trong cơ thể tựa hồ còn có một loại nguyền rủa chi lực nào đó, làm cho không người nào có thể phá giải phong ấn!"

"Nguyền rủa chi lực?"

Cha con Lan Trần nghe xong, lập tức nhăn nhăn lông mày.

Mà viện trưởng một bên nghe được Diệp Thần 'Cao đàm khoát luận' Nhịn không được hừ lạnh nói:

"Lan tiên sinh, tôi nhìn người này quả thực nói hươu nói vượn! Nào có cái gì nguyền rủa chi lực, ngài rõ ràng chính là khí huyết không thông, uống thuốc sớm tối đều sẽ tốt, theo tôi thấy đây là Trung y dọa người sáo lộ!"

"Ngậm miệng!"

Lan Giang Hải nghe xong giận tím mặt, nhịn không được quát lớn:"Y thuật Tiểu Diệp tự có cao nhân chỉ điểm, há lại ngươi có thể chửi bới? Lập tức lăn ra ngoài cho ta, ngày mai ngươi không cần tới đi làm!"

"Cái này"

"Còn không mau cút đi, muốn khiêu chiến sự chịu đựng của ta sao?"Lan Trần quay đầu trừng viện trưởng một chút.

"..."

Viện trưởng ảo não không thôi, không nghĩ tới mình lắm miệng nói một câu nói, liền đem bát cơm đập nát.

"Lão Viên, cậu biết nguyền rủa thuật trong cơ thể chú Lan là lai lịch thế nào sao?"Diệp Thần quay người nhìn về phía Viên Vũ hỏi.

"Tiểu Viên, cậu cũng tới!"

"Chú Lan!"

Viên Vũ gật gật đầu, hắn cùng Lan Giang Hải cũng coi như

nửa cái người quen, hắn đi đến trước giường bệnh hai tay bấm niệm pháp quyết, cực nhanh đặt tại ngực Lan Giang Hải, đồng thời một vệt kim quang từ đầu ngón tay xẹt qua chui vào trong cơ thể Lan Giang Hải.

Một lát sau, Viên Vũ lắc đầu, nói thẳng:"Cổ phong ấn chi thuật này không phải là Đạo gia, cũng không giống bí thuật Phật gia, thực sự quá quỷ dị!"

Đám người nghe xong nhao nhao lâm vào trầm mặc, Diệp Thần ngắm nhìn bốn phía sau đưa ra chất vấn

"Chú Lan, chú bình thường cũng ăn nhiều đồ như vậy sao?"

"Không có!"

Lan Trần vượt lên trước trả lời:"Cha tôi bình thường rất chú trọng dưỡng sinh, cũng chỉ uống chút trà, căn bản không có khả năng ăn những thực phẩm rác đùi gà chiên này!"

"Ai, từ sau khi thụ thương liền trở nên vô cùng tham ăn, trông thấy đồ vật liền muốn ăn, trong bụng luôn cảm thấy đói, cũng không biết vì sao như thế!"Lan Giang Hải cũng ý thức được mình không đúng, nhưng hắn chính là không khống chế nổi mình.

"Xem ra chuyện này không có đơn giản như vậy!"

Diệp Thần nghe vậy cau mày, Lan Giang Hải là võ tu Kim Đan Kỳ, lẽ ra tự chủ là không thể nào kém như vậy!

Nhưng nhất thời bán hội, ai cũng tìm không ra nguyên nhân chỗ.

Đúng lúc này, trong phòng bệnh đột nhiên truyền đến một trận tiếng chó sủa, Diệp Thần nhìn lại, La Cực Thần bị Ngụy Mẫn Xúc ôm vào trong ngực, vuốt chó chỉ hướng Lan Giang Hải tựa hồ muốn nói cái gì!

"Muốn nói cứ nói đi, ta không đánh ngươi!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Hừ!"

La Cực Thần bất mãn hừ một tiếng, những người khác sớm đã không cảm thấy kinh ngạc, Lan Giang Hải lại ngây ngẩn cả người, vừa rồi hừ hừ chính là chó sao?

Kế tiếp hắn tận mắt thấy chó sữa nhỏ nói chuyện, mới xác định mình không phải nghe nhầm!

"Người này ma khí quấn thân, không phải trúng cái chú thuật gì, rõ ràng là bị khống chế!"La Cực Thần quơ vuốt chó, vuốt vuốt mấy sợi râu chó của mình nói.

"Ma khí?"

Lan Trần nghe xong không khỏi nhíu mày, hỏi:"Vậy cha ta đói bụng cùng ma khí có quan hệ gì?"

"Đúng a, ma khí là cái quỷ gì?"

"Muốn biết?"

La Cực Thần đắc ý thè lưỡi.

"Kháo! Nếu không nói ta đem ngươi nấu!"

Diệp Thần thấy dáng vẻ bỉ ổi của La Cực Thần, trong nháy mắt nổi trận lôi đình.

"Ngươi nấu ta đi, dù sao ta như thế còn sống cũng không có ý nghĩa!"La Cực Thần làm bộ lợn chết không sợ nước sôi.

"Tốt a, ta không đánh ngươi nữa!"

"Ngươi thề!"

"Tốt, ta thề cũng không tiếp tục đánh ngươi nữa, mau nói đi!"Diệp Thần nhẫn nại tính tình nói.

"Cái này còn tạm được, thả ta xuống!"

La Cực Thần vừa dứt lời, Ngụy Mẫn Xúc nhanh lên đem nó bỏ trên đất, cái này giống như không phải huấn ra a, cẩu tử đều học xong bàn điều kiện cùng người, cái này có thể huấn sao?

"Ngạ Tử Quỷ (Quỷ chết đói) Minh Giới có thể để cho người ta phạm đói, mà Ma Giới cũng có người có thể, hắn chính là Thao Thiết!"La Cực Thần nói.

"Thao Thiết?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, nghi ngờ nói:"Liền xem như Thao Thiết, giới thế tục lại có ai có thể điều khiển hắn đâu?"

Thao Thiết chính là một trong Tứ Đại Hung Thú thượng cổ!

Chương 690. Chó thành tinh?

Truyền thuyết liên quan tới Thao Thiết rất nhiều, có nói nó là Long Cửu tử, cũng có nói nó là tử đệ của gia tộc cổ xưa nào đó, nhưng Diệp Thần còn nghe nói qua một loại lí do thoái thác, đó chính là Xi Vưu huyễn hóa!

Sau khi Xi Vưu bại bị chém xuống thủ cấp, tập oán khí hóa thân thành Thao Thiết, cũng đã có được năng lực thôn phệ vạn vật, về sau bị Hoàng Đế dùng Hiên Viên Kiếm phong ấn, cũng từ thế hệ Sư tộc trông coi, cũng chính là sư tử đá thủ vệ hiện tại.

Nói một cách khác, con hàng này một mực bị phong ấn đây, làm sao có thể ra tai họa nhân gian, huống chi gia tộc nào có thực lực cường đại như vậy, có thể sai khiến hung thú huyễn hóa từ oán khí?

"Người có thể hàng phục Thao Thiết quá nhiều!"

La Cực Thần khinh thường lắc lắc đầu chó, kéo dài đầu lưỡi chó nói:"Bất quá lão phu lại không sợ Thao Thiết, chỉ là một hung thú mà thôi, so với thực lực dị thú Linh Giới ta, quả thực không đáng giá nhắc tới"

"Được rồi, đừng trang bức!"

Diệp Thần không kiên nhẫn đánh gãy La Cực Thần, nhíu mày hỏi:"Ngươi đến cùng có biện pháp giải khai phong ấn trong cơ thể chú Lan hay không?"

"Đương nhiên là có biện pháp!"

La Cực Thần thừa cơ nói:"Bất quá ngươi phải đáp ứng lão phu,

về sau nhất định phải hảo hảo chăm lão phu, mỗi ngày cần có rượu ngon thức ăn ngon, mặt khác còn muốn có nữ nhân hầu hạ lão phu!"

"Kháo!"

Tất cả mọi người ném ánh mắt khinh bỉ với La Cực Thần, mặc kệ hắn là người là chó, tóm lại đều rất cặn bã!

"Tốt, ta đáp ứng ngươi!"

Diệp Thần gật gật đầu, Linh Giới đã có biện pháp đối phó Thao Thiết, điểm ấy yêu cầu của La Cực Thần cũng không tính là gì!

"Lão phu như thế nào mới có thể tin tưởng ngươi đây?"La Cực Thần hồ nghi nói.

"Ngươi không có lựa chọn khác, hoặc là tin tưởng ta, hoặc là hiện tại dẫn ngươi đi làm tuyệt dục, tự chọn đi!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Cái gì gọi là làm tuyệt dục?"

"Rất đơn giản, chính là đem tiểu định đinh của ngươi cắt!"

"Tiểu đinh đinh?"

Diệp Thần chỉ chỉ hạ bộ La Cực Thần, trên mặt lộ ra một vòng cười tà.

"Ngươi thật là ác độc độc!"

La Cực Thần dọa đến tranh thủ thời gian kẹp lấy hạ bộ, run giọng nói:"Tốt, lão phu tin tưởng ngươi chính là!"

"Phạm tiện!"

Viên đại đầu nhịn không được liếc mắt, nhớ tới con chó đất

nhỏ kia bị hắn nuôi chết, La Cực Thần thật hảo tiện a!

"..."

Tuy nói La Cực Thần là chỉ 'Cặn bã chó', nhưng hắn xác thực có mấy phần bản sự!

Chỉ thấy nâng lên tay chó, bên trong miệng lải nhải niệm chú ngữ, đột nhiên hét lớn một tiếng bỗng nhiên mở ra miệng chó, một đạo linh khí màu trắng mắt trần có thể thấy phun ra, tại không trung huyễn hóa thành một cái hình dạng kỳ quái, giống trận pháp, lại giống là một loại ký hiệu cổ lão nào đó!

"Lão Viên, gặp qua loại ký hiệu này sao?"Diệp Thần nhìn xem ký hiệu tung bay ở trong hư không mặt mũi tràn đầy nghi ngờ nói.

"Không có!"

Sắc mặt Viên Vũ nghiêm túc, lắc đầu nói:"Bất quá tại Thiên Sư phái tôi có ghi chép trong sách tuyệt mật, tựa như là Tiệt giáo Tru Tiên Trận!"

"Tiệt giáo Tru Tiên Trận?"

Một bên Văn Tinh không khỏi mở to hai mắt nhìn, lai lịch cái giáo phái này cũng không nhỏ.

Truyền ngôn Tiệt giáo là phe phái thời đại Phong Thần lấy Thông Thiên Giáo Chủ làm đầu, môn nhân đệ tử đa số thú chim dị vật tu luyện được đạo mà biến hóa, thực lực không thể coi thường!

"Các cậu mau nhìn!"

Mặt mũi Lan Trần tràn đầy chấn kinh, chỉ thấy phù văn quỷ dị đột nhiên tản mát ra từng đạo ngũ thải tinh quang loá mắt, nhao nhao bắn về phía Lan Giang Hải!

Nguyên bản Lan Giang Hải còn rất tốt, lúc này lại xanh cả mặt, bên trong miệng phát ra một trận tiếng kêu thảm thiết thê lương, thống khổ giống con cá rời đi nước, tại trên giường bệnh liều mạng giãy dụa, tránh né tinh quang.

"Đè hắn!"

Chó sữa nhỏ nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn chằm chằm Lan Trần hô.

Lan Trần thấy thế không nói lời gì, hắn cùng Diệp Thần cùng một chỗ, hai người tiến lên đem Lan Giang Hải cưỡng ép đè lại.

Mà hai mắt Lan Giang Hải đột nhiên biến thành hoàn toàn đỏ đậm, phảng phất giống như đổi người, dắt cuống họng khàn khàn tức giận chất vấn

"Ai dám phá đạo pháp ta, muốn chết!"

"Ta nhổ vào! Không biết xấu hổ, môn phái Đạo gia ta cũng không có loại tà thuật này!"Viên Vũ trực tiếp mắng.

"Tiểu tử, là ngươi!?"

Lan Giang Hải bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Viên Vũ, ánh mắt đừng đề cập khủng bố đến mức nào!

"Là lão phu, ngươi không phục sao?"

"Cái gì?"

Lan Giang Hải nhìn xem chó sữa nhỏ ngồi xổm ở bộ ngực mình, hai tròng mắt đỏ tươi đều muốn trợn lồi ra.

"Hừ, học chút tiểu đạo Ma Giới, liền cho rằng lão phu trị không được ngươi sao, ngu xuẩn!"

Chó sữa nhỏ La Cực Thần nói xong, còn mở ra miệng chó ngáp

một cái, hiển nhiên cực độ miệt thị đối phương.

"Chó thành tinh?"

Lan Giang Hải nghi ngờ nhìn xem chó sữa nhỏ.

"Làm càn! Lão phu để ngươi cho thành tinh!"Nói xong, La Cực Thần một trảo nặng nề mà đập vào ngực Lan Giang Hải.

Chớ nhìn hắn là chỉ chó sữa nhỏ, nhưng chân khí trong cơ thể vẫn còn!

Một trảo này trực tiếp đem Lan Giang Hải đập đến thẳng nôn máu tươi, sau khi kêu thảm một tiếng trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Cùng lúc đó, ở phòng biệt thự nào đó Thâm Châu thư.

"Phốc!"

Chương 691. Tự ăn thịt mình!

Một đạo nhân mặc đạo bào, nhắm mắt ngồi xếp bằng đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, đồng thời bỗng nhiên mở mắt ra.

"Kusaki đạo nhân, ngài thế nào?"

Một nam tử trẻ tuổi mang theo kính mắt gọng vàng đối diện, nhìn hào hoa phong nhã, thấy thế vội vàng hỏi.

"Đáng chết, có người phá Huyền Thuật ta!"

Kusaki cắn răng, đưa tay lau đi máu tươi khóe miệng, ánh mắt cực kì âm lãnh.

"Cái này không thể nào?"

Nam nhân lập tức gấp, cuống quít hỏi:"Chẳng lẽ là Lan gia phản kích? Đại sư, ngài không phải là rất lợi hại sao, ai có thể phá ngươi pháp?"

"Một con chó!"

Kusaki nói xong mặt mo đỏ ửng.

"Chó?"

Nam nhân nghe xong nhịn không được liếc mắt, ngữ khí trong nháy mắt thay đổi:"Đại sư, ngài muốn thêm tiền cứ việc nói thẳng đi, nếu là Liêu ca giới thiệu ngài đến, ta chắc chắn sẽ không bạc đãi ngài, nhưng ngài cũng đừng coi ta làm đồ đần a!"

"Hỗn trướng!"

Kusaki nghe vậy trong nháy mắt nổi giận, nghiêm nghị nói:"Tưởng Hạo Nhiên, ngươi nghe cho kỹ! Bần đạo nếu không phải cho Liêu Cúc Hoa mặt mũi, lại há có thể nhận trọng thương này, ngươi còn dám ở đây tin đồn, có tin ta hiện tại liền giết ngươi hay không!"

"Đại sư, tuyệt đối đừng tức giận!"

Tưởng Hạo Nhiên thấy đối phương muốn bão nổi, vội vàng nói:"Tôi nguyện ý nhiều hơn một triệu, chỉ cần ngài có thể lập tức giết Lan Giang Hải!"

"Ngươi gấp gáp như vậy muốn hắn chết, là sợ Lan gia trả thù đi?"Kusaki nhìn chằm chằm nam nhân cười lạnh nói.

"Khụ khụ, tôi có thể không sợ sao?"

Tưởng Hạo Nhiên mặt mũi tràn đầy xấu hổ, nói thẳng:"Tưởng gia tôi thế lực trải rộng cảng đảo, nhưng ở nội địa xác thực đấu không lại người Lan gia!"

"Tốt, ta không muốn một triệu kia!"

Kusaki nhếch miệng lên, thản nhiên nói:"Nghe nói Tưởng gia các ngươi có một viên Bích Tủy Hoàn, ngươi đưa nó cho ta là được!"

"Cái này"

Nghe được đối phương muốn Bích Tủy Hoàn, Tưởng Hạo Nhiên không khỏi do dự, Bích Tủy Hoàn là tổ truyền Tưởng gia, nghe nói tổ tông Tưởng gia trong lúc vô tình làm quen một vị tiên nhân, Bích Tủy Hoàn chính là tiên nhân tặng cho!

"Ngươi không cho cũng được, ta cũng lười giúp ngươi!"

Kusaki nói xong thấy đối phương còn đang do dự, hừ lạnh

nói:"Đừng tưởng rằng Liêu gia sẽ giúp ngươi, bọn họ hiện tại vội vàng tranh tài cổ võ gia tộc, tuyệt sẽ không phân tâm đối phó Lan gia!"

"Đến lúc đó, ngươi không về được cảng đảo cũng đừng trách ta không có nhắc nhở ngươi!"

"Đại sư, tôi gọi điện thoại cho gia gia!"Tưởng Hạo Nhiên càng nghe càng sợ, tranh thủ thời gian liên hệ người trong nhà.

Qua mấy phút, sau khi Tưởng Hạo Nhiên cúp điện thoại nói với Kusaki:"Bích Tủy Hoàn có thể cho ngài, nhưng ngài nhất định phải thiếp thân bảo hộ tôi, buổi sáng ngày mai đem tôi an toàn đưa về cảng đảo!"

"Không có vấn đề, thành giao!"

Kusaki cười, nếu như mình đạt được Bích Tủy Hoàn, nhất định sẽ bị đạt được chủ nhân ban thưởng!

"Ban đêm tôi muốn tham gia tụ hội giới kinh doanh Thâm Châu, Kusaki đại sư theo tôi cùng đi chứ!"Tưởng Hạo Nhiên dừng một chút nói.

"Yên tâm, có bản tôn tại ngươi tuyệt đối an toàn!"

"..."

Tưởng Hạo Nhiên không nói chuyện, trong lòng lại đem tổ tông mười tám đời Kusaki đều 'Thăm hỏi' Một lần

Việt Châu, phòng bệnh Lan Giang Hải.

"Hỗn đản, ngươi làm gì?"

Lan Trần giận không kềm được, lão cẩu La Cực Thần này thế mà dùng móng vuốt đập cha hắn, chó dại đi?

"Ngươi dám!"

La Cực Thần lại là không chút hoang mang nói:"Một hồi cha ngươi liền tỉnh, lão phu chỉ là đem kinh mạch trong cơ thể hắn đả thông mà thôi!"

"Thật hay giả?"

Lan Trần nhìn xem trảo chó La Cực Thần, vội vàng vì phụ thân thăm dò mạch, kết quả thật đúng là như La Cực Thần nói tới, kinh mạch lão ba thông suốt!

"Tiểu tử, chuyện còn không có kết thúc đâu, ngươi cởi quần áo cha ngươi ra xem xét liền biết!"La Cực Thần thản nhiên nói.

"..."

Lan Trần đem quần áo lão ba vén lên, kết quả, một màn để cho người ta chấn kinh phát sinh!

Chỉ thấy trên hai đầu cánh tay Lan Giang Hải, đều ra hiện một cái động lớn, bạch cốt âm u thình lình trần trụi bên ngoài!

Càng quỷ dị chính là chỉ thấy thịt thiếu một khối lớn, nhưng không thấy chảy máu, cho nên ngay cả y tá chiếu Cố Lan Giang Hải cũng không có phát hiện vết thương này.

"Cái này, đây là có chuyện gì?"

Tất cả mọi người thấy cảnh này đều sợ ngây người, Ngụy Mẫn Xúc càng là dọa đến núp ở sau lưng phụ thân, thân thể không cầm được run lẩy bẩy.

"Chớ nhìn hắn ăn đùi gà, kỳ thật hắn ăn đều là thịt của mình, huyễn thuật Thao Thiết mà thôi!"

Trải qua một phen giải thích của La Cực Thần mọi người mới minh bạch, nguyên lai người bị Thao Thiết để mắt tới, chỉ cần đồ

ăn trải qua tay hắn liền sẽ tự động chuyển hóa thành thịt của mình, thẳng đến cuối cùng đem toàn bộ thân thể của mình ăn sạch, chỉ còn lại một cái đầu lâu tàn tạ!

Nhưng tất cả những thứ này người trong cuộc cũng không biết, hắn thấy thân thể của mình vẫn là hoàn hảo không chút tổn hại

"Dám hạ tử thủ với cha ta, chẳng cần biết hắn là ai, ta đều muốn giết hắn!"

Lan Trần nghe La Cực Thần nói xong, tức giận đến phổi đều muốn nổ.

"Lan thiếu, có chuyện tôi không biết nên không nên nói:"Ngụy Cảnh do dự một chút, có chút muốn nói lại thôi.

Chương 692. Lan Trần phẫn nộ!

"Chuyện gì, nói!"

"Lão gia tử hắn"

"Đúng rồi, gia gia của tôi đâu? Mẹ tôi đâu? Làm sao đều không ở đây?"Lan Trần lúc này mới nhớ tới, làm sao người trong nhà cũng không tới nhìn lão ba?

"Thiếu gia, cậu đi theo tôi đi!"

Ngụy Cảnh biết không gạt được, dứt khoát đem bọn người Lan Trần mang rời khỏi phòng bệnh, trực tiếp đi phòng bệnh icu!

"Lão Ngụy, ông dẫn tôi tới này làm gì?"Lan Trần nhíu mày hỏi.

"Mẹ cậu bị Tưởng Hạo Nhiên bọn họ đả thương!"Ngụy Cảnh thở dài nói.

"Cái gì!"

Nghe được tin tức này, Lan Trần triệt để bạo tẩu, hắn vội vàng thông qua thăm hỏi đầu tiên là tra xét một phen tình huống mẫu thân, lập tức ngửa mặt lên trời gào thét nói:

"Vương bát đản! Ta không giết sạch Tưởng gia, thề không làm người!"

"Lan Trần, chuẩn bị xe!"

Diệp Thần sắc mặt âm lãnh, không nghĩ tới đối phương sao mà

to gan như vậy, ngay cả nữ nhân cũng xuất thủ!

"Thần ca, muốn xe làm gì?"Lan Trần đều tức đến chập mạch rồi.

"Đi Thâm Châu, tìm họ Tưởng kia tính sổ sách!"Diệp Thần âm thanh lạnh lùng nói.

"Tốt!"

Lan Trần nghe xong đã sớm gấp không thể chờ, lúc này để Ngụy Cảnh an bài cho hắn xe.

"Thiếu gia, muốn hay không chờ lão gia tử trở lại hẵng nói?"

Ngụy Cảnh tình thế khó xử, nói:"Lão gia tử bàn giao, chuyện này hắn sẽ xử lý, để chúng ta trước không nên khinh cử vọng động!"

"Không được, tôi nhất định phải đi!"Lúc này Lan Trần đâu còn quản gia gia nói thế nào, biểu thị không đi không được!

"Tốt a!"

Ngụy Cảnh biết tính cách Lan Trần, huống chi Diệp Thần diễn xuất hắn cũng có chỗ nghe thấy, bằng vào hắn nghĩ khuyên nhủ những người tuổi trẻ này sợ là người si nói mộng!

Bất quá an bài xe xong, sau khi đưa mắt nhìn bọn người Lan Trần rời đi, Ngụy Cảnh vội vàng gọi điện thoại cho Lan Thiên Thọ, đem việc này một năm một mười nói cho hắn.

"Ngươi nói Diệp Thần cũng đi cùng với hắn?"

Lan Thiên Thọ ngẩng đầu nhìn Long lão đầu ngồi đối diện hắn một chút, khóe miệng lộ ra một vòng mỉm cười giảo hoạt.

"Lan lão đầu, ông cười đến âm hiểm như thế làm gì?"

Long lão đầu nhíu nhíu mày, nói xong lại cúi đầu rơi vào trầm tư, trước mắt trên bàn cờ tướng giết đến khó phân thắng bại, một bàn này nếu là không đùa nghịch chút thủ đoạn, sợ là phải thua!

Thế là, lão đầu thừa dịp Lan Thiên Thọ gọi điện thoại, lặng lẽ đem quân 'Mã' của mình dịch chuyển về phía trước một bước

"Hắc hắc!"

Lan Thiên Thọ giả bộ như không nhìn thấy, nói với Ngụy Cảnh:"Tiểu Trần trưởng thành, cũng là thời điểm vì gia tộc xuất lực! Ngươi mật thiết chú ý việc này, nhớ kỹ tùy thời hướng ta báo cáo!"

"Ách minh bạch!"

Ngụy Cảnh ngẩn người, nghe khẩu khí lão gia tử, hắn giống như căn bản không có ý định quản chuyện này a!

"Lão Lan, là Việt Châu gọi điện thoại tới đi?"

Lão Long đầu nhếch miệng cười một tiếng, hỏi:"Ông thật dự định không quan tâm sao? Tuy nói Liêu gia thế lớn, nhưng Hộ Long tộc chúng ta cũng không thể để bọn họ khi dễ, tốt xấu còn có quốc gia thay mình làm chủ a!"

"Mặc kệ!"

Lan Thiên Thọ rất quả quyết nói:"Vừa vặn ta cũng nghĩ thông qua chuyện này, khảo sát Lan Trần một chút, nhìn hắn đi theo Diệp Thần lâu như vậy, có học được thứ gì hay không!"

"Vậy khẳng định có a, cũng không nhìn một chút là ai nuôi dưỡng Diệp Thần!"

"Khụ khụ lão Long, quân pháo của ông giống như không tại vị trí này đi?"

"Ai nói không có ở đây, vẫn đang, ông già rồi mắt mờ đi!"Long lão đầu có chút chột dạ nói.

"Không tính, phá bàn chơi lại!"

"Lan Thiên Thọ, ông cũng quá vô lại đi, dạng này còn nghĩ dạy tốt cháu trai?"

"..."

Lan Thiên Thọ trợn to mắt nhìn ông bạn già, lão già này thật sự là Trư Bát Giới trả đũa, đến tột cùng ai mới là vô lại, trong lòng của hắn không có số sao?

"Không được!"

Long lão đầu đem bàn cờ đẩy đứng người lên, thần sắc ngưng trọng nhìn về phía phương xa, bên trong miệng lẩm bẩm nói:

"Vừa đến mười một, Thanh Long nhập vân chi nhật, là thời điểm lên đường đi Hoa Sơn !"

"Lão Long, ngày mai 11/11, ông chuẩn bị đi quan chiến Tứ Đại Cổ Võ gia tộc so tài chứ?"Lan Thiên Thọ hỏi.

"Ân, nhiều năm trước tôi liền tính một quẻ cho Diệp Thần!"

"Cái quẻ gì?"

"Long Hổ tranh đấu, ngày mai Diệp Thần tất có một trận ác chiến, nếu là thắng nhất định mệnh cách!"Long lão đầu trầm giọng nói.

"Nếu bị thua thì sao?"

"Thua?"

Long lão đầu nhếch miệng lên, treo lên một vòng độ cong giảo

hoạt, hai tay một đám:"Không có ý tứ, người tôi xem bói cho, xưa nay không tính thua, chỉ tính thắng!"

"..."

"Đừng đứng ngốc, cùng ta cùng một chỗ xuống núi thôi!"Long lão đầu nói xong thả người nhảy lên, trong chớp mắt liền biến mất ở đỉnh Thanh Long Sơn.

Thâm Châu.

Sắc trời đã thời gian dần tối xuống, trong màn đêm Thâm Châu đèn đuốc sáng trưng, hai bên đường phố công trình kiến trúc tráng lệ bên trên đèn nê ông lấp lóe, các loại xe sang trọng, cùng cửa hàng mặt tiền quốc tế hàng hiệu khắp nơi có thể thấy được, Thâm Châu cơ hồ nổi tiếng giàu có tại Hoa Hạ!

Đợi đến khi Lan Trần bọn họ ngồi xe đuổi tới Thâm Châu lúc, vừa vặn đến thời gian cơm tối.

"Thâm Châu quả nhiên là thành phố lớn, so Ninh Châu phồn hoa nhiều!"Văn Tinh ngồi ở trong xe, nhìn cảnh tượng lộng lẫy ngoài cửa sổ không khỏi cảm khái nói.

Chương 693. Tụ hội!

"Thích lưu lại thôi, làm con rể Thâm Châu tới nhà cũng không tệ!"Viên Vũ trêu chọc nói.

"Không muốn, tôi vẫn là thích cùng Diệp Thần cùng một chỗ!"

"Kháo!"

Diệp Thần nghe xong toàn thân đều nổi da gà.

Rất nhanh, ô tô ngừng lại tại trước cửa khách sạn quốc tế Thâm Châu, Lan Trần căn cứ tổ tình báo gia tộc, đã sớm đem hành tung Tưởng Hạo Nhiên thăm dò rõ ràng.

Cửa xe mở ra, Lan Trần mặt không thay đổi đi xuống xe, một đôi mắt lạnh lẽo bên trong toát ra sát ý doạ người!

Cổng bảo an cũng không hỏi nhiều, dù sao Lan Trần bọn họ là từ trên xe thương vụ Mercedes-Benz xuống, huống chi khách tối nay đều là lão đại các ngành nghề Thâm Châu, ai dám tới quấy rối?

Diệp Thần bọn họ rất thuận lợi vào khách sạn, đồng thời ngồi thang máy đến sảnh yến hội tầng 18.

Lúc này, trong phòng yến hội khách khứa như mây, hoan thanh tiếu ngữ.

Tối nay người tới dự tiệc đều là không phú thì quý, những người này trong tay bưng chén rượu, thành đàn tập hợp một chỗ nhỏ giọng trao đổi.

"Họ Tưởng không ở đây?"

Lan Trần quét hiện trường một chút, kết quả lại phát hiện không có người chính mình muốn tìm.

"Không vội, chúng ta ngồi xuống trước chờ chút!"

Diệp Thần thấy bàn ăn bên cạnh không ai, thế là chào hỏi Viên Vũ bọn họ ngồi trước xuống dưới.

Lan Trần cố nén lửa giận, ngồi tại bên người Diệp Thần, một đôi mắt thời khắc nhìn chằm chằm cửa yến hội sảnh.

"Chết khát mất, lão Viên uống chút?"

Văn Tinh một bên nói một bên đem rượu tây bày ra trên bàn mở ra, lập tức mùi rượu thơm xông vào mũi!

"Khát đi uống rượu sao?"

Viên Vũ thấy thế mắt trợn trắng, loại rượu mạnh này chẳng phải là càng uống càng khát?

"Cho lão phu một chén đầy!"

La Cực Thần nhảy lên bàn ăn, nhìn thoáng qua tức giận nói:"Nhân Giới các ngươi thật keo kiệt, có rượu không thịt, quả thực lẽ nào lại như vậy!"

"Nếu không ta đi phòng bếp cho ngươi một cục xương lớn?"Văn Tinh một mặt cười xấu xa trêu chọc nói.

"Làm càn! Thật đem lão phu là chó?"La Cực Thần giận tím mặt.

"Ngươi không phải chó là cái gì?"

Viên Vũ móc ra một chiếc gương đồng mang theo bên ngươi, bày tại trước mặt La Cực Thần.

"Nhanh, tranh thủ thời gian lấy ra!"

La Cực Thần tức giận đến nhức cả trứng, bởi vì hắn từ trong gương đồng nhìn thấy hoàn toàn chính xác thực là con chó

"Đừng nói giỡn, chúng ta là đến làm chính sự!"Diệp Thần trừng mắt, Viên Vũ bọn họ lập tức im tiếng.

"Này, ai bảo các người ngồi ở chỗ này?"

Mấy người vừa người xuống rượu cũng không kịp uống, đột nhiên một tiếng khẽ kêu nổ tung bên tai mọi người.

Diệp Thần nhìn lại, chỉ thấy một nữ nhân mặc lễ phục dạ hội màu đỏ, khuôn mặt mỹ lệ, dáng người đúng là tuổi trẻ đang nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm bọn họ.

Nữ nhân này dáng dấp mặc dù xinh đẹp, nhưng trên mặt lại tràn đầy xem thường, một bộ dáng cao cao tại thượng, giống như ai cũng không để vào mắt!

"Thế mà còn mang theo một con chó đất, các người là nhà quê từ đâu xuất hiện, có biết đây là địa phương nào hay không, ai bảo các người tiến đến!"

Nữ nhân thấy Diệp Thần bọn họ không nói lời nào, nghiêm nghị quát lớn.

"Nữ nhân ngốc từ đâu xuất hiện, cút xa một chút!"Lan Trần đang kìm nén nổi giận trong bụng đâu, hung hăng trừng nữ nhân một chút.

"Ai nha! Còn dám trừng bà, biết bà là ai sao? Có tin bà gọi lão công tới, để hắn móc xuống hai tròng mắt của ngươi!"Nữ nhân tức giận kêu gào đạo.

Nghe đến bên này cãi vã, đám người không khỏi nhao nhao ghé mắt.

"A, đây không phải là cái bô Tưởng thiếu, Lãng Cầm sao?"

"Ngươi nhỏ giọng một chút, người ta gọi Hồ Cầm! Mặc dù là rất lãng (dạo chơi)....."

"Chẳng phải một người mẫu trẻ sao, nếu không phải dính vào Tưởng Hạo Nhiên, chỉ bằng nàng cũng xứng cùng một chỗ với chúng ta?"

Đám người châu đầu ghé tai, xì xào bàn tán, đại đa số người kỳ thật đều chướng mắt Hồ Cầm, người mẫu trẻ tại trước mặt những lão đại có tiền này, chính là cái đồ chơi, hoặc là công cụ gọi phát tiết!

"Cút nhanh lên, đừng chuốc họa vào mình!"Diệp Thần không kiên nhẫn nhíu nhíu mày.

"Ngươi tính là cái gì, bản tiểu thư nói chuyện đến phiên ngươi xen vào sao?!"

Hồ Cầm căn bản không có đem Diệp Thần để vào mắt, thậm chí duỗi ra ngón tay mảnh chỉ chỉ vào cái mũi Diệp Thần mắng.

Ba!

Nữ nhân vừa dứt lời, sảnh yến hội trống trải truyền đến một tiếng vang giòn.

Văn Tinh rắn rắn chắc chắc một vả quất vào trên mặt Hồ Cầm, đánh xong Văn Tinh một lần nữa ngồi xuống, bên trong miệng ngậm cây tăm thản nhiên nói:

"Chúc mừng ngươi! Ta chưa từng đánh nữ nhân, ngươi là người thứ nhất, trúng số độc đắc!"

"Ngươi, ngươi dám đánh ta?"

Hồ Cầm che lấy bị đánh mặt, hung tợn trừng mắt Văn Tinh.

Nam nhân này quá ghê tởm, đánh nàng còn nói mình là trúng giải thưởng lớn.....

Nghĩ đến cái này Hồ Cầm cũng nhịn không được nữa, nàng điên cuồng mà gầm rú nói:"Hỗn đản! Hôm nay ngươi chết chắc, chờ bạn trai bà tới, nhìn hắn làm sao thu thập ngươi!"

Vừa dứt lời, cổng sảnh yến hội lập tức truyền đến rối loạn tưng bừng, đám người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tưởng Hạo Nhiên đang chen chúc trong một đám ngươi, như sao sáng vây quanh đi vào yến hội sảnh.

"Tưởng công tử, đã lâu không gặp!"

Chương 694. Tưởng Hạo Nhiên!

"Tưởng thiếu, cậu còn nhớ tôi không, tôi là bất động sản Thâm Châu, Tiểu Trầm a!"

"Tưởng thiếu, lệnh tôn (cụ ông) vẫn tốt chứ, lần trước may mắn cùng hắn uống trà, quả nhiên là được ích lợi không nhỏ!"

"....."

Đám người nhao nhao tiến lên cùng Tưởng Hạo Nhiên chào hỏi, nhìn ra được Tưởng Hạo Nhiên mặc dù tuổi trẻ, nhưng tuyệt đối được người tôn kính.

"Tiểu tử này còn rất được hoan nghênh mà!"

Diệp Thần lườm Tưởng Hạo Nhiên một chút, người này tuổi không lớn lắm, dáng dấp tuấn tú lịch sự, nếu như chỉ nhìn bề ngoài tuyệt đối là cái người khiêm tốn.

Nhưng người quen biết hắn đều biết, kẻ này tâm ngoan thủ lạt, có thù tất báo, nếu không cũng không dám cùng người Lan gia khiêu chiến!

"Anh yêu!"

Hồ Cầm nhìn thấy Tưởng Hạo Nhiên lực lượng liền lớn, nàng bước nhanh đi đến trước mặt Tưởng Hạo Nhiên, khóc đến lê hoa đái vũ, giọng dịu dàng trừu khấp nói:

"Lão công, vừa rồi anh không ở đây, em bị người đánh!"

"Sao có thể như vậy! Ai dám đánh nữ nhân của ta!"

Tưởng Hạo Nhiên nhìn xem năm dấu ngón tay đỏ tươi trên mặt Hồ Cầm lập tức giận tím mặt, mặc dù Hồ Cầm cũng không phải là lão bà hắn, nhưng đánh chó còn phải nhìn chủ nhân đâu, ai không nể mặt hắn như thế?

"Là ta!"

Trong phòng yến hội truyền đến một đạo thanh âm nhàn nhạt.

Tưởng Hạo Nhiên tìm theo tiếng nhìn lại chỉ thấy Lan Trần chậm rãi đứng người lên, một đôi mắt nhìn chằm chặp hắn.

"Mẹ nó! Ngươi đánh nữ nhân ta, không muốn sống nữa?"

Tưởng Hạo Nhiên không biết Lan Trần, thấy đối phương miệt thị như vậy mình không khỏi nổi trận lôi đình, nói với bảo tiêu bên người:"Đem hai cánh tay tiểu tử này tháo cho ta!"

"Vâng, Tưởng thiếu!"

Hai tên hộ vệ áo đen lúc này xông lên, muốn thu thập Lan Trần.

Nhưng bọn họ không phải đối thủ Lan Trần, vừa đối mặt công phu liền bị Lan Trần đánh bại trên mặt đất bò đều không bò dậy nổi!

Đám người vây xem đều nhìn trợn tròn mắt, lại dám động thủ với người Tưởng Hạo Nhiên, không biết hắn đặc thù bối cảnh sao?

Tưởng Hạo Nhiên thấy thế giật nảy cả mình, theo bản năng né tránh sang đứng ở bên cạnh Kusaki đạo trưởng.

"Ngươi chính là Tưởng Hạo Nhiên?"

Lan Trần thu thập xong bảo tiêu đi thẳng tới trước mặt Tưởng Hạo Nhiên, thanh âm băng lãnh mà hỏi.

"Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai?"Tưởng Hạo Nhiên quan sát tỉ mỉ Lan Trần một chút, mặt mũi tràn đầy nghi ngờ hỏi.

"Ngươi tìm người làm tổn thương cha ta, ngươi nói ta là ai?"Trong mắt Lan Trần lóe lên một vòng sát khí.

"Ngươi là người Lan gia?"

Nghe được Lan Trần nói như vậy, Tưởng Hạo Nhiên mới chợt hiểu ra, nguyên lai là Lan gia tìm phiền toái tới!

Lời vừa nói ra, hiện trường người lần nữa xôn xao!

"Trời ạ! Nguyên lai là người Lan gia, ta nói ai sao mà to gan như vậy đâu!"

"Tưởng Hạo Nhiên phải xui xẻo, Lan gia cũng không dễ chọc!"

"Suỵt, nghe nói trước mấy ngày Tưởng thiếu đem Lan Giang Hải đả thương, đoán chừng Lan gia là vì thế mà đến!"

"..."

Nghe được đám người nghị luận, Hồ Cầm lại là xem thường, nàng bị đánh vẫn như cũ nộ khí khó tiêu, chỉ vào Lan Trần oán hận nói:

"Ta tưởng là ai chứ, nguyên lai là tiểu tạp chủng Lan gia! Cha mẹ ngươi đều bị lão công ta thu thập, ngươi thì tính là cái gì!"

"Im miệng!"

Tưởng Hạo Nhiên nghe xong vừa vội vừa tức, đưa tay lại một cái tát quất vào trên mặt Hồ Cầm:"Tiện hóa, nơi này không có phần ngươi nói chuyện!"

"Lão công, anh, anh đánh em làm gì a?"

Hồ Cầm bị đánh mộng bức, che lấy bị đánh mặt vô cùng đáng thương nhìn xem Tưởng Hạo Nhiên.

"Anh bạn, tôi cùng Lan gia cậu kỳ thật không có thâm cừu đại hận gì, một chút hiểu lầm nhỏ mà thôi!"

"Chuyện đều là con đàn bà này làm ra, cậu muốn báo thù liền kiếm nàng đi!"Tưởng Hạo biết rõ đạo lý người ở dưới mái hiên, không chút do dự đem một nữ nhân đẩy ra thay mình cõng nồi.

"Nguyên lai chính là nàng!"

Lan Trần ngay từ đầu còn không có chuẩn bị khó xử nữ nhân này, bất quá nghe Tưởng Hạo nói xong, như thiểm điện xuất thủ một chưởng vỗ tại đỉnh đầu nữ nhân!

Bịch!

Nữ nhân ngay cả hừ đều không có hừ một tiếng, trực tiếp ngửa mặt lên trời ngã xuống đất, ngã xuống đất xong thất khiếu chảy máu chết được mười phần thảm!

"Giết người rồi!"

Hiện trường có nữ nhân nhát gan thấy thế, lập tức dọa đến lớn tiếng hét rầm lên.

"Hôm nay là ân oán cá nhân của huynh đệ của ta cùng Tưởng Hạo Nhiên, người không liên quan mời rời đi!"Diệp Thần quét đám người một chút, thản nhiên nói.

"..."

Nguyên bản có người muốn nhân cơ hội lấy lòng Tưởng Hạo Nhiên, giúp hắn cùng một chỗ đối phó Lan gia, không nghĩ tới Lan Trần xuất thủ muốn mạng người!

Những người tâm hoài quỷ thai này cũng sợ hãi, nghe được

Diệp Thần nói như vậy đám người nhao nhao rời đi, chỉ chốc lát trong phòng yến hội liền còn lại có Diệp Thần bọn họ, cùng Tưởng Hạo Nhiên cùng Kusaki đạo nhân.

"Vô Lượng Thọ Phật!"

Kusaki rất trang bức ngâm tụng một tiếng đạo, hừ lạnh một tiếng nói với Lan Trần:"Lan thí chủ, ngươi nếu không muốn chết liền nhanh chóng rời đi, để tránh bần đạo động sát tâm!"

"Kháo! Ngươi đóng phim cổ trang sao, nói chuyện còn vẻ nho nhã!"

Chương 695. Liêu Cúc Hoa tức giận!

Viên Vũ khinh thường nhếch miệng, Kusaki nhìn hắn một thân cách ăn mặc đạo sĩ không khỏi nhíu nhíu mày, người Thiên Sư phái cũng tới?

"Chú thuật trong cơ thể chú Lan là ngươi hạ?"Diệp Thần lạnh lùng lườm Kusaki một chút.

"Ngươi là ai?"

Kusaki đánh giá Diệp Thần một chút, lại không cảm giác được khí tức võ tu đối phương, bởi vậy cũng không có quá để ý!

"Ngươi chỉ cần trả lời là phải hoặc là không phải!"

"Phải thì như thế nào?"

Kusaki hung hăng trừng Diệp Thần một chút, cảnh cáo nói:"Hôm nay có bản tọa ở đây, các ngươi mơ tưởng tổn thương một cọng lông tơ Tưởng thiếu!"

"Đại sư, chớ nhiều lời với bọn chúng, đêm nay tôi cũng cho người ta đem Bích Tủy Hoàn đưa tới cho ngài!"

Tưởng Hạo Nhiên gấp, hôm nay Lan Trần xem xét chính là đến đòi mạng hắn, hơi không cẩn thận hôm nay sẽ muốn nằm ngang rời đi sảnh yến hội.

"Tốt, hôm nay bần đạo liền muốn đại khai sát giới!"

Kusaki nhe răng cười một tiếng, nói xong từ sau lưng rút ra

bảo kiếm, mũi kiếm hướng ngực Diệp Thần cực nhanh đâm tới!

"Muốn chết!"

Diệp Thần hừ lạnh, đưa tay vỗ ra một chưởng!

Oanh!

Kusaki còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, trong nháy mắt liền hóa thành hỏa cầu, ngay sau đó thân thể giống khí cầu nổ tung, thiêu đốt tứ chi văng tứ phía, trong nháy mắt trong không khí tràn ngập một cỗ mùi hôi thối nồng đậm.

"..."

Thấy cảnh này, Tưởng Hạo Nhiên triệt để trợn tròn mắt, hiện tại chỗ dựa duy nhất của hắn đổ xuống, chẳng phải là một con đường chết?

"Lan Trần, gia hỏa này liền giao cho cậu, xử trí như thế nào chính cậu nhìn xem xử lý!"Diệp Thần lườm Tưởng Hạo Nhiên một chút, thản nhiên nói.

"Tưởng Hạo Nhiên, ngươi còn có cái di ngôn gì muốn nói?"

Lan Trần cắn răng, trên thân lập tức tản mát ra một cỗ túc sát chi khí.

"Ngươi, ngươi không thể giết ta, ta là người thừa kế cảng đảo K Cơ!"Tưởng Hạo Nhiên dọa đến sắc mặt trắng bệch, run giọng nói:"Ngươi nếu là giết ta, cha ta sẽ không bỏ qua ngươi, Liêu gia cũng sẽ không bỏ qua ngươi!"

"Kháo! Ngươi đều phải chết, còn muốn đánh bài poker sao!"Văn Tinh một mặt chấn kinh, người này có phải nghiện bài không?

"K Cơ là tổ chức hắc đạo lớn nhất Cảng Đảo!"Diệp Thần nói.

"A, tôi còn tưởng rằng trước khi chết gia hỏa này còn muốn làm trận bài!"

"..."

"Nói xong?"Âm thanh Lan Trần lạnh lùng nói.

"Van cầu ngươi đừng giết ta!"

Áp lực cường đại khiến cho Tưởng Hạo Nhiên triệt để sụp đổ, hắn bịch một tiếng quỳ xuống, khóc ròng ròng cầu xin tha thứ:"Chỉ cần ngươi không giết ta, bất kỳ điều kiện gì ta đều có thể đáp ứng ngươi!"

"Lan gia ta không thiếu cái gì, hôm nay ngươi hắn phải chết!"Lan Trần nói xong cũng muốn động thủ.

Nhưng vào lúc này Viên Vũ một bên lại kéo hắn lại, nói"Lão Lan, khoan đã, vừa rồi gia hỏa này nói cái Bích Tủy Hoàn gì gì đó là cái quỷ gì, để hắn nói một chút!"

Đạo sĩ trời sinh cảm thấy hứng thú đối với đan dược, Viên Vũ cũng không ngoại lệ!

Lan Trần gật gật đầu, dù sao chết sớm chết muộn đều phải chết, ai cũng cứu không được Tưởng Hạo Nhiên!

"Nói, Bích Tủy Hoàn là cái gì?"Viên Vũ hỏi.

"Ta, ta cũng không rõ ràng nha, đó là bảo vật gia truyền Tưởng gia ta!"Tưởng Hạo Nhiên khẽ đảo mắt, vội vàng nói:"Các ngươi thả ta, ta đem Bích Tủy Hoàn cho các ngươi được không?"

"Ngươi một cái mạng làm sao đủ bồi cho chú Lan?"

Diệp Thần cười lạnh nói:"Chờ ngươi chết, chúng ta sẽ đích thân đem đầu ngươi đưa đi cảng đảo, cái Bích Tủy Hoàn gì cần phải ngươi cho sao?"

"Đừng!"

Thời khắc mấu chốt Tưởng Hạo Nhiên tràn đầy cầu sinh dục, vẻ mặt cầu xin cầu khẩn nói:"Có thể để cho ta gọi điện thoại hay không?"

"Gọi cho Liêu gia sao?"

"…"

Trong lòng Tưởng Hạo Nhiên cảm giác nặng nề, xong, bị Lan Trần đoán được hắn chắc chắn sẽ không để cho mình gọi cú điện thoại này.

"Ngươi gọi đi, tránh khỏi ta lại đi tìm bọn chúng!"

Ai ngờ, Lan Trần vậy mà không chút do dự đồng ý.

Tưởng Hạo Nhiên như nhặt được đại xá, vội vàng lấy điện thoại di động ra bấm một cái video điện thoại.

Rất nhanh, điện thoại kết nối, bên trong màn hình điện thoại di động xuất hiện một nam tử trung niên khuôn mặt nghiêm túc.

"Hạo Nhiên, cháu thế nào?"

Liêu Cúc Hoa nhìn Tưởng Hạo Nhiên mặt mũi tràn đầy dáng vẻ kinh hoảng không khỏi nhíu nhíu mày.

"Chú Liêu, cứu mạng a!"Tưởng Hạo Nhiên lớn tiếng kêu cứu:"Lan gia phái người tới tìm cháu, hiện tại bọn chúng muốn giết ta!"

"Kusaki lão đệ đâu?"

"Kusaki đại sư cũng bị bọn chúng giết!"

"Cái gì?"

Liêu Cúc Hoa nghe được tin tức này rõ ràng ngẩn người, lập tức tức giận nói:"Rốt cuộc là ai to gan như vậy, dám giết huynh đệ kết bái ta!"

"Ngươi cầm tới đi!"

Không đợi Tưởng Hạo Nhiên nói lời nói, điện thoại bị Lan Trần chiếm lấy.

"Lan Trần, nguyên lai là tiểu tử ngươi!"Liêu Cúc Hoa nhận biết Lan Trần, lúc này hừ lạnh nói:"Lan gia ngươi thật muốn đối nghịch cùng Liêu gia ta sao?"

"Nguyên lai là Liêu lão cẩu, đi mẹ ngươi!"

Lan Trần trực tiếp mắng lên nói:"Liêu gia làm tổn thương cha mẹ ta, thù này không đội trời chung!"

"Tốt, rất tốt! Oắt con cũng dám mắng ta!"

Liêu Cúc Hoa bị tức đến không nhẹ, cắn răng nói:"Có gan ngươi liền ngay trước ta mặt giết Tưởng Hạo Nhiên, bất quá ta cam đoan Lan gia ngươi từ nay về sau sẽ biến mất tại tỉnh Việt Đông!"

Chương 696. Đan dược tăng cao tu vi linh thú!

"Như ngươi mong muốn!"

"Đi chết!"

Lan Trần cũng là tính bướng bỉnh, một giây sau, chỉ thấy hắn một tay nắm cổ Tưởng Hạo Nhiên dùng sức vặn một cái.

Răng rắc!

Tưởng Hạo Nhiên trong nháy mắt mất mạng, ngay sau đó Lan Trần giống nhổ củ cải đồng dạng, níu lấy đầu của hắn lên nhấc lên!

Phốc!

Đầu lâu cùng thân thể Tưởng Hạo Nhiên triệt để tách rời, thân thể không có đầu như suối phun phún máu tươi ra ngoài.

"Thế nào, ngươi còn muốn nói gì nữa?"

Lan Trần trong tay mang theo đầu lâu đẫm máu, một mặt sát khí mà nhìn xem màn hình điện thoại di động hỏi.

"Lan Trần, ngươi, ngươi là chán sống!"

Liêu Cúc Hoa vạn vạn không nghĩ tới mình không chỉ có không có hù dọa ở đối phương, ngược lại bị ép nhìn một trận 'Giết người' Trực tiếp, tức giận đến hắn mặt đều tái rồi!

"Liêu lão cẩu, đừng tưởng rằng Liêu gia ngươi vô địch thiên

hạ, Lan Trần ta sớm muội tiêu diệt các ngươi!"Lan Trần hừ lạnh nói.

"Hỗn đản!"

"Nếu không phải lão tử không thể phân thân, hiện tại liền đến làm thịt tiểu tử ngươi!"Trong lòng Liêu Cúc Hoa tức không thôi, không nghĩ tới bị một vãn bối khinh bỉ, quả thực ghê tởm!

"Ta chờ!"

Nói xong, Lan Trần trực tiếp cúp điện thoại, hắn cũng không muốn cùng người nhà họ Liêu 'Nã pháo miệng', giờ phút này hắn chỉ muốn khoái ý ân cừu, thay cha mẹ đòi lại một cái công đạo.

"Chậc chậc, lão Lan, không nghĩ tới cậu rất ác độc mà!"

Văn Tinh nhéo nhéo cái mũi, không khí trong phòng yến hội ngửi thực sự quá ác tâm.

Lan Trần không nói chuyện, Diệp Thần cùng Viên Vũ nhìn nhau cười một tiếng, Văn Tinh nhận biết Lan Trần thời gian ngắn ngủi, không biết Lan Trần khi còn bé nổi danh chính là 'Đại Ma Vương' ngay cả hai người bọn họ đều bị đùa giỡn qua.

Mấy người vừa mới chuẩn bị rời đi, điện thoại Diệp Thần lại vang lên, xem xét lại là lão đầu đánh tới.

"Tiểu tử, ngươi ở đâu đâu?"

"Tôi tại Thâm Châu, lão đầu có chuyện gì sao?"Diệp Thần hỏi.

"Trước buổi trưa ngày mai, ngươi tất yếu phải đuổi tới Hoa Sơn, ta ở đây đợi ngươi!"

"Hoa Sơn?"

Diệp Thần còn chưa kịp hỏi, lão đầu liền cúp điện thoại, giống

như sợ Diệp Thần sẽ cự tuyệt.

"Thần ca, cậu muốn đi Hoa Sơn?"Viên Vũ hỏi.

"Lão đầu nói để cho tôi đi Hoa Sơn, tôi nhớ ra rồi, có người đã cho tôi một phần thiệp mời, cũng bảo tôi đi Hoa Sơn!"Diệp Thần khẽ nhíu mày.

"Tôi suýt nữa quên mất!"

Lan Trần vỗ trán một cái, nói:"Ngày mai là giải thi đấu của thiên kiêu Tứ Đại Cổ Võ gia tộc, khó trách Liêu lão cẩu nói mình không có thời gian, nguyên lai là đi Hoa Sơn!"

"Vậy chúng ta mau đi đi, tôi thật muốn nhìn xem thiên kiêu có bao nhiêu lợi hại!"Văn Tinh nghe xong vội vàng nói.

"Thần ca, chúng ta còn đi cái Cảng Đảo kia sao?"Lan Trần hỏi.

"Đương nhiên muốn đi!"

Lúc này, thanh âm La Cực Thần truyền tới, đám người quay đầu nhìn lại chỉ thấy con hàng này ghé vào bên trên bàn ăn, thích ý liếm liếm lấy một khối bò bít tết.

"Ngươi có cái gì muốn nói cứ việc nói thẳng!"Diệp Thần cau mày nói.

"Bích Tủy Hoàn là bảo bối, tuyệt đối đừng bỏ qua!"

La Cực Thần lưu luyến không rời ngẩng đầu, tạm thời không ăn bò bít tết.

"Ngươi nói Bích Tủy Hoàn đến cùng là cái gì?"

"Đan dược tăng cao tu vi linh thú, chỉ có tu vi cấp Thái Ất Kim Tiên trở lên mới có thể luyện chế ra được, nhưng tỷ lệ thành công cũng rất nhỏ!"

"Ngay cả Cố Trường Sinh cũng không có nắm chắc luyện chế, ngươi nói có đúng bảo bối hay không?"La Cực Thần phun đầu lưỡi chó đỏ tươi nói.

"Thật đúng là!"

Diệp Thần nghe xong không khỏi gật đầu, ngay cả Cố Trường Sinh đều không có nắm chắc luyện chế đan dược, tại Nhân Giới càng đừng suy nghĩ.

"Nhị Cẩu Tử, ngươi hiểu biết cũng rất nhiều."

"Ngươi gọi ai là Nhị Cẩu Tử!"

La Cực Thần nghe được Văn Tinh gọi hắn 'Nhị Cẩu Tử', đứng hai chân lên hướng hắn nhe răng!

"Ngươi có phải muốn đánh nhau hay không a!"

Văn Tinh vén tay áo lên làm bộ muốn đánh La Cực Thần, bằng không truyền đi hắn bị cẩu tử hù dọa, rất mất mặt a!

"Chớ ồn ào!"

Diệp Thần khoát khoát tay, nói với Lan Trần:"Nếu Liêu gia cũng không ở Thâm Châu, chúng ta trước hết đi Hoa Sơn đi, chờ tranh tài kết thúc lại đi Cảng Đảo!"

"Tốt, nghe Thần ca!"

Lan Trần gật đầu, hắn từ bên trên bàn ăn giật xuống một khối vải, đem đầu lâu Tưởng Hạo Nhiên bao trùm, sau đó cùng Diệp Thần rời đi sảnh yến hội.

Chờ bọn họ đi, quản lý khách sạn mới nơm nớp lo sợ từ chỗ phòng cháy đi ra, run rẩy tay bấm điện thoại báo cảnh sát.

Cùng lúc đó, tin tức Tưởng Hạo Nhiên bị giết truyền đến Cảng

Đảo.

"Sao có thể nhưu vậy! Ta muốn diệt cả nhà hắn!"

Trong phòng khách một ngôi biệt thự vùng ngoại thành Cảng Đảo truyền ra tiếng gầm giận giữ, ngay sau đó là một trận thanh âm quẳng đồ vật binh linh bang lang.

Tưởng Tử Cường biết con trai bị giết, ngay cả đầu đều bị người hái đi, hắn tức giận đến mặt mo đỏ bừng, gân xanh trên trán nổi lên, giống như một đầu dã thú phẫn nộ!

"Đại ca, Lan gia là Việt Châu Vương, cứng đối cứng sợ là không được đi?"

Một nam nhân nhìn gầy gò mang kính mắt bên cạnh cẩn thận từng li từng tí nói.

"Ta mặc kệ!"

"Coi như dựng vào toàn bộ K Cơ, ta cũng muốn Lan gia nhuộm máu!"Tưởng Tử Cường nói đến Lan gia, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Chương 697. Đi Hoa Sơn!

"Nếu không chúng ta tìm Liêu gia hợp tác đi?"

Nam tử gầy yếu đề nghị:"Có người nói, lúc ấy thiếu gia đưa ra đem Bích Tủy Hoàn giao ra đổi lấy tính danh, bị một tiểu tử gọi Diệp Thần cự tuyệt, theo ta thấy người này còn đáng chết hơn so với Lan Trần!"

"Diệp Thần?"

Tưởng Tử Cường nghe xong cả giận nói:"Tra cho ta, phàm là người hôm nay bồi Lan Trần giết con trai ta, đều phải chết!"

"Tốt, ta lập tức an bài!"

"Khoan đã!"

Tưởng Tử Cường cắn răng nói"Lập tức liên hệ Lỗ đại sư, Liêu gia chưa hẳn đáng tin!"

"Lỗ đại sư? Tốt, ta đã biết!"

Nam nhân gầy giật mình nhìn Tưởng Tử Cường một chút, thân là quân sư K Cơ, hắn đương nhiên biết Lỗ đại sư là ai!

Lỗ Đạt, đệ nhất nhân Huyền Thuật Cảng Đảo!

Truyền ngôn từng có đại pháp sư phương tây vì khống chế giới Huyền Thuật Cảng Đảo, cùng Lỗ Đạt đấu pháp, cuối cùng pháp sư phương tây thua, hồn phách bị khốn ở đáy biển Hồng Kong, vĩnh viễn không thoát thân được, từ đó về sau rốt cuộc không ai dám khiêu chiến Lỗ Đạt!

Liền xem như nhân sĩ thượng lưu Cảng Đảo (Đảo Hồng Kong), ai nhìn thấy hắn không được tôn xưng một tiếng Lỗ đại sư?

.....

Việt Châu, đêm khuya người yên.

Lúc bọn người Lan Trần trở lại trong nhà Việt Châu, đã sắp mười hai giờ, quản gia Ngụy Cảnh sớm chuẩn bị tốt bữa ăn khuya chờ lấy đám người trở về.

"Lão Ngụy, an bài một chút ngày mai chúng ta muốn đi Hoa Sơn!"

Lan Trần ngồi ở phòng khách, một bên uống vào nước chè ăn gà hấp muối, một bên hướng Ngụy cảnh nói.

"A? Trần ca ca, anh đi Hoa Sơn là nhìn thiên kiêu thi đấu sao?"Ngụy Mẫn Xúc nghe xong hứng thú bừng bừng mà hỏi thăm.

"Xem như thế đi!"

Lan Trần nhẹ gật đầu, hắn cùng Ngụy mẫn xúc từ nhỏ đã nhận biết, hai người bắt đầu giao lưu cũng không thấy bên ngoài.

"Phần ăn khuya của lão phu đâu?"

Đột nhiên, trong phòng khách truyền đến một tiếng gầm thét, đám người tìm theo tiếng nhìn lại chỉ thấy một con chó sữa nhỏ ngồi tại bên cạnh bàn ăn, ngước cổ tức giận nhìn xem Ngụy Cảnh!

"Không có ý tứ, quên chuẩn bị cho ngài!"

Ngụy Cảnh mặt mo đỏ ửng, vội vàng gọi tới người hầu, để hắn vì La Cực Thần chuẩn bị ăn khuya.

Rất nhanh, người hầu đưa tới một chậu sữa bò, còn có một cái bồn lớn thức ăn cho chó!

"Gia đinh, đây là vật gì?"

La Cực Thần nhìn xem một cái bồn lớn thức ăn cho chó mặt mũi tràn đầy mộng bức, ngẩng đầu há mồm hỏi người hầu!

"A!"

Người hầu là nữ nhân lá gan rất nhỏ, thấy chó nói chuyện hai mắt vừa nhắm trực tiếp dọa ngất tới

"Đây là thức ăn cho chó!"

Diệp Thần thấy thế dở khóc dở cười, suýt nữa quên mất Linh Giới là không có thức ăn cho chó.

"Lẽ nào lại như vậy!"

La Cực Thần nghe xong tức giận đến thân cẩu run rẩy, giận dữ hét:"Muốn để lão phu ăn đồ chó, không cửa!"

"Đại hiệp, đây là thức ăn cho cẩu oa oa (chó con), hàng nhập khẩu rất thơm, đại hiệp nếm thử!"Ngụy Mẫn Xúc cười nhẹ nhàng nói.

"Hừ! Đánh chết ta cũng không ăn đồ chó!"

La Cực Thần đem đầu xoay đến một bên, nhưng mùi thơm thức ăn cho chó xác thực phi thường mê người, cuối cùng hắn vẫn là kìm lòng không được nếm thử một miếng.

Kết quả, một cái bồn lớn thức ăn cho chó bị La Cực Thần hai ba lần nhét hết vào trong bụng.

Ăn xong hắn còn hài lòng liếm liếm miệng chó, gật đầu nói:

"Ân, thật là thơm!"

"Ngươi không phải không ăn sao?"Diệp Thần cười nói.

"Không nghĩ tới đồ ăn cho chó ở Nhân Giới đều mỹ vị như vậy, lại cho lão phu một chậu cẩu oa oa!"

"..."

Đúng lúc này, Ngụy Cảnh cầm điện thoại đi trở về, thần sắc ngưng trọng nói với Lan Trần:

"Thiếu gia, vừa lấy được tin tức, K Cơ Cảng Đảo Chuẩn bị cùng Lan gia quyết nhất tử chiến, bọn họ đã đang triệu tập nhân mã!"

"Hừ! Một cái tổ chức hắc đạo mà thôi, cũng xứng cùng Lan gia giao thủ?"Mặt mũi Lan Trần tràn đầy khinh thường.

"Uống xong nước chè đi ngủ sớm một chút đi!"

Diệp Thần cũng không có đem một cái tổ chức hắc đạo để vào mắt, Diệp Thần ăn xong bữa khuya rất nhanh liền ngủ rồi.

Sáng sớm hôm sau.

Bọn người Diệp Thần rời giường rửa mặt hoàn tất, ăn xong điểm tâm đi máy bay rất nhanh liền đến Hoa Sơn

Hoa Sơn.

Là một cái biểu tượng văn minh Hoa Hạ, mấy ngàn năm qua, từ nó diễn dịch ra từng chuỗi cố sự, càng là xuất thần nhập hóa, làm người say mê.

Quen thuộc nhất với bách tính là 'Trầm hương phách sơn cứu mẫu' (Sự tích Trầm Hương năm xưa chẻ núi Hoa Sơn cứu mẹ), mà phái Hoa Sơn, một trong Ngũ Nhạc Minh cũng là mọc rễ nảy mầm ở đây.

Ngày xưa du khách Hoa Sơn như dệt, nhưng hôm nay một du khách đều không có, bên ngoài thậm chí còn có xe cảnh sát đóng

giữ, chờ Diệp Thần bọn họ đến dưới chân Hoa Sơn, tức thì bị mấy tên mặc trường bào, bên hông giấu kiếm ngăn lại đường đi.

"Dừng lại, các ngươi là ai?"

Dẫn đầu chính là nam tử trung niên, hắn ngăn trở đường đi thần tình nghiêm túc quét bọn người Diệp Thần một chút.

"Chúng ta là đến quan chiến thiên kiêu thi đấu!"

Diệp Thần mỉm cười, thái độ coi như không tệ.

"Các ngươi là đệ tử môn phái nào?"

"Không phải!"

"Vậy các ngươi là quan phương?"

"Cũng không phải!"Diệp Thần lắc đầu.

"Trò cười!"

Ai ngờ nghe được Diệp Thần nói hắn là đến xem thiên kiêu thi đấu, đối phương nhao nhao phình bụng cười to.

Chương 698. Thí Kiếm thạch!

"Các ngươi cười cái cọng lông, có gì đáng cười?"Viên Vũ nhíu mày quát lớn.

"Tiểu tử, ngươi nói chuyện cẩn thận, nơi này chính là phạm vi quản hạt phái Hoa Sơn ta!"Nam trung niên hung hăng trừng Viên Vũ một chút, hừ lạnh nói:"Các ngươi coi là ai cũng có thể lên đỉnh Hoa Sơn ta sao?"

"Ngươi có ý tứ gì?"

Diệp Thần lườm nam nhân một chút, thanh âm băng lãnh mà hỏi.

"Hừ! Nhìn dáng vẻ của ngươi còn không phục đúng không?"

Nam tử mặt mũi tràn đầy khinh miệt, chỉ chỉ cách một khối tảng đá toàn thân đen nhánh săm lốp lớn nhỏ đó không xa, nói:

"Muốn đi lên cũng được, khối thí kiếm thạch này là chưởng môn tự mình bày ra, nếu như ai có thể dùng đao kiếm bổ ra, coi như không có thân phận cũng có thể lên đi!"

"Võ tu Kim Đan Kỳ đều mơ tưởng bổ ra khối đá này, chỉ bằng mấy thanh niên các ngươi, hừ!"

Vừa dứt lời, chỉ thấy một con chó con màu đen từ sau lưng Diệp Thần chui ra, nhảy nhảy nhót nhót chạy đến trước mặt tảng đá, nâng lên trảo chó con nhẹ nhàng vỗ một cái trên tảng đá!

"Đồ chó con ở đâu ra, bắt nó lại"

Nam tử lời còn chưa dứt, chỉ nghe được một tiếng vang 'Bành'

thật lớn!

Khối thí kiếm thạch kia ứng thanh mà nát, trong nháy mắt thạch bay văng khắp nơi, tảng đá bụi cũng phiêu tán bốn phía trong không khí.

"Cái này, đây là có chuyện gì?"

Thấy cảnh này, nam tử cùng đồng bọn hắn cả kinh trợn mắt hốc mồm.

"Bây giờ chúng ta có thể đi lên chứ?"Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem nam tử.

"Nhưng, có thể"

Nam tử lúc này mới lấy lại tinh thần, mấy người trẻ tuổi này chỉ sợ không đơn giản a, chó mang bên người đều lợi hại như vậy?

"Lão La, đi!"

Diệp Thần vung tay lên, La Cực Thần rất là vui vẻ chạy trở về, cùng nhau chạy lên đỉnh núi.

"Sư huynh, mới vừa rồi là không phải mắt của ta hỏng chứ, một con chó đem thí kiếm thạch chưởng môn đập nát?"

Chờ Diệp Thần rời đi, một đệ tử phái Hoa Sơn mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên hỏi.

"Ta nào biết được!"

Nam tử nuốt ngụm nước bọt, quét mắt nhìn đá vụn dưới mặt đất lẩm bẩm nói:"Không được, bọn gia hỏa này có thể là yêu quái, ta nhất định phải lập tức báo cáo chưởng môn, các ngươi ở đây trông coi, ta trở về tìm chưởng môn!"

Nói xong, nam tử cực nhanh một đường phi nước đại hướng

phái Hoa Sơn.

Đỉnh Hoa Sơn.

Tuyết trắng mênh mang bao trùm toàn bộ đỉnh núi tuyết trắng thẳng vào tận trời, tạo nên một phong vị khác biệt.

Lúc đám người Diệp Thần đi tới đỉnh núi, dưới chân khe núi đúng là tầng tầng mây trắng, giống như tiên cảnh!

"Chậc chậc, nghĩ không ra Nhân Giới cũng có mỹ diệu chi địa như thế, chỉ tiếc linh khí mỏng manh một chút!"La Cực Thần hít sâu một hơi cảm khái nói.

"Ngậm miệng! Một hồi ta không cho ngươi nói chuyện, không cho nói!"

Diệp Thần cảnh cáo nói, dù sao có thể lên đến Hoa Sơn đều không phải người bình thường, nếu như bị người hữu tâm phát hiện bên cạnh mình có đầu chó biết nói chuyện, khẳng định chuyện phiền toái không ngừng!

"Hừ!"

La Cực Thần thở phì phò hừ hừ một tiếng, trong mồm chó nói lầm bầm:"Qua sông đoạn cầu!"

"Lão La, đêm nay để ngươi ăn nhiều một chút thức ăn cho chó, đừng nóng giận!"Lan Trần cười nói.

"Là món cẩu oa oa sao?"

"Ân."

"Vậy thì còn được!"

La Cực Thần mê luyến hương vị thức ăn cho chó, ngẫm lại liền không nhịn được nuốt nước miếng

Lần này thiên kiêu thi đấu, ngoại trừ người Tứ Đại Cổ Võ gia tộc, các đại chưởng môn Ngũ Nhạc Minh cũng xuất hiện, mà quan phương đồng dạng phái ra nhân viên quan chiến, trong đó có Hộ Long tộc.

Bởi vì người quan chiến có thể đến ít càng thêm ít, cho nên Diệp Thần xuất hiện một chút đưa tới đám người ngờ vực vô căn cứ!

"Sao lại nhiều hậu bối tới đây như vậy, cái tông môn nào?"

"Hồ nháo! Là ai để đệ tử đi lên?"

"..."

"A Di Đà Phật, vị này là Diệp thí chủ, cũng không phải là đệ tử tông môn!"

Đang lúc đám người nghi hoặc lúc, Trí Vân phương trượng phái Thiếu Lâm đạm nhạt cười một tiếng, khắp khuôn mặt là vẻ hân thưởng.

Lúc trước đưa Diệp Thần đi Linh Giới, Trí Vân thầm nghĩ kẻ này chín thành là không về được, không nghĩ tới hắn không chỉ có trở về, mà lại tu vi hắn hiện tại tựa hồ tiến thêm một bước, ngay cả hắn đều nhìn không thấu!

"Hắn chính là Diệp Thần?"

"Lẽ nào lại như vậy! Ta đang muốn hắn phiền phức đây!"Chưởng môn Phái Tung Sơn Tả Tây Bắc trợn mắt tròn xoe, một bộ dáng vẻ muốn ăn thịt người.

"Tả chưởng môn, vì sao căm tức như thế?"Đinh Thắng chưởng môn phái Hằng Sơn ở một bên hiếu kì hỏi.

"Ngươi còn không biết sao, Diệp Thần phá hư pháp trận Tung

Sơn, tự tiện đi dị giới! Việc này Trí Vân đại sư rõ ràng nhất!"Tả Tây Bắc nói xong hừ lạnh một tiếng.

"Trí Vân đại sư, coi là thật như thế?"Đinh Thắng cau mày.

"A Di Đà Phật, thật có việc này!"

Trí Vân mười phần bình tĩnh, giải thích nói:"Người xuất gia lòng dạ từ bi, Diệp thí chủ vì cứu sư tỷ cam nguyện mạo hiểm, lão nạp tự nhiên thành toàn!"

"Ngươi"

Đinh Thắng tức muốn mắng lão lừa trọc, đáng tiếc hắn không dám, bên trong Ngũ Nhạc Minh Thiếu Lâm nội tình thâm hậu nhất, đắc tội không nổi!

"Hừ! Chờ sau trận đấu thiên kiêu, ta sẽ tìm Diệp Thần!"

Chương 699. Mộ Dung gia!

Tả Tây Bắc cắn răng, nói xong quay đầu nhìn về phía chưởng môn phái Thái Sơn Cùng phái Hành Sơn một bên, hỏi:"Hai vị chưởng môn, ý các ngươi như thế nào?"

"Không vội không vội!"

Chưởng môn Phái Thái Sơn Thanh Vân đạo trưởng cười nhạt một tiếng, nói:"Ngươi không thấy được sao, tân nhiệm chưởng môn Thiên Sư phái tự mình cùng đi Diệp Thần, hắn chỉ sợ không có dễ đối phó như Đinh chưởng môn nghĩ!"

"Phái Hành Sơn ta cùng Diệp Thần rất có qua lại, Đinh chưởng môn, việc này ta sẽ không tham dự!"

Lâm Quỳnh cười một tiếng, Lâm Mộc Đồng bên người nàng càng là si ngốc nhìn xem Diệp Thần, một đoạn thời gian không gặp nam nhân này giống như càng có mị lực!

"..."

Đinh Thắng cùng Tả Tây Bắc đều bị tức đến, nói xong Ngũ Nhạc Minh, làm sao thời khắc mấu chốt không đồng lòng đâu?

"Tiểu tử!"

Diệp Thần bên tai truyền đến thanh âm lão đầu, tìm theo tiếng nhìn lại chỉ thấy Long lão đầu cùng Lan gia lão gia tử ngồi tại trên khán đài, đang hướng về phía hắn ngoắc ngoắc ngón tay!

"Lão đầu tử, đến thật sớm a!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, đi đến bên người Long lão đầu

ngồi xuống.

Nhưng hắn vừa ngồi xuống liền phát hiện cách đó không xa thế mà còn ngồi một người quen, không phải Lan Thiên Thọ, mà là Hạ Hầu Văn!

Gia hỏa này làm sao cũng tới?

"Ngươi cho rằng ta muốn sao, cái này còn không phải phía trên yêu cầu!"Lão long đầu nói xong mắt nhìn bọn người Viên Vũ, bảo tất cả bọn họ ngồi xuống.

"Lão đầu, Hạ Hầu gia làm sao cũng tới?"Diệp Thần nhịn không được hiếu kì hỏi.

"Ta đây nào biết được, quản hắn đây này!"

Lão long đầu khinh thường nhếch miệng, đổi đề tài hỏi Diệp Thần:"Ngươi cùng nữ oa oa Tô gia kia thế nào, có con chưa?"

"Ách còn không có."Diệp Thần mặt mo đỏ ửng.

"Diệp Thần, ngươi sẽ không phải để bảy người sư tỷ sinh cho mình trước đi?"Lan Thiên Thọ cũng là già mà không đứng đắn, ưỡn lấy mặt mo mỉm cười mà hỏi thăm.

"..."

Diệp Thần bó tay rồi, loại hoàn cảnh này thảo luận không phải là thiên kiêu thi đấu sao, nói thế nào đến chủ đề sinh con?

"Gia gia, người đừng nói như vậy!"

Lan Trần đều nghe không nổi nữa, nhịn không được liếc mắt, nói:"Thần ca cũng là người, chẳng lẽ hắn không sợ hư thận sao, đến lúc đó ăn bao nhiêu thận bảo đều không bổ lại!"

"Kháo!"

Diệp Thần nghe xong tức điên lên, gia hỏa Lan Trần này là nhân cơ hội tổn hại mình đi!

"Cháu ngoan, chuyện trong nhà xử lý đến thế nào?"Lan Thiên Thọ hỏi.

"Tiểu tử Tưởng Hạo Nhiên kia bị cháu giết!"Lan Trần cười lạnh, đem chuyện tối hôm qua một năm một mười đều nói cho Lan Thiên Thọ.

"Chỉ là hắc bang Cảng Đảo không đáng nhắc đến!"

Lan Thiên Thọ nghe xong một mặt bình tĩnh, thản nhiên nói:"Ngược lại là Liêu gia có chút khó giải quyết, ngươi có lòng tin đối phó bọn hắn sao?"

"Cháu?"

Lan Trần sững sờ, theo bản năng nhìn về phía Diệp Thần, Diệp Thần thấy thế cười cười:

"Lan Trần, nhớ kỹ!"

"Huynh đệ như tay chân, mặc kệ Liêu gia hắn có bao nhiêu ngưu bức, dám động cậu, chúng ta cùng một chỗ đem hắn diệt là được!"

"Thần ca ngưu bức!"

Lan Trần nghe được nhiệt huyết sôi trào, toàn bộ Hoa Hạ dám nói diệt đi cổ võ gia tộc, đoán chừng ngoại trừ Diệp Thần không có người nào, ngay cả gia gia hắn cũng không dám nói lời này a!

"Hảo tiểu tử, có huyết tính!"

Lan Thiên Thọ cũng không nhịn được giơ ngón tay cái lên, xem ra để cháu trai đi theo Diệp Thần nước cờ này không đi sai!

Đột nhiên, giữa sân đánh tới một cỗ khí tức cường đại, đám người quay đầu nhìn lại lập tức nghị luận ầm ĩ.

"Hai vị thiên kiêu Mộ Dung gia tộc tới!"

"Nghe nói Mộ Dung Anh, Mộ Dung Kiệt ở cấm địa gia tộc tu hành, hiện tại cũng là cao thủ Nguyên Anh đỉnh cao!"

"Thật hay giả, cái kia cũng quá yêu nghiệt!"

"..."

Lời vừa nói ra, trong đám người lập tức sôi trào!

Nguyên Anh Kỳ đỉnh phong, mang ý nghĩa một chân đã bước vào Hóa Thần Kỳ, ở đây có chín thành người đều không đạt được độ cao này!

Nhưng mà làm cho tất cả mọi người đều không nghĩ tới chính là, huynh đệ Mộ Dung Anh dưới dẫn đầu của phụ thân Mộ Dung Vân Hải, không có đi bản gia tộc quan chiến, mà là trực tiếp đi tới hướng Diệp Thần.

"Tiểu tử, ngươi không có kết thù cùng Mộ Dung gia đi?"Long lão đầu thấy thế khẽ nhíu mày.

"Không có!"

Diệp Thần lắc đầu, chỉ chỉ Mộ Dung Kiệt cười nhạt một tiếng:"Bất quá, tôi cùng tiểu tử đằng sau kia giao thủ qua!"

"Diệp huynh, đã lâu không gặp!"

Không đợi Long lão đầu nói chuyện, Mộ Dung Kiệt vậy mà chủ động hướng Diệp Thần chào hỏi.

"Long lão, Lan lão, các ngươi cũng tới?"

Mộ Dung Vân Hải dẫn hai đứa con trai tiến lên, ôm quyền hướng hai người chào hỏi, lời nói cử chỉ mười phần khách khí.

"Mộ Dung gia chủ, mấy năm không gặp các hạ càng phát chói lọi!"Lan Thiên Thọ cười nói.

"Nào đó, Lan lão quá khen!"

Mộ Dung Vân Hải mỉm cười, quay đầu nhìn về phía Diệp Thần:"Diệp tiểu hữu, ta sai người đưa cậu thiệp mời nhận được đi?"

"Nguyên lai thiệp mời là ông đưa?"

Diệp Thần bừng tỉnh đại ngộ, vừa mới bắt đầu hắn còn tưởng rằng là thương gia nào bắt hắn trêu đùa đâu, không nghĩ tới là người Mộ Dung gia.

Chương 700. Liêu gia!

"Ngươi chính là Diệp Thần?"

Mộ Dung Anh tướng mạo tuấn lãng mặt không thay đổi đánh giá Diệp Thần một phen, cau mày nói:"Nghe Tiểu Kiệt nói ngươi rất lợi hại, ta muốn theo ngươi luận bàn mấy chiêu, ngươi dám không?"

Hai bên trước đó cũng còn tính khách khí, bất quá Mộ Dung Anh mới mở miệng mùi thuốc súng liền dần dần dày đặc.

Mộ Dung Vân Hải cũng không có ngăn cản, gần đây Diệp Thần xuất tẫn danh tiếng, hắn cũng muốn nhìn xem biểu hiện người trẻ tuổi này lúc đối mặt khiêu khích.

"Ngươi không phải đối thủ của ta!"

Ai ngờ, Diệp Thần lười Mộ Dung Anh một chút, chỉ là nhàn nhạt nói một câu như vậy.

"Cuồng vọng!"

Mộ Dung Anh trời sinh tính cao ngạo, không cam lòng, nghe được Diệp Thần nói như vậy lúc này nổi nóng nói:"Diệp Thần, nếu ngươi cảm thấy mình lợi hại như vậy, có dám theo ta một trận chiến hay không!"

"Thần ca cũng không phải thiên kiêu, hắn dựa vào cái gì đánh với ngươi?"

Viên Vũ khinh thường nhếch miệng, cười lạnh nói:"Đương nhiên, cái quỷ gì thiên kiêu tên tuổi, cũng là chính các ngươi phong!"

"Ngươi là ai?"

Mộ Dung khí khái hào hùng hỏng, hắn sớm tìm hiểu bên người Diệp Thần có mấy 'Bạn xấu' một mực giúp hắn, thật không nghĩ đến Viên Vũ mặc đạo bào nói chuyện tổn hại như thế!

"Chưởng môn đời thứ mười tám Thiên Sư phái, Viên Vũ!"

"Chưởng môn Thiên Sư phái?"

Mộ Dung Vân Hải đều kinh hãi, không nghĩ tới Viên Vũ nhìn tuổi còn trẻ, thế mà đã lên làm chưởng môn!

"Tốt, Mộ Dung gia chủ, các ngươi vẫn là đi chuẩn bị trước đi, một hồi còn có mấy trận ác chiến đâu!"

Long lão đầu khẽ nhíu mày, Mộ Dung Anh xác thực thiên phú dị bẩm, chính là lòng dạ có chút nhỏ hẹp, so với đệ đệ Mộ Dung Kiệt của hắn cũng không bằng.

"Thật có lỗi Long lão, là khuyển tử thất lễ!"

Mộ Dung Vân Hải mặt già đỏ lên, so sánh Diệp Thần tỉnh táo, Mộ Dung Anh quả thật có chút xúc động.

Đúng lúc này giữa sân lần nữa xôn xao, Mộ Dung Vân Hải thừa cơ nhìn lại, chỉ thấy một lão phu nhân chống quải trượng đi tới.

"Nguyên lai là Liêu gia, ta tưởng là ai chứ!"

Khóe miệng Mộ Dung Vân Hải rủ xuống, hắn là không thích Liêu gia từ đáy lòng, nhất là cha con Liêu Cúc Hoa đi theo sau lưng lão phu nhân, nổi danh không coi ai ra gì, mười phần khiến người chán ghét!

"Vương bát đản!"

Lan Trần nhìn thấy người nhà họ Liêu lập tức siết chặt nắm

đấm, răng cắn đến khanh khách rung động.

"Cháu ngoan, không cần kích động như thế!"

Lan Thiên Thọ Ngồi ở bên cạnh ngược lại là một mặt bình tĩnh, chậm rãi nói:"Có câu nói là 'Ngực có kích lôi mà mặt tĩnh như hồ có thể bái Thượng Tướng Quân'! Muốn thu thập Liêu gia, không cần viết lên mặt!"

"Gia gia"

"Lão Lan, gia gia cậu nói đúng!"

Diệp Thần cười lạnh, cất cao giọng nói"Chỉ là Liêu gia mà thôi, cậu coi như bọn họ là cái rắm là được!"

"Đúng đúng đúng, vì một cái rắm tức giận, quá không có lời!"Văn Tinh xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, dắt cuống họng hô lớn.

"Hỗn đản!"

Liêu Cúc Hoa đã sớm nghe được Diệp Thần nói Liêu gia hắn là cái rắm, ngay sau đó Văn Tinh lại 'Thần bổ đao', cái này thế nhưng làm hắn tức điên lên!

Lão phu nhân dẫn đầu Liêu gia giẫm chân xuống, liếc qua hướng Diệp Thần, đồng dạng đi tới bên đó.

"Hôm nay xảy ra chuyện gì, mấy gia tộc lớn đều chạy hướng bên kia Hộ Long tộc, nghĩ lấy lòng quan phương sao?"Đinh Thắng phái Hằng Sơn ngữ khí mỏi nhừ nói.

"Lẽ nào lại như vậy! Quả thực không đem Ngũ Nhạc Minh ta để vào mắt!"

Tả Tây Bắc thấy thế, càng là tức giận tới mức cắn răng.

Bên kia, Liêu Tú Liên chống quải trượng run run rẩy rẩy đi tới.

"Hai vị lão ca đã lâu không gặp, gần đây khỏe chứ?"Trong đôi mắt già nua vẩn đục của Liêu Tú Liên lóe ra một tia tinh quang, con mắt từ đầu đến cuối chăm chú vào trên mặt Lan Thiên Thọ.

"Chúng ta rất tốt, không nhọc Liêu gia chủ nhớ thương!"Lan Thiên Thọ thản nhiên nói.

"Lan lão ca quả nhiên như lúc tuổi trẻ, miệng quả thực rất cứng, hi vọng Lan lão ca có thể khỏe mãi!"Liêu Tú Liên âm dương quái khí nói.

"Hừ!"

Lan Trần thực sự nhịn không được, trùng điệp hừ một tiếng.

"Tiểu tử, ngươi hừ cái gì, không phục lên lôi đài chiến một trận!"Liêu Quả nghe được có người dám hừ hừ, lúc này khiêu khích nhìn về phía Lan Trần.

Người này cùng độ tuổi với Lan Trần, thân hình cao lớn khuôn mặt cương nghị, hai đạo mày rậm nằm ngang, miệng rộng mũi rộng nói chuyện mười phần trung khí, nhìn mười phần nam nhân!

"Ca, anh lại khi dễ người sao?"

Một nữ nhân dáng dấp thô cuồng bên cạnh, hé miệng cười nói:"Loại cấp bậc võ tu giống Lan Trần này, anh muốn giết hắn như là giết chó, thật sự là không có ý nghĩa."

"San San, ngay trước mặt trưởng bối, không cho phép nói bậy!"

Liêu Cúc Hoa ngoài mặt quát lớn con gái của mình, trên thực tế hắn hận hận không thể hiện tại một chưởng vỗ chết Lan Trần, ai bảo tối hôm qua tiểu tử này trang bức ở trong điện thoại!

"Oa! Nguyên lai cô là nữ?"

Văn Tinh trợn to mắt nhìn Liêu San San, hoảng sợ nói:"Tôi còn tưởng rằng cô là đực a, râu ria lớn lên đều dài hơn cả tôi, cô tiêm giống đực vào người sao! Còn hé miệng cười, nhìn như tinh tinh vậy!"

Chương 701. Lục gia!

"Bản cô nương giết ngươi!"

Liêu San San thống hận nhất chính là người khác nói dung mạo của nàng giống nam nhân, mặc dù xác thực dáng dấp nàng rất giống nam nhân, chỉ là hạ bộ thiếu đi thứ gì!

"San San, cần gì phải cùng một người chết phân cao thấp chứ?"

Liêu Tú Liên lạnh lùng lườm Văn Tinh một chút:"Người trẻ tuổi, cơm có thể ăn bậy, lời nói cũng không thể nói loạn! Chờ thiên kiêu thi đấu kết thúc, ngươi đem mệnh lưu lại đi!"

"Ngọa tào!"

Văn Tinh nghe xong không vui, bĩu môi nói:"Bà già, quá nhiều bức a! Sư phụ tôi nói qua, tôi là thiên mệnh chi tinh, ngay cả Diêm vương lão tử cũng không muốn giết tôi, bà thì tính là cái gì?"

"Hừ, chúng ta đi!"

"..."

Đám người sững sờ, vốn cho rằng Liêu Tú Liên khó thở sẽ động thủ, không nghĩ tới nàng chỉ là hừ lạnh một tiếng, lập tức mang theo người nhà họ Liêu rời đi.

"Văn tiểu hữu, cậu cũng không thể khinh thường Liêu Tú Liên!"

Sau khi bọn người đi, Lan Thiên Thọ thần tình nghiêm túc nói với Văn Tinh:"Đừng nhìn Liêu Tú Liên cao tuổi, nhưng tu vi nàng không thấp, gia tộc kia càng là xuất từ Chung Nam Sơn, thực lực phi thường cường hãn!"

"Khó trách, đường đường một cái cổ võ gia tộc, thế mà để lão thái bà làm gia chủ!"Văn Tinh xem thường nhếch miệng.

Vừa dứt lời, một cái gia tộc cổ võ Kinh Thành Hùng gia cũng tới, Diệp Thần lại thấy được người quen, Hùng Ngang!

Lần trước hắn cùng Mộ Dung Kiệt giúp mình, bởi vậy ấn tượng Diệp Thần đối với hắn cũng rất sâu sắc.

Gia chủ Hùng gia gọi Hùng Hải, người này dáng dấp thật giống gấu đen lớn, lại cao lớn, hoàn toàn có thể so sánh với Kim Cương!

Hắn dẫn đầu người nhà chào hỏi cùng Ngũ Nhạc Minh xong, lập tức liền về tới chỗ khán đài Hùng gia.

"Không phải có tứ đại cổ võ gia tộc sao, làm sao mới tới ba nhà?"

"Tới!"

Lan Trần chỉ một ngón tay, Diệp Thần thuận phương hướng ngón tay hắn nhìn lại, lập tức mở to hai mắt nhìn.

Chỉ thấy một đám người mặc miêu phục chạm mặt tới, dẫn đầu chính là lão giả râu bạc trắng, sắc mặt hồng nhuận long hành hổ bộ, nhìn không hề giống người già.

Càng làm cho Diệp Thần kinh ngạc chính là, đối phương rõ ràng nữ nhiều nam ít, đại đa số đều là nữ tử trẻ tuổi!

"Ngọa tào! Y phục của bọn họ thực ngưu!"

Văn Tinh không nháy mắt nhìn chằm chằm miêu phục trên thân những người này, nam nhân đều mặc đại khâm y (áo vải) màu xanh, eo buộc hoa mang, đầu quấn khăn trùm, cổ mang vòng cổ bạc, ngực đeo dây chuyền bạc.

Nữ nhân không chỉ dáng điệu uyển chuyển, trên người các nàng đeo các loại trang sức bạc, càng là nhìn thấy người hoa mắt, hết sức xinh đẹp.

"Làm sao nhiều nữ nhân như vậy?"Diệp Thần khẽ nhíu mày.

"Tiểu tử, ngươi cũng chớ xem thường Lục gia!"

Lão đầu nghiêm mặt nói:"Ba Thục Lục gia là một cổ võ gia tộc duy nhất lấy y nhập đạo, bọn họ cực ít xuất thế một lòng nghiên cứu y học, thủ đoạn xa không phải cái khác cổ võ gia tộc có thể so sánh!"

Đang lúc nói chuyện Lục gia hướng bên này đi tới, Lục Dã hai tay ôm quyền trên mặt nở nụ cười:

"Long huynh, Lan huynh, chúng ta lại gặp mặt!"

"Lão Lục, đã lâu không gặp!"

Lan Thiên Thọ ôm quyền hoàn lễ, Lục Dã đem một thiếu nữ trẻ tuổi mặc miêu phục bên cạnh, da trắng mỹ mạo kéo đến trước mặt, giới thiệu nói:

"Đây là thiên kiêu Lục gia tôi Lục Lâm Lang, hai vị lão ca còn nhận biết đi?"

"Nha, thật sự là nữ lớn mười tám, tôi còn thực sự không nhận ra được!"

Lần trước Lục Lâm Lang dự thi lúc mới 18 tuổi, bây giờ bốn năm qua đi, biến hóa không khỏi quá tài!

Lan Thiên Thọ quan sát tỉ mỉ Lục Lâm Lang một chút, nhãn châu xoay động cười nói:"Tiểu Lục, cháu có bạn trai chưa?"

"Lan lão nói giỡn!"

Lục Lâm Lang nghe được vấn đề của đối phương, khuôn mặt lập tức đỏ lên.

"Tiểu Lục, ta giới thiệu cho cháu một chút, đây là cháu của ta, Diệp Thần!"

"Hắn dáng dấp đẹp trai, người lại thành thật, tu vi cũng không tệ nha, người trẻ tuổi các cháu nhất định có chủ đề cộng đồng, có rảnh có thể giao lưu trao đổi nhiều chút!"Lão long đầu không cam lòng lạc hậu, chỉ chỉ Diệp Thần điên cuồng 'Chào hàng' .

"Diệp Thần?"

Lục Lâm Lang nghe được cái tên này hơi ngây người, gần đây giới Trung y đều đang đồn cái tên này, tâm niệm đến tận đây nàng nhịn không được len lén lườm Diệp Thần một chút.

Trùng hợp Diệp Thần cũng đang nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau Lục Lâm Lang lập tức cảm thấy gương mặt xinh đẹp nóng lên, tâm như hươu con xông loạn bịch bịch nhảy dồn dập!

"Lão Long, ông quá không hiền hậu đi!"

Lan Thiên Thọ thấy thế trừng mắt, nói thẳng:"Diệp Thần nhà ông đều có bảy tám lão bà, đừng quá tham!"

Bảy tám lão bà?

Ngay từ đầu Lục Dã biết được Diệp Thần là cháu trai Long lão đầu, trong lòng thật là có điểm ý nghĩ, mà lại gần đây thanh danh Diệp Thần quá vang dội, chưa hẳn không thể khảo sát một chút.

Nhưng nghe được đối phương có bảy tám lão bà, mặt của hắn lập tức đen lại, cháu gái của mình cũng không thể làm thiếp cho người ta!

"Khụ khụ, lão Lan chớ nói nhảm, An Na các nàng đều là sư tỷ

Diệp Thần, cũng không phải lão bà gì!"Long lão đầu 'Giảo biện' nói.

"Hừ, sớm muộn đều là!"

"Lão già này, quá xấu!"

Chương 702. Thiên kiêu thi đấu bắt đầu!

Long lão đầu rất bất mãn, gia hỏa Lan Thiên Thọ này thế mà phá, quả thực không nên quá ghê tởm!

"Khụ khụ, hai vị lão ca, tranh tài lập tức sẽ bắt đầu, tối nay chúng ta trò chuyện tiếp!"Lục Dã xấu hổ cười một tiếng, tranh thủ thời gian mang theo người mình đi.

"..."

Diệp Thần dở khóc dở cười, không nghĩ tới lão đầu tổng nhớ giới thiệu bạn gái cho mình, thật coi hắn là ngựa giống?

"Lão đầu, lão nhìn Hạ Hầu Văn một thân một mình ngồi tại nơi hẻo lánh, nhìn chung quanh đến cùng muốn giở trò quỷ gì?"Diệp Thần vội vàng dời đi chủ đề.

"Mặc kệ hắn!"

Lão long đầu khinh thường nhếch miệng, hừ lạnh nói:"Ai cũng không nguyện ý cùng Hạ Hầu gia chơi, hắn hiện tại chỉ có thể người cô đơn!"

"Tôi cảm thấy không thích hợp!"

Diệp Thần lắc đầu, cau mày nói:"Hạ Hầu Văn tôi ít nhiều hiểu rõ một chút, hắn tuyệt sẽ không vô duyên vô cớ đến xem một trận thiên kiêu thi đấu, hơn nữa nhìn dáng vẻ hắn tâm thần không yên, khẳng định có mờ ám!"

"Thần ca đừng lo lắng, chúng ta đừng phản ứng hắn là

được!"Viên Vũ nói.

"Hi vọng là tôi đa tâm đi!"

Diệp Thần vừa nói xong, trong hư không liền truyền đến một đạo âm bạo, hắn ngẩng đầu nhìn lại chỉ thấy một nam tử trung niên mặc trường bào ngự kiếm phi hành tại không trung!

"Là chưởng môn Hoa Sơn Lư!"

"Không hổ là có danh xưng 'Quân Tử Kiếm', ngự kiếm chi thuật của Lư chưởng môn sớm đã đăng phong tạo cực!"

"..."

Không ít người nhận biết Lư Lôi nhìn thấy hắn ngự kiếm mà đến, lập tức nghị luận ầm ĩ.

"Hừ!"

Cẩu tử La Cực Thần thực sự nhịn không được hừ hừ một tiếng, tại Phiêu Miểu Tông hắn đệ tử nhập môn cũng có thể làm đến ngự kiếm phi hành, về sau ngại tốc độ chậm đều ngồi lên tiên hạc, võ tu Nhân Giới kiến thức quá nông cạn!

Đông!

Một tiếng vang trầm.

Diệp Thần đưa tay một cái gõ một cái vào bên trên đầu chó La Cực Thần, quát lớn:"Ngậm miệng, còn dám hừ hừ cẩn thận giữa trưa ta bắt ngươi nấu!"

"Gâu gâu!"

La Cực Thần tức giận rống lên hai tiếng, bất quá vì bảo toàn 'Mạng chó' Hắn vẫn là nén giận.

Trong hư không, Lư Lôi thả người nhảy lên nhảy xuống tới, sau khi hạ xuống hét lớn một tiếng

"Kiếm đến!"

Sưu!

trường kiếm còn trên không trung như là mọc thêm con mắt, bay vào trong vỏ kiếm bên hông hắn!

"Tốt, kiếm thuật Lư chưởng môn xuất thần nhập hóa, chúng ta thật sự là mở mắt!"

"Quá khen!"

Đối mặt đám người khích lệ, Lư Lôi cười nhạt một tiếng ôm quyền cám ơn, cất cao giọng nói:"Hoan nghênh các vị đến Hoa Sơn ta quan chiến thiên kiêu thi đấu, bất quá giải thi đấu lần này có chỗ khác biệt so trước kia, hi vọng các vị phải có chuẩn bị tâm lý!"

"Lư chưởng môn, đừng thừa nước đục thả câu, đến cùng có cái gì khác biệt?"Có người lớn tiếng hỏi.

"Lần này thiên kiêu thi đấu, mọi người đều có thể tham dự!"Lư Lôi nói lời kinh người.

"Cái gì? Lư chưởng môn, ngươi không phải nói đùa sao?"

"Đại sự như thế bản chưởng môn lại há có thể nói đùa?"

"Ta tuyên bố, tranh tài bắt đầu!"

Một câu vô cùng đơn giản, tâm tình của mọi người liền bị đẩy lên cao trào.

Mà Lư Lôi thấy thế khóe miệng lặng yên giương lên, hắn cùng Liêu Cúc Hoa liếc nhau, hai người cùng lộ ra hiểu ý cười một tiếng, lập tức nhìn về phía chỗ khán đài Lan Trần

Bành bành bành!

Pháo hoa đã sớm chuẩn bị tại bốn phía được châm ngòi, trong lúc nhất thời bầu trời trở nên ngũ thải ban lan hảo hảo xinh đẹp!

Đợi đến pháo hoa tan hết, dẫn đầu đăng tràng lại không phải thiên kiêu, mà là mấy chục tên đệ tử phái Hoa Sơn biểu diễn Hoa Sơn kiếm pháp cho đám người!

"Ọe!"

Cẩu tử La Cực Thần đột nhiên nôn, nhìn 'Mặt chó' hắn dữ tợn, bộ dáng giống như rất không thoải mái.

"Lão La, ngươi xảy ra chuyện gì?"Diệp Thần cúi đầu lườm chó một chút.

"Gâu gâu!"

Hai vuốt chó La Cực Thần múa may tại không trung, hai đôi mắt chó đều trắng dã!

"Có phải là ăn quá thực phẩm quá hạn?"Viên Vũ cũng tới tham gia náo nhiệt.

"Không nên a, thức ăn cho chó trong nhà mới mua mấy ngày trước!"Lan Trần gãi đầu một cái.

"Quên đi, ngươi nói chuyện đi!"

Diệp Thần cũng lo lắng La Cực Thần xảy ra vấn đề, chó con mà, mẹ nó dễ dàng sinh bệnh, vạn nhất dính phải cái bệnh gì, mạng chó La Cực Thần liền bàn giao ở trên núi!

"Kiếm pháp xấu quá, lão phu thực sự nhịn không được muốn ói!"Mặt mũi La Cực Thần tràn đầy thống khổ, dứt khoát nhắm lại mắt chó.

"Kháo!"

Diệp Thần bó tay rồi, còn tưởng rằng con hàng này ăn đau bụng, nguyên lai là kiếm pháp phái Hoa Sơn làm hắn buồn nôn nôn!

Rốt cục nhịn đến đệ tử phái Hoa Sơn biểu diễn xong, La Cực Thần mới mở ra mắt chó.

Thiên kiêu thi đấu, rốt cục bắt đầu!

Trận đầu, thiên kiêu Liêu gia Liêu Quả, đối thủ của hắn là thiên kiêu Hùng gia Hùng Hi Nguyên!

Liêu Quả cười khẩy, sau khi đứng dậy mũi chân nhẹ nhàng điểm một cái, một giây sau liền xuất hiện tại trên lôi đài, thân hình nhanh chóng khiến người líu lưỡi!

Lôi đài là khối cỏ dại rộng lớn, dù sao võ tu không phải nghề nghiệp quyền kích, thật diện tích đánh nhau mười cái chuyên nghiệp lôi đài cũng không đủ!

"Tuyệt học Liêu gia đông đảo, mà tuyệt học Hùng gia chỉ có Thiên Nhận Trảm, trận đấu này Hùng gia phần thắng không lớn!"

Chương 703. Thiên Nhận Trảm!

"Cũng không thể nói như vậy, nghe nói Thiên Nhận Trảm là tuyệt học Phong Bá Phi Liêm thời kỳ Thượng Cổ, chiến lực không thể địch nổi!"

"Cái kia ngược lại là, dù sao Phong Bá là huynh đệ Xi Vưu, đều là cấp nhân vật thượng cổ chiến thần!"

"Nghe nói Liêu gia Quỷ Khiếu, cũng là tuyệt học chiến lực siêu quần a!"

"....."

Hiện trường có người quen thuộc hai nhà, dần dần phân tích hai người sắp khiêu chiến.

Một trận gió núi thổi qua, vài miếng lá khô trên đất bị cuốn bên trên hư không, hiện trường đột nhiên trở nên yên tĩnh im ắng.

"Lão Hùng, ngươi không phải đối thủ của ta, nếu không ngươi vẫn là nhận thua đi!"Liêu Quả nhếch miệng lên, một mặt khiêu khích nhìn xem Hùng Hi Nguyên nói.

"Lẽ nào lại như vậy! Liêu Quả ngươi quá tự đại, hôm nay ta tất thắng ngươi!"

Hùng Hi Nguyên tức đến không nhẹ, quả quyết từ bên hông rút ra trường đao sáng lắc lắc, hừ lạnh nói:"Xem chiêu!"

Nói xong, Hùng Hi Nguyên đằng không mà lên, người trong hư không ngang vạch ra một đao, lập tức một cỗ đao khí lăng lệ hình dáng trăng khuyết cấp tốc bổ tới trên thân Liêu Quả!

"Hừ, chỉ là tiểu đạo mà thôi!"

Liêu Quả khinh thường nhếch miệng, tiện tay móc ra một thanh đoản đao ngân quang lóng lánh, cán đao màu đen, đón đao khí gắng gượng bổ lên!

Bành

Một tiếng vang thật lớn, đao khí Hùng Hi Nguyên chém vào trên lưỡi đao Liêu Quả, trong nháy mắt dẫn phát đao khí nổ tung, cây cối đất đá xung quanh nhao nhao bị chặn ngang chặt đứt!

Hai người vẻn vẹn giao thủ một chiêu, liền kịch liệt cọ sát ra hỏa hoa!

"Chậc chậc, thật không hổ là thiên kiêu, xuất thủ liền có phong phạm cao thủ!"

"Hai người đều là Nguyên Anh đỉnh phong, quả thật là đáng sợ!"

"Cao thủ như thế, nếu là môn hạ đệ tử của ta tốt biết bao nhiêu a!"

"..."

Đám người ngoài lôi đài nghị luận ầm ĩ, một chút tiểu môn phái càng là sinh lòng ghen tị, ngay cả Lan Thiên Thọ cũng không nhịn được âm thầm gật đầu, nói với Lan Trần:

"Cháu ngoan, giữa cháu cùng Liêu Quả vẫn là có khoảng cách, phải cố gắng tu luyện!"

"Gia gia, cháu sẽ sợ hắn?"

Lan Trần hừ hừ nói:"Thiên kiêu thi đấu không phải ai đều có thể tham gia sao, cháu muốn khiêu chiến Liêu gia, vì cha mẹ báo thù!"

Không ngoài sở liệu, Lan Trần vẫn là nhập hố!

Liêu gia sớm đã mua được Ngũ Nhạc Minh, để bọn họ đồng ý tất cả mọi người có thể tham gia thiên kiêu thi đấu, chính là muốn trên lôi đài đem Lan gia trảm thảo trừ căn

"Lão Lan, không nên vọng động! Cậu xác thực không phải đối thủ Liêu Quả!"

Diệp Thần thần sắc ngưng trọng, ánh mắt từ đầu đến cuối khóa chặt tại đoản đao trong tay Liêu Quả, đao này tà khí ngập trời, từ vẻ ngoài nhìn cũng không phải người Hoa sở dụng, là đao gì đây?

"Thần ca"

"Lan Trần, cậu không phải liền là muốn giết chết Liêu Quả sao, lúc nữa để Diệp Thần giúp cậu là được!"

"Đáng tiếc tu vi trong cơ thể tôi bị phong ấn, bằng không tôi cũng muốn đi lên thử một chút đâu!"Văn Tinh vểnh chân lên bắt chéo, nhìn xem hai người triển đấu ở trong sân nói.

Cùng lúc đó, Liêu Quả cùng Hùng Hi Nguyên chiến đấu cũng tiến vào gay cấn!

Hai người cũng không thể trong khoảng thời gian ngắn đem đối phương đánh ngã, Hùng Hi Nguyên cầu thắng sốt ruột, dẫn đầu sử xuất tuyệt học Hùng gia 'Thiên Nhận Trảm' !

"Liêu Quả, ăn ta một đao!"

Hùng Hi Nguyên bị một cước Liêu Quả đá vào ngực, thẹn quá thành giận hắn lúc này gầm thét một tiếng, đồng thời trường đao cầm trong tay phi tốc xoay tròn, cuối cùng vậy mà lấy hắn làm trung tâm, tạo thành một cỗ vòi rồng đao khí!

Hoa cỏ cây cối bốn phía, bao quát tảng đá không một may mắn thoát khỏi đều bị đao khí cắt thành bột phấn.

Bột phấn lại bị đao khí cuốn lên hư không, trong lúc nhất thời tất cả mọi người không nhìn thấy thân ảnh Hùng Hi Nguyên, chỉ có thể nhìn thấy một cỗ vòi rồng đục ngầu càng ngày càng thô, tựa hồ muốn san bằng toàn bộ đỉnh núi!

"Cái này, đây chính là tuyệt học Hùng gia Thiên Nhận Trảm sao?"

"Trời ạ! Đao khí thật mạnh, quả thực có thể xưng kinh khủng!"

"Đao khí mãnh liệt như vậy, Liêu Quả muốn ngăn cản chỉ sợ rất khó!"

"..."

Đám người thấy thế quá sợ hãi, vội vàng vận chuyển chân khí hộ thể, để tránh bị đao khí bên trong vòi rồng bắn ra gây thương tích!

"Thiên Nhận Trảm!"

Đúng lúc này, bên trong vòi rồng truyền ra một tiếng gầm thét, một giây sau, một màn chấn kinh phát sinh!

Chỉ thấy mấy chục đạo vòi rồng tráng kiện tạo thành từ đao khí, độ cao chừng bảy tám mét, xen lẫn tro bụi đầy trời nhanh chóng đánh tới hướng Liêu Quả!

Vòi rồng chỗ đến không có một ngọn cỏ, đất đá văng khắp nơi, uy lực của nó không thể coi thường!

"Lần này Liêu Quả có phiền toái!"

"Nếu như ngăn không được, chẳng phải là muốn bị cắt thành thịt nát?"

"..."

Nghe được những người này xì xào bàn tán, Liêu Tú Liên hừ lạnh một tiếng:"Cho rằng Liêu gia ta không có tuyệt học không bằng? Cháu trai, để bọn họ mở mang kiến thức một chút tuyệt học Liêu gia ta!"

Liêu Quả cũng không dám chủ quan, trong miệng cấp tốc niệm động chú ngữ, đồng thời thân thể lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được cấp tốc gầy gò, trong chớp mắt liền hình như xương khô, thấy đám người trợn mắt hốc mồm!

Nhưng mà đây hết thảy đã trễ rồi!

Chương 704. Quỷ Khiếu!

Hùng Hi Nguyên Thiên Nhận Trảm đã đến trước mặt hắn, đồng thời cấp tốc đem Liêu Quả thôn phệ trong đó!

"Xong con bê, Liêu gia chỉ sợ muốn mất đi thiên kiêu."

"Không nghĩ tới tuyệt học Hùng gia bá đạo như vậy, thế nhưng là thống hạ sát thủ không khỏi quá tuyệt tình."

"Xuỵt, ngươi nhỏ giọng một chút, bằng không Hùng Hi Nguyên ghi hận lên ngươi liền xong rồi!"

Người quan chiến đều tiếc hận, dù sao thiên kiêu là nhân trung long phượng, cứ như vậy không có quá đáng tiếc

Hùng Hi Nguyên mình cũng lộ ra đắc ý mỉm cười, tên vương bát đản Liêu Quả này dám xem thường mình, vậy liền đi chết đi!.

Nhưng hắn cao hứng không đến ba giây, đột nhiên, bên trong vòi rồng truyền đến một trận tiếng cười âm trắc trắc, phảng phất trong Địa ngục truyền ra thanh âm U Minh, nghe được da đầu run lên!

Cùng lúc đó, nguyên bản bầu trời trong xanh đột nhiên mây đen dày đặc, trong tầng mây truyền ra trận trận thanh âm kêu rên, dần dần những cái mây đen kia vậy mà huyễn hóa thành vô số cái đầu người, bọn chúng hướng về phía Hùng Hi Nguyên gào thét, gầm thét, phảng phất như chó dữ!

"Sao, tại sao có thể như vậy?"

Hùng Hi Nguyên trợn tròn mắt, Thiên Nhận Trảm tổng cộng chín tầng, hắn đã luyện đến tầng thứ sáu, võ tu cấp Hóa Thần trở

xuống tuyệt không có khả năng ngăn cản, Liêu Quả thế mà chặn?

Càng làm cho hắn im lặng chính là, Thiên Nhận Trảm hình thành vòi rồng thế mà thời gian dần qua tiêu tán!

"Khặc khặc!"

Một bóng người từ bên trong dần dần vòi rồng ẩn đi ra, Hùng Hi Nguyên giật mình kêu lên!

Người trước mắt sớm đã không phải Liêu Quả, mà là một người khô gầy như củi, làn da nếp uốn, ngay cả hốc mắt đều lõm sâu đi vào, như là thây khô!

Càng khiến người ta buồn nôn chính là, trên người người này tản mát ra một cỗ thi xú vị nồng đậm, cách thật xa đều có thể ngửi được!

Những người khác thấy thế cũng mở to hai mắt nhìn, chẳng lẽ Liêu Quả bị đao khí chẻ thành dạng này?

"A Di Đà Phật!"

Trí Vân đại sư thấy thế cau mày nói:"Liêu gia thế mà hiểu được tà tu chi thuật, nếu như thế lão nạp phải tìm Liêu thí chủ nói chuyện rồi!"

"Trí Vân đại sư, không cần thiết chuyện bé xé ra to đi?"

Tả Tây Bắc phẩy phẩy cái mũi, xua tan rơi kia cỗ thi xú khí nồng đậm, miễn cưỡng cười một tiếng:"Liêu gia hàng năm cung phụng cho Ngũ Nhạc Minh chúng ta cũng không ít, lại nói người ta cũng không có làm chuyện xấu a!"

"Hi vọng như thế đi!"

Trí Vân hồi tưởng một lát, Liêu gia xác thực không có trong võ lâm tạo thành giết chóc, cũng liền không nói gì.

"Hừ! Nguyên lai đây chính là tuyệt học Quỷ Khiếu của Liêu gia, tà môn ma đạo!"Long lão đầu chẳng thèm ngó tới hừ lạnh một tiếng.

"Ai, đáng tiếc Hùng Hi Nguyên, hôm nay không chết cũng phải phế bỏ!"

Lan Thiên Thọ ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê, nhìn xem Hùng Hi Nguyên giữa sân ngây như phỗng thở dài.

"Gia gia, người vì cái gì nói như vậy?"Lan Trần hồ nghi nói.

"Tà tu một khi xuất thủ, liền sẽ mất lý trí, không giết đối thủ quyết không bỏ qua, cho nên Hùng Hi Nguyên coi như lúc này nhận thua cũng đã chậm! Cháu không có cảm giác tu vi Liêu Quả lại tăng lên một cái cấp bậc sao?"

"..."

Lan Trần nghe xong nhịn không được nuốt ngụm nước bọt, còn tốt mình không có tùy tiện xuất thủ, nếu không thì chết hay sống sẽ rất khó nói!

"Tiểu tử, ngươi muốn đụng tới Liêu Quả, có thể giết nó sao?"Long lão đầu nhìn về phía Diệp Thần, thần sắc nghiêm mặt nói.

"Không có vấn đề, một chưởng vỗ chết!"Diệp Thần nhún vai, coi như Liêu Quả là cấp Hóa Thần cũng xác thực không phải đối thủ của hắn.

"Tốt, lúc sau giết hắn cho ta!"

Long lão đầu không chút nào mập mờ, âm thanh lạnh lùng nói:"Tà tu chỉ có một cái kết cục, đó chính là chết!"

"Lão gia tử, ngưu bức!"Viên Vũ lấy lòng cười nói.

"Diệp Thần!"

Vừa dứt lời, một thân ảnh cấp tốc chạy tới, Diệp Thần tập trung nhìn vào lại là Hùng Ngang!

"Là ngươi a, thế nào?"Diệp Thần hỏi.

"Xin cứu ca ca tôi đi!"

Hùng Ngang một câu nói nhảm không có, trực tiếp nói ngay vào điểm chính"Tên vương bát đản Liêu Quả này là tà tu, hắn sẽ bị điên giết ca ca tôi, cậu giúp tôi một chút!"

"Tại sao tôi phải giúp cậu?"

Diệp Thần nhún vai, thản nhiên nói:"Tôi cũng không phải thiên kiêu, cậu tìm những người khác hỗ trợ đi, quan hệ của cậu với Mộ Dung gia không phải thật tốt sao?"

"Mộ Dung Kiệt quả quyết sẽ không xuất thủ, dạng này không hợp quy củ, mà lại hắn còn muốn cùng thiên kiêu Lục gia giao thủ, làm sao lại lãng phí chân khí lúc này đâu!"

Hùng Ngang nghe vậy chỉ có thể đau khổ cầu khẩn nói:"Diệp Thần, xem ở phân thượng lần trước tôi giúp cậu giết quỷ tử, cầu cậu giúp ca ca tôi một lần đi, Hùng gia tôi nhất định vô cùng cảm kích!"

"Cha cậu mặc kệ việc này sao?"Diệp Thần cau mày nói.

"Thiên kiêu thi đấu chết sống có số, trước kia tất cả mọi người là điểm đến là dừng, ai ngờ Liêu gia đột nhiên nổi lên a!"

"Hùng Ngang, đó là ca của ngươi tự mình muốn chết, ai bảo hắn động sát tâm trước?"

Long lão đầu không chút lưu tình vạch trần nói:"Lần trước ngươi là thiên kiêu Hùng gia, cũng không có vừa lên đến liền dùng

sát chiêu đi, rõ ràng là ca của ngươi cầu thắng sốt ruột muốn cầu biểu hiện, quả thực tự mình chuốc lấy cực khổ!"

Chương 705. Quái vật (hạ)?

"Cái này"

Hùng Ngang nghe xong hổ thẹn cúi đầu, bởi vì lão đầu nói hắn đều biết.

"Nha a, nhìn không ra cậu còn làm qua thiên kiêu?"

Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Hùng Ngang, luận tu vi Hùng Ngang so với ca hắn chênh lệch cũng không phải một chút, làm sao lên làm thiên kiêu?

"Diệp Thần, cậu giúp tôi một chút, lúc sau tôi sẽ nói cho cậu biết được không?"Hùng Ngang lòng nóng như lửa đốt, mắt nhìn thấy tính mạng ca ca mình còn không giữ nổi, hắn cũng không có thời gian giải thích.

"Tiểu tử, giúp hắn một chút đi!"

Lão đầu ở một bên thản nhiên nói:"Nếu Liêu Quả là tà tu, sớm muộn đều phải giết, vừa vặn thiên kiêu thi đấu ai cũng có thể tham dự, ngươi đi giết hắn thay trời hành đạo!"

"Tốt a!"

Diệp Thần gật gật đầu, kỳ thật hắn cũng muốn xử lý Liêu Quả, dứt bỏ ân oán Lan gia cùng Liêu gia không nói, từ nhỏ đến lớn lão đầu liền căn dặn hắn, gặp tà tu, tất sát!

Cùng lúc đó, Hùng Hi Nguyên sớm đã tâm loạn như ma, nhìn 'Thây khô' trước mắt hắn chân chính cảm nhận được khí tức tử vong!

"Khặc khặc!"

"Hùng Hi Nguyên, nếm thử Quỷ Khiếu ta đi!"

Liêu Quả âm trắc trắc cười, ngay sau đó chỉ thấy hắn bỗng nhiên há miệng ra, những đầu người huyễn hóa từ mây đen trong hư không đột nhiên tập hợp một chỗ, hình thành một cái đầu người to lớn, nó há to miệng phát ra một tiếng âm bạo đinh tai nhức óc với Hùng Hi Nguyên!

"A!"

Màng nhĩ Hùng Hi Nguyên trong nháy mắt chấn vỡ, nhiệt huyết thể nội cuồn cuộn, rất nhanh thất khiếu cũng chảy ra từng hàng máu tươi!

"Hắc hắc, dám cùng Liêu gia ta đưa móng vuốt, quả thực là muốn chết!"Liêu Cúc Hoa đắc ý cười ha hả.

Diệp Thần thấy thế vừa định đi cứu người, nhưng lại phát sinh ngoài ý muốn!

Đầu người to lớn không trung đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, ngay sau đó một đạo âm thanh âm lãnh quanh quẩn trong hư không.

"Đây chính là cái gọi là thực lực thiên kiêu sao, cũng bất quá như thế thôi!"

"Là ai!"

Hùng Hi Nguyên nhặt về một cái mạng, nhưng Liêu Quả lại giận tím mặt, hắn thiêu đốt tinh huyết mới sử xuất tuyệt học, thế mà bị người phá?

"Cẩu thí thiên kiêu, đám cặn bã các ngươi, đừng đi ra mất mặt xấu hổ!"

Vừa dứt lời, một bóng người từ trên trời giáng xuống!

Đám người kinh ngạc sau khi phóng mắt nhìn lại, chỉ thấy người này khoác trường bào màu đỏ, khuôn mặt trắng nõn anh tuấn, thân hình thon dài, chợt nhìn tuyệt đối là đại suất ca, nhưng Trí Vân đại sư cùng mấy người tu vi cao đều cảm thấy, trên thân người này tà khí ngập trời, so với Liêu Quả chỉ có hơn chứ không kém!

"Hạ Hầu Kiệt?"

"Thế nào lại là hắn? Tiểu tử này lúc nào biến võ tu?"

"Cẩu thí võ tu, hắn là tà tu!"

"..."

Người nhận biết Hạ Hầu Kiệt còn không ít, dù sao cha của hắn là đại tướng nơi biên cương, hai cha con đều là nổi tiếng bên ngoài.

"Ha ha ha ha ha!"

Đột nhiên, nơi hẻo lánh khán đài truyền đến cười to một tiếng, đám người tìm theo tiếng nhìn lại chỉ thấy Hạ Hầu Văn đứng lên, hô lớn:"Con trai, con rốt cục trở về!"

Hạ Hầu Kiệt quay đầu lườm lão cha một chút, cái gì cũng không nói, bên trong ánh mắt tất cả đều là lạnh lùng chi tình.

"Hạ Hầu Kiệt, ngươi muốn chết!"

Liêu Quả 'Thây khô' nghe được Hạ Hầu Kiệt nói hắn là cặn bã, tức hổn hển hắn nhô ra bàn tay củi khô, trực tiếp chộp tới cổ Hạ Hầu Kiệt.

"Hừ!"

Hạ Hầu Kiệt nhẹ nhõm tránh thoát, âm thanh lạnh lùng nói:"Từ nay về sau, Hoa Hạ chỉ có một thiên kiêu, chính là Hạ Hầu Kiệt ta!"

Nói xong, chỉ thấy thân hình hắn lóe lên như quỷ mị đột nhiên biến mất tại chỗ, không đợi đám người kịp phản ứng, hắn đã xuất hiện tại sau lưng Liêu Quả, biến chưởng thành trảo như thiểm điện nhô ra, thẳng đến vị trí trái tim sau lưng Liêu Quả!

"Con trai, cẩn thận!"

Liêu Cúc Hoa thấy thế kinh hãi, Hạ Hầu Kiệt không phải công tử hoàn khố sao, làm sao trở nên lợi hại như thế?

Liêu Quả mặc dù cực lực tránh né, nhưng vẫn là bị Hạ Hầu Kiệt trảo thương cánh tay!

Cờ-rắc!

Xuyên thủng vạt áo da, trên cánh tay phải Liêu Quả lập tức có thêm một cái lỗ máu!

"A!"

Liêu Quả kêu thảm một tiếng, nhưng thời điểm khi hắn quay người một màn trước mắt lại khiến hắn triệt để sợ ngây người!

Chỉ thấy Hạ Hầu Kiệt đem một khối da thịt lớn đẫm máu, nhét vào trong miệng mình, ăn đến miệng đầy máu như là dã thú nuốt đồ ăn!

"..."

Tất cả mọi người trợn tròn mắt, Hạ Hầu Kiệt đây là bao lâu chưa ăn cơm, đói thành dạng này?

"Tiểu Kiệt, con, con đang làm gì?"

Hạ Hầu Văn thấy thế cũng gấp, tranh thủ thời gian tiến lên muốn ngăn lại con trai ăn thịt người, bằng không truyền đi mặt Hạ Hầu gia đều vứt sạch!

"Rống!"

Ai ngờ, Hạ Hầu Kiệt tựa hồ dự liệu cử động Hạ Hầu Văn, hắn diện mạo dữ tợn, miệng đầy máu tươi, bỗng nhiên quay đầu hung tợn trừng Hạ Hầu Văn một chút, bên trong ánh mắt tràn đầy sát ý, như sói hoang!

"..."

Hạ Hầu Văn dọa đến dừng bước không tiến, cái này, đây là con của hắn sao?

Hoàn toàn một dã thú lục thân không nhận a!

"Lão đầu, Hạ Hầu Kiệt đến cùng thế nào?"

Chương 706. Quái vật (trung)?

Diệp Thần cũng rất tò mò, con hàng này đột nhiên biến thành võ tu coi như xong, làm sao hiện tại ngay cả lão ba đều không nhận, một điểm nhân tính đều không có!

"Tiểu tử này chỉ sợ là rơi vào ma đạo!"Long lão đầu lắc đầu, cau mày.

Lúc này Hạ Hầu Kiệt đã ăn xong da thịt kéo xuống từ trên người Liêu Quả, hắn tựa hồ bị máu tươi kích thích, ánh mắt tàn nhẫn nhìn về phía Liêu Quả, cười gằn nói:

"Hôm nay tứ đại thiên kiêu các ngươi đều phải chết, ta sẽ đem các ngươi từng chút từng chút đều ăn sạch!"

"Đi chết đi, quái vật!"

Liêu Quả triệt để nổi giận, hắn chịu đựng đau nhức kịch liệt truyền đến trên cánh tay, ngửa mặt lên trời gào thét!

Trên bầu trời lần nữa mây đen dày đặc, lần này một cái đầu lâu càng thêm to lớn xuất hiện, mở ra miệng lớn phun ra một cỗ mây đen nồng đậm!

"Ca dùng 'Quỷ Huyết Trận', Hạ Hầu Kiệt chết chắc!"

Liêu San San thấy thế cao hứng bừng bừng, nàng biết đây là một trong đòn sát thủ Liêu Quả, người bị mây đen bao phủ giống như toàn thân ngâm ở bên trong axit, rất nhanh sẽ bị hòa tan!

"Ân, Tiểu Quả không có khiến ta thất vọng, Quỷ Huyết Trận càng phát thuần thục!"Liêu Tú Liên thỏa mãn nhẹ gật đầu.

"Ha ha ha! Tiểu tử thúi lúc nào đem Quỷ Huyết Trận luyện đến tầng thứ bảy, tiểu tử Hạ Hầu Kiệt này chết chắc!"

Liêu Cúc Hoa lòng tràn đầy vui vẻ, Quỷ Huyết Trận nguồn gốc từ chiến trường thượng cổ, trong mây đen càng là hội tụ ngàn vạn oan hồn chiến tử, không tới một lát liền có thể đem nhục thân tính cả hồn phách Hạ Hầu Kiệt thôn phệ sạch sẽ!

"Hừ! Hạ Hầu Văn, chờ con trai ngươi hóa thành huyết thủy, ta lại tìm ngươi tính sổ sách!"Liêu Cúc Hoa cao hứng rất nhiều vẫn không quên cảnh cáo Hạ Hầu Văn.

Đám người hiện trường cũng nín thở, đều muốn biết trận ác chiến này đến tột cùng ai có thể thắng được!

Đang lúc người nhà họ Liêu đắm chìm trong 'Thắng lợi' trong vui sướng, một màn quỷ dị phát sinh!

Mây đen bao phủ Hạ Hầu Kiệt càng ngày càng mỏng, đồng thời tiếng sói tru trong hư không không dứt bên tai, thẳng đến mây đen tan hết, đám người phát hiện Hạ Hầu Kiệt không chỉ có hoàn hảo không chút tổn hại, mà hắn lại đem toàn bộ những mây đen kia hút vào trong bụng!

"Cái gì?!"

Người nhà họ Liêu thấy cảnh này tất cả đều trợn tròn mắt, gia hỏa này thế mà đem Quỷ Huyết Trận nuốt sống?

"Khặc khặc!"

Hạ Hầu Kiệt thôn phệ xong mây đen, duỗi ra một cái đầu lưỡi vừa nhọn vừa dài, liếm liếm khóe miệng, một mặt hài hước nhìn xem Liêu Quả đã sớm kinh ngạc đến ngây người, cười gằn nói:

"Ta đã sớm nói, ngươi không phải đối thủ của ta, hôm nay những thiên kiêu các ngươi đều phải chết!"

Nói xong, thân hình Hạ Hầu Kiệt lóe lên, trong chớp mắt liền đến trước mặt Liêu Quả, không chờ hắn kịp phản ứng, một cái ưng trảo trực tiếp trảo xuyên ngực Liêu Quả!

Một giây sau, hiện trường truyền đến một tiếng hét thảm tê tâm liệt phế của Liêu Quả!

Trái tim của hắn bị Hạ Hầu Kiệt vững vàng nắm ở trong tay, chỉ cần đối phương đem trái tim kéo ra, Liêu Quả hắn phải chết không nghi ngờ!

"Thả con trai ta ra!"

Liêu Cúc Hoa thấy thế vừa sợ vừa vội, hắn muốn ra tay ngăn lại nhưng lại không dám, bởi vì chỉ cần mình xuất thủ, đối phương sẽ có thể trong khoảnh khắc muốn mạng nhỏ Liêu Quả!

"Lẽ nào lại như vậy!"

"Hạ Hầu Văn, Hạ Hầu gia các ngươi quá mức, muốn cùng toàn bộ võ lâm là địch sao!"Phái Hoa Sơn chưởng môn Lư Lôi thấy thế tức giận quát lớn.

"Ta, ta cũng không biết a!"

Hạ Hầu Văn khóc không ra nước mắt, hiện tại Hạ Hầu Kiệt lục thân không nhận, hắn lại có biện pháp gì?

"Ma Nhân, đi chết!"

Chẳng ai ngờ rằng, thời khắc mấu chốt Hùng Hi Nguyên xuất thủ, chỉ thấy hắn như quỷ mị xuất hiện tại bên cạnh Hạ Hầu Kiệt, giơ lên trường đao hàn quang lập loè, bỗng nhiên hướng chém tới cánh tay Hạ Hầu Kiệt!

"Hỗn đản, ngươi dám đánh lén ta?"

Hạ Hầu Kiệt cũng không nghĩ tới sẽ nửa đường giết ra Trình

Giảo Kim, hắn vội vàng thu tay lại lách mình tránh thoát một đao kia, hai mắt đỏ bừng trừng mắt Hùng Hi Nguyên, tức giận nói:

"Đừng quên vừa rồi họ Liêu muốn giết ngươi!"

"Ta nhổ vào!"

Hùng Hi Nguyên mắng:"Giết ngươi cùng người khác không quan hệ, ta thân là thiên kiêu, trừ ma vệ đạo là bản phận, chịu chết đi!"

"Rất tốt, đã như vậy vậy ngươi cũng đi chết đi!"

Hạ Hầu Kiệt giận tím mặt, phía sau lưng đột nhiên thêm ra một cái tay, bỗng nhiên vỗ một chưởng trên đan điền Hùng Hi Nguyên!

Phốc!

Hùng Hi Nguyên vội vàng không kịp chuẩn bị bị vỗ trúng, một ngụm máu tươi phun ra, đan điền bị thương nặng!

Mà Hạ Hầu Kiệt đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, thừa cơ tiến lên bóp lấy cổ Hùng Hi Nguyên, dùng sức uốn éo!

Răng rắc!

Hùng Hi Nguyên ngoẹo đầu, ứng thanh mất mạng!

"Ca!"

"Con trai!"

Người nhà họ Hùng nhìn thấy cảnh này đau nhức muốn tuyệt, nhưng Hùng gia không người nào là đối thủ Hạ Hầu Kiệt, cho dù Hùng Triển Bằng thân là phụ thân có tu vi cao nhất, nhưng giờ phút này hắn cũng chỉ có thể thỉnh cầu Ngũ Nhạc Minh xuất thủ, giúp hắn giết Hạ Hầu Kiệt!

Chương 707. Quái vật (thượng)?

Nhưng Tả Tây Bắc cùng Đinh Thắng lại kiên quyết phản đối, Lư Lôi cũng trầm giọng nói với Hùng Triển Bằng nói

"Hùng gia chủ, từ thân thủ Hạ Hầu Kiệt đến xem, chỗ dựa sau lưng hắn chỉ sợ khác thường! Chúng ta tùy tiện ra tay vạn nhất đối phương muốn trả thù, toàn bộ võ lâm đều phải gặp nạn!"

"Ngươi, ngươi nhìn con trai ta chết cũng mặc kệ?"Hùng Triển Bằng tức điên lên, tức giận nhìn về phía Trí Vân đại sư:"Đại sư, Thiếu Lâm Tự các ngươi cũng mặc kệ sao?"

"A Di Đà Phật!"

Trí Vân đại sư mặt lộ vẻ khó xử, nói thẳng:"Hùng thí chủ, lão nạp coi như ra tay giúp ngươi, con của ngươi cũng không sống được!"

"..."

Hùng Triển Bằng nghe được lần giải thích này tức điên lên, Ngũ Nhạc Minh lo lắng đắc tội người bên trong dị giới, hoàn toàn không để ý sống chết Nhân Giới?

"Hừ! Lão Hùng đừng lo lắng, Mộ Dung gia ta giúp ngươi báo thù!"Mộ Dung Vân Hải bây giờ nhìn không nổi nữa, nói xong đánh mắt cho huynh đệ Mộ Dung Anh.

"Ma đầu Hạ Hầu, nhận lấy cái chết!"

Huynh đệ Mộ Dung Anh sớm nhịn không nổi, hai người không

kịp chờ đợi công tới hướng Hạ Hầu Kiệt!

Cuối cùng chỉ còn lại Ba Thục Lục gia, Lục Dã thần sắc ngưng trọng, làm sơ do dự rồi nói ra:

"Cháu gái ngoan, Hùng Hi Nguyên nói đúng, trừ ma vệ đạo là ứng tận nghĩa vụ thiên kiêu, cháu đi đi!"

Nói xong, lão đầu ném ánh mắt xem thường hướng Ngũ Nhạc Minh, đám lão già này còn không có giác ngộ bằng một người trẻ tuổi, nhiều năm như vậy đều sống trong bụng chó đi!

"Gia hỏa Hạ Hầu Kiệt này, lúc nào trở nên khủng bố như vậy?"Lan Trần thấy thế không khỏi hít vào ngụm khí lạnh.

"Thần ca, chúng ta muốn đi đến góp một chút náo nhiệt hay không?"

Viên Vũ nhìn thấy Hạ Hầu Kiệt lấy một địch bốn thế mà không rơi vào thế hạ phong, trong lòng nhất thời ngứa!

"Đừng nóng vội, hôm nay Hạ Hầu Kiệt nhất định phải chết!"

Diệp Thần híp híp mắt, thanh âm lạnh như băng nói:"Tôi liền hiếu kỳ, trong thời gian ngắn như vậy hắn làm sao có thể trở nên lợi hại như vậy?"

"Gâu gâu!"

La Cực Thần nhịn không được kêu vài tiếng.

"Gâu em gái ngươi! Biết ngươi cứ nói đi, đến lúc nào rồi!"Diệp Thần trợn mắt nhìn chó sửa nhỏ một chút.

"Tiểu tử này là người Thiên Ma Tông, chiêu thức hắn dùng đều là chiêu Thiên Ma lão tặc!"La Cực Thần lắc lắc cái đuôi nói.

"Thiên Ma Tông?"

"Không sai!"

La Cực Thần nghiêm túc nói:"Thiên Ma Tông là thế lực lớn nhất Ma Giới, tông chủ Phệ Nguyệt danh xưng Ma tộc Chi Vương, hắn khát máu thành tính, pháp lực cao thâm, Phiêu Miểu Tông ta từng cùng hắn khai chiến, kết quả tổn thất nặng nề!"

"Khó trách!"

Diệp Thần cau mày, truy vấn:"Nhưng Hạ Hầu Kiệt trước đây không lâu vẫn là người bình thường đâu, chẳng lẽ là hắn tu luyện công pháp Ma tộc?"

"Công pháp Ma tộc không truyền người dị tộc, trừ phi"

"Trừ phi cái gì?"

"Trừ phi người này hiến tế linh hồn, tự nguyện làm nô bộc Ma tộc! Bất quá, lấy bản lĩnh tu vi của tiểu tử này, muốn làm nô bộc Ma tộc tựa hồ còn chưa đủ tư cách!"La Cực Thần mặt chó ghét bỏ nói.

"..."

Diệp Thần nghe xong không khỏi lâm vào trầm tư, nếu ngay cả nô bộc cũng không làm được, Hạ Hầu Kiệt là như thế nào mạnh lên đây này?

"Cắt! Theo tôi thấy tiểu tử này dáng dấp da mịn thịt mềm, khẳng định là bán nhan sắc tại Ma Giới tìm nhân tình a!"Văn Tinh khinh thường nhếch miệng.

"Kháo!"

Lan Trần bên cạnh cũng nhịn không được trợn trắng mắt, luận soái khí, Hạ Hầu Kiệt cũng rất tốt a.

"Rống!"

Hạ Hầu Kiệt bị vây công ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng, cảnh tượng xung quanh đỉnh Hoa Sơn đột nhiên đại biến!

Bầu trời biến thành một mảnh huyết hồng, trong không khí còn tràn ngập một cỗ mùi cực kỳ tanh hôi.

"Không tốt, đây là cái gì?"Có người hoảng sợ nói.

Diệp Thần nhíu nhíu mày, cúi đầu xem xét thổ địa dưới chân biến thành từng cỗ thi thể hư thối, huyết thủy đang từ trong thi thể liên tục không ngừng tuôn ra bên ngoài, dãy núi liên miên bất tuyệt nơi xa cũng thay đổi thành từng tòa 'Thi Sơn (Núi thây)'!

"Ngọa tào! Huyễn tượng (ảo ảnh)?"

Viên Vũ thấy thế hừ lạnh một tiếng, lúc này niệm động phá ma chú, ý đồ phá giải huyễn thuật Hạ Hầu Kiệt.

Cũng mặc kệ hắn cố gắng như thế nào, hoàn cảnh xung quanh chính là không có biến hóa!

Hiển nhiên hoàn cảnh chân thực tồn tại, chỉ bất quá Hạ Hầu Kiệt dùng phương pháp đặc thù, đem toàn bộ mọi người đưa vào một cái thời không khác!

"A Di Đà Phật!"

Trí Vân đại sư ngâm một tiếng phật hiệu, ý đồ lấy Phật pháp hóa giải hiểm cảnh, chỉ tiếc cũng thất bại.

Đám thiên kiêu Lục Lâm Lang càng là không ngờ tới, trong lúc nhất thời lại cũng có chút bối rối

"Khặc khặc!"

"Ta nói qua, các ngươi đều phải chết, Hoa Hạ ngoại trừ ta ai cũng không xứng làm thiên kiêu!"

Hạ Hầu Kiệt phảng phất về tới sân nhà mình, ngược lại không nóng nảy động thủ, quét bọn người Lục Lâm Lang một chút âm trắc trắc cười nói.

"Hạ Hầu Kiệt, yêu nhân nhà ngươi, tiểu gia ta thật đúng là không tin vào ma quỷ!"

Huynh đệ Mộ Dung Anh liếc nhau, sử xuất một trong tam đại tuyệt học Mộ Dung gia, Bắc Minh Thần Công!

Công pháp này hấp thụ thiên địa chi lực, làm tu vi của mình tăng trưởng gấp đôi, có thể đánh địch nhân trở tay không kịp.

Chương 708. Hèn nhát!

Nhưng hai huynh đệ lại xem nhẹ, hoặc là coi trước mắt chỉ là ảo giác mà thôi, bọn họ vận chuyển Bắc Minh Thần Công hấp thụ cũng không phải là thiên địa chi lực, mà là một đống âm tà thịt thối chi khí, kết quả hai người rất nhanh liền cảm giác được khó chịu, đồng thời xuất hiện triệu chứng trúng độc!

"Mộ Dung huynh, nhanh ăn vào Giải Độc Hoàn!"

Lục Lâm Lang thấy thế vội vàng từ trên thân móc ra một cái bình sứ, đổ hai viên dược hoàn cho huynh đệ Mộ Dung Kiệt.

Không thể không nói y thuật Lục gia xác thực lợi hại, hai huynh đệ ăn dược hoàn xong rất nhanh liền đạt được làm dịu.

"Khặc khặc!"

"Tiểu cô nương, xen vào việc của người khác là phải trả giá thật lớn!"Hạ Hầu Kiệt âm trắc trắc cười một tiếng, một giây sau liền biến mất tại chỗ không gặp.

"Cẩn thận!"

Mộ Dung Anh sững sờ, lập tức nhìn về phía sau lưng Lục Lâm Lang hô to một tiếng.

"Đi chết đi!"

Hạ Hầu Kiệt như quỷ mị xuất hiện tại sau lưng Lục Lâm Lang, nhô ra năm cái ngón tay vừa nhọn vừa dài, giống như như lưỡi dao, trực tiếp hướng đâm xuống dưới đỉnh đầu Lục Lâm Lang!

Lục Lâm Lang muốn tránh đã tới đã không kịp, mắt nhìn thấy

mỹ nhân muốn hương tiêu ngọc vẫn, đột nhiên, một cái đại thủ như thiểm điện xuất hiện, bắt lại cổ tay Hạ Hầu Kiệt!

"Ai?"

Hạ Hầu Kiệt bị ngăn trở giận tím mặt, bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, lập tức diện mạo dữ tợn:"Là ngươi?"

"Ngay cả nữ nhân đều hạ tử thủ, thật coi không ai có thể thu thập ngươi đúng không?"

Diệp Thần lạnh lùng nhìn xem Hạ Hầu Kiệt, một đoạn thời gian không gặp, mặt con hàng này trở nên không còn chút máu, thân hình gầy gò, hai con mắt một mảnh tinh hồng, dáng dấp giống như hấp huyết quỷ!

"Khặc khặc!"

Hạ Hầu Kiệt âm trắc trắc cười:"Họ Diệp, ta đang muốn tìm ngươi đây! Thiên Đường có lối ngươi không đi, Địa Ngục không cửa ngươi xông tới, nếu ngươi hiện thân, vậy ta trước hết giết ngươi đi!"

Nói xong, một cái tay khác Hạ Hầu Kiệt đột nhiên mọc ra mấy cây xương gai, cực kỳ giống Wolverine, trực tiếp hướng hung hăng đâm tới bụng dưới Diệp Thần!

"Ngọa tào, âm bức nhà ngươi!"

Diệp Thần nhướng mày, như thiểm điện một cước đá vào ngực Hạ Hầu Kiệt, đem hắn đá bay ra ngoài mười mấy mét, sau đó nặng nề mà nện ở trong đống xác chết kia!

"Diệp ca, tốt lắm!"

Mộ Dung Kiệt thấy thế vỗ tay khen hay, Mộ Dung Anh cũng sắc mặt nghiêm túc nhìn xem Diệp Thần, trước đó hắn còn tưởng

rằng đệ đệ nói ngoa nói Diệp Thần có bao nhiêu lợi hại, hiện tại xem ra xác thực như hắn nói tới, người này rất mạnh!

"Tạ ơn Diệp tiên sinh cứu một mạng!"

Lục Lâm Lang gương mặt xinh đẹp ửng đỏ, đã lớn như vậy còn là lần đầu tiên có nam nhân ra mặt cho nàng, trong ánh mắt nhìn về phía Diệp Thần cũng nhiều mấy phần nhu tình tiểu nữ nhân mới có.

Diệp Thần nhìn nàng một cái, mỉm cười, Lục Lâm Lang thấy thế xấu hổ cúi đầu

Mọi người thấy một màn này biểu lộ khác nhau, Mộ Dung Vân Hải cùng Lục Dã đều nhẹ nhàng thở ra, đồng thời cũng ném ánh mắt tán thưởng với Diệp Thần.

Mà bên trong Ngũ Nhạc Minh lại có người như ngồi bàn chông!

"Hỗn đản! Tiểu tử kia làm cái gì vậy, không biết như vậy sẽ đắc tội cao nhân dị giới sao?"

"Tiểu tử họ Diệp quả thực tìm đường chết, còn muốn liên lụy chúng ta cùng một chỗ!"

Tả Tây Bắc cùng Đinh Thắng giận không chỗ phát tiết, đồ đần đều có thể nhìn ra công phu Hạ Hầu Kiệt sử dụng không phải Nhân Giới, Diệp Thần hắn không nhìn ra được sao?

"Lão Long, nhanh để cháu trai ngươi trở về!"

Lư Lôi cũng là hết sức buồn bực, biết được Diệp Thần chính là người chém nát thí kiếm thạch hắn, trong lòng lại có cỗ hận ý không hiểu, phái Hoa Sơn hắn vì sao liền không có đệ tử sinh mãnh như vậy đâu!

"A Di Đà Phật!"

Trí Vân đại sư sắc mặt nghiêm túc nói:"Mấy vị chưởng môn, Diệp thí chủ trừ ma vệ đạo là chuyện tốt, các ngươi cần gì phải phản đối vậy?"

"Không sai, các ngươi muốn nhìn những thiên kiêu kia bị giết sao?"

Lâm Quỳnh cũng mở miệng giúp Diệp Thần, nói xong nàng quay đầu nhìn một chút Lâm Mộc Đồng đứng ở bên cạnh, không khỏi nhẹ nhàng thở dài.

Từ sau khi Diệp Thần xuất hiện, ánh mắt cô nàng này không có dời qua trên người hắn, chỉ lo nhìn Diệp Thần, giống như người bên ngoài nói cái gì đều nghe không được

"Trí Vân, Lâm Quỳnh, các ngươi chẳng lẽ muốn dị giới khai chiến với Nhân Giới ta sao? Vạn nhất cao nhân phía sau Hạ Hầu Kiệt tức giận, người nào chịu trách nhiệm?"Tả Tây Bắc nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

"Hừ, đồ hèn nhát!"

Lâm Mộc Đồng rốt cục nói chuyện, nghe được Tả Tây Bắc nói như vậy không khỏi hừ lạnh một tiếng.

"Lớn mật!"

Tả Tây Bắc lập tức nổi trận lôi đình, tức giận quát lớn:"Một nha đầu hôi sữa như ngươi, nơi này còn chưa tới phiên ngươi đến xen vào!"

"Ta mới lười nhác so đo cùng hèn nhát!"

Lâm Mộc Đồng cũng là bạo tính tình, nói xong thế mà thả người nhảy lên, trong chớp mắt liền xuất hiện tại bên người Diệp

Thần.

"Ngươi"

Tả Tây Bắc tức giận đến nhức cả trứng, không nghĩ tới bị một vãn bối nói là hèn nhát, nếu không phải cố kỵ mẹ của nàng là chưởng môn phái Hành Sơn, sớm mẹ nó một cước đạp chết nha đầu này!

Chương 709. U Minh Luân Bàn!

Giữa sân.

Diệp Thần phát hiện Lâm Mộc Đồng tới, lập tức cau mày nói:"Sao cô lại tới đây, nơi này rất nguy hiểm, mau trở về!"

"Không, tôi cũng muốn trừ ma vệ đạo!"Lâm Mộc Đồng ánh mắt kiên định nói.

"Ách"

"Diệp Thần, cẩn thận!"

Đang lúc nói chuyện, Hạ Hầu Kiệt đã từ dưới đất xoay người nhảy lên, bắn ra một cái giống như đạn pháo phóng tới Diệp Thần, đồng thời trong tay có thêm một cái bàn quay tối như mực!

"Muốn chết!"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, tâm niệm vừa động, trong nháy mắt đếm không hết dây leo lục sắc phá đất mà lên, đem Hạ Hầu Kiệt trói lại chặt chẽ vững vàng!

"Rống!"

Hạ Hầu Kiệt bị dây leo cuốn lấy không cam lòng ngửa mặt lên trời gào thét, hắn dùng mười ngón như lưỡi dao điên cuồng cắt đứt dây leo, nhưng hắn cắt một cây, dưới nền đất liền toát ra mười cây, căn bản cắt không hết!

"Cái này, đây là cái gì?"

"Từ chỗ nào xuất hiện nhiều dây leo như vậy, bọn chúng còn

giống như nghe chỉ huy Diệp Thần, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?"

"Lão Long, đây là công pháp gì, ta làm sao chưa thấy qua?"

Tất cả mọi người là một mặt mộng bức, ngay cả Lan Thiên Thọ cũng mở to hai mắt nhìn, mặt mũi tràn đầy biểu lộ không thể tưởng tượng nổi.

"Tiểu tử thúi này, chỉ sợ là đạt được một loại nào đó cơ duyên!"

Long lão đầu cười khổ, hắn nào biết được đây là công pháp gì, nói thật hắn càng muốn biết đâu!

"Lão cẩu, ngươi hẳn phải biết đi?"

Văn Tinh một mặt hâm mộ nhìn xem Diệp Thần, vỗ vỗ đầu chó La Cực Thần hỏi.

"Gâu gâu!"

"Ngươi lại gâu một tiếng, có tin ta đem ngươi đưa quẳng vào quán thịt chó hay không?"

"Khụ khụ, lão phu đương nhiên biết, đây là Thanh Mộc Thánh Thể, là tinh khí Tướng Thần tu luyện ngàn vạn năm biến thành!"La Cực Thần nghe xong ba chữ 'Quán Thịt Chó' liền sợ.

"Kháo! Ta ít đọc sách ngươi đừng gạt ta, Tướng Thần không phải Cương Thi Vương sao, làm sao dính líu quan hệ cùng Diệp Thần?"

Văn Tinh một tay nắm chặt cổ chó La Cực Thần, uy hiếp nói:"Nếu ngươi dối gạt ta, ban đêm liền làm lẩu chó!"

"Lão phu nhất ngôn cửu đỉnh há lại sẽ lừa ngươi?"

La Cực Thần rất cứng miệng, nhưng thân thể chó sửa nhỏ lại tại run lẩy bẩy, hắn thề chờ mình biến trở về người, nhìn thấy ai dám ăn thịt chó trực tiếp chụp chết!

"Tốt a, để ngươi sống lâu mấy giờ!"

"..."

Vừa dứt lời, hai tay Diệp Thần giao nhau vạch một cái, hai đạo kiếm khí một lam một hồng lấy mắt thường có thể thấy được trực tiếp bổ về phía Hạ Hầu Kiệt.

Hạ Hầu Kiệt cảm ứng được cỗ kiếm khí này cường đại, vội vàng đem bàn quay màu đen trong tay ngăn tại trước mặt!

Lang đang!

Trên đỉnh núi truyền đến một tiếng kim loại va chạm to lớn!

Bàn quay trong tay Hạ Hầu Kiệt không chỉ có kháng trụ công kích Can Tương Mạc Tà, hơn nữa còn xuất hiện tình huống để Diệp Thần đều cảm giác sâu sắc ngoài ý muốn!

Bởi vì hai đạo kiếm khí kia không có biến mất, thế mà còn bị bắn ngược trở về!

"Ngọa tào!"

Diệp Thần tránh thoát kiếm khí, nhìn lại 'Núi thây' đằng sau trực tiếp bị san bằng!

"Diệp Thần, ngươi đi chết đi!"

Nói xong bên trong miệng Hạ Hầu Kiệt mặc niệm khẩu quyết, bàn quay mà trong tay hắn cũng tựa hồ nhận triệu hoán, bắt đầu phi tốc xoay tròn!

Mà những cái dây leo kia cũng giống bị quấy rầy, thế mà đại

bộ phận đều chui trở về trong đất, Hạ Hầu Kiệt thừa cơ nhảy ra ngoài!

"Thứ quỷ gì?"

Diệp Thần ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới một cái bàn quay sắt nhỏ thế mà còn có thể ảnh hưởng Thanh Mộc Thánh Thể?

"Gâu gâu!"

"Đồ vật trong tay hắn là U Minh Luân Bàn!"

La Cực Thần giật ra cuống họng chó lớn tiếng gầm rú nói:"Diệp Thần ngươi phải coi chừng, vật này là chí bảo Ma tộc, có ma lực nghịch chuyển càn khôn, làm đảo ngược thời gian, có cải tử hồi sinh!"

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần mới chợt hiểu ra, khó trách kiếm khí sẽ phản phệ, nguyên lai khối bàn quay này có thể nghịch chuyển càn khôn.

"Mau giết hắn, bằng không ngươi liền sẽ bị khóa vào luân hồi, muốn trở về sẽ khó khăn!"La Cực Thần vì không cho Diệp Thần nhập hố tranh thủ thời gian hô.

Đương nhiên, hắn lo lắng hơn Diệp Thần xảy ra chuyện, Quỷ U Long sẽ không bỏ qua hắn!

"Linh Cẩu?"

Bọn người Tả Tây Bắc nhao nhao nhìn về phía vị trí La Cực Thần, bên trong ánh mắt đều tràn đầy thần sắc tham lam.

"Nghĩ không ra tiểu tử Diệp Thần kia còn có linh câu hộ thân!"

"Đồ tốt như vậy sao có thể để hắn một mình chiếm lấy đâu!"Đinh Thắng âm trắc trắc cười nói.

"Lão Đinh, cái gì cũng không nói, Linh Cẩu là chúng ta!"Tả Tây Bắc thấp giọng nói.

"Ý kiến hay!"

Đinh Thắng lộ ra nụ cười tham lam, nếu như có thể được một con Linh Cẩu, Hằng Sơn phái hắn nhất định có thể nâng cao một bước!

Mà lúc này, Diệp Thần đã sớm nổi lên sát tâm!

Tên vương bát đản Hạ Hầu Kiệt này, muốn đem hắn rơi ném thời gian luân hồi?

Nằm mơ!

Một giây sau, chỉ thấy Diệp Thần đưa tay trảo một cái trong hư không, thân thể Hạ Hầu Kiệt lập tức bị nhấc lên, mặc dù hắn liều mạng giãy dụa, nhưng tu vi Hợp Thể Kỳ của Diệp Thần cũng không phải đùa giỡn!

"Thật mạnh!"

"Tiểu tử Diệp Thần này đến cùng là tu vi gì?"

"Lại có thể cách không đem một tu sĩ chuẩn Hóa Thần Kỳ nhấc lên, thật là đáng sợ!"

"..."

Chương 710. Con rể Ma Giới!

Đám người thấy thế đều kinh ngạc, chẳng ai ngờ rằng tu vi Diệp Thần đã đến loại tình trạng này, ngay cả Long lão đầu cũng là một mặt mộng bức, trong lòng tự nhủ tiểu tử này cũng quá yêu nghiệt, tu vi tăng trưởng nhanh như vậy!

Chỉ có La Cực Thần không chút nào ngoài ý muốn, cấm địa linh khí Phiêu Miểu Tông đều bị Diệp Thần hút sạch, tu vi không bạo tăng mới là lạ chứ!

"Hạ Hầu Kiệt, đi chết đi!"Diệp Thần thanh âm băng lãnh.

"Không muốn a!"

Hạ Hầu Văn nơi xa thấy thế gần như sắp phải gấp điên rồi, coi như Hạ Hầu Kiệt lục thân không nhận, nhưng đến cùng vẫn là con trai hắn, huyết mạch duy nhất Hạ Hầu gia a!

Đáng tiếc hắn chỉ là người bình thường, căn bản không có năng lực cứu Hạ Hầu Kiệt!

Đúng lúc này, trong hư không lại truyền đến một tiếng sét nổ vang, ngay sau đó bên trong tầng mây huyết sắc dần dần ẩn ra một bóng người.

"Buông hắn ra!"

Bóng người chân đạp hồng vân, thanh âm không giận mà uy.

"Ngươi là ai?"

Diệp Thần nhướng mày, trong lòng mơ hồ đoán được đối phương hắn là chỗ dựa Hạ Hầu Kiệt.

Nghĩ đến cái này, lực đạo trên tay Diệp Thần ngược lại tăng thêm mấy phần!

"Tiểu tử Nhân Giới, nếu ngươi dám đụng đến một cọng tóc gáy con rể ta, ta tất giết sạch Nhân tộc ngươi!"Bóng người trong hư không thấy thế giận dữ hét.

"Có đúng không?"

Diệp Thần cười lạnh, ngay sau đó trên tay phát lực, trực tiếp bẻ gãy cổ Hạ Hầu Kiệt, tình cảnh so với lúc trước Hạ Hầu Kiệt bẻ gãy cổ Hùng Hi Nguyên gần giống như nhau!

"Hỗn trướng! Tiểu tử Nhân Giới, ngươi thật to gan!"Bóng người thấy thế giận tím mặt"Ngươi chờ đó cho ta, Nhân Giới lập tức liền sẽ máu chảy thành sông, mà hết thảy hậu quả này đều là ngươi khiêu khích bản tọa!"

"Hừ! Có gan liền hướng đến ta, ta tùy thời chờ ngươi!"Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, buông tay ra, Hạ Hầu Kiệt giống như chó chết ngã trên mặt đất không có hô hấp!

"Tốt, rất tốt!"

Bóng người nghe được mười phần phẫn nộ, bất quá hắn lại chưa xuất thủ với Diệp Thần, mà là ngoắc ngón tay với thi thể Hạ Hầu Kiệt.

"Hỏng bét, quên hủy đi hồn phách con hàng này!"

Diệp Thần thầm nghĩ không ổn, lấy tu vi đối phương chỉ cần hồn phách Hạ Hầu Kiệt con, hoàn toàn có thể khiến cho hắn phục sinh, nhiều nhất đổi lại một cái nhục thân là được.

Bất quá hết thảy đã trễ rồi, hồn phách Hạ Hầu Kiệt vẫn là bị bóng người thuận lợi mang đi

"Diệp Thần, ngươi chờ đó cho ta, ta sẽ còn trở lại!"Hồn phách Hạ Hầu Kiệt xuất hiện tại đám mây, hắn hận hận nhìn Diệp Thần gầm rú nói.

"Chờ em gái ngươi!"

"Có gan hiện tại xuống đây, nhìn xem ta có đánh ngươi hồn phi phách tán hay không!"

Diệp Thần rất ảo não, vì đề phòng bóng người, không có trảm thảo trừ căn hủy đi hồn phách Hạ Hầu Kiệt, thực sự quá bất cẩn!

"Con rể, theo ta về Ma Giới!"

"Tiểu tử Nhân Giới, chờ lấy Ma Giới trừng phạt với các ngươi đi!"

Nói xong, bóng người mang theo hồn phách Hạ Hầu Kiệt biến mất tại bên trong hồng vân, 'Núi thây' trước mắt cũng thay đổi trở về nguyên trạng Hoa Sơn, phảng phất chưa hề phát sinh qua cải biến

Yên lặng!

Vắng lặng một cách chết chóc!

Đa số người còn đắm chìm trong uy hiếp ngôn luận vừa rồi của Ma Giới!

Diệp Thần liếc qua Hùng Hi Nguyên chết đi, quay người mũi chân điểm một cái, trong khoảnh khắc lại về tới khán đài.

"Thần ca ngưu bức!"

Viên Vũ nhìn xem Diệp Thần, cảm khái nói:"Không nghĩ tới tu vi của cậu tăng trưởng nhanh như vậy, ta phải cố gắng đuổi kịp cậu mới được!"

"Tiểu tử thúi, thành thật khai báo, ngươi có phải đạt được dị giới truyền thừa hay không?"

Long lão đầu cũng là một mặt bát quái, thực lực Diệp Thần triển hiện ra viễn siêu hắn tưởng tượng, tại Nhân Giới ngoại trừ Chung Nam Sơn có lẽ có mấy lão yêu quái, Diệp Thần cơ hồ là tồn tại vô địch.

"Tôi sao có thể đạt được dị giới truyền thừa, lão đầu, lão quá để mắt tôi rồi!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

"Hừ!"

Lúc đám người mừng rỡ, La Cực Thần lại hừ lạnh nói:"Diệp Thần ngươi quá khiêm tốn, toàn bộ linh khí Phiểu Miểu Tông đều bị ngươi hút sạch, còn nói không được truyền thừa?"

"Ai bảo ngươi nói chuyện!"

Diệp Thần hung hăng trừng La Cực Thần một chút.

"Gâu gâu!"

La Cực Thần sợ, hắn từ trong mắt Diệp Thần thấy được một chậu 'Lẩu thịt cầy' thơm ngào ngạt.

Lúc này Lục Dã mang theo người Lục gia đi tới, lão đầu mặt mũi tràn đầy thưởng thức nhìn xem Diệp Thần, hai tay ôm quyền nói:

"Diệp tiểu hữu, đa tạ cậu trượng nghĩa xuất thủ cứu cháu gái của ta, về sau các hạ có chỗ cần Lục gia, Lục gia nhất định xông pha khói lửa, không chối từ!"

"Lão Lục ngươi quá khách khí, cháu của ta cứu cháu gái ngươi, không phải nên làm sao?"Long lão đầu cười vang nói.

"..."

Một bên Diệp Thần bó tay rồi, cái gì gọi là nên làm?

Lục Lâm Lang càng là gương mặt xinh đẹp đỏ bừng ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, cái bóng Diệp Thần từ đầu đến cuối quanh quẩn tại trong óc nàng.

"Lão già chết tiệt, cũng không sợ cháu trai hắn mệt chết sao, có mấy cái thận a!"

Lan Thiên Thọ có chút buồn bực, hắn vốn muốn cho Lan Trần cùng Lục Lâm Lang 'Thân cận' Một chút, ai ngờ nửa đường lại bị Diệp Thần cắt đứt.

"Diệp Thần!"

Lúc này Mộ Dung Vân Hải cùng mấy người Mộ Dung gia đến đây.

Chương 711. Tả Tây Bắc lắc lư!

"Đại ân không lời nào cảm tạ hết được! Diệp Thần, về sau ngươi chính là bằng hữu Mộ Dung gia ta, về sau có chỗ dùng đến Mộ Dung gia, cứ mở miệng!"

Mộ Dung Vân Hải mặt mũi tràn đầy biểu lộ thưởng thức nhìn xem Diệp Thần, kẻ này tất thành đại khí, cùng hắn kết giao không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất.

"Mộ Dung gia chủ khách khí!"

"Diệp huynh, hôm nào có rảnh đến Kim Lăng ta chơi, ta nhất định hảo hảo chiêu đãi huynh!"Mộ Dung Kiệt mỉm cười chủ động lấy lòng đạo.

"Tốt!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

Vừa dứt lời, một chút thế lực khác cũng vây quanh, không ngừng khen ngợi Diệp Thần d.

"Long huynh, huynh thật sự là có một đứa cháu ngoan!"

"Diệp tiểu hữu kết hôn chưa, con gái của ta dáng dấp rất xinh đẹp, giới thiệu hai người nhận thức một chút?"

"Lão Trương, con gái của ngươi quá bình thường! Diệp lão đệ, ta đem ảnh chụp của con gái ta phát ngươi, nàng thế nhưng là siêu mẫu a!"

"..."

Thiên kiêu thi đấu trong nháy mắt biến thành chỗ mai mối, cực kỳ náo nhiệt!

Diệp Thần nhất chiến thành danh, trở thành bánh trái thơm ngon trong lòng tất cả mọi người.

Trái lại Ngũ Nhạc Minh lại hơi có vẻ quạnh quẽ, ngoại trừ Liêu gia cùng Hùng gia, trên cơ bản không ai phản ứng.

"Hừ! Tiểu nhân đắc chí!"

Đinh Thắng oán hận trừng vị trí Diệp Thần, cắn răng đối Lư Lôi nói:"Lư chưởng môn, kẻ này đem quỷ thuật dị giới mang về Nhân Giới, ta cảm thấy nên huỷ bỏ tu vi hắn, lấy cam đoan tinh khiết giới võ học chúng ta!"

"Không sai!"

Lư Lôi thấy mọi người đều đi lấy lòng Diệp Thần, ngữ khí mỏi nhừ nói:"Diệt trừ Diệp Thần tốt nhất, miễn cho tương lai hắn trở thành tai họa võ lâm, tựa như Ôn Thiên Tinh năm đó, đại ma đầu!"

"A Di Đà Phật!"

Trí Vân đại sư thực sự nghe không nổi nữa, nhưng lại không tốt răn dạy bọn người Đinh Thắng, chỉ có thể chối từ phái Thiếu Lâm có việc, nói xong dẫn người rời đi.

"Mẹ, chúng ta cũng đi thôi!"

Lâm Mộc Đồng nhìn xem Diệp Thần bị sao sáng vây quanh, chu miệng nhỏ thở phì phò nói:"Đám người này ăn nhiều chết no, không có việc gì giới thiệu bạn gái cho người ta làm gì?"

"Nha đầu, nếu là con ăn dấm, có thể chủ động chút nha!"Lâm Quỳnh đã sớm nhìn thấu tâm tư nữ nhi, nghe nàng nói như vậy không khỏi hé miệng cười nói.

"Hừ, con mới không muốn đâu!"

"..."

Lâm Quỳnh cười một tiếng, làm nữ nhân nàng biết khi nữ nhân nói 'Không muốn', thường thường đều là trái lương tâm.

Phái Hành Sơn cuối cùng cũng đi, bọn người Đinh Thắng tức giận tới mức mắt trợn trắng.

"Tả chưởng môn, ngươi sẽ không cũng muốn đi chứ?"Lư Lôi khó thở hỏi.

"Ta tại sao phải đi?"

Tả Tây Bắc nói xong nhìn về phía Liêu Tú Liên, âm trắc trắc cười nói:"Liêu gia chủ, nghe nói Liêu gia cùng Lan gia có mâu thuẫn, quan hệ Diệp Thần cùng Lan gia lại tốt như thế, lưu hắn lại chỉ sợ là nuôi hổ gây họa a!"

Đâm ngốc cẩu lên tường!

Nói dễ nghe một chút lại gọi 'Mượn đao giết người', đây là chuyện Tả Tây Bắc thích làm nhất.

"Tả chưởng môn nói đúng!"

Liêu Cúc Hoa nghe xong cắn răng nói:"Mẹ, chúng ta là nên nghĩ biện pháp xử lý họ Diệp cùng Lan gia!"

"Im miệng!"

Ai ngờ Liêu Tú Liên cũng không mắc lừa, nghiêm nghị quát lớn:"Làm thế nào ta tự có chủ trương, ngươi ít xen vào!"

"..."

Liêu Cúc Hoa nghe xong kìm nén đến mặt mo đỏ bừng, nhưng hắn cũng không dám ngỗ nghịch lão nương, chỉ có thể hậm hực lui sang một bên, nhưng trong lòng càng thêm căm hận Diệp Thần cùng Lan gia.

"Liêu gia chủ, cái này không giống phong cách hành sự của ngươi, Liêu gia ngươi tại Chung Nam Sơn thế nhưng là đại tộc, còn sợ một tiểu tử còn hôi sữa?"Tả Tây Bắc thấy thế bắt đầu khích tướng.

"Liêu gia làm thế nào còn không cần ngoại nhân đến dạy, chúng ta đi!"

Liêu Tú Liên rất bá khí, một chút mặt mũi đều không cho Tả Tây Bắc, nói xong dẫn người rời đi đỉnh núi.

"Hừ, lão bất tử có cái gì tốt phách lối!"Đinh Thắng thấy thế mắng.

"Đinh chưởng môn không nên tức giận, bằng vào hiểu rõ của ta với Liêu Tú Liên, người này lòng nhỏ hẹp, lần này Diệp Thần đoạt danh tiếng Liêu gia, lại đứng tại mặt đối lập Liêu gia, nàng là tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ!"Tả Tây Bắc âm trắc trắc cười nói.

"Cái này còn tạm được!"

Hai mắt Đinh Thắng sáng lên, lại nghe Tả Tây Bắc 'Lắc lư' Hùng Hải nói:"Lão Hùng, tiểu tử Diệp Thần này không tử tế a, hắn rõ ràng có thể cứu Hùng Hi Nguyên, nhưng chính là không xuất thủ, Hùng gia thiên kiêu vẫn lạc hắn tuyệt đối phải phụ trách!"

"Đáng chết Diệp Thần, ngươi thấy chết không cứu, Hùng gia ta sẽ không tha cho ngươi!"

Hùng Hải đau mất ái tử, lúc này hoàn toàn đánh mất năng lực phán đoán, nghe Tả Tây Bắc nói xong hắn thế mà thật hận lên Diệp Thần.

Bọn người Tả Tây Bắc thấy thế trong lòng cười thầm, không nghĩ tới Hùng Hải xuẩn như thế, mấy câu liền nhập hố!

"Cha, ca ca chết có quan hệ gì cùng Diệp Thần, ngài đừng bị

người lợi dụng!"

Một bên Hùng Ngang phát giác Tả Tây Bắc dụng tâm hiểm ác, gấp vội vàng khuyên nhủ:"Thực lực Diệp Thần cũng không phải Hùng gia ta có thể chống đỡ, ngài tuyệt đối đừng xúc động!"

"Im miệng!"

Hùng Hải càng nghĩ càng giận, quay đầu hung hăng trừng Hùng Ngang một chút, lập tức mang theo người nhà họ Hùng khí thế hung hăng vọt tới chỗ Diệp Thần.

Chương 712. Lưu lại con cẩu kia!

"Đi, chúng ta cũng đi nhìn xem!"Tả Tây Bắc cười lạnh.

"Tả huynh, đừng quên tiểu tử Diệp Thần kia còn có Linh Cẩu!"Đinh Thắng nhắc nhở.

"Yên tâm, con chó này sớm muộn là của chúng ta!"

Tả Tây Bắc vừa dứt lời, lại nghe Lư Lôi nói:"Hai vị đừng nhớ thương, Linh Cẩu này đã tới Hoa Sơn, bản tọa lại há có thể để nó rời đi?!"

"Lư chưởng môn, thực lực Diệp Thần cũng không yếu, chỉ dựa vào ngươi sợ là bắt không được hắn!"Đinh Thắng thấy Lư Lôi muốn 'Ăn một mình' Không khỏi cảnh cáo nói.

"Ta đương nhiên biết!"

Lư Lôi cười lạnh một tiếng, bĩu môi nói:"Thực không dám giấu giếm, lão tổ Hoa Sơn ta đã biết được việc này, hôm nay Diệp Thần hoặc là lưu lại Linh Cẩu, hoặc là lưu lại tính mệnh!"

"..."

Tả Tây Bắc cùng Đinh Thắng nghe xong không khỏi thầm mắng Lư Lôi hèn hạ!

Kể từ đó, Linh Cẩu chẳng phải là thành vật trong bàn tay phái Hoa Sơn?

Bên kia, Hùng Hải khí thế rào rạt chặn đường đi Diệp Thần,

phẫn nộ quát:

"Tiểu tử, ngươi đứng lại đó cho ta!"

"Ông có việc?"

Diệp Thần khẽ nhíu mày, nếu không phải xem ở phân thượng Hùng Hải mất con, hắn sẽ không có tính tình tốt như vậy!

"Họ Diệp, ngươi rõ ràng có thể cứu con trai ta, vừa rồi vì cái gì không xuất thủ cứu hắn!"Hùng Hải chỉ vào cái mũi Diệp Thần, nghiêm nghị chất vấn.

"Ngọa tào!"

Văn Tinh nghe xong nhịn không được bạo nói tục:"Lão Diệp tại sao muốn cứu hắn, hăn quen biết con trai ngươi sao?"

"Tiểu tử, chớ xen vào việc của người khác!"Hùng Hải giận không kềm được, siết chặt nắm đấm xem ra nhịn không được muốn động thủ.

"Hùng Hải, ngươi có phải điên rồi hay không?"

Long lão đầu cũng hỏa, cả giận nói:"Diệp Thần coi như không có cứu con trai ngươi có tội sao, Hùng gia ngươi đến cùng muốn thế nào?"

"Không sai, nếu không phục tức giận, chúng ta chiến một trận?"Lan Thiên Thọ thản nhiên nói.

"Hùng Hải, ta khuyên ngươi thiện lương!"

Lục Dã đứng dậy, trầm giọng nói:"Diệp tiểu hữu cùng con của ngươi cũng không quen biết, ngươi cần gì phải làm khó đâu!"

"Lục lão nói có lý! Hùng Hải, Diệp lão đệ là bằng hữu Mộ Dung gia ta, chẳng lẽ lại ngươi muốn bức ta xuất thủ với Hùng gia?"Mộ

Dung Vân Hải nói.

"Hùng gia quá không muốn mặt đi, Diệp Thần cũng không nhận ra các ngươi, dựa vào cái gì muốn cứu người?"

"Hùng Hải, ngươi về sớm một chút đi, đừng ở này mất mặt xấu hổ!"

"Hùng gia nếu là dám động một cọng tóc gáy Diệp huynh đệ, ta là người thứ nhất không đồng ý!"

"..."

Tường đổ mọi người đẩy!

Hùng gia đã mất đi thiên kiêu, tất cả mọi người không đem Hùng gia coi ra gì, trong ngôn ngữ tràn đầy khinh thường cùng xem thường.

"Các ngươi"

Hùng Hải bị nói cho mặt đỏ tới mang tai, hắn lúc này mới tỉnh táo lại, Diệp Thần không phải một người, bên cạnh hắn còn có người giúp đâu!

Mới vừa rồi bị Tả Tây Bắc nói mấy câu, nhiệt huyết vừa lên đầu thế mà quên sự tồn tại của những người này, khiến cho hiện tại đâm lao phải theo lao!

"Hùng gia chủ đừng sợ, việc này chúng ta giúp ngươi!"

Lư Lôi đi tới, lạnh lùng nhìn xem Diệp Thần, nói thẳng:"Diệp Thần, ngươi xác thực rất mạnh! Nhưng đây là tại Hoa Sơn, hôm nay ngươi muốn toàn thân trở ra chỉ sợ không dễ dàng như vậy!"

"Lư chưởng môn nói đúng!"

Đinh Thắng cùng lên đến quét đám người một chút, trầm giọng

nói:"Các vị, Diệp Thần mang ma công dị giới, tương lai khẳng định là tai họa võ lâm, chúng ta nhất định phải đem hắn huỷ bỏ tu vi!"

"Nếu như ai khăng khăng giúp Diệp Thần, đó chính là cùng Ngũ Nhạc Minh đối nghịch, các ngươi cần phải biết!"

"..."

Không ít người mới vừa rồi còn la hét muốn giúp Diệp Thần, giờ phút này lại yên lặng cúi đầu, trong võ lâm Ngũ Nhạc Minh uy vọng quá cao, ai cũng không dám tuỳ tiện đắc tội.

"Các ngươi đều muốn chết phải không?"

Diệp Thần lạnh lùng lườm bọn người Lư Lôi một chút, thanh âm băng lãnh:"Diệp Thần ta muốn đi, ai dám ngăn cản?"

"Tiểu tử, ngươi thật ngông cuồng!"

Bên trong bầy người nhà họ Hùng lao ra một tên tráng hán, hắn ỷ có Ngũ Nhạc Minh chỗ dựa lường trước Diệp Thần không dám hành động thiếu suy nghĩ, thế mà còn nghĩ đánh Diệp Thần!

"Sâu kiến, muốn chết!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, đưa tay cách không vỗ tới một chưởng, tráng hán ngay cả hừ đều không có hừ một câu, trong nháy mắt hóa thành một quả cầu lửa, một giây sau liền hôi phi yên diệt biến mất tại mọi người trước mắt

Đám người thấy thế mở to hai mắt nhìn, đều bị sát phạt quả đoán của Diệp Thần làm chấn kinh!

"Ngươi, ngươi cũng dám giết người của ta?"

Hùng Hải vừa vội vừa tức, người vừa rồi chết thế nhưng là em vợ hắn a, về nhà làm sao bàn giao cùng lão bà?

"Lăn!"

Diệp Thần khí vận đan điền, một tiếng gầm thét.

Người nhà họ Hùng tu vi thấp, màng nhĩ trực tiếp bị đánh vỡ, ngay cả mấy người Tả Tây Bắc cũng chỉ có thể vận hành chân khí chống cự!

Trải qua chuyện này, không ai còn dám ngăn cản Diệp Thần, tiểu tử này quả nhiên là nói giết liền giết a!

"Tiểu tử, ngươi đừng quá phách lối!"

Lư Lôi cắn răng, cả giận nói:"Muốn đi cũng được, lưu lại con cẩu kia, nếu không lão tổ Hoa Sơn ta tới, ngươi liền chết chắc!"

"Gâu gâu!"

La Cực Thần nghe được Lư Lôi nói muốn hắn lưu lại, tức giận đến dựng thẳng lên cẩu thân tử hướng hắn nhe răng.

Chương 713. Lão tổ Hoa Sơn!

"Muốn chửi thì chửi thôi, ai bảo ngươi gâu gâu!"Văn Tinh sờ lên đầu chó sữa nhỏ, chỉ vào Lư Lôi một mặt cười xấu xa nói:"Cẩu cẩu, mắng hắn!"

"Lão tặc!"

La Cực Thần cũng không đoái hoài tới bị Văn Tinh gọi cẩu cẩu, hướng về phía Lư Lôi nhe răng trợn mắt nói:"Tới, nhìn lão phu có một chưởng chưởng đập chết ngươi không, con chó!"

"..."

Đám người nghe được La Cực Thần điên cuồng phát ra 'Tín hiệu' Tất cả đều ngây ngẩn cả người!

Lư Lôi càng là tức giận tới mức dựng râu, chó đất đáng chết, đến cùng ai mới là con chó, trong lòng không có chút bức số sao?

"Tốt một con Linh Cẩu, lão phu thích!"

Đột nhiên, trong hư không truyền đến cười to một tiếng, đám người ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy một lão giả khoác bạch bào, râu tóc bạc trắng tay áo bồng bềnh ngự không mà đến, chợt nhìn giống như thần tiên sống.

"Cung nghênh lão tổ!"

Lư Lôi nhìn thấy người này vội vàng uốn gối quỳ lạy.

Một cơn lốc đánh tới, lão giả áo bào trắng từ trên trời giáng xuống, thời điểm rơi xuống đất toàn bộ mặt đất đều tại có chút rung động!

Cao thủ!

Lão giả áo bào trắng xuất hiện, để không ít người đều trong lòng sinh ra sợ hãi!

"Hắn chính là lão tổ phái Hoa Sơn Nhạc Tĩnh sao?"

"Truyền ngôn Nhạc lão tiền bối bế quan mười năm, tu vi sớm đã là cấp Hóa Thần đỉnh phong, chênh lệch một bước chính là đại tu sĩ Hợp Thể Kỳ!"

"Hoa Sơn lão tổ danh xưng Kiếm Thánh, lần này Diệp Thần cần xui xẻo."

"..."

Đám người xì xào bàn tán, cơ hồ thiên về một bên cảm thấy Diệp Thần không phải đối thủ Hoa Sơn lão tổ.

Nhạc Tĩnh không có quản đám người nghị luận, hắn trên dưới đánh giá Diệp Thần một phen không khỏi thầm giật mình, mình thế mà nhìn không thấu tu vi người trẻ tuổi trước mắt này?

"Lão đầu, ngươi muốn ngăn ta?"

Diệp Thần lườm Nhạc Tĩnh một chút, mặt không thay đổi hỏi.

"Người trẻ tuổi, ta chưa từng khi dễ tiểu bối!"Nhạc Tĩnh rất có 'Phong phạm cao thủ' vuốt vuốt râu bạc trắng, mắt nhìn La Cực Thần thản nhiên nói:"Lưu lại nó, ta bảo đảm ngươi bình yên vô sự rời đi Hoa Sơn!"

"Lão tổ, kẻ này rất là phách lối, ngài nhưng ngàn vạn không thể bỏ qua hắn!"Lư Lôi nghe được lão tổ nói như vậy, lập tức có chút nóng nảy.

"Lư Lôi, Hoa Sơn ta chính là đứng đầu Ngũ Nhạc, há có thể trước mặt mọi người khi dễ vãn bối?"Nhạc Tĩnh ý vị sâu xa nhìn

Lư Lôi một chút nói.

"..."

Tả Tây Bắc nghe xong kém chút muốn mắng chửi người, trong lòng tự nhủ quả nhiên càng ngày càng không muốn mặt, Hoa Sơn ngươi là đứng đầu Ngũ Nhạc, vậy Thái Sơn ta tính là gì?

Lư Lôi cũng không ngốc, biết lão tổ là trở ngại quá nhiều người, không có ý tứ xuất thủ!

Muốn thu thập Diệp Thần, cũng chỉ có thể buộc hắn xuất thủ trước, đến lúc đó lão tổ thu thập hắn liền danh chính ngôn thuận, thế nhưng là như thế nào mới có thể để hắn xuất thủ trước đâu, tiểu tử này khẳng định sợ lão tổ, quả quyết không dám ra tay trước!

Lư Lôi đang vì việc này sầu muộn, bên tai lại đột nhiên truyền đến thanh âm băng lãnh của Diệp Thần.

"Muốn chó của ta, ngươi cũng xứng?"

Lời vừa nói ra, Lư Lôi tâm hoa nộ phóng, không nghĩ tới tiểu tử này còn chủ động nhảy vào trong hố, thật là một mao đầu tiểu tử!

"Ngươi nói cái gì?"

Nhạc Tĩnh còn tưởng rằng mình nghe lầm, hỏi:"Người trẻ tuổi, vừa rồi ngươi hỏi ta xứng sao?"

"Không phục?"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, khóe miệng treo lên một vòng đường cong giảo hoạt.

"Lẽ nào lại như vậy!"

Lư Lôi nghe vậy giận tím mặt, hung hăng trừng Diệp Thần một chút, quát lớn:"Dám nói chuyện như vậy cùng lão tổ, ngươi chán sống đi?"

"Lăn!"

Diệp Thần đều phiền chết Lư Lôi, đưa tay giương lên, một vệt kim quang như như đạn pháo từ đầu ngón tay hắn tấn mãnh bắn ra!

"Ngao!"

Lư Lôi vạn vạn không nghĩ tới Diệp Thần dám động thủ, hắn không có chút phòng bị nào bị đạo kim quang này đánh trúng, cả người bay ngược ra ngoài, nếu không phải đằng sau trùng hợp có cái cây cản trở, đoán chừng con hàng này sẽ rơi xuống vách đá!

Chỉ một chiêu, liền làm đan điền Lư Lôi bị hao tổn, ngã trên mặt đất giãy dụa nửa ngày mới đứng lên!

"..."

Giờ khắc này tất cả mọi người chấn kinh!

Không nghĩ tới Diệp Thần dám ở ngay mặt Hoa Sơn lão tổ, đả thương đệ tử của hắn, lá gan cũng quá mập đi?

Hùng Hải càng là dọa đến mặt mo tái nhợt, nếu như thụ thương chính là hắn, chỉ sợ ngay cả bò dậy đều không nổi!

"Thằng nhãi ranh vô lễ!"

Quả nhiên, Nhạc Tĩnh thấy thế giận tím mặt, trên thân lập tức tản mát ra một cỗ sát khí ngập trời, phẫn nộ quát:"Ra tay nặng như thế, hôm nay lão phu tất không thể lưu tính mệnh của ngươi!"

"Nhạc Tĩnh, ta tôn xưng ngươi một tiếng tiền bối! Vừa rồi rõ ràng là các ngươi hùng hổ dọa người trước đây, tài nghệ không

bằng người, ngay trước nhiều võ lâm đồng đạo như vậy, ngươi muốn lấy lớn lấn nhỏ sao?"Long lão đầu trầm giọng chất vấn.

"Phái Hoa Sơn đã khinh người quá đáng như vậy, lão Long chớ cùng hắn nhiều lời, đánh là được!"

Lan Thiên Thọ dù sao cũng là trưởng lão Hộ Long tộc, sau lưng có quốc gia chỗ dựa, thật không sợ một chưởng môn 'Giải nghệ' phái Hoa Sơn!

"Tiểu tử, đừng tưởng rằng có Hộ Long tộc giúp ngươi, lão phu cũng không dám giết ngươi!"

Chương 714. Thối cẩu ra tay!

Nhạc Tĩnh thấy có người dám giúp Diệp Thần càng là nổi nóng, hung hăng quét đám người một chút, tuyên bố nói:"Hôm nay ai dám giúp tiểu tử này, chính là đối nghịch cùng Hoa Sơn ta, đối nghịch cùng Ngũ Nhạc Minh, ta nhìn có ai dám!"

Lời vừa nói ra, hiện trường lập tức lặng ngắt như tờ.

"Tốt Mộ Dung gia ngươi, còn có Lục gia, các ngươi đây là nối giáo cho giặc!"

Tả Tây Bắc đảo mắt, lại bắt đầu châm ngòi nói:"Chư vị đừng quên, là tiểu tử này chọc giận người bên trong Ma Giới, rất có thể sẽ dẫn phát một trận Nhân Ma đại chiến! Đến lúc đó thân nhân của các ngươi bằng hữu rất có thể ngay cả tính mạng còn không giữ nổi, loại người này còn đáng giá giúp sao?"

"Đúng a, suýt nữa quên mất Ma Giới nói muốn báo thù đâu!"

"Ai, đến cùng là người trẻ tuổi, không có cái nhìn đại cục a! Nhân tộc làm sao có thể là đối thủ Ma tộc?"

"Ta cảm thấy hẳn là để Diệp Thần đi Ma Giới, chịu đòn nhận tội!"

Một chút người lập trường không kiên định bắt đầu dao động, ngay cả một người bình thường như Hạ Hầu Kiệt, trong khoảng thời gian ngắn đều có thể bồi dưỡng được thực lực chiến thắng thiên kiêu, có thể thấy được Ma tộc có bao nhiêu đáng sợ!

Chỉ có Mộ Dung Vân Hải cùng Lục Dã đứng dậy, biểu thị nguyện ý giúp Diệp Thần.

"Lục lão gia tử, Mộ Dung lão ca, cám ơn hảo ý các ngươi!"

Diệp Thần cười lạnh, nhìn về phía đám người Nhạc Tĩnh, thản nhiên nói:"Các ngươi ai không phục liền ra tay đi, ta nói qua, ai dám ngăn cản ta, chết!"

"Làm càn! Hôm nay lão phu nhất định phải hảo hảo giáo huấn tiểu tử không biết trời cao đất rộng như ngươi!"

Nói xong Nhạc Tĩnh đằng không mà lên nhảy lên hư không, cùng lúc đó vô số hàn quang kiếm ảnh lập loè hiện lên ở phía sau lưng hắn, phảng phất từng đạo Phật quang đem Nhạc Tĩnh bao khỏa trong đó.

Trong hư không thân kiếm rung động vận sức chờ phát động, phát ra trận trận thanh âm kiếm minh, nghe được da đầu run lên.

Đám người vây xem thấy thế nhao nhao tránh lui, Lư Lôi thấy thế không khỏi cười gằn nói:

"Họ Diệp ngươi nhất định phải chết, Vạn Kiếm Quy Tông của lão tổ uy lực vô tận, coi như ngươi là Hóa Thần đỉnh phong cũng ngăn không được!"

"Trời ạ, đây chính là Vạn Kiếm Quy Tông sao, sát khí thật là khủng khiếp!"

"Truyền ngôn Nhạc tiền bối từng dùng chiêu này, đánh khắp võ lâm vô địch thủ, ngay cả tiền nhiệm chưởng môn hai phái Thiếu Lâm Võ Đang liên thủ, cũng bị đánh lui!"

"..."

Có người nhận biết Vạn Kiếm Quy Tông, thấy Nhạc Tĩnh sử xuất một chiêu này, không khỏi hít vào ngụm khí lạnh!

"Ọe!"

La Cực Thần chưa từng nghĩ lại nôn, hắn nôn ra ngẩng đầu chó chất vấn Nhạc Tĩnh không trung:"Đây không phải kiếm pháp cấp độ nhập môn Phiểu Miểu Tông ta sao, cái tên ngươi từ chỗ nào học trộm được?"

Học trộm?

Trộm em gái ngươi a!

Nhạc Tĩnh nghe đến La Cực Thần kém chút thổ huyết, bộ Vạn Kiếm Quy Tông này là đại sát chiêu hắn bỏ ra thời gian hai mươi năm trầm tư suy nghĩ ngộ ra, làm sao từ trong miệng La Cực Thần liền biến thành kiếm pháp cấp độ nhập môn?

Quả nhiên, mồm chó không nhả ra được ngà voi!

"Thối cẩu, ngươi cũng chết chung đi! Vạn Kiếm Quy Tông, giết!"

Theo Nhạc Tĩnh gầm thét một tiếng, kiếm quang đầy trời từ trên trời giáng xuống, lít nha lít nhít giống như hạt mưa bay tới hướng Diệp Thần!

"Diệp Thần, để cho ta tới!"

La Cực Thần ngồi xổm trên mặt đất muốn khoe khoang một chút, duỗi ra trảo chó con vạch vạch lung tung mấy cái tại không trung.

"Ngươi cũng đừng mù bức bức!"

Lan Trần ở một bên nhắc nhở, dù sao La Cực Thần lợi hại hơn nữa, hiện tại cũng là con chó a!

"Hừ! Xem thường lão phu? Có dám theo ta đánh cược hay không?"La Cực Thần liếc mắt.

"Đánh cược gì?"

Viên Vũ có chút hăng hái mà hỏi thăm, đời này hắn thích nhất đánh cược với người, những còn chưa có cược qua cùng chó đâu!

"Nếu ta có thể giết lão thất phu này, ngươi đến bồi ta một túi, không, mười túi cẩu oa oa!"La Cực Thần nghiêm trang nói.

"Được a, ta bồi ngươi mười xe đều được!"

"Một lời đã định!"

Diệp Thần nghe được một người một chó đang đánh cược rất im lặng, hắn lườm La Cực Thần một chút, nói:

"Lão La, ngươi tốt xấu cũng là trưởng lão Phiểu Miểu Tông, có thể có chút truy cầu sao?"

La Cực Thần không nói chuyện, mà là miệng chó giương lên, lộ ra một vòng đường cong giảo hoạt.

Binh khí Phiểu Miểu Tông chính là trường kiếm, La Cực Thần lĩnh ngộ với kiếm sớm đã đăng phong tạo cực, Nhạc Tĩnh cũng thật xui xẻo, gặp gỡ một người dùng kiếm trong nghề.

"Xong, Diệp Thần giống như sợ choáng váng, đứng ở nơi đó đều bất động!"

"Sát chiêu Nhạc tiền bối quá lợi hại!"

"Gừng càng già càng cay a!"

Đám người thấy Diệp Thần đứng tại chỗ không nhúc nhích, đều cho là hắn bị Nhạc Tĩnh hù dọa mất mật, nào có thể đoán được vừa dứt lời, một màn quỷ dị liền phát sinh!

Chỉ nghe La Cực Thần hét lớn một tiếng, ngay sau đó phía trước hắn đột nhiên xuất hiện một đạo phù văn lóe ra tia sáng màu xanh biếc chói mắt, kiếm quang gặp được phù văn phảng phất gặp quỷ, nhao nhao thay đổi mũi kiếm nhanh chóng vọt về phía Nhạc

Tĩnh!

"Cái gì?!"

Nhạc Tĩnh thấy thế chính mình cũng cả kinh rớt cằm, tại sao có thể như vậy?

Chương 715. Đồ vật khắc vào trong gen cẩu!

Nhưng hắn cũng không kịp nghĩ lại, mắt nhìn thấy những kiếm quang này liền muốn đem mình đâm thành cái sàng, Nhạc Tĩnh quay đầu liền chạy!

"Hừ, người chạy sao được kiếm, khó trách già như thế còn đang tu hành kiếm pháp sơ cấp, ngu chết rồi!"

La Cực Thần khẽ đảo mắt chó, chỉ thấy trảo chó con của hắn lại múa múa mấy đường trong hư không, những kiếm quang kia như điên như cuồng, tốc độ lập tức tăng lên gấp mấy lần!

Rất nhanh, chi trường kiếm thứ nhất liền từ sau lưng đeo tiến trong thân thể Nhạc Tĩnh!

"A!"

Nhạc Tĩnh kêu thảm một tiếng, còn chưa kịp làm ra chống cự, kiếm quang đầy trời tựa như như thủy triều vọt tới, nhao nhao cắm vào thân thể của hắn!

"..."

Thấy cảnh này tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, lão tổ phái Hoa Sơn thế mà thua, thua bởi một con chó?

Bịch!

Thân thể Nhạc Tĩnh từ trên trời giáng xuống, nặng nề mà nện xuống đất, đã sớm không còn hơi thở!

Mọi người hiện trường nhất thời á khẩu không trả lời được, thậm chí ngay cả hô hấp cũng không dám quá lớn, sợ động tĩnh lớn chọc giận chó sữa nhỏ kia, sợ nó tiến tới cho mình một kiếm, vậy liền được không bù mất!

"Ngươi, ngươi vậy mà giết lão tổ?"Lư Lôi trợn to mắt nhìn Diệp Thần, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Ta cũng không có giết lão tổ ngươi, là nó giết!"Diệp Thần bĩu môi chỉ chỉ La Cực Thần.

"Cái này"

Lư Lôi không phản bác được, giờ phút này hắn ngoại trừ hận Diệp Thần, vẫn còn muốn tìm cái lỗ chui vào, lão tổ bại bởi một con chó, truyền đi Hoa Sơn tại võ lâm chính là cái chuyện cười lớn!

"Còn có ai muốn ngăn ta!?"

Diệp Thần quét đám người một chút, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở trên thân bọn người Tả Tây Bắc.

"Tiểu tử, ngươi giết lão tổ phái Hoa Sơn chính là địch cùng toàn bộ võ lâm, đừng quá khoa trương!"Tả Tây Bắc thẹn quá thành giận nói.

"Chỉ bằng các ngươi?"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, hừ lạnh nói:"Ta tại Ninh Châu, không phục tùy thời tới tìm ta!"

"Diệp Thần, chúng ta đi thôi! Đám gia hỏa lấn yếu sợ mạnh này, phản ứng bọn chúng làm gì!"

"Đói bụng, tìm một chỗ tranh thủ thời gian ăn một chút gì ngon ngon!"Văn tinh không nhịn được nói.

"Tốt, đi thôi!"

"..."

Bọn người Tả Tây Bắc hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng bọn họ lại không một người dám ra tay cản Diệp Thần, kẻ này không chỉ có thực lực bản thân siêu quần, liền mẹ nó chó bên người đều lợi hại như vậy, ai dám ngăn cản?

Bọn người Diệp Thần ở trước mắt bao người, bình yên vô sự rời đi.

Đám người còn lại cũng không có lưu lại, nhao nhao rời đi, chỉ để lại Tả Tây Bắc cùng Đinh Thắng, còn có Lư Lôi ba người trong gió lộn xộn!

"Đáng chết Diệp Thần, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn!"Đinh Thắng phẫn nộ quát.

"Không sai!"

Tả Tây Bắc cũng cảm giác mặt mũi không ánh sáng, hừ lạnh nói:"Tiểu tử này ỷ có Linh Cẩu liền muốn làm gì thì làm, lão Đinh, xem ra chúng ta phải mời ra lão tổ!"

"Ách, cái này"

Đinh Thắng nghe xong do dự, thi thể Nhạc Tĩnh còn chưa nguội thấu đâu, Tả Tây Bắc lại ra loại chủ ý ngu ngốc này?

"Lão Đinh, ta cảm thấy Tả chưởng môn nói có lý!"

Lư Lôi sắc mặt trắng bệch, che ngực nói:"Lão tổ nhà ta cũng là khinh địch mới bại bởi Diệp Thần, hai nhà lão tổ các ngươi liên thủ, Diệp Thần hẳn phải chết!"

"Lư chưởng môn, ngươi nén bi thương đi!"

Đinh Thắng nhếch miệng, trong lòng tự nhủ lão tổ nhà ngươi không phải bại bởi Diệp Thần, rõ ràng là bại bởi một con chó a!

"Cứ như vậy quyết định, hiện tại ta liền về Hành Sơn mời lão tổ xuất quan!"

Tả Tây Bắc nói xong nhìn về phía Đinh Thắng, thấy hắn do dự chớp mắt, khích tướng nói:"Lão Đinh, ta nhớ được tính cách ngươi từ trước đến nay nóng nảy, làm sao lần này bị một tiểu tử còn chưa hôi sữa dọa sợ?"

"Đánh rắm!"

Đinh Thắng vốn là tức sôi ruột nghe lời nói ấy, lập tức giận không kềm được, quát:"Tả chưởng môn, bản tọa nếu là không giết Diệp Thần, từ nay về sau theo họ ngươi!"

"Tính đến ta, ta cũng phải vì lão tổ báo thù!"Lư Lôi cắn răng nói.

"Tốt, hai vị chưởng môn hào khí ngất trời! Yên tâm, ta cũng sẽ giúp đỡ bọn ngươi một chút sức lực!"

Tả Tây Bắc giơ ngón tay cái lên, thầm nghĩ trong lòng thật là hai đầu cẩu ngu.

Dưới chân Hoa Sơn.

Bọn người Diệp Thần ngay tại một tiệm cơm ăn như gió cuốn.

"Xương cốt thật là thơm!"

Viên Vũ kẹp lên một cục xương ống, cười hì hì lắc lư trước mặt tại La Cực Thần.

"Lão phu không đói bụng!"

La Cực Thần nuốt ngụm nước bọt, nói xong trong bụng kêu vài

tiếng ùng ục.

"Lão La, ngươi dạy ta phá giải Vạn Kiếm Quy Tông chú pháp, cái cục xương này sẽ là của ngươi, ta thêm cho ngươi một phần dê, như thế nào?"Viên vũ cười hì hì đề nghị.

"Hừ!"

La Cực Thần vốn định lại 'Thận trọng' Một hồi, nhưng xương ống đối với chó quá có sức hấp dẫn, đây là đồ vật khắc vào trong gien chó.

"Thành giao, lão phu còn muốn uống một bình Mao Đài!"

La Cực Thần đấu tranh trong lòng hồi lâu, rốt cục vẫn là thua trận, cẩu tử lão bản tiệm cơm làm xương ống thơm như vậy, muốn chết rồi!

"..."

Chương 716. Cảng Đảo chi hành!

Diệp Thần thấy thế muốn cười phá lên, không nghĩ tới trưởng lão Phiểu Miểu Tông ngày xưa, bây giờ vì một khối xương lớn mà không có tiền đồ như thế.

"Lan lão đầu, ân oán các ngươi cùng Liêu gia, chuẩn bị làm sao bây giờ?"Long lão đầu nhấp miệng rượu đột nhiên hỏi.

"Liêu gia?"

Lan Thiên Thọ hừ lạnh một tiếng:"Liêu Quả rơi vào một đạo tà tu, chỉ sợ không phải là chuyện của riêng Lan gia ta đi, tối thiểu Hộ Long tộc muốn quản việc này!"

"Lão gia hỏa ngươi rất giảo hoạt mà!"

"Quá khen quá khen!"

Lan Thiên Thọ cười, nếu như Hộ Long tộc muốn xuất thủ đối phó Liêu gia, lão đầu khẳng định cũng muốn xuất thủ, đến lúc đó Diệp Thần còn có thể chạy?

Đúng lúc này, điện thoại di động Lan Trần vang lên, xem xét là quản gia Ngụy Cảnh đánh tới.

"Lan thiếu gia, không xong!"

Điện thoại vừa kết nối, đầu kia điện thoại liền truyền đến thanh âm lo lắng Ngụy Mẫn Xúc.

"Mẫn Xúc?"

Lan Trần sững sờ, hỏi:"Đây không phải điện thoại của Ngụy lão sao?"

"Hắn bị người Cảng Đảo bắt đi!"

"Cái gì?"

"Những người kia trước khi đi còn nói, để cậu mang lên đầu người Tưởng Hạo Nhiên đi Cảng Đảo chịu đòn nhận tội, nếu không sẽ muốn giết cha tôi!"Ngụy Mẫn Xúc mang theo tiếng khóc nức nở trừu khấp nói.

"Mẫn Xúc, đừng có gấp, chuyện này tyooi sẽ xử lý!"

"Ân, Lan thiếu gia, chính cậu phải cẩn thận a!"

Cúp điện thoại, Lan Trần vội vàng đem chuyện này cáo tri Lan Thiên Thọ, hỏi:"Gia gia, bây giờ chúng ta làm cái gì?"

"Chỉ là một cái tổ chức xã hội đen, loại chuyện nhỏ nhặt này ngươi tự mình định đoạt là được!"Lan Thiên Thọ căn bản không có đem K Cơ để vào mắt, tiếp tục cắm mặt vào đồ ăn đồ uống.

"Lão Lan, cơm nước xong xuôi chúng ta trực tiếp đi Cảng Đảo!"

"Tốt!"

Lan Trần gật gật đầu, nếu Diệp Thần đã mở miệng, hắn cũng không có gì đáng lo lắng.

Cơm nước xong xuôi, Diệp Thần bọn họ bay thẳng Cảng Đảo, mà Long lão đầu bọn họ thì đi Kinh Thành, hôm nay thiên kiêu thi đấu ngoài ý muốn không ngừng, việc này nhất định phải hướng lên báo cáo!

Đợi đến Diệp Thần bọn họ đến Cảng Đảo, sắc trời đã dần tối.

Trong màn đêm thành thị màu sắc rực rỡ, ánh đèn óng ánh

hiển thị rõ phồn hoa, mặc dù thời gian không còn sớm, nhưng người đến xe đi vẫn phi thường náo nhiệt như cũ.

"Thần ca, tôi cảm thấy có thể để Bạch lão đại đến Cảng Đảo hỗn, so với Ninh Châu mạnh hơn nhiều!"Viên Vũ ngồi ở trong xe, nhìn xem thành thị xa hoa truỵ lạc ngoài cửa sổ xe, không khỏi cảm khái nói.

"Có thể cân nhắc!"

Diệp Thần gật gật đầu, nói thẳng:"Cảng Đảo có một bộ phận người không an phận, luôn luôn đối nghịch cùng quốc gia, để lão Bạch thu thập bọn họ một chút cũng rất tốt!"

Khu biệt thự lưng chừng núi Cảng Đảo, Tưởng gia.

Tưởng Tử Cường ngồi ở phòng khách, đột nhiên một thủ hạ báo lại nói Lan Trần tới Cảng Đảo, lúc này hắn triệu tập nhân thủ, âm thanh lạnh lùng nói:

"Ta mặc kệ hắn là Việt Châu Vương hay là cái gì vương, hôm nay nhất định phải đem mệnh lưu tại Cảng Đảo!"

"Đại ca, bên người tiểu tử kia khẳng định có cao thủ, chúng ta không thể quá khinh địch!"Một nam nhân gầy bên cạnh nhắc nhở.

"Sợ cái gì!"

Tưởng Tử Cường hừ lạnh nói:"Lỗ Đạt đại sư bày ra Địa Sát Trận, bất kể hắn là cái cao thủ gì đều sẽ chết trong trận pháp!"

"..."

Nam nhân gầy có chút xấu hổ, hắn biết Tưởng Tử Cường đau mất con lúc này cái gì cũng nghe không vào, thế là mượn công phu đi nhà xí, lặng lẽ bấm điện thoại đệ nhất pháp sư Cảng Đảo, Lỗ Đạt.

Bóng đêm dần dần sâu.

Tưởng Tử Cường ở trong phòng khách nhà mình giống như thú bị nhốt, hai mắt đỏ tươi đi tới đi lui, lộ ra dị thường táo bạo!

"Tiểu tử họ Lan kia còn chưa tới sao?"

"Không có!"

"Vương bát đản, hắn sẽ không phải là sợ hãi chạy trốn đi?"Tưởng Tử Cường hất đầu, hung hăng trừng nam gầy đáp lời một chút.

"Đại ca yên tâm, ta sớm bảo A Báo đem hải quan vây quanh, Lan Trần coi như biến thành con ruồi cũng không bay ra được!"Nam gầy âm trắc trắc cười nói.

"Rất tốt!"

Tưởng Tử Cường nghe vậy cắn răng nói:"Đêm nay ta không thể không đem tiểu tử này băm cho chó ăn!"

Vừa dứt lời, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận tiếng huyên náo!

"Ai đang nhao nhao vậy!"

Tưởng Tử Cường tâm phiền tức nóng nảy, nghe được tiềng ồn ào không khỏi nổi trận lôi đình!

"Gia gia ngươi!"

Bên ngoài truyền tới một thanh âm trêu tức, ngay sau đó một tiếng 'Bành' vang thật lớn, cửa phòng khách bị hung hăng phá tan, mấy người áo đen kêu thảm một tiếng trực tiếp từ bên ngoài bay ngược tiến phòng khách!

"Lan, Lan Trần?"

Tưởng Tử Cường thấy rõ ràng tướng mạo người tới, cùng ảnh chụp Lan Trần giống nhau như đúc, không khỏi cảm thấy chấn kinh!

Tay súng mình an bài ở ngoài đâu?

Làm sao một phát súng đều không nổ, để Lan Trần bọn họ tiến vào?

"Họ Tưởng, ngươi mới vừa nói cái gì, có dám lặp lại lần nữa hay không?"Lan Trần lạnh lùng nhìn chằm chằm Tưởng Tử Cường, bên trong ánh mắt tràn đầy sát ý.

"Lan Trần!"

Tưởng Tử Cường tỉnh táo lại, trợn mắt tròn xoe bực tức nói:"Súc sinh, ngươi trả mạng cho con trai ta!"

Vừa dứt lời, sau hàng rào màu trắng lầu hai đột nhiên xông ra mấy tên áo đen cầm trong tay súng ống, ở trên cao nhìn xuống nhắm ngay bọn người Diệp Thần bóp cò!

Chương 717. Lỗ Đạt đại sư!

Cộc cộc cộc!

Tiếng súng to lớn phá vỡ màn đêm yên tĩnh.

Tiếng súng kéo dài đến mười mấy giây mới dừng lại, toàn bộ trên không phòng khách lập tức tràn ngập một cỗ mùi khói thuốc súng gay mũi.

"Đường đường lão đại K Cơ, chỉ có chút thủ đoạn ấy sao?"

Diệp Thần đứng tại chỗ, một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Tưởng Tử Cường cười lạnh nói.

"Cái này, cái này sao có thể?"

Tưởng Tử Cường mở to hai mắt nhìn, nhìn bọn người Lan Trần bình yên vô sự trước mắt, trên mặt hiện đầy chấn kinh.

"Tưởng Tử Cường, ta đưa cái lễ vật cho ngươi đi!"

Lan Trần nói xong tiện tay ném đi, một cái quả cầu vẽ lên cái đường vòng cung ở giữa không trung, sau đó rơi trên mặt đất lăn đến bên chân Tưởng Tử Cường, nam gầy tập trung nhìn vào chính là đầu lâu Tưởng Hạo Nhiên!

"Hạo Nhiên!"

Tưởng Tử Cường lập tức nước mắt tuôn đầy mặt, ngồi xổm trên mặt đất bưng lấy đầu người đẫm máu con trai, cả người đều muốn hỏng mất!

"Tưởng Tử Cường, ta cho ngươi hai con đường, hoặc là chết,

hoặc là giao ra Bích Tủy Hoàn!"Lan Trần bất vi sở động, nhìn xem Tưởng Tử Cường thản nhiên nói.

"Ta giao đại gia ngươi!"

Tưởng Tử Cường bi phẫn đan xen, không chỉ có cự tuyệt yêu cầu Lan Trần, còn tức miệng mắng to:"Họ Lan, lão tử chính là làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua ngươi! Muốn đồ vật Tưởng gia ta, nằm mơ!"

"Đã như vậy liền để hắn đi chết đi, dù sao có lão La ở đây, chúng ta cũng có thể tìm tới Bích Tủy Hoàn!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Lão phu cũng không biết Bích Tủy Hoàn ở đâu!"La Cực Thần nghe xong vội vàng nói.

"Ngươi là heo sao?"

Văn tinh vỗ đầu chó La Cực Thần:"Mũi chó làm gì, ngươi ngửi chẳng phải sẽ biết sao?"

"..."

La Cực Thần sững sờ, lúc này mới kịp phản ứng mình là chó a!

"Hừ! Các ngươi muốn tìm Bích Tủy Hoàn không có khả năng, coi như tìm được, không có ta các ngươi cũng không lấy được!"

Tưởng Tử Cường tức đến tái mặt, trong lòng tự nhủ đến cùng ai mới là xã hội đen a?

Đám người này giết con trai hắn thì thôi, thế mà còn muốn bảo vật gia truyền Tưởng gia, cái này mẹ nó không phải cường đạo sao?

"Từ nay về sau, Cảng Đảo sẽ không còn có tổ chức K Cơ này!"

Lan Trần nói xong như thiểm điện xuất thủ, một tay bóp lấy cổ Tưởng Tử Cường, giống xách gà con nâng hắn lên.

Đang lúc hắn chuẩn bị chấm dứt tính mệnh Tưởng Tử Cường, đột nhiên, một tiếng gầm thét truyền đến

"Dừng tay!"

Diệp Thần nhìn lại, chỉ thấy một nam nhân mặc đường trang màu đen, dáng người mập bước nhanh ra, phía sau hắn còn đi theo hai cái nam tử cường tráng, huyệt Thái Dương cao cao nổi lên, xem xét chính là người luyện võ!

"Lỗ đại sư, ngài rốt cuộc đã đến!"

Nam gầy đã sớm dọa đến run lẩy bẩy, nhìn thấy người tới phảng phất người chết chìm bắt được cây cỏ cứu mạng, vội vàng tiến lên nghênh đón run giọng nói:

"Đám người nội địa này quá hung, đại sư nhanh mau cứu đại ca tôi đi!"

"Buông Tưởng tiên sinh ra, ta có thể cân nhắc không giết các ngươi!"Lỗ Đạt một bộ dáng từ trên nhìn xuống, lạnh giọng nói với Lan Trần.

"Lăn!"

Diệp Thần không kiên nhẫn lườm Lỗ Đạt một chút.

"Lẽ nào lại như vậy! Người nội địa quả thực không biết sống chết, lên cho ta!"Lỗ Đạt vung tay lên, hai tên tráng hán đứng ở bên cạnh hắn gầm thét một tiếng, từ bên hông móc ra chủy thủ hàn quang lập loè, đồng loạt đánh tới hướng Diệp Thần.

"Muốn chết!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, trực tiếp vỗ ra một chưởng!

Oanh!

Hai tên tráng hán còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, liền hóa thành hai đống tro tàn

"Ngươi, ngươi là đại tông sư?"

Lỗ Đạt thấy thế trong nháy mắt mắt trợn tròn, hai tròng mắt trừng đến so trâu còn lớn!

"Cái quỷ gì đại tông sư, cút nhanh lên!"Diệp Thần cau mày nói.

"Lỗ đại sư, bọn họ là đến đoạt Bích Tủy Hoàn!"Nam gầy thấy Lỗ Đạt phát e sợ, tranh thủ thời gian ở một bên nói.

"Cái gì?"

Lỗ Đạt nghe được tin tức này sắc mặt không khỏi đại biến, cắn răng nói:"Bích Tủy Hoàn ai cũng không thể mang đi, nếu không đừng trách ta đại khai sát giới!"

"Nha, ngươi là một pháp sư tam lưu cũng muốn đại khai sát giới?"

Viên Vũ một mặt biểu lộ trêu tức nhìn xem Lỗ Đạt, cười lạnh nói:"Ngươi có cái bản lĩnh gì xuất hết ra, ta cũng muốn lãnh giáo một chút sự lợi hại của pháp sư Cảng Đảo!"

"Tốt, có gan các ngươi liền ra!"

Lỗ Đạt khẽ đảo mắt, nhìn xem mắt Tưởng Tử Cường bắt đầu trợn trắng, đồng thời lặng lẽ tay nắm pháp quyết nhắm ngay Lan Trần, lập tức nghiêm mặt nói:

"Nếu như các ngươi có thể thắng ta, ta liền đem tung tích Bích Tủy Hoàn nói cho các ngươi biết!"

"Ngươi biết tung tích Bích Tủy Hoàn?"

Viên Vũ còn không có kịp phản ứng, kết quả Lan Trần dẫn đầu phát lực trên tay, trực tiếp bóp nát cổ họng Tưởng Tử Cường, lão đại K Cơ cứ như vậy vẫn lạc!

"Đại ca!"

Nam gầy trợn tròn mắt, Tưởng Tử Cường tại Cảng Đảo hô phong hoán vũ, cứ như vậy ra đi?

Thấy tình hình này, khóe miệng Lỗ Đạt lại treo lên một vòng đường cong giảo hoạt.

"Lão Lan, cậu bị lừa rồi!"

"Mắc lừa?"

Lan Trần một mặt mộng bức, mình thế nào giết Tưởng Tử Cường?

Chương 718. Giết gà dùng dao mổ trâu?

"Ha ha ha, không sai!"

Lỗ Đạt đắc ý cười to nói:"Bích Tủy Hoàn ta không lấy được, các ngươi cũng đừng nghĩ đạt được!"

Diệp Thần lườm Lỗ Đạt một chút, đừng nhìn dáng vẻ gia hỏa này óc đầy bụng phệ, không nghĩ tới còn rất gian trá!

"Hỗn đản! Có phải ngươi động tay chân với ta hay không!"

Lan Trần lập tức kịp phản ứng, vừa rồi trong đầu hắn đột nhiên một mảnh bột nhão, vô ý thức giết chết Tưởng Tử Cường, khẳng định là tên mập mạp chết bầm này giở trò quỷ.

"Hừ! Phải thì như thế nào, có gan liền ra giết ta nha!"

Lỗ Đạt giống như không có chút nào sợ hãi, nói xong còn khiêu khích giơ lên ngón giữa với Lan Trần.

"Kháo! Tiểu gia ta đập chết ngươi!"

Lan Trần thấy thế không khỏi giận tím mặt, nhưng Lỗ Đạt đã sớm chuẩn bị, dựng thẳng xong ngón giữa vèo một tiếng chạy ra ngoài, đồng thời ở bên ngoài hô lớn:"Đám nội địa các ngươi, có gan liền đều đi ra, nhìn bản tọa làm sao thu thập các ngươi!"

"Đi, chúng ta đi ra xem một chút!"

Diệp Thần cũng rất tò mò, Lỗ Đạt tới ngọn nguồn có gì cậy vào, để hắn dám lớn lối như vậy

Mấy người đi ra biệt thự, chỉ thấy mặt mũi Lỗ Đạt tràn đầy cười gằn đứng tại trong sân trên đồng cỏ.

"Mập mạp chết bầm, có cái gì bản lĩnh đều xuất ra đi!"Viên Vũ một ngựa đi đầu, ánh mắt miệt thị nhìn xem Lỗ Đạt.

"Xem ra ngươi cũng là người trong đồng đạo, hôm nay bản tọa liền để ngươi biết lợi hại của Địa Sát Trận!"

Lỗ Đạt nói xong nhanh chóng niệm động pháp quyết, lập tức tay nắm pháp quyết hét lớn một tiếng

"Địa Sát Trận, khải!"

Vừa dứt lời, thổ địa dưới chân Diệp Thần bọn họ đột nhiên chìm xuống, trước mắt lâm vào bên trong một mảnh bóng tối vô tận.

"Ha ha ha ha!"

Lỗ Đạt thấy tình hình này không khỏi ngửa đầu cười to nói:"Ta còn tưởng rằng bọn chúng có bao nhiêu lợi hại đâu, nguyên lai cũng bất quá chỉ có như thế!"

"Lỗ đại sư, ngài quá lợi hại!"

Nam gầy cùng đi theo ra thấy thế cả kinh trợn mắt hốc mồm, hắn khó khăn nuốt ngụm nước bọt, hỏi:"Đại sư, những người nội địa đâu?"

"Bọn chúng đương nhiên là xuống Địa Ngục!"

"Hà Lượng, nếu Tưởng Tử Cường chết, về sau K Cơ liền về ngươi quản!"Lỗ Đạt vỗ vỗ bả vai nam gầy, trên mặt lộ ra một vòng nụ cười quỷ dị.

"Tạ ơn Lỗ đại sư đề bạt!"

Nam gầy sướng đến phát rồ rồi, Lỗ đại sư rõ ràng muốn làm chỗ dựa cho mình, cái chuyện tốt này đi đâu mà tìm đây?

"Bất quá ngươi phải giúp ta tìm tới Bích Tủy Hoàn của Tưởng gia, không có vấn đề đi?"

"Đúng dịp!"

Nam gầy nghe vậy, tiện hề hề cười nói:"Ta biết Bích Tủy Hoàn giấu ở cái nào, bất quá muốn xuất ra có chút khó khăn!"

"Lập tức mang ta đi!"

Lỗ Đạt nghe xong mừng rỡ, trực tiếp xem nhẹ nửa câu nói sau của nam gầy.

Ngay tại lúc hai người muốn một lần nữa đi trở về biệt thự, đột nhiên một đạo thanh âm băng lãnh từ phía sau truyền tới.

"Chỉ chút bản lãnh này, cũng muốn giết ta?"

"Ai?"

Lỗ Đạt mãnh nhìn lại, trong nháy mắt trợn tròn mắt, chỉ thấy bọn người Diệp Thần bình yên vô sự đứng tại chỗ, mặt cỏ chìm vào lòng đất cũng không biết khi nào biến về nguyên dạng!

"Đại sư, chúng, bọn chúng thế nào không chết?"Nam gầy thấy thế hoảng sợ nói.

"Chúng ta đương nhiên không chết, nhưng ngươi chết!"

Viên Vũ một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem nam gầy, cười lạnh nói:"Ngớ ngẩn, ngươi quay đầu nhìn xem liền biết!"

"Cái gì?"

Nam gầy nghi ngờ nhìn lại, kết quả lại nhìn thấy mình nằm

trên đồng cỏ cách đó không xa.

"Cái này, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"Nam gầy triệt để mộng bức.

"Thật là đần, chỉ có ngươi chết, thế nhân mới không biết Bích Tủy Hoàn bị mập mạp chết bầm này cầm đi!"Viên Vũ nói.

"Lỗ đại sư, ngươi, ngươi"

"Hừ, chỉ có người chết mới sẽ không nói lung tung!"

Trò vặt của Lỗ Đạt bị vạch trần không khỏi thẹn quá thành giận nói:"Hà Lượng, ngươi vẫn là hoàn toàn biến mất đi!"

Nói xong, chỉ thấy Lỗ Đạt đem miệng hơi mở, một cỗ hấp lực cực mạnh trong nháy mắt đem hồn phách Hà Lượng hút vào trong miệng, Lỗ Đạt vì vậy cũng nhận được suy nghĩ Hà Lượng, đối với tung tích Bích Tủy Hoàn cũng rõ ràng trong lòng.

"A, Tà Phái Pháp Sư?"Viên Vũ thấy thế không khỏi nhíu mày.

"Người nội địa đáng chết, các ngươi ba lần bốn lượt xấu ngăn cản ta, đều đi chết đi!"

Nói xong, Lỗ Đạt liền giống như biến thành người khác, vậy mà cực nhanh đánh tới hướng bọn người Diệp Thần!

Pháp sư khác biệt võ tu, bọn họ am hiểu chính là Huyền Thuật, công phu quyền cước hết sức bình thường, Lỗ Đạt mập mạp chết bầm này điên rồi sao?

"Thần ca, tôi đi thu thập hắn!"Lan Trần xung phong nhận việc.

"Không, để cho tôi tới!"

Ai ngờ Diệp Thần nhìn thấy Lỗ Đạt 'Bạo tẩu', bên trong ánh mắt lại nhiều một tia thần thái khác thường, thật tình không biết

huyết dịch trong cơ thể hắn cũng tại thời khắc này sôi trào lên!

"Giết gà sao lại dùng đao mổ trâu?"

Ngay cả La Cực Thần cũng nhịn không được lật ra mắt chó, Diệp Thần một chưởng là có thể đem Lỗ Đạt đập đến hiếm nát, có cần tàn nhẫn như vậy hay không a?

Diệp Thần không để ý ánh mắt hồ nghi đám người, trong cơ thể hắn phảng phất có cái thanh âm một mực hò hét:

"Đánh hắn, đánh nhừ tử lão tiểu tử này!"

Kết quả, Diệp Thần không bị khống chế xông đi lên, dùng một chút quyền pháp Võ Đang giản dị tự nhiên nhất, đánh cho Lỗ Đạt mặt mũi bầm dập!

Chương 719. Bích Tủy Hoàn!

"Lão Diệp làm sao làm, có phải là bị cái gì kích thích?"Văn Tinh một mặt mờ mịt nhìn xem Diệp Thần quyền đấm cước đá với Lỗ Đạt.

"Tôi, tôi không biết nha!"

Lan Trần đồng dạng một mặt mộng bức, quay đầu nhìn về phía Viên Vũ hỏi:"Viên đại đầu, cậu cùng Thần ca quan hệ tốt nhất, hắn đây là thế nào?"

"Ách"

Viên Vũ á khẩu không trả lời được, hắn cũng xem không hiểu thao tác Diệp Thần, Thần ca từ trước đến nay sát phạt quả đoán, đến cùng thế nào?

Càng khiến người ta kinh ngạc chính là, trên thân Diệp Thần đột nhiên nổi lên thanh quang, mà trên thân Lỗ Đạt thế mà cũng có hào quang màu tím lấp lóe, hết sức quỷ dị!

Rốt cục, Diệp Thần đánh mệt mỏi!

Đừng nhìn Lỗ Đạt đánh không lại hắn, nhưng gia hỏa này da dày thịt béo, xương tay Diệp Thần đều kém chút bị đánh gãy!

"Ngươi, ngươi, vương bát đản!"

Diệp Thần cắn răng, lần thứ nhất đánh người đánh cho thở hồng hộc, chỉ vào Lỗ Đạt ngã trên mặt đất cầu xin tha thứ:"Tranh thủ thời gian mang ta đi tìm Bích Tủy Hoàn, sau đó dẫn ta đi gặp chủ nhân của ngươi! Nhanh, bằng ta có biện pháp đánh chết ngươi!"

"Đại ca, đừng, đừng đánh nữa! Ta dẫn ngươi đi còn không được sao?"

Lỗ Đạt ánh mắt sợ hãi nhìn xem Diệp Thần, trong cơ thể của hắn tựa hồ cũng có cái thanh âm đang reo hò, để hắn đừng nhận sợ, nhưng lỗ mập mạp thực sự ăn không tiêu, nắm đấm Diệp Thần mẹ nó giống như thiết chùy, còn chuyên hướng chào hỏi trên đầu, cái này ai chịu nổi a!

"..."

Nghe được đối thoại không hiểu thấu giữa hai người, bọn người Lan Trần hai mặt nhìn nhau, Thần ca có phải là có việc giấu diếm bọn họ không?

Diệp Thần cũng không để ý ánh mắt hồ nghi đám người, một tay xách lên Lỗ Đạt, sau đó tại dưới sự hướng dẫn của hắn một lần nữa trở lại biệt thự, cuối cùng tại sau bích hoạ lấp kín thư phòng tìm tới một cửa ngầm, một đoàn người nối đuôi nhau mà vào!

Bên trong cửa ngầm là cái gian phòng không lớn, cả phòng ngoại trừ trên mặt đất bày ra một két sắt cao nửa mét, màu đen nhánh, không có bất kỳ vật gì khác!

"Diệp lão đại, Bích Tủy Hoàn ngay tại trong tủ bảo hiểm!"

Lỗ Đạt khóc không ra nước mắt, thuật pháp Viên Vũ cao hơn hắn minh, quyền cước Diệp Thần lợi hại hơn hắn, hôm nay xem như đụng phải đối thủ!

Còn lại Văn Tinh còn không có xuất thủ, nhưng chẳng biết tại sao, Lỗ Đạt gặp một lần hắn liền toàn thân không được tự nhiên.

Diệp Thần đi đến bên cạnh két sắt, duỗi ra một cái tay nhẹ nhàng nhấn một cái!

Bành!

Két sắt trong nháy mắt bị thật vỡ nát!

Sưu sưu sưu!

Ngay tại trong nháy mắt két sắt vỡ vụn, mấy đạo bóng đen đột nhiên từ trong ngăn tủ bắn ra!

"Thần ca cẩn thận!"Lan Trần thấy thế vội vàng hô.

"Cái quỷ gì?"

Diệp Thần đưa tay một trảo, trên tay truyền đến một trận cảm giác lạnh buốt, tập trung nhìn vào là đầu rắn độc toàn thân đen nhánh.

"Tưởng Tử Cường rất âm hiểm mà!"

Nói xong, Diệp Thần tiện tay quăng ra, hắn ngay cả Chúc Cửu Âm đều có thể thuần phục, những độc xà này đương nhiên sẽ không để ý.

"Súc sinh, dám cắn lão phu!"

Con rắn Diệp Thần vừa ném ra vừa vặn bao lấy cổ chó La Cực Thần, còn cắn hắn một ngụm, cái này thế nhưng làm La Cực Thần tức điên lên, đường đường trưởng lão Phiểu Miểu Tông bị rắn cắn, cái này truyền ra ngoài chẳng phải mất hết mặt mũi, lúc này mở ra miệng chó đem rắn cắn thành mấy đoạn

Trong tủ bảo hiểm còn lại một cái hộp dùng vải tơ lụa màu đỏ bao trùm, Diệp Thần cầm lên mở ra, lập tức một cỗ mùi thơm ngát thảo dược xông vào mũi.

"Lão La, đây là Bích Tủy Hoàn đi?"Diệp Thần cũng chưa từng thấy qua, đành phải hỏi thăm La Cực Thần.

"Ân!"

La Cực Thần gật gật đầu, đề nghị:"Bất quá viên đan dược này là chuyên cung cấp Linh Thú, các ngươi cầm cũng không có gì dùng, không bằng cho lão phu đi!"

"Ngươi vẫn là ăn cẩu oa oa đi!"

Diệp Thần nói xong đem đan dược nhét vào trong túi mình.

"Đúng a lão La, ngươi có Cẩu oa oa, cũng đừng nhớ thương những vật khác!"Lan Trần cũng 'Lời nói thấm thía' Khuyên nhủ.

"..."

La Cực Thần nghe xong kém chút thổ huyết, cẩu oa oa có thể so cùng Bích Tủy Hoàn sao, một cái là thức ăn cho chó, một cái là vật hàng đầu cho Linh Thú ăn.

"Đi, dẫn ta đi gặp chủ nhân ngươi!"

Diệp Thần lạnh lùng lườm Lỗ Đạt một chút, cảnh cáo nói:"Ngươi tốt nhất đừng có đùa hoa văn, bằng không ta sẽ để cho ngươi sống không bằng chết!"

"Diệp lão đại, ta không dám!"

Lúc này, Lỗ Đạt sưng mặt sưng mũi khóc không ra nước mắt.

Hoàng lịch đã nói hôm nay không nên đi ra ngoài, quả nhiên, ra liền đụng phải 'Ôn thần' Diệp Thần này.

Dưới bóng đêm, đám người dưới sự dẫn đầu của Lỗ Đạt rời đi biệt thự Tưởng Tử Cường, lái xe rất nhanh đuổi tới Vạn Chài Cảng Đảo.

Làm một trong khu vực phồn hoa nhất Cảng Đảo, kiến trúc có tính cách tượng trưng nhất Cảng Đảo sẽ tọa lạc tại trung tâm nơi này, Diệp Thần nhìn thấy toà kiến trúc giống như rùa biển xây ở bờ biển này, cảm xúc lập tức bành trướng, nhiệt huyết trong cơ

thể lần nữa sôi trào lên!

Chương 720. Quy Lão Kame!

Một trận gió biển thổi qua, trong không khí lập tức tràn ngập một cỗ mùi tanh nhàn nhạt của biển.

"Thần ca, chủ nhân gia hỏa này là ai a?"Viên Vũ thực sự nhịn không được hiếu kì hỏi.

"Tôi cũng chưa từng thấy qua!"

Diệp Thần lắc đầu, thần sắc trên mặt nghiêm túc dị thường.

"..."

Viên Vũ thấy thế không khỏi nhíu nhíu mày, hắn càng tò mò Lỗ Đạt rốt cuộc có lai lịch gì.

"Diệp lão đại, chủ nhân nhà ta ngay ở chỗ này!"

Lỗ Đạt mặt mũi tràn đầy mướp đắng, đưa tay chỉ hướng trên mặt biển nói.

"Mập mạp chết bầm, ngươi có phải muốn ăn đòn hay không?"Lan Trần coi là Lỗ Đạt chơi hoa văn, một bàn tay vỗ vào trên đầu của hắn!

"Ngao!"

Lỗ Đạt vốn đã bị Diệp Thần đánh cho một trận, lúc này càng đau đến nước mắt đều đi ra, ủy khuất ba ba giải thích nói:"Ta không có lừa các ngươi, chủ nhân nhà ta thật ngay trong biển mà!"

"Chủ nhân ngươi là con rùa sao, ở trong biển?"Văn Tinh bĩu môi nói.

"Đúng a!"

"Đúng?"

Văn Tinh sững sờ, dạng người phách lối như vậy hắn còn là lần đầu tiên nhìn thấy, lại dám mắng chủ nhân nhà mình là con rùa?

"Tên kia đúng là trong biển!"

Diệp Thần nhìn xem sóng gợn lăn tăn mặt biển, sắc mặt nghiêm túc nói:"Đầu to, bố trí một cái trận pháp chướng nhãn, tôi không nghĩ dân chúng Cảng Đảo nhìn thấy hình ảnh tiếp tới!"

"Minh bạch!"

Viên Vũ gật gật đầu, hắn nhìn Diệp Thần không giống nói đùa, lúc này mặc niệm pháp quyết, lặng yên không một tiếng động bố trí một cái pháp trận chướng nhãn trên mặt biển.

Diệp Thần thả người nhảy lên. Như giẫm trên đất bằng trên mặt biển nhanh chóng tiến lên, dưới chân vẩy ra một trận bọt nước.

Rất nhanh, Diệp Thần dừng bước ở vị trí hơn trăm mét ngoài mặt biển, cúi đầu nhìn thoáng qua đáy biển tối như mực, sau đó bỗng nhiên nhấc chân một cước giẫm tại trên mặt biển!

Oanh!

Mặt biển tóe lên một đạo bọt nước cao mấy chục mét, cũng may Viên Vũ sớm đã bày ra chướng nhãn pháp trận, nếu không một màn này thế tất kinh động dân chúng Cảng Đảo!

"Rống!"

Đợi cho bọt nước tan mất, dưới đáy biển truyền đến gầm lên giận dữ, sóng âm to lớn khiến cho mặt biển cũng run nhè nhẹ!

Một giây sau, nước biển đột nhiên dâng lên nhấc lên một trận bọt nước to lớn, ngay sau đó một con rùa biển lớn chừng xe con, toàn thân lóe ra tử sắc sáng chói nổi lên mặt nước!

"Mập mạp, chủ nhân nhà ngươi thật đúng là con ba ba a?"Văn Tinh thấy thế mở to hai mắt nhìn.

"Con này gọi là rùa biển chứ?"

Lan Trần dùng sức dụi dụi con mắt, ba ba là rùa nước ngọt, làm sao có thể xuất hiện tại biển cả?

"Không đúng, nhìn xác nó giống như là ba ba trung hoa!"

"Ngọa tào! Ba ba tinh?"

Trên bờ, bọn người Lan Trần hơi giật mình, nhao nhao nghị luân rùa này là chủng loại gì.

"..."

Lỗ Đạt nghe được những người này nói chuyện triệt để bó tay rồi, nếu như bọn họ biết thân phận chủ nhân, có lẽ cũng không dám không chút kiêng kỵ thảo luận như thế đi?

"Các người đừng suy nghĩ nhiều, đây là Huyền Vũ!"

Sắc mặt Viên Vũ nghiêm túc, hắn cũng không nghĩ tới Huyền Vũ trong truyền thuyết vậy mà xuất hiện tại Cảng Đảo.

"Huyền Vũ?"

Văn Tinh sững sờ, nói đùa:"Sư phó nói Huyền Vũ Quy cùng tôi có duyên, thật đúng là a!"

Trên biển, gió biển chầm chậm.

Thanh quang quanh thân Diệp Thần chợt hiện, thần sắc trang

nghiêm, trong mắt đồng dạng lóe ra kim quang, một đầu Thanh Long sau lưng như ẩn như hiện giương nanh múa vuốt trôi nổi ở trong hư không.

Mà rùa đen tử quang lấp lóe đối diện hắn thế mà cũng huyễn hóa trưởng thành, biến thành một lão già họm hẹm râu bạc trắng đầu trọc, chống quải trượng, trên lưng treo một cái mai rùa!

"Thanh Long, không nghĩ tới ngươi nhanh như vậy tìm được kí chủ!"Lão đầu thanh âm khàn giọng, bên trong đôi mắt già nua vẩn đục lóe ra quang mang ghen tị.

"Huyền Vũ, xa cách ngàn năm, không nghĩ tới lão tiểu tử ngươi trốn ở nơi chật hẹp nhỏ bé này!"Diệp Thần mở miệng, nhưng thanh âm hắn phảng phất đổi người, nghe mười phần thô kệch!

"Ngàn năm trước lão phu bốc một quẻ, hôm nay nhất định có thể nhìn thấy kí chủ của ta, còn có"

"Kí chủ của ngươi là Viên đại đầu đi?"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, giờ phút này thân thể của hắn đã bị Thanh Long khống chế, nhưng tương tự biết tồn tại Viên Vũ.

"Viên đại đầu?"

Lão đầu nghe xong lập tức mặt mũi tràn đầy ghét bỏ:"Lẽ nào lại như vậy! Đường đường kí chủ của Huyền Vũ ta, tên khó nghe như vậy, xem ra lão phu phải vì hắn một lần nữa lấy tên khác mới được!"

"Ngươi mới vừa nói còn có cái gì?"Diệp Thần hiếu kì hỏi.

"Còn có kí chủ Chu Tước, hôm nay cũng sẽ xuất hiện!"

"A?"

"Lão Long, đừng nói trước những thứ này, tranh thủ thời gian

dẫn ta đi gặp kí chủ đi!"Lão đầu nói.

Diệp Thần gật gật đầu, hai người đồng thời quay người, hai đạo quang mang một xanh một tím ở trên biển vạch ra hai đạo hư ảnh lộng lẫy.

Trên bờ.

Khi mọi người Nhìn thấy Diệp Thần mang theo một lão già họm hẹm trở về, không khỏi đều ngây ngẩn cả người!

Cái này mẹ nó không phải Quy Lão Kame sao? (Quy Lão Kame trong Dragonball)

"Thần ca, hắn là?"

Lan Trần nhìn xem lão đầu, trên mặt viết đầy chấn kinh chi tình, khi còn bé hắn thích nhất Quy Lão Kame, bởi vì bên cạnh lão đầu luôn có mỹ nữ!

Chương 721. Nhân phẩm có vấn đề?

"Tôi giới thiệu cho mọi người một chút, hắn là Huyền Vũ!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"..."

Đám người hơi giật mình lại phát hiện lão đầu nhìn chằm chằm vào Viên Vũ, Viên Vũ cũng phát hiện, cau mày nói:

"Huyền Vũ tiên sinh, lão nhìn chằm chằm ta làm gì?"

"Hắc hắc, cỗ thân thể này không tệ!"Huyền Vũ nhếch miệng cười một tiếng, cười đến có chút hèn mọn.

"Ngọa tào!"

Viên Vũ nghe vậy giật nảy cả mình, cả giận nói:"Già pha lê, tôi cũng không chơi gay!" (Già pha lê/Boy's Love: nam đồng tính luyến ái)

"Yên tâm, lão phu cũng không thích cái đó!"Huyền Vũ sờ lên sợi râu trên cằm, từ trên xuống nhìn dưới Viên Vũ, gật đầu nói:"Không sai không sai, Thiên Sư Chi Tư, cũng coi như xứng làm kí chủ ta!"

"Diệp Thần, lão ô quy này điên rồi đi?"

Văn Tinh đều nhìn không được, tốt xấu mình cùng Viên Vũ quen biết một trận, làm sao có thể nhìn hắn bị lão già họm hẹm 'Tai họa'!

"Hỗn đản!"

Ai ngờ, Huyền Vũ hung hăng trừng Văn Tinh một chút, cắn răng nói:"Tiểu tử thúi, đừng tưởng rằng có Chu Tước chỗ dựa, lão phu cũng không dám động tới ngươi!"

"Cái gì?"

"Văn Tinh là kí chủ Chu Tước?"Diệp Thần nghe vậy cũng ngây ngẩn cả người.

"Nói nhảm!"

Huyền Vũ tức giận nói:"Người bình thường nếu là dám cùng lão phu nói như vậy, đã sớm hôi phi yên diệt!"

"Huyền Vũ, vậy ngươi biết Chu Tước ở đâu sao?"Diệp Thần hỏi.

"Không biết!"

Huyền Vũ lắc đầu, nói thẳng:"Muốn tìm đến Chu Tước cũng không khó, Đông Thanh Long, Tây Bạch Hổ, Nam Chu Tước, Bắc Huyền Vũ, muốn gặp Chu Tước đi về phía Nam đi."

"Lão đầu, Cảng Đảo không phải phương Nam sao?"Văn Tinh nghe xong nhịn không được liếc mắt.

"Tiểu tử, lão phu muốn quất ngươi!"Huyền Vũ nổi nóng đạo.

"Văn Tinh, chớ hồ nháo!"

Diệp Thần thấy Huyền Vũ thật tức giận, vội vàng nói sang chuyện khác, hỏi:"Kỳ thật tôi đối với mệnh cách cũng không hiểu rõ lắm, Huyền Vũ đại sư, bốn Thần thú các người đến tột cùng ai lợi hại hơn?"

"Thanh Long ngươi không cần gọi ta đại sư, quá khách khí! Bởi

vì cái gọi là Thanh Long Bạch Hổ chưởng tứ phương, Chu Tước Huyền Vũ thuận âm dương!"

"Luận công phu quyền cước đương nhiên là ngươi cùng Bạch Hổ lợi hại, nhưng muốn nói huyền pháp thuật số, các ngươi liền kém xa lão phu cùng Chu Tước!"Huyền Vũ đắc ý nói.

"A, vậy không có người mệnh cách Bạch Hổ sao?"

Diệp Thần nói xong nhìn về phía Lan Trần, người anh em này cũng trơ mắt nhìn Huyền Vũ, tất cả mọi người có mệnh cách thần thú, chỉ còn lại hắn.

"Bạch Hổ biến mất ba ngàn năm, ngay cả lão phu đều tính không ra người hắn ở phương nào, càng đừng đề cập người có mệnh cách hắn!"Huyền Vũ lắc đầu.

"Kháo!"

Lan Trần muốn khóc, vì cái gì mình không có thượng cổ Thần thú ưu ái, chẳng lẽ là nhân phẩm có vấn đề?

"..."

Mà một bên Lỗ Đạt sớm đã dọa đến sắc mặt trắng bệch, hôm nay thật sự là gặp quỷ, không chỉ thấy được chân thân chủ nhân, còn gặp được lão nhân gia, còn có kí chủ Thanh Long cùng Chu Tước, những người này tề tụ Cảng Đảo, chẳng lẽ Cảng Đảo sắp biến thiên?

Viên Vũ biết được Huyền Vũ không phải 'Già pha lê' Cũng nhẹ nhàng thở ra, chỉ nghe Huyền Vũ nói với hắn:

"Tiểu tử, chuẩn bị tiếp nhận truyền thừa lão phu đi!"

"Cái gì?"

Không đợi Viên Vũ kịp phản ứng, Huyền Vũ hóa thành một

trận hào quang màu tím sưu một tiếng chui vào trong đầu Viên Vũ!

Một giây sau, Viên Vũ thống khổ kêu lớn lên.

Vô số huyền pháp kỳ diệu giống con dấu nhao nhao khắc vào trong óc hắn, qua một hồi lâu mới dần dần tỉnh táo lại.

"Đầu to, cậu không sao chứ?"Diệp Thần hỏi.

"Không có việc gì!"

Viên Vũ hít sâu một hơi, hoảng sợ nói:"Tu vi của tôi vậy mà đột phá đến Hóa Thần Cảnh, mà lại rất nhiều huyền pháp chưa từng thấy qua đều tại trong đầu tôi!"

"Quá bình thường, có Huyền Vũ gia trì Huyền Thuật đơn thuần trong lục giới, chỉ sợ không có mấy người là ngươi đối thủ!"

"Còn có cậu, Văn Tinh, không nghĩ tới cái tên cậu lại là Chu Tước mệnh cách!"Diệp Thần cười nói.

"Không có cách nào, tôi cũng không muốn quá ưu tú, nhưng làm sao vận mệnh trêu người a!"

Văn Tinh rất buồn rầu, kỳ thật hắn càng muốn làm Bạch Hổ hơn, có thể trở nên lợi hại giống như Diệp Thần, động một chút lại đem người đốt thành tro sảng khoái hơn!

"Ô ô"

Buồn bực nhất vẫn là La Cực Thần, hắn vốn định sau khi biến trở về người lại thu thập Viên Vũ cùng Văn Tinh, bởi vì hai người này đều đánh qua hắn, hiện tại xem ra báo thù vô vọng, có thể không phiền muộn sao?

"Thời gian không còn sớm, chúng ta đi thôi!"

Diệp Thần nói xong phát hiện Lan Trần cảm xúc không cao,

khuyên giải nói:"Lão Lan, cơ duyên của cậu có lẽ không tại Nhân giới!"

"Không tại Nhân giới?"

"Ân, nói không chừng ngay tại Linh Giới đâu? Hôm nào, để Lão La dẫn cạu đi Linh giới dạo chơi!"Diệp Thần cười nói.

"Lão La là ai?"

"Nó nha!"

Diệp Thần chỉ chỉ ngồi xổm trên mặt đất, lôi kéo mặt chó La Cực Thần.

"Lão La, chỉ cần ngươi dẫn ta đi Linh giới, cẩu oa oa bao no!"Lan Trần lúc này biểu thị:"Thậm chí ta mua xuống nhà máy cẩu oa oa đều được!"

"Một lời đã định!"

La Cực Thần nghe được cẩu oa oa lại đói bụng, lúc này biểu thị nguyện ý mang Lan Trần đi Linh Giới.

Cảng Đảo chi hành cũng coi như có chút thu hoạch, Diệp Thần trước khi đi quay đầu lườm Lỗ Đạt một chút, Lỗ Đạt thấy thế dọa đến phịch một tiếng quỳ xuống đất, vẻ mặt cầu xin đau khổ cầu khẩn nói:

"Diệp tiên sinh tha mạng a!"

Chương 722. Tứ sư tỷ gọi!

"Ta cũng không nói muốn giết ngươi!"Diệp Thần nhíu nhíu mày, nói:"Có mấy cái vấn đề, ngươi nên thành thật hơn trả lời ta!"

"Diệp tiên sinh mời nói, tiểu nhân nhất định biết gì nói nấy!"

"Ta muốn tại Cảng Đảo làm chút kinh doanh, hai đạo hắc bạch bên này ngươi cũng quen đi, có thể giúp ta hẹn bọn họ một chút không?"

Cử động lần này của Diệp Thần cũng là trải qua nghĩ sâu tính kỹ, dù sao 'Bánh gatô' Cảng Đảo Cứ như vậy lớn, mình muốn ăn một ngụm khẳng định có người không vui, tiên lễ hậu binh cũng miễn cho lời qua tiếng lại.

"Cái này"

"Làm sao, ngươi không nguyện ý giúp ta?"Thanh âm Diệp Thần đột nhiên trở nên lạnh.

"Không không không, Diệp tiên sinh suy nghĩ gì muốn gặp bọn họ ở đâu lúc nào?"Lỗ Đạt thấy thế vội vàng khoát tay hỏi.

"Vậy liền ba ngày sau đi!"

"Không có vấn đề!"

Hai người nói xong, Diệp Thần mang theo bọn người Viên Vũ lên xe rời đi, rất nhanh liền biến mất ở trong màn đêm đô thị óng ánh.

"Quả nhiên, trời Cảng Đảo muốn thay đổi!"

Lỗ Đạt lòng vẫn còn sợ hãi thở dài, trước kia 'John Bull' tại Cảng Đảo định đoạt, hiện tại 'Con thỏ' Hoa Hạ tới, 'John Bull' Chỉ sợ ngay cả nơi sống yên ổn cũng không có

Đúng rạng sáng 12 Giờ, bọn người Diệp Thần về tới Ninh Châu.

"Ai về nhà nấy, tìm ổ của mình, đi ngủ sớm một chút đi!"Diệp Thần quẳng xuống câu nói này, trực tiếp đón xe trở về sơn trang Vân Đỉnh.

Lúc này Tô Tuyết Di đã chìm vào giấc ngủ, trong lúc ngủ mơ nàng mơ tới Diệp Thần cùng mình đang 'Quan hệ thân mật' rất khoái hoạt.

Nhưng dần dần, nàng cảm giác có người từ phía sau ôm lấy nàng, nhiệt độ nóng hầm hập như cái hỏa cầu, giấc mộng này cũng quá chân thực đi?

Không đối, có người chui tới trong chăn nàng!

Tô Tuyết Di bỗng nhiên mở mắt ra, phát hiện sau lưng thật sự có người, dọa đến hoa dung thất sắc hô lớn:

"Cứu mạng a, lưu manh!"

Cô nàng này một bên hô còn một bên dùng sức giãy dụa, khiến cho Diệp Thần đều ngây ngẩn cả người, rõ ràng là lão công, làm sao lại biến lưu manh?

"Hì hì, nàng dâu, là lão công à!"Diệp Thần chỉ đành chịu cười nói.

"Lão công?"

Tô Tuyết Di nghe được là thanh âm Diệp Thần, đầu tiên là sững sờ, mở ra đèn bàn quay đầu xem xét thật là Diệp Thần, lập

tức giống đầu 'Bạch tuộc' ôm thật chặt Diệp Thần, ngữ khí u oán nói:

"Lão công, anh chừng nào thì trở về, làm sao cũng không gọi điện thoại cho em a!"

"Lão công muốn cho em một kinh hỉ mà!"

Diệp Thần vuốt ve Tô Tuyết Di da thịt trắng noãn, bàn tay trong lúc vô tình trượt đến bên trên 'Hai ngọn núi', không khỏi nói đùa:"Bé heo dài mập không ít a, ăn tết chuẩn bị xuất chuồng đi?"

"Chán ghét!"

Khuôn mặt Tô Tuyết Di đỏ lên, đầu tựa vào ngực Diệp Thần, dịu dàng nói:"Xấu lắm, anh là đại sắc lang!"

"Em nói lão công là đại sắc lang, vậy lão công liền không khách khí!"

Diệp Thần nói xong ôm bờ eo thon Tô Tuyết Di, phát khởi kèn lệnh 'Tiến công', rất nhanh, bên trong gian phòng liền truyền ra từng đợt tiếng thở gấp mê người.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thần rời giường làm tốt điểm tâm, nhưng Tô Tuyết Di vẫn là không có rời giường, đành phải đi phòng ngủ bảo nàng.

"Nàng dâu, em làm sao còn chưa chịu rời giường, nắng đã chiếu đến đít!"

"Còn không đều là bởi vì anh, hơn nửa đêm giày vò người ta!"

Tô Tuyết Di chu miệng nhỏ, mặt mũi tràn đầy u oán trừng Diệp Thần một chút, tối hôm qua hai người giày vò nửa đêm mới ngủ, hiện tại toàn bộ thân thể nàng đều là mềm!

Một lát sau, Tô Tuyết Di mới miễn cưỡng xuống giường rửa

mặt hoàn tất đi phòng ăn.

"Lão công, anh muốn nói với em cái gì?"Tô Tuyết Di nhấp miệng sữa bò hỏi.

"Nghiệp vụ chủ doanh Tô gia là quảng cáo, em có nghĩ tới đi Cảng Đảo mở công ty hay không, bên kia dù sao cũng là thành phố lớn quốc tế, tài nguyên có thể tốt hơn nhiều so sánh tỉnh Sơn Nam!"Diệp Thần hỏi.

"Quá xa vời!"

Tô Tuyết Di nghe xong cười khổ nói:"Cảng Đảo tuy nói là chỗ tốt, nhưng nghiệp vụ quảng cáo bên kia sớm đã bị công ty lớn đều cướp đi, công ty Tô gia chúng ta đi, sẽ chỉ không người hỏi thăm!"

"Vậy cũng không nhất định"

Diệp Thần nói còn chưa dứt lời, điện thoại đột nhiên vang lên, xem xét là Tứ sư tỷ Liễu Nhược Hi đánh tới:

"Sư tỷ, ăn điểm tâm chưa?"

"Ăn!"

"Diệp Thần, đệ về Ninh Châu sao?"

Liễu Nhược Hi nhẹ nhàng thở dài, ngữ khí có vẻ hơi ngưng trọng.

"Tối hôm qua vừa về, sư tỷ, đến cùng xảy ra chuyện gì?"Diệp Thần nghe ra ngữ khí Liễu Nhược Hi không đúng, lúc này nhíu mày hỏi.

"Đệ đến phòng làm việc của ta đi, có mấy lời trong điện thoại nói không rõ ràng!"Liễu Nhược Hi nói.

"Tốt, đệ lập tức tới!"

Cúp điện thoại, Diệp Thần nói mình muốn đi Cục Cảnh Sát một chuyến, để Tô Tuyết Di tự mình đi làm.

"Lão công, không có sao chứ?"

Tô Tuyết Di thấy dáng vẻ Diệp Thần vội vàng không khỏi lo lắng hỏi.

"Yên tâm, không có việc gì! Tối nay lão công lại nói cho em chuyện Cảng Đảo, chờ lão công!"Diệp Thần nói xong đứng dậy rời đi biệt thự, lái xe về phương hướng Cục Cảnh Sát.

Cục Cảnh Sát, văn phòng đội trưởng cảnh sát hình sự.

Liễu Nhược Hi đứng trước một bảng viết chữ cỡ lớn màu trắng, một đôi mắt đẹp nhìn chằm chặp hình ảnh được dán trên bảng viết chữ, còn lưu lại tên người được viết bằng bút mực đen!

Chương 723. Quái sự mất tích người!

"Liễu đội, cô đã một ngày không có chợp mắt, nếu không híp mắt một hồi đi?"

Trong văn phòng, một người trẻ tuổi mặc đồng phục cảnh sát, có chút đau lòng nhìn xem Liễu Nhược Hi, trong lòng tự nhủ mỹ nữ đội trưởng này thật đúng là người cuồng công việc, thâu đêm suốt sáng vì công việc, nàng không mệt mỏi sao?

"Không cần, một hồi tiểu sư đệ liền đến!"

Liễu Nhược Hi nói xong, thuận tay lại rót cho mình ly cà phê nâng cao tinh thần.

Đúng lúc này cửa phòng làm việc bị người đẩy ra, cục trưởng Triệu Đông Lai bước nhanh đến, câu nói đầu tiên là hỏi Liễu Nhược Hi:

"Tiểu Liễu, bản án có đầu mối sao?"

"Tạm thời còn không có!"

Liễu Nhược Hi lắc đầu, vụ án này là Sở công an tỉnh cho kỳ hạn điều tra pha án, nếu như trong kỳ hạn quy định không thể phá án thượng cấp liền sẽ vấn trách, cũng khó trách Triệu Đông Lai lòng nóng như lửa đốt.

Nghe xong vụ án không có chút tiến triển nào, Triệu Đông Lai càng thêm phiền muộn!

"Tiểu Liễu, nếu không để Diệp tiên sinh đến giúp giúp chúng

ta? Hôm qua không phải cô nói, vụ án này cũng có quan hệ cùng hắn sao?"Triệu Đông Lai đột nhiên linh cơ khẽ động.

"Thối đệ tiểu sư đệ lập tức tới ngay, Triệu cục trưởng đừng có gấp!"

Liễu Nhược Hi vừa dứt lời, văn phòng cửa phòng lần nữa bị người đẩy cửa vào, người đến chính là Diệp Thần!

"Sư tỷ, Triệu cục trưởng, các người đều ở đây a!"

Diệp Thần vào phòng nhìn thấy Triệu Đông Lai cũng ở đay, trong lòng lập tức đoán trước sẽ không là việc nhỏ.

"Diệp tiên sinh, xin chào!"

Triệu Đông Lai mặt mỉm cười cùng Diệp Thần lên tiếng chào, lập tức thở dài nói:"Thật sự là không có ý tứ, sáng sớm đã gọi cậu tới!"

"Đến cùng xảy ra chuyện gì?"Diệp Thần nhíu mày hỏi.

"Chuyện là như thế này"

Liễu Nhược Hi đem trọn sự kiện tường tận nói cho Diệp Thần, nguyên lai sớm hai tháng trước, các thị huyện tỉnh Thiên Nam lần lượt phát sinh quái sự người mất tích, mà lại mất tích đều là người trẻ tuổi, mặc dù cảnh sát một mực tại truy tra, nhưng một mực không thể phá án!

Ninh Châu đồng dạng có người mất tích, ngay tại hôm qua, Ninh Châu lại có một nữ nhân trẻ tuổi không hiểu mất tích!

"Sư đệ, nữ nhân mất tích này, đệ cũng nhận biết!"Liễu Nhược Hi nghĩ nghĩ nói.

"Ai?"

"Diệp Uyển Nhi!"

"Cái gì? Uyển Nhi mất tích?"Diệp Thần nghe xong lập tức cau mày, hỏi:"Sư tỷ, tỷ có phải biết Uyển Nhi bị người nào bắt hay không?"

Liễu Nhược Hi lắc đầu, cau mày nói:"Chúng ta chỉ có thể sơ bộ hoài nghi, Diệp Uyển Nhi là bị cái tổ chức thần bí nào đó bắt đi, về phần bắt đi làm cái gì vẫn chưa biết được."

"Vậy cảnh sát làm sao biết Uyển Nhi là bị tổ chức thần bí bắt đi, mà không phải mình ra ngoài giải sầu?"Diệp Thần đưa ra chất vấn.

"Ai, Diệp tiên sinh có chỗ không biết, tổ chức này làm việc rất chú trọng!"

Triệu Đông Lai sắc mặt nghiêm túc nói:"Mặc kệ bọn họ bắt được ai, đều sẽ vụng trộm cho người nhà người đó trăm ngàn khối bao lì xì, nhà Diệp Uyển Nhi cũng nhận được!"

"Ngọa tào, phách lối như vậy sao?"Diệp Thần nghe xong đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Bắt cóc người còn lì xì cho người nhà, là cố ý khiêu khích tôn nghiêm cảnh sát sao?

"Diệp tiên sinh, hi vọng cậu có thể ra tay giúp cảnh sát, sớm ngày đem tập đoàn tội phạm này nhất cử phá diệt!"Triệu Đông Lai giọng thành khẩn nói.

"Hừ! Ngay cả muội muội ta cũng dám bắt, Triệu cục trưởng ông không nói tôi cũng sẽ không bỏ qua bọn chúng!"Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, trong lời nói lộ ra một cỗ sát khí làm người ta sợ hãi.

"Sư đệ nhìn, đây là bao lì xì ba Diệp Uyển Nhi đưa tới!"

Liễu Nhược Hi đúng lúc đó đưa qua hai cái bao lì xì, Diệp Thần tiếp nhận bao lì xì quan sát tỉ mỉ một phen, hai đạo mày kiếm không tự giác nhăn lại với nhau.

"Diệp tiên sinh, bao lì xì không có vấn đề, chúng ta đã sớm kiểm tra qua, cùng bao lì xì bình thường không có khác nhau!"

Cảnh sát trẻ tuổi nhếch miệng, biểu lộ có chút khinh thường.

Còn tưởng rằng Diệp Thần có bao nhiêu lợi hại đâu, ngay cả Triệu cục trưởng đều muốn nói với hắn lời hữu ích, hiện tại xem ra cũng liền như thế, cảnh sát trẻ tuổi nghĩ thầm.

Cờ-rắc!

Đột nhiên, Diệp Thần đem bao lì xì bên trong tiền toàn bộ đổ ra, đem bên trong một cái bao lì xì xé thành hai nửa!

"Ngươi làm gì!"

Cảnh sát trẻ tuổi thấy thế lập tức xù lông, chỉ vào Diệp Thần phẫn nộ quát:"Có biết đây là vật chứng hay không, ngươi cố ý tổn hại vật chứng có tin ta đem ngươi bắt lại hay không?!"

"Im miệng!"

Triệu Đông Lai dọa sợ, vội vàng ngăn lại cảnh sát trẻ tuổi hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, khiển trách:"Diệp tiên sinh làm như vậy tự nhiên có dụng ý của hắn, ngươi đi ra ngoài cho ta!"

"Triệu cục trưởng"

"Ra ngoài!"

"..."

Cảnh sát trẻ tuổi bất đắc dĩ, chỉ có thể kìm nén nổi giận trong bụng hậm hực rời đi văn phòng.

"Diệp tiên sinh, cậu đừng tìm Tiểu Trương so đo, hắn vừa tham gia công tác cái gì cũng không hiểu!"Triệu Đông Lai đuổi người đi xong, mặt mũi tràn đầy áy náy nói với Diệp Thần.

"Tôi lười nhác so đo cùng ngớ ngẩn!"

Chương 724. Tiểu bạch kiểm!

Diệp Thần nhếch miệng lên, nói xong đem bao lì xì trong tay lật ra, chỉ thấy bên trong in một cái hình dạng lo (Một ký hiệu tổ chức) quái dị, toàn bộ từ trên xuống dưới là hai cái vòng tròn tạo thành, mà tại chỗ hai cái vòng tròn tương giao, có một con mắt nhân loại, nhìn mười phần quỷ dị!

"A, bên trong bao lì xì có Io?"

Liễu Nhược Hi sững sờ, manh mối trọng yếu như vậy nàng vậy mà không có phát hiện?

"Triệu cục trưởng, sư tỷ, các người nhận biết cái này lo Sao?"Diệp Thần hỏi.

"Cái này nhìn rất quen mắt, nhưng tôi không dám xác định."

Triệu Đông Lai lắc đầu, Liễu Nhược Hi nhìn kỹ một chút, cau mày nói:"Sư đệ, cái này rất giống lo Quang Minh Hội, không sai đi?"

"Ân!"

Diệp Thần gật gật đầu:"Bất quá Quang Minh Hội bên ngoài là hình tam giác, hắn đây là hình tròn, cái khác cơ bản đều như thế!"

Quang Minh Hội là chi tam đại tổ chức thần bí trên thế giới, có được lịch sử lâu đời, hội viên đều là lão đại cấp thế giới, nhưng tổ chức này đều là tư tưởng ích kỷ tinh xảo, ý đồ âm mưu phía sau màn khống chế toàn thế giới.

Tổ chức này cho tới nay vẫn điều khiển tài chính nhiều nước, lĩnh vực chính trị quân sự cùng giới ngu nhạc, đồng thời có một

cái kế hoạch cắt giảm dân cư, ý đồ thành lập một cái thế giới hoàn toàn mới, lấy mục đích đạt tới hoàn toàn thống trị, phi thường tà ác!

"Diệp tiên sinh, nếu không phải Quang Minh Hội, đó là cái gì tổ chức đâu?"

Triệu Đông Lai sáng mắt lên, xem ra có hi vọng!

Ai ngờ Diệp Thần lại là lắc đầu, trầm ngâm một lát nói:"Tôi hoài nghi là một tổ chức mới thành lập, nhưng lại sử dụng lo Quang Minh Hội, đoán chừng cũng không phải kẻ tốt lành gì!"

"Sư đệ, nghe đệ nói như vậy, cảnh sát phải đối mặt tuyệt không phải bọn cướp phổ thông!"Liễu Nhược Hi thần sắc ngưng trọng nói.

"Mặc kệ nó!"

Diệp Thần cắn răng, âm thanh lạnh lùng nói:"Dám đụng đến muội muội của đệ, liền xem như Quang Minh Hội đệ cũng muốn để chúng rơi vào vực sâu vạn trượng, từ đây không gặp quang minh!"

Nói xong, Diệp Thần lấy điện thoại di động ra trực tiếp gọi cho bạch Vĩnh Chính, để hắn lưu ý gần đây Ninh Châu có cái tổ chức khả nghi gì xuất hiện.

Cúp điện thoại Diệp Thần lại chụp tấm ảnh, trực tiếp gửi qua cho Ảnh Tử.

"Ảnh Tử, tra một chút cái lo này lệ thuộc tổ chức nào!"

"Minh bạch!"

Cuối cùng, Diệp Thần lại đem lo phát một phần cho Lan Trần, Thiên Nam cách Việt Châu rất gần, nói không chừng trạm tiếp theo

tổ chức này chính là Việt Châu đi?

Cúp điện thoại, Diệp Thần cùng Liễu Nhược Hi hàn huyên vài câu, sau đó mới rời khỏi Cục Cảnh Sát.

Vừa xuất cửa cảnh cục, Diệp Thần liền nhận được điện thoại Ngũ sư tỷ An Khả Hân.

"Sư đệ, đệ trở lại đi, ở chỗ nào?"An Khả Hân cười hì hì hỏi.

"Đệ mới đi ra từ Cục Cảnh Sát."Diệp Thần nói.

"Sư đệ, đệ quá bất công, trở về sáng sớm đã đi tìm Tứ sư tỷ cũng không tới xem chúng ta, ta tức giận rồi!"An Khả Hân ra vẻ cáu giận nói.

Diệp Thần nghe ra An Khả Hân đang 'Nũng nịu' Không khỏi cười nói

"Sư tỷ, vậy tỷ nói đi, muốn đệ thế nào?"

"Cái này còn tạm được!"

An Khả Hân ngữ khí biến đổi, đắc ý nói:"Đệ đến công viên trò chơi vùng ngoại thành đi, tỷ cùng Vũ Huyên muốn ngồi đu quay!"

"Tốt, đệ lập tức tới!"

Rất nhanh, Diệp Thần liền lái xe chạy tới sân chơi.

Lúc này mới chín giờ sáng, sân chơi đã người đông nghìn nghịt, sinh ý cực kỳ thịnh vượng.

Dừng xe xong Diệp Thần tại đường phố quà vặt công viên trò chơi tìm được An Khả Hân cùng Phượng vũ Huyên, các nàng lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Thần liền ngây ngẩn cả người!

Hai vị sư tỷ hôm nay đều mặc váy bao mông gợi cảm, cái

mông vung cao cực kỳ giống hai trái đào mật lớn, trên đôi chân dài thẳng tắp tròn trịa mang theo chỉ đen, để cho người ta nhìn thấy không khỏi nghĩ nhập nhùng.

"Sư tỷ!"

Diệp Thần phát hiện bên cạnh có không ít 'Lang hữu' Thỉnh thoảng mà nhìn chằm chằm vào hai vị sư tỷ, vội vàng đi qua ngăn tại trước thân hai người, sư tỷ cho mình nhìn coi như xong, làm sao có thể tiện nghi người xa lạ!

"Sư đệ tới, chúng ta đi thôi!"

An Khả Hân nhìn thấy Diệp Thần, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười mừng rỡ, nói xong cầm đậu hũ thúi ăn dở trong tay bỏ túi, vui sướng kéo Diệp Thần cánh tay, chuẩn bị cùng hắn cùng đi ngồi đu quay.

"Sư tỷ, tỷ mang cái đồ chơi này ngồi đu quay?"Diệp Thần trợn tròn mắt.

"Tiểu sư đệ, nếu không chúng ta mang sầu riêng lên?"Phượng vũ Huyên cười giả dối, nói xong cũng ôm thật chặt một cái cánh tay khác của Diệp Thần.

"Ách thôi thì đậu hũ thúi đi!"

Diệp Thần rất bất đắc dĩ, ai bảo sư tỷ này là ăn hàng, nhịn một chút đi, dù sao đu quay đi một vòng liền là xuống.

Không thiếu nam du khách nhìn thấy bên người Diệp Thần đi theo hai nhân vật mỹ nữ, nhao nhao quăng ánh mắt ghen tỵ tới hướng hắn.

"Hừ! Tiểu tử này xem xét chính là tiểu bạch kiểm!"

"Biết rõ tài nguyên mỹ nữ thưa thớt, hắn còn một người chiếm

lấy hai cái, quá không có lòng công đức!"

"Còn không có dáng dấp đẹp trai như ta đâu, đoán chừng là đứa con ngốc của ông chủ nào đó."

"..."

Chương 725. Ngồi đu quay!

Diệp Thần nghe được những người này chua chua cũng không tiện phát tác, dù sao tại Hoa Hạ một cái nam nhân mang hai cái mỹ nữ, xác thực rất dễ dàng gây nên công phẫn.

"Sư tỷ, nếu không tìm một chỗ không người, đệ mang các người bay?"Diệp Thần đề nghị.

"Oa! Thối đệ đệ quá xấu, còn muốn song phi sao?"An Khả Hân nghe xong trợn to mắt nhìn Diệp Thần.

"Tiểu sư đệ, song phi đệ chịu nổi sao?"

Phượng Vũ Huyên thần bổ đao, Diệp Thần nghe xong kém chút thổ huyết, xem ra hai vị sư tỷ là hiểu lầm mình, hắn nói bay là thật bay lên trời a!

"Khụ khụ, đệ đi mua vé!"

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, tranh thủ thời gian tìm cái cớ đi ra, bằng không liền thành 'Người xấu' .

Rất nhanh, Diệp Thần mua phiếu, ba người cùng một chỗ ngồi vào bên trong xe cáp đu quay nhỏ, không gian không lớn, một nam hai nữ, theo đu quay chậm chạp chuyển động, bầu không khí bên trong theo thời gian qua cũng trở nên mập mờ!

"Khát quá a!"

Phượng Vũ Huyên nhìn xem Diệp Thần nuốt ngụm nước bọt.

"Tỷ cũng là, nóng quá!"

An Khả Hân gương mặt xinh đẹp ửng đỏ, cũng không biết là chân nhiệt nóng quá, hay là nguyên nhân khác tạo thành.

"Hắc hắc, sư tỷ nóng liền cởi quần áo thôi, dù sao nơi này cũng không ai nhìn thấy!"Diệp Thần thuận miệng mở câu trò đùa.

"Đại sắc lang!"

Ai ngờ An Khả Hân trực tiếp trợn nhìn Diệp Thần một chút, gắt giọng:"Tỷ mặc chính là váy, cởi xuống chẳng phải không còn gì! Tiểu sư đệ, bên trong đầu óc đệ đang suy nghĩ gì, muốn vụng trộm sao!"

"Ách"

Diệp Thần bó tay rồi, đang lúc hắn nghĩ giải thích trong lúc vô tình xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, xem đến hai nam nhân ngồi bên trong xe cáp phần sau, hai người này chính là nhìn chằm chặp cái xe cáp của mình.

Càng ngoài ý muốn chính là, Diệp Thần phát hiện chỗ cổ hai người này, đều có một hình xăm nhỏ bằng cái móng tay, tập trung nhìn vào giống y như lo thấy ở Cục Cảnh Sát!

"Sư đệ, đệ thế nào?"

Phượng Vũ Huyên thấy Diệp Thần nhìn xem bên ngoài ngẩn người, không khỏi trêu chọc nói:"Đệ sẽ không phải thật nghĩ song phi trong cáp treo đi?"

"Song phi?"

"Đệ muốn tỷ không có vấn đề, liền nhìn Khả Hân!"Phượng Vũ Huyên một mặt cười xấu xa.

"Tỷ cũng không quan trọng a!"

An Khả Hân khuôn mặt đỏ lên, ra vẻ trấn định nói:"Dù sao khi

còn bé sẽ đồng ý gả cho tiểu sư đệ, sớm tối đều là hắn người!"

Nói xong, hai nữ nhân đều mắt hạnh ngậm xuân nhìn xem Diệp Thần, chờ lấy hắn có thể đưa ra nhiệt liệt đáp lại.

"Sư tỷ, chúng ta bị người để mắt tới!"

Ai ngờ, Diệp Thần rất không hiểu phong tình tới một câu như vậy, nói xong chỉ chỉ xe cáp đằng sau.

"Ai chán ghét như vậy!"

An Khả Hân nghe xong tức điên lên, mắt nhìn thấy liền muốn cùng tiểu sư đệ cọ sát ra yêu hỏa hoa, hỗn đản xấu xa nào phá chuyện tốt của nàng?

Nàng cùng Phượng Vũ Huyên quay người nhìn về xe cáp phía sau lưng, không hẹn mà cùng giơ lên ngón tay giữa.

Hai nam nhân bên trong xe cáp đằng sau ngây ngẩn cả người, vừa rồi xảy ra chuyện gì, vì cái gì hai mỹ nữ lại dựng ngón giữa với bọn họ?

"Lão Hắc, hai nữ nhân này nhất định có thể bán cái giá tốt!"Một nam nhân đầu trọc trong đó nói với đồng bạn.

"Ta lại cảm thấy nam nhân kia càng đáng tiền!"

Nam nhân được gọi lão Hắc nhếch miệng cười một tiếng, âm trắc trắc nói:"Thận hắn khẳng định rất tốt, sẽ rất có giá trị!"

"Làm sao ngươi biết thận hắn tốt?"Đồng bạn hồ nghi.

"Nói nhảm!"

"Không nhìn hắn mang hai đại mỹ nữ sao, thận không tốt sao chơi nổi?"Lão Hắc bĩu môi nói.

"Ngọa tào! Anh bạn, ngươi thật là một cái lão tài xế, nói chuyện ất có đạo lý!"Đồng bọn giơ ngón tay cái lên tán thưởng.

"Nhớ kỹ, một hồi rơi xuống đất liền đem ba người này trói lại! Tạm thời cũng không thể lại trói ở Ninh Châu, nghỉ ngơi một đoạn thời gian lại nói, miễn cho ép cảnh sát!"Lão Hắc phân tích nói.

"Sợ cái gì, tổ chức của chúng ta như thế nào, mấy lính cảnh sát chọc nổi?"

"..."

Lão Hắc không nói chuyện, đồng bạn của hắn nói không sai, chỗ tổ chức hai người thế lực khổng lồ, không phải lính cảnh sát bình thường có thể đối phó!

Thời gian cực nhanh.

Chỉ chốc lát đu quay một vòng liền quay xong, Diệp Thần hạ xe cáp mang theo thở An Khả Hân cùng Phượng Vũ Huyên phì phò rời đi, bước nhanh tới rừng cây nhỏ nơi xa.

Bọn người Lão Hắc thấy thế vui mừng quá đỗi, nguyên bản công viên trò chơi nhiều người còn không tiện ra tay, không nghĩ Diệp Thần lại muốn chết chui vào trong rừng cây.

Rừng cây nhỏ.

"Sư đệ, đệ dẫn chúng ta chui rừng cây nhỏ, nếu như bị Tô Tuyết Di biết, có thể phạt đệ quỳ bàn phím đâu hay không?"An Khả Hân hé miệng cười trộm nói.

"Quỳ bàn phím?"

Phượng Vũ Huyên lắc đầu, trêu chọc nói:"Nếu là ta, liền để tiểu sư đệ quỳ sầu riêng!"

"Hai tỷ vẫn là sư tỷ của đệ sao?"

Diệp Thần dở khóc dở cười, giải thích nói:"Đệ mang các tỷ tiến đến, cũng không có ý khác, chính là muốn để hai ngốc bức kia theo vào!"

Vừa dứt lời, lão Hắc cùng đồng bọn hắn liền đi tới.

"Lão Hắc, tiểu tử này giống như đang mắng chúng ta!"

"Hắn dám!"

Lão Hắc hừ lạnh một tiếng, ngôn từ chính nghĩa nói:"Hắn mắng tên ngốc bức, cũng không phải chúng ta!"

Chương 726. Răng độc!

Phốc!

Nghe được cái này hai đối thoại tức cười này, Diệp Thần đều nhịn không được cười.

"Tiểu tử, ngươi cười cái cọng lông!"

Lão Hắc thấy thế cả giận nói"Nếu không phải xem ở phân thượng ngươi còn giá trị ít tiền, hiện tại đại gia ta liền đánh nổ ngươi!"

"Đừng nói nữa, trực tiếp dẫn người đi đi!"

Đồng bọn một bên nói, một bên từ trên thân lấy ra một cái đồ vật dạng ống tiêm, phần đuôi còn có mấy cây lông vũ.

Sưu!

Một tiếng âm thanh phá không vang lên, đồng bọn lão Hắc dùng miệng thổi, cây đồ vật dạng ống tiêm kia lập tức bắn ra mấy cây ngâm châm về phía Phượng Vũ Huyên!

Kết quả, Phượng Vũ Huyên hơi chút xê dịch liền tránh khỏi!

Mặc dù nàng không am hiểu võ học, nhưng dầu gì cũng là đồ đệ lão đầu, tránh né công kích người bình thường quá đơn giản!

"A, nha đầu này giống như có chút công phu a!"Đồng bọn hoảng sợ nói.

"Mỹ nữ, đừng ép ta động thủ! Thức thời theo chúng ta đi, cam đoan về sau các ngươi ăn ngon uống say, nếu không, ta không ngại

giết nữ nhân!"Lão Hắc thấy thế từ bên hông móc ra một khẩu súng ngắn đen nhánh, phía trên còn lắp đặt ống giảm thanh.

"Chỉ bằng phá súng trong tay ngươi cũng muốn giết sư tỷ ta?"

Diệp Thần cười lạnh, nói xong thân hình lóe lên thế mà biến mất không thấy!

"Kháo! Người đâu?"

Lão Hắc một mặt mộng bức, một giây sau hắn liền nghe được đồng bạn hét thảm một tiếng, quay đầu nhìn lại chỉ thấy Diệp Thần như quỷ mị xuất hiện ở phía sau bọn họ, đồng bạn bị Diệp Thần bóp cổ xách trong giữa không trung, đang ra sức giãy dụa lấy.

Làm sao Diệp Thần tay giống kìm sắt, tùy ý đồng bạn giãy giụa như thế nào, đều không làm nên chuyện gì!

"Hỗn đản, buông hắn ra!"

Lão Hắc giận tím mặt, đưa tay họng súng nhắm ngay Diệp Thần.

"Nói đi, tổ chức của các ngươi tên gọi là gì, chỗ dựa là ai, mục đích bắt cóc nhiều người như vậy là cái gì?"Diệp Thần lạnh lùng nhìn xem lão Hắc liên tiếp đưa ra cây hỏi.

"Tiểu tử, ngươi đi hỏi Diêm Vương gia đi!"

Lão Hắc giận không kềm được, nói xong cũng bóp cò.

Hưu hưu hưu!

Ba viên đạn cấp tốc vọt tới trên người Diệp Thần, mắt thấy Diệp Thần sẽ xuống mồ, trên mặt lão Hắc không khỏi lộ ra nụ cười đắc ý.

Nhưng hắn cao hứng không đủ một giây, một giây sau liền rốt cuộc không cười được!

Bởi vì Diệp Thần không chỉ có không chết, mà lại lúc đạn còn cách hắn còn cách một đoạn, tựa như đụng phải tấm thép nhao nhao rơi xuống, đầu viên đạn rơi trên mặt đất đều xẹp

"Ngươi, người là quỷ sao?"Lão Hắc thấy thế dọa đến thẳng nuốt nước bọt.

"Muốn gặp quỷ rất dễ dàng!"

Diệp Thần nhếch miệng lên cười đến rất quỷ dị, nói xong lòng bàn tay nôn lực, tất cả mọi người nghe được một tiếng vang xương đứt gãy.

Răng rắc!

Cổ đồng bọn bị Diệp Thần cưỡng ép bóp gãy.

Bịch!

Diệp Thần buông tay ra, đồng bọn Lão Hắc giống như chó chết ngã trên mặt đất, đã không có hô hấp.

"Vấn đề vừa rồi ngươi vẫn chưa trả lời ta đâu!"Ánh mắt Diệp Thần rét lạnh, từng bước một tới gần Lão Hắc.

"Ngươi, ngươi đừng ép ta!"

Lão Hắc vô ý thức lui về sau đi, bên trong ánh mắt tràn đầy hoảng sợ.

"Không trả lời đó là một con đường chết!"Diệp Thần tiếp tục tạo áp lực tâm lý cho lão Hắc.

"Chết thì chết!"

Chẳng ai ngờ rằng, lão Hắc nghe nói như thế thế mà không thèm đếm xỉa, chỉ thấy hàm răng hắn khẽ cắn, một giây sau liền miệng sùi bọt mép ngã xuống đất không dậy nổi, không ra mười giây người liền chết.

Chuyện đột nhiên xảy ra, Diệp Thần muốn ngăn lại đã tới đã không kịp!

"Sư đệ, người này thế nào?"An Khả Hân thấy thế ngây ngẩn cả người.

"Hắn là lắp răng độc, sư tỷ, đừng đụng hắn!"

Diệp Thần nói xong ngồi xổm người xuống nặn ra miệng Lão Hắc, quả nhiên, bên trong có một cỗ mùi hóa học xông vào mũi, răng độc đã cắn nát, chắc hẳn nọc độc giấu ở bên trong răng.

"Sư đệ, gia hỏa này là cái tổ chức gì, quá tàn nhẫn!"Phượng Vũ Huyên cau mày nói.

"Đệ cũng không rõ ràng!"

Diệp Thần lắc đầu, giờ phút này trong lòng của hắn cũng rất ảo não, không nghĩ tới đối phương lắp răng độc, mình nhất thời chủ quan vậy mà không có sớm phát hiện!

Lão Hắc chết, manh mối cũng đoạn mất, Diệp Thần bất đắc dĩ chỉ có thể báo cảnh, để cảnh sát xử lý việc này.

Xảy ra loại chuyện này An Khả Hân cũng đã mất đi hào hứng du ngoạn, vừa đúng lúc đến buổi trưa, hai nữ nhân không thể không lôi kéo Diệp Thần cùng các nàng đi ăn cái gì.

Rất nhanh, ba người tìm tới một quán sủi cảo, An Khả Hân nói nàng muốn ăn sủi cảo.

Đúng lúc này điện thoại Diệp Thần liền vang lên, xem xét lại là

Bạch Vĩnh Chính đánh tới.

"Diệp tiên sinh, tôi đột nhiên nhớ lại, vài ngày trước đã từng có người tới tìm tôi, hi vọng tôi có thể giúp bọn họ bắt cóc một chút nam nữ trẻ tuổi, tôi cảm thấy những người này quá tà môn, cho nên không có đáp ứng!"

"Là ai, còn có thể tìm tới bọn họ sao?"Diệp Thần nghe vậy cau mày nói.

"Tôi có hình của bọn họ, mà lại đầu lĩnh của bọn họ còn mời tôi đi tỉnh thành tham gia một cái hội đấu giá!"

"Lúc nào?"

"Đêm nay!"

"Tốt, ông trước tiên gửi ảnh chụp cho tôi!"

"Biết!"

Chương 727. Tiểu sắc cẩu, đi cửa ngách!

Bạch Vĩnh Chính lập tức đem ảnh chụp gửi qua, Diệp Thần mở ảnh chụp tập trung nhìn vào, phía trên có hai nam một nữ, hai nam nhân kia chính là Lão Hắc cùng đồng bọn của hắn vừa chết xong.

Mà nữ nhân thì trên cổ cũng có cái hình xăm con mắt to bằng móng tay!

"Lão Bạch, đáp ứng bọn họ, ban đêm tôi đi chung với ông tới tỉnh thành tham gia hội đấu giá!"

Diệp Thần thanh âm băng lãnh, hiện tại hắn đã có thể xác định nữ nhân này chính là đồng bọn Lão Hắc.

Ban đêm.

Diệp Thần cơm nước xong xuôi, bồi Tô Tuyết Di xem TV, điện thoại liền vang lên là Bạch Vĩnh Chính đánh tới.

"Diệp tiên sinh, tôi tại cửa sơn trang Vân Đỉnh!"

"Tốt, tôi lập tức ra!"

Diệp Thần cúp điện thoại, ôm Tô Tuyết Di hôn một cái trên trán nàng, cười nói:"Nàng dâu, lão công ra ngoài làm ít chuyện, tối nay trở về a!"

"Vậy anh nên về nhà sớm, bằng không em sợ!"Tô Tuyết Di chu miệng nhỏ, ánh mắt u oán nhìn xem Diệp Thần nói.

"Hắc hắc, yên tâm đi, có lão La ở đây ai cũng không làm gì được em!"

"..."

Tô Tuyết Di quay đầu nhìn lại, nhỏ sữa chó đang ghé vào trên ghế sa lon hết sức chuyên chú mà nhìn chằm chằm vào TV, trên TV đang phát ra nội y người mẫu, đầu lưỡi chó con nhả ra, thỉnh thoảng còn chảy nước miếng

Tiểu sắc cẩu này có thể bảo vệ mình sao?

Diệp Thần thấy nước miếng La Cực Thần sắp chảy đến trên ghế sa lon, tức giận đến một bàn tay đập vào trên đầu chó của, sau đó đổi thành kênh thể dục, bên trong đang phát ra nghi thức khai mạc World Cup tại Qatar!

"Gâu gâu!"

La Cực Thần rất phẫn nộ, Diệp Thần đánh hắn coi như xong, còn chuyển đi kênh mỹ nữ của hắn, quả thực ghê tởm đến cực điểm!

"Lão La, ngươi ít xem chút, bằng không nhịn chết thần thể ta cũng không chịu trách nhiệm!"Diệp Thần trêu chọc nói.

"Hừ!"

La Cực Thần khó thở, trực tiếp liếc mắt.

"Nàng dâu, sớm nghỉ ngơi một chút, lão công đi trước!"

Diệp Thần cũng lười phản ứng La Cực Thần, nói xong đứng dậy rời đi biệt thự

Màn đêm buông xuống.

Cảnh đêm tỉnh thành mười phần mê người, đèn nê ông đầu

đường đem trọn tòa thành thị chiếu sáng rực rỡ màu sắc.

Bạch Vĩnh Chính lái xe rất nhanh tới một tòa hội sở thương vụ tên là 'Anh Hoa'.

"Diệp tiên sinh, đến!"

"Ân."

Diệp Thần xuống xe, nhìn Hội Sở Anh Hoa trước mắt không khỏi nhíu nhíu mày, lại là phong cách kiến trúc kiểu Nhật?

"Lão Bạch, tòa hội sở này là tiểu quỷ tử mở?"Diệp Thần hỏi.

"Nghe nói lão bản là người Hoa!"

"Ai biến thái như vậy, sao kiểu gì cũng phải trang trí thành dáng vẻ quỷ tử?"

Diệp Thần một mặt ghét bỏ, ngắm nhìn bốn phía lại phát hiện nơi này đều là đỗ xe sang trọng, mà lại có không ít biển số xe đều là ngoài tỉnh!

Sau khi bảo an cửa kiểm tra thư mời Bạch Vĩnh Chính xong, chỉ chỉ cửa hông bên cạnh:

"Anh bạn, từ bên này đi vào đi!"

"Dựa vào cái gì?"

Bạch Vĩnh Chính bị ánh mắt miệt thị của bảo an chọc giận, cắn răng nói:"Có cửa chính không đi, tại sao cửa ngách!?"

"Kháo!"

Bảo an cũng là nóng tính, nghe được Bạch Vĩnh Chính nói như vậy lúc này nổi trận lôi đình, cả giận nói:"Giá trị bản thân một tỷ trở xuống, đều phải đi cửa ngách! Còn có, ngươi là lão tử của ai,

có gan nói thêm câu nữa!"

"Đi chết!"

Bạch Vĩnh Chính nào nhận qua cục tức này, lúc này một quyền hung hăng đánh tới phía bảo an.

Bảo an vội vàng không kịp chuẩn bị liền bị một quyền quật ngã, hai cái răng cửa bị đánh gãy, ngoài miệng rót đầy máu tươi nhìn rất thảm!

"Hỗn đản, dám ở đây nháo sự, chơi hắn!"

Các bảo an khác thấy thế quơ lấy gậy cao su, nhao nhao đánh tới hướng Bạch Vĩnh Chính.

Nhưng bọn họ chỉ là người bình thường, Bạch Vĩnh Chính lại là đỉnh cấp võ giả, thậm chí một chân đã bước vào Luyện Khí Kỳ, thu thập đám bảo an này rất dễ dàng!

Hiện trường rất nhanh truyền đến một mảnh tiếng kêu thảm thiết, không đến nửa phút, toàn bộ bảy tám tên bảo an ngã trên mặt đất.

"Dừng tay!"

Đúng lúc này, nơi xa truyền đến một tiếng khẽ kêu.

Diệp Thần nhìn lại, chỉ thấy một nữ nhân xinh đẹp mặc áo da, đi theo phía sau là hai cái tráng hán, đang bước nhanh tới bên này.

"Bạch lão đại, tôi hảo tâm mời ông tới tham gia hội đấu giá, ông không lĩnh tình coi như xong, còn động thủ đánh người của tôi, như vậy không tốt đâu?"Nữ nhân đi đến trước mặt Bạch Vĩnh Chính, lạnh lùng nhìn xem hắn nói.

"Hừ, người của cô mắt chó coi thường người khác, lão tử đánh bọn chúng đều là nhẹ!"Bạch Vĩnh Chính hừ lạnh nói.

"Đến cùng xảy ra chuyện gì?"

Nữ nhân cố nén tức giận, cũng may có một bảo vệ còn có thể nói chuyện, đem trọn vẹn một năm một mười nói cho nữ nhân.

"Bạch lão đại, đây là quy củ chỗ bản hội, lời mời của ông xác thực chỉ có thể đi cửa ngách!"

"Kháo!"

Bạch Vĩnh Chính vừa định nổi bão, lại nghe được Diệp Thần thản nhiên nói:"Lão Bạch, nếu đây là quy củ người ta, vậy chúng ta cứ dựa theo quy củ của nàng tới đi!"

"Vâng, Diệp tiên sinh!"

Trong lòng Bạch Vĩnh Chính giật mình, vừa rồi vào chỉ biết bão nổi, quên Diệp Thần còn đang bên cạnh.

"Bạch lão đại, vị tiên sinh này là?"

Nữ nhân nghi ngờ nhìn về phía Diệp Thần, theo nàng biết Bạch Vĩnh Chính là ‘Hoàng Đế Hắc Đạo’ Ninh Châu, vì cái gì cung kính với người trẻ tuổi này như thế, chẳng lẽ đối phương có lai lịch lớn?

Chương 728. Hội đấu giá mạng sống (hạ)!

"Ta gọi Diệp Thần, là bằng hữu Bạch lão đại."

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, hắn nhận ra nữ nhân chính là nữ nhân trên tấm ảnh cùng với Lão Hắc.

Nữ nhân trên dưới đánh giá Diệp Thần một chút, mỉm cười nói:

"Diệp tiên sinh, tiểu nữ tử Ngũ Tư Cầm, lần đầu gặp mặt chiếu cố nhiều hơn!"

"Chiếu cố chưa nói tới, bất quá tôi cũng không có thói quen đi cửa ngách, Ngũ tiểu thư cô nhìn làm sao bây giờ đâu?"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Tốt, tôi liền vì Diệp tiên sinh phá lệ một lần!"

Ngũ Tư Cầm cũng không ngốc, người sáng suốt đều có thể nhìn ra thân phận Diệp Thần tuyệt đối tại phía trên Bạch Vĩnh Chính, loại người này nàng đương nhiên sẽ không đắc tội.

"Đa tạ!"

Diệp Thần gật gật đầu, lập tức dẫn Bạch Vĩnh Chính cùng một chỗ từ cửa chính tiến vào hội sở.

"Quân Đao, lập tức để tổ chức đi thăm dò tư liệu người này, càng kỹ càng càng tốt!"Ngũ Tư Cầm nhìn xem bóng lưng Diệp Thần, nói với tráng hán bên cạnh.

"Minh bạch!"

Nam tử được gọi 'Quân Đao' ứng thanh quay người, rất nhanh liền biến mất ở trong màn đêm.

Lầu hai hội sở.

Diệp Thần cùng Bạch Vĩnh Chính từ trong thang máy ra, đứng đối diện là một nhân viên tạp vụ tướng mạo soái khí.

"Tiên sinh, xin ngài tạm thời bỏ điện thoại ra ngoài."Nhân viên tạp vụ ý cười đầy mặt nói.

"Còn muốn giao ra điện thoại?"

Bạch Vĩnh Chính nhíu mày, làm đại ca đã quen hắn rất không thích ứng bị người sai sử.

"Đúng, đây là quy củ hội đấu giá!"Phục vụ gật đầu.

"Lão Bạch, lấy di động ra đi!"

Diệp Thần nói xong tự mình đem điện thoại đặt ở trong hộp phục vụ đưa tới trước, Bạch Vĩnh Chính thấy thế bất đắc dĩ cũng chỉ có thể giao ra điện thoại di động của mình.

"Hai vị mời đi trước phòng bán đấu giá nghỉ ngơi, mười phút sau hội đấu giá chính thức bắt đầu!"Phục vụ nhắc nhở.

"Quá nhiều chuyện!"

Bạch Vĩnh Chính hùng hùng hổ hổ đi, có người chuyên đem hắn cùng Diệp Thần dẫn tới phòng bán đấu giá.

Nói là phòng bán đấu giá, kỳ thật chính là cái phòng họp cỡ nhỏ, ước chừng dáng vẻ có thể chứa đựng một trăm người, phía trên có cái đài chủ tịch, phía dưới trưng bày mấy chục chỗ ngồi da thật.

Hiện trường đã có không ít người ngồi xuống, có người đang nhỏ giọng trò chuyện, có người vùi đầu nhìn điện thoại.

"Diệp tiên sinh, chúng ta ngồi chỗ nào?"Bạch Vĩnh Chính hỏi.

"Tùy tiện đi!"

Diệp Thần tìm cái ghế dựa lân cận ngồi xuống, một nam nhân âu phục giày da bên cạnh lườm Diệp Thần một chút, kinh ngạc nói:

"Người trẻ tuổi, cậu cũng có thể tới tham gia loại hội đấu giá này?"

"Vì cái gì tôi không thể tới tham gia?"

Diệp Thần có chút hiếu kỳ mà hỏi:"Chẳng lẽ tham gia hội đấu giá còn có hạn chế tuổi tác sao?"

Nam nhân quan sát tỉ mỉ Diệp Thần một chút, nói câu:"Nhìn dáng vẻ cậu cũng không giống có bệnh, chẳng lẽ là trong nhà có người bệnh?"

"Thảo! Con mẹ nó ngươi nói nhăng gì đấy!"

Bạch Vĩnh Chính nghe được nam nhân nói như vậy, đứng người lên, làm bộ liền muốn động thủ thu thập đối phương.

"Lão Bạch, chớ làm loạn!"Diệp Thần trừng Bạch Vĩnh Chính một chút, lập tức quay đầu nhìn về phía nam nhân hỏi:"Đại ca, đại ca nói trong nhà tôi có người bệnh, rốt cuộc là ý gì?"

"Tiểu huynh đệ, cậu là lần đầu tiên tới tham gia hội đấu giá sao?"Nam nhân thật cũng không bị hù dọa, chỉ là tò mò nhìn Diệp Thần.

"Đúng, lần đầu tiên tôi tới!"

"Vậy thì khó trách!"

Nam nhân bừng tỉnh đại ngộ, bĩu môi nói:"Chờ hội đấu giá bắt đầu chính cậu xem đi, tôi không nói!"

"..."

Diệp Thần khẽ nhíu mày, cái hội đấu giá gì thần bí như vậy, còn muốn thừa nước đục thả câu?

Qua ước chừng một điếu thuốc công phu, hội đấu giá bắt đầu!

Ngũ Tư Cầm dẫn đầu đi đến đài chủ tịch, quét đám người một chút, cười nói:"Cảm tạ các vị đến hội đấu giá 'Mạng Sống', hôm nay hàng tốt nhiều hơn, nhất định sẽ không để cho các vị thất vọng!"

Hội đấu giá Mạng Sống?

Diệp Thần nghe được cái tên này không khỏi ngẩn người, danh tự này nghe thật quỷ dị, lại máu me.

"Ngũ tiểu thư, đừng nói nhiều như vậy, tranh thủ thời gian bắt đầu hội đấu giá đi!"

"Đúng a, mau đem hàng lấy ra ngó ngó!"

"..."

Ngũ Tư Cầm vừa dứt lời, dưới đài liền sôi trào, những người nhìn bề ngoài âu phục giày da, hào hoa phong nhã kia, giờ phút này đều như bị điên, hưng phấn dị thường!

"Xin mọi người an tâm chớ vội, hội đấu giá lập tức bắt đầu!"

Ngũ Tư Cầm yên nhiên cười một tiếng, nói xong vỗ tay phát ra tiếng, hậu trường lập tức đi tới hai tên tráng hán dáng người khôi ngô.

Mà tại hán ở giữa hai tên tráng, mang lấy một người bị trói gô, đầu đội miếng vải đen.

"Diệp tiên sinh, bọn họ cũng không phải là muốn buôn bán người đi?"Bạch Vĩnh Chính tò mò hỏi.

Diệp Thần mơ hồ đoán được cái gì, lắc đầu, ngữ khí đột nhiên trở nên lạnh nói:

"Nếu như tôi không có đoán sai, đám người này là buôn bán bộ phận, làm việc tháo bộ phận thân thể xuống!"

"A?"

Nghe được lời nói này, cho dù là Bạch Vĩnh Chính lăn lộn cả một đời hắc đạo, cũng không nhịn được toàn thân nổi da gà!

"Các vị, mời xem hàng!"

Ngũ Tư Cầm nói xong đưa tay đem khăn trùm đầu người này hái đi, một khuôn mặt nam nhân trẻ tuổi bày ra, mọi người dưới đài thấy thế lập tức một mảnh xôn xao!

Chương 729. Hội đấu giá mạng sống (trung)!

"Quá tốt rồi, tiểu tử này nhìn rất khỏe mạnh, hàng không tệ!"

"Ngũ tiểu thư, tranh thủ thời gian ra giá đi!"

"..."

Ngũ Tư Cầm hắng giọng một cái, trên mặt nở nụ cười nói với mọi người:"Mọi người đừng nóng vội, hôm nay hàng tốt còn rất nhiều a!"

"Hôm nay đấu giá trái tim nam tử bắt đầu từ 300, thận 200, phổi 100"

Giá từng bộ phận nội tạng từ trong miệng Ngũ Tư Cầm nói ra, mà nam tử bị trói ánh mắt tràn đầy sợ hãi, hắn có lẽ làm sao cũng không nghĩ đến, mình có một ngày sẽ bị người coi như gia súc, đem nội tạng toàn thân hái đi!

Chỉ tiếc miệng của hắn bị bịt chặn, bằng không kiểu gì cũng phải hô cứu mạng!

"Ta muốn trái tim, ta ra bốn triệu!"

"Ta muốn thận"

Mọi người dưới đài nhao nhao ra giá, giờ khắc này nhân tính mẫn diệt, ở trong mắt những người có tiền này nam tử đã sớm là người chết, thứ còn lại chỉ là nội tạng!

"Vương bát đản!"

Bạch Vĩnh Chính thấy cảnh này cũng nhịn không được siết chặt nắm đấm, cắn răng nói:"Con đàn bà này thật là đáng chết, ngay cả sinh ý này cũng dám làm!"

"Hung ác không phải nàng, mà là tổ chức sau lưng nàng!"

Diệp Thần một mặt bình tĩnh, hắn biết bằng vào Ngũ Tư Cầm là không làm nên chuyện, hắc thủ phía sau màn mới thật sự là người đáng chết.

"Diệp tiên sinh, nếu không chúng ta báo cảnh đi?"Bạch Vĩnh Chính quên thân phận của mình, giờ khắc này hắn chỉ muốn làm một công dân tốt.

"Ân, ông nghĩ biện pháp cầm di động về báo cảnh đi!"

Diệp Thần gật gật đầu, báo cảnh cũng có thể tiến một bước thăm dò thực lực tổ chức này.

Bạch Vĩnh Chính đạt được khẳng định trả lời chắc chắn, đứng người lên thở phì phò đi ra ngoài, hắn muốn tìm nhân viên tạp vụ kia cầm lại điện thoại

Vòng đấu giá thứ nhất rất nhanh liền kết thúc, nam tử trẻ tuổi bị bán sạch sành sanh, lúc hắn kéo xuống dưới kệ, Diệp Thần từ trong mắt của hắn nhìn thấy cái tuyệt vọng gọi là 'Sinh không thể luyến'!

Rất nhanh, vòng thứ hai đấu giá bắt đầu.

"Các vị, tiếp xuống đấu giá là vị nữ hài a, ngoại trừ nội tạng, trứng của nàng cũng là vật phẩm đấu giá a!"Ngũ Tư Cầm hé miệng cười một tiếng.

"Ngũ tiểu thư, đừng nói nhảm, mau tới hàng đi!"

"Đúng a, lão bà ta vẫn chờ thận để cứu mạng đây, nhanh lên!"

"..."

Diệp Thần nhìn lướt qua bọn gia hỏa mất hết nhân tính này, mấy tên cặn bã này, cũng không xứng còn sống!

Trên thế giới hàng năm có 2,5 triệu người mất tích bí ẩn, nội tạng chảy vào chợ đen, chỉ cần người nguyện ý trả tiền cho nhu cầu cấp bách cấy ghép, thị trường vận chuyển còn có thể nghiền ra ích lợi, và sẽ có người không từ thủ đoạn đi xúc tiến chuyện này hoàn thành.

Đầu lợi ích này đẫm máu này cứ thế vận chuyển không ngừng, năm này tháng nọ, chế tạo ra từng tràng tài phú cuồng hoan thịnh yến.

Nhưng cuối cùng người bị hại, vĩnh viễn là người nghèo tầng dưới chót.

Có ít người là bị lừa ra nước ngoài làm công, nhất là lừa gạt đi Miến Quốc chiếm đa số, kết quả vừa tới nước ngoài liền bị cắt thận, nhưng bọn họ coi như may mắn, thiếu quả thận ít nhiều còn có thể sống thêm mấy năm!

Đụng tới tổ chức giống Ngũ Tư Cầm, trực tiếp bắt cóc tống tiền nội tạng toàn thân đều bị móc sạch bán đi, tương đương trực tiếp tuyên án tử hình.

Rất nhanh, vòng thứ hai đấu giá bắt đầu, hai tên tráng hán mang theo một nữ tử thân hình mảnh mai lên đài.

Ngũ Tư Cầm để lộ khăn trùm đầu nữ tử, Diệp Thần tập trung nhìn vào lập tức một cỗ sát ý ngập trời xông lên đầu!

Quả nhiên là Diệp Uyển Nhi!

Lúc này Diệp Uyển Nhi hiển nhiên chấn kinh quá độ, gương mặt xinh đẹp dọa đến tái nhợt, hai chân ngăn không được run rẩy.

Mọi người dưới đài nhìn thấy Diệp Uyển Nhi xinh đẹp như hoa, lập tức nghị luận ầm ĩ.

"Chậc chậc, xinh đẹp như vậy sẽ chết, quá đáng tiếc!"

"Tôn lão bản, nếu không ngươi mua về làm tiểu thiếp thôi!"

"Dẹp đi đi, ta chỉ cần lá gan nàng, về phần cả người thì vẫn là thôi đi!"

"..."

Những phú thương có tiền này trong lúc nói cười, liền đem Diệp Uyển Nhi 'Chia cắt', có người muốn trái tim, cũng có muốn thận, bọn họ giống mua thức ăn tại chợ bán thức ăn, căn bản không có đem Diệp Uyển Nhi đối đãi như người!

"Ngũ tiểu thư, nội tạng sống của chúng ta sẽ không xảy ra vấn đề chứ?"

Đột nhiên, hiện trường có người đưa ra chất vấn.

Ngũ Tư Cầm nhìn người kia một chút, mỉm cười cười nói:"Vị tiên sinh này xin yên tâm, chúng tôi đều là bỏ đi nội tạng tại hiện trường, sau đó không vận đến địa điểm chỉ định hộ khách, hộ khách có thể tự mình đi phòng giải phẫu nhìn công tác cắt bỏ nội tạng!"

"Vậy ta yên tâm!"

Nam nhân vừa rồi đặt câu hỏi đảo mắt, tiện hề hề cười nói:"Trứng nàng giá bao nhiêu, ta muốn!"

"Thực không dám giấu giếm, vị tiểu thư này là quản lý cấp cao trong công ty lớn, thuộc về đám người IQ cao, cho nên trứng nàng khởi điểm từ một triệu!"Ngũ Tư Cầm thản nhiên nói.

"Ta ra 1.5 tiệu!"

"Ta ra 2 triệu!"

"..."

Hiển nhiên các phú thương nguyện ý vì 'IQ cao' Tính tiền, rất nhanh trứng Diệp Uyển Nhi liền bị xào đến 5 triệu, tương đương với giá tiền trái tim của nam tử vừa rồi!

Chương 730. Hội đấu giá mạng sống (thượng)!

Đúng lúc này, một nam tử mặc áo đen bước nhanh lên đài, nhỏ giọng nói vài câu bên tai Ngũ Tư Cầm.

Ngũ Tư Cầm nghe xong khẽ gật đầu, thần sắc trong nháy mắt trở nên âm lãnh, quay đầu nhìn một chút hướng vị trí Diệp Thần.

"Ngũ tiểu thư, tranh thủ thời gian đấu giá a, ta còn muốn chạy trở về nói chuyện làm ăn đây!"

"Tốt, đấu giá bắt đầu!"

Ngũ Tư Cầm lần này rất sảng khoái, không đến năm phút liền đem nội tạng toàn thân Diệp Uyển Nhi bán đấu giá ra.

"Các vị, buổi đấu giá hôm nay dừng ở đây!"Ngũ Tư Cầm mỉm cười.

Đám người nghe xong kết thúc, oán trách vài câu cũng dần dần đứng dậy rời đi, chỉ có Diệp Thần ngồi trên ghế từ đầu đến cuối không nói một lời.

Rốt cục, đợi đến cuối cùng một người đều đi, Ngũ Tư Cầm mang theo tên nam nhân vừa rồi đi xuống đài, trực tiếp đi vào bên người Diệp Thần.

Cùng lúc đó, hậu trường hội đấu giá đột nhiên tuôn ra mấy chục tên tráng hán, bọn họ cầm trong tay côn bổng đao cụ, đem Diệp Thần bao bọc vây quanh.

"Các ngươi muốn làm gì?"

Diệp Thần chậm rãi đứng dậy, lạnh lùng nhìn xem Ngũ Tư Cầm.

"Diệp tiên sinh, ngươi biết phá hư quy tắc trò chơi hậu quả là cái gì không?"

Ngũ Tư Cầm không có chút nào ý sợ hãi, cười lạnh nói:"Ta mặc kệ ngươi là người cảnh sát, hay là người Bạch lão đại, hôm nay ngươi muốn rời đi nơi này chỉ sợ phải cho ta một cái công đạo!"

"Ngươi muốn bàn giao cái gì?"Diệp Thần âm thanh lạnh lùng nói.

"Rất đơn giản, ngươi cùng Bạch lão đại đều lưu lại hai cái thận, liền có thể đi!"Ngũ Tư Cầm nói xong vỗ tay phát ra tiếng.

Diệp Thần quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Bạch Vĩnh Chính bị người kéo ra, trên mặt xanh một miếng tím một khối, hiển nhiên bị đánh không nhẹ.

"Diệp tiên sinh, thật xin lỗi, tôi"

Bạch Vĩnh Chính ngẩng đầu, hai con mắt sưng giống như quả đào, mặt mũi tràn đầy áy náy nhìn xem Diệp Thần.

"Lão Bạch, ông đừng nói chuyện!"

Sắc mặt Diệp Thần tái xanh, âm thanh lạnh lùng nói:"Yên tâm, tôi sẽ không để cho ông chịu đòn không công!"

"Hừ! Diệp tiên sinh, nghe khẩu khí ngươi còn nghĩ động thủ cùng chúng ta sao?"Ngũ Tư Cầm nghe xong không khỏi cười lạnh.

"Có vấn đề sao?"

"Tiểu tử, ngươi có phải đánh giá quá cao thực lực của mình hay không?"

Nam tử bên cạnh Ngũ Tư Cầm nghe vậy cả giận nói:"Lúc đầu chỉ muốn muốn hai cái thận các ngươi, hiện tại đem mệnh lưu lại đi!"

"Muốn chết!"

Diệp Thần đưa tay một chưởng, trực tiếp đập vào nam tử ngực.

Oanh!

Nam tử ngay cả hừ đều không có hừ một tiếng, trong nháy mắt hóa thành một vũng máu sương mù!

Bọn người Ngũ Tư Cầm ở bên cạnh bị tung tóe một thân máu, toàn bộ phòng đấu giá lập tức tràn ngập một cỗ mùi máu tươi khiến người buồn nôn!

"Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai?"

Ngũ Tư Cầm coi như gan lớn, thấy cảnh này thế mà không có dọa ngất đi.

Ngược lại là những lưu manh hung thần ác sát cầm trong tay côn bổng kia, dọa đến oa oa kêu to, quay người co cẳng liền chạy!

"Muốn chạy, khả năng sao?"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, nhẹ nhàng vung tay lên, hiện trường lập tức thêm ra mười cái 'Hỏa cầu', tiếng kêu thảm thiết một mảnh, trong chớp mắt phòng đấu giá liền nhiều mười mấy chồng tro cốt.

"..."

Ngũ Tư Cầm há to miệng, tròng mắt đều muốn trợn lồi ra, nàng sợ, thế nhưng là hạ tràng chạy trốn đang ở trước mắt, nàng ngay cả dũng khí chạy trốn đi đều đánh mất.

"Dám bắt cóc muội muội Diệp Thần ta, ai cho các ngươi lá gan?"

Diệp Thần thanh âm băng lãnh, phảng phất từ Địa Phủ U Minh Giới truyền đến, khiến người rùng mình.

"Diệp, Diệp tiên sinh, cái này, đây đều là cái hiểu lầm, muội muội ngài là?"Ngũ Tư Cầm cực lực khống chế nội tâm sợ hãi, run giọng hỏi.

"Diệp Uyển Nhi là ngươi bắt đến a, hay là Lão Hắc kia?"Diệp Thần chất vấn.

"Lão Hắc?"

Ngũ Tư Cầm nghe vậy quá sợ hãi, khó trách đêm nay không thấy được Lão Hắc bọn họ, gọi điện thoại cũng không tiếp, không có gì bất ngờ xảy ra hẳn là bị người trẻ tuổi trước mắt này xử lý!

"Ngươi vẫn chưa trả lời vấn đề ta đâu!"

"Là, là Lão Hắc, việc này tôi không biết chút nào!"Ngũ Tư Cầm đem hết thảy đẩy lên trên đầu người chết.

Diệp Thần tự nhiên không tin chuyện hoang đường của nàng, bất quá hắn cũng không dự định giết Ngũ Tư Cầm, mà là hỏi:

"Tổ chức các ngươi tên gọi là gì, ai là người phụ trách, tổng bộ ở đâu?"

"Cái này"

Ngũ Tư Cầm tự biết khó thoát khỏi cái chết, nàng quyết tâm liều mạng vừa mới chuẩn bị cắn răng tự sát, ai ngờ Diệp Thần trực tiếp một bàn tay vỗ vào trên mặt nàng.

Ba!

Một tiếng vang giòn, Ngũ Tư Cầm 'Oa' Phun ra mấy cái răng, trong đó có một cái răng đen sì, Diệp Thần một chút liền nhận ra là răng độc, trực tiếp nhấc chân giẫm nát!

Ngũ Tư Cầm thấy thế trợn tròn mắt, muốn chết đều không chết được?

"Ngươi giết ta đi, ta sẽ không nói!"Ngũ Tư Cầm gắt một cái bọt máu, hận hận trừng mắt Diệp Thần.

"Ngươi cho rằng không nói là được rồi sao?"

Diệp Thần cười lạnh, nói xong như thiểm điện đưa bàn tay chụp tại đỉnh đầu Ngũ Tư Cầm, rất nhanh, tin tức trong đầu đối phương đều bị Diệp Thần thu hoạch!

Chương 731. Vĩnh Sinh Hội!

Nguyên lai tổ chức này tên gọi 'Vĩnh Sinh Hội' Khiến Diệp Thần cảm thấy kinh ngạc chính là, tổ chức này tại mỗi một cái tỉnh Hoa Hạ đều có chi nhánh, Ngũ Tư Cầm chính là một người phụ trách nhỏ tại Thiên Nam, về cấp trên của nàng.

Chính bản thân Ngũ Tư Cầm cũng không biết là ai, thượng hạ cấp tổ chức này chưa từng gặp mặt, đều là thông qua bưu kiện liên hệ.

Diệp Thần đạt được tất cả tin tức chỉ những thứ này, ngoại trừ biết được danh tự tổ chức, cơ hồ không thu hoạch được gì!

"Giấu còn rất sâu!"Diệp Thần hừ lạnh nói.

"Diệp tiên sinh, nữ nhân này xử trí như thế nào, muốn hay không"Bạch Vĩnh Chính nói đến một nửa, làm cái động tác cắt cổ.

"Không, giữ lại nàng còn hữu dụng! Ông nhìn xem nàng cho tôi, đừng để nàng chạy!"

Diệp Thần nói xong trực tiếp đi hướng hậu đài, rất nhanh, hắn liền trong một gian kho hàng ở phía sau tìm được Diệp Uyển Nhi.

Nơi này bị bố trí thành dáng vẻ phòng giải phẫu, Diệp Uyển Nhi cùng nam tử bị đấu giá kia đang nằm ở trên bàn phẫu thuật, mấy tên bác sĩ mặc y phục giải phẫu, trận địa sẵn sàng chuẩn bị làm công việc tháo bộ phận xuống!

"Ngươi là ai, ai bảo ngươi tiến đến!"

Một bác sĩ đeo kính nhìn thấy Diệp Thần xâm nhập, lập tức tiến lên tức giận quát lớn.

"Chết!"

Diệp Thần đều không có nói nhảm một câu, đối mặt bác sĩ chất vấn hắn vỗ ra một chưởng, bác sĩ lập tức hóa thành một vũng máu sương mù!

Bác sĩ còn lại thấy cảnh này tất cả đều sợ choáng váng, nhát gan chút trực tiếp đặt mông ngồi trên mặt đất.

"Tiên sinh, ngươi, ngươi muốn làm gì?"Một bác sĩ cả gan hỏi.

"Các ngươi đều đáng chết!"

Diệp Thần thanh âm băng lãnh, nói xong đưa tay giương lên mấy đạo kình khí bắn ra, mấy tên bác sĩ không kịp phản ứng nhao nhao ngã xuống đất mất mạng!

"Uyển Nhi!"

Diệp Thần giết những bác sĩ vô lương này, bước nhanh đi đến trước bàn giải phẫu mới phát hiện, Diệp Uyển Nhi đã bị tiêm vào thuốc tê đã hôn mê.

Cũng may Diệp Thần đem một đạo chân khí rót vào trong cơ thể Diệp Uyển Nhi, nàng rất nhanh liền tỉnh lại.

Diệp Uyển Nhi chậm rãi mở hai mắt ra, trong mơ mơ màng màng nàng phảng phất thấy được Diệp Thần, Diệp Uyển Nhi lúc này nhịn không được khóc ra thành tiếng

"Ô ô ca, làm sao anh lại chết?"

"Nha đầu ngốc, ai nói anh chết đi?"Diệp Thần nghe xong kém chút thổ huyết, tình cảm cô nàng này còn tưởng rằng mình chết đâu?

"Em, em không chết sao?"

"Đương nhiên, em sờ sờ người chết lại có nhiệt độ sao?"Diệp Thần dở khóc dở cười, đành phải đem tay Diệp Uyển Nhi áp vào trên trán mình.

Diệp Uyển Nhi cảm nhận được nhiệt độ cơ thể Diệp Thần, lúc này mới tỉnh táo lại, mặt mũi tràn đầy vui vẻ nói

"Ca, chúng ta thật không chết sao!"

"Ách Uyển Nhi, anh đi trước đi!"

Diệp Thần tức xạm mặt lại, đem Diệp Uyển Nhi đỡ xuống bàn giải phẫu, vừa mới chuẩn bị rời đi đã thấy Diệp Uyển Nhi chỉ vào nam tử kia nói

"Ca, anh mau cứu hắn đi!"

"Suýt nữa quên mất!"

Diệp Thần gật gật đầu, cong ngón búng ra một đạo kình khí bắn vào trong cơ thể nam tử, rất nhanh nam tử liền tỉnh lại.

"Tôi, tôi không chết?"

Sau khi nam tử tỉnh lại ngắm nhìn bốn phía, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nhìn xem Diệp Thần cùng Diệp Uyển Nhi.

"Anh bạn, đi nhanh lên đi, về sau đi ra ngoài cẩn thận một chút!"

Diệp Thần nói xong cũng không có lại phản ứng nam tử, dù sao vốn không quen biết, có thể cứu hắn đã không tệ!

Từ phòng giải phẫu rời đi, Diệp Thần mang theo Diệp Uyển Nhi trở lại phòng bán đấu giá, lại nhìn thấy Bạch Vĩnh Chính đã đem Ngũ Tư Cầm giẫm tại dưới lòng bàn chân, ngực cắm một thanh chủy thủ sắc bén, máu tươi đang từ vết thương không ngừng tuôn ra.

"Lão Bạch, ông làm gì vậy?"Diệp Thần thấy thế nhíu mày hỏi.

"Diệp tiên sinh, vừa rồi con đàn bà này còn nghĩ chạy, tôi ra tay nặng một chút"Bạch Vĩnh Chính lúng túng nói.

"Quên đi, chúng ta đi thôi!"

Diệp Thần liếc qua Ngũ Tư Cầm mất đi sức sống, để Bạch Vĩnh Chính lục soát một chút, từ trên người nàng tìm tới một cái điện thoại di động, cùng một cái đồ vật cùng loại chìa khóa xe, phía trên có cái nút màu đỏ.

"Đây là cái quỷ gì?"

Bạch Vĩnh Chính nói xong cũng nhấn xuống nút màu đỏ.

"Đừng ấn!"

Diệp Thần còn chưa kịp ngăn lại, con hàng Bạch Vĩnh Chính này đã ấn mất.

Oanh!

Một tiếng nổ vang!

Thân thể Ngũ Tư Cầm trực tiếp nổ tung, huyết nhục văng tung tóe nổ thành cặn bã, trong phòng đấu giá nháy mắt khắp nơi đều là huyết nhục còn sót lại.

Cũng may Diệp Thần có chân khí hộ thể, hắn cùng Diệp Uyển Nhi lông tóc không tổn hao gì, một giọt máu đều không có tung tóe trên người, mà Bạch Vĩnh Chính thì xui xẻo, trực tiếp bị sóng khí lật tung ra ngoài đến mấy mét, nặng nề mà đập xuống đất, cánh tay đều té gãy!

"Kháo!"

Bạch Vĩnh Chính chịu đựng kịch liệt đau nhức từ dưới đất bò

dậy, nhìn xem cả phòng huyết tinh nhịn không được văng tục nói.

"Ọe!"

Diệp Uyển Nhi trực tiếp bị một màn này làm cho buồn nôn, nhịn không được liên tục nôn mửa tại chỗ.

"Đi thôi!"

Sắc mặt Diệp Thần nghiêm túc, không nghĩ tới 'Vĩnh Sinh Hội' cài bom trong cơ thể người nhà, thật mẹ nó hung ác!

"Đàn bà thúi, chết đều chán ghét như vậy!"

Bạch Vĩnh Chính hùng hùng hổ hổ đi theo Diệp Thần rời đi, bất quá tài xế lúc lái về Ninh Châu đổi thành Diệp Thần, cánh tay của hắn đã gãy mất không làm được gì.

Chương 732. Hắc Bạch Vô Thường!

Rất nhanh, Diệp Thần lái xe trở lại Ninh Châu, hắn trước tiên đem Diệp Uyển Nhi đưa về nhà.

"Diệp Thần, quá cảm tạ cậu!"

Trần Đạt thấy nữ nhi bình yên vô sự trở về, nắm thật chặt tay Diệp Thần, mặt mũi tràn đầy cảm kích nói.

"Chú Trần khách khí, Uyển Nhi là muội muội cháu, cứu nàng là hẳn là!"

Diệp Thần trấn an Trần Đạt vài câu, quay đầu nhìn về phía Diệp Uyển Nhi, hỏi:"Uyển nhi, em bị bắt ở chỗ đó sao, bọn chúng vì sao lại bắt em ở đấy?"

Ninh Châu nhiều người như vậy, duy chỉ có tìm tới Diệp Uyển Nhi, vận khí không có đen đủi như vậy đi?

"Em đều không nhớ rõ, ngày đó em cùng đồng sự ăn cơm, uống một chút rượu, chờ em tỉnh lại đã bị bắt!"Diệp Uyển Nhi hồi ức đạo.

"Là Tào Húc Hiểu đi?"

Trần Đạt nghe xong không khỏi có chút nổi nóng đạo"Ta đã sớm nói tiểu tử kia không phải người tốt, Uyển Nhi con còn không phải cùng hắn kết giao, quả nhiên xảy ra chuyện đi?"

"Tào Húc Hiểu?"

"Hắn, hắn là đồng nghiệp của em, gần đây từ Đảo quốc du học trở về, vừa mới tiến công ty không lâu!"

Diệp Uyển Nhi khuôn mặt đỏ lên, giải thích cho Diệp Thần nói:"Bất quá em không cùng hắn kết giao, là hắn muốn theo đuổi em!"

"Ngày mai anh đi công ty của em nhìn xem, Uyển Nhi em sớm nghỉ ngơi một chút đi!"

Diệp Thần cũng không lưu lại nhiều, hàn huyên vài câu liền từ nhà Diệp Uyển Nhi rời đi, vừa mới chuẩn bị về sơn trang Vân Đỉnh, kết quả lại nhận được Kiều An Na gọi điện thoại tới.

"Sư đệ, đệ ở đâu?"

Trong điện thoại, Kiều An Na ngữ khí có vẻ hơi lo lắng.

"Đệ ở nội thành, sư tỷ, xảy ra chuyện gì?"Diệp Thần cau mày nói.

"Đệ mau tới nhà ta, xảy ra chuyện!"

"Tốt, đệ lập tức tới ~!"

Diệp Thần không kịp hỏi kỹ, cúp điện thoại một cước chân ga đạp xuống, ô tô gào thét một tiếng như là dã thú liền xông ra ngoài, Bạch Vĩnh Chính ngồi ở vị trí kế bên tài xế dọa đến gắt gao tay nắm cửa.

Diệp tiên sinh không đi thi đua xe F1 có thể tiếc

Nguyên bản hai mươi phút đường xe, Diệp Thần không đến mười phút liền chạy tới chỗ biệt thự Kiều An Na, nửa đường hắn còn rút điện thoại gọi cho Viên đại đầu.

"Lão Bạch, chính ông có thể lái xe trở về chứ?"

"Không có vấn đề, Diệp tiên sinh ngài yên tâm!"Bạch Vĩnh Chính gật đầu.

Diệp Thần nghe vậy gật gật đầu, quay người trong chớp mắt liền biến mất không gặp.

Bóng đêm mông lung.

Tới lúc Diệp Thần đuổi tới cửa biệt thự Kiều An Na, lập tức cảm nhận được một cỗ ý lạnh đến tận xương tuỷ, biệt thự trước mắt cũng bị một cỗ sương mù màu đen quanh quẩn, mà cỗ sương mù màu đen này Diệp Thần đã từng gặp tại Minh giới.

Không để ý tới suy nghĩ nhiều, Diệp Thần xông vào biệt thự, mấy sư tỷ Kiều An Na chính vây quanh ở phòng khách, trên mặt đều viết đầy vẻ hoảng sợ.

"Sư tỷ, xảy ra chuyện gì?"Diệp Thần thấy thế vội vàng qua hỏi thăm.

"Sư đệ rốt cuộc đã đến, Thất sư muội xảy ra chuyện!"

Kiều An Na nhìn thấy Diệp Thần cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, nhanh lên đem hắn kéo đến trong phòng khách, chỉ thấy Tần Mặc Diêu nằm trên mặt đất nhắm mắt bất tỉnh.

"Thất sư tỷ?"

Diệp Thần thấy thế sững sờ, chỉ nghe Thượng Quan Dĩnh nói"Vừa rồi chúng ta đang xem TV, đột nhiên một trận âm phong thổi qua, ngay sau đó hai tên gia hỏa một đen một trắng liền xuất hiện ở phòng khách, bọn họ nói muốn dẫn đi Thất sư muội!"

"Một đen một trắng?"

"Sư đệ, hẳn là Hắc Bạch Vô Thường Địa Phủ!"Nhan Thanh ở một bên nói.

"Lẽ nào lại như vậy! Hai người này thế mà còn dám đánh chủ ý Thất sư tỷ!"

Diệp Thần nghe xong giận không chỗ phát tiết, vốn cho rằng có Quỷ U Long thay mình làm chủ, Hắc Bạch Vô Thường không dám làm loạn, không nghĩ tới hai gia hỏa này thế mà thừa dịp mình không ở bắt đi?

"Sư đệ, bây giờ chúng ta nên làm cái gì?"Kiều An Na nóng vội nói.

"Sư tỷ yên tâm, đệ sẽ không để cho bọn họ mang đi hồn phách Thất sư tỷ!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, hắn biết Hắc Bạch Vô Thường còn chưa đi xa, bằng không cỗ sương mù quanh quẩn tại biệt thự kia sớm tản.

Quả nhiên, vừa dứt lời, đèn trong biệt thự đột nhiên toàn bộ màu đen, cảnh tượng chung quanh cũng thay đổi thành một mảnh hoang dã, cái này thế nhưng dọa cho bọn người Kiều An Na phát sợ!

"Khặc khặc"

Lúc này, trống trải hoang dã đột nhiên truyền đến một trận tiếng cười khiến da đầu run lên.

"Cười cái cọng lông! Hắc Bạch Vô Thường, các ngươi có gan liền hiện thân ra!"Diệp Thần nổi trận lôi đình.

"Tiểu tử, không có Quỷ U Long làm chỗ dựa cho ngươi, ngươi có cái gì tốt phách lối?"

"Biết hai huynh đệ chúng ta vì cái gì không đi sao, chính là vì chờ ngươi đến, lần này chúng ta không chỉ có muốn dẫn đi hồn phách sư tỷ của ngươi, tiểu tử ngươi cũng đừng nghĩ chạy!"

Hắc Bạch Vô Thường trống rỗng xuất hiện, cầm trong tay Chiêu Hồn Phiên, Bạch Vô Thường phun đầu lưỡi dài, âm trắc trắc cười nói.

"Xem ra các ngươi ngay cả quỷ đều không muốn làm?"Diệp Thần cười lạnh.

"Phàm nhân lớn mật, giao ra hồn phách!"

Hắc Vô Thường là một kẻ nóng tính, nói xong quơ Chiêu Hồn Phiên miệng lẩm bẩm, Diệp Thần lập tức cảm thấy một cỗ hấp lực cường đại đánh tới, phảng phất muốn đem hồn phách trong cơ thể hắn hút đi!

Chương 733. Minh Hẹn!

"Muốn chết!"

Diệp Thần ổn định tâm thần, đồng thời mặc niệm ra một cái tên.

Một giây sau, trên không trống trải trên hoang dã đột nhiên mây đen dày đặc, toàn bộ không gian tràn ngập mùi máu tanh tưởi!

"Cái này, cái này sao có thể, ai có thể phá huyễn cảnh ta?"Bạch Vô Thường mở to hai mắt nhìn, trên mặt trắng bệch viết đầy không thể tưởng tượng nổi.

"Rống!"

Một tiếng hét lên, chấn động đến màng nhĩ mọi người đau nhức!

Ngay sau đó một thân ảnh từ trên trời giáng xuống, trước mắt mọi người xuất hiện quái vật cả người cao gần hai mét, trên người hắn mọc đầy rêu xanh, tứ chi mọc ra như cành khô, toàn thân trên dưới tản ra lục quang yếu ớt, nhìn để cho người ta không rét mà run!

"Tướng, Tướng Thần?"

Hắc Bạch Vô Thường nhìn người nọ, đừng đề cập khiếp sợ đến mức nào!

Khó trách huyễn cảnh bị phá, nguyên lai là Cương Thi Vương giáng lâm, Bạch Vô Thường thấy thế vội vàng ôm quyền nói:"Tướng Thần đại nhân, huynh đệ chúng ta cùng ngươi không

oán không cừu, vì sao ngươi muốn ngăn cản Địa Phủ thu hồn?"

Tướng Thần căn bản không có cầm con mắt nhìn Bạch Vô Thường, người ta thực tình không nhìn trúng!

"Tướng Thần gặp qua chủ nhân!"

"..."

Hắc Bạch Vô Thường thấy Tướng Thần thi lễ cho Diệp Thần, còn gọi hắn chủ nhân, quỷ nhãn đều kém chút muốn trợn lồi ra, nói đùa cái gì, tiểu tử này là chủ nhân Cương Thi Vương Tướng Thần?

"Ân, hai gia hỏa này muốn dẫn ta đi Địa Phủ! Tướng Thần, ngươi xem đó mà làm thôi!"Diệp Thần gật gật đầu, một mặt lạnh nhạt nói.

"Dám thu hồn phách chủ nhân ta, hai người tiểu quỷ các ngươi thật lớn mật!"

Tướng Thần nghe vậy giận không kềm được, chỉ thấy hắn như thiểm điện xuất thủ một tay nắm chặt đầu lưỡi Bạch Vô Thường, một cái cành tay khô khác hóa chưởng làm đao trực tiếp đem đầu lưỡi Bạch Vô Thường một phân thành hai!

"Ngao!"

Bạch Vô Thường đau đến phát ra âm thanh sói tru.

"Tướng Thần, ngươi, ngươi đừng khinh người quá đáng!"Hắc Vô Thường thấy huynh đệ thụ thương, cả giận nói"Mặc dù ngươi tại bên ngoài lục giới, nhưng Địa Phủ chúng ta cũng không phải dễ khi dễ!"

"Tiểu quỷ, muốn chết!"

Tướng Thần không nói hai lời, mở ra miệng lớn trực tiếp đem

Hắc Vô Thường nuốt vào trong bụng

"..."

Đám người thấy thế đều kinh ngạc, nhất là mấy người sư tỷ Diệp Thần.

Các nàng lần thứ nhất nhìn thấy Tướng Thần, Cương Thi Vương trong truyền thuyết này quá lợi hại đi, ngay cả quỷ đều có thể nuốt sống?

"Tướng Thần đại nhân, tha mạng a!"

Bạch Vô Thường biết không phải là đối thủ Tướng Thần, tranh thủ thời gian quỳ xuống cầu xin tha thứ"Cầu ngươi thả qua Hắc Vô Thường đi, chúng ta cũng không tiếp tục đến quấy rối Diệp công tử cùng sư tỷ hắn!"

Tướng Thần không có phản ứng hắn, Bạch Vô Thường thấy thế tranh thủ thời gian lại hướng Diệp Thần cầu xin tha thứ.

"Tướng Thần, nếu không trước tha bọn họ một lần đi?"

Diệp Thần nghĩ nghĩ, giai đoạn hiện tại mình không cần thiết đắc tội Địa Phủ, miễn cho ngày sau chuyện phiền toái nhiều lắm.

"Chủ nhân không cần phải lo lắng!"

Tướng Thần tựa hồ biết suy nghĩ trong lòng Diệp Thần, cười lạnh nói:"Coi như hủy diệt quỷ hồn bọn họ, ngày mai Địa Phủ sẽ lại chọn ra Hắc Bạch Vô Thường mới!"

"Có đúng không?"

Diệp Thần nghe xong bừng tỉnh đại ngộ, gật đầu nói:"Đã như vậy, vậy liền giao cho ngươi xử trí đi!"

"Không muốn a!"

Bạch Vô Thường nghe xong sợ tè ra quần, giao cho Tướng Thần sẽ chỉ rơi vào hạ tràng bị hắn luyện hóa, lúc này hắn nằm rạp trên mặt đất, đau khổ cầu khẩn nói

"Chỉ cần Diệp công tử thả huynh đệ chúng ta một đường, ta nguyện lập thành minh hẹn, giao ra quỷ phách!"

"Minh Hẹn?"

"Chủ nhân, Minh Hẹn là khế ước Minh giới, một khi ký kết hữu hiệu vĩnh sinh, người sai ước sẽ phi hôi yên diệt, ngay cả Minh giới đều sẽ không còn có thân phận!"

"Về phần quỷ phách, chỉ cần chủ nhân tâm niệm vừa động, liền có thể gọi Hắc Bạch tiểu quỷ!"Tướng Thần giải thích nói.

"Đúng đúng đúng, ngay cả luân hồi Địa Ngục còn không thể nào vào được!"Bạch Vô Thường liên tục gật đầu.

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần quỷ dị cười một tiếng, Bạch Vô Thường thấy vậy trong lòng run lên.

"Xem ở phân thượng ngươi có thành ý như vậy, tha cho ngươi cũng được, bất quá ngươi phải giúp ta làm ít chuyện!"Diệp Thần cười nói.

"Diệp công tử cứ việc phân phó, ta cùng Hắc tử nhất định làm theo!"Bạch Vô Thường nghe xong vui mừng quá đỗi, mặc kệ như thế nào 'Quỷ mệnh' Xem như bảo vệ.

"Ngươi vẫn là trước tiên đem quỷ phách giao ra đi! Đúng rồi, còn có Minh Hẹn gì đó!"

"..."

Bạch Vô Thường không có cách nào, chỉ có thể từ trước trán

đem quỷ phách lấy ra giao cho Diệp Thần, đồng thời trong hư không xuất hiện một tấm văn thư lóe ra lam quang yếu ớt, Diệp Thần dưới chỉ đạo của Tướng Thần hạ nhỏ một giọt máu bên trên văn thư, Minh Hẹn như vậy hoàn thành!

"Diệp công tử, bây giờ có thể để Tướng Thần đại nhân thả huynh đệ của ta đi?"Bạch Vô Thường một mặt bất đắc dĩ nói.

"Tướng Thần, thả Hắc Vô Thường đi!"

Diệp Thần sảng khoái thực hiện lời hứa, đồng thời cảnh cáo nói"Ta sẽ tùy thời triệu hoán hai huynh đệ các ngươi, nếu như dám đùa hoa văn tự gánh lấy hậu quả!"

"Biết, biết"

Bạch Vô Thường nhẹ gật đầu, bất đắc dĩ đồng ý.

Tướng Thần miệng rộng mở ra, một đạo hắc quang từ trong miệng hắn thoát ra, ngay sau đó trên mặt đất liền xuất hiện Hắc Vô Thường.

Chương 734. Thế lực Cảng Đảo (hạ)!

Biết được Bạch Vô Thường vì cứu mình, cùng Diệp Thần ký kết Minh Hẹn, Hắc Vô Thường cũng là rất giảng nghĩa khí, cũng đem quỷ phách mình giao ra, lập tức cùng Bạch Vô Thường biến mất tại trước mắt Diệp Thần.

Tướng Thần thấy Hắc Bạch Vô Thường đi, hắn cũng cáo biệt Diệp Thần biến mất không thấy gì nữa.

Tần Mặc Diêu nguyên bản hôn mê giờ phút này cũng tỉnh lại, chư vị sư tỷ cao hứng không thôi, vây quanh Diệp Thần líu ríu hỏi thăm không ngừng.

"Sư đệ, Tướng Thần không phải Cương Thi Vương sao, sao gọi đệ là chủ thân?"

"Thối đệ đệ, đệ sẽ không cắn người đi?"

"Hì hì, đệ muốn cắn liền cắn đi, ta không sợ!"

An Khả Hân nói xong duỗi cái cổ dài tuyết trắng, chủ động đưa đến bên miệng Diệp Thần cười hì hì nói.

"..."

Diệp Thần nuốt ngụm nước bọt dở khóc dở cười, Ngũ sư tỷ có khuynh hướng 'Thụ ngược đãi' sao?

"Sư đệ, đệ lại cứu ta."

Tần Mặc Diêu ánh mắt phức tạp nhìn xem Diệp Thần, trong

lòng nổi lên một mảnh sóng cả mãnh liệt

"Thất sư muội, nếu là muội cảm thấy băn khoăn, liền lấy thân báo đáp thôi!"Phượng Vũ Huyên ở một bên ồn ào đạo.

"Tốt lắm, chỉ cần sư đệ dám cưới, muội liền dám gả!"Tần Mặc Diêu khuôn mặt đỏ lên nói.

"Không được, vậy muội cũng muốn gả!"An Khả Hân chu miệng nhỏ làm nũng nói.

"Ách"

Diệp Thần tức xạm mặt lại, hắn nhìn trong tin tức nói gái thành phố đều hận gả, hiện tại xem ra tác giả câu đó thật chả biết gì, các sư tỷ không có chút nào hận gả

"Tốt, đừng nói giỡn!"

Kiều An Na thấy dáng vẻ Diệp Thần xấu hổ, hé miệng cười nói"Thời gian cũng không sớm, để tiểu sư đệ về nhà sớm đi!"

"Đúng rồi, ngày kia sinh nhật Tứ sư muội, đệ cũng đừng quên!"

"Ngày kia?"

"Đúng vậy a, thế nào?"Một bên Nhan Thanh hỏi.

"Dệ tranh thủ về sớm một chút đi, ngay kia đệ có thể phải đi Cảng Đảo một chuyến!"Diệp Thần nhún vai, cũng không biết Lỗ Đạt bên kia hẹn đến thế nào

Cảng Đảo, khách sạn Shangrila.

Trong phòng họp khói mù lượn lờ, ngoại trừ Lỗ Đạt ra, còn có mười mấy người ngồi vây quanh tại bên cạnh bàn hội nghị.

"Lỗ đại sư, chúng ta nể mặt ngươi mới đến, ngươi lại nói

muốn chúng ta nhường ra địa bàn cho một người nội địa, có phải là đầu óc nước vào?"

Nói chuyện chính là nam nhân vạt áo rộng mở, mang theo dây xích vàng lớn, ngực tràn đầy lông, mặt mũi tràn đầy râu quai nón, hung hăng trừng Lỗ Đạt một chút nói.

"Ta cảm thấy Tang Bưu nói đúng!"

Một nam nhân khác dáng người trung đẳng, tướng mạo soái khí, vỗ bàn ba một cái, cả giận nói"Người nội địa tới làm sinh ý coi như xong, còn muốn địa bàn của chúng ta, hắn cho là mình là ai a?"

"Không sai, nếu là hắn dám đến Cảng Đảo, lão tử đem hắn băm cho chó ăn!"Tang Bưu cắn răng nói.

Lỗ Đạt lạnh lùng nhìn xem hai người, thản nhiên nói:"Tang Bưu, Cocacola, nhóm ngươi biết Tưởng gia là bị ai diệt đi sao?"

"Ai?"

Hai người hai mặt nhìn nhau, Tang Bưu hừ lạnh nói"Sẽ không phải là cái kia nội địa người đi, hắn có năng lượng lớn như vậy sao?"

"Không sai, chính là Diệp tiên sinh!"

Lỗ Đạt âm thanh lạnh lùng nói"Vừa rồi ngươi nói muốn đem Diệp tiên sinh băm cho chó ăn, ta hi vọng đây chỉ là trò đùa lời nói!"

"Cái gì?"

Mới vừa rồi còn ngang ngược càn rỡ Tang Bưu, nghe được là Diệp Thần diệt Tưởng gia, khí diễm lập tức nhỏ một chút, mặt mũi tràn đầy chấn kinh nhìn xem Lỗ Đạt.

"Lỗ đại sư, đối phương nếu như là nhân vật hắc đạo, ta không muốn liên hệ cùng hắn!"

Lúc này, một nam âu phục giày da nhân đứng người lên, nói:"Ta cũng sẽ không đem nghiệp vụ Cảng Đảo tặng cho hắn, có gan liền để hắn tới giết ta đây!"

Nói xong, nam nhân mặt mũi tràn đầy khinh thường đi ra phòng họp.

"Hừ, xem ra Lương tổng là không có ý định cho ta mặt mũi?"Lỗ Đạt hừ lạnh một tiếng, ánh mắt trong nháy mắt trở nên âm lãnh vô cùng.

"Lỗ Đạt, ngươi không cần hù dọa ta!"

Nam tử dừng bước, quay người quét đám người một chút, nói thẳng"Bất cứ người nào đang ngồi dậm chân một cái tại Cảng Đảo, Cảng Đảo đều phải run ba run, há có thể bị một kẻ nội địa hù dọa?"

Mọi người tại đây nghe vậy nhao nhao gật đầu, đồng thời nhìn về phía một vị lão giả đã có tuổi, hắn mới chân chính là chí tôn giới kinh doanh Cảng Đảo!

"Trương tổng nói có lý!"

Lý Tước Đức đưa tay vuốt vuốt lông tóc thưa thớt trên đầu, nâng đỡ kính mắt nói:"Bánh gatô Cảng Đảo quá nhỏ, chính chúng ta ăn đều không đủ, làm sao có thể nhường ra đi một khối?"

"Lỗ đại sư, ta khuyên ngươi cũng không cần bị nội địa người hù dọa!"

"Ta ở bên trong cũng có quan hệ, có tin ta một điện thoại hay không, tiểu tử họ Diệp kia liền phải chịu thua?"

"Lý tổng, lời của ngươi ta sẽ chuyển cáo cho Diệp tiên sinh."

Lỗ Đạt trong lòng cười lạnh, xem ra ngày đen đủi của Lý Tước Đức sắp đến

"Tốt, ta nhìn hội nghị cũng không cần thiết tiếp tục nữa, tất cả giải tán đi!"

Lý Tước Đức nói xong đứng dậy, cùng bảo tiêu đi đầu ra phòng họp, đám người thấy Lý Tước Đức đều đi cũng nhao nhao rời đi, cuối cùng chỉ còn lại Lỗ Đạt cùng một nữ nhân!

"Tôn tổng, cô làm sao không đi?"Lỗ Đạt tò mò nhìn về phía nữ nhân.

"Lỗ đại sư, tôi muốn đánh cược một phen!"

Tôn Hàn Tuyết cười một tiếng, nói thẳng"Việc buôn bán của tôi gần đây cũng bị người chèn ép, nếu như Diệp tiên sinh có thể giúp tôi, vậy liền không thể tốt hơn!"

Chương 735. Thế lực Cảng Đảo (thượng)!

"Ha ha ha! Tôn tổng, không bên trong nghĩ tới nhiều người như vậy, một giới nữ lưu như cô mới là có ánh mắt nhất!"Lỗ Đạt không thể không bội phục, nữ nhân này ánh mắt rất độc ác.

Nói lên Tôn Hàn Tuyết, nữ nhân này tuyệt bức là một nữ giới truyền kỳ Cảng Đảo.

Nàng cũng là người nội địa, lúc mới tới Cảng Đảo chỉ là một muội muội nổ cá viên chiên bên đường, không nghĩ tới mười năm sau, thế mà lắc mình biến hoá, thành nữ cường nhân giá trị bản thân quá trăm triệu giới ăn uống!

"Lỗ đại sư quá khen, không biết khi nào Diệp tiên sinh đến Cảng Đảo đâu?"

"Ngày kia!"

"Tốt, đến lúc đó mong rằng Lỗ đại sư nói tốt vài câu trước mặt Diệp tiên sinh!"

Tôn Hàn Tuyết nói xong, từ trong bọc móc ra một cái màu đỏ hộp gấm đưa cho Lỗ Đạt"Lỗ đại sư, thời tiết chuyển lạnh, đây là một cây dã sơn sâm tôi hiếu kính ngài, bồi bổ thân thể rất tốt!"

"Ân, có lòng!"

Lỗ Đạt thỏa mãn gật gật đầu, nữ nhân này rất hiểu chuyện, cũng khó trách có thể từ muội muội cá viên chiên thành phú bà.

Hai người cười cười nói nói rời đi phòng họp, Lỗ Đạt đi ra

khách sạn vừa định lên xe, đột nhiên một thân ảnh chui vào hắn trong xe.

"Ai?"

Lỗ Đạt vừa sợ vừa giận, tên vương bát đản nào dám không trải qua cho phép lên trên xe của hắn?

"Lỗ đại sư, là ta!"

"Tang Bưu?"

Lỗ Đạt thấy rõ ràng tướng mạo đối phương, lập tức sinh lòng cảnh giác, hỏi"Ngươi muốn làm gì?"

"Lỗ đại sư chớ khẩn trương!"

Tang Bưu nhếch miệng cười một tiếng, nói"Đại sư gọi ta Thiều Quang là được, nghe nói người nội địa rất văn nhã, cái tên Tang Bưu này sát khí quá nặng đi!"

"Lý Thiều Quang, ngươi đến cùng có ý tứ gì?"

Lỗ Đạt ngược lại bị đối phương làm mộng, Lý Thiều Quang tại Cảng Đảo thế lực khổng lồ, tối thiểu một phần tư cái địa bàn Cảng Đảo đều bên trong hắn quản khống.

Lần này Tưởng gia xảy ra chuyện, hắn lại chiếm đoạt bộ địa bàn Tưởng gia, nói hắn là lão đại hắc đạo Cảng Đảo không chút nào quá đáng!

"Khụ khụ, ta nghĩ thông suốt, ta ủng hộ Diệp tiên sinh!"Lý Thiều Quang nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra miệng đầy 'Thuốc lá răng' .

"Không đúng sao?"

Lỗ Đạt càng thêm hồ nghi, nhíu mày hỏi"Ngươi mới vừa rồi

còn nói muốn đem Diệp tiên sinh chặt đâu, làm sao trở nên nhanh như vậy?"

"Lỗ đại sư, trước đó ngươi coi như ta đánh rắm tốt, tóm lại ta nhất định ủng hộ Diệp tiên sinh, muôn lần chết không chối từ!"

"Đúng rồi, một triệu này Lỗ đại sư thu cất đi!"

Lý Thiều Quang cố gắng nhét cho Lỗ Đạt một tấm thẻ, cười nói:"Hi vọng Lỗ đại sư quên lời ta nói vừa rồi, tuyệt đối đừng nói cho Diệp tiên sinh a!"

Nói xong, Lý Thiều Quang nhảy xuống xe, ngồi lên xe mình lao vụt nghênh ngang rời đi!

"..."

Lỗ Đạt thấy thế cười lạnh, mặc dù Lý Thiều Quang không nói, nhưng hắn dám khẳng định gia hỏa này là thu được gió, biết một ít chuyện của Diệp tiên sinh!

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, lúc này Lỗ Đạt lấy điện thoại cầm tay ra gọi điện thoại cho Diệp Thần.

Lúc này Diệp Thần đang bị mấy vị sư tỷ 'Vây quanh', thương lượng chuyện làm sao tổ chức sinh nhật cho Liễu Nhược Hi.

"Hôm nay Tứ sư tỷ rất bận bịu, nói xong đến biệt thự lại không đến!"An Khả Hân hậm hực nói.

"Sư tỷ hôm nay bề bộn nhiều việc, đừng đợi nàng!"

Diệp Thần mỉm cười, chuyện Vĩnh Sinh Hội một ngày không kết thúc, đoán chừng Tứ sư tỷ sẽ một ngày không có thời gian!

Đúng lúc này điện thoại di động của hắn vang lên, kết nối xong Lỗ Đạt ở trong điện thoại đem thái độ các thế lực lớn Cảng Đảo nói cho Diệp Thần.

"Xem ra có rất nhiều người không phục mà?"Diệp Thần cười lạnh.

"Diệp tiên sinh, cũng có người đứng bên phía chúng ta! Tỉ như Tôn Hàn Tuyết cùng Lý Thiều Quang, thái độ của bọn họ phi thường kiên quyết!"

Tục ngữ nói, bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm!

Lỗ Đạt thu chỗ tốt tự nhiên muốn vì Tôn Hàn Tuyết bọn họ nói chuyện, không có chút mập mờ nào!

"Tốt, ngày kia ta đến Cảng Đảo, ngươi đến an bài!"Diệp Thần nói.

"Đã hiểu!"

Hai người hàn huyên vài câu, lúc này Diệp Thần mới cúp điện thoại.

Sư tỷ đệ một mực hàn huyên cho tới 12 giờ đêm, Diệp Thần mới từ nhà Kiều An Na rời đi

Sáng sớm hôm sau.

Diệp Thần ăn xong điểm tâm, trên đường đưa Tô Tuyết Di đi công ty, lại cùng với nàng đề cập chuyện đi Cảng Đảo phát triển.

Tô Tuyết Di cũng sảng khoái đồng ý, dưới cái nhìn của nàng công ty muốn phát triển cũng xác thực cần nhảy ra mẫu đất Ninh Châu này.

Đưa xong Tô Tuyết Di, Diệp Thần lái xe trực tiếp đi phòng thí nghiệm tập đoàn Kiều thị.

"Diệp tiên sinh, sớm!"

Nhân viên lễ tân phòng thí nghiệm nhìn thấy Diệp Thần, mỉm

cười lên tiếng chào.

"Uyển Nhi tới rồi sao?"Diệp Thần hỏi.

"Diệp quản lý tới, đang họp a, nếu không ngài uống chén trà đi?"

"Không cần, tôi đi tìm nàng!"

Diệp Thần lắc đầu, nói xong trực tiếp hướng đi đến trong phòng thí nghiệm, nhân viên lễ tân thấy thế cũng không có ngăn đón, mọi người đều biết Diệp Thần kỳ thật mới là đại cổ đông chân chính tập đoàn Kiều thị!

Lúc này, trong phòng họp thần thương khẩu chiến, đang trình diễn trò hay 'Đoạt quyền'!

Bởi vì Nhan Thanh không ở đây, chủ trì hội nghị chính là một nam tử trung niên hói đầu, Dương Bằng, hắn cũng là người phụ trách thứ hai phòng thí nghiệm.

"Diệp quản lý, cô biến mất hai ngày cũng không gọi điện thoại, quá mức đi?"

"Dương chủ quản nói có lý, Diệp Uyển Nhi vô tổ chức vô kỷ luật, hẳn là nghiêm khắc xử phạt!"

"Không sai, tôi đề nghị bỏ phiếu biểu quyết, khai trừ Diệp Uyển Nhi!"

Chương 736. Tào Hiểu Húc (hạ)!

"..."

Đang ngồi đều là lãnh đạo các bộ môn phòng thí nghiệm, rất nhiều người đã sớm có bất mãn trong lòng với việc Diệp Uyển Nhi làm quản lý, tư liệu hạch tâm phòng thí nghiệm đều nắm giữ trong tay một nữ nhân, cho dù ai đều sẽ không có cam lòng!

Cho nên, đám người thấy Dương chủ quản dẫn đầu làm khó dễ, tự nhiên muốn mượn cơ hội này bỏ đá xuống giếng!

"Tôi, tôi bị bắt cóc!"

Diệp Uyển Nhi nghe xong gấp, nàng làm sao đều không nghĩ tới hội nghị vừa mới bắt đầu, Dương chủ quản liền đem đầu mâu nhắm ngay mình.

"Cắt! Diệp quản lý cô lừa gạt quỷ sao, bắt cóc cô còn có thể trở về sao?"

Dương Bằng chẳng thèm ngó tới, cười lạnh nói:"Tôi nhìn cô không thích hợp vị trí bộ nghiên cứu quản lý, không bằng để Tào Húc Hiểu tạm thời thay thế cô đi!"

"Ông, ông khinh người quá đáng!"

Diệp Uyển Nhi kém chút tức khóc, Dương Bằng rõ ràng chính là nhắm vào mình, nhưng hết lần này tới lần khác còn không người ủng hộ nàng.

"Tôi đồng ý quyết định này!"

"Tôi cũng ủng hộ!"

"..."

Đám người 'Đồng tâm hiệp lực' Đem Diệp Uyển Nhi dồn đến nơi hẻo lánh, mà đắc ý nhất người vẫn là Tào Hiểu Húc, hắn cười lạnh hắng giọng một cái nói:

"Uyển Nhi, lần này cô xác thực làm không đúng, coi như tôi không làm người quản lý này, cô cũng không giữ được quản lý vị trí!"

"Tào Hiểu Húc, anh vô sỉ!"

"Hôm trước nếu không phải anh không phải mời tôi ăn cơm, tôi có thể bị bắt cóc sao? Tôi hoài nghi, chính là anh giở trò quỷ!"Diệp Uyển Nhi tức giận đến không nhẹ, hận hận trừng mắt Tào Hiểu Húc nói.

"Diệp Uyển Nhi!"

Tào Hiểu Húc nghe xong lúc này trở mặt nói:"Cô nói như vậy, tôi có thể cáo cô nói xấu, xin cô chú ý lời nói của mình!"

"Không được ầm ĩ!"

Dương Bằng tại chỗ đánh nhịp nói:"Diệp Uyển Nhi, tôi tuyên bố cô bị ngưng chức, sau tan họp lập tức đem tư liệu phòng thí nghiệm giao cho Tào Hiểu Húc!"

"Các người quá mức! Tôi nhất định sẽ tìm Kiều tổng, để nàng chủ trì công đạo cho tôi!"

Diệp Uyển Nhi cắn răng, nàng không cam tâm bị người khi dễ thành dạng này, lúc này biểu thị muốn hướng tổng giám đốc khiếu nại.

Nghe xong lời này sắc mặt Dương Bằng đại biến, hắn vô ý

thức nhìn về phía Tào Hiểu Húc, ánh mắt hai người một phen giao lưu, lập tức nghiêm nghị nói:

"Ai bảo cô tìm Kiều tổng? Nếu cô dám làm như vậy, tôi trực tiếp khai trừ cô!"

"Diệp Uyển Nhi, cô làm gì quật cường như vậy đâu?"

Tào Hiểu Húc cũng ở một bên khuyên nhủ:"Nếu như cô là bị oan uổng, tôi cam đoan lập tức thối vị nhượng chức, như thế nào?"

Hai người này một ca mặt đỏ, một ca mặt trắng, ngược lại là khiến Diệp Uyển Nhi không hiểu sao.

Chẳng lẽ Dương chủ quản thật không phải là nhằm vào nàng, là mình cả nghĩ quá rồi?

Dương Bằng thấy biểu lộ Diệp Uyển Nhi đắc ý cười cười, chậm lại ngữ khí nói:

"Tiểu Diệp, tôi cũng không phải muốn làm khó cô! Bất quá cô mất tích hai ngày, dù sao tôi cũng phải cho công ty một cái công đạo đi, chờ cảnh sát chứng minh cô đúng là bị bắt cóc, lại quan phục nguyên chức cũng giống vậy mà!"

"Cái này"

Diệp Uyển Nhi đến cùng vẫn là tuổi trẻ, nghe được Dương Bằng nói như vậy hỏa khí trong nháy mắt nhỏ hơn phân nửa.

Bành!

Tiếng nói Dương Bằng vừa dứt, cửa phòng họp phát ra một tiếng vang thật lớn, bị người từ bên ngoài một cước đá văng!

"Ai!"

Dương Bằng giận không chỗ phát tiết, bỗng nhiên quay đầu đi vừa mới chuẩn bị mắng lên, nhưng sau khi hắn thấy rõ ràng tướng mạo người tới, mau đem lời ra đến khóe miệng lại nuốt trở vào.

"Diệp tiên sinh, sao ngài lại tới đây?"Dương Bằng tranh thủ thời gian đổi phó gương mặt, cười theo hỏi.

Các cao tầng khác nhìn thấy Diệp Thần xanh mặt, tất cả đều dọa đến không dám lên tiếng nữa!

Vừa rồi bọn họ chơi mệnh bức Diệp Uyển Nhi, lại quên phía sau nàng có tôn 'Đại Phật' Diệp Thần này, thật sự là bị mỡ heo được tâm!

"Ca?"

Diệp Uyển Nhi cũng rất buồn bực, Diệp Thần làm sao đột nhiên đến phòng thí nghiệm?

"Lời các người mới vừa nói tôi đều nghe được!"

Diệp Thần mặt không biểu tình, đi đến bên người Dương Bằng lạnh lùng trừng mắt liếc hắn một cái.

"Diệp, Diệp tiên sinh, mời ngài ngồi!"

Dương Bằng dọa đến toàn thân khẽ run rẩy, tranh thủ thời gian đứng dậy thoái vị, một mực cung kính đứng ở một bên mồ hôi lạnh ứa ra.

"Ai là Tào Hiểu Húc?"

Diệp Thần nhìn quanh đám người, cuối cùng ánh mắt dừng lại tại trên thân Tào Hiểu Húc, âm thanh lạnh lùng nói:"Chính là cậu đi?"

"Không sai, tôi là Tào Hiểu Húc, cậu là ai?"

Tào Hiểu Húc lườm Diệp Thần một chút, bên trong ánh mắt viết đầy vô tri cùng không phục, nhất là nhìn Diệp Thần tuổi quá trẻ, có cái gì tốt trang bức?

"Xuỵt, hắn là Diệp tiên sinh!"

Bên cạnh có người tranh thủ thời gian lôi kéo Tào Hiểu Húc, ra hiệu hắn không muốn khiêu khích.

"Tôi mặc kệ hắn là cái gì tiên sinh đâu, đây là công ty hội nghị cấp cao, tiểu tử này xông tới tính làm chuyện gì? Bảo an, bảo an đâu?"

Tào Hiểu Húc xem thường, căn bản không có đem Diệp Thần để vào mắt.

"Ngoại trừ tiểu tử này cùng muội muội tôi, những người khác cút hết ra ngoài!"Diệp Thần thanh âm băng lãnh.

"..."

Chương 737. Tào Hiểu Húc (thượng)!

Đơn độc lưu lại Tào Hiểu Húc cùng Diệp Uyển Nhi?

Đám người cũng không dám hỏi nhiều, nhao nhao đứng dậy nơm nớp lo sợ rời đi phòng họp.

"Uyển Nhi, chính là gia hỏa này mời em ăn cơm, sau đó em mới bị người bắt đi đúng không?"Diệp Thần bọn người đi, nhàn nhạt hỏi.

"Ân."

Diệp Uyển Nhi gật đầu, một mặt mờ mịt nói"Ca, ý của anh là?"

"Ý tứ của hắn tôi tìm người bắt cóc cô!"Tào Hiểu Húc mặt mũi tràn đầy khinh thường nói"Tôi chẳng cần biết cậu là ai, nhưng tôi cảnh cáo cậu, nói xấu thế nhưng là phạm pháp!"

"Nói xấu?"

Diệp Thần cười lạnh, nói với Diệp Uyển Nhi:"Uyển Nhi, em đi ra ngoài trước đi, anh cùng gia hỏa này tâm sự!"

"Ca, anh đừng xúc động"

"Yên tâm, ca của em cũng là người làm công tác văn hoá, sẽ không đánh!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, cười đến rất quỷ dị.

Diệp Uyển Nhi bán tín bán nghi đi, Thần ca thật sẽ không đánh đi?

"Tào Hiểu Húc, tôi cho cậu hai con đường!"

Chờ Diệp Uyển Nhi rời đi, Diệp Thần đặt mông ngồi tại trên bàn hội nghị, vểnh lên chân bắt chéo một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Tào Hiểu Húc.

"Cái gì hai con đường?"

"Hoặc là cậu thành thật bàn giao chuyện 'Vĩnh Sinh Hội', hoặc là đi chết, tự chọn đi!"

"Cậu, cậu nói cái gì Vĩnh Sinh Hội, ta không biết!"

Tào Hiểu Húc trước một giây còn mặt mũi tràn đầy vẻ mặt miệt thị, nghe được Diệp Thần hỏi ra ba chữ 'Vĩnh Sinh Hội' lập tức sắc mặt đại biến, lộ ra dị thường kinh hoảng!

Ba!

Một tiếng vang giòn!

Diệp Thần quất một bàn tay vào trên mặt Tào Hiểu Húc, thuận tay từ trong miệng hắn móc ra một viên răng cửa sền sệt, tối như mực!

"Suýt nữa quên mất các người đều phối răng độc, không sai đi?"Diệp Thần cười lạnh.

"Hỗn đản! Ngươi đến cùng là ai?"

Tào Hiểu Húc mắt thấy sự tình bại lộ, che lấy mặt bị đánh hung hăng trừng mắt về phía Diệp Thần.

"Thượng cấp của ngươi là Ngũ Tư Cầm đi, còn có hình xăm trên cổ ngươi, chẳng lẽ không phải tiêu chí Vĩnh Sinh Hội?"

Diệp Thần cười lạnh:"Cho ngươi một cơ hội cuối cùng, là thành thật khai báo vẫn là chết?"

"Ngươi giết Ngũ tỷ?"

"Chúc mừng ngươi, đoán đúng!"

"Tôi, tôi, tôi nói"

Tào Hiểu Húc biết được tin tức này, trời sinh tính nhát gan hắn một chút liền hỏng mất.

Người trẻ tuổi nhìn như người vật vô hại trước mắt này thật là đáng sợ, thế mà giết người phụ trách Vĩnh Sinh Hội Thiên Nam?

"Tính ngươi thức thời, đem chuyện ngươi biết nói ra hết đi!"

"Tôi biết cũng không nhiều"

Tào Hiểu Húc triệt để sợ, từ lúc hắn gia nhập Vĩnh Sinh Hội, đến lúc phân phối đến Thiên Nam, tất cả đều nói cho Diệp Thần.

Nguyên lai con hàng này bị người để mắt tới tại Đảo quốc, đồng thời phát triển thành hội viên 'Vĩnh Sinh Hội', bởi vì hắn là người tỉnh Thiên Nam cho nên bị sai khiến đến Ninh Châu.

Mà lần này hắn ngoại trừ muốn giúp tổ chức tìm tới nội tạng cơ thể sống, còn muốn nghĩ biện pháp lấy tới phối phương Hắc Ngọc Cao.

"Nói như vậy phía sau Vĩnh Sinh Hội còn có tiểu quỷ tử? Ngươi dựa vào cái gì có thể lấy được phối phương Hắc Ngọc Cao, ai đem ngươi chiêu tiến phòng thí nghiệm?"Diệp Thần hồ nghi hỏi.

"Khụ khụ, Diệp tiên sinh có chỗ không biết, tôi nhưng thật ra là tiến sĩ y học đại học Waseda"

Diệp Thần nghe vậy thần sắc ngưng trọng, theo hắn biết rất nhiều phần tử trí thức đều bị thế lực nước ngoài đón mua, mà đám người này phản bội tổ quốc, sổ điển vong tông, chẳng lẽ những gì đọc được trong sách đều chui hết qua đường hậu mun?

"Thiên Nam hết thảy có bao nhiêu thành viên Vĩnh Sinh Hội?"

"Không biết, chúng ta thậm chí gặp nhau cũng không nhận ra, ngoại trừ người phụ trách Ngũ Tư Cầm."Tào Hiểu Húc lắc đầu.

"Vĩnh Sinh Hội là ai tổ chức?"

"Không biết."

"Đã cái gì cũng không biết, vậy ngươi vẫn là đi chết đi!"Diệp Thần cau mày nói.

"Đừng đừng đừng!"

Tào Hiểu Húc nghe xong gấp, vội vàng nói:"Diệp tiên sinh bớt giận, đạo sư của tôi là cao tầng Vĩnh Sinh Hội, chỉ cần cậu không giết tôi, tôi có thể giúp cậu lừa gạt hắn đến Hoa Hạ!"

"Ngọa tào! Tiểu tử ngươi tâm đủ đen a!"

Diệp Thần nghe vậy đều sợ ngây người, tiểu tử Tào Hiểu Húc này vì bảo mệnh, liền bán luôn cả đạo sư mình?

"Diệp tiên sinh hiểu lầm rồi!"

Tào Hiểu Húc mặt mũi tràn đầy nghiêm túc, nghĩa chính từ nghiêm nóiL"Kỳ thật tôi một mực ở tìm đến cơ hội đáp tổ quốc, hiện tại rốt cục đợi đến cái ngày này!"

"..."

Người chí tiện, thì vô địch!

Diệp Thần cảm thấy chỉ có Tào Hiểu Húc mới có thể đem lời này diễn dịch đến phát huy vô cùng tinh tế, những người khác theo không kịp

"Tốt a, nếu như ngươi có thể đem cao tầng Vĩnh Sinh Hội đưa

đến trước mặt ta, ta nên tha cho ngươi một mạng!"

"Tạ ơn Diệp tiên sinh!"

Tào Hiểu Húc nghe xong sướng đến phát rồ rồi, bằng vào miệng lưỡi dẻo quẹo của mình cuối cùng bảo vệ mạng nhỏ.

"Trước chớ vội tạ, trong vòng ba ngày, nếu như ta không nhìn thấy đạo sư của ngươi, ngươi cũng là một con đường chết!"

Diệp Thần nói xong từ trong ngực móc ra một cái bình sứ, từ bên trong đổ khỏa dược hoàn màu nâu, đưa cho Tào Hiểu Húc thản nhiên nói:

"Ăn nó!"

"Cái này, đây là cái gì?"Tào Hiểu Húc nhìn thấy dược hoàn, một cỗ dự cảm bất tường trong nháy mắt xông lên đầu.

Chương 738. Chó nhà cắn người!

"Uổng cho ngươi vẫn là tiến sĩ y học, đương nhiên là độc dược!"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, một mặt cười xấu xa nói:"Xem qua Thần Điêu Hiệp Lữ rồi chứ, biết Đoạn Trường Thảo sao?" (Đoạn Trường Thảo: đoạn là đứt, trường là ruột, thảo là cỏ)

"A?"

"Trong vòng ba ngày, nếu ngươi là không có đem người mang đến liền ruột xuyên bụng nát mà chết, đã hiểu đi?"

"Vậy, vậy nếu là tôi đem người mang đến thì sao?"Tào Hiểu Húc nuốt ngụm nước bọt gian nan mà hỏi.

"Nói nhảm, ta sẽ cho ngươi giải dược a!"

"Tôi có thể không ăn sao?"

"Có thể, vậy bây giờ ngươi liền chết!"

"Tôi ăn!"

Tào Hiểu Húc nhìn xem dược hoàn lòng bàn tay, chỉ có thể bất đắc dĩ quyết tâm liều mạng đem dược hoàn nhét vào bên trong miệng, cưỡng ép nuốt xuống

Diệp Thần cười lạnh, quay người kéo ra cửa phòng họp đi ra ngoài.

Bên ngoài, đám người hoảng loạn canh giữ ở cửa phòng hội nghị, thấy Diệp Thần ra nhao nhao cúi đầu.

"Ca, anh không sao chứ?"Diệp Uyển Nhi vội vàng tiến lên hỏi.

"Anh không sao!"

Diệp Thần lắc đầu, sắc mặt tái xanh nhìn về phía Dương Bằng âm thanh lạnh lùng nói:"Ông bị khai trừ, cút đi!"

Dương Bằng nghe xong trợn tròn mắt, hắn tại phòng thí nghiệm lương một năm 1 triệu, một khi bị khai trừ lại muốn tìm công việc đãi ngộ tốt như vậy liền khó khăn.

"Còn có các người, ai vừa rồi khi dễ Uyển Nhi, nếu như không cầu được nàng tha thứ, liền đều cuốn gói chảy cuồn cuộn trứng đi!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Cái này"

"Diệp tiên sinh, tôi không phục!"

Dương Bằng cảm xúc kích động nói:"Cậu vô duyên vô cớ khai trừ chúng tôi, chúng tôi muốn đi sở lao động cáo cậu, đến lúc đó chờ lấy bồi thường tiền đi!"

"Cáo tôi?"

Diệp Thần cười lạnh:"Như vậy ông giúp Tào Hiểu Húc, chẳng lẽ không có thu hắn chỗ tốt?"

"Không có"

"Diệp tiên sinh, họ Dương thu tôi một triệu, việc này tôi có thể làm chứng!"Tào Hiểu Húc ra thấy cảnh này, quả quyết đem Dương Bằng 'Bán' .

"Tào Hiểu Húc, đại gia ngươi!"

Dương Bằng trong lòng tức a, không nghĩ tới tiểu tử này trở mặt con nhanh hơn lật sách.

"Lăn, đồ vật ăn cây táo rào cây sung!"Âm lượng Diệp Thần đột nhiên đề cao, chỉ vào cái mũi Dương Bằng quát lớn.

Dương Bằng tự biết đuối lý bất đắc dĩ, chỉ có thể oán hận trừng Tào Hiểu Húc một chút, lưu lại một câu

"Chờ đó cho ta, bút trướng này ta nhớ kỹ!"

Nói xong, Dương Bằng ủ rũ cúi đầu rời đi, những người khác thấy thế cũng sợ hãi, nhanh lên đem Diệp Uyển Nhi bao bọc vây quanh, càng không ngừng biểu thị áy náy của mình.

"Các người nhớ kỹ cho tôi, ai lại khi dễ Uyển Nhi liền cút xéo cho tôi!"Diệp Thần trầm giọng nói.

Đám người liên tục gật đầu, trải qua chuyện này địa vị Diệp Uyển Nhi đạt đến cao độ trước đó chưa từng có, rốt cuộc không ai dám xem thường nàng.

Đúng lúc này, điện thoại di động Diệp Thần vang lên, xem xét lại là bộ bảo an sơn trang Vân Đỉnh điện thoại tới.

"Diệp tiên sinh, hiện tại ngài có thời gian không?"Đội trưởng nảo an lão Lý có chút lo lắng hỏi.

"Chuyện gì nói đi!"

"Nếu như ngài thuận tiện trở về xem xét chút đi, cho nhà ngài cắn người!"

"Lão La cắn người? Tốt, tôi lập tức trở về!"

Diệp Thần cúp điện thoại, bàn giao Diệp Uyển Nhi vài câu lập tức vội vàng rời đi.

Rất nhanh, Diệp Thần trở lại cư xá, chỉ thấy trước bãi biệt thự nhà mình ngừng mấy chiếc xe cảnh sát, bên ngoài đã dùng đường ranh giới vây lại.

"Diệp tiên sinh, ngài rốt cục trở về!"Lão Lý nhìn thấy Diệp Thần cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, vội vàng tiến lên đón.

"Ngọa tào!"

Sau khi Diệp Thần xuống xe nhìn thấy một màn trước mắt không khỏi mặt mũi tràn đầy kinh ngạc"Chó cắn người mà thôi, không cần tình cảnh lớn như vậy đi?"

"Khụ khụ, Diệp tiên sinh, chó nhà ngài thật hung a, cắn chết mấy người rồi!"Lão Lý lúng túng giải thích nói.

"Không thể nào?"

Diệp Thần trợn tròn mắt, chẳng lẽ quên tiêm cho Lão La vác xin chó dại, gia hỏa này điên rồi?

"Sư đệ!"

Đúng lúc này Liễu Nhược Hi đi tới.

"Sư tỷ đã đến, bên trong đến cùng chuyện gì xảy ra?"Diệp Thần hỏi.

"Đệ cùng ta vào xem một chút đi!"

Liễu Nhược Hi thần sắc ngưng trọng, cau mày nói:"Thân phận người chết bên trong đều không đơn giản, ta nghĩ lần này phiền phức không nhỏ!"

"Có đúng không?"

Diệp Thần càng thêm tò mò, tăng tốc bước chân đi vào biệt thự.

Trên mặt đất phòng khách nằm ba người, hai nam một nữ, trong đó thế mà còn có nữ nhân tóc vàng mắt xanh!

Ba người đều ngã vào trong vũng máu, Diệp Thần một chút liền nhìn thấy cổ họng của bọn họ đều bị cắn phá, trên vết thương tinh huyết dịch hồng đã ngưng kết thành vảy, hai pháp y mặc đồng phục cảnh sát ngay tại chụp ảnh lấy chứng.

"Hai nam nhân chết là giáo đồ Đảo quốc Aum Chân Lý Giáo, nữ nhân thì là trưởng tôn nữ gia tộc Auden Mỹ quốc, đồng thời ba người đều là người tu hành!"Liễu Nhược Hi ở một bên giải thích nói.

"Bọn họ tới nhà của đệ làm gì?"

Diệp Thần biết được thân phận của những người này, kìm lòng không được nhíu mày.

Aum Chân Lý Giáo tại Đảo quốc chính là cái tổ chức Tà giáo, giết người phóng hỏa bắt cóc, chế tạo các loại sự kiện kinh khủng, tiếng xấu truyền xa!

Mà gia tộc Auden địa vị cũng không nhỏ, là nhà từ thiện tộc trứ danh Mỹ quốc, toàn bộ mấy chục miệng ăn trong gia tộc đều là bác sĩ, tại giới chữa bệnh Mỹ quốc đều có phân lượng hết sức quan trọng!

Chương 739. Cùng nhau đoạt loại Phiêu Miểu Cung?

"Sư đệ, đệ nói bọn họ có thể có quan hệ cùng Vĩnh Sinh Hội hay không?"Liễu Nhược Hi nhắc nhở.

"Ân, rất có thể!"

Diệp Thần nghe vậy thẳng gật đầu, Aum Chân Lý Giáo làm chuyện xấu, Auden gia tộc lại trùng hợp có quan hệ cùng y học, xác suất rất lớn chính là người Vĩnh Sinh Hội!

Mà mấy người bọn họ cũng đều là võ tu, đoán chừng là nghĩ đến ám sát mình!

Đáng tiếc, bọn họ gặp lão La

"A, lão La đâu?"

Diệp Thần nghĩ đến lúc này mới phát hiện, 'Kẻ cầm đầu' La Cực Thần một mực không có lộ diện đâu!

"Chúng ta cũng đang tìm nó, nghe bảo an nói đệ nuôi chính là chỉ tiểu cẩu đồ tể, nó làm sao có thể cắn chết ba người a?"Liễu Nhược Hi thực sự nghĩ mãi mà không rõ.

"Khả năng nó điên rồi đi?"Diệp Thần cười xấu xa.

"Gâu gâu!"

Vừa dứt lời, chỉ thấy một con chó đen nhỏ từ phòng ngủ vọt ra, khóe miệng còn mang theo vết máu, như kháng nghị gầm rú về hướng Diệp Thần.

"Sư đệ, đây chính là chó đệ nuôi?"

Liễu Nhược Hi nhìn thấy chó sữa nhỏ La Cực Thần, mặt mũi tràn đầy không thể tin, thật sự là con chó này cắn chết người sao?

"Liễu đội, khẩu cung bảo an có phải giả hay không?"

Pháp y nhìn thấy La Cực Thần cũng đưa ra chất vấn, bảo an nói hắn ở bên ngoài tận mắt nhìn thấy chó sữa nhỏ cắn chết người, lời này có quỷ mới tin đâu!

"Gọi bảo an đến đây cho tôi!"Liễu Nhược Hi quay đầu nói với thuộc hạ.

"Không cần kêu!"

Diệp Thần lắc đầu, nói với Liễu Nhược Hi "Sư tỷ, làm phiền tỷ nói một tiếng cùng Triệu cục trưởng, chuyện này đến đây là ngừng đi, còn lại giao cho đệ là được!"

Liễu Nhược Hi nhìn Diệp Thần một chút, lại nhìn một chút chó sữa nhỏ miệng đầy máu, gật đầu nói

"Tốt a, sư đệ, chính đệ cẩn thận!"

"Ân, lần này đệ muốn đem Vĩnh Sinh Hội nhổ tận gốc, miễn cho bọn chúng tai họa bách tính khắp nơi!"Diệp Thần âm thanh lạnh lùng nói.

"Thu đội!"

Liễu Nhược Hi cũng là dứt khoát, nàng biết bản sự Diệp Thần, nói đem Vĩnh Sinh Hội nhổ tận gốc, vậy nhất định sẽ diệt đi tổ chức này!

"Sư tỷ, sắp đến sinh nhật tỷ rồi, muốn cái quà sinh nhật gì?"Diệp Thần thấy Liễu Nhược Hi muốn đi, tranh thủ thời gian gọi nàng lại.

"Ta muốn, đệ thật có thể cho ta?"

Liễu Nhược Hi nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra một vòng mỉm cười giảo hoạt.

"Đương nhiên!"

Diệp Thần gật gật đầu, vỗ ngực nói:"Coi như sư tỷ muốn sao sáng trên trời, đệ cũng có biện pháp hái xuống cho tỷ!"

"Quên đi, chờ đến ngày sinh nhật rồi nói sau!"

Liễu Nhược Hi thế mà mặt còn đỏ lên, nói xong quay người, lắc lắc bờ mông phong yêu dẫn người rời đi biệt thự.

Ừng ực!

Nhìn xem dáng người uyển chuyển của Liễu Nhược Hi, Diệp Thần kìm lòng không được nuốt ngụm nước bọt, không thể không nói dáng người Tứ sư tỷ là thật tuyệt!

Nếu có thể từ phía sau nắm chặt bờ eo thon Tứ sư tỷ....

"Diệp tiểu hữu, ngươi nghĩ gì thế?"

Đang lúc Diệp Thần thất thần, bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm La Cực Thần:"Lão phu cảm ứng được nhịp tim ngươi rất nhanh a, ngươi cũng đừng tẩu hỏa nhập ma!"

"Kháo!"

Diệp Thần bị đánh gãy tức giận trừng La Cực Thần một chút, chỉ chỉ ba bộ thi thể trên đất, hỏi:"Lão La, đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

"Lão phu đang ngủ ngon giấc, ba tên này đột nhiên xông vào!"

"Nha đầu tóc vàng kia còn đưa tay sờ lão phu, lão phu trong

cơn tức giận liền giết bọn chúng, chỉ thế thôi!"La Cực Thần ngẩng lên đầu chó mặt mũi tràn đầy khinh thường.

"Bọn chúng không nói gì?"

"Nói, nhưng lão phu nghe không hiểu, cho nên bọn chúng càng đáng chết hơn!"

"....."

Diệp Thần trợn nhìn La Cực Thần một chút, gia hỏa này tuổi đã cao còn học Vẹc-Xây của người trẻ tuổi, thật sự là đủ!

Bất quá, thân phận ba người này đã xác nhận không thể nghi ngờ, bởi vì Diệp Thần rất rõ ràng nhìn thấy hình xăm con mắt chỗ cổ ba người.

"Lão La, lần sau đừng để người chết trong nhà của ta!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, nói xong đưa tay chụp về phía ba bộ thi thể.

Oanh!

Ba bộ tử thi trong khoảnh khắc hóa thành tro tàn.....

"Diệp Thần, lần này lão phu cũng coi như giúp ngươi, ngươi không có ý định biểu thị cảm tạ lão phu một chút?"La Cực Thần ngồi dưới đất, ngẩng đầu trơ mắt nhìn Diệp Thần hỏi.

"Muốn ta làm sao cảm tạ ngươi?"

"Rất đơn giản, ngươi cùng ta trở về Linh Giới, cùng nhau đoạt lại Phiêu Miểu Cung, như thế nào?"

Diệp Thần đưa tay nhìn đồng hồ, thản nhiên nói"Lão La, ngươi còn chưa tỉnh ngủ đi?"

"Ngươi cũng đừng quên, lúc trước ngươi đáp ứng Quỷ U Long đại nhân, giúp ta đoạt lại Phiêu Miểu Phong!"La Cực Thần nghe xong gấp đến độ lớn tiếng sủa gâu gâu.

"Ta cũng không nhớ kỹ đáp ứng Quỷ U Long!"

"Diệp tiểu hữu, ngươi sẽ không coi Quỷ U Long đại nhân tốt với ngươi như vậy, mà không đòi hỏi một hai chứ?"

"Mà lại, Phiêu Miểu Phong nếu như có thể bị Quỷ U Long đại nhân tiếp quản, cũng tốt hơn hiện tại tràn ngập nguy hiểm!"

"Tràn ngập nguy hiểm?"

"Diệp tiểu hữu ngươi có chỗ không biết, Linh Giới gần trăm năm hỗn chiến không ngừng, ngoại trừ Phiêu Miểu Tông ta còn có Lăng Vân Các, Tiên Kiếm Môn, Tường Vân Tự, Hắc Mộc Sơn, Quỷ Động, Bạch Cốt Nhai, những thế lực này thường thường tranh đấu lẫn nhau, dẫn đến cuối cùng tử thương vô số!"

"Nếu như Quỷ U Long đại nhân có thể thống nhất Linh giới, có khả năng mới là tin mừng Linh Giới đâu!"

Chương 740. Thông minh từ nhỏ!

La Cực Thần thấy Diệp Thần không nói, dừng một chút hỏi:"Diệp tiểu hữu, ngươi lần đầu đi Linh giới, liền gặp gỡ Hắc Mộc Sơn huyết tẩy thôn trang Quản Hạt của Phiêu Miểu Tông, những chuyện này ngươi cũng tận mắt nhìn thấy đi?"

"Cái này"

Diệp Thần nghe xong nhịn không được trợn nhìn La Cực Thần một chút, con hàng này còn học được đảo khách thành chủ?

"Nếu như Linh giới bị những thế lực Hắc Mộc Sơn, Quỷ Động này khống chế, Nhân Giới các ngươi cũng chờ lấy xui xẻo!"

"Bọn chúng nhất định sẽ xông phá kết giới, tới giới người đại khai sát giới!"La Cực Thần nói.

"Vì cái gì?"Diệp Thần nhíu mày.

"Bởi vì chín trăm năm trước, Nhân Giới bị Yêu giới tập kích quấy rối, là Linh giới ra tay giúp đỡ lắng lại việc này!"

"Nhưng vạn vạn không nghĩ tới, chiến đến cuối cùng Nhân Giới cùng Yêu giới thế mà âm thầm liên thủ, ngược lại đem người trong Linh giới sát hại, cướp đi vô số tài nguyên tu luyện, từ đó Linh giới cùng Nhân Giới liền kết cừu oán!"

"Ngọa tào! Còn có loại chuyện này?"

Diệp Thần nghe La Cực Thần nói xong cũng sợ ngây người!

Nếu quả thật giống lão La nói tới, Nhân Giới cũng xác thực quá không hiền hậu, người khác giúp ngươi ngược lại bẫy người ta!

"Không đúng a, nếu vậy chín trăm năm đến nay sao Linh giới đều không muốn báo thù?"Diệp Thần hồ nghi nói.

"Bởi vì hai giới Nhân yêu thiết trí một đạo kết giới, để người bên trong Linh giới không cách nào đại lượng xuyên qua tới, trừ phi mỗi ngàn năm một lần Thất Tinh Liên Châu, lúc này kết giới yếu nhất, Linh giới sẽ có thể xông phá nó tiến vào Nhân Giới!"

"Kỳ thật đoạn thời gian trước xuất hiện qua một lần Thất Tinh Liên Châu, bất quá Linh giới đang bận tự giết lẫn nhau, bỏ qua lần này cơ hội tốt!"La Cực Thần nghĩ nghĩ nói.

"Tốt em gái ngươi!"

Diệp Thần trực tiếp trợn nhìn La Cực Thần một chút, con hàng này nói Thất Tinh Liên Châu lần trước, đại khái chính là lần sư tỷ cứu hắn kia!

Tỉ mỉ nghĩ lại kỳ thật cũng có đạo lý, nếu để cho Quỷ U Long thống nhất Linh giới, hắn chưa hẳn cảm thấy hứng thú với Nhân Giới, dù sao Minh Giới cùng Nhân Giới không có bực ân oán này.

"Diệp tiểu hữu, lần trước ngươi giết người Hắc Mộc Sơn, chẳng lẽ muốn để Phiêu Miểu Tông cõng nồi cho ngươi?"

"Kháo!"

"Lão La ngươi mới tới đây được mấy ngày, đều học xong nói loại này 'Cõng nồi' từ?"Diệp Thần trợn to mắt nhìn La Cực Thần.

"Lão phu từ nhỏ đã thông minh, đây chính là thiên phú!"

"Không biết xấu hổ!"

Diệp Thần mắng thì mắng, nhưng trong lòng đã phát sinh

chuyển biến, quyết phải nói chuyện cùng Quỷ U Long.

"Gâu gâu!"

La Cực Thần cũng học thông minh, dạng này mắng Diệp Thần, hẳn hẳn là nghe không hiểu đi?

Ban đêm, Tô Tuyết Di tan tầm mang theo vợ chồng Lý Hương Cầm trở về, cùng một chỗ còn có vợ chồng Diệp Tử Long, Diệp Thần dứt khoát làm cái nồi lẩu, người một nhà vừa ăn vừa nói chuyện.

"Cha, con nhìn dáng vẻ người rầu rĩ không vui, thế nào?"Diệp Thần trong bữa tiệc phát hiện Diệp Tử Long không hăng hái lắm, không khỏi hiếu kì hỏi.

"Không có gì, ăn cơm!"

Diệp Tử Long cố nặn ra vẻ tươi cười, nhưng đồ đần đều có thể nhìn ra Diệp Tử Long có tâm sự.

"Ông thông gia, có việc liền nói thôi, dù sao là người một nhà không có gì ngượng ngùng!"Lý Hương Cầm tùy tiện nói.

"Tôi tới nói đi!"

Sở Lan thấy lão công khó mà mở miệng, buông xuống bát đũa cau mày nói:"Diệp gia xảy ra chuyện, Tử Long muốn giúp đỡ lại không thể giúp!"

"Mẹ, Diệp gia xảy ra chuyện gì?"

Diệp Thần khẽ giật mình, dù sao Diệp gia ở kinh thành dù không phải cái gia tộc cao cấp gì, nhưng cũng không phải ai cũng có thể động!

"Cô cô còn tại Cảng Đảo làm ăn, đắc tội phú thương Lý Tước Đức, không chỉ có sản nghiệp bị niêm phong, còn bị hắc đạo nơi

đó uy hiếp, Diệp gia tại Cảng Đảo thế đơn lực bạc, chỉ sợ lần này cần tự nhận xui xẻo!"Sở Lan khẽ thở dài.

"Lại là Lý Tước Đức?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, trước đây không lâu hắn từ trong miệng Lỗ Đạt biết được, Lý Tước Đức là người đặc biệt phản đối hắn 'Chia cắt bánh gatô'.

"Lý Tước Đức, đây chính là nhà giàu nhất Châu Á a!"

Tô Vạn Đạt sợ ngây người, Lý Tước Đức tại Hoa Hạ tuyệt đối đại danh đỉnh đỉnh, bởi vì người này thật rất thất đức!

"Hừ! Lý Tước Đức lại như thế nào, con rể chúng ta sớm muộn đều có thể vượt qua hắn! Diệp Thần, mẹ nói không sai chứ?"

Lý Hương Cầm quen thuộc 'Bao che cho con', căn bản liền không có đem 'Nhà giàu nhất Châu Á' Đưa vào mắt.

"..."

Tô Vạn Đạt im lặng.

Tục ngữ nói mẹ vợ nhìn con rể, càng xem càng thích, Diệp Thần tại trong mắt Lý Hương Cầm đều vượt qua nhà giàu nhất Châu Á Lý Tước Đức.

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, lấy thực lực hắn giờ này ngày này, chỉ là một cái thương nhân thật sự không xứng cùng hắn đánh đồng!

"Con trai, con biết Lý Tước Đức?"

Diệp Tử Long thử hỏi, Diệp Thần giao thiệp hắn là biết đến, nếu như hắn cùng Lý Tước Đức quen biết, sự tình liền dễ làm!

"Không biết!"Diệp Thần lắc đầu.

"Ai!"

Diệp Tử Long nghe xong nhịn không được thở dài.

Chương 741. Lan gia xảy ra chuyện!

"Bất quá con ngày mai đi Cảng Đảo, Tiểu Tuyết theo giúp con cùng đi! Đến lúc đó con sẽ tìm Lý Tước Đức tâm sự, cha, người đừng quá lo lắng!"Diệp Thần cười an ủi.

"Lý Tước Đức tại Cảng Đảo lực ảnh hưởng to lớn, chỉ sợ hắn không muốn gặp con"Diệp Tử Long nhắc nhở.

"Yên tâm đi, hắn sẽ cầu muốn gặp con!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, đối phó một tên Lý Tước Đức mà thôi, lão đầu nếu là không thức thời trực tiếp chụp chết.

Sau bữa ăn.

Tô Tuyết Di lôi kéo Diệp Thần ngồi ở trên ghế sa lon, lo lắng nói:"Lão công, nếu không chúng ta vẫn là đừng đi Cảng Đảo."

"Vì cái gì?"Diệp Thần sững sờ.

"Lý Tước Đức tại Cảng Đảo thế lực quá lớn, vạn nhất"

"Nàng dâu em quá lo lắng!"

Diệp Thần nghe xong Tô Tuyết Di lo lắng Lý Tước Đức, lúc này cười nói:"Tin tưởng lão công, ngày mai Lý Tước Đức sẽ rất là vui vẻ tới tìm em cầu hợp tác!"

"Có đúng không?"

"Đương nhiên!"

Diệp Thần vừa dứt lời, điện thoại liền vang lên, xem xét lại là Lan Trần đánh tới.

"Lão Lan!"

"Diệp tiên sinh, không xong!"

Ngoài ý liệu là đầu kia điện thoại là thanh âm lo lắng nữ nhân, Diệp Thần hỏi một chút mới biết được đối phương là Ngụy Mẫn Xúc.

"Mỹ nữ, xảy ra chuyện gì từ từ nói!"

Diệp Thần khẽ nhíu mày, lần trước bồi Lan Trần đi Cảng Đảo cứu Ngụy Cảnh, hắn đối Ngụy Mẫn Xúc cũng coi là có chút hiểu rõ.

"Liêu gia, còn có Ngũ Nhạc Minh bao vây Lan gia, Lan thiếu gia cũng bị bọn họ bắt đi!"Ngụy Mẫn Xúc mang theo tiếng khóc nức nở nói.

"Cái gì?!"

Diệp Thần đứng người lên, mặt mũi tràn đầy sát khí mà hỏi thăm:"Lan Trần hiện tại thế nào?"

"Ngũ Nhạc Minh nói muốn cứu thiếu gia trừ phi ngài đến Việt Châu, Diệp tiên sinh, gài mau tới mau cứu Lan thiếu gia đi!"

"Tốt, tôi lập tức tới!"

Nói xong, Diệp Thần trực tiếp cúp điện thoại, xanh mặt nói với mọi người:"Nàng dâu, cha mẹ, con lập tức muốn đi một chuyến Việt Châu!"

"Con trai, xảy ra chuyện gì?"

Sở Lan thấy dáng vẻ Diệp Thần đằng đằng sát khí, không khỏi trấn an nói"Tuyệt đối đừng xúc động, có việc nhất định phải hảo hảo nói!"

"Đúng a lão công, bộ dáng anh thật đáng sợ a!"Tô Tuyết Di khẽ cắn môi son, nhìn xem Diệp Thần ôn nhu nói.

"Không có việc lớn gì, mấy người đừng lo lắng!"Diệp Thần miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười, trong lòng lại sớm đã lên cơn giận dữ.

"..."

Diệp Thần hoả tốc rời đi biệt thự, đi ra ngoài liền gọi điện thoại cho Viên Vũ, để bọn họ nhanh đi sân bay!

Chờ Diệp Thần lúc bọn người đuổi tới biệt thự Lan gia Việt Châu, đã là đêm khuya!

Trước bãi biệt thự, bảo tiêu nằm ngổn ngang lộn xộn không có khí tức, đi vào biệt thự mới phát hiện bên trong cũng bị nện đến loạn thất bát tao, hiển nhiên trải qua một trận ác chiến!

"Diệp tiên sinh!"

Ngụy Mẫn Xúc nhìn thấy Diệp Thần bọn họ tới, cũng nhịn không được nữa oa một tiếng khóc lên.

"Mỹ nữ đừng khóc, Lão Lan hắn ở đâu?"Diệp Thần sắc mặt ngưng trọng hỏi.

"Lan thiếu gia được đưa tới trên núi Hỏa Lô!"

"Người nhà họ Liêu nói, qua giờ Tý không tới, bọn họ sẽ giết Lan thiếu gia!"Ngụy Mẫn Xúc khóc ròng nói.

"Chú Lan, còn có ba cô ở đâu?"

"Họ, bọn họ đi Phiên Ngu, thời điểm Ngũ Nhạc Minh đến chỉ có tôi cùng Lan thiếu gia ở nhà!"

"Tranh thủ thời gian mang bọn tôi đi Hỏa Lô Sơn!"

Diệp Thần đưa tay nhìn đồng hồ, giờ Tý chính là mười một giờ đêm đến ba giờ sáng, mắt nhìn thấy sắp đến mười một giờ, tự nhiên không dám trì hoãn!

Liêu gia có tà tu!

Một khi rơi vào tà đạo, nhiều khi đều không bị khống chế, đi trễ làm không tốt thật chỉ có thể cho Lan Trần nhặt xác!

"Thần ca, vừa rồi tôi tính một quẻ, lần này Lão Lan hữu kinh vô hiểm, đừng lo lắng!"Viên Vũ ở một bên bấm ngón tay nói.

"Hi vọng như thế đi!"

Vẻ mặt Diệp Thần ngưng trọng, Liêu gia liên hợp Ngũ Nhạc Minh hiển nhiên có chuẩn bị mà đến, còn chỉ tên điểm họ muốn hắn đi cứu người, chỉ sợ sớm đã đào xong hố, cũng đang chờ mình nhảy vào bên trong.

Ngụy Mẫn Xúc tự mình lái xe không đến hai mươi phút, liền đem bọn người Diệp Thần đưa đến chân núi Hỏa Lô.

"Diệp tiên sinh, bọn họ đang trên đỉnh núi!"Ngụy Mẫn Xúc chỉ chỉ đỉnh núi Hỏa Lô nói.

"Tốt, cô chờ chúng tôi ở đây, rất nhanh liền xuống tới!"

"..."

Không đợi Ngụy Mẫn Xúc kịp phản ứng, chỉ thấy mũi chân Diệp Thần nhẹ nhàng điểm một cái tại mặt đất, thân thể như mũi tên, chớp mắt liền bay lên đỉnh núi.

"Chậc chậc, Diệp Thần càng ngày càng lợi hại!"Văn Tinh mặt mũi tràn đầy ghen tị.

"Cậu cũng không yếu a!"

Viên Vũ cười nhạt một tiếng, nói xong cũng lắc mình không thấy, biến mất trong màn đêm mịt mùng

Đỉnh núi.

Một trận gió lạnh thổi qua, cuốn lên mấy mảnh lá khô trên mặt đất.

Trên đất trống đen nhánh là một đống củi lửa, mấy đạo thân ảnh đứng ở bên cạnh củi lửa cười cười nói nói.

"Lan Trần, đây chính là hạ tràng đối nghịch cùng Liêu gia ta, bây giờ ngươi hối hận sao?"

Liêu Quả đi đến bên cạnh một chỗ hố đất, cư cao lâm hạ nhìn xem Lan Trần bị chôn ở bên trong hố đất, chỉ còn lại một cái đầu lâu ở bên ngoài cười đắc ý nói.

Chương 742. Kim kê độc lập!

"Hừ! Họ Liêu ngươi đừng phách lối, chờ Thần ca tới, nhìn hắn làm sao thu thập ngươi!"Lan Trần không cam lòng yếu thế, mặc dù hắn bị vùi vào trong hố, nhưng không uý kị Liêu Quả tí nào.

"Kháo!"

Liêu Quả thấy thế tức hổn hển, nhấc chân hung hăng dẫm lên trên mặt Lan Trần, cả giận nói"Ta để ngươi trang bức, để ngươi lại trang bức! Hôm nay Diệp Thần tới cũng phải chết, các ngươi đều phải chết!"

Răng rắc!

Xương mũi Lan Trần bị Liêu Quả một cước làm đoạn mất, máu tươi lập tức thuận lỗ mũi phun ra ngoài!

"Con trai, không cần cùng một người chết nói nhảm, lãng phí nước bọt!"Cách đó không xa Liêu Cúc Hoa thấy cảnh này không khỏi cười lạnh nói.

"Lão Liêu, lần này Ngũ Nhạc Minh chúng ta vì giúp Liêu gia ngươi, ngay cả lão tổ đều mời ra được, ngươi cũng không thể bạc đãi lão tổ chúng ta!"Đinh Thắng mặt dạn mày dày nói với Liêu Cúc Hoa.

Lần này, lão tổ phái Hằng Sơn hắn cùng phái Tung Sơn đều tới, mặc dù phái Hoa Sơn không có lão tổ, nhưng chưởng môn Lư Lôi cũng chạy tới.

Muốn nói ai hận nhất Diệp Thần, Lư Lôi tuyệt đối đứng mũi chịu sào!

'Chó tinh' bên cạnh tiểu tử này thế mà may mắn chụp chết lão tổ, bây giờ nghĩ lên việc này hắn liền nhức cả trứng, phái Hoa Sơn bây giờ đều trở thành trò cười võ lâm, không giết Diệp Thần Hoa Sơn như thế nào cứu danh dự?

Bất quá, chưởng môn phái Tung Sơn Tả Tây Bắc không có đến.

"Tả lão, vì sao Tây Bắc huynh không đến đâu?"Liêu Cúc Hoa bồi tiếp cẩn thận nhìn về phía một lão nhân tóc trắng ngồi tại bên cạnh đống lửa hỏi.

Người này râu bạc trắng tóc trắng, mập phì, một thân cách ăn mặc cực điểm xa hoa, chỉ là bên hông đeo bốn năm khối ngọc bội, chợt nhìn không giống võ lâm nhân sĩ, ngược lại càng giống đại thương nhân cổ đại!

"Hừ! Đối phó một tiểu tử chưa hôi sữa mà thôi, cần phải nhiều người như vậy sao?"

Tả Thiên Niên hừ lạnh một tiếng, nói xong liếc mắt lão đầu ngồi bên cạnh cùng tuổi với hắn, thân hình gầy gò, cầm trong tay Mã Đầu Cầm (đàn đầu ngựa), cau mày nói:

"Lão Mạc, không phải ngươi nói muốn quy ẩn sơn lâm sao, làm sao ngươi cũng tới?"

Mạc Trần khép hờ hai mắt, ngay cả đầu cũng không quay lại, thản nhiên nói:

"Lão phu nghe nói kẻ này có thanh cổ cầm, chiến lực kinh thiên địa khiếp quỷ thần, cho nên chạy đến tìm tòi hư thực."

"Lão tổ!"

Đinh Thắng nghe xong không khỏi hừ lạnh nói"Ngài cũng quá để mắt tiểu tử kia, nếu bàn về chiến lực nhạc khí, ai là đối thủ ngài?"

"Ân, Đinh chưởng môn nói có lý!"

Liêu Cúc Hoa thừa cơ thúc ngựa nói"Có hai vị trưởng lão ở đây, tiểu tử Diệp Thần này chết chắc!"

"Chết đại gia ngươi!"

Vừa dứt lời, trong hư không truyền đến một tiếng gầm thét, ngay sau đó đám ba người Diệp Thần từ trên trời giáng xuống, thoải mái xuất hiện ở trước mặt mọi người.

"Diệp Thần?!"

Lư Lôi nhìn thấy Diệp Thần lập tức nghiến răng nghiến lợi nói"Không nghĩ tới tiểu tử ngươi thật đúng là dám đến, hôm nay ta nhất định phải đưa ngươi chém thành muôn mảnh!"

"Bại tướng dưới tay, cũng đủ nói dũng?"

Diệp Thần biểu lộ khinh thường, nói xong liếc qua Lan Trần bị chôn dưới đất, đưa tay một trảo trong hư không.

Lan Trần lập tức cảm thấy một cỗ hấp lực to lớn, trực tiếp đem hắn từ hố đất bên trong hút ra!

"Thần ca!"

Lan Trần kích động đến lệ nóng chảy dài, nức nở nói"Tôi liền biết cậu nhất định sẽ tới cứu tôi!"

"Trước đừng lừa tình, giải quyết hết những người này rồi nói sau!"

Diệp Thần quét bọn người Lư Lôi một chút, âm thanh lạnh lùng nói:"Ngoại trừ người nhà họ Liêu, ta không muốn giết các ngươi, tranh thủ thời gian cút cho ta!"

"Thằng nhãi ranh vô lễ!"

Tả Thiên Niên nghe xong giận tím mặt, chỉ vào cái mũi Diệp Thần mắng"Biết lão phu là người phương nào sao, dám cùng ta nói lời như vậy, ngươi chán sống?"

"Chẳng cần biết ngươi là ai đâu!"

Văn Tinh không nhịn được nói"Lão đầu, muốn đánh liền đánh, kỷ kỷ oai oai như đàn bà làm cái gì, ngươi bị thiến?"

"Cuồng vọng tiểu tử, để mạng lại!"

Tả Thiên Niên nghe vậy giận không kềm được, thả người nhảy lên nhảy lên hư không, đồng thời bỗng nhiên vung ra một chưởng vỗ hướng Văn Tinh.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, trong hư không đột nhiên xuất hiện mấy trăm cây băng trùy!

Những băng trùy này vừa nhọn vừa dài, trong đêm tối lóe ra điểm điểm hàn mang, giống từng thanh từng thanh sắc bén chủy thủ, nhao nhao phóng tới hướng Văn Tinh!

"Cái này, đây là"

Đinh Thắng mở to hai mắt nhìn, hắn đã từng nhìn Tả Tây Bắc dùng qua chiêu này, nhưng không giống băng trùy đầy trời như bây giờ.

Phanh phanh phanh!

Không ít băng lăng giống như bom ném xuống, sau khi hạ xuống trong nháy mắt nổ tung!

"Hàn Băng Chưởng của Tả Thiên Niên lại tinh tiến không ít!"Mạc Trần nhìn về phía Tả Thiên Niên trong hư không, thần sắc ngưng trọng lẩm bẩm.

"Lão tặc, tiểu gia ta chờ ngươi rất lâu!"

Khiến người ngoài ý chính là Văn Tinh cư nhiên cười, cuối cùng ngay cả tránh đều chẳng muốn tránh, đứng tại chỗ bày ra một cái tư thế kỳ quái.

Chỉ thấy chân sau hắn đứng thẳng, hai tay triển khai, có điểm giống 'Kim kê độc lập' trong võ thuật, tất cả mọi người thấy trợn tròn mắt, đây cũng là cái sáo lộ gì? (Kim kê độc lập: 1 chân trụ, 1 chân co lên, hai tay giơ lên)

"Văn Tinh, cậu điên rồi sao?"Diệp Thần thấy thế mau tới trước, chuẩn bị hỗ trợ ngăn lại những băng trùy có thể so với bom này.

Chương 743. Đốt thành người Châu Phi!

"Lão Diệp đừng tới đây, cẩn thận làm bị thương! Tôi muốn để lão tặc nhìn xem, cái gì gọi là phòng thủ đương thời mạnh nhất!"Văn Tinh 'Không lĩnh tình', hung hăng bảo Diệp Thần tránh ra, tựa hồ không kịp chờ đợi muốn 'Thụ ngược đãi' .

"Kháo!"

Diệp Thần nhịn không được liếc mắt, con hàng này trang bức cũng phải phân rõ ràng trường hợp đi, những băng trùy này của Tả Thiên Niên thật không đơn giản, mỗi một cây băng trùy bên trong đều ẩn chứa chân khí cực mạnh!

"Ha ha ha! Tiểu tử này dám cùng Tả tiền bối cứng đối cứng, quả thực là muốn chết!"

"Diệp Thần cùng bằng hữu của hắn, hôm nay đều phải chết!"Liêu Cúc Hoa đắc ý dương dương mà cười to nói.

Ngay cả Tả Thiên Niên cũng là mừng thầm trong lòng, tiểu tử này bị Hàn Băng Chưởng của mình dọa sợ choáng váng, thế mà làm ra động tác quái quỷ như vậy?

Nhưng mà, sự tình lại đột nhiên phát sinh biến hóa!

Quanh thân Văn Tinh đột nhiên phát ra kim quang, hắn nhìn tựa như 'Một chân phật', cùng lúc đó, trên đỉnh núi thế mà truyền đến một tiếng kêu to của loài chim!

"Thanh âm gì?"

Liêu Cúc Hoa mở to hai mắt nhìn, quay đầu nhìn về phía Đinh Thắng một mặt mộng bức.

Đinh Thắng cũng là không hiểu ra sao, nửa đêm nửa hôm trên đỉnh núi còn có dã thú sao?

"Cha, các người mau nhìn!"

Đột nhiên, Liêu Quả kinh hô một tiếng, đám người tìm theo tiếng nhìn lại chỉ thấy Văn Tinh sau lưng đột nhiên hiện ra một con kim hoàng sắc đại điểu, tiếng kêu to chính là nó phát ra tới!

"Đây chẳng lẽ là Phượng Hoàng?"

Đinh Thắng nhìn cả người kim quang lóng lánh'Đại điểu' Mặt mũi tràn đầy chấn kinh, những người khác thấy cảnh này cũng cả kinh trợn mắt hốc mồm!

"Đây là Chu Tước, không phải Phượng Hoàng!"

Một mặt bình tĩnh của Mạc Trần cũng rốt cục bị đánh vỡ, hắn lườm Đinh Thắng một chút, khẽ thở dài:"Tiểu Đinh, ngươi quá lỗ mãng, thế mà đi chọc người cổ mệnh cách!"

"Lão tổ, chúng ta người đông thế mạnh sợ cái gì, huống chi Diệp Thần bọn chúng chỉ là một đám tiểu tử thúi miệng còn hôi sữa mà thôi!"Đinh Thắng không cam lòng nói.

"Đinh huynh, chúng ta cùng tiến lên!"

Lư Lôi cắn răng nói"Ta cũng không tin, chúng ta liên thủ còn không phải đối thủ đám người này!"

"Tốt, ta đồng ý!"

Liêu Cúc Hoa nhìn thấy Chu Tước hiện thân mặc dù chấn kinh, nhưng tên đã trên dây không phát không được, hắn cũng quyết định muốn đập nồi dìm thuyền đụng một cái!

"Đinh Thắng, dừng tay!"

Mạc Trần nghe xong vội vàng nói"Tả Thiên Niên đều chưa hẳn là đối thủ người trẻ tuổi kia, ngươi đi chỉ có chịu chết!"

Vừa dứt lời, đám người đột nhiên cảm giác nhiệt độ chung quanh kịch liệt lên cao, ngay sau đó trước người Văn Tinh xuất hiện một cái hỏa cầu to lớn, những băng trùy kia của Tả Thiên Niên bắn vào trên hỏa cầu trong nháy mắt hòa tan!

"Tại sao có thể như vậy?"

Tả Thiên Niên cả kinh há to miệng, một giây sau, chỉ thấy hỏa cầu sưu một tiếng lao đến phía hắn, tốc độ nhanh chóng làm cho Tả Thiên Niên không kịp trốn tránh, chỉ có thể dùng thân thể ngạnh kháng!

Oanh!

Trong hư không truyền đến một tiếng nổ vang, hỏa cầu rắn rắn chắc chắc đâm vào trên thân Tả Thiên Niên, đếm không hết tiểu hỏa cầu từ trên trời giáng xuống, toàn bộ đỉnh núi ánh lửa một mảnh, cơ hồ tất cả hoa cỏ cây cối đều bị thiêu thành tro tàn!

"Tả tiền bối đâu?"

Lư Lôi sợ ngây người, đợi cho hỏa cầu tán đi, Tả Thiên Niên thế mà biến mất không thấy, chẳng lẽ hắn cũng như cỏ khô đốt tan thành tro tàn?

"..."

Hiện trường yên lặng giống như chết, ngay cả Diệp Thần đều bị biểu hiện của Văn Tinh làm cho khiếp sợ, phong ấn trong cơ thể gia hỏa này bị giải trừ?

"Ha ha! Sư phó quả nhiên không có gạt ta, gặp cực hàn có thể

đột phá, lão già họm hẹm thật trượng nghĩa a!"Văn Tinh phình bụng cười to.

"Văn Tinh, cậu ngưu bức a!"

Lan Trần giật mình nhìn xem Văn Tinh, cho tới nay người anh em này đi theo bên người Diệp Thần, ngoại trừ kỹ thuật lái xe để cho người ta khắc sâu ấn tượng, cũng không có gì sáng chói, không nghĩ tới hắn lợi hại như vậy!

"Bình thường thôi, lão Diệp mới là thực ngưu bức!"Văn Tinh cười nói.

"Kháo!"

Diệp Thần nhịn không được lườm hắn một cái, con hàng này nghe giống như là đang mắng người đâu?

"Khụ khụ"

Đúng lúc này đỉnh núi truyền đến một trận tiếng ho khan, Đinh Thắng quay đầu nhìn lại lập tức hoảng sợ nói

"Tả, Tả tiền bối?"

"Cái gì?"

Lư Lôi tập trung nhìn vào không khỏi trợn tròn mắt, xuất hiện tại trước mắt hắn chính là một 'Đen lão đầu' toàn thân trần trụi, làn da cháy đen phả ra khói xanh, ngay cả đi đường đều tốn sức!

"Ngọa tào! Văn Tinh cậu đem lão đầu đốt thành người châu Phi!"Viên Vũ phì cười không thôi.

"Oắt con, ngươi"

Tả Thiên Niên run rẩy tay chỉ Văn Tinh, lời còn chưa nói hết, bịch một tiếng mới ngã xuống đất trực tiếp hôn mê.

"Cắt! Ta còn tưởng rằng ngươi muốn tiếp tục chiến đâu, nguyên lai là hù dọa ta!"Văn Tinh khinh thường nhếch miệng.

"Cha, ngay cả Tả tiền bối đều chết, chúng ta làm sao bây giờ?"

Liêu Quả là thật sợ, không nghĩ tới người bên cạnh Diệp Thần một cái so một cái yêu nghiệt, hôm nay bộ này còn thế nào đánh?

"Giết!"

Liêu Cúc Hoa cũng là ngoan nhân, việc đã đến nước này coi như mình nhận sợ, lấy hiểu rõ của hắn với Diệp Thần, kẻ này tất nhiên sẽ không bỏ qua mình, không bằng buông tay đánh cược một lần!

Chương 744. Mã Đầu Cầm!

Nói xong, Liêu Cúc Hoa vượt lên trước một bước đánh tới hướng Diệp Thần!

Liêu Quả thấy thế cắn răng, từ bên hông móc ra một thanh dao găm quân đội ba cạnh đặc chế, cổ tay rung lên, lập tức mấy đóa 'Thứ hoa' Thoáng hiện, nhao nhao đâm tới phía Diệp Thần!

"Tiểu tử, chịu chết đi!"

Lư Lôi thấy thế cũng không cam chịu người sau, sử xuất tuyệt học Hoa Sơn 'Tử Hà Thần Công' Song chưởng đẩy ra, một cỗ tử quang từ lòng bàn tay phun ra, trực tiếp bắn về phía Diệp Thần!

Đinh Thắng cũng muốn động thủ, kết quả lại bị một ánh mắt Mạc Trần ngăn lại.

"Đinh Thắng, ngươi muốn chết liền ra tay đi!"Mạc Trần thản nhiên nói.

"Lão tổ, Lư chưởng môn bọn họ đều"

"Không cần phải để ý đến người khác như thế nào, bọn họ muốn chết ngươi đi theo xem náo nhiệt gì!"

Mạc Trần nói xong vuốt ve giây đàn Mã Đầu Cầm, cười nhạt một tiếng nói"Không nghĩ tới ta Hoa Hạ anh tài xuất hiện lớp lớp, lão phu rốt cuộc biết Thiếu Lâm vì sao không tham dự trường tranh đấu này!"

"..."

Đinh Thắng im lặng, nghe lão tổ có ý tứ là hắn không có ý định

xuất thủ, vậy Lư Lôi bọn họ chết chắc!

Quả nhiên, Diệp Thần thấy ba người công kích mình, hừ lạnh một tiếng, hai tay nhẹ nhàng vạch một cái trong hư không, hai đạo kiếm khí một đỏ một lam lấy cực nhanh tốc độ bay ra ngoài!

Đương!

Dao găm quân đội ba cạnh đặc chế của Liêu Quả, vừa đụng phải kiếm khí Diệp Thần liền vỡ thành cặn bã, ngay sau đó bá đạo kiếm khí trực tiếp xẹt qua thân thể của hắn!

Phốc!

Liêu Quả đứng chết trân tại chỗ, giống như mổ heo ăn tết, thân thể bị một phân thành hai từ giữa đó ngạnh sinh sinh bổ ra!

Nhưng mà cái này vẫn chưa xong, sau khi kiếm khí bổ ra thân thể Liêu Quả, một mực xông về phía trước, trong chớp mắt liền đến trước mặt Đinh Thắng!

"Cẩn thận!"

Mạc Trần thấy thế hừ lạnh một tiếng, lúc này duỗi ra Mã Đầu Cầm ngăn tại trước mặt Đinh Thắng, hét lớn một tiếng

"Lui!"

Bành!

Khiến người ngoài ý chính là, kiếm khí bổ vào bên trên Mã Đầu Cầm, nhìn Mã Đầu Cầm chất gỗ phổ thông đến cực điểm thế mà hoàn hảo không chút tổn hại, ngược lại kiếm khí trong nháy mắt hầu như không còn!

"A, lão nhân này đàn có chút ý tứ!"

Diệp Thần thấy cảnh này không khỏi nhíu nhíu mày, có thể

ngăn cản được kiếm khí Can Tương Mạc Tà, có thể thấy được Mã Đầu Cầm cũng không phải phàm phẩm.

"Con trai!"

Liêu Cúc Hoa nhìn thấy con trai mình chết thảm, cũng không đoái hoài tới giết Diệp Thần, thân thể vội vàng quay lại chạy đến bên cạnh thi thể Liêu Quả, nhìn xem con trai bị đánh thành hai nửa tim như bị đao cắt!

"Hừ! Gia hỏa còn lại giao cho tôi đi!"

Viên Vũ cũng không có nhàn rỗi, đối mặt tuyệt học Lư Lôi chỉ thấy hắn duỗi ra một cái tay vẽ lên cái vòng tròn trong hư không, lập tức một vòng sáng tử sắc trống rỗng thoáng hiện!

'Tử khí' Lư Lôi trực tiếp bị vòng sáng hút vào, lặng yên không một tiếng động!

"Cái gì?"

Lư Lôi thấy thế chính mình cũng mộng bức.

Nhưng mà công kích Viên Vũ vẫn chưa xong, thừa dịp Lư Lôi phân thần, chỉ thấy miệng hắn lẩm bẩm, cuối cùng chỉ vào Lư Lôi hét lớn một tiếng

"Độn!"

Thanh âm rơi xuống, đám người chỉ cảm thấy dưới chân chấn động, toàn bộ Hỏa Lô Sơn đều đang run rẩy!

Một giây sau dưới chân Lư Lôi đột nhiên nứt ra một cái lỗ khe hở, hắn vội vàng không kịp chuẩn bị cả người chìm vào bên trong núi đá, cơ hồ cũng ngay lúc đó khe hở khép lại, đám người chỉ nghe một tiếng hét thảm, ngay sau đó chỗ lòng đất Lư Lôi phun ra một cỗ máu tươi, sau đó rốt cuộc không có động tĩnh!

"Đầu to, ngưu bức!"

Diệp Thần thấy thế cũng nhịn không được giơ ngón tay cái lên, Viên Vũ đạt được Huyền Vũ truyền thừa càng ngày càng mạnh!

Một trận gió núi lạnh buốt thấu xương thổi qua, hiện trường lâm vào vắng lặng một cách chết chóc.

"Lão Lan, có cừu báo cừu, có oán báo oán, đừng ngốc đứng đó!"Diệp Thần phá vỡ trầm mặc, cười vỗ vỗ bả vai Lan Trần nói.

"Quên đi!"

Khiến người ngoài ý chính là Lan Trần đi đến bên người Liêu Cúc Hoa thương tâm gần chết, lại còn nói câu quên đi:

"Lão Lan, chừng nào thì cậu trở nên lòng dạ đàn bà?"

Văn Tinh vừa dứt lời, chỉ thấy Lan Trần một chưởng vỗ tại đỉnh đầu Liêu Cúc Hoa, bất thình lình đem đối phương chụp chết!

"Lời còn chưa nói hết đâu!"

Lan Trần nhún vai, nói"Ta muốn nói, quên đi, ngươi đi xuống dưới cùng con trai mình đi!"

"Kháo!"

Văn Tinh nhao nhao ném ánh mắt xem thường về phía Lan Trần, gia hỏa làm sao nói một đằng một làm một nẻo như vậy?

"Diệp tiểu hữu, nghe nói ngươi có một cổ cầm, uy lực của nó vô tận, lão phu muốn cùng ngươi đơn độc luận bàn, không biết ngươi có nguyện ý hay không!"

Đúng lúc này, Mạc Trần một mực không nghĩ tham chiến đột nhiên mở miệng.

"Lão tổ, cái này không ổn đâu?"

Đinh Thắng nghe xong trợn tròn mắt, lão tổ nhà mình trên giang hồ là địa vị bực nào, bây giờ vậy mà chủ động đi khiêu chiến một vãn bối, cái này muốn truyền đi há không bị người chê cười?

"Im miệng!"

Mạc Trần hung hăng trừng Đinh Thắng một chút.

"Tốt, ta đối với Mã Đầu Cầm trong tay lão cũng thật cảm thấy hứng thú!"Diệp Thần vui vẻ đáp ứng, nói xong trực tiếp từ bên trong nhẫn trữ vật lấy ra cổ cầm.

Chương 745. Thả pháo hoa?

Vũ khí có thể ngạnh kháng Can Tương Mạc Tà, hắn cũng rất muốn tìm tòi hư thực!

"Hảo cầm!"

Mạc Trần nhìn thấy cổ cầm nhịn không được tán dương"Đàn tự tiểu hữu mang ý vị viễn cổ, quả nhiên không phải tầm thường!"

"Lão đầu, đã muốn so tài cũng đừng nhiều lời!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, nói xong ngón tay nhẹ nhàng phất qua bên trên dây đàn, đàn khí ngũ sắc lấy mắt thường có thể thấy được, xạ mà đi hướng Mạc Trần kích!

"Thật là cổ cầm bá đạo!"

Mạc Trần thấy thế không dám thất lễ, chỉ thấy sắc mặt hắn nghiêm túc, tay trái cầm đàn, trên tay phải nhiều cây cung đàn, theo Mạc Trần kéo một cái, bên trong Mã Đầu Cầm đồng dạng bay ra mấy đạo quang mang!

Phanh phanh phanh!

Đàn khí hai bên đụng nhau, phát ra một trận nổ vang, sinh ra sóng khí trực tiếp đem thi thể cha con Liêu Cúc Hoa đẩy rơi khỏi đỉnh núi!

Diệp Thần thấy thế cười nhạt một tiếng, lúc này ngồi xếp bằng, hai tay đàn tấu trên cổ cầm!

Theo từng cái âm tiết tấu lên, đếm không hết đàn khí vọt tới hướng Mạc Trần!

"Lão tổ, coi chừng!"

Đinh Thắng khẩn trương đến tâm đều muốn nhảy ra ngoài, giờ phút này hắn đều nhanh hận chết Tả Tây Bắc!

Tên vương bát đản này lừa gạt mình tới đối phó Diệp Thần, kết quả chính hắn lại không lộ diện, quả thực tiểu nhân hèn hạ!

Mạc Trần cũng không hổ là lão tổ Hằng Sơn phái, thấy Diệp Thần thế công lăng lệ, hắn cũng vận chuyển tất cả chân khí, kéo động đàn cung tới đối kháng!

Hai bên ngươi tới ta đi, chân khí không ngừng mà chạm vào nhau nổ tung tại hư không, nhìn từ đằng xa, đỉnh núi Hỏa Lô ngũ sắc quang mang không từng đứt đoạn!

Dưới núi.

Một đôi nam nữ yêu đương vụng trộm lái xe đến tận đây, nam nhân vừa định cởi quần áo, liền nghe nữ nhân hoảng sợ nói

"Anh yêu, đỉnh núi có người thả pháo hoa kìa!"

"Thật vậy sao?"

Nam nhân không quan tâm, liếc qua ngoài cửa sổ, vội vàng nói"Đừng xem, anh cũng muốn thả pháo hoa, tranh thủ thời gian!"

"Chán ghét!"

Nữ nhân thẹn thùng không thôi, tùy ý nam nhân bổ nhào về phía nàng, rất nhanh, ô tô giống như động đất, điên cuồng chấn động.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Diệp Thần dần dần chiếm thượng phong, đàn khí đủ mọi màu sắc trong hư không cũng nhiều!

Phốc!

Cuối cùng, Mạc Trần không địch lại, một ngụm máu tươi phun ra, lập tức ngửa mặt lên trời ngã xuống đất!

"Lão tổ!"

Đinh Thắng thấy thế dọa sợ, vội vàng tiến lên xem xét thương thế Mạc Trần, nếu như ngay cả lão tổ đều chết hết, mình chẳng phải là một con đường chết?

Cũng may mặc dù bản thân Mạc Trần bị trọng thương, cũng không có nguy hiểm tính mạng, mà Diệp Thần cũng đình chỉ tiến công!

"Đi thôi, lão không phải đối thủ của ta!"Diệp Thần thu hồi cổ cầm, lườm Mạc Trần một chút thản nhiên nói.

"Ngươi, ngươi không giết chúng ta?"

Đinh Thắng nghe vậy đầy bụng nghi ngờ nhìn về phía Diệp Thần.

"Ta có thể thả các ngươi đi, bất quá có một vấn đề lão đầu ngươi đến nói cho ta!"

"Tiểu hữu, ngươi muốn hỏi cái gì?"Mạc Trần ho kịch liệt thấu vài tiếng, hữu khí vô lực hỏi.

"Rất đơn giản, ngươi chỉ cần nói cho ta, thanh đàn này có lai lịch gì là được!"

"Lão tổ"

Đinh Thắng nuốt ngụm nước bọt, vạn nhất Diệp Thần coi trọng Mã Đầu Cầm, vậy liền lúng túng!

"Không sao."

Mạc Trần miễn cưỡng cười một tiếng, nói thẳng"Mã Đầu Cầm là bảo vật trấn phái Hằng Sơn phái ta, nó là chưởng môn đời thứ nhất lưu truyền xuống, về phần lai lịch, lão hủ cũng không thể mà biết!"

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần thật sâu nhìn Mã Đầu Cầm một chút, khoát tay nói"Lão đầu, mang theo cẩu ngốc này đi thôi!"

Cẩu ngốc?

Đinh Thắng sững sờ, nghĩ thầm Diệp Thần đang nói ai đây?

"Diệp tiểu hữu quả nhiên không giống bình thường!"

Mạc Trần khó khăn từ dưới đất đứng lên thân, hai tay ôm quyền nói"Lão hủ thiếu ngươi hai cái mạng, phần ân tình này nhất định khắc sâu vào trong lòng!"

"Chưa nói tới thiếu nợ hay không!"

Diệp Thần cười lạnh, bĩu môi nói"Vừa rồi nếu là các ngươi thừa dịp loạn ra tay với ta, hạ tràng giống nhau là chết!"

"..."

Đinh Thắng mặt mo đỏ ửng, vừa rồi nếu không phải lão tổ ngăn lại hắn, chỉ sợ cũng chết sớm!

Mạc Trần trước khi đi nhìn thật sâu Diệp Thần một chút, nói một cách đầy ý vị sâu xa:

"Diệp Thần, mặc dù ngươi rất lợi hại, nhưng bối cảnh Liêu gia không thể coi thường, ngươi giết bọn họ, chỉ sợ không dễ dàng thoát thân như vậy!"

"Liêu gia nếu không phục khí, cứ tới tìm ta là được!"Diệp Thần

khinh thường nhếch miệng.

"Nếu như thế lão hủ cáo từ!"

Mạc Trần ôm quyền, lập tức để Đinh Thắng nâng mình xuống núi, rất nhanh liền biến mất ở đỉnh núi Hỏa Lô

Diệp Thần bọn họ cũng không ngừng lại, một đoàn người đi theo Lan Trần, trực tiếp đi chợ đêm Việt Châu ăn bữa khuya.

Chợ đêm Việt Châu phi thường náo nhiệt.

Mặc dù thời gian đã rất muộn, nhưng cả con đường ăn khuya ngồi đầy người, hoan thanh tiếu ngữ, tràn ngập khí tức khói lửa nồng đậm.

Trên đường phố có nhiều loại mỹ thực quán nhỏ, phát ra mùi hương ngây ngất để cho người ta không khỏi nuốt nước bọt.

Cuối cùng, Lan Trần đem mọi người đưa đến một tiệm nhỏ chuyên môn bán trâu tạp.

"Lão Lan, cái này không giống phong cách của cậu a, mang bọn tôi ăn quán bên đường?"Viên Vũ cười trêu chọc nói.

Chương 746. Trâu hoan hỉ!

"Viên đại đầu, cậu đây là không hiểu rồi?"

Lan Trần nhếch miệng cười một tiếng, giải thích nói:"Tại Việt Châu, quán ăn bên đường là một loại văn hóa, lão bản thân nghìn tỷ ngồi tại bên đường ăn cũng không đủ là lạ, hiểu không?"

"Trâu tạp? Có phải là trâu xuống nước?"Văn Tinh có chút ghét bỏ nói:"Trước kia trong thôn giết trâu, đưa ra trâu xuống nước thôn dân đều không muốn!" (Trâu tạp: nội tạng cùng thịt nát của trâu)

"Tại Việt Châu, trâu tạp thế nhưng là cung không đủ cầu, rất đắt, cậu thử một chút thì biết!"

"Tốt, tôi cũng không tin trâu xuống nước có thể ăn ngon"

Nửa giờ sau, Văn Tinh ăn đến miệng đầy chảy mỡ, hung hăng nói ăn ngon!

"Lão bản, lại cho tôi bên trên mười phần trâu tạp, thả nhiều thịt trâu nạm!"Văn Tinh ăn xong cuối cùng một khối gân trâu, quay đầu hướng bên trong hô lớn.

"Tốt, tốt, lập tức tới ngay!"

Lão bản sướng đến phát rồ rồi, hai trăm khối một phần trâu tạp, Văn Tinh bọn họ một lần liền ăn mấy chục phần, dạng khách hàng lớn này đúng là có thể ngộ nhưng không thể cầu.

"Tên ngoại địa, ngươi nhỏ giọng một chút!"

Đúng lúc này bàn kề cận có mấy người mang hình xăm, bộ

dáng lưu manh hung hăng trừng mắt về phía Văn Tinh, một người trong đó càng là cả giận nói:

"Thích ăn như thế, ngươi đi ăn trâu hoan hỉ a!"

"Trâu hoan hỉ?"

Văn Tinh vốn định nổi giận, bất quá nghe được 'Trâu hoan hỉ' Không khỏi vui vẻ, danh tự này nghe xong liền ăn ngon, lúc này hô lớn:

"Lão bản, lại cho tôi hơn mấy phần trâu hoan hỉ!"

Vừa dứt lời, thực khách hiện trường nhao nhao cười to, đều quăng tới ánh mắt trào phúng hướng Văn Tinh.

Mấy lưu manh kia càng là hả giận, ai bảo gia hỏa Văn Tinh này ăn một mình, mấy người bọn họ kiếm tiền mới ăn hai phần, tên vương bát đản này một người liền ăn mấy chục phần, khoe của là phải trả giá thật lớn!

"A?"

Lão bản nghe xong trợn tròn mắt, đồ chơi kia thật là có người ăn sao?

"Lão Lan, những người này đều thế nào?"

"Tôi muốn ăn trâu hoan hỉ, lại không cần bọn họ dùng tiền, nhìn ta như vậy làm gì?"Văn Tinh rất buồn bực, tại Việt Châu ăn đồ ăn còn muốn bị khinh bỉ?

"Khụ khụ, Văn Tinh cậu có chỗ không biết, trâu hoan hỉ là"

Lan Trần mặt mo đỏ ửng, giải thích một phen cho Văn Tinh cái gì gọi là 'Trâu hoan hỉ'! (Trâu hoan hỉ: chỗ con trâu dùng để hoan hỉ)

Nghe Lan Trần kể xong, Văn Tinh tức gần chết, lúc này vén tay áo lên chỉ vào lưu manh để hắn ăn trâu hoan hỉ kia, cả giận nói:

"Đại gia ngươi! Dám trêu chọc ta, tin hay không ta đem ngươi nhét vào bên trong trâu hoan hỉ!"

"Ngoại địa! Ngươi có gan nói lại một lần!"

Lưu manh nghe xong giận tím mặt, lúc này vỗ bàn đứng dậy hung tợn trừng mắt Văn Tinh.

"Chớ cùng bọn họ nhao nhao, ăn cái gì đi, ăn xong điểm tâm nghỉ ngơi, ngày mai tôi còn muốn đi Cảng Đảo đâu!"Diệp Thần nhíu nhíu mày, loại tiểu lưu manh này không thèm để ý.

"Lão bản, cho bàn kia một phần nồi lẩu trâu tạp, một bình Mao Đài, coi như tôi bao!"Lan Trần thản nhiên nói.

"Hừ! Coi như các ngươi thức thời!"

Lưu manh nghe xong 'Lấy không' Một phần trâu tạp, còn có Mao Đài uống, không khỏi lộ ra đắc ý tiếu dung.

Văn Tinh thấy Diệp Thần nhíu mày, lúc này cưỡng chế hỏa khí, hừ hừ nói

"Đi, đã ăn xong tôi lại tìm bọn họ tính sổ sách!"

"Thần ca, ngày mai có muốn tôi cùng cậu đi Cảng Đảo hay không?"Viên Vũ thừa cơ chuyển hướng chủ đề.

"Không cần!"

Diệp Thần lắc đầu, nói"Họ Mạc lão đầu nói đúng, lần này người Liêu gia chết khẳng định sẽ trả thù, các cậu lưu tại Việt Châu giúp lão Lan đi!"

Đợi đến ăn uống no đủ, lúc Diệp Thần bọn họ muốn rời khỏi,

đột nhiên cổng truyền đến rối loạn tưng bừng.

"Xảy ra chuyện gì?"

Chủ tiệm trâu tạp thấy cửa nhà mình bị người ngăn chặn, tranh thủ thời gian tiến đến xem xét.

"Lão Diệp, chúng ta cũng đi nhìn xem!"

Văn Tinh hiếu kì không phải muốn đi nhìn, bọn người Diệp Thần cùng theo đi vào đám người, chỉ thấy một tiểu nữ hài đang nhào vào trên thân một lão nhân, lớn tiếng hô hào gia gia, tiểu gia hỏa khóc đến lê hoa đái vũ, nhìn làm cho lòng người bên trong mười phần khó chịu.

"Đây không phải lão Hoa sao, thường nhặt đồ bỏ đi trên con đường này!"

"Nghe nói hắn trước kia cũng là kẻ có tiền, về sau phá sản, chỉ có thể mang theo hai cháu gái tại Việt Châu kiếm ăn!"

"Thật đáng thương, hài tử đừng khóc, ta đã gọi điện thoại cấp cứu."

"..."

Nghe được có người giúp gọi điện thoại cấp cứu, tiểu nữ hài ngẩng đầu hai mắt đẫm lệ mông lung mà đối với người kia nói câu

"Tạ ơn dì, ô ô"

"Lão Lan, Lan gia không phải Việt Châu Vương sao?"Văn Tinh cau mày nói.

"Thế nào?"

"Ngươi nhìn đứa nhỏ này đáng thương biết bao, có nhiều lễ phép, không bằng cậu cho nàng mấy chục triệu đi!"

"..."

Lan Trần im lặng, hắn biết Văn Tinh là hảo tâm, nhưng loại phương pháp giúp người này tựa hồ không quá thích hợp đi?

"Khóc cái rắm, muốn khóc ra phần mộ mà khóc, đừng quấy rầy lão tử ăn uống!"Lưu manh vừa rồi cùng Văn Tinh xung đột, không chỉ có ác ngôn ác ngữ, còn một cước đá vào trên thân Hoa lão đầu.

"Ô ô, không cho phép ngươi đánh ta gia gia, người xấu"

Tiểu nữ hài thấy thế khóc đến càng hung, nàng dùng thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của mình nhào vào trên thân gia gia, ra sức bảo hộ lấy gia gia.

"Oắt con, ngươi nói ai người xấu đâu, lão tử đạp chết ngươi!"

Chương 747. Thúc thúc?

Lưu manh nghe được tiểu nữ hài dám mắng hắn, tức giận đến nhấc chân lên đạp, bên cạnh cũng không ai dám lên tiếng, dù sao gia hỏa này toàn thân hình xăm, đồng bọn cũng là cao lớn thô kệch, xem xét cũng không phải là người tốt, ai dám gây?

"Ngao!"

Hiện trường đột nhiên truyền đến một tiếng hét thảm, lưu manh vừa định đá tiểu nữ hài, bị Văn Tinh một cước đạp bay ra ngoài.

"Ngoại địa! Dám đánh huynh đệ ta, chơi chết ngươi!"Đồng bọn lưu manh thấy thế giận không kềm được, nhao nhao từ bên hông móc ra chủy thủ hướng Văn Tinh đâm tới.

Kết quả, thời gian trong nháy mắt tất cả đám côn đồ này đều ngã trên mặt đất, từng tên rên rỉ thống khổ.

Văn Tinh ra tay cũng không nhẹ, những tên côn đồ này cầm chủy thủ toàn bộ bị hắn bẻ gãy cổ tay!

"Lũ khốn kiếp các ngươi này, vừa rồi để cho ta ăn trâu hoan hỉ coi như xong, hiện tại còn dám khi dễ tiểu nữ hài, làm Văn gia ngươi không còn cách nào khác đúng không!"Văn Tinh hung hăng trừng mắt lưu manh nằm dưới đất phẫn nộ quát.

"Tốt! Đám người này đã sớm nên thu thập!"

"Không sai, ngay cả tiểu hài tử đều không buông tha, quả thực không có chút nhân tính nào!"

"Tiểu hỏa tử ngươi muốn tìm công việc sao, làm bảo tiêu một

tháng ta cho năm mươi ngàn!"

"Ta ra tám mươi ngàn!"

"..."

Hiện trường một mảnh tiếng khen, thật đúng là giống Lan gia nói, phú thương ăn bên đường không ít, trực tiếp có người ra giá muốn 'Đào' Văn Tinh!

Duy chỉ có những thực khách vừa rồi chế giễu Văn Tinh trong tiệm kia, lúc này len lén đi, sợ Văn Tinh mang thù thu thập bọn họ

"Các người cũng quá móc, vị huynh đệ này của tôi!"Văn Tinh chỉ chỉ Lan gia, bĩu môi nói"Hắn là thiếu gia Lan gia, Lan gia các người biết đi, giá cả hắn so ra cao hơn các người!"

"Cái gì? Lan gia?"

Đám người nghe xong hít vào ngụm khí lạnh, khó trách người anh em này mãnh như vậy, nguyên lai là bằng hữu người Lan gia.

Đúng lúc này xe cứu thương đến, nhân viên y tế giơ lên cáng cứu thương xuống tới.

"Tiểu quỷ, tranh thủ thời gian thông tri thân thuộc nhà mình!"

Bác sĩ biết được lão đầu bên người chỉ có tiểu nữ hài, không khỏi nhíu mày nói với nàng.

"Bác sĩ, cháu, tỷ tỷ của cháu không ở nhà, cháu liên lạc không được nàng!"Tiểu nữ hài nức nở, nãi thanh nãi khí đạo.

"Không có gia thuộc cùng đi không thể được, vạn nhất nửa đường người chết thì ai nào chịu trách nhiệm?"Bác sĩ lắc đầu.

"Sẽ không, gia gia của cháu sẽ không chết, ô ô"

Tiểu nữ hài nghe xong lại nhịn không được khóc lên, Diệp Thần thấy thế nói với Văn Tinh"Cậu bồi tiểu hài đi một chuyến bệnh viện đi, chúng tôi về nhà chờ cậu!"

"Tốt!"

Văn Tinh dứt khoát người tốt làm đến cùng, hắn ngồi xổm người xuống cười hì hì nhìn xem tiểu nữ hài, hỏi"Hài tử, ca ca cùng đi với em bệnh viện được không?"

"Cái này, thúc thúc, cảm ơn thúc thúc!"

"Không phải chú, là ca ca!"Văn Tinh cường điệu nói hai chữ 'Ca ca', không được gọi hắn già.

"Tốt a thúc thúc."

"..."

Văn Tinh kém chút thổ huyết, tiểu gia hỏa là cố ý a, nhìn mình có già như vậy sao?

Bác sĩ thật cũng không nói cái gì, đem lão đầu đặt lên xe, chở được Văn Tinh cùng tiểu nữ hài mau chóng đuổi theo

"Ngoại địa, các ngươi chớ đi!"

Lưu manh bị đánh thấy Diệp Thần bọn họ muốn đi, nghiến răng nghiến lợi nói:"Đánh chúng ta muốn nhẹ nhàng như vậy đi, không cửa!"

"Ngươi muốn thế nào?"Lan gia lạnh lùng nhìn xem lưu manh.

"Biết đại ca ta là ai chăng, hắn là Lạp Bố ca, hôm nay không có một triệu các ngươi đi không ra con đường này!"Lưu manh kêu gào đạo.

"Lạp Bố ca, ai vậy?"

Diệp Thần sững sờ, rất quen thuộc danh tự, tựa như là cẩu tử đi?

"Một tên đại lưu manh khu Thiên Hà!"Lan gia mặt mũi tràn đầy khinh thường nói với lưu manh:"Gọi điện thoại cho đại ca các ngươi, nói cho hắn biết là Lan gia đánh các ngươi!"

"Lan gia?"

Lưu manh nhíu nhíu mày, bên trong một đôi mắt tam giác lộ ra vô tri cùng mê mang, bất quá hắn nhìn Lan gia một mặt dáng vẻ tự tin, lúc này cắn răng lấy điện thoại cầm tay ra gọi một cú điện thoại ra ngoài.

Nửa phút sau, lưu manh đầu đầy mồ hôi cúp điện thoại, một mặt cười làm lành:

"Nguyên lai là Lan thiếu, thật sự là lũ lụt vọt lên miếu Long Vương! Vừa rồi có nhiều đắc tội, mong rằng Lan thiếu tha lỗi nhiều hơn!"

"Đi ngươi đại gia!"

Lan gia lúc này nổi giận mắng"Ai cùng ngươi là người một nhà, mau cút cho ta!"

"Vâng vâng vâng, chúng ta lăn!"

Lưu manh dọa sợ, vừa rồi đại ca thế nhưng là nói, ai gây Lan thiếu tức giận sẽ bị nhấn chìm tại sông Châu Giang, hắn còn muốn sống thêm mấy năm nữa!

Một trận nháo kịch như vậy kết thúc, chủ tiệm trâu tạp biết được thân phận Lan gia, làm gì cũng không chịu thu tiền trâu tạp!

"Ngươi làm tiểu bản sinh ý, không lấy tiền sao được đâu?"Lan gia cũng không tiện, dù sao cái con tham ăn Văn Tinh này một

người đã ăn mười mấy phần trâu tạp, còn không tính tiền rượu Mao Đài, cộng lại đều hết mấy chục ngàn!

"Lan thiếu sang năm giảm bớt tiền thuê nhà cho tôi là được, mấy năm này sinh ý kinh tế đình trệ, không được như xưa a!"Lão bản thở dài nói.

"Đây là sản nghiệp nhà tôi sao?"Lan gia sững sờ, hắn đến nếm qua thật nhiều lần, còn là lần đầu tiên biết Lan gia cũng có mặt tiền ở đây đâu.

Chương 748. Nhân lúc cháy nhà hôi của!

"Lan thiếu nói giỡn, cả một đầu đường phố này đều là Lan gia ngài a!"Lão bản lấy lòng cười nói.

"Có đúng không, vậy tiền thuê nhà sang năm của lão thì miễn đi!"

Lan gia cũng là người sảng khoái, nếu cả con đường đều là Lan gia, ít thu tiền thuê một nhà cũng không quan trọng.

"Tạ ơn, tạ ơn Lan thiếu, ngài nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi!"Lão bản nghe xong kém chút mừng như điên, liên tục thở dài gửi tới lời cảm ơn cho Lan gia.

"..."

Các chủ tiệm bữa ăn khuya khác biết được việc này, tròng mắt đều ghen tị đỏ lên, thầm nghĩ Lan thiếu làm sao không đến nhà bọn họ ăn cái gì a?

"Đi thôi, Lan thiếu!"

Diệp Thần cười cười trêu chọc nói"Tiểu tử cậu thật sự là Vẹc-Xây, cả con đường là của nhà mình còn mơ hồ!"

"Thần ca, tôi là thật không biết a!"

Lan gia hô to oan uổng, sản nghiệp Lan gia tại Việt Châu nhiều vô số kể, hắn làm sao biết đường phố mỹ thực chính là nhà mình?

Rời đi đường phố mỹ thực, Lan gia vừa trở lại biệt thự, liền

thấy Lan Giang Hải mang theo một đám người áo đen, cầm trong tay hung khí đang khí thế rào rạt chuẩn bị ra ngoài!

"Cha!"

Lan gia thấy thế vội vàng hô"Cha đây là muốn đi làm sao?"

"Mẫn Xúc nói con bị người nhà họ Liêu bắt đi, ta cố ý gấp trở về dẫn người đi cứu con a!"

Lan Giang Hải nhìn thấy con trai trở về, nguyên bản mặt xanh xám cuối cùng là dễ nhìn chút.

"Cha, có Thần ca bọn họ tại, con có thể xảy ra chuyện sao?"Lan gia cười nói.

"Diệp lão đệ"

Lan Giang Hải lúc này mới phát hiện Diệp Thần cũng ở đây, vừa rồi tất cả lực chú ý của hắn đều tại trên người Lan gia, lúc này hắn mới mặt mũi tràn đầy xin lỗi nói

"Diệp lão đệ, cậu lại cứu Lan gia ta, ta thật không biết nên nào cảm tạ cậu như thế!"

"Chú Lan nói lời này khách khí, cháu cùng Lan gia là huynh đệ, hắn gặp nạn cháu có thể không giúp sao?"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Đúng!"

Lan Giang Hải nghe xong dùng sức gật gật đầu, cất cao giọng nói"Lan gia có cậu, còn có bằng hữu như Viên tiên sinh, đời này đáng giá!"

Vừa dứt lời, hai chùm sáng phóng tới, đám người quay đầu nhìn lại chỉ thấy một cỗ xe cứu thương lái tới.

"Hơn nửa đêm này, ai đem xe cứu thương gọi tới?"Lan Giang Hải nhíu mày nhìn về phía quản gia Ngụy Cảnh, Ngụy Cảnh lắc đầu một mặt mộng bức.

"A, đây không phải xe cứu thương vừa rồi tại đường phố mỹ thực sao?"

Lan Trần mắt sắc, liếc mắt một cái liền nhận ra biển số xe cứu thương, làm sao cái đồ chơi này không đi bệnh viện, ngược lại lái đến nhà mình?

Đang lúc đám người nghi hoặc lúc, cửa sau xe cứu thương mở ra, Văn Tinh dẫn đầu nhảy xuống!

"Văn Tinh?"

Lan Trần thấy rõ ràng là Văn Tinh, cau mày nói"Cậu làm sao để lái xe đem xe mở đến nhà tôi?"

"Bệnh viện tôi không đi, lão Diệp cậu cứu lão nhân này đi!"

Văn Tinh mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ, nói xong vỗ vỗ cửa xe, giận dữ hét"Đám người cặn bã các ngươi, còn không mau đem người cho ta khiêng xuống đây!"

Vừa dứt lời, vừa rồi tên bác sĩ áo khoác trắng cùng trợ thủ của hắn, cẩn thận từng li từng tí đem lão đầu mang ra ngoài, cùng theo xuống xe còn có tiểu nữ hài nước mắt đầm đìa!

"Văn Tinh, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"Diệp Thần thấy thế hồ nghi nói.

"Còn không phải lũ khốn kiếp này lên giá!"

Văn Tinh hỏa bốc lên ba trượng, đi thẳng tới vị trí lái xe cứu thương, đem lái xe từ cửa sổ xe miệng cứng rắn túm ra, kém chút không có đem xương cốt lái xe đập vỡ!

Lái xe vừa xuống đất, liền bị Văn Tinh hung hăng đạp một cước, cả giận nói

"Vừa rồi xe cứu thương đi đến nửa đường đột nhiên ngừng, tôi còn tưởng rằng xe hư đâu!"

"Kết quả sao?"Lan Trần hỏi.

"Tên lái xe vương bát đản này nói phải thêm tiền, còn nói không có tiền liền để chúng ta xuống xe!"

"Ngọa tào, quá không muốn mặt đi!"

Viên Vũ nghe xong đều bị bốc hỏa, thời điểm mạng người quan trọng, những lái xe cùng bác sĩ vô lương này, thế mà nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của?

"Cho nên cậu liền đánh bọn họ, sau đó đem người tới nơi này?"

Diệp Thần dở khóc dở cười, tài xế cùng bác sĩ trước mắt đều là sưng mặt sưng mũi, hiển nhiên bị Văn Tinh giáo huấn qua.

"Loại người táng lương tâm này không nên đánh sao?"

Văn Tinh gãi đầu một cái, nghi ngờ nhìn xem Diệp Thần"Lão Diệp, ý của cậu là tôi nên giết bọn họ? Nhưng tôi giết lái xe, không ai lái xe a, xe này quá lớn tôi biết lái!"

"Nói đến cùng là cậu không biết lái xe!"Viên Vũ trực tiếp liếc mắt.

"Ai nói tôi không biết, lần trước Mercedes-Benz của Lan Trần không phải là tôi lái sao?"Văn Tinh không phục cãi lại nói.

"..."

Lan Trần kém chút muốn thổ huyết, may mà Văn Tinh còn nhớ rõ việc này, lần trước Mercedes-Benz bị hắn lái một lần, chỉ riêng

sửa xe liền xài hơn ba trăm ngàn.

Tiểu nữ hài thấy các đại nhân trò chuyện lên xe, không khỏi nhút nhát kéo góc áo.

"Thúc thúc, gia gia của cháu"

"Suýt nữa quên mất!"

Văn Tinh vỗ trán một cái, vội vàng nói với Diệp Thần:"Lão Diệp, y thuật của cậu thiên hạ vô song, tranh thủ thời gian nhìn xem lão đầu đi!"

Chương 749. Thân thế Hoa Nhu!

"Ô ô, đại ca ca, van cầu anh mau cứu gia gia của em đi"

Tiểu nữ hài khóc đến hai mắt đẫm lệ mông lung, nâng lên cái đầu nhỏ, điềm đạm đáng yêu mà nhìn xem Diệp Thần.

"Hảo hài tử!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

Vừa rồi tiểu nữ hài không để ý lưu manh quyền cước, nhào vào trên thân lão đầu làm 'Tấm mộc', một màn này cũng thật sâu cảm động Diệp Thần.

"..."

Văn Tinh phiền muộn, vì cái gì tiểu nữ hài gọi Diệp Thần ca ca, mà đến hắn thành thúc thúc nữa nha?

"Đại, đại ca, chúng ta có thể đi rồi sao?"

Lái xe sưng mặt sưng mũi muốn mau sớm rời đi vùng đất thị phi này, cả gan hỏi Văn Tinh đang phiền muộn.

"Cút đi!"

Văn Tinh kìm nén nổi giận trong bụng chính không có chỗ phát tiết đâu, nghe được lái xe hỏi như vậy hung hăng một cước đá vào trên mông hắn, cả giận nói"Rác rưởi, lại để cho ta biết ngươi áp chế bệnh nhân, xem ta thu thập ngươi như thế nào!"

"Vâng vâng vâng!"

Lái xe liên tục gật đầu, chỉ cần có thể thả hắn đi, Văn Tinh mắng lại khó nghe hắn cũng không quan trọng.

"Thần ca, lão đầu thế nào?"Lan Trần thấy Diệp Thần bắt mạch xong tiến lên hỏi.

"Tình huống không quá lạc quan!"

Sắc mặt Diệp Thần nghiêm túc đạo"Tâm mạch ngăn chặn nghiêm trọng, nhất định phải lập tức lắp đặt giá đỡ, nếu không tùy thời có khả năng chết!"

Nghe được gia gia sẽ chết, tiểu nữ hài oa một tiếng khóc lên, nàng gắt gao nắm lấy góc áo Diệp Thần, nãi thanh nãi khí cầu khẩn nói:

"Đại ca ca, van cầu anh mau cứu gia gia của em, van cầu anh"

"Yên tâm, gia gia em sẽ không chết."

Diệp Thần đau lòng sờ lên cái đầu nhỏ tiểu nữ hài, lập tức đầu ngón tay thanh quang chợt hiện, đem một đạo chân khí rót vào ngực lão đầu.

"Lão Lan, các cậu đưa đi bệnh viện, sắp xếp giải phẫu bắc cầu tim đi!"

"Thần ca, lão đầu lớn tuổi như vậy, giải phẫu khẳng định có phong hiểm, muốn liên lạc một chút người nhà của hắn hay không?"Lan Trần hỏi.

"Tôi đã rót vào một đạo chân khí vì hắn hộ tâm, giải phẫu không có vấn đề! Về phần người nhà hắn"

Diệp Thần cúi đầu nhìn một chút tiểu nữ hài, ngồi xổm người xuống khẽ cười nói"Hài tử, em tên là gì, người lớn trong nhà đâu?"

"Ô ô ba ba mụ mụ của em đều chết hết"

Tiểu nữ hài nức nở, đứt quãng đem thân thế của mình nói ra, nguyên lai tiểu gia hỏa là người bên ngoài, nàng gọi Hoa Nhu, có người tỷ tỷ tên là Hoa Uyển Ương, cha mẹ đều mất cùng gia gia tại Việt Châu sống nương tựa lẫn nhau.

"Vậy tỷ tỷ em đâu?"Văn Tinh hỏi.

"Tỷ tỷ nói nàng muốn kiếm tiền, sang năm đưa Tiểu Nhu đi học."

Tiểu Hoa Nhu hai mắt đỏ bừng, ủy khuất ba ba mà nhìn xem Diệp Thần, chu miệng nhỏ nói:"Đại ca ca, tỷ tỷ không cho em đi tìm nàng, em nên làm cái gì nha?"

"Không cho em đi tìm nàng?"Diệp Thần sững sờ, hỏi"Tiểu Nhu, em biết tỷ tỷ làm việc ở đâu sao?"

"Biết! Tỷ tỷ làm việc ở trong một cái phòng thật lớn, thật xinh đẹp."Tiểu Hoa Nhu âm thanh như trẻ đang bú đạo.

"Thật lớn, thật xinh đẹp?"

Diệp Thần quay đầu liếc nhìn Lan Trần, Lan Trần cười khổ"Thần ca, nếu không vẫn là để tiểu gia hỏa dẫn đường đi, nàng hình dung như thế quá trừu tượng!"

"Ra chuyện lớn như vậy vẫn là phải tìm đến tỷ tỷ nàng mới được!"

"Đại ca ca, chúng ta muốn đi tìm tỷ tỷ sao?"Hoa Nhu lau lau nước mắt, hai con mắt to như nước trong veo nhìn xem Diệp Thần.

"Ân, em dẫn đại ca ca đi tìm tỷ tỷ của mình có được hay không?"Diệp Thần cười nói.

"Cái này tốt a."

Tiểu gia hỏa do dự một chút, dùng sức gật gật đầu.

Đúng lúc này xe cứu thương bệnh viện Lan gia kinh doanh cũng tới, trực tiếp đem lão đầu kéo đi bệnh viện mổ.

Thần kỳ nhất chính là Tiểu Hoa Nhu thế mà không có nhao nhao muốn đi cùng gia gia, mà là lựa chọn tín nhiệm Diệp Thần, dẫn hắn đi tìm tỷ tỷ.

"Văn Tinh, lão Viên, các cậu sớm nghỉ ngơi một chút, một hồi chúng tôi liền về!"Diệp Thần trước khi đi dặn dò"Lão Viên, Liêu gia chỉ sợ đã nhận được tin tức, các cậu lưu tâm một chút!"

"Biết Thần ca!"

Viên Vũ gật đầu"Tôi sẽ tại biệt thự Lan gia bày ra pháp trận, người nhà họ Liêu tới cũng không tốt!"

Diệp Thần nghe vậy lúc này mới yên tâm rời đi, Lan Trần lái xe chở hắn cùng Tiểu Hoa Nhu rời đi biệt thự.

Đêm đã khuya.

Việt Châu sống về đêm lại vừa mới bắt đầu, trên đường đèn nê ông lấp lóe đủ mọi màu sắc, các mỹ nữ gợi cảm hoạt động về đêm lúc này bắt đầu ra đường.

Dưới sự chỉ dẫn của Hoa Nhu, Lan Trần cuối cùng dừng xe ở cổng một hội sở.

"Đại ca ca, tỷ tỷ của em làm việc ở ngay chỗ này a!"Hoa Nhu đem tay nhỏ duỗi ra cửa sổ xe, chỉ vào cửa hội sở tráng lệ hưng phấn nói.

"Em, tỷ tỷ em đi làm ở đây?"

Lan Trần nhìn thấy cổng hội sở ba chữ có đèn phát sáng 'Đại phú hào', không khỏi mở to hai mắt nhìn

"Đúng nha!"

Hoa Nhu gật gật đầu.

Diệp Thần liếc qua, cổng hội sở tụ tập xe sang trọng, xuất nhập không khỏi là kẻ có tiền.

Còn có thật nhiều nữ nhân xinh đẹp ra sức cách ăn mặc, tao thủ lộng tư bồi hồi trước cửa hội sở, tựa hồ cũng muốn đợi kẻ có tiền dẫn các nàng tiến vào hội sở.

Chương 750. Hoa Uyển Ương!

"Lão Lan, tòa hội sở này không phải nhà cậu mở sao?"

Diệp Thần tức xạm mặt lại, hắn lại như thế nào nhìn không ra tính chất kinh doanh của tòa hội sở này, chẳng lẽ tỷ tỷ Hoa Nhu là tiểu thư ngồi đài

"Không phải!"

Lan Trần lắc đầu nói:"Nghe nói lão bản Đại Phú Hào có lợi ích quan hệ cùng quan trường, hội sở chướng khí mù mịt còn mở sòng bạc, Lan gia tôi sẽ không mở tòa không có phẩm vị như vậy đâu!"

"Đi thôi, chúng ta đi vào!"

Diệp Thần đẩy cửa xe ra xuống xe, đi tới cửa lại bị hai tên tráng hán người mặc áo đen cường tráng ngăn lại.

"Anh bạn, các người là hội viên chỗ bản hội sao?"Một tráng hán nhìn xem Diệp Thần hỏi.

"Không phải!"

"Nghe giọng nói là nơi khác a? Bản hội chỗ chỉ mở ra với hội viên, các người không thể đi vào, đi nhanh lên đi!"Tráng hán nghe xong không kiên nhẫn khoát tay áo.

"Chúng ta tới tìm người, tìm người liền đi!"Diệp Thần cau mày nói.

"Tìm người?"

Hai tên tráng hán nghe xong lập tức sinh lòng cảnh giác, một

tráng hán đầu trọc khác úng thanh nói:"Tiểu tử, đi bên ngoài hỏi thăm một chút, ai dám kiếm chuyện tại Đại Phú Hào?"

"Muốn đi vào tìm người cũng được, mỗi người 500 ngàn phí hội viên, giao liền có thể đi vào!"

Lan Trần dừng xe xong trở về nghe được tráng hán, lập tức liền muốn nổi bão, kết quả Diệp Thần lại ngăn lại, chỉ nghe hắn thản nhiên nói:

"Lão Lan, nếu bọn họ đòi tiền, cho đi!"

"Cái này tốt a!"

Lan Trần nghe xong Diệp Thần lên tiếng, lúc này móc ra chi phiếu mở một trăm vạn!

"Không đủ!"

Ai ngờ tráng hán lộ ra một mặt biểu tình hài hước, chỉ chỉ Hoa Nhu:"Phí hội viên của nàng còn chưa giao đâu!"

"Ngươi"

"Lão Lan, cho hắn!"

"Thần ca"

"Có chuyện gì đợi khi tìm được Hoa Nhu nàng tỷ lại nói!"Diệp Thần lạnh lùng lườm tráng hán một chút nói.

"Tốt!"

Lan Trần nghe vậy không khỏi cười lạnh, hai tráng hán này hiển nhiên là muốn nuốt riêng năm trăm ngàn kia, thật tình không biết làm như vậy chọc giận Thần ca có hậu quả gì không!

Bảo an lập tức tìm người nghiệm chi phiếu, không có vấn đề

lúc này mới thả Diệp Thần bọn họ đi vào.

Không thể không nói hội sở Đại Phú Hào, tên mặc dù quê mùa, nhưng bên trong hội sở các loại trang trí tuyệt đối rất cao cấp, đi vào hội sở một cỗ hương lan yếu ớt liền truyền tới.

"Tiên sinh, hoan nghênh quang lâm!"

Một nam nhân âu phục giày da đi lên trước, trên mặt chất đầy tiếu dung, nhìn Diệp Thần bọn họ một chút, cười nói:"Hai vị là mới hội viên đi, trước kia chưa thấy qua các vị!"

"Ân, chúng ta mới vừa vào hội sở!"

"Thì ra là thế! Bỉ nhân Hồng Tuyền là quản lý đại sảnh chỗ bản hội, không bằng ta mở phòng trước cho hai vị đi!"Quản lý cười bồi nói.

"Không cần, chúng ta tới tìm người!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Tìm người?"

Quản lý sững sờ, hiển nhiên hắn cũng không nghĩ tới có người xảy ra mấy chục vạn phí hội viên, liền vì tiến đến tìm người, lúc này lưu thêm cái tâm nhãn hỏi

"Không biết tiên sinh muốn tìm ai đây?"

"Tiểu Nhu, tỷ tỷ em gọi là cái gì nhỉ?"Diệp Thần cúi đầu nhìn về phía Hoa Nhu.

"Tỷ tỷ gọi Hoa Uyển Ương."

Hoa Nhu trốn ở sau lưng Diệp Thần, rụt rè nói.

"Quản lý, nghe được đi, chúng ta tới tìm Hoa Uyển Ương tiểu thư!"

"Hoa Uyển Ương, cái này chỉ sợ không tiện!"

Ai ngờ quản lý nghe được là tìm đến Hoa Uyển Ương, lúc này cảnh giác nhìn xem Diệp Thần, hỏi"Hai vị, các vị là gì của Hoa Uyển Ương?"

"Chuyện này ngươi không cần quản!"

Lan Trần không nhịn được nói"Mau đem Hoa tiểu thư tìm đến, ít mẹ nó nói nhảm!"

"Vị khách nhân này, cậu là đến nháo sự a?"Quản lý nghe xong Lan Trần dám bạo nói tục, lúc này thay đổi khuôn mặt, hừ lạnh nói"Có biết hay không Đại Phú Hào là địa phương nào, khuyên cậu đừng tìm vạ vào thân!"

Ba!

Quản lý vừa dứt lời, Lan Trần trực tiếp vung một tay, rắn rắn chắc chắc quất vào trên mặt đối phương.

"Đi đại gia ngươi!"

Lan Trần hung hăng trừng quản lý một chút, mặt mũi tràn đầy khinh thường nói:"Đại Phú Hào tính là cái gì chứ! Biết lão tử là ai chăng, đi kêu lão bản các ngươi ra!"

"Hỗn đản, ngươi, ngươi dám đánh ta?"

Quản lý vừa định gọi bảo an, lại nghe được Lan Trần ở trước mặt nói:"Tại Việt Châu, Lan Trần ta ai không dám đánh?"

"Lan ngươi là Lan thiếu?"

Quản lý nghe vậy trong nháy mắt xơ cứng, nếu như tiểu tử đối diện thật sự là Lan Trần, vậy hắn đúng là không thể trêu vào!

Bất quá quản lý cũng không ngốc, vạn nhất tiểu tử này hù dọa

mình đâu?

"Còn nhận biết ba ba ngươi sao!"Lan Trần tại Việt Châu thế nhưng là hoàn khố nhất lưu, lớn lối không phải người bình thường chịu được.

"Lan thiếu, ta hiện tại liền đi cho ngươi tìm Hoa tiểu thư!"

Quản lý nghe xong giọng điệu này, thật đúng là không phải giả vờ, bất quá hắn cũng nhiều để ý, liếc mắt ra ý một cái cho bảo an bên cạnh, rất nhanh, mấy tên người áo đen liền đem Lan Trần bọn họ vây lại, chỉ bất quá khoảng cách hơi kéo ra, không có giương cung bạt kiếm thôi.

"Tiểu Nhu, em khát nước rồi, uống chút đồ uống?"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, chỉ là mấy tên lưu manh, hắn như thế nào lại để vào mắt.

Rầm rầm!

Nghe xong lời này, bụng nhỏ Hoa Nhu rất không tự chủ kêu lên.

Chương 751. Lương thiếu!

"Nhu nhu, còn chưa có ăn cơm đúng không? Em thích ăn cái gì?"Lan Trần thấy thế hỏi.

"Em, em thích ăn mì"Hoa Nhu nói xong còn xấu hổ nuốt ngụm nước bọt.

"Em qua đây!"

Lan Trần hướng một phục vụ viên cách đó không xa vẫy vẫy tay, nói"Đi làm một bát mì thịt cua, lại thêm tôm hùm gì gì đó vào, muội muội ta đói bụng!"

"A?"

Phục vụ viên cũng mộng bức, hội sở ngược lại là có những vật này, nhưng đến hội sở hoặc là uống rượu cua gái, hoặc là đi đánh bạc, ai tới là ăn mì a?

"Nhanh đi!"

Lan Trần mắt hổ trừng một cái, dọa đến phục vụ viên nhanh chóng chạy tới hướng phòng bếp.

Hội sở, phòng chí tôn.

Lúc này hai tên nam tử áo đen to lớn đứng ở ngoài phòng.

Quản lý vội vàng chạy đến lại bị người áo đen ngăn lại.

"Lương thiếu ở bên trong làm việc, ngươi muốn làm gì?"Một người áo đen mở ra bàn tay kích cỡ tương đương quạt hương bồ ngăn lại quản lý cau mày nói.

"Có người nháo sự, ta muốn hướng Lương thiếu báo cáo!"Quản lý giải thích nói.

"Ai dám tới này nháo sự, đánh gãy chân ném ra không phải tốt?"

"Lan gia, Lan thiếu!"

"Ngươi đi vào đi!"

Người áo đen nghe xong là Lan gia đại thiếu cũng không dám tự tiện làm chủ, buông ra quản lý để hắn tiến phòng.

Trong phòng ánh đèn lờ mờ, quản lý đi vào vừa vặn nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi, đem một nữ nhân ăn mặc gợi cảm đặt ở dưới thân.

"Không muốn a, không muốn Lương thiếu, cầu ngươi thả qua ta đi!"Thanh âm nữ nhân thê thảm kêu cứu.

"Hắc hắc, em càng phản kháng, bản thiếu gia liền càng hưng phấn, em lại gọi lớn tiếng một chút a! Đêm nay lão tử không thể không chơi em!"Nói xong nam tử đem quần của mình trút bỏ, mắt thấy là phải đối phát động 'Tổng tiến công' với nữ nhân!

"Khụ khụ Lương thiếu, quấy rầy ngài!"

Quản lý bất đắc dĩ, chỉ có thể kiên trì ho khan vài tiếng, cũng không thể chờ Lương thiếu làm xong việc mình lên tiếng nữa đi, nếu thật là vị Lan gia đại thiếu bên ngoài kia, dám để cho hắn chờ lâu nữa chỉ sợ hội sở đều bị phá hủy!

Lương Hứa Hàng đang cao hứng bị quản lý giật mình kêu lên, 'Lương lão nhị' Cũng trong nháy mắt trở nên uể oải suy sụp

"Kháo!"

Lương Hứa Hàng quay đầu lại xem xét là quản lý, lập tức giận

không chỗ phát tiết.

Hắn từ trên người nữ nhân đứng lên, thuận tay từ trên bàn trà cầm lấy một cái ly rượu, hung hăng đập tới trên đầu quản lý.

Quản lý cũng không dám trốn tránh, chỉ có thể mặc cho ly pha lê nện ở trên đầu mình!

Đông!

Một tiếng vang trầm, trên đầu quản lý trong nháy mắt máu tươi chảy ròng.

"Họ Lưu, con mẹ nó ngươi mắt mù đi, không nhìn thấy tiểu gia ta đang làm việc sao?"Lương Hứa Hàng nổi trận lôi đình, nhấc lên quần xong nhịn không được xông tới, lại là một cước đem quản lý đạp lăn trên mặt đất.

"Lương thiếu, tha mạng!"

Quản lý nhìn thấy hàn mang trong mắt Lương Hứa Hàng, vội vàng cầu xin tha thứ"Tôi cũng không muốn hỏng chuyện tốt Lương thiếu, bất quá bên ngoài có người quấy rối, tôi trấn không được a!"

"Ai dám đến Đại Phú Hào quấy rối, hắn chán sống?"Lương Hứa Hàng nghe xong càng thêm nổi nóng.

Bởi vì hắn là cổ đông thứ nhất tòa hội sở mới mở này, chỉ là hiếm ai biết mà thôi.

"Là lan, Lan thiếu....."

Quản lý nhịn đau từ dưới đất đứng lên, biểu lộ hết sức khó xử.

"Lan Trần?"

"Đúng!"

"Mẹ nó! Tính khí họ lan, ngay cả bản đại thiếu đều không coi vào đâu sao?!"

Lương Hứa Hàng nghe xong là Lan Trần, kìm lòng không được cắn răng!

Thân là công tử Việt Châu, hắn vốn nên là thái tử gia đệ nhất Việt Châu, nhưng người Việt Châu tựa hồ càng kiêng kị Lan Trần, điều này cũng làm cho Lương Hứa Hàng càng thêm ghi hận với Lan Trần!

"Lan Trần điên rồi? Hắn tại sao lại muốn tới nháo sự?"Lương Hứa Hàng cố nén tức giận hỏi.

"Bởi vì..... Nữ nhân này."

Quản lý chỉ chỉ Hoa Uyển Ương đầu tóc rối bời, đang thu thập quần áo.

Hoa Uyển Ương thấy quản lý chỉ mình cũng là sững sờ, Lan Trần nàng đương nhiên nghe nói qua là ai, nhưng mình cũng không nhận ra hắn nha!

"Nguyên lai là thối ba tám ngươi đang làm trò quỷ, ta hút chết ngươi!"

Lương Hứa Hàng giận không chỗ phát tiết, đưa tay cho Hoa Uyển Ương một cái tát.

Ba!

Trong phòng truyền đến một tiếng vang giòn, trên mặt Hoa Uyển Ương trong nháy mắt nhiều năm cái dấu ngón tay đỏ tươi.

Hoa Uyển Ương hận hận trừng Lương Hứa Hàng một chút, nếu không phải nghĩ đến học phí cùng tiền thuốc men gia gia muội muội, nàng tính cách cương liệt thật rất muốn cùng Lương Hứa

Hàng liều mạng một lần!

"Tiện nhân, con mẹ nó ngươi còn dám trừng ta, tin lão tử để cho người ta ta móc hai tròng mắt của ngươi ra hay không!"Lương Hứa Hàng hung tợn quát Hoa Uyển Ương.

"....."

"Lương thiếu, người Lan gia đều không tốt gây, ngài vẫn là mau đi xem một chút đi, bằng không....."

"Im ngay!"

Nghe được quản lý nói như vậy Lương Hứa Hàng càng thêm nổi giận, phẫn nộ quát:"Lan Trần hắn không dễ chọc, chẳng lẽ bản thiếu gia dễ trêu sao?"

"Không không không, Lương thiếu hiểu lầm, tôi tuyệt không ý này."Quản lý nghe xong dọa đến đầu đầy mồ hôi.

Thần tiên đánh nhau, tiểu quỷ gặp nạn!

Hắn cảm giác mình giống khối bánh bích quy có nhân, kẹp ở giữa hai chơi thiếu gia đều sắp nghẹn mà chết.

Chương 752. Đao tử!

"Đao tử!"

Lương Hứa Hàng thở phì phò ngồi ở trên ghế sa lon, hướng về phía phòng cổng hô lớn.

"Thiếu gia, có gì phân phó?"

Cửa phòng đẩy ra, nam nhân áo đen canh giữ ở cổng đi đến, thái độ mười phần cung kính.

"Một mực nghe nói Lan Trần là cao thủ, tiểu gia ta khăng khăng không tin!"

Lương Hứa Hàng hừ lạnh nói"Ngươi đi nói cho họ Lan, người khác sợ hắn, Lương Hứa Hàng ta cũng không có để hắn vào trong mắt!"

"Vâng, Lương thiếu yên tâm, tôi biết nên làm như thế nào!"

Tráng hán gật đầu, nói xong lạnh lùng lườm quản lý một chút, úng thanh nói:

"Lưu quản lý, hiện tại liền dẫn ta đi gặp kia tiểu tử, xem ta thu thập hắn như thế nào!"

Quản lý nuốt ngụm nước bọt, nhìn một chút Hoa Uyển Ương, cả gan mà hỏi thăm:

"Lương thiếu, vậy nữ nhân này....."

"Lăn! Nói cho họ Lan, nữ nhân bản đại thiếu coi trọng, chính là Thiên Vương lão tử tới cũng vô dụng!"Lương Hứa Hàng diện mạo

dữ tợn nói.

"Vâng, Lương thiếu!"

Quản lý xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, nói xong tranh thủ thời gian mang theo bảo tiêu Lương Hứa Hàng vội vàng rời đi phòng, hướng phía đại đường hội sở bước nhanh tới.

Nhưng khi hắn đến đại đường, lại bị cảnh tượng trước mắt cho sợ ngây người!

Chỉ thấy đại đường tráng lệ, đột nhiên nhiều thêm cái bàn ăn, Diệp Thần cùng Lan Trần đang bồi tiếp Hoa Nhu ăn như gió cuốn.

Trên bàn ăn có bánh trứng, bánh mì, tôm hùm, trong không khí thậm chí còn phiêu đãng một cỗ mùi thơm mì thịt bò.

"Này sao lại thế này, ăn ở đây?"

Quản lý kéo qua một phục vụ viên, có chút nổi nóng mà hỏi.

"Quản lý, là, là Lan thiếu đi cầu, chúng tôi không dám không nghe theo a!"Phục vụ viên một mặt ủy khuất, trong lòng tự nhủ người ngay cả ngươi cũng không dám chọc, chúng ta có thể chọc được sao?

"..."

"Lưu quản lý, chính là bọn chúng sao?"Đao tử lạnh lùng mà hỏi.

Quản lý gật gật đầu, còn đưa tay chỉ Lan Trần, cố ý dặn dò:"Đao tử, ngươi cẩn thận một chút, Lan thiếu cũng không phải người bình thường!"

"Hừ! Ta cũng không phải người bình thường!"

Nói xong Đao tử mang theo đồng bọn nhanh chân hướng đến

Lan Trần.

Đao tử cũng không có trang bức, thân là quán quân Tán Đả thành phố Việt Châu, tại trong mắt người bình thường hắn chính là nhân vật 'Chiến thần', xác thực không phổ thông, chỉ tiếc hắn gặp gỡ chính là võ tu.

"Tiểu Nhu, em nhìn những món này đủ ăn sao?"

Diệp Thần thấy Hoa Nhu thời gian nháy mắt ăn một tô mì, không khỏi cười cười hỏi.

"Đại ca ca, Tiểu Nhu có thể bỏ túi không, em muốn mang cho gia gia cùng tỷ tỷ ăn!"Hoa Nhu nãi thanh nãi khí, kết quả, nói xong còn ợ một cái.

"Những tôm hùm bánh trứng này em không ăn, nguyên lai là muốn dẫn cho gia gia cùng tỷ tỷ sao?"Lan Trần có chút giật mình nhìn xem Hoa Nhu.

"Ừ!"

Tiểu gia hỏa gật gật đầu, nghiêm trang nói:"Gia gia bệnh, ăn tôm bự có thể bổ thân thể đâu!"

"..."

Lời này làm Lan Trần đều cảm động, đừng nhìn Hoa Nhu nhỏ, thật đúng là rất hiểu chuyện!

Nhưng vào lúc này, một tay nắm bỗng nhiên đập vào trên mặt bàn!

Ba!

Một tiếng vang thật lớn, đem Hoa Nhu giật nảy mình, vô ý thức rút vào trong ngực Diệp Thần.

"Kháo!"

Lan Trần giận tím mặt, ngẩng đầu nhìn lên phát hiện Đao tử đang hung thần ác sát mà nhìn mình, không khỏi âm thanh lạnh lùng nói:

"Mẹ nó, ngươi muốn chết sao?"

"Ngươi chính là Lan Trần?"

Đao tử nhìn xem Lan Trần, một mặt miệt thị nói:"Dám ở hội sở thiếu gia nhà ta nháo sự, ta nhìn muốn chết người là ngươi đi!"

"Thiếu gia của ngươi là ai?"

Lan Trần nhíu mày, nếu như là mình người quen, vậy hắn cũng không tốt hạ tử thủ, cho nên hỏi nhiều một câu.

"Hừ! Lương thiếu, ngươi hẳn là nhận biết đi?"

"Lương thiếu? Lương Hứa Hàng?"

"Không sai!"

"Nguyên lai lão bản sau màn hội sở là tiểu tử kia, khó trách!"Lan Trần nghe xong bừng tỉnh đại ngộ, khó trách Đại Phú Hào vừa mở không lâu liền danh tiếng vang xa, nguyên lai là con hàng này làm lão bản.

"Lão Lan, ai là Lương Hứa Hàng?"Diệp Thần hỏi.

Khi Lan Trần giới thiệu xong Lương Hứa Hàng, chỉ nghe Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, liếc qua Đao tử thản nhiên nói:

"Ta mặc kệ chủ nhân ngươi là ai, vừa rồi ngươi dọa muội muội ta, hoặc là quỳ xuống xin lỗi cho muội muội ta, hoặc là lưu lại bàn tay người vừa vỗ!"

"Mẹ nó, ngươi tính là cái gì, dám nói chuyện với ta như vậy!"Đao tử nghe vậy giận tím mặt, làm bộ liền muốn động thủ với Diệp Thần.

"Đại ca ca, em sợ!"

Hoa Nhu thấy thế dọa đến ôm thật chặt Diệp Thần, nhắm mắt lại hoảng sợ nói.

"Tiểu Nhu đừng sợ."

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, ôn nhu an ủi tiểu gia hỏa, đối mặt nắm đấm Đao tử vung đến lại là làm như không thấy.

"Tiểu tử, đi chết đi!"

Đao tử coi là Diệp Thần sợ choáng váng, mặt mũi tràn đầy nhe răng cười nghĩ một quyền nốc ao Diệp Thần.

Thời khắc mấu chốt Lan Trần xuất thủ, chỉ thấy hắn như thiểm điện xuất thủ, một phát bắt cổ tay được Đao tử, dùng sức bóp!

Răng rắc!

Cổ tay Đao tử mảnh dẻ ngựa vỡ thành cặn bã!

"A!"

Dưới đau nhức kịch liệt Đao tử phát ra một tiếng tiếng kêu thảm thiết đau đớn, nhưng mà công kích Lan Trần còn không có kết thúc, một giây sau chỉ thấy hắn một cước đá vào phần bụng Đao tử!

Bành!

Đao tử bị đá giống như như diều đứt dây, bay rớt ra ngoài đập vào trên tường, cuối cùng ngã rầm trên mặt đất, trong nháy mắt đã

hôn mê!

Chương 753. Hoa Uyển Ương (hạ)!

"Đao tử!"

Đồng bọn thấy thế không ổn, cấp tốc từ trên thân móc ra một cây súng lục, họng súng đen ngòm nhắm ngay Lan Trần.

Nguyên bản người vây xem, nhìn thấy có người móc súng dọa đến chạy tứ tán bốn phía!

"Họ Lan, dám đả thương huynh đệ của ta, ta chơi chết ngươi!"Bảo tiêu oán hận nói.

"Chỉ bằng ngươi?"

Lan Trần khinh thường nhếch miệng, nói xong thân hình lóe lên qua trong giây lát liền biến mất không gặp.

Bảo tiêu trợn tròn mắt, đang lúc hắn nghi hoặc, đột nhiên chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, một giây sau liền đã mất đi tri giác, bịch một tiếng ngã trên mặt đất.

"Cái này"

Quản lý dọa đến run lẩy bẩy, hắn tận mắt nhìn thấy Lan Trần bẻ gãy cổ bảo tiêu, thủ pháp kia còn thuần thục hơn so lính đặc chủng trong phim ảnh!

Bảo an hội sở không có một người dám đi tới, không nói đến thân phận Lan Trần bọn họ không thể trêu vào, chỉ là thủ pháp giết người vừa rồi của Lan Trần, liền đã để bọn họ kinh hồn táng đảm.

"Tên vương bát đản Lương Hứa Hàng kia đâu?"

Lan Trần giết bảo tiêu, quay đầu hung hăng trừng quản lý một chút.

"Lan, Lan thiếu tha mạng!"

Quản lý đầu đầy mồ hôi, khó khăn nuốt ngụm nước bọt, run giọng nói:"Lương thiếu tại tại chí tôn mướn phòng."

"Hoa tiểu thư ta muốn ngươi tìm đâu?"Lan Trần cả giận nói.

"Nàng, nàng cũng tại phòng Lương thiếu mướn"Quản lý không dám giấu diếm nói thật.

"Đi thôi, chúng ta đi xem một chút vị thái tử gia Việt Châu này!"

Diệp Thần nghe xong nhíu nhíu mày, chẳng lẽ tỷ tỷ Hoa Nhu là tiểu thư ngồi đài?

Hoa Nhu dáng dấp nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu, mắt to da trắng, ngũ quan tinh xảo là cái điển hình mỹ nhân phôi, chắc hẳn tỷ tỷ nàng dáng dấp cũng sẽ không kém.

Giờ phút này, trong phòng chí tôn, Lương Hứa Hàng đối diện Hoa Uyển Ương chửi ầm lên!

"Gái điếm thúi, nguyên lai ngươi cùng Lan Trần cấu kết, lão tử còn tưởng rằng ngươi thật sự là băng thanh ngọc khiết đâu, một hồi xem ta thu thập ngươi như thế nào!"Lương Hứa Hàng diện mạo dữ tợn, níu lấy tóc Hoa Uyển Ương xông nàng giận dữ hét.

"Tôi không biết Lan Trần, Lương thiếu, cậu thả qua tôi đi!"

"Thả? Ta thả ngươi mẹ!"

Nói xong, Lương Hứa Hàng lại là một cái cái tát nặng nề mà

quất vào trên mặt Hoa Uyển Ương.

Hoa Uyển Ương một đầu mới ngã xuống đất, nhưng Lương Hứa Hàng vẫn là không có ý định bỏ qua nàng, lại là một trận đấm đá với Hoa Uyển Ương trên đất!

Ngay từ đầu Hoa Uyển Ương sẽ còn cầu xin tha thứ, nhưng về sau nàng thoáng nhìn dao gọt trái cây trên bàn trà, trong lòng lập tức có ý nghĩ cá chết lưới rách, nếu Lương Hứa Hàng không có ý định buông tha mình, dứt khoát cùng chết tính toán!

Đúng lúc này cửa phòng bị người đẩy ra.

"Đao tử, làm sao đi lâu như vậy, giải quyết họ Lan chưa?"

Lương Hứa Hàng còn tưởng rằng là Đao tử trở về, nhưng khi hắn quay người thấy rõ ràng người tiến vào lại trợn tròn mắt.

"Lan Trần?"

"Lương Hứa Hàng, đã lâu không gặp, ngươi thật sự là càng ngày càng khoa trương!"Lan Trần lạnh lùng nhìn xem Lương Hứa Hàng nói.

"Đao tử đâu?"

Lương Hứa Hàng không thấy được bảo tiêu mình, trong lòng dâng lên một cỗ dự cảm bất an.

"Ngươi vẫn là chú ý tốt chính mình trước đi!"Lan Trần hừ lạnh.

"Tỷ tỷ!"

Hoa Nhu nhìn thấy Hoa Uyển Ương ngã trên mặt đất kinh hô một tiếng, lập tức liều lĩnh nhào về phía tỷ tỷ.

"Tiểu muội, sao em lại tới đây?"

Hoa Uyển Ương sững sờ, lập tức trong lòng cảm giác nặng nề vội vàng nói"Đi mau, em đi mau!"

"Không, tỷ tỷ thụ thương, Tiểu Nhu không thể đi!"

Nhìn xem tỷ tỷ bị đánh cho sưng mặt sưng mũi, tiểu gia hỏa khóc đến nước mắt như mưa.

"Tiểu Nhu, mang tỷ tỷ em ra ngoài!"

Diệp Thần xanh mặt, hắn từ trước đến nay chán ghét nam nhân đánh nữ nhân.

"Tiểu tử, ngươi tính cái rễ hành nào?"

Lương Hứa Hàng có lẽ còn có mấy phần kiêng kị Lan Trần, nhưng hắn không biết Diệp Thần, cho là hắn chỉ là tiểu tùy tùng Lan Trần, nghe được hắn nói chuyện lúc này cả giận nói

"Nơi này đến phiên ngươi nói chuyện sao, cút ra ngoài cho ta!"

"Hắn là đại ca ta, Diệp Thần!"Lan Trần trợn mắt đạo"Lương Hứa Hàng, ngươi nói chuyện cẩn thận cho ta, cẩn thận ta quất miệng ngươi!"

"Ngươi dám!"

Ba!

Lương Hứa Hàng vừa dứt lời, Lan Trần đi lên vung ra một cái tát!

"Oa!"

Lương Hứa Hàng há mồm phun một cái, lòng bàn tay nhiều hai cái răng dính dính máu.

"Ngươi, ngươi dám đánh ta?"Lương Hứa Hàng che lấy mặt bị

đánh, hận hận trừng mắt Lan Trần, cả giận nói"Ta nhất định sẽ tố cáo, đến lúc đó Lan gia các ngươi liền đợi đến xui xẻo đi!"

"Lão Lan, để hắn bồi chút tiền thuốc men cho Hoa tiểu thư rồi đi!"

Diệp Thần nhìn đồng hồ nói với Lan Trần.

"Phi!"

Ai ngờ Lan Trần còn chưa lên tiếng, Lương Hứa Hàng trực tiếp nhổ ngụm mang máu nước bọt, hung hãn nói:

"Muốn gia gia bồi thường tiền nằm mơ đi! Họ Lan nói thật cho ngươi biết, Liêu gia lập tức liền sẽ thay thế Lan gia các ngươi, đến lúc đó ngươi liền chờ chết đi!"

"Lão Lan, nhà cậu có quan hệ cùng thủ trưởng thành phố không?"

Diệp Thần sững sờ, trước đó hắn còn tưởng rằng Lan gia cùng Lương gia có giao tình đâu, chỉ là Lan Trần cùng Lương Hứa Hàng tương hỗ thấy ngứa mắt mà thôi, hiện tại xem ra hoàn toàn không phải có chuyện như vậy.

Chương 754. Hoa Uyển Ương (thượng)!

"Thần ca có chỗ không biết, Lương gia là một tay gia chủ Liêu gia đề bạt!"Lan Trần giải thích nói.

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần bừng tỉnh đại ngộ, ngay sau đó liền nói câu để Lương Hứa Hàng hộc máu"Đã như vậy không cần khách khí, không bồi thường tiền liền đánh gãy hai cái đùi hắn, coi như tiền thuốc Hoa tiểu thư!"

"Tốt!"

Lan Trần một mặt cười xấu xa, đánh gãy chân Lương Hứa Hàng, việc này hắn sớm muốn làm, hiện tại có Thần ca chỗ dựa, tận dụng thời cơ a!

"Vân vân!"

Lương Hứa Hàng gặp Lan Trần làm thật cũng trợn tròn mắt, tục ngữ nói hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, hắn vội vàng nói

"Họ lan, coi như các ngươi có gan! Bao nhiêu tiền, ta bồi còn không được sao?"

"Thần ca, cậu cảm thấy bao nhiêu phù hợp?"

"Người ta dù sao cũng là con trai thị trưởng, không thể quá mức!"Diệp Thần nhếch miệng lên, lộ ra một vòng độ cong giảo hoạt.

"Tiểu tử, tính ngươi thức thời!"

Lương Hứa Hàng nghe được Diệp Thần nói như vậy, không khỏi có chút đắc ý dương dương.

"Liền đem cái hội sở này bồi cho Hoa tiểu thư đi!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Cái gì?"

Tròng mắt Lương Hứa Hàng đều muốn trợn lồi ra, hắn chỉ vào Diệp Thần nổi giận mắng"Vương bát đản, ngươi cũng lòng quá tham đi, tại sao không đi cướp ngân hàng a!"

"Cướp ngân hàng làm gì cho phức tạp, đoạt ngươi không được sao?"Lan Trần cười hì hì nói.

"KHáo! Không có khả năng, các ngươi có gan liền đụng đến ta một chút thử một chút, ta cam đoan các ngươi chịu không nổi!"Lương Hứa Hàng cắn răng nói.

"Lão Lan, chơi hắn!"

"Được rồi!"

Lan Trần liền đợi đến câu nói này, Diệp Thần vừa dứt lời, chỉ thấy hắn như mãnh hổ hạ sơn vọt tới trước mặt Lương Hứa Hàng, một bàn tay đem đập ngã trên mặt đất, sau đó giơ chân lên cưỡng ép đem hai cái xương chân nhỏ Lương Hứa Hàng đạp gãy!

Răng rắc! Răng rắc!

"Ngao!"

Lúc Lương Hứa Hàng bị đạp gãy cái xương đùi thứ nhất, phát ra tiếng kêu thảm thiết cùng loại Husky!

Sau khi cái xương đùi thứ hai bị đạp gãy, con hàng này dứt

khoát không gọi được nữa, trực tiếp đau choáng

Quản lý đứng ở bên cạnh, thấy cảnh này dọa đến mặt mũi trắng bệch!

Không nghĩ tới người Lan gia hung ác như thế, tốt xấu Lương Hứa Hàng là con trai thị trưởng, nói phế liền phế đi?

"Cái này choáng? Ta còn tưởng rằng gia hỏa người rất biết đánh đâu!"

Lan Trần vẫn chưa thỏa mãn, còn cố ý dùng chân đá đá Lương Hứa Hàng nhìn hắn có phải là giả vờ ngất.

"Chúng ta đi thôi!"

Trong lòng Diệp Thần còn băn khoăn tỷ muội Hoa Nhu, nói xong quay người đi ra ngoài.

"Chờ Lương Hứa Hàng tỉnh nói cho hắn biết, không phục đến Lan gia tìm ta!"

"Đúng rồi, bảo an các ngươi thu ta năm trăm ngàn phí hội viên, hội sở các ngươi nhất định phải cho ta một cái công đạo!"Nói xong, Lan Trần nghênh ngang rời đi.

Quản lý bọn người đi, tranh thủ thời gian bấm điện thoại cổ đông hội sở, đem chuyện Lương Hứa Hàng bị đánh nói cho bọn họ.

"Lưu quản lý, đóng cửa hội sở trước đi!"

"Đóng cửa?"

"Ân, Lan gia cũng không phải dễ trêu, nhìn Lương thị trưởng có thể bãi bình Lan gia hay không, trước lúc này trước ngừng kinh doanh chỉnh đốn!"

"Về phần lấy tiền bảo an, đem bọn họ nhấn xuống ngọn nguồn

Châu Giang đi!"Âm thanh Cổ đông lạnh lùng nói.

"Vâng, tôi đi làm ngay!"

Quản lý nuốt ngụm nước bọt, những người có tiền này nhìn bề ngoài ngăn nắp, hào hoa phong nhã, không nghĩ tới ai ai cũng là dạng hung ác

Từ Đại Phú Hào ra, Hoa Uyển Ương từ đầu đến cuối không nói chuyện, chỉ có Hoa Nhu líu ríu như con chim nhỏ, càng không ngừng trò chuyện cùng với tỷ tỷ nàng.

"Tỷ, nếu không phải đại ca ca bọn họ, gia gia đã không còn!"Hoa Nhu nói vừa nói vừa muốn khóc.

"Cám ơn các người đã cứu gia gia tôi!"

Hoa Uyển Ương cuối cùng mở miệng, đồng thời làm tự giới thiệu.

"Cô chỉ là phục vụ viên?"

Diệp Thần không khỏi có chút hồ nghi, nữ nhân ngay cả loại 'Thái tử gia' Lương Hứa Hàng đều có thể coi trọng, bản thân lại thiếu tiền, không ngồi đài có phải là đáng tiếc hay không?

"Diệp tiên sinh, tôi không phải chủng loại người như cậu nghĩ!"

Hoa Uyển Ương thấy Diệp Thần mặt lộ vẻ nghi ngờ, không khỏi nhíu mày giải thích nói"Tôi tuy nghèo, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không bán mình!"

"..."

Diệp Thần xấu hổ cười một tiếng, mau nhường Lan Trần lái xe, đưa đôi tỷ muội này đi xem gia gia.

Bóng đêm mông lung.

Đột nhiên mảng lớn mây đen che khuất ánh trăng vốn là yếu ớt.

Thâm Châu, khu biệt thự nào đó.

Biết được Liêu Cúc Hoa cùng Liêu Quả chết thảm, toàn bộ Liêu gia lập tức sôi trào!

"Mẹ, Lan gia giết lão công cùng con trai con, ngài nhất định phải vì con làm chủ a!"

Lão bà Liêu Cúc Hoa là Lư Phương tê tâm liệt phế khóc ròng nói:"Bọn họ thế nhưng là con của ngài cùng cháu trai a, Lan gia bất diệt, Liêu gia ta có gì mặt mũi sống ở trên đời?"

"Bà nội, mẹ cháu nói không sai, lão nhân gia ngài nhất định phải thay cha cùng ca cháu báo thù a!"

Liêu San San cũng thương tâm không thôi, khóc đến lông mi giả đều trôi.

Liêu Tú Liên ngồi ở chủ vị phòng khách, sắc mặt âm trầm, ánh mắt âm ngoan nhìn về phía trước, phảng phất căn bản không nghe thấy Lư Phương cùng Liêu San San.

Thẳng đến lão giả tóc trắng phơ vóc người còng xuống ở bên cạnh lên tiếng:

"Đại tiểu thư, nếu không lão nô tự mình đi Việt Châu một chuyến?"

Chương 755. Bàn Đào Thiên Cung?

Nghe được lão giả lời nói, mẹ con Lư Phương lập tức đình chỉ kêu khóc, nhao nhao quay đầu nhìn về phía Liêu Tú Liên.

Liêu Tú Liên hừ lạnh một tiếng, thịt trên mặt già run rẩy dữ dội lấy, nàng cắn răng thanh âm băng lãnh nói:

"Lão Bạch, lão đi đi! Bất quá, lão nhớ kỹ ta muốn chỉnh cho Lan gia phải chôn cùng con trai ta, ngay cả chó Lan gia cũng không thể bỏ qua!"

"Lão nô minh bạch!"

Nói xong, lão giả như quỷ mị biến mất ở phòng khách.

Mẹ con Lư Phương thấy thế thoải mái nhiều, chỉ cần lão giả xuất mã Lan gia nhất định phải chết!

Bởi vì lão giả lưng còng mới là cao thủ chân chính Liêu gia, ngay cả thiên kiêu như Liêu Quả tế, cũng là hắn tay nắm tay dạy dỗ.

Việt Châu.

Tỷ muội Hoa gia tại phòng bệnh viện, Hoa Uyển Ương gặp được gia gia.

Lúc này lão đầu đã thức tỉnh, mà lại có chân khí Diệp Thần hộ tâm, trạng thái tinh thần cũng không tệ lắm.

Biết được là Lan Trần bọn họ cứu mình, lão đầu từ trên

giường bệnh đứng dậy, làm bộ liền muốn quỳ xuống gửi tới lời cảm ơn cho Diệp Thần bọn họ.

"Lão nhân gia, không cần phải khách khí!"

Diệp Thần nhẹ nhàng vung tay lên, một cỗ miên nhu chi lực trong nháy mắt đem đầu gối lão đầu nâng lên.

"Cậu....."

Lão đầu giật mình nhìn xem Diệp Thần, một bộ dáng thì cứ như đang muốn nói lại thôi.

"Gia gia, ngài thế nào?"

Hoa Uyển Ương thấy gia gia còn có thể động đậy, một viên nỗi lòng lo lắng cũng coi như rơi xuống.

"Không cần lo lắng cho ta không có việc gì!"

Hoa Kim miễn cưỡng cười một tiếng, lập tức lại không nhịn được nhìn về phía Diệp Thần.

"Gia gia, ngài đói bụng đi, nhìn cháu mang theo cho ngài món ăn ngon gì?"

Hoa Nhu nói xong từ sau lưng xuất ra một cái túi nhựa, cao cao nâng tại đầu giường lão đầu.

Đám người xem xét, lúc này mới phát hiện trong túi nhựa thế mà chứa một con Tôm Hùm đỏ tươi.

Diệp Thần thấy thế cũng mộng, đây không phải tôm hùm trong Đại Phú Hào sao, tiểu gia hỏa lúc nào đóng gói?

Bất quá một màn này cũng làm cho Diệp Thần thâm thụ cảm động, khó trách lúc ấy Hoa Nhu chỉ ăn mì sợi, nguyên lai nàng là muốn giữ lại tôm hùm cho gia gia ăn a!

"Hì hì, là tôm bự a! Gia gia mau ăn nó, bệnh của ngài liền tốt."

Hoa Nhu nãi thanh nãi khí tự quyết định, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nụ cười hạnh phúc của hài đồng.

"Cháu gái ngoan, tôm hùm này cầm tới từ nơi nào?"

Hoa Kim rất giật mình, cái đồ chơi này tại nhà hải sản Việt Châu, ít phải mấy ngàn khối a!

"Đây là....."

Hoa Nhu trong lúc nhất thời nói không rõ, cũng may Lan Trần nói mấy câu thay tiểu gia hỏa giải vây, nói tôm hùm là tiệc tối còn lại cho Hoa Kim.

"Lan thiếu, lão hủ thật không biết nên cảm tạ cậu cùng Diệp tiểu hữu như thế nào."

Hoa Kim mặt mũi tràn đầy cảm kích, vừa rồi hắn còn lo lắng Tiểu tôn nữ chưa ăn cơm, hiện tại xem ra mình là quá lo lắng.

"Lão nhân gia an tâm dưỡng bệnh đi, chúng tôi còn có việc phải đi trước."Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói xong sờ lên Hoa Nhu cái đầu nhỏ chuẩn bị rời đi.

"Diệp tiểu hữu xin dừng bước!"

Hoa Kim thấy Diệp Thần muốn đi, vội vàng gọi hắn lại"Ta muốn cùng cậu đơn độc phiếm vài câu, được không?"

"Tốt!"

Diệp Thần sững sờ, lập tức gật đầu đồng ý.

"Thần ca, tôi chờ cậu ở ngoài!"

"Gia gia, vậy cháu cũng đi ra ngoài trước!"Hoa Uyển Ương nói

xong cũng mang theo Hoa Nhu rời đi phòng bệnh.

"Hoa lão, ngài có lời gì muốn nói với tôi?"Diệp Thần rất hiếu kì, hắn cùng lão đầu lần đầu gặp mặt, có lời gì muốn nói riêng?

"Tiểu hữu, cậu là võ tu đi, mà lại tu vi còn không thấp!"

Hoa Kim phảng phất giống như đổi người, ánh mắt chắc chắn nhìn xem Diệp Thần.

"Đúng!"

Diệp Thần thản nhiên thừa nhận, tò mò hỏi:"Hoa lão, làm sao ngài biết hai từ võ tu?"

"Ai, việc này nói rất dài dòng"

Hoa Kim thật sâu thở dài, ổn định một chút cảm xúc, lập tức đem chuyện Hoa gia đều giảng cho Diệp Thần nghe.

Hoa gia vốn là đại gia tộc vô cùng có danh vọng Thâm Châu, tài sản trăm tỷ, nhưng dê quá mập cuối cùng là phải bị sói để mắt tới, Hoa gia cũng không ngoại lệ, sớm tại một năm trước bọn họ liền bị Liêu gia để mắt tới.

Đến cuối cùng, Hoa gia không chỉ có tài sản đều bị Liêu gia thôn phệ, ngay cả đứa con độc nhất của Hoa Kim cũng chết thảm tại trong tay người nhà họ Liêu, chỉ để lại tỷ muội Hoa Uyển Ương may mắn sống sót.

"Hoa lão, các người như là đã giao ra gia sản, Liêu gia không cần thiết lại đuổi tận giết tuyệt đi?"

"Đều là bởi vì nó!"

Nước mắt Hoa Kim tuôn đầy mặt, nói xong run rẩy tay từ trong ngực móc ra một viên đen hột!

Không sai, đích đích xác xác là một viên hột!

"Liêu gia chính là vì nó?"

Diệp Thần nhìn xem Hoa Kim trong tay hột, không khỏi đầy bụng hồ nghi.

"Không sai!"

Hoa Kim giải thích nói"Vật này là con trai ta khi còn sống mua được trên đấu giá hội, nghe nói ngàn năm trước Thiên Cung rơi xuống bảy hạt bàn đào, đây chỉ là một hạt trong số đó!"

"Ách Hoa lão, tôi mạo muội hỏi một câu, con trai của ngài có phải là đặc biệt thích Tây Du Ký?"

Diệp Thần tức xạm mặt lại, mặc dù hắn biết có lục đạo dị giới, nhưng cho dù có bàn đào Thiên Cung, như thế nào lại lưu lạc nhân gian đâu, còn một chút liền bảy hạt!

Chương 756. Tiểu thiếp?

Nghe vậy Hoa Kim lại là thở dài một tiếng, nói con của hắn không có yêu thích khác, chỉ thích sưu tập chút đồ chơi cổ quái kỳ lạ!

Điểm này Diệp Thần ngược lại là tin tưởng, rất nhiều người đều có yêu thích này, bất quá hạt bàn đào cũng quá khoa trương!

"Diệp tiểu hữu, lão hủ có một chuyện muốn nhờ!"Hoa Kim thấy Diệp Thần không nói, chủ động nói"Ta muốn đem hạt bàn đào tặng cho cậu, bất quá cậu phải đáp ứng ta một chuyện!"

"Chuyện gì?"

Diệp Thần dở khóc dở cười, xem ra lão đầu thật đem bàn đào xem như bảo bối.

"Ta hi vọng Diệp tiểu hữu có thể giúp đỡ ta chiếu cố hai người cháu gáu!"

Hoa Kim thật sâu nhìn Diệp Thần một chút, làm sơ do dự sau, cắn răng nói thẳng"Ta hi vọng Diệp tiểu hữu có thể dạy các nàng võ công, tương lai vì phụ thân bọn nàng, vì Hoa gia báo thù rửa hận!"

"Hoa lão không cần, vừa vặn tôi cũng muốn thu thập Liêu gia bọn họ!"Diệp Thần từ chối nói.

"Cậu có phải cảm thấy cháu gái của ta không thích hợp luyện võ hay không?"

Hoa Kim chấp niệm rất sâu, nghe được Diệp Thần nói như vậy lão đầu cấp nhãn, nói:"Nếu như Diệp tiểu hữu không chê, ta đem

Ương nhi gả cho cậu cũng được!"

"..."

"Diệp tiểu hữu, tính lão hủ van ngươi!"

Hoa Kim nói xong lại phải quỳ xuống cho Diệp Thần, khóc kể lể:"Liêu gia thế lớn, sớm muộn cũng sẽ tìm tới chúng ta, đến lúc đó những súc sinh kia khẳng định sẽ đem Hoa gia ta chém tận giết tuyệt, Diệp tiểu hữu cậu hãy giúp chúng ta một chút đi!"

"Được thôi, tôi đáp ứng ngài!"

Diệp Thần thấy đối phương cố chấp như vậy, chỉ có thể đồng ý trước, bất quá hắn vẫn là nói"Về phần cháu gái lớn của ngài cũng không cần gả cho tôi, bởi vì tôi đã kết hôn!"

"Ai, vậy quá đáng tiếc!"Hoa Kim nghe xong thở dài nói"Nếu như Diệp tiểu hữu không ngại, ta có thể để Ương nhi làm thiếp cho cậu như thế nào?"

Thiếp?

Diệp Thần bó tay rồi, không nghĩ tới lão đầu là quyết tâm muốn gả cháu gái a, chẳng lẽ hắn không biết cháu gái mình có bao nhiêu xinh đẹp sao?

"Việc này sau này hãy nói đi!"Diệp Thần qua loa tắc trách nói.

"Vậy cậu nhận lấy hạt bàn đào đi, cũng coi như một điểm tâm ý của ta!"Hoa Kim nói xong đem hạt đưa cho Diệp Thần.

"Ách cám ơn!"

Diệp Thần vốn không muốn muốn, nhưng lão đầu kiên trì hắn cũng không có cách nào chỉ có thể tiếp nhận hột, nhưng lại tại tiếp nhận hột trong tích tắc, Diệp Thần cảm nhận được một cỗ ngập trời linh khí từ hột bên trong truyền đến!

"Ngọa tào!"

"Diệp tiểu hữu, thế nào?"

Hoa Kim nghe được Diệp Thần đột nhiên bạo nói tục cũng là sững sờ, chẳng lẽ là Diệp Thần không thích?

"Hoa lão, ngài an tâm dưỡng bệnh đi, tôi sẽ chiếu cố tốt cháu gái cho ngài!"

Diệp Thần không có giải thích, bởi vì người bình thường căn bản cảm giác không ra linh khí tồn tại.

Hai người trao đổi một trận, Diệp Thần thấy thời gian không còn sớm liền đưa ra cáo từ.

"Diệp tiểu hữu, làm phiền cậu để Hoa Nhu các nàng vào đi, ta có lời muốn đối các nàng nói."Hoa Kim nói.

"Tốt!"

Diệp Thần gật đầu quay người rời đi phòng bệnh.

Bên ngoài phòng bệnh, Hoa Uyển Ương ôm Hoa Nhu ngồi tại trên ghế ngồi lối đi nhỏ, biểu hiện trên mặt phức tạp, có cảm giác ai oán, cũng có tổn thương, nhớ tới hôm nay kém chút bị Lương Hứa Hàng làm bẩn, hai hàng nước mắt ủy khuất không tự chủ lặng yên trượt xuống.

"Tỷ tỷ, tại sao tỷ tỷkhóc?"

Hoa Nhu nhìn thấy tỷ tỷ rơi lệ, nàng hiểu chuyện duỗi ra tay nhỏ giúp Hoa Uyển Ương lau đi nước mắt, âm thanh như trẻ đang bú nói"Gia gia còn sống, tỷ tỷ chớ khóc!"

"Ân, tỷ tỷ không khóc!"

Hoa Uyển Ương miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười, trùng hợp

lúc này Diệp Thần ra, hắn nhìn thấy Hoa Uyển Ương không khỏi mặt mo đỏ ửng, trong đầu lại hiện ra lời nói Hoa Kim để cháu gái làm tiểu thiếp.

"Mỹ nữ, Hoa lão để các ngươi đi vào! Lan Trần, chúng ta đi thôi!"

"Thần ca, cậu đỏ mặt cái gì?"Lan Trần hiếu kì.

"Đỏ cái đầu của cậu, đi!"

Diệp Thần nói xong cũng đi ra ngoài, Hoa Nhu thấy thế vội vàng tiến lên một tay ôm đùi Diệp Thần, lẩm bẩm nói"Đại ca ca, ah đừng đi có được hay không, anh đi Nhu Nhu sợ!"

"Đừng sợ, không có việc gì!"Diệp Thần sờ lên cái đầu nhỏ Hoa Nhu cười nói.

"Vậy ngày mai anh lại đến chứ?"Hoa Nhu ngẩng lên cái đầu nhỏ, một đôi mắt to đen lúng liếng nhìn chằm chằm Diệp Thần.

"Ách tốt, anh sẽ đến!"

Diệp Thần gật đầu, thu một phần lễ lớn như vậy của Hoa gia, chuyện mình đáp ứng Hoa Kim cũng nên nói được thì làm được.

"A, đại ca ca thật tốt!"

Hoa Nhu cao hứng ôm đùi Diệp Thần, nếu không phải Hoa Uyển Ương tới kéo nàng, tiểu gia hỏa đều không nỡ nới lỏng tay

Từ bệnh viện ra, Diệp Thần ngồi tại trên xe Lan Trần, từ bên trong nhẫn trữ vật móc ra hạt bàn đào kia quan sát tỉ mỉ.

"Thần ca, đây là cái gì?"

Lan Trần đang lái xe đột nhiên cảm nhận được một cỗ linh khí, không khỏi hiếu kì nhìn về phía Diệp Thần.

"Tôi nói đây là hạt bàn đào cậu tin không?"Diệp Thần cười nói.

"Ách Thần ca, tôi đã thật nhiều năm không xem Tây Du Ký!"Lan Trần cũng là say, chẳng lẽ Thần ca cảm thấy hắn rất ngu ngốc sao?

"Hoa lão đầu cho tôi!"

Diệp Thần nói xong đem hột đào một lần nữa thả vào chiếc nhẫn, hắn không có ý định luyện hóa vật này, mà là có tác dụng khác.

Chương 757. Liêu gia xuất thủ!

"Lão đầu đối với cậu thật tốt, tôi hoài nghi có phải là coi trọng cậu, muốn để cậu làm cháu rể hắn?"Lan Trần nói đùa.

"Kháo! Làm sao cậu biết?"

"..."

Lan Trần nghe xong há to miệng, lão đầu thật đúng là muốn chiêu Thần ca làm cháu rể sao?

Đúng lúc này, điện thoại di động Diệp Thần vang lên, xem xét là Viên vũ đánh tới.

"Đầu to, thế nào?"Diệp Thần kết nối điện thoại hỏi.

"Thần ca!"

Viên vũ trầm giọng nói"Liêu gia xuất thủ, người hai đạo hắc bạch đều tới Lan gia!"

"Biết, chúng tôi lập tức trở về!"

Hai người đơn giản trao đổi vài câu, Diệp Thần cúp điện thoại nói với Lan Trần"Lái nhanh một chút, hẳn là người Liêu gia đến!"

"Mẹ nó!"

Nghe xong lại là Liêu gia Lan Trần tức điên lên, dưới chân nhấn cần ga một cái, Ferrari màu đỏ ở trong màn đêm như một đạo hỏa ảnh lộng lẫy xông ra ngoài

Cùng lúc đó, Lan gia nghênh đón một đám khách không mời

mà đến.

Rất nhiều xe cảnh sát lóe xanh đỏ cùng cảnh sát, đem trọn ngôi biệt thự vây chật như nêm cối.

Người Lan gia cũng là trận địa sẵn sàng, Lan Giang Hải đứng tại cửa lớn biệt thự, lạnh lùng nhìn những người trước mắt này.

"Lan Giang Hải, thức thời tranh thủ thời gian giao ra Lan Trần, nếu không đừng trách ta không nể tình!"

Nói chuyện chính là nam tử trung niên, người này Âu phục giày da, khí độ phi phàm, dáng dấp cùng Lương Hứa Hàng có chín phần tương tự.

"Lương thị thủ, ta nói qua Lan Trần không ở đây!"

Lan Giang Hải đối chọi gay gắt, âm thanh lạnh lùng nói:"Ngươi mang nhiều người như vậy đến, chỉ sợ không phải chỉ mới nghĩ tìm con trai ta đi?"

"Phải thì như thế nào?"

"Lan Giang Hải, Lan gia các ngươi xưng hào 'Việt Châu Vương' Quả thực buồn cười, hôm nay ta liền muốn tự mình diệt trừ vương ngươi, Lan gia từ nay về sau sẽ hoàn toàn biến mất tại Việt Châu!"Lương Bác Văn hận hận nói.

"Ngươi dám!"

Lan Giang Hải nghe xong lúc này biểu thị"Đừng tưởng rằng ngươi là thị thủ liền có thể làm loạn, cùng lắm thì ta cùng ngươi cá chết lưới rách, xem ai sợ ai!" (thị thủ: thủ trưởng thành phố)

"Ngươi"

Lương Bác Văn nghe xong tức điên lên, nhưng từ nội tâm chỗ sâu tới nói, hắn đối với Lan gia vẫn là có mấy phần sợ hãi, dù sao

người toàn gia này đều là võ tu, cũng không phải nói đùa!

"Khẩu khí thật lớn!"

Đúng lúc này, một đạo tiếng hét phẫn nộ từ trong đêm tối truyền đến.

Lương Bác Văn nghe được thanh âm này mừng rỡ, tranh thủ thời gian nhìn lại, quả nhiên chỉ thấy một nam nhân trung niên uy phong lẫm liệt, không giận tự uy đang nhanh chân đi đến.

"Liêu đổng, ngài rốt cuộc đã đến!"

Lương Bác Văn nhìn thấy nam nhân, lập tức mặt mũi tràn đầy nịnh hót tiến lên nghênh đón, hiển nhiên hắn sớm biết người này muốn tới.

"Ân!"

Liêu Nguyên sắc mặt tái xanh mắng nhẹ gật đầu, đi lên trước cách cửa sắt, một đôi mắt hổ hung hăng trừng mắt Lan Giang Hải, hừ lạnh nói:

"Lan Giang Hải, ngươi trốn ở bên trong vô dụng, giết người thì đền mạng từ xưa đến nay đều là thiên kinh địa nghĩa!"

"Liêu đổng?"

Lan Giang Hải nhìn thấy người này cũng là nhăn nhăn lông mày.

Liêu Nguyên là người phụ trách chính trị và pháp luật toàn bộ tỉnh Việt Đông, có thể nói quyền thế ngập trời, người Liêu gia nhận rất nhiều giao dịch dơ bẩn bị phát hiện, cũng đều bị Liêu Nguyên lấy quyền thế ép xuống.

"Ta không biết Liêu đổng ngươi nói cái gì, tóm lại hôm nay ai cũng đừng nghĩ xông vào Lan gia ta!"

Lan Giang Hải rất rõ ràng, chỉ cần mình lui một bước nhỏ, toàn bộ Lan gia chỉ sợ cũng sẽ lâm vào chỗ vạn kiếp bất phục, bởi vậy thái độ cũng rất mạnh cứng rắn.

"Hừ! Đừng tưởng rằng lão gia tử nhà ngươi ở Kinh Thành có quan hệ, ta liền lấy ngươi không có cách nào!"

Liêu Nguyên thấy đối phương không thèm chịu nể mặt mũi, lúc này hừ lạnh nói:"Quan huyện không bằng hiện quản, ngươi nếu là còn dám chống cự chấp pháp, cảnh sát có quyền lợi tiến hành bắt vũ lực, bao quát đánh chết người hiềm nghi phạm tội!"

"Cắt! Hù dọa ai đây!"

Không đợi Lan Giang Hải nói chuyện, một bên Văn Tinh nghe không nổi nữa, mặt mũi tràn đầy khinh thường nói"Lão Viên tại biệt thự bày kết giới, đạn các ngươi bắn vào nổi sao?"

"Ngươi là ai?"

Liêu Nguyên bị khinh bỉ không khỏi nổi trận lôi đình, hung tợn trừng Văn Tinh một chút.

"Ngươi trừng cái cọng lông, không tin ngươi thử một chút!"Văn Tinh bĩu môi nói.

"Lẽ nào lại như vậy! Lương thị thủ, ngươi hạ lệnh cưỡng công đi!"

Liêu Nguyên tức thì tức, nhưng còn không có mất lý trí, đem bắt quyền lợi giao cho Lương Bác Văn, dạng này coi như xảy ra chuyện cũng có người cõng nồi.

"Lưu cục trưởng, súng của ông là làm gì, còn không hành động?"

Lương Bác Văn cũng không ngốc, quay đầu nhìn về phía cục

trưởng công an, ra hiệu hắn chỉ huy hành động!

"..."

Cục trưởng đại nhân một mặt mộng bức, nghe hai vị lãnh đạo có ý tứ là chặn đánh đánh chết người Lan gia, tình cảnh cái nồi này còn phải mình đến cõng?

Bất quá quan hơn một cấp đè chết người, Lưu cục trưởng hoàn toàn bất đắc dĩ chỉ có thể cảnh cáo Lan Giang Hải mở cửa, nhưng đối phương như thế nào lại phản ứng một cái cục trưởng nho nhỏ như hắn.

Cuối cùng Lưu cục trưởng cũng không có cách nào, phái chiếc xe công kích, ý đồ phá tan cửa sắt lớn biệt thự Lan gia!

Xe công kích đặc công màu đen nặng đến 7 tấn, lóe ra đỏ lam quang mang, gào thét lên đâm tới cửa sắt biệt thự!

Chương 758. Phong lão (hạ)!

"Mọi người mau tránh ra!"

Lan Giang Hải thấy thế vội vàng chào hỏi người Lan gia phía sau hắn, mọi người nhất thời lập tức giải tán.

Nhưng một giây sau, một màn quỷ dị phát sinh!

Chỉ nghe được'Ầm ầm' Một tiếng vang thật lớn của xe công kích đâm vào trên cửa sắt!

Cửa sắt không nhúc nhích tí nào, đầu xe công kích lại sâu sâu móp méo đi vào, phảng phất là đụng phải xe tăng hạng nặng, cả chiếc xe trực tiếp báo hỏng!

"Sao, tại sao có thể như vậy?"

Đám người tất cả đều trợn tròn mắt, ngay cả Liêu Nguyên cũng nhăn nhăn lông mày, chẳng lẽ Lan gia thật xin cao nhân trợ trận?

Đúng lúc này, thư ký Lương Bác Văn nhận được một điện thoại, sau khi cúp điện thoại thần sắc hốt hoảng ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói vài câu.

"Cái gì?"

Lương Bác Văn nghe thư ký kể xong, hai hàng lão lệ trong nháy mắt chảy xuống, mắt tối sầm lại thiếu chút nữa ngất đi.

"Lão Lương, ngươi không sao chứ?"Liêu Nguyên thấy thế hỏi.

"Con trai ta hắn, hắn chết....."

"Cái gì?"

Lời vừa nói ra mọi người đều quá sợ hãi, ngay cả Lan Giang Hải nghe nói như thế đều không bình tĩnh.

Chuyện phát sinh Đại Phú Hào hắn cũng nhận được tin tức, biết Lan Trần cùng Lương Hứa Hàng lên xung đột, đánh nhau không quan trọng, nếu như đem đối phương giết hậu quả kia liền nghiêm trọng!

"Tại sao có thể như vậy? Thật to gan, lại dám giết người!"Liêu Nguyên nói xong lạnh lùng trừng Lan Giang Hải một chút.

"Hung thủ chính là Lan Trần!"

Lương Bác Văn thương tâm gần chết, chỉ vào Lan Giang Hải cuồng loạn giận dữ hét"Họ lan, ta nhất định phải để Lan Trần bồi mệnh cho con trai ta!"

Đúng lúc này một chiếc Ferrari chạy nhanh đến, ngay sau đó cửa xe mở ra, Diệp Thần cùng Lan Trần song song xuống xe.

"Lan Trần!"

Cừu nhân gặp mặt hết sức đỏ mắt!

Lương Bác Văn phát hiện là Lan Trần, lập tức hai mắt tinh hồng, cắn răng nghiến lợi nhìn hắn chằm chằm, run giọng nói"Ngươi, ngươi tên vương bát đản này, giết con trai ta, hôm nay lão tử đập chết tên tội phạm giết người ngươi!"

Nói xong, Lương Bác Văn thừa dịp Lưu cục trưởng bên cạnh không chú ý, đoạt lấy súng ống bên hông hắn, đưa tay liền vọt tới hướng Lan Trần!

Phanh! Phanh!

Hai tiếng súng vang phá vỡ bầu trời đêm yên tĩnh!

Cũng may chung quanh không có hàng xóm gì, Lương Bác Văn cũng sớm làm thanh tràng xử lý, bởi vậy cũng không có người ra vây xem.

"Lương thị thủ"

"Im ngay!"

Lương Bác Văn đã sớm bị lý trí choáng váng đầu óc diện mạo dữ tợn, quay đầu hung tợn trừng Lưu cục trưởng một chút, oán hận nói

"Không thấy được ta đang xử trí tội phạm giết người sao, họ lan nhất định phải đền mạng cho con trai ta!"

"Không phải"

"Cái gì không phải, còn dám nói nhảm ta bãi chức của ngươi!"

"..."

Nhưng khi Lương Bác Văn lần nữa quay đầu nhìn về phía Lan Trần lúc lại sợ ngây người, chỉ thấy hắn hoàn hảo không chút tổn hại đứng tại chỗ, mặt mũi tràn đầy sát khí mà nhìn mình.

"Họ Lương, ngươi muốn chết!"

Lan Trần nổi trận lôi đình, gia hỏa này dẫn người vây công nhà mình coi như xong, thế mà vừa thấy mặt liền cho hắn hai súng!

Nghĩ đến cái này, Lan Trần đưa tay giương lên!

Sưu sưu!

Hai viên đầu viên đạn màu vàng từ hắn lòng bàn tay cực nhanh bắn ra!

"A!"

Trong bầu trời đêm truyền đến một tiếng hét thảm!

Bịch!

Lương Bác Văn thẳng tắp quỳ xuống, hai viên đạn phân biệt bắn trúng hắn hai xương bánh chè!

Đám người thấy thế tất cả đều trợn tròn mắt, không nghĩ tới Lan Trần lại dám ra tay với Lương Bác Văn!

"Hừ! Lão Lan, đây chính là thị thủ các cậu sao, đáng đời!"Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, nói xong cũng không quay đầu lại đi vào biệt thự, thế mà không ai dám cản hắn.

"Mau gọi xe cứu thương!"

Lưu cục trưởng vội vàng chào hỏi thuộc hạ đem Lương Bác Văn khiêng đi, thuận tay nhặt về súng của mình nhắm ngay Lan Trần.

"Lão Lưu, bình thường ông cũng không tệ lắm, hi vọng ông đừng phạm hồ đồ!"Lan Giang Hải thản nhiên nói.

Ừng ực!

Nghe nói như thế Lưu cục trưởng nuốt ngụm nước bọt, Lan gia lợi hại hắn là biết đến, coi như người nơi này đều nổ súng cũng chưa chắc có thể đánh chết Lan Trần, nhưng mình nếu là không có hành động, Lương Bác Văn cùng Liêu Nguyên cũng sẽ không buông tha mình!

Càng nghĩ Lưu cục trưởng nghĩ đến một cái biện pháp, chỉ thấy hắn đột nhiên che ngực, kêu thảm một tiếng trực tiếp ngã trên mặt đất.

"Cục trưởng!"

"Lưu cục trưởng, ngài thế nào?"

Bọn thuộc hạ thấy thế quá sợ hãi, vội vàng tiến lên xem xét tình huống Lưu cục trưởng, ngược lại không để mắt đến Lan Trần bọn họ.

Liêu Nguyên lạnh lùng nhìn xem Lưu cục trưởng giả vờ ngất nằm trên mặt đất, thầm mắng một tiếng vô sỉ, lập tức quay người vội vàng hướng đi đến một cỗ Mercedes màu đen.

Đi đến trước Mercedes, Liêu Nguyên cách cửa sổ xe màu đen, thái độ cung kính nói

"Phong lão, Lan gia không sợ chúng ta, chỉ có thể xin ngài xuất thủ!"

Vừa dứt lời, cửa xe mở ra từ phía trên đi xuống một vóc người còng xuống, gầy gò, khuôn mặt tái nhợt hiện thanh, chợt nhìn giống như quỷ lão đầu.

"Các ngươi dĩ nhiên không phải đối thủ võ tu!"

Phong Bất Ngữ chỉ khom lưng, nhìn một chút biệt thự Lan gia, âm thanh lạnh lùng nói:"Trận pháp bảo Thiên Sư phái vệ, xem ra Lan gia cũng xin cao nhân trợ trận!"

"Tại trước mặt Phong lão, hết thảy cao thủ đều là phù vân!"

Chương 759. Phong lão (thượng)!

Liêu Nguyên nhân co hội vỗ cái rắm, đừng nhìn lão đầu tại Liêu gia chỉ là gia đinh, nhưng người nhà họ Liêu đều biết lão đầu là Chung Nam Sơn phái tới, địa vị gần với gia chủ Liêu Tú Liên, huống chi người ta vẫn là tuyệt đỉnh cao thủ!

Phong Bất Ngữ đắc ý cười cười, tựa hồ rất thích cái vỗ mông này!

"Để bọn họ đều lui ra đi, những cảnh sát này sẽ chỉ ảnh hưởng tốc độ lão phu rút kiếm!"

"Vâng, tôi này an bài!"

Liêu Nguyên nghe vậy mau nhường phó cục trưởng đem người đều rút đi.

Thần tiên đánh nhau, tiểu quỷ gặp nạn!

Kỳ thật phó cục trưởng đã sớm nghĩ tránh người, nghe xong Liêu Nguyên để hắn lui, không nói hai lời mang theo thủ hạ rất là vui vẻ nhanh chóng rời đi.

Phong Bất Ngữ đi đến trước biệt thự dừng lại, quét bọn người Lan Giang Hải một chút, thản nhiên nói

"Người Lan gia đều nghe kỹ cho ta, muốn chết đến thống khoái liền kết thúc bản thân, không nên ép lão phu xuất thủ!"

"Ngươi là ai?"

Lan Giang Hải nhìn chằm chằm Phong Bất Ngữ cau mày, lão đầu trước mắt này có thể cho hắn một loại cảm giác rất nguy hiểm.

"Ngươi còn chưa xứng hỏi danh tự lão phu!"

"Ta chỉ đếm ba tiếng, nếu là các ngươi không tự sát, lão phu liền đưa các ngươi hạ mười tám tầng Địa Ngục, khặc khặc!"Phong Bất Ngữ nói xong âm trắc trắc cười, tiếng cười của hắn để cho người ta nghe được da đầu tóc thẳng tê dại.

"Lão nhân này điên rồi đi?"

Văn Tinh dùng cánh tay thọc Lan Trần vừa mới tiến biệt thự, hỏi"Lão Lan, gần nhà cậu có bệnh viện tâm thần sao, người chạy ra ngoài cũng mặc kệ quản?"

"Hỗn đản!"

Liêu Nguyên nghe xong giận tím mặt, chỉ vào Văn Tinh mắng"Ngươi nói ai là bệnh tâm thần đâu, đây là Phong lão Liêu gia ta, tiểu tử ngươi nói chuyện chú ý!"

Nghe được hai chữ 'Phong lão', trong lòng Lan Giang Hải căng thẳng, hắn sớm nghe nói Liêu gia có cái tuyệt đỉnh cao thủ, liền gọi Phong lão!

Người này không chỉ có nuôi dưỡng Liêu Quả trở thành thiên kiêu, càng đáng sợ chính là sau lưng hắn có tông môn Chung Nam Sơn, thần bí lại cường hãn!

"Vậy ta không có nói sai a!"

Văn Tinh nhún vai, một mặt vô tội nói"Ngươi cũng nói hắn gọi Phong lão, không phải bệnh tâm thần là cái gì?" (phong lão = bệnh tâm thần, điên)

"Thằng nhãi ranh cuồng vọng!"

Phong Bất Ngữ hừ lạnh một tiếng, cắn răng nói"Đừng tưởng rằng trốn ở trong trận pháp, lão phu liền không có cách nào bắt lấy các ngươi, nhìn kỹ!"

Nói xong, Phong Bất Ngữ chắp tay trước ngực tạo thành một cái thủ thế kỳ quái, miệng lẩm bẩm.

Một giây sau trên bầu trời đột nhiên cuồng phong gào thét, một đạo vòi rồng màu u lam quỷ dị từ trên trời giáng xuống, vừa vặn xuất hiện tại trên không biệt thự Lan gia!

Tốc độ gió càng lúc càng nhanh, công trình kiến trúc chung quanh cùng cây cối không chịu nổi, nhao nhao bị cuốn vào trong vòi rồng.

Người hầu Lan gia trong viện thấy cảnh này, dọa đến chân đều mềm nhũn!

Cũng may Thiên Sư phái trận pháp cường đại, vòi rồng bén nhọn phần đuôi giống máy khoan điện đồng dạng mấy lần ý đồ chui vào nội bộ biệt thự, nhưng đều bị trận pháp hình thành vòng bảo hộ ngăn trở, cả hai chạm vào nhau mỗi lần đều có thể phát ra tiếng vang ầm ầm, quang mang màu xanh tím không ngừng thoáng hiện trong hư không!

"Sức gió thật mạnh!"

Viên Vũ thấy thế đều kìm lòng không được nhăn nhăn lông mày, hắn cũng không dùng Cổ Huyền Vũ thuật pháp, chỉ là dùng Thiên Sư phái thủ hộ trận, không nghĩ tới Liêu gia cũng có pháp sư mạnh như thế.

"Phá!"

Đúng lúc này, đám người chỉ nghe Phong Bất Ngữ hét lớn một

tiếng!

Vòi rồng trong hư không giống như là điên cuồng, đột nhiên biến lớn mấy lần, lấy nghiền ép chi thế trực tiếp chui vào hướng Lan gia biệt thự!

"Không tốt!"

Viên Vũ kinh hô một tiếng.

Phần phật!

Vòi rồng thô bạo tiến vào biệt thự trong trận, đem trọn ngôi biệt thự, cùng tất cả người hầu toàn bộ cuốn tới giữa không trung!

Bọn người Diệp Thần mặc dù không có bị cuốn bên trên hư không, nhưng hiệp một giao thủ, hiển nhiên là Phong Bất Ngữ chiếm thượng phong!

Oanh!

Mấy giây qua đi, vòi rồng tiêu tán, biệt thự bị cuốn đến thất linh bát lạc, cùng thi thể người hầu như mưa rơi rớt xuống, có người hầu thậm chí bị vòi rồng quyển đến tứ chi vỡ vụn, máu thịt be bét, hiện trường một mảnh thảm trạng!

"Khặc khặc, đây chính là hạ tràng các ngươi cùng lão phu đối nghịch!"

"Chỉ là trận pháp Thiên Sư phái, muốn ngăn trở lão phu, không có cửa đâu!"Phong Bất Ngữ đưa ánh mắt về phía Viên Vũ, âm trắc trắc nói.

"Tà tu cấp Hóa Thần?"

Diệp Thần một mặt lạnh nhạt, lạnh lùng nhìn xem Phong Bất Ngữ, thản nhiên nói"Lão đầu, trước khi chết còn có cái gì muốn nói?"

"A?"

Phong Bất Ngữ lúc này mới chú ý tới âm thanh Diệp Thần một mực không có lên tiếng, đánh giá hắn một phen, lão đầu cười gằn nói"Trời xanh có mắt, ngươi chính là Diệp Thần đi, lão phu đang muốn tìm ngươi đây, không nghĩ tới chính ngươi đưa tới cửa!"

"Di ngôn nói xong?"

"Cuồng vọng đến cực điểm! Tiểu tử, chịu chết đi!"

Nói xong thân hình Phong Bất Ngữ lóe lên, như quỷ mị phóng tới Diệp Thần, mà tại bên trong tàn ảnh hắn có một cỗ lam quang yếu ớt khi thì thoáng hiện!

Trong chớp mắt, Phong Bất Ngữ liền đến trước mặt Diệp Thần.

Chương 760. Ta muốn đầu óc của ngươi!

Bàn tay khô cạn như nhánh cây của hắn, cũng bị lam quang yếu ớt quanh quẩn, một trảo mò về ngực Diệp Thần!

"Muốn chết!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, như thiểm điện xuất thủ bắt lấy cổ tay Phong Bất Ngữ.

"Khặc khặc!"

Ai ngờ, cử động lần này vừa vặn rơi vào cái bẫy Phong Bất Ngữ, chỉ nghe hắn cười âm hiểm một tiếng, năm ngón tay thế mà đột nhiên sinh trưởng, trở nên như Quỷ Trảo đâm ra ngoài.

"Thần ca cẩn thận!"

Một bên Lan Trần kinh hãi, hắn cũng không đoái hoài tới cái gì giảng võ đức, trực tiếp một quyền đánh phía trán Phong Bất Ngữ.

Đông!

Nào có thể đoán được Phong Bất Ngữ đã sớm có chuẩn bị 'Bị quần ẩu', sớm bày ra cho mình hộ thân trận pháp, một quyền Lan Trần không chỉ có không có làm bị thương Phong Bất Ngữ, ngược lại đau nhức chấn động đến xương tay mình!

"Lão thất phu, rất âm hiểm mà!"

Diệp Thần tùy ý để năm ngón tay Phong Bất Ngữ đâm về phía mình, cười lạnh nói:"Tà tu phải chết!"

Phong Bất Ngữ không nghĩ tới Diệp Thần vậy mà không tránh né, khi năm ngón tay hắn đụng phải thân thể Diệp Thần, liền nghe được vài tiếng tiếng tạch tạch, năm cái xương tay nhao nhao đứt gãy!

"Cái gì?"

Phong Bất Ngữ cố nén kịch liệt đau nhức, mặt mũi tràn đầy không thể tin nổi nhìn xem Diệp Thần, nói lầm bầm"Ngươi, ngươi lại là võ tu Hợp Thể kỳ?"

"Hiện tại biết quá muộn!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, trực tiếp một quyền đánh vào vùng đan điền đối phương, Phong Bất Ngữ phốc một ngụm máu tươi phun ra, đan điền triệt để bị phế, biến thành người bình thường!

Bịch!

Phong Bất Ngữ vốn là cao tuổi, sau khi mất đi tất cả tu vi ngay cả đứng lập đều phí sức, một đầu mới ngã xuống đất.

"Ngươi, ngươi vì cái gì không giết ta?"

Phong Bất Ngữ miễn cưỡng dùng tay chống đất, không để ý tới lau đi tàn huyết khóe miệng, chấn kinh lại nghi ngờ nhìn về phía Diệp Thần.

Kẻ này quả thật là đáng sợ, tuổi còn trẻ thế mà chính là tu vi Hợp Thể kỳ!

"Gấp cái gì, ta muốn ngươi còn không có cho ta đâu!"Diệp Thần đi đến ngồi xổm người xuống trước mặt Phong Bất Ngữ, một mặt cười xấu xa nói.

"Ngươi, ngươi muốn cái gì?"

Phong Bất Ngữ nuốt ngụm nước bọt, một cỗ cảm giác bất tường lập tức xông lên đầu.

"Ta muốn đầu óc của ngươi!"

Diệp Thần cười lạnh, nói xong mở ra năm ngón tay lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, bỗng nhiên chụp tại trên đầu Phong Bất Ngữ.

"..."

Phong Bất Ngữ dọa sợ, chẳng lẽ tiểu tử Diệp Thần này còn có sở thích dở hơi ăn não người?

Nhưng mà, sự thật chứng minh hắn suy nghĩ nhiều!

Diệp Thần chỉ là dùng hỗn độn rắp tâm, hi vọng có thể tìm kiếm một chút tin tức tà tu, kết quả cũng không có để hắn thất vọng, bối cảnh Phong Bất Ngữ trong nháy mắt đều bị Diệp Thần nắm giữ.

Trong đó có hai cái tin tức nhất khiến Diệp Thần chấn kinh, đầu tiên liền có quan hệ chuyện bàn đào!

Nguyên lai, Hoa lão đầu thật không có lừa hắn, bàn đào là thật!

Thật sự là từ Thiên Cung rơi xuống Nhân giới!

Phong Bất Ngữ sở dĩ sẽ từ Chung Nam Sơn ngàn dặm xa xôi chạy đến Thâm Châu, mục đích chủ yếu cũng là ở thế tục giới tìm kiếm bàn đào.

Hoa gia trong lúc vô tình đạt được một viên hạt bàn đào, kết quả rước lấy họa sát thân!

Mà đổi thành một cái tin tức cũng là Diệp Thần quan tâm, Trường Sinh Hội!

Liêu gia lại là thành viên Trường Sinh Hội!

"Diệp Thần, ngươi đừng làm loạn!"

Liêu Nguyên thấy Diệp Thần một mực chụp lấy đầu Phong Bất Ngữ, cả gan cảnh cáo nói"Nếu như ngươi dám đụng Phùng lão một cọng tóc gáy, ta sẽ không bỏ qua ngươi!"

"Ngươi muốn làm sao không buông tha ta?"

Sau khi Diệp Thần đạt được tất cả tư liệu, thu tay lại quay đầu lạnh lùng nhìn xem Liêu Nguyên.

"Ta, ta là lãnh đạo tỉnh Việt Đông, chẳng lẽ ngươi dám cùng ta đối nghịch sao?"Liêu Nguyên có chút lực lượng không đủ mà quát.

"Hừ, chỉ là sâu kiến cũng dám cùng nhật nguyệt tranh huy!"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, nói xong đưa tay nhẹ nhàng vạch một cái tại chỗ cổ Phong Bất Ngữ.

Phốc!

Phong Bất Ngữ đầu từ trên vai rơi xuống, lăn đến trên mặt đất, máu tươi lập tức như suối phun từ vết thương phun tới!

"Ngươi"

Liêu Nguyên thấy thế vừa vội vừa tức, vốn cho rằng Diệp Thần đối với thân phận hắn ít nhiều có chút cố kỵ, không nghĩ tới tiểu tử này căn bản không có để hắn vào trong mắt.

"Trở về chuyển cáo Liêu gia, ác giả ác báo!"

Diệp Thần thanh âm băng lãnh, dừng một chút nói"Mặt khác nói cho Liêu Tú Liên, trong vòng ba ngày tự mình đi Cục Cảnh Sát tự thú, nếu không ta tất diệt cả nhà nàng!"

Lúc này Liêu Nguyên dọa đến mặt mũi trắng bệch, đánh chết hắn đều không nghĩ tới Diệp Thần ngay cả Phong lão cũng dám giết!

"Đúng rồi, tổn thất của Lan gia Liêu gia nhất định phải tại trong vòng một canh giờ bồi thường đúng chỗ, nếu không ta để Liêu gia qua không được đêm nay, ngươi có thể lăn!"

Diệp Thần nói xong không kiên nhẫn khoát khoát tay, giống đuổi ruồi đuổi đi Liêu Nguyên.

"....."

Liêu Nguyên cắn răng, cố nén buồn nôn đem đầu lâu Phong Bất Ngữ dùng vải rách gói kỹ, chật vật không chịu nổi rời đi Lan gia.

Nhìn xem bóng lưng Liêu Nguyên đi xa, Diệp Thần vẫn không khỏi đến rơi vào trầm tư.....

"Diệp Thần, cám ơn cậu lại giúp Lan gia ta đại ân!"Lan Giang Hải ôm quyền nói.

"Chú Lan, chú nói cái gì?"

Chương 761. Giao dịch của Liêu Tú Liên!

Diệp Thần thần sắc ngưng trọng, căn bản không nghe thấy Lan Giang Hải đang nói cái gì.

"Thần ca, cậu không sao chứ?"

Viên Vũ thấy Diệp Thần thế mà thất thần không khỏi hiếu kì.

"Không có việc gì!"

Diệp Thần lắc đầu, nhìn dáng vẻ giống như tâm sự rất nặng.

Lan Giang Hải coi là Diệp Thần là mệt mỏi, mau nhường Lan Trần an bài Diệp Thần bọn họ vào ở khách sạn, mà chính hắn lại lưu lại giải quyết tốt hậu quả.....

Sáng sớm hôm sau, phòng ăn khách sạn.

Diệp Thần cùng bọn người Viên Vũ ngồi cùng một chỗ vừa ăn vừa nói chuyện.

"Thần ca, cậu chuẩn bị lúc nào đi Cảng Đảo?"Viên Vũ nhấp một hớp sữa bò hỏi"Tôi cùng Văn Tinh"

"Buổi chiều đi, một hồi tôi còn muốn đi bệnh viện nhìn Hoa lão, buổi sáng khẳng định là không còn kịp rồi!"

Diệp Thần nói xong điện thoại di động vang lên, xem xét là Lỗ Đạt đánh tới.

Nguyên lai Lỗ Đạt đã đến hải quan, hôm nay hẹn tốt tới đón

Diệp Thần, hắn cũng không dám lãnh đạm.

"Diệp tiên sinh, các đại gia tộc Cảng Đảo tôi đều đã hẹn, bọn họ cũng nguyện ý cùng ngài gặp mặt. Ngài lúc nào có thể tới Cảng Đảo?"Lỗ Đạt cười nói.

"Tối nay tôi tới, trước hết để cho vợ tôi đến đây đi, ông chờ rất nhanh!"

"Đại tẩu?"

"Một hồi tôi đem ảnh chụp nàng truyền cho ông."

Hai người câu thông tốt, Diệp Thần cúp điện thoại lại phân biệt gọi tới cho Bạch Vĩnh Chính cùng Tô Tuyết Di, để bọn họ đi Cảng Đảo trước.

"Đúng rồi lão bà, em nhất định phải mang Nhị Cẩu Tử đi cùng!"Diệp Thần nhắc nhở.

"Vì cái gì?"

Tô Tuyết Di vô ý thức nhìn về phía chó đen nhỏ ghé vào dưới đáy bàn gặm khúc xương lớn.

"Khụ khụ, lão công muốn nó!"Diệp Thần thuận miệng qua loa nói.

Nhưng thật ra là hắn không yên lòng, bởi vì dính đến lợi ích phân phối, đoán chừng rất nhiều người sẽ không cho Lỗ Đạt mặt mũi, vạn nhất xảy ra chuyện có La Cực Thần tại bên người Tô Tuyết Di, Diệp Thần cũng có thể yên tâm điểm.

"Vậy được rồi, lão công tối nay gặp."

Tô Tuyết Di không nghĩ nhiều, nghe được Diệp Thần nói như vậy liền đồng ý, còn khen hắn là nam nhân có ái tâm.....

Thu xếp tốt hết thảy, Diệp Thần lúc này mới cúp điện thoại, ăn như gió cuốn xong sớm một chút.

Sau khi ăn uống no đủ, Diệp Thần nhớ tới một chuyện, hắn hỏi Lan Trần bên người.

"Lão Lan, tối hôm qua Liêu gia bồi thường tiền sao?"

"Không có!"

Lan Trần lắc đầu, cau mày nói"Nhắc tới cũng kỳ, Liêu gia tối hôm qua đột nhiên biến mất, ngay cả người hầu trong nhà đều phân phát!"

"Ngọa tào! Đây không phải tiết tấu chạy trốn sao?"Một bên Văn Tinh hoảng sợ nói.

"Sẽ không! Liêu gia là dạng có thù tất báo, ăn thiệt thòi lớn như thế, há có thể từ bỏ ý đồ?"

Lan Trần vừa dứt lời, sau lưng lập tức truyền tới một thanh âm nữ nhân trầm thấp lại già nua.

"Ngươi rất thông minh, tiểu tử Lan gia!"

"Ai?"

Lan Trần bị giật mình, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một lão thái bà chống quải trượng, mặt mũi tràn đầy nếp uốn thần không biết, quỷ không hay xuất hiện tại phía sau hắn, mắt già vẩn đục chính phẫn nộ nhìn chằm chằm hắn.

"Liêu gia chủ?"

Lan Trần thấy rõ ràng là Liêu Tú Liên dọa đến da đầu tóc thẳng tê dại, lão thái bà này đi đường đều không có tiếng, muốn hù chết người a!

"Lại là lão thái bà ngươi!"

Văn Tinh nhìn thấy Liêu Tú Liên tâm sinh cảnh giác, nhìn bốn phía một chút muốn biết lão thái bà này mang theo nhiều ít người đến đánh nhau, kết quả lại thất vọng Liêu Tú Liên là một người đến.

"Bà muốn làm gì?"

Diệp Thần một mặt lạnh nhạt, ngẩng đầu lườm Liêu Tú Liên một chút.

"Diệp Thần, lão thân muốn theo ngươi tâm sự, đơn độc tâm sự!"

Liên Tú Liên mặt không biểu tình, một đôi đôi mắt già nua vẩn đục trực câu câu nhìn chằm chằm Diệp Thần, hoàn toàn không để mắt đến hai người khác tồn tại.

"Ngọa tào! Lão thái bà, Diệp Thần là người có vợ, bà cũng đừng vọng tưởng!"Văn Tinh thấy thế quát lớn.

"Cút đi!"

Diệp Thần tức giận trừng Văn Tinh một chút, quay đầu nói với Lan Trần"Lão Lan, tôi cùng với nàng phiếm vài câu, các cậu đi trước bên cạnh đi!"

"Tốt, Thần ca."

Lan Trần không nói hai lời, lôi kéo Văn Tinh đi xa.

"Tối hôm qua Liêu gia tổn thất rất thảm a?"

Diệp Thần một mặt trêu tức nhìn xem Liêu Tú Liên, cười lạnh nói"Không nghĩ tới bà còn dám tới tìm ta, chẳng lẽ bà không hận ta sao?"

"Hận!"

Liêu Tú Liên nghe được Diệp Thần nói như vậy, sắc mặt trong nháy mắt âm trầm, nàng ngồi xuống tại đối diện Diệp Thần, gằn từng chữ"Diệp Thần, ngươi giết chết cháu ta, lão thân hận không thể đưa ngươi chém thành muôn mảnh!"

"Vậy là bà đến báo thù?"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Không, lão thân chuyến này muốn cùng ngươi làm giao dịch!"Liêu Tú Liên nói lời kinh người.

"Bà muốn cùng ta làm giao dịch?"

Diệp Thần khẽ giật mình, không nghĩ tới Liêu Tú Liên tuổi đã cao cũng không theo lẽ thường ra bài.

"Không sai!"

Liêu Tú Liên nhìn chằm chặp Diệp Thần, nói"Nghe nói ngươi dùng Nhiếp Hồn Thuật đọc đến ý thức Phong lão, vậy ngươi khẳng định biết bí mật Liêu gia ta!"

"Thì tính sao đây?"Diệp Thần cau mày nói.

"Chỉ cần ngươi đáp ứng ta một sự kiện, chuyện lúc trước lão thân chuyện cũ sẽ bỏ qua, mà lại lão thân sẽ còn nói cho ngươi một cái thiên đại bí mật, ngươi cảm thấy thế nào?"Liêu Tú Liên nói ra điều kiện.

Chương 762. Bàn Đào, Tứ Đại Thần Thú (hạ)!

"Có chút ý tứ!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, hỏi:"Ngay cả huyết hải thâm cừu đều có thể buông xuống, tôi thật rất hiếu kì, bà muốn tôi đáp ứng cái gì, sẽ không phải là để cho tôi tự sát đi?"

"Không phải!"

Liêu Tú Liên lắc đầu, lập tức lườm Văn Tinh bọn họ một chút, nói"Việc này không chỉ có việc quan hệ Liêu gia ta, thậm chí sẽ ảnh hưởng toàn thế giới!"

"Ngọa tào! Lão thái bà ngươi dọa người a?"

Diệp Thần càng nghe càng cảm thấy không đáng tin cậy, hắn thậm chí hoài nghi Liêu Tú Liên sáng sớm đã uống phải cái gì đó.

Cách đó không xa Văn Tinh thấy hai người càng trò chuyện càng ăn ý, không khỏi nói lầm bầm"Lão Lan, có phải là Liêu lão thái bà sắc dụ Thần ca, Thần ca trúng chiêu hay không?"

"Kháo! Cậu chớ nói lung tung!"

Lan Trần nghe xong nhịn không được trợn nhìn Văn Tinh một chút, nói"Liêu Tú Liên năm ngoái làm đại thọ tám mươi tuổi, Thần ca làm sao có thể thích nàng?"

"Vậy liền khó nói!"

Văn Tinh nhếch miệng, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ:"Biết vì

sao kêu đặc thù đam mê sao, nói không chừng lão Diệp từ tám tuổi đến tám mươi, ai đến cũng không có cự tuyệt đâu?"

"Đại gia ngươi!"

Lan Trần bó tay rồi, trong lòng tự nhủ con hàng Văn Tinh này tốt xấu là Chu Tước mệnh cách, nói thế nào nói nhảm không đến bốn sáu đâu?

Bên kia, Diệp Thần nghĩ nghĩ cũng đồng ý yêu cầu Liêu Tú Liên.

"Tôi có thể đáp ứng bà, cụ thể chuyện gì nói đi!"Diệp Thần nhún vai, nếu như lão thái bà dám nhắc tới yêu cầu quá phận, hắn cam đoan không đồng một bàn tay chụp chết nàng!

Liêu Tú Liên nhìn chằm chằm Diệp Thần nhìn một hồi lâu, cuối cùng thở dài nói

"Không nghĩ tới lão thân sẽ có một ngày cầu ngươi, thật là một cái trò cười!"

"Ai, lão thái bà ngươi nói lời này tôi liền không thích nghe, không muốn cầu tôi đi ra ngoài xoay trái, tạm biệt không tiễn!"Diệp Thần trực tiếp quăng cái khinh khỉnh cho đối phương.

"Ngươi biết sự tình bàn đào đi?"

Liêu Tú Liên cũng không tức giận, người là dao thớt ta là thịt cá, nàng rất rõ ràng tình cảnh của mình.

Đêm qua nàng cũng là nghĩ cả đêm, lại cùng gia tộc thương lượng sau, mới quyết định đến đây tìm Diệp Thần!

"Biết!"

Đề cập việc này sắc mặt Diệp Thần cũng biến thành ngưng trọng lên, chủ động hỏi"Viên hạt bàn đào này thật sự là từ Thiên

Cung rơi xuống?"

"Nghiêm chỉnh mà nói, là từ Thần giới rơi xuống Chí Nhân giới, mà lại ban đầu rớt xuống cũng không phải là hạt bàn đào, mà là bảy viên bàn đào!"Liêu Tú Liên nói.

"Bà là thế nào biết đến?"

Diệp Thần nghe vậy khiếp sợ không thôi, bảy viên bàn đào Thần giới rơi xuống?

"Lão tổ Liêu gia từng có may mắn đăng lâm (~du ngoạn) thần giới, trong lúc vô tình biết được việc này!"

Liêu Tú Liên dừng một chút, nói thẳng:"Người Ăn bàn đào có thể hóa thân tu sĩ Độ Kiếp Kỳ, chỉ cần độ kiếp thành công liền có thể vũ hóa thành thần! Nhưng những người này là chính là tà lão thân không rõ ràng, bảy viên bàn đào rơi xuống ở đâu cũng không rõ ràng, bất quá người thứ nhất nếm qua bàn đào đã xuất hiện!"

"Ai?"

Diệp Thần mở to hai mắt nhìn, ăn một viên bàn đào liền có thể trở thành tu sĩ Độ Kiếp Kỳ, quá ngưu bức!

"Ta chưa thấy qua hắn, nhưng hắn lại tại Chung Nam Sơn khống chế toàn bộ Liêu gia ta!"Liêu Tú Liên chậm rãi nói.

"Chung Nam Sơn bên trên nghe nói đều là cao thủ, Liêu gia của bà tại Chung Nam Sơn thực lực như thế nào?"

Diệp Thần hiếu kì, Liêu gia ở thế tục giới đều có võ tu Hóa Thần Kỳ, thực lực gia tộc hẳn là rất mạnh mới đúng.

"Phụ thân của ta nửa năm trước đã bước vào Độ Kiếp Kỳ, thực lực tại Chung Nam Sơn cũng không yếu!"

"Ách vậy bà tìm tôi làm gì?"

Diệp Thần càng nghe càng hồ đồ, có cha làm Độ Kiếp Kỳ, làm gì tìm đến hắn đâu?

"Bởi vì chỉ có ngươi có thể giúp Liêu gia ta!"Liêu Tú Liên trầm giọng nói.

"Tôi?"

"Không sai! Nghe nói ngươi là Thanh Long mệnh cách, mà trong bằng hữu của ngươi còn có người Chu Tước mệnh cách, chắc hẳn Huyền Vũ cùng Bạch Hổ cũng là bằng hữu của ngươi đi?"

"Bà nói thẳng đi, tôi vì cái gì khả năng giúp đỡ Liêu gia?"Diệp Thần hỏi.

"Chỉ cần tề tựu Tứ Đại Thần Thú mệnh cách, trong lục đạo cũng là đánh đâu thắng đó! Coi như hắn ăn bàn đào độ kiếp thành công, cũng không phải đối thủ của các ngươi!"Liêu Tú Liên giải thích nói.

Diệp Thần nghe xong mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, không nghĩ tới lão thái bà hiểu được còn thật nhiều!

"Diệp Thần, chỉ cần ngươi đáp ứng giúp Liêu gia ta, ta cam đoan sẽ bỏ qua toàn bộ chuyện cũ với ngươi!"

"Nghe người ta nói ngươi lòng mang chính nghĩa, chẳng lẽ ngươi liền không sợ yêu ma quỷ quái ăn bàn đào, tai họa nhân gian sao?"

"Bà cho tôi ngẫm lại đi!"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, Liêu Tú Liên không phải không có lý, bàn đào nếu như bị người xấu ăn hậu quả xác thực thiết tưởng không chịu nổi.

"Đúng rồi, Liêu gia bà là thành viên Trường Sinh Hội đi, có

quan hệ cùng việc này hay không?"Diệp Thần linh cơ khẽ động hỏi.

"Ngươi nói đúng, thật có quan hệ!"

Liêu Tú Liên thở dài nói"Trường Sinh Hội kỳ thật chính là tổ chức của những người ăn bàn đào kia!"

"Không thể nào, lấy tu vi của bọn họ sẽ còn thiếu tiền?"Diệp Thần nghe xong không khỏi nhíu mày.

Chương 763. Bàn Đào, Tứ Đại Thần Thú (thượng)!

Không khách khí chút nào nói, võ tu Độ Kiếp Kỳ đòi tiền, đoạt cái ngân hàng bất quá là chuyện đưa tay, cần phải làm phức tạp như vậy sao?

"Tiền, chỉ là che giấu tai mắt người mà thôi, mục đích cuối cùng bọn họ là thống trị Nhân giới, đồng thời hình thành một cái thế giới mới!"

"Bất quá, người uy hiếp Liêu gia ta đã nói qua, một khi phát hiện Âm nữ cùng Dương nam, phải đưa đi Chung Nam Sơn thay hắn cản lôi kiếp!"Liêu Tú Liên nói.

"Âm nữ, Dương nam?"

Diệp Thần sững sờ, đây cũng là cái quỷ gì?

"Rất đơn giản, Âm nữ chính là nữ tử xuất sinh năm âm tháng âm ngày âm giờ âm, dương nam ta cũng không cần quá nhiều giải thích đi?"

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai mục đích Trường Sinh Hội không chỉ là kiếm tiền, càng là vì tên độ lôi kiếp kia làm chuẩn bị!

"Bà mới vừa nói bọn họ? Ngươi còn biết ai ăn bàn đào?"

"Ta chỉ biết là người này tại Đảo quốc! Tóm lại, bảy viên bàn đào đều có chủ, Bọn họ có đã cấu kết lẫn nhau, có còn chưa hiện

thân!"

"Cho lão thân nói câu không khách khí, toàn bộ thế giới tràn ngập nguy hiểm!"Liêu Tú Liên nói xong thật sâu thở dài.

Diệp Thần nghe vậy không nói, hắn đang phán đoán lão thái bà đến cùng có mấy phần có thể tin?

"Diệp Thần, nếu ngươi chịu xuất thủ tương trợ, Liêu gia ta nhất định sẽ không bạc đãi ngươi!"Liêu Tú Liên thấy Diệp Thần do dự, vội vàng nói"Liêu gia ta vô số trân bảo, đến lúc đó tùy ngươi chọn tuyển!"

"Bà cảm thấy thế gian có cái trân bảo gì khả năng hấp dẫn tôi?"Diệp Thần cười lạnh.

"Ngươi hiểu lầm!"

Liêu Tú Liên giải thích nói"Ta nói trân bảo tuyệt không phải vàng bạc tài bảo, mà là một kho binh khí thời kỳ Thượng Cổ, chư thần chi chiến lưu lại, vừa lúc bị Liêu gia ta phát hiện!"

"Ngọa tào! Ngưu bức như vậy?"

Diệp Thần mở to hai mắt nhìn, binh khí thời kỳ Thượng Cổ, nếu có thể thuận một kiện thì còn đến đâu!

"Thế nào, Diệp Thần ngươi đến cùng có đồng ý hay không?"

"Thành giao!"

Diệp Thần vốn định đổi ý, bất quá nghe được Liêu Tú Liên nở ra điều kiện xác thực rất mê người, mà lại sự tình một khi thật giống Liêu Tú Liên nói tới, thế giới xác thực nguy hiểm!

"Vậu tốt, bây giờ ngươi liền dẫn người đi Chung Nam Sơn với ta đi!"

"Không được!"

"Diệp Thần, ngươi không phải tiểu nhân lặp đi lặp lại đi?"Liêu Tú Liên nghe xong lập tức sắc mặt khó coi.

"Không phải ta lặp đi lặp lại, mà là Tứ Thần Thú không thu thập đủ a!"Diệp Thần cười khổ nói"Bạch Hổ bây giờ ở đâu ta cũng không biết, càng đừng đề cập dẫn hắn đi Chung Nam Sơn!"

"Cái này thiếu một cái không sao chứ, nếu không các ngươi đi thử xem?"Liêu Tú Liên nói.

"Bà cũng tuổi đã cao, muốn chút mặt được không?"

Diệp Thần trực tiếp liếc mắt, lão thái bà cái này không phải mời mình hỗ trợ, rõ ràng là để hắn dẫn người đi chịu chết a!

Võ tu Độ Kiếp Kỳ, so với hắn đều cao hai cấp bậc, Viên Vũ bọn họ mặc dù đạt được truyền thừa, nhưng tu vi còn kẹt tại Hóa Thần cấp không thể đi lên, bộ này đánh như thế nào?

"Bạch Hổ là ai, nếu không ta phát động tài nguyên Liêu gia giúp ngươi tìm xem?"Liêu Tú Liên cau mày nói.

"Tôi biết là ai còn cần bà tìm sao?"Diệp Thần nhún vai, bĩu môi nói"Tùy duyên đi, nên xuất hiện sẽ xuất hiện, căn bản không cần tìm!"

"Vậy, vậy được rồi!"

Liêu Tú Liên nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng thở dài"Nếu ngươi đáp ứng việc này, chờ ngày Bạch Hổ hiện thân, hi vọng ngươi có thể thực hiện lời hứa của mình!"

"Không có vấn đề!"

Diệp Thần gật gật đầu, vừa nói xong cũng nghe được Văn Tinh đang kêu"Lão Diệp, cậu nói chuyện phiếm xong chưa, lão thái bà

đều có thể trò chuyện lâu như vậy, thật phục cậu!"

"Em gái ngươi!"

Diệp Thần nghe vậy mặt mo đỏ ửng, quay đầu hung hăng trừng Văn Tinh một chút.

"Diệp Thần, lão thân đi trước, lời hứa của ta cũng sẽ thực hiện!"

Liêu Tú Liên nhíu mày nhìn Văn Tinh một chút, theo tình báo tiểu tử này cũng là Tứ Thần Thú mệnh cách, nhưng hắn nói chuyện làm sao lại muốn ăn đòn như vậy đâu?

Đợi nàng vừa đi, Lan Trần đi tới, hỏi:

"Thần ca, lão thái bà tìm cậu làm gì?"

"Việc này nói rất dài dòng, chúng ta vẫn là đi bệnh viện trước đi, trên đường tôi nói cho các cậu biết!"

"Tốt!"

Lan Trần gật đầu, ba người cùng đi ra khỏi phòng ăn rời tửu điếm, ngồi vào bên trong Mercedes đã sớm chờ đợi ở bên ngoài.

Trên đường đi bệnh viện, Diệp Thần đem trọn sự kiện nói đơn giản một lần.

Nghe hắn kể xong, Lan Trần cùng Văn Tinh nửa ngày không có lấy lại tinh thần, ngay cả tài xế lái xe phía trước đều kém chút nhịn cười không được!

Bàn đào rơi xuống trên trời?

Không nghĩ tới vị bằng hữu này của Lan thiếu hài hước như thế, đương nhiên, cũng có thể là fan cuồng của Tây Du Ký đi.

"Lão Diệp, cậu tin không?"Văn Tinh nghi ngờ nhìn xem Diệp Thần.

"Tôi tin!"

Diệp Thần gật gật đầu, hôm qua hắn liền từ trong đầu Phong Bất Ngữ đọc đến tin tức cùng loại, chỉ là không có kỹ càng như Liêu Tú Liên mà thôi.

"Tốt a, nếu cậu tin tưởng, vậy tôi cũng tin! Bất quá, tôi đi đâu đi tìm Bạch Hổ đây?"Văn Tinh rầu rĩ nói.

"Không nóng nảy, trước tiên đem chuyện trước mắt làm tốt đi!"

Chương 764. Cẩu huynh?

"Đúng rồi Thần ca, chị dâu hẳn là cũng nhanh đến Cảng Đảo đi?"Lan Trần nhắc nhở.

"Ân, hẳn là đến! Hi vọng Lỗ Đạt có thể thuyết phục những người kia đi"

Diệp Thần gật gật đầu, nhìn về đường đi Việt Châu phồn hoa phía ngoài cửa sổ, trong đầu lại một mực đang nghĩ chuyện bảy quả bàn đào, đến cùng là bảy tên 'May mắn' nào bị bàn đào Thần giới rơi trúng đâu?

Cảng Đảo, sân bay.

Lỗ Đạt một buổi sáng sớm đã mang theo đồ đệ, hai người một mực tại phòng chờ máy bay chờ.

"Sư phó, người nội địa nào phách lối như vậy, dám để cho ngài chờ hắn, quá không ra gì!"

Đồ đệ chờ không nổi nữa, nhịn không được mở miệng phàn nàn.

"Ngậm miệng!"

Lỗ Đạt nghe xong dọa cho phát sợ, hung hăng trừng đồ đệ một chút cả giận nói"Ngươi biết cái gì! Diệp tiên sinh chính là nhân trung long phượng, có thể tiếp đãi gia thuộc hắn đã là phúc phận thầy trò chúng ta!"

"....."

Đồ đệ nghe xong trợn tròn mắt, không nghĩ tới sư phó tại Cảng

Đảo hô phong hoán vũ, sẽ như thế e ngại một trong đó người?

"Biết Tưởng gia làm sao bị diệt sao?"

"Khó, chẳng lẽ là vị Diệp tiên sinh này làm?"

Đồ đệ nghe xong mở to hai mắt nhìn, Tưởng gia có được một phần ba địa bàn Cảng Đảo một đêm hủy diệt, đám người còn đang suy đoán chuyện gì xảy ra đâu, không nghĩ tới lại là bị Diệp Thần diệt?

"Thời gian nhanh đến, tiểu tử ngươi lên tinh thần một chút cho ta!"

Đang khi nói chuyện bên trong phòng chờ máy bay đi ra đến một đám người, Lỗ Đạt vội vàng mở to hai mắt nhìn giống rađa quét hình trong đám người, rốt cục, hắn thấy được một gương khuôn mặt quen thuộc!

Không sai, nữ nhân này dáng dấp giống như trên tấm ảnh, chính là nàng!

"Tô tiểu thư!"

Lỗ Đạt trên mặt tràn đầy nụ cười, hướng về phía Tô Tuyết Di phất phất tay.

Tô Tuyết Di vừa ra sân bay liền nghe được có người gọi mình, đợi nàng phát hiện là một người đàn ông xa lạ lúc không khỏi ngẩn người.

"Tô tiểu thư, không cần sợ, hắn là nhân viên Diệp tiên sinh an bài nhận điện thoại."Một bên Bạch Vĩnh Chính trong tay những cái túi hành lý kia, nhỏ giọng nói với Tô Tuyết Di.

Nghe xong là người Diệp Thần an bài, Tô Tuyết Di lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười hướng Lỗ Đạt đi tới.

"ChàoTô tiểu thư, tôi gọi Lỗ Đạt, đây là đồ đệ của tôi, cô gọi Tiểu Minh liền tốt!"

"Là Diệp tiên sinh để cho tôi tới tiếp các người, hắn phải nói cùng các người đi?"

Lỗ Đạt tư thái thả rất thấp, không hề giống thuật pháp đại sư Cảng Đảo, ngay cả đồ đệ đều nhìn không được.

Tại Cảng Đảo, lão bản giá trị bản thân chục tỷ nhìn thấy sư phó đều phải tất cung tất kính, cần phải lấy lòng một người đại lục như thế sao?

Ngay sau đó Lỗ Đạt lại cùng Bạch Vĩnh Chính tương hỗ tự giới thiệu mình một phen.

"Lỗ tiên sinh, quá làm phiền ngài!"Tô Tuyết Di nở nụ cười xinh đẹp.

"Không phiền phức, không phiền phức!"

Lỗ Đạt mỉm cười nói"Hai thế năng đến Cảng Đảo, đó là vinh hạnh Cảng Đảo, mời đi!"

"Đi cái nào?"

"Tôi trước đưa hai vị đi khách sạn đi, Diệp tiên sinh chậm một chút liền đến."

"Tốt, cám ơn ngài!"

Tô Tuyết Di vui vẻ tiếp nhận, gật đầu nói"Lỗ tiên sinh, xin chờ một chút!"

Nói xong, Tô Tuyết Di đi đến một chỗ khác sân bay, lấy ra một cái lồng chó con.

"Gâu gâu!"

La Cực Thần hướng phía Tô Tuyết Di phẫn nộ kêu vài tiếng, em gái này buổi sáng thế mà quên cho hắn ăn, nghĩ ngược chó sao?

"Tô tiểu thư, đây là chó của cô?"Đồ đệ Lỗ Đạt thấy thế, lập tức mặt lộ vẻ khinh thường nói"Chỗ các người không có sủng vật khác ngoài chó sao, đem chó đất làm sủng vật gửi vận chuyển, quá lãng phí tiền đi?"

"Nghiệt đồ!"

Lỗ Đạt nghe xong dọa đến sợ vỡ mật, con chó này có bao nhiêu lợi hại hắn nhưng là thấy tận mắt, còn có thể nói tiếng người đâu!

Ba!

Lỗ Đạt vì bảo toàn tính mệnh đồ đệ, một bạt tai lắc tại trên mặt hắn, cả giận nói"Còn không mau cho cẩu huynh xin lỗi!?"

"Cho nó xin lỗi? Sư phó, ngài hồ đồ rồi đi, đây là một con chó a!"Tiểu Minh khóc không ra nước mắt, người nội địa ngưu bức coi như xong, chó cũng có địa vị như vậy sao?

"Quên đi, nó đúng là một con chó đất, cũng không sai!"Tô Tuyết Di thấy thế vội vàng khuyên giải nói.

"Hừ! Nếu không phải Tô tiểu thư cầu tình, ta định không buông tha ngươi!"Lỗ Đạt cắn răng hung hăng trừng Tiểu Minh một chút.

"....."

Tiểu Minh cả người đều là mộng, chẳng lẽ hôm qua sư phó uống rượu giả, đầu óc uống hồ đồ rồi?

La Cực Thần lườm Tiểu Minh một chút, nếu không phải sợ hù đến Tô Tuyết Di, Diệp Thần trách tội tới hắn, tiểu tử nói hắn là chó đất này, giờ phút này sớm đã đi gặp Diêm Vương!

"Lỗ tiên sinh, chúng ta vẫn là đi khách sạn trước đi!"Bạch Vĩnh Chính cau mày nói.

"Thật xin lỗi! Tô tiểu thư, Bạch tiên sinh, mời đi!"Lỗ Đạt xấu hổ cười một tiếng, chủ động ở phía trước dẫn đường rời đi sân bay.

Mấy người vừa đi ra sân bay, một chiếc mercedes màu đen phòng xa im bặt mà dừng, cửa xe từ từ mở ra, Lỗ Đạt thấy thế vội vàng giúp Tô Tuyết Di tiếp nhận hành lý, nói

"Tô tiểu thư, Bạch tiên sinh, các người lên xe trước đi!"

"Tạ ơn!"

Tô Tuyết Di cũng không nghĩ nhiều, ngồi vào bên trong Mercedes, đợi đến tất cả mọi người lên xe, Mercedes cũng nhanh chóng nhanh chóng rời sân bay.....

Chương 765. Cocacola!

Qua hồi lâu, Tô Tuyết Di thấy còn chưa tới không khỏi hồ nghi nói

"Lỗ tiên sinh, chúng ta muốn đi khách sạn rất xa sao?"

"Không xa, lẽ ra hẳn là đến, có thể là kẹt xe?"Lỗ Đạt một bên cười bồi, một bên xốc lên cửa sổ xe màn muốn nhìn một chút xe tới nơi nào.

Kết quả, không nhìn không sao, cái này xem xét đem hắn cũng làm hồ đồ rồi, bởi vì bên ngoài rõ ràng là dã ngoại hoang vu, sớm đã nhanh chóng cách rời nội thành!

"Tiểu Minh, chuyện gì xảy ra, ta không phải để ngươi an bài nội thành khách sạn sao, làm sao đến vùng ngoại thành?"Lỗ Đạt nổi nóng đạo.

"Ta an bài nha!"

Tiểu Minh mặt mũi tràn đầy ủy khuất nói"Sư phó, đồ đệ cho là ngài có an bài khác đâu, chiếc xe này không phải ngài an bài sao?"

"Đánh rắm, ta lúc nào an bài xe?"

Lỗ Đạt nói xong luôn cảm thấy không đúng chỗ nào, nếu không phải Tiểu Minh an bài xe, kia là ai đâu?

"Không tốt! Nhanh để lái xe dừng xe!"

Bạch Vĩnh Chính xuất thân hắc đạo lập tức ý thức được nguy hiểm, vội vàng nói với Lỗ Đạt.

Lúc này Lỗ Đạt cũng tỉnh táo lại, chỉ sợ là có người sớm để mắt tới mình, liền đợi đến hạ độc thủ!

"Dừng xe!"

Lỗ Đạt vọt tới lái xe vị trí, bắt lại tay lái, đồng thời đem lái xe chen ra bên ngoài, ý đồ cướp đoạt chỗ ngồi lái xe!

Lái xe cũng không cam chịu yếu thế cực lực phản kháng, bởi vì không gian nhỏ hẹp Lỗ Đạt cũng không tốt thi triển, hai người trong nháy mắt xoay đánh nhau!

Mercedes như cái hán tử say, tại trên đường xiêu xiêu vẹo vẹo đi thành hình rắn.

"A!"

Tô Tuyết Di nào trải qua tràng diện này, lúc này dọa đến hoa dung thất sắc hét to lên.

"Muốn chết!"

Bạch Vĩnh Chính giận tím mặt, sau khi xác định Tô Tuyết Di tạm thời an toàn, hắn một cái bước xa vọt tới đầu xe, một quyền trực tiếp nện trên huyệt thái dương lái xe trên!

Oanh!

Lái xe trước khi chết một cước chân ga, ô tô bão táp cuối cùng hung hăng đâm vào một tòa nhà rách trên tường!

Tô Tuyết Di vội vàng không kịp chuẩn bị, cái trán đâm vào phía trước chỗ ngồi trên đệm, trực tiếp hôn mê bất tỉnh!

Sư đồ Lỗ Đạt, còn có Bạch Vĩnh Chính cũng bị thương trình độ khác biệt.

Thảm nhất vẫn là lái xe, con hàng này xương đầu bị Bạch Vĩnh

Chính một quyền đánh lõm, đụng nát pha lê giống như như mưa rơi đâm vào bộ mặt của hắn, cả người nhìn giống như cái huyết hồ lô.

"Tô, Tô tiểu thư, cô không sao chứ?"

Lỗ Đạt mặc dù bị thương, nhưng vẫn là quải niệm Tô Tuyết Di, vạn nhất nữ nhân này ra chút chuyện, vậy hắn cũng đừng nghĩ sống!

Cũng may Tô Tuyết Di chỉ là ngất, Bạch Vĩnh Chính lau đi cái trán máu tươi, cắn răng nói

"Nơi đây không nên ở lâu, chúng ta đi mau!"

Nói xong, hắn chủ động nâng lên Tô Tuyết Di nhanh chóng hướng về xuống xe, Lỗ Đạt sư đồ theo sát phía sau, nhưng bọn họ vừa xuống xe mới phát hiện tình huống không ổn, chỉ thấy trọn vẹn trên trăm tên người áo đen cầm trong tay côn bổng, đã sớm đem cỗ xe bao bọc vây quanh!

"Các ngươi là ai người, có biết ta là ai hay không!?"Lỗ Đạt nâng cánh tay thụ thương, quét đám người một chút vừa sợ vừa giận.

"Lỗ đại sư!"

Đám người tản ra, một người mặc áo da, trên cổ hoa văn một đầu Thanh Long, đầy người sát khí nam nhân đi ra.

"Cocacola?"

Lỗ Đạt thấy rõ ràng người tới, lập tức nổi nóng nói"Lẽ nào lại như vậy! Hiện tại liền ta cũng dám động sao, có tin hay không ta vài phút lấy mệnh ngươi!"

"Ha ha, Lỗ đại sư đừng hiểu lầm, người ta muốn đối phó cũng

không phải ngài!"

Cocacola, tên thật Vương Ngọc Dương.

Chỉ nghe hắn âm trắc trắc cười nói"Ta chỉ muốn tìm hai vị bằng hữu đến từ nội địa này, hảo hảo trò chuyện chút!"

"Không được!"

Lỗ Đạt biết rõ Cocacola làm người, làm một trong tam đại sát tinh hắc đạo Cảng Đảo, người này tâm ngoan thủ lạt, Tô Tuyết Di rơi vào trong tay hắn nhất định phải chết!

"Bọn họ là người nhà Diệp tiên sinh, ta không có khả năng để ngươi khó xử bọn họ!"Lỗ Đạt trầm giọng nói.

"Lỗ đại sư, đừng để ta khó xử!"

Vương Ngọc Dương hừ lạnh một tiếng, chỉ chỉ Tô Tuyết Di cùng Bạch Vĩnh Chính"Ngươi muốn giữ gìn hai người nội địa này, chính là cùi chỏ ra bên ngoài ngoặt, vậy cũng đừng trách ta!"

"Muốn chết!"

Lỗ Đạt nghe vậy giận không kềm được, lúc này tay nắm pháp quyết, chuẩn bị dùng Huyền Thuật đối phó đám người này.

Nhưng vào lúc này, chỉ thấy Vương Ngọc Dương không chút hoang mang từ trên thân lấy điện thoại cầm tay ra, mở ra ghi âm bên trong lập tức truyền đến tiếng khóc tiểu hài.

"Ô ô..... Ba ba, cứu mạng a....."

"Lão công, mau tới cứu chúng ta!"

Nghe được hai cái thanh âm này, trong nháy mắt Lỗ Đạt hóa đá, mà đồ đệ một bên cũng kinh hô

"Sư phó, là sữa chua nhỏ cùng sư nương!"

"Cocacola, ngươi, tên vương bát đản ngươi, dám bắt người nhà của ta?"Lỗ Đạt thất thần hồi lâu, cắn răng nghiến lợi trừng mắt Cocacola.

"Lỗ đại sư, chỉ cần ngươi không quản nhiều chuyện, ta đương nhiên sẽ không động tới người nhà ngươi!"

"Bất quá ngươi không phải nhúng tay, vậy cũng đừng trách ta, nói thật cho ngươi biết, Lý đổng rất ủng hộ ta!"Vương Ngọc Dương mặt mũi tràn đầy nhe răng cười, mảy may không có đem pháp sư đệ nhất Cảng Đảo Lỗ Đạt để vào mắt.

Chương 766. Bắt cóc?

"Lý Tước Đức?"

Lỗ Đạt nghe vậy minh bạch, khó trách Cocacola dám càn rỡ như vậy, nguyên lai có họ Lý cho hắn chỗ dựa.

"Ai dám động đến Tô tiểu thư một chút thử xem, ta chơi chết hắn!"Bạch Vĩnh Chính lâm nguy không sợ, vịn Tô Tuyết Di té xỉu mắt hổ trợn lên, hung tợn trừng mắt bọn người Cocacola.

"Hừ! Người đại lục ngươi tính là cái gì chứ!"

"Hôm nay lão tử càng muốn động nàng, còn có tiểu tử họ Diệp kia, nghĩ đến Cảng Đảo kiếm một chén canh, hắn muốn chết!"

Vương Ngọc Dương chỉ chỉ biển cả cách đó không xa, cười lạnh nói"Hôm nay lão tử ngay tại bờ biển chơi các ngươi, lại đem các ngươi chìm đáy biển, nhìn họ Diệp kia làm sao tìm lại các ngươi!"

"Ngươi dám!"

Bạch Vĩnh Chính giận tím mặt, mà một bên Lỗ Đạt mặc dù rất muốn giúp bận bịu, nhưng vợ con tại trên tay người ta, hắn thật không dám làm loạn!

"Mẹ nó! Chơi hắn!"

Vương Ngọc Dương vung tay lên, tiểu đệ sau lưng giống như thủy triều tuôn hướng Bạch Vĩnh Chính.

Tục ngữ nói, song quyền nan địch tứ thủ!

Huống chi Bạch Vĩnh Chính còn muốn chiếu cố Tô Tuyết Di đã ngất, mặc dù hắn thân thủ bất phàm, nhưng không chịu nổi nhiều người, rất nhanh liền bị bọn côn đồ dùng đao gác ở trên cổ.

"Nữ nhân này nhìn không tồi!"

Vương Ngọc Dương nhìn thấy tiểu đệ 'Đoạt' Tô Tuyết Di trở về, lộ ra một mặt cười dâm nói"Đưa đến bờ biển đi, hôm nay đại ca liền để các ngươi nhìn xem, ta là 'Làm việc' thế nào!"

"Đại ca, ngưu bức!"

"Lão đại, có muốn ta chuẩn bị một giường một chăn mền cho ngài hay không?"

"Đại ca, ngài thoải mái xong có thể để các huynh đệ cũng nếm thử thịt tươi hay không?"

"..."

Đám người nhao nhao hèn mọn cười to, từng người giống như là con sói đói nhìn chằm chằm Tô Tuyết Di mỹ mạo da trắng, nước miếng chảy lưu một chỗ!

'Dã chiến' tại bờ biển, bọn côn đồ ngẫm lại liền kích thích!

"Cocacola, ta cam đoan ngươi sẽ hối hận!"Lỗ Đạt cắn răng, trầm giọng nói"Ta hiện tại gọi điện thoại cho Diệp tiên sinh, nếu là ngươi thả bọn họ có lẽ còn có thể lưu lại tính mệnh!"

"Hừ! Lỗ đại sư, tại cái đất Cảng Đảo này, Lý đổng mới là vương! Ai đến cũng vô dụng, càng đừng đề cập một người trong đó!"Vương Ngọc Dương khinh thường hừ hừ nói.

"Tốt, ngươi chờ!"

Lỗ Đạt cũng là lòng nóng như lửa đốt, mắt thấy Bạch Vĩnh Chính cùng Tô Tuyết Di bị mang đi, hắn chỉ có thể tìm Diệp Thần

cầu cứu!

Lúc này Diệp Thần đang ở bệnh viện thăm hỏi Hoa lão đầu.

Bởi vì có chân khí Diệp Thần hộ thể, cho nên Hoa lão đầu mặc dù cao tuổi, nhưng giải phẫu cũng phi thường thuận lợi.

Sau khi Hoa Kim giải phẫu xong nằm trên giường bệnh gọi hai cháu gái tới, có chút suy yếu đối nói với các nàng.

"Là Diệp tiên sinh cùng Lan tiên sinh cứu được gia gia, các cháu nhanh tạ ơn hai vị ân nhân!"

"Đại ca ca, cám ơn hai anh!"

Hoa Nhu nói xong có thể là cảm thấy chưa đủ thành ý, nghiêng cái đầu nhỏ nghĩ nghĩ, nãi thanh nãi khí đạo"Em dập đầu cho các anh đi?"

Tiểu gia hỏa nói xong thật là chuẩn bị luôn, làm bộ muốn quỳ xuống cho Diệp Thần bọn họ!

"Ha ha! Quá đáng yêu!"

Diệp Thần đều bị chọc phát cười, nhịn không được ôm lấy Hoa Nhu, kết quả tiểu gia hỏa thấy quỳ xuống không thành, trực tiếp ôm mặt Diệp Thần 'Hương' một ngụm, khiến cho trên mặt hắn ướt sũng.

Trong phòng bệnh hoan thanh tiếu ngữ.

Nhưng vào lúc này điện thoại Diệp Thần lại vang lên, hắn xem xét là Lỗ Đạt đánh tới nhận nghe điện thoại, nhưng mà một giây sau mặt Diệp Thần liền âm trầm xuống!

"Tôi xem bọn chúng là muốn chết!"

Diệp Thần âm thanh lạnh lùng nói"Nói cho tôi vị trí, tôi lập tức

tới!"

"Thần ca, thế nào?"Lan Trần thấy thế vội vàng hỏi.

"Tuyết Di xảy ra chuyện, hiện tại tôi phải lập tức tiến đến Cảng Đảo!"Diệp Thần nói xong đem Hoa Nhu để xuống, sải bước đi đến bên cửa sổ thả người nhảy lên lập tức biến mất không thấy gì nữa.

"Đại ca ca!"

Hoa Nhu dọa sợ, một bên Hoa Uyển Ương càng là dọa đến hoa dung thất sắc, ngược lại là Hoa Kim một mặt lạnh nhạt, hắn đối võ tu vẫn là có hiểu biết.

"Hoa lão, ngài nghỉ ngơi cho tốt, tôi có chút trước đó đi!"

Lan Trần nghĩ nhanh đi tìm Viên Vũ, Tô Tuyết Di xảy ra chuyện bọn họ cũng không thể nhìn như không thấy.

Chờ Lan Trần vừa đi, Hoa Kim nhìn về phía Hoa Uyển Ương nghiêm mặt nói"Tiểu Ương, nhất định phải tóm chặt lấy Diệp tiên sinh, cùng hắn hảo hảo tu hành! Tốt nhất tốt nhất có thể để cho hắn cưới cháu, dạng này Hoa gia ta mới có hi vọng trở lại đỉnh phong, hiểu không?"

"Gia gia!"

Hoa Uyển Ương nghe xong khuôn mặt đỏ lên, gắt giọng"Cháu cùng Diệp tiên sinh vốn không quen biết, làm sao có thể gả cho hắn nha!"

"Ai, cũng đúng!"

Hoa Kim thở dài nói"Diệp tiên sinh đã kết hôn rồi, nếu cháu có thể làm tiểu thiếp cũng được, chỉ sợ hắn chướng mắt cháu!"

"..."

Hoa Uyển Ương nghe xong tức đau meo meo, làm tiểu thiếp cho người còn chướng mắt, gia gia cũng quá coi thường mình đi!

"Tỷ tỷ đừng nóng giận!"

Hoa Nhu thấy thế âm thanh như trẻ đang bú nói"Nếu như đại ca ca không thích tỷ tỷ, Nhu Nhu có thể gả cho hắn, làm tiểu thiếp cũng được, dù sao Nhu Nhu là tiểu hài tử chỉ có thể làm nhỏ, hì hì!"

"..."

Hoa Uyển Ương triệt để bó tay rồi, Diệp Thần đến cùng rót cái thuốc mê gì cho gia gia cùng muội muội?

Chương 767. Khí tức tử vong!

Vùng ngoại thành Cảng Đảo, bờ biển.

Bạch Vĩnh Chính bị người cưỡng ép đặt tại trên bờ cát, trên cổ mang lấy hai thanh đao nhọn lập loè hàn quang.

"Hỗn đản! Có gan ngươi liền giết ta, Diệp tiên sinh sẽ không bỏ qua ngươi!"Bạch Vĩnh Chính gắt một cái mang nước bọt máu, hung tợn trừng mắt Vương Ngọc Dương.

"Hắc hắc, muốn chết quá đơn giản!"

Vương Ngọc Dương một mặt cười xấu xa nói"Bất quá trước khi chết, ta sẽ để cho ngươi nhìn một trận trò hay!"

Nói xong, Vương Ngọc Dương hướng đi đến Tô Tuyết Di nằm tại trên bờ cát cách đó không xa, thuận tay còn đem áo của mình cởi ra.

"Ngươi dám! Lão tử liều mạng với ngươi!"

Bạch Vĩnh Chính thấy thế kinh hãi, không để ý đao nhọn trên cổ, liều mạng giãy dụa ý đồ giải cứu Tô Tuyết Di.

"Mẹ nó, ngươi muốn chết!"

Mấy tên tiểu đệ dáng người cường kiện thấy thế, xông lại trực tiếp đem Bạch Vĩnh Chính đặt tại trên bờ cát đánh cái mặt mũi bầm dập, ngay cả bò đều không bò dậy nổi.

"Dừng tay!"

Lỗ Đạt thấy thế cắn răng nói"Cocacola, ngươi đừng quá phách

lối, Diệp tiên sinh lập tức tới ngay!"

"Ta sẽ sợ chỉ là người một trong đó?"

Vương Ngọc Dương căn vốn không phản ứng Lỗ Đạt, nói xong còn thị uy bổ nhào vào trên thân Tô Tuyết Di, kết quả dẫn phát đông đảo tiểu đệ một trận'Sói tru' !

Trùng hợp lúc này Tô Tuyết Di ung dung tỉnh lại, mở mắt nhìn thấy trên người mình nằm sấp một người đàn ông xa lạ, dọa đến nàng lớn tiếng hét rầm lên.

"A! Ngươi là ai, lăn đi!"

Tô Tuyết Di đưa tay ra sức đem Vương Ngọc Dương đẩy ra, làm sao khí lực quá nhỏ, không chỉ có không thể đẩy ra Vương Ngọc Dương, ngược lại đem thú tính hắn kích phát!

"Hắc hắc, mỹ nữ, ngươi liền kêu đi! Kêi cho càng lớn tiếng, lão tử liền càng hưng phấn!"Vương Ngọc Dương nói xong bắt đầu xé rách quần áo Tô Tuyết Di, phảng phất một con sói hoang cực đói

"Đáng chết, ta không thèm đếm xỉa!"

Lỗ Đạt thấy thế không có biện pháp, nếu như Tô Tuyết Di tao ngộ xâm phạm, Diệp Thần cũng sẽ trách tội tới hắn, đến lúc đó đồng dạng muốn chết, dù sao đều là chết không bằng buông tay đánh cược một lần!

Đang lúc hắn chuẩn bị xuất thủ lúc, lại nghe được đồ đệ Tiểu Minh ở một bên hoảng sợ nói

"Trời ạ! Sư phó ngươi mau nhìn đó là cái gì!"

"Cái gì?"

Lỗ Đạt tìm theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh mờ ảo như đạn đạo tại mặt biển phi hành, tại bên cạnh hắn hai bên tóe

lên hai đạo cao vài thước sóng lớn, rất là hùng vĩ!

"Kháo! Ta có phải là hoa mắt?"

"Đây là cái gì, ca nô sao?"

"..."

Đám côn đồ cũng không có chấn kinh đến, nhao nhao quay đầu nhìn về phía mặt biển, cũng không đoái hoài tới nhìn Cocacola 'Biểu diễn' !

Bên tai Vương Ngọc Dương truyền đến một trận âm thanh kinh đào hải lãng, hắn cũng chia thần, Tô Tuyết Di thừa dịp hắn quay đầu một nháy mắt đem hết toàn lực đem hắn từ trên thân đẩy ra, sau đó vắt chân lên cổ chạy tới hướng bờ biển, nàng tình nguyện chết cũng không nguyện ý bị người vũ nhục!

"Bắt lấy nàng!"

Vương Ngọc Dương thẹn quá hoá giận, cắn răng nghiến lợi hét lớn.

Các tiểu đệ mau đuổi theo, mắt thấy là phải lần nữa bắt được Tô Tuyết Di, tiểu đệ xông lên đầu tiên bất ngờ kêu thảm một tiếng, ngay sau đó liền toàn thân lửa cháy, trong khoảnh khắc liền hóa thành từng đống tro tàn

Không đợi đám người kịp phản ứng, chỉ thấy một thân ảnh từ mặt biển lướt lên, trong chớp mắt liền rơi vào trên bờ cát, một tay kéo Tô Tuyết Di vào trong ngực.

"Thả ta ra, hỗn đản ngươi thả ta ra!"Tô Tuyết Di sớm đã dọa sợ, liều mạng đánh lấy đối phương.

"Nàng dâu, là lão công!"

Tô Tuyết Di nghe được tiếng nói quen thuộc này, ngẩng đầu

nhìn lên quả nhiên là Diệp Thần!

"Lão công"

Nói xong, Tô Tuyết Di buồn vui đan xen rốt cuộc không chịu nổi, có một lần hôn mê bất tỉnh

Diệp Thần đau lòng nhìn xem Tô Tuyết Di té xỉu trong ngực, còn có quần áo nàng bị xé rách ra, một cỗ sát khí ngập trời lập tức xông lên đầu.

"Diệp tiên sinh, ngài rốt cuộc đã đến!"

Lỗ Đạt thấy là Diệp Thần, một viên nỗi lòng lo lắng cuối cùng để xuống, tranh thủ thời gian chạy tới nói"Ta đang chuẩn bị giết Cocacola, bất quá Diệp tiên sinh ngài đã tới, hết thảy đều nghe ngài chỉ thị!"

"Lỗ Đạt, Bạch Vĩnh Chính đâu?"

"Ở đằng kia!"

Lỗ Đạt chỉ một ngón tay, chỉ hướng địa phương Bạch Vĩnh Chính ngất.

"Là ai động lão bà ta, cút ra đây cho ta!"

Diệp Thần quét hiện trường một chút, thanh âm băng lãnh, phảng phất từ trong Cửu U Địa Ngục truyền đến

"Mẹ nó!"

Vương Ngọc Dương cố giả bộ trấn định, cắn răng nói"Đại lục tử, nơi này là Cảng Đảo, nghĩ phách lối chạy trở về đại lục các ngươi! Lão bà ngươi là ta động, ngươi có thể đem ta thế nào?"

"Ngươi sẽ chết rất thảm!"

"Phi! Các huynh đệ, chém chết hắn cho ta!"Vương Ngọc Dương ỷ vào nhiều người, phía sau lại có Lý Tước Đức chỗ dựa, quyết định cắn răng xử lý Diệp Thần.

"Đi chết!"

Diệp Thần nói xong nhẹ nhàng vung tay lên, một đạo ánh đao màu xanh lam cấp tốc bắn ra!

Phốc!

Mười tên tiểu đệ phóng tới Diệp Thần kia, thân thể toàn bộ gãy thành hai đoạn, máu tươi đo đỏ từ trong thân thể đứt gãy phun ra ngoài, còn có những đống kia, sền sệt màu đỏ, màu hồng, màu trắng rơi đầy, trong không khí trong nháy mắt tràn ngập một cỗ mùi hôi thối khiến người buồn nôn.

Chương 768. La Cực Thần?

"Quỷ, quỷ a!"

Đám côn đồ còn sống còn lại sợ choáng váng, ném đi đao trong tay, nhao nhao quay đầu liền chạy!

"Muốn chạy, nằm mơ!"

Lỗ Đạt xuất thủ, chỉ thấy tay hắn nắm pháp quyết, cuối cùng hét lớn một tiếng

"Xá!"

Một giây sau, nguyên bản bãi cát mềm mại biến thành đầm lầy, những tiểu đệ chạy trốn kia toàn bộ hãm sâu trong đó, không thể tự thoát ra được!

"Ngươi, các ngươi chớ làm loạn!"

Vương Ngọc Dương rốt cục cảm nhận được khí tức tử vong, hắn gian nan nuốt ngụm nước bọt, một bên run rẩy chân lui về sau, một bên run giọng nói

"Lỗ, Lỗ đại sư, ta thế nhưng là người Lý đổng, ngươi, các ngươi nếu là dám giết ta, cũng giống vậy không sống được!"

"Lý Tước Đức?"

Diệp Thần nghe vậy hừ lạnh một tiếng, thản nhiên nói"Yên tâm, hắn rất nhanh liền sẽ đi Địa Ngục tìm ngươi!"

"Không muốn a"

Vương Ngọc Dương nói còn chưa dứt lời, thân hình Diệp Thần lóe lên, trong chớp mắt liền đến trước mặt hắn, năm ngón tay như thiểm điện chụp tại trên đầu Vương Ngọc Dương, nhẹ nhàng co lại!

Bịch!

Thân thể Vương Ngọc Dương trong nháy mắt ngã xuống đất chết bất đắc kỳ tử.

Mà trong tay Diệp Thần lại nhiều một cái hồn phách như ẩn như hiện, chỉ nghe âm thanh Diệp Thần lạnh lùng nói

"Dám đụng đến nàng dâu ta, ta để ngươi ngay cả cơ hội đầu thai đều không có!"

"Đại ca, cầu ngươi tha ta một mạng, ta, ta sai rồi!"

"Chết!"

Diệp Thần không thèm để ý, chỉ thấy lòng bàn tay hắn phủi đất toát ra một đoàn lam lửa yếu ớt, trực tiếp đem hồn phách Vương Ngọc Dương nhóm lửa!

"A!"

Bờ biển lập tức truyền đến tiếng kêu rên tê tâm liệt phế của Vương Ngọc Dương, thân thể của hắn từ dưới lên trên một chút xíu liền bị 'Âm hỏa' Thôn phệ!

"Sư, sư phó, Diệp, Diệp tiên sinh đây là đang làm gì a?"

Tiểu Minh dọa đến toàn thân run rẩy, thấy cảnh này vẫn là không nhịn được hiếu kì hỏi.

"Điểm Thiên Đăng!"

Lỗ Đạt nói xong toàn thân khẽ run rẩy, khó khăn nuốt ngụm

nước bọt.

Bỏ mình còn có thể đầu thai tái sinh, nhưng hồn phách bị điểm thiên đăng liền triệt để xong con bê, ngay cả tư cách làm cô hồn dã quỷ đều không có

"Diệp tiên sinh thật xin lỗi, là tôi không có chiếu cố tốt Tô tiểu thư!"

"Cocacola hắn trói lại lão bà nhi tử uy hiếp tôi, nếu không phải Diệp tiên sinh tới, tôi đều chuẩn bị đồng quy vu tận cùng hắn!"Lỗ Đạt sợ Diệp Thần sẽ giận lây sang hắn, vội vàng chủ động nhận lầm.

"Thôi! Lần này tôi tha cho ông một mạng, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa!"

Diệp Thần vốn định giáo huấn Lỗ Đạt một chút, nhưng nghĩ lại tại Cảng Đảo còn có chỗ hữu dụng đến người này, liền thả hắn một ngựa.

Bất quá, vì giết gà dọa khỉ, Diệp Thần vẫn là mở ra năm ngón tay cách không nhẹ nhàng vồ một cái!

Phốc! Phốc! Phốc!

Những bọn côn đồ lâm vào bãi cát kia, trong nháy mắt hóa thành từng bãi từng bãi huyết vụ

"Tạ ơn tạ Diệp tiên sinh ân không giết!"Lỗ Đạt thấy thế tranh thủ thời gian dập đầu gửi tới lời cảm ơn.

Một bên Tiểu Minh sớm trợn tròn mắt, thấy sư phụ quỳ xuống cầu xin tha thứ, hắn cũng đần độn theo sát quỳ xuống!

Việc đã đến nước này hắn mới hiểu được, nguyên lai cao thủ nội địa khủng bố như vậy, Cocacola mang đến hơn trăm người

trong chớp mắt liền hôi phi yên diệt, thật là đáng sợ!

Diệp Thần thấy hiệu quả đạt đến, quay người đi đến hướng Bạch Vĩnh Chính.

Bạch Vĩnh Chính cũng bị đánh ngất xỉu, cũng may có Diệp Thần ở đây rất nhanh liền để hắn tỉnh lại, đồng thời để hắn ăn vào một viên chữa thương đan, rất nhanh Bạch Vĩnh Chính liền khôi phục như thường.

"Diệp tiên sinh?"

Bạch Vĩnh Chính phát hiện Diệp Thần tới, lúc này hốc mắt đỏ bừng nói"Thật xin lỗi Diệp tiên sinh, để ngài thất vọng!"

"Đừng nói những thứ này!"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, hỏi"Tiểu Tuyết một người đến sao, nàng không có đem lão La mang tới?"

"Lão La?"

Bạch Vĩnh Chính sững sờ, vội vàng nói"Diệp tiên sinh yên tâm, Tô tiểu thư là đi cùng tôi, tuyệt đối không có nam nhân khác!"

"Tôi không phải nói ông, tôi nói là con chó kia!"

"A, chó Tô tiểu thư xác thực mang theo đầu chó đất nhỏ, khả năng còn đang trên xe đi?"Bạch Vĩnh Chính lúc này mới kịp phản ứng.

"Trên xe? Mang tôi đi!"

Diệp Thần nghe xong lập tức nổi trận lôi đình, nơi đây cách vứt bỏ nhà máy không xa, Bạch Vĩnh Chính thấy Diệp Thần tức giận, vội vàng chạy về đi đem chiếc lồng chó lôi ra.

Kết quả, Diệp Thần xem xét càng tức giận hơn!

Chỉ thấy La Cực Thần ghé vào bên trong chó lồng nằm ngáy o o, còn mẹ nó ngáy ra tiếng!

"Thảo!"

Diệp Thần khó thở đem La Cực Thần từ bên trong lồng chó ôm ra, trực tiếp ném xuống đất!

"Ngao ngao!"

La Cực Thần đang ngủ say bị ngã đến choáng đầu hoa mắt, một giây sau con hàng này liền nhe răng trợn mắt, thay đổi đầu chó muốn tìm kiếm 'Hung thủ' quẳng nó, kết quả liếc mắt liền thấy được Diệp Thần.

"La Cực Thần, ta để ngươi cùng Tiểu Tuyết cùng một chỗ là bảo vệ nàng, ngươi thế mà tại thời khắc mấu chốt đi ngủ?"

Diệp Thần giận không chỗ phát tiết, nói xong nhấc chân lại đạp tới hướng chó sữa nhỏ, bất quá lần này lão La có chuẩn bị tâm lý, miễn cưỡng xem như tránh khỏi!

Chương 769. Tôn Hàn Tuyết!

"Diệp Thần, cái này không trách lão phu a!"

La Cực Thần ngồi dưới đất, ngẩng đầu ủy khuất ba ba nhìn xem Diệp Thần, chó cái đuôi giống như cùng chạy bằng điện môtơ, dùng sức đong đưa!

(Nó cũng rất ủy khuất, rõ ràng là tác giả quên nó, kết quả ra sân còn muốn bị đánh, thật sự là say!)

"Không trách ngươi trách ai?"Diệp Thần cắn răng nói"Hôm nay nếu là Tiểu Tuyết xảy ra chuyện, ta cam đoan đem ngươi hầm thành một nồi thịt chó!"

"Đó là tiểu tử kia cho ăn lão phu uống một bình sữa bò, lão phu ngủ quên!"

La Cực Thần nâng lên vuốt chó, chỉ chỉ Tiểu Minh đứng ở một bên.

"..."

Tiểu Minh sớm trợn tròn mắt, từ lúc chào đời tới nay hắn lần đầu tiên nghe được cẩu tử nói chuyện, cái này mẹ nó không phải nằm mơ đi?

"Nghiệt đồ! Ngươi đến cùng cho chó tiên sinh ăn cái gì?"Lỗ Đạt dọa sợ, tranh thủ thời gian nắm chặt lỗ tai Tiểu Minh tức giận quát lớn.

"Sư phó, đồ đệ, đồ đệ cho chó con này, không, cho vị tiên sinh này ăn viên thuốc ngủ a!"Tiểu Minh tranh thủ thời gian giải thích nói"Đồ đệ sợ nó trên xe đi ị đi đái, nghĩ thầm liền để nó ngủ một

giấc đi"

"Tiểu tử, dám hạ dược lão phu, ngươi muốn chết!"

La Cực Thần tức điên lên, tiến lên vốn định một chó trảo chụp chết Tiểu Minh, nhưng hắn tựa như là người Diệp Thần, dứt khoát một ngụm trực tiếp cắn lấy trên đùi Tiểu Minh!

"Ngao!"

Tiểu Minh đau đến nước mắt nước mũi cùng một chỗ lưu, nhưng hắn không dám có bất kỳ ý phản kháng, chó biết nói chuyện ai dám gây?

"Tốt, Lỗ Đạt ông an bài một chỗ khách sạn, tôi trước mang Tiểu Tuyết cùng lão Bạch qua đó!"

"Ông nói cho những cái thế lực Cảng Đảo kia, cho bọn họ một ngày thời gian, sống hay chết để bọn họ tự mình lựa chọn!"Diệp Thần đem Tô Tuyết Di ôm vào trong ngực, quay đầu lạnh lùng nói với Lỗ Đạt.

"Vâng, tôi lập tức làm an bài!"

Lỗ Đạt liên tục gật đầu, Cảng Đảo thủy chung vẫn là sắp biến thiên!

Nửa giờ sau, Diệp Thần đã ngồi trong phòng khách phòng tổng thống khách sạn Shangrila tại Cảng Đảo.

Tô Tuyết Di bị kinh sợ, Diệp Thần để nàng tại phòng ngủ nghỉ ngơi, chỉ để lại Bạch Vĩnh Chính cùng Lỗ Đạt, còn có La Cực Thần tán loạn cả phòng.

"Diệp tiên sinh, người tôi đều thông báo! Tôi cố ý dặn dò, nếu ai nguyện ý đầu nhập ngài, liền để hắn đến khách sạn!"Lỗ Đạt nửa cái cái mông ngồi ở trên ghế sa lon, thận trọng đối Diệp Thần nói.

"Rất tốt!"

Diệp Thần sắc mặt âm trầm, thản nhiên nói"Lý Tước Đức có thể không cần tới, hắn tới hay không đều phải chết!"

Vừa dứt lời, chuông cửa vang lên.

Bạch Vĩnh Chính mở cửa ra, chỉ thấy một phụ nữ phong vận vẫn còn, quần áo hoa lệ xuất hiện tại cửa ra vào.

"Cô tìm ai?"Bạch Vĩnh Chính hỏi.

"Tôi tìm đến Diệp tiên sinh, xin hỏi Diệp tiên sinh có đây không?"Tô Hàn Tuyết cười một tiếng, thái độ phi thường tốt.

"Vào đi!"

Bên trong gian phòng truyền đến thanh âm Diệp Thần, Bạch Vĩnh Chính lúc này mới mở thân thể để Tôn Hàn Tuyết đi vào.

"Diệp tiên sinh, nàng gọi Tôn Hàn Tuyết, từ nội địa đến Cảng Đảo đánh bài mấy chục năm, bắt đầu từ con số 0 bây giờ thân gia chục tỷ, là nữ thương nhân truyền kỳ bổn đảo!"Lỗ Đạt thừa cơ tại Diệp Thần bên tai nhỏ giọng nói.

"Ngài chính là Diệp tiên sinh đi?"

Tôn Hàn Tuyết nhìn thấy Diệp Thần còn trẻ như vậy, hiển nhiên có chút giật mình, bất quá chỉnh thể vẫn là biểu hiện được tự nhiên hào phóng.

"Tôn đại tỷ, mời ngồi!"

Diệp Thần đánh giá nữ nhân trước mắt một phen, khai môn kiến sơn hỏi

"Nghe nói rất nhiều người đều không chào đón tôi đến Cảng Đảo, chẳng lẽ đại tỷ không ngại tôi đặt chân Cảng Đảo?"

"Diệp tiên sinh người sảng khoái nói chuyện sảng khoái, vậy tôi cũng không che giấu!"

Tôn Hàn Tuyết cười một tiếng ngồi xuống tại đối diện Diệp Thần, hai đôi chân dài được tất đen bao lấy khép tại cùng một chỗ, mặc dù đã có tuổi, nhưng nữ nhân này vẫn như cũ rất có dụ hoặc!

"Tôi nguyện ý không ràng buộc nhượng lại tập đoàn cổ phần, mời Diệp tiên sinh làm cố vấn cho tập đoàn tôi!"

"Cái gì?"

Lời này vừa nói ra, ngay cả Lỗ Đạt cũng là vội vàng không kịp chuẩn bị!

Ai cũng biết Tôn Hàn Tuyết tên hiệu gọi 'Sắt nương tử' , không chỉ có tính cách hiếu thắng, vì lợi ích có thể xưng 'Vắt chày ra nước' , không nghĩ tới hôm nay thế mà có thể nói ra loại lời này, thật là sống gặp quỷ!

Không đúng!

Chuyện đột nhiên xảy ra tất có yêu!

Đàn bà hộ Tôn này khẳng định kìm nén cái gì xấu, bằng không tập đoàn trên chục tỷ, há có thể tuỳ tiện cho người ta cổ phần?

"Có chút ý tứ!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, nhưng hắn cũng không phải đồ đần, lễ tới người tất có sở cầu, Tôn Hàn Tuyết vừa thấy mặt liền 'Xuất huyết nhiều' Khẳng định không có đơn giản như vậy.

"Nói đi, điều kiện của cô là cái gì?"Diệp Thần hỏi.

"Không có điều kiện!"

Vượt quá tất cả mọi người ngoài ý liệu chính là, Tôn Hàn Tuyết thế mà lắc đầu.

Diệp Thần nhìn nữ nhân xinh đẹp lại tinh xảo trước mắt này, thản nhiên nói"Tôi đối với cổ phần của cô không hứng thú, bất quá nếu như cô tại Cảng Đảo có thể toàn lực ủng hộ Tiểu Tuyết, về sau có việc có thể nắm Lỗ Đạt nói cho tôi!"

Chương 770. Lý Thiều Quang!

"Tạ ơn Diệp tiên sinh!"

Tôn Hàn Tuyết mỉm cười nói"Bất quá, tôi đã đem ra mười phần trăm cổ phần tập đoàn, nếu Diệp tiên sinh không muốn, tôi sẽ không ràng buộc đưa cho Diệp phu nhân đi?"

"..."

Ừng ực!

Lỗ Đạt nghe vậy cũng nhịn không được nuốt xuống một ngụm nước bọt tham lam.

Mười phần trăm giá trị 'Tập đoàn Bạch Tuyết' của Tôn Hàn Tuyết tối thiểu 5 tỷ, không nghĩ tới nữ nhân này xuất thủ hào phóng như thế!

Diệp Thần cười không nói, đồ đần đều có thể đoán ra Tôn Hàn Tuyết khẳng định từ cái con đường nào đó biết thực lực mình, chính là không chịu nói mà thôi.

Leng keng!

Đúng lúc này ngoài cửa lại truyền tới một trận tiếng chuông cửa, Bạch Vĩnh Chính mở cửa xem xét, trước mắt là nam nhân mặc áo đen, xương mũi bên trên bày một bộ kính mắt gọng vàng, chợt nhìn như thương nhân Cảng Đảo, nhưng Bạch Vĩnh Chính từ trên người đối phương ngửi thấy một cỗ khí tức 'Đồng loại'!

Nhất là hai tên tráng hán sau lưng nam nhân, bên trong ánh mắt tràn đầy sát khí!

Hai người còn giơ lên một cái đồ vật dùng lụa đỏ bố đóng, cũng không biết bên trong là cái gì

"Cậu tìm ai?"

Bạch Vĩnh Chính cảnh giác nhìn đối phương hỏi.

"Xin chào, tôi gọi Lý Thiều Quang, tôi tới gặp Diệp tiên sinh!"

Lý Thiều Quang thao lấy một ngụm tiếng phổ thông 'Nhựa plastic', mỉm cười nói với Bạch Vĩnh Chính.

"Đi vào đi!"

Bạch Vĩnh Chính gật gật đầu, chỉ chỉ tráng hán sau lưng Lý Thiều Quang:"Bọn họ không thể đi vào, ở lại chờ đi!"

"Các ngươi lưu lại, đồ vật cho ta đi!"

Lý Thiều Quang rất hiểu chuyện, nghe được Bạch Vĩnh Chính nói như vậy lúc này từ trong tay tráng hán tiếp nhận đồ vật.

Sau khi Lý Thiều Quang vào nhà nhìn thấy Diệp Thần ngồi tại ở giữa, Tô Hàn tuyết cũng vẻn vẹn nửa cái cái mông ngồi ở trên ghế sa lon, lập tức ý thức được người tuổi trẻ trước mắt chính là Diệp Thần!

"Diệp tiên sinh, xin chào!"

Trên mặt Lý Thiều Quang cười theo, chủ động tiến lên giới thiệu chính mình nói"Tôi gọi Lý Thiều Quang, cũng có người gọi tôi là Tang Bưu, lần đầu gặp mặt, chuẩn bị một phần lễ mọn, không thành kính ý!"

Nói xong, Lý Thiều Quang rất là vui vẻ mà đưa đồ vật trên tay đặt ở trên bàn trà, trước mọi người mở ra lụa đỏ bố, một con Tỳ Hưu vàng xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Hình thể con Tỳ Hưu này lớn chừng quả bóng rổ, liền xem như mạ vàng, đoán chừng cũng phải tốn không ít tiền!

"Bưu ca, lần đầu gặp mặt đã để cậu tặng lễ, cái này không ổn đâu?"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

Hắn nghe Lỗ Đạt nói qua người này, một trong tam đại sát tinh Cảng Đảo, bất quá so ra cùng Cocacola, Lý Thiều Quang rõ ràng càng khéo đưa đẩy, càng thức thời, âu phục giày da còn mẹ nó mang mắt kiếng gọng vàng, nhìn đều không có giống lưu manh như vậy!

"Diệp tiên sinh quá khách khí!"

Lý Thiều Quang nhếch miệng cười một tiếng, lại từ trên thân móc ra một hộp xì gà, một mực cung kính đưa cho Diệp Thần, đồng thời nói"Ngài là đại ca Sát Sai huynh, đương nhiên cũng là đại ca Thiều Quang!"

"A, nguyên lai cậu biết Sát Sai!"

Diệp Thần bừng tỉnh đại ngộ, khó trách một tên lưu manh như Lý Thiều Quang đều có giác ngộ như thế, nguyên lai hắn là từ bên kia Sát Sai đạt được tin tức.

"Diệp tiên sinh, về sau tôi chính là người của ngài, có việc cứ mở miệng!"Lý Thiều Quang vỗ bộ ngực nói.

"Thật?"

"Chỉ cần Diệp tiên sinh ngài mở miệng, bất kể là ai tôi lập tức để các huynh đệ đi chặt hắn cho chó ăn!"

Diệp Thần nghe vậy có chút hăng hái nhìn xem Lý Thiều Quang, cười nói

"Vừa vặn tôi muốn thu thập Lý Tước Đức, cậu giúp tôi chặt

hắn?"

"Cái này, cái này chặt Lý Tước Đức"Lý Thiều Quang muốn nói lại thôi, người sáng suốt cũng nhìn ra được hắn đang khiếp đảm.

"Cậu không dám?"

"Tôi nguyện ý trợ Diệp tiên sinh một chút sức lực! Tang Bưu, cần tiền cứ đến đây cầm, tôi ủng hộ cậu!"Tôn Hàn Tuyết một bên trầm mặc đột nhiên mở miệng.

"..."

Lý Thiều Quang đâm lao phải theo lao, chỉ có thể trừng Tôn Hàn Tuyết một chút, em gái này chẳng lẽ không biết Lý Tước Đức tại Cảng Đảo, thậm chí toàn bộ thế giới đều có quyền nói chuyện nhất định sao?

Nói khó nghe chút, rất nhiều tiểu quốc gia đều chưa hẳn có lực ảnh hưởng lớn bằng Lý Tước Đức!

"Tôi, tôi liều mạng với hắn!"

Lý Thiều Quang thấy sắc mặt Diệp Thần lạnh dần, cắn răng quyết tâm liều mạng, hung tợn nói"Họ Lý cũng nên lui ra tới , thế giới là người tuổi trẻ chúng ta!"

"Ách lão Lý, cậu năm nay bao nhiêu tuổi?"Bạch Vĩnh Chính nhịn không được hỏi.

"Bạch huynh, năm ngoái tôi vừa làm đại thọ 50!"

"Ngọa tào! Có tiền đồ!"

Diệp Thần cố nén cười giơ ngón tay cái lên, không nghĩ tới hỗn hắc đạo Cảng Đảo đều đặc biệt như thế, lưu manh năm mươi tuổi còn tự xưng người trẻ tuổi

"Diệp tiên sinh, hiện tại tôi liền gọi người, giết tới lão Lý gia đi!"Lý Thiều Quang nói xong lấy điện thoại cầm tay ra, vẫn thật là triệu tập nhân mã.

"Cậu dẫn nó đi thôi, thời khắc mấu chốt có lẽ có thể cứu cậu một mạng!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, đồng thời gọi La Cực Thần đối Lý Thiều Quang nói.

"Chó đất?"

Lý Thiều Quang sững sờ, mặt mũi tràn đầy lúng túng nói"Diệp tiên sinh, kỳ thật tôi vẫn là có chút thực lực, không cần nó cứu tôi đi?"

Chương 771. Quản gia Lý Tước Đức!

"Hỗn đản!"

La Cực Thần cũng nhịn không được nữa, hướng phía Lý Thiều Quang không ngừng sủa loạn"Ta thề, ai còn dám gọi lão phu chó đất, lão phu nhất định để hắn chết không toàn thây!"

"..."

Nghe được chó mở miệng nói chuyện, Lý Thiều Quang cùng Tôn Hàn Tuyết đều dọa kêu to một tiếng!

Nhất là Lý Thiều Quang, hắn cũng rất thích nuôi chó, vẫn là hảo thủ huấn chó, khả năng đem chó giáo huấn có thể nói tiếng người, đánh chết hắn cũng làm không được a!

"Lão La, đây là cơ hội ngươi lấy công chuộc tội, làm xong chuyện Tiểu Tuyết ta liền không truy cứu!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Hừ!"

Lão La rất khó chịu, rõ ràng là có người hạ dược cho hắn, tiểu tử Diệp Thần này quả thực là bạo quân, không phân tốt xấu!

Đúng lúc này điện thoại di động Tôn Hàn Tuyết vang lên, nàng kết nối nói vài câu sau cúp điện thoại, mặt mũi tràn đầy chấn kinh đối Diệp Thần nói

"Diệp tiên sinh, Lý Tước Đức đến quán rượu!"

"Lý Tước Đức?"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói"Cũng tốt, tránh khỏi chúng ta đi tìm hắn!"

Vừa dứt lời, chuông cửa bên ngoài vang lên lần nữa, Bạch Vĩnh Chính mở cửa ra, trước mắt xuất hiện người lại không phải Lý Tước Đức, mà là một nam tử trung niên người mặc trường sam, tại phía sau hắn còn đi theo một bảo tiêu đeo kính râm.

"Họ Diệp ở chỗ này sao?"

Không đợi Bạch Vĩnh Chính mở miệng, nam trường sam mặt mũi tràn đầy khinh thường liếc mắt nhìn hắn, ngữ khí lạnh lùng hỏi.

"Thảo! Con mẹ nó ngươi muốn chết!"

Bạch Vĩnh Chính nghe xong giận tím mặt, vừa định động thủ trước mắt lại là một đạo hàn quang hiện lên!

Cũng may Bạch Vĩnh Chính nhiều năm trà trộn giang hồ thân thủ cũng không kém, dưới đầu ý thức về sau co rụt lại, hàn quang xẹt qua Bạch Vĩnh Chính tập trung nhìn vào, trong tay nam kính râm chẳng biết lúc nào nhiều chủy thủ quân dụng màu xanh sẫm!

"Lão Bạch, đừng đánh nữa, để bọn họ vào!"Thanh âm Diệp Thần từ trong phòng khách truyền đến.

"Tiểu tử, coi như số ngươi gặp may!"

Bạch Vĩnh Chính cắn răng, cưỡng chế lấy lửa giận trong lòng tránh ra một con đường.

"Hừ! Người nội địa cũng bất quá như thế mà, có gì đặc biệt hơn người!"Nam trường sam thấy Bạch Vĩnh Chính tránh ra, lập tức mặt mũi tràn đầy khinh thường hừ hừ một tiếng, ngẩng đầu

ưỡn ngực đi tới phòng khách.

"Diệp tiên sinh, người này là quản gia Lý Tước Đức, Từ Hậu, gia hỏa phía sau hắn là đội trưởng bảo an Lý gia, xuất thân lính đánh thuê, người xưng 'Quỷ Kiến Sầu', đã thay Lý gia làm chuyện nhiều lần không thể lộ ra ngoài ánh sáng!"Lỗ Đạt chứng kiến hai người giới thiệu nói cho Diệp Thần.

"Ngươi chính là Diệp Thần?"

Từ Hậu trực tiếp đi tới, biểu lộ cao ngạo mà nhìn xem Diệp Thần, trong giọng nói rõ ràng mang theo vài phần khinh miệt.

"Ta chính là, chủ nhân nhà ngươi đâu?"

Diệp Thần lười đối phương một chút không khỏi cười lạnh, xem ra Lý Tước Đức thật đúng là không có đem mình để vào mắt a, thế mà phái cái quản gia đến, hù dọa mình?

"Chỉ bằng tiểu tử đại lục như ngươi cũng xứng gặp lão gia nhà ta sao?"

Từ Hậu nghe xong hừ hừ nói"Ta đến đều là nể mặt ngươi! Mặt khác ta cho ngươi biết, Cảng Đảo không chào đón người nội địa, càng không vui hơn nghênh đón gia hỏa đoạt bát cơm!"

"Lão gia nhà ta ở nhà mở tiệc chiêu đãi các đại gia tộc, không rảnh đến chỗ ngươi!"

"Có đúng không?"

Diệp Thần một mặt bình tĩnh, nhưng trong thanh âm lại dần dần dày sát khí.

"Đương nhiên, ngoại trừ hai phản đồ này!"

Từ Hậu chỉ chỉ Tôn Hàn tuyết cùng Lý Thiều Quang, cảnh cáo nói"Lão gia nhà ta nói, ai dám ủng hộ họ Diệp chính là cùng hắn

đối nghịch, các ngươi chờ lấy tự thực ác quả đi!"

"Mẹ nó! Ngươi hù dọa ta?"Lý Thiều Quang giận tím mặt.

"Hù dọa ngươi lại như thế nào?"

"Chỉ là một tên lưu manh, ngươi cũng không xứng làm đối thủ Lý gia, nhiều nhất chính là con chó, vẫn là chỉ lão cẩu!"

"Còn có cô Tôn Hàn tuyết, đừng tưởng rằng tại Cảng Đảo kiếm lời mấy đồng tiền liền không biết trời cao đất rộng, nói cho cùng cô cũng là rác rưởi đến từ nội địa!"Từ Hậu không chút lưu tình mắng.

Tôn Hàn tuyết nghe xong hiển nhiên là nổi giận, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, nhưng nàng thấy Diệp Thần không nói chuyện, cũng cố nén không có mở miệng.

"Họ Từ, lão tử chơi chết ngươi!"

Lý Thiều Quang lại nhịn không được, con hàng này tức giận đến mặt đều tái rồi, hắn từ trên thân móc ra chủy thủ chuẩn bị đem Từ Hậu nổ thành tổ ong vò vẽ!

Coi như mình không dám giết Lý Tước Đức, nhưng là giết cái quản gia vẫn là rất nhẹ nhàng!

Cũng không có chờ hắn động thủ, chỉ gặp một đạo hắc ảnh từ dưới đất vọt tới mà lên, một giây sau, Lý Thiều Quang liền gặp qua hình tượng kinh khủng nhất đời này!

Phốc!

Một tiếng vang trầm, cái đầu cao ngạo của Từ Hậu đột nhiên không thấy, máu tươi từ vết thương phun ra ngoài!

Bịch!

Thân thể Từ Hậu nặng nề mà ngã trên mặt đất, trở thành một cỗ thi thể không đầu!

""

Bảo tiêu đứng tại bên cạnh Từ Hậu trợn tròn mắt, vừa rồi xảy ra chuyện gì?

Đang lúc hắn mộng bức, bên tai lại đột nhiên truyền tới thanh âm một lão đầu"Vương bát đản! Quên lão phu nói qua, ai còn dám mắng lão cẩu liền phải chết sao!"

Chương 772. Bị chó cắn chết!

La Cực Thần ngồi xổm trên mặt đất, bên trên miệng chó máu me đầm đìa, đầu Từ Hậu bị nó giẫm tại phía dưới vuốt chó, nó chính hung tợn trừng mắt bảo tiêu quát lớn.

"Ngươi, các ngươi đến cùng là ai?"

Bảo tiêu tự xưng Quỷ Kiến Sầu dọa sợ, La Cực Thần rõ ràng là chó sữa nhỏ, thế mà cắn một cái Từ Hậu rơi đầu, còn có thể nói tiếng người?

Mà Lý Thiều Quang thấy thế vui như điên, nhìn xem chó đen nhỏ một mặt lấy lòng cười nói

"La gia, ngài thật lợi hại!"

"Ân, tiểu tử ngươi nói chuyện coi như có lễ phép!"

"Đa tạ La gia khích lệ!"

Đời này ngoại trừ phụ mẫu, cũng chỉ có La Cực Thần khen qua Lý Thiều Quang, mặc dù lão La là con chó, nhưng hắn vẫn là kích động không thôi.

"Trở về nói cho Lý Tước Đức, trong vòng nửa canh giờ quay lại đây nhận lấy cái chết, nếu không tất cả mọi người Lý gia chờ chết đi!"Diệp Thần cười lạnh, nhìn như tùy ý hướng bảo tiêu khoát tay áo.

"Còn không mau cút đi!"

Bạch Vĩnh Chính thừa cơ một cước đá vào trên thân bảo tiêu đem hắn gạt ngã trên mặt đất, cũng coi là báo thù bị đánh lén!

Bảo tiêu cũng không ngốc, tự biết không phải địch thủ mau từ trên mặt đất đứng lên, chật vật không chịu nổi rời đi phòng tổng thống.

"Tôn tiểu thư, làm phiền cô để cho người ta thanh lý sàn nhà, nhớ kỹ chớ kinh động vợ tôi!"Diệp Thần đứng dậy mắt nhìn Từ Hậu ngã vào trong vũng máu, nói với Tôn Hàn tuyết.

"Diệp tiên sinh, cậu muốn đi Lý gia?"Tôn Hàn tuyết nhãn châu xoay động hỏi.

Diệp Thần gật gật đầu, đem Nhị Cẩu Tử lưu tại khách sạn, mình mang lên Bạch Vĩnh Chính Lỗ Đạt, còn có Lý Thiều Quang đi.

Cảng Đảo, lưng chừng núi.

Nơi này tụ tập người có tiền nhất Cảng Đảo, có thể tại lưng chừng núi mua một bộ biệt thự, là tất cả Cảng Đảo trong lòng người mộng tưởng!

Biệt thự Lý gia tại lưng chừng núi lớn nhất, xa hoa nhất, lúc này hắn đang ngồi ở biệt thự trong viện cùng mấy phú thương đỉnh cấp Cảng Đảo một bên uống trà, ăn điểm tâm, một bên trò chuyện trên trời dưới đất.

"Lý tổng, họ Diệp kia đến cùng lai lịch gì, ngay cả Lỗ đại sư đều bị hắn lôi kéo được!"

Nói chuyện chính là người mập mạp, dáng dấp óc đầy bụng phệ, xấu xí vô cùng!

Nhưng hắn lại là đỉnh cấp phú thương Cảng Đảo Lưu cẩu, không chỉ có tiền, gia hỏa này đã hơn sáu mươi còn rất háo sắc, nữ minh tinh bị hắn chơi qua đếm đều đếm không đến!

Càng quan trọng hơn là, mập mạp là thành viên tứ đại gia tộc Cảng Đảo, thân phận ngang cả số một Cảng Đảo đều phải cho hắn

ba phần chút tình mọn.

"Hừ! Ta mặc kệ họ Diệp hắn lai lịch gì, chỉ bằng hắn mà muốn chia cắt bánh gatô Cảng Đảo, ta lại không đồng ý!"

Lý Tước Đức nói xong lại nhấp trà, một mặt say mê nói"Vẫn là Ước Hàn Trâu Hồng Trà dễ uống, ta liền thích cái hồng trà này!"

Hôm nay hắn cố ý đem thành viên tứ đại gia tộc đều tập hợp một chỗ, chính là muốn nói cho Diệp Thần, bất cứ chuyện gì tại Cảng Đảo không có Lý Tước Đức hắn gật đầu là không thể thực hiện được!

"Uống trà vẫn là Lý lão ca có phẩm vị!"

Lưu Cẩu thừa cơ nịnh nọt một câu, kỳ thật hắn biết Ước Hàn Trâu Hồng Trà cũng là từ Hoa Hạ nhập khẩu, nhưng vì tiếp xuống hai nhà hợp tác, hắn cũng không có lựa chọn khác.

"Lý đổng, ngươi tại đại lục giao thiệp rộng hiện, không thể nghe ngóng được nội tình tiểu tử họ Diệp kia sao?"

"Không sai, lão Lý ngươi tra được chưa?"

Bên cạnh bàn trà thủy tinh hai người khác nhao nhao nhìn về phía Lý Tước Đức, mặt mũi tràn đầy tò mò hỏi.

"Không đến mức đi, chỉ là một tên tiểu tử đáng giá ta động quan hệ?"

Lý Tước Đức mặt mũi tràn đầy khinh thường, quay đầu nói với một lão đầu mũi to khác"Lý lão đệ, ta nói không sai chứ?"

"Ân, chúng ta đang ngồi người nào không phải thân gia nghìn tỷ, không cần thiết bị một tiểu tử trong đó hù dọa!"Lý Huy cùng Lý Tước Đức quan hệ không tệ, cùng là thành viên tứ đại gia tộc.

Vừa dứt lời, chỉ thấy bảo tiêu tên hiệu Quỷ Kiến Sầu, lảo đảo

chạy trở về

"Lão gia, không, không xong!"

Bảo tiêu thở không ra hơi, chạy đến trước mặt Lý Tước Đức mặt mũi tràn đầy hoảng sợ biểu lộ.

"Xảy ra chuyện gì, ngạc nhiên còn thể thống gì?"

Lý Tước Đức thấy thế không khỏi quát lớn"Ta không phải để ngươi cùng Từ quản gia đi tìm tiểu tử họ Diệp sao, hắn ở đâu?"

"Từ quản gia hắn, hắn chết!"

Bảo tiêu hồi tưởng lại tình hình Từ Hậu chết thảm, nhịn không được toàn thân khẽ run rẩy.

Nghe nói lời ấy không chỉ là Lý Tước Đức, ba người khác cũng cảm thấy khiếp sợ sâu sắc!

Mới vừa rồi còn hảo hảo một người, làm sao đột nhiên liền chết?

"Mau nói, Từ quản gia chết như thế nào?"Lý Tước Đức nghe vậy trong nháy mắt cau mày.

"Hắn, hắn bị chó Diệp Thần cắn chết!"Bảo tiêu vẻ mặt cầu xin giải thích nói.

"Cái gì?"

Nghe được đáp án này, mấy 'Cự đầu' Cảng Đảo đang ngồi Không khỏi hai mặt nhìn nhau, Từ Hậu thế mà bị chó cắn chết?

"Lẽ nào lại như vậy!"

Lý Tước Đức tức giận đến mặt mo đỏ bừng, hung hăng đem chén hồng trà trong tay đập xuống đất!

Phanh!

Chén trà bạch ngọc sứ hiếm rơi nát, mấy vạn khối cũng bay mất!

Chương 773. Âu Thiết Trụ!

Nhị quản gia cách đó không xa thấy thế, vội vàng gọi tới một người mặc người hầu phục, thân hình bưu hãn, nhìn như tráng hán ngu ngơ.

"Âu Thiết Trụ, lão gia tức giận, nhanh đi quét dọn một chút!"

"Nhị quản gia, cái này không ổn đâu?"

Một nữ bộc nhân khác bên cạnh vội vàng nói"Lão gia tức giận thích đánh hạ nhân chúng ta, không bằng chờ lão gia hết giận lại để cho Thiết Trụ đi thôi?"

"Ngươi biết cái gì!"

Nhị quản gia hung hăng trừng nữ nhân một chút, quát lớn"Âu Thiết Trụ da dày thịt béo, lại là từ nội địa đến, để hắn bị đánh thì thế nào? Chẳng lẽ ngươi nghĩ thay hắn?"

"..."

Nữ nhân nghe vậy cúi đầu, không còn dám giúp Âu Thiết Trụ nói chuyện.

"Hà tỷ, không có việc gì!"

Âu Thiết Trụ nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra một loạt hàm răng tuyết trắng, úng thanh nói"Nhị quản gia nói đúng, đệ da dày thịt béo không vẫn đề!"

"Này mới đúng mà! Nếu không phải Lý gia hảo tâm thu lưu ngươi, ngươi còn đang đại lục đâu, chỉ bằng sức ăn như heo của ngươi, có thể hay không nuôi sống chính mình cũng khó nói!"Nhị

quản gia mặt mũi tràn đầy ghét bỏ nói với Âu Thiết Trụ.

"Ông"

Âu Thiết Trụ nghe xong vô ý thức siết chặt nắm đấm, nhưng Nhị quản gia một câu lại để cho hắn không có tính tình"Ngốc đại cá tử, ngươi đừng quên là ta để ngươi làm việc tại đây, cho ngươi tiền lương, nếu là ngươi thất nghiệp, nhìn mẹ già nông thôn của ngươi làm sao bây giờ?"

"Ta đi!"

Âu Thiết Trụ buông lỏng ra nắm đấm, Nhị quản gia nói không sai, bệnh mẹ hắn rất cần tiền trị liệu, hắn không thể mất đi phần công tác này.

Để cho người ta kinh ngạc chính là, Âu Thiết Trụ cũng không có cây chổi cái gì, đi đến bên kia Lý Tước Đức trực tiếp đem mảnh sứ vỡ trên mặt đất đặt ở trong tay, ngay cả cặn bã lớn chừng hạt đậu đều chưa thả qua.

"Người nội địa đáng chết!"

Lý Tước Đức quả nhiên động thủ, quơ lấy quải trượng bên người hung hăng nện ở trên đầu Âu Thiết Trụ, một bên nện còn vừa mắng"Ta để ngươi nhặt, ta đánh chết ngươi!"

Một bên mấy người Lý Cẩu cũng không nói chuyện, biết được Âu Thiết Trụ cũng là nội địa đến, mọi người đều biết Lý Tước Đức là đem tức giận vung đến trên người kẻ này.

Âu Thiết Trụ yên lặng dọn dẹp trên đất cặn bã, bị đánh cũng không lên tiếng.

"Lăn! Con bò rừng ngươi đừng để ta gặp lại!"

Lý Tước Đức nổi trận lôi đình, Âu Thiết Trụ trầm mặc càng

thêm chọc giận hắn, cảm thấy mình bị người nội địa khinh thường.

"Tiểu tử họ Diệp mang theo chó ngao Tây Tạng, vẫn là chó Pit Bull đến đây?"Lý Cẩu chờ Âu Thiết Trụ đi, tò mò hỏi.

"Không, là một con chó đất nhỏ!"

Bảo tiêu nói xong chính mình cũng không tin, lão Lý sẽ không phải cho là mình lừa hắn đi?

Quả nhiên, nghe được nói là chó đất, vẫn là đồ chó con, Lý Tước Đức lập tức sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm bảo tiêu, cắn răng chất vấn

"Ngươi nói thật cho ta, Từ Hậu đến ngọn nguồn là thế nào chết!"

"Nếu là dám gạt ta, ta để ngươi ngay cả cơ hội ăn xin đều không có, tin hay không?"

"Lão gia, tôi nói đều là thật!"

Bảo tiêu khóc không ra nước mắt, vội vàng nói"Họ Diệp còn nói, để ngài trong vòng nửa canh giờ tiến đến khách sạn, nếu không người Lý gia đều phải chết!"

"Đánh rắm!"

Lý Tước Đức càng ngày càng hoài nghi bảo tiêu đang nói láo, lúc này oán hận nói"Nếu người Lý gia đều phải chết, ngươi làm sao còn chưa có chết!"

"..."

Bảo tiêu nghe vậy kém chút thổ huyết, trong lòng tự nhủ có dạng chủ tử như ngươi sao, lại nói ta lại không họ Lý!

Nhưng một giây sau, bảo tiêu đột nhiên cảm thấy toàn thân khô nóng vô cùng, dưới tình thế cấp bách hắn chỉ có thể điên cuồng cởi xuống quần áo trên người.

"Ngươi làm gì?!"

Lý Tước Đức mấy cái lão đầu giật mình, nhất là Lý Cẩu, nếu như là nữ nhân ở trước mặt cởi quần áo còn tốt, nam nhân cởi quần áo hắn cũng không cảm thấy hứng thú!

Bành!

Mọi người ở đây phẫn nộ lúc, thân thể bảo tiêu đột nhiên như bom nổ tung, máu tươi vẩy ở trên thân bọn người Lý Tước Đức, trong nháy mắt biến thành bốn cái huyết hồ lô!

"Bảo hộ chủ nhân!"

Trong viện biệt thự lập tức tràn ngập mùi máu tanh tưởi, hộ vệ chung quanh thấy thế nhao nhao chạy tới, đem bốn lão đầu bao bọc vây quanh.

"Hỗn đản, đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

Lý Tước Đức vừa sợ vừa giận, mặc dù trong lòng của hắn đoán được cái gì, nhưng chính là không nguyện ý thừa nhận.

"Lão Lý, sẽ không phải là Diệp Thần giở trò quỷ đi, nếu không chúng ta đi tìm hắn nói chuyện?"

Lý Cẩu sợ, một người sống sờ sờ có thể tại trước mắt hắn bạo tạc, hình tượng quá kích thích, hại trái tim của hắn kém chút lên bệnh!

"Khẳng định là tiểu tử kia!"

Lý Tước Đức hận đến nghiến răng nghiến lợi, cả giận nói"Lão hổ không phát uy hắn coi ta là con mèo bệnh sao, A Cường, lập tức

gọi điện thoại cho Cảng Thủ, để hắn phái người tới thu thập họ Diệp!"

"Là, lão gia!"

A Cường là Lý Tước Đức cận vệ, lúc này lấy điện thoại cầm tay ra gọi ra ngoài

"Lẽ nào lại như vậy! Cái người nội địa này quá phách lối!"

"Không sai, lão Lý ngươi hẳn là tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho quan viên nội địa, để bọn họ xuất thủ diệt tiểu tử này!"

Chương 774. Sâu kiến!

"Thượng bất chính hạ tắc loạn, theo ta thấy đem bắn chết cả nhà hắn đều tốt nhất!"

Đám ba người Lý Cẩu kinh hãi qua đi, đồng dạng cảm giác phẫn nộ sâu sắc, tại Cảng Đảo ai dám không nhìn bọn họ như thế?

Mấy người chính nghĩa phẫn lấp ưng nói, đột nhiên, bên ngoài sân truyền đến một trận tiếng kêu thảm thiết, ngay sau đó mấy trăm tên lưu manh cầm đao liền giết tiến đến, dẫn đầu chính là Lý Thiều Quang!

"Tang Bưu, ngươi điên rồi đi?"

Lý Cẩu thấy thế tức giận quát lớn"Dám dẫn người đến nhà Lý tổng nháo sự, không muốn sống nữa!"

"Hừ! Họ Lý ngươi còn dám nói nhảm lão tử chặt ngươi!"Lý Thiều Quang diện mạo dữ tợn, đằng đằng sát khí nói"Lão tử hiện tại là người Diệp tiên sinh, còn chưa tới phiên ngươi đến huấn ta!"

"Diệp Thần đâu?"

Lý Tước Đức sắc mặt âm trầm, cố nén lửa giận, bị người đánh tới trong nhà đến truyền đi về sau há không bị người cười rơi răng hàm?

Đáng hận hơn chính là tên vương bát đản Tang Bưu này, ngày bình thường mình không ít chiếu cố hắn, không nghĩ tới tên vương bát đản này nói trở mặt liền trở mặt, quả thực so chó cũng không bằng!

"Lý tổng, bây giờ muốn ta đến?"

Diệp Thần dẫn Bạch Vĩnh Chính dạo bước đi vào trong viện, liếc qua Lý Tước Đức trêu chọc nói"Ngươi so tạp chí bên trên nhìn già nhiều!"

"Diệp Thần, ngươi ít phách lối!"

Lý Tước Đức cắn răng nói"Ngươi có biết hạ tràng cùng ta đối nghịch hay không, chẳng lẽ ngươi không sợ chết sao?"

"Để cho ta chết, ngươi cũng xứng?"

Diệp Thần lạnh lùng nhìn xem Lý Tước Đức, thanh âm lạnh như băng nói"Ngươi để cho người ta buộc vợ ta, bút trướng này cũng nên tính toán!"

"Ngươi muốn thế nào, cảnh cáo ngươi chớ làm loạn, người của Cảng Thủ sẽ lập tức đến!"Lý Tước Đức mặc dù cao tuổi nhưng cũng không ngốc, nghe ngữ khí Diệp Thần liền biết Cocacola xảy ra chuyện, tiếp xuống không may khẳng định là mình.

Vừa dứt lời, bên ngoài biệt thự liền truyền đến một trận tiếng còi cảnh sát chói tai, tiếng bước chân dồn dập, cùng lúc đó, trên bầu trời cũng xuất hiện hai khung cảnh máy bay trực thăng, một mực xoay quanh tại đỉnh đầu Diệp Thần.

"Dừng tay!"

Một tiếng gầm thét truyền đến, chỉ thấy một lão giả áo xanh vọt vào sân, bước chân hắn nhẹ nhàng, nhìn giống như đi trên thảo nguyên!

Mấy chục tên cảnh sát súng ống đầy đủ che mặt theo sát phía sau, Diệp Thần ngẩn người, đây không phải cái gì mà 'Phi Hổ đội' thường xuyên xuất hiện trong phim ảnh sao?

"Lỗ Đạt?"

Lão giả áo xanh nhìn thấy Lỗ Đạt đầu tiên là sững sờ, lập tức nổi nóng nói"Ngươi muốn làm gì, tạo phản sao?"

"Sư huynh, ngươi quả nhiên tới!"

Lỗ được chứng kiến người này, sắc mặt hết sức khó coi, nói"Chuyện ngày hôm nay sư huynh tốt nhất đừng quản, bằng không ăn thiệt thòi khẳng định là ngươi!"

"Hỗn trướng!"

Lão giả áo xanh cả giận nói"Lý tiên sinh là Định Hải Thần Châm Cảng Đảo ta, ngươi thế mà liên hợp ngoại nhân đối phó hắn, hôm nay ta không thể không giết hắn, sau đó lại thanh lý sư môn!"

"Lão Lỗ, hắn là sư huynh của ông?"

Diệp Thần sững sờ, làm sao sư huynh đệ quan hệ kém như vậy sao, so với những sư tỷ kia của mình, quả thực không thể so sánh nổi!

"Đúng vậy!"

Lỗ Đạt lão mặt đỏ lên, gật đầu nói"Sư huynh Triệu Nhật của tôi am hiểu võ học, hiện tại là tổng huấn luyện viên bộ đội đặc chủng Cảng Đảo!"

"Hừ! Tiểu tử ngươi biết nhiều như vậy có làm được cái gì, thức thời tranh thủ thời gian quỳ xuống đầu hàng, nếu không lão phu sẽ không khách khí với ngươi!"Triệu Nhật lạnh giọng nói với Diệp Thần.

"Chỉ là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, không muốn chết liền cút nhanh lên!"Diệp Thần mặt mũi tràn đầy khinh thường.

"Triệu huấn luyện viên, mau giết tiểu tử này!"

Lý Tước Đức thấy Triệu Nhật tới vui mừng quá đỗi, ai không

biết hắn là đệ nhất cao thủ Cảng Đảo, hơn nữa còn có nhiều Phi Hổ đội như vậy, ngay cả máy bay trực thăng đều tới, tiểu tử Diệp Thần này muốn không chết cũng khó khăn!

"Diệp tiên sinh, chúng ta làm sao bây giờ?"

Lý Thiều Quang nuốt ngụm nước bọt, tiến đến nhỏ giọng nói bên tai Diệp Thần"Huynh đệ bên ngoài vừa rồi báo cáo, bên ngoài biệt thự còn có trên trăm tên cảnh sát, đều bao vây toàn bộ trang viên!"

"Nếu họ Lý muốn chết, vậy liền tác thành cho hắn thôi!"Diệp Thần nhún vai.

"Tiểu tử cuồng vọng, tiếp chiêu!"

Triệu Nhật nói xong một cái bước xa vọt tới trước mặt Diệp Thần, đồng thời vung ra một đao chưởng, xen lẫn tiếng gió hô hô hướng hung hăng chém tới chỗ cổ Diệp Thần!

Xuất thủ tức sát chiêu!

"Sâu kiến!"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, như thiểm điện đá ra một cước!

Bành!

Triệu Nhật còn chưa hiểu tới chuyện gì xảy ra, thân thể liền bay ngược ra ngoài, vừa vặn nện ở trên thân đám đội viên Phi Hổ đằng sau kia, kết quả những đội viên Phi Hổ kia cũng bị nện đến xương cốt đứt gãy, lập tức một mảnh kêu rên!

"Triệu huấn luyện viên, Triệu huấn luyện viên"

Đội trưởng Phi Hổ đội thấy thế vội vàng lao đến, đưa tay tại tìm tòi dưới đáy cái mũi Triệu Nhật, lập tức quá sợ hãi, Triệu Nhật

thế mà chết!

"Hỗn đản, dám giết huấn luyện viên chúng ta, nổ súng!"

Đội trưởng vừa dứt lời, đội viên Phi Hổ còn lại không bị tổn thương bưng lên súng ống, không ngừng tạch tạch tạch về phía bọn người Diệp Thần!

Chương 775. Cao thủ!

Nhưng mà, Diệp Thần chỉ là đưa tay nhẹ nhàng vung lên trong hư không, một nửa hình tròn, vòng bảo hộ lóe thanh quang lập tức đem hắn cùng bọn người Bạch Vĩnh Chính bao phủ trong đó!

Trên bầu trời, tay bắn tỉa trong máy bay trực thăng cũng nhắm ngay đầu Diệp Thần, quả quyết bóp cò súng!

"Các ngươi trên có già dưới có trẻ, ta không muốn giết các ngươi, không muốn chết đều cút cho ta!"

Diệp Thần vận chuyển chân khí một tiếng gầm thét, giống như sư hống chấn động đến màng nhĩ mọi người đau nhức!

"..."

Nghe được Diệp Thần, đội trưởng Phi Hổ đội lâm vào tình cảnh tiến thối lưỡng nan, ngay cả tổng huấn luyện viên đều bị một cước đá chết, Lỗ đại sư cũng giúp hắn, lại tiếp tục như thế chỉ sợ thương vong càng lớn!

Quả nhiên, Diệp Thần cũng dần dần mất kiên trì, chỉ nghe hắn hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn một chút máy bay trực thăng trong hư không, đưa tay cách không nhẹ nhàng vồ một cái!

Lang đang!

Một khung máy bay trực thăng cánh quạt trong nháy mắt bị vặn thành một đoàn, thân máy bay không có cánh quạt cực nhanh hướng xuống rơi xuống!

Ầm ầm!

Máy bay trực thăng rơi xuống tại trên bãi cỏ, phát ra một tiếng âm thanh nổ ầm ầm, trong lúc nhất thời Lý gia ánh lửa ngập trời, loạn cả một đoàn.

"..."

Bọn người Lý Tước Đức thấy thế triệt để trợn tròn mắt, không nghĩ tới Diệp Thần lợi hại như vậy!

"Lăn!"

Diệp Thần gầm thét một tiếng, đội trưởng Phi Hổ cắn răng chỉ có thể hạ đạt mệnh lệnh rút lui, đồng thời đem tình huống nơi này hồi báo cho thượng cấp

Trong chớp mắt, Lý gia liền chỉ còn lại người tứ đại gia tộc, còn có Diệp Thần bọn họ.

"Ha ha ha ha! Lý lão đầu, lão già ngươi phách lối một cái nữa thử một chút!"Lý Thiều Quang sướng đến phát rồ rồi, bởi vì chính mình đặt cửa áp đối.

"Lý Tước Đức ta cũng không phải người chưa thấy qua sóng gió, Diệp Thần, nếu ngươi có thực lực này, vậy ta cho phép ngươi phát triển tại Cảng Đảo, như thế nào?"Lý Tước Đức sợ chết trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn là cố giả bộ trấn định.

"Đúng đúng đúng! Ta nhìn Diệp tiên sinh tuấn tú lịch sự, Cảng Đảo hoan nghênh ngươi!"

"Lý gia ta tuyệt đối đại lực ủng hộ!"Lý Cẩu cũng vội vàng tỏ thái độ.

"..."

Nhìn xem bốn cái lão đầu này, Diệp Thần thản nhiên nói"Ngoại trừ Lý Tước Đức, những người khác đi thôi, ta không muốn giết

các ngươi!"

"Tạ ơn, tạ ơn Diệp tiên sinh!"

Đám người nghe xong liên tục không ngừng nói cám ơn, nào còn có dư cái tình nghĩa gì, bảo trụ mạng nhỏ cần gấp nhất!

Lý Tước Đức thấy thế tức giận đến trứng nhức cả trứng, đám người này thời khắc mấu chốt như xe bị tuột xích, nói xong cùng tiến thối đâu, nhanh như vậy đã thay đổi?

"Diệp Thần, ngươi, ngươi chớ làm loạn! Giết Cảng Thủ cùng đại quan, nội địa ta cũng sẽ không bỏ qua ngươi!"Lý Tước Đức thấy tình thế không ổn ý đồ dùng cao tầng hù dọa Diệp Thần.

"Hôm nay liền xem như Thiên Vương lão tử tới đều cứu không được ngươi!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, nói xong cong ngón búng ra, một đạo kình khí như mũi tên nhọn kích xạ mà đi hướng Lý Tước Đức!

Mắt thấy Lý Tước Đức liền muốn gặp Diêm Vương, đột nhiên, một tiếng gầm thét truyền đến

"Đừng tổn thương chủ ta!"

""

Kháo!

Diệp Thần sững sờ, nếu không phải nhìn thấy có tráng hán xuất hiện, hắn còn tưởng rằng nhà ai đang truyền bá Tam quốc đâu!

Thân thể Âu Thiết Trụ giống như núi nhỏ ngăn tại trước mặt Lý Tước Đức, càng làm cho Diệp Thần kinh ngạc chính là, chân khí của mình bắn tại trên người hắn thế mà lông tóc không tổn hao gì, chỉ là quần áo phá cái lỗ nhỏ mà thôi!

Cao thủ! Tuyệt đối cao thủ!

"Mẹ nó! Dám xen vào việc của người khác, các huynh đệ, chém chết hắn!"

Lý Thiều Quang thấy là một người hầu, căn bản liền không có đem Âu Thiết Trụ để vào mắt, ra lệnh một tiếng thủ hạ mười cái lưu manh cầm đao ùa lên, có vẻ như thật muốn chém chết Âu Thiết Trụ!

"Ta không muốn giết người, các ngươi chớ ép ta!"Âu Thiết Trụ hai mắt tinh hồng, tức giận gào thét.

Nhưng đối mặt mảng lớn đao hàn quang lập loè, hắn cũng không được lựa chọn, chỉ có thể lựa chọn đánh trả!

Chiêu thức Âu Thiết Trụ cực kì đơn giản, nhất quyền nhất cước, nhìn không có chỗ xuất sắc nào, nhưng Diệp Thần lại nhìn ra được, đối phương mỗi một quyền đều có vạn cân chi lực, mỗi một chân đều có đá vụn chi uy!

"Mau gọi bọn họ trở về!"Diệp Thần vội vàng quát lớn.

"Ách mau trở lại!"

Cứ việc Lý Thiều Quang rất nghe lời, nhưng hắn vẫn là chậm một bước, một tiểu đệ ăn vào một quyền trúng trán của Âu Thiết Trụ!

Bành!

Đầu tiểu đệ giống dưa hấu nổ bể ra!

Lập tức máu tươi văng khắp nơi, mùi máu tanh tưởi tràn ngập xoang mũi đám người

"Oa, nguyên lai Thiết Trụ là cao thủ a!"

Bọn người hầu núp ở phía xa thấy thế, không khỏi nhao nhao mở to hai mắt nhìn.

"Hỗn trướng!"

Lý Tước Đức được cứu, nhưng hắn không chút nào không cảm kích Âu Thiết Trụ, ngược lại khiển trách"Tên ngu xuẩn nhà ngươi, rõ ràng là cao thủ, làm sao không sớm một chút hiện thân!"

"Ta"

"Bớt nói nhảm, mau giết tiểu tử kia!"Lý Tước Đức kiến thức Âu Thiết Trụ lợi hại, hắn liền cùng như điên cuồng hưng phấn lên.

Chương 776. Cái ngu ngơ!

"Lý tiên sinh, mẹ tôi không cho tôi động thủ, giết người càng không được!"

Âu Thiết Trụ quả nhiên là đồ ngu ngơ, bị mắng còn đang kiên nhẫn giải thích.

"Ngươi dám không nghe ta, liền lăn ra Lý gia!"Lý Tước Đức uy hiếp nói"Ta biết mẹ ngươi ngã bệnh thiếu tiền, chỉ cần ngươi giết hắn, ta se chữa bệnh cho mẹ ngươi, bao nhiêu tiền đều cho!"

"Thật sao?"

"Đương nhiên, ta đường đường nhà giàu nhất Cảng Đảo, há có thể lừa người nội địa như ngươi?"

Âu Thiết Trụ nghe xong dùng sức cắn cắn quai hàm, bỗng nhiên hất đầu nhìn về phía Diệp Thần, mặt mũi tràn đầy xin lỗi nói

"Đại ca, ta vốn không muốn giết ngươi, nhưng vì bệnh mẹ ta, chỉ có thể giết ngươi!"

"Bất quá ngươi yên tâm, ta giết ngươi xong, nhất định sẽ đem thi thể ngươi đưa về quê quán, để ngươi lá rụng về cội!"

"Ngọa tào!"

Diệp Thần bị đối phương nói đến kinh ngạc.

Trên thế giới lại có người chất phác như thế sao, xin lỗi trước khi giết người, còn đem hậu sự an bài đến rõ ràng?

"Diệp tiên sinh, người này chỉ sợ là kẻ ngu đi?"Bạch Vĩnh Chính cũng mộng bức, lăn lộn nhiều năm như vậy lần thứ nhất gặp dạng này.

"Không!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, cười nói"Hắn là cao thủ, cao thủ khó gặp Cảng Đảo!"

"Ách"

Bạch Vĩnh Chính bó tay rồi, đánh chết hắn đều không tin, cao thủ sẽ đến Lý gia làm người hầu?

"Nhìn ngươi cũng hiểu công phu, vậy trước hết ta xuất thủ!"

Âu Thiết Trụ nhìn chằm chằm Diệp Thần, nói xong hét lớn một tiếng, quơ nắm đấm lớn bằng nồi đất hung hăng đánh tới mặt Diệp Thần.

Đúng lúc này, Diệp Thần cảm giác nhiệt huyết trong cơ thể xao động, công kích giản dị tự nhiên của đối phương, thế mà kích hoạt lên Thanh Long huyết mạch trong cơ thể hắn!

Diệp Thần không hiểu hưng phấn, dứt khoát một quyền đỗi đi lên!

Phanh!

Hai quyền chạm vào nhau, phát ra một tiếng vang trầm, Diệp Thần thế mà lui về sau một bước, mà Âu Thiết Trụ mặc dù lui hai bước, nhưng xương tay hắn lại hoàn hảo không chút tổn hại!

"Có chút ý tứ!"

Diệp Thần có chút hăng hái nhìn xem Âu Thiết Trụ, một tia khí tức võ tu trên thân con hàng này cũng không có, thế mà có thể gánh vác một quyền này?

Âu Thiết Trụ đồng dạng giật mình nhìn xem Diệp Thần, phát hiện hắn hoàn hảo không chút tổn hại, con hàng này thế mà tới câu

"Kỳ quái, một quyền của ta có thể đánh chết trâu, không nghĩ tới ngươi còn lợi hại hơn với so trâu!"

"Thảo!"

Diệp Thần nghe xong nhịn không được liếc mắt, đã lớn như vậy lần thứ nhất có người lấy hắn so sánh với trâu!

"Ngươi tên là gì?"Diệp Thần hỏi nhiều một câu.

"Ta gọi Âu Thiết Trụ, một quyền vừa rồi kia không tính, chúng ta một lần nữa đánh qua!"Âu Thiết Trụ nghiêm mặt nói.

"Khoan đã!"

"Ta là bác sĩ, nếu như ta có thể trị hết bệnh cho mẹ ngươi, về sau ngươi liền cùng ta hỗn đi, thế nào?"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

Cao thủ như Âu Thiết Trụ có thể ngộ nhưng không thể cầu, Diệp Thần tự nhiên cũng muốn lôi kéo hắn.

"Ngươi là bác sĩ?"

Âu Thiết Trụ nghe vậy giật mình nhìn xem Diệp Thần.

"Đại đồ đần! Đừng nghe hắn, gia hỏa này chính là kẻ giống ngươi, căn bản không phải cái gì bác sĩ, mau giết hắn!"

Lý Tước Đức thấy hai người còn trò chuyện, tức không thôi nói"Ngươi lại không động thủ, một phân tiền đều không có, mẹ già nông thôn ngươi liền chờ chết đi!"

Âu Thiết Trụ nghe nói lời ấy, cắn răng nói với Diệp Thần

"Đại ca, thực lực ngươi không kém!"

"Nếu như ta bị ngươi giết, làm phiền ngươi cùng mẹ ta nói, kiếp sau làm trâu làm ngựa ta lại báo đáp lão nhân gia nàng, ngươi ra tay đi!"

Âu Thiết Trụ nói xong còn đem địa chỉ quê hương mình nói cho Diệp Thần, lập tức hét lớn một tiếng, thân thể giống như núi nhỏ xen lẫn một cơn lốc hướng đánh tới Diệp Thần!

Diệp Thần cười khổ, xem ra con hàng trước mắt này đúng là cái ngu ngơ, ngu ngơ rất hiếu thuận!

Bất quá, hắn cũng quyết định thử một chút Âu Thiết Trụ rốt cuộc mạnh cỡ nào!

Hai người vẫn như cũ chiêu thức đơn giản, Âu Thiết Trụ hồng quyền cương mãnh bá khí, Diệp Thần Võ Đang chưởng pháp nhu hòa quỷ dị, trong chớp mắt hai người liền đã giao thủ hơn mười chiêu!

"Lỗ đại sư, ngươi nói ai có thể thắng a?"Lý Thiều Quang thấy hai bên khó phân cao thấp, không khỏi có chút nóng nảy.

"Không nghĩ tới Lý gia lại có cao thủ như thế?"

Lỗ Đạt nhìn xem đánh nhau hai người, nhịn không được tự nhủ thầm nói.

Bành!

Quyền chưởng hai người lần nữa tương giao, phát ra một tiếng vang trầm!

Kết quả lại làm cho người giật nảy cả mình, dưới tình huống không sử dụng chân khí, hai người thế mà đánh thành ngang tay!

Lần này ngay cả Diệp Thần đều giật mình, cho đến tận này

hắn còn không có cảm ứng được tu vi của đối phương, coi như hắn không có hạ tử thủ, Âu Thiết Trụ cường hãn cũng viễn siêu suy nghĩ trong lòng của hắn.

"Đại đồ đần, mau giết hắn!"

Lý Tước Đức nóng lòng như lửa đốt, dắt cuống họng già gầm rú nói.

"Lão già, ngậm miệng!"

Bạch Vĩnh Chính mắt hổ trừng một cái, nhanh chóng đi đến trước người Lý Tước Đức nắm cái cằm hắn dùng sức vặn một cái!

Răng rắc!

Cái cằm Lý Tước Đức trong nháy mắt trật khớp, há to miệng đợi giết giống cá chép, nghĩ khép lại đều không làm được.

"Ách ách....."

Lý Tước Đức hung hăng trừng Bạch Vĩnh Chính một chút, bên trong ánh mắt tràn đầy hận ý.

Chương 777. Bạch Hổ!

"Lão quỷ, ngươi nha còn dám trừng ta, có tin ta bẻ gãy cổ ngươi hay không!"Bạch Vĩnh Chính hù dọa nói.

"....."

Lý Tước Đức nghe xong sợ, theo bản năng dùng tay ôm lấy cổ của mình.

"Rống!"

Âu Thiết Trụ cũng trừng mắt, đem hết toàn lực oanh ra một quyền, hư không phảng phất đều muốn bị hắn đánh nát, quyền phong thậm chí đánh bại một bức tượng đá phun suối có hơn mấy mét!

Bành!

Cách đó không xa nạp yêu tư thạch điêu trong nháy mắt bị quyền phong vỡ vụn, lập tức đầy trời suối phun giống như như mưa rơi rơi tại trên đầu đám người.

Diệp Thần nhếch miệng lên, sử xuất 'U Linh Bộ' lúc trước Cung Tuyết Hoa dạy hắn, nhưng lại bị hắn cải tiến dễ như trở bàn tay tránh thoát một quyền này, trong chớp mắt liền xuất hiện tại sau lưng Âu Thiết Trụ, một chưởng rắn rắn chắc chắc đập vào trên lưng đối phương!

Phốc!

Âu Thiết Trụ phun ra một ngụm máu tươi, đồng thời thân thể cực đại trực tiếp bay về phía trước ra ngoài, cuối cùng ngã ầm ầm ở trên mặt đất!

"Ha ha ha! Diệp tiên sinh thật là sắc bén!"

Lý Thiều Quang thấy thế vui mừng quá đỗi, quay đầu hung tợn trừng Lý Tước Đức một chút"Lý lão đầu, hôm nay ngươi nhất định phải chết!"

""

Lý Tước Đức dọa đến mặt mo trắng bệch, hắn quay đầu nhìn về phía phương hướng biệt thự, người ở bên trong đã sớm chạy hết, bây giờ hắn là người cô đơn thật thành chờ chết.

Nhưng mà, đúng lúc này bầu trời nguyên bản trong xanh, đột nhiên mây đen dày đặc, tia chớp màu trắng cấp tốc xuyên qua trong mây đen, phảng phất là mưa gió nổi lên đêm trước.

Càng khiến người ta khó hiểu chính là, trong hư không thế mà quanh quẩn trận trận tiếng hổ gầm!

Hổ khiếu chấn thiên, giờ khắc này đám người nhao nhao che lên lỗ tai, sợ màng nhĩ bị đánh vỡ!

Âu Thiết Trụ từ dưới đất bò dậy, cùng lúc đó khí tức trên người hắn cũng phát sinh biến hóa cực lớn, bên trong một đôi mắt to như chuông đồng, thậm chí lóe ra quang mang màu trắng!

Mà Diệp Thần cũng rốt cục cảm giác được tu vi của hắn, võ tu Hóa Thần Kỳ.

"Rống!"

Âu Thiết Trụ ngửa mặt lên trời gầm thét, bên trong hư không ở sau lưng hắn, xuất hiện một con Bạch Hổ to lớn giương nanh múa vuốt, nó nhe răng trợn mắt nhìn chằm chằm hướng phía Diệp Thần!

"..."

Đám người thấy thế đều kinh ngạc, Lý Thiều Quang càng là dọa đến núp ở sau lưng Lỗ Đạt.

"Ngao ô!"

Thời điểm mọi người ở đây chấn kinh, Diệp Thần cũng phát sinh biến hóa, chỉ gặp hắn toàn thân tản ra thanh quang, một đầu to lớn Thanh Long trống rỗng xuất hiện tại đỉnh đầu hắn!

Thanh Long nhìn thấy Bạch Hổ, đồng dạng diện mục dữ tợn, lộ ra miệng bên trong bén nhọn răng nanh!

Trong lúc nhất thời, Lý gia trên không hổ khiếu long ngâm, liền liền thiên địa đều đang run rẩy, mây đen đầy trời thế mà chia làm thanh bạch hai màu, quả thực quỷ dị!

"Má ơi! Đây là điện ảnh sao?"

Lý Thiều Quang thấy tình hình này đều dọa đến gọi mẹ.

"Bạch Hổ, tiểu tử ngươi cuối cùng là xuất hiện!"Diệp Thần há mồm nói chuyện, nhưng thanh âm lại hết sức thô kệch hiển nhiên không phải hắn.

"Thanh Long!"

Âu Thiết Trụ lắc lắc đầu, Bạch Hổ trong hư không cũng lắc lắc đầu, tức giận nói"Ngàn năm không gặp, ngươi vừa thấy mặt liền đả thương túc chủ ta, quá đáng ghét!"

"Nếu ta không xuất thủ, làm sao ngươi tỉnh lại?"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

"Hừ!"

"Đừng nóng giận, Huyền Vũ cùng Chu Tước ta đều tìm đến, trở về hảo hảo uống một chén!"

"Bọn hắn đều ra?"

Âu Thiết Trụ nghe xong nhẹ gật đầu, lườm Lý Tước Đức một chút tức giận nói"Cũng được, bất quá trước khi đi theo ngươi, ta đến vì túc chủ xả giận mới được!"

"Tùy ngươi!"

Diệp Thần nhún vai, một mặt biểu lộ không quan trọng.

"Ách ách"

Lý Tước Đức nghe được Âu Thiết Trụ không, Bạch Hổ nói như vậy, dọa đến đặt mông ngồi sập xuống đất, liều mạng lắc đầu thở dài, muốn Bạch Hổ tha hắn một lần.

Nhưng Bạch Hổ làm sao lại quản hắn, lão nhân này ba lật bốn lần vũ nhục túc chủ hắn, loại người này phải chết!

Hư ảnh Thanh Long Bạch Hổ biến mất trong hư không, mà sau khi mệnh cách Bạch Hổ trong cơ thể Âu Thiết Trụ thức tỉnh, cũng giống như biến thành người khác!

Hắn đi thẳng tới trước mặt Lý Tước Đức, nắm lấy cổ áo của hắn một tay đem xách lên.

"Lý lão đầu, ngươi mắng ta coi như xong, nhưng ngươi không nên dùng mẹ ta đến uy hiếp ta!"Âu Thiết Trụ một đôi mắt hổ hung hăng trừng Lý Tước Đức giãy dụa trong hư không.

"Ách ách"

Lý Tước Đức gấp muốn chết, hắn muốn cầu tha đáng tiếc không nói nổi một lời nào.

Âu Thiết Trụ thấy thế nắm vuốt xương cằm Lý Tước Đức, nhẹ nhàng một tách ra!

Răng rắc!

Cái cằm lão đầu trong nháy mắt nối liền, chỉ nghe hắn đau khổ cầu khẩn nói"Đại ngốc không, Âu tiên sinh, ngươi không thể giết ta! Giết ta, ai xem bệnh cho mẫu thân ngươi, ai cho ngươi tiền a!"

"Lão già, ngươi cảm thấy lấy bản sự Thiết Trụ, hắn muốn kiếm tiền khó sao?"Diệp Thần cười lạnh.

Đúng lúc này bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, đám người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam nhân âu phục giày da, mang theo hai tên dáng bộ người bảo tiêu, còn có một món lớn cảnh sát đi theo vào.

"Dừng tay!"

Nam nhân nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sắc mặt âm trầm quát lớn.

"Cảng Thủ?"

Chương 778. Kẻ này không dễ chọc!

Lỗ Đạt nhìn thấy người này không khỏi thầm giật mình, không nghĩ tới vì cứu Lý Tước Đức, Cảng Thủ thế mà đích thân đến!

"Ta lệnh cho ngươi, lập tức thả Lý tiên sinh!"Cảng Thủ chỉ vào Âu Thiết Trụ, nghĩa chính từ nghiêm nói:"Cảng Đảo là vùng đất pháp trị, các ngươi lạm sát kẻ vô tội, muốn khiêu chiến pháp luật Cảng Đảo chúng ta sao?"

"Đi chết!"

Diệp Thần lười nhác nói nhảm, thấy Âu Thiết Trụ nửa ngày không động thủ, dứt khoát cong ngón búng ra!

Sưu!

Một đạo kình khí như viên đạn chính giữa mi tâm Lý Tước Đức!

Lý Tước Đức ngay cả hừ cũng không kịp hừ một tiếng, nghiêng đầu một cái cứ thế mà chết đi!

"Lẽ nào lại như vậy! Ngươi, ngươi là ai?"

Cảng Thủ thấy thế tức điên lên, nhân viên cảnh sát phía sau hắn cũng nhao nhao giơ súng lên nhắm ngay Diệp Thần.

"Ta gọi Diệp Thần! Họ Lý xui khiến người bắt cóc lão bà ta, cho nên hắn đáng chết!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Ngươi, ngươi đây là xem thường luật pháp Cảng Đảo! Người

tới, đem hắn bắt lại!"

Cảng Thủ tức hổn hển, tốt xấu hắn cũng là'Đại tướng nơi biên cương' Lại có thể có người dám không nể mặt hắn, quả thực không thể tha thứ!

"Ai muốn chết liền đến!"Diệp Thần nhìn lướt qua âm thanh lạnh lùng nói.

"Cảng Thủ, người này phi thường lợi hại, đạn chúng ta đối với hắn đều không có tác dụng!"Phi Hổ đội đội trưởng đứng dậy, chủ động đề nghị"Không bằng tìm tới cấp trên đi, có lẽ chỉ có cao thủ nội địa mới có thể chế phục hắn!"

Cảng Thủ nghe xong tức giận sau khi, đành phải lấy điện thoại cầm tay ra gọi một cú điện thoại ra ngoài

Nam bộ chiến khu, bộ tư lệnh.

Tào Viện Triều đang xem văn kiện, đột nhiên tiếp vào Cảng Thủ gọi điện thoại tới cũng thật ngoài dự kiến.

"Cảng Thủ, nghĩ như thế nào gọi điện thoại cho tôi?"Tào Viện Triều cười vang nói.

Bởi vì hải vực Cảng Đảo cũng là chiến khu Tào Viện Triều, bởi vậy hai người không chỉ có quen biết, hơn nữa còn coi là nửa cái bằng hữu!

"Tào tướng quân, Cảng Đảo chúng ta xảy ra chuyện lớn, các người nhất định phải ra tay giúp đỡ mới được!"Cảng Thủ ngữ khí nổi nóng đạo.

"Cái gì?"

Tào Viện Triều sững sờ, lúc này cau mày nói"Chuyện gì, tôi làm sao không nghe nói đâu?"

"Có một người nội địa họ Diệp, giết Lý Tước Đức!"

"Phi Hổ đội bắt hắn cũng không có cách nào, người này ngay cả đạn cũng không sợ!"

"Họ Diệp, còn không sợ đạn?"

Tào Viện Triều nghe được cái họ này, trong lòng hơi hồi hộp một chút, hỏi dò"Người kia có phải là gọi Diệp Thần?"

"Tựa như là, không sai chính là hắn!"

Cảng Thủ nhớ tới bảo tiêu Lý Tước Đức nói qua, người này chính là Diệp Thần, lúc này gật đầu nói"Tào Tướng quân, ông biết hắn?"

"Quả nhiên là tiểu tử này!"

Tào Viện Triều đau cả đầu, cười khổ nói"Tôi xác thực nhận biết Diệp Thần, nhưng hắn không phải người lạm sát kẻ vô tội, trong lúc này có phải là có hiểu lầm gì đó a?"

"Tào tướng quân, nghe lời này của ông chẳng lẽ ngươi muốn bao che kẻ này hay sao?"Cảng Thủ nghe vậy tức giận nói.

"Lời này nói như thế nào!"

Tào Viện Triều nghe xong cũng hỏa, trầm giọng nói"Cảng Thủ, Diệp Thần không phải người bình thường, ông tôi căn bản không động được hắn!"

"Mà lại, Diệp tiểu hữu là cái người ân oán phân minh, Lý Tước Đức không chọc giận hắn, tuyệt sẽ không đưa tới họa sát thân! Cảng Thủ, ông tốt nhất làm rõ ràng đầu đuôi lại định đoạt sau."

"Cái gì?"

Cảng Thủ ngây ngẩn cả người, tiểu tử họ Diệp kia năng lực

lớn như thế?

"Tính toán, tôi vẫn là gọi điện thoại cho hắn đi!"

Tào Viện Triều nói xong cúp điện thoại, hắn cũng không nghĩ sự tình huyên náo quá lớn, chỉ là chuyện giết Lý Tước Đức này liền đã đủ để Diệp Thần uống một bình.

"..."

Nghe âm thanh tút tút trong loa, Cảng Thủ hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, không cam lòng hắn lại đánh mấy điện thoại cho phía trên.

"Cảng Thủ, ông ngàn vạn phải thận trọng, kẻ này không dễ chọc a!"

"Cảng Thủ, đề nghị của tôi là chuyện lớn hóa nhỏ!"

"Nếu như là Diệp Thần không có ý tứ, tôi chỉ sợ không giúp được ông!"

"..."

Liên tiếp đánh mấy cái điện thoại, kết quả thái độ đối phương lạ thường thống nhất, không có bất kỳ người nào nguyện ý quản việc này.

Thẳng đến lúc này Cảng Thủ mới ý thức tới Tào Viện Triều không có lừa hắn, Diệp Thần xác thực không phải người bình thường

"Cảng Thủ, tôi nhìn không bằng gọi trú quân đến, có lẽ còn có thể xích được hắn!"Phi Hổ đội đội trưởng đi tới đề nghị.

"Ngậm miệng!"

Cảng Thủ tức giận trợn nhìn đối phương một chút, trong lòng

tự nhủ người ta là tổng huấn luyện viên chiến khu, trú quân tới làm không tốt còn đem các ngươi đánh một trận đâu!

Phi Hổ đội đội trưởng một mặt mộng bức, đề nghị của mình sai lầm rồi sao?

"Lý Tước Đức, đừng trách ta không giúp ngươi!"

Cảng Thủ nhẹ nhàng thở dài, sửa sang lại một chút tâm tình, mặt mỉm cười một lần nữa đi trở về.

"..."

Đám người thấy thế đều mơ hồ, Lý Tước Đức chết Cảng Thủ thế mà còn cười được?

Lúc này, Diệp Thần đang lắng nghe Âu Thiết Trụ nói chứng bệnh mẫu thân hắn.

"Bác gái hẳn là bị tiệm đống chứng (ALS)!"Sau khi Diệp Thần nghe Âu Thiết Trụ nói xong trầm tư một lát nói.

"Diệp tiên sinh, ngài có thể trị hết bệnh mẹ tôi sao?"Âu Thiết Trụ mừng rỡ không thôi, mặt mũi tràn đầy chờ đợi mà nhìn xem Diệp Thần.

Chương 779. Nhận đại ca!

"Yên tâm đi, Diệp tiên sinh là thần y tỉnh Thiên Nam, khẳng định không có vấn đề!"Bạch Vĩnh Chính mỉm cười đi đi qua, đã đập mông ngựa Diệp Thần, lại mượn cơ hội cùng Âu Thiết Trụ quen thuộc một phần.

"Ông là?"

"Hắn gọi bạch Vĩnh Chính, cậu cũng gọi lão Bạch đi!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói"Người khác có lẽ không có cách nào trị liệu tiệm đống chứng, nhưng tôi có thể!"

"Thật?"

Âu Thiết Trụ kích động đến hốc mắt đỏ lên, một phát bắt thật chặt tay Diệp Thần, run giọng nói

"Diệp tiên sinh, chỉ cần ngài có thể trị hết bệnh mẹ tôi, đời này tôi nhất định làm trâu ngựa cho ngài để báo đáp!"

"Thiết Trụ, cậu cùng tôi không cần khách khí như vậy, gọi tên tôi là được!"

"Tốt, về sau cậu chính là đại ca tôi"Âu Thiết Trụ khóe mắt ướt át, cảm xúc kích động.

"Làm đại ca cậu không có vấn đề, nhưng trước tiên cậu vẫn là đem lỏng tay ra đi!"

Diệp Thần dở khóc dở cười, đổi lại người bình thường bị bàn tay quạt hương bồ của Âu Thiết Trụ bắt lấy, đoán chừng xương tay đều vỡ thành cặn bã.

"Thần ca thật xin lỗi, là tôi thật cao hứng!"

Âu Thiết Trụ lúc này mới ý thức được tay mình nắm lấy Diệp Thần vẫn không buông, hắn lúng túng gãi đầu một cái, úng thanh nói

"Tôi tại trong thôn ngay cả móng trâu đều có thể bóp nát, Thần ca, xương cốt của cậu thật cứng rắn!"

"Ách Thiết Trụ, về sau có thể đừng lấy tôi so sánh với trâu bò?"Diệp Thần nghe xong nhịn không được liếc mắt, quả nhiên là cái ngu ngơ, ngay cả vuốt mông ngựa cũng không biết

"Hắc hắc!"

Âu Thiết Trụ nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hai hàng rõ ràng răng.

Đúng lúc này điện thoại di động Diệp Thần vang lên, xem xét là Tào Viện Triều đánh tới liền nhận nghe điện thoại.

"Chú Tào, làm sao chú có rảnh gọi điện thoại cho tôi?"Diệp Thần cười nói.

"Tiểu tử cậu tại Cảng Đảo ra chuyện lớn như vậy, ngay cả Lý Tước Đức đều bị cậu giết, ta có thể không biết sao?"

Tào Viện Triều thở dài, trầm giọng nói"Diệp Thần, lợi ích cột vào trên Lý Tước Đức không ít người, chính cậu phải coi chừng chút!"

"Tôi biết!"

Diệp Thần thờ ơ nhún vai, thản nhiên nói"Lão đầu kia phái người bắt cóc vợ tôi, tôi có thể tuỳ tiện bỏ qua cho hắn?"

"Còn có loại chuyện này?"

Tào Viện Triều nghe xong bừng tỉnh đại ngộ, khó trách Diệp Thần muốn đại khai sát giới, nguyên lai Lý Tước Đức làm thứ chuyện thất đức này!

"Nếu ai không phục, liền để hắn tới tìm tôi tốt!"Diệp Thần âm thanh lạnh lùng nói.

"Tiểu tử cậu kiềm chế một chút!"

Tào Viện Triều dừng một chút, ngữ khí nghiêm túc nói"Thượng cấp có cái nhiệm vụ tuyệt mật có thể muốn giao cho cậu, cậu chuẩn bị tâm lý thật tốt đi!"

"Nhiệm vụ tuyệt mật?"

Diệp Thần nghe xong ngẩn người, nhưng hắn hướng Tào Viện Triều nghe ngóng chi tiết, đối phương lại nói mình cũng không biết.

"Diệp Thần, cậu vẫn là tranh thủ thời gian trở về đi, thượng cấp khả năng lúc nào cũng có thể sẽ tìm cậu!"Tào Viện Triều nói.

"Tốt a!"

Hai người lại hàn huyên vài câu, Diệp Thần mới cúp điện thoại.

"Diệp tiên sinh."

Lúc này Cảng Thủ đi trở về, cùng lúc trước khác biệt, giờ phút này Cảng Thủ trên mặt từ đầu đến cuối treo mỉm cười

"Không có quấy rầy các người nói chuyện phiếm đi?"

"Không có!"

Diệp Thần mặt không biểu tình, lườm Cảng Thủ một chút âm thanh lạnh lùng nói"Không nghĩ tới ông còn tìm chú Tào, xem ra sẽ

không phải là đến bắt tôi chứ?"

"Hắn dám!"

Âu Thiết Trụ nghe xong lập tức trừng mắt một đôi mắt to như chuông đồng, đằng đằng sát khí nhìn xem Cảng Thủ, phẫn nộ quát

"Các ngươi ai dám bắt Thần ca, ta liền vặn rơi đầu của hắn!"

"Tiên sinh, đừng xúc động, tôi không nói muốn bắt Diệp tiên sinh."

Cảng Thủ trong lòng biệt khuất a, nhưng vừa nghĩ tới thái độ những người phía trên kia, hắn chỉ có thể kiềm nén lửa giận nói"Chuyện này quá phức tạp đi, Diệp tiên sinh trước tiên có thể về nội địa, nếu có cần chúng tôi sẽ liên lạc lại cậu!"

"Tốt, vậy tôi đi trước!"

Diệp Thần cũng không làm phiền, nói xong mang theo đám người trực tiếp rời đi biệt thự Lý gia, nhân viên cảnh sát ven đường cũng chỉ có thể đưa mắt nhìn Diệp Thần rời đi.

"Diệp tiên sinh vạn tuế!"

Lý Thiều Quang rất là kích động, giơ cao cánh tay mấy trăm tên tiểu đệ cùng kêu lên hô to!

Trong ngày thường lưu manh nhìn thấy cảnh sát tựa như chuột thấy mèo. Nhưng hôm nay bọn họ lại dám ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra biệt thự, còn không có cảnh sát dám cản bọn họ!

Ra xã hội hỗn, chọn đúng đại ca quá trọng yếu.....

Trên đường về nhà Diệp Thần nhận được điện thoại Viên Vũ.

"Thần ca, nghe nói có người trói lại chị dâu? Cậu ở đâu, chúng tôi lập tức tới!"

"Không cần, sự tình tôi đều giải quyết! Các cậu về trước Ninh Châu đi, tôi mang người trở về giới thiệu cho các cậu nhận biết!"Diệp Thần cười nói.

"Ngọa tào!"

Viên Vũ nghe xong hoảng sợ nói"Thần ca cậu thực ngưu bức, nhanh như vậy đã cua được cô nàng Cảng Đảo, dáng dấp đúng giờ sao?"

"Em gái ngươi!"

Diệp Thần nghe xong tức giận nói"Ai nói tôi tán gái, là nam!"

"Oa! Cảng Đảo quả nhiên đủ mở ra, lão Diệp cậu cũng là ăn mặn vốn không kị a!"Điện thoại đầu kia truyền đến tiếng gào khoa trương của Văn Tinh

Chương 780. Chó đất hung hãn!

"Thảo!"

Diệp Thần mắng một câu, lập tức cúp điện thoại.

Rất nhanh, tin tức Lý Tước Đức bị giết liền truyền khắp xã hội thượng lưu Cảng Đảo.

Sau khi mọi người chấn kinh qua đi, đều rất hiếu kì bối cảnh Diệp Thần, vì cái gì hắn giết Lý gia giàu nhất còn có thể toàn thân trở ra?

Lưu Cẩu biết được tin tức này càng là dọa đến hồn phi phách tán!

Hắn tranh thủ thời gian liên hệ tộc trưởng hai đại gia tộc khác, cuối cùng ba người hẹn nhau cùng đi khách sạn, hi vọng còn có cơ hội mất bò mới lo làm chuồng.....

Khách sạn Shangrila, phòng tổng thống.

Diệp Thần trở về mới vừa vào cửa, cảnh tượng trước mắt không khỏi làm hắn ngây ngẩn cả người!

Chỉ thấy Lưu Cẩu cùng Lý Huy quỳ gối phòng khách run lẩy bẩy, mà tại bên cạnh hai người một phú hào khác ngã vào trong vũng máu, đã sớm đoạn khí.

Nhị Cẩu Tử La Cực Thần miệng đầy máu tươi, đang ngồi ở trên ghế sa lon liếm liếm lấy vuốt chó mình!

"Lão La, xảy ra chuyện gì?"Diệp Thần nhíu mày đi tới.

"Tên vương bát đản này gọi ta chó đất, bị ta cắn chết!"

La Cực Thần ngẩng đầu nhìn là Diệp Thần, duỗi ra tay chó chỉ chỉ lão đầu chết đi.

Nguyên lai vừa rồi Tam lão đầu tìm đến Tô Tuyết Di, muốn đi con đường phu nhân Diệp Thần, kết quả sau khi lão đầu đã chết nhìn thấy La Cực Thần, nói chỉ là câu

"Khách sạn 6 sao lại có chó đất chui đâu ra?"

Vừa dứt lời, liền bị La Cực Thần chomột trảo chó chụp chết.....

"Diệp tiên sinh, cứu mạng a!"

Lưu Cẩu thấy Diệp Thần trở về, phảng phất người chết chìm bắt được cây cỏ cứu mạng, tranh thủ thời gian cầu xin tha thứ

"Chúng tôi nguyện ý thần phục Diệp tiên sinh, van cầu ngài tha chúng tôi đi!"

"Tôi lại không nói muốn giết các người!"

Diệp Thần nhún vai, nói"Về sau chiếu cố công ty vợ tôi nhiều là được!"

"Nhất định, nhất định!"

Lưu Cẩu liên tục gật đầu, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ liếc mắt La Cực Thần.

Hắn thề sống cả một đời, chưa từng thấy chó biết nói chuyện còn có thể giết người!

"Các người đi trước đi, chờ thêm mấy ngày công ty vợ tôi mới

chọn tốt địa điểm, các người đến cổ động một chút là được!"Diệp Thần nói xong khoát khoát tay, ra hiệu Lưu Cẩu bọn họ rời đi.

Lưu Cẩu ước gì sớm một chút rời đi nơi này, nghe được Diệp Thần nói như vậy mau từ trên mặt đất đứng dậy, giống như đào mệnh hướng ngoài cửa chạy tới.....

"Khoan đã!"

Lưu Cẩu cùng Lý Huy vừa tới cổng, sau lưng liền truyền đến thanh âm Diệp Thần"Đem thi thể lão đầu mang đi!"

"....."

Cũng may hai người đều mang theo bảo tiêu, rất nhanh liền đem thi thể đồng bạn dìu ra ngoài.

"Thần ca cậu thật lợi hại, chó đều bị cậu giáo huấn biết nói tiếng người!"

Âu Thiết Trụ thích chó, thấy chó đen nhỏ biết nói tiếng người không khỏi vui vẻ, sải bước đi đến trước mặt La Cực Thần cầm lên gáy nó, lơ lửng giữa không trung có chút hăng hái chọc chó.

"Cẩu tử, nói buổi sáng tốt lành!"

"Muốn chết!"

La Cực Thần giận tím mặt, người khác gọi hắn chó đều không được, gia hỏa này thế mà còn coi hắn là thành vẹt, nói cái rắm buổi sáng tốt lành lặc!

Hắn tức hổn hển quơ vuốt chó, hung hăng nện ở trên cổ tay Âu Thiết Trụ, ý đồ đem đập nát xương cổ tay đối phương.

"Ngao ngao!"

Kết quả một giây sau, La Cực Thần đau đến phát ra tiếng chó

sủa!

Bởi vì Âu Thiết Trụ da dày thịt béo, La Cực Thần kém chút đem vuốt chó của mình vỗ gảy, hắn lúc này mới ý thức được ngốc to con trước mắt tuyệt không phải người bình thường"Lão La, quên giới thiệu cho ngươi, hắn gọi Thiết Trụ, kí chủ Bạch Hổ mệnh cách!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"....."

La Cực Thần nghe xong trừng lớn mắt chó, khó trách vừa rồi công kích nhận phản phệ, nguyên lai khờ hàng này là kí chủ Bạch Hổ!

Thanh Long Bạch Hổ, Chu Tước Huyền Vũ!

Trong Tứ Đại Thần Thú, Bạch Hổ lực phòng ngự tối cao, càng là có truyền ngôn xưng phòng ngự Bạch Hổ không có sơ hở, có thể xưng hoàn mỹ!

"Chậc chậc, chó con rất hung mà!"

Âu Thiết Trụ nói xong, duỗi ra hai cây cà rốt phẩm chất ngón tay, cưỡng ép đẩy vào miệng chó La Cực Thần nhìn một chút.

"Chó này quá không thuần, bên trong miệng đều không có vị phân!"Âu Thiết Trụ như chuyên gia đồng dạng bình luận.

"Ngươi, ngươi nói ai đớp cứt!"

La Cực Thần kém chút tức hộc máu, cẩu tử thuần không thuần chẳng lẽ còn muốn nhìn nó có ăn phân hay không sao?

Nhưng La Cực Thần ngữ khí rõ ràng mềm nhũn rất nhiều, ai bảo đối phương là Bạch Hổ đâu, tuỳ tiện không dám trêu chọc a!

"Lão công!"

Đúng lúc này cửa phòng ngủ đẩy ra, Tô Tuyết Di từ bên trong đi ra, nhìn nàng thụy nhãn mông lung dáng vẻ tựa như là vừa tỉnh ngủ.

"Nàng dâu, em đã tỉnh!"

"Ô ô, lão công em coi là sẽ không còn được gặp lại anh....."

Tô Tuyết Di trở về từ cõi chết, lúc này trong mắt chỉ có Diệp Thần, nức nở một đầu nhào vào trong ngực hắn nhỏ giọng khóc thút thít.

"Đừng sợ, người xấu đều bị bắt, về sau em tại Cảng Đảo an tâm phát triển đi!"Diệp Thần nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Tô Tuyết Di an ủi.

Qua một hồi lâu, Tô Tuyết Di cuối cùng thong thả lại sức, khi nàng nhìn thấy Âu Thiết Trụ như tháp sắt lúc giật nảy mình, người này tốt tráng a!

Chương 781. Tiêu Quang Minh thỉnh cầu!

Diệp Thần thấy thế làm giới thiệu bọn họ với nhau.

"Chị dâu, mẹ tôi gọi tôi Trụ Tử, chị dâu cũng gọi tôi Trụ Tử là được!"Âu Thiết Trụ nhếch miệng cười một tiếng úng thanh nói.

"Trụ Tử, xin chào."

Tô Tuyết Di biết Âu Thiết Trụ là bằng hữu Diệp Thần, trên mặt lộ ra mỉm cười mê người.

"Thiết Trụ, cậu trước cùng tôi về Ninh Châu, chờ rôi đưa chị dâu cậu về nhà, sau đó tôi cùng cậu về nhà, giúp mẹ cậu chữa bệnh!"Diệp Thần nói.

"Tốt, tôi đều nghe Thần ca an bài!"Âu Thiết Trụ chất phác nhẹ gật đầu.

"Lão Bạch, ông cũng chuẩn bị một chút, trước tiên đem địa bàn Tưởng gia tiếp quản, tôi nghĩ Lý Thiều Quang cũng không dám nói cái gì!"

"Vâng, Diệp tiên sinh!"

Đám người hàn huyên một trận, Diệp Thần lại để cho Lỗ Đạt lui phòng, sau đó mới mang bọn người Tô Tuyết Di rời khác sạn.

Hai giờ sau, bọn người Diệp Thần về tới Ninh Châu.

Trùng hợp Lan Trần gọi điện thoại tới, nói hắn an bài bữa tiệc, để Diệp Thần qua ăn cơm.

"Thần ca, Văn Tinh nói cậu tìm 'Bạn trai', có phải thật vậy hay không?"Lan Trần trừng lớn mắt hỏi, không nghĩ tới Thần ca ăn sạch nam nữ?

"Thảo!"

Diệp Thần nghe xong nhịn không được mắng"Cậu để hắn chuẩn bị kỹ càng dầu hồng hoa!"

Văn Tinh đầu kia điện thoại ở một bên nghe lén, nghe được Diệp Thần để hắn chuẩn bị dầu hồng hoa, dọa đến xiết chặt hoa cúc, lớn tiếng nói"Lão Diệp, cậu chớ làm loạn a, tôi giỏi khoản đó!"

"Cậu chờ đó cho tôi!"

Diệp Thần cũng lười nói nhảm, quay đầu mắt nhìn Âu Thiết Trụ nói"Lan Trần, làm một cỗ xe lớn tới, tiễn tôi về nhà đi!"

"Xe lớn?"

"Ân, tranh thủ thời gian, tôi phát vị trí cho cậu!"

"Lập tức tới!"

Cúp điện thoại Diệp Thần nhìn xem xe taxi đi đầy đường không khỏi cười khổ, về sau Kim Cương đi ra ngoài có bạn, hai người này cùng một chỗ quay đầu tuyệt đối trăm phần trăm!

Rất nhanh, một chiếc Hummer màu đen nhánh gào thét mà tới.

Lan Trần tự mình lái xe đuổi tới chỗ Diệp Thần, khi hắn nhìn thấy Âu Thiết Trụ cường tráng giống như núi nhỏ, không khỏi mở to hai mắt nhìn, lẩm bẩm nói

"Thần ca, cái này, đây chính là Văn Tinh nói"

"Thảo! Cậu đừng nghe hắn nói lung tung, tranh thủ thời gian tiễn tôi về nhà!"Diệp Thần tức giận trợn nhìn Lan Trần một chút.

"..."

Lan Trần xấu hổ cười một tiếng, thành thành thật thật trở lại ghế lái, rất nhanh liền đem Diệp Thần đưa về nhà.

Sau khi Diệp Thần về nhà chuyện thứ nhất, chính là chạy đến đằng sau trong sân, tìm cái địa phương đem viên bàn đào kia chôn xuống.

Nếu như cái đồ chơi này có thể sống sót tại Nhân giới, vậy liền kiếm bộn rồi!

"Thần ca, cậu là đang trồng cây sao?"Lan Trần thấy cảnh này, mặt mũi tràn đầy tò mò hỏi.

"Ân, cây đào!"

Diệp Thần nhún vai, nếu như thực sự loại không sống, mình lại đem nó móc ra luyện hóa hết tính toán!

"Thần ca thích ăn quả đào sao, lúc nào tôi để cho người ta mua một vườn viên, có rảnh tôi đi hái quả đào ăn!"Lan Trần cười nói.

"Đi thôi, cậu không phải an bài bữa tiệc sao, vừa vặn tôi có chút đói bụng!"

Diệp Thần phủi tay, trước khi đi đem bạch hồ từ bên trong nhẫn trữ vật phóng ra, nói"Tiểu Bạch, về sau hột đào này liền giao cho ngươi trông giữ, tuyệt đối đừng ra chuyện!"

"Anh anh!"

Bạch hồ lắc lắc cái đuôi, hướng về phía Diệp Thần thẳng gật đầu.

Làm xong đây hết thảy Diệp Thần mới rời khỏi biệt thự, ngồi xe Hummer mau chóng đuổi theo hướng tiệm cơm

Trên đường Diệp Thần lại nhận được điện thoại Tiêu Quang Minh, điều này cũng làm cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn!

"Tiêu bộ trưởng, ngài làm sao có thời gian gọi điện thoại cho tôi?"Diệp Thần cười nói.

"Diệp tiểu hữu, có chuyện gì nghĩ xin cậu giúp một tay!"Tiêu Quang Minh nói ngay vào điểm chính"Lần trước không phải cậu đáp ứng đi viện y học Thiên Nam dạy học sao, suy tính được thế nào?"

"Việc này tôi kém chút đều quên!"

"Ai, ta cũng biết cậu bề bộn nhiều việc! Nhưng lần này ta muốn cậu giúp bận bịu không phải đi làm lão sư, mà là đi làm Phó viện trưởng Học Viện Trung Y!"

"Cái đồ chơi gì, Phó viện trưởng?"

Diệp Thần nghe xong không khỏi ngạc nhiên, hiện tại Trung y khan hiếm nhân tài như thế sao, Tiêu Quang Minh thế mà để cho mình đi làm Phó viện trưởng!

"Không sai, mà lại cậu làm cái Phó viện trưởng này, cũng có thể giúp Tần giáo sư rửa sạch hiềm nghi!"

"Cái gì, sư tỷ tôi thế nào?"Diệp Thần nghe xong lập tức nhíu mày, nghe ngữ khí Tiêu Quang Minh sư tỷ là người hiềm nghi?

"Cậu còn không biết việc này a?"

Tiêu Quang Minh kinh ngạc qua đi, xác nhận Diệp Thần vẫn chưa hay biết gì, mới đưa chuyện vì cái gì để hắn đi làm Phó viện trưởng giải thích một phen.

Nguyên lai, ngay tại mấy ngày gần đây chỗ lớp Tần Mặc Diêu tổ chức một lần rút máu, nhưng ngay ngày thứ hai rút máu liền có

học sinh mất tích bí ẩn!

Cho đến tận này đã vượt qua 72 Giờ, phụ thân học sinh đã nháo đến trường học tới, forum trường học bên trên cũng là lời qua tiếng lại.

Có người nói học sinh mất tích là máu gấu trúc, cuối cùng bị người thần bí mang đi.

Còn có người nói, Tần Mặc Diêu đánh bạc thiếu nợ, không có cách nào chỉ có thể cấu kết tổ chức buôn bán nội tạng người, dùng nội tạng trong cơ thể sống học sinh hoàn lại nợ nần, tóm lại các loại lời đồn bay đầy trời, Tần Mặc Diêu bởi vậy cũng bị cảnh sát nơi đó mang đi

Chương 782. Trường Sinh Hội!

"Thảo!"

Diệp Thần nghe xong lập tức lên cơn giận dữ, cắn răng nói"Tiêu bộ trưởng, sư tỷ tôi hiện tại thế nào?"

"Còn đang ở cục cảnh sát tỉnh thành đây, có người đi nộp tiền bảo lãnh nàng, đừng có gấp!"Tiêu Quang Minh hảo tâm khuyên lơn.

"Tôi có thể không vội sao?"

"Tiêu bộ trưởng, ông tìm ta làm cái Phó viện trưởng này, có phải là ông biết nội tình gì hay không?"Diệp Thần trầm giọng hỏi.

Điện thoại đầu kia một trận trầm mặc, một lát sau mới nghe được Tiêu Quang Minh thở dài nói

"Đúng!"

"Diệp tiểu hữu cậu đoán được không sai, kỳ thật không chỉ là Học Viện Trung Y, cả nước trên dưới thật nhiều trường học đều phát sinh những chuyện tương tự!"

"Vương bát đản!"

Diệp Thần nghe xong tức giận đến chửi ầm lên"Đừng để tôi phát hiện là ai làm, người khác tôi không xen vào, nhưng hại sư tôi ta cõng nồi tuyệt đối không được!"

"Diệp tiểu hữu, cậu đồng ý?"

"Tiêu bộ trưởng, tối nay tôi liên hệ ông đi!"

"Tốt, chờ tin tức cậu"

Tiêu Quang Minh cúp điện thoại, vuốt vuốt huyệt Thái Dương ê ẩm sưng, thở dài một tiếng lẩm bẩm

"Diệp Thần cậu đừng trách ta, vì đại cục chỉ có thể đem ngươi liên luỵ vào....."

"Thần ca, xảy ra chuyện gì?"

Lan Trần một mực nghe Diệp Thần gọi điện thoại, nhịn không được hiếu kì hỏi.

"Có người muốn hại Thất sư tỷ tôi"Diệp Thần sắc mặt âm trầm, trong mắt lóe ra một vòng băng lãnh hàn mang.

"Ai sao mà to gan như vậy, dám hại Tần tỷ?"

"Thần ca, cậu nói cho tôi là ai, tôi giúp cậu đi thu thập hắn!"

Âu Thiết Trụ từ khi thức tỉnh Bạch Hổ huyết mạch, tựa hồ trở nên khát máu, trước đó còn động một chút lại nói 'Mẹ ta không cho đánh nhau' , hiện tại há mồm liền muốn thu thập người ta

"Hắn là..... Là Hội Trường Sinh!"

Diệp Thần tỉnh táo lại tỉ mỉ nghĩ lại, ngoại trừ Hội Trường Sinh cũng không có người nào.

Hắn lúc này lấy điện thoại cầm tay ra đánh qua cho Liêu Tú Liên, rất nhanh nhẹn đầu kia truyền tới một thanh âm già nua

"Diệp tiên sinh, cậu tìm ta có việc?"

"Ít giả ngu cho tôi!"

Diệp Thần tức giận nói"Bà nói thật với tôi, Hội Trường Sinh không phải ở trường học kiếm chuyện?"

"Cái này....."

"Lão thái bà, nếu là bà dám gạt tôi, tôi cam đoan và sống không quá đêm nay!"Diệp Thần nghe đối phương do dự lập tức cảnh cáo nói.

"Ha ha."

Liêu Tú Liên nghe nói như thế cười khổ một tiếng"Diệp Thần, cậu giết con trai ta, cháu trai ta, cậu cảm thấy lão thân sẽ còn sợ chết sao?"

"Bớt nói nhảm, bà đến cùng nói hay không?"Diệp Thần cau mày nói.

"Không sai, Hội Trường Sinh sợ một mực bắt cóc sẽ khiến Hoa Hạ cảnh sát chú ý, cho nên đổi loại sách lược!"

Liêu Tú Liên trầm mặc sau một lúc thở dài nói"Nói cho cậu biết cũng vô ích, người kia đã đến kỳ độ kiếp mấu chốt, trừ phi cậu có thể tìm tới Bạch Hổ, Tứ Tượng tề tụ mới có thể giết hắn!"

"Bạch Hổ ngay tại bên cạnh tôi!"Diệp Thần cười lạnh.

"Coi là thật?"

Liêu Tú Liên nghe xong ngữ khí trong nháy mắt kích động lên, vội vàng nói"Diệp tiên sinh, cậu còn nhớ rõ đã đáp ứng lão thân cái gì sao?"

"Chờ tôi làm xong việc, bà dẫn tôi đi Chung Nam sơn đi!"Diệp Thần nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

"Thần ca, chúng ta còn đi ăn cơm sao?"Lan Trần quay đầu hỏi.

Diệp Thần gật gật đầu, hắn cũng nghe được Âu Thiết Trụ ở chỗ ngồi phía sau bụng kêu to mấy tiếng

Chỉ chốc lát Lan Trần đem lái xe đến khu lão thành, một đầu ngõ hẻm hơi có vẻ rách rưới, sau khi xuống xe đem Diệp Thần dẫn tới một tiểu điếm tên là 'Thành nam quà vặt'.

Tiểu điếm tựa như khu lão thành, hơi có vẻ cổ xưa, bên trong bàn ghế hay là dùng từ mấy chục năm trước, xem xét chính là tiệm cũ.

"Lão Lan, loại địa phương này cậu cũng có thể tìm tới?"Diệp Thần giật mình nhìn xem Lan Trần.

"Hắc hắc, tôi chuẩn bị tìm món ăn ngon ở Thiên Nam, sau đó tại Ninh Châu mở một quán đồ ăn, bán tất cả đều là mỹ thực có tính đại biểu Thiên Nam, cho nên liền phái người bốn phía tìm kiếm, tiệm lẩu dê tạp này không tệ, Thần ca các cậu một hồi thử một chút!"Lan Trần nhếch miệng cười nói.

"Tôi tại bên ngoài đều nghe được mùi thơm thịt dê!"

Âu Thiết Trụ nghe xong hai chữ 'Dê tạp', ừng ực nuốt xuống một miệng lớn nước bọt

Mấy người đi vào trong tiệm, phát hiện ngoại trừ Viên Vũ cùng Văn Tinh ra, ngoài ra còn có một bàn trung niên nam nữ đang có nói có cười, mở ra trò đùa cơm chó tiết mục ngắn.

Viên Vũ bàn kia bày biện một nồi lẩu lớn nóng hôi hổi, trong toàn bộ tiệm phiêu đãng một cỗ mùi thơm sữa thịt dê.

"Thần ca!"

"Diệp Thần, cậu lại không đến tôi liền không nhịn được muốn bắt đầu ăn!"

Viên Vũ bọn họ nhìn thấy Diệp Thần lên tiếng chào, lập tức đều đem ánh mắt như ngừng lại trên thân Âu Thiết Trụ cường tráng giống như núi nhỏ.

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, làm giới thiệu cho hai bên, Âu Thiết Trụ cùng mọi người cũng rất nhanh quen thuộc.

"Lão bản, lên Mao Đài!"Sau khi Lan Trần ngồi xuống vung tay lên hô.

"Không có ý tứ, bản điếm không có rượu cao cấp như vậy!"Lão bản là một nam tử trung niên nhìn trung thực, đi tới cười làm lành nói với Lan Trần.

"Vậy cửa hàng các ông có rượu gì?"

"Hồng tinh nhị oa đầu, ngài thấy có được không?"

Chương 783. Gian phu dâm phụ!

"Loại rượu này có thể uống sao?"

Lan Trần cau mày, hắn còn không có uống qua rượu giá rẻ, đang lúc hắn chuẩn bị đứng dậy đi ghế sau xe lấy rượu, Diệp Thần lại đem hắn đè xuống, cười nói

"Có gì xài nấy đi, Lão Lan, cậu uống qua liền biết, rượu này không tệ!"

"Tốt a, Thần ca nói không tệ khẳng định không tệ!"

Lan Trần xấu hổ cười một tiếng, trong tiệm quý nhất rượu xái mới 25 Khối, không tệ hắn là giá cả đi?

Rất nhanh, dê tạp quen trong nồi thơm ngào ngạt, dê tạp hầm củ cải, bên cạnh còn có một số đồ ăn đi kèm như thịt dê, rau xanh, đậu hũ.

"Thiết Trụ, ăn đi!"

Diệp Thần thấy Âu Thiết Trụ không nháy mắt nhìn chằm chằm nồi lẩu muốn cười phá lên, nhìn con hàng này sức ăn cũng không nhỏ .

Quả nhiên, Âu Thiết Trụ tựa hồ căn bản không sợ bỏng, dê tạp nóng hầm hập trực tiếp bị hắn đưa vào bên trong miệng, ừng ực một tiếng liền nuốt vào trong bụng, Diệp Thần hoài nghi hắn ngay cả nhai đều không có nhai!

Một nồi dê tạp năm cân, trong chớp mắt liền bị Âu Thiết Trụ

phong quyển tàn vân xử lý, Lan Trần bọn người vừa nếm một miếng, lại nghĩ đi vớt dê tạp ăn mới phát hiện, đáy nồi cái gì cũng mất

"Ngọa tào! Trụ tử cậu cũng quá tham ăn, tốt xấu cho huynh đệ lưu mấy khối a!"Văn Tinh đứng dậy nhìn xem nước canh sôi trào dở khóc dở cười.

"Có phải tôi ăn nhiều lắm?"

Âu Thiết Trụ mặt mo đỏ ửng, gãi đầu một cái mặt mũi tràn đầy xấu hổ.

"Lão bản, lại đến mười cân dê tạp!"

Lan Trần lúc này học thông minh, dứt khoát một lần điểm mười cân dê tạp, tốt như vậy xấu mình cũng có thể ăn nhiều vài miếng.

"Thiết Trụ, mười cân đủ chưa?"Diệp Thần cười nói.

"Đủ, kỳ thật tôi cũng không phải đặc biệt có thể ăn, mười cân hẳn là đủ!"

""

"Lão bản, lại đến mười cân dê tạp!"

Viên Vũ nghe xong tranh thủ thời gian lại điểm mười cân dê tạp, bằng không hắn đêm nay liền muốn đói bụng!

Mấy người vừa ăn vừa uống vô cùng náo nhiệt, Văn Tinh cùng Viên Vũ biết được không sử dụng chân khí, Âu Thiết Trụ có thể cùng Diệp Thần bất phân thắng bại, lúc này biểu thị ăn cơm muốn tìm Âu Thiết Trụ luận bàn!

"Thần ca, cậu thật xử lý Lý Tước Đức?"

Lan Trần nhấp miệng rượu xái, tán dương"Rượu này mùi vị không tệ, rất có kình!"

"Làm sao, Lan gia các cậu có làm ăn tới lui với hắn?"Diệp Thần nhẹ gật đầu.

"Cha tôi nói người này là cái phần tử ăn ý, cùng hắn làm ăn dễ dàng tìm mắng, nên không có cùng hắn hợp tác!"Lan Trần lắc đầu nói.

"Ân, chú Lan rất biết nhìn xa trông rộng!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

Khu chung cư Lý Tước Đức làm ra, đến nay mỗi lần nhấc lên chuyện đó các chủ mua phòng đền mắng không thôi!

"Diệp Thần!"

Đúng lúc này, cổng đột nhiên truyền đến một tiếng gầm thét

"Ai hô to gọi nhỏ, muốn ăn đòn đi!"

Đám người tìm theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy La Cực Thần vung lấy cái đuôi chó, rất là vui vẻ chạy tới.

"A, lão La sao ngươi lại tới đây?"Diệp Thần sững sờ.

"Nói nhảm!"

La Cực Thần ngồi xổm trên mặt đất, hướng về phía Diệp Thần nhe răng nói"Ngươi đem lão phu nhốt ở trong xe, mình chạy tới ăn cái gì, quá mức!"

"Nói lời vô dụng làm gì!"

"Lão La, đến uống một chén!"

Văn Tinh bưng lên nhị oa đầu (rượu xái), cũng mặc kệ La Cực

Thần có muốn hay không uống, cạy mở miệng chó hắn trực tiếp đổ vào.

"Khụ khụ!"

La Cực Thần bị sặc đến thẳng ho khan, Văn Tinh thấy thế không khỏi phình bụng cười to.

Một thiếu phụ phong vận bàn bên chú ý tới tình huống bên này, tranh thủ thời gian nói với đồng bọn"Trương Khoa, con chó này thế mà đang uống rượu, nó, nó còn có thể nói chuyện!"

"Hắc hắc, Tiểu Lệ em uống nhiều!"

Nam nhân ngồi cùng bàn sắc mị mị mà nhìn xem gương mặt trắng nõn thiếu phụ, phun mùi rượu nói với thiếu phụ"Chờ ca uống tốt chúng ta đi khách sạn, xâm nhập nghiên cứu thảo luận một chút vấn đề chó có thể nói chuyện, được không?"

"Chán ghét! Trương Khoa, anh khi dễ người!"Thiếu phụ mị nhãn ngậm xuân, nũng nịu nói với nam nhân.

"Ha ha ha!"

Nam nhân đắc ý đem nữ nhân kéo vào trong ngực, duỗi ra bàn tay heo ăn mặn không chút kiêng kỵ sờ soạng một cái tại ngực nữ nhân, người ngồi cùng bàn thấy thế cũng coi như không thấy được, bởi vì mọi người đều biết tTểu Lệ là tình nhân Trương Khoa

"Phi! Gian phu dâm phụ, chẳng biết xấu hổ!"

La Cực Thần thấy cảnh này nhịn không được gắt một cái.

"Hỗn đản, ai nói!"

Nam nhân nghe được câu này giận tím mặt, ba vỗ bàn một cái đứng người lên, hung tợn trừng mắt bàn Diệp Thần.

Đồng bọn hắn cũng nhao nhao đứng dậy, trong đó một nam trung niên người mặc áo khoác da càng là quơ lấy bình rượu trên bàn, chỉ vào bọn người Diệp Thần cả giận nói

"Dám mắng Trương Khoa, đám tiểu tử các ngươi chán sống đi!"

Lão bản gặp muốn đánh nhau, vội vàng chạy tới cười làm lành nói"Đại ca, giảm nhiệt! Tất cả mọi người uống rượu, nếu không coi như xong đi, rượu ở bàn mấy vị tôi mời được không?"

"Lăn mẹ ngươi đi!"

Nam nhân áo khoác da đưa tay một bàn tay quất vào trên mặt lão bản, phẫn nộ quát"Không muốn một thân tung tóe máu liền lăn xa một chút, nơi này đến phiên ngươi nói chuyện sao?"

Chương 784. Trương Khoa!

Lão bản bị đánh mặc dù tức giận, nhưng làm ăn hòa khí sinh hắn cũng chỉ có thể cố nén tức giận.

Càng làm cho hắn kiêng kị chính là, gọi Trương Khoa kia chính là khoa trưởng Cục Công Thương, vừa vặn quản một mảnh này của bọn họ, thật sự là không thể trêu vào a!

"Trương Khoa, ngài nhìn ngài đánh cũng đánh, nếu không coi như xong đi?"Lão bản chỉ có thể nhìn hướng Trương Khoa cầu khẩn nói.

"Hừ! La lão tứ, tiệm này của lão có còn muốn mở hay không, chớ xen vào việc của người khác!"Trương Khoa hung hăng trừng lão bản một chút uy hiếp nói.

"Cái này"

Lão bản không cách nào, ‘quan huyện không bằng hiện quản’, Trương Khoa một câu liền có thể quyết định sinh tử tiểu điếm hắn, phải làm sao mới ổn đây?

"Lão bản, chuyện này ông chớ để ý!"

Diệp Thần thật sự là nhìn không được, để đũa xuống lạnh lùng nhìn xem Trương Khoa"Cho ngươi ba giây đồng hồ lập tức biến mất tại trước mắt ta!"

"Ai nha, tiểu tử ngươi rất ngưu bức thôi, hôm nay ta không thể không phế bỏ ngươi!"Nam nhân áo khoác da quơ lấy chai rượu trong tay, bỗng nhiên đập tới đỉnh đầu hướng Diệp Thần.

"Muốn ăn đòn!"

Âu Thiết Trụ cọ đến đứng người lên, vốn cũng không cửa hàng dê tạp, lộ ra càng thêm nhỏ hẹp!

"Ngươi ngươi ngươi, ngươi muốn làm gì?"

Nam áo khoác da dọa kêu to một tiếng, nhìn xem thân thể Âu Thiết Trụ giống như núi nhỏ, bình rượu cũng đứng tại giữa không trung.

"Thần ca nói, để các ngươi lăn!"

Âu Thiết Trụ trừng mắt to như chuông đồng, úng thanh nói"Lại không lăn ta bẻ gãy cổ của các ngươi!"

"Trương Khoa, em thật là sợ a!"

Thiếu phụ ngoài miệng nói như vậy, một đôi ánh mắt quyến rũ lại vừa đi vừa về tảo động trên thân thể rắn chắc Âu Thiết Trụ, giống như máy chụp ct bệnh viện.

"Lẽ nào lại như vậy!"

Trương Khoa trên mặt không nhịn được, lại muốn trang bức tại trước mặt thiếu phụ, lúc này chỉ vào Âu Thiết Trụ phẫn nộ quát"Tiểu tử, có tin ta một điện thoại liền cho ngươi đi trong ngục giam ngồi xổm hay không!"

"Ta không tin!"

"Thảo!"

Trương Khoa tức trứng nhức cả trứng, con hàng này là ngu ngơ đi, thế mà nói thẳng không tin?

"Thiết Trụ, đem bọn chúng ném ra, đừng quấy rầy chúng ta uống rượu!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Tốt, Thần ca!"

Âu Thiết Trụ nói xong giống xách gà con, đem nam nhân áo khoác da còn có Trương Khoa xách trên tay, đi tới cửa giống ném túi rác đồng dạng đem bọn họ ném ra trong tiệm.

Những người khác thấy thế tự biết không thể trêu vào, không đợi Âu Thiết Trụ động thủ, tranh thủ thời gian như ong vỡ tổ đều chạy!

"Loại gian phu dâm phụ này, tại Linh Giới đã bị xử tử!"La Cực Thần không biết từ chỗ nào điêu đến một khối xương dê, một bên gặm một bên nói.

"Ngậm miệng, đều là ngươi gây ra!"

Diệp Thần trừng La Cực Thần một chút, nếu không phải con hàng này nói tiếng người, lấy ở đâu những phiền toái này.

"Hỗn đản, các ngươi chờ đó cho ta!"

Trương Khoa tại bên ngoài tiểu điếm lớn tiếng gầm thét lên.

"Muốn chết!"

Âu Thiết Trụ nghe được đối phương còn dám mở miệng uy hiếp, chuẩn bị ra ngoài sau đó giáo huấn một chút gia hỏa này.

"Thiết Trụ, đến ăn cái gì đi, đừng quản đám ngu xuẩn kia!"

"Tốt Thần ca!"

Âu Thiết Trụ lúc này mới coi như thôi, ngồi trở lại vị trí của mình tiếp tục 'Phong quyển tàn vân'

"Khách nhân, các cậu gặp rắc rối!"

Lão bản lúc này đi tới, mặt mũi tràn đầy mướp đắng nói"Các cậu có chỗ không biết, Trương Khoa kia không chỉ có mình là người bên trong thể chế, em họ hắn vẫn là sở trưởng đồn công an,

các cậu không muốn rước họa vào thân liền đi nhanh lên đi!"

"Sở trưởng?"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói"Lão bản yên tâm, sở trưởng tới tôi cũng không sợ!"

"Ai!"

Lão bản thở dài, nếu Diệp Thần không lĩnh tình vậy liền không có biện pháp.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Diệp Thần bọn họ cơm nước no nê cũng chuẩn bị rời đi tiệm dê tạp.

Nhưng vào lúc này Trương Khoa mang theo mấy cảnh sát, khí thế hung hăng chạy tới, nhìn thấy Diệp Thần ra Trương Khoa chỉ một ngón tay, cả giận nói"Chính là đám người này, em họ mau đem bọn họ xích lại, trực tiếp đưa trại tạm giam!"

"Chính là các ngươi đánh anh họ ta?"

Em họ Trương Khoa lườm bọn người Diệp Thần một chút, khi hắn nhìn thấy Âu Thiết Trụ trong nháy mắt cũng ngẩn người, đây là người vẫn là trâu nước a!

"Thực đáng ghét!"

Diệp Thần xem xét lại là Trương Khoa, lập tức mặt lộ vẻ không vui"Lan Trần, cậu giải quyết những tôm tép này, tôi không có thời gian bồi bọn họ chơi!"

"Ân!"

Lan Trần lạnh lùng quét Trương Khoa bọn họ một chút, trầm giọng nói"Ta gọi Lan Trần, có gan ngươi liền đến bắt ta!"

"Lẽ nào lại như vậy! Em họ cũng nghe được, đám người này

còn dám uy hiếp nhân viên công vụ quốc gia, quả thực là vô pháp vô thiên!"Trương Khoacàng nói càng nổi nóng.

"Lan Trần?"

Em họ Trương Khoa nghe được cái tên này, trong nháy mắt hóa đá!

Từ khi Lan Trần tới Ninh Châu liền điên cuồng đầu tư, nghiễm nhiên thành 'Tài chủ' lớn nhất Ninh Châu, truyền ngôn người này rất trẻ trung, người trước mắt này thật chẳng lẽ là Lan Trần lan tổng?

"Anh họ, anh không cảm thấy cái tên Lan Trần này rất quen thuộc sao?"Em họ Trương Khoa hảo tâm nhắc nhở.

"Ta quen cái rắm! Loại nhỏ ma cà bông này cũng xứng nhận biết ta?"Trương Khoa đang nổi nóng, đâu còn nghe lọt biểu đệ nói cái gì.

"Hừ!"

Lan Trần hừ lạnh một tiếng, nói xong trực tiếp gọi điện thoại cho lãnh đạo Cục Công Thương.

Chương 785. Tra gia!

Nửa phút sau, điện thoại di động Trương Khoa vang lên, xem xét điện báo biểu hiện tranh thủ thời gian kết nối điện thoại lấy lòng nói

"Lãnh đạo, có gì chỉ thị?"

"Trương Kiếm, tên vương bát đản ngươi!"Lãnh đạo há mồm liền mắng"Ngươi ngay cả Lan tổng cũng dám đắc tội, lão tử cũng không dám chỉ thị ngươi!"

"Lan tổng, ai vậy?"Trương Khoa một mặt mộng bức.

"Họ Trương, đầu óc ngươi nước vào đi! Ninh Châu ngoại trừ Lan Trần, còn có lan tổng thứ hai sao, con mẹ nó ngươi ngày mai đừng tới đi làm, ngươi bị khai trừ!"

Ba!

Lãnh đạo cũng là tính tình nóng nảy, nói xong trực tiếp đặt xuống điện thoại.

""

Nghe âm thanh tút tút trong loa, Trương Khoa ngây ra như phỗng mà nhìn xem Lan Trần, hắn lúc này mới nhớ tới ai là lan tổng, vị này chính là 'Thần tài' Ninh Châu a!

Khó trách lãnh đạo tức giận như vậy, mình đem thần tài đắc tội, có thể không tức giận sao?

"Lan, Lan tổng, là tôi không đúng, là tôi có mắt không tròng đắc tội ngài, cầu ngài tha tôi một mạng đi!"

Trương Khoa là 'Kẻ già đời' quan trường, hắn am hiểu sâu tinh túy đại trượng phu co được dãn được, biết được đối phương là Lan Trần, lập tức trả trương vô cùng đáng thương mặt đau khổ cầu khẩn.

"Lăn!"

Lan Trần tức giận liếc mắt nhìn hắn, nói xong quay người nghênh ngang rời đi

Sáng sớm hôm sau.

Diệp Thần vừa ra cửa liền nhận được điện thoại Đại sư tỷ.

"Sư đệ, Mặc Diêu xảy ra chuyện đệ biết không?"

Điện thoại vừa kết nối, câu nói đầu tiên Kiều An Na liền thẳng vào chủ đề"Hiện tại Khả Hân cùng Vũ Huyên cũng có phiền toái!"

"Đến cùng xảy ra chuyện gì?"

Diệp Thần sững sờ, An Khả Hân cùng Phượng Vũ Huyên một mực là cô gái ngoan ngoãn, các nàng có thể xảy ra chuyện gì?

"Đệ tranh thủ thời gian đến công ty của tỷ, gặp mặt trò chuyện!"

"Tốt!"

Diệp Thần cúp điện thoại một cước chân ga đạp xuống, ô tô giống ngựa hoang mất cương mau chóng đuổi theo hướng phía tập đoàn Kiều thị

Rất nhanh, Diệp Thần liền chạy tới tập đoàn.

"Diệp tiên sinh, sớm!"

Nhân viên lễ tân tỷ xinh đẹp nhìn thấy Diệp Thần, trên mặt lập

tức lộ ra nụ cười tươi như hoa.

Nhưng Diệp Thần nào có tâm tình thưởng thức sắc đẹp, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn nhân viên tiếp tân một chút trực tiếp đi thang máy đi văn phòng Kiều An Na.

"Hì hì, đồ máu trai này, Diệp tổng không để ý đi!"

Một nhân viên lễ tân khác 'Cười trên nỗi đau của người khác' nói với đồng sự vừa mới chào hỏiDiệp Thần.

"Hừ! Diệp tiên sinh dùng khóe mắt chỉ xem ta, chỉ là cô không có phát hiện thôi!"Mỹ nữ lễ tân kiêu khẽ nói.

"Cô thì đẹp đi!"

Đồng sự nghe xong nhịn không được liếc mắt, trêu chọc nói"Diệp tiên sinh ngay cả quần đều không có cởi, cô làm sao thấy được bàng quang hắn?"

"..."

Mỹ nữ lễ tân sững sờ, là mình nói sai sao?

Văn phòng Tổng giám đốc.

Diệp Thần hùng hùng hổ hổ đẩy cửa vào, vừa vào cửa liền thấy trong văn phòng ngoại trừ Kiều An Na, còn vừa vặn có nam nhân trung niên.

"Sư đệ tới!"

Kiều An Na thấy Diệp Thần tới, sắc mặt có chút âm trầm nói với nam trung niên"Ông đi đi, miễn cho sư đệ tôi đánh ông! Mặt khác về nhà nói cho chủ nhân ông, đừng si tâm vọng tưởng!"

"Kiều tiểu thư, tôi khuyên cô vẫn là nghĩ lại mà làm sau!"Nam trung niên quay đầu lườm Diệp Thần một chút, trong ngôn ngữ

tràn đầy hương vị cảnh cáo.

"Sư tỷ, xảy ra chuyện gì?"

Diệp Thần nhíu mày đi tới, đứng tại bên người Kiều An Na nghi ngờ nhìn xem nam trung niên.

"Tra gia tỉnh thành dùng an toàn người thân Thất sư muội uy hiếp tỷ!"Kiều An Na hừ lạnh nói.

"Uy hiếp tỷ?"

"Tra gia gì ngưu bức như vậy, dám uy hiếp sư tỷ Diệp Thần ta, chẳng lẽ Thất sư tỷ chính là bị bọn họ bắt?"Diệp Thần nổi trận lôi đình.

"Là!"

"Khả Hân các nàng mang theo luật sư tập đoàn đi chuộc người, kết quả chẳng biết tại sao cũng bị nhốt áp đi lên, cho nên tỷ mới gọi điện thoại cho đệ!"

Kiều An Na gật đầu, đem trọn sự kiện một năm một mười nói cho Diệp Thần.

Nguyên lai nam nhân là đại biểu Tra gia đến từ tỉnh thành, nó mục đích liền hai cái, đầu tiên là trưởng tử Tra gia 'Tra Sát Lý' Coi trọng Kiều An Na, nhưng người này đã kết hôn, chỉ muốn để Kiều An Na làm tình phụ cho hắn.

Tiếp theo, Tra Sát Lý muốn phòng thí nghiệm tập đoàn Kiều thị, nhất là phối phương Hắc Ngọc Cao!

Chỉ có Kiều An Na gật đầu, Tra gia mới nguyện ý thả người!

"Ngọa tào! Cái gì Tra Sát Lý, bị điên rồi?"Diệp Thần cười lạnh.

Không nói đến phối phương Hắc Ngọc Cao, thế mà còn nghĩ để

Đại sư tỷ làm tình phụ cho hắn, đầu óc gia hỏa họ Tra ngập nước đi?

"Tiểu tử, ngươi chính là Diệp Thần?"

Nam trung niên nghe xong có chút giật mình nhìn về phía Diệp Thần, trên dưới đánh giá hắn một chút.

"Ta chính là, ngươi là ai?"Diệp Thần âm thanh lạnh lùng nói.

"Ngươi có thể gọi ta Kim gia!"

Nam trung niên thấy Diệp Thần dám không đếm xỉa đến hắn, không khỏi lên cơn giận dữ, hừ lạnh nói"Đều nói ngươi là mông lão hổ cái sờ không được, quả nhiên là một bộ dáng vẻ không coi ai ra gì!"

"Sờ em gái ngươi!"

Diệp Thần như thiểm điện đưa tay, không đợi nam trung niên trang xong bức, một bàn tay rắn rắn chắc chắc quất vào trên mặt hắn!

Chương 786. Đến tỉnh thành!

Ba!

Một tiếng vang giòn!

Nam trung niên há mồm phun một cái, lòng bàn tay lập tức nhiều mấy khỏa răng mang tơ máu, dinh dính rõ ràng.

"Ngươi, ngươi dám đánh ta?"

Nam trung niên mở to hai mắt nhìn, cả giận nói"Tiểu tử, đừng tưởng rằng Thiên Nam ngươi hung nhất, ta cho ngươi biết, lúc này không giống ngày xưa!"

"Có đúng không?"

Diệp Thần mặt mũi tràn đầy khinh thường nói"Ta hiện tại liền đi tỉnh thành, cái gì Tra Tra Huy, để hắn gặp quỷ đi thôi!"

"Hừ!"Nam trung niên nghe xong hừ lạnh.

"Uy hiếp sư tỷ ta, ngươi đi trước chết!"

Nói xong, bàn tay Diệp Thần hướng lên, lòng bàn tay trống rỗng xuất hiện một đoàn hỏa cầu màu u lam lớn nhỏ cỡ nắm tay,!

"Ngươi, ngươi muốn làm gì?"

Nam trung niên thấy thế dọa đến mặt đều tái rồi, hắn hoảng sợ nhìn xem Diệp Thần, run rẩy chân lui về sau đi, đồng thời run giọng cảnh cáo nói"Tiểu tử, ngươi chớ làm loạn, ta thế nhưng là người Tra gia!"

"Vậy ngươi coi như một đống cặn bã (tra) đi!"

Diệp Thần nói xong vung tay lên, hỏa cầu màu lam sưu một tiếng bay đến trên thân nam trung niên, hắn còn chưa kịp lên tiếng, trong chớp mắt liền hóa thành một đống tro tàn.

Kiều An Na thấy thế một mặt bình tĩnh, ôn nhu hỏi"Sư đệ, đệ chuẩn bị làm sao bây giờ?"

"Đi trước tỉnh thành đem Thất sư tỷ các nàng tiếp trở về, thuận tiện đi Tra gia xem bọn họ đến cùng có bao nhiêu ngưu bức!"

"Tốt, có việc tùy thời điện thoại cho tỷ!"

Kiều An Na gật gật đầu, mỉm cười nói"Lúc đầu mấy tỷ muội chúng ta còn nghĩ chờ sau khi đệ xuống núi bảo hộ đệ, không nghĩ tới bây giờ ngược lại thành đệ bảo hộ chúng ta!"

"Hắc hắc, đệ nguyện ý cả một đời bảo hộ sư tỷ, như bảo hộ nàng dâu!"Diệp Thần một mặt cười xấu xa trêu chọc nói.

"Đừng khoác lác, thật coi nàng dâu, đệ dám cưới chúng ta bảy cái sao?"

"Tỷ dám gả, đệ dám cưới! Dù sao, đệ cũng không chê nàng dâu nhiều!"

"Coi chừng thận hư!"

Kiều An Na khuôn mặt đỏ lên, duỗi ra ngón tay ngọc nhỏ dài nhẹ nhàng điểm một cái tại trên trán Diệp Thần, cười nói"Tiểu phôi đản, thật có ngày đó, sư tỷ nhất định sẽ hảo hảo hầu hạ đệ!"

"Hắc hắc, đệ tin tưởng một ngày này cũng nhanh đến!"

"..."

Kiều An Na nhịn không được liếc mắt, trong đầu lại xuất hiện hình tượng mình cùng Diệp Thần triền miên đến cực điểm

"Sư tỷ, đệ đi trước!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, sau một phen 'Đùa giỡn' Đại sư tỷ, hắn mỹ tư tư rời đi tập đoàn Kiều thị.

Mới từ văn phòng ra, Diệp Thần bấm điện thoại Lan Trần, muốn hướng hắn hỏi thăm một chút Tra gia là lai lịch gì.

"Thần ca, tôi vừa định điện thoại cho cậu đâu!"

Điện thoại vừa kết nối, điện thoại đầu kia liền truyền đến thanh âm hơi có vẻ bối rối Lan Trần, đồng thời chung quanh còn kèm theo tiếng người huyên náo.

"Lão Lan, cậu đang làm gì đâu?"

"Tôi tại bệnh viện a!"

"Bệnh viện? Thân thể cậu không thoải mái tìm tôi a!"Diệp Thần bó tay rồi.

"Không phải ta, là Viên đại đầu cùng Văn Tinh, còn có Thiết Trụ ba người bọn họ, tôi đang giúp bận bịu đăng ký đây!"

Lan Trần khóc không ra nước mắt, đã lớn như vậy hắn còn là lần đầu tiên giúp người khác đăng ký, còn một lần treo ba cái, loay hoay hắn sứt đầu mẻ trán đầu đều choáng.

"Ngọa tào! Đầu to bọn họ thế nào?"

Diệp Thần nghe xong ngây ngẩn cả người, Viên Vũ ba người bọn họ đồng thời thụ thương?

Thẳng đến Lan Trần đem chuyện đã xảy ra nói cho Diệp Thần, hắn mới bừng tỉnh đại ngộ!

Nguyên lai tối hôm qua Âu Thiết Trụ cùng Viên Vũ bọn họ ở cùng một chỗ, sáng sớm hôm nay ba người liền hẹn nhau luận bàn, kết quả, ba người đồng đều thụ tổn thương khác biệt trình độ, cũng may đều không có gì đáng ngại!

Bị thương nặng nhất chính là Viên đại đầu, xương ngón tay hắn bị Thiết Trụ đánh gãy, đang tại khoa chỉnh hình nối xương đây

"Cậu xác định bọn họ không có việc gì?"Diệp Thần không yên lòng, nghĩ đến đi bệnh viện nhìn xem.

"Thật không có sự tình, chúng ta lập tức liền đi!"

"Vậy được rồi, đốiCậu Ngươi biết Tra gia tỉnh Thiên Nam là lai lịch gì sao?"Diệp Thần hỏi.

"Tra gia?"

Lan Trần nghĩ nghĩ nói"Tôi không biết, nghe nói là gia tộc từ bên kia Cảng Đảo tới, ngành nghề xử lí chữa bệnh!"

Diệp Thần nghe xong trầm tư một lát, nói

"Lão Lan, cậu giúp tôi đem Tra gia tra cái ngọn nguồn, tôi muốn biết toàn bộ tư liệu gia tộc này!"

"Thần ca, Tra gia đắc tội cậu?"

"Đắc tội tôi coi như xong, Tra gia còn nghĩ đánh chủ ý mấy vị sư tỷ tôi cậu nói có nên chết hay không?"Diệp Thần cười lạnh.

"Há lại chỉ có từng đó là đáng chết, tru di cửu tộc cũng đủ!"

Lan Trần nghe vậy lúc này nghĩa phẫn điền ưng nói"Thần ca yên tâm, tôi lập tức để tổ tình báo gia tộc đi tìm hiểu nội tình Tra gia!"

"Tốt!"

Diệp Thần nói xong cúp điện thoại, lái xe hướng phía phương hướng tỉnh thành

Tỉnh Thiên Nam phủ, cục cảnh sát.

An Khả Hân cùng Phượng Vũ Huyên hai người mang theo còng tay, cùng nhau bị giữ tại phòng khách cảnh vụ, đám người lui tới đều đối với các nàng ném hồ nghi ánh mắt.

"Hại mỹ nữ này phạm chuyện gì, làm sao bị còng ở đại sảnh xấu mặt đâu?"

"Chẳng lẽ là đắc tội bót cảnh sát?"

"Cắt! Nữ nhân xinh đẹp như vậy, muốn ta nói khẳng định là làm ngũ tiểu thư, đi làm bị bắt đi!"

"..."

Chương 787. Đồn cảnh sát!

Nghe được có người nói mình là làm tiểu thư, An Khả Hân tức gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, hướng về phía người nói lời này phẫn nộ quát

"Ngươi câm miệng cho ta, mẹ ngươi mới là làm tiểu tỷ!"

"Ôi, quả ớt nhỏ còn rất hung mà!"

"Mỹ nữ, cô làm ở tiệm mát xa nào, số mấy a? Nói cho ca, hôm nào ca đi chiếu cố sinh ý thôi!"

Nam say rượu bị chửi cũng không tức giận, hắn sắc mị mị mà nhìn xem An Khả Hân, mặt mũi tràn đầy hèn mọn cười nói.

"Ngươi vẫn là đi chiếu cố tiệm quan tài sinh ý đi!"

Đột nhiên, một đạo thanh âm băng lãnh từ sau lưng nam nhân truyền đến.

"Thảo! Tên vương bát đản nào lắm miệng"

Nam nhân nghe xong giận tím mặt, xoay người sang chỗ khác chuẩn bị giáo huấn người nói chuyện, kết quả lại nhìn thấy một người trẻ tuổi chính xanh mặt, ánh mắt sắc bén lom lom nhìn mình!

"Sư đệ!"

"Thối đệ đệ xem như tới, ta liền biết đệ sẽ đến cứu chúng ta!"

An Khả Hân cùng Phượng Vũ Huyên thấy là Diệp Thần, lập tức vui vẻ không thôi, cái này không phải chính là 'Tiểu sư đệ' đạp trên

thất thải tường vân đến giải cứu các nàng Sao?

"Sư tỷ, chờ đệ xử lý súc sinh này trước!"

Diệp Thần nói xong, trong mắt lóe lên một vòng hàn mang, lạnh lùng nhìn xem nam nhân cảnh cáo nói"Lập tức quỳ xuống xin lỗi sư tỷ cho ta, nếu không ta xé nát cái miệng thúi của ngươi!"

"Ta nhổ vào! Ngươi tính là cái gì, biết lão tử là ai chăng?"

Nam nhân nghe xong không chỉ có không sợ, ngược lại hùng hổ dọa người làm bộ muốn xô đẩy Diệp Thần.

Trong đại sảnh có tiếp đãi nhân viên cảnh sát, nhưng bọn họ đều nhìn như không thấy, phảng phất trước mắt sự tình cùng bọn họ không hề quan hệ.

"Sâu kiến, quỳ xuống!"

Diệp Thần một tiếng quát lớn, đồng thời đưa tay khoác lên nam nhân trên bờ vai, nhẹ nhàng đè ép!

Bịch!

Mới vừa rồi còn cực kỳ phách lối nam nhân, giờ phút này trực tiếp hai đầu gối quỳ xuống đất, vừa vặn quỳ gối An Khả Hân các nàng trước mặt.

Răng rắc!

Nam nhân đầu gối trong chốc lát bị vỡ nát gãy xương, đau đến hắn phát ra một tiếng kêu thảm như heo bị làm thịt!

"Dám đối sư tỷ ta nói năng lỗ mãng, ngươi chán sống? Xin lỗi!"Diệp Thần lạnh lùng nhìn xem nam nhân.

"Tiểu tử, ngươi"

Ba!

Không đợi nam nhân nói xong, Diệp Thần trực tiếp một cái cái tát quất vào đối phương ngoài miệng!

Một chưởng này phi thường nặng, nam tử trên dưới bờ môi toàn bộ bị đánh nứt mở, máu tươi trực tiếp phun tới!

"Nếu ngươi không thầm nghĩ xin lỗi, vậy ta cũng chỉ có thể quất nát cái miệng thúi của ngươi!"Diệp Thần nhún vai, nói xong cong ngón búng ra về phía còng tay của An Khả Hân các nàng.

Phanh! Phanh!

Còng tay ứng thanh mà đứt!

Cảnh sát Ngồi trong đại sảnh xem náo nhiệt rốt cục ngồi không yên, hai nhân viên cảnh sát lưng hùm vai gấu mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ đi qua đến, trong đó một nhân viên cảnh sát mặt đen xông Diệp Thần quát

"Dám ở cục cảnh sát nháo sự, tiểu tử ngươi muốn ăn cơm tù đi!"

"Đi đem cục trưởng các ngươi kêu đi ra, để hắn tự mình đem Thất sư tỷ ta thả!"Diệp Thần lạnh lùng nhìn xem hai cái nhân viên cảnh sát thản nhiên nói.

"Hỗn trướng! Ngươi không nghe thấy ta nói cái gì sao?"

Cảnh sát mặt đen giận không chỗ phát tiết, nói xong từ trên thân móc ra gậy cảnh sát, ý đồ giật điện Diệp Thần.

"Ngao!"

Một tiếng hét thảm vang vọng cục cảnh sát đại sảnh, ngay sau đó cảnh sát mặt đen bịch một tiếng mới ngã xuống đất, toàn thân kịch liệt co quắp!

Đám người thấy thế toàn trợn tròn mắt, đều đang nghĩ mặt đen cảnh sát sẽ dùng gậy điện sao, làm sao đem mình điện đổ?

"Thật to gan, giơ tay lên!"

Cảnh sát đồng sự thấy thế tức hổn hển, lập tức triệu hoán viện binh, móc ra súng đem Diệp Thần bao bọc vây quanh.

Diệp Thần lạnh lùng quét những nhân viên cảnh sát này một chút, âm thanh lạnh lùng nói"Đừng dùng họng súng với ta, nếu không các ngươi sẽ chết rất thảm!"

Lời vừa nói ra, những quần chúng ăn dưa đến đây làm việc kia trợn tròn mắt, nhao nhao suy đoán Diệp Thần hoặc là cái cuồng nhân, hoặc là chính là bệnh tâm thần!

Nếu không, hắn làm sao dám uy hiếp cảnh sát?

Ngay tại thời điểm hai bên giằng co, mấy nam tử trung niên người mặc đồng phục cảnh sát bước nhanh đi tới, dẫn đầu chính là tỉnh tổng quản cảnh sát Thiên Nam, Tống Nguyên!

"Dừng tay cho ta!"

Tống Nguyên mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ, đi tới gần một tiếng gầm thét, đồng thời, một đôi sắc con ngươi bén mắt mắt lom lom nhìn chằm chằm Diệp Thần.

"Xem ra là ông phụ trách, Thất sư tỷ ta đâu?"Diệp Thần đánh giá Tống Nguyên một chút hỏi.

"Diệp Thần, ngươi không nên ở chỗ này nháo sự!"Tống Nguyên cắn răng trầm giọng nói.

"Ông biết ta?"

Diệp Thần nhếch miệng lên, cười lạnh nói"Vậy thì dễ làm rồi, chỉ cần onng giao ra Thất sư tỷ của ta chuyện này ta coi như xong!

Nếu không, ta chính là đem tỉnh Thiên Nam náo cái long trời lở đất cũng ở đây không tiếc, càng đừng đề cập một cái cục cảnh sát nho nhỏ này!"

"Ngươi"

"Nếu ông nhận biết ta, hẳn phải biết ta có năng lực như nào!"Diệp Thần hùng hổ dọa người nói.

"Diệp Thần, ta cảnh cáo ngươi chớ làm loạn!"

Chương 788. Đại náo tỉnh thành?

Tống Nguyên nghe vậy vừa vội vừa tức, hắn tức chính là Diệp Thần vô pháp vô thiên căn bản không có đem cảnh sát để vào mắt, gấp chính là tiểu tử này năng lực không thể nghi ngờ, thật đúng là có thể đem tỉnh Thiên Nam trở mặt!

"Ông không tin?"

Thấy đối phương không ngôn ngữ, Diệp Thần quay người nhìn xem đại sảnh bên ngoài, ngừng lại mấy chiếc xe cảnh sát, chỉ thấy hắn đưa tay nhẹ nhàng vỗ trong hư không!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn!

Một cỗ xe cảnh sát mới tinh, trong nháy mắt bị đập thành 'Đĩa bánh' Biến thành sắt lá mỏng!

"..."

Mọi người thấy một màn này tất cả đều trợn tròn mắt, vừa rồi xảy ra chuyện gì?

"Ta hỏi ông một lần nữa, thả hay là không thả sư tỷ ta?"Diệp Thần lạnh lùng nhìn xem Tống Nguyên hỏi.

"Diệp Thần, đến phòng làm việc của ta trò chuyện đi?"

Tống Nguyên cực lực khống chế tâm tình của mình, hắn cũng biết võ tu tồn tại, thái độ Diệp Thần đã rất rõ ràng, không nhìn

thấy sư tỷ hắn quyết sẽ không bỏ qua!

"Xem ra ông vẫn là nghe không hiểu ta!"

Diệp Thần thanh âm băng lãnh, nói xong chậm rãi giơ tay lên nhẹ nhàng đè ép trong hư không!

Ầm ầm!

Lần này tiếng vang càng lớn, một loạt xe cảnh sát toàn bộ biến thành 'Đĩa sắt' Chỉ có thể đưa phế phẩm thu về

"Sư tỷ của cậu không tại tỉnh Thiên Nam!"

Đối mặt Diệp Thần 'Hùng hổ dọa người' Tống Nguyên cũng gánh không được, bất đắc dĩ chỉ có thể đem tình hình thực tế nói thẳng ra"Tần Mặc Diêu vừa bắt trở về, liền được đưa đi Cục Cảnh Sát Kim Lăng đột kích thẩm vấn!"

"Kim Lăng?"

Diệp Thần nghe xong vô danh lửa cháy, cả giận nói"Tại sao muốn đem sư tỷ ta đưa đi Kim Lăng, các ngươi đến cùng làm cái gì với nàng?"

"Quá mức!"

An Khả Hân cũng tức giận nói"Các ngươi đây là lạm dụng công quyền, ta có thể cáo các ngươi!"

"Khả Hân, để tiểu sư đệ xử lý đi, hắn sẽ xử lý tốt!"Phượng Vũ Huyên mặc dù cũng rất tức giận, nhưng so với An Khả Hân coi như tỉnh táo.

"Cái này"

Tống Nguyên vừa nghĩ tới làm sao qua loa tắc trách, kết quả nhìn thấy Diệp Thần lại chậm rãi giơ tay lên, cái này nhưng làm

hắn dọa sợ, tại tiếp tục như thế xe Cục Cảnh Sát phá án đều không dùng, vội vàng nói

"Bắt Tần tiểu thư, bao quát đưa đi Kim Lăng, đều là Ngô đổng hạ lệnh!"

"Ngô đổng?"

Diệp Thần trong lúc nhất thời không nhớ tới là ai, ngược lại là Phượng Vũ Huyên nhắc nhở"Sư đệ, Ngô đổng là người đứng thứ hai tỉnh Thiên Nam!"

"Đúng!"

Tống Nguyên nhẹ nhàng thở dài, thật sâu nhìn Diệp Thần một chút, thấp giọng nói"Diệp Thần, ta biết câki có bản lĩnh, nhưng lần này sư tỷ của cậu khẳng định không thả ra được, cái nồi này nhất định phải có người đến cõng!"

"Mà lại, ngay cả Ngô đổng đều có thể sai sử người, cậu cảm thấy mình có thể đối phó sao?"

"Ông biết sư tỷ ta là cõng nồi?"Diệp Thần nhíu mày.

Tống Nguyên không nói chuyện, chỉ là khẽ gật đầu, một bộ bộ dáng thì cứ như đang muốn nói lại thôi.

"Tra gia giở trò quỷ đi?"

"Cậu, cậu biết Tra gia?"Tống Nguyên nghe xong mở to hai mắt nhìn.

"Sư tỷ, chúng ta đi!"

Diệp Thần chưa hồi phục Tống Nguyên, dắt tay nhỏ An Khả Hân các nàng, đi thẳng ra khỏi đại sảnh Cục Cảnh Sát.

Nhìn xem bóng lưng ba người đi xa, thuộc hạ đứng tại bên

cạnh Tống Nguyên vội vàng nhắc nhở"Lãnh đạo, cứ như vậy để bọn họ đi? Xe của chúng ta"

"Ngươi không muốn sống nữa?"

Tống Nguyên liếc mắt thuộc hạ, cau mày nói"Chọc giận Diệp Thần hậu quả ngươi có nghĩ tới không, còn nghĩ để hắn bồi thường tiền? Ngươi đem mạng nhỏ bảo trụ cũng không tệ rồi!"

"Lãnh đạo nói có lý!"

Thuộc hạ xấu hổ cười một tiếng, kỳ thật hắn cũng biết Diệp Thần không dễ chọc, chỉ bất quá nhìn thấy nhiều như vậy xe thành sắt vụn, tâm hắn đau nhức a!

"Đừng suy nghĩ nhiều, ta đến tranh thủ thời gian nói cho Ngô đổng!"

"Lãnh đạo, ngài là không phải lạc nhạy cảm? Diệp Thần chẳng lẽ còn dám đi Tỉnh phủ tìm Ngô đổng phiền phức sao?"Thuộc hạ hồ nghi nói.

"Có cái gì là Diệp Thần không dám, bất quá, ta đoán đầu tiên không may hắn là Tra gia!"

"Tra gia?"

"Chờ xem đi, Thiên Nam xảy ra đại sự!"

Tống Nguyên khóe miệng giương nhẹ, nói xong quay người rời đi đại sảnh

Rời đi Cục Cảnh Sát, Diệp Thần nhận được Lan Trần phát tới một phần tư liệu, phía trên là tư liệu Tra gia.

Nhắc tới cũng xảo, Tra gia cùng Lý Tước Đức còn có một tia quan hệ, hai bên là thân gia, con trai Lý Tước Đức là Lý Bang cùng trưởng nữ Tra gia Tra Lam là vợ chồng!

"Sư đệ, chúng ta nhanh đi Kim Lăng đem Thất sư muội cứu ra đi!"An Khả Hân nóng vội đạo.

"Sư tỷ, các ngươi về Ninh Châu!"

Diệp Thần nghĩ nghĩ nói"Kim Lăng đệ muốn mang Thiết Trụ qua!"

"Thiết Trụ?"

"Một bằng hữu mới quen đấy, hôm nào giới thiệu các tỷ nhận biết!"

Diệp Thần sở dĩ muốn mang Âu Thiết Trụ đi Kim Lăng, bởi vì Thiết Trụ chính là người Kim Lăng.

"Tốt a, chính đệ phải cẩn thận!"

Phượng Vũ Huyên có chút bận tâm nhìn xem Diệp Thần, dặn dò"Kim Lăng có danh xưng 'Tiểu Kinh Thành', lòng dạ thâm sâu khó lường!"

"Đệ mặc kệ nước sâu bao nhiêu, ai dám hại Thất sư tỷ, chết!"Diệp Thần âm thanh lạnh lùng nói.

"Hì hì, tiểu sư đệ, sát khí của đệ thật nặng a!"

An Khả Hân nghịch ngợm thè lưỡi, mặt mũi tràn đầy hâm mộ nói"Tiểu Thất thật có phúc khí, sư đệ thích nàng như vậy a!"

Tiểu Thất?

Chương 789. Khách sạn Fuji (hạ)!

Diệp Thần im lặng, kỳ thật An Khả Hân so tuổi Tần Mặc Diêu còn nhỏ đâu!

"Sư tỷ, đệ cũng thích tỷ a, cũng đừng ghen tị Thất sư tỷ!"Diệp Thần nghe ra trong lời nói An Khả Hân có vị chua không khỏi cười khổ.

"Có đúng không, vậy ngươi để cho ta hôn một chút!"

""

Diệp Thần sững sờ, mùa xuân tới rồi sao?

Ba kít!

An Khả Hân cũng mặc kệ Diệp Thần có đồng ý hay không, ôm cổ của hắn trực tiếp hôn một cái, hôn xong đập mạnh môi đỏ cười hì hì nói

"Đi thôi tiểu sư đệ, như vậy trong lòng tỷ liền cân bằng nhiều!"

"Không được, tỷ còn không có thân đâu!"

Phượng Vũ Huyên thấy thế không vui, không kịp chờ đợi ôm Diệp Thần cổ, tại má bên kia của hắn hôn một cái.

Một màn này bị không ít người qua đường nhìn thấy, không khỏi nhao nhao ngừng chân ghé mắt!

"Chậc chậc, tiểu tử này ai vậy, thế mà trái ôm phải ấp, cũng

đều là mỹ nữ!"

"Hừ! Khẳng định là nhi tử ngốc củalão bản than đá nào đó!"

"Không sai! Nhìn dáng dấp hắn còn không có đẹp trai bằng ta đâu, dựa vào cái gì để mỹ nữ thân hắn!"

"..."

Hoa Hạ vốn là nữ thiếu nam nhiều, huống chi còn là khan hiếm mỹ nữ tài nguyên, Diệp Thần một người chiếm hai mỹ nữ, tự nhiên sẽ gây nên'Công phẫn' !

Diệp Thần bị thân xong, một mặt cười xấu xa mà nhìn xem Phượng Vũ Huyên.

"Sư đệ, đệ nhìn chúng ta như vậy làm gì?"Phượng Vũ Huyên trừng lớn đôi mắt đẹp hồ nghi nói.

"Lục sư tỷ, về sau tỷ muốn hôn đệ có thể, nhưng tỷ đừng vươn đầu lưỡi, khiến cho trên mặt đệ đều là nước bọt!"Diệp Thần nhếch miệng cười nói.

"Chán ghét!"

Phượng Vũ Huyên lập tức gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, quơ đôi bàn tay trắng như phấn nhẹ nhàng đánh tại Diệp Thần rắn chắc trên lồng ngực.

Mãi mới chờ đến lúc Phượng Vũ Huyên bớt giận, Diệp Thần nghiêm mặt nói"Sư tỷ, đệ đi cái địa phương trước, các người trở về đi!"

"Đệ đi đâu?"An Khả Hân hỏi.

"Khách sạn Fuji!"

Diệp Thần cười lạnh, An Khả Hân cùng Phượng Vũ Huyên liếc

nhau cũng không hỏi nhiều, chúc Diệp Thần vài câu đón xe đi, mà Diệp Thần cũng căn cứ tình báo Lan Trần cho hắn, chận chiếc xe taxi thẳng đến khách sạn Fuji.

Trên đường, Diệp Thần gọi điện thoại cho Âu Thiết Trụ, để hắn đến tỉnh thành tìm mình.

"Thiết Trụ, thuận tiện đem lão La mang tới!"Diệp Thần dặn dò.

"Tôi biết!"

Hai người đơn giản hàn huyên vài câu, Diệp Thần cúp điện thoại cũng đến khách sạn Fuji.

Đây là một tòa khách sạn năm sao tiểu quỷ tử mở, nghe nói khách sạn này không chỉ có tiêu phí cao lạ kỳ, mà lại có cái quy định kỳ hoa, chính là bọn họ chỉ tiếp đợi tiểu quỷ tử cùng du khách phương tây, ngược lại là người Hoa không thể vào ở!

Diệp Thần vừa tới cửa khách sạn, liền bị bảo an cao lớn thô kệch tại cổng ngăn lại

"Tiên sinh, không có ý tứ!"

Bảo an lườm Diệp Thần một chút, mặt mũi tràn đầy cao ngạo nói"Bổn khách sạn không chiêu đãi người Hoa!"

Vừa dứt lời, chỉ thấy một nam nhân lùn tóc đen da vàng, trong tay còn nắm một con chó đất, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào khách sạn, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn bảo an.

Mà bảo an nhìn thấy người này lại gấp vội vàng khom người cười làm lành, không biết còn tưởng rằng là Lý Liên Anh gặp Từ Khế!

Diệp Thần thấy thế không khỏi nhíu mày, trầm giọng nói

"Ngươi thân là người Hoa, làm chó canh cổng cho tiểu quỷ tử

coi như xong, lại còn cúi đầu cho người ta, xương sống ngươi có vấn đề sao?"

"Ai nha, ngươi dám mắng chúng ta là chó giữ nhà?"

Mặt gia bảo an đỏ lên, thẹn quá thành giận nói"Tiểu tử, ngươi đừng không biết điều! Coi như ta để ngươi đi vào, nhìn ngươi mặc thứ đồ gì, biết bên trong tiêu phí cao bao nhiêu sao?"

Vừa dứt lời, mấy tên bảo an bên cạnh cũng xông tới, từng cái như chó săn ánh mắt hung ác trừng mắt Diệp Thần.

"Lăn!"

Diệp Thần cũng lười nói nhảm, một tiếng gầm thét chấn động đến mấy cái bảo an hai tay bịt tai, ngã trên mặt đất thống khổ kêu rên lên!

"Lấn yếu sợ mạnh cẩu vật!"

Diệp Thần gắt một cái, nhấc chân trực tiếp từ bảo an trên thân đạp tới, trực tiếp đi vào khách sạn đại đường

Nội bộ khách sạn Fuji trang trí rất có xa hoa, mạnh mẽ phong cách Nhật, ngay phía trên đại đường còn mang theo một mặt 'Cờ mặt trời' thật to.

"Baka!"

Diệp Thần vừa mới tiến khách sạn, mười nam nhân mặc đồ tây đen, cầm trong tay gậy cao su liền hướng hắn lao đến, bao bọc vây quanh!

"Đáng chết người Hoa, dám đến nơi này nháo sự không muốn sống nữa!"

Một nam nhân dáng người mập lùn, mọc ra một đôi híp híp mắt nhìn xem Diệp Thần, thao lấy một ngụm tiếng phổ thông nửa

sống nửa chín tức giận chất vấn.

"Tiểu quỷ tử, ta không có thời gian chơi với ngươi, mau đem người Tra gia kêu ra cho ta!"Diệp Thần lạnh lùng lườm mập mạp một chút.

"Tra gia?"

Mập mạp sững sờ, hồ nghi nói"Ngươi là người Tra gia?"

"Tra em gái ngươi! Mau đem người kêu đi ra cho ta!"Diệp Thần không nhịn được nói.

"Baka!"

Mập mạp bị chửi thẹn quá hoá giận, quay đầu quát lớn với người áo đen sau lưng:"Yamamoto, đem tay chân người Hoa không có lễ phép này đánh gãy, lại đem hắn ném ra!"

Chương 790. Khách sạn Fuji (thượng)!

"Hải!"

Một người áo đen đầu trọc mặt mũi tràn đầy dữ tợn, mặt mũi tràn đầy sắc dữ tợn mà nhìn xem Diệp Thần, một giây sau liền giơ lên gậy cao su hướng phía Diệp Thần đầu hung hăng đập tới!

Trong đại đường còn có khách nhân khác, nhìn thấy có người Hoa sắp bị đánh, nhao nhao làm quần chúng ăn dưa.

"Nomura-kun, ta đánh cược người Hoa này sẽ quỳ xuống đất cầu xin tha thứ!"

"Không không không, hắn hẳn là sẽ dùng tiền mua mệnh!"

"Hừ! Ma bệnh Đông Á mệnh năng đáng giá mấy đồng tiền?"

"..."

Mặc kệ là tiểu quỷ tử, hay là người phương Tây tóc vàng mắt xanh, cũng không coi trọng Diệp Thần, nhao nhao hướng hắn ném xem thường, thậm chí ánh mắt ghét bỏ!

"Tiểu quỷ tử, muốn chết!"

Cổng bảo an Diệp Thần nể phân thượng tình đồng bào tha bọn họ một lần, đối mặt tiểu quỷ tử Diệp Thần liền không có khách khí như thế!

Thời gian trong nháy mắt, mười cái người áo đen liền ngã trên mặt đất, chân những nhân thủ này đều bị bẻ gãy, từng cái ngã trên

mặt đất rên rỉ thống khổ lấy!

Mà trước hết động thủ đầu trọc, tức thì bị Diệp Thần bóp nát xương cổ, trực tiếp một mệnh ô hô!

Quản lý mập mạp thấy thế dọa đến sắc mặt trắng bệch, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nhìn xem Diệp Thần, run giọng nói

"Người Hoa, ngươi, ngươi chớ làm loạn!"

"Ta cuối cùng nói lại lần nữa, đem người Tra gia gọi tới cho ta, nếu không ta phá hủy cái phá khách sạn này của ngươi!"Diệp Thần âm thanh lạnh lùng nói.

"Khẩu khí thật lớn!"

Đúng lúc này trong đại đường truyền tới thanh âm của một nam nhân, Diệp Thần quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử cùng tuổi với hắn, quần áo ngăn nắp, đi theo phía sau hai tên hộ vệ áo đen đi tới.

"Tra tiên sinh, người Hoa này tìm ngài!"

Béo quản lý nhìn người tới lập tức nhẹ nhàng thở ra, đưa tay chỉ Diệp Thần.

"Đại lục tử, ngươi tìm Tra gia làm gì?"

Người trẻ tuổi đi đến Diệp Thần trước mặt, một bộ dáng vẻ kiệt ngạo bất tuần, trong giọng nói tràn đầy khinh miệt.

"Là ngươi hãm hại Thất sư tỷ ta?"

Diệp Thần đánh giá đối phương một chút, lạnh lùng mà hỏi.

"Thất sư tỷ Ngươi?"

"Tần Mặc Diêu!"

"A, nguyên lai là em gái kia a!"

Tra Tử Thụy nghe xong bừng tỉnh đại ngộ, lập tức mặt mũi tràn đầy khinh thường nói"Tiểu tử, ta hãm hại nàng đấy, ngươi lại có thể làm gì được ta?"

"Chết!"

Diệp Thần thanh âm băng lãnh, bên trong đôi mắt hiện lên một vòng lăng lệ hàn quang!

"Lớn mật!"

Bảo tiêu sau lưng Tra Tử Thụy nghe vậy, hung tợn trừng Diệp Thần một chút, cả giận nói"Có biết hay không ngươi nói chuyện cùng ai, còn không mau xin lỗi Tra thiếu!"

"Xin lỗi cũng không cần, chơi chết hắn rồi mang cho chó của ta, vừa vặn chó của ta thật lâu không ăn thịt thịt người!"Tra Tử Thụy âm trắc trắc cười nói, hoàn toàn không có đem Diệp Thần coi ra gì.

"Tra Lam là gì của ngươi?"

Diệp Thần vốn định một chưởng vỗ chết Tra Tử Thụy, nghe được Tra Tử Thụy hắn lại thay đổi chủ ý, một mặt cười xấu xa mà nhìn xem đối phương, lão La giống như thích ăn người đi?

Trước mắt tiểu tử này da mịn thịt mềm..... Ân, tuyệt đối là khẩu phần lương thực đỉnh cấp!

"Ngươi biết cô cô ta?"

"Tra Tra Lý?"

"Tiểu tử, ngươi dám gọi thẳng danh tự cha ta, chán sống đi?!"Tra Tử Thụy cả giận nói.

Diệp Thần không những không giận mà còn cười, có tiểu tử này muốn đem Tra gia tận diệt liền dễ dàng hơn.....

"Hỗn đản! Ngươi, ngươi cười cái gì?"

Tra Tử Thụy cảm thấy mình bị miệt thị, tức giận nói"Coi như ngươi biết cha ta, hôm nay ngươi cũng phải chết!"

"Đừng nói nhảm, đi với ta một chuyến Kim Lăng đi!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Ta tại sao phải nghe lời ngươi!"Tra Tử Thụy nghe vậy giận không chỗ phát tiết, quay đầu lớn tiếng gầm thét với bảo tiêu sau lưng

"Phế hắn cho ta!"

"Rống!"

Bảo tiêu vừa định động thủ với Diệp Thần, trong đại đường đột nhiên truyền đến một tiếng như mãnh hổ gào thét.

Đám người tìm theo tiếng nhìn lại không khỏi nhao nhao ngạc nhiên, chỉ thấy một nam nhân giống như núi nhỏ cường tráng chính cực nhanh xông vào khách sạn, không đợi bảo tiêu kịp phản ứng, hai nắm đấm lớn cỡ nồi đất trực tiếp nện ở trên đầu bọn họ!

Bịch!

Bảo tiêu Tra Tử Thụy ngay cả hừ cũng không kịp hừ một tiếng, lập tức hóa thành thi thể không đầu ứng thanh ngã xuống đất, đầu lâu của bọn họ bị trực tiếp đánh nát, máu tươi như suối trào từ máu me nhầy nhụa chỗ cổ phun ra!

"A!"

Thấy cảnh này, rất nhiều khách nhân tóc vàng mắt xanh ở đây dọa đến lớn tiếng thét lên, nhao nhao chạy ra bên ngoài!

"Ọe!"

Quản lý đại sảnh cách khá gần cùng Tra Tử Thụy, hai người không hẹn mà cùng nôn, hình tượng trước mắt thật sự là thật là buồn nôn!

"Thiết Trụ, cậy đã đến!"Diệp Thần nhìn xem Âu Thiết Trụ hai tay dính đầy máu tươi cười nhạt một tiếng.

"Thần ca!"

Âu Thiết Trụ lắc lắc máu trên tay châu, đi đến trước mặt Diệp Thần, gãi đầu một cái úng thanh nói"Tôi giết người, có thể cho cậu thêm phiền phức hay không? Nếu là phiền toái, tôi sẽ đi Cục Cảnh Sát tự thú!"

"Không cần!"

Diệp Thần khoát khoát tay, lườm dọa đến Tra Tử Thụy run lẩy bẩy, âm thanh lạnh lùng nói"Thiết Trụ, đem gia hỏa này mang cùng đi Kim Lăng!"

Chương 791. Tra Tử Thụy!

"Tốt, Thần ca!"

Âu Thiết Trụ nặng nề mà nhẹ gật đầu, sải bước đi đến trước mặt Tra Tử Thụy, giống xách gà con đồng dạng đem hắn xách lên, tùy ý Tra Tử Thụy giãy giụa như thế nào đều không làm nên chuyện gì!

"Thả ta ra, hỗn đản ngươi biết ta là ai sao?"Tra Tử Thụy hoảng, tức giận quát.

"Ta không biết ngươi, nhưng ngươi cùng Thần ca đối nghịch, khẳng định là người xấu!"Âu Thiết Trụ âm thanh lạnh lùng nói.

"Thả ta ra!"

Tra Tử Thụy ra sức giãy dụa, kết quả Âu Thiết Trụ chê hắn làm ầm ĩ, trực tiếp duỗi ra một cây ngón giữa phẩm chất cà rốt, nhẹ nhàng bắn ra trên trán Tra Tử Thụy!

Kết quả, Tra Tử Thụy trực tiếp bị búng hôn mê bất tỉnh

"Thiết Trụ, chúng ta đi!"

Diệp Thần nói xong nhanh chân đi ra ngoài hướng khách sạn, nhưng hắn vừa đi đến cửa miệng, mười mấy chiếc xe cảnh sát liền gào thét mà tới, thậm chí còn có xe bọc thép cảnh dụng, xe bọc thép bên trong nhảy xuống mười mấy tên đặc công súng ống vũ trang đầy đủ.

"Diệp Thần, cậu dừng lại!"

Tống Nguyên lần nữa nhìn thấy Diệp Thần rất cảm thấy bất

đắc dĩ, nhìn thấy Âu Thiết Trụ đi theo sau lưng Diệp Thần trong tay mang theo Tra Tử Thụy, cũng không khỏi đến hít vào ngụm khí lạnh, thật là gia hỏa cường tráng!

"Lại là ông?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, ngữ khí hơi không kiên nhẫn nói"Có phải là tôi đối với ông quá khách khí, còn muốn bắt tôi?"

"Diệp Thần, cậu muốn đi ta không ngăn, nhưng là nhất định phải thả Tra Tử Thụy!"Tống Nguyên thần tình nghiêm túc, trầm giọng nói"Đây là Ngô đổng hạ tử mệnh lệnh, hi vọng cậu đừng để tôi khó xử!"

"Nếu như tôi không thả đâu?"Diệp Thần quét đám người một chút, lạnh giọng hỏi.

"Vậy cậu cũng đừng nghĩ rời đi nơi này!"

Tống Nguyên cắn răng, tất cả đặc công đồng loạt giơ lên súng, họng súng đen ngòm đồng loạt nhắm ngay Diệp Thần cùng Âu Thiết Trụ

"Thần ca, tôi liều mạng với bọn họ!"Âu Thiết Trụ thấy thế tức giận nói.

"Thiết Trụ, đừng xúc động! Tôi thật muốn đi bọn họ người nào cản trở được?"

Diệp Thần nói xong lạnh lùng nhìn xem Tống Nguyên, trầm giọng nói"Tôi mặc kệ Ngô đổng có bao nhiêu ngưu, ông chuyển cáo hắn, cùng Diệp Thần này đối nghịch là phải trả giá thật lớn!"

""

Tống Nguyên nghe vậy trong lúc nhất thời không gây nói lên lời, toàn bộ tỉnh Thiên Nam người dám nói loại lời này, chỉ sợ tìm

không ra cái thứ hai.

Ngay tại lúc hai bên giương cung bạt kiếm, điện thoại di động Diệp Thần vang lên, hắn mắt nhìn điện báo biểu hiện nhận nghe điện thoại.

"Vị kia?"

"Là Diệp Thần sao?"

Trong điện thoại di động truyền tới một thanh âm của nam nhân"Chúng ta là tổng tham bộ quân đội, thượng cấp có nhiệm vụ cơ mật muốn giao cho cậu, cậu bây giờ ở đâu?"

"Tổng tham bộ?"

Diệp Thần nghĩ nghĩ, nói"Tôi tại khách sạn Fuji Thiên Nam, ông muốn tới tìm tôi, tốt nhất mang ít người tới!"

"Vì cái gì?"Đối phương hồ nghi nói.

"Công an Tỉnh Thiên Nam muốn bắt ta, đặc công đều xuất động! Ông muốn tới cũng nhanh chút, miễn cho tôi bị người bắt đi nhốt vào phòng tối, như thế tâm tình tôi không tốt, nhiệm vụ gì đều không tâm tư tiếp!"Diệp Thần nhếch miệng lên nói.

"Cậu chờ, chúng ta lập tức tới!"Đối phương trầm mặc sau một lúc, nói xong cúp điện thoại.

Diệp Thần cất kỹ điện thoại, trên mặt lộ ra một vòng nụ cười quỷ dị.

"Diệp Thần, ta không bắt cậu, lưu lại Tra Tử Thụy cũng không được sao?"Tống Nguyên nhíu nhíu mày, trong lòng mơ hồ có loại dự cảm bất tường.

"Không được!"

Diệp Thần lắc đầu, thản nhiên nói"Tra gia thay Trường Sinh Hội làm việc coi như xong, còn dám đụng đến sư tỷ tôi, người một nhà này chính là Thiên Vương lão tử tới đều không gánh nổi, tôi nói!"

"..."

Ầm ầm!

Vừa dứt lời, một trận tiếng vang động cơ to lớn truyền đến, Tống Nguyên nhíu nhíu mày quay đầu nhìn lại, kết quả đem hắn cả kinh trợn mắt hốc mồm!

Chỉ thấy trên đường phố lái tới một loạt xe bọc thép quân đội màu xanh sẫm, trên mui xe thậm chí có còn mang lấy súng máy hạng nặng đen nhánh!

"Trời ạ! Đây là muốn đánh trận sao?"

"Không thể nào, hẳn là quân diễn, thật muốn đánh tại sao không có xe tăng!"

"Nhanh, mau nhìn, xe tăng ở phía sau đâu!"

"..."

Thị dân đi ngang qua thấy cảnh này, lập tức nghị luận ầm ĩ, thậm chí tranh thủ thời gian lấy điện thoại cầm tay ra vỗ xuống những hình ảnh này.

Oanh!

Một chiếc Jeep dũng sĩ màu xanh sẫm gào thét mà đến, két một tiếng vừa vặn dừng ở cửa khách sạn.

Tống Nguyên đang buồn bực, chỉ thấy bước xuống xe là hai người một nam một nữ mặc quân trang sĩ quan, nhìn quân hàm nam nhân là cấp bậc đại tá, nữ nhân là quân hàm đoàn cấp, nam

nhân lớn tuổi chút, mà tuổi nữ nhân tương đối nhỏ bé!

"Để người của ông hạ súng xuống!"

Nam nhân sau khi xuống xe nhanh chóng quét hiện trường một chút, đi thẳng tới trước mặt Tống Nguyên trầm giọng nói.

"Các người là?"

Tống Nguyên không hiểu ra sao, làm sao đột nhiên tới nhiều người bộ đội như vậy?

"Ông không có quyền hỏi đến, chúng ta phụng mệnh đến đây bảo vệ Diệp tướng quân! Xin lập tức dẫn người rời đi, nếu không sẽ lấy tội phản quốc luận xử!"Nam nhân ăn nói có ý tứ, ý vị mười phần cảnh cáo nói.

"Tướng, tướng quân?"

Chương 792. Cù Dĩnh!

"Không sai! Diệp Thần là tổng huấn luyện viên bộ đội đặc chiến nam bộ chiến khu!"

"..."

Tống Nguyên nghe xong nhịn không được nuốt ngụm nước bọt, lại nhìn đặc công bốn phía hắn mang đến đã sớm bị bộ đội vây quanh, cái này nếu là va chạm gây gổ còn phải?

Mà lại đối phương đã nói đến rất rõ ràng, động Diệp Thần chính là phản quốc, ai dám lỗ mãng?

"Lão Trương, để người ông thu đội!"

Tống Nguyên cũng không phải đồ đần, bất kể hắn là cái gì Ngô đổng đâu, hắn cũng không dám cùng cơ quan quốc gia đối nghịch, lúc này hạ lệnh rút lui!

"Thần ca, cậu thật lợi hại, thế mà còn là tướng quân đâu!"Âu Thiết Trụ trừng lớn mắt to như chuông đồng nhìn xem Diệp Thần, mặt mũi tràn đầy chất phác cười nói.

"Ách"

Diệp Thần chính mình cũng là một mặt mộng bức, bộ đội thăng chức nhanh như vậy sao, nhanh đến người trong cuộc đều chưa lấy được tin tức!

"Chào thủ trưởng!"

Đang lúc nói chuyện, nam nhân vừa rồi mang theo nữ nhân đi đến trước mặt Diệp Thần, kính cái quân lễ tiêu chuẩn.

"Anh chính là người vừa rồi gọi điện thoại cho tôi đi?"

Diệp Thần trên dưới đánh giá hai người một chút, khi hắn nhìn thấy một đôi cao ngất trước ngực nữ nhân lúc nhịn không được dừng lại mấy giây, thật là hùng vĩ!

Nữ nhân thấy Diệp Thần nhìn chằm chằm bộ ngực mình, lập tức khuôn mặt đỏ lên, có chút nổi nóng trừng Diệp Thần một chút, dọa đến hắn tranh thủ thời gian dời đi ánh mắt.

"Vâng, thủ trưởng!"

Nam nhân chủ động làm tự giới thiệu, nguyên lai hắn gọi Hùng Vĩ, nữ nhân gọi Cù Dĩnh, hai người đều là trong khoa tác chiến tổng tham bộ.

Diệp Thần hiểu rõ xong thân phận đối phương, nói

"Các người có việc thì nói nhanh lên đi, tôi còn muốn đi Kim Lăng, không có thời gian!"

"Diệp Tướng quân, xin thái độ đoan chính chút!"

Không nghĩ tới Cù Dĩnh nghe xong thế mà'Giáo huấn' Diệp Thần"Nhiệm vụ lần này không thể coi thường, tướng quân có chuyện gì còn trọng yếu hơn so với an nguy quốc gia?"

"An nguy quốc gia?"

Diệp Thần lườm Cù Dĩnh một chút, hừ lạnh nói"Cô khó chịu có thể tìm người khác, trong lòng Diệp Thần tôi, sư tỷ trọng yếu nhất, hiểu không?"

"Cậu"

Cù Dĩnh nghe xong tức điên lên.

"Diệp Tướng quân, xin bớt giận!"Hùng Vĩ nghe ra Diệp Thần có

cảm xúc, vội vàng giải thích nói"Cù Dĩnh nhanh mồm nhanh miệng, còn xin Diệp Tướng quân đại nhân đại lượng không tính toán với nàng!"

"Hừ! Hùng Vĩ, anh nói cái gì đó!"

Ai ngờ Cù Dĩnh cũng không cho mặt, ngược lại nũng nịu nhẹ nói"Tôi nhìn hắn cũng không phải cao thủ gì, chính là cái đại sắc lang!"

"Cù Dĩnh, em nói ít vài câu!"

Hùng Vĩ nghe vậy vừa vội vừa tức, nhưng hắn lại không dám mắng Cù Dĩnh, ai bảo lão cha người ta là số một tổng tham bộ đây, không thể trêu vào a!

"Diệp Thần, nếu cậu là nam nhân liền thống khoái chút, có tiếp nhiệm vụ hay không một câu, bản cô nương còn không hầu hạ đâu!"Cù Dĩnh thở phì phò nói.

"Mỹ nữ, tôi làm sao lại sắc lang?"

Diệp Thần sững sờ, mình cũng không đụng tới cô nàng này một chút, nàng thế mà thẳng mình gọi sắc lang?

"Thần ca, vị tiểu thư này là nói cậu nhìn ngực của nàng đi?"Âu Thiết Trụ một bên ngu ngơ 'Thần bổ đao' Hảo tâm nhắc nhở một câu.

"Ách"

"Cậu, cậu muốn ăn đòn!"

Cù Dĩnh gương mặt xinh đẹp đỏ đến như mông khỉ, hung hăng trừng Âu Thiết Trụ một chút, nếu không phải mình mặc trên người quân trang, nàng không phải hung hăng giáo huấn một chút to con này.

"Mẹ tôi nói nam nhân không thể đánh nữ nhân, mà lại cô đánh không lại tôi, tôi không muốn khi dễ cô!"Âu Thiết Trụ nói rất chân thành.

"..."

Cù Dĩnh tức đau meo meo, nhưng Âu Thiết Trụ để nàng không cách nào phản bác, chỉ có thể thở phì phò quay đầu xong đi nhắm mắt làm ngơ!

Diệp Thần thấy Cù Dĩnh tại trước mặt Âu Thiết Trụ kinh ngạc, cố nén cười nói với Hùng Vĩ

"Nhiệm vụ gì, anh nói đi!"

Hùng Vĩ không nói chuyện, mà là từ trên thân móc ra một cái máy tính bảng, để Diệp Thần đeo ống nghe lên, nói cho hắn biết nhiệm vụ đều ở bên trong.

"Thần bí như vậy?"

Diệp Thần thấy thế lòng hiếu kỳ bị vung lên tới, tiếp nhận tấm phẳng đeo ống nghe lên, ấn mở một cái văn kiện video, lập tức liền thấy hình ảnh thuyền bị nổ!

Đây là một đoạn video biên tập, bên trên thuyền bị nổ treo quốc kỳ các quốc gia, hải vực cũng không giống nhau!

Đang nhìn hình ảnh, cũng có lời bộc bạch giới thiệu nhiệm vụ lần này!

Nguyên lai đoạn thời gian gần đây, hải vực các quốc gia đều lần lượt xuất hiện thuyền hải quân bị tập kích, ngẫu nhiên còn có ngư dân gặp tập kích, càng quỷ dị chính là ai cũng không tra được thân phận kẻ tập kích!

Mà nhiệm vụ Diệp Thần, chính là tìm ra người tập kích hải

vực Hoa Hạ.

Video ba phút rất nhanh liền kết thúc, chờ sau khi Diệp Thần xem xong, máy tình bảng đột nhiên toát ra một làn khói xanh tự động tiêu hủy!

"Ngọa tào, ngưu bức a!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, hắn cảm giác mình càng lúc càng giống 007

"Diệp Tướng quân, nhiệm vụ đều nhìn đi?"

"Ân."

Diệp Thần gật gật đầu, hồ nghi nói"Tôi rất hiếu kì, ai có bản lãnh như vậy đơn đấu hải quân toàn cầu, ngay cả mẫu hạm hàng không lão Mỹ đều bị tập kích!"

Chương 793. Nện khách sạn!

"Tổng tham bộ cũng thảo luận qua việc này, nhưng đều không có kết quả!"Hùng Vĩ thở dài nói.

"Tốt a, nhiệm vụ này tôi tiếp nhận!"

"Diệp tướng quân, cậu cần trợ giúp gì cứ mở miệng, quân đội nhất định đem hết toàn lực phụ trợ ngươi!"

"Thật hay giả?"

Diệp Thần nhãn châu xoay động, chỉ chỉ khách sạn Fuji sau lưng, nhếch miệng lên nói"Vừa vặn cô mang theo nhiều người như vậy, nếu không đem khách sạn tiểu quỷ tử đập đi!"

"Cái này"

Hùng Vĩ nghe xong gặp khó khăn, Cù Dĩnh nghe được yêu cầu này càng là nổi trận lôi đình, hướng về phía Diệp Thần quát lớn

"Diệp Thần, chúng tôi không phải quân đội của riêng cậu, cậu làm rõ ràng điểm!"

"Chậc chậc, mới vừa rồi còn nói toàn lực phụ trợ tôi đây!"

Diệp Thần nhún vai, hai tay một đám nói"Đã như vậy chính tôi động thủ đi, nếu như tôi bị bắt, nhiệm vụ này tìm người khác đi!"

"Diệp Tướng quân, chờ một lát, tôi gọi điện thoại!"

Hùng Vĩ cũng là say, hắn làm binh mấy chục năm, lần đầu tiên nghe được loại yêu cầu kỳ hoa này, Diệp Tướng quân cùng khách sạn này có thù sao?

"Hừ! Thượng cấp sẽ không đồng ý yêu cầu vô lý của cậu đâu!"

Cù Dĩnh thừa dịp Hùng Vĩ gọi điện thoại, mặt mũi tràn đầy khinh thường nói với Diệp Thần"Tôi cũng là võ tu, đừng tưởng rằng nhiệm vụ không có cậu không được, Địa Cầu thiếu đi ai cũng chuyển!"

"Tôi biết!"

Diệp Thần nhìn chằm chằm Cù Dĩnh nhìn một chút, cô nàng này dáng dấp còn không tệ, mắt to sống mũi cao, da thịt màu lúa mì dưới ánh mặt trời hiện ra quang trạch khỏe mạnh, dáng người càng là không thể nói, tuyệt đối ma quỷ!

Nhưng chính là tính tình có chút thối, ngạo khí một cjist, thân là quân nhân chuyên nghiệp có những mao bệnh này cũng không tốt, nhất định phải mài giũa một chút mới được, miễn cho nha đầu này quên mình họ gì!

"Võ tu Trúc Cơ Kỳ, tôi đã nhìn ra! Đáng tiếc thiên phú, so với người bình thường cũng chỉ hơn một chút!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Khẩu khí thật lớn!"

Cù Dĩnh nghe xong lên cơn giận dữ, chất vấn"Cậu nói tôi thiên phú, cậu rất có thiên phú sao, có dám cùng tôi luận bàn một chút hay không?"

"Quên đi, cô quá yếu!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, hắn ngược lại thật sự là không phải xem thường Cù Dĩnh, mà là tu vi hai người chênh lệch quá lớn.

Nhưng Cù Dĩnh lại cảm thấy là Diệp Thần khinh thị nàng, tức giận đến nghiến chặt hàm răng nói"Diệp Thần, tôi hiện tại chính

thức hướng cậu phát ra khiêu chiến, cậu nhất định phải đánh với tôi!"

"Cù Dĩnh, không cho phép hồ nháo!"

Lúc này Hùng Vĩ nói chuyện điện thoại xong, nghe được Cù Dĩnh bức Diệp Thần động thủ dọa sợ, vội vàng quát lớn"Thượng cấp đã đồng ý, hết thảy hành động nghe Diệp Tướng quân chỉ huy!"

"Cái gì?"

Cù Dĩnh trừng lớn đôi mắt đẹp, mặt mũi tràn đầy không thể tin nổi nhìn xem Hùng Vĩ hỏi"Chẳng lẽ hắn nói muốn nện khách sạn, chúng ta cũng phải nện?"

"Đúng!"

Hùng Vĩ thần tình nghiêm túc nói"Còn có một việc, thủ trưởng để em hiệp trợ Diệp tiên sinh hoàn thành nhiệm vụ lần này, đây là mệnh lệnh!"

"Là cha em ra lệnh?"Cù Dĩnh hồ nghi nói.

"Ân, Cù tư lệnh tự mình hạ lệnh!"

Hùng Vĩ gật gật đầu, biểu lộ quái dị nhìn Diệp Thần một chút.

Ngoại trừ lần trước đi Miến Quốc cứu người, giống như Diệp Thần cũng không có địa phương gì đặc biệt lợi hại, Cù tư lệnh thế mà bỏ được để nữ nhi bảo bối đi theo Diệp Thần mạo hiểm?

"Cha em điên rồi?"

Cù Dĩnh tức hổn hển, nói xong trực tiếp lấy điện thoại cầm tay ra gọi điện thoại cho lão ba.

Ai ngờ lão ba ngữ khí cùng Hùng Vĩ giống nhau như đúc, thậm

chí còn dặn dò"Con gái, cơ hội này là lão ba thật vất vả giúp con tranh thủ trở về, nhất định phải hướng Diệp Thần học tập cho giỏi, biết sao!"

"Cái gì?"

Cù Dĩnh nghe xong ẩn ẩn làm đau meo meo, lão ba có phải là uống rượu không chuẩn bị củ lạc, làm sao nói hết mê sảng đâu?

"Đứa nhỏ ngốc, về sau con tự nhiên là biết, nhớ kỹ lời lão ba nói!"

"Cha"

Không đợi Cù Dĩnh cự tuyệt, Cù Vệ Đông cao giọng cười một tiếng cúp điện thoại.

"Lão ba quá coi thường người, đi theo gia hỏa này có cái gì tốt học!"

Cù Dĩnh mặc dù không phục, nhưng nàng là quân nhân, Cù Vệ Đông không chỉ có là phụ thân vẫn là thượng cấp, phục tùng mệnh lệnh là thiên chức của nàng!

Diệp Thần biết được mình muốn dẫn Cù Dĩnh chấp hành nhiệm vụ, bĩu môi nói"Cô tốt nhất chớ cùng tôi, bởi vì tôi không thích mang cái cái đuôi làm việc!"

"Hừ! Bản cô nương có thể cùng cùng một chỗ chấp hành nhiệm vụ, đó là vinh hạnh của cậu!"Cù Dĩnh kiêu hừ một tiếng.

"Khách sạn có thể đập sao?"

Diệp Thần lười nhác lại phản ứng Cù Dĩnh, quay đầu nhìn về phía Hùng Vĩ thản nhiên nói.

"Có thể, thủ trưởng!"

Hùng Vĩ đến cùng là quân nhân, thiết lập sự tình đến lôi lệ phong hành, lúc này mệnh lệnh bộ đội xông vào khách sạn cuồng nện!

Các chiến sĩ biết được là khách sạn tiểu quỷ tử, còn không cho người Hoa vào ở, lập tức nện đến ra sức hơn, nếu không phải Hùng Vĩ nói không cho phép đả thương người, bọn họ đều nghĩ cùng quỷ tử một chỗ đập!

"Baka!"

Quản lý khách sạn nghe thấy xông ra khách sạn, tức giận chất vấn Hùng Vĩ:"Chúng tôi là thương nhân hợp pháp, các người dựa vào cái gì nện, tôi muốn hướng thủ trưởng cậu khiếu nại!"

Chương 794. Đến Kim Lăng!

"Tiểu quỷ tử, chính là thủ trưởng để cho ta nện, ngươi khiếu nại đi!"Hùng Vĩ đối với tiểu quỷ tử cũng không có khách khí như vậy, nghiêm mặt nói.

"Không sai, chính là ta để nện!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng"Tại quốc thổ Hoa Hạ xử lý khách sạn, không cho người Hoa vào ở, lưu nó để làm gì?"

"Ta không có hạ lệnh pháo oanh, kia là sợ hù đến lão bách tính, cũng coi như khách khí đi!"

"Ngươi khinh người quá đáng!"

Khách sạn quản lý tức giận dậm chân, nhưng đối mặt súng ống đầy đủ chiến sĩ hắn cũng không có cách nào, chỉ có thể tranh thủ thời gian bấm một số điện thoại, sau khi nói vài câu đưa đưa điện thoại di động cho Diệp Thần

"Ngô đổng để ngươi nghe điện thoại!"

"Ngô đổng?"

Diệp Thần nhướng mày, hắn còn chưa có đi tìm Ngô đổng phiền phức, con hàng này mình sẽ đưa lên cửa?

Hắn tiếp nhận điện thoại quản lý đưa tới, vừa uy một tiếng, trong điện thoại di động liền truyền đến tiếng gầm gừ phẫn nộ của Ngô đổng

"Diệp Thần, ngươi quả thực vô pháp vô thiên!"

"Có biết hay không khách sạn Fuji là ngoại thương, ngươi phái người đập khách sạn của bọn họ đây là ảnh hưởng phát triển kinh tế bản tỉnh, là phá hư hữu nghị thâm hậu giữa Hoa Hạ cùng Đảo quốc, ngươi làm là như vậy phạm pháp!"

"Mau nhường lính của ngươi dừng lại, nếu không ta đưa ngươi ra tòa án quân sự!"

"Ta vô pháp vô thiên?"

Diệp Thần cười lạnh, họ Ngô thật không hổ là kẻ già đời quan trường, động một chút lại thượng cương thượng tuyến, chỉ là hắn rất khó hiểu, Hoa Hạ cùng Đảo quốc lấy ở đâu thâm hậu hữu nghị?

Cừu hận còn tạm được đi!

"Họ Ngô, cái gì nói nhảm đều đừng nói nữa, chờ ta làm xong việc sẽ tìm đến ngươi!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Lẽ nào lại như vậy! Ngươi dám nói chuyện với ta như vậy!"

Ngô đổng tức đập thẳng cái bàn, toàn bộ tỉnh Thiên Nam liền xem như tỉnh thủ đối với hắn cũng là khách khách khí khí, nào giống Diệp Thần không lớn không nhỏ!

Diệp Thần cũng lười nói dóc cùng Ngô đổng, nói xong trực tiếp đưa điện thoại di động ném cho quản lý khách sạn, quay đầu nói với Hùng Vĩ

"Lão Hùng, tôi cho anh thêm một cái nhiệm vụ!"

"Thủ trưởng mời nói!"

"Hôm nay nện xong khách sạn, nếu như bọn họ dám trang trí phục hồi như cũ, anh cũng cho người tiếp tục mang binh đập cho tôi, hiểu chưa?"

"Vâng!"

Hùng Vĩ kính cái quân lễ tiêu chuẩn.

Một bên quản lý nghe vậy kém chút tức hộc máu, nghe Diệp Thần chính là không cho mở khách sạn nữa đi?

"Thiết Trụ, chúng ta đi!"

Diệp Thần thấy không sai biệt lắm, nhếch miệng cười một tiếng nói với Hùng Vĩ"Lão Hùng, lão phái xe đưa chúng ta đi sân bay đi!"

"Diệp Thần, chúng ta còn muốn đi chấp hành nhiệm vụ đây, mặc kệ cậu muốn đi đâu, đều nhất định phải mang tôi theo!"Cù Dĩnh nghe xong không khỏi cau mày nói.

"Không mang theo!"

Diệp Thần cự tuyệt rất kiên quyết, nói"Có chuyện gì chờ tôi trở lại rồi nói sau!"

Nói xong, Diệp Thần mang theo Âu Thiết Trụ đi đến một chiếc xe quân đội gần nhất, hai người lên xe, mà Tra Tử Thụy thì bị Âu Thiết Trụ thuận tay ném vào trong cóp sau ô tô

"Thối Diệp Thần, có gì đặc biệt hơn người, bản cô nương còn không có thèm ngươi mang đâu!"

Cù Dĩnh thấy thế tức bực giậm chân, đã lớn như vậy Diệp Thần là nam nhân thứ nhất cự tuyệt nàng, quá ghê tởm!

Không phải chỉ là một cái nhiệm vụ sao, không có Diệp Thần mình cũng có thể hoàn thành!

Nghĩ đến cái này trong lòng Cù Dĩnh toát ra một cái ý nghĩ lớn mật, nếu mình đi hoàn thành nhiệm vụ, đến lúc đó nhìn Diệp Thần hắn còn có cái gì tốt ngưu.

"Cù Dĩnh, tôi khuyên em vẫn là nghe thủ trưởng, tại Thiên Nam chờ hắn đi!"Hùng Vĩ biết Cù Dĩnh tính tình, lúc này cũng chỉ có thể thật là an lòng an ủi nàng.

"Hừ, anh nhanh đi tiễn hắn đi!"

"Ách"

Hùng Vĩ im lặng, xem ra Cù Dĩnh cũng oán luôn cả hắn.

Chờ Diệp Thần bọn họ vừa đi, Cù Dĩnh lúc này lấy điện thoại cầm tay ra gọi một cú điện thoại

Sân bay Kim Lăng.

Một chiếc máy bay vận tải quân dụng chậm rãi hạ xuống.

"Oa! Nguyên lai đi máy bay là loại cảm giác này a!"Âu Thiết Trụ từ bên trên máy bay vận tải xuống, trong tay còn mang theo Tra Tử Thụy cảm khái nói.

"Thiết Trụ, cậu chưa có ngồi qua máy bay sao?"

"Không có!"

Âu Thiết Trụ dùng sức lắc đầu, úng thanh nói"Mẹ tôi nói, người phải cước đạp thực địa, máy bay ở trên trời không an toàn!"

"..."

Diệp Thần không phản bác được, trong lòng tự nhủ coi như máy bay xảy ra chuyện cũng quăng không chết Bạch Hổ đi!

Đúng lúc này điện thoại di động Diệp Thần vang lên, xem xét là cái điện báo lạ lẫm, hắn vừa kết nối trong điện thoại di động liền truyền tới một thanh âm tức giận nam nhân

"Diệp Thần, mau thả con trai ta!"

"Con của ngươi là vậy?"Diệp Thần sững sờ, nhưng rất nhanh liền kịp phản ứng, hẳn là người Tra gia.

"Hỗn trướng! Ngươi còn dám cùng ta giả ngu, có tin ta để sư tỷ ngươi chết trong sở hay không!"Tra Tra Lý tức giận nói.

"Họ Tra, ngươi muốn chết sao?"

Diệp Thần thanh âm băng lãnh, một cỗ sát khí ngập trời từ trên người hắn tuôn ra, ngay cả Âu Thiết Trụ đứng ở một bên đều thất kinh, sát khí Thần ca làm sao mạnh như vậy?

Chương 795. Gặp lại huynh đệ Mộ Dung!

"Ta cảnh cáo ngươi, lập tức thả con trai ta, bằng không sư tỷ của ngươi hẳn phải chết!"

Tra Tra Lý hiển nhiên biết quan hệ Diệp Thần cùng Tần Mặc Diêu, không ngừng mà dùng Tần Mặc Diêu thăm dò ranh giới cuối cùng Diệp Thần.

"Thiết Trụ, làm tỉnh lại cái cặn bã này, đem chân hắn gõ gãy cho tôi!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, ánh mắt âm trầm liếc qua Tra Tử Thụy đang hôn mê!

Trước khi đến Kim Lăng hắn đã có chỗ an bài, căn bản không cần lo lắng vấn đề an toàn Tần Mặc Diêu, tự nhiên cũng sẽ không bị Tra Tra Lý uy hiếp!

"Biết, Thần ca!"

Âu Thiết Trụ nói xong dùng ngón tay phẩm chất cà rốt, tại trên trán Tra Tử Thụy trùng điệp bắn ra!

"Ngao!"

Tra Tử Thụy hôn mê rất lâu hét thảm một tiếng, đau đến tỉnh!

"Diệp Thần, tên vương bát đản ngươi làm cái gì với con trai ta?"Tra Tra Lý nghe được tiếng kêu thảm thiết con trai, không khỏi tim như bị đao cắt.

Người làm cha nào nghe được con trai kêu thảm như vậy không tức giận?

"Không muốn con của ngươi chết, liền nói cho ta ngươi ở đâu!"Diệp Thần âm thanh lạnh lùng nói.

"Ta tại Thâm Châu!"

Tra Tra Lý nghiến răng nghiến lợi nói"Ngươi tốt nhất mau thả con trai ta, bằng không hiện tại lão tử cũng cho người ta xử lý sư tỷ của ngươi, xem ai ác hơn!"

"Thâm Châu?"

Diệp Thần như có điều suy nghĩ nghĩ nghĩ, lập tức cúp điện thoại, trực tiếp gọi tới cho Liêu Tú Liên.

"Người Tra gia có phải là tại nhà bà?"

Điện thoại rất nhanh kết nối, Diệp Thần đi thẳng vào vấn đề hỏi.

"Đúng!"

"Giết hắn!"

"Lão thân tại sao muốn nghe ngươi?"Liêu Tú Liên liếc mắt Tra Tra Lý ngồi tại đối diện, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ hỏi.

"Cho bà hai lựa chọn, hoặc là giết Tra Tra Lý, qua mấy ngày ta dẫn người đi Chung Nam sơn giúp Liêu gia bà, hoặc là bà bảo bọc hắn, đêm nay ta sẽ giết bà, sau đó lại đi Chung Nam sơn giết sạch Liêu gia bà!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Ngươi, ngươi tìm tới Bạch Hổ?"

"Nói nhảm!"

"Tốt, lão thân biết nên làm như thế nào!"

Liêu Tú Liên nói xong cúp điện thoại, Diệp Thần cũng không nhiều lời cái gì, mà là tại sân bay yên lặng chờ đợi.

"Thần ca, chúng ta không phải muốn đi cứu người sao?"Âu Thiết Trụ hiếu kì hỏi.

"Không cần, sẽ có người giúp chúng ta đem Thất sư tỷ cứu ra!"Diệp Thần mỉm cười.

Vừa dứt lời, chỉ thấy một cỗ Maybach nhanh chóng lái tới, két một tiếng ngừng lại tại bên người Diệp Thần.

Cửa xe mở ra, đầu tiên ánh vào tầm mắt Diệp Thần là Tần Mặc Diêu.

"Thất sư tỷ!"

Diệp Thần mặt mỉm cười hô.

"Sư đệ!"

Tần Mặc Diêu nhìn thấy Diệp Thần, một đầu nhào vào trong ngực hắn, những ngày này bị ủy khuất một mạch hóa thành nước mắt trong suốt, tại trong ngực Diệp Thần ô ô khóc ra thành tiếng.

Đường đường giáo sư đại học, bị người nói xấu 'Ác ma' dùng tính mệnh học sinh kiếm tiền, nàng có thể nào không ủy khuất?

"Sư tỷ đừng khóc, chuyện này đệ đều biết, khẳng định sẽ vì tỷ lấy lại công đạo!"Diệp Thần sờ lên mái tóc Tần Mặc Diêu an ủi.

"Ân."

Tần Mặc Diêu còn đang nhỏ giọng nức nở.

"Diệp Thần!"

Một đạo thanh âm quen thuộc truyền đến, ngay sau đó hai huynh đệ Mộ Dung Anh, Mộ Dung Kiệt từ trên xe bước xuống, cười cùng Diệp Thần lên tiếng chào.

"Đa tạ Mộ Dung gia cứu sư tỷ tôi, về sau có chỗ dùng đến Diệp Thần này, cứ mở miệng!"Diệp Thần nói thẳng.

Hắn cũng là lên máy bay mới nhớ tới Mộ Dung gia ngay tại Kim Lăng, mà lại thế lực không nhỏ, cho nên mới gọi điện thoại cho gia chủ Mộ Dung gia, mời bọn họ hỗ trợ vớt Thất sư tỷ ra.

"Diệp tiên sinh khách khí!"

Mộ Dung Anh hai tay ôm quyền, một mặt thành khẩn nói"Lần trước tại Hoa Sơn nếu không phải Diệp tiên sinh xuất thủ, hai huynh đệ chúng tôi có thể sống sót hay không cũng khó nói đâu!"

"Đúng a, tên vương bát đản Hạ Hầu Kiệt kia rơi vào ma đạo, tôi kém chút liền bị hắn giết!"Mộ Dung Kiệt gật đầu phụ họa.

"Tóm lại lần này cám ơn các người!"

"Việc rất nhỏ! Bất quá tôi cũng rất tò mò, là ai đưa sư tỷ Diệp tiên sinh vào chỗ chết đâu, thực không dám giấu giếm, liền xem như Mộ Dung gia tôi ra mặt, cũng bỏ ra khí lực không nhỏ mới khiến cho quan phương thả người!"Mộ Dung Anh hồ nghi nói.

"Biết Trường Sinh Hội sao?"

"Trường Sinh Hội?"

"Xem ra các người còn không biết, lúc nữa tôi nói một chút cho các người đi!"Diệp Thần cười nói.

"Diệp tiên sinh, thời gian cũng không sớm, phụ thân tôi tại khách sạn chuẩn bị tốt thịt rượu, không biết Diệp tiên sinh có thời gian hay không cùng một chỗ ăn một bữa cơm đâu?"Mộ Dung Anh

hỏi.

"Được a, vậy liền làm phiền các người!"

Diệp Thần cũng không có khách khí, nói xong lại giới thiệu Âu Thiết Trụ cho anh em nhà họ Mộ Dung, song phương rất nhanh liền đều biết.

"Thiết Trụ huynh, người trong tay huynh xách là ai?"

Khi Mộ Dung Kiệt chất vấn người Âu Thiết Trụ mang theo trong tay là ai, lúc này Diệp Thần mới nhớ tới còn có 'Rác rưởi' Không có xử lý!

"Tôi không biết hắn, nhưng hắn là người xấu!"

"Người xấu?"

"Ân, bởi vì hắn là địch nhân Thần ca, cho nên khẳng định là bại hoại!"

"....."

Mộ Dung Anh sững sờ, Âu Thiết Trụ lại để hắn không phản bác được.

Đúng lúc này điện thoại di động Diệp Thần vang lên, có người gọi video cho hắn.

Chương 796. Mộ Dung gia mời!

"Thế nào?"

Diệp Thần kết nối điện thoại, trên màn hình điện thoại di động xuất hiện một cái thân ảnh quen thuộc, một bên Mộ Dung Kiệt lập tức hoảng sợ nói

"Cái này, đây không phải Liêu gia chủ sao?"

"Mộ Dung gia tiểu tử?"

Liêu Tú Liên nhíu nhíu mày, trầm giọng nói"Không nghĩ tới ngươi cùng Mộ Dung gia quan hệ cũng không tệ!"

"Bớt nói nhảm, bà muốn cho tôi nhìn cái gì?"Diệp Thần bĩu môi nói.

"Người chết!"

Liêu Tú Liên nói xong đem camera nhắm ngay trên mặt đất, chỉ thấy trên mặt đất nằm một cái đầu lâu lõm của nam tử trung niên, hiển nhiên là bị người hoặc nặng vật đập nát đầu!

"Tra Tra Lý?"

"Đúng, lão thân giết hắn!"

"Bà chờ một chút!"

Diệp Thần nói xong đưa điện thoại di động đưa tới trước mặt Tra Tử Thụy, cười lạnh nói"Nam nhân này ngươi biết đi?"

"Cha!"

Tra Tử Thụy nhìn thấy thi thể phụ thân, đầu tiên là sững sờ, lập tức tức miệng mắng to"Bọn người nội địa đáng chết các ngươi, dám giết cha ta, các ngươi đều chết không được tử tế!"

"Tốt, ta treo!"

Diệp Thần xác định người chết là Tra Tra Lý, chuẩn bị cúp điện thoại.

"Diệp Thần, chuyện ngươi đáp ứng lão thân, khi nào có thể lên đường!"Liêu Tú Liên khẽ nhíu mày hỏi.

"Hãy chờ tin tức của tôi!"

"..."

Không đợi Liêu Tú Liên đáp lời, Diệp Thần trực tiếp cúp điện thoại, một mặt hài hước nhìn xem Tra Tử Thụy

"Ngươi cũng đừng lãng phí không khí, xuống dưới cùng ngươi cha đi!"

"Họ Diệp ngươi dám!"

Tra Tử Thụy nghe xong dọa đến mặt mũi trắng bệch, run giọng nói"Ngươi, ngươi nếu là dám giết ta, Tra gia sẽ không bỏ qua ngươi, chờ cô cô ta từ nước ngoài trở về khẳng định sẽ giết cả nhà ngươi!"

"Yên tâm, rất nhanh các ngươi một nhà cũng sẽ ở phía dưới đoàn tụ, đi chết!"Diệp Thần nói xong một chưởng vỗ tại Tra Tử Thụy ngực.

Oanh!

Âu Thiết Trụ buông tay một nháy mắt, Tra Tử Thụy hóa thành một quả cầu lửa, trong chớp mắt liền hóa thành tro tàn, một trận gió mát phất phơ thổi, sân bay trên không bốn phía đều phiêu

đãng'Tra Tử Thụy'

"Thật mạnh!"

Mộ Dung Kiệt trợn to mắt nhìn Diệp Thần, mặc dù trong mắt người ngoài mình là cái gọi là'Thiên kiêu' , nhưng cùng Diệp Thần so ra cái gì cũng không phải, gia hỏa này quá yêu nghiệt!

"Diệp tiên sinh, mời lên xe!"

Mộ Dung Anh chấn kinh qua đi, cũng càng thêm kính sợ đối với Diệp Thần.

"Sư tỷ, Thiết Trụ, vừa vặn thời gian cũng không sớm, chúng ta đi ăn một chút gì?"Diệp Thần cười nói.

"Ân, sư tỷ nghe đệ!"Tần Mặc Diêu ôn nhu gật gật đầu.

Cũng may Maybach không gian lớn, Âu Thiết Trụ miễn cưỡng chen một chút cũng là có thể ngồi lên, cứ như vậy một đoàn người lên xe trực tiếp đi một tửu lâu hải sản nội thành Kim Lăng.

Kim Lăng, Trạng Nguyên tửu lâu

Trong phòng mười phần vận vị Giang Nam, Mộ Dung Phục ngồi tại sau bàn trà, thủ pháp thành thạo ngâm trà Ô Long, chỉ chốc lát toàn bộ trong phòng đều phiêu đãng một cỗ nhàn nhạt hoa lan hương trà.

"Mộ Dung lão ca, không nghĩ tới cậu sẽ tình hữu độc chung với trà đạo!"Một người nam nhân trung niên ngồi tại đối diện Mộ Dung Phục thấy thế cười nói.

"Một chén Xuân Lộ tạm lưu khách, hai nách thanh phong như muốn tiên."

"Phương lão đệ, uống trà không chỉ có thể tẩm bổ thân thể, càng có thể tu thân dưỡng tính, ca khuyên đệ có thời gian cũng

uống chút trà!"Mộ Dung Phục cười nhạt một tiếng, cầm lấy trên bàn trà công đạo chén, đem kim hoàng cháo bột đổ vào đối phương trong chén.

"Ta là người thô kệch, không thích hợp!"

Phương Tứ Quý lắc đầu, tự giễu cười nói"Để cho tôi uống chén rượu lớn có thể, uống trà tôi ngại phiền phức từng lần một châm trà!"

Mộ Dung Phục nghe xong cười cười không nói chuyện, đưa tay nhìn đồng hồ, nghĩ thầm hắn là không sai biệt lắm cũng nên đến đi?

"Mộ Dung huynh, lần này huynh không tiếc cùng lão Hoàng trở mặt cũng muốn cứu ra nữ nhân kia, nàng đến cùng là lai lịch gì?"Phương Tứ Quý vẻ mặt vô cùng nghi hoặc đạo.

"Ta không biết!"

"Cái gì? Huynh cũng không biết nàng, tại sao phải cứu nàng? Chẳng lẽ dáng dấp nữ nhân kia xác thực xinh đẹp, Mộ Dung huynh sẽ không phải coi trọng người ta đi?"

"Chớ nói nhảm!"

Mộ Dung Phục thấy dáng vẻ đối phương hiếu kì, không khỏi cười nói"Tôi cứu nàng là bởi vì một người!"

"Ai?"

"Cậu lập tức liền có thể gặp được!"

"..."

Phương Tứ Quý nghe vậy một mặt hồ nghi, lần này vì cứu người Mộ Dung Phục thậm chí tư lệnh đông bộ chiến khu hắn tìm được, đến cùng là ai đáng giá hắn như thế nể mặt đâu?

Nhưng Mộ Dung Phục lại ra vẻ thần bí không nói cho hắn, khiến cho trong lòng Phương Tứ Quý giống như mèo bắt!

Qua thời gian một chén trà, phòng ngoại truyện tới tiếng đập cửa, ngay sau đó phục vụ viên đem huynh đệ Mộ Dung Anh, còn có bọn người Diệp Thần xin tiến đến.

"Cha, Diệp tiên sinh tới!"

Mộ Dung Kiệt huynh đệ đi vào phòng, nhìn thấy Phương Tứ Quý cũng tại hai người tranh thủ thời gian kêu một tiếng"Phương thúc!"

Phương Tứ Quý còn chưa kịp mở miệng, một trương khuôn mặt quen thuộc liền đập vào mi mắt!

"Diệp Thần!?"

Nhìn thấy Diệp Thần đi vào phòng, Phương Tứ Quý không khỏi giật nảy cả mình, khó trách Mộ Dung Phục không tiếc đắc tội một vị quan lớn trong tỉnh, nguyên lai là vì tiểu tử này!

"A, lão Phương đệ biết Diệp tiểu hữu?"

Chương 797. Bị cắn nát meo meo?

Mộ Dung Phục sững sờ, nhìn chăm chú nhìn về phía Phương Tứ Quý.

"Đương nhiên nhận biết, Diệp Thần là người quân tôi, hắn là tổng huấn luyện viên đặc chiến nam bộ chiến khu!"Phương Tứ Quý một bên nói một bên đứng người lên, chủ động đưa tay ra hướng Diệp Thần.

"Ông là?"

Diệp Thần nghi ngờ nhìn xem Phương Tứ Quý, hắn cảm thấy người này rất nhìn quen mắt, nhưng lại không gọi nổi danh tự.

"Diệp tiên sinh, Phương thúc là tư lệnh viên chiến khu đông bộ!"Mộ Dung Kiệt ở một bên giới thiệu nói.

"Phương Tư lệnh, ngươi tốt!"

Diệp Thần bừng tỉnh đại ngộ, cười cùng Phương Tứ Quý nắm tay.

Song phương giới thiệu lẫn nhau một phen, Mộ Dung Phục là chủ nhân tự nhiên muốn mời người ngồi xuống, phân phó đưa rượu lên mang thức ăn lên.

Chỉ chốc lát, thịt rượu thơm ngào ngạt liền bưng lên bàn, rượu là Thiệu Hưng lão tửu, đồ ăn là tô đồ ăn, có Kim Lăng thịt vịt nướng, Bành Thành cá viên, canh vịt, cùng món ăn nổi tiếng tô tỉnh dê phương giấu cá!

Phong vị trong lành, nồng mà không ngán, nhạt mà không tệ, tơi xốp thoát xương mà không mất đi hình, trơn mềm thoải mái giòn mà không mất đi vị.

"Diệp tiểu hữu, nếm thử tô đồ ăn chúng ta, hương vị cũng không tệ lắm đâu!"Mộ Dung Phục cười nói với Diệp Thần.

"Không tệ cái rắm!"

Không đợi Diệp Thần mở miệng, trong phòng đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm tức giận"Mau thả lão phu ra, lão phu đói bụng!"

""

Mộ Dung phụ tử cùng Phương Tứ Quý đều trợn tròn mắt, nhao nhao quay đầu nhìn về phía phương hướng toilet.

"Thiết Trụ, cậu đem Nhị Cẩu Tử ném nhà cầu?"

Diệp Thần khẽ giật mình, khó trách luôn cảm thấy thiếu một chút cái gì, nguyên lai là quên lão La chưa ăn cơm.

"Tôi sợ nó hù đến mọi người, liền đem nó giam lại!"Âu Thiết Trụ úng thanh nói.

"Đại ngu ngơ, mau thả lão phu ra!"

La Cực Thần bị giam trong nhà cầu dùng sức lay lấy cửa, không ngừng sủa loạn!

"Diệp tiểu hữu, cậu, cậu còn có bằng hữu?"Mộ Dung Phục tò mò nhìn Diệp Thần.

"Ân, Thiết Trụ thả hắn ra ăn một chút gì đi!"

Diệp Thần gật gật đầu, Âu Thiết Trụ lúc này mới đi đến phòng vệ sinh mở cửa ra, một đạo hắc ảnh sưu một tiếng liền vọt ra.

Đám người tập trung nhìn vào lại chỉ là chó đất nhỏ

"Lời mới vừa nói là từ nó?"

Phương Tứ Quý tự nhận là kiến thức rộng rãi, nhưng cũng chưa từng nghe qua chó có thể nói chuyện a, hắn nhìn xem La Cực Thần ngồi xổm ở bên chân Diệp Thần tròng mắt đều muốn trợn lồi ra!

Cha con Mộ Dung gia ngược lại là bình tĩnh rất nhiều, bọn họ biết linh thú tồn tại, lần trước tại Hoa Sơn cũng biết Diệp Thần có Linh thú.

"Diệp tiểu hữu, chó của cậu ăn cái gì?"Mộ Dung Phục hỏi.

"Hỗn trướng! Lão phu cũng không phải chó, ta muốn ăn Cẩu Oa Oa, ngươi có sao?"

"Cẩu Oa Oa?"

Mộ Dung Phục sững sờ, cái thứ này không phải đồ ăn cho chó sao?

"Không cần, chuẩn bị cho hắn một phần xương bò bít tết đi!"Diệp Thần đạp La Cực Thần một cước, lão già này có thịt không ăn cứ phải ăn thức ăn cho chó, thật đem mình làm chó?

"..."

Ba bản rượu vào trong bụng, đám người cũng đều quen thuộc, nói chuyện phiếm chủ đề cũng thời gian dần qua nhiều hơn.

"Mộ Dung lão ca, lần này thật phải cám ơn lão ca!"Diệp Thần bưng chén rượu lên, cười nói"Nếu như không phải lão cá hỗ trợ, tôi muốn cứu xuất sư tỷ cũng không dễ dàng như vậy!"

Mộ Dung lão ca?

Mộ Dung Anh, Mộ Dung Kiệt hai huynh đệ hai mặt nhìn nhau, một tiếng lão ca này của Diệp Thần, trực tiếp kéo xuống bối phận hai huynh đệ

"Diệp tiểu hữu khách khí, kỳ thật Tần tiểu thư có thể nhanh như vậy ra, lão Phương xuất lực không ít!"Mộ Dung Phục cũng không để ý, ngược lại vẻ mặt tươi cười.

"Phương Tướng quân, vậy tôi mời ngài một chén nữa!"

Diệp Thần nghe xong lúc này lại rót đầy một chén cho mình, kính Phương Tứ Quý một chén rượu, Tần Mặc Diêu bên cạnh cũng liên tục biểu thị cảm tạ với hai người!

"Diệp tiểu hữu, ta nghe nói Tần tiểu thư là bị oan uổng, không sai đi?"Mộ Dung Phục hỏi.

"Ân, cái này phía sau đều là Trường Sinh Hội đang làm trò quỷ!"

Diệp Thần cũng không có giấu diếm, đem Trường Sinh Hội, thậm chí bàn đào sự tình đều nói cho đám người.

Chuyện này nên khiến cái gia tộc 'Thiên kiêu' này biết, vạn nhất có ăn bàn đào gia hỏa liền giấu ở Kim Lăng đâu?

Đám người nghe xong đều líu lưỡi, Mộ Dung Phục hít sâu một hơi, cau mày nói

"Không nghĩ tới thật có bàn đào tồn tại, khó trách Kim Lăng ta gần đây cũng rất nhiều quái sự phát sinh! Trước mấy ngày cũng có học sinh mất tích, nguyên lai bọn họ là bị chộp tới Chung Nam Sơn cho người ta tu luyện!"

"Diệp tiên sinh"

"Đừng gọi tôi Diệp tiên sinh, gọi tên tôi đi!"Diệp Thần cười

nhạt một tiếng đối Mộ Dung Kiệt nói.

"Vậy tôi cũng bảo cậu Thần ca đi!"

Mộ Dung Kiệt gật gật đầu, nói"Vừa rồi cha tôi nói quái sự, hai ngày này chuyện còn kỳ quái hơn nhiều so với học sinh mất tích, ta hoài nghi có thể cũng là người ăn bàn đào giở trò quỷ hay không?"

"Chuyện gì?"Diệp Thần hiếu kì hỏi.

"Gần đây Kim Lăng liên tiếp người chết, chết cũng đều là nữ nhân, tử trạng cực kỳ thảm liệt!"

"Kỳ quái nhất chính là, meo meo các nàng đều bị cắn mất"

Chương 798. Hải Linh!

Mộ Dung Kiệt nói xong mặt mo đỏ ửng, len lén nhìn Tần Mặc Diêu một chút, thấy Tần Mặc Diêu không có phản ứng gì, không khỏi cảm khái đến cùng là giáo sư viện y học a!

"Cái này cùng bàn đào có quan hệ gì, nói không chừng là sát thủ biến thái đâu!"

Diệp Thần nghe xong cũng không có coi ra gì, dù sao loại chuyện này trước đều phát sinh qua tại rất nhiều quốc gia, một chút lão biến thái tâm lý vặn vẹo, chuyên cắt nội tạng trên người nữ, chẳng có gì lạ!

"Có lẽ là tôi nghĩ nhiều rồi đi!"Mộ Dung Kiệt xấu hổ cười nói.

"Đúng, Diệp Thần tôi cho cậu xem thứ gì!"

Phương Tứ Quý nói xong từ trên thân lấy điện thoại cầm tay ra đưa tới Diệp Thần trước mặt, mở ra một tấm hình ảnh, hình ảnh là mặt biển sóng dậy ầm ầm, trên mặt biển có một chiếc khu trục hạm cỡ lớn!

Mà quỷ dị nhất chính là, tại phần đuôi khu trục hạm, có loại đồ vật xúc tu như ẩn như hiện, nó cùng cảnh vật chung quanh hòa thành một thể, không nhìn kỹ căn bản không phát hiện được!

Diệp Thần nhìn thấy bức tranh này, trong nháy mắt nhớ tới chuyện Hùng Vĩ bọn họ tìm chính mình, thế là liền hỏi

"Phương Tướng quân, hải vực ông quản lý xảy ra vấn đề?"

"Tất cả chiến khu hải vực gặp chuyện không may, ta nghĩ người tổng tham tìm hẳn là cậu đi!"Phương Tứ Quý thở dài nói.

"Đúng!"

Diệp Thần thần tình nghiêm túc, hắn nhớ kỹ video Hùng Vĩ cho hắn nhìn, không có phát hiện có cái đồ vật dạng xúc tu này!

"Bức tranh này là quân ta trong lúc vô tình chụp xuống được, Diệp Thần, cậu biết đây là vật gì sao?"Phương Tứ Quý hỏi.

"Tôi cũng là lần thứ nhất nhìn thấy!"

Diệp Thần cau mày, loại đồ vật hơi mờ này còn có thể cùng cảnh vật chung quanh hòa làm một thể, là sinh vật trên Địa Cầu sao?

"Diệp Thần, lão phu muốn uống rượu, Mao Đài!"

Đang lúc Diệp Thần minh tư khổ tưởng, La Cực Thần ngồi xổm trên mặt đất gặm xương cốt đột nhiên nói.

"Uống cái cọng lông!"

Diệp Thần chính phiền đây, bất quá nghĩ lại hắn lại cười, để phục vụ viên đưa bình Mao Đài tiến đến!

"Lão La, ngươi xem một chút trên tấm ảnh là quái vật gì, nói ra ta liền để ngươi uống rượu!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, cúi người xuống đưa điện thoại di động đặt trước mắt La Cực Thần.

"..."

Phương Tứ Quý bị 'Tao thao tác' Diệp Thần mộng bức, người đều nhìn không ra, ngươi cho chó nhìn hữu dụng không?

Ai ngờ La Cực Thần chỉ là liếc qua, lập tức hừ hừ nói"Chỉ là Hải Linh mà thôi, không tính là quái vật gì, loại vật này cũng chỉ Nhân giới mới có!"

"Hải Linh?"

Đám người nghe vậy đều hồ nghi, tất cả mọi người là lần đầu tiên nghe được thuyết pháp này.

"Cái gì là Hải Linh?"Diệp Thần hỏi.

"Nhân tộc các ngươi chọc giận thần linh trong biển thôi, tự nhiên muốn lọt vào trừng phạt!"

Trên mặt chó La Cực Thần viết đầy xem thường, tức giận nói"Khoảng thời gian này lão phu cũng đọc lướt qua với tri thức Nhân Giới, các ngươi bắt giết sinh vật trong biển coi như xong, còn phá hư hoàn cảnh biển cả, lọt vào Thiên Phạt thật kỳ quái sao?"

"Ý ngươi nói là, bởi vì chúng ta phá hư hoàn cảnh, cho nên bị thần linh trong biển trừng phạt?"Phương Tứ Quý cau mày nói.

"Lão phu há có thể lừa tiểu tử ngươi đây?"La Cực Thần trừng Phương Tứ Quý một chút.

"Phương Tướng quân đừng trách tội, tuổi Lão La xác thực đều lớn so với chúng ta!"Diệp Thần xấu hổ cười một tiếng.

"..."

"Lão La, ngươi nói giải quyết như thế nào đi?"Diệp Thần hỏi.

"Lấy tu vi của ngươi, tìm tới Hải Linh đem nó hóa thành tro không phải tốt!"La Cực Thần hơi không kiên nhẫn nói"Mao Đài lão phu đâu, có thể cho ta sao?"

"Uống đi, uống chết ngươi đi!"

Diệp Thần đem trọn bình Mao Đài rót vào trong chén, rất nhanh, trong phòng liền truyền đến thanh âm cẩu tử uống từng ngụm lớn nước

"Diệp Thần, nó là thật sao?"

Phương Tứ Quý chỉ chỉ La Cực Thần, trong lòng rất khó tiếp nhận thuyết pháp của một con chó.

"Lão La sẽ không gạt tôi, chờ tôi giúp mẫu thân Thiết Trụ chữa khỏi bệnh, tôi liền đi tìm Hải Linh này!"Diệp Thần nghĩ nghĩ nói.

"Diệp lão đệ, lão ca có thể nhờ cậu một sự kiện sao?"Mộ Dung Phục đột nhiên mở miệng.

"Chuyện gì?"

"Cậu có thể mang nhi tử lão ca đi sao, lão ca cũng muốn bọn họ có thể cùng cậu lịch luyện một phen!"

"Thần ca, tôi muốn đi!"

Mộ Dung Kiệt nghe xong chính như hắn ý, mặt mũi tràn đầy lấy lòng nhìn xem Diệp Thần, mà Mộ Dung Anh tính cách hướng nội, hắn yên lặng cho Diệp Thần rót chén rượu, một mực cung kính bưng đến trước mặt hắn.

"Không có vấn đề!"

Diệp Thần sảng khoái đồng ý, dù sao đến lúc đó còn phải mang Cù Dĩnh, thả một con dê là thả, thả một đàn dê cũng là thả, nhiều mấy người cũng không có gì!

"Ha ha ha! Thần ca cậu thật sự là anh ruột tôi a, quá tốt rồi!"Mộ Dung Kiệt kích động hỏng, chỉ còn thiếu ôm Diệp Thần hôn một cái.

"..."

Một bên Mộ Dung Anh khóe miệng không cầm được run rẩy, trong lòng tự nhủ hắn là anh ruột ngươi, vậy ta là ai?

Chương 799. Âu gia thôn (hạ)!

Cơm nước no nê xong, Diệp Thần chuẩn bị đi Ngưu Thủ Sơn xem bệnh cho mẫu thân Âu Thiết Trụ.

"Thần ca, tôi cùng đi với cậu đi!"

Mộ Dung Kiệt mượn tửu kình, mỉm cười nói"Tôi quen Ngưu Thủ Sơn, nói không chừng cậu còn có thể cần dùng đến tôi đây!"

"Tùy tiện!"

Diệp Thần cũng không nghĩ tới, gia hỏa Mộ Dung Kiệt này một câu thành sấm, đến Ngưu Thủ Sơn thật đúng là phát huy được tác dụng

"Sư đệ, đệ còn muốn đi Ngưu Thủ Sơn?"

"Ân."

"Vậy tỷ về Thiên Nam trước, dù sao tỷ ở đây cũng không giúp được gì cho đệ!"Tần Mặc Diêu ôn nhu nói.

"Tần giáo sư, không phải đi xem bệnh cho mẫu thân Âu tiên sinh sao, sao cô có thể không giúp được gì?"Mộ Dung Phục cười nói.

"Y thuật sư đệ mạnh hơn so với tôi!"

"..."

Diệp Thần cười cười không nói chuyện, cầm lên cổ chó La Cực Thần đi ra phòng.

"Thả ta ra, lão phu còn không có uống đủ đâu!"

La Cực Thần thích rượu, bốn cái móng vuốt nhỏ dùng sức vạch tại không trung, ý đồ tránh thoát Diệp Thần trói buộc.

"Ngậm miệng!"

Diệp Thần hung hăng trừng La Cực Thần một chút, cảnh cáo nói"Trên đường tới có một bệnh viện sủng vật, ngươi muốn làm tuyệt dục sao?"

"Gâu gâu!"

La Cực Thần rất tức giận, dùng 'Cẩu ngữ' thăm hỏi tổ tông mười tám đời Diệp gia

Đám người đi ra tửu lâu, Diệp Thần cáo biệt đám người, ngồi lên xe Mộ Dung Kiệt hướng phía phương hướng Ngưu Thủ Sơn mau chóng đuổi theo.

"Mộ Dung huynh, huynh tin tưởng có Hải Linh sao?"Phương Tứ Quý còn đang xoắn xuýt việc này.

"Đương nhiên tin tưởng!"

Mộ Dung Phục nhìn xem đèn xe đi xa, khẽ thở dài"Nhân loại, sớm muộn bị mình đùa chơi chết!"

Ngưu Thủ Sơn, Âu gia thôn.

Nơi này sơn thanh thủy tú, không khí thoải mái, cửa thôn dòng suối nhỏ thanh tịnh thấy đáy, con cá bơi thỏa thích, trên bờ ruộng bên dòng suối hai con tiểu hoàng cẩu một trước một sau, vui sướng đuổi theo, mà tại cách đó không xa bên trong đồng ruộng, từng mảng lớn bông cải rực rỡ khẽ đung đưa trong gió, tản mát ra trận trận hương bông cải thấm vào ruột gan.

Những phòng ở cũ rải rác phân bố tại chân núi kia, phiêu động

lấy từng sợi khói bếp, thời tiết lạnh dần, các thôn dân cũng bắt đầu đốt củi sưởi ấm!

"Trong thôn biến hóa thật to lớn!"

Âu Thiết Trụ giống như là lần đầu tiên tới Âu gia thôn, ngắm nhìn cảnh đẹp bốn phía mặt mũi tràn đầy mới lạ biểu lộ.

"Thiết Trụ, cậu bao lâu không có trở về?"Diệp Thần hiếu kì hỏi.

"Bốn năm, không nghĩ tới biến hóa như thế lớn!"

Âu Thiết Trụ đưa tay chỉ chỉ một tòa biệt thự kiểu dáng Châu Âu nơi xa, úng thanh nói"Mảnh đất kia trước kia là lúa nước ruộng nhà tôi, làm sao thành tiểu dương lâu?"

"Âu huynh, chúng ta vẫn là đi trước nhà huynh đi, bên ngoài quái lạnh!"Mộ Dung Kiệt đề nghị.

Âu Thiết Trụ gật gật đầu, dẫn Diệp Thần bọn họ hướng đầu thôn tây đi đến.

Nhưng dần dần Diệp Thần phát giác không được bình thường, trên đường có cùng thôn thôn dân nhìn thấy Âu Thiết Trụ, kết quả, những người này hoặc là không chào hỏi, hoặc là đều dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn xem Âu thuận, đây cũng quá khác thường!

Ngay cả chính Âu Thiết Trụ cũng mộng, tại sao không ai phản ứng hắn đâu?

Rốt cục, tại một bên hồ nước Âu Thiết Trụ gặp một cái lão đầu, lão đầu nhìn thấy Âu Thiết Trụ đầu tiên là sững sờ, lập tức hô câu

"Ngươi, ngươi là Tiểu Trụ Tử đi?"

"Lý đại gia, cháu là cây cột!"Âu Thiết Trụ tranh thủ thời gian nghênh đón tiếp lấy.

"Hài tử, ngươi không phải chết sao?"Lão Lý đầu đôi mắt già nua vẩn đục tràn đầy nghi hoặc mà nhìn xem Âu Thiết Trụ.

"Cháu sống rất khỏe a, tại sao phải chết?"

Âu Thiết Trụ vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nói"Lý đại gia, vừa rồi cháu gặp được thật nhiều hàng xóm, nhưng bọn họ đều không để ý cháu, đây là có chuyện gì?"

"Ai, ngươi vẫn là về thăm nhà một chút đi!"

Lão đầu thở dài một tiếng, dặn dò"Hài tử, ngươi phải coi chừng a!"

"Coi chừng?"

Không đợi Âu Thiết Trụ hiểu rõ chuyện gì xảy ra, Lý lão đầu tựa hồ có chỗ cố kỵ, cũng vội vàng rời đi.

"Thiết Trụ, đừng lãng phí thời gian, mau dẫn tôi đi nhà cậu!"Diệp Thần nhướng mày, mơ hồ có loại dự cảm bất tường xông lên đầu.

Âu Thiết Trụ cũng phát giác khác thường, dùng sức gật đầu, tăng tốc bước chân rất nhanh liền đi tới đầu thôn tây, kết quả một màn trước mắt triệt để để hắn trợn tròn mắt, chỉ thấy phòng ở nhà hắn biến thành một cái nông gia viện, cổng còn ngừng lại rất nhiều xe sang trọng!

"Thiết Trụ, nhà cậu mở nông gia nhạc?"Mộ Dung Kiệt có chút hăng hái nói"Nuôi gà đất sao, một hồi tôi mang mấy con trở về nấu canh uống!"

"Nhà tôi làm sao biến thành nông gia nhạc?"Âu Thiết Trụ một

mặt mộng bức. (Nông gia nhạc, nông gia viện: khu du lịch tiêu phí nông thôn)

"..."

Đúng lúc này mấy nam nhân từ bên trong nông gia nhạc đi ra, dẫn đầu chính là nam nhân mặt đỏ tới mang tai, nhìn dáng vẻ hắn đi đường lơ mơ hiển nhiên là uống nhiều quá!

"Thôn trưởng!"

Âu Thiết Trụ nhìn thấy người này bước nhanh đến phía trước ngăn trở đường đi đối phương, úng thanh chất vấn"Nhà tôi làm sao biến thành nông gia nhạc, mẹ tôi đâu?"

"Ngươi là ai a, tìm mẹ đi trong nhà, đến gặp ta làm gì?"

Âu Thịnh ngẩng đầu, mắt say lờ đờ mông lung xem xét Âu Thiết Trụ một chút, lập tức mặt mũi tràn đầy nghi ngờ nói"Âu Thiết Trụ? Tiểu tử ngươi không phải chết sao, giữa ban ngày ta gặp quỷ?"

Chương 800. Tôi lại giết người!

"Thôn trưởng, hắn đúng là Trụ Tử!"Mấy thôn dân bên cảnh hảo tâm nhắc nhở.

"Cái gì Trụ Tử, cái thùng, đều xéo ngay cho ta!"Âu Thịnh phun mùi rượu cả giận nói"Chó ngoan không cản đường, ngươi một cái ngoại lai hộ cũng dám cản đường của ta, biết kết cục mẹ ngươi cùng ta đối nghịch sao?"

"Ngươi làm gì mẹ ta?"

Âu Thiết Trụ nghe xong giận tím mặt, chỉ thấy hắn duỗi ra bàn tay quạt hương bồ một tay lấy thôn trưởng xách lên treo giữa không trung.

"Thả ta ra, Âu Thiết Trụ ngươi muốn tạo phản sao?"

Âu Thịnh lúc này tỉnh một nửa rượu, quay đầu quát với đồng bạn"Các ngươi còn đứng lấy làm gì, nhanh cứu ta!"

"Âu Thiết Trụ, mau buông thôn trưởng ra!"

"Hỗn đản! Ngươi ăn hùng tâm báo tử đảm sao, còn không mau buông tay!"

"Man ngưu, buông tay!"

Âu Thịnh mang theo thôn dân cũng đều không phải loại lương thiện, thấy Âu Thiết Trụ không buông tay, có người quay người liền đi bên trong nông gia nhạc lấy ra cuốc, làm bộ liền muốn đánh Âu Thiết Trụ!

"Ai dám động đến, tiểu gia ta chơi chết hắn!"Mộ Dung Kiệt

thấy thế gầm thét một tiếng.

"Tiểu tử, chớ xen vào việc của người khác!"Một thôn dân hướng về phía Mộ Dung Kiệt hung hăng vừa trừng mắt, uy hiếp nói"Cẩn thận ngươi không ra được Âu gia thôn!"

"Ai nha, tại Kim Lăng dám nói chuyện với ta như vậy người, ngươi là người thứ nhất!"

Mộ Dung Kiệt khí cười, đã lớn như vậy lần thứ nhất bị cầm cuốc thôn dân khi dễ, hắn nói xong thân hình lóe lên, một giây sau liền xuất hiện tại thôn dân trước mặt, đưa tay trùng điệp một bạt tai quất vào trên mặt đối phương!

Ba!

Một tiếng vang giòn, thôn dân liền đau cũng không kịp hô, trực tiếp hai mắt vừa nhắm mới ngã xuống đất, bị đánh ngất xỉu tới!

"Giết người rồi!"

Nam nhân đồng bạn thấy thế giật ra cuống họng hét to lên.

Rất nhanh, thôn dân chung quanh liền bị hấp dẫn tới, khi bọn họ nhìn thấy Âu Thiết Trụ bóp lấy Âu Thịnh, trên mặt đất còn nằm chủ nhiệm trị an trong thôn, nhao nhao hít vào ngụm khí lạnh.

"Tiểu tử Thiết Trụ này không muốn sống nữa, lại dám đánh thôn trưởng!"

"Tiểu tử này không phải chết sao, từ đâu xuất hiện?"

"Hừ! Âu Thịnh cũng là đáng đời, ai bảo hắn khi dễ cô nhi quả mẫu người ta!"

"Xuỵt, ngươi nhỏ giọng một chút, để thôn trưởng nghe được cẩn thận hắn chỉnh ngươi!"

"..."

Các thôn dân nghị luận ầm ĩ, mà tính nhẫn nại của Âu Thiết Trụ cũng thời gian dần qua bị ma diệt, hắn cắn răng nói

"Âu Thịnh, ta hỏi ngươi một lần cuối cùng, ngươi đến cùng đã làm gì mẹ ta, không nói ta liền bóp nát cổ chó của ngươi!"

Âu Thiết Trụ trên tay thoáng phát lực, Âu Thịnh lập tức cảm giác ngạt thở, nguyên bản đỏ rực mặt mo dần dần đều tím bầm.

"Nói ta nói"

Âu Thịnh cảm giác mình sắp phải chết, đem hết toàn lực từ trong cổ họng gạt ra mấy chữ này.

"Mau nói!"

Âu Thiết Trụ buông lỏng bàn tay, bịch, Âu Thịnh ngã rầm trên mặt đất, bộ dáng mười phần chật vật

Giờ phút này Âu Thịnh đều hận chết gia hỏa hô 'Giết người' kia, lúc đầu không có mấy người nhìn thấy hắn như này, hiện tại toàn thôn nhân đều biết!

"Mẹ ngươi, nàng chuyển dọn đi ở khe Thủy Vân."Âu Thịnh có chút chột dạ nói.

"Cái gì?"

Âu Thiết Trụ giật nảy cả mình"Mẹ ta hảo hảo phòng không ở, tại sao phải đi khe Thủy Vân ở?"

"Thiết Trụ, khe Thủy Vân ở đâu, nghe danh tự giống như không tệ a!"Mộ Dung Kiệt hiếu kì hỏi.

"Đó là sơn động!"

Có thôn dân ồn ào hô, Mộ Dung Kiệt thế mới biết nguyên lai Âu gia phía sau thôn núi có sơn động, trước động có đạo thác nước, cho nên mới gọi Thủy Vân khe.

"Là ngươi đem mẹ Thiết Trụ hắn đuổi đi a, vừa rồi ta nghe Thiết Trụ nói, nông gia nhạc vốn là phòng ở nhà hắn!"Diệp Thần lạnh lùng nhìn xem Âu Thịnh chất vấn.

"Ta, ta là thôn trưởng, thôn dân ở chỗ nào ta có quyền lợi an bài!"

Âu Thịnh thở ra hơi, vì không để cho mình mặt mũi mất hết, chỉ hướng Âu Thiết Trụ cả gan nói"Gia hỏa này cùng mẹ hắn vốn là người phương bắc, nếu không phải Âu lão tam cưới mẹ hắn, hai mẹ con này còn đang xin cơm đâu!"

"Nếu không phải xem ở phân thượng lão cha ma quỷ hắn, ta ngay cả sơn động đều không cho lão thái bà ở!"

Âu Thịnh ỷ vào thân phận thôn trưởng của mình, trong thôn hoành hành bá đạo đã quen, có lẽ khi dễ một lão thái bà hắn thấy chỉ là một bữa ăn sáng!

"Thiết Trụ nhà ruộng đồng, cũng là ngươi thôn tính?"Diệp Thần âm thanh lạnh lùng nói.

"Đúng thì thế nào?"Âu Thịnh càng nói càng tức, thậm chí đại ngôn bất tàm nói"Biết biểu ca ta là ai chăng, hắn thế nhưng là khu trưởng, các ngươi không phục đi cáo ta nha!"

"Ta giết ngươi!"

Âu Thiết Trụ cũng nhịn không được nữa, có người dám khi dễ mẹ của hắn, bất kể là ai phải chết!

"Ngươi dám"

Âu Thịnh nói còn chưa dứt lời, chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, ngay sau đó liền đã mất đi ý thức.

Hiện trường yên tĩnh như chết, tất cả mọi người há to miệng nhìn xem Âu Thịnh nằm trên mặt đất, đầu nát nửa bên, thôn trưởng chết?

"Thần ca, tôi lại giết người!"Âu Thiết Trụ giết Âu Thịnh, hơi tỉnh táo một chút xong quay đầu nhìn về phía Diệp Thần.

"Loại người này đáng chết, Thiết Trụ cậu đừng lo lắng!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, chỉ chỉ Mộ Dung Kiệt, trêu chọc nói"Có hắn ở đây không có vấn đề, chúng ta nhanh đi khe Thủy Vân đem mẫu thân cậu tiếp ra đi!"

Chương 801. Mẹ của Âu Thiết Trụ!

"Tốt!"

Âu Thiết Trụ trùng điệp gật đầu, hướng trên thân Âu Thịnh gắt một cái, mang theo Diệp Thần bọn họ nhanh chóng rời đi nông gia nhạc.

Bọn họ chân trước vừa đi, người Âu Thịnh gia nhận được tin tức liền chạy tới.

Lão bà hắn cùng lão mụ nhìn thấy Âu Thịnh chết thảm, gần như đồng thời té xỉu, chỉ có phụ thân Âu Thịnh cắn răng, mắt già đỏ lên lấy điện thoại cầm tay ra bấm một số điện thoại, liền nghe hắn nghiến răng nghiến lợi nói

"Cường tử, biểu đệ ngươi bị người giết, ngươi mau dẫn người đến a!"

"Ai giết biểu đệ?"

"Âu Thiết Trụ, đầu man ngưu kia!"

"Tôi lập tức tới!"

Âu Thịnh cha hắn cúp điện thoại, cũng không lâu lắm một trận xe cảnh sát tiếng rít truyền đến, biểu ca Âu Thịnh là Âu Cường, cũng là người khống chế cổ phần thực tế nông gia nhạc, mang theo cảnh sát khí thế hung hăng chạy tới!

"Âu Thiết Trụ đâu?"

Âu Cường thân vì khu lãnh đạo, vẫn rất có quan uy, các thôn dân nhìn thấy hắn tới đều yên lặng cúi đầu, không dám trong lúc mấu chốt ở nơi này lắm miệng.

"Hắn dẫn người đi khe Thủy Vân!"Âu Thịnh cha hắn nước mắt tuôn đầy mặt, oán hận nói"Cường tử, ngươi thế nhưng nhất định phải đem đầu man ngưu này phán tử hình, thay biểu đệ ngươi báo thù a!"

"Dượng yên tâm, tôi sẽ không bỏ qua cho người nọ!"

Âu Cường đến mức biết là Âu Thiết Trụ, lập tức minh bạch hắn cùng biểu đệ mâu thuẫn, nguyên nhân chính là như thế hắn càng phải diệt trừ Âu Thiết Trụ!

"Lão Hoàng, cái tội phạm giết người này cực kỳ hung ác, sau khi nhìn thấy hắn ngươi tốt nhất đem đánh chết, miễn cho sinh thêm sự cố!"Âu Cường quay đầu nói với đại đội trưởng đội cảnh sát hình sự sau lưng dặn dò.

"Minh bạch, Âu khu trưởng yên tâm đi!"

Hoàng đội trưởng vì lấy lòng Âu Cường, dứt khoát để thuộc hạ đều mở ra chốt súng ống, lập tức một đoàn người hướng khe Thủy Vân đuổi tới.

Cùng lúc đó, mấy người Diệp Thần cũng đến một chỗ giữa sườn núi.

Ào ào!

Một đạo thác nước từ phía trên vách đá cọ rửa mà xuống, rơi vào trên tảng đá mọc đầy rêu xanh, tóe lên vô số bọt nước nhỏ, tại phía trước thác nước tạo thành một cái đầm nước cỡ nhỏ.

"Thiết Trụ, đây chính là khe Thủy Vân?"

"Ân!"

Âu Thiết Trụ nói xong trực tiếp vòng qua thác nước, từ chỗ khoảng cách vách đá cùng thác nước nghiêng người đi vào, Diệp Thần bọn người theo sát phía sau liếc mắt liền thấy được sơn động phía sau thác nước.

Mấy người đi vào sơn động, bên trong lờ mờ không ánh sáng, chỉ có cửa hang có yếu ớt ánh mặt trời chiếu xạ.

"Mẹ!"

Âu Thiết Trụ vào động sau ngắm nhìn bốn phía, cuối cùng tại bên trong nơi hẻo lánh sơn động phát hiện một tấm chiếu rơm cũ nát, bên trên chiếu rơm nằm một người, chính là mẫu thân Âu Thiết Trụ.

Bên cạnh còn có một số nồi bát bầu bồn, trong không khí tràn ngập một cỗ nhàn nhạt sưu vị, hẳn là hương vị đồ ăn quá thời hạn!

"Trụ Trụ Tử"

Một đạo thanh âm suy yếu từ nơi hẻo lánh sơn động truyền đến.

"Mẹ!"

Âu Thiết Trụ vọt tới, ngồi xổm người xuống đem một phụ nhân già tóc trắng xoá, gầy như que củi kéo vào trong ngực, lên tiếng khóc lớn nói

"Mẹ, là hài nhi bất hiếu, để ngài chịu khổ!"

"Con của ta, mẹ rất nhớ con a."

Lão phụ nhân run rẩy miệng, run rẩy vươn một bàn tay gầy guộc nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt Âu Thiết Trụ, hai hàng nước mắt

từ nơi nếp uốn khóe mắt lặng yên trượt xuống.

"..."

Mộ Dung Kiệt cùng Diệp Thần hai mặt nhìn nhau, không nghĩ tới mẫu thân Âu Thiết Trụ già nua như thế!

"Thiết Trụ, vẫn là để tôi trước xem bệnh cho bác gái đi!"

Diệp Thần dù không đành lòng đánh gãy, nhưng hắn gặp lão phụ nhân tình huống không ổn, cảm thấy không thể lại trì hoãn.

"Hai vị này là"

Tia sáng trong động vốn là ảm đạm, cũng may lão thái thái quen thuộc tia sáng trong động, trong mơ mơ hồ hồ có thể nhìn thấy có hai thân ảnh đứng tại sau lưng Âu Thiết Trụ.

"Mẹ, Thần ca là đại ca con nhận, vị kia là Mộ Dung tiên sinh!"Âu Thiết Trụ chỉ hướng hai người giới thiệu nói.

"Ai, ai là đại ca con, nhanh để mẹ gặp một lần!"

Nghe được Âu Thiết Trụ nói như vậy, cảm xúc lão thái thái trong nháy mắt kích động lên, đem tất cả mọi người nhìn mộng.

"Bác gái, cháu cùng Thiết Trụ là huynh đệ, hơi hiểu chút y thuật, nếu không cháu trước giúp ngài tay cầm mạch đi?"Diệp Thần ngồi xổm người xuống vẻ mặt ôn hòa nói với lão thái thái.

"Tốt, tốt, tốt!"

Lão thái thái liên tiếp nói ba chữ tốt, điều này cũng làm cho Âu Thiết Trụ buồn bực, lão nương hắn là nhận biết Thần ca?

Diệp Thần cũng cảm thấy kỳ quái, bất quá trước mắt hắn cũng không hỏi nhiều, mà là nín thở ngưng thần thay lão thái thái bắt mạch.

Nhưng vào lúc này, bên ngoài khe Thủy Vân lại truyền đến một trận tiếng ồn ào, ngay sau đó liền nghe được ngoài động có người hô to

"Âu Thiết Trụ, ngươi cút ra đây cho ta, đền mạng cho con trai ta!"

"Thiết Trụ, chuyện gì xảy ra, bên ngoài làm sao có người để con đền mạng vậy?"Lão thái thái dù tuổi lớn, nhưng lỗ tai vẫn rất tốt, tiếng rống bên ngoài nàng nghe được nhất thanh nhị sở.

Chương 802. Cường vô sỉ!

"Con đánh chết Âu Thịnh, ai bảo hắn khi dễ mẹ!"

Âu Thiết Trụ úng thanh nói"Mẹ, người đừng sợ! Bọn họ dám làm loạn, con liền giết bọn họ!"

"Trụ Tử, không cho phép hồ nháo!"

Lão thái thái nghe xong gấp, vội vàng hướng Diệp Thần nói"Diệp tiên sinh, cậu nhanh khuyên nhủ Trụ Tử đi!"

"Bác gái, người đừng lo lắng, không có việc gì!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, quay đầu nói"Mộ Dung Kiệt, cậu mang lão La đi ra xem một chút!"

Mộ Dung Kiệt gật gật đầu sảng khoái đáp ứng, quay người hướng cửa hang sải bước đi đi.

La Cực Thần mặc dù không quá nguyện ý, nhưng vị đồ ăn thiu trong động thực sự quá khó ngửi, sữa kêu vài tiếng cũng đi theo ra ngoài

Ngoài động.

Âu Cường đã sớm để cảnh sát bao vây Khe Thủy Vân, chờ Âu Thiết Trụ ra, mình liền dùng ngôn ngữ kích thích hắn!

Chỉ cần tiểu tử này dám động thủ, cảnh sát sẽ lập tức đánh chết.

Cứ việc Âu Cường bàn tính đánh cho rất vang, nhưng khi hắn nhìn thấy người từ trong sơn động đi tới, trong nháy mắt hóa đá!

"Mộ Dung Kiệt thiếu?"

Âu Cường nuốt ngụm nước bọt, dùng sức dụi dụi con mắt, không phải Âu Thiết Trụ sao, làm sao người ra là thiên kiêu Kim Lăng đâu?

"Ta tưởng là ai chứ, nguyên lai là Cường vô lại a!"

Mộ Dung Kiệt nhìn đối phương, mặt mũi tràn đầy khinh thường nói"Làm gì, anh mang nhiều người như vậy tới bắt tôi sao?"

Tại trên quan trường Kim Lăng, Âu Cường tuyệt đúng là cái khác loại!

Người này là thăng quan thêm tước ngay cả mặt cũng không cần, đã từng vì lấy lòng thượng cấp, tại trên mộ tổ nhà lãnh đạo ên gào nhức đầu khóc, lúc ấy đem người ở chỗ này đều nhìn trợn tròn mắt, từ đó tên hiệu Cường vô lại cũng càng truyền càng xa

"Không không không!"

Âu Cường nghe xong liên tục khoát tay, vội vàng giải thích nói"Tôi làm sao dám bắt Kiệt thiếu, tôi là tới bắt tội phạm giết người Âu Thiết Trụ, không nghĩ tới gặp được Kiệt thiếu!"

"Thiết Trụ là bằng hữu tôi, anh dám nói hắn là tội phạm giết người?"Mộ Dung Kiệt âm thanh lạnh lùng nói.

"A?"

"Cường tử, hắn là ai a?"

Âu Thịnh cha hắn nhíu nhíu mày, nổi nóng nói"Cậu là khu trưởng tại sao phải sợ hắn, để hắn cút nhanh lên!"

"Ông ngậm miệng!"

Âu Cường nghe vậy dọa sợ, quay đầu hung hăng trừng dượng một chút, nếu không phải xem ở phân thượng thân thích hắn thật muốn một cước đạp tới!

Răn dạy xong dượng, trong đầu Âu Cường cũng gấp nhanh vận chuyển lại, nếu như Âu Thiết Trụ là huynh đệ Mộ Dung Kiệt, vậy thù biểu đệ không báo cũng được

Nghĩ đến cái này, Âu Cường đảo mắt mặt mũi tràn đầy lấy lòng cười làm lành nói

"Nếu Âu tiên sinh là bằng hữu Kiệt thiếu, tôi nghĩ ở trong đó khẳng định có hiểu lầm!"

Không thể không nói da mặt Âu Cường xác thực đủ dày, một câu 'Hiểu lầm' Liền rõ ràng thái độ của mình.

"Cường tử, ngươi điên rồi!"

Âu Thịnh cha hắn nghe xong tự nhiên không làm, hướng về phía hắn rống to"Chính là đầu man ngưu Âu Thiết Trụ kia giết con trai ta, ngươi lại còn nói là hiểu lầm?!"

"Dượng, người không muốn nói xấu Âu tiên sinh, nếu không đừng trách ta quân pháp bất vị thân, đem người bắt đi cáo một cái tội ô miệt!"Âu Cường nghĩa chính từ nghiêm nói.

"Hỗn đản, ngươi quên Âu Thịnh là biểu đệ mình sao?"

Âu Thịnh cha hắn tức mặt đều tái rồi, tiểu tử này trở mặt cũng quá nhanh đi?

"Biểu đệ lại như thế nào?"

Âu Cường hừ lạnh một tiếng, một mặt nghiêm túc nói"Âu Thịnh xem xét chính là bị xe đâm chết, ông liên tục nói xấu Âu tiên sinh, bây giờ tôi nhìn không nổi nữa!"

"Hoàng đội trưởng, bắt hắn cho tôi!"

"Vâng!"

Hoàng đội cũng nhận ra Mộ Dung Kiệt, tại Kim Lăng ai dám đắc tội người Mộ Dung gia?

Nghe được Âu Cường hạ lệnh, Hoàng đội tự mình từ bên hông cởi xuống còng tay, răng rắc một tiếng, trực tiếp bọc tại trên cổ tay Âu Thịnh cha hắn!

"Ngươi ngươi điên rồi, Âu Cường đừng quên ta là dượng ngươi!"Cha Âu Thịnh gấp, hướng về phía Âu Cường giận dữ hét.

"Mang đi!"

Âu Cường nghiễm nhiên phụ thân Bao Thanh Thiên, quản ngươi có đúng hay không dượng, Kiệt thiếu chính nhìn xem mình đâu, chính là cha ruột cũng phải còng tay đi!

"Hừ!"

La Cực Thần thấy cảnh này không khỏi hừ lạnh, nhịn không được mắng"Cẩu vật, ngay cả thân thích đều không buông tha!"

"..."

Âu Cường mở to hai mắt nhìn nhìn về phía La Cực Thần ngồi xổm ở trên tảng đá, mới vừa rồi là con chó này đang mắng mình sao, nó mắng ai là chó đâu?

"Cường vô lại, phòng ở bằng hữu của ta bị xâm chiếm, anh nói làm sao bây giờ?"Mộ Dung Kiệt thản nhiên nói.

"Kiệt thiếu yên tâm, tôi nhất định tự mình xử lý! Tên vương bát đản Âu Thịnh này thịt cá thôn dân, tôi đã sớm muốn làm hắn, lão thiên có mắt hắn bị xe đụng chết!"

"Ân, rất hiểu chuyện mà!"

Mộ Dung Kiệt đều kinh ngạc, khó trách loại tiểu nhân Âu Cường này đều có thể làm khu trưởng, rất có thể phỏng đoán tâm tư người, há mồm liền cho vụ án này dấu chấm, Âu Thịnh là bị xe đâm chết.

Âu Cường được Mộ Dung Kiệt khích lệ vui không thôi, mỹ tư tư nói

"Vậy tôi liền không quấy rầy Kiệt thiếu du sơn ngoạn thủy!"

Nói xong Âu Cường xoay người rời đi, mới vừa đi hai bước đột nhiên nhớ ra cái gì đó, quay đầu cười hì hì nói với Mộ Dung Kiệt:

"Kiệt thiếu, nhà khách thị phủ mới chiêu thư ký, đại học vừa tốt nghiệp, dung mạo xinh đẹp vóc người cũng đẹp, ngài có thời gian đi chơi đi!"

Chương 803. Thôn trưởng!

Chiêu thư ký đẹp, vóc người đẹp?

"Thảo!"

Mộ Dung Kiệt nghe xong trực tiếp quăng cái khinh khỉnh cho hắn, quát lớn"Lăn, lão tử là cái loại người này sao? Cầm thú!"

Âu Cường bị chửi cầm thú cũng không giận lửa, cười ha hả đi.

"Một bang ngồi không ăn bám nịnh hót!"

Mộ Dung Kiệt hùng hùng hổ hổ quay người về tới sơn động.

Trong sơn động.

Diệp Thần thay Âu mẫu một phen châm cứu, tiệm đống chứng đối phương đã được làm dịu cực lớn, nguyên bản tứ chi cứng ngắc đã có thể triệt để giãn ra.

"Bác gái, bệnh của người muốn triệt để trị tận gốc còn cần phối hợp thuốc Đông y, không bằng người theo chúng ta về Ninh Châu đi!"Diệp Thần nói.

"Ninh Châu?"

"Mẹ, Thần ca chính là người Ninh Châu, con cũng muốn lưu tại Ninh Châu."Âu Thiết Trụ úng thanh nói.

"Cái này sẽ không làm phiền cậu đi?"

"Không phiền phức!"

Diệp Thần cười nhẹ một tiếng, nói"Chỉ cần ngài đi, cháu lập

tức để cho người ta chuẩn bị chỗ ở cho ngài!"

Lý Xuân Hoa nhìn Diệp Thần một chút, lại nhìn Âu Thiết Trụ một chút, gật đầu nói"Tốt, bất quá tại trước khi đi, Diệp Thần cậu phải đáp ứng ta một chuyện!"

"Chuyện gì?"Diệp Thần sững sờ.

"Trụ Tử, quỳ xuống cho Thần ca con! Về sau mặc kệ gặp được chuyện gì, con cũng không thể để cho hắn gặp nguy hiểm!"

"A!"

Âu Thiết Trụ không nói hai lời, bịch một tiếng thẳng tắp quỳ xuống cho Diệp Thần.

"Thiết Trụ, mau dậy đi!"

Diệp Thần thấy thế cũng là dở khóc dở cười, mau nhường Âu Thiết Trụ đứng dậy, nói với Lý Xuân Hoa"Bác gái, cháu cùng Thiết Trụ là huynh đệ, không cần cho cháu quỳ xuống!"

"Mẹ, kỳ thật con đã quỳ cho Thần ca!"Âu Thiết Trụ gãi đầu một cái một mặt cười ngây ngô nói.

"Vậy được rồi, con!"

"A!"

Nghe được Lý Xuân Hoa nói, Âu Thiết Trụ lúc này mới đứng dậy, một mực cung kính đứng ở bên cạnh Lý Xuân Hoa.

"Thần ca, những người bên ngoài kia đi!"Mộ Dung Kiệt tiến đến nói với Diệp Thần.

"Bác gái, vậy chúng ta đi, Thiết Trụ cậu chiếu cố bác gái!"

"Tôi biết!"

Âu Thiết Trụ gật gật đầu, trực tiếp đem Lý Xuân Hoa cõng lên người đi ra sơn động.

Mấy người rời đi sơn động rất mau trở lại đến trong thôn, các thôn dân lần này cùng lúc trước hoàn toàn khác biệt, nhìn thấy Âu Thiết Trụ cùng mẫu thân hắn nhao nhao tiến lên chào hỏi, từng người giống như gặp được người thân

"Âu thôn trưởng, ngài thật là hiếu thuận a!"

"Ai nói không phải đâu, ta đã nói trong thôn chúng ta, chỉ có Âu thôn trưởng thương lão nương nhất!"

"Lý đại tỷ, tỷ thật sự là có phúc lớn a, có nhi tử tốt như vậy!"

"..."

Âu thôn trưởng?

"Ôi, Thiết Trụ cậu còn không biết sao? Vừa rồi khu trưởng nói, về sau cậu chính là thôn trưởng Âu gia thôn đâu!"

Một thôn dân nói xong đưa trong tay dẫn theo một đầu cá trắm cỏ lớn đưa cho Âu Thiết Trụ, mỉm cười nói"Âu thôn trưởng, đây là cá trắm cỏ ta mới từ trong sông câu, ngài cầm lại nhà nếm thử tươi đi!"

"Cắt! Một đầu cá trắm cỏ cũng lấy ra được!"

Một thôn dân khác đã sớm chuẩn bị, trực tiếp đem vải plastic vác tại sau lưng xốc lên, một đầu chân heo thình lình xuất hiện!

"Âu thôn trưởng, mắt thấy sắp qua tết, một thịt đùi này ngài cầm lại nhà, bồi bổ thân thể cho Lý đại tỷ!"

"..."

Trong lúc nhất thời, các loại trứng gà, thịt heo, thậm chí là gạo

thôn dân tầng tầng lớp lớp!

"Mẹ, con là thôn trưởng?"Âu Thiết Trụ một mặt mộng bức.

"Đứa nhỏ ngốc, đây cũng là lời Mộ Dung tiểu huynh đệ nói đi?"Lý Xuân Hoa mỉm cười.

"Mộ Dung Kiệt, cậu có thế để cho tôi làm thôn trưởng?"

Âu Thiết Trụ nhíu nhíu mày, úng thanh nói"Cậu cũng không phải làm quan nha, thế nào có thể để cho tôi làm thôn trưởng đâu?"

"Ách Thiết Trụ, tôi đi lấy xe!"

Mộ Dung Kiệt thật sự là không cách nào trả lời vấn đề này, nghĩ không ra mạnh như Âu Thiết Trụ, đối với người tình lõi đời lại không có chút nào hiểu, thật sự là say!

"Thiết Trụ, nếu cậu không muốn làm thôn trưởng, liền sai khiến một người làm cho mình đi!"Diệp Thần cười nhạt một cái nói"Vừa vặn cậu cùng bác gái đi Ninh Châu, trong nhà cũng phải có người nhìn xem không phải!"

"Tôi biết!"

Âu Thiết Trụ sáng mắt lên, nhìn một đám thôn dân trước mắt úng thanh nói"Các người ai muốn thay tôi làm thôn trưởng?"

"Thiết Trụ, hai ta khi còn bé là cùng lớn lên trong đống bùn a!"

"Âu thôn trưởng, cậu để ta làm đi, ta nhất định dẫn đầu thôn dân phát tài!"

"..."

Nghe xong có thể làm 'Thôn trưởng đại diện' Các thôn dân trong nháy mắt sôi trào!

Đừng cầm thôn trưởng không làm cán bộ!

Trong thôn, thôn trưởng vẫn rất có phân lượng, nếu không Âu Thịnh cũng không dám kiêu ngạo như vậy!

"Lý lão ca, không bằng ông thay Trụ Tử làm chức thôn trưởng này đi!"

Lý Xuân Hoa nhìn xem một lão đầu trong đám người giữ im lặng, mặt mỉm cười nói.

Người này chính là lão đầu duy nhất trong thôn trước đó nói chuyện cùng Âu Thiết Trụ, hắn giống như Lý Xuân Hoa, tại Âu gia thôn cũng là 'Ngoại lai hộ', thỉnh thoảng phải bị xa lánh.

"Lý đại gia, vậy thì ngài!"

"Cái này"

Lý đại gia vốn định chối từ, nhưng Âu Thiết Trụ nào tha cho hắn cự tuyệt, tại chỗ đánh nhịp để lão Lý đầu làm thôn trưởng.

Chương 804. Đi hải vực!

"Thiết Trụ, cậu quên hai ta là cùng nhau tắm bùn lớn lên?"

Một thôn dân không cam lòng nhìn xem Âu Thiết Trụ, ý đồ để Âu Thiết Trụ đổi ý.

"Tôi đương nhiên nhớ kỹ!"

Âu Thiết Trụ úng thanh nói"Cậu đi tiểu, tôi tắm bùn, đời này đều quên không được!"

"..."

Thôn dân mặt mo đỏ ửng, lập tức á khẩu không trả lời được!

Những người khác mặc dù có chút thất vọng, nhưng chuyện đã xảy ra hôm nay bọn họ đều nhìn ở trong mắt, ngay cả Âu Cường đều sợ Âu Thiết Trụ, ai dám cùng hắn đối nghịch?

"Lý lão ca, ban đêm nhà ta giết gà, đến uống một chén đi, ta rất lâu không có cùng nhau ăn cơm đi!"

Lập tức có thôn dân bắt đầu nịnh bợ lão Lý đầu

Ầm ầm!

Mộ Dung Kiệt lái xe đi qua, Âu Thiết Trụ cẩn thận từng li từng tí đem mẫu thân đặt ở ghế sau xe, rất nhanh liền rời đi Âu gia thôn.

Trên nửa đường, điện thoại di động Diệp Thần vang lên, xem xét là Tào Viện Triều đánh tới liền nhận nghe điện thoại.

"Chú Tào!"

"Diệp Thần, cậu còn đang Kim Lăng sao?"Tào Viện Triều giọng nói vô cùng vì nghiêm túc.

"Đúng vậy a, xảy ra chuyện gì?"Diệp Thần gật đầu.

"Tổng Tham tác chiến lữ Cù Dĩnh mất tích tại Hoàng Hải, mất tích cùng một chỗ với nàng còn có một chi đặc chiến đội đông bộ chiến khu!"

Tào Viện Triều đem sự tình đơn giản giảng thuật một lần, nguyên lai Cù Dĩnh không phục Diệp Thần, tự tiện hành động đi hải vực đông bộ điều tra sự tình hải quân bị tập kích, kết quả là xảy ra chuyện!

"Diệp Thần, có chuyện cậu khả năng không rõ ràng!"Tào Viện Triều trầm giọng nói"Cha của Cù Dĩnh, là thủ trưởng Tổng Tham Cù tư lệnh!"

"Khó trách tùy hứng như thế, nguyên lai là quan nhị đại!"

Diệp Thần nhếch miệng, người thất thường quá mức ăn thiệt thòi cũng không đủ là lạ.

"Thượng cấp phi thường trọng thị chuyện này, đã hợp thành liên hợp đội tìm kiếm cứu nạn! Mặt khác, Cù tư lệnh tư nhân gửi điện thoại cho ta, bức thiết hi vọng cậu có thể giúp hắn tìm về nữ nhi!"

Tào Viện Triều dừng một chút tiếp tục nói"Ta đã để Tào Dương đi Kim Lăng tìm cậu, hắn là lập tức tới ngay!"

"Tốt a, tôi đã biết!"

Diệp Thần hàn huyên vài câu, lập tức cúp điện thoại nói với Âu Thiết Trụ"Thiết Trụ, tôi muốn đi Đông Hải một chuyến, cậu

trước đưa bác gái về Ninh Châu, tôi để Viên Vũ an bài!"

"Thần ca, chuyện gì a, tôi đi chung với cậu đi!"Âu Thiết Trụ úng thanh nói.

"Diệp Thần, liền để Trụ Tử theo cậu cùng một chỗ đi, tôi chờ các cậu làm xong việc rồi đi không muộn."Lý Xuân Hoa nói.

"Vậy được rồi!"

Diệp Thần làm sơ suy nghĩ đồng ý, để Mộ Dung Kiệt tìm khách sạn.

Thu xếp tốt mẫu thân Âu Thiết Trụ, điện thoại Tào Dương cũng đánh tới, phát cho hắn Diệp Thần cái định vị, chỉ chốc lát Tào Dương liền dẫn một đội viên đội đặc chiến chạy tới.

"Lão Diệp!"

Tào Dương vừa thấy mặt liền cho Diệp Thần cái gấu ôm, cười nói"Tiểu tử cậu lâu như vậy cũng không gọi điện thoại cho tôi, có phải là quên tôi đi?"

"Gần nhất việc vặt phong phú, cho nên không có liên hệ!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, lập tức giới thiệu Âu Thiết Trụ cho Tào Dương, về phần Mộ Dung Kiệt hắn đều không cần giới thiệu, Tào Dương đã sớm quen biết, chỉ là quan hệ.

"Anh bạn, cậu rất tráng a!"

Tào Dương nhìn Âu Thiết Trụ trước mắt giống như cột điện, không khỏi cảm khái nói"Kim Cương đều nhỏ một vòng so với cậu đi?"

"Lão Tào, chúng ta đừng lãng phí thời gian, để người cậu đều trở về đi!"Diệp Thần nhìn xem một đám đặc chiến đội viên nói.

"Diệp huấn luyện viên, làm gì để chúng tôi đi với a!"

Người đặc chiến đội cùng Diệp Thần cũng là bạn cũ, nghe được Diệp Thần để bọn họ đi, lập tức đều không vui.

"Hành động lần này phải đối mặt không phải nhân loại, súng pháo trong tay các cậu đối với nó vô dụng, đi tôi ngược lại sẽ phân tâm chiếu cố các cậu, đi thôi, đây là mệnh lệnh!"Diệp Thần nói thẳng.

"Vâng!"

Cứ việc đội viên đặc chiến không quá vui lòng, nhưng Diệp Thần lên tiếng ai cũng không dám đưa ra dị nghị.

"Lão Diệp, cậu nói không phải nhân loại, đó là cái gì?"Tào Dương hiếu kì hỏi.

"Hải Linh!"

"Hải Linh là cái quỷ gì?"

"Tối nay lại giải thích với cậu đi, chúng ta bây giờ liền đi Đông Hải!"

Diệp Thần đưa tay nhìn đồng hồ, lập tức mặt trời liền xuống núi, hi vọng có thể trước lúc trời tối tìm tới Cù Dĩnh.

Đám người hợp lại kế, Mộ Dung Kiệt gọi điện thoại cho ca ca, sau đó một đoàn người lái xe trực tiếp chạy tới hải vực đông bộ gần nhất.

Trên đường, Tào Dương lại nhận được một điện thoại, hắn kết nối điện thoại nói không có vài câu sắc mặt liền kéo sụp đổ!

"Hùng Sư trưởng, chúng ta đã xuất phát!"Tào Dương sắc mặt âm trầm nói.

"Lẽ nào lại như vậy!"

Điện thoại đầu kia truyền tới một thanh âm tức giận"Tào Dương, cậu nghĩ kháng lệnh sao? Đừng quên, ta là người phụ trách công việc cứu lần này, ta lệnh cho ngươi lập tức dừng lại, chờ người của chúng ta cùng một chỗ hành động!"

"Tốt a!"

Tào Dương cắn răng, nói xong thở phì phò cúp điện thoại.

"Lão Tào, điện thoại của ai có thể đem cậu tức thành dạng này?"Một bên Diệp Thần hiếu kì hỏi.

"Lão Diệp cậu biết, chú của Hùng Hi Nguyên, Hùng Duệ! Tổng tham tác chiến bộ tham mưu!"

"Hắn mới từ Kinh Thành xuất phát, để chúng ta dừng xe chờ hắn!"Tào Dương hừ hừ nói.

Chương 805. Tuyệt dục?

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần cười lạnh, lần trước tại Hoa Sơn hắn cùng Hùng gia huyên náo rất không thoải mái, không nghĩ tới nhanh như vậy lại muốn cùng người nhà họ Hùng cộng sự.

"Người nhà họ Hùng thật đáng ghét, chờ bọn họ từ Kinh Thành tới món ăn cũng đã lạnh!"

Mộ Dung Kiệt có chút nổi nóng, quay đầu nhìn về phía Diệp Thần"Thần ca, chúng ta thật muốn chờ sao?"

"Chờ hắn ăn cơm sao?"Diệp Thần thản nhiên nói.

Mộ Dung Kiệt cười, một cước chân ga ô tô như mũi tên nhanh chóng hướng về ra ngoài

Đông Hải, mặt trời chiều ngã về tây.

Xe Hummer hành sử tại trên bờ cát vàng óng, giơ lên tro bụi đầy trời.

Két!

Mộ Dung Kiệt tại một chỗ bến tàu đạp phanh lại, cửa xe mở ra, Diệp Thần dẫn đầu xuống xe.

Phóng mắt nhìn lại mặt biển mênh mông vô bờ bị dư huy mặt trời lặn làm nổi bật thành màu vỏ quýt, mang theo mùi tanh gió biển nhẹ phẩy ở trên mặt lành lạnh.

Tào Dương nhìn xem biển rộng mênh mông, ở sâu trong nội

tâm có loại cảm giác bất lực không hiểu.

"Thần ca, vật kia ở đâu cũng không biết, chúng ta làm sao tìm được a?"Mộ Dung Kiệt đưa ra chất vấn.

"Không cần tìm, chính nó sẽ hiện thân!"Diệp Thần lòng tin tràn đầy cười nói.

"....."

Đám người nghe vậy hai mặt nhìn nhau, ai cũng không biết Diệp Thần muốn làm cái gì trong hồ lô.

Ùng ục!

Đúng lúc này, bụng Âu Thiết Trụ rất không tự chủ phát ra một thanh âm vang lên.

"Thần ca thật xin lỗi, tôi có chút đói bụng!"Âu Thiết Trụ mặt mo đỏ ửng xấu hổ nhìn xem Diệp Thần.

"Đói bụng trước hết ăn cơm đi!"Diệp Thần nói.

"Sau cốp tôi có rượu!"

Mộ Dung Kiệt xung phong nhận việc, nói xong chạy tới trong xe dời một rương Mao Đài tới, Tào Dương thấy thế nhịn không được khóe miệng co quắp một trận!

Biết đến bọn họ là đến chấp hành nhiệm vụ, không biết còn tưởng rằng mấy đại lão gia đóng quân dã ngoại đâu.

"Lão Tào, cậu không cần lo lắng!"

Diệp Thần nhìn ra Tào Dương đang lo lắng, thế là vỗ vỗ bả vai hắn, cười nói"Cù Dĩnh trong thời gian ngắn nhất thời còn chưa chết, lại nói chúng ta cứu người cũng phải nhét đầy cái bao tử mới có khí lực không đúng sao?"

"Lão Diệp, làm sao cậu biết Cù Dĩnh không chết?"

Tào Dương nghe xong mở to hai mắt nhìn, biết trước không phải tuyệt chiêu Viên đại đầu sao?

"Cậu tin tôi sao?"Diệp Thần cười nói.

"Đương nhiên tin, lão Diệp cậu không thể gạt tôi!"Tào Dương gật đầu.

"Tin tôi liền đợi đến ăn hải sản, ăn uống no đủ chúng ta lại đi cứu nữ nhân họ Cù!"

"....."

"Lão La, đi bắt chút hải sản đến nếm thử!"

Diệp Thần dùng mũi chân thọc La Cực Thần, con hàng này thế mà đang đùa bỡn cùng một con cua mắc cạn, có thể nào không khiến người thổn thức cảm khái!

Đường đường trưởng lão Linh giới sau khi biến thành chó càng ngày càng giống chó, vẫn còn may không phải là Husky, bằng không lão La nhất định không thể không xuẩn ra chân trời.....

Lần này La Cực Thần không có cự tuyệt, rất là vui vẻ chạy đến bờ biển quơ trảo chó, tại mặt biển dừng lại loạn đập!

Rầm rầm rầm!

Đừng nhìn vuốt chó La Cực Thần nhỏ, nhưng mỗi một chưởng hắn vỗ xuống, trên mặt biển đều giống như ném xuống một quả bom, tóe lên từng đạo bọt nước trùng thiên!

Chỉ chốc lát trên mặt biển liền nổi lơ lửng mảng lớn tôm cá cua!

Miệng chó La Cực Thần giống máy hút bụi, những tôm cá cua

nơi xa kia đều bị hút tới bên bờ.

"Chậc chậc, lão La, Thần ca hẳn là đem ngươi đưa cho ngư dân!"Âu Thiết Trụ thấy thế không khỏi cảm khái nói.

"Gâu gâu!"

La Cực Thần không dám dùng tiếng người mắng Âu Thiết Trụ, miễn cho bị ngu ngơ này thu thập, cho nên dùng chó ngữ thăm hỏi tổ tông mười tám đời Âu gia

Huynh đệ Mộ Dung Kiệt rất nhanh tại bờ biển hiện lên đống lửa, Tào Dương cùng Diệp Thần đem một chút hải sản có thể ăn dùng kiếm về, cả đám dứt khoát tại bờ biển làm lên đồ nướng!

Sắc trời dần dần tối xuống, Tào Dương cầm trong tay một đầu cá mực nướng, quay đầu hỏi Diệp Thần

"Lão Diệp, trời tối cứu người không tiện đi?"

"Vậy liền ngày mai thôi!"Diệp Thần cười nói.

"Ách"

Tào Dương sững sờ, vừa mới bắt đầu Diệp Thần vẫn rất gấp, làm sao bây giờ lại còn nói muốn ngày mai?

Vừa dứt lời điện thoại di động kêu, Tào Dương xem xét điện báo biểu hiện nhíu mày nhận nghe điện thoại, nói vài câu trực tiếp cúp điện thoại.

"Ai vậy?"Diệp Thần hỏi.

"Hùng Duệ, hắn nói muốn dẫn người tới!"Tào Dương mặt mũi tràn đầy ghét bỏ nói.

"Thần ca, chúng ta muốn thu xếp lại hay không?"Mộ Dung Kiệt biết được người tổng tham tới, nhìn xem trên đống lửa mang lấy

cá nướng, tôm nướng nhắc nhở.

"Thu cái gì, tôi còn chưa có ăn no đâu!"

Âu Thiết Trụ không vui, nói xong vỗ vỗ La Cực Thần đang gặm xương cá"Lão La, nghe nói thịt cá mập ăn ngon, ngươi đi giúp ta bắt một đầu để nướng lấy ăn đi?"

"Lão phu không đi!"

La Cực Thần quả quyết cự tuyệt, trời này đang rất lạnh xuống biển bắt cá mập, điên rồi đi?

"Thần ca, cậu nói lúc nào mang lão La đi tuyệt dục? Nếu không, tôi đã học qua mấy cùng thú y trong thôn, tôi làm cho hắn?"Âu Thiết Trụ rất nghiêm túc nói với Diệp Thần.

"Được a, cũng tiết kiệm tôi tốn tiền! Mộ Dung Anh, đem đao trong tay cậu cho tôi!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

Chương 806. Cá mập lên bờ?

"..."

Mộ Dung Anh cầm tiểu đao cắt thịt trai, nghe được Diệp Thần muốn đao của hắn không khỏi trợn tròn mắt, dùng đao hắn cắt đinh đinh chó?

"Gâu gâu!"

La Cực Thần vừa sợ vừa giận, ngu ngơ Âu Thiết Trụ này đầu óc thiếu gân, thật có thể nói được thì làm được, nghĩ đến chỗ này hắn vắt chân lên cổ mà chạy, chạy đến bờ biển bịch một tiếng nhảy vào trong biển bắt cá mập

"Quả nhiên, chính quyền tạo ra từ báng súng a!"Mộ Dung Kiệt cảm khái nói.

"Chớ nói nhảm!"

Mộ Dung Anh cũng là say, cùng chó nói chính quyền tạo ra từ báng súng hắn cũng không hiểu a!

Đột nhiên, bờ biển yên tĩnh truyền đến một trận ô tô tiếng oanh minh, ngay sau đó mấy đạo đèn xe loá mắt hướng bên này phóng tới.

"Họ Hùng tới!"

Tào Dương liếc qua tức giận nói.

"Mặc kệ [image]hắn!"

Diệp Thần nhấp miệng Mao Đài, hiếu kỳ nói"Lão Tào, cậu đối

với Hùng Huệ kia, vì cái gì không có gì hảo cảm?"

"Người này chính là liên quan cá nhân, nếu không phải Hùng gia bảo bọc hắn, bằng năng lực của hắn có thể lên làm sư trưởng?"Tào Dương nói xong nôn khan một tiếng, kém chút liền nôn.

"Ngọa tào, nghiêm trọng như vậy?"

Diệp Thần thấy thế ngây ngẩn cả người, thế mà có thể đem Tào Dương buồn nôn nôn, cái này cần là cái dạng người kỳ hoa gì a?

Két!

Một chiếc xe jeep quân dụng dừng ở cách đó không xa, đằng sau lần lượt có xe dừng lại.

Cửa xe mở ra, một nam tử mặc quân trang nhảy xuống, khí thế hung hăng hướng đống lửa đi tới, đợi đến đến gần Diệp Thần mới phát hiện, người này xác thực dáng dấp rất giống người nhà họ Hùng, bốn mươi tuổi ra mặt, mày rậm mắt to lúc tuổi còn trẻ tuyệt đối là đại suất ca!

Bất quá lúc này trên mặt 'Đại suất ca' Hùng Huệ, lại viết đầy phẫn nộ!

"Tào Dương, các cậu đang làm gì?"Hùng Huệ đứng tại trước đống lửa, hung hăng trừng Tào Dương một chút tức giận chất vấn.

"Nói nhảm, tôi đang ăn đồ nướng không thấy được sao?"Tào Dương cũng không sợ hãi hắn, trực tiếp đỗi trở về.

"Lẽ nào lại như vậy! Ai bảo cậu ăn, có biết bây giờ cậu đang thi hành nhiệm vụ hay không!"

Hùng Huệ thấy Tào Dương dám miệt thị hắn lập tức giận tím

mặt"Có tin ta nhốt cậu vào trại giam hay không!"

"Thần ca, cái gì là trại giam a?"Âu Thiết Trụ một mặt tò mò hỏi.

"Đừng phản ứng hắn, chúng ta tiếp tục ăn!"

Diệp Thần nhàn nhạt một câu, tất cả mọi người ngay cả nhìn đều chẳng muốn nhìn Hùng Huệ, nên ăn một chút nên uống một chút, không lọt vào mắt người này

"Ai nói ?!"

Hùng Huệ vừa muốn mắng chửi, nhưng ánh lửa chiếu rọi tại trên mặt Diệp Thần, hắn thấy rõ ràng gương mặt đối phương, lời ra đến khóe miệng lại cưỡng ép nuốt xuống.

"Diệp Thần, là cậu để bọn họ làm đồ nướng?"Hùng Huệ nhẫn nhịn đầy bụng tức giận, trừng mắt Diệp Thần hỏi.

Diệp Thần ngẩng đầu lườm Hùng Huệ một chút, âm thanh lạnh lùng nói

"Có việc nói sự tình, đừng lôi kéo giống như nhị ngũ bát vạn! Đồ nướng là tôi để ăn, có gan cứ thử cấm tôi!"

"Ngươi"

Hùng Duệ tức phổi muốn nổ, những đội viên đặc chiến hắn mang đến kia cũng là một mặt mộng bức, đều đang nghĩ đây là ai a, dám nói chuyện cùng Hùng sư trưởng như thế.

Nhưng Hùng Huệ biết, hiện tại quân hàm Diệp Thần còn cao hơn hắn, coi như người không có quân hàm này cũng không thể gây, nếu không chết như thế nào cũng không biết!

Vì vãn hồi mặt mũi, Hùng Huệ vẫn là buông xuống ngoan thoại

"Diệp Thần, Tào Dương các ngươi chờ lấy, chờ ta hoàn thành nhiệm vụ sẽ hướng thủ trưởng báo cáo, nhất định phải nghiêm túc xử lý các ngươi!"

"Ông thổi ngưu bức đi!"

Tào Dương nghe xong mặt mũi tràn đầy khinh thường nói"Lão Diệp đều nói, phá hư quân hạm chính là Hải Linh không phải người, ông dựa vào cái gì hoàn thành nhiệm vụ?"

"Hừ! Là ngựa chết hay là lừa chết, hãy đợi đấy!"

Hùng Huệ nói xong vung tay lên, vừa định dẫn người đi lại nghe được trên mặt biển truyền đến một tiếng vang thật lớn, tìm theo tiếng nhìn lại lờ mờ có thể thấy được trên mặt biển một đuôi cá to lớn đang quay đánh mặt biển!

Ngay sau đó, một đầu cá mập cỡ lớn 'Du lịch' Lên bờ!

"Ngọa tào! Gặp quỷ?"

Hùng Huệ cùng đội viên đặc chiến hắn mang đến đều trợn tròn mắt, bất quá nhìn kỹ mới phát hiện, cá mập là bị một con chó nhỏ kéo lên!

"Cái này, cái này sao có thể?"

Hùng Huệ tròng mắt đều muốn trợn lồi ra, chó con tại sao có thể có khí lực lớn như vậy?

"Đại ngu ngơ, ngươi muốn cá mập lão phu giúp ngươi bắt trở lại, ngươi đừng lại sai sử ta!"

"Còn có, vây cá lưu cho lão phu!"La Cực Thần đem cá mập kéo tới bên cạnh đống lửa, buông ra miệng chó thở phì phò nói.

"..."

Nghe được chó nói tiếng người, Hùng Huệ như bị sét đánh!

Đáng chết!

Chẳng lẽ tối hôm qua mình uống rượu giả, đến nay còn chưa thanh tỉnh?

"Vất vả lão La, tuyệt dục trước đó gác lại đi!"Diệp Thần cười xấu xa nói.

"Hừ!"

La Cực Thần lật ra mắt chó, hắn thề chờ sau khi mình biến trở về người, lập tức cùng Diệp Thần phân rõ giới hạn, tiểu tử này quả thực chính là cái ma quỷ!

Chương 807. Hùng Duệ nổi nóng!

Đang tải nội dung VIP... Đọc chương VIP load siêu nhanh trên ứng dụng dành riêng cho iOS và Android. Nhấn vào link sau để tải ngay nhé!

Chương 808. Tàu bảo vệ biến mất!

Đang tải nội dung VIP... Đọc chương VIP load siêu nhanh trên ứng dụng dành riêng cho iOS và Android. Nhấn vào link sau để tải ngay nhé!

Chương 809. Pirates Of The Caribbean?

"Tên vương bát đản Hùng Duệ này điên rồi đi, chúng ta còn chưa lên hạm đâu, hắn đi đâu?"Tào Dương mắng.

"Cái này không rõ ràng sao, họ Hùng muốn bỏ chúng ta qua một bên!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, không quan trọng nhún vai nói"Chúng ta cũng đi thôi, miễn cho nữ nhân kia bị luyện hóa thành đan!"

"Luyện đan?"

Tào Dương nghe vậy một mặt mộng bức, nhịn không được hỏi;"Lão Diệp, tối hôm qua tôi liền muốn hỏi, cậu thật giống như tính trước kỹ càng biết tất cả mọi chuyện, chẳng lẽ cậu biết Hải Linh kia?"

"Tôi làm sao có thể nhận biết loại yêu vật này!"Diệp Thần lắc đầu, giải thích nói"Ta để cho người ta cố ý đi tìm hiểu một chút!"

"Ai?"

"Đừng nói trước những thứ này, hôm nào giới thiệu các cậu nhận biết!"Diệp Thần cười thần bí, vỗ vỗ bả vai Tào Dương.

"..."

Bởi vì tàu bảo vệ bị Hùng Duệ không biết dùng phương pháp gì điều đi, Tào Dương lại không thể ngự biển phi hành, cuối cùng chỉ có thể để Mộ Dung gia đem du thuyền tư nhân lái tới, một

đoàn người mở ra du thuyền hướn g'Điếu Quy Đào' Chạy tới, bởi vì Cù Dĩnh chính là gặp gỡ Hải Linh đồng thời mất tích ở đây!

Điếu Quy Đào.

Dưới ánh mặt trời ấm áp một chiếc thuyền đánh cá Hoa Hạ cỡ trung đang tiến hành đánh bắt làm việc.

"Ha ha ha! Thuyền trưởng, hôm nay chúng ta thu hoạch rất tốt a, đều vớt mấy lưới hàng lớn!"Thuyền viên nhìn xem các loại sinh vật biển mới nhất kéo lên, trên mặt tràn đầy nụ cười thỏa mãn.

"Ban đêm tôi mời mọi người đi ca hát, hảo hảo uống một chén!"

Thuyền trưởng cũng là người sảng khoái, lúc này biểu thị ban đêm muốn mời khách, thuyền viên đoàn nghe xong nhao nhao nhảy cẫng hoan hô.

Nhưng ngay tại lúc đám người cao hứng, một chiếc chiến thuyền thời Trung Cổ từ nơi xa lái tới, phía trên treo cờ xí đầu lỗ thủng, người trên thuyền cũng mặc trang phục cổ đại, kèn làm bằng đồng treo ở hạm bên trên còn đang gọi

"Người Hoa, nơi này là Ma Quốc hải vực, mau chóng rời đi, nếu không đánh chìm hỏng thuyền ngươi!"

"Đánh rắm!"

Nghe được cảnh cáo của đối phương, thuyền trưởng chạy vào khoang điều khiển xuất ra một cái lớn loa, nhảy lên chân đến mắng

"Thứ quỷ gì, lão tử nhào cá mấy thập niên ở đây, chưa từng nghe nói qua cái chim gì Ma Quốc!"

Đối phương nghe xong thái độ thuyền trưởng cường ngạnh,

lập tức giận tím mặt, quát"Người Hoa không biết sống chết, các ngươi muốn chết!"

"Chết mẹ ngươi!"

Thuyền trưởng tính tình so với người gọi là Ma Quốc táo bạo nhiều, quay đầu hướng thuyền viên cầm lái điều khiển hô"Thêm đủ mã lực cho ta, đâm chết đám cháu trai này!"

"Được rồi!"

Thuyền viên cũng không sợ sự tình, thuyền đánh cá lúc này thêm đủ mã lực giống một đầu sư tử phẫn nộ, hướng thuyền bè của đối phương hung hăng đụng tới!

"Điên rồi đi?"

Đối phương thấy thế một mặt mộng bức, thuyền đánh cá đụng chiến hạm, đây là cái tao thao tác gì?

Bành!

Thẳng đến thuyền đánh cá đụng vào chiến hạm của đối phương, người Ma Quốc lúc này mới luống cuống, hô lớn

"Người Hoa lăn đi, mau cút đi!"

"Con chó nói cái gì đó, đụng cho ta, hung hăng đụng!"

Thuyền trưởng mới mặc kệ những cái kia, dám ở hải vực Hoa Hạ nháo sự, không đâm chết đám cháu trai này mới là lạ!

"Công kích!"

Trên chiến thuyền Ma Quốc đều là binh lính nghiêm chỉnh huấn luyện, sau khi trải qua mộng bức ngắn ngủi rất nhanh liền kịp phản ứng, lập tức dùng liên nỗ trên thuyền nhắm ngay thuyền đánh cá mãnh bắn!

Liên nỗ uy lực không thể coi thường, rất nhanh ngay cả buồng nhỏ pha lê siêu dày trên tàu đều bị đánh nát, thuyền cũng ngừng lại.

Mượn cơ hội này, người Ma Quốc nhao nhao nhảy tới bên trên thuyền đánh cá, ý đồ bắt thuyền trưởng.

Thuyền trưởng lúc này mới kinh ngạc phát hiện, những người này từng cái diện mục cứng ngắc trắng bệch như là tử thi, vải vóc mặc trên người rách rách rưới rưới giống như là mấy trăm năm trước, nhưng một chút có thể nhìn ra đám gia hoả này là tổ tiên quỷ tử.

"Tiểu quỷ tử, lão tử liều mạng với ngươi!"

"Mọi người cầm vũ khí!"

Thuyền trưởng ra lệnh một tiếng, bảy tám thuyền viên cùng nhau tiến lên trong nháy mắt liền cùng người Ma Quốc đánh nhau ở cùng một chỗ.

Nhưng bọn họ dù sao cũng là thuyền viên phổ thông, đối phương lại lực to như trâu, mà lại giống như đều không có cảm giác đau đớn, rất nhanh bọn người liền bị đánh bại trên mặt đất.

"Hừ! Người Hoa đáng chết, dám khiêu chiến uy nghiêm Ma Quốc ta, ngu xuẩn!"

Người dẫn đầu Ma Quốc mọc ra tóc dài, sợi tóc ướt sũng, phía trên còn kèm theo mấy cây rong biển

Mà đồng bạn bên cạnh hắn cũng toàn thân mọc đầy loại hình vỏ sò, rất giống quái vật trong Pirates Of The Caribbean!

Người Ma Quốc một chân giẫm tại ngực thuyền trưởng, từ trên cao nhìn xuống nhe răng cười một tiếng, móc ra một thanh xương cá chế thành chủy thủ, nhắm ngay đùi thuyền trưởng!

Phốc!

Chủy thủ cực nhanh đâm vào bộ bẹn đùi thuyền trưởng!

Thuyền trưởng lập tức phát ra một trận kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng, Ma Quốc đầu lĩnh thừa cơ hỏi"Nói, còn dám hay không đến ta Ma Quốc?"

"Ta nhổ vào!"

Thuyền trưởng nghe xong mắng"Các ngươi khi dễ công dân Hoa Hạ, quốc gia chúng ta sẽ không bỏ qua ngươi!"

"Baka!"

Người Ma Quốc giận tím mặt, lần nữa nâng đao, lần này mũi đao của hắn nhắm ngay đầu thuyền trưởng.

Chương 810. Không tín hiệu?

"Ta hỏi ngươi một lần nữa, còn đến hay không!"

"Đây là hải vực Hoa Hạ ta, ta vì sao không thể tới? Ngươi nha có gan liền giết ta, lão tử làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua ngươi!"

"Không sai! Những quái vật các ngươi, đều không được chết tử tế!"

"..."

Đoàn thuyền viên mặc dù có chút sợ hãi, dù sao gặp người chết sống lại sao lại không sợ hãi!

Nhưng bọn họ nhìn thấy thuyền trưởng thụ thương, từng người đều cùng như điên cuồng, không phải chỉ là người chết sống lại sao, cùng lắm thì liều mạng!

Lần này người Ma Quốc ngược lại là mộng bức, đám người Hoa này đều không sợ chết sao?

Ông!

Đúng lúc này, bên tai đám người truyền đến một tiếng kêu to khí thế bàng bạc thuyền, tìm theo tiếng nhìn lại chỉ thấy một chiếc tàu bảo vệ treo hồng kỳ Hoa Hạ, đang hoả tốc hướng bên này!

"Là quân đội của chúng ta, thuyền trưởng, chúng ta được cứu!"

"Thối quái vật, các ngươi chờ lấy bị thu thập đi!"

"..."

Đoàn thuyền viên nhìn thấy quân hạm tổ quốc, nguyên bản tâm âm trầm trong nháy mắt ánh nắng tươi sáng, bởi vì tổ quốc là hậu thuẫn kiên cường nhất bọn họ!

"Yoshino, viện binh Hoa Hạ tới, làm sao bây giờ?"

Một người Ma Quốc gấp, thật chọc giận quân đội Hoa Hạ, hắn lo lắng cho mình lại muốn chết một lần, khi còn sống hắn chính là bị hải quân Hoa Hạ xử lý.

"Nhanh, hạm đội Akita tại phụ cận, mau nhường bọn họ chi viện!"Yoshino cũng không ngốc, vội vàng để thuộc hạ viện binh.

Tàu bảo vệ Hoa Hạ rất nhanh chạy đến, vững vàng dừng ở bên cạnh thuyền đánh cá.

Khi hạm trưởng thấy rõ ràng tình huống bên trên thuyền đánh cá liền giật mình, những người này là người hay quỷ?

Sau khi hắn nhìn thấy ngư dân bị người Ma Quốc giẫm tại dưới lòng bàn chân, lập tức giận không kềm được, ra lệnh một tiếng hạm thượng sĩ binh nhao nhao nhảy lên thuyền đánh cá, hoả pháo hạng nặng trên tàu bảo vệ cũng nhắm ngay thuyền người Ma Quốc, chỉ nghe hạm trưởng giận dữ hét

"Lẽ nào lại như vậy! Tại hải vực Hoa Hạ khi dễ ngư dân nước ta, các ngươi thật to gan!"

"Hừ, hải vực là Đại Ma quốc ta!"

"Vương bát đản, ta nhìn ngươi là thích ăn đòn!"

Hạm trưởng nổi trận lôi đình, phủi đất nhảy xuống thuyền vọt tới trước mặt người Ma Quốc nhấc chân đá ra, bành một tiếng, người Ma Quốc còn không có kịp phản ứng liền bị đạp lăn trên mặt đất.

"Chuẩn bị chiến đấu!"

Vừa mới nói xong, đao xương cá trong tay người Ma Quốc đều nhắm ngay hạm trưởng, đồng thời binh sĩ hạm trưởng mang đến, cũng nhao nhao đem họng súng nhắm ngay người Ma Quốc!

"Hùng sư trưởng, tôi dẫn người đi giúp bọn họ!"

Đội trưởng đặc chiến đang tại phòng nghỉ nhắm mắt dưỡng thần, nghe nói việc này sưu một tiếng vọt ra, lập tức tập hợp đội ngũ chuẩn bị trợ giúp ngư dân đồng bào.

"Ân"

Hùng Duệ thấy phe mình nhiều người, vừa định đồng ý lại phát hiện có bốn chiếc thuyền cổ đại từ phương xa cấp tốc lái tới, phía trên treo chính là cờ đầu lâu!

"Khoan đã!"

"Hùng sư trưởng, ngài sẽ không là sợ rồi sao, đây chính là tại chính hải vực chúng ta, có gì phải sợ!"Đội trưởng đặc chiến cau mày nói.

"Ai nói ta sợ, nhưng bọn gia hỏa này từ đâu xuất hiện đều không có làm rõ ràng, vạn nhất xảy ra sự tình làm sao bây giờ?"

Hùng Duệ nghĩa chính từ nghiêm nói"Ta đánh trước điện thoại cho lão Phương, dù sao đây là khu vực hắn chủ quản!"

"..."

Đội trưởng đặc chiến vừa nghe bó tay rồi, nhưng hắn lại tìm không ra lý do, Hùng Duệ nói không sai, đây là địa phương đông bộ chiến khu phụ trách, đương nhiên muốn để bọn họ đến xử trí tình huống đột phát!

Bất quá, thân là đặc chiến đội lại chỉ có thể ở một bên quan

chiến, loại cảm giác này cũng quá oan uổng!

Hắn nhìn một chút thanh bào lão giả bên người Hùng Duệ, ai ngờ lão quỷ này quay đầu liền đi, trực tiếp đi thất nghỉ ngơi, phảng phất căn bản không nhìn thấy đồng bào đang gặp khi dễ.

Chỉ là trước khi đi lưu lại một câu"Để những ngư dân kia đi chết đi, bằng không đắc tội người bên trong Ma Giới liền phiền toái!"

"..."

Kỳ thật, Hùng Duệ cũng rất biệt khuất!

Bởi vì mặc kệ hắn đánh như thế nào, điện thoại chính là không có tín hiệu!

Thật tình không biết, người Ma Quốc sớm đã thiết trí kết giới, tín hiệu xung quanh biển đều bị chặn, căn bản liên lạc không được ngoại giới!

Nhưng hắn vẫn là giả bộ như làm như có thật, đối với đầu bên kia điện thoại nói

"Lão Phương, ngươi đến tranh thủ thời gian phái người tới xử lý, bọn gia hỏa này giống như đều không phải người, chậm xảy ra chuyện ngươi sẽ phải muốn gánh trách!"

Những lời này hắn là hướng về phía không khí nói, cũng là nói cho đội trưởng đặc chiến nghe

"Ô ô!"

Cơ hồ cũng ngay lúc đó, bốn chiếc cổ chiến hạm làm bằng gỗ chớp mắt liền đến phụ cận, đồng thời phát ra một trận âm thanh cảnh cáo chói tai!

Ken két!

Bốn chiếc chiến hạm lộ ra một loạt hoả pháo hai bên, toàn bộ họng pháo nhắm ngay tàu bảo vệ Hoa Hạ!

Yoshino thấy thế vui mừng quá đỗi, hắn đắc ý dương dương nói với hạm trưởng

"Người Hoa, biết sự lợi hại của chúng ta đi, người các ngươi đâu? Ha ha ha ha!"

"Lập tức liên hệ hạm đội!"Hạm trưởng lúc này hạ lệnh với lính truyền tin bên người.

"Hạm trưởng, không tín hiệu! Hẳn là bị chặn!"

"Không tín hiệu?"

Chương 811. Âm binh!

Hạm trưởng sững sờ, vừa rồi hắn trong lúc vô tình thoáng nhìn Hùng Duệ đang đánh điện thoại, con hàng này đánh như thế nào thông?

Rất nhanh, bốn chiếc cổ trên chiến hạm quan chỉ huy dẫn người leo lên thuyền đánh cá, những người này đều mặc phế phẩm, giống như là mấy trăm năm không đổi qua y phục, thịt trên mặt không ít người bắt đầu hư thối, giòi bọ tại trong nhục động hư thối vừa đi vừa về chui ra chui vào!

Sau khi biết được nguyên do, một quan chỉ huy Ma Quốc gọi Toyota âm thanh lạnh lùng nói

"Đem bọn họ đều giam, ngày sau Ma Quốc ta vào ở Nhân giới, cũng coi là một phần nhỏ thẻ đánh bạc!"

Nói xong, một đám Ma Quốc binh liền muốn tiến lên mang đi ngư dân.

Hạm trưởng đương nhiên sẽ không đáp ứng, mặc dù phe mình ít người, nhưng hắn vẫn là mang theo các binh sĩ lấy ít địch nhiều cùng Ma Quốc binh vật lộn.

"Hùng sư trưởng, ngài còn đang nhìn xem làm gì, tranh thủ thời gian đến giúp đỡ a!"

Hạm trưởng nổi trận lôi đình, tên vương bát đản này đang xem kịch sao, làm sao lại có thể thờ ơ đâu?

"Hồ nháo!"

Hùng Duệ nghe xong ngược lại gầm thét"Lập tức mang người

cậu trở về, chuyện này Phương tư lệnh tự sẽ xử lý, đừng quên nhiệm vụ của cậu là hộ tống chúng ta đi cứu người!"

"Ông"

Hạm trưởng nghe vậy kém chút tức giận đến thổ huyết, trong bộ đội lại có loại người này, nói đùa cái gì!

"Người Hoa đều là không có loại hèn nhát!"

"Ma Quốc vạn tuế!"

"..."

Ma Quốc binh áp giải ngư dân cười cười nói nói, trong cử chỉ lời nói, đều lộ ra miệt thị cùng xem thường với quân đội Hoa Hạ!

Đội trưởng đặc chiến cũng nhịn không được nữa, lúc này thả người nhảy lên nhảy xuống chiến hạm, một cước đá vào trên trán Ma Quốc binh!

"Ngao!"

Đối phương một tiếng hét thảm, thân thể như như diều đứt dây bay ra ngoài!

Bịch!

Trên mặt biển tóe lên một trận bọt nước, Ma Quốc binh bị một cước đạp xuống thuyền tiến vào trong biển.

Thấy đội trưởng đều động thủ, những người khác nhao nhao như mãnh hổ sau núi, nhảy xuống tàu bảo vệ đánh nhau cùng người Ma Quốc!

"Baka!"

Quan chỉ huy quỷ tử thấy thế giận tím mặt, ra lệnh một tiếng

toàn bộ binh sĩ bốn chiếc trên chiến hạm lao đến, lập tức triển khai một trận hỗn chiến!

Mắt thấy tình huống mất khống chế, nhưng cái làm Hùng Duệ lo lắng, hắn trên tàu bảo vệ nhảy cẫng lên mắng

"Hỗn đản, các ngươi đều không nghe ra lệnh sao, có biết hậu quả trái lệnh hay không!"

"Phi!"

Hạm trưởng hướng vị trí Hùng Duệ gắt một cái, từ dưới đất bò dậy dẫn người gia nhập cuộc hỗn chiến này!

Tục ngữ nói song quyền nan địch tứ thủ!

Mặc dù thực lực đặc chiến đội cường hãn, nhưng không chịu nổi đối phương người đông thế mạnh, thời gian dần qua cũng gánh không được!

"Hoa Hạ binh đáng chết, giết bọn chúng cho ta!"Ma Quốc thủ lĩnh giận không kềm được.

Rất nhanh, bên trên thuyền đánh cá, trong nước biển, đều xuất hiện chiến sĩ Hoa Hạ vật lộn!

Người Ma Quốc bởi vì nhiều người khí lực lớn chiếm hết thượng phong, binh sĩ Hoa Hạ thứ nhất mất đi sinh mệnh, chính là bị hai Ma Quốc binh đặt tại trong nước, tươi sống chết chìm

Nơi xa, một chiếc du thuyền màu trắng đang lái tới bên này.

"A, phía trước không phải tàu bảo vệ Hùng Duệ sao, bọn họ giống như bị bao vây!"

Tào Dương nhíu nhíu mày, bởi vì thuyền bè của đối phương quá kì quái, hắn đều chưa thấy qua!

Nhưng khi hắn tìm đến kính viễn vọng thấy rõ ràng tình huống xong, lập tức quá sợ hãi!

"Người chúng ta bị thua thiệt, những tên kia đều là quái vật, nhanh thêm đủ mã lực đi hỗ trợ a!"Tào Dương quay đầu hướng Mộ Dung Kiệt la lớn.

"Quái vật?"

Diệp Thần từ phía sau đi tới, hắn hướng về phương thuyền đánh cá xem xét, lập tức cau mày nói"Là âm binh!"

"Âm binh?"

Tào dương nghe xong mở to hai mắt nhìn, hắn ngược lại là nghe qua âm binh mượn đường, không nghĩ tới Hùng Duệ xui xẻo như vậy, bị hắn đụng phải!

"Lão Tào, tôi đi trước, để lão La chiếu cố cậu!"

"Cái gì?"

Không đợi Tào Dương kịp phản ứng, chỉ thấy Diệp Thần thả người nhảy lên bên trên hư không, giống như một khung máy bay tốc độ siêu thanh, tại mặt biển nhấc lên hai đạo sóng lớn, trong chớp mắt đã tại hơn trăm mét!

Huynh đệ Mộ Dung Kiệt cũng là nhảy xuống du thuyền lướt sóng mà đi, tốc độ cực nhanh đuổi theo hướng Diệp Thần!

"Tào Dương, tôi liền không bồi cậu!"

"....."

Âu Thiết Trụ nhếch miệng cười một tiếng, thân thể giống như núi nhỏ nhẹ nhàng nhảy lên, thế mà cũng có thể phi hành trong hư không!

"Tu vi ngươi thấp như vậy, một hồi nhìn thấy Hải Linh cũng đừng dọa đến tè ra quần!"La Cực Thần buồn bực ngán ngẩm nhìn xem Tào Dương thản nhiên nói.

"Thảo!"

Trong lòng Tào Dương buồn đến chết, hắn thề lần này sau này trở về nhất định phải nhờ lão Diệp giúp mình dần dần, bằng không ngay cả chó đều xem thường mình.....

Nơi xa ngư dân mắt thấy là phải bị người Ma Quốc bắt đi, đột nhiên một thanh âm bạo truyền đến!

Hùng Duệ còn tưởng rằng là máy bay chiến đấu chi viện đâu, ngẩng đầu nhìn lên đã thấy không trung lơ lửng hai bóng người, chính là Diệp Thần cùng Âu Thiết Trụ.

"Ngươi, các ngươi sao lại tới đây?"

Hùng Duệ mặt mũi tràn đầy giật mình nhìn xem Diệp Thần, mình không phải quăng bọn họ sao, nhanh như vậy liền theo tới rồi?

Chương 812. Hai vị bằng hữu!

Vừa dứt lời, huynh đệ Mộ Dung Kiệt lướt sóng mà đến, nhấc lên một trận bọt nước ngập trời!

"Cái gì?"

Thủ lĩnh Ma Quốc nhìn thấy bọn người Diệp Thần giật nảy cả mình.

"Chỉ là vong hồn quỷ tử, cũng dám khi dễ đồng bào Hoa Hạ ta?"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, nói xong lòng bàn tay trống rỗng toát ra hai đoàn hỏa cầu u lan sắc, chỉ thấy hai tay hắn hất lên, hai đám lửa như là như mọc ra mắt, hướng phía những binh sĩ Ma Quốc kia bay đi!

Phàm là người Ma Quốc bị hỏa cầu đụng phải, trong nháy mắt hôi phi yên diệt, trong lúc nhất thời trên khắp nơi mặt biển kêu rên, binh sĩ Ma Quốc tử thương hơn phân nửa!

"Rống!"

Âu Thiết Trụ nhìn thấy những âm binh Ma Quốc này, Bạch Hổ trong cơ thể trong nháy mắt thức tỉnh, hắn đưa tay vỗ trong hư không, một hổ trảo to lớn hơi mờ từ trên trời giáng xuống, đem một đoàn người Ma Quốc đập đến hồn phi phách tán!

Huynh đệ Mộ Dung Kiệt cũng không có nhàn rỗi, tu vi của hai người thu thập âm binh liền giống như chơi, rất nhanh quỷ tử liền bị đoàn diệt!

"....."

Mọi người thấy một màn này tất cả đều sợ ngây người!

Giết chóc!

Tuyệt đối giết chóc!

Vài hơi thở, mấy trăm tên quái vật liền bị tàn sát sạch sẽ, thật là đáng sợ!

"Khó trách lần này toàn quân luận võ, nam bộ chiến khu mạnh như vậy, bọn họ có cao thủ như Diệp Tướng quân dạy bảo, há có thể không thắng?"

"Trời ạ! Tướng quân thế mà có thể phi hành trên không trung!"

"Nếu có thể được Diệp huấn luyện viên chỉ điểm mấy chiêu, đời này liền đáng giá!"

Quân nhân đều sùng bái cường giả, thân thủ Diệp Thần trong nháy mắt chinh phục tất cả chiến sĩ ở đây.

Ngư dân được cứu càng là ngã xuống đất liền bái, giờ khắc này Diệp Thần trong lòng bọn họ so mẹ tổ nương nương còn linh nghiệm!

Tào Dương mặc dù khoan thai tới chậm, nhưng cũng nhìn thấy trận nhân ma chi chiến này, chờ sau khi Diệp Thần chậm rãi hạ xuống, rất là vui vẻ chạy đến bên cạnh hắn cười nói

"Lão Diệp, cậu quá đẹp rồi, đáng tiếc tôi không thể cùng cậu kề vai chiến đấu!"

"Ai bảo cậu không tu luyện!"Diệp Thần cười nói.

"Hắc hắc, chờ chúng ta trở về cậu giúp tôi viết cái võ lâm bí tịch gì, tôi nhất định phải hảo hảo tu luyện!"Tào Dương cười hì hì nói.

"Không có vấn đề!"

"Ai, chỉ tiếc hi sinh nhiều chiến sĩ như vậy!"Tào Dương thoáng nhìn thi thể binh sĩ bên trên thuyền đánh cá, sắc mặt trong nháy mắt trở nên ngưng trọng lên.

"Yên tâm đi, có tôi ở đây bọn họ không chết được!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Lẽ nào lại như vậy!"

Hùng Duệ thấy tình hình này, tâm tính có chút mỏi nhừ, lúc này phẫn nộ quát"Diệp Thần, các ngươi rõ ràng có năng lực đối phó những quái vật này, vì cái gì không sớm một chút xuất thủ?"

"Cũng bởi vì các ngươi đến chậm, có chiến sĩ dâng ra tính mạng quý giá, ngươi có biết tội của mình không?"

"Ngươi tính cái rễ hành nào, dám cùng Thần ca nói như vậy, tin hay không ta đánh nhừ tử ngươi!"Âu Thiết Trụ một đôi mắt to như chuông đồng hung hăng trừng mắt về phía Hùng Duệ úng thanh nói.

"Họ Hùng, ngươi xác thực rất muốn ăn đòn, ai bảo ngươi vung ra chúng ta!"

"Ngươi muốn lập công cũng phải có thực lực này a, nếu không phải lão Diệp bọn họ kịp thời đuổi tới, ngươi liền đợi đến bị âm binh chơi chết đi!"Tào Dương mặt mũi tràn đầy khinh thường nói.

"Hắn dám!"

Hùng Duệ giận tím mặt, Âu Thiết Trụ chỉ là một giới áo vải, lại dám uy hiếp hắn, quả thực không thể nói lý.

"Thiết Trụ, lão Tào, chúng ta chớ cùng ngu xuẩn chấp nhặt, Hải Linh lập tức sẽ ra, cậu mang các chiến sĩ đi trước đi!"Diệp

Thần thản nhiên nói.

"Những chiến sĩ hi sinh kia....."

Tào Dương nhìn xem những chiến sĩ tuổi trẻ chết đi kia tim như bị đao cắt!

"Tôi giới thiệu hai bằng hữu cho cậu nhận biết."

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, hai ngón nhẹ nhàng vạch một cái trên mí mắt Tào Dương, sau đó nhẹ a một tiếng

"Hắc Bạch Vô Thường, ra đi!"

Vừa dứt lời, một trận âm phong thổi qua, đám người chợt cảm thấy ý lạnh, nhao nhao vô ý thức rụt cổ một cái.

Nhưng mà, một giây sau Tào Dương liền tận mắt thấy hai nam nhân mặc một đen một trắng trang phục trống rỗng xuất hiện, người áo trắng đầu lưỡi nhả dài ra, giống y như Bạch Vô Thường trong những bức họa!

"Thật, thật là Hắc Bạch Vô Thường?"

Tào Dương tròng mắt đều muốn trợn lồi ra, nhưng là ngoại trừ hắn có vẻ như những người khác nhìn không thấy, đám người chỉ có thể nhìn thấy Diệp Thần đang nói chuyện với không khí.

"Có chuyện ta muốn xin nhờ hai vị!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, khóe miệng treo lên một vòng độ cong giảo hoạt.

"Diệp công tử, ngươi thay người này mở thiên nhãn, hẳn là muốn chúng ta mang hắn đi?"Hắc Vô Thường 'Tự cho là thông minh' Mà hỏi thăm.

"Thảo!"

Tào Dương nghe xong dọa đến toàn thân đều nổi da gà, nếu là như vậy, trò đùa lão Diệp nhưng lớn rồi!

"Không phải!"

Diệp Thần chỉ chỉ những chiến sĩ Hoa Hạ chết đi kia, nói"Làm phiền hai vị đại thần, để hồn phách bọn họ quy vị đi!"

"Cái này không ổn đâu!"

Hắc Vô Thường gặp khó khăn, giải thích nói"Nếu như bị Địa Phủ Minh Vương biết, chúng ta sẽ bị vấn trách!"

Chương 813. Các ngươi cuồng mà!

"Yên tâm, nếu như Địa Phủ vấn trách, một mình ta gánh chịu được không?"

Diệp Thần nói xong quay đầu nhìn về phía Bạch Vô Thường, con mắt nhìn chằm chằm đầu lưỡi dài của hắn, trên mặt lộ ra một vòng mỉm cười quỷ dị.

Bạch Vô Thường dọa đến nhanh đem đầu lưỡi nuốt vào, nhưng hắn cũng không dám tự tiện đáp ứng.

"Nếu như không được, hai vị, quỷ phách các ngươi còn đang trong tay của ta, nếu như ta không cẩn thận bóp nát"

"Đừng đừng đừng! Diệp công tử, cho hai người huynh đệ ta cẩn thận suy nghĩ lại một chút."Hắc Vô Thường nghe xong dọa sợ, vội vàng lui một bước.

"..."

Một bên Tào Dương trợn tròn mắt nhìn, nghe nói qua người uy hiếp người, nhưng người uy hiếp quỷ, hắn thật đúng là lần thứ nhất gặp!

"Thần ca, hai gia hỏa này chính là Hắc Bạch Vô Thường sao?"

Đúng lúc này Âu Thiết Trụ đi tới, hắn tựa hồ không có chút nào sợ quỷ, đánh giá Hắc Bạch Vô Thường một chút, úng thanh nói"Này, Thần ca đều nói làm phiền các ngươi, đừng không biết điều, bằng không cẩn thận ta đánh các ngươi!"

"Bạch, Bạch Hổ đại nhân?"

Hắc Bạch Vô Thường đường đường quỷ sai, tự nhiên có thể nhìn thấy thần hồn thể nội Âu Thiết Trụ, dọa đến hai cước mềm nhũn kém chút không có ngã xuống đất!

"Thế nào, nghĩ kỹ chưa?"

Diệp Thần tâm niệm vừa động, triệu hồi ra hai tiểu nhân như ẩn như hiện ở lòng bàn tay, cười nhạt nói"Con người ta coi trọng nhất đạo lý, chưa từng thích làm khó, các ngươi nhìn xem xử lý đi!"

"Diệp công tử, chúng ta lập tức làm theo!"

Hắc Vô Thường đều muốn khóc, hai tiểu nhân trong tay Diệp Thần chính là quỷ phách hắn cùng Bạch Vô Thường, chỉ cần tay Diệp Thần vỗ như vậy, bọn họ ngay cả quỷ đều làm không được!

"Tốt!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, hỏi"Mặt khác, chuyện ta để các ngươi xử lý, đều làm xong đi?"

"Yên tâm, hai huynh đệ chúng ta sớm đem hồn phách Cù Dĩnh giam giữ."

Bạch Vô Thường nói xong, Chiêu Hồn Phiên nhẹ nhàng vung lên ở trên bầu trời, một đạo bạch quang thoáng hiện, một giây sau hồn phách Cù Dĩnh liền xuất hiện tại trước mặt Diệp Thần.

"Diệp Thần?"

Cù Dĩnh nhìn thấy Diệp Thần đầu tiên là sững sờ, lập tức lên tiếng khóc lớn"Ô ô, tôi chết rồi, sớm biết tôi liền nên nghe lời cậu!"

"Đừng gào!"

Diệp Thần đối với nữ nhân tùy hứng cho tới bây giờ đều không khách khí, nói thẳng"Hiện tại tôi đi cứu thân thể cô, lần này coi như số cô gặp may!"

"Cám ơn cậu Diệp Thần!"Cù Dĩnh nghe xong sướng đến phát rồ rồi.

Kết quả, cao hứng không đến ba giây, Diệp Thần trực tiếp một cái câu hồn ấn, lại đem hồn phách Cù Dĩnh lần nữa câu

"Diệp công tử, Bạch Hổ đại nhân, không sao chứ?"Hắc Vô Thường cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Các ngươi đi thôi, lần sau đi Minh giới tìm các ngươi uống một chén!"

"..."

Hắc Bạch Vô Thường bó tay rồi, trong lòng tự nhủ cầu ngươi đừng đi, từ khi biết ngươi đến nay, hai huynh đệ chúng ta liền không có qua qua ngày tốt lành!

"Giả thần giả quỷ, Diệp Thần, cậu đừng nghĩ hù dọa ta!"

"Nếu như cậu có thể đem các chiến sĩ cứu sống, ta quỳ xuống liếm giày cậu đều được!"

Hùng Duệ một mực tại quan sát Diệp Thần thực sự nhịn không nổi, âm dương quái khí nói.

"Ngớ ngẩn!"

"Ông liền đợi đến liếm giày cho tôi đi!"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, Hùng gia dù sao cũng là gia tộc thiên kiêu, làm sao ra cái kỳ hoa như Hùng Duệ?

"Hừ! Ngươi nếu là không cứu sống, thì trước mặt mọi người

quỳ xuống đập ba cái cho ta là được!"Hùng Duệ thấy Diệp Thần không đếm xỉa đến hắn, càng phát ra nổi nóng nói.

"Người quái dị, ngươi muốn chết!"

Âu Thiết Trụ nghe xong tức giận đến nắm chặt nồi đất lớn nhỏ nắm đấm, làm bộ liền muốn đánh Hùng Duệ.

"Thiết Trụ, chờ hắn liếm xong giày cho tôi lại thu thập không muộn!"

Diệp Thần cười lạnh, vừa dứt lời, những chiến sĩ đả chết kia thật sống lại, nhao nhao từ thuyền bên trên đánh cá đứng lên, có người thì ở trong biển kêu cứu!

"..."

Thấy cảnh này, tất cả mọi người cả kinh trợn mắt hốc mồm!

Nhất là Hùng Duệ, đánh chết hắn đều không tin, Diệp Thần thật là tìm Hắc Bạch Vô Thường, nếu nói như vậy, sinh tử nhân gian chẳng phải là hắn định đoạt?

"Ngớ ngẩn, tới liếm giày cho ta!"Diệp Thần một mặt trêu tức nhìn xem Hùng Duệ cười lạnh nói.

"Cậu"

Hùng Duệ tức đến tái rồi, đáng giận hơn là đặc chiến đội trưởng còn ở bên cạnh thần bổ đao"Hùng sư trưởng, tối hôm qua ngài nói muốn nhảy xuống biển đều không có nhảy, hôm nay cũng sẽ không nuốt lời đi?"

"Họ, bọn họ căn bản là không có chết, ta đã xem sớm ra!"Hùng Duệ cực lực ngụy biện nói.

"Ông không liếm, tôi liền đem ông ném trong biển, mình bơi về đi thôi!"

Ánh mắt Diệp Thần đột nhiên trở nên lạnh, loại cặn bã giống Hùng Duệ nhất định phải dạy cho hắn, bằng không lần sau hắn sẽ còn ra làm chuyện buồn nôn người.

"Cậu, cậu dám!"Hùng Duệ nghe xong dọa đến nuốt ngụm nước bọt, theo bản năng lui về sau đi.

"Có dám hay không, ông thử một chút thì biết!"Diệp Thần hừ lạnh nói.

"Tiểu tử, các ngươi cuồng mà!"

Đúng lúc này, một giọng già nua truyền đến.

Đám người tìm theo tiếng nhìn lại chỉ thấy thanh bào lão giả từ trong phòng nghỉ ra, đứng tại bên trên tàu bảo vệ một đôi ánh mắt sắc bén chính trực ngoắc ngoắc nhìn chằm chằm Diệp Thần.

"Nguyên lai là cái lão đầu!"

Chương 814. Hải Linh xuất hiện!

Diệp Thần lườm thanh bào lão giả một chút, thản nhiên nói"Tối hôm qua ta liền cảm ứng được trên tàu bảo vệ có võ tu Hóa Thần Kỳ, nguyên lai là ngươi!"

"Ngươi có thể cảm ứng được tu vi của ta?"Thanh bào lão giả nghe xong cũng là giật nảy cả mình.

Bình thường chỉ có cường giả có thể cảm ứng được khí tức kẻ yếu, kẻ yếu là rất khó cảm ứng ra khí tức cường giả!

"Lẽ nào lại như vậy! Diệp Thần, ngươi có biết Hàn lão là thần tiên sống Chung Nam Sơn hay không, há lại ngươi có thể mở miệng mạo phạm!"Hùng Duệ tức giận quát lớn.

"Trò cười!"

Mộ Dung Kiệt nghe xong cũng nhịn không được bĩu môi"Võ tu Hóa Thần Kỳ tại Chung Nam sơn nhiều vô số kể, cẩu thí thần tiên sống!"

"Thằng nhãi ranh vô lễ!"

Thanh bào lão giả Hàn Tiêu Tử nghe xong giận không kềm được, lúc này từ bên trên tàu bảo vệ nhảy xuống, chuẩn bị thu thập Mộ Dung Kiệt!

Nhưng vào lúc này, trên mặt biển đột nhiên nổi lên một trận gió lốc, để cho người ta đều mắt mở không ra! Ngay sau đó, nguyên bản bầu trời trong xanh trong nháy mắt trở nên mây đen dày đặc, sấm sét vang dội, ban ngày giống như đen ban ngày!

Hạt mưa lớn chừng hạt đậu từ trên trời giáng xuống, cao khí áp mãnh liệt đều ép tới người không thở được

Soạt!

Sóng cả mãnh liệt, hải khiếu trận trận!

Nước biển xanh thẳm trong khoảnh khắc biến thành một mảnh đen kịt, đồng thời trên mặt biển nhấc lên một con sóng lớn màu đen cao ba tầng lầu, hướng phía tàu bảo vệ đối diện đánh tới!

Ầm ầm!

Thuyền đánh cá trong nháy mắt bị sóng lớn đập nát, mấy ngư dân không có tu vi mắt thấy là phải táng thân biển cả, may mắn Diệp Thần đem bọn họ cứu bên trên tàu bảo vệ.

Hùng Duệ coi như thảm rồi, con hàng này đứng tại bên trên boong tàu không có đứng vững một cái lảo đảo, bịch, trực tiếp tiến vào trong biển rộng sóng cả mãnh liệt!

"Mau cứu mệnh a!"

Mặc dù Hùng Duệ dùng hết lực lượng toàn thân cầu cứu, nhưng tiếng cầu cứu của hắn bị cuồng phong mưa rào trong nháy mắt thôn phệ, căn bản không ai có thể nghe được!

Cũng may Hàn Tiêu Tử tay mắt lanh lẹ, thả người nhảy lên từ trong nước biển đem hắn mò ra.

"Lão Diệp, đây là có chuyện gì?"

Tào Dương nắm thật chặt hàng rào sắt, sắc mặt ngưng trọng nói.

"Hải Linh muốn tới!"

Diệp Thần một mặt bình tĩnh, mặc dù sóng lớn trước mắt có

khí thôn sơn hà chi thế, nhưng ở hắn xem ra cũng bất quá như thế!

"Hừ, điêu trùng tiểu kỹ, không đáng nhắc đến!"

Chỉ nghe Hàn Tiêu Tử hừ lạnh một tiếng, lập tức hắn vung tay lên, trong hư không lập tức nhiều tầng hơi mờ, vòng sáng hồng sắc chiếu lấp lánh, đem bốn phía tàu bảo vệ bao phủ lại!

"Hàn lão, đây là"

Hùng Duệ chưa tỉnh hồn thấy cảnh này không khỏi mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên.

"Đây là lão phu thiết hạ phòng ngự kết giới, chỉ là sóng biển mơ tưởng đánh tan nó!"Hàn Tiêu Tử nhếch miệng lên, lộ ra một vòng mỉm cười mười phần đắc ý.

"Quá tốt rồi!"

Hùng Duệ nghe xong lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đồng thời hung hăng trừng mắt về phía Diệp Thần, hừ lạnh nói"Diệp Thần, đừng tưởng rằng quân hàm ngươi cao hơn ta là ngưu, thời khắc mấu chốt còn không phải muốn Hàn lão cứu các ngươi!"

"Ngớ ngẩn!"

Diệp Thần rất im lặng, hắn liếc mắt liền nhìn ra phòng ngự kết giới Hàn Tiêu Tử rất rác rưởi, thật không biết Hùng Duệ có cái gì tốt khoe khoang.

Oanh!

Vừa dứt lời, sóng lớn ngập trời trùng điệp đập vào phía trên kết giới, quả nhiên, kết giới trong nháy mắt sụp đổ!

Soạt!

Nước biển như như trút nước nện ở trên thân mọi người,

ngoại trừ người tu vi cao như Diệp Thần, tất cả mọi người trong nháy mắt biến thành 'Ướt sũng' !

"Sao tại sao có thể như vậy?"

Hàn Tiêu Tử cả kinh trợn mắt hốc mồm, vạn vạn không nghĩ tới phòng ngự kết giới của mình không chịu nổi một kích như thế!

Giờ khắc này, Hàn Tiêu Tử thậm chí sinh lòng thoái ý!

"Thiết Trụ, cậu bố trí cái kết giới, để lão đầu nhìn xem!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, bên trong bốn Thần thú Bạch Hổ cùng Huyền Vũ lực phòng ngự mạnh nhất, như thế nào Hàn Tiêu Tử chi lưu có thể so sánh?

"Thần ca, cái gì là kết giới a?"Âu Thiết Trụ một mặt mộng bức.

"Phốc!"

Một bên Mộ Dung Kiệt kém chút cười phun ra, tình cảm người anh em này còn không biết cái gì là kết giới?

"Cậu liền nghĩ đừng để nước trôi đến bên trên thuyền là được!"Diệp Thần dẫn dắt nói"Trong cơ thể cậu có một người rất lợi hại, cậu có thể dùng tâm nói cho hắn biết, cậu muốn thiết trí kết giới!"

"A, để tôi thử một chút!"

Âu Thiết Trụ cái hiểu cái không gật đầu, mà lúc này sóng lớn lần nữa đánh tới, lần này nước biển ngập trời trong hư không ngưng tụ thành một cái đầu rắn cự đại, nó mở ra miệng lớn tựa hồ muốn đem tàu bảo vệ một ngụm thôn phệ!

"Rống!"

Thời khắc mấu chốt, Âu Thiết Trụ phát ra một tiếng hổ khiếu,

tiếng gầm hình thành một cái đầu hổ cự đại nhanh chóng hướng về hướng đầu rắn sóng lớn đối diện đánh tới, hung hăng cắn một cái xuống dưới!

"Ngao!"

Trong hư không truyền đến một tiếng kêu thê lương thảm thiết, đầu rắn sóng lớn trong nháy mắt bị đánh nát, nước biển đầy trời hóa thành vô số giọt nước từ trên trời giáng xuống!

Bành!

Nước biển chưa rơi xuống bên trên tàu bảo vệ, một tầng vòng sáng màu trắng bên ngoài đột nhiên thoáng hiện, đem những nước biển này ngăn tại bên ngoài!

Chương 815. Hải Mãng!

"Ngọa tào! Thiết Trụ, hóa ra cậu mạnh như vậy a!"

Tào Dương lại phiền muộn, hắn chỉ thấy qua Âu Thiết Trụ có thể ngự không phi hành, không nghĩ tới thủ đoạn công kích ngu ngơ này cũng bá đạo như vậy, cường hãn!

"Hắc hắc, tôi cũng không rõ ràng, chính là tùy tiện hù dọa nó một chút!"

""

Đám người nghe xong nhao nhao lật lên bạch nhãn, trong lòng tự nhủ Thiết Trụ rõ ràng là người thành thật, làm sao cũng sẽ Vẹc Xây đâu?

Soạt!

Đúng lúc này, trên mặt biển đột nhiên thoát ra một đầu bóng đen to lớn, tóe lên một trận bọt nước kịch liệt!

"Thảo! Đây là cái quỷ gì?"

Tào Dương ngẩng đầu tập trung nhìn vào, chỉ thấy trong hư không nhiều đầu đại xà dài trăm thước, thân eo so săm lốp còn thô, trắng đen xen kẽ!

"Ngao!"

Đại xà lơ lửng tại hư không, mở ra miệng lớn hướng phía tàu bảo vệ tức giận gầm rú, răng nanh trong miệng nó vừa nhọn vừa dài, nhìn thấy người da đầu tóc thẳng tê dại!

Một cỗ gió tanh hướng mặt thổi tới, người hạ bàn bất ổn trực tiếp bị gió tanh thổi đi, trực tiếp thổi vào trong biển

"Nhanh, chạy mau a!"

Hùng Duệ thấy cảnh này dọa đến kém chút tè ra quần, không nghĩ tới thật sự có Hải Linh tồn tại, hắn không nói hai lời quay đầu liền hướng thuyền phòng điều khiển chạy, thật là đáng sợ!

"A, đây không phải rắn cạp nong trong thôn bọn tôi đi?"

Âu Thiết Trụ ngược lại là không có chút nào sợ, nhìn xem đại xà không trung làm như có thật phân tích lên thân phận của nó

Bọn người Diệp Thần thấy thế cũng thẳng nhíu mày, trong biển còn có sinh vật như thế?

"Lão La, ngươi biết sao?"

Diệp Thần cúi đầu nhìn một chút La Cực Thần ngồi xổm ở bên người, kết quả nhịn không được liếc mắt.

Trên người con hàng này giống như có rận, từ tối hôm qua bắt đầu hung hăng gãi ngứa ngứa, giờ phút này đang ra sức cắn cắn khắp người mình, cũng không sợ cắn rơi mệnh căn của mình.

"Lão La, tra hỏi ngươi đâu!"Diệp Thần dùng chân đá đá La Cực Thần.

"Làm gì, chẳng phải một đầu Hải Mãng sao, có gì đặc biệt hơn người!"

La Cực Thần bị đánh gãy gãi ngứa tựa hồ rất khó chịu, rầu rĩ không vui trợn nhìn Diệp Thần một chút, trầm giọng nói"Giết nó lấy gan luyện hóa, tu vi của ngươi liền có thể tiến thêm một bước!"

"Hải Mãng?"

Nghe được cái tên này, phần lớn người đều vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

Diệp Thần ngược lại là nghe lão đầu nói qua, vật này trong biển vô địch, ngay cả cá nhà táng bá chủ đại dương như thế đều là khẩu phần của nó, chỉ bất quá Hải Mãng đã sớm tuyệt tích tại mấy trăm năm trước, không nghĩ tới thế mà thành Hải Linh!

"Ta thế mà nhìn không thấu tu vi của nó?"

Diệp Thần trên mặt lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, vậy chẳng lẽ tu vi đầu Hải Mãng này còn ở phía trên hắn?

"Diệp tiểu hữu, không bằng ngươi ta liên thủ giết vật này, sau đó cùng một chỗ chia sẻ gan nó như thế nào?"Hàn Tiêu Tử sáng mắt lên, loại cơ hội có thể tăng cao tu vi này sao có thể bỏ lỡ?

"Ta cùng ngươi rất quen sao?"

Diệp Thần lườm Hàn Tiêu Tử một chút, trước đó tử lão đầu này nhìn thấy binh sĩ bị giết cũng không xuất thủ tương trợ, loại người này quỷ tài phản ứng hắn!

"Ngươi hừ!"

Hàn Tiêu Tử tức đến quá sức, nhưng hắn cũng không phải đồ đần, trước mắt tu vi Hải Mãng cực cao viễn siêu hắn tưởng tượng, chỉ dựa vào sức một mình hắn căn bản là không có cách chống lại, nhưng Diệp Thần hết lần này tới lần khác lại không cùng hắn hợp tác, quả thực ghê tởm!

"Nổ súng!"

Hạm trưởng cùng đặc chiến đội trưởng đồng thời hạ lệnh, súng trong tay các binh sĩ đồng thời khai hỏa!

Cộc cộc cộc!

Phanh phanh phanh!

Từng đạo ngọn lửa phun ra, đạn lờ mờ tạo thành từng đạo kim quang trong hải vực, toàn bộ bắn về phía Hải Mãng!

Nhưng đạn bắn tại trên thân Hải Mãng, ngoại trừ tóe lên một trận hỏa hoa căn bản vô dụng!

"Thiết Trụ, tôi đi trước đem Cù Dĩnh mang về, các cậu chống đỡ một hồi!"

"Nếu như không chịu nổi, cậu liền bóp nát nó!"

Diệp Thần gặp nguy không loạn, giao cho Âu Thiết Trụ một đạo bùa vàng, nói xong thả người nhảy lên nhảy xuống trong nước biển sóng cả mãnh liệt

"Ngao!"

Hải Mãng bị chọc giận, nó ngửa mặt lên trời gầm thét thân rắn vặn vẹo, đuôi rắn khổng lồ bỗng nhiên quét về phía tàu bảo vệ!

"Rống!"

Âu Thiết Trụ thấy thế gầm thét một tiếng, như mãnh hổ sau núi vọt tới, dùng hai tay của mình thế mà cưỡng ép ôm lấy cái đuôi Hải Mãng!

"Giết!"

Huynh đệ Mộ Dung Kiệt thấy thế, nhao nhao từ bên hông móc ra dao găm quân đội, thả người nhảy lên hư không, hai con dao găm quân đội nhanh chóng đâm tới hai mắt Hải Mãng!

Mắt thấy khoảng cách hai bên càng ngày càng gần, nhưng một màn quỷ dị phát sinh!

Bành!

Một tiếng vang thật lớn, trên thân Hải Mãng toát ra một cỗ khói trắng nồng đậm, ngay sau đó Hải Mãng tiêu thất trong hư không, bên trong hư không không có thân ảnh của nó, lại có thêm một người nam nhân mặc trường sam.

Người này tướng mạo soái khí, ngọc thụ lâm phong, trường sam trên thân hiện lên hai màu trắng đen, trong tay cầm một thanh quạt giấy trắng đen xen kẽ.

"Sương Chi Kết Ấn!"

Chương 816. Chó cắn Hàn lão!

Nam tử cười khẩy, hướng về phía huynh đệ nhà họ Mộ Dung nhẹ nhàng lắc lắc quạt giấy.

Hô!

Hai cỗ gió lạnh từ bên trong quạt giấy bắn ra.

Mộ Dung huynh đệ sững sờ, hai người còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thân thể liền không thể nhúc nhích, từ đầu đến chân bắt đầu ngưng băng kết sương, trong khoảnh khắc liền bị đông tại bên trong hai khối băng cầu

"Mộ Dung Kiệt!"

Âu Thiết Trụ thấy thế gầm thét một tiếng, thân thể như ngọn núi nhỏ như đạn pháo phóng tới Hải Mãng.

"Thần thú?"

Hải Mãng nhíu nhíu mày, đối mặt Âu Thiết Trụ hắn hiển nhiên càng cảnh giác.

"Ta giết ngươi!"

Huyết mạch Bạch Hổ của Âu Thiết Trụ bị triệt để tỉnh lại, tại phía sau hắn thình lình xuất hiện một con Bạch Hổ hư ảnh giương nanh múa vuốt, mở ra trảo hổ dữ tợn hướng phía Hải Mãng hung hăng chộp tới!

"Chỉ là Hóa Thần cũng dám lỗ mãng!"

Hải Mãng hừ lạnh một tiếng, đưa tay tại không trung bố trí

một cái phòng ngự kết ấn, trong nháy mắt một đạo tường chân khí nhìn không thấy ngăn tại trước người Hải Mãng.

Nói cho cùng, hắn không dám hạ tử thủ với Âu Thiết Trụ, thật đả thương Bạch Hổ chẳng khác nào đắc tội bốn Thần thú, như thế sẽ hậu hoạn vô tận!

Bành!

Một tiếng vang thật lớn!

Âu Thiết Trụ nặng nề mà đâm vào bên trên kết giới, thế nhưng là không chỉ có không có đụng vào Hải Mãng, còn kém chút đem cánh tay đụng mình gãy mất!

"Rống!"

Cái va chạm này triệt để chọc giận Âu Thiết Trụ, quanh thân hắn đột nhiên bạch quang đại thịnh, gầm thét một tiếng lần nữa bỗng nhiên vọt tới kết giới!

Ầm ầm!

Tiếng vang qua đi, mặc dù kết giới không có phá tan nhưng trong hư không lại xuất hiện mấy đạo nhện vết rạn!

"Cái gì?"

Hải Mãng mở to hai mắt nhìn nhìn về phía Âu Thiết Trụ.

Nhưng hắn chân chính là tu sĩ Độ Kiếp, bố trí kết giới càng không khả năng bị võ tu Hóa Thần Kỳ va nứt, chẳng lẽ đây chính là Thần thú chi lực?

"..."

Đám người bên trên tàu bảo vệ cũng đều nhìn trợn tròn mắt, chiến đấu không trung quả thực chính là chư thần chi chiến!

"Chậc chậc, không nghĩ tới ngốc to con kia thật lợi hại, đáng tiếc a tu vi không đủ!"Hàn Tiêu Tử ngước cổ, âm dương quái khí mà nói.

"Thảo! Lão đầu, ngươi không đi hỗ trợ, ở đây như đầu gỗ làm gì đâu?"

Tào Dương nghe xong Hàn Tiêu Tử nói ngồi châm chọc, lập tức giận không chỗ phát tiết, quay đầu hung tợn trừng Hàn Tiêu Tử một chút.

"Tiểu tử, ngươi muốn chết!"

Tuy nói Hàn Tiêu Tử không dám xuất thủ với Hải Mãng, nhưng lại không sợ Tào Dương, lúc này đằng đằng sát khí nhìn về phía Tào Dương.

"Tiểu lão đầu, ngươi tốt nhất thành thật một chút, bằng không lão phu một chưởng vỗ chết ngươi!"

La Cực Thần ngồi xổm trên mặt đất liếc mắt Hàn Tiêu Tử, thản nhiên nói.

"Linh thú?"

Hàn Tiêu Tử nghe được La Cực Thần nói chuyện, trong mắt lập tức toát ra hào quang dị dạng.

Hải Mãng quá hun quá lợi hại, mình không phải là đối thủ, nhưng chó đất nhỏ trước mắt này cũng không có vấn đề đi?

Nghĩ đến cái này Hàn Tiêu Tử mặt mũi tràn đầy cười gằn nói"Chó con không tệ, ta muốn!"

Nói xong, Hàn Tiêu Tử làm bộ liền muốn ôm lấy La Cực Thần, Tào Dương nghĩ ngăn lại, ngược lại bị hắn một chưởng vỗ tại ngực, kém chút rơi vào trong biển!

"Dám nói lão phu là chó, ngươi muốn chết!"

La Cực Thần giận tím mặt, mắt thấy một cặp móng Hàn Tiêu Tử hướng duỗi tới hắn, La Cực Thần nhảy dựng lên, một chưởng chó đập vào phần bụng Hàn Tiêu Tử!

"Phốc!"

Hàn Tiêu Tử vạn vạn không nghĩ tới lực công kích chó con mạnh như vậy, đan điền của hắn trong nháy mắt bị phá hủy, một ngụm lão huyết phun ra, một giây sau liền trở thành người bình thường!

"Ngươi, ngươi vậy mà hủy tu vi của ta?"

Hàn Tiêu Tử chật vật không chịu nổi ngã trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nhìn xem La Cực Thần.

"Lão phu hủy tu vi ngươi lại như thế nào?"

La Cực Thần lộ ra răng nanh, nói xong nhào tới cắn một cái nát cổ Hàn Tiêu Tử!

Cao thủ Chung Nam Sơn, Hàn Tiêu Tử, bất ngờ!

"....."

Hùng Duệ chính mắt thấy một màn này, đã sớm cả kinh trợn mắt hốc mồm, Hàn lão thế mà bị một con chó đất cắn chết?

"Lão La, ngươi lợi hại như vậy nhanh đi giúp Thiết Trụ!"Tào Dương thấy thế nhắc nhở.

"Không cần!"

La Cực Thần nhìn xem Âu Thiết Trụ trong hư không, nói rất chân thành"Hải Mãng không dám đắc tội tứ đại Thần thú, huống chi ngu ngơ này thiếu khuyết thực chiến ma luyện, muốn đột phá

thì phải thực chiến lĩnh ngộ nhiều!"

"..."

Tào Dương không phản bác được, con chó này nói thật giống như rất có đạo lý.

Cùng lúc đó, chiến đấu trong hư không càng phát ra kịch liệt, Âu Thiết Trụ giết đỏ cả mắt, thế mà lấy phương thức thiêu đốt tinh huyết cấp tốc tăng cao tu vi, không chỉ có đem kết giới Hải Mãng đụng nát, còn làm cho đối phương liên tiếp tránh lui!

"Hỗn đản, thật coi ta không dám giết ngươi sao!"

Hải Mãng cũng bị kích thích, chỉ thấy hắn giang hai cánh tay hai mắt khép hờ, giống Jesus đồng dạng trôi nổi ở trong hư không.

Ngay sau đó một màn quỷ dị phát sinh, chỉ thấy đáy biển đột nhiên thoát ra chân khí đủ mọi màu sắc đếm không hết, nhao nhao tràn vào trong cơ thể Hải Mãng!

Thân thể của hắn kịch liệt bành trướng, trong chớp mắt liền trở nên còn to một vòng so với Âu Thiết Trụ, trên lưng đột nhiên mọc ra một loạt gai hàn quang lập loè, trên tay, trên chân cũng nhiều rất nhiều lân phiến màu nâu đen.

Chương 817. Ngươi, đáng chết!

Gương mặt đẹp trai càng là biến thành đầu rắn lộ răng nanh ra ngoài, nhìn rất là quỷ dị!

"Người quái dị, chịu chết đi!"

Âu Thiết Trụ mới mặc kệ đối phương biến thành cái dạng gì, nắm đấm lớn bằng nồi đất, xen lẫn hô hô phong thanh, bỗng nhiên đánh tới hướng ngực Hải Mãng!

"Hừ! Người phải chết là ngươi!"

Hải Mãng cũng không thèm đếm xỉa, không nghĩ tới năng lực vượt cấp khiêu chiến của thần thú mạnh như vậy, không ra tuyệt chiêu thật đúng là phiền phức đâu

Đáy biển.

Diệp Thần tại chỉ dẫn Hắc Bạch Vô Thường, rất mau tìm đến Cù Dĩnh.

Để hắn kinh ngạc chính là địa phương Hải Mãng sinh hoạt là cái hang động độc lập, bên trong một giọt nước đều không có, chung quanh khắp nơi là dạ minh châu lớn nhỏ bằng trân châu, đem toàn bộ hang động chiếu lên sáng trưng.

Tại chỗ sâu hang động, đôi mắt đẹp Cù Dĩnh đóng chặt nằm tại trên giường nham thạch, quân trang trên người nàng đã không thấy, đổi lại một bộ tân nương trang màu đỏ, một màn này trực tiếp đem Diệp Thần đều nhìn mộng bức!

Em gái này là phải lập gia đình a?

"Cù Dĩnh! Cù Dĩnh!"

Kêu vài tiếng thấy đối phương không có phản ứng, Diệp Thần cũng lười lại kêu, đưa nàng gánh tại trên vai quay người rời đi động Hải Mãng.

Ai ngờ, hắn mới vừa đi tới cửa hang, trái tim chấn động mạnh một cái!

Không tốt!

Thiết Trụ bóp nát bùa vàng, hắn gặp nguy hiểm!

Diệp Thần không để ý tới suy nghĩ nhiều, bỗng nhiên đề khí khiêng Cù Dĩnh như thuỷ lôi xông lên mặt biển

Trên mặt biển, Âu Thiết Trụ xác thực gặp phải phiền toái!

Hải Mãng sau khi biến thân, chỉ là đơn giản vài câu chú ngữ, trên thân Âu Thiết Trụ mọc ra mấy cây gai lớn bằng ngón tay, những gai mọc từ trong cơ thể hắn này đâm rách da thịt lao ra, trong nháy mắt Thiết Trụ toàn thân máu thịt be bét, biến thành một cái huyết hồ lô!

"Tiểu tử, ta không muốn giết ngươi, nếu như bây giờ ngươi đi ta còn có thể tha cho ngươi một mạng!"Hải Mãng cảnh cáo nói.

"Phi!"

Âu Thiết Trụ trực tiếp mắng"Ta mới không muốn quái vật ngươi tha mạng!"

"Vậy ngươi đi chết đi!"

Hải Mãng cắn răng, bên trong miệng nhanh chóng niệm động chú ngữ, đồng thời gai mọc trên thân Âu Thiết Trụ càng ngày càng nhiều, máu tươi như suối trào từ vết thương phun ra, bọn người Tào Dương thấy cảnh này đều nổi da gà, nhưng Âu Thiết Trụ quả

thực là ngay cả hừ đều không có hừ một tiếng!

Soạt!

Một thân ảnh từ trong nước biển lao nhanh ra.

Hải Mãng vội vàng quay đầu, chỉ thấy hai đạo kiếm khí một đỏ một lam đã đến trước mặt.

"Hỗn đản!"

Hải Mãng bị đánh lén dị thường phẫn nộ, hai cánh tay hắn che ở trước ngực, cưỡng ép chống đỡ một kích này!

"Tào Dương, tiếp được!"

Diệp Thần trong hư không trực tiếp đem Cù Dĩnh một thân tân nương trang vứt cho Tào Dương, lập tức thân hình lóe lên trong chớp mắt liền đến bên người Âu Thiết Trụ.

"Thần ca, tôi đánh không lại hắn!"Âu Thiết Trụ thấy là Diệp Thần, chịu đựng kịch liệt đau nhức cắn răng lên án nói.

"Yên tâm, giao cho tôi đi!"

Diệp Thần nhìn xem Âu Thiết Trụ thảm trạng, sát tâm nổi lên, hắn quay đầu nhìn về phía Hải Mãng, lạnh lùng nói mấy chữ

"Ngươi, đáng chết!"

"Thanh Long?"

Hải Mãng thấy Diệp Thần sau lưng nổi lên long ảnh, trong lòng hoảng hốt!

Mặc dù tu vi của hắn đã đến Độ Kiếp kỳ, đối mặt võ tu phổ thông hắn đều có thể miểu sát, có thể đồng thời đắc tội Thanh Long Bạch Hổ, coi như tương lai độ kiếp thành công, lên tiên giới

cũng là một đầu đường chết a!

Trong lúc do dự hắn lại phát hiện hai tay Diệp Thần hướng lên, phảng phất đang nâng thứ gì, ngẩng đầu nhìn lên, lập tức cả kinh trợn mắt hốc mồm!

Chẳng biết lúc nào lên, đỉnh đầu Diệp Thần xuất hiện một đại hỏa cầu kim hoàng sắc cực nóng vô cùng, bên trên hỏa cầu sóng nhiệt cuồn cuộn lớn nhỏ chừng xe tải!

Diệp Thần chỗ hải vực nhiệt độ càng ngày càng cao, nước biển dưới chân thế mà bắt đầu sôi trào nổi lên, vô số cá chết tôm chết nhao nhao lơ lửng ở trên mặt biển

"Phần Thiên Quyết!"

Lúc mọi người ở đây kinh ngạc, hai tay Diệp Thần bỗng nhiên đánh tới hướng Hải Mãng, tiếng như long ngâm chấn người phế phủ!

Hô!

Hỏa cầu thật lớn xen lẫn không khí nóng bỏng, cực nhanh phóng đi hướng Hải Mãng!

"Thật mạnh!"

Hải Mãng quá sợ hãi, vừa định tránh né lại phát hiện đáy biển bỗng nhiên chui ra vô số cây rong biển, những rong biển này trở nên cứng rắn vô cùng, nhao nhao cuốn lấy cổ chân của hắn!

"Lẽ nào lại như vậy!"

Hải Mãng tức hổn hển vạn vạn không nghĩ tới Diệp Thần còn có thể điều khiển thực vật đáy biển, hắn vừa tránh ra khỏi rong biển dây dưa, hỏa cầu liền đã đến trước mặt, muốn tách rời khỏi là không thể nào, chỉ có thể lần nữa ngạnh kháng xuống!

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang, hỏa cầu rắn rắn chắc chắc cùng Hải Mãng đụng vào nhau!

Đếm không hết tiểu hỏa cầu rơi xuống nước, có hỏa cầu lớn nhỏ chừng bóng bàn rơi tại bên trên boong tàu bảo vệ, thế mà trực tiếp đem thép tấm đốt đỏ lên!

Lần giao phong này, Hải Mãng bởi vì kiêng kị thân phận Diệp Thần không dám tùy tiện xuất thủ, kết quả bị thiệt lớn!

Gai mọc trên người hắn toàn bộ đốt không có, toàn thân y phục càng là đốt rụi, chỉ còn lại một thân người đầu rắn lõa thể trôi nổi ở trong hư không.

Chương 818. Gọi viên binh!

"Thanh Long, ta liều mạng với ngươi!"

Hải Mãng rất cảm thấy khuất nhục, chỉ thấy hắn ngửa mặt lên trời thét dài, mây đen dày đặc bầu trời đột nhiên tiếng sấm đại tác, cuồng phong gào thét mặt biển đen nhánh trở nên sóng cả mãnh liệt cực kì xao động, đếm không hết thiểm điện lam tử sắc, như con giun xuyên qua tại bên trong tầng mây!

"Diệp Thần, mau giết hắn!"

La Cực Thần thấy thế vội vàng hô"Gia hỏa này muốn cưỡng ép độ kiếp, hắn một khi độ kiếp thành công, ngươi liền chết chắc!"

Vừa dứt lời, trên bầu trời truyền đến một tiếng nổ vang!

Oanh!

Một đạo thiểm điện tử sắc từ trên trời giáng xuống, trực tiếp bổ vào trên thân Hải Mãng!

"Ngao!"

Hải Mãng lúc này biến trở về nguyên hình, thân thể thống khổ dài chừng trăm thước vặn vẹo lên, nhưng hắn vẫn như cũ đón lôi quang xông lên phía trên đi, tựa hồ muốn xông ra chân trời.

Mà cử động của hắn cũng chọc giận Thiên Giới!

Răng rắc! Răng rắc!

Mấy đạo lôi điện cỡ thùng nước bổ xuống, điện quang loá mắt chiếu lên người ngay cả con mắt đều không mở ra được!

"Xong, chúng ta cũng phải chết ở nơi này!"

Hùng Duệ nhìn tràng cảnh sấm chớp rền vang kinh khủng trước mắt, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nói lầm bầm.

"Thần ca, tôi đây tới giúp cậu!"

Âu Thiết Trụ cố nén đau đớn, làm xong chuẩn bị dẫn bạo chân khí, ý đồ cùng Hải Mãng đồng quy vu tận.

"Thiết Trụ, lui ra!"

Diệp Thần thấy thế ngăn cản hắn, đồng thời từ trữ vật giới chỉ bên trong móc ra một khối thiết bài màu đen.

"Thần ca, đây là cái gì?"

"Viện binh!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, nói xong cầm trong tay thiết bài vẽ lên cái vòng tròn trong hư không, hô

"Chúc Cửu Âm, đến đây giúp ta!"

Vừa dứt lời, một đạo bóng đen thật dài từ vòng tròn bên trong vọt ra, một giây sau, đám người chỉ thấy một đầu đại xà đủ so sánh Hải Mãng xuất hiện ở trong hư không.

"Chủ nhân!"

Chúc Cửu Âm nhìn thấy Diệp Thần phá lệ thân mật, vẫn như cũ kêu chủ nhân.

"Chúc Cửu Âm, ngươi có thể ngăn cản nó độ kiếp sao?"Diệp Thần gật gật đầu.

"Không có vấn đề!"

Chúc Cửu Âm liếc qua lôi kiếp không có chút nào ý sợ hãi.

Thân là thành viên Long tộc, Chúc Cửu Âm vốn là thủ hộ thần Cửu Trọng Thiên, mà nó lại là em vợ Quỷ U Long, coi như Thiên Đình hiện tại cũng phải cho hắn mấy phần chút tình mọn!

"Rống!"

Chúc Cửu Âm nói làm liền làm, giống như một đạo tia chớp màu đen phóng tới Hải Mãng đang độ kiếp.

"Lão La, con rắn này là cái gì, nó có thể đánh được Hải Mãng sao?"Tào Dương chấn kinh qua đi, cũng không khỏi hồ nghi.

"Nói nhảm!"

La Cực Thần trợn nhìn Tào Dương một chút, thản nhiên nói"Người ta là em vợ Quỷ U Long đại nhân, ai dám lỗ mãng?"

"Quỷ U Long?"

"Quên đi, tu vi ngươi quá thấp, nói ngươi cũng không biết!"

"Thảo!"

Tào Dương bị đả kích, hắn thề lần này nếu có thể còn sống trở về, nhất định mỗi ngày 24 Giờ không gián đoạn tu luyện, miễn cho ngay cả chó đều xem thường mình!

"Ngao! Ngao!"

Trong hư không, hai đầu cự vật trong nháy mắt đánh nhau ở cùng một chỗ.

Qua không đến nửa phút, lôi kiếp thế mà tự động rút đi, mây đen đầy trời cũng dần dần tản ra, nước biển biến trở về màu lam vốn có, hết thảy đều khôi phục như thường!

Ngay cả gai cứng trên thân Âu Thiết Trụ, cũng nhao nhao hóa thành tro tàn.

Mà băng cầu bao khỏa huynh đệ Mộ Dung Kiệt cũng hóa thành một vũng nước nước đọng, biến mất không thấy gì nữa!

"Ấp úng ấp úng!"

Trong lỗ mũi Chúc Cửu Âm thở hổn hển, bên trong miệng ngậm cổ Hải Mãng, lòng tràn đầy vui sướng bay trở về bên người Diệp Thần.

"..."

Chẳng ai ngờ rằng chiến đấu kết thúc nhanh như vậy, ngay cả Diệp Thần cũng có chút giật mình nói

"Chúc Cửu Âm, một đoạn thời gian không gặp, ngươi trở nên mạnh như vậy?"

"Chủ nhân quá khen!"

Chúc Cửu Âm buông ra miệng, một phen giải thích Diệp Thần mới biết được, nguyên lai mỗi ngày Quỷ U Long dẫn hắn tu luyện, dẫn đến tu vi con hàng này từ từ dâng đi lên!

Diệp Thần không có hỏi nhiều, tính cả chiến bại Hải Mãng cùng nhau về tới bên trên tàu bảo vệ.

Lúc này, ánh mắt đám người nhìn Diệp Thần giống như giống như thần tiên, không chỉ có thể ngự không phi hành, còn có thể triệu hoán Thần thú, đây không phải thần tiên là cái gì?

"Lão Diệp, cậu càng ngày càng ngưu bức!"

"Diệp huấn luyện viên, thật lợi hại a!"

"..."

Những đặc chiến đội viên cùng Tào Dương kia nhao nhao phun lên đến đây, chỉ có Hùng Duệ đứng tại đuôi thuyền không dám tới, Hải Mãng còn chưa có chết đâu, vạn nhất ép cắn hắn làm sao bây giờ?

"Chúc Cửu Âm, cám ơn ngươi, ngươi trở về bồi lão bà đi!"Diệp Thần vỗ vỗ rắn quan Chúc Cửu Âm, cười nhạt một tiếng.

Chúc Cửu Âm gật gật đầu, liếc qua La Cực Thần ngồi xổm trên mặt đất"La Cực Thần, tỷ phu của ta hỏi ngươi, chuyện đáp ứng hắn lúc nào xử lý, bằng không hắn phải tức giận!"

"Ta, ta"

La Cực Thần nghe xong Quỷ U Long tức giận, dọa đến cái đuôi chó kẹp tiến trong mông đít, chó săn hung hăng run rẩy

"Trở về nói cho Quỷ U Long, ta sẽ bồi lão La hồi linh giới!"Diệp Thần thấy thế nói.

"Tốt chủ nhân!"

"Hải Mãng đã trọng thương, nó sẽ không lại cấu thành uy hiếp với chủ nhân!"Chúc Cửu Âm gật gật đầu, nói xong thả người xông lên hư không biến mất không thấy gì nữa.

Chờ Chúc Cửu Âm đi, đám người lúc này mới từ trong lúc khiếp sợ tỉnh táo lại, nhao nhao nhìn về phía Hải Mãng trên đất.

Chương 819. Nội đan!

Hải Mãng trọng thương thân thể lùi về không đủ mười mét, hai cái huyết động lớn bằng bóng bàn chỗ bảy tấc, máu tươi đang từ miệng vết thương không ngừng chảy ra

"Lão Diệp, quái vật này xử trí như thế nào?"

"Đừng, đừng giết ta!"

Không đợi Diệp Thần tỏ thái độ, Hải Mãng nghe xong vội vàng nói với Diệp Thần"Chúng ta làm cái giao dịch như thế nào?"

"Ngươi cùng ta làm giao dịch?"

"Không sai, ta có thể cho ngươi một cái bảo bối, bất quá điều kiện tiên quyết là ngươi phải thả ta đi!"

"Vậy phải xem nhìn bảo bối của ngươi là cái gì?"Diệp Thần có chút hăng hái nhìn xem Hải Mãng, gia hỏa này còn có giấu hàng lậu?

Hải Mãng bất đắc dĩ chỉ có thể hé miệng, nôn khan vài tiếng.

Ùng ục!

Một viên đồ vật lớn chừng quả đấm lăn ra, đám người tập trung nhìn vào trợn tròn mắt, lại là một viên hột

"Đây là cái quỷ gì?"

Tào Dương thấy thế khẽ giật mình, rắn còn ăn trái cây sao?

"Ngươi ăn bàn đào?"

Diệp Thần liếc mắt liền nhìn ra đây là hạt bàn đào, hắn khoát tay, hạt bàn đào cấp tốc bị hút vào lòng bàn tay, viên hạt bàn đào này so với viên của hắn phải lớn nhiều!

Bàn đào?

Hiện trường đám người sững sờ, mình xuyên qua đến Tây Du Ký?

"Ngươi biết đây là bàn đào?"

Hải Mãng hiển nhiên có chút giật mình, gật đầu nói"Không sai, ta cũng là ăn bàn đào mới tu vi phóng đại!"

"Mặc dù thịt quả không có, nhưng hột vẫn như cũ có thể giúp các ngươi tăng cao tu vi!"

"Coi như ngươi không cần tới tăng cao tu vi, một viên hột cũng có thể giúp ngươi tăng thêm năm trăm năm tuổi thọ, há không diệu quá thay?"

"Năm trăm năm tuổi thọ?"

Nguyên bản Hùng Duệ không dám tới gần nghe xong lời này, tranh thủ thời gian lao đến, một mặt nghiêm túc nói với Diệp Thần

"Diệp Thần, tranh thủ thời gian thả hắn!"

"Tôi tại sao phải nghe ông?"Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Hùng Duệ.

"Bởi vì..... Ta là quan chỉ huy lần hành động này, cậu nhất định phải nghe ta!"

Hùng Duệ vì năm trăm năm tuổi thọ cũng là không thèm đếm xỉa, ai còn không nghĩ sống lâu mấy năm a!

"Ngọa tào! Thời điểm có việc ông trốn đi, hiện tại lại chạy đến

hái quả đào, ngươi muốn chút mặt được không?"

Tào Dương nghe xong nổi trận lôi đình, chưa bao giờ thấy qua người mặt dày vô sỉ như thế.

"Làm tổn thương huynh đệ ta, một con đường chết!"Diệp Thần bá khí ầm ầm nói.

"Nói đúng!!"

La Cực Thần gật đầu tán thành, nhắc nhở"Gia hỏa này đã ăn bàn đào, trong cơ thể khẳng định có linh đan, tranh thủ thời gian giết hắn đem linh đan lấy ra!"

"Hỗn trướng!"

Hải Mãng nghe xong vừa tức vừa gấp, hung tợn trừng La Cực Thần một chút, cắn răng nói

"Cẩu tinh, ngươi ngậm miệng!"

"Đừng tưởng rằng giết ta là vạn sự đại cát, nói thật cho các ngươi biết đi, Nhân giới lập tức liền muốn đứng trước đại phiền toái!"

"Phiền phức?"

Diệp Thần nghe vậy nhíu mày, hiển nhiên bên trong lời nói Hải Mãng có chuyện.

"Con giun thối, dám mắng lão phu, đi chết!"

Nghe được Hải Mãng gọi mình cẩu tinh, La Cực Thần tức giận đến một trảo chó đập vào đỉnh đầu hắn, ngay cả Diệp Thần cũng không kịp ngăn lại.

Răng rắc!

Một tiếng vang giòn, xương đầu Hải Mãng trọng thương trực tiếp bị đập nát, trong nháy mắt không có sinh tức.

"Ngươi mới là cẩu tinh, cả nhà ngươi đều là cẩu tinh! Gâu gâu....."La Cực Thần đập chết Hải Mãng còn chưa hết giận, ngoài miệng líu lo không ngừng mắng.

"....."

Hùng Duệ thấy thế tức giận đến nhức cả trứng, nói không cho phép giết đầu đại xà này, làm sao lời mình ngay cả chó đều không nghe?

Thật tình không biết ngay cả đặc chiến đội đều dùng ánh mắt xem thường nhìn hắn, đừng đề cập có bao nhiêu chê

"Tốt, rất tốt!"

Hùng Duệ tức hô hô quét bọn người Diệp Thần một chút, cả giận nói"Diệp Thần, Tào Dương, các cậu chờ đó cho ta!"

Nói xong, Hùng Duệ nổi giận đùng đùng quay người đi vào phòng nghỉ.

"Lão Diệp, Hùng Duệ người này lòng dạ nhỏ hẹp, có muốn tôi đi xem một chút hay không?"Tào Dương cau mày nói.

"Đừng phản ứng hắn, các người tránh ra!"

Diệp Thần nói xong tay phải trong hư không nhẹ nhàng vạch một cái, một đạo kiếm khí màu xanh lam trực tiếp rạch ra bụng Hải Mãng.

Soạt!

Đỏ, bạch, hoàng, những cái nội tạng cổ quái kỳ lạ kia, toàn bộ từ trong bụng rắn chảy ra ngoài.

Trong không khí nháy mắt tràn ngập một cỗ vị buồn nôn hôi chua khiến người!

"Thảo! Thúi chết!"

Mộ Dung Kiệt tranh thủ thời gian che lấy cái mũi của mình, miễn cho bị hun nôn.

"Các ngươi mau nhìn, đó là cái gì?"

Tào Dương chỉ vào một nội tạng đẫm máu, cực kỳ giống bụng bao thịt hoảng sợ nói.

Diệp Thần bọn người thuận phương hướng ngón tay Tào Dương tập trung nhìn vào, chỉ thấy cái nội tạng kỳ quái kia thế mà tản ra trận trận bạch quang, lúc sáng lúc tối, giống như đom đóm.

"Không kiến thức!"

Đúng lúc này, bên tai đám người truyền đến thanh âm La Cực Thần"Chỉ là nội đan mà thôi, có cái gì tốt ngạc nhiên?"

"Nội đan?"

Diệp Thần nghe vậy nhíu nhíu mày, cố nén hôi thối đem nội tạng nhặt lên, ngón tay nhẹ nhàng vạch một cái ở phía trên, mấy khỏa hình cầu như trân châu 7 màu lăn ra.

Những "Quái cầu" này mỗi một viên đều lớn chừng nửa quả trứng gà, Diệp Thần cầm ở lòng bàn tay đều có thể cảm giác ra một cỗ chân khí nồng đậm mà hung mãnh bá đạo!

Chương 820. Phân chia!

Cẩn thận khẽ đếm, bên trong nội tạng nhiều chừng năm khỏa, Diệp Thần có thể rõ ràng cảm giác ra nội đan màu sắc càng đậm, ẩn chứa chân khí liền càng sung túc!

"Bất luận cái linh vật gì đều có nội đan, tu luyện tới trình độ nhất định người cũng sẽ có!"

La Cực Thần kiến thức rộng rãi, thấy mọi người cũng đều không hiểu mặt mũi tràn đầy đắc ý giải thích nói.

"Nếu nói như vậy..... Thiết Trụ, cậu cùng Hạ Hầu huynh đệ mỗi người một viên, còn lại hai viên tôi mang cho đầu to cùng Văn Tinh!"

Diệp Thần nói xong đem một viên nhan sắc sâu nhất đưa cho Âu Thiết Trụ, hai viên cạn nhất cho huynh đệ nhà họ Mộ Dung.

"Thần ca, vậy còn cậu?"

Âu Thiết Trụ đếm tới đếm lui cũng chỉ có năm viên, tất cả Thần ca đều cho người khác mình không muốn sao?

"Nếu như không có Diệp tiên sinh kịp thời đuổi tới, chúng ta ngay cả mạng nhỏ cũng không có, nội đan hẳn là toàn bộ thuộc sở hữu của cậu!"Mộ Dung Kiệt mặt mo đỏ ửng nghiêm mặt nói.

Một bên Mộ Dung Anh mặc dù không nói chuyện, nhưng hắn cũng gật đầu biểu thị ủng hộ!

"Các người tu vi so với tôi thấp, càng cần hơn những nội đan này!"

"Huống chi tôi có hạt bàn đào, đều như thế!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, hắn từ đầu đến cuối tin tưởng một cái đạo lý, một cây chẳng chống vững nhà, muốn thành đại sự, người bên cạnh thực lực tuyệt không thể quá yếu!

Âu Thiết Trụ từ chối không được đành phải nhận lấy nội đan, một giây sau khờ hàng này thật một ngụm nuốt vào bụng, giống như ăn một viên kẹo.....

"Tiểu tử ngươi điên rồi?"

La Cực Thần trợn tròn mắt, nội đan ẩn chứa khí tức phi thường cuồng bạo, nếu như thân thể gánh không được, vài phút liền sẽ bạo thể mà chết!

Âu Thiết Trụ ăn một viên nội đan cuồng bạo nhất, làm sao lông tóc không tổn hao gì?

Đột nhiên, bạch quang trên thân Âu Thiết Trụ đại thịnh, thân thể lần nữa tăng vọt một vòng, đồng thời một cỗ khí tức cường đại từ trên người hắn phát ra!

"Rống!"

Âu Thiết Trụ ngửa mặt lên trời gầm thét, giống như hổ khiếu sơn lâm, chấn người tê cả da đầu!

"Hợp Thể kỳ?"

Diệp Thần cảm ứng được tu vi Âu Thiết Trụ xong cảm thấy khiếp sợ sâu sắc!

Trước kia hắn còn có mấy phần đắc ý, cảm thấy tu vi mình tăng trưởng không ai bằng, nhưng bây giờ xem ra, Âu Thiết Trụ so với hắn còn biến thái

Huynh đệ nhà họ Mộ Dung biết được Âu Thiết Trụ là Hợp Thể

kỳ, không kịp chờ đợi tranh thủ thời gian nuốt vào nội đan Hải Mãng.

Kết quả, tu vi hai huynh đệ cũng đã nhận được tăng lên biên độ lớn, đều thành võ tu cấp Hóa Thần!

"Thiết Trụ huynh, quá mạnh!"

Mộ Dung Kiệt dở khóc dở cười, trước đó tu vi hắn cùng Thiết Trụ coi như tám lạng nửa cân, nhưng bây giờ hai người chênh lệch lại càng lúc càng lớn.....

Tào Dương mắt lom lom nhìn, trên mặt viết đầy ghen tị chi tình.

"Lão Tào, cậu cũng đừng nhớ thương!"

Diệp Thần thấy thế cười nhạt một tiếng, nói"Những nội đan này ngưcậuơi muốn ăn đi, đoán chừng phải bạo thể mà chết!"

"Ai, tôi đoán được!"

Tào Dương thở dài một tiếng, trong giọng nói tràn đầy không cam lòng.

"Tào tiểu tử, ngươi cũng không cần nản chí!"La Cực Thần thấy hắn ủ rũ, lúc này đề điểm nói"Cốt nhục Hải Mãng đều có thể ăn, người bình thường ăn chi có thể kéo dài tuổi thọ, cường thân kiện thể, tùy thời có thể thành Tán Tiên!"

"Tán Tiên?"Tào Dương sững sờ.

"Chính là võ tu chúng ta!"

Diệp Thần nghe xong cảm thấy là ý kiến hay, thế là đưa tay trong hư không nhẹ nhàng vẽ mấy lần, Hải Mãng lập tức bị cắt thành vài đoạn.

Một đoạn lớn nhất Diệp Thần đưa nó cho Tào Dương, dặn dò

"Lão Tào, chờ tôi rảnh sẽ đích thân chỉ đạo cậu tu luyện, đừng nóng lòng!"

"Tốt, tôi chờ cậu!"

Tào Dương dùng sức gật đầu, lúc này mới hắn cũng hạ ngoan tâm, nhất định phải hảo hảo tu luyện!

Nhiệm vụ hoàn thành viên mãn, Diệp Thần chuẩn bị trở về Ninh Châu.

"Về Ninh Châu? Diệp Thần, chuyện ngươi đáp ứng lão phu đâu?"La Cực Thần nghe xong Diệp Thần muốn về Ninh Châu gấp.

"Gấp cái gì?"

Diệp Thần lườm La Cực Thần một chút, thản nhiên nói"Tốt xấu để cho ta nghỉ ngơi mấy ngày đi!"

"..."

Kỳ thật Diệp Thần có ý nghĩ mình, lần thứ nhất hắn giao thủ cùng đào gia hỏa thôn phệ bàn, không nghĩ tới đối phương cường đại như thế, vạn nhất trên Chung Nam Sơn kia lợi hại hơn, mình tùy tiện tiến đến chẳng phải là chịu chết?

Cũng may Thiết Trụ đột phá, chờ về nhà đem nội đan cho viên đại đầu bọn họ, đến lúc đó lại cùng đi Chung Nam Sơn, phần thắng liền lớn hơn!

"Diệp Thần, cậu dừng lại!"

Tàu bảo vệ lại gần bờ, Diệp Thần vừa định xuống thuyền lúc sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng quát lớn, nhìn lại chỉ thấy Hùng Duệ khí thế rào rạt hướng hắn đi tới.

"Có chuyện gì sao?"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Cù Dĩnh còn không có thức tỉnh, cậu liền muốn đi?"Hùng Duệ chất vấn.

"Suýt nữa quên mất!"

Diệp Thần dở khóc dở cười, Cù Dĩnh hồn phách bị hắn câu, vừa rồi tận cố lấy đối phó Hải Mãng đều quên phóng thích hồn phách Cù Dĩnh.

Ký túc xá binh sĩ.

Cù Dĩnh mặc tân nương phục, nhắm mắt nằm tại trên giường chật hẹp.

Diệp Thần đi vào ký túc xá, đem hồn phách phóng thích.

"Ô ô"

Cũng không lâu lắm một trận tiếng nghẹn ngào truyền đến, Cù Dĩnh rốt cục ung dung tỉnh lại.

Chương 821. Hùng Duệ hèn hạ!

"Tiểu Cù, cháu rốt cục tỉnh!"

Hùng Duệ thấy thế sướng đến phát rồ rồi, hoàn toàn quên đi đau đớn, vội vàng sải bước đi đến trước giường mặt mũi tràn đầy lo lắng mà nhìn xem Cù Dĩnh.

"Hùng sư trưởng?"

Cù Dĩnh mơ mơ màng màng nhìn lướt qua, ngoại trừ Hùng Duệ, nàng còn chứng kiến Diệp Thần, giống như Tào Dương cũng tới

"Cô không có việc gì tôi liền đi!"Diệp Thần nhún vai.

Ai ngờ, hắn vừa mới chuyển thân liền nghe được sau lưng truyền đến Cù Dĩnh rít lên một tiếng!

"A! Tôi làm sao thay quần áo?"

Cù Dĩnh vừa thẹn lại giận, trực tiếp đem ánh mắt khóa chặt tại trên thân Diệp Thần.

"Mỹ nữ, cô nhìn tôi làm gì?"Diệp Thần dở khóc dở cười, giải thích nói"Thời điểm tôi đi đáy biển cứu cô, cô đã thay xong bộ quần áo này!"

"Diệp Thần, cậu thành thật bàn giao, đến cùng phải cậu đổi hay không?"

Hùng Duệ nghe vậy một mặt trang nghiêm, quát lớn"Ta nhưng cảnh cáo cậu, Cù Dĩnh là con gái Cù tư lệnh, không thể khinh nhờn!"

"Ngớ ngẩn!"

Diệp Thần trực tiếp trợn nhìn Hùng Duệ một chút, quay đầu nói với Tào Dương"Lão Tào, tôi đi trước!"

Tào Dương không nói gì, chỉ là trừng Hùng Duệ một chút, sau đó tự mình đem Diệp Thần đưa ra ngoài.

"Tiểu Cù, cháu cũng thấy được, Diệp Thần cỡ nào không coi ai ra gì!"

Hùng Duệ thừa cơ sau lưng nói nói xấu"Lần này vì cứu cháu, ta dẫn đội đem hết toàn lực chém giết cùng hải quái, thật vất vả mới đưa cháu cứu trở về!"

"Nhưng tiểu tử Diệp Thần này gặp hải quái liền dọa đến hai cước như nhũn ra, trốn ở trong phòng nghỉ không dám ra đến!"

"Còn có, quần áo trên người cháu cũng tám thành là hắn đổi, loại tiểu nhân vô sỉ này sao phối trong quân đội nhậm chức? Tiểu Cù, cháu nhất định phải cùng Cù tư lệnh nói một chút, đem họ Diệp đá ra quân đội!"

"Hùng sư trưởng, Diệp Thần quả thật có chút không coi ai ra gì, nhưng còn không đến mức nhát gan như vậy đi?"

Cù Dĩnh đôi mi thanh tú cau lại, Hùng Duệ làm người nàng nhiều ít vẫn là nghe nói qua một chút, nàng thậm chí hoài nghi Hùng Duệ nói tất cả đều là nói mát

"Tiểu Cù, cháu nghỉ ngơi một chút, ta lập tức liên hệ Cù tư lệnh nói cho hắn biết cái tin tức tốt này!"Hùng Duệ mảy may không có chú ý tới biểu lộ Cù Dĩnh, nói xong rất là vui vẻ đi sát vách gọi điện thoại tranh công.

Chờ Hùng Duệ vừa đi, Tào Dương lại đi đến.

Cù Dĩnh đem lời vừa rồi Hùng Duệ nói thuật lại một lần, hỏi"Tào Dương, Hùng sư trưởng nói đều là thật?"

"Ngọa tào!"

Tào Dương nghe xong giận không chỗ phát tiết, lớn tiếng mắng"Họ Hùng cũng quá không muốn mặt đi, lại còn nói lão Diệp dọa đến hai chân như nhũn ra, mềm muội hắn!"

"Cù Dĩnh, tôi cho cô xem thứ gì!"

Nói xong, Tào Dương móc ra một cái điện thoại, phía trên là hắn liều chết quay chụp hình ảnh đám người Diệp Thần cùng Hải Mãng đánh nhau.

Cù Dĩnh xem hết video, sau khi chấn kinh, đồng thời cũng cảm giác chán ghét sâu sắc với Hùng Duệ này, trợn tròn mắt nói lời bịa đặt, chân chính tiểu nhân hèn hạ là hắn hắn mới đúng!

Bất quá ngẫm lại thái độ mình với Diệp Thần, ngay cả câu tạ ơn đều không có, thực sự quá không hắn là!

"Tào Dương, Diệp Thần có phải là về Ninh Châu?"

Cù Dĩnh khuôn mặt đỏ lên nói:"Mới vừa rồi là tôi hiểu lầm hắn, tôi muốn làm hướng hắn tạ lỗi, đồng thời cảm tạ hắn đã cứu tôi!"

"Quên đi thôi, lão Diệp không phải người khuôn sáo cũ!"

Tào Dương do dự một chút, nói thẳng"Cù Dĩnh, cô đại khái có thể yên tâm, lấy tư sắc cô chưa hẳn có thể vào được pháp nhãn lão Diệp, hắn tuyệt sẽ không làm ra loại chuyện thay quần áo này, người ta bảy sư tỷ tuyệt sắc cũng còn chưa có 'Ăn' Đâu, cái nào chuyển động bên trên cô?"

"A?"

Cù Dĩnh trong lúc nhất thời không có kịp phản ứng, bảy sư tỷ tuyệt sắc?

Tào Dương nói xong đi, Cù Dĩnh lúc này mới kịp phản ứng, không khỏi có chút tức giận nói"Chết Tào Dương, nói hươu nói vượn cái gì đâu! Bản cô nương kém cỏi như vậy sao, tức chết ta rồi!"

Cù Dĩnh càng nghĩ càng giận, lúc này quyết định sau khi trở lại Kinh Thành báo bình an, phải đi một chuyến Ninh Châu, nàng ngược lại muốn xem xem bảy vị sư tỷ Diệp Thần có bao nhiêu xinh đẹp

Ninh Châu.

Diệp Thần trở về chuyện thứ nhất, chính là để Bạch Vĩnh Chính an bài chỗ ở cho mẹ con Âu Thiết Trụ, mà hắn thì đi tập đoàn Kiều thị tìm Viên đại đầu.

Nhưng khi hắn đến tập đoàn Kiều thị, mới phát hiện Viên vũ bọn họ đều không ở đây, hỏi một chút sân khấu mới biết được tập đoàn xảy ra chuyện!

"Diệp tiên sinh, Kiều tổng bị cảnh sát mang đi!"Nhân viên lễ tân tỷ mặt mũi tràn đầy vẻ u sầu nói.

"Cảnh sát tại sao muốn mang đi Kiều tổng?"

Diệp Thần nghe vậy cau mày, chính mình mới đi mấy ngày, lại có thể có người dám động tập đoàn Kiều thị, còn dám bắt đi Đại sư tỷ?

"Tựa như là bởi vì chúng ta bán thuốc giá rẻ!"

Nhân viên lễ tân tỷ nghĩ nghĩ, đứt quãng đem chuyện nàng biết nói cho Diệp Thần.

Nguyên lai sớm tại nửa tháng trước, Thiên Nam liền xuất hiện một loại chứng bệnh kỳ quái, người bị bệnh sốt cao không lùi, toàn thân đau nhức, thống khổ không chịu nổi!

Dần dần, từ Thiên Nam bắt đầu, thành thị xung quanh cũng dần dần có loại bệnh này.

Thuốc hạ sốt trên thị trường cũng đã trở thành hàng bán chạy, cơ hồ là trong vòng một đêm, các cửa hàng đại dược đều không có thuốc hạ sốt có thể mua.

Ngày xưa mấy chục khối thuốc, bây giờ tiêu thăng đến mấy ngàn, tiếng oán thán lão bách tính dậy đất khổ không thể tả.

Chương 822. Tham quan (hạ)!

Giá thuốc ngày ngày lên nhanh, tiệm thuốc thương nhân, thậm chí bọn đầu cơ đều kiếm được đầy bồn đầy bát, duy chỉ có khổ lão bách tính, muốn mua cái thuốc hạ sốt đều thành nan đề.

Rốt cục, Nhan Thanh nhìn không được, những bán thuốc này không phải thừa dịp người bệnh, muốn mạng người sao?

Lương tâm đâu?

Chỉ sợ đều để chó ăn đi?

Nhan Thanh phẫn nộ trám đoạn đẩy ra một cái thuốc Đông y phối phương, không chỉ có hiệu quả trị liệu kỳ giai, chủ yếu nhất là giá cả còn tiện nghi, hai khối tiền liền có thể mua một bộ thuốc, ăn một lần cơ bản liền có thể khỏi hẳn!

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần nghe xong bừng tỉnh đại ngộ, hắn đại khái có thể đoán được chuyện kế tiếp.

Đơn giản chính là động lợi ích một ít người, cho nên mấy người này mới liên thủ đả kích Kiều thị tập đoàn thôi!

"Viên Vũ đâu?"Diệp Thần hỏi.

"Viên tiên sinh lo lắng Kiều tổng gặp nguy hiểm, cho nên cùng theo đi!"Nhân viên lễ tân tỷ nói.

"Tôi đã biết!"

Diệp Thần thanh âm băng lãnh, nói xong quay người rời đi văn

phòng.

Đi ra cửa chính tập đoàn, Diệp Thần một điện thoại gọi cho Liễu Nhược Hi, rất nhanh, trong điện thoại di động truyền đến thanh âm Liễu Nhược Hi

"Sư đệ, đệ trở về?"

"Ân, nghe nói Đại sư tỷ bị bắt đi, các tỷ làm sao không nói cho đệ?"Diệp Thần hỏi.

"Nàng cùng Nhị sư tỷ ở phòng họp cục cảnh sát a!"

Liễu Nhược Hi khẽ thở dài"Đại sư tỷ biết đệ đâng thi hành nhiệm vụ, không cho bất luận kẻ nào nói cho đệ việc này!"

"Đối phương lần này tới thế rào rạt, ngay cả Ngô đổng cũng tự mình ra mặt, còn có người Tra gia Cảng Đảo đều tới!"

"Ngô đổng cùng Tra gia? Hừ! Đang muốn đi tìm bọn họ đâu, đệ lập tức tới!"

Diệp Thần nói xong trực tiếp cúp điện thoại, đưa tay tại ven đường ngăn cản chiếc xe hướng phía phương hướng cục cảnh sát nhanh chóng tiến đến

Cục cảnh sát, trong phòng họp khói mù lượn lờ.

Bên cạnh bàn hội nghị hình bầu dục ngồi đầy người, cầm đầu chính là nhân vật số hai tỉnh Thiên Nam, Ngô đổng!

"Khụ khụ, phối phương thuốc Đông y Kiều thị tập đoàn nhất định phải lập tức ngưng sử dụng!"

Ngô đổng hắng giọng một cái, nghĩa chính từ nghiêm nói"Kiều tiểu thư, phối phương các cô cho bản tỉnh, thậm chí tạo thành tổn thất kinh tế bao lớn cho thuốc thương cả nước, bút trướng này cô tính qua sao?"

"Danh nghĩa tập đoàn tôi công ty y dược một mực trị bệnh cứu người, cái khác một mực mặc kệ!"Kiều An Na một mặt bình tĩnh nói.

"Lẽ nào lại như vậy!"

Một nữ nhân quần áo hoa lệ ngồi tại bên cạnh Ngô đổng, thao lấy một ngụm tiếng phổ thông lạnh nhạt, khiển trách"Kiều An Na, thuốc cô bán dễ dàng như vậy, thuốc chúng ta còn thế nào tăng giá?"

"Tra tổng nói đúng, cô nhất định phải cho chúng ta một cái công đạo!"

"Đoạn người tài lộ, giống như giết người phụ mẫu, Kiều An Na cô chớ quá mức!"

"..."

Mấy nhà sản xuất đại dược vật tỉnh Thiên Nam ngồi ở đây, bán ra đại diện thương, còn có lão bản tiệm thuốc mắt xích lớn nhất, đám người nhao nhao khiển trách Kiều An Na 'Không tử tế' .

Bọn họ sở dĩ dám không có sợ hãi uy hiếp Kiều An Na, ngoại trừ có Ngô đổng chỗ dựa, đương nhiên vẫn là thực lực Tra gia.

Người ta tùy tiện một câu liền có thể quyết định trên sinh ý chục tỷ, ai dám đắc tội?

"Phương thuốc là tôi đưa ra, các người không cần khó xử Kiều tổng, có việc hướng tôi đến!"

Nhan Thanh sắc âm trầm nhìn lướt qua đám người, ngữ khí lạnh như băng nói"Tiền trái lương tâm, trong y chúng ta là sẽ không kiếm, lão tổ tông cũng sẽ không đáp ứng!"

"Nhan giáo sư, tôi biết cô là danh y Thiên Nam, nhưng các cô

đem thuốc giá định quá thấp, ảnh hưởng tới toàn bộ thu nhập ngành nghề y dược Thiên Nam!"

"Nếu không các cô đem thuốc giá đề cao lên, nếu không ta cũng chỉ có thể hành chính can thiệp!"

Ngô đổng trong ngôn ngữ tràn đầy uy hiếp, người đứng đầu Cục Công Thương tỉnh ngồi tại đối diện Nhan Thanh lúc này tỏ thái độ, muốn tra thuế Kiều thị tập đoàn.

Ngay sau đó Dược Giám Cục tỉnh, cùng một hệ liệt ngành tương quan đều tỏ thái độ, muốn nghiêm tra Kiều thị tập đoàn!

"Người, các người khinh người quá đáng!"

Nhan Thanh tức gương mặt xinh đẹp trắng bệch, Kiều An Na mặc dù không có phản ứng lớn như vậy, nhưng sắc mặt cũng khó coi.

"Kiều tổng, hôm nay chúng ta cũng không phải tới tìm cô hiệp thương, mà là thông tri! Hoặc là tăng giá, hoặc là đình chỉ bán phát thuốc Đông y, bằng không đừng trách tôi không khách khí với cô!"

Tra Lam cao ngạo ngước cổ, một mặt khinh thường nói với Kiều An Na.

"Không khách khí với tôi?"

Kiều An Na há lại sẽ bị Tra Lam hù dọa ở, lúc này cười lạnh nói"Chỉ bằng cô còn chưa đủ tư cách, không tin cô thử một chút!"

"Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!"

Tra Lam nghe xong cảm thấy rất thật mất mặt, lúc này liếc qua Ngô đổng.

Ngô đổng cũng không cao hứng nhăn nhăn lông mày, trầm

giọng nói

"Kiều tổng, ta nhìn xí nghiệp cô không thích hợp lưu tại Thiên Nam phát triển, xin thay bảo địa đi!"

Không đợi Kiều An Na đáp lời, cửa phòng họp bị người đẩy ra, một đạo thanh âm trêu tức truyền vào trong lỗ tai đám người

"Xí nghiệp sư tỷ tôi lưu tại chỗ nào, còn chưa tới phiên đại tham quan các người khoa tay múa chân đi?"

Chương 823. Tham quan (thượng)!

"Là ai đang nói hươu nói vượn!?"

Ngô đổng nghe xong tức cái mũi đều sai lệch, hắn hướng phía cửa hung hăng trừng đi, liền thấy Diệp Thần một mặt lạnh nhạt đi đến.

"Tiểu tử, ai bảo ngươi tiến đến?"

"Thật ngông cuồng, lại dám nói Ngô đổng là tham quan, quả thực ăn nói bừa bãi!"

"Xuỵt! Hắn gọi Diệp Thần, là tân tấn mãnh nhân Thiên Nam!"

"....."

Đám người nhao nhao hướng Diệp Thần ném đi ánh mắt nghi ngờ, chỉ có số ít nhận biết Diệp Thần trong lòng người ám đạo không ổn.

"Sư đệ, đệ trở về!"

Kiều An Na cùng Nhan Thanh nhìn thấy Diệp Thần, trên mặt lúc này mới lộ ra vẻ mỉm cười.

"Sư tỷ , chỉ bằng mấy trứng thối cà chua nát này, muốn động Kiều thị tập đoàn khả năng sao?"Diệp Thần quét hiện trường một chút, mặt mũi tràn đầy khinh thường nói.

"Tỷ đương nhiên biết bọn họ không động được, là Nhị sư muội muốn tới, nàng còn nói....."

"Sư tỷ, đừng nói nữa, muội sai rồi được không?"

Nhan Thanh nghe xong lập tức gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, Diệp Thần thấy thế không khỏi hiếu kì, truy vấn phía dưới mới biết được Nhị sư tỷ bản ý là muốn thuyết phục những nhà tư bản này cùng một chỗ hạ giá, để bách tính vượt qua cửa ải khó khăn này!

"Ách..... Sư tỷ, chó làm sao lại không ăn c.ứt đâu?"

Diệp Thần im lặng, Nhị sư tỷ vẫn là quá mức lý tưởng hóa, để vốn liếng từ bỏ cơ hội cắt rau hẹ, sao lại có thể như thế đây?

"Hỗn trướng!"

"Tiểu tử này thế mà chửi chúng ta là chó, ngươi muốn ăn đòn đi!"

"Tra tổng, cô nói một câu, ta lập tức để bảo tiêu đem tiểu tử này ném ra!"

"....."

Đám người nghe được Diệp Thần tức mặt đều tái rồi, cái gì ngã gục, phi, thô tục!

"Diệp Thần?"

Ngô đổng giờ phút này cũng là sắc mặt tái xanh, hắn híp híp mắt lạnh lùng nói"Ta đang muốn tìm ngươi đây, ngươi thế mà còn dám mình hiện thân?"

"Ngươi chính là Ngô đổng đi? Đúng dịp, ta cũng muốn tìm ngươi!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, một mặt hài hước nhìn xem Ngô đổng"Đúng rồi, khách sạn Fuji ngươi bảo vệ sao?"

"Hỗn đản!"

Ngô đổng nghe xong tức giận đến giận sôi lên, bởi vì khách sạn Fuji căn bản không mở nổi, cho dù có số hai tỉnh Thiên Nam như hắn lên tiếng, quân đội cũng là một cái thái độ, khách sạn Fuji trang trí một lần nện một lần, trừ phi Diệp Tướng quân nhả ra!

"Diệp Thần, người cuồng tất có họa! Tiểu tử ngươi đừng phách lối, có người sẽ thu thập ngươi!"

"Tra tổng, cô cứ nói đi?"

Ngô đổng nói xong liếc nhìn Tra Lam, Diệp Thần cùng Tra gia ân oán hắn biết rõ, lần này Tra Lam từ nước ngoài trở về, rất lớn nguyên nhân chính là muốn thu thập Diệp Thần

"Cậu chính là Diệp Thần?"

Quả nhiên, giờ phút này Tra Lam sắc mặt âm trầm, đằng đằng sát khí nhìn xem Diệp Thần.

"Không sai!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, cười lạnh nói"Tra gia thật sự là chết cũng không hối cải, chết mất hai người còn dám tới uy hiếp Đại sư tỷ tôi, chán sống sao?"

"....."

Đám người thấy thế giật nảy cả mình, không nghĩ tới Diệp Thần không chỉ có dám khiêu khích Ngô đổng, còn dám uy hiếp Tra gia, tiểu tử này đến cùng có gì là thần thánh phương nào?

"Ra ngoài!"

Tra Lam nhìn chằm chặp Diệp Thần, lạnh lùng phun ra hai chữ.

"Tiểu tử, ngươi có nghe hay không, Tra tổng khiến ngươi ra ngoài đâu!"

"Mau cút đi, xem xét ngươi chính là người ăn bám, nơi này không chào đón ngươi!"

"..."

Đám người vì lấy lòng Ngô đổng cùng Tra Lam, nhao nhao lớn tiếng quát lớn.

"Ta nói là các ngươi!"

Tra Lam đối với mấy nhóm hát đệm nịnh hót này, thế mà một điểm mặt mũi đều không cho.

"Tra tổng..... Tôi....."

"Lăn!"

Tra Lam hung hăng vừa trừng mắt, thuốc thương đang ngồi dọa đến tranh thủ thời gian đứng dậy, qua trong giây lát phòng họp rỗng hơn phân nửa, chỉ còn lại Ngô đổng cùng thư ký của hắn, còn có Tra Lam cùng với nàng bảo tiêu mấy.

"Ngô đổng, tôi có việc tư muốn tìm Diệp Thần giải quyết một cái, ông thuận tiện về trước tránh một chút như thế nào?"Tra Lam lườm Ngô đổng một chút.

"Tốt!"

Ngô đổng ngầm hiểu, đắc ý cười nói"Yên tâm đi Tra tổng, cô cứ việc làm việc, sẽ không có người tiến đến quấy rầy!"

Nói xong, Ngô đổng liền chuẩn bị rời đi phòng họp.

Nhưng vào lúc này, bên tai lại truyền đến một đạo thanh âm lạnh lùng"Tôi để ông đi rồi sao, không muốn chết liền ngồi xuống

cho tôi!"

"Diệp Thần, ngươi điên rồi! Dám uy hiếp Ngô đổng!"Ngô đổng thư ký nghe vậy giận tím mặt.

Ba!

Không đợi đám người kịp phản ứng, Diệp Thần như quỷ mị xuất hiện tại trước mặt thư ký, đưa tay một bàn tay rắn rắn chắc chắc quất vào trên mặt đối phương!

Bịch!

Thư ký ngay cả hừ đều không có hừ một tiếng, trực tiếp một đầu mới ngã xuống đất bị đánh ngất xỉu tới.

"Ngươi"

Ngô đổng thấy thế vừa sợ vừa giận, bảo tiêu sau lưng Tra Lam cũng nhíu nhíu mày, tiểu tử này là người luyện võ?

"Ta không muốn cùng các ngươi nói nhảm!"

Diệp Thần đánh xong người trực tiếp ngồi xuống ghế dựa, vểnh lên chân bắt chéo, một mặt miệt thị quét mắt Ngô đổng cùng Tra Lam, thản nhiên nói

"Họ Tra, nếu cô không muốn chết liền ngoan ngoãn cút về Cảng Đảo cho ta!"

"Về phần ngươi mà"Diệp Thần đưa tay chỉ hướng Ngô đổng, nghĩ nghĩ nói"Lập tức xin từ việc, đừng tai họa bách tính Thiên Nam, nếu không ngươi cũng phải chết!"

Chương 824. Duyên tận!

"Khẩu khí thật lớn!"

Ngô đổng nghe xong vỗ bàn đứng dậy, chỉ vào Diệp Thần phẫn nộ quát"Ta cũng không tin, ngươi còn dám giết đại quan quốc gia?"

"Ngô đổng, đã tiểu tử này không biết tốt xấu, ông cũng không cần khách khí với hắn!"

"A Vũ, A Bưu, giết hắn!"

Tra Lam đã sớm nhịn không nổi, nàng muốn vì cháu trai cùng ca ca báo thù.

"Giết!"

Hai tên bảo tiêu tiếp vào chỉ lệnh Tra Lam, không nói hai lời giống như hai thớt sói đói, bỗng nhiên nhào về phía Diệp Thần!

"Chỉ là sâu kiến, cũng dám lỗ mãng, chết!"

Diệp Thần ngồi trên ghế ngay cả cái mông đều không có xê dịch, trực tiếp vung ra một chưởng.

Một giây sau, hai tên bảo tiêu trong nháy mắt biến thành hỏa cầu, một trận kêu thảm sau hóa thành tro tàn

Đám thương nhân chờ bên ngoài dược nghe được tiếng hét thảm này, lập tức nhao nhao suy đoán bên trong xảy ra chuyện gì.

"Bên trong là ai đang gọi a, giống như rất thảm!"

"Cắt! Đương nhiên là tiểu tử họ Diệp kia! Tra tổng có hai bảo

tiêu thật không đơn giản, đều là quyền vương Đông Nam Á đâu!"

"Dám mắng chúng ta là chó, phải bị giáo huấn!"

"..."

Đám người nghị luận ầm ĩ, mà cổng hai tên cảnh sát lại khinh thường nhếch miệng, những người tới trong tỉnh này thật sự là đầu óc nước vào, Diệp Thần là ai, hắn có thể bị đánh?

Trong phòng họp.

Ngô đổng trước đó còn khí thế hung hăng, giờ phút này há to miệng cả kinh nửa ngày nói không ra lời.

"Ngươi, ngươi thế mà giết bảo tiêu ta?"

Tra Lam đồng dạng mặt mũi tràn đầy chấn kinh nhìn xem Diệp Thần, không nghĩ tới tiểu tử này thực có can đảm giết người ngay trước mặt Ngô đổng.

"Bớt nói nhảm, kế tiếp chính là bà!"Diệp Thần cười lạnh.

"Khoan đã!"

Tra Lam giờ khắc này là thật luống cuống, nàng gian nan nuốt ngụm nước bọt, xin giúp đỡ nhìn về phía Ngô đổng.

Nhưng Ngô đổng cũng không ngốc, Diệp Thần đã nổi lên sát tâm, cái rủi ro này hắn cũng không dám đi đụng vào, thế là tranh thủ thời gian nghiêng đầu đi coi như không thấy được.

"Phác nhai!"

Tra Lam thầm mắng một câu, tranh thủ thời gian lấy điện thoại cầm tay ra, nói với Diệp Thần"Ta gọi điện thoại, ngươi chờ đó cho ta!"

"Tốt, coi như trước khi chết trả lại bà một cái tâm nguyện!"

"..."

Điện thoại rất nhanh kết nối, Tra Lam vội vàng nói"Lão công nhanh cứu em, nội địa có người muốn giết em!"

"Ai sao mà to gan như vậy, lẽ nào lại như vậy!"

Điện thoại đầu kia truyền đến một trận thanh âm tức giận, người này chính là lão công Tra Lam, cũng là hệ tử tôn Lý gia.

"Diệp Thần!"

Tra Lam kêu cứu"Lão công, anh mau phái người tới cứu em, A Bưu bọn họ đều bị Diệp Thần giết!"

"Ai?"Người trong điện thoại kinh hô một tiếng, ngay sau đó liền lâm vào trầm mặc.

"Lão công, thế nào?"

Tra Lam nghe không được đáp lại, không khỏi có chút nổi nóng nói"Để anh phái người tới cứu em nghe được không, chẳng lẽ anh muốn nhìn em chết sao?"

Thật lâu, đối diện truyền đến thở dài một tiếng.

"Tra Lam, vợ chồng vốn là chim cùng rừng, chúng ta duyên tận nơi này! Diệp Thần là ma quỷ, Lý gia chúng ta không thể trêu vào, kỳ thật lão gia tử chính là bị hắn giết!"

"Cái gì?"

Tra Lam nghe xong trợn tròn mắt, Lý Tước Đức khi chết nàng tại Châu Âu, Lý gia đối ngoại tuyên bố là đột tử, ngoại trừ mấy dòng chính hạch tâm ai cũng không biết chân tướng, không nghĩ tới lại là bị Diệp Thần giết?

Không đợi Tra Lam đang nói chuyện , trong điện thoại di động truyền đến một trận âm thanh tút tút!

Kẻ có tiền vì lợi ích gia tộc, cũng không thể không học được từ bỏ, cho dù là thê tử của mình!

"Hỗn đản!"

Tra Lam tức giận đến đưa điện thoại di động hung hăng đập xuống đất, phát tiết qua đi nàng diện mục dữ tợn trừng mắt về phía Diệp Thần"Họ Diệp, ngươi có gan liền giết ta, coi như Lý gia sợ ngươi, chủ nhân Tra gia cũng sẽ không bỏ qua ngươi!"

"A?"

Diệp Thần nghe xong có chút hăng hái nhìn xem Tra Lam, hỏi"Bà nói là Trường Sinh Hội sao?"

"Không sai, ngươi liền chờ chết đi!"Tra Lam tựa hồ biết mình khó thoát một kiếp, cắn răng nghiến lợi nói với Diệp Thần.

"Ồn ào!"

Diệp Thần đưa tay một chưởng vỗ tại hư không.

Oanh!

Tra Lam trong nháy mắt hóa thành một đống tro tàn

"Diệp, Diệp Thần, ngươi chớ làm loạn!"

Ngô đổng phát hiện Diệp Thần quay đầu nhìn mình, kém chút sợ tè ra quần, vội vàng nói"Ta lập tức chào từ giã về hưu, ngươi đừng giết ta!"

"Phi! Cẩu quan, cút đi!"

Diệp Thần mặt mũi tràn đầy khinh bỉ giương lên tay, giống

xua đuổi con ruồi đồng dạng không kiên nhẫn để Ngô đổng lập tức xéo đi.

Ngô đổng như nhặt được đại xá, kéo lấy hai đầu như nhũn ra chân lảo đảo thoát đi phòng họp, ngay cả thư ký đều không để ý tới

Răng rắc!

Cửa phòng họp mở ra, đám người thấy Ngô đổng một người ra vội vàng tiến lên nghênh đón.

"Ngô đổng, tiểu tử họ Diệp có phải là bị đánh?"

"Ngô đổng, Kiều An Na chịu cúi đầu đi?"

"Hừ, có Ngô đổng ra mặt, họ Diệp hắn tính là cái gì chứ!"

"..."

Đám người lao nhao, vào xem 'Cầu vồng cái rắm' Mảy may không có chú ý tới Ngô đổng mặt mũi trắng bệch!

"A, Tra tổng đâu?"

Có người xông vào phòng họp, lại phát hiện bên trong ngoại trừ thư ký nằm dưới đất, cũng chỉ có sư tỷ đệ Diệp Thần chuẩn bị rời đi.

"Sư tỷ, chúng ta đi!"

Diệp Thần không thèm để ý những người này, lôi kéo tay nhỏ hai người sư tỷ, nhanh chân rời đi phòng họp

Chương 825. Hội nghị kết thúc!

"Ngô đổng, hội nghị kết thúc?"

Triệu Đông Lai nghe hỏi chạy đến, mặt mũi tràn đầy cười làm lành nói với Ngô đổng.

"Ân, ta đi!"

Ngô đổng hiển nhiên không quan tâm, qua loa một câu vội vàng rời đi.

Triệu Đông Lai thấy vậy một mặt mộng bức, làm sao Trương thư ký không cùng một chỗ với Ngô đổng, mặt khác Tra Lam các nàng đâu?

"Triệu cục trưởng!"

Trùng hợp thuốc thương bên trong có người nhận biết Triệu Đông Lai, cuống quít nói với hắn"Tra tổng các nàng không thấy, phòng họp này có cửa sau sao?"

"Không thấy?"

Triệu Đông Lai nhíu nhíu mày, nghĩ thầm sẽ không phải là Diệp Thần xuất thủ đi?

Quả nhiên, chờ hắn đi vào phòng họp xem xét, trên mặt đất ngoại trừ nằm thư ký, còn có mấy chồng tro tàn, trong không khí tràn ngập một cỗ mùi đốt cháy khét

Xong con bê!

"Triệu cục trưởng, Tra tổng đến cùng đi đâu?"Thuốc thương

nghi ngờ hỏi.

"Khả năng từ cửa sau đi đi!"

Triệu Đông Lai qua loa một câu cũng vội vàng rời đi, hắn sớm có nghe thấy, Diệp Thần có thể tay không tấc sắt đem người hóa thành tro tàn, ngay từ đầu hắn còn không quá tin tưởng, bất quá bây giờ tin!

Bởi vì phòng họp căn bản liền không có cửa sau, Tra Lam cũng không có khả năng nhảy lầu rời đi cục cảnh sát đi?

"..."

Thuốc thương một mặt mộng bức quét mắt phòng họp phong bế, Triệu cục trưởng nói cửa sau ở chỗ nào?

Cửa cảnh cục.

"Sư tỷ, không phải nói Viên đại đầu cùng các tỷ cùng đi sao?"Diệp Thần hỏi.

"Tỷ vốn không muốn nháo sự, liền để bọn họ về nhà trước!"Kiều An Na mỉm cười nói.

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần gật gật đầu, vừa muốn lên xe Kiều An Na, kết quả là bị người gọi lại!

"Sư đệ!"

Diệp Thần dừng lại nhìn lại, chỉ thấy Liễu Nhược Hi mặc đồng phục cảnh sát, giống con chim nhỏ vui vẻ, nhảy nhảy nhót nhót hướng bên này chạy tới, trước ngực một trận kịch liệt 'Sóng cả mãnh liệt' , khiến Diệp Thần đều thấy thẳng nuốt nước bọt.

"Chậc chậc, xem ra cục cảnh sát cơm nước không tệ a!"Diệp

Thần nhịn không được vì bếp sau cục cảnh sát âm thầm khen thưởng.

Vừa dứt lời, Liễu Nhược Hi đi tới trực tiếp đưa tay cho hắn một cái gõ!

"Sư tỷ, tỷ làm sao gặp mặt liền đánh đệ a?"Diệp Thần sờ lên đầu, một mặt dở khóc dở cười.

"Tiểu sắc lang, vừa rồi đệ nhìn chằm chằm vào ngực ta, đừng cho là ta không biết!"Liễu Nhược Hi cũng là thẳng tính, có cái gì thì nói cái đó.

"Tứ sư muội đừng nóng giận, ai bảo muội lớn như vậy đâu, để sư đệ nhìn xem cũng không phải ngoại nhân, không có quan hệ!"Nhan Thanh ở một bên trêu chọc nói.

"Chán ghét!"

Liễu Nhược Hi khuôn mặt đỏ lên, cáu giận nói"Nhị sư tỷ, tỷ làm sao không cho sư đệ nhìn xem mình đây này?"

"Ta nhỏ, sư đệ không có hứng thú!"Nhan Thanh hé miệng cười nói.

"Nhị sư tỷ quá khiêm tốn, kỳ thật tỷ cũng không nhỏ, đoán chừng sư đệ thích thật lâu rồi!"Liễu Nhược Hi phản bác.

"Ách"

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, tâm sự của mình thế mà bị Tứ sư tỷ đã nhìn ra?

"Tốt!"

Kiều An Na nghe xong càng nói càng thái quá, tranh thủ thời gian ngắt lời nói"Tứ sư muội, có chuyện gì muội cứ nói đi!"

"Đại sư tỷ, ban đêm cùng một chỗ ăn bữa cơm đi, vừa vặn sư đệ trở về!"Liễu Nhược Hi cười khanh khách nói.

"Tốt!"

Kiều An Na gật đầu, Diệp Thần lúc này mới nhớ tới một sự kiện, hắn từ trong giới chỉ xuất ra một khối đồ vật đen sì lớn dùng túi plastic bọc giấy.

"Sư đệ, đây là cái gì?"Nhan thanh một mặt hiếu kì.

"Thịt Hải Mãng!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, nói"Lão La nói ăn thịt Hải Mãng có thể kéo dài tuổi thọ!"

"Oa! Đệ từ chỗ nào bắt được Hải Mãng? Sư phó không phải đã nói, loại sinh vật này tuyệt tích sao?"

Liễu Nhược Hi không kịp chờ đợi mở ra túi nhìn thoáng qua, xem hết không khỏi hồ nghi"Sư đệ, đệ bắt chính là rắn cạp nong đi?"

"Dáng dấp Hải Mãng xác thực giống rắn cạp nong!"Diệp Thần gật đầu.

"Tốt, ban đêm đều tới nhà của ta đi!"

Kiều An Na cười một tiếng, nói xong lên xe mang theo Diệp Thần rời đi cục cảnh sát.

Trên đường Diệp Thần gọi điện thoại cho Viên vũ, để hắn đi Kiều thị tập đoàn chờ mình.

"Sư đệ, lần này quái bệnh tản rất đột nhiên, ta hoài nghi là có người cố ý hành động!"Chờ Diệp Thần cúp điện thoại, Nhan Thanh sắc mặt ngưng trọng nói.

"Người nào nhàm chán như vậy?"

Diệp Thần nghe xong không khỏi nhíu mày, nếu thật là có người tản virus, vậy liền thật sự là tâm hắn đáng chết!

Rất nhanh, Diệp Thần liền đến Kiều thị tập đoàn, tự tay đem hai viên nội đan cuối cùng giao cho Viên vũ cùng Văn Tinh.

"Thần ca, Thiết Trụ ăn chưa?"Viên Vũ hiếu kì hỏi.

"Ăn!"

Diệp Thần gật gật đầu, cười nói"Tu vi hắn hiện tại giống như tôi!"

"Cái gì?"

Viên Vũ cùng Văn Tinh đều đố kỵ muốn chết, hai người lúc này đem nội đan một ngụm nuốt vào!

"Đúng rồi, Lan Trần đâu?"Diệp Thần hỏi.

"Lão Lan đi Tử Trúc Lâm, nghe nói là trên công trường xảy ra chuyện, hắn muốn đi xử lý!"Văn Tinh nói.

"Tốt a, chờ hắn xử lý xong chuyện cùng một chỗ ăn một bữa cơm đi!"

Diệp Thần cũng không để ý, Lan gia muốn đem Tử Trúc Lâm chế tạo viện dưỡng lão lớn nhất tỉnh Thiên Nam, trên công trường ra chút chuyện cũng rất bình thường!

Đúng lúc này, điện thoại di động Diệp Thần vang lên, xem xét là Tô Tuyết Di đánh tới.

Chương 826. Đạo sĩ thúi!

"Nàng dâu!"

"Lão công, em có một tin tức tốt phải nói cho anh, anh chừng nào thì trở về a?"Tô Tuyết Di thanh âm vui vẻ nói.

"Tin tức tốt gì cao hứng như vậy, em cào trúng vé số?"Diệp Thần cười nói.

"Mới không phải đâu!"

Tô Tuyết Di dịu dàng nói"Anh tranh thủ thời gian trở về liền biết!"

"Em ở nhà?"

"Ân!"

"Anh lập tức trở về!"

Diệp Thần cúp điện thoại ngăn cản chiếc xe, trực tiếp trở về sơn trang Vân Đỉnh.

Chỉ chốc lát Diệp Thần đến nhà, vào cửa phát hiện ngoại trừ cha mẹ mình cùng Tô Tuyết Di, còn có vợ chồng Lý Hương Cầm cũng tới, ngoài ra còn có nam tử trung niên cách ăn mặc đạo sĩ cũng ở phòng khách, mấy người đang nhiệt liệt thảo luận lấy cái gì.

"Cha mẹ, các người làm sao đều tới?"

"Con rể, mau tới đây!"

"Con rể, thiên đại hỉ sự a, mau tới!"

Lý Hương Cầm cười đến nhánh hoa run rẩy, hung hăng hướng Diệp Thần vẫy gọi để hắn tới.

"Chuyện gì cao hứng như vậy?"

Diệp Thần cũng là không hiểu ra sao, đi qua mới vừa ở ngồi xuống bên người Tô Tuyết Di, cô nàng này tựa như nhựa cao su đồng dạng chăm chú dán tại trên người hắn.

"Lão công, em có!"

Tô Tuyết Di gương mặt xinh đẹp ửng đỏ, đem đầu chôn ở ngực Diệp Thần ôn nhu nói.

"A?"

Diệp Thần trong đầu ông một tiếng, Tô Tuyết Di mang thai? Mình sẽ làm ba ba?

"Mau nhìn, tiểu tử ngốc này đều mừng rỡ đến không nói chuyện!"Lý Hương Cầm vui vẻ cười nói.

"Hắc hắc!"

Diệp Thần cười ngây ngô một tiếng, loại cảm giác đột nhiên muốn làm cha này, quá kỳ diệu!

"Vô Lượng Thọ Phật!"

Không đợi Diệp Thần nói chuyện, người cách ăn mặc đạo sĩ bên cạnh đột nhiên mở miệng"Chư vị, vừa rồi bần đạo bấm ngón tay tính toán, mệnh đứa nhỏ này "

Lời nói đến một nửa, đạo sĩ nhưng không nói lời nào, chỉ là thần tình nghiêm túc nhìn xem đám người.

"Ngưu cao nhân, hài tử đến cùng thế nào, ngài nói chuyện nha!"

Lý Hương Cầm gấp không thể chờ, đạo sĩ một tướng mặt mướp đắng, hại nàng đem tim cũng nhảy lên đến cuống họng.

Đạo sĩ nhẹ nhàng thở dài vẫn như cũ không nói, chỉ là mấy cây ngón tay phải đang không ngừng khuấy động lấy, giống như là đang tính lấy thứ gì!

"Khụ khụ, đạo trưởng, đây là một điểm phí vất vả ngài thu cất đi!"

Sở Lan thấy thế cười một tiếng, từ túi xách bên trong móc ra một cái hồng bao đã sớm chuẩn bị xong đưa cho đạo sĩ.

"Ai nha, quên cho ngài tiền!"

Lý Hương Cầm vỗ trán một cái, tranh thủ thời gian thọc bên người Tô Vạn Đạt"Lão Tô, nhanh cho Ngưu cao nhân cái hồng bao, đừng ngồi ngốc như đầu gỗ, đừng quên ông là ông ngoại hài tử đâu!"

Cũng may Sở Lan nhìn ra Tô Vạn Đạt quẫn cảnh, lại lấy ra một cái hồng bao kín đáo đưa cho đạo sĩ.

"Tạ ơn bà thông gia!"

Tô Vạn Đạt xấu hổ cười một tiếng, may mắn Sở Lan có dư thừa hồng bao, bằng không lão nương Lý Hương Cầm này khẳng định lại phải'Thu thập' Hắn.

Diệp Thần thấy cảnh này cũng không nói cái gì, bởi vì nguyên nhân Viên Vũ, cho nên hắn đối với đạo sĩ có loại hảo cảm không hiểu!

Bất quá, đạo sĩ sau đó nói, lại làm cho hắn kém chút muốn

đánh người!

"Nữ thí chủ hiểu lầm!"

"Bần đạo cũng không phải là tham tiền, vừa rồi chỉ là đang bấm ngón tay tính toán, thay hài tử đoán mệnh đâu."

Đạo sĩ ra vẻ đạo mạo, trên mặt lại không tự giác lộ ra mỉm cười tham tiền

"Ngưu cao nhân, vậy ngài mau nói a!"

Lý Hương Cầm đều nhanh vội muốn chết, đây mà là Tô Vạn Đạt nàng cam đoan cho phát vả lệch hàm!

"Mệnh trung hài tử Ngũ Hành thiếu kim!"Đạo sĩ nghiêm túc nói.

"Không đúng đi?"

Diệp Thần nghe xong không khỏi nhíu mày, nói thẳng"Đạo trưởng, lão bà tôi vừa mang thai ông liền có thể tính ra?"

Ngũ Hành mệnh lý cần canh giờ bát tự suy tính, đạo sĩ há miệng, Diệp Thần liền biết đối phương là lang băm lừa gạt!

"Bần đạo chính là hộ pháp Thiên Sư phái, thuật pháp phái ta huyền diệu khó giải, không phải phàm nhân có khả năng ngộ ra! Người trẻ tuổi, nếu cậu không tin, bần đạo như vậy cáo từ!"

"Ông là Thiên Sư phái?"

Diệp Thần nghe vậy kém chút cười phun ra, Viên đại đầu mà ở chỗ này, đoán chừng phải một chưởng vỗ chết con hàng này.

"Đừng đừng đừng, cao nhân ngài tuyệt đối đừng đi!"

Lý Hương Cầm nghe xong vội vàng ngăn lại, đồng thời trừng

Diệp Thần một chút, nói"Con rể, Ngưu cao nhân là mẹ thật vất vả mời về, con cũng đừng hù dọa người ta!"

"Mẹ"

"Diệp Thần, liền nghe một chút hắn nói thế nào đi!"Diệp Tử Long nháy mắt với Diệp Thần, ra hiệu hắn không muốn tranh luận cùng Lý Hương Cầm.

"..."

Đạo sĩ thấy thế đắc ý cười, vừa vặn Lý Hương Cầm hỏi"Đạo trưởng, cháu tôi thế nào mới có thể Ngũ Hành kiện toàn?"

"Cái này sao"

Đạo sĩ nghĩ nghĩ từ trên thân móc ra một cái la bàn, làm bộ nhìn mấy lần sau, cuối cùng nhìn hướng hậu viện nói

"Muốn nghịch thiên cải mệnh chỉ có một cái phương pháp!"

"Đem mười cân hoàng kim, mười cân tờ trăm nguyên, chôn ở góc đông nam hậu viện, đợi buổi trưa ngày mai lại đem lấy ra là được!"

"Ngọa tào!"

Diệp Thần nghe xong thực sự nhịn không được, tên đạo sĩ thúi này không đi làm tín dụng lừa gạt đều có thể tiếc!

"Đạo trưởng, ngài nói là thật đúng không?"

Lý Hương Cầm mặc dù thực sự muốn làm bà ngoại, nhưng nghe đạo sĩ nói [image]như vậy cũng lén lút nói thầm.

Chương 827. Lõm đầu?

"Bần đạo đường đường chính là hộ pháp Thiên Sư phái, há lại sẽ lừa người?"Đạo sĩ thấy Lý Hương Cầm hoài nghi, mặt mũi tràn đầy nghiêm túc nói.

"Ông đi đi!"

Diệp Thần thực sự không tâm tình nhìn đạo sĩ đóng kịch, âm thanh lạnh lùng nói"Hiện tại đi tôi không đánh ông, còn dám nói hươu nói vượn xem tôi thu thập ông như thế nào!"

"Ngươi"

Đạo sĩ vừa định nói chuyện, lại bị một ánh mắt Diệp Thần dọa đến toàn thân khẽ run rẩy, tranh thủ thời gian đứng dậy rời đi.

Bất quá Diệp Thần mình cũng không nghĩ tới, 'Duyên phận' của hắn cùng đạo sĩ này vừa mới bắt đầu.....

"Lão bà, về sau bớt trêu chọc những thần côn này, đồ đần đều có thể nhìn ra đây chính là lừa gạt a!"

Bọn người vừa đi, Tô Vạn Đạt thực sự nhịn không được oán trách vài câu.

"Tôi sai rồi còn không được sao?"

Lý Hương Cầm tự biết đuối lý, nhưng nàng không quen bị Tô Vạn Đạt giáo huấn, lúc này nói"Lão Tô, tôi đói, ông nhanh đi nấu cơm cho tôi!"

"..."

Tô Vạn Đạt im lặng, đời này tính nện ở trong tay cọp cái Lý Hương Cầm này

Cơm nước xong xuôi, người một nhà lại quay chung quanh chủ đề hài tử hàn huyên thật lâu, cuối cùng Tô Tuyết Di ngáp, Lý Hương Cầm mới đưa ra cáo từ, trước khi đi lại đem Diệp Thần kêu lên đi, đơn độc dặn dò một phen.

"Con rể, mẹ biết người trẻ tuổi các con khí huyết tràn đầy, phương diện kia nhu cầu nhiều!"

"Bất quá Tiểu Tuyết mang thai, con thế nhưng phải kiềm chế một chút, bằng không tương lai hài tử sinh ra không xinh đẹp!"Lý Hương Cầm nghiêm trang nói.

"Ách..... Mẹ, cái này cùng hài tử có xinh đẹp hay không có quan hệ gì?"

Diệp Thần sững sờ, Lý Hương Cầm là muốn cho hắn cấm dục, nhưng cái này cùng hài tử có xinh đẹp hay không cũng có quan hệ?

"Đương nhiên là có!"

Lý Hương Cầm thấy Diệp Thần không tin, quay đầu liếc mắt Tô Vạn Đạt, thấp giọng mặt mũi tràn đầy bát quái nói

"Tiểu tử Tô Triết kia cũng là bởi vì cha hắn không khống chế nổi mình, bằng không tại lúc lão bà mang thai làm chuyện này, kết quả lúc Tô Triết sinh ra trên đầu liền có một cái hố!"

"Cái gì?"

Diệp Thần giật mình, con mới sinh trên đầu một cái hố còn có thể sống sao?

"Phi phi phi, mẹ nói sai, là có một cái lõm!"Lý Hương Cầm nói xong thấy Diệp Thần một mặt mộng bức, lại bổ sung"Lõm bằng

quả bóng bàn, hiểu ý tứ mẹ sao?"

"Khụ khụ, mẹ, con đã hiểu!"

Diệp Thần kém chút cười phun ra, còn ma cha mẹ Tô Triết không ở đây, bằng không không thể không tìm Lý Hương Cầm liều mạng!

"Lão bà, bà nói xong chưa, đi!"

Tô Vạn Đạt hiểu rất rõ cọp cái nhà mình, nhìn dáng vẻ nàng nói chuyện liền biết, khẳng định đang bát quái người nào đó, nói không chừng chính bắt người Tô gia hắn trêu đùa đâu.....

"Mẹ đi, Diệp Thần con nhớ kỹ lời mẹ nói cho con, khống chế a!"Lý Hương Cầm cẩn thận mỗi bước đi dặn dò.

....."

Diệp Thần đứng tại chỗ dở khóc dở cười, mẹ vợ kỳ hoa như thế tại sao lại bị mình đụng phải?

"Lão công, em mệt mỏi, trở về theo giúp em nghỉ ngơi!"

Tô Tuyết Di trong phòng đợi nửa ngày, rốt cục nhịn không được hô.

"Tới!"

Diệp Thần quay người vừa về phòng khách, liền bị Tô Tuyết Di một tay lôi vào phòng ngủ, ngay sau đó một trận làn gió thơm đánh tới, Tô Tuyết Di tiến vào trong ngực Diệp Thần, thở gấp thở phì phò nói

"Lão công, em nhớ anh lắm!"

"Nàng dâu, em mang thai, vẫn là từ bỏ đi?"Diệp Thần nhớ tới vừa rồi Lý Hương Cầm căn dặn cười khổ nói.

"Anh ở bên ngoài ăn vụng?"

Nghe xong không muốn, Tô Tuyết Di lập tức ngẩng đầu, hai con mắt to hạnh nhân cảnh giác nhìn xem hắn.

Diệp Thần sợ Tô Tuyết Di hiểu lầm, chỉ có thể đem lời vừa rồi Lý Hương Cầm nói thuật lại một lần.

"Đừng nghe mẹ em, em tìm hiểu trên mạng rồi, không có vấn đề!"

"Việc này em còn search mạng?"Diệp Thần sững sờ.

"Đương nhiên, chúng ta chú ý tư thế là được!"

Tô Tuyết Di nói xong nuốt ngụm nước bọt, bất chấp tất cả đem Diệp Thần đẩy ngã trên giường, rất nhanh bên trong gian phòng liền truyền ra một trận tiếng rên rỉ dụ người.....

Hai giờ sau, một trận thi đấu hữu nghị nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly cuối cùng kết thúc, Tô Tuyết Di hài lòng ôm Diệp Thần ngủ thiếp đi.

Diệp Thần chờ Tô Tuyết Di ngủ say sau lặng yên bứt ra, mặc quần áo tử tế sau đi thẳng tới hậu viện, muốn nhìn một chút hạt bàn đào mình chôn xuống thế nào.

Kết quả, một màn trước mắt triệt để để hắn chấn kinh!

Vài ngày trước mới gieo xuống hạt bàn đào, thế mà trưởng thành cây đào cao cỡ nửa người.

"Ngọa tào! Quá khoa trương đi?"

Diệp Thần mở to hai mắt nhìn, bởi vì hắn từ bên trên cây đào cảm nhận được một cỗ khí tức cực mạnh.

Cứ phát triển tốt như thế, có phải là mấy ngày nữa liền có thể

hái quả đào ăn?

"Ríu rít!"

Bạch hồ canh giữ ở hậu viện từ nơi hẻo lánh vọt ra, vây quanh ở dưới chân Diệp Thần cọ qua cọ lại.

"Tiểu hồ ly, vất vả ngươi!"

Diệp Thần nhìn thấy Cửu Vĩ Hồ sờ lên đầu của nó, cười nói"Qua mấy ngày mời ngươi ăn bàn đào!"

Bạch hồ nghe xong cao hứng tại nguyên chỗ hung hăng lượn vòng vòng.

Chương 828. Lan Trần mất tích?

Đúng lúc này điện thoại di động Diệp Thần vang lên, xem xét là Viên Vũ đánh tới, liền nhận nghe điện thoại.

"Lão Viên, nội đan Hải Mãng luyện hóa xong?"

"Sớm xong!"

Viên Vũ ức chế không nổi hưng phấn nói"Thần ca, tôi cũng Văn Tinh đều đột phá!"

"Vậy sẽ phải hảo hảo ăn mừng một phen!"

Diệp Thần nghe được tin tức này cũng thật cao hứng, Viên Vũ bọn họ đột phá liền mang ý nghĩa giống như hắn, đều là võ tu Hợp Thể Kỳ!

"Gọi điện thoại cho Lan Trần, ban đêm cùng đi ta Đại sư tỷ nhà ăn cơm!"Diệp Thần nói.

"Thần ca, Lan Trần liên lạc không được! Tôi vừa gọi điện thoại cho hắn không ai tiếp, công trường Tử Trúc Lâm có phiền phức, Lan Trần đi sẽ không xảy ra chuyện đi?"Viên Vũ có chút ít lo lắng nói.

"Tôi đánh cái cho hắn thử một chút!"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, nói xong trực tiếp bấm điện thoại Lan Trần, kết quả, hắn cũng không thể đả thông.

Trùng hợp lúc này Tiêu Quang Minh lại gọi điện thoại tới,

muốn mời Diệp Thần đi Kinh Thành, thương thảo cách đối phó quái bệnh gần đây do tỉnh Thiên Nam truyền ra.

"Tiêu bộ, gần đây tôi bề bộn nhiều việc, chỉ sợ không qua được!"

Diệp Thần vừa về Ninh Châu, còn chưa ngồi nóng đít hiển nhiên không muốn đi, đề nghị"Nếu là Thiên Nam truyền đi virus, không thể tại Thiên Nam thương thảo sao?"

"Tốt, ta lập tức tới!"

Tiêu Quang Minh không chút do dự đồng ý, cúp điện thoại lúc này nói với hai nam nhân ngồi tại đối diện:"Hai vị, làm phiền tổ chuyên gia tây y các vị đi với ta lội Ninh Châu đi!"

"Tiêu bộ trưởng, làm sao đột nhiên muốn đi Ninh Châu?"

Nói chuyện chính là nam nhân tuổi gần 60, tóc mai điểm bạc, người này chính là chuyên gia khoa virus tiếng tăm lừng lẫy giới Tây y Kinh Thành, Từ Lộ giáo sư!

Ngồi tại bên cạnh hắn là nam tử trẻ tuổi, cũng là đệ tử đắc ý Từ giáo sư Hạ Nghệ Trạch!

"Tiểu Diệp không có thời gian tới, tổ chữa bệnh cũng dù sao là muốn đi Thiên Nam, các vị sớm đi qua đi!"Tiêu Quang Minh nói.

....."

Từ Lộ nghe xong sắc mặt lúc này âm trầm xuống, Hạ Nghệ Trạch càng là cau mày nói"Tiêu bộ trưởng, chúng ta còn không có tìm tới phương án trị liệu khả thi, hiện tại đi Thiên Nam quá mạo hiểm đi?"

"Tôi tin tưởng Diệp Thần!"

Tiêu Quang Minh mỉm cười, nói với Từ Lộ"Từ lão là Thái Đẩu

Tây y Hoa Hạ, Diệp Thần lại là kỳ tài, Trung y hi vọng các vị có thể chân thành hợp tác, sớm ngày hoàn thành nhiệm vụ quốc gia giao cho các vị!"

"Tiêu bộ trưởng, Diệp Thần lớn bao nhiêu?"Từ Lộ nhịn không được hỏi.

"So Hạ bác sĩ bàn nhỏ tuổi đi!"

Tiêu Quang Minh nhìn Hạ Nghệ Trạch một chút cười nói.

Từ Lộ nghe vậy tức điên lên, bắt hắn cùng một tên mao đầu tiểu tử đánh đồng, quả thực là đối với hắn nhục nhã!

"Tiêu bộ trưởng, tôi chưa từng cùng Trung y cộng sự, ngài muốn để họ Diệp tiến tổ chữa bệnh, vậy tôi liền lui ra ngoài!"Hạ Nghệ Trạch thấy lão sư trên mặt không nhịn được, lúc này mở miệng uy hiếp nói.

"Nếu Hạ bác sĩ không nguyện ý tham dự, vậy cũng không cần đi!"Tiêu Quang Minh sắc mặt âm trầm, ngữ khí đột nhiên trở nên lạnh.

"Cái gì?"

Hạ Nghệ Trạch nghe xong sợ ngây người!

Hắn nhưng là được vinh dự bác sĩ có tiền đồ nhất Kinh Thành a, Tiêu bộ trưởng lại vì một cái phá Trung y rút lui hắn?

"Tiêu bộ trưởng, Tiểu Hạ không phải ý kia, ngài bớt giận!"Từ Lộ thấy Tiêu Quang Minh tức giận, tranh thủ thời gian hoà giải nói"Ta dẫn hắn đi Ninh Châu, lập tức xuất phát!"

"Tốt a, xem ở phân thượng Từ giáo sư, tôi liền cho hắn một cơ hội!"

Tiêu Quang Minh lạnh lùng lườm Hạ Nghệ Trạch một chút, gõ

nói"Người trẻ tuổi, không nên xem thường Trung y, Hoa Hạ có thể kéo dài Trung y đến nay công lao cư công chí vĩ, cậu hiểu không?"

"Vâng, Tiêu bộ trưởng tôi sai rồi!"

Hạ Nghệ Trạch cúi đầu, nhưng trên miệng hắn nhận lầm, trong lòng lại âm thầm cùng Trung y so sánh lên kình, nhất là Diệp Thần

Ninh Châu.

Diệp Thần vừa cúp điện thoại, liền nhận được thư ký Lan Trần gọi điện thoại tới, nói cho hắn biết Lan Trần không hiểu mất tích!

"Diệp tiên sinh, chúng ta đều tìm lượt Tử Trúc Lâm, nhưng chính là tìm không thấy Lan thiếu, chỉ có thể cầu ngài hỗ trợ!"Thư ký gần như cầu khẩn nói.

"Tôi lập tức tới!"

Diệp Thần nghe vậy lập tức nhíu mày, lấy thân phận Lan Trần làm sao có thể mất tích đâu, ở trong đó tất có mờ ám!

Sau khi cúp điện thoại hắn lập tức liên hệ Viên Vũ cùng Văn Tinh, mấy người hẹn nhau cùng đi Tử Trúc Lâm.

"Thần ca, không gọi Thiết Trụ cùng một chỗ sao?"

Sau khi gặp mặt, Viên Vũ hỏi.

"Không được! Lão nương Thiết Trụ vừa tới Ninh Châu, đoán chừng còn không có thu xếp tốt đâu!"

"Tốt a!"

Ba người không nói nhảm, trực tiếp lái xe chạy tới Tử Trúc Lâm.

Rất nhanh, bọn người Diệp Thần liền đến Tử Trúc Lâm, nơi này còn đang khai phát kiến thiết, máy xúc, xe đất khắp nơi có thể thấy được, trên công trường khắp nơi đều là công nhân kiến trúc bận rộn.

"A, tại sao không ai đội nón xanh?"

Văn Tinh nhìn xem các nón bảo hộ trên đầu công nhân đỏ, vàng, trắng, tò mò hỏi.

"Thảo!"

Viên Vũ trực tiếp quăng cái khinh khỉnh cho hắn, người lão bản nào dám để cho công nhân đội nón xanh, đoán chừng phải bị đánh chết tươi!

Chương 829. Triệu Long!

"Diệp tiên sinh, các người cuối cùng tới!"

Ba người vừa xuống xe, nữ thư ký xinh đẹp của Lan Trần liền quay lấy thân hình như thủy xà tiến lên đón.

"Đến cùng xảy ra chuyện gì, Lão Lan làm sao lại đột nhiên mất tích đâu?"

Diệp Thần cau mày, hắn vốn muốn hỏi thư ký làm sao không có Lan Trần cùng một chỗ, bất quá thấy được giày cao gót trên chân nàng, lại lười hỏi.

"Tôi, tôi cũng không rõ lắm"

Nữ thư ký hiển nhiên là dọa sợ, lắp bắp nói"Triệu, Triệu quản lý nói công trường phát hiện cổ mộ, Lan thiếu vừa biết liền tự mình đi xem xét, kết quả, cũng không trở lại nữa!"

"Triệu quản lý đâu?"Một bên Văn Tinh hỏi.

"Triệu quản lý ở văn phòng nào!"

"Hắn làm sao có thể trở về?"

Diệp Thần lúc này phát giác không thích hợp, lập tức nói"Lập tức dẫn tôi đi gặp Triệu quản lý!"

"Tốt, mời đi theo tôi!"

Nữ thư ký nói xong cuống quít đem Diệp Thần mang vào văn phòng lâm thời dựng ở công trường.

Trong phòng, Diệp Thần bọn người vào cửa phát hiện một người nam tử trung niên, hai chân khoác lên trên bàn công tác, thân thể nằm trên ghế đang nhàn nhã nhắm hai mắt, bên trong miệng khẽ hát, một mặt hưởng thụ biểu lộ.

"Ông chính là Triệu quản lý?"

"Các người là ai vậy?"

Nam tử mở mắt ra xem xét, lập tức mặt mũi tràn đầy khinh thường nói"Tống thư ký, tại sao cô lại tới? Tôi đều phát động công nhân đi tìm một lần, thật tìm không thấy Lan tổng a!"

"Tôi hỏi ông có phải là Triệu quản lý!"

Diệp Thần thanh âm băng lãnh, nhìn thấy nam tử thái độ này, trong lòng của hắn đã nắm chắc.

"Nói nhảm, cậu không biết chữ sao?"

Triệu Long chỉ chỉ bảng hiệu 'Phòng quản lý' trên cửa treo, hỏi ngược lại"Các người đến cùng là ai a, tìm tôi làm gì?"

"Ai nha ngọa tào!"

Văn Tinh thực sự nhịn không được, tiến lên một phen nắm chặt cổ áo Triệu quản lý, cả giận nói"Lão tử hận nhất người trang bức, ngươi lại trang một cái thử một chút!"

"Con mẹ nó ngươi thả ta ra!"

Triệu quản lý là nam nhân trung niên thân thể khỏe mạnh, bị Văn Tinh uy hiếp tự nhiên không phục, lúc này liền muốn động thủ, bên trong miệng còn hét lên

"Dám ở chỗ này giương oai, cũng không nhìn một chút đây là địa bàn ai! Lão tử một câu, để công nhân đập chết ngươi!"

"Văn Tinh, buông hắn ra!"

Diệp Thần lạnh lùng nói"Triệu quản lý, tôi không muốn làm khó ông, chỉ cần ông dẫn chúng ta đi địa phương Lan Trần biến mất, nghe nói là cái cổ mộ?"

"Cậu là ai a, tại sao tôi phải nghe lời cậu?"

Triệu quản lý đang nổi nóng, nói xong còn hung hăng trừng Diệp Thần một chút.

"Triệu quản lý, hắn là đại ca Lan tổng, Diệp tiên sinh!"Nữ thư ký ở một bên giới thiệu nói.

"Diệp, Diệp Thần?"

Triệu Long nghe xong cái tên này dọa đến nuốt ngụm nước bọt, hắn cũng không chỉ một lần nghe Lan Trần nói qua Diệp Thần có bao nhiêu lợi hại, hỏa khí lập tức diệt hơn phân nửa!

"Thần ca, tôi vừa tính cho Lão Lan một quẻ, hắn còn chưa có chết, bất quá có chút nguy hiểm!"Viên Vũ nói.

"Không chết, không thể nào"

Triệu Long vô ý thức thốt ra, nhưng hắn rất nhanh lại ý thức được mình nói sai, thấy mọi người đều nhìn chằm chằm hắn, Triệu quản lý tranh thủ thời gian che lấp

"Ý của tôi là, nhiều người như vậy cũng không tìm tới Lan tổng, hơn phân nửa là ngã xuống sườn núi hoặc là bị dã thú ăn đi?"

"Dã thú?"

Diệp Thần cười lạnh một tiếng, tiến lên vỗ vỗ bả vai Triệu Long, nói"Đại quản lý, chúng ta đừng lãng phí thời gian, mang bọn ta đi cổ mộ!"

"Tốt, bất quá tôi muốn trước gọi điện thoại!"Triệu Long nhãn châu xoay động nói.

"ông đánh đi!"

"Thần ca, gia hỏa này"

Viên Vũ sợ Triệu Long giở trò quỷ, muốn ngăn lại hắn gọi điện thoại.

"Để hắn gọi!"

Diệp Thần lắc đầu, hắn xác định chuyện Lan Trần mất tích là Triệu Long làm quỷ, tốt nhất một điện thoại đem đồng bọn hắn đều gọi ra, dạng này không thể tốt hơn!

Triệu Long cầm điện thoại đi đến góc tường, bấm một số điện thoại.

Rất nhanh, Triệu Long một lần nữa đi trở về, hắn giống biến thành người khác giống như, trên mặt treo đầy tươi cười đắc ý.

"Triệu quản lý, chúng ta có thể đi được chưa?"Diệp Thần hỏi.

"Đi thôi!"

Triệu Long không hề cố kỵ, đổi song giày đi mưa trực tiếp đem Diệp Thần bọn người ra cửa.

"Diệp tiên sinh, tôi cùng ngài đi chứ ~!"Nữ thư ký nói.

"Không cần, cô lưu lại đi!"

Diệp Thần liếc mắt nữ thư ký mang giày cao gót, trên đùi phủ lấy hình tất đen lắc đầu.

"Mỹ nữ, cô mặc thành dạng này muốn đi 'Dã chiến' Sao?"Văn Tinh cười xấu xa lấy trêu chọc nói.

"..."

Mỹ nữ thư ký khuôn mặt đỏ lên, tuần trước Lan Trần vừa mang nàng tại Tử Trúc Lâm 'Dã chiến' Xong

Dưới sự dẫn đầu của Triệu Long, Diệp Thần đi theo hắn hướng đi đến chỗ sâu Tử Trúc Lâm.

"Triệu quản lý, ông nói cổ mộ ở đâu?"

"Nhanh, ngay ở phía trước!"Triệu Long quay đầu cười một tiếng, cười đến rất quỷ dị.

Diệp Thần thấy thế cũng lười vạch trần hắn, dù sao Tôn hầu tử lợi hại hơn nữa cũng nhảy không ra lòng bàn tay Phật Như Lai!

Mọi người đi trọn vẹn nửa giờ trên sơn đạo trải rộng bụi gai, cuối cùng Triệu Long đem bọn người Diệp Thần dẫn tới một chỗ cửa hang tối như mực nào đó trên núi, mà tại bên cạnh sơn động chính là vách núi quái thạch đá lởm chởm.

Chương 830. Nữ che mặt!

"Lan tổng liền ở bên trong, các người đi vào tìm hắn đi!"

Triệu Long hai tay ôm ở trước ngực, một mặt hài hước nhìn xem bọn người Diệp Thần.

"Họ Triệu, ngươi chán sống, dám đùa chúng ta?"

Văn Tinh xem xét trước mắt không phải cổ mộ lập tức giận không kềm được, hắn sớm muốn đánh Triệu Long, nói xong tiến lên'Ba' Một bàn tay quất vào trên mặt đối phương!

Phốc!

Triệu Long bị đánh cho choáng đầu hoa mắt, đặt mông ngồi sập xuống đất, há mồm phun một cái, lòng bàn tay nhiều ba cái răng đẫm máu!

Triệu Long hận hận trừng mắt Văn Tinh, đột nhiên hắn lại cười, như bệnh tâm thần đồng dạng che lấy nửa bên mặt bị đánh, diện mục dữ tợn nói

"Dám đánh ta, các ngươi đều phải chết!"

"Có phải ngươi cảm thấy người trong sơn động có thể cứu ngươi?"

"..."

Triệu Long nghe vậy cả kinh trợn mắt hốc mồm, mặt mũi tràn đầy không thể tin nhìn xem Diệp Thần, hắn làm sao biết trong sơn động có người?

Diệp Thần cười lạnh, nói xong đưa tay nhắm ngay cửa hang tối như mực vỗ tới một chưởng!

"A!"

Trong sơn động lập tức truyền đến một tiếng hét thảm, ngay sau đó một bóng người từ trong sơn động nhanh chóng bay ra.

"Muốn chạy?"

Viên Vũ hừ lạnh một tiếng, duỗi ra năm ngón tay trong hư không nhẹ nhàng vồ một cái, trong nháy mắt một tấm lưới màu tím lóe hào quang trống rỗng xuất hiện.

Bịch!

Bóng người trong hư không ngã ầm ầm trên mặt đất, Diệp Thần đến gần xem xét, phát hiện là người áo đen che mặt, một thân tu vi thế mà cũng đạt tới Nguyên Anh kỳ, cái này muốn ở thế tục giới thỏa thỏa cao thủ!

"Ngươi là ai, Lan Trần đâu?"Diệp Thần ở trên cao nhìn xuống lạnh lùng nhìn xem người bịt mặt hỏi.

"Hỗn đản, các ngươi mau buông ta ra!"

Người bịt mặt bị bắt tính tình vẫn còn lớn, không chỉ có không có trả lời Diệp Thần vấn đề, còn mở miệng uy hiếp.

"Nữ nhân?"

Diệp Thần bọn họ nghe được tiếng chửi rủa người bịt mặt sững sờ, cái rừng núi hoang vắng này thế mà còn có nữ nhân?

"Ngươi chỉ cần nói cho ta, Lan Trần ở đâu, ta liền thả ngươi!"Diệp Thần âm thanh lạnh lùng nói.

"Các ngươi nếu là muốn mạng sống, tốt nhất mau thả ta, bằng

không gia gia của ta sẽ không bỏ qua các ngươi!"Nữ nhân rất quật cường, chính là không chịu trả lời vấn đề Diệp Thần.

"Không nói?"

Diệp Thần nhếch miệng lên, nói xong ngay trước mặt nữ nhân một chưởng vỗ ra, trực tiếp đem Triệu Long run lẩy bẩy cách đó không xa thiêu thành tro tàn!

"..."

Chiêu này quả nhiên có hiệu quả, nữ nhân thấy Diệp Thần sát phạt quả đoán như thế cũng luống cuống, vội vàng nói

"Các ngươi nhiều đại nam nhân như vậy khi dễ một nữ nhân, quá mức!"

"Hắc hắc, đây coi là quá phận gì a?"

Văn Tinh mặt mũi tràn đầy cười xấu xa nói"Cô nương, cô nhìn cái dã ngoại hoang vu này, một nữ nhân, ba nam nhân, thật muốn'Quá phận' cô coi như thảm rồi!"

"Thảo!"

Diệp Thần cùng Viên Vũ trăm miệng một lời, đồng thời ném ánh mắt xem thường hướng Văn Tinh.

"Ngươi, các ngươi chớ làm loạn!"

Nữ nhân che mặt nghe xong dọa đến hoa dung thất sắc, vội vàng nói"Lan Trần hắn, hắn bị Tả hộ pháp mang về Chung Nam Sơn!"

"Chung Nam Sơn?"

Diệp Thần nghe xong không khỏi nhíu nhíu mày, hỏi"Các ngươi bắt hắn làm gì?"

"Độ, độ kiếp"Che mặt nữ nhỏ giọng nói.

"Không thể nào, tu vi Lan Trần còn chưa đủ lấy độ kiếp a!"Viên Vũ sững sờ.

"Không phải hắn độ kiếp!"

Diệp Thần bừng tỉnh đại ngộ, lắc đầu giải thích nói"Nếu như ta không có đoán sai, Lan Trần là dương nam, nữ nhân này là người nhà họ Liêu Chung Nam Sơn!"

"Ngươi, làm sao ngươi biết?"Nữ nhân mở to hai mắt nhìn, nghi ngờ nhìn xem Diệp Thần.

"Lão Diệp, cái gì là dương nam?"

Văn Tinh một mặt mộng bức, hắn sau khi xuống núi chỉ nghe nói qua cặn bã nam, không nghĩ tới còn có dương nam?

Diệp Thần đem chuyện Liêu Tú Liên nói âm nữ, dương nam nói ra, nữ nhân nghe xong hoảng sợ nói

"Ngươi, ngươi chính là Diệp Thần?"

"Ngươi biết ta?"

"Đương nhiên, ngươi giết người Liêu gia tộc ta, nếu không phải tên kia buộc chúng ta giúp hắn tìm âm nữ dương nam, đã sớm phái người đến giết ngươi!"Nữ che mặt cắn răng nói.

"Liêu gia các ngươi còn chưa xứng!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng"Đừng nói nhảm, mang bọn ta đi Chung Nam Sơn!"

"Tốt, chỉ sợ các ngươi không dám đi!"

Nữ che mặt nghe xong Diệp Thần không giết nàng, còn muốn

tự chui đầu vào lưới tự nhiên là ước gì, lập tức sẽ đồng ý.

"Ta nhổ vào, Chung Nam Sơn có quỷ sao, chúng ta vì cái gì không dám đi!"Văn Tinh mặt mũi tràn đầy khinh thường.

"Đừng nói nữa, đi thôi!"

Diệp Thần nói xong lấy điện thoại cầm tay ra liên hệ Âu Thiết Trụ, hai bên ước định ở phi trường gặp mặt.

"Thiết Trụ, trước khi đi sân bay đem mẹ cạu đưa đi Chúng Sinh Đường đi, Tôn Trường Sinh sẽ chiếu cố nàng!"Diệp Thần dặn dò.

"Tôi biết!"

Hàn huyên vài câu cúp điện thoại, Diệp Thần để Viên Vũ triệt hồi lưới kết giới, lạnh lùng hướng nữ nhân nói"Ngươi muốn chết liền chạy, không muốn chết liền trung thực mang bọn ta đi Chung Nam Sơn!"

"Hừ! Khi dễ nữ nhân có gì tài ba, chờ đến Chung Nam Sơn ngươi muốn khóc cũng không kịp!"Nữ che mặt tức hô hô nói.

Chương 831. Đạo sĩ xuống núi?

"Ngưu như vậy, nhìn ngươi như thế nào!"

Văn Tinh nói xong như thiểm điện xuất thủ, một tay kéo khăn che mặt nữ nhân, lập tức một gương mặt xinh đẹp quốc sắc thiên hương bị đám người nhìn một cái không sót gì!

"Oa, thật đúng là mỹ nữ a!"

Văn Tinh nhìn thấy dung mạo nữ nhân tinh mỹ, mắt mở thật to.

Ngay cả Diệp Thần cũng kìm lòng không nhìn nhiều mấy lần, nữ nhân dáng dấp rất giống sao nữ Quan Hiểu Đồng, bên trên gương mặt xinh đẹp hơi có vẻ non nớt viết đầy kiêu ngạo cùng tự tin, da thịt trắng noãn, ngũ quan tinh mỹ hoàn mỹ, chờ nữ nhân đứng người lên, dáng người có lồi có lõm như ma quỷ càng làm cho người ý nghĩ kỳ quái

"Phi! Nam nhân không có một người tốt, các ngươi tốt nhất chớ làm loạn, bằng không ta cắn lưỡi tự sát xem ai mang các ngươi đi cứu Lan Trần!"Liêu Tử Yên khẽ cắn môi son, hận hận trừng Diệp Thần một chút.

"..."

Diệp Thần bó tay rồi, rõ ràng là con hàng Văn Tinh này giật nàng khăn che mặt, cô nàng này trừng hắn làm gì?

Thiếu đi chướng ngại vật Triệu Long này, Diệp Thần bọn họ rất nhanh liền về tới công trường Tử Trúc Lâm.

"Diệp tiên sinh!"

Nữ thư ký thấy Diệp Thần trở về, vội vàng tiến lên nghênh đón, nhưng nàng không thấy được Lan Trần, lại thấy được một mỹ nữ áo đen, điều này không khỏi làm trong đầu nàng xuất hiện một chút hình tượng không nên có.

Nữ nhân mà, đều thích mơ màng

"Chuyện Lan Trần mất tích cô trước nên lộ ra bên ngoài, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp!"Diệp Thần một mặt nghiêm túc nói với nữ thư ký.

"Minh bạch!"

Nữ thư ký cái hiểu cái không gật đầu.

"Họ Triệu từ chức, cô tranh thủ thời gian tìm quản lý hạng mục tiếp nhận công trường!"

Diệp Thần thay Lan Trần an bài một chút việc vặt, lập tức mang theo Liêu Tử Yên hoả tốc rời đi công trường.

Mấy người vừa tới trung tâm thành phố, Diệp Thần liền nhận được điện thoại Tần Mặc Diêu.

"Thất sư tỷ!"

"Sư đệ, đệ ở đâu đâu?"Tần Mặc Diêu ôn nhu hỏi.

"Lan Trần bị người bắt, đệ chuẩn bị đi Chung Nam Sơn!"Diệp Thần không giữ lại chút nào, đem chuyện Lan Trần bị bắt đều nói cho Tần Mặc Diêu.

"Đệ có thể tới trước nhà khách tỉnh một chuyến sao?"

"Nhà khách?" (~ khách sạn)

Diệp Thần sững sờ, cái này giữa ban ngày nhà khách đi, chẳng lẽ sư tỷ muốn mời mình ăn bánh bao ruột?

"Thối đệ đệ đừng nghĩ sai lệch, ta tìm đệ có chính sự!"

Biết đệ chi bằng tỷ!

Tần Mặc Diêu tựa hồ đoán được Diệp Thần đang suy nghĩ gì, lập tức gắt giọng"Tổ chuyên gia Kinh Thành tới, muốn đợi đêh đến cùng một chỗ thương thảo như thế nào giải quyết vi khuẩn truyền nhiễm gần đây!"

"Cái này"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, một mặt là không ngừng khuếch tán virus, dẫn đến lão bách tính cả ngày lo lắng hãi hùng, đã có người bởi vì lây nhiễm virus mệnh tang hoàng tuyền!

Một phương diện khác, mình đi trễ Lan Trần liền xong con bê!

"Sư đệ, nếu không ta để bọn họ đem hội nghị trì hoãn một chút?"Tần Mặc Diêu đương nhiên nghe được Diệp Thần do dự.

"Tốt!"

Diệp Thần nghĩ nghĩ nói"Phối phương Nhị sư tỷ đối chứng virus rất hữu hiệu, đệ đề nghị trước đại lực phổ biến thuốc này!"

"Ân, vậy lúc nào đệ thì có thể trở về?"

"Trễ nhất hai ngày!"

"Được, tỷ cùng bọn họ nói cái này!"

Diệp Thần cùng Tần Mặc Diêu đơn giản trò chuyện xong cúp điện thoại, trùng hợp lúc này mấy đạo sĩ xếp thành một nhóm từ đường đối diện đi qua.

"A, đạo sĩ cũng xuống núi hoá duyên sao?"Văn Tinh quay đầu nhìn về phía Viên Vũ.

Viên Vũ nhíu nhíu mày không nói chuyện, Diệp Thần thấy thế khẽ thở dài"Từ xưa đến nay, loạn thế đạo sĩ xuống núi, xem ra, Hải Mãng không có nói láo!"

"Lão Diệp, hiện tại cũng không tính loạn thế đi?"Văn Tinh nhíu mày.

"Vậy cũng chỉ có một loại khả năng!"

Viên Vũ trầm mặc mở miệng nói ra"Nếu có yêu nghiệt trên thế gian quấy phá, Đạo giáo tôi cũng làm nghĩa bất dung từ xuống núi trừ ma vệ đạo!"

Vừa dứt lời, chỉ thấy đạo sĩ đường đi đối diện trực tiếp tại dưng hàng bên đường, dựng thẳng lên cờ xí 'Khử bệnh cứu tế', Diệp Thần hiếu kì đi qua hỏi một chút mới biết được, bọn đạo sĩ này là chữa bệnh từ thiện, đồng dạng vì lần virus này mà đến!

"Lão Viên, Thiên Sư phái các cậu cũng có người xuống núi sao?"Văn Tinh hiếu kì hỏi.

"Tạm thời còn không có!"

Viên Vũ giải thích nói"Bất quá một khi có yêu tà ở nhân gian hiện thân, Thiên Sư phái tôi chắc chắn xuống núi trừ yêu! Lại nói, tôi đường đường chưởng môn đều ở thế tục giới, cái này không phải là Thiên Sư phái xuống núi sao?"

Văn Tinh không phản bác được, chỉ có thể quay đầu hướng về phía Liêu Tử Yên phát tiết nói

"Nhìn xem chuyện tốt các ngươi chơi, khiến cho đạo sĩ đều không được thanh tu!"

"Ta"

Liêu Tử Yên cắn răng, thở phì phò nói"Virus cũng không phải

Liêu gia ta truyền bá! Quái vật ngay tại Chung Nam Sơn, các ngươi lợi hại như vậy đi giết hắn nha!"

"Đi thôi, đừng lãng phí thời gian!"

Diệp Thần cau mày, vô luận như thế nào cơm còn phải từng ngụm ăn, vẫn là phải trước tiên đem Lan Trần cứu trở về

Tỉnh thành, khách sạn Thiên Nam.

Biết được Diệp Thần muốn kéo dài thời hạn thương thảo, Từ Lộ tức giận đến mặt mo đỏ bừng, hắn ngồi tại trong phòng họp cỡ nhỏ, lúc này vỗ bàn một cái cả giận nói

"Lẽ nào lại như vậy! Diệp Thần còn có xem đại cục hay không, không biết tình huống bây giờ khẩn cấp sao?"

Chương 832. Đến Chung Nam Sơn!

"Không sai!"

Hạ Nghệ Trạch cũng đầy mặt vẻ giận dữ nói"Diệp Thần quả thực cố tình gây sự, để cho lão sư ta chờ hắn, cũng không vung bạo nước tiểu chiếu chiếu tấm gương, hắn xứng sao?"

Trong phòng họp, ngoại trừ hai người này cùng Tần Mặc Diêu, còn có bác sĩ đến từ xung quanh tỉnh, nghe được Từ Lộ sư đồ không khỏi nhao nhao gật đầu.

"Từ giáo sư, sư đệ tôi cũng có chính mình sự tình muốn làm! Mà lại hắn cũng có bàn giao, đề nghị chúng ta trước áp dụng thuốc Đông y Nhị sư tỷ tôi đẩy ra khống chế virus!"Tần Mặc Diêu nhẫn nại tính tình giải thích nói.

"Hắn dựa vào cái gì giao cho nhóm ta, hắn tính là thứ gì?"

Hạ Nghệ Trạch nghẹn rất lâu, giờ phút này rốt cục nhịn không được bộc phát, liền chênh lệch muốn mắng chửi người!

"Thuốc Đông y?"

Từ Lộ nghe xong lập tức cau mày nói"Nếu như thuốc Đông y hữu dụng, thượng cấp tại sao phải phái ta đến đâu, Trung y các ngươi toàn chữa khỏi bệnh nhân không được sao?"

"Từ giáo sư, lời này của ông có ý tứ gì?"Tần Mặc Diêu đôi mi thanh tú cau lại, nói thẳng"Nhị sư tỷ tôi kê đơn thuốc phương bách tính ăn hiệu quả rất tốt!"

"Nhị sư tỷ cô là ai vậy?"Hạ Nghệ Trạch không kiên nhẫn hỏi.

"Nhan Thanh!"

Nghe được cái tên này, tất cả mọi người giật nảy cả mình!

"Nguyên lai là Nhan giáo sư a, thuốc kia nàng cũng không có vấn đề!"

"Khó nói, lần này virus không rõ lai lịch, Nhan giáo sư lợi hại hơn nữa cũng là mò đá quá sông đâu!"

"..."

Nghe được cái tên này, Hạ Nghệ Trạch cũng đổ hút miệng khí lạnh!

Nhan Thanh là quốc thủ cấp Trung y, lấy tư lịch của hắn thật đúng là không dám nói quá mức, chỉ là lạnh lùng hừ một tiếng.

"Đã dạng này ta đề nghị tách ra trị liệu, đến lúc đó nhìn xem là Tây y có tác dụng, vẫn là Trung y các ngươi!"Từ Lộ nghe xong là Nhan Thanh, tức giận sau khi không có cam lòng nói.

"Tôi không có ý kiến!"

Tần Mặc Diêu gật gật đầu, dù sao nàng đối với Nhị sư tỷ rất có lòng tin, coi như không thể từ căn nguyên bên trên diệt virus, nhưng là bảo trụ tính mệnh lão bách tính là không có vấn đề.

Một trận hội nghị ngắn ngủi lại tràn ngập mùi thuốc súng như vậy kết thúc, từ Tần Mặc Diêu dẫn đầu mấy tên bác sĩ Thiên Nam, dùng phương pháp Trung y trị liệu bệnh nhân, mà Từ Lộ thì dẫn đầu một cái đoàn đội Tây y khác, dùng phương pháp Tây y đánh hạ virus!

Thiểm tỉnh, Tần Lĩnh.

Diệp Thần bọn người bôn ba một đường, cuối cùng đã tới dưới chân Chung Nam Sơn.

Chung Nam Sơn địa hình hiểm trở, con đường gập ghềnh, Đại Cốc có năm, tiểu cốc hơn trăm, liên miên mấy trăm dặm.

Từ xưa Chung Nam Sơn liền bị văn nhân mặc khách, đám tu tiên giả ưu ái, trong truyền thuyết người tại Chung Nam Sơn đắc đạo thành tiên không phải số ít, không chỉ có là Đạo giáo phái Toàn Chân điềm lành thánh địa, lão tử cũng là từ Chung Nam Sơn phi thăng thành tiên.

Hiện tại Chung Nam Sơn thành trứ danh cảnh khu, du khách như dệt, phi thường náo nhiệt!

"Diệp Thần, ngươi cần phải biết, một khi tiến Chung Nam Sơn, nghĩ muốn được liền không dễ dàng như vậy!"Liêu Tử Yên âm thanh lạnh lùng nói.

"Đừng nói nhảm, tranh thủ thời gian mang bọn ta đi Liêu gia!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Hừ!"

Liêu Tử Yên kiều hừ một tiếng, nhanh chóng xuyên qua khu du khách, thả người nhảy lên nhảy lên bên trong hư không.

Diệp Thần bọn người theo sát phía sau ngự không phi hành, rất nhanh liền đến chỗ sâu Chung Nam Sơn, cuối cùng Liêu Tử Yên tại một chỗ rậm rạp trong rừng trúc rơi xuống.

"Đây chính là Liêu gia?"

Diệp Thần nhìn trúc uyển trước mắt, diện tích cũng không nhỏ, nhưng bốn phía yên tĩnh im ắng, căn bản liền không giống có người chỗ ở.

Sưu sưu sưu!

Vừa dứt lời, mấy cái trúc tiễn phá toái hư không, cực nhanh hướng bọn người Diệp Thần bắn tới!

"Rống!"

Âu Thiết Trụ một tiếng gầm thét, đón mũi tên xông đi lên duỗi ra bàn tay quạt hương bồ, một bàn tay vỗ ra ngoài trực tiếp đem mũi tên đập nát, đơn giản lại thô bạo

"Oa, Trụ Tử thật mạnh mẽ a!"

Văn Tinh thấy thế cười hì hì nói.

Vừa dứt lời, từ bên trong trúc uyển đi tới một đám người, dẫn đầu chính là nam tử trung niên người mặc vải thô áo, mày rậm mắt to, lưng hùm vai gấu, xem xét lúc tuổi còn trẻ chính là đại suất ca dáng người cường tráng!

Bên cạnh nam nhân đi theo một phụ nữ, mặc dù tuổi tác lớn, nhưng dáng dấp phong vận vẫn còn, một đôi mắt phượng càng là khiếp người hồn phách!

Phía sau hai người đi theo mấy tên cầm trong tay trường kiếm, xem xét bộ dáng chính là gia đinh.

"Cha, mẹ!"

Liêu Tử Yên nhìn thấy đôi nam nữ này la lớn.

"Tử Yên!"

Phụ nhân gặp nữ nhi bị người giam, phía trên gương mặt xinh đẹp hiện ra một vòng lăng lệ sát khí.

"Nữ nhi đừng sợ!"

Nam tử ánh mắt sắc bén quét đám người một chút, cuối cùng ánh mắt dừng lại tại trên thân Diệp Thần, cau mày nói"Ngươi là Diệp Thần?"

"Nha, Thần ca cậu tại Chung Nam Sơn còn có người quen đâu!"Viên Vũ hoảng sợ nói.

"Viên Vũ?"

Ai ngờ, một giây sau nam tử còn nói ra tên Viên Vũ.

"..."

Viên Vũ sững sờ, mình chưa từng thấy nam nhân trước mắt này, hắn làm sao biết tên của mình?

Chương 833. Hồ Hoành Sinh!

"Lão đầu, lão biết ta không?"Văn Tinh đợi nửa ngày, nam nhân lại không hô lên tên của hắn không khỏi cấp nhãn.

"Thằng nhãi ranh vô lễ!"

Một bên tùy tùng nghe được Văn Tinh gọi nam tử lão đầu, lập tức nhấc kiếm quát lớn"Còn không mau mau thả tiểu thư, lại xuống quỳ hướng sư phụ ta xin lỗi, nếu không đừng trách ta kiếm hạ vô tình!"

"Ngươi muốn đánh nhau phải không sao?"

Văn Tinh nhún vai, thản nhiên nói"Đáng tiếc ngươi quá yếu, ta không động thủ cùng kẻ yếu, miễn cho nói ta khi dễ người!"

"Muốn chết!"

Tùy tùng nghe vậy thẹn quá hoá giận, thả người hướng về phía trước cổ tay rung lên, vô số đóa'Kiếm hoa' Trong nháy mắt đâm về Văn Tinh.

Văn Tinh thấy thế không chút hoang mang, nhẹ nhàng khoát tay, một đạo tường hỏa diễm cực nóng trong nháy mắt chặn đường đi tùy tùng, trường kiếm trong tay còn không có đụng vào đạo hỏa tường liền hóa thành một bãi nước thép.

"Sao, tại sao có thể như vậy?"

Tùy tùng kinh hãi, vội vàng vận chuyển chân khí nhanh chóng triệt thoái phía sau, dù vậy tóc của hắn, lông mày vẫn là đều bị đốt rụi.

"Lang Thanh, dừng tay!"

Nam tử thấy thế vội vàng lớn tiếng quát lớn.

"Ta nói tu vi ngươi quá thấp, không muốn khi dễ ngươi, cứ bức ta làm gì?"Văn Tinh nhún vai một mặt bất đắc dĩ nói"Nhìn xem chính ngươi, đỉnh đầu trọc giống như trứng mặn!"

"Ngươi"

Tùy tùng tên hiệu Lang Thanh nghe nói như thế kém chút không có thổ huyết, trong lòng tự nhủ ngươi mới là trứng mặn, cả nhà ngươi đều là trứng mặn đâu!

"Lan Trần đâu, đem hắn giao ra!"Diệp Thần đi thẳng vào vấn đề, nói với nam tử dẫn đầu.

"Liêu Phong, còn không mau đem Diệp tiên sinh mời đến phòng một lần!"

Đúng lúc này chỗ sâu trúc uyển lại đột nhiên truyền tới một thanh âm già nua, nam tử nghe xong lúc này chắp tay nói"Diệp tiên sinh, phụ thân ta mời các ngươi tiến trúc uyển một lần!"

"Thần ca, lão nhân này giấu đầu lộ đuôi, chúng ta đừng phản ứng hắn!"Viên Vũ cau mày nói.

"Đi thôi, vào xem!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, đi theo Liêu phong hướng nội bộ trúc uyển đi vào.

Chờ đi đến chỗ sâu trúc uyển, Diệp Thần bọn người mới phát hiện nơi này có động thiên khác!

Trúc uyển diện tích phải lớn xa so với bọn họ nhìn thấy, cuối cùng trải qua một đầu hành lang chất gỗ cổ hương cổ sắc, mọi người đi tới một tòa nhìn rất lịch sự tao nhã, rất Giang Nam gió

phòng trúc trước.

Liêu phong đem mọi người mang vào phòng trúc, một mùi thơm cỗ tử đàn đối diện đập vào mặt.

Bên trong gian phòng trưng bày các loại trang trí cổ lão, ngay cả chỗ ngồi cũng là trước Thanh Cổ vật!

Chủ nhân vị phòng trúc ngồi một lão đầu tóc trắng xoá, Diệp Thần một chút nhìn ra người này là võ tu Hợp Thể Kỳ!

"Diệp tiên sinh, lão hủ không tiện đứng dậy, các ngươi ngồi đi!"Lão đầu nhẹ nhàng khoát tay, đồng thời trên mặt cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

Vạn vạn không nghĩ tới bọn bốn người Diệp Thần đều là võ tu Hợp Thể Kỳ, khó trách Liêu gia tại Thâm Châu sẽ bị thu thập đến thảm như vậy!

"Lão đầu, huynh đệ của ta đâu?"

Diệp Thần bốn phía đánh giá một phen, cuối cùng nhìn về phía Liêu Vũ Dương.

"Lan Trần tại Kỳ Lân đầm, có thể cứu trở về hắn hay không liền nhìn bản lãnh của các ngươi!"Liêu Vũ Dương trầm giọng nói.

"Thảo!"

Văn Tinh nghe xong nổi trận lôi đình, cả giận nói"Sắp chết đến nơi ngươi còn dám nói ngồi châm chọc!"

"Lão phu chỉ là ăn ngay nói thật, ta ước gì các ngươi có thể cứu về Lan Trần, lại giết súc sinh kia!"Liêu Vũ Dương cắn răng nói.

"Súc sinh?"

"Không sai! Hắn gọi Hồ Hoành Sinh, vốn chỉ là một tán tu

Chung Nam Sơn, nhưng ở dưới cơ duyên xảo hợp ăn khỏa bàn đào, tu vi tăng vọt đến Độ Kiếp Kỳ!"

"Liêu gia ta nguyên bản không tranh quyền thế, càng sẽ không làm loại sự tình hạ lưu trói người này, đều là họ Hồ bức!"Liêu Vũ Dương thở dài nói.

"Sổ sách Liêu gia tối nay ta lại tính với ngươi, lập tức mang bọn ta đi Kỳ Lân đầm!"Diệp Thần sắc mặt âm trầm nói.

"Lẽ nào lại như vậy! Ngươi làm sao cùng lão gia tử nói chuyện như vậy!"

Liêu Phong thực sự nhịn không nổi, lên tiếng quát lớn"Ngươi giết Liêu gia tử đệ ta, bút trướng này ta còn không có tính với ngươi đâu!"

"Ngươi muốn làm sao tính?"Diệp Thần thanh âm băng lãnh.

"A Phong, không được vô lễ! Ngươi mang Diệp tiên sinh đi Kỳ Lân đầm."Liêu Vũ Dương vừa dứt lời, đột nhiên một ngụm lão huyết phun ra.

"Cha!"

"Gia gia!"

Đám người thấy thế vội vàng tiến lên, vây quanh Liêu Vũ Dương một trận hỏi han ân cần.

"Không cần quản ta, A Phong mau dẫn Diệp tiên sinh đi Kỳ Lân đầm, chậm liền đến đã không kịp!"Liêu Vũ Dương không để ý tới thân thể của mình, nói với Liêu Phong.

"Không kịp? Lão đầu ngươi nói rõ ràng cái gì không kịp?"Viên Vũ nghe vậy cau mày nói.

"Ai, lão phu nếu là không có đoán sai, trong vòng nửa canh giờ,

người kia liền sẽ bắt đầu độ kiếp rồi!"Liêu Vũ Dương thở dài nói.

"Thảo! Ngươi không nói sớm!"Văn Tinh nghe xong tức giận đến muốn đánh người.

Liêu phong cắn răng, quay người đi đến Diệp Thần trước mặt ôm quyền nói"Diệp tiên sinh, mời đi theo ta."

Diệp Thần cũng không nghĩ nhiều, mang theo bọn người Viên Vũ nhanh chóng rời đi phòng trúc.

Rất nhanh, bọn người Diệp Thần liền được đưa tới một chỗ trong hạp cốc bốn bề toàn núi lõm sâu, trong hẻm núi ương có đầm nước thiên nhiên lớn nhỏ bằng cái sân bóng.

Chương 834. Kiếp sau đừng trang bức!

Diệp Thần vừa tới Kỳ Lân đầm, nguyên bản bầu trời trong xanh đột nhiên mây đen dày đặc, sấm sét vang dội, hạt mưa lớn chừng hạt đậu rầm rầm từ trên trời giáng xuống.....

"Thần ca, đây không phải là Lan Trần sao?"

Viên Vũ chỉ một ngón tay hoảng sợ nói, Diệp Thần thuận phương hướng ngón tay nhìn lại, chỉ thấy trên mặt đầm nước lơ lửng một vòng bóng người, năm nam năm nữ, trong đó có Lan Trần!

"Lão Lan!"

Văn Tinh hô to một tiếng, nhưng lúc này Lan Trần đã bất tỉnh đi, gọi hắn cũng không có phản ứng.

Ầm ầm!

Một tiếng sấm nổ vang, lôi văn bầu trời càng ngày càng nhiều, toàn bộ tầng mây đều bị chiếu nhuộm thành lôi điện lam tử sắc.

Răng rắc!

Một đạo thiểm điện lam tử sắc vạch phá bầu trời trực kích mà xuống, vừa vặn bổ vào trên thân Lan Trần!

Răng rắc! Răng rắc!

Ngay sau đó thiểm điện liên tiếp đánh xuống, mục tiêu chính là mười người lơ lửng giữa không trung này!

Cơ hồ cũng ngay lúc đó, trên thân bọn người Lan Trần đột nhiên toát ra mười đạo ngũ thải ban lan tinh quang, tinh quang hội tụ tại trên không mặt đầm hình thành một cái vòng bảo hộ thải sắc!

"Không tốt!"

Viên Vũ thấy thế cau mày nói"Là chúc từ Khống Linh Thuật!"

"Khống Linh Thuật?"

Âu Thiết Trụ sững sờ, không hiểu nhìn về phía Viên Vũ.

"Đừng nói nữa, chúng ta trước cứu Lão Lan!"Diệp Thần nói xong mũi chân nhẹ nhàng điểm một cái tại mặt đất, thân thể như đạn pháo liền xông ra ngoài.

Đám Văn Tinh theo sát phía sau, mắt thấy là phải tới gần Lan Trần, đột nhiên một thân ảnh chặn đám người đường đi.

Diệp Thần tập trung nhìn vào, người này một thân áo bào đen, chỉ lộ ra một đôi con mắt hàn quang lập loè ở bên ngoài, người này hẳn là Hồ Hoành Sinh mà Liêu gia nói.

"Hắc hắc, nghĩ phá hư lão phu độ kiếp, các ngươi hỏi qua ta sao?"Hồ Hoành Sinh âm trắc trắc cười nói.

Vừa dứt lời, cảnh tượng chung quanh đột nhiên biến ảo thành một cái biển máu, đáy đầm tinh hồng toát ra vô số tay cụt đẫm máu, tiếng quỷ khóc sói tru một mảnh!

"Hắc pháp sư?"

"Hừ, chỉ là huyễn cảnh hù dọa ai đây!"

Viên Vũ khinh thường nhếch miệng, nói xong tay nắm pháp quyết bên trong miệng nhanh chóng niệm động pháp chú, hét lớn một tiếng

"Tịnh Đàn chi lực, phá!"

Khi Viên Vũ nhắc tới một chữ 'Phá' cuối cùng, bên trong miệng xông ra một đạo kim sắc phù chú, dễ như trở bàn tay đem toàn bộ huyễn cảnh hóa giải!

"Cái này, cái này sao có thể, ngươi chẳng qua là Hợp Thể kỳ võ tu, thế mà có thể làm được ngôn xuất pháp tùy?"Hồ Hoành Sinh mở to hai mắt nhìn, không thể tin nhìn về phía Viên Vũ.

Ngôn xuất pháp tùy chỉ có độ kiếp thành công, trở thành Tiên Quân mới có thể làm đến, tiểu tử này làm sao làm được!

"Cứu người!"

Diệp Thần không để ý tới nói nhảm, theo lôi điện càng ngày càng nhiều, đã có hơn phân nửa người bị sét đánh đến rơi vào đáy hồ!

"Hừ, thật coi ta không thu thập được các ngươi sao!"

Hồ Hoành Sinh hét lớn một tiếng, nhìn chuẩn Văn Tinh cả giận nói"Tiểu tử ngốc, lão phu trước hết bắt ngươi khai đao!"

"Ngọa tào!"

Văn Tinh sững sờ, lập tức giận tím mặt"Tên vương bát đản ngươi xem thường ai đây, ta liều mạng với ngươi!"

"Thiết Trụ, Đầu to, các cậu cuốn lấy hắn, tôi đi cứu người!"

Diệp Thần nói xong thả người nhảy lên, nhanh chóng hướng về phía Lan Trần, giờ phút này hắn đã bị lôi bổ không biết nhiều ít, mười người cũng chỉ còn lại hắn lung lay sắp đổ còn không có chìm vào đáy hồ.

"Rống!"

Âu Thiết Trụ gầm thét một tiếng, thân thể như ngọn núi nhỏ như xe tăng vọt tới Hồ Hoành Sinh.

"Thiết Trụ cậu đừng tới đây, tiểu gia ta không thể không cùng hắn đại chiến ba trăm hiệp!"Văn Tinh còn đang nổi nóng, chỉ muốn tự tay đánh cho Hồ Hoành Sinh tê người.

"Tiểu tử, ngươi sẽ vì mình cuồng vọng trả giá thật lớn!"

Hồ Hoành Sinh mắt nhìn lôi kiếp bầu trời, khóe miệng lộ ra một nụ cười đắc ý, có âm nữ dương nam giúp hắn cản cướp, lôi kiếp còn lại hắn hoàn toàn có thể tiếp nhận, liền bồi mấy người trẻ tuổi không biết sống chết này chơi đùa đi!

Đang khi nói chuyện hai người liền đã giao thủ, hai người giao thủ hơn mười chiêu, Hồ Hoành Sinh như thiểm điện xuất thủ một phát bắt được cổ tay Văn Tinh!

Một giây sau, chỉ thấy khóe miệng Hồ Hoành Sinh treo lên một vòng đường cong giảo hoạt, Văn Tinh mới hơi chút phát công nội lực liền liên tục không ngừng chuyển vận đến trong cơ thể hắn!

"Ngọa tào! Hỗn đản ngươi hút nội lực ta?"Văn Tinh kinh hãi.

"Hắc hắc, tiểu tử, chờ ngươi bị ta hút thành người khô, kiếp sau nhớ kỹ đừng tuỳ tiện trang bức!"Hồ Hoành Sinh cười gằn nói.

"Viên Vũ, chúng ta còn không giúp đỡ sao, Văn Tinh sắp bị lão đầu hút thành thịt khô rồi!"Âu Thiết Trụ nghe vậy úng thanh nói.

"Là người khô!"

Viên Vũ cười nhạt một tiếng"Yên tâm đi, gia hỏa Văn Tinh này không dễ dàng biến người khô như vậy!"

"..."

Quả nhiên, sự tình giống như Viên Vũ dự đoán.

"Chết lão quỷ, ngươi lập tức sẽ hối hận!"

Văn Tinh đột nhiên tà mị cười một tiếng, cười đến Hồ Hoành Sinh tê cả da đầu, thầm nghĩ tiểu tử này chẳng lẽ sắp điên? Sắp chết đến nơi còn cười được?

Chương 835. Dưới hồ có Kỳ Lân?

Nhưng mà một giây sau, Hồ Hoành Sinh liền sắc mặt đại biến!

Nguyên bản chân khí nội thể Văn Tinh bình thường, đột nhiên trở nên cực nóng vô cùng, hắn hút vào trong cơ thể phảng phất thành một cỗ nham tương!

"Phốc!"

Hồ Hoành Sinh đem tay buông ra, cùng lúc đó một ngụm nhiệt khí nhiệt huyết chói chang bốc lên phun tới.

"Lão thất phu, ngươi ngưu bức nữa xem nào!"Văn Tinh thấy thế một mặt cười xấu xa nói"Ngươi hút vào chính là Hỏa Phượng chi lực, chỉ bằng tu vi bây giờ của ngươi muốn hóa giải nằm mơ đi!"

"Cái gì?"

Hồ Hoành Sinh nghe vậy dọa sợ, mình hút vào chính là nội lực Thần thú?

Hắn hi vọng nhiều Văn Tinh là lừa gạt mình, nhưng mà theo cảm giác cực nóng trong cơ thể càng ngày càng mạnh, Hồ Hoành Sinh triệt để luống cuống, giờ phút này hắn cảm giác mình trong hỏa lò thiêu đốt, toàn thân trên dưới da thịt trong nháy mắt trở nên đỏ tươi một mảnh!

Hỏa Phượng chi lực như là virus, 'Máy tính' Hồ Hoành Sinh sẽ lập tức treo

"Văn Tinh, cậuu nha đủ âm hiểm!"

Viên Vũ biết được nội lực Thần thú trong cơ thể Văn Tinh vận chuyển, không khỏi cười mắng.

"Cắt! Lão thất phu này hút nội lực tôi chẳng lẽ không âm hiểm sao, hắn coi mình là Nhậm Ngã Hành sao!"Văn Tinh mặt mũi tràn đầy khinh thường.

"..."

Bọn người Liêu Phong đứng tại bên bờ thấy cảnh này trợn tròn mắt, không nghĩ tới cao thủ trong mắt bọn họ, lại bị mấy người trẻ tuổi chơi đến 'Quên cả trời đất'

Cũng khó trách Liêu Tú Liên ba lật bốn lần hướng gia tộc cầu cứu rồi, nàng như thế nào là những người này đối thủ?

"Lão thất phu, hiện tại cho ngươi hai con đường tuyển, hoặc là tự mình kết thúc, hoặc là để Thiết Trụ xé ngươi!"Văn Tinh cười hắc hắc.

"Ngươi"

Hồ Hoành Sinh cắn chặt hàm răng, nhưng hắn hiện tại không dám vận chuyển chân khí, nếu không nhất định liệt hỏa đốt người, vậy liền là kết thúc bản thân!

Bành!

Đúng lúc này, trên mặt hồ đột nhiên truyền đến một tiếng vang trầm!

Đám người tìm theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Diệp Thần bay ngược trở về, hiển nhiên là nhận thứ gì bắn ngược, mười người trên mặt hồ cũng đều chìm vào đáy nước.

"Thần ca!"

Âu Thiết Trụ thấy thế hét lớn một tiếng, thả người nhảy lên ngăn tại sau lưng Diệp Thần đem hắn vững vàng tiếp được.

"Diệp Thần, cậu thế nào?"Văn Tinh hiếu kì hỏi.

"Trên mặt hồ có kết giới, tôi nghĩ tiếp cứu Lan Trần kết quả bị kết giới cản trở về!"Diệp Thần cau mày nói.

"Ai sẽ ở chỗ này bố trí kết giới ẩn tính?"

Viên Vũ nhíu nhíu mày, lập tức hai ngón nhẹ nhàng nhấn một cái tại mi tâm, một giây sau chỗ mi tâm của hắn một trận kịch liệt phun trào, ngay sau đó thế mà xuất hiện con mắt còn lại!

"Ngọa tào! Viên đại đầu, cậu biến Dương Tiễn?"Văn Tinh thấy thế hoảng sợ nói.

"Sau khi tôi đột phá mới phát hiện, nguyên lai Huyền Vũ có thể mở thiên nhãn!"Viên Vũ nhếch miệng cười một tiếng.

"..."

Văn Tinh nghe xong tranh thủ thời gian cũng thử một chút, dùng tay ra sức ma sát tại cái trán, kết quả da đều lau sạch cũng không có phản ứng

Viên Vũ mở thiên nhãn, nhìn chăm chú hướng trên mặt hồ xem xét, chỉ thấy trên mặt hồ có một tầng thanh quang nhàn nhạt, đồng thời toàn bộ mặt hồ hiện đầy phù chú, lấy hiểu biết Viên Vũ với Huyền Thuật, chỉ có đỉnh cấp pháp sư mới có thể bày ra trận này!

"Đầu to, thế nào?"Diệp Thần hỏi.

"Thần ca, kết giới mặt hồ rất mạnh, tôi có thể thử phá giải một chút!"Viên Vũ có chút niềm tin không đáng nói đến.

"Hừ!"

Ai ngờ, Hồ Hoành Sinh nghe nói như thế thế mà ở một bên hừ hừ.

"Lão tặc, bản thân ngươi còn không có kết thúc đâu, còn dám hừ hừ, muốn chết đi!"Văn Tinh hung hăng trừng Hồ Hoành Sinh một chút.

Viên Vũ nói lẩm bẩm, bắt đầu phá giải kết giới mặt hồ, nhưng thử mấy lần sau, cuối cùng cuối cùng đều là thất bại.

"Thần ca, tôi không phá giải được!"Viên Vũ thở dài nói.

"Huyền Vũ đều không được?"

"Có thể, nhưng thuật pháp cường đại cần phải có tu vi cường đại để chống đỡ, tu vi tôi không đủ!"

"..."

Đám người nghe vậy không khỏi nhíu mày, kết giới này người bình thường xuống dưới có lẽ không có việc gì, nhưng võ tu sẽ bị ngăn tại bên ngoài.

"Tiểu tử, chúng ta làm giao dịch như thế nào?"Hồ Hoành Sinh đảo mắt nói.

"Ngươi muốn làm cái giao dịch gì?"Diệp Thần nhíu mày.

"Lão phu có thể đem bí mật Kỳ Lân hồ nói cho các ngươi biết, nhưng các ngươi phải thả ta đi!"

"Thành giao!"

Diệp Thần cũng không nghĩ lãng phí thời gian, trực tiếp đánh nhịp"Ngươi nói đi, nếu như có trợ giúp đối với chúng ta, có thể tha cho ngươi khỏi chết!"

"Vậy tốt!"

Hồ Hoành Sinh hắng giọng một cái, nói"Bên trong hồ này xác thực phong ấn một con Kỳ Lân, cho nên mới lấy tên Kỳ Lân hồ!"

"Ngọa tào! Thật hay giả?"

Văn Tinh nghe xong mở to hai mắt nhìn, hắn dùng sức hướng đáy hồ nhìn lại, nhưng cái gì cũng không nhìn thấy.

Diệp Thần nhíu nhíu mày, quay đầu hướng Liêu Phong trên bờ nhìn lại, kết quả Liêu Phong cũng là một mặt mộng bức, mở ra hai tay lắc đầu, biểu thị mình cũng không rõ ràng.

"Ngươi là thế nào biết đến?"Diệp Thần hỏi.

"Bởi vì tổ tiên ta chính là thủ hộ giả Kỳ Lân đầm!"Hồ Hoành Sinh nói lời kinh người.

"Vậy ngươi có biện pháp phá giải kết giới sao?"

Chương 836. Kỳ Lân mệnh cách!

"Kết giới là cao nhân thần giới bố trí, trừ phi là người hữu duyên, bằng không không ai có thể phá giải!"

"..."

Đám người nghe xong đều trợn tròn mắt, cái rừng sâu núi thẳm này đi đâu đi tìm người hữu duyên?

Diệp Thần nghĩ nghĩ, nói với Viên Vũ"Đầu to, cậu tranh thủ thời gian tính một quẻ cho Lan Trần, nhìn cát hung hắn!"

"Tốt!"

Viên Vũ lúc này bấm ngón tay tính toán, một lát sau nét mặt của hắn trở nên dần dần quái dị.

"Đầu to, thế nào?"Diệp Thần thấy thế hỏi.

"A, Lan Trần còn sống, bất quá số mệnh hắn thế mà bị sửa lại, ngay cả tôi đều coi không ra!"Viên Vũ cau mày nói.

"Số mệnh bị sửa lại?"

Diệp Thần nghe vậy cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, mệnh số người bình thường sinh ra đã định, trừ phi cưỡng ép nghịch thiên cải mệnh, nhưng Lan Trần trước mắt có thể bảo trụ mệnh thế là tốt rồi, nói thế nào nghịch thiên cải mệnh?

"Đúng, tôi cũng cảm thấy rất không thể tưởng tượng nổi!"Viên Vũ gật đầu.

Đang lúc đám người vô kế khả thi lúc, trên mặt nước Kỳ Lân đầm đột nhiên truyền đến 'Soạt' một tiếng vang thật lớn, đầm nước tóe lên cao chừng ba tầng lầu!

"Rống!"

Bên trong hư không truyền đến một tiếng rống đinh tai nhức óc, ngay sau đó dưới đầm nước, Lan Trần thình lình xuất hiện ở trước mắt mọi người, mà tại phía sau hắn có hư ảnh một con to lớn Kỳ Lân!

Thân thể Kỳ Lân này giống cầy hương, cái đuôi giống như đuôi rồng, còn mọc ra vảy rồng cùng một đôi sừng rồng, toàn thân ngũ sắc, nhìn cảnh đẹp ý vui.

"..."

Bọn người Liêu Phong thấy cảnh này cả kinh trợn mắt hốc mồm, Kỳ Lân, trong hồ thật là có Kỳ Lân a?

Hoảng sợ nhất không ai qua được Hồ Hoành Sinh, Lan Trần là hắn để người nhà họ Liêu chộp tới, tiểu tử này chết cũng là coi như xong, hiện tại ngược lại thành Kỳ Lân chi thân, hắn muốn tìm mình tính sổ, lấy tình trạng hắn hiện tại chẳng phải là chết chắc?

"Thần ca, là Lão Lan!"

Viên Vũ thấy rõ ràng người lơ lửng trong hư không, lập tức mặt lộ vẻ cười.

"Lan Trần, xuống đây đi!"

Diệp Thần cũng cười, Lão Lan không có việc gì để hắn cũng triệt để nhẹ nhàng thở ra.

"Thần ca!"

Lan Trần nhìn thấy bọn người Diệp Thần mừng rỡ, thân hình

lóe lên qua trong giây lát liền tới đến đám người trước người.

"Ngọa tào, Lão Lan cậu quá khốc!"

Văn Tinh chỉ vào hai chân Lan Trần hoảng sợ nói.

Đám người lúc này mới phát hiện Lan Trần thế mà chân đạp lôi văn, lôi điện màu lam tại dưới chân hắn tư tư rung động, phảng phất như là Phong Hỏa Luân của Na Tra.

"Kỳ Lân mệnh cách?"

Viên Vũ giờ mới hiểu được tới, vì cái gì mình đột nhiên coi như không ra mệnh số Lan Trần, nguyên lai con hàng này bị Kỳ Lân chọn trúng!

"Lan Trần, cậu không phải chìm vào đáy đầm sao, làm sao đột nhiên bị Kỳ Lân phụ thân?"Văn Tinh tò mò hỏi.

"Tôi cũng không rõ ràng!"

Lan Trần lắc đầu, giải thích nói"Sau khi rơi vào đáy đầm, bên tai đột nhiên truyền tới một thanh âm, nói muốn nhận tôi làm chủ, hỏi tôi có đồng ý hay không, trong mơ mơ màng màng tôi nói đồng ý, kết quả là dạng này!"

"Tiểu tử thúi, vận khí thật không tệ!"

Diệp Thần cười mắng lấy nện cho ngực Lan Trần một quyền, lập tức quay đầu lạnh lùng nhìn về phía Hồ Hoành Sinh, nói với Lan Trần"Chính là gia hỏa này đem cậu chộp tới, xử trí như thế nào cậu quyết định đi!"

"Nguyên lai là ngươi!"

Lan Trần híp híp mắt, một cỗ sát khí ngập trời trong nháy mắt đem Hồ Hoành Sinh bao phủ.

"Đừng, đừng giết ta!"

Hồ Hoành Sinh cảm nhận được sát ý Lan Trần, dọa đến nuốt ngụm nước bọt nói"Các ngươi đáp ứng không giết ta, làm người là nói phải giữ lời!"

"Ta nói qua không giết ngươi sao?"Diệp Thần một mặt cười xấu xa nói"Không muốn chết cũng được, giao ra nội đan đi!"

"Đúng đúng đúng, coi như chúng ta đồng ý không giết ngươi, Lão Lan cũng không có nói!"Văn Tinh Thần bổ đao nói.

"Ngươi"

Hồ Hoành Sinh nghe xong tức điên lên, muốn nội đan hắn vậy còn không như giết hắn đâu!

"Nếu ngươi muốn chết, vậy ta thành toàn ngươi!"

Lan Trần lười nhác nói nhảm, nói xong chỉ thấy hắn gầm thét một tiếng"Thiên phạt chi lôi !"

Ầm ầm!

Một tiếng sấm vang, từ đầu ngón tay Lan Trần bắn ra, trực tiếp bắn tại ngực Hồ Hoành Sinh!

"Phốc!"

Hồ Hoành Sinh vội vàng không kịp chuẩn bị, bị lôi điện đánh trúng bay rớt ra ngoài hơn mười mét, trên nửa đường nhịn không được há mồm phun ra một viên nội đan kim hoàng!

"Là nội đan!"

Âu Thiết Trụ tay mắt lanh lẹ, sưu một tiếng biến mất, một giây sau liền đem nội đan không trung vững vàng tiếp được, sau đó nhanh chóng trở lại bên người Diệp Thần, đem nội đan đưa cho

Diệp Thần, úng thanh nói

"Thần ca, lần trước nội đan Hải Mãng cậu một viên đều không muốn, lần này cậu luyện hóa nó đi!"

"Ân, Thần ca, nội đan cậu xử trí đi!"Bọn người Viên Vũ nhao nhao gật đầu.

"Tốt, tôi nhận!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, trực tiếp đem nội đan đặt giữa song chưởng, rất nhanh nội đan liền hóa thành một cỗ thanh lưu rót vào trong cơ thể Diệp Thần.

"Không!"

Hồ Hoành Sinh thấy cảnh này, chợt cảm thấy thiên băng địa liệt, hắn không có nội đan chẳng khác nào phế nhân, coi như Lan Trần không giết hắn, Liêu gia khẳng định cũng sẽ không bỏ qua hắn!

Chương 837. Lão phu dạy người làm người!

Nhưng tốc độ Diệp Thần luyện hóa nội đan cực nhanh, một điếu thuốc thời gian liền đem nội đan Hồ Hoành Sinh luyện hóa!

Ngay sau đó, lấy Diệp Thần làm trung tâm, một cỗ khí tức võ tu cường đại hướng bốn phía khuếch tán mà đi!

Cũng may bọn người Âu Thiết Trụ nội lực thâm hậu không có bị lật tung, bất quá bọn người Liêu Phong ở xa hơn mấy chục mét, lại bị cỗ sóng khí vô cùng cường đại này vén đến người ngửa ngựa lật!

"Thần ca, cậu thật giống như lại đột phá!"

Viên Vũ cảm ứng không ra tu vi Diệp Thần, phỏng đoán hẳn là đột phá.

"Đầu to, đem 'Giống như' Bỏ đi!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

Sở dĩ có thể nhanh như vậy luyện hóa nội đan tu sĩ Độ Kiếp kỳ, cũng may mà Thanh Long là một 'Ăn hàng' tốc độ luyện hóa có thể xưng kinh khủng!

"Cái này, cái này sao có thể?"

Nơi xa Liêu Phong từ dưới đất bò dậy thấy thế trong lòng cảm giác nặng nề, Diệp Thần nói qua muốn tìm Liêu gia tính sổ sách, cái này nhưng làm sao xử lý?

Diệp Thần mượn nhờ nội đan Hồ Hoành Sinh, nhất cử đột phá

Đại Thừa kỳ, chỉ kém một bước liền có thể bước vào tu sĩ Độ Kiếp kỳ.

"Thần ca, tên kia làm sao bây giờ?"

Viên Vũ chỉ chỉ Hồ Hoành Sinh một mặt tuyệt vọng cách đó không xa.

"Lan Trần, giao cho cậu xử trí đi!"Diệp Thần mỉm cười.

Hồ Hoành Sinh nghe vậy dọa đến toàn thân khẽ run rẩy, vội vàng chỉ một ngón tay, nói"Lan tiên sinh, bắt cậu chính là người nhà họ Liêu, không phải ta!"

Lan Trần thuận phương hướng ngón tay hắn nhìn lại, vừa hay nhìn thấy Liêu Phong một mặt sợ hãi.

"Tướng quân có kiếm, không trảm con ruồi! Ngươi là phế nhân, giết ngươi ô uế tay của ta!"

"Liêu gia lại khác biệt!"Lan Trần thanh âm băng lãnh.

"Đúng đúng đúng, ngươi muốn giết cứ giết người nhà họ Liêu đi!"Hồ Hoành Sinh chạy trốn được từ chỗ chết mừng rỡ.

"Họ Hồ, ngươi....."

Sưu!

Không đợi Liêu Phong mắng xong, một giây sau Lan Trần như quỷ mị xuất hiện ở trước mặt hắn.

"Hôm nay ta liền cùng Liêu gia hảo hảo tính toán rõ ràng bút trướng này!"

Lan Trần nói xong như thiểm điện xuất thủ bóp lấy cổ Liêu Phong, trực tiếp đem nhấc lên.

"Thả, thả ta ra....."

Liêu Phong trong lòng hoảng hốt, cũng mặc kệ hắn giãy giụa như thế nào, tay Lan Trần tựa như kềm thép càng ngày càng gấp.

Đám người hầu đi theo thấy thế lập tức móc ra vũ khí, kiên trì hướng Lan Trần công tới, ý đồ giải cứu Liêu Phong.

"Muốn chết!"

Lan Trần gầm thét một tiếng, trợn mắt tròn xoe, trong khoảnh khắc mấy đạo lôi văn từ trong mắt của hắn bắn ra, bắn tại trên thân những người hầu này, trong nháy mắt đem đốt thành than đen!

"Ngọa tào!"

Văn Tinh thấy thế không khỏi cảm khái nói"Thịt nướng ăn tết nhất định phải để Lão Lan đi, quá thuận tiện!"

"....."

"Dừng tay!"

Đúng lúc này, bên trong núi hoang truyền đến một tiếng hét lớn.

Đám người quay đầu nhìn lại, nguyên lai là Liêu Vũ Dương mang theo người nhà họ Liêu vội vàng chạy đến, trừ cái đó ra còn có một đám người đã có tuổi, từng người tu vi đều không thấp!

"Lão đầu, ngươi mang nhiều người như vậy đến, muốn theo chúng ta đụng một cái sao?"Văn Tinh nhìn xem Liêu Vũ Dương ngồi tại trên xe lăn bĩu môi nói.

Liêu Vũ Dương không có trả lời, mà là đưa ánh mắt về phía Diệp Thần, hai tay ôm quyền nói

"Diệp tiên sinh, Liêu gia xác thực không phải đối thủ cậu! Bất quá, lão phu hi vọng cậu có thể hạ thủ lưu tình, vì Liêu gia ta giữ lại một tia huyết mạch!"

"Lão là cầu ta hay là ra lệnh cho ta?"

Diệp Thần quét những người này một chút, nhàn nhạt hỏi.

"Cậu coi như ta mệnh lệnh cậu đi!"

Liêu Vũ Dương cắn răng, Liêu gia cùng Diệp Thần có huyết hải thâm cừu, vốn muốn mượn tay Hồ Hoành Sinh giết Diệp Thần bọn họ, không nghĩ tới thám tử hồi báo Hồ Hoành Sinh thua!

Trùng hợp mấy tên lão hữu tu luyện xuất quan, rơi vào đường cùng chỉ có thể đem bọn họ gọi tới trợ trận, hi vọng có thể hù dọa Diệp Thần bọn họ.

"Chỉ bằng ngươi cũng xứng?"

Diệp Thần khinh thường hừ hừ nói"Huynh đệ của ta muốn giết người, Thiên Vương lão tử cũng không giữ được, ta nói!"

"Thằng nhãi ranh vô lễ!"

Một lão giả tóc trắng áo xanh, người đeo trường kiếm tức giận quát lớn"Ngươi chính là Diệp Thần sát hại tử tôn lão Liêu? Đừng quên nơi này là Chung Nam Sơn, còn chưa tới phiên ngươi ở đây làm càn!"

"Lão quỷ, ngươi đây tính là cái gì đồ vật! Chúng ta cứ muốn làm càn, ngươi cắn ta?"Văn Tinh trực tiếp đáp trả.

Con hàng này ngay cả Diệp Thần cũng dám đáp trả, càng đừng đề cập là lão đầu lạ lẫm!

"Nực cười! Lão phu dạy ngươi làm người như thế nào!"

Lão giả thanh y bị Văn Tinh răn dạy trước mặt mọi người, chợt cảm thấy mặt mo không ánh sáng, rút ra trường kiếm hét lớn một tiếng giơ kiếm đánh xuống đối diện, đồng thời không trung cũng nhiều hư ảnh cự hình trường kiếm, giờ khắc này phảng phất ngay cả hư không đều muốn bị vạch phá!

Xuất thủ tức sát chiêu!

"Chậc chậc, chiêu Lực Phách Hoa Sơn này của lão Chu lại tinh tiến không ít, Đại Thừa kỳ trở xuống tất vô địch thủ!"

"Mấy tiểu tử này tu vi không tệ, nhưng chính là không coi ai ra gì, kết quả muốn tự thực ác quả!"

"Không biết lễ phép, đáng đời!"

Chương 838. Kiếm Trủng?

Liêu Vũ Dương lão hữu thờ ơ lạnh nhạt, còn thỉnh thoảng mở miệng mỉa mai, hoàn toàn không hỏi song phương vì sao kết thù, Liêu gia ở thế tục giới làm qua cái gì!

"Phượng chi vũ!"

Văn Tinh không vội vã, đợi đến lúc cự kiếm đánh xuống, hai tay triển khai, trong miệng mặc niệm pháp quyết.

Hô!

Đất bằng đột nhiên cuốn lên một trận gió lốc, đỉnh đầu bọn người Diệp Thần đột nhiên xuất hiện một đoàn bóng ma, Âu Thiết Trụ hiếu kì ngẩng đầu nhìn lên, lập tức mở to hai mắt nhìn úng thanh nói

"Thần ca mau nhìn, cánh thật là lớn!"

Diệp Thần bọn người nhao nhao ngẩng đầu, chỉ thấy đỉnh đầu xuất hiện một đôi cánh chim màu đỏ rực to lớn!

Giờ phút này cánh chim giống gà mái hộ con đồng dạng, đem Văn Tinh bọn họ bảo hộ ở phía dưới lông vũ thật dài.

Cơ hồ cũng ngay lúc đó, kiếm của đối phương bổ vào phía trên cánh chim!

Lang đang!

Một tiếng va chạm kim loại chói tai vang lên, thân kiếm tại trên cánh chim vạch ra một đạo hoả tinh thật dài, nhưng ngay cả một cọng lông đều không thể đem chặt đứt!

"Sao, tại sao có thể như vậy?"

Thanh bào lão giả nhìn thấy một màn trước mắt không khỏi trợn tròn mắt.

Liêu Vũ Dương mấy người cũng là giật nảy cả mình, không nghĩ tới năng lực phòng ngự đối phương mạnh như vậy!

"Đi chết!"

Diệp Thần không đợi thanh bào lão giả kịp phản ứng, nhấc cánh tay vung lên, lập tức kiếm khí màu xanh lam chói mắt phá không mà ra, hướng thanh bào lão giả đối diện chém giết tới!

"Chu lão, cẩn thận!"

Bên cạnh có người thấy thế vội vàng lớn tiếng nhắc nhở.

Chỉ tiếc thì đã trễ, mặc dù thanh bào lão giả bày ra tư thế phòng thủ, làm sao tu vi Diệp Thần cao hơn hắn, chỉ một chiêu liền đem hắn chém thành hai khúc!

Phốc!

Thanh bào lão giả ầm vang đổ xuống, máu tươi văng khắp nơi, trong cơ thể những thứ đỏ, trắng, chảy tràn đầy đất, trong không khí nháy mắt tràn ngập một cỗ mùi máu tươi gay mũi.

"Còn có ai?"

Diệp Thần quét đám người một chút, lạnh lùng mà hỏi.

....."

Lần này, không một người nói chuyện, đồ đần đều có thể nhìn ra Diệp Thần bọn họ mạnh bao nhiêu.

"Diệp Thần, ngươi, các ngươi khinh người quá đáng!"Liêu Vũ

Dương vừa sợ vừa giận, nhưng hắn hết lần này tới lần khác lại không có cách cầm Diệp Thần.

"Chúng ta liền khi dễ ngươi, không phục liền làm thôi!"Văn Tinh một mặt cười xấu xa nói.

"Ngươi....."

Liêu Vũ Dương nghe nói như thế kém chút thổ huyết, đành phải ôm quyền nói với mấy lão đầu bên người

"Mấy vị lão hữu, sinh tử Liêu gia ta toàn dựa vào các vị!"

"Ai có thể giúp ta giết những tiểu tử này, ta liền dẫn hắn đi Kiếm Trủng, bảo kiếm tùy ý tuyển!"

"Chuyện này là thật?!!"

Đám người nghe xong trong nháy mắt tinh thần tỉnh táo, Chung Nam Sơn có cái Kiếm Trủng thần bí, truyền ngôn là một chỗ di tích vũ khí hậu thượng cổ chư thần chi chiến lưu lại, đáng tiếc chỉ có người nhà họ Liêu biết vị trí ở đâu, những người khác một mực tìm mà không được!

"Một bang ngu xuẩn!"

Ai ngờ Lan Trần mở miệng, cười lạnh nói"Kiếm Trủng chi địa coi như các ngươi đi lại như thế nào, bên ngoài bố trí có thượng cổ chú thuật, bằng tu vi của các ngươi xông vào được sao?"

"Ngươi đừng ăn nói lung tung, nào có cái gì chú thuật!"Liêu Vũ Dương nghe xong sắc mặt đại biến.

"Tiểu tử, ngươi là thế nào biết được?"

Một lão đầu răng thưa bên người Liêu Vũ Dương, kìm nén miệng nói chuyện hỏi.

Viên Vũ mấy người cũng là một mặt tò mò nhìn Lan Trần, người anh em này cùng Chung Nam Sơn không có gặp nhau, hắn làm sao mà biết được?

"Lão Lan, thật hay giả?"Diệp Thần hiếu kì hỏi.

"Thật!"

Lan Trần gật đầu nói"Kỳ Lân trong cơ thể tôi nói cho tôi biết!"

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần bừng tỉnh đại ngộ, đám người nghe xong cũng tỉnh táo lại, so sánh lão già Liêu Vũ Dương này, bọn họ đương nhiên càng muốn tin tưởng Kỳ Lân, tốt xấu người ta chính là thượng cổ Thụy Thú!

Mấy lão đầu nhìn nhau, trong lòng lập tức có quyết đoán!

"Lão Liêu, chúng ta quen biết mấy chục năm, ngươi bẫy ta như vậy rất không có ý nghĩa đi?"

"Hừ! Liêu Vũ Dương, ngươi kém chút hại chết ta rồi, để cho ta thế nào giúp ngươi!"

"..."

Trong lúc nhất thời, nguyên bản Liêu Vũ Dương gọi tới giúp đỡ, nhao nhao thay đổi đầu thương trái lại nhắm ngay hắn

Liêu Vũ Dương thấy thế gấp, vội vàng giải thích nói

"Các vị, nói mà không có bằng chứng, ngàn vạn không thể nghe người này nói hươu nói vượn a!"

"Lão đầu!"

Văn Tinh bĩu môi nói"Nếu Liêu gia ngươi biết Kiếm Trủng ở

đâu, chắc hẳn cũng mò mấy món thượng cổ binh khí đi, lấy ra cho mọi người nhìn xem nha!"

"Cái này"

Liêu Vũ Dương nghe xong gặp khó khăn, hắn sao có thể cầm được ra thượng cổ binh khí, bên ngoài Kiếm Trủng xác thực có chú thuật uy lực cực mạnh, lúc trước Hồ Hoành Sinh đều không thể mở ra, hắn lại thế nào tiến vào được bên trong Kiếm Trủng?

"Các ngươi nghe cho kỹ, nếu ai có thể giúp ta diệt Liêu gia, ta có thể mang các ngươi đi Kiếm Trủng!"Lan Trần thời khắc mấu chốt một mặt cười xấu xa nói.

"Hỗn đản, họ Lan ngươi chớ quá mức!"

Liêu Vũ Dương nghe xong tức giận đến chửi ầm lên"Đây đều là nhóm lão ca nhiều năm của ta, há lại sẽ nghe tiểu tử ngươi bài bố?"

Chương 839. Hảo bằng hữu!

Đang tải nội dung VIP... Đọc chương VIP load siêu nhanh trên ứng dụng dành riêng cho iOS và Android. Nhấn vào link sau để tải ngay nhé!

Chương 840. Cẩu thí giáo sư!

"Khụ khụ, các ông có phải hay không tự tiện cải biến phương thuốc?"

Hạ Nghệ Trạch còn nghĩ vì Từ Lộ kiếm về mặt mũi, cau mày nói"Chỉ là vi khuẩn lây nhiễm đều bị các ông chữa chết, làm ăn gì?"

"Ngươi"

Các bác sĩ nghe xong vô danh lửa cháy, rõ ràng là các ngươi để dùng thuốc như thế, hiện tại xảy ra chuyện ngược lại trách bọn họ?

Nhưng Từ Lộ dù sao cũng là danh y Hoa Hạ, bọn họ những bác sĩ nhỏ tỉnh thành này cũng không dám đắc tội, chỉ có thể đem khí nghẹn trở về trong bụng.

"Từ giáo sư, nếu không chúng ta thử một chút Trung y đi?"Một bác sĩ gan lớn điểm đề nghị.

"Nực cười!"

Nghe xong hai chữ 'Trung y', Từ Lộ lập tức nổi trận lôi đình, tức giận quát lớn"Nếu như một cái chứng bệnh Tây y đều không có cách nào, Trung y hữu dụng không?"

"Lão sư nói đúng!"

Hạ Nghệ Trạch phụ họa nói"Trung y trị liệu đau đầu cảm mạo có thể vẫn được, trị liệu cái bệnh khác, Trung y chính là phế vật!"

"Cũng không biết ai là phế vật"Bác sĩ vừa rồi đề nghị nhỏ giọng

nói lầm bầm.

"Hỗn đản! Ngươi nói cái gì!"Hạ Nghệ Trạch lỗ tai không tệ, nghe được bác sĩ nói như vậy tức giận đến kém chút muốn động thủ.

"Ta cũng không nói sai a!"

Bác sĩ nghe được Hạ Nghệ Trạch mắng chửi người cũng hỏa, cả giận nói"Phòng Trung y sát vách một người cũng chưa chết, còn có mấy người đều nhanh khỏi hẳn, đến cùng ai là phế vật?"

"Không có khả năng, ngươi có phải thu chỗ tốt Trung y hay không, mới thay bọn họ nói chuyện?"Hạ Nghệ Trạch cả giận nói.

"Không tin chính ngươi đi xem thôi, ta cần phải thu tiền trà nước sao?"

"Ngươi chờ đó cho ta!"

Hạ Nghệ Trạch hung hăng trừng bác sĩ một chút, quay đầu lại lấy khuôn mặt tươi cười"Lão sư đừng nóng giận, nếu không đệ tử đi khoa Trung y bên kia nhìn xem?"

"Ân, nhớ kỹ, nhất định phải báo cáo chi tiết!"

Từ Lộ dặn dò nói"Trung y bên kia nếu như không chịu nổi, có thể để bọn họ đem bệnh nhân đưa tới Tây y bên này trị liệu!"

"Biết!"

Hạ Nghệ Trạch liên tục gật đầu, nói xong quay người vội vàng rời đi phòng bệnh

"..."

Các bác sĩ nghe xong đôi thầy trò này đối thoại, nhao nhao trợn mắt.

Để bệnh nhân Trung y quay tới?

Cái này chính là có bao nhiêu tự tin, mới có thể nói ra như vậy!

"Các ngươi cũng đừng ngốc đứng, tăng lớn liều lượng chất kháng sinh!"Từ Lộ nhíu mày nói với các bác sĩ.

"Từ giáo sư, cái này chỉ sợ không ổn đâu?"

Có người đưa ra dị nghị nói"Bệnh nhân đã rất suy yếu, tăng lớn liều lượng sợ bọn họ gánh không được a!"

"Ngươi biết cái gì, để ngươi làm thế nào, liền làm như thế đó, bớt nói nhảm!"Từ Lộ nghiêm nghị quát lớn.

"..."

Bác sĩ ở đây đều không còn gì để nói, loại người bảo thủ này là thế nào lên làm giáo sư chuyên gia?

Bất quá bệnh khuẩn lần này xác thực hiếm thấy, lúc này bọn họ cũng chỉ có thể nghe loại đại giáo sư Từ Lộ này an bài, chỉ là đáng thương người bệnh phân phối đến khoa Tây y, tùy thời đều có thể đem mệnh giày vò không còn

Rất nhanh, Hạ Nghệ Trạch thở hồng hộc chạy trở về.

"Tiểu Hạ, Trung y bên kia chết bao nhiêu người?"Từ Lộ một bên nhìn xem bệnh lịch bệnh nhân nào đó, một bên thuận miệng hỏi.

"Cái này"

Hạ Nghệ Trạch nghe xong do dự, mình nên nói như thế nào đâu?

"Làm sao, chẳng lẽ chết hết?"

Từ Lộ nhíu nhíu mày, nặng nề mà quẳng xuống bệnh lịch, cả giận nói"Tần Mặc Diêu không phải nói nàng cùng Nhan Thanh có thể trị hết bệnh nhân sao, ta nhìn các nàng quả thực là tại xem mạng người như cỏ rác!"

"Lão sư, Trung y bên kia không một người tử vong!"

Hạ Nghệ Trạch thấy thế rốt cục vẫn là cắn răng nói"Không chỉ có không có bệnh nhân tử vong, mà lại xác thực một nửa người đều sắp khỏi hẳn!"

"Cái gì?"

Nghe được tin tức này, Từ Lộ như gặp phải ngũ lôi oanh đỉnh, vội vàng xoay người vội vàng rời đi phòng bệnh, hắn muốn tận mắt nhìn xem có phải là Hạ Nghệ Trạch cũng thu chỗ tốt Trung y

"Cắt! Cẩu thí giáo sư, bản sự chữa bệnh không có, trang bức lên đến ngược lại là từng bộ từng bộ!"

"Không sai! Thừa nhận Trung y ưu tú có khó như vậy sao?"

"Ai, ta nhìn lần này quái bệnh vẫn là phải Trung y chống được gánh nặng a, Tây y xác thực nên nhìn người học tập!"

"..."

Chờ Từ Lộ sư đồ vừa đi, khoa Tây y lập tức bạo phát, nhao nhao khiển trách sư đồ Từ Lộ!

Nửa giờ sau, Từ Lộ lảo đảo từ khoa Trung y đi ra, thân thể vô lực tựa ở trên tường, bên trong miệng lẩm bẩm nói

"Xong, Tây y chúng ta thật phải thua!"

"Lão sư tuyệt đối đừng uể oải, đệ tử nhìn ở trong đó nhất định có mờ ám!"Hạ Nghệ Trạch híp híp mắt hừ lạnh nói.

"Mau nói, cái gì mờ ám?"

"Đệ tử hoài nghi Trung y đổi bệnh nhân, đem bệnh nhân không có bệnh trộn vào!"

"Có khả năng này sao?"

Từ Lộ nghe xong không khỏi nhíu mày, không thể không nói suy đoán Hạ Nghệ Trạch lá gan vẫn còn lớn.

"Đương nhiên, bằng không mới ăn một ngày thuốc Đông y, có thể tốt nhanh như vậy?"Hạ Nghệ Trạch nhắc nhở.

"A, con nói cũng có mấy phần đạo lý!"Từ Lộ gật đầu không ngừng, tinh thần trong nháy mắt tốt hơn nhiều.

Chương 841. Lão đầu nốt ruồi!

"Còn có, Locke tiên sinh nói, nếu như lần này chúng ta có thể toàn thắng Trung y, ngài liền đầu tư cho phòng làm việc năm ngàn vạn đôla, quên sao?"

"Cho nên, chúng ta ngàn vạn không thể thua a!"Hạ Nghệ Trạch âm trắc trắc cười nói.

"Nực cười!"

Từ Lộ nghe xong lúc này lấy điện thoại cầm tay ra, cả giận nói"Ta muốn hướng Tiêu bộ trưởng báo cáo, hành vi của Tần Mặc Diêu các nàng quả thực đáng xấu hổ!"

Hạ Nghệ Trạch thấy thế cười, lời nói mới rồi mặc dù là cá nhân hắn phán đoán, nhưng hắn đánh đáy lòng không tin Trung y có thể chữa bệnh, ăn chút thứ đồ chơi vỏ cây có thể trị bệnh, vẫn là mới xuất hiện tật bệnh, nói đùa cái gì!

Chung Nam Sơn.

Diệp Thần đi theo Lan Trần cuối cùng đi vào một chỗ vách núi tay cụt, bốn phía đều là đại thụ che trời, chỉ có một mặt là vách đá trụi lủi!

"Lan tiểu hữu, Kiếm Trủng ở đâu?"

Lão đầu khóe miệng mọc ra một nốt ruồi đen to ngắm nhìn bốn phía xong, nhíu mày nhìn về phía Lan Trần.

Những người còn lại cũng nhao nhao ghé mắt xem ra, Diệp Thần thấy thế mỉm cười, đưa tay chỉ hướng vách đá nói

"Kiếm Trủng liền giấu tại bên trong vách đá!"

"Bên trong vách đá?"

Mấy lão đầu nhao nhao nhìn về phía vách đá, lão đầu ít răng cau mày nói"Nhìn như vậy chỉ là phổ thông vách núi, như thế nào lại là Kiếm Trủng?"

"Các ngươi dùng thần thức xem xét liền hiểu!"Lan Trần thản nhiên nói.

Diệp Thần nghe xong khép hờ hai mắt, lúc này một cái nhục thể khác trong thân thể hắn quả nhiên thấy được cũng nhìn thấy tràng cảnh hoàn toàn khác biệt!

Chỉ thấy trên vách đá dựng đứng lít nha lít nhít chú văn hiện đầy kim sắc phát sáng, bọn chúng phảng phất như nước chảy từ trên xuống dưới dựng đứng tuần hoàn lưu động tại trên vách đá.

"Là thật!"

Lão đầu ít răng méo miệng, hưng phấn nói"Quả nhiên là Kiếm Trủng, khí tức viễn cổ thật mạnh!"

"Lão Lô, ngươi cao hứng quá sớm!"

Một lão đầu quần áo cũ nát bên cạnh nhắc nhở"Kiếm Trủng có chú thuật giam cầm, chúng ta ngay cả cửa vào Kiếm Trủng ở đâu đều không rõ ràng, như thế nào phá giải?"

"Hắc hắc, nếu vị Lan tiểu hữu này là người Kỳ Lân chọn trúng, hắn khẳng định biết!"Lão đầu ít răng âm trắc trắc cười nói.

"Lão Lan, ngươi có biện pháp không?"Diệp Thần hỏi.

"Muốn đi vào Kiếm Trủng kỳ thật không khó, thần hồn liền có thể xuất nhập!"

"Nhưng tiến vào Kiếm Trủng chỉ có thời gian một nén nhang, qua một nén nhang thần hồn không có ra, liền sẽ bị giam tại bên trong Kiếm Trủng, muốn ra rất phiền phức!"

"Mà lại, bên trong Kiếm Trủng sát cơ trùng điệp, một khi thần hồn ở bên trong bị đánh giết, đồng dạng cũng là có đi không về!"

Lan Trần đem tin tức hắn biết về Kiếm Trủng toàn bộ nói ra.

"Thân thể của chúng ta không có cách nào tiến vào sao?"Lão đầu nốt ruồi khóe miệng cau mày nói.

"Trừ phi ngươi có thể phá giải chú thuật bên ngoài Kiếm Trủng! Bất quá, tương truyền chú thuật là Hoàng Đế tự mình bày ra, cao thủ bình thường căn bản phá giải không được!"

....."

Các lão đầu nghe xong gặp khó khăn, nếu như chỉ có thần hồn tiến vào Kiếm Trủng, sức chiến đấu bọn họ ít nhất trừ một nửa, rất dễ dàng xảy ra chuyện!

"Hừ, cái này đều đi qua ngàn vạn năm, lão phu cũng không tin chú thuật vẫn là lợi hại như vậy! Đợi ta xuất thủ thử một chút, nhìn có thể phá giải nó hay không!"

Lão giả nốt ruồi cắn răng, hắn là chuyên chú tu hành Huyền Thuật trong nhóm người này, mặc dù chỉ là Hợp Thể kỳ, nhưng thuật nghiệp hữu chuyên công, hắn đối với mình vẫn là rất tự tin.

Nói xong, chỉ thấy lão giả nốt ruồi cắn nát ngón giữa tay trái, trong hư không nhanh chóng huy động, rất nhanh một màn thần kỳ xuất hiện!

Theo chú ngữ trong miệng hắn càng niệm càng nhanh, những cái huyết phù kia đột nhiên hồng quang đại thịnh, lại càng biến càng lớn, thời gian dần qua, huyết phù đạt đến bằng ngọn núi,

nhìn có loại cảm giác áp bách không hiểu!

"Lão Viên, đây là cái phù gì?"Văn Tinh thấy thế một mặt mộng bức.

"Đây là Cổ Vu sư Huyết Tế Phù!"

Viên vũ nhíu nhíu mày, thần sắc có chút ngưng trọng nói.

"Cái gì là Huyết Tế Phù a?"Âu Thiết Trụ cũng tò mò.

"Lấy máu tươi tế ra lực lượng siêu việt nhân gian, loại Huyền Thuật này vừa chính vừa tà, nhưng rất sớm đã thất truyền, không nghĩ tới gặp được tại Chung Nam Sơn!"

Lan Trần vừa dứt lời, chỉ nghe nốt ruồi lão đầu hét lớn một tiếng

"Cấp cấp như luật lệnh, phá!"

Nói xong, hắn chỉ một ngón tay, Huyết phù to lớn hướng phía vách đá hung hăng đánh tới.....

"Ầm ầm!"

To lớn Huyết Tế Phù rắn rắn chắc chắc đâm vào trên vách đá dựng đứng, phát ra một tiếng vang thật lớn.

Trong lúc nhất thời đất rung núi chuyển, vô số đá vụn cặn bã từ trên núi nhao nhao rơi xuống, trong rừng phần phật bay ra một đám hắc điểu tứ tán bỏ chạy, các loại tiếng gầm gừ dã thú liên tiếp

"Chu lão đầu càng ngày càng mạnh!"

"Nói hắn là pháp sư mạnh nhất Vu tộc cũng không đủ quá đáng!"

"Lão tiểu tử này chỉ sợ muốn trước chúng ta một bước độ kiếp thành tiên a!"

Chúng lão đầu thấy tình này tự nhịn không được nhao nhao cảm khái.

"Ngọa tào! Nguyên lai lão nhân này là người Vu tộc!"

Văn Tinh mở to hai mắt nhìn, không nghĩ tới lão đầu nốt ruồi nhìn ốm yếu, thực lực lại ngang ngược như thế!

Chương 842. Vào Kiếm Trủng!

Nhưng mà, đợi đến hết thảy bình tĩnh lại, vách núi đứng vững như thường, không có biến hóa chút nào.

"..."

Đám người hai mặt nhìn nhau, trong nháy mắt đều trầm mặc.

Luận Huyền Thuật chi lực, nếu như ngay cả nốt ruồi đều không giải quyết được, lão đầu ít răng bọn họ càng là đừng hi vọng.

"Khụ khụ, Lan tiểu hữu!"

Lão đầu áo thủng hắng giọng một cái, quay đầu nói với Lan Trần"Mấy vị đều là thiếu niên anh hùng, thực lực cũng không yếu, nếu không các ngươi cũng thử một chút?"

"Không cần thử!"

Viên Vũ khoát khoát tay, ngắt lời nói"Thần hồn chúng ta đi vào, các ngươi ai sợ liền ở lại bên ngoài đi!"

Bên ngoài Kiếm Trủng chú thuật quá mạnh, Viên Vũ biết rõ lấy tu vi mình bây giờ, căn bản đừng nghĩ phá giải!

"Ngươi"

Lão đầu áo thủng nghe vậy tức giận đến mặt mo đỏ bừng, hừ lạnh nói"Người trẻ tuổi, tu vi ngươi tuy cao, nhưng ta khuyên ngươi đừng quá khoa trương, đừng quên nơi này là Chung Nam Sơn!"

"Nói nhảm nhiều quá, ngươi đến Kiếm Trủng là muốn cãi nhau sao?"Văn Tinh trợn nhìn lão đầu áo thủng một chút rồi đáp trả.

"..."

"Văn Tinh, đừng nói nữa, chúng ta đi vào!"

Diệp Thần không nghĩ lãng phí thời gian, nếu 'Kỳ Lân' Nhận chủ Lan Trần, tự nhiên đáng tin cậy!

"Thần ca, thần hồn tiến vào Kiếm Trủng, tốt nhất lưu lại một người thủ hộ nhục thân, dù sao nơi này là Chung Nam Sơn, cao thủ nhiều như mây, một khi có người xấu đánh lén liền phiền toái!"

"Không bằng tôi lưu lại, cậu cùng đầu to bọn họ đi Kiếm Trủng đi!"Lan Trần nhắc nhở.

"Lan Trần, cậu đi đi!"

Ai ngờ Âu Thiết Trụ đứng dậy, hắn ngu ngơ gãi đầu một cái, úng thanh nói"Tôi đối với thần hồn khống chế không tốt lắm, vẫn là chớ đi vào! Bất quá, tôi nhất định có thể bảo vệ cẩn thận nhục thể của các cậu!"

"Không cần, có người có thể giúp chúng ta!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Thần ca, ai có thể giúp chúng ta?"

"Gâu gâu!"

Viên Vũ vừa dứt lời, La Cực Thần bị Diệp Thần móc ra từ trong nhẫn trữ vật.

"Lão La, ta muốn Nguyên Thần xuất khiếu đi Kiếm Trủng, ngươi bảo vệ tốt nhục thể của chúng ta!"Diệp Thần dặn dò.

"Khí tức viễn cổ thật mạnh!"

La Cực Thần liếc nhìn vách đá, phun đầu lưỡi chó ướn lấy mặt chó nói"Diệp Thần, chính ngươi phải coi chừng, lão phu cảm ứng được bên trong Kiếm Trủng sát khí trùng điệp, chỉ sợ là có đi không về a!"

"Thảo!"

Văn Tinh nghe nói như thế, trực tiếp một bàn tay đập vào bên trên đầu chó La Cực Thần, cả giận nói"La lão đầu, ngươi nói câu cát tường sẽ chết a! Thiết Trụ, nếu là tôi chết, đem gia hỏa này đưa đi quán thịt chó, vừa vặn trời lạnh, nhu cầu thịt chó số lượng nhiều đây!"

"Không phải tuyệt dục sao?"Âu Thiết Trụ nhếch miệng cười nói.

"..."

La Cực Thần nghe vậy kém chút thổ huyết, hai người này là ma quỷ sao, một tên muốn đem nó đưa quán thịt chó, một tên muốn thiến nó, quả thực hào vô nhân tính!

"Không ra nói giỡn, lão La nhắc nhở của ngươi ta nhớ kỹ!"Diệp Thần gật gật đầu.

"Linh thú?"

Bọn người lão đầu ít răng nhìn thấy La Cực Thần, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc!

Cho dù là tại Chung Nam Sơn, võ tu có thể có được Linh thú cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay, đều là võ tu đỉnh tiêm Chung Nam Sơn, không nghĩ tới tiểu tử Diệp Thần này lại có một con linh cẩu?

"Lão Lô, ngươi có ý nghĩ gì?"Lão đầu nốt ruồi ý vị thâm trường nhìn lão đầu ít răng một chút.

"Chờ sau khi chúng ta từ Kiếm Trủng ra ngoài rồi nói sau!"Lão đầu ít răng tà mị cười một tiếng.

Nốt ruồi nhẹ gật đầu, vẻn vẹn một ánh mắt một câu, hắn cùng ít răng liền đạt thành ăn ý, hai người đều không muốn bỏ qua linh thú này!

Lúc này, bọn người Diệp Thần ngồi xếp bằng, hai mắt khép hờ Nguyên Thần xuất khiếu, mà La Cực Thần nằm ngửa người đổ vào trên đồng cỏ bên cạnh, lưng cho ra sức cọ vào trên mặt đất, giống như đang khu trùng

Rất nhanh Nguyên Thần bọn người Diệp Thần nhao nhao thoát ly nhục thể, mà Nguyên Thần nhìn thấy vách đá lại có chỗ khác biệt, chỉ thấy trên vách đá dựng đứng không chỉ có văn tự phù chú kim sắc lưu động, mà lại tại chính giữa vách đá còn có cái đại sơn động, nhục thể căn bản là không có cách nhìn thấy!

Sơn động phảng phất có sinh mệnh, khẽ trương khẽ hợp giống như là đang hô hấp!

"Thần ca, Kiếm Trủng ngay tại trong động!"Lan Trần nhắc nhở.

"Đi!"

Diệp Thần một tiếng chào hỏi, mọi người cũng cùng một chỗ bay vào trong huyệt động.

Một bang lão đầu lại vì ai lưu lại cãi vã, bởi vì ai đều muốn đi bên trong Kiếm Trủng thu hoạch được thượng cổ bảo vật, không nguyện ý lưu lại trông coi nhục thân.

"Lão phu tu vi Huyền Thuật cao nhất, đi vào có thể bảo vệ chư vị bình an!"Lão giả nốt ruồi đánh đòn phủ đầu nói.

"Lão Chu ngươi không khoác lác có thể chết a?"

Lão giả ít răng mặt mũi tràn đầy khinh thường nói"Có thể đi vào Kiếm Trủng chỉ là thần thức, Huyền Thuật lại cường năng mạnh đến mức nào?"

"Lư lão đầu, ngươi"

Lão giả nốt ruồi nghe xong tức giận tới mức trừng mắt.

"Quên đi, các ngươi giúp lão phu chọn lựa một kiện Thần khí tiện tay đi, ta không tiến vào!"

Chương 843. Thần khí!

Cuối cùng, lão giả áo thủng suy nghĩ liên tục quyết định chủ động từ bỏ, cam nguyện lưu lại vì mọi người trông coi nhục thân.

"Phí lão quả nhiên biết đại thế, chúng ta định sẽ không để cho ngươi thất vọng!"

Lão đầu ít răng nhếch miệng cười một tiếng, hắn gần như không răng cười đến như bí ngô

Bên trong Kiếm Trủng.

Bọn người Diệp Thần tiến vào nơi này mới phát hiện, nơi này hoàn toàn là một cái thế giới khác!

Trên bầu trời treo một vòng minh nguyệt yếu ớt, trong ánh trăng sáng chiếu xạ tại bên trên thổ địa gập ghềnh, đao thương kiếm kích ngổn ngang lộn xộn cắm ở trên mặt đất bùn đất thê lương, bạch cốt khắp nơi trên đất cảnh hoàng tàn khắp nơi.

Con quạ đen nhánh mạn thiên phi vũ, tiếng kêu thê lương bọn chúng phảng phất khiếu nại chiến tử oan hồn!

"Năm đó trận chư thần chi chiến kia, chắc hẳn phi thường thảm liệt!"Diệp Thần nhìn tràng cảnh âm u đầy tử khí trước mắt cảm khái nói.

"Lão Diệp, những đại thần dùng kiếm này, tại sao tôi cảm giác còn không bằng dao phay trong nhà đâu?"

Văn Tinh tiện tay nhặt lên một thanh kiếm sắt bị gỉ, nhíu chặt lông mày nói.

Diệp Thần không nói chuyện, quay đầu nhìn về phía Lan Trần.

Bí mật Kiếm Trủng có vẻ như Kỳ Lân rõ ràng nhất, Lan Trần nhất định có thể nói ra cái gì đó.

"Cậu sai!"

Lan Trần cười nhạt một tiếng, chỉ chỉ vũ khí đầy đất, giải thích nói"Thần binh lợi khí đều là có linh tính! Sau khi bọn chúng mất đi chủ nhân liền hóa thành đao kiếm bình thường hỗn tạp trong đó, chỉ vì chờ đợi một chủ nhân mới của nó mới tỉnh lại!"

"Vậy phải làm sao để nó tỉnh lại?"Diệp Thần hiếu kì hỏi.

"Nếu như nó có thể cảm ứng được khí tức của cậu, liền sẽ cho cậu nhắc nhở, để cậu rất dễ dàng liền có thể tìm tới nó!"

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần gật gật đầu, Văn Tinh cũng không dám lại khinh thị bất luận cái một thanh 'Phá kiếm' gì, vạn nhất bên trong cái chồng sắt vụn này liền có thần binh lợi khí đâu?

Nhưng vào lúc này, bọn người lão đầu ít răng đi tới, nhìn thấy Diệp Thần bọn họ ít răng cười lạnh nói

"Mấy người tiểu tử các ngươi, chẳng lẽ lại coi là những thần khí kia sẽ nhận các ngươi làm chủ sao?"

"Nhận ta thế nào?"

Văn Tinh lườm lão đầu ít răng một chút, khinh thường bĩu môi nói"Nhận ta làm chủ còn có thể sống lâu mấy năm, nhận ngươi còn có mấy năm có thể sống, làm không tốt ra ngoài không có mấy ngày lại phải biến đổi về sắt vụn chờ tân chủ nhân!"

"Hỗn đản, ngươi rủa ai chết vậy! Võ tu tuổi thọ thế nhưng cùng trời đất, ngươi không biết sao?"Lão đầu ít răng giận tím mặt.

"Ngươi độ kiếp thành công tự nhiên thọ cùng trời đất, không độ qua được thì sao?"

Văn Tinh nhún vai, quan sát tỉ mỉ đối phương một chút, thở dài nói"Ta nhìn ngươi cũng không giống người trường mệnh, lần này cũng đừng không ra được!"

Muốn tự khoe tổn hại, Văn Tinh tuyệt đối xếp hàng đầu!

"Thằng nhãi ranh vô lễ! Còn dám nói hươu nói vượn, tin hay không lão phu giết ngươi!"Ít răng tức giận đến làm bộ liền muốn động thủ, còn tốt nốt ruồi một bên kéo hắn lại, nhắc nhở

"Lão Lô, trước nhịn một chút, chờ ngươi tìm tới Thần khí, muốn tru sát tiểu tử này còn không đơn giản?"

"Hừ! Chờ lão phu tìm tới thần kiếm, xem ta thu thập hắn như thế nào!"Lão đầu ít răng thở phì phò nói.

"Văn Tinh, chúng ta đi!"

Diệp Thần không muốn sinh thêm sự cố, nói xong hướng chỗ sâu Kiếm Trủng đi đến, có thể để hắn không nghĩ tới chính là bọn người ít răng thế mà mặt dạn mày dày cũng theo tới

Đi rất lâu, cảnh tượng chung quanh cũng càng phát thê lương, trước đó còn có quạ đen xoay quanh lên đỉnh đầu, hiện tại ngay cả cọng lông cũng không!

"Này, các ngươi đến cùng có biết Thần khí ở đâu hay không?"

Lão đầu ít răng hơi không kiên nhẫn, thời gian một nén nhang mắt thấy đã vượt qua một nửa, thời gian vừa đến thần thức sẽ phải vĩnh viễn lưu tại Kiếm Trủng, hắn cũng không muốn bị vây ở chỗ này.

"Ai bảo ngươi đi theo?"

Lan Trần quay đầu một mặt biểu lộ ghét bỏ.

"Ngươi"

Ít răng nói còn chưa dứt lời, đột nhiên hai đạo bạch quang từ bên trong tàn kiếm phía trước vọt ra, đám người tập trung nhìn vào nguyên lai là bả cự phủ cùng một tấm cự thuẫn!

Bên trên cự phủ điêu khắc thượng cổ Thần thú, bên trên cự thuẫn là một đầu lâu quái thú diện mục dữ tợn.

Cái một búa một thuẫn này bay đến đỉnh đầu đám người, nhìn là càng không ngừng xoay quanh.

"Thần khí, Thần khí xuất hiện!"

Nốt ruồi thấy thế so trúng vé số cào cao hứng, hướng về phía cự phủ cùng cự thuẫn lớn tiếng hét lên"Xem ra cái này của lão phu, nhận lão phu làm chủ!"

"A, cái này tựa như là vũ khí thượng cổ Tà Thần Hình Thiên đi!"Sau khi Viên Vũ thấy rõ hồ nghi nói.

"Ngọa tào! Vậy liền ngưu bức!"

Văn Tinh nghe xong không khỏi kinh hô, Hình Thiên là thập đại Ma Thần thượng cổ, thủ hạ Viêm Đế.

Năm đó chư thần chi chiến hắn bị Hoàng Đế chặt xuống đầu lâu còn sống, đồng thời đem ‘ngực’ của mình xem như con mắt, rốn xem như miệng, hợp thành một cái đầu não mới tiếp tục chiến đấu, tuyệt đối nhân vật cấp chiến thần!

Chương 844. Thần khí chọn chủ!

Mà vũ khí của hắn, tự nhiên cũng vật phi phàm!

Mọi người ở đây đều riêng mình mong mỏi, hi vọng búa thuẫn có thể nhận mình làm chủ lúc, đôi Thần khí này đột nhiên huyễn hóa thành quang mang, sưu một tiếng chui vào cơ thể Âu Thiết Trụ!

"..."

Âu Thiết Trụ cũng là một mặt mộng bức, đồ chơi kia tiến vào trong cơ thể mình?

Sau một trận chết não ngắn ngủi, Âu Thiết Trụ lúc này mới lấy lại tinh thần, mà một bên Văn Tinh sớm đã gọi hắn mấy tiếng.

"Thiết Trụ, cậu không sao chứ?"Diệp Thần thấy thế nhíu mày hỏi.

"Tôi không có việc gì!"

Âu Thiết Trụ nhếch miệng cười một tiếng, nói"Thần ca, vừa rồi có cái thanh âm gọi tôi chủ nhân, còn nói về sau liền cùng tôi lăn lộn!"

"Không thể a!"

Văn Tinh trợn to mắt nhìn Âu Thiết Trụ, hiếu kỳ nói"Cái thanh búa cùng tấm thuẫn kia đâu?"

Đám người nghe vậy cũng rất tò mò, làm sao Thần khí chui

vào liền không thấy ra tới?

"Ở chỗ này đây!"

Ai ngờ Âu Thiết Trụ mở ra hai tay, một giây sau trong tay trái liền có thêm khối tấm thuẫn, trên tay phải một cự phủ, hắn tâm niệm khẽ động, qua trong giây lát lại biến mất không thấy!

"Ngọa tào! Thiết Trụ cậu có thể ý niệm điều khiển sự xuất hiện của bọn nó?"Viên Vũ thấy thế cũng không cầm được hoảng sợ nói.

Âu Thiết Trụ dùng sức nhẹ gật đầu, lại triệu hồi ra cự phủ, tiện tay nhẹ nhàng một bổ trên mặt đất!

Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn, trên mặt đất trong nháy mắt vỡ ra một đạo khe hở rộng lớn mấy mét!

"..."

Thấy tình hình này bọn người ít răng ghen tị hỏng, nốt ruồi càng là ngữ khí mỏi như nói"Nghiệp chướng a! Cải trắng tốt đều để heo cho ủi!"

"Lão đầu, ngươi rất thích ăn cải trắng sao?"Văn Tinh đáp một câu.

"Ngươi"

Nốt ruồi tức gần chết, trên thế giới làm sao có người chán ghét như Văn Tinh, thật là sống gặp quỷ!

Bất quá ngoại trừ tức giận hắn cũng không có cách nào, thần khí nhận chủ xong cũng sẽ không thay đổi, lần này không được chỉ có thể chờ đợi lần sau!

"Chúng ta đã đến trung ương Kiếm Trủng, Thần khí hắn là

cũng cảm ứng được chúng ta tồn tại, hẳn là đều sẽ lộ diện!"Lan Trần lời thề son sắt nói.

"Hừ! Cái thần khí tiếp theo không phải của ai ngoài lão phu!"Lão đầu ít răng thở phì phò nói.

Vừa dứt lời, nơi xa đột nhiên toát ra mấy đạo quang mang bảy màu, đột ngột từ mặt đất mọc lên trực trùng vân tiêu, lúc mọi người ở đây kinh hô, những ánh sáng này nhao nhao hướng bên này bay tới.

"Ha ha ha! Nhiều kiện thần khí như vậy, luôn có một kiện sẽ nhận lão phu là chủ đi!"

"Nằm mơ!"

Văn Tinh thấy lão đầu ít răng một mặt đắc ý, nhịn không được bĩu môi nói.

"Tiểu tử, nếu là thần khí nơi tay, ta tất sát ngươi!"

Lão đầu ít răng cũng không che giấu, hắn tự tin tất có thần khí sẽ chọn trúng hắn, thuận miệng quẳng xuống ngoan thoại.

Quang mang bảy màu qua trong giây lát liền đến, một đạo tử quang rơi vào thân thể Viên Vũ, một đạo hào quang màu đỏ bắn vào bên trong Văn Tinh, một đạo lục quang bị Lan Trần hấp thu.

Trái lại bọn người ít răng, không ai được thần khí chọn trúng, chỉ có thể mắt lom lom nhìn bọn người Viên Vũ được thần khí nhận chủ!

"Không có khả năng, cái này tuyệt Không có khả năng!"

Ít răng thấy thế triệt để nổi giận, hắn nhảy lên đến mắng"Cái gì phá Kiếm Trủng, phá Thần khí, lão phu ngay ở chỗ này bọn chúng không nhìn thấy sao?"

"Đáng chết, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Nốt ruồi cũng là một mặt kinh ngạc, coi như thực lực Viên Vũ hơn bọn họ không ít, nhưng thực lực mình cũng không yếu a, chẳng lẽ thần khí thật chỉ chọn người trẻ tuổi?

Không đối!

Bởi vì hắn phát hiện Diệp Thần cũng không có bị chiếu cố, không có một đạo quang mang tiến vào trong cơ thể của hắn!

Ngược lại là Diệp Thần không quan trọng, mặc dù mình không có bị thần khí chọn trúng, nhưng huynh đệ bên người đều có thần khí, cũng rất tốt!

"Đoạn Thiên!"

Văn Tinh đột nhiên ngửa mặt lên trời thét dài, tay phải giơ cao, một giây sau trong tay hắn trống rỗng nhiều hơn một thanh trường kiếm!

Kiếm này quanh thân hiện đầy liệt hỏa chói chang, kiếm thể đỏ lên, cách xa một chút nhìn còn tưởng rằng là thiêu hỏa côn đâu!

Nhưng người chung quanh đều cảm nhận được uy lực kiếm này, chỉ là liệt diễm trên thân kiếm cũng làm người ta khó mà chịu đựng, ít răng cách Văn Tinh khá gần, tóc trắng phơ đều bị cháy rụi, đám người lập tức ngửi thấy một cỗ Hương vị 'Da heo nướng'!

"Văn Tinh, thanh kiếm này manh mối gì?"Diệp Thần mừng rỡ sau khi, hiếu kì hỏi.

"Lão Diệp, nguyên lai thanh kiếm này là Đoạn Thiên Kiếm, là Hỏa Thần Chúc Dung lưu lại! Năm đó chư thần chi chiến, Chúc Dung cầm kiếm chặt đứt thang trời, ý đồ ngăn cách nhân thần thông đạo, chính là dùng kiếm này!"

Văn Tinh một mặt hưng phấn, đánh chết hắn đều không nghĩ tới có một ngày có thể nhặt nhạnh chỗ tốt vũ khí Hỏa Thần

"Ngưu bức!"

Nghe Văn Tinh giải thích xong, Diệp Thần cũng không nhịn được giơ ngón tay cái lên.

"Thần ca, tôi cũng là đồ tốt, Trấn Linh Tháp!"

Viên Vũ mặt mũi tràn đầy hưng phấn, mở bàn tay một tôn Kim Sắc Bảo Tháp trong nháy mắt xuất hiện tại lòng bàn tay.

"Trấn Linh Tháp?"

Diệp Thần nhìn thấy thạch tháp lớn bằng chén trà, có chút dở khóc dở cười, cái này mà đổi thành là kim, hắn còn tưởng rằng là Thác Tháp Lý Thiên Vương tới a.

Chương 845. Quân đoàn U Linh!

"Ngọa tào! Viên đại đầu, đây không phải pháp khí Lý Tịnh trong Tây Du Ký sao?"Văn Tinh cố nén cười đạo.

"Dĩ nhiên không phải, so với cái của hắn ngưu bức nhiều!"

Viên Vũ nhếch miệng cười nói"Bảo tháp này của tôi có thể trấn áp hết thảy linh vật bên trong lục giới, hôm nào nhất định khiến cậu kiến thức hạ sự lợi hại của nó!"

"Lan Trần, cậu bảo bối gì?"Diệp Thần cười nhìn về phía Lan Trần.

"Chính là nó!"

Lan Trần nhún vai, duỗi ra một cái tay, một viên 'Như ý' màu xanh biếc Trong nháy mắt xuất hiện.

"Như ý?"

Đám người xem xét trợn tròn mắt, thứ này so với Trấn Linh Tháp, Đoạn Thiên Kiếm trước mặt, cảm giác yếu nhiều lắm!

Bất quá sau khi Lan Trần giải thích một phen, ngay cả Văn Tinh đều ghen tị, nếu không phải đã nhận chủ, hắn đều muốn cùng Lan Trần đổi một cái.

Nguyên lai ngọc như ý trong tay Lan Trần, không chỉ có thể làm vũ khí vô địch, mà lại chỉ cần nhẹ nhàng chỉ hướng người nào đó, liền có thể cải biến vận thế hắn, coi như để hắn uống miếng nước sặc chết cũng là chuyện dễ như trở bàn tay!

"Chậc chậc, Lão Lan, cái pháp khí này rất xứng đôi cậu a!"

Viên Vũ nhịn không được nói, từ nhỏ đến lớn con hàng này liền thích đùa giỡn người khác, như thế rất tốt, có như ý nếu ai chọc hắn, còn không phải bị tươi sống đùa chơi chết?

"Đúng không, tôi cũng cảm thấy như vậy!"

Lan Trần nhìn xem Viên Vũ tà mị cười một tiếng, cười đến toàn thân Viên Vũ đều nổi da gà, vội vàng nói"Đại ca, vừa rồi tôi chỉ nói chơi, cậu cũng đừng dùng cái đồ chơi này chỉ tôi à!"

"Cậu đã gọi đại ca, quên đi đi!"

"..."

Viên Vũ buồn đến chết, bên trong Kiếm Trủng làm sao còn có cái đồ chơi này, hết lần này tới lần khác còn nhận Lan Trần làm chủ, quá hố người đi?

"A, Thần ca, bảo bối của cậu đâu?"

Âu Thiết Trụ lúc này mới phát hiện, Diệp Thần còn không có biểu hiện ra Thần khí hắn đâu, liền một mặt tò mò hỏi.

"Hừ! Ngươi cho rằng ai cũng có thể dẫm nhằm cứt chó sao, đại ca các ngươi cái gì đều không có!"Nốt ruồi âm dương quái khí hừ hừ nói.

"Không thể nào, Thần ca không có thần khí?"

Bọn người Viên Vũ nghe xong không khỏi ngây ngẩn cả người, ai không có đều không kỳ quái, nhưng Diệp Thần hắn là có a!

Tứ Tượng Thần thú không có khả năng vẻn vẹn bỏ rơi Thanh Long đi?

"Thật không có!"

Diệp Thần lắc đầu, nói"Thời gian không nhiều lắm, chúng ta đi thôi!"

"Thần ca, nếu không tôi từ bỏ búa, đều cho cậu đi!"Âu Thiết Trụ thấy Diệp Thần không có thần khí không khỏi khổ sở trong lòng, tình nguyện đem đồ vật mình cho hắn.

"Ngốc Thiết Trụ, chiến phủ cùng thuẫn nhận cậu làm chủ nhân, làm sao cho tôi!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, vỗ vỗ cánh tay rắn chắc Thiết Trụ, cười nói"Mọi thứ không thể cưỡng cầu, lúc nào mỗi người các cậu mời tôi ăn bữa tiệc, đừng quên!"

Nói xong, Diệp Thần xoay người rời đi.

Bọn người lão đầu ít răng thấy thế, cứ việc không có cam lòng, nhưng mắt thấy thời gian một nén nhang sắp đến, bọn họ cũng chỉ có thể tạm thời rời đi.

Nhưng ngay một nháy mắt đám người quay người, toàn bộ Kiếm Trủng đột nhiên kịch liệt đung đưa.

Cùng lúc đó, tầng mây đỉnh đầu đám người đột nhiên biến thành một mảnh tinh hồng, ngay cả mặt trăng cũng thay đổi thành màu đỏ!

"Đây là có chuyện gì?"

Nốt ruồi thấy thế quá sợ hãi, không chờ hắn minh bạch chuyện gì xảy ra, bên trong Kiếm Trủng đột nhiên truyền đến từng tiếng quỷ khóc sói gào, vô số vong hồn hư ảnh từ lòng đất chui ra.

"Là hồn phách thượng cổ chiến tướng!"Lan Trần nhìn xem những vong hồn này nhắc nhở.

"Ngọa tào, hồn phách những người này thế mà còn đang!"

Văn Tinh mở to hai mắt nhìn, những chiến hồn này đều không ngoại lệ tất cả đều là khung xương, trong mắt bốc lên lam hỏa yếu ớt, nhưng theo răng thú bọn nó đeo trên cổ đến xem, cũng đều là vong hồn chiến tử bộ lạc Xi Vưu.

Thời gian dần qua, những vong hồn này càng tụ càng nhiều, hàng ngàn hàng vạn đếm đều đếm không đến!

Toàn bộ Kiếm Trủng bị lam quang chiếu rọi, nhìn mười phần quỷ dị!

"Đi!"

Diệp Thần mắt thấy vong hồn càng ngày càng nhiều, tranh thủ thời gian thúc giục Viên Vũ tranh thủ thời gian đi.

Nhưng vừa mới quay người liền phát hiện, đường đi cũng bị vô số vong hồn chiếm lĩnh, trong đó có bốn chiến tướng thân hình gầy gò, tướng mạo dữ tợn, người khoác áo giáp cầm trong tay lưỡi lê xương người đi thẳng tới trước mặt Diệp Thần.

"Chỉ là Tà Linh, bổn thiên sư tiêu diệt các ngươi!"

Viên Vũ thấy thế vừa định xuất thủ, chỉ thấy bốn tên 'Quái vật' Bộ dáng chiến tướng kia bịch một tiếng, một gối quỳ xuống trước Diệp Thần.

"Thanh Long đại nhân!"

Tứ tướng hai tay ôm quyền cùng hô lên với Diệp Thần.

"Các ngươi là?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, những vong hồn này thế mà quỳ xuống cho hắn, làm cái quỷ gì?

Một 'Quái vật' dáng dấp mặt giống ngựa lúc này giới thiệu cái quân đoàn U Linh này, nguyên lai bốn người bọn họ chính là đại

danh đỉnh đỉnh yêu ma quỷ quái, là chân chính ác quỷ thuỷ tổ!

Mà vong hồn còn lại, đều là chiến tướng bộ lạc Xi Vưu, bọn họ quỳ lạy Diệp Thần chỉ có một cái mục đích, nhận chủ!

Chương 846. Chó ngoan?

"Các ngươi muốn nhận ta làm chủ?"

Diệp Thần nghe xong lắc đầu liên tục, nếu thật là dạng này mình chẳng phải là thành tà phái?

"Ngao ô!"

Nào có thể đoán được tất cả vong hồn quân đoàn U Linh lập tức phát ra một trận thanh âm rên rỉ.

"Mời đại nhân thương hại, mau cứu những này vong hồn đi!"

Một tên chiến tướng khác thấy thế nói thẳng"Các tướng sĩ bị giam tại Kiếm Trủng dài đến vạn năm, trên không đụng trời, dưới không động địa, ra lại ra không được nếu không liền sẽ bị Hoàng Đế thiết hạ pháp trận thôn phệ, ngay cả cơ hội đầu thai đều không có!"

"Ta cũng không phá được trận này, không giúp được các ngươi!"

Diệp Thần nghe xong biểu thị không thể làm gì, mặc dù hắn cũng cảm thấy những tướng sĩ này rất đáng thương.

"Thanh Long tướng quân, chỉ cần ngươi nhận lấy chúng ta, liền có thể mang bọn ta ra ngoài!"

"Từ nay về sau, huynh đệ bốn người chúng ta cùng chúng tướng sĩ, nguyện ý mặc cho đại nhân điều khiển!"Yêu ma quỷ quái cùng kêu lên nói.

"..."

Diệp Thần nhìn lướt qua 'Quân đoàn U Linh' Tướng sĩ, trong lúc nhất thời rơi vào trầm mặc.

Từ xưa có chiến tranh, phần lớn tướng sĩ bỏ mình là vô tội, có lẽ bọn họ cũng không thích chiến tranh

Một bên Văn Tinh thấy thế, cười nói"Lão Diệp, cậu thu bọn họ đi, về sau cậu chính là Đại Ma Vương!"

"Cút đi!"

Diệp Thần tức giận trợn nhìn Văn Tinh một chút, con hàng này cảm thấy xưng hô 'Đại Ma Vương' rất êm tai sao?

"Yêu ma quỷ quái đúng không?"

Nốt ruồi nghe xong quân đoàn U Linh nghĩ nhận chủ, lập tức nhãn tình sáng lên vội vàng nói"Các ngươi cùng ta a, ta cũng có thể mang các ngươi ra ngoài!"

"Tại sao phải cùng ngươi, nhận ta làm chủ không phải cũng giống nhau sao?"

Lão đầu ít răng không có cầm tới thần khí đang uể oải đây, trước mắt có nguyên một chỉ quân đoàn, hắn cũng không muốn lần nữa bỏ qua, dù sao nhìn dáng vẻ Diệp Thần cũng không phản ứng.

"Chỉ bằng hai người lão quỷ các ngươi muốn làm chủ nhân của chúng ta, cũng không vung bạo nước tiểu chiếu chiếu tấm gương, các ngươi xứng sao?"Mặt ngựa quỷ không chút khách khí nói.

"Lẽ nào lại như vậy! Ngươi dám mắng chúng ta?"Nốt ruồi nghe xong giận tím mặt.

"Không muốn chết liền ngậm miệng!"

Mị quỷ tướng mạo cực giống nữ nhân một tiếng cảnh cáo, nhiệt độ chung quanh trong nháy mắt chợt hạ xuống, tóc lông mày

bọn người nốt ruồi trong nháy mắt kết sương.

"Lão đầu, đừng quên ngươi bây giờ chỉ là một đạo thần thức, không thể trêu vào người ta!"Văn Tinh'Bỏ đá xuống giếng' Một mặt cười xấu xa mà nhìn xem nốt ruồi.

"Hỗn trướng!"

Nốt ruồi cắn răng, nhưng Văn Tinh cũng nhắc nhở hắn, bên trong Kiếm Trủng hàng ngàn hàng vạn chiến hồn, càng có bốn cái Quỷ Vương yêu ma quỷ quái này, đánh nhau khẳng định không chiếm được lợi lộc gì.

"Tốt a, ta đáp ứng các ngươi!"

Diệp Thần suy nghĩ một chút vẫn là đồng ý, nói"Nhưng là các ngươi cũng phải đáp ứng ta một sự kiện, từ nay về sau các ngươi không được lại tai họa nhân gian!"

"Cái này"

Si nghe xong lời này gãi đầu một cái"Thanh Long đại nhân, bởi vì cái gọi là chó không đổi được đớp c-t, chúng ta trong ngắn hạn sợ là rất khó khống chế lệ khí thể nội a!"

Mị, Võng, Lượng tam quỷ nghe xong bó tay rồi, gia hỏa Si này biết nói tiếng người sao, mặc dù nó là quỷ.

"Thực sự không nín được liền đi Đảo quốc đi, dù sao tháng ngày bọn họ trôi qua không tệ! Hoặc là đi nước Mỹ cũng được, dù sao không cho phép tai họa Hoa Hạ ta!"Diệp Thần nói.

"Minh bạch!"

Yêu ma quỷ quái sướng đến phát rồ rồi, bọn chúng nhẫn nhịn trên vạn năm, quyết định rời đi địa phương quỷ quái này liền muốn đi Đảo quốc hảo hảo tai họa một phen!

Cuối cùng, Diệp Thần mặc dù không được đến Thần khí, nhưng sau lưng nhiều chỉ quân đoàn U Linh, mà cái quân đoàn U Linh này cũng vì thành tựu bá nghiệp sau này của hắn lập xuống công lao hãn mã, đương nhiên, đây đều là nói sau

Bên ngoài Kiếm Trủng.

Lão đầu áo thủng không chỗ ở nhìn về phía La Cực Thần ngồi xổm ở bên người Diệp Thần, cuối cùng đem hắn đều nhìn phiền, xông đối phương giận dữ hét

"Tiểu tử, ngươi nhìn lén lão phu muốn làm gì?"

"Chậc chậc, còn rất hung!"

Lão đầu áo thủng vỗ mạnh vào mồm, từ trên thân móc ra một khối móng trâu gân mình ăn, trực tiếp ném cho La Cực Thần.

La Cực Thần vốn định nổi bão, nhưng không chịu nổi móng trâu gân quá thơm, vẫn là vị tê cay rất hợp khẩu vị đối với hắn, lúc này hai ba miếng nuốt vào bụng, ăn xong còn duỗi ra đầu lưỡi chó thật dài mỹ tư tư liếm liếm miệng chó!

"Ăn ngon đi?"Lão đầu áo thủng mỉm cười mà hỏi thăm.

"Hương vị cũng không tệ lắm!"

"Thật sự là đúng phải chó, nếu ngươi là nhận ta làm chủ, ta mỗi ngày đều cho ngươi ăn móng trâu gân như thế nào!"

La Cực Thần nghe xong lão đầu áo thủng gọi hắn chó ngoan, cọ đến từ dưới đất đứng lên, giống một đạo tia chớp màu đen xông về đối phương.

Lão đầu áo thủng thấy thế đại hỉ, hắn còn tưởng rằng La Cực Thần là đến thân cận hắn đâu!

Không nghĩ tới Linh thú này, chỉ dùng một khối móng trâu gân

tê cay liền làm xong!

Nhưng ai biết, La Cực Thần xông lại trực tiếp nâng lên vuốt chó, một chưởng vỗ hướng phần bụng lão đầu áo thủng.

Chương 847. Biến dị!

"Hỗn trướng, ngươi muốn hủy đan điền ta?"

Lão đầu áo thủng kinh hãi, hắn lúc này mới kịp phản ứng vội vàng đưa tay đón đỡ.

Ai ngờ La Cực Thần cũng không ngốc, biết đối phương là cao thủ, một chiêu này chỉ là hư chiêu, thừa dịp lão đầu áo thủng bối rối đón đỡ, con hàng này thắng gấp, ngay sau đó hai chân đạp một cái nhảy lên hư không, bỗng nhiên cắn một cái vào yết hầu áo thủng.

Xương cổ lão giả áo thủng trực tiếp bị cắn nát, mất mạng tại chỗ!

"Phi! Dám mắng lão phu là chó, ngươi mới là chó, cả nhà ngươi đều là chó!"

La Cực Thần liếm liếm máu tươi khóe miệng, nhìn xem lão đầu áo thủng ngã trên mặt đất dần dần mất đi sức sống, có lẽ là cảm thấy chưa hết giận, rất là vui vẻ đi qua, nâng lên vuốt chó, một trảo đem đầu của đối phương đập nát

Thần thức Diệp Thần vừa vặn từ Kiếm Trủng trở về, mở mắt xem xét La Cực Thần miệng đầy máu, còn có lão giả áo thủng chết đi bên cạnh, lập tức cau mày nói

"Lão La, ngươi tại sao lại giết người?"

"Ai bảo gia hỏa này mắng ta là chó, đáng đời!"La Cực Thần mặt mũi tràn đầy khinh thường.

"Lão Triệu!"

Bọn người nốt ruồi thấy áo thủng bị giết, lập tức từng cái quần tình xúc động, chỉ vào Diệp Thần cả giận nói"Tiểu tử, Linh thú ngươi cắn chết lão Triệu, việc này ngươi nhất định phải cho chúng ta, cho tất cả võ tu Chung Nam Sơn một cái công đạo!"

"Ngươi cũng nghe đến, lão nhân này nói lão La là chó, cái này có thể trách ai?"Diệp Thần nhún vai, một mặt vô tội nói.

"Nó chẳng lẽ không phải"

Nốt ruồi còn chưa nói chữ 'Chó' ra miệng, đột nhiên cảm giác bị một cỗ sát khí cực mạnh khóa chặt, quay đầu nhìn lại lại là con linh thú kia, kết quả cứng rắn đem chữ chó nuốt trở vào!

"Đi thôi!"

Diệp Thần đưa tay nhìn đồng hồ, chào hỏi bọn người Viên Vũ rời đi.

"..."

Mấy người lão đầu nốt ruồi vừa vội vừa tức, tức chính là Diệp Thần không coi ai ra gì, gấp chính là tại bên trên địa bàn mình bị một đám vãn bối khi dễ, cái này muốn truyền đi chẳng phải là trò cười?

Chờ Diệp Thần bọn họ đi xa, lão đầu Ít răng tức giận đến một chưởng vỗ ở trên cây ngân hạnh bên cạnh!

Ầm ầm!

Thân cây lớn bằng bắp đùi, thế mà bị lão đầu một chưởng vỗ đoạn!

"Lẽ nào lại như vậy! Diệp Thần kẻ này quả thực khinh người quá đáng, lão phu thực sự nuốt không trôi khẩu khí này!"Nốt ruồi tức giận đến toàn thân run rẩy.

"Lão Chu không cần tức giận!"

Lão đầu ít răng nhìn xem bóng lưng Diệp Thần đi xa, cười lạnh nói"Bọn họ giết lão Liêu coi như xong, còn giết lão Triệu, đừng quên sư phó lão Triệu là nhân vật cấp Bắc Đẩu Chung Nam Sơn, giết ái đồ hắn há có thể có quả ngon để ăn?"

"Đúng a!"

Nốt ruồi sáng mắt lên, vội vàng nói"Vậy còn chờ gì, chúng ta nhanh lên đem việc này nói cho sư phó lão Triệu, để hắn xuất thủ thay chúng ta xả cơn giận này!"

"Anh hùng sở kiến lược đồng!"

Hai người nhìn nhau, lập tức cười ha ha, hai cái lão đầu bên cạnh không có lên tiếng, nhưng đều ném ánh mắt khinh bỉ với ít răng, trong lòng tự nhủ lão Liêu không phải ngươi giết sao, tại sao lại chụp tại trên đầu Diệp Thần?

Thời gian lưu chuyển, chớp mắt liền đến thời điểm mặt trời chiều ngã về tây.

Mắt thấy Diệp Thần liền muốn rời khỏi Chung Nam Sơn, La Cực Thần cũng nhịn không được nữa, hỏi

"Diệp tiểu hữu, chuyện ngươi đáp ứng lão phu nên thực hiện đi?"

"Tốt, lần này ta sẽ về Ninh Châu thu xếp tốt, liền theo ngươi đi Linh giới!"Diệp Thần nghĩ nghĩ gật đầu đồng ý.

"Thần ca, tôi cũng muốn đi!"

Bọn người Viên Vũ nghe xong đi Linh giới, lập tức tới hào hứng.

"Muốn đi liền cùng một chỗ đi!"

Diệp Thần nói xong nhớ tới một sự kiện, lúc này tay nắm pháp quyết, nói với hư không"Yêu ma quỷ quái, các ngươi ai muốn đầu thai liền đi đi, nhớ kỹ lời ta nói qua với các ngươi nói!"

Vừa dứt lời, một trận âm phong thổi qua, đếm không hết chiến hồn từ lòng đất chui ra, bọn chúng có một bộ phận đi đầu thai, mà còn lại đại bộ phận tụ tập cùng một chỗ hóa thành một cơn lốc nhắm bên cạnh hướng đông bay đi!

"Đám u linh này thật đúng là đi nhà tiểu quỷ tử rồi?"Lan Trần phân rõ Đông Nam Tây Bắc sau hoảng sợ nói.

"Tiểu quỷ tử vốn là quỷ mà, bọn họ có gì phải sợ?"Văn Tinh khinh thường nhếch miệng.

"Ngọa tào! Nói hay lắm có đạo lý, quỷ chọc quỷ!"

Lan Trần cười to, lần này tâm hắn cam tình nguyện bị đáp trả

Đám người đang nói đùa, điện thoại di động Diệp Thần vang lên, xem xét là Thất sư tỷ đánh tới.

"Sư đệ, sự tình đệ làm xong chưa?"Tần Mặc Diêu ngữ khí có chút lo lắng nói.

"Ân, xảy ra chuyện gì?"

Diệp Thần nhướng mày, từ trong giọng nói Tần Mặc Diêu hắn có thể nghe được, hắn là xảy ra chuyện lớn!

"Quả thật có chút chuyện phiền toái!"

"Còn nhớ rõ những người bệnh mắc phải quái bệnh kia sao, trong cơ thể của bọn họ giống như biến dị!"Tần Mặc Diêu nói.

"Biến dị?"

"Đúng, những bệnh này phảng phất trong vòng một đêm liền

thay đổi!"

Chương 848. Robert (hạ)!

Tần Mặc Diêu đem sự tình một năm một mười giảng một lần, bệnh nhân nguyên lai có bệnh trước đó còn rất tốt, tối đa cũng liền phát sốt nôn mửa, nhưng bắt đầu từ buổi sáng, có bệnh nhân nội tạng bắt đầu xuất hiện đủ loại vấn đề.

Có là phổi trắng ra, cũng có là ruột thiếu một tiết không giải thích được, càng có thậm chí ngoài miệng thế mà bắt đầu mọc dâu, lại dài vừa cứng, giống như con nhím!

"Biến dị kỳ quái như thế?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, vốn cho rằng chỉ là virus phổ thông, hiện tại xem ra sự tình giống như không có đơn giản như vậy.

"Sư đệ, đệ chừng nào thì trở về? Ta cùng sư tỷ, chỉ sợ không chịu nổi, đáng hận nhất chính là sư đồ Từ Lộ, virus biến dị bọn họ trị không hết coi như xong, còn hung hăng công kích Trung y chúng ta, quả thực tâm hắn đáng chết!"Tần Mặc Diêu thở phì phò nói.

"Đệ lập tức liền trở lại, sư tỷ ngươi đừng có gấp!"

"Tốt, vậy đệ nhanh lên!"

Hai người kết thúc trò chuyện, Diệp Thần cất kỹ điện thoại nói với Lan Trần"Lão Lan, mau để máy bay cậu đưa tôi đi tỉnh Thiên Nam, tôi có việc gấp xử lý!"

"Thần ca, thế nào, tôi đi chung với cậu đi?"Âu Thiết Trụ thấy dáng vẻ Diệp Thần lo lắng vội vàng nói.

"Tốt!"

"Lão Diệp, có muốn chúng ta hỗ trợ hay không?"Văn Tinh hỏi.

"Không cần, cậu cùng đầu to tự mình về Ninh Châu đi."

Diệp Thần không kịp giải thích quá nhiều, chỉ dẫn theo Âu Thiết Trụ một thân chạy nhanh tới bệnh viện tỉnh Thiên Nam

Thiên Nam, khoa truyền nhiễm bệnh viện tỉnh.

Tiêu Quang Minh tại trong phòng họp tự mình tọa trấn, ngồi phân biệt hai bên là Nhan Thanh cầm đầu Trung y, cùng Từ Lộ cầm đầu Tây y.

"Nhan giáo sư, Từ giáo sư, ta muốn biết đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?"

"Lúc này mới thời gian vài ngày, bệnh làm sao lại biến dị?"Tiêu Quang Minh mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ mà nhìn xem hai người chất vấn.

Từ Lộ mặt già đỏ lên không nói chuyện, chỉ là lặng lẽ đưa cái ánh mắt cho đồ đệ Hà Nghệ Trạch.

"Tiêu bộ trưởng, cái này, cái này đều phải trách Trung y!"

Hà Nghệ Trạch thu được mưu ân sư, lúc này tức giận nói"Lúc trước nếu không phải Trung y chậm trễ thời gian, Tây y chúng ta đã sớm đúng bệnh hốt thuốc!"

"Hiện tại bệnh có biến dị, tôi nhìn chỉ có thể chờ đợi Robert giáo sư tới giúp chúng ta!"

"Hạ bác sĩ, anh nói cái gì đó?"

Tần Mặc Diêu nghe xong lập tức đôi mi thanh tú cau lại nói"Trung y lãng phí cái thời gian gì các người, lại nói bệnh nhân bị Trung y trị liệu không một người tử vong, trái lại bệnh nhân Tây y trị liệu, còn lại mấy cái?"

"Còn có, hôm nay tôi thu được mấy cái thân nhân bệnh nhân thỉnh cầu, nói muốn chuyển đến Trung y bộ trị liệu!"

"Hạ bác sĩ, cậu ngược lại là nói một chút chuyện gì xảy ra?"

"Cô"

Hà Nghệ Trạch bị Tần Mặc Diêu đáp trả đến á khẩu không trả lời được.

Bởi vì trong số người được Tây y trị liệu, một nửa bệnh nhân đã hồn về quê cũ, còn lại hoặc là thoi thóp, phàm là có thể thở một ngụm đều tại nhao nhao muốn đi vào Trung y trị liệu, bọn họ cũng không tin Tây y.

"Hừ!"

Từ Lộ thấy đồ đệ ăn thiệt thòi, lúc này hừ lạnh nói"Bệnh nhân Trung y chọn lựa vốn là thân thể tốt, các người gặp may mắn mà thôi!"

"..."

Đám người bộ phận Tây y đang ngồi đều cúi thấp đầu xuống, quả nhiên, người chí tiện thì vô địch, Từ Lộ lão nhân này là lời gì cũng dám nói a!

"Khụ khụ, vừa rồi Hạ bác sĩ nói Robert, là vị nước Mỹ kia sao?"Tiêu Quang Minh hắng giọng một cái, kết thúc trận chỉ trích không có chút ý nghĩa nào này.

"Đúng!"

Nói lên Robert, Hà Nghệ Trạch lập tức lai kình, lớn tiếng nói"Người ta thế nhưng là chuyên gia virus truyền nhiễm học nước Mỹ, thường xuyên phát biểu trên tuần san y khoa tổng quan The LanCet! Nhan giáo sư, Trung y các người biết cái gì là The Lancet

sao?"

Sát nhân tru tâm!

Hà Nghệ Trạch sau cùng vẫn là miệt thị trung y, là sách báo y học cấp thế giới, tất cả mọi người là bác sĩ lại há có thể không biết?

Mà Robert càng là chuyên gia cấp thế giới, có thể mời đến bản thân hắn chính là vô thượng vinh quang!

"Oa! Quá lợi hại, không nghĩ tới Hà Nghệ Trạch có thể mời đến loại chuyên gia Robert này tới giúp chúng ta!"

"Xem ra là Tây y chúng ta mạnh, Trung y có thể bảo trụ tính mệnh bệnh nhân đã là kỳ tích!"

"..."

Hiện trường lập tức nghị luận ầm ĩ, vừa rồi nhóm Tây y còn như là sương đánh quả cà, giờ khắc này lại đầy máu sống lại.

"Robert tiên sinh là hảo bằng hữu sư phụ ta, bằng không hắn mới sẽ không đến Hoa Hạ đâu!"Hà Nghệ Trạch một mặt đắc ý nói.

"Từ giáo sư, lần này vất vả ông!"

Tiêu Quang Minh nghe vậy cũng cảm thấy khiếp sợ sâu sắc, không nghĩ tới Từ Lộ còn có bằng hữu ngưu bức như vậy!

"Chuyện nhỏ, ta cũng là muốn để một ít người biết, Tây y mới là y thuật mạnh nhất trên thế giới này!"Từ Lộ cười nhạt một tiếng, ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Nhan Thanh cùng Tần Mặc Diêu.

Chương 849. Robert (thượng)!

Tần Mặc Diêu vừa định phản bác, Nhan Thanh lại lắc đầu, thản nhiên nói

"Thất sư muội, trong chúng ta y là trị bệnh cứu người, những cái hư vinh vô vị kia ta không tranh!"

"Hừ, dù sao ta tiểu sư đệ lập tức liền muốn tới, đến lúc đó nhất định khiến các ngươi với Trung y tâm phục khẩu phục!"Tần Mặc Diêu thở phì phò nói.

"Diệp lão đệ lập tức tới đây?"

Tiêu Quang Minh sáng mắt lên, sắc mặt trong nháy mắt chuyển biến tốt đẹp, cười hỏi"Tần giáo sư, hắn lúc nào có thể tới?"

"Nhanh, hắn đang từ nhanh tỉnh gấp trở về đâu!"

"Quá tốt rồi!"

Tiêu Quang Minh chẳng biết tại sao, nỗi lòng lo lắng buông xuống một nửa, hắn đối với y thuật Diệp Thần có mê chi tự tin

Đúng lúc này điện thoại di động Từ Lộ vang lên, hắn lấy ra xem xét vội vàng nói với Tiêu Quang Minh:"Tiêu bộ, Robert tiên sinh cùng trợ thủ của hắn tới, chúng ta nên đi nghênh một cái đi?"

"Tốt, người ta thật xa chạy đến, nghênh một chút cũng là nên!"Tiêu Quang Minh nghĩ nghĩ đồng ý.

Đám người phòng họp nhao nhao đi theo, muốn thấy Robert tôn vinh.

"Hừ! Chẳng phải một quỷ Tây Dương sao, có gì đáng xem!"Tần Mặc Diêu còn đang tức giận, Từ Lộ sư đồ miệt thị với Trung y, triệt để chọc giận nàng.

"Đi thôi, nói không chừng tiểu sư đệ cũng nhanh đến!"Nhan Thanh cười một tiếng.

"Cái này còn tạm được!"

Tần Mặc Diêu kiều hừ một tiếng, hếch bộ ngực đầy đặn đi ra phòng họp

Bên ngoài cao ốc vệnh viện cấp cứu.

Tiêu Quang Minh mang theo một đám áo khoác trắng đi tới cửa chính, lúc này cổng ngừng lại một cỗ Mercedes-Benz màu đen.

Cửa xe mở ra, chỉ thấy một nam tử trung niên tóc vàng mắt xanh, mọc ra một mũi ưng cực đại bước xuống xe, đi theo phía sau là một mỹ nữ tóc vàng áo trắng, trong tay nàng mang theo một cái cái rương màu bạc, thoạt nhìn cách ăn mặc là trợ thủ nam nhân!

"Robert giáo sư, ngài có thể tính tới rồi!"Từ Lộ nhìn thấy Robert, vẻ mặt tươi cười tiến lên nghênh đón, thân thể không tự chủ cong xuống dưới.

"Từ, ta không có thời gian nói chuyện phiếm, tranh thủ thời gian mang ta đi xem người bệnh đi!"

Khiến người ngoài ý chính là, Robert thế mà lại còn nói tiếng Hoa.

"Không vội! Ta giới thiệu một chút, đây là Tiêu bộ trưởng!"Từ Lộ tự nhiên không dám coi nhẹ Tiêu Quang Minh, tranh thủ thời gian làm lên giới thiệu cho hai người.

" Xin chào Robert tiên sinh, hoan nghênh ngài đến Hoa

Hạ!"Tiêu Quang Minh chủ động đưa tay ra.

"Nguyên lai là Tiêu tiên sinh, xin chào!"

Robert ngoài miệng nói lời khách khí, trên mặt lại viết đầy ngạo nghễ chi tình, vươn tay nhẹ nhàng cùng nắm chặt lại Tiêu Quang Minh, nghiễm nhiên một bộ tư thái thượng cấp tiếp kiến thuộc hạ.

Tiêu Quang Minh thấy thế nhíu nhíu mày, bất quá người ta ngàn dặm xa xôi chạy đến trợ giúp chữa bệnh, hắn cũng không tiện phát tác chỉ có thể cưỡng ép nhịn xuống.

Song phương biết nhau sau, Robert mang theo trợ thủ rất nhanh liền gặp được bệnh nhân.

Tra xét xong bệnh lịch người bệnh, lại hỏi thăm Từ Lộ một phen.

"Loại virus này chuyện nhỏ, vừa vặn ta mang đến thuốc tây mới nghiên cứu phát minh, chỉ cần một châm, liền có thể thuốc đến bệnh trừ!"Robert nhìn xem một bệnh nhân tại trên giường bệnh rên thống khổ, lạnh nhạt nói.

"Thật?"

Đám người nghe xong đều rất cảm thấy mừng rỡ, nhất là Tiêu Quang Minh, bởi vì virus đã dần dần lan tràn ra, lại không triệt để tiêu diệt toàn người Hoa Hạ đều dính quái bệnh này!

"Đương nhiên!"

Robert mặt mũi tràn đầy đắc ý nói"Chỉ bất quá loại châm mới trị liệu này rất đắt, một châm trăm ngàn Đô la Mỹ!"

"Trăm ngàn Đô la Mỹ?"

Đám người nghe xong không khỏi hít vào ngụm khí lạnh, châm

đắt như vậy coi như có tác dụng lại như thế nào, đại bộ phận gia đình là không cách nào gánh vác!

"Robert tiên sinh, ngươi trước tiêm vào thử một chút cho bệnh nhân, nếu quả như thật có tác dụng, mọi chuyện khác đều tốt đàm!"Tiêu Quang Minh không kịp nghĩ nhiều, mạng người quan trọng, hiện tại cũng không phải thời điểm cò kè mặc cả.

"ok!"

Robert cười nhạt một tiếng, quét mắt bệnh nhân phòng bệnh, hỏi"Các ngươi ai muốn đánh châm, lần thứ nhất ta có thể giảm 10%!"

Bất quá, giảm giá 90% cũng phải mấy trăm ngàn, cơ hồ tất cả bệnh nhân đều cúi đầu, có bệnh nhân thậm chí thì thầm nói

"Mấy trăm ngàn một châm ngươi còn không bằng để cho ta đi chết đâu, vẫn là Trung y tốt, dùng thuốc tiện nghi còn có hiệu quả!"

"Đúng, chúng ta muốn đi vào khoa Trung y!"

"..."

Những bệnh nhân khác nghe vậy, phối hợp nhau cùng một chỗ đều nhao nhao rùm beng

Hà Nghệ Trạch thấy thế giận tím mặt, hung hăng trừng những bệnh nhân này một chút, cả giận nói

"Đám các người thật sự là không biết tốt xấu, Robert giáo sư nguyện ý đánh giảm giá 90%, các người vẫn là không biết đủ! Biết đầu tư nghiên cứu phát minh y dược bao lớn sao, các người rốt cuộc muốn mệnh hay là phải tiền?"

"Các ngươi ai thích đánh liền đánh, dù sao ta không tin Tây y!"

"Đúng, không tin Tây y, sát vách Trung y một người cũng chưa chết, Tây y trị chết rất nhiều người, ta cũng không muốn trở thành kế tiếp!"

Bệnh nhân nghe được Hà Nghệ Trạch càng thêm tức giận.

"Hà Nghệ Trạch, cậu ngậm miệng!"

Chương 850. Chất lỏng màu xanh biếc!

Tiêu Quang Minh thấy thế vội vàng quát lớn"Bệnh nhân có quyền lợi lựa chọn, không cho phép cậu âm dương quái khí tổn hại người!"

""

Hà Nghệ Trạch gặp Tiêu Quang Minh tức giận cũng không dám lại kích thích bệnh nhân, cúi đầu xuống nhỏ giọng nói lầm bầm

"Đồ chơi không biết tốt xấu, trên thế giới thật sự có một loại bệnh, chính là nghèo!"

Cũng may không ai nghe được hắn nói cái gì, lúc này một nữ nhân mập mạp phúc hậu đứng người lên, đĩnh đạc nói

"Robert giáo sư, đừng phản ứng đám quỷ nghèo này! Tranh thủ thời gian cho lão công tôi đi, chúng tôi không thiếu tiền!"

"Mập bà, bà nói cái gì?"

"Đồ gái mập độc ác này, mắng ai quỷ nghèo đâu!"

"..."

Đối mặt bệnh nhân cùng gia thuộc chỉ trích, gái mập hừ một tiếng, mặt mũi tràn đầy khinh thường nói"Các người không phải quỷ nghèo thì chơi đi, phí lời gì a!"

"Bà"

Các bệnh nhân nghe xong lực lượng lại không đủ, tiền, đúng là cái vấn đề lớn.

Gái mập người thấy mọi người không đá lời được có thể nói mười phần đắc ý, lúc này hướng tài khoản Robert thanh toán 90.000 đôla, sau đó hung hăng thúc giục Robert tranh thủ thời gian chích cho lão công nàng.

"Ruth, tiêm thuốc chúng ta vào cho vị tiên sinh này!"Robert đắc ý cười.

Nữ trợ lý tóc vàng nhanh chóng mở ra cái rương, đám người phóng tầm mắt nhìn tới chỉ gặp bên trong là từng dãy chất lỏng màu xanh biếc, nhìn giống như vũ khí sinh hóa trong phim ảnh.

"Robert tiên sinh, loại thuốc này số liệu trên giường bệnh của các người thế nào?"Nhan Thanh thấy thế cau mày nói.

"Đây là tân dược, số liệu lâm sàng còn đang tiến hành! Bất quá bằng vào thực lực công ty chúng ta, bất luận cái số liệu gì cũng chỉ là đi cái đi ngang qua sân khấu mà thôi, căn bản không cần thiết!"Robert nghe xong mặt mũi tràn đầy ngạo nghễ nói.

"Ông đây không phải hố người sao?"

Tần Mặc Diêu nghe xong lập tức gấp, vội vàng hướng gái mập muốn chích nói"Các người nghĩ rõ ràng, ngay cả số liệu lâm sàng đều không bỏ ra nổi đến, tiêm vào vạn nhất xảy ra chuyện liền phiền toái!"

"Cpp là ai a?"

Gái mập gặp Tần Mặc Diêu dáng dấp xinh đẹp như thế, lập tức sinh lòng ghen tỵ, cười lạnh nói"Lão công tôi có tiền, có thể xảy ra chuyện gì? Dáng dấp giống như hồ ly tinh, chỉ biết yêu ngôn hoặc chúng!"

"Miệng bà tốt nhất sạch sẽ chút!"

Tần Mặc Diêu nghe xong tức điên lên, không nghĩ tới nàng hảo tâm thành lòng lang dạ thú, còn bị người mắng hồ ly tinh, quả thực là quá ghê tởm!

"Mắng cô thế nào, bà liền mắng cô là hồ ly tinh!"Gái mập hùng hổ dọa người, căn bản liền không có đem Tần Mặc Diêu để vào mắt.

Ai ngờ, vừa dứt lời, một bóng người như quỷ mị xuất hiện tại người trước gái mập mặt.

Ba!

Một tiếng vang giòn quanh quẩn tại trong phòng bệnh, trên mặt gái mập trong nháy mắt có thêm một dấu năm ngón tay đỏ tươi.

"Dám mắng sư tỷ tôi, con heo cái này, chán sống đi?"Diệp Thần lạnh lùng nhìn xem gái mập, bên trong ánh mắt lộ ra một cỗ sát ý làm người ta sợ hãi.

"Sư đệ, đệ tới rồi!"

Tần Mặc Diêu thấy là Diệp Thần mừng rỡ vạn phần, một bên Nhan Thanh cũng yên lặng thu tay về, kém một chút nàng cũng không nhịn được muốn động thủ!

"Diệp lão đệ, cậu xem như tới!"Tiêu Quang Minh xem xét là Diệp Thần, trên mặt lập tức lộ ra tiếu dung.

"Sư tỷ, Tiêu bộ trưởng, đệ không có trở về muộn đi?"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

"Không có, vừa vặn!"Nhan Thanh lắc đầu.

"..."

Từ Lộ sư đồ gặp Tiêu Quang Minh khách khí như thế với người trẻ tuổi này, không khỏi trong lòng có chút khó chịu, tiểu tử này chính là Diệp Thần?

Chợt nhìn cũng chẳng có gì ghê gớm mà, còn động thủ đánh người, không có tố chất!

"Hỗn đản!"

Lúc này trong phòng bệnh truyền đến tiếng gầm gừ gái mập, nàng che lấy mặt bị đánh, ngón tay kia mắng Diệp Thần

"Ngươi dám đánh bà, có tin bà gọi người đến phế bỏ ngươi hay không!"

"Lớn heo mập, lão công của bà sắp chết đến nơi, vẫn là nhanh đi dự định vị trí hỏa táng tràng đi!"Diệp Thần lườm nam nhân trên giường bệnh một chút âm thanh lạnh lùng nói.

"Ngươi dám rủa ta chết? Tiểu tử, biết ta là ai không?"

Lão công gái mập cũng không phải loại lương thiện, thấy lão bà bị đánh lúc này từ dưới cái gối lấy điện thoại cầm tay ra, làm bộ muốn hô người thu thập Diệp Thần.

"Sư tỷ chúng ta đi thôi, có người tới đón hắn!"Diệp Thần chỉ chỉ nam nhân trên giường bệnh thản nhiên nói.

"Đón hắn?"Nhan Thanh sững sờ.

Thật tình không biết Diệp Thần tại trước giường bệnh nam nhân thấy được hai hàng Hắc Bạch Vô Thường này, song phương còn rất ăn ý lên tiếng chào, chỉ là người khác không nhìn thấy mà thôi.

"Đám người Hoa các người nhao nhao đủ chưa, thời gian của ta rất quý giá, không có công phu nhìn các người cãi lộn!"Robert

không nhịn được nói.

"Trước tiêm cho lão công tôi đi, quay đầu xem tôi thu thập hắn như thế nào!"Gái mập hung hăng trừng Diệp Thần một chút.

"Đặc hiệu châm?"

Diệp Thần nghe xong có chút hăng hái liếc mắt nhìn chất lỏng màu xanh biếc trong tay nữ trợ lý Robert.

Một giây sau liền thấy nữ trợ lý đem chất lỏng tiêm vào thể nội nam nhân, hiện trường lập tức hoàn toàn yên tĩnh, đều đang đợi lấy nhìn dược hiệu.

Chương 851. Khỏi?

Diệp Thần lại hít mũi một cái, vừa rồi lúc nữ trợ lý đẩy trong ống tiêm không khí, mấy giọt dược dịch đẩy ra bên ngoài ống tiêm, hắn ngửi thấy một mùi quen thuộc.

"Bạo thể tề?"

"Sư đệ, cái gì bạo thể tề?"Tần Mặc Diêu quay đầu nghi ngờ hỏi.

"Đây là phát minh công ty y dược nào đó nước Mỹ nghiên cứu, tại trên thị trường lính đánh thuê lưu thông một loại dược dịch hiếm thấy, phục dụng hoặc tiêm vào trong thời gian rất ngắn sẽ đề cao cơ năng thân thể, từ đó đạt tới chiến lực gấp bội!"

"Nhưng tác dụng phụ nó cũng rất rõ ràng, liền xem như lính đánh thuê tố chất thân thể cường hãn, sử dụng xong cũng sẽ xuất hiện triệu chứng thận suy, vận khí kém sẽ trong một tuần chết đi!"Diệp Thần nhíu mày giải thích nói.

"Còn có loại chuyện này?"

Tiêu Quang Minh nghe xong quá sợ hãi, lính đánh thuê còn không chịu nổi tác dụng phụ loại nước thuốc này, bệnh nhân làm sao có thể gánh vác được?

"Người Hoa, chớ có nói hươu nói vượn, nào có cái gì bạo thể tề, quả thực nói bậy nói bạ!"

Robert nghe xong thần sắc lập tức trở nên có chút bối rối"Thuốc đặc hiệu chúng ta nghiên cứu chế tạo căn bản sẽ không xuất hiện triệu chứng thận suy kiệt như cậu nói!"

"Đúng a, Diệp Thần ngươi chớ có nói hươu nói vượn!"

Hà Nghệ Trạch thừa cơ nổi lên nói"Cậu chẳng qua là Trung y, nào hiểu dược vật Tây y, đừng ăn nói lung tung!"

"Tiểu tử, ngươi còn dám rủa thận ta suy kiệt đúng không, chờ đó cho ta lão tử sẽ không bỏ qua ngươi!"Nam nhân trên giường bệnh cũng hung tợn nói.

"Không tin thì thôi, dù sao suy hay không đều như thế, lập tức sẽ muốn ợ ra rắm!"Diệp Thần nhún vai, thản nhiên nói.

"Hỗn đản!"

Gái mập nghe xong cũng nhịn không được nữa, xông lên muốn tìm Diệp Thần liều mạng

"Lão bà, đừng phản ứng hắn!"

Nam nhân đột nhiên mừng rỡ hô"Anh cảm giác mình tốt hơn nhiều, loại đặc hiệu châm nước Mỹ này cũng quá thần kỳ!"

"Đó là dĩ nhiên, chúng ta thế nhưng là bỏ ra số tiền lớn!"

"Bất quá mới chỉ là mấy vạn Đô la Mỹ mà thôi, thân thể anh khôi phục so cái gì đều mạnh!"Gái mập không khỏi đắc ý cười.

Các bác sĩ khác thấy thế cũng là không ngừng khen ngợi Robert!

"Đến cùng là danh y thế giới a, chúng ta nhiều người như vậy đều thúc thủ vô sách, người ta một châm liền đóng tốt!"

"Trung y so với Tây y, chênh lệch quá xa!"

"Nước Mỹ thật không hổ là đệ nhất thế giới, tương lai nhất định phải để cho hài tử của lấy được thể định cư nước Mỹ!"

"..."

Đám người lao nhao nghị luận ầm ĩ, Tiêu Quang Minh lại biểu lộ phức tạp!

Robert chữa khỏi bệnh nhân cố nhiên là tốt, nhưng nhìn thấy bác sĩ trong nước khúm núm như thế, để trong lòng của hắn rất không thoải mái.

"Thời gian của ta gấp gáp, nếu như các ngươi nghĩ đưa thuốc chúng ta vào, đi nước Mỹ tìm trợ lý ta hiệp đàm đi!"

Robert nói xong đưa mắt liếc ra ý qua một cái cho nữ trợ lý, ra hiệu nàng rời đi.

Nhưng hắn vừa dịch bước, lại bị Diệp Thần đưa tay ngăn lại, lạnh lùng nói

"Robert đúng không?"

"Người Hoa, muốn làm gì?"Robert thấy là Diệp Thần cản hắn, vô ý thức nuốt ngụm nước bọt.

"Đừng có gấp đi a, bằng không tiêm vào thuốc đặc hiệu bệnh nhân chết, đi tìm ai?"Diệp Thần cười lạnh.

"Lẽ nào lại như vậy! Diệp Thần, ngươi mau tránh ra, Robert tiên sinh là danh y thế giới, há lại ngươi có thể cản!"Từ Lộ thấy thế nhịn không được quát lớn.

"Lăn!"

Diệp Thần đều chẳng muốn phản ứng Từ Lộ, trực tiếp một chữ đáp trả.

"Làm càn! Tiêu bộ trưởng ông thấy được, Diệp Thần dám uy hiếp Robert tiên sinh, cái này nếu là tạo thành ảnh hưởng quốc tế, đối với giới y học Hoa Hạ chúng ta ảnh hưởng xấu đến mức nào

a!"Hà Nghệ Trạch thừa cơ nói.

"Robert tiên sinh, đã như này ngài liền chờ lâu mấy phút đi, vừa vặn tôi hàn huyên trò chuyện với ngài chuyện dẫn tiến thuộc đặc hiệu đi!"

Ai ngờ, Tiêu Quang Minh căn bản không có phản ứng Từ Lộ sư đồ, ngược lại tại giúp Diệp Thần nói chuyện.

"Hừ! Người Hoa các người quả thực lấy oán trả ơn, ta muốn gọi điện thoại cho đại sứ quán, các người đây là giam lỏng!"Robert thẹn quá hoá giận, trong lòng lại là càng ngày càng luống cuống.

"Ngài gọi đi, chúng tôi cũng không có giam lỏng ngài!"

Tiêu Quang Minh cũng nhìn ra Robert không được bình thường, dứt khoát liền để hắn gọi điện thoại.

Nghe vậy Robert tức điên lên, lấy điện thoại cầm tay ra đi đến góc tường, bô bô nói mình tao ngộ

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, gái mập thấy mặt trắng bệch lão công mình dần dần khôi phục hồng nhuận, một mặt đắc ý liếc mắt những bệnh nhân khác, đắc ý nói

"Có tiền chính là tốt, không cần nằm tại trong bệnh viện chờ chết!"

"...."

Một nam nhân trung niên tóc hoa râm cắn răng, nói với một phụ nữ trên giường bệnh

"Lão bà, thực sự không được, ta đem phòng ở trong nhà bán, chúng ta cũng đánh một châm đi!"

"Cắt! Muốn bán nhà cửa mới có thể chích, còn nói mình không phải quỷ nghèo!"Gái mập nghe xong lập tức mặt lộ vẻ khinh

thường.

"Bà"

Nam nhân tóc hoa râm tức giận đến không nhẹ, cũng may phụ nhân trên giường bệnh bắt lấy hắn tay, ho khan nói"Lão công, phòng ở phải để cho hài tử kết hôn, ngàn vạn không thể bán, tôi chính là chết cũng không thể đem phòng ở bán!"

Chương 852. Cá cược?

"Hừ! Trăm chuyện của vợ chồng nghèo hèn, thật sự là dạng này!"Gái mập hừ hừ nói.

"Ngươi mẹ nó ngậm miệng đi!"

Tất cả mọi người đang nhẫn nhịn gái mập, nhưng Diệp Thần nhịn không được, nói thẳng"Tiếp qua hai phút, ngươi liền đợi đến khóc tang đi!"

"Hỗn đản, thật coi bà sợ ngươi hay sao!"

Gái mập giận tím mặt, cái mông to mọng nàng từ trên giường dịch chuyển khỏi, giương nanh múa vuốt tiến lên muốn tìm Diệp Thần liều mạng!

Nhưng vào lúc này, nam nhân nguyên bản còn mười phần trung khí, đột nhiên toàn thân một trận kịch liệt run rẩy, giống như điện giật, chỉ chốc lát trực tiếp miệng sùi bọt mép ngất đi!

"Lão công!"

Gái mập thấy thế dọa sợ, hô lớn"Tại sao có thể như vậy, các ngươi còn ngốc đứng đấy làm gì, mau tới mau cứu lão công ta a!"

"Robert tiên sinh, tại sao có thể như vậy?"

Từ Lộ cũng trợn tròn mắt, vừa rồi không phải là hảo hảo sao?

Lúc này Robert cũng nói chuyện điện thoại xong đi trở về, thấy thế lại chỉ là từ tốn nói câu"Bệnh nhân thể chất quá yếu phát sinh phản ứng quá kích, chuyện này chỉ có thể trách hắn số mệnh không tốt!"

"Cái gì?"

Đám người nghe vậy đều ngây ngẩn cả người, gái mập trợn to mắt nhìn Robert, hỏi"Đó, đó là cái ý tứ gì?"

"Nữ sĩ, cô không cần thương tâm, lão công của cô sau khi chết sẽ lên Thiên đường!"Robert nhún vai.

"A? Quỷ Tây Dương đáng chết nhà ngươi, hại chết lão công bà, đem mệnh trả cho bà!"Gái mập nghe xong vừa vội vừa tức, tiến lên liền cào.

"Hỗn đản, đáng chết người Hoa quá dã man, người mau tới đem đầu heo mẹ này lôi đi cho ta!"

Robert hùng hùng hổ hổ, Từ Lộ sư đồ thấy thế mau tới trước kéo lại nữ nhân, Hà Nghệ Trạch còn nghiêm nghị cảnh cáo nói"Bà không nên hồ nháo, Robert tiên sinh đều nói, là tố chất thân thể lão công bà vấn đề, không quan hệ cùng thuốc bọn họ!"

"Phi! Chó săn!"

Tần Mặc Diêu thấy thế nhịn không được mắng.

"Tần bác sĩ, cô phi ai đây!"Hà Nghệ Trạch tức giận trừng mắt Tần Mặc Diêu.

"Đương nhiên là ngươi!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng thản nhiên nói"Mình không có bản sự coi như xong, còn muốn quỳ liếm làm cẩu, xương cốt cứ như vậy mềm sao?"

"Cô, cô ngưu bức như vậy, đem bệnh nhân đều chữa khỏi a!"Hà Nghệ Trạch hận đến nghiến răng nghiến lợi, cả giận nói"Nếu cô có thể chữa khỏi những bệnh nhân này , tôi quỳ xuống bảo cô gia gia!"

"Ta cũng không muốn để ngươi làm cháu của ta, quá ngu!"Diệp Thần mặt mũi tràn đầy ghét bỏ.

"Ngươi"

"Hà Nghệ Trạch ngậm miệng!"

Tiêu Quang Minh thấy thế đứng ra, tức giận quát lớn"Diệp tiểu hữu y thuật như thế nào cậu có thể nghi ngờ, còn không mau xin lỗi!"

"Tôi xin lỗi?"

Hà Nghệ Trạch ngay trước mặt mọi người tự nhiên không chịu chịu thua, nhắm mắt nói"Tiêu bộ, tôi vẫn là câu nói kia, nếu như tiểu tử này có thể trị hết bệnh nhân, tôi quỳ xuống cho hắn đều được!"

"Tốt, quỳ xuống ta có thể tiếp nhận, đừng làm cháu của ta là được!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

"Phốc!"

Nhan Thanh nhịn không được cười ra tiếng, điều này cũng làm cho Hà Nghệ Trạch càng cảm giác khuất nhục, cả giận nói"Ngươi nếu là trị không hết, liền từ ta hạ bộ chui qua, có dám đánh cược một phen hay không?"

"Ngớ ngẩn!"

Diệp Thần lườm Hà Nghệ Trạch một chút, lập tức từ trên thân móc ra ngân châm, đi đến bên người nam tử miệng sùi bọt mép, không đợi đám người kịp phản ứng, như thiểm điện xuất thủ một châm thẳng đến huyệt Thái Dương!

"Ngươi làm gì!"

Gái mập thấy thế kinh hãi, làm bộ liền muốn ngăn lại Diệp

Thần.

"Không muốn lão công bà chết, liền thành thật một chút!"Diệp Thần sắc mặt nghiêm túc.

....."

Gái mập bị biểu lộ Diệp Thần hù dọa ngu ngơ tại chỗ.

"Tiêu bộ trưởng, nếu như bệnh nhân xảy ra vấn đề, Tây y chúng ta cũng mặc kệ!"Từ Lộ mười phần nổi nóng, Diệp Thần hành vi hắn thấy chính là khiêu khích, không có đem hắn Từ giáo sư để vào mắt.

"Từ giáo sư, chẳng lẽ bệnh nhân hiện tại còn không tính xảy ra vấn đề sao?"Tiêu Quang Minh không khách khí chút nào hỏi ngược lại.

"Cái này....."

Từ Lộ á khẩu không trả lời được, tại trước khi Diệp Thần ghim kim, bệnh nhân xác thực lại không được.

"Hừ! Sư phó đừng lo lắng, đồ đệ cũng không tin chúng ta đều không chữa khỏi bệnh, họ Diệp một cây châm là có thể trị tốt!"Hà Nghệ Trạch hận đến thẳng cắn răng.

"Sư đệ ta y thuật độc bộ thiên hạ, ngươi biết cái gì?"Tần Mặc Diêu không khách khí chút nào đáp trả.

"Hãy đợi đấy!"

Hạ Nghệ Trạch vừa dứt lời, nam nhân trên giường bệnh đột nhiên từ trên giường lật lên, há mồm phun ra một ngụm dịch nhờn màu xanh sẫm.

"Thúi chết!"

Mọi người tại đây nhao nhao nắm cái mũi, toàn bộ phòng bệnh trong nháy mắt tràn ngập một cỗ mùi hôi thối hóa học phẩm.

"Lão công, ânh không sao?"

Gái mập thấy thế mừng rỡ, kích động cho nam nhân một cái gấu ôm, kém chút tươi sống ghìm chết đối phương.

"Khụ khụ, anh, anh không sao! Cảm giác cả người đều nhẹ nhõm nhiều!"Nam nhân thong thả lại sức, biết được là Diệp Thần dùng châm cứu cứu được hắn, không khỏi cau mày nói"Trung y cũng có thể trị bệnh? Có phải là vừa rồi thuốc tây châm có tác dụng hay không?"

Lời vừa nói ra, ngay cả trên mặt bộ phận Tây y đều nhịn không được rồi!

Chương 853. Trúng tà?

"Sư đệ tôi cứu được ông, ông một câu cảm tạ đều không có, còn nói là Tây y chữa khỏi, quá mức đi!"Tần Mặc Diêu thật sự tức giận.

"Sư tỷ, quên đi thôi!"

Diệp Thần cất kỹ ngân châm, thản nhiên nói"Dù sao hắn cũng sống không được bao lâu, chúng ta đi!"

Đối với người không hiểu được cảm ân, hắn muốn chết mình làm gì ngăn đón?

"Hừ, cái gì bác sĩ, bệnh lão công bà đều không chữa khỏi liền đi, quá không phụ trách, bà muốn khiếu nại ngươi!"Gái mập gặp Diệp Thần muốn đi, chẳng biết tại sao có chút hoảng hốt.

"Khiếu nại em gái ngươi! Lão tử cũng không phải bác sĩ!"

Nói xong Diệp Thần xoay người rời đi, để Nhan Thanh đem hắn dẫn tới khu nội trú Trung y.

Nào có thể đoán được hắn vừa đi, bệnh nhân còn lại nhao nhao yêu cầu chuyển đi, cái này làm Từ Lộ tức điên lên, mắng to"Họ Diệp tiểu tử chính là cứt chuột, không có việc gì ở nhà không tốt sao, lại cứ đến tỉnh thành quấy chuyện!"

"Chuyển đi, các ngươi muốn chết liền đều chuyển đi khoa Trung y!"

Mặc dù bên trong lời nói Từ Lộ mang theo thành phần uy hiếp, nhưng gia thuộc người bệnh cũng không phải mù lòa, tiếp tục lưu lại chỉ có thể chờ đợi chết, còn không bằng tìm Trung y thử thời

vận đâu, trong chớp mắt ngoại trừ vợ chồng mập mạp những người khác chuyển đi Trung y khoa!

"Sư phó, để đệ tử đi Trung y khoa nhìn xem, đệ tử cũng không tin hắn có thể trị hết những người này!"Hạ Nghệ Trạch cắn răng nói.

"Tốt, ngươi mau đi xem một chút!"

Từ Lộ gật gật đầu, hắn nhìn Tiêu Quang Minh đều đi cùng Diệp Thần, trong lòng đừng đề cập có bao nhiêu khó chịu!

"Robert tiên sinh, mới vừa rồi là bệnh nhân không hiểu chuyện, giữa trưa tôi mời ngài ăn cơm như thế nào?"Sau khi bọn người đi Từ Lộ liền cười làm lành.

"Tốt!"

Nguyên bản Robert nóng lòng thoát thân, nhìn thấy Diệp Thần dùng một cây châm liền đem dược dịch hắn bức ra bên ngoài cơ thể, ngược lại không nóng nảy đi, cười lạnh nói"Ta cũng phải đi bên kia Trung y nhìn xem!"

"..."

Từ Lộ nghe xong trợn tròn mắt, hôm nay là thế nào, đều yêu tụ tập hướng Trung y khoa sao?

Trung y khoa, phòng bệnh.

Diệp Thần hiểu rõ tình huống bệnh nhân, lại tự mình thay mấy bệnh nhân xem mạch xong, mở cái phương thuốc.

Sau đó lại từ trên thân móc ra một cái bàn đào hạch, đem một khối nhỏ tách nát ra giao cho Nhan Thanh, dặn dò

"Sư tỷ, đem vật này ép thành phấn, gia nhập bên trong chén thuốc!"

"Đây là hột đào?"Nhan Thanh nhìn xem hột nát trong tay nghi ngờ hỏi.

"Ân, tối nay đệ lại giải thích với tỷ đi!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Tốt!"

Nhan Thanh cũng không nhiều hỏi, nếu sư đệ muốn lấy hột đào làm thuốc, khẳng định có chính hắn dự định!

"Bác sĩ, xin hỏi chúng ta đến đến cùng là bệnh gì sao?"Một người bệnh hiếu kì hỏi.

"Không hoàn toàn là bệnh!"

Diệp Thần cau mày nói"Từ một loại ý nghĩa nào đó nói, mọi người là bị tà khí nhập thể, theo Trung y gọi là tà!"

""

Đám người nghe xong hai mặt nhìn nhau, ngay cả Tần Mặc Diêu cũng tò mò mà nhìn xem Diệp Thần, hỏi"Sư đệ, đệ sẽ không phải muốn nói bệnh nhân trúng tà đi?"

"Nghiêm chỉnh mà nói, đúng vậy!"

Nghe được Diệp Thần trả lời, ở đây lập tức nghị luận ầm ĩ, tất cả mọi người rất khó tin tưởng mình là trúng tà.

"Cắt! Trung y quả nhiên sẽ chỉ giả thần giả quỷ, trên thế giới này nào có nói chuyện cái gì trúng tà, quả thực hoang đường!"Hạ Nghệ Trạch nghe vậy lập tức châm chọc khiêu khích với Diệp Thần.

"Ngươi không hảo hảo ở lại Tây y khoa, chạy bên này làm gì?"

Diệp Thần quay đầu nhìn lại là Hạ Nghệ Trạch, không khỏi

cười xấu xa lấy trêu chọc nói"Suýt nữa quên mất, bên kia các ngươi đều không ai!"

"Ngươi"

Hạ Nghệ Trạch nghe xong tức trứng nhức cả trứng, gia hỏa Diệp Thần này nói chuyện chuyên môn đâm vào lòng người, quá ghê tởm!

"Sư đệ, ngươi đệ nên nói người ta như vậy!"Tần Mặc Diêu nở nụ cười xinh đẹp.

"Ân, Tần giáo sư đến cùng là người đọc qua sách, lúc này mới đúng mà!"Hạ Nghệ Trạch nghe được Tần Mặc Diêu vì chính mình nói chuyện, trong lòng thoải mái hơn.

"Hạ bác sĩ y thuật không tinh, chỉ là muốn đến học trộm học tập trung y, đệ liền để hắn thấy chút việc đời đi!"

Ai ngờ, Hạ Nghệ Trạch dễ chịu không có ba giây, liền nghe được Tần Mặc Diêu nói ra loại lời giết người tru tâm, kém chút đem hắn tức giận đến thổ huyết.

"Ta mới không có thèm học trộm Trung y đâu!"

Hạ Nghệ Trạch tức hổn hển quay đầu liền đi, nhưng hắn vừa đi đến cửa miệng, liền thấy Nhan Thanh cùng y tá đẩy xe đẩy nhỏ, phía trên là một nồi lớn nóng hôi hổi thuốc Đông y vừa mới chế biến tốt.

Thấy tình hình này Hạ Nghệ Trạch lại mặt dạn mày dày lưu lại, hắn ngược lại muốn xem xem Trung y có bao nhiêu lợi hại.

Chỉ cần Diệp Thần trị không hết những người này, như vậy mặt mũi Tây y cũng coi như bảo vệ!

"Nhị sư tỷ, phân phát cho bệnh nhân, uống lúc còn nóng!"Diệp

Thần nói.

"Tốt!"

Rất nhanh, trong tay mỗi bệnh nhân trong phòng bệnh đều được chén thuộc, dưới giám sát y tá giúp bệnh nhân một ngụm đem nước canh thuốc Đông y uống vào trong bụng.

"Bác sĩ, chúng ta uống xong thuốc, bệnh thật có thể được không?"Một bệnh nhân nóng vội mặt mũi tràn đầy mướp đắng nói"Người nhà còn chờ tôi kiếm tiền mua gạo về ăn a, tôi cũng không thể ở lại đây dài ngày!"

Chương 854. Lấy oán trả ơn?

"Trò cười!"

Hạ Nghệ Trạch nghe xong âm dương quái khí mà nói"Ngươi cho rằng đây là tiên đan sao, uống hết là có thể trị tốt, thật muốn như thế có tác dụng còn cần Tây y chúng ta làm gì?"

"Ân, ta cũng không biết Tây y muốn làm gì!"Diệp Thần nhún vai.

"Diệp Thần, ngươi cứ đắc ý đi, ta nhìn ngươi có thể đắc ý bao lâu!"

Hạ Nghệ Trạch cười lạnh, chỉ chỉ sinh mạng một bệnh nhân chinh nghi, nói"Bọn họ đều ăn thuốc ngươi, không phải cũng không có chuyển biến tốt đẹp sao?"

Diệp Thần giống nhìn thằng ngốc đồng dạng nhìn Hạ Nghệ Trạch một chút, đưa tay nhìn đồng hồ, gật đầu nói

"Không sai biệt lắm, các người cảm giác thân thể như thế nào?"

"A? Ta không sợ lạnh!"

"Ta cũng không ho khan, phổi cảm giác thật mát mẻ, thật thoải mái!"

"Râu mép của ta cũng không thấy!"

Đám người lúc này mới ý thức được biến hóa của mình, chứng bệnh trên thân thật trong khoảnh khắc biến mất không thấy gì nữa, cái này làm bọn họ sướng đến phát rồ rồi, trong lúc nhất thời

tất cả trong phòng bệnh hoan thanh tiếu ngữ được không khoái hoạt!

"Cái này, cái này sao có thể?"

Hạ Nghệ Trạch nhìn thấy một màn trước mắt, mặt mũi tràn đầy không thể tin, hắn vội vàng đi đến trước mặt bệnh nhân rồi xem xét dụng cụ máy móc, kết quả tất cả đều khôi phục bình thường!

"Yêu thuật, cái này nhất định là yêu thuật!"

Hạ Nghệ Trạch lắc đầu liên tục, bắt lấy một y tá giận dữ hét"Cô lập tức mang tất cả bệnh nhân đi làm toàn diện kiểm tra, không có khả năng nhanh như vậy liền tốt!"

"Hạ bác sĩ, cậu làm đau tay tôi!"Y tá tức giận trợn nhìn Hạ Nghệ Trạch một chút.

"Cô y tá, cô mang người bệnh đi làm kiểm tra đi!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Tốt, Diệp giáo sư!"

Thái độ y tá với Diệp Thần hoàn toàn tương phản, trực tiếp gọi Diệp Thần giáo sư!

Người trẻ tuổi trước mắt này dáng dấp lại đẹp trai, y thuật lại tốt, so với họ Hạ tốt hơn nhiều lắm, bản sự không lớn tính tình còn không nhỏ

Lúc này, đồng dạng cảm thấy khiếp sợ sâu sắc còn có Robert, hắn không tin Trung y trị liệu sẽ thấy hiệu quả như thế!

Nhưng nếu quả như thật có hiệu quả, vậy người này liền không thể lưu lại!

Chỉ là mấy chục khối tiền, liền đem bệnh chữa lành, Trung y

giá rẻ như thế, để Tây y uống gió tây bắc đi sao?

"Diệp lão đệ, cậu có nắm chắc không?"

Tiêu Quang Minh có thể rõ ràng cảm giác được trạng thái tinh thần bệnh nhân chuyển biến tốt đẹp, tâm tình thật tốt hỏi.

"Tiêu bộ trưởng yên tâm đi, kỳ thật những bệnh này cũng không khó trị, chỉ là thể nội bọn họ có tà khí xâm lấn, tôi dùng hột đào loại trừ tà khí, tự nhiên thuốc đến bệnh trừ!"Diệp Thần giải thích nói.

"Quả nhiên là sống đến già học đến già a!"

Tiêu Quang Minh nghe vậy cảm khái nói"Ta đối với Trung y cũng coi như hiểu rõ, nhưng giống Diệp tiểu hữu lấy hột đào làm đơn thuốc, xác thực không thấy nhiều!"

Diệp Thần cười không nói, trong lòng tự nhủ ta dùng hạt bàn đào, ngươi gặp qua mới là lạ chứ!

Dưới một lượt đèn xanh, bệnh nhân báo cáo lần lượt toàn ra, Tiêu Quang Minh cầm lên xem xét, lập tức mặt lộ vẻ nụ cười nói

"Diệp lão đệ, cậu thật là thần nhân vậy!"

"Trời ạ! Thế mà thực sự tốt, đây cũng quá nhanh đi?"

"Trung y ngưu bức!"

"Không nghĩ tới cuối cùng, vẫn là phải dựa vào y thuật lão tổ tông cứu mọi người!"

"..."

Mọi người tại đây không khỏi sợ hãi than, mà Hạ Nghệ Trạch cầm lấy báo cáo một phần người bệnh nhìn từ đầu tới đuôi, tròng mắt đều muốn trợn lồi ra, Trung y thế mà thật chữa khỏi quái

bệnh?

Bành!

Đúng lúc này cửa phòng bệnh bị người va chạm mở, gái mập trước đó lảo đảo chạy vào, vẻ mặt cầu xin kêu rên nói

"Bác sĩ, van cầu các người mau cứu lão công tôi đi, hắn sắp không được!"

"Thế nào?"

Hạ Nghệ Trạch quay đầu nhìn về phía gái mập, hồ nghi nói"Vừa rồi không phải hắn còn rất tốt sao?"

"Không được, hiện tại hắn lại hôn mê!"

Gái mập biết được bệnh nhân Trung y bộ đều tốt, vội vàng níu lại Diệp Thần nói"Người trẻ tuổi, cậu nhanh đi mau cứu lão công tôi đi, cậu muốn bao nhiêu tiền tôi đều cho cậu!"

"Không có ý tứ, tôi cũng bất lực!"

Diệp Thần nhếch miệng, một mặt lạnh nhạt nói"Nếu như lão công bà không có đánh một châm kia, có lẽ còn có biện pháp, hiện tại thần tiên tới cũng cứu không được hắn!"

"Cái gì?"

Gái mập nười nghe vậy đặt mông ngồi sập xuống đất, lên tiếng khóc lớn lên.

Mà tại nơi hẻo lánh phòng bệnh, Robert thấy cảnh này lặng lẽ thối lui ra khỏi phòng bệnh, tăng tốc bước chân rời đi bệnh viện

"Sống thần y, cám ơn cậu đã cứu chúng ta!"

"Tiểu hỏa tử, cậu chính là đại ân nhân của nhà ta a, từ nay về

sau, ta nhất định đem cậu cúng bái!"Người bệnh được chữa khỏi từng cái mang ơn, nhao nhao biểu thị cảm tạ với Diệp Thần.

"Ách sư tỷ, sự tình đều làm tốt rồi, chúng ta vẫn là đi trước đi!"

Diệp Thần tức xạm mặt lại, lại có thể có người 'Lấy oán trả ơn' Muốn đem hắn cúng bái, mình còn muốn sống thêm mấy năm nữa!

"Diệp lão đệ, tỉnh lận cận còn có không ít bệnh nhân cùng loại, cậu nhìn"Tiêu Quang Minh muốn nói lại thôi, hắn cũng không tiện để Diệp Thần ngựa không dừng vó chạy tới bệnh viện tiếp theo.

Chương 855. Ngôi sao sáng giới bản an!

"Tiêu bộ trưởng, tôi đem phương thuốc cho ông!"

Diệp Thần tiện tay tìm y tá muốn tới giấy bút, viết xuống phương thuốc, sau đó đem nửa khối hạt đào giao cho Tiêu Quang Minh"Nhớ kỹ, nhất định phải mài thành phấn, thêm vào bên trong thuốc!"

"Tốt, Diệp tiểu hữu hiểu rõ đại nghĩa, ta đại biểu quốc gia cảm tạ cậu!"

Tiêu Quang Minh trong tay bưng lấy nửa nhân đào, như nhặt được chí bảo cẩn thận từng li từng tí nhét vào trong túi, sợ làm ném đi.

Diệp Thần làm xong đây hết thảy, mang theo Nhan Thanh cùng Tần Mặc Diêu rời đi bệnh viện.

Hạ Nghệ Trạch lúc này vội vàng trở lại Tây y phòng bệnh, trên mặt giống như sương đánh quả cà, cả người đều ỉu xìu.

"Tiểu Hạ, vừa rồi bên ngoài chuyện gì xảy ra, cãi nhau còn thể thống gì?"Từ Lộ gặp đồ đệ trở về, nhịn không được cau mày nói"Trung y bên kia thế nào, có bệnh nhân chết hay không?"

"Không có, ngược lại khỏi hẳn!"Hạ Nghệ Trạch thở dài nói.

"Tại sao có thể như vậy? Trong khoảnh khắc tất cả đều tốt?"Từ Lộ mặt mũi tràn đầy hồ nghi.

"Họ Diệp tiểu tử dùng cái phá hột đào, mài thành phấn gia

nhập bên trong dược tề, bệnh nhân uống xong liền tốt!"

"Hột đào?"

Từ Lộ nghe xong trợn tròn mắt, Hạ Nghệ Trạch thấy thế nhãn châu xoay động, giật giây nói"Lão sư, nếu không ta đi mua một ít đào đi?"

"Mua cái rắm, cũng không nhìn một chút cái mùa gì, đi đâu mua đào đi?"Từ Lộ quát lớn.

"Vậy làm sao bây giờ?"

Hạ Nghệ Trạch trợn tròn mắt, hắn quên hiện tại là cuối năm cây đào sớm khô héo.

"Quyết không thể để Trung y làm náo động!"

Từ Lộ cắn răng, thấp giọng nhỏ giọng nói vài câu bên tai Hạ Nghệ Trạch, Hạ Nghệ Trạch nghe xong lúc này giơ ngón tay cái lên, cười nói

"Đến cùng là lão sư, chiêu này thật là khéo!"

"Nhanh đi xử lý đi, bằng không cao tầng Đồng Minh Hội sẽ không cao hứng!"

"Được rồi!"

Hạ Nghệ Trạch cúi đầu khom lưng thối lui ra khỏi phòng bệnh, lão sư nói Đồng Minh Hội kỳ thật chính là Đồng Minh hội Long Hải tổ kiến phản Trung y, đứng sau lưng cái này là vốn liếng phương tây, mà bọn họ chẳng qua là chó nuôi mà thôi

Diệp Thần rời đi tỉnh bệnh viện, trên đường đi đều cau mày, ngồi ở bên cạnh Tần Mặc Diêu thấy thế không khỏi hiếu kì hỏi

"Sư đệ, sao mặt mày đệ ủ rũ như vậy!"

"Đệ đang suy nghĩ cỗ tà khí kia từ đâu mà đến, bằng không mà nói, quái bệnh không thể trị tận gốc sẽ còn xuất hiện!"Diệp Thần trầm giọng nói.

"Tìm Viên đại đầu, để hắn giúp đệ nghĩ một chút biện pháp thôi!"Tần Mặc Diêu nhắc nhở.

"Đúng a!"

Diệp Thần vỗ trán một cái, thuật bát quái thôi diễn của con hàng này thần hồ kỳ thần, thế nào không tìm hắn hỗ trợ đoán một quẻ đâu?

"Thần ca, tôi cảm thấy lông trên khóe miệng những bệnh nhân kia, giống lông chuột đồng trong thôn a!"Âu Thiết Trụ bất thình lình nói câu.

"Chuột đồng?"

Diệp Thần hồi tưởng một chút thật đúng là, hắn là những người này dính chuột độc?

Càng nghĩ Diệp Thần cũng không nghĩ ra cái gì nữa, ngược lại là Tần Mặc Diêu hỏi hắn hột đào vì cái gì có thể làm thuốc, Diệp Thần cười nhạt một tiếng nói"Sư tỷ, nếu như đệ nói đây là bàn đào Thiên Đình, tỷ tin không?"

"Tin a!"

Ai ngờ Tần Mặc Diêu nghiêm túc nhẹ gật đầu.

"Sư tỷ, tỷ liền không có chút hoài nghi nào sao?"Diệp Thần sững sờ.

"Không nghi ngờ nha, ai bảo đệ là sư đệ ta đâu, đệ nói cầu là dẹp ta đều tin tưởng!"

"..."

Diệp Thần không phản bác được, đúng lúc này điện thoại di động của hắn vang lên, xem xét là Tô Tuyết Di đánh tới, vừa kết nối điện thoại, điện thoại đầu kia liền truyền đến thanh âm lo lắng Tô Tuyết di

"Lão công, anh chừng nào thì trở về a, trong nhà xảy ra chuyện lớn!"

"Xảy ra chuyện gì?"Diệp Thần giật mình.

"Em, em cũng nói không rõ ràng, anh trở lại thăm một chút liền biết!"

"Tốt, lão công lập tức liền trở lại, nàng dâu đừng có gấp!"

Diệp Thần cúp điện thoại đi ngược chiều xe Nhan Thanh nói"Sư tỷ, dừng xe!"

"Sư đệ, ngươi thế nào?"

Nhan Thanh Hồ nghi nhìn xem Diệp Thần hỏi.

"Tiểu Tuyết nói trong nhà xảy ra chuyện, đệ phải nhanh đi về nhìn xem!"

Nói xong Diệp Thần đẩy cửa xe ra, không đợi Nhan Thanh nói chuyện, chỉ thấy hắn thả người nhảy lên chớp mắt liền biến mất ở hư không bên trong

Sơn trang Vân Đỉnh.

Hai tên bảo an tuần tra vừa đi, một bên thổi ngưu bức.

"Tiểu Trương, biết lúc tuổi còn trẻ tên hiệu ta gọi cái gì sao?"

Một bảo an trung niên cầm trong tay tượng giao bổng, mặt mũi tràn đầy đắc ý hỏi bảo an tuổi trẻ bên cạnh.

"Cái gì?"

"Ngôi sao sáng giới bảo an! Khi đó, thật nhiều phú bà nghĩ bao nuôi ta, bất quá ta đường đường nam nhi bảy thuớc, há lại sẽ bởi vì ba lượng bạc vụn bán trinh tiết mình, bây giờ suy nghĩ một chút thật mẹ nó hối hận!"Trung niên bảo an thở dài nói.

"Lão Hoàng, rượu ta giấu ở dưới giường nhọn, có phải là bị ngươi uống trộm?"Tuổi trẻ bảo an nghe xong trợn to mắt nhìn đối phương.

"Ai trộm rượu ngươi, ta là cái loại người này sao?"

Trung niên nam vừa nói xong, trong lúc vô tình thấy được Diệp Thần ngự không phi hành, lúc này há to miệng chỉ vào trên trời, cà lăm mà nói

"Bay, người bay, người bay trên trời!"

"Ai, lão Hoàng ta nói thật cho ngươi biết đi, bình rượu kia quá thời hạn rồi, ngươi vẫn là đi bệnh viện xem một chút đi, làm không tốt đều trúng cồn độc!"

Chương 856. Ăn đào!

"Thật sự có người bay trên trời a!"

Nam trung niên khóc không ra nước mắt, hắn nói rõ ràng là nói thật, làm sao còn cồn trúng độc?

Biệt thự số một, Diệp Thần từ trên trời giáng xuống.

Chờ hắn đi vào biệt thự, phát hiện ngoại trừ Tô Tuyết Di, vợ chồng Lý Hương Cầm cùng vợ chồng Diệp Tử Long đều tại, lúc này Lý Hương Cầm đang ngồi ở trên ghế sa lon khóc sướt mướt, Sở Lan ở một bên ôn nhu an ủi nàng.

"Cha mẹ, Tiểu Tuyết, xảy ra chuyện gì?"

Diệp Thần bước nhanh tới, nhìn xem Lý Hương Cầm thút thít một mặt mộng bức.

"Lão công, anh nhìn cha em"

Tô Tuyết Di cũng là biểu lộ quái dị, đưa tay chỉ Tô Vạn Đạt một bên cúi đầu.

"Cha thế nào?"

Diệp Thần càng thêm tò mò, lấy lá gan Tô Vạn Đạt tuyệt đối không dám có ngoại tình, bằng không không thể không bị Lý Hương Cầm xé nát, vậy đến tột cùng chuyện gì xảy ra?

Kết quả, chờ Tô Vạn Đạt ngẩng đầu nhìn thẳng hắn một chút, Diệp Thần cũng sợ ngây người!

Trước mắt Tô Vạn Đạt tối thiểu trẻ hai mươi tuổi, nếp uốn

trên mặt cũng bị mất, chợt nhìn trẻ hơn người 30 tuổi!

"Cha, ngài đi chỉnh dung?"

Diệp Thần mở to hai mắt nhìn, không nghĩ tới Tô Vạn Đạt còn rất thời thượng?

"Ô ô Tô Vạn Đạt ông cũng nghe được, ngay cả con rể đều nói ông là chỉnh dung, tôi làm như thế nào sống a!"

Lý Hương Cầm khóc đến tê tâm liệt phế, một cái tay lại gắt gao níu lại Tô Vạn Đạt, giống như mình buông lỏng tay cái này tuổi trẻ lão công sẽ không có

"Lão bà, tôi thật không có chỉnh dung a!"

Tô Vạn Đạt mặt mũi tràn đầy mướp đắng nói"Chỉ là hôm qua tôi tại hậu viện ăn đào, kết quả biến thành dạng này, bà thế nào cũng không tin đâu?"

"Tôi nhổ vào!"

Lý Hương Cầm phát hỏa, một tay nắm chặt lỗ tai Tô Vạn Đạt, thở phì phò nói

"Ông còn dám lừa gạt lão nương, ăn đào liền có thể tuổi trẻ hai mươi tuổi, thẩm mỹ viện kia đều uống gió tây bắc đi!"

"Đào?"

Diệp Thần mở to hai mắt nhìn, hỏi"Là cây đào hậu viện góc tường sao?"

"Đúng vậy a!"

Tô Vạn Đạt liên tục gật đầu, nói"Buổi sáng cha trong lúc vô tình nhìn thấy phía trên kết đào còn rất hiếu kì đâu, loại trời này tại sao có thể có đào, liền hái được một trái nếm nếm, kết quả thật

đúng là ăn thật ngon!"

Nghe được Tô Vạn Đạt lần này giải thích, Diệp Thần mới chợt hiểu ra, cười nói với mọi người:

"Cha mẹ, nàng dâu, cây đào bên ngoài kia ăn xác thực có công hiệu phản lão hoàn đồng!"

"Con rể, con, mẹ bình thường đối với con không tệ đi, sao con có thể cùng Tô Vạn Đạt khi phụ mẹ như vậy!"Lý Hương Cầm tức điên lên, quả nhiên, nam nhân đều là'Cá mè một lứa' !

"Con trai, không cho phép nói bậy!"

Sở Lan vì an ủi Lý Hương Cầm, cũng chỉ đành đứng tại một bên Lý Hương Cầm hỗ trợ nói chuyện.

"Các người chờ con một chút!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, đứng dậy đi hậu viện.

"Ríu rít!"

Bạch hồ nhìn thấy Diệp Thần trở về, thân mật nhào tới.

Diệp Thần sờ lên cái đầu nhỏ nó, tập trung nhìn vào bên trên cây đào còn mang theo hai viên quả đào, chỉ thấy hắn đưa tay một trảo trong hư không, hai quả đào lập tức hướng hắn bay tới.

"Tiểu gia hỏa, gần đây vất vả ngươi, ngươi ăn một quả đi!"

Mặc dù cây đào kết quả không nhiều, nhưng Diệp Thần biết nếu như không có bạch hồ thủ hộ, cây đào chưa hẳn có thể thuận lợi kết xuất trái cây.

"Ríu rít!"

Bạch hồ cao hứng nhảy dựng lên, hiển nhiên nó cũng biết đây

không phải quả đào phổ thông.

Ăn một miếng hạ bàn đào sau, bạch hồ cũng luyện hóa luôn cả hột, thân thể trong nháy mắt hiện ra một tầng bạch quang như ẩn như hiện.

"Ai, đáng tiếc sản lượng quá thấp!"

Diệp Thần lẩm bẩm, cầm một quả bàn đào cuối cùng đi trở về gian phòng, đem bàn đào đặt lòng bàn tay, cười hỏi"Cha mẹ, các người ai ăn bàn đào này?"

"Hừ! Chính là cho mẹ thịt rồng cũng không thấy ngon miệng!"Lý Hương Cầm liếc qua tức giận nói.

"Vừa vặn ta khát, ta nếm thử! Mùa đông kết đào thật đúng là hiếm thấy đâu!"Diệp Tử Long cười ha hả tiếp nhận bàn đào, nói đùa ở giữa liền đem toàn bộ đào ăn, Diệp Thần vội vàng để hắn đem hột đào cho mình.

"Diệp Tử Long, ông đi làm cơm đi, chớ cùng Diệp Thần hồ nháo!"

Sở Lan đều nhìn không được, những nam nhân này đều thế nào, thực sự tin tưởng ăn đào liền có thể biến tuổi trẻ sao?

Vừa dứt lời, liền nghe Tô Tuyết Di hoảng sợ nói"Trời ạ! Nếp nhăn trên mặt cha thật biến mất!"

"Cái gì?"

Lý Hương Cầm cùng Sở Lan nghe vậy vội vàng nhìn về phía Diệp Tử Long, quả nhiên, nếp nhăn trên trán Diệp Tử Long chính lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được biến mất, trong chớp mắt tối thiểu trẻ mười tuổi!

"Cái này, cái này sao có thể?"

Sở Lan cũng há to miệng, vô ý thức buông ra Lý Hương Cầm, hai tay dâng gương mặt Diệp Tử Long quan sát tỉ mỉ.

Cuối cùng, nàng cũng không thể không tin tưởng ăn quả này đào thật có thể biến tuổi trẻ!

"Quả đào!"

Lý Hương Cầm đột nhiên hô to một tiếng, sau đó cọ đến đứng người lên nhanh chóng vọt vào hậu viện, bất quá rất nhanh nàng lại mặt mũi tràn đầy thất vọng đi trở về, vội vàng mà hỏi thăm

"Con rể, quả đào làm sao không có?"

Chương 857. Tu tiên?

"Ách khả năng còn muốn qua mấy ngày mới có thể tiếp tục có đi?"Diệp Thần cũng là suy đoán, hắn đối với chu kỳ sinh trưởng bàn đào cũng là kiến thức nửa vời.

"Qua mấy ngày?"

Lý Hương Cầm cắn răng một cái, quay đầu nói với Tô Tuyết Di"Con gái, vậy mấy ngày nay mẹ liền ở chỗ này!"

"A?"

Tô Tuyết Di nghe xong ngẩn người.

"Mẹ cũng lưu lại ở vài ngày đi, vừa vặn Tiểu Tuyết mang thai, chúng ta lưu lại cũng có thể giúp Diệp Thần chiếu cố nàng một chút!"Sở Lan cũng tỏ thái độ nói.

Thích chưng diện, là thiên tính nữ nhân!

Hai phụ nữ trung niên vì biến đẹp, một khắc cũng không nghĩ rời đi biệt thự.

"Đây là cái quả đào gì, làm sao thần kỳ như vậy đâu?"Lý Hương Cầm hết sức tò mò.

Tất cả mọi người đưa ánh mắt về phía Diệp Thần, Diệp Thần nghĩ nghĩ quyết định đem một ít chuyện nói cho người nhà, để tránh tương lai đụng phải kỳ quái hơn sự tình hù đến Sở Lan các nàng.

"Cha mẹ, kỳ thật đây là bàn đào Thiên Đình!"

"Bàn đào? Con rể, con sẽ không là gạt chúng ta a?"Lý Hương Cầm hồ nghi nói.

"Đương nhiên sẽ không!"

Diệp Thần giải thích nói"Người bình thường ăn bàn đào có thể kéo dài tuổi thọ, võ tu ăn thì có thể tăng trưởng tu vi, cho đến thành tiên!"

"..."

Diệp Tử Long vợ chồng còn tốt, bọn họ ngược lại là biết võ tu tồn tại, vợ chồng Lý Hương Cầm thì trợn tròn mắt, cái gì thành tiên nghe cùng giống như Tây Du Ký vậy, thật hay giả?

Diệp Thần thấy thế cũng không giải thích, trực tiếp duỗi ra một cái tay, một đoàn ngọn lửa màu u lam thình lình xuất hiện, lơ lửng tại trên lòng bàn tay!

Một cái tay khác mở ra, một đoàn hỏa diễm màu vỏ quýt đồng dạng thoáng hiện, diễm hỏa cực nóng chiếu lên người khốc nhiệt không chịu nổi.

"Con rể, con, con làm ảo thuật sao?"Lý Hương Cầm mở to hai mắt nhìn, mặt mũi tràn đầy giật mình nói.

"Đây chính là thủ đoạn võ tu!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, thu hồi diễm hỏa, nhắm ngay ngoài cửa sổ cong ngón búng ra!

Bành!

Một đạo kình khí xuyên qua cửa sổ thủy tinh rơi xuống đất, bên ngoài một gốc cây nhãn lớn to cỡ miệng chén ứng thanh nổ tung!

"Diệp Thần, con, con lợi hại như vậy sao?"Diệp Tử Long nuốt

ngụm nước bọt, là hắn biết Diệp Thần lợi hại, không nghĩ tới người ta gảy gảy ngón tay, cây có hơn mười mét đều có thể nổ đoạn, đây cũng quá kinh khủng!

"Lão công, vậy, vậy anh gặp qua quỷ sao? Bọn chúng hình dạng thế nào?"Tô Tuyết Di đến cùng là nữ nhân, lòng hiếu kỳ không là bình thường mạnh.

"Gặp quỷ rất dễ dàng!"

Diệp Thần tay nắm pháp quyết, miệng niệm chiêu hồn chú, gian phòng bên trong lập tức âm phong trận trận, mấy hồn phách nổi bồng bềnh giữa không trung thình lình xuất hiện ở trước mắt mọi người!

"A! Quỷ a!"

Lý Hương Cầm rít lên một tiếng, ngay sau đó một đầu vừa ngã vào trên ghế sa lon, trực tiếp dọa ngất đi

Tô Tuyết Di cũng giật nảy mình, nhưng còn không đến mức té xỉu, chỉ là chăm chú nắm lấy Diệp Thần không dám nhìn nhiều.

"Con trai, con nhanh khiến cái này đồ vật đi thôi, chúng ta tin!"Diệp Tử Long nuốt ngụm nước bọt cả gan nói.

"Đi!"

Diệp Thần ra lệnh một tiếng, vong hồn phiêu phù ở hư không trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

"Diệp Thần, con đây có phải tính là Mao Sơn thuật?"Tô Vạn Đạt còn không có tỉnh táo lại, một mặt tò mò hỏi.

"Tính tu tiên chi thuật đi!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói"Hiện tại lão ba các người đều ăn bàn đào, thân thể hơn nhiều người bình thường, nếu như

nguyện ý, con viết một phần công pháp lưu lại, các người cùng một chỗ tu luyện với con đi!"

"Tu tiên có chỗ tốt gì sao, ngoại trừ có thể triệu hoán những đồ vật quỷ này!"Tô Vạn Đạt hỏi.

"Tu vi càng cao, tuổi thọ càng dài!"

"Nếu như có thể độ kiếp thành công, sẽ vĩnh sinh bất diệt, cùng tuổi cùng thiên địa!"Diệp Thần nói.

"Diệp Thần, ta nhìn tu tiên bên trong còn giới khác thường, mỹ nữ bên trong dị giới vô số, có phải thật vậy hay không?"Tô Vạn Đạt cười hắc hắc hỏi, hoàn toàn quên bên cạnh còn có Lý Hương Cầm té xỉu.

"Ách tựa như là vậy!"

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, trong lòng tự nhủ may mắn mà có Lý Hương Cầm choáng, bằng không nàng không thể không bóp chết Tô Vạn Đạt!

"Vậy con tranh thủ thời gian viết một phần cho ta đi, ngày mai ta liền tu luyện!"Tô Vạn Đạt mừng rỡ, rất có cảm giác nông nô xoay người.

"Con trai, cũng cho ta một phần thôi?"Diệp Tử Long cả gan, nói xong lườm Sở Lan một chút.

"Ông muốn cái này làm gì, muốn đi dị giới lại tìm tiểu tam sao?"

Quả nhiên, Sở Lan nghe xong lập tức xù lông, ngay cả quỷ còn không sợ, tức giận trừng mắt Diệp Tử Long.

"..."

"Cha, thời gian không còn sớm, nếu không ăn cơm trước

đi!"Diệp Thần tranh thủ thời gian đổi đề tài, lúc này mới tính'Giải cứu' Diệp Tử Long.

Leng keng!

Một lát sau, bên ngoài chuông cửa vang lên, Diệp Thần đứng dậy đi mở cửa lại phát hiện đứng ở cửa mấy cái người ngoại quốc, trong đó có Robert cùng nữ trợ lý hắn.

"Là ông? Các người làm sao tìm được cái này?"Diệp Thần cau mày nói.

"Diệp tiên sinh, chúng ta muốn tìm cậu tâm sự, cậu có thời gian không?"Robert trên mặt nở nụ cười.

"Tôi cùng các người có cái gì tốt trò chuyện?"

Diệp Thần nói xong mắt nhìn chiếc Mercedes-Benz RV màu đen cách đó không xa, bên trong thế mà tản mát ra trận trận sát ý!

Chương 858. Robert tới?

"Diệp tiên sinh, chúng ta rất có thành ý! Đương nhiên, chúng ta càng không muốn quấy rầy người nhà của cậu!"Robert cười lạnh một tiếng.

Diệp Thần lườm Robert một chút, thản nhiên nói

"Đi thôi, các người muốn đi đâu?"

"Mời Diệp tiên sinh lên xe trước!"Một bên có nam tóc vàng dáng người rắn chắc úng thanh nói.

Diệp Thần không nói chuyện, đi theo bọn người Robert cùng tiến trong xe, ngồi vào phía sau mới phát hiện, bên trong còn có mấy gia hỏa mặc đồ rằn ri, xem ra giống như là người quân đội.

Chờ Diệp Thần ngồi vững vàng, xe lập tức khởi động nhanh chóng rời đi khu biệt thự.

Một lát sau, ô tô cuối cùng ngừng lại.

"Diệp tiên sinh, mời xuống xe!"Nam tử tóc vàng mặt không thay đổi nói với Diệp Thần.

Diệp Thần đi xuống xe mới phát hiện, mình bị dẫn tới một nhà máy gia công y dược, mà lại nơi này cách xưởng chế thuốc tập đoàn Kiều thị còn không xa lắm.

Nam tóc vàng đem Diệp Thần trực tiếp mang vào một gian phòng họp.

Bành!

Diệp Thần mới vừa vào cửa, cửa phòng họp liền bị người đóng lại, hai tên đại hán da thịt màu đen vạm vỡ canh giữ ở cổng, nghiễm nhiên hai tôn môn thần.

"Các người muốn làm gì?"

Diệp Thần quét bọn người Robert một chút, ngoại trừ hắn cùng nữ trợ thủ, ngoài ra còn có nam tử tóc vàng vừa rồi.

"Diệp tiên sinh, dùng Hoa Hạ các người lại nói chính là đi thẳng vào vấn đề, ta muốn phối phương trong tay cậu!"Robert cũng nghiêm túc.

"Cái gì phối phương?"

"Cậu là người thông minh, đương nhiên là phối phương trị cho những người Hoa tỉnh thành kia!"

Robert dừng một chút, lại bổ sung một câu"Đương nhiên, chúng ta cũng sẽ không chiếm tiện nghi của cậu, chỉ cần cậu đem phối phương nói cho ta, chúng ta nguyện ý cho cậu mười triệu Đô la Mỹ!"

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần cười lạnh, hỏi"Loại bệnh này tạm thời chỉ lan tràn tại Hoa Hạ, một ci người nước Mỹ muốn phối phương làm gì?"

"Nói như vậy cậu đồng ý cho ta?"Robert sáng mắt lên.

"Ách ông nói trước đi xem nào!"

Diệp Thần cũng là say, năng lực phân tích người nước Mỹ này có vấn đề đi?

Bất quá người ta đều tìm tới cửa, vậy thì bồi bọn họ hảo hảo chơi đùa đi, nhìn xem đám gia hoả này đến tột cùng muốn giở trò quỷ gì!

Robert cùng nam tóc vàng bên cạnh liếc nhau một cái, ánh mắt khẳng định đạt được đối phương, Robert vỗ tay phát ra tiếng, cửa phòng họp lần nữa bị người đẩy ra, ngay sau đó hai tên người Hoa ngồi tại trên xe lăn, mặt không còn chút máu bị đẩy vào phòng họp.

Một người trong đó trên khóe miệng mọc ra sợi râu thật dài, cùng bệnh nhân Diệp Thần tại bệnh viện tỉnh nhìn thấy giống nhau như đúc!

"Thảo!"

Diệp Thần thấy thế cau mày, cả giận nói"Virus là các ngươi giở trò quỷ?"

Trong số sát khí đại quy mô trên quốc tế ngày nay, tỷ như đạn nguyên tử không dễ sử dụng, bởi vậy cuộc chiến virus trở thành một loại thủ đoạn đánh cờ trọng yếu giữa các đại quốc, chẳng lẽ người nước Mỹ thiết lập phòng thí nghiệm vi khuẩn tại Ninh Châu?

"Không không không! Diệp tiên sinh suy nghĩ nhiều, chúng ta cũng không có nghiên cứu chế tạo loại virus này, hai cái bệnh nhân này chỉ là đối tượng chúng ta nghiên cứu!"Robert tựa hồ đoán được Diệp Thần đang suy nghĩ gì, lắc đầu liên tục.

"Các người đã sớm đang nghiên cứu?"Diệp Thần nhíu mày.

"Diệp tiên sinh lại hiểu lầm, chúng ta nghiên cứu loại virus này mới mấy ngày mà thôi!"

Lúc này một nam nhân người mặc áo khoác trắng, mang theo khẩu trang đi đến, chủ động vươn tay với Diệp Thần, nói"Diệp tiên sinh, cửu ngưỡng đại danh, ta gọi Howard, là người phụ trách y dược công ty này!"

"Các người đến cùng muốn làm gì, nói thẳng đi!"

"Nếu không tôi là sẽ không đem phối phương giao cho các người, mặt khác một 10tr đôla quá ít, tôi muốn một tỷ!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, chỉ có mình càng tham lam, đối phương mới có thể buông lỏng cảnh giác, nói ra ý tưởng chân thật.

Quả nhiên, nghe được Diệp Thần chào giá một tỷ Đô la Mỹ, đối phương không chỉ có không có tức giận, ngược lại trên mặt lộ ra nụ cười không dễ dàng phát giác

"Diệp tiên sinh, khẩu vị cậu quá lớn đi?"

Robert còn làm bộ lắc đầu, giống như dáng vẻ rất khó lựa chọn.

Diệp Thần thấy thế lại nhịn không được liếc mắt, trong lòng tự nhủ diễn kỹ cũng quá kém! Ban đầu ở Thanh Long Sơn, lão đầu muốn để hắn xuống núi đánh xì dầu, biểu lộ giả ra đau bụng đều so cái này thật hơn rất nhiều!

Ai, gừng càng già càng cay a!

Thời gian thật dài không có tin tức lão đầu, cũng không biết hắn cùng Trương quả phụ tiến triển thế nào, có phải là vẫn còn mỗi ngày đi nhà người ta sửa bóng đèn

"Diệp tiên sinh, Diệp tiên sinh, cậu không sao chứ?"

Howard thấy Diệp Thần cười ngây ngô, lập tức lửa cháy vô danh!

Cái người Hoa này quá không tôn trọng người, tốt xấu cũng là giao dịch một tỷ a, cho điểm tôn trọng được hay không?

"Không có ý tứ, vừa rồi nhớ tới chuyện khi còn bé!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

"“.."

Bọn người Robert nghe vậy kém chút thổ huyết, trong lòng tự nhủ ngươi nha đều muốn đi đi gặp thượng đế, thế mà còn có tâm tư hoài niệm khi còn bé?

"Thế nào, các người cân nhắc thế nào rồi?"Diệp Thần nhún vai hỏi.

"Một tỷ, hơi nhiều"

"Vậy cũng chớ lãng phí thời gian của tôi, bái bai ngài lặc!"

"“Khoan đã!"

Chương 859. Phương thuốc chi tranh (hạ)!

Nam tóc vàng bên cạnh Robert thấy thế gấp, vội vàng nói"Tốt, khoản giao dịch này ta đánh nhịp, thành giao!"

"Các người còn không có nói cho tôi muốn phối phương làm gì đâu?"Diệp Thần hùng hổ dọa người mà hỏi.

"Đương, đương nhiên là vì tạo phúc bệnh nhân toàn cầu, nghiên cứu chế tạo thuốc đặc hiệu để bọn họ sớm ngày thoát khỏi thống khổ!"Howard dõng dạc nói.

Diệp Thần đương nhiên không tin, bất quá hắn cũng là khám phá không nói toạc, cười nói

"Đã dạng này, vậy các người trước tiên đem tiền đưa ra đi!"

"Cái này chỉ sợ không ổn sao?"

Nam tóc vàng nghe vậy lập tức cau mày nói"Vạn nhất cậu nếu dối gạt chúng ta, làm sao bây giờ?"

"Các người sợ cái gì?"

Diệp Thần nghiêng đầu sang chỗ khác, chỉ chỉ hai tên tráng hán đen đứng tại cổng"Bên hông bọn họ phình lên, đều là súng đi, nói tôi dám lừa các người sao?"

"Khụ khụ, không nghĩ tới Diệp tiên sinh đối với súng ống còn rất quen!"

Nam tóc vàng thấy bị phơi bày, lúng túng ho khan vài tiếng,

chỉ chỉ bệnh nhân ngồi tại trên xe lăn, đề nghị"Đưa tiền trước có thể, nhưng tôi muốn nhìn cậu trị tốt cho hai người kia!"

"Đi, tiền đến lập tức hốt thuốc!"Diệp Thần nhếch miệng lên, treo lên một vòng đường cong giảo hoạt.

Bọn người nam tóc vàng nghe xong lập tức vây tại một chỗ, khe khẽ bàn luận lấy.

"Cái người Hoa này không thấy thỏ không thả chim ưng, xem ra chỉ có thể chuyển khoản trước!"Nam tóc vàng nói.

"Blanc thượng tá, dạng này có thể quá mạo hiểm hay không?"Howard nghe xong vội vàng khuyên giải nói"Dù sao chúng ta không có ý định để tiểu tử này còn sống, làm gì cho hắn tiền?"

"Ta ngược lại thật ra cảm thấy mau chóng cho hắn tiền không vấn đề!"

Robert nhỏ giọng nói"Một khi cầm tới phối phương, chúng ta liền đại lượng phục chế, tản vi khuẩn, đến lúc đó bệnh nhân toàn cầu tùy ý chúng ta thu hoạch, chỉ là một tỷ đáng là gì?"

Ba người thương lượng một hồi, cuối cùng vẫn quyết định chuyển khoản!

"Diệp tiên sinh, chúng ta sắp xếp người cho chuyển khoản cho cậu, hi vọng cậu có thể hết lòng tuân thủ hứa hẹn!"Nam tóc vàng Blanc trầm giọng nói.

"Yên tâm đi, người Hoa chúng ta không giống người nước Mỹ, coi trọng nhất tín dụng!"

"..."

Bọn người Howard sững sờ, lời này nghe giống như đang nói người nước Mỹ không giữ chữ tín?

Chỉ chốc lát, điện thoại di động Diệp Thần vang lên, một tỷ Đô la Mỹ tới sổ!

"Diệp Thần, tiền cho cậu, viết phương thuốc đi!"Robert mặt mũi tràn đầy dối trá cười nói.

"Các người sẽ không phải phát ra virus, muốn cầm đến phối phương lại bốn phía tản virus đi?"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

"Làm sao có thể chứ!"

Howard nghe xong lập tức nghĩa chính từ nghiêm nói"Chúng ta là người chế dược có phẩm hạnh chuyên nghiệp, tuyệt sẽ không làm thứ chuyện thất đức này!"

"Tôi tin cái quỷ! Bất quá xem ở phân thượng một tỷ Đô la Mỹ, tôi viết cho các người đi!"Diệp Thần nói xong, Howard vội vàng để cho người ta đưa lên giấy bút.

Diệp Thần cũng không quan trọng, dù sao đám gia hoả này không có hạt bàn đào, mình viết ra cũng bất quá là đơn thuốc Đại Thanh Long Thang cải tiến mà thôi.

Nhưng lại tại lúc hắn muốn đặt bút, một nam nhân ngồi tại trên xe lăn lại đột nhiên hô lớn

"Dừng tay!"

"Người trẻ tuổi, cậu tuyệt đối đừng giúp nước Mỹ làm việc, ta nghe bọn họ nói chỉ cần cậu viết phương thuốc, bọn họ liền sẽ giết cậu!"

"Mà lại, đó là phòng nghiên cứu virus, căn bản không phải nhà máy y dược!"

"Nói bậy!"

Howard kinh hãi, hắn hung hăng trừng người ngồi tại trên xe lăn, quần áo bình thường phẫn nộ quát"Người Hoa, ông nếu là còn dám chửi bới công ty của ta, ta liền cáo ông nói xấu!"

"Lão ca, làm sao ông biết những này?"Diệp Thần hiếu kì hỏi.

"Bởi vì bọn họ trong lúc vô tình nói lên chuyện này, bị ta nghe được!"Nam nhân phẫn nộ nói.

"Ông hiểu Anh ngữ?"

"Đúng, ta là lão sư Anh ngữ trung học, mà lại ta biết nhà máy này căn bản không có mấy nhân viên, có cũng tất cả đều là người nước Mỹ, bởi vì bọn họ sợ người Hoa ra ngoài nói lung tung!"

"..."

Bọn người Robert nghe xong trên mặt lộ ra một tia kinh hoảng, đang do dự muốn hay không đập hết, lại nghe Diệp Thần cười nhạt một tiếng nói"Có lẽ là ông nghe lầm đi, Robert giáo sư thế nhưng là chuyên gia cấp thế giới!"

"Đúng đúng đúng, ta là chuyên gia y học cấp thế giới!"

Robert vội vàng gật đầu phụ họa, trong lòng tự nhủ Diệp Thần thật xuẩn, sắp chết đến nơi còn không tự biết!

"Người trẻ tuổi, cậu không nghe khuyến cáo của ta, là phải thua thiệt!"Nam nhân mười phần ảo não.

Nhưng Diệp Thần đương nhiên không nghe, có tiền không kiếm là đại đồ đần!

Hắn đem phương thuốc viết cho Robert, đồng thời cho một khối hột đào nhỏ, để hắn mài thành phấn để vào trong dược.

"Howard, giao cho ông!"

Robert đem phương thuốc đưa cho Howard, Howard mau chóng rời đi phòng họp, qua trọn vẹn nửa giờ rốt cục bưng hai bát chén thuốc tiến đến, đồng thời tự mình cho người trên xe lăn ăn vào.

Rất nhanh, sợi râu ngoài miệng nam nhân liền lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được rụt trở về, đồng thời sắc mặt tái nhợt cũng dần dần hồng nhuận.

"Thật sự hữu hiệu, Trung y Hoa Hạ quá thần kỳ!"Howard thấy thế cũng không nhịn được kinh hô.

Blanc thấy thế mặt lộ vẻ nhe răng cười, hắn không để lại dấu vết đưa cái ánh mắt cho hai tên tráng hán đen canh giữ ở cổng.

Chương 860. Quỷ nháo?

Hai tên tráng hán hiểu ý, từ bên hông rút súng lục ra, một giây sau liền đi tới trước mặt Diệp Thần, đem họng súng đen ngòm đè vào trên đầu Diệp Thần.

"Các ngươi muốn chết phải không?"

Diệp Thần ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn hai tên người da đen, một cỗ sát khí trong nháy mắt đem toàn bộ phòng họp bao phủ trong đó.

"Ha ha ha! Người Hoa, ngươi sắp chết đến nơi còn mạnh miệng, thật sự cho rằng đôla dễ kiếm như vậy sao, có mệnh kiếm cũng phải có mệnh tiêu mới được a!"Robert cười to nói.

"Giết hắn!"

Blanc lười nhác nói nhảm, hướng người da đen làm cái động tác cắt cổ.

Nhưng ai biết, người da đen đột nhiên nhấc thương nhắm ngay Blanc bóp cò!

Phanh phanh phanh!

Súng vang lên qua đi, Blanc ngã xuống vũng máu bên trong, chỗ mi tâm Howard cũng nhiều cái huyết động, Robert dọa đến trốn ở dưới đáy bàn run lẩy bẩy không dám ra đến!

"Các ngươi cũng đi chết đi!"

Diệp Thần nói xong đưa tay trong hư không nhẹ nhàng vồ một cái, chỉ nghe được sau lưng truyền đến hai tiếng kêu thảm, hồn

phách hai tên người da đen bị Diệp Thần trực tiếp bóp nát, trong nháy mắt mất mạng tại chỗ!

Tại thời điểm bước vào cửa, Diệp Thần liền đem hai tên người da đen hồn phách câu, chỉ là bọn họ mình không biết mà thôi

"Tiểu hữu, nguyên lai cậu là cao nhân!"

Nam nhân vừa rồi nhắc nhở Diệp Thần mở to hai mắt nhìn, mặt mũi tràn đầy không thể tin nhìn xem Diệp Thần nói.

"Lão ca, ông là thế nào nhiễm lên bệnh này?"

Diệp Thần thấy người lây bệnh càng ngày càng nhiều, không khỏi hiếu kì hỏi.

"Tiểu hữu còn không biết đi, nghe nói là nước suối trên Liên Hoa Sơn có vấn đề, đầu nguồn ngay tại Liên Hoa phong!"Nam nhân nghĩ nghĩ nói.

"Liên Hoa phong?"

Diệp Thần nghe xong không khỏi nhíu mày, Liên Hoa phong là một ngọn núi phụ cận Tử Trúc Lâm, khí hậu nghi nhân, là chỗ sinh trà tốt nhất Ninh Châu, nơi đó có thể là đầu nguồn virus?

"Không sai, hiện tại thật nhiều người đều không dám đi Liên Hoa phong, nghe nói bên kia không chỉ có nguồn nước có vấn đề, còn nháo quỷ đâu!"

"Ách lão ca, các người đi trước đi, nơi này tôi đến xử lý là được!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Tốt, lúc này tôi đi!"

Nam nhân cũng nhìn ra Diệp Thần không phải người bình thường, tranh thủ thời gian cùng một người khác vội vàng rời đi.

Chờ bọn họ vừa đi, Diệp Thần đi đến bên cạnh bàn hội nghị một chưởng vỗ ở phía trên!

Soạt!

Bàn hội nghị gỗ lim trong nháy mắt vỡ thành cặn bã.

"Tha mạng a, đừng giết ta!"Robert dọa đến cuộn mình thành con tôm, ngã trên mặt đất đau khổ cầu khẩn.

"Ngươi trả lời mấy vấn đề, nếu như ta hài lòng liền không giết ngươi!"

"Vấn đề gì, Diệp tiên sinh cứ hỏi, ta nhất định biết gì nói nấy!"

"Là ai để các ngươi tới giết ta diệt khẩu, còn có, nhà xưởng thuốc này đến cùng có phải có phòng nghiên cứu virus hay không?"Diệp Thần hỏi.

"Giết, giết ngươi là Howard định, hắn nói chỉ có ngươi chết virus mới có thể vô hạn khuếch tán, bất quá hắn đã bị ngươi giết!"

"Về phần phòng thí nghiệm virus "Robert muốn nói lại thôi, tựa hồ có chỗ cố kỵ.

"Ngươi muốn chết sao?"Diệp Thần thanh âm băng lãnh.

"Không không không!"

Robert nghe xong liên tục khoát tay, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nói"Nơi này không có phòng thí nghiệm virus, Diệp tiên sinh tuyệt đối đừng hoài nghi!"

"Thảo! Ngay cả nói láo cũng không biết!"

Diệp Thần trực tiếp liếc mắt, nghĩ nghĩ hỏi"Ngươi cùng Từ Lộ kia rất quen thuộc sao, giống loại lang băm hắn, có thể mời được đến ngươi?"

"Bởi vì Từ Lộ là phó hội trưởng Đồng Minh Hội phản Trung y, mà Đồng Minh Hội này là tập đoàn ủng hộ phương tây, ta thu tiền cho nên mới tới!"

Robert chuyện này ngược lại là không có nói láo, Diệp Thần tổng không đến mức vì một Đồng Minh Hội phản Trung y giết mình đi?

"Lũ khốn kiếp các ngươi này, khó trách Trung y quật khởi khó khăn, đều là các ngươi đang làm trò quỷ a!"

Diệp Thần nghe vậy giận không chỗ phát tiết, trực tiếp nhấc chân giống giẫm dưa hấu, đem đầu Robert dẫm đến nát bét

Ngay sau đó, Diệp Thần thả người nhảy lên bay lên hư không, nhìn xem xưởng thuốc dưới lòng bàn chân vỗ ra một chưởng!

Oanh!

Khu xưởng to như vậy giống như bị tạc đạn oanh tạc, phát ra một tiếng vang thật lớn, ngay sau đó tất cả phòng ốc nhao nhao sụp đổ, giơ lên tro bụi đầy trời!

Ngay sau đó trên lòng bàn tay Diệp Thần thêm ra một cái hỏa cầu cự đại, vung tay lên hỏa cầu đem toàn bộ khu xưởng thôn phệ, hiện trường một cái biển lửa, vi khuẩn bên trong phòng nghiên cứu không một may mắn thoát khỏi đều bị thiêu chết!

Làm xong hết thảy, thân hình Diệp Thần lóe lên trong chớp mắt liền biến mất ở bên trong hư không

Giữa trưa về đến nhà, Diệp Thần lại phát hiện Tô Tuyết Di không thấy!

"Mẹ, Tuyết Di đâu?"Diệp Thần hiếu kì, thời gian trong nháy mắt cô nàng này đi đâu?

"Sinh ý bên kia Cảng Đào xảy ra chút sự tình, nàng vô cùng lo lắng nên chạy đi xử lý! Con trai, không phải mẹ nói con, có đôi khi con cũng phải giúp giúp Tiểu Tuyết, nàng một nữ nhân quản lý sinh ý hai khu vực dễ dàng sao?"Sở Lan nói.

"Tốt a, con đã biết!"

Chương 861. Kim Cương bị ám toán!

Diệp Thần gật gật đầu, lúc này gọi điện thoại cho Tô Tuyết Di, biết được nàng là xử lý một chút chuyện tài vụ, mặt khác Cảng Đảo mỗi năm một lần thương nhân đại hội cũng muốn tổ chức, nghe nói lần này còn có John Ngưu cao quản cũng tới tham gia.

"Cảng Đảo đều trở về đã bao nhiêu năm, John Ngưu còn tới xem náo nhiệt gì?"Diệp Thần nghe xong lập tức nhíu mày.

"Lão công yên tâm đi, em sẽ không theo bọn họ thương lượng!"Tô Tuyết Di cười hì hì nói.

"Vậy được rồi, em mang thai nhiều chú ý chút!"

Diệp Thần cúp điện thoại lại đánh qua cho Bạch Vĩnh Chính, hiện tại nửa cái hắc đạo Cảng Đảo đều là Bạch Vĩnh Chính đang xử lý, để hắn chiếu cố thật tốt Tô Tuyết Di.

Nói chuyện điện thoại xong Diệp Thần bồi phụ mẫu cơm nước xong xuôi, đang chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, ai ngờ vừa nằm xuống La Cực Thần liền từ dưới giường chui ra, thở phì phò chất vấn

"Diệp Thần, nên cùng ta cùng đi Linh giới đi, lại không đến liền chậm!"

"Chậm?"

"Lão phu vừa lấy được tin tức, Hắc Mộc Sơn liên hợp người trong Ma Giới đem thế lực Linh giới cơ hồ toàn diệt!"

"Một khi bị Nhâm lão quái Hắc Mộc Sơn thống nhất Linh giới, vậy liền không xong!"La Cực Thần nói.

"Ma Giới?"

"Không sai! Diệp Thần, đừng quên ngươi cùng Ma Giới cũng có ân oán, nếu như lão phu suy đoán không sai, Linh giới không còn, Nhân giới chính là kế tiếp gặp nạn!"

"Nghe ngươi nói như vậy ngược lại là nhắc nhở ta!"

Diệp Thần gật gật đầu, lần trước tại Hoa Sơn kém chút giết Hạ Hầu Kiệt, gia hỏa này chắc chắn sẽ không trung thực, sớm muộn đều phải một lần nữa giết trở lại Nhân giới, đến lúc đó chỉ sợ cũng muốn máu chảy thành sông!

"Đừng trách lão phu không có nhắc nhở ngươi, đi trễ vợ ngươi sẽ có nguy hiểm!"La Cực Thần cảnh cáo nói.

"Ngọa tào!"

Diệp Thần nghe xong mở to hai mắt nhìn"La lão cẩu, ngươi nha đừng há mồm liền đến, ta tại Linh giới nào có cái gì nàng dâu?"

"Trang!"

La Cực Thần khinh thường lườm Diệp Thần một chút, trầm giọng nói "Theo quy củ Linh giới, ngươi cứu được một nhà Cố Trường Sinh, như vậy Cố Mộng Di coi như lấy thân báo đáp cho ngươi làm nàng dâu, đừng nói ngươi không biết!"

"Chẳng lẽ ngươi nhìn không ra, ánh mắt nha đầu Cố Mộng Di kia nhìn ngươi đều không đúng sao?"

"..."

Diệp Thần nghe xong cả người đều choáng váng, hắn là thật

không biết Linh giới sáo lộ a, cứu được người liền phải lấy thân báo đáp sao?

Còn tốt, mình cứu chính là mỹ nữ, bằng không chẳng phải là tự tìm phiền não?

La Cực Thần thấy bộ dáng Diệp Thần giật mình không khỏi cười lạnh, trang cái cọng lông, tiểu tử này lấy không một mỹ nữ làm lão bà, liền vụng trộm vui đi!

"Diệp Thần, đi trễ, nha đầu Cố Mộng Di kia liền bị người Hắc Mộc Sơn cướp đi!"

"Thảo!"

Diệp Thần tức giận đạp La Cực Thần một cước, bất quá mình quả thật đã đáp ứng muốn giúp Quỷ U Long khống chế Linh giới, đã như vậy sớm một chút chấm dứt việc này cũng được!

Nghĩ đến cái này Diệp Thần lấy điện thoại cầm tay ra trực tiếp gọi điện thoại cho Viên Vũ.

"Lão Viên, chuẩn bị một chút, chúng ta đi Linh giới!"

"Hì hì, tôi đã sớm tính tới, Thần ca mở cửa!"Viên vũ cười nói.

"Mở cửa?"

Diệp Thần sững sờ, chờ hắn đi ra ngoài mở cửa xem xét, Viên Vũ cùng Văn Tinh, còn có Âu Thiết Trụ ba người đang đứng tại cửa biệt thự!

"Viên đại đầu cậu có thể a, biết trước!"Diệp Thần cũng không khỏi không bội phục toán thuật Viên Vũ.

Vừa dứt lời, điện thoại Diệp Thần đột nhiên vang lên, xem xét là Ảnh Tử đánh tới.

"Ảnh Tử, thế nào?"Diệp Thần hỏi.

Bởi vì gần đây vừa thu phục thế lực Cảng Đảo, Diệp Thần dứt khoát để Ảnh Tử tại Cảng Đảo ẩn núp, thay mình làm lên công tác tình báo.

"Thần ca, Kim Cương xảy ra chuyện!"Ảnh Tử ngữ khí trầm giọng nói.

"Cái gì?"

Diệp Thần nghe xong không khỏi kinh hãi, vội vàng hỏi"Đến cùng xảy ra chuyện gì, mau nói!"

"Tối hôm qua tôi cùng Kim Cương lọt vào cao thủ tập kích không rõ, Kim Cương hắn, hắn mất tích!"

"Cậu làm sao không sớm một chút nói cho tôi!"

Diệp Thần nghe vậy giận tím mặt, ai sao mà to gan như vậy dám động người hắn?

"Thật xin lỗi Thần ca, tôi, tôi không cẩn thận bị người ám toán, buổi sáng mới tỉnh lại!"Ảnh Tử xin lỗi nói.

"Cậu lập tức để lão Bạch đi tìm, coi như đem Cảng Đảo lật qua, cũng phải tìm đến Kim Cương!"

"Mặt khác, để Tôn Hàn Tuyết cùng Lý Thiều Quang cũng đi tìm, nếu như tìm không thấy Kim Cương, cũng không cần tại Cảng Đảo kiếm cơm!"Diệp Thần cắn chặt răng oán hận nói.

"Tốt, tôi lập tức an bài!"

Hai người trao đổi vài câu, Diệp Thần sau khi cúp điện thoại do dự mãi, quay đầu nói với Lan Trần"Lan Trần, cậu vẫn là đừng đi Linh giới, làm phiền cậu đi một chuyến Cảng Đảo!"

"Cảng Đảo?"

"Ân, người có thể đánh lén Ảnh Tử cùng Kim Cương đều không phải hạng người bình thường, tôi sợ bọn họ không ứng phó qua nổi, cậu đi giúp bọn họ!"Diệp Thần cau mày nói.

Lan Trần gật gật đầu, lúc này lấy điện thoại cầm tay ra an bài tốt máy bay bay thẳng hướng Cảng Đảo.

"Diệp Thần, bây giờ chúng ta đi sao?"La Cực Thần thấy thế hỏi.

Chương 862. Linh Giới gặp nạn (hạ)!

"Đi, không muốn lãng phí thời gian!"Diệp Thần gật đầu.

La Cực Thần nghe xong nâng lên vuốt chó vẽ lên cái ký hiệu trong hư không, miệng lẩm bẩm, trong nháy mắt trong hư không liền xuất hiện một đạo thanh quang lập loè, truyền tống môn thông hướng Linh Giới.

Linh Giới, Phiêu Miểu Phong.

Cố Trường Sinh nhìn xem các đệ tử trên đại điện ngã trái ngã phải, rên thống khổ thụ thương, lông mày không tự giác nhăn lại với nhau.

"Phong chủ, mấy cái thế lực tà phái ngay tại ngoài thành, chúng ta chỉ sợ chèo chống không được bao lâu, vẫn là nghĩ biện pháp mau chóng rời đi Phiêu Miểu Phong đi!"

Tống Hiền mái đầu bạc trắng, lúc này toàn thân máu tươi, khắp nơi đều là vết đao sâu đủ thấy xương.

"Đáng chết Nhâm lão quái, vì diệt đi chúng ta thế mà hợp tác cùng người bên trong Ma Giới, quả thực phát rồ!"Cố Trường Sinh tức giận mắng.

"Cha, chúng ta đi nhanh đi, nếu người không đi nhanh sẽ không kịp!"

"Lẽ nào lại như vậy!"

Cố Trường Sinh nghe xong giận tím mặt, quát"Hôm nay coi

như chiến tử, ta cũng sẽ không rời đi Phiêu Miểu Phong nửa bước! Chúng đệ tử nghe lệnh, người trọng thương nhanh chóng rời đi từ sau núi, không có thụ thương, cùng ta đi ra liều mạng cùng Nhâm lão quái!"

Nói xong, Cố Trường Sinh ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra kiên quyết chi sắc, ánh mắt chiếu tới một tòa bát quái trận pháp đỉnh chóp đại điện.

"Phong chủ, ngài nghĩ"

Tống Hiền kinh hãi, trận pháp này là lão tổ Phiêu Miểu Phong lưu lại, một khi kích hoạt, toàn bộ Phiêu Miểu Phong đem chìm vào lòng đất, loại trận pháp cá chết lưới rách này, không phải vạn bất đắc dĩ là sẽ không dùng!

"Không sai!"

Cố Trường Sinh cắn răng nói"Nhâm lão quái muốn để Phiêu Miểu Phong ta khuất phục nằm mơ, ta chính là chết cũng muốn kéo hắn làm đệm lưng!"

Vừa dứt lời, bên ngoài liền truyền đến một trận tiếng gọi trêu tức

"Họ Cố, mau chạy ra đây nhận ta làm chủ, lão phu có thể tha cho ngươi khỏi chết, nếu không hôm nay chính là ngày Phiêu Miểu Phong diệt vong!"

"Hoặc là giao ra nữ nhi bảo bối của ngươi, làm Thập Tam di thái của ta, như thế ta cũng sẽ nể tình tiện nghi phân thượng cha vợ tha cho ngươi một cái mạng, ha ha ha ha!"

Nghe tiếng gọi phía bên ngoài, gương mặt xinh đẹp Cố Mộng Di trong nháy mắt đỏ bừng một mảnh, tức bực giậm chân!

"Hỗn trướng!"

Cố Trường Sinh nghe được Nhâm lão quái vậy mà đánh chủ ý nữ nhi hắn, càng là giận không chỗ phát tiết, thân thể tựa như tia chớp rời ghế ngồi xông ra đại điện.

"Phong chủ, cẩn thận!"

Tống Hiền thấy thế vội vàng dẫn người nhao nhao đi theo.

Bên ngoài Phiêu Miểu Phong chủ điện, ô ương ương đứng đấy một đám người, dẫn đầu chính là một đám gia hỏa người mặc áo bào đen, chỉ lộ ra từng đôi mắt ở bên ngoài.

Mặt khác hai nhóm người tay cầm binh khí, trong đó có một đám người nhìn phá lệ dễ thấy, bọn họ từng người gầy như que củi, sắc mặt tái xanh, binh khí trong tay toàn thân trắng như tuyết, nhìn kỹ mới biết kia là xương người chế cốt thứ!

Người quen thuộc bọn họ mới biết, những người này chính là tà tu Bạch Cốt Nhai, một nhóm người khác thì là tu sĩ Quỷ Động, bọn họ võ công quỷ dị, hung tàn vô cùng, tại Linh Giới ai cũng không dám tuỳ tiện trêu chọc!

"Nhâm lão quái, ngươi cấu kết Ma Giới, giết hại đệ tử Phiêu Miểu Phong ta, phải bị tội gì!"

Cố Trường Sinh nhìn hằm hằm người trước mắt, người này đầu đầy xoã tung tóc bạc, bắp thịt trên mặt khô nứt như vỏ cây tùng vậy, bên trong mỗi một đạo khe hở, kinh mạch màu xanh tím thình lình trần trụi bên ngoài, cả khuôn mặt nhìn giống quỷ mặt dữ tợn kinh khủng!

"Phi!"

Nhâm lão quái gắt một cái, âm trắc trắc nói"Họ Cố, sổ sách lần trước ngươi thương đệ tử ta, ta còn không có tìm ngươi tính đâu!"

"Hôm nay ngươi hoặc là thần phục, hoặc là chết, cho câu lời

nói thống khoái đi!"

"Lão tặc, chớ có tùy tiện, xem chiêu!"

Cố Cát thấy đối phương dám nhục nhã phụ thân, lúc này rút kiếm liền hướng Nhâm lão quái đâm tới, một bên Cố Tường thấy thế không nói hai lời, hét lớn một tiếng"Ca, ta đến giúp ngươi!"

Hai huynh đệ mũi kiếm mang theo kiếm mang màu trắng, trực chỉ ngực Nhâm lão quái!

"Cố Cát Cố Tường, không thể lỗ mãng!"

Cố Trường Sinh thấy thế vội vàng quát lớn, đáng tiếc vẫn là chậm một bước, nghé con mới đẻ không sợ cọp, lúc này Cố Cát huynh đệ sớm đã giết đỏ cả mắt, đâu còn nghe lọt!

"Hừ! Chỉ là tiểu tử, muốn chết!"

Một nam tử tuổi trẻ bên cạnh Nhâm lão quái gầm thét một tiếng, cầm trong tay Viên Nguyệt Loan Đao, đón hai huynh đệ Cố Cát xông tới.

Hiện trường lập tức một mảnh đao quang kiếm ảnh, song phương cùng thi triển sở trưởng chiến đấu dị thường kịch liệt.

"Ca ca, ta tới giúp các ngươi!"Cố Mộng Di cũng không nhịn được xuất thủ, khẽ kêu một tiếng đã gia nhập chiến trường, ba đối một, nam tử bên người Nhâm lão quái rất nhanh liền ăn không tiêu.

"Lấy nhiều khi ít, đây chính là danh môn chính phái các ngươi gây nên sao, xem đao!"

Một đạo thân ảnh bên trong người áo đen tiểu như tia chớp màu đen, sưu một tiếng vọt ra, một giây sau liền chặn trường kiếm Cố Mộng Di.

Trong lúc nhất thời song phương ngươi tới ta đi giết đến hôn thiên ám địa!

Chương 863. Linh Giới gặp nạn (trung)!

Bất quá mặc dù người Cố gia số chiếm ưu thế, nhưng tràng diện bên trên lại không chiếm được tiện nghi, một mực bị hai người đối phương áp chế.

"Khặc khặc!"

Nhâm lão quái âm trắc trắc cười cười, hô với nữ áo bào đen"Yến nhi, chớ giết Cố Mộng Di, nàng còn muốn làm Thập Tam Nương ngươi a!"

"Yến nhi biết!"

Nữ áo bào đen khẽ kêu một tiếng, lưỡi đao vạch hướng yết hầu Cố Mộng Di dời xuống mấy phần, tại trên ngực đối phương kéo ra một cái miệng máu!

"Lẽ nào lại như vậy, bản cô nương liều mạng với các ngươi!"

Cố Mộng Di cũng là tính nôn nóng, nghe được đối phương nói loại lời này, lại bị quẹt làm bị thương, lập tức đánh mất lý trí, ngay cả phòng thủ đều từ bỏ thề muốn cùng đối phương cá chết lưới rách!

"Chậc chậc, không nghĩ tới nghĩa tử nghĩa nữ Nhâm lão quái tu vi cao như thế!"

"Quỷ Động ta nếu có thể ra dạng thiên kiêu này, há lại sẽ tình nguyện dưới người?"

"..."

Người Quan chiến nghị luận ầm ĩ, trong chớp mắt Cố Cát huynh đệ cùng Cố Mộng Di nhao nhao lạc bại, Cố Cát tức thì bị đối phương chặt đứt một mực cánh tay, máu tươi văng khắp nơi thành dương quá!

"Nhi tử!"

Cố Trường Sinh thấy thế lòng nóng như lửa đốt, một bên Tống Hiền thân hình lóe lên, trong chớp mắt liền đã gia nhập chiến trường, chỉ thấy hắn đưa tay một chưởng, một đạo tinh quang bắn tại ngực người áo đen, đem bức lui, sau đó hoả tốc cứu trở về Cố Cát!

"Tống lão tặc, dám đánh lén nghĩa tử ta, đi chết!"

Nhâm lão quái giận tím mặt, chỉ thấy hắn tiện tay giương lên, một đoàn sương mù lóe ra quang cầu màu đen bắn ra từ lòng bàn tay, phi tốc hướng phía sau lưng Cố Cát vọt tới!

"Cẩn thận, là Ma Nguyên Phá!"

Tống Hiền nhìn thấy cái đoàn quang cầu này kinh hãi, một khi bị đánh trúng thể nội tinh nguyên bất luận kẻ nào liền sẽ trong nháy mắt biến mất, từ đó biến thành một bộ thây khô, là tuyệt chiêu âm hiểm nhất Hắc Mộc Sơn!

Mắt thấy Cố Cát muốn bị đánh trúng, Tống Hiền cắn răng một cái, ôm lấy Cố Cát dùng phía sau lưng của mình chặn cái đoàn quang cầu màu đen này!

Bành!

Một tiếng vang trầm, Tống Hiền bất hạnh bị đánh trúng!

"Ngao!"

Trong nháy mắt, trên bầu trời khói đen mờ mịt, vô số quỷ đầu

dữ tợn liều mạng hút tại không trung, mà thể nội tinh nguyên Tống Hiền cũng trong chớp mắt bị những 'Quỷ đầu' này hút sạch sẽ!

Bịch!

Tống Hiền mất đi ý thức một đầu mới ngã xuống đất, không còn có sinh tức!

"Tống trưởng lão!"

Cố Cát thấy thế bi thống vạn phần, chúng đệ tử Phiêu Miểu Phong cũng vừa kinh vừa sợ, không nghĩ tới mạnh như Tống trưởng lão cũng bị Nhâm lão quái miểu sát, quả thực thật là đáng sợ!

Nhưng mà, cái này cũng chưa hết, ngay tại lúc Tống Hiền chết đi, Cố Mộng Di cũng bị loan đao đối phương gác ở trên cổ, bất hạnh bị bắt!

"Ha ha ha ha! Họ Cố, ngay cả con gái của ngươi cũng không giữ được, hôm nay Phiêu Miểu Phong nhất định diệt vong! Ta hỏi ngươi một lần cuối cùng, thần phục hay là chết!"Nhâm lão quái đắc ý cười to nói.

"Nhâm lão quái, Cố Trường Sinh ta dù có chết, cũng sẽ không phục đám ô hợp ngươi!"

Cố Trường Sinh hai mắt tinh hồng, nói xong quay đầu nhìn lướt qua chúng đệ tử Phiêu Miểu Phong thụ thương, nước mắt nói"Các ngươi làm sao đều không đi?"

"Phong chủ, chúng ta thề cùng tồn vong với Phiêu Miểu Phong!"Các đệ tử cùng kêu lên hô to.

"Tốt!"

Cố Trường Sinh cắn răng, lập tức ngửa mặt lên trời thét dài, lập tức tiên hạc bay múa đầy trời, bên trong miệng phát ra trận trận tiếng ai minh, toàn bộ mặt đất Phiêu Miểu Phong cũng bắt đầu run nhè nhẹ!

"Không tốt, Cố Trường Sinh muốn dẫn bạo hộ tông đại trận!"Một trưởng lão Hắc Mộc Sơn thấy thế hoảng sợ nói.

"Chạy mau!"

"Cố Trường Sinh cái tên điên này, hắn thật tình nguyện chết cũng không khuất phục sao?"

Người Hắc Mộc Sơn loạn cả một đoàn, nhưng nhai chủ Mai Tà của Bạch Cốt Nhai ở một bên lại âm trắc trắc cười nói"Chư vị không cần phải gấp, lão phu sớm đã ngờ tới Cố Trường Sinh sẽ cá chết lưới rách, cho nên đã sớm làm chuẩn bị!"

Nói xong, hắn từ trên thân móc ra một khối tấm sắt đen nhánh, phía trên đồng dạng ấn khắc lấy đồ án Thái Cực, chỉ là cùng bát quái đồ bình thường khác biệt, trên khối sắt Thái Cực Đồ phức tạp rất nhiều, bên trên mỗi cái quẻ tượng còn điêu khắc quái vật diện mục dữ tợn!

"Oa! Là trấn nhai chi bảo Bạch Cốt Nhai, Thần Ma Thái Cực Đồ!"Bên cạnh có người kinh hô.

"Truyền ngôn đồ này chính là lúc Thần Ma đại chiến, một vị tà phái cao thủ chế, có thể đoạt thiên địa, không nghĩ tới Mai Tà mời nó ra được!"

"Xong đời, Phiêu Miểu Phong ngay cả cơ hội lật bàn cũng không có!"

"..."

Thần Ma Thái Cực Đồ vừa ra, tất cả mọi người chấn kinh,

ngay cả Cố Trường Sinh cũng trợn tròn mắt, Bên trong Linh Giới duy chỉ có vật này có thể khắc chế bát quái trận Phiêu Miểu Phong, không nghĩ tới Mai Tà thật đúng là mang đến!

"Thần Ma đại trận!"

Mai Tà dáng dấp giống như khô lâu hét lớn một tiếng, đồng thời đem khối sắt trong tay ném hư không!

Ầm ầm!

Tiếng sấm tiếng vang lên, tầng mây bầu trời đột nhiên biến dày, mây đen dày đặc.

Chương 864. Linh Giới gặp nạn (thượng)!

Chỉ có vị trí Thần Ma Thái Cực Đồ, một chùm bạch quang từ trên trời giáng xuống, hiện trường lập tức một mảnh tiếng quỷ khóc sói tru, bốn tôn hư ảnh tượng thần to lớn trống rỗng xuất hiện, bọn họ cầm trong tay pháp khí trấn áp tại bốn góc Phiêu Miểu Phong, coi như Cố Trường Sinh khởi động hộ phong đại trận cũng không làm nên chuyện gì!

Cùng lúc đó, Quỷ Động chủ Kim Bá cũng không có nhàn rỗi, âm trắc trắc cười nói

"Nếu hai vị đều sử xuất pháp bảo, vậy Quỷ Động ta tự nhiên không thể nhàn rỗi!"

Nói xong, Kim Bá mặc niệm khẩu quyết, ngay sau đó từ trong ngực móc ra một thanh hạt đậu hướng trên mặt đất vung đi!

"Kim động chủ, chỉ là vãi đậu thành binh tiểu đạo mà thôi, đây chính là tuyệt học Quỷ Động ngươi?"Nhâm lão quái thấy thế trêu chọc nói.

"Nhâm sơn chủ, ngươi cần phải nhìn kỹ!"

Vừa dứt lời, chỉ thấy những cái hạt đậu kia toàn bộ huyễn hóa thành quái thú, một con so một con dữ tợn kinh khủng, phát ra chiến lực kinh người!

"Minh giới yêu thú?"Mai Tà thấy thế mở to hai mắt nhìn.

"Không sai!"

Kim Bá cười đắc ý nói"Đây là ta cùng Minh Vương khế ước, có thể triệu hoán Minh giới dị thú, bọn chúng không chỉ thôn phệ thân thể người, ngay cả thần hồn đều ăn, ta ngược lại muốn xem xem Cố Trường Sinh cùng đệ tử của hắn ứng đối ra sao!"

Quả nhiên, một giây sau những Minh giới quái thú này liền phóng tới đám người Phiêu Miểu Phong, bọn chúng hoàn toàn là quái vật không có lý trí, có đem đối thủ cắn thành hai nửa, còn có thậm chí mấy cái quái thú cùng một chỗ cắn xé, chia cắt một đệ tử Phiêu Miểu Phong, khiến cho thân thể chia năm xẻ bảy, vô cùng thê thảm!

Trong lúc nhất thời, Phiêu Miểu Phong thành nhân gian Luyện Ngục, các loại tiếng kêu thảm rên không dứt bên tai!

Cố Trường Sinh đánh lui một con yêu thú sau, nhìn thấy bộ dáng hiện trường thảm liệt, trong lòng biết mình đã mất hồi thiên chi lực, không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài

"Trời vong Phiêu Miểu Phong ta, ai có thể mau cứu ta Phiêu Miểu Phong a!"

"Ha ha ha! Họ Cố, hôm nay ai cũng cứu không được Phiêu Miểu Phong ngươi, ta nói!"Nhâm lão quái cười to không chỉ.

Mắt nhìn thấy ngàn vạn năm cơ nghiệp Phiêu Miểu Phong liền muốn hủy hoại chỉ trong chốc lát, đột nhiên, trong hư không bay tới vô số tiểu hắc trùng, những tiểu hắc trùng này giống như điên tiến vào bên trong cơ thể yêu thú cùng người, trong chớp mắt, những người cùng yêu thú bị tiểu hắc trùng công kích kia nhao nhao ngã xuống đất không dậy nổi, hóa thành từng cỗ thi thể khô quắt!

"Hỗn đản! Là phệ hồn trùng của lão già chết tiệt La Cực Thần kia!"

Nhâm lão quái thấy thế chửi ầm lên, cái này cũng trách hắn nhất thời đắc ý, hoàn toàn quên Phiêu Miểu Phong còn có một đại trưởng lão La Cực Thần!

"Lão phu ở đây, ai dám lỗ mãng!"

Một giây sau, chỉ thấy bọn người Diệp Thần thoáng hiện, La Cực Thần thì ngồi xổm trên mặt đất nãi thanh nãi khí mà hống hống.

Ngay từ đầu Nhâm lão quái nhìn thấy bọn người Diệp Thần ngây ngẩn cả người, cuối cùng mới trên mặt đất phát hiện cẩu tử La Cực Thần, đám người lập tức phình bụng cười to!

"Ha ha ha! La Cực Thần, nghĩ không ra ngươi cũng có hôm nay!"

"Trong ngày thường ngươi diễu võ giương oai, làm sao biến thành một con chó!"

"Kim Bá huynh, nếu không chúng ta giết hắn, ban đêm ăn nồi lẩu thịt chó đi!"

Bọn người Nhâm lão quái không hề cố kỵ trêu chọc, căn bản không có đem La Cực Thần để vào mắt, càng đừng đề cập đám người Diệp Thần, mấy nhóc con hôi sữa có thể có bao nhiêu lợi hại?

"Lẽ nào lại như vậy!"

La Cực Thần hận nhất người khác nói hắn là chó, lúc này nhe răng trợn mắt nói"Hôm nay lão phu tất sát bọn cẩu tặc các ngươi a phi, là lão tặc!"

"Diệp tiểu hữu!"

Cố Trường Sinh nhìn thấy bọn người Diệp Thần, đầu tiên là

vui mừng, ngay sau đó lại mặt mũi tràn đầy khẩn trương nói"Các ngươi sao lại tới đây, mau trở lại Nhân giới, nơi này quá nguy hiểm!"

"Nguyên lai là tiểu tử Nhân giới!"

Nhâm lão quái mặt mũi tràn đầy khinh bỉ quét bọn người Diệp Thần một chút, hừ lạnh nói"Xem ra Phiêu Miểu Phong là thật không có rơi xuống, thế mà tìm võ tu Nhân giới hỗ trợ, thật sự là cười chết người!"

"Cười em gái ngươi a!"

Văn Tinh không vui, lúc này đáp trả"Nhìn mặt mũi ngươi tràn đầy mấp mô, bị máy xúc đào qua đi?"

"Hỗn trướng, ngươi dám chế giễu lão phu!"

Nhâm lão quái nghe xong tức giận đến già nhức cả trứng, hắn đời này nhất để ý chính là người khác nói tướng mạo hắn, so đào mộ tổ nhà hắn còn nghiêm trọng!

"Cần phải chê cười sao, ngươi hỏi một chút người bên cạnh, dáng dấp ngươi có phải vớ va vớ vẩn, xấu hổ chết rồi hay không?"

"Bằng bộ dáng này của ngươi, còn chưa có vợ đi? Ta nếu là nữ nhân cũng không gả cho ngươi, bằng không nửa đêm không phải bị hù chết sao!"

Văn Tinh miệng không tha người, chuyên đâm đao hướng trái tim Nhâm lão quái

"Giết hắn cho ta!"

Nhâm lão quái tức thì tức, bất quá hắn tự cao là cao thủ Linh Giới, thế mà cũng nhịn được không xuất thủ với vãn bối.

Người áo đen vừa rồi chặt đứt Cố Cát gầm thét một tiếng, như

một đạo tia chớp màu đen, cầm trong tay Viên Nguyệt Loan Đao nhanh chóng công hướng Văn Tinh.

"Phượng chi vũ!"

Chương 865. Kịch chiến (hạ)!

Văn Tinh không biết đối phương nội tình, nghĩ đến trước phòng thủ một đợt, vừa dứt lời, trong hư không đột nhiên truyền đến một tiếng phượng gáy, ngay sau đó một đôi cánh Phượng Hoàng kim hoàng sắc cực đại thình lình xuất hiện, đem thân thể Văn Tinh bao trùm trong đó!

Đương!

Một tiếng vang giòn!

Viên Nguyệt Loan Đao người áo đen chém vào phía trên phượng vũ, chỉ để lại hỏa hoa chói mắt, ngược lại khiến hắn há hốc mồm!

"Cái gì?"

Đám người thấy thế mở to hai mắt nhìn, Mai Tà hoảng sợ nói"Hắn, hắn là người Phượng tộc?"

Không đợi đám người lấy lại tinh thần, chỉ thấy bên trong cánh chim đột nhiên xông ra một nắm đấm lớn bằng nồi đất, xen lẫn chân khí màu trắng nồng đậm, một quyền đánh vào ngực người áo đen!

"Rống!"

Trong hư không truyền đến một tiếng gào thét chấn thiên, người áo đen 'Ngao' Một tiếng hét thảm, vội vàng không kịp chuẩn bị hắn bị một quyền này trực tiếp đánh bay, ngã xuống đất sau oa phun ra một ngụm máu tươi, xương sườn toàn đoạn, nghĩ đứng lên đều phí sức!

"Bạch, Bạch Hổ?"

Nhâm lão quái ngẩng đầu nhìn lên, lập tức kinh điệu cái cằm.

Chỉ thấy bên trong hư không lơ lửng một con mãnh hổ to lớn trắng đen xen kẽ, khí thế ngập trời kia khiến cho tiên hạc Phiêu Miểu Phong cũng dọa đến run lẩy bẩy, toàn bộ trốn vào sơn động!

Phần phật!

Phượng vũ triệt hồi, bọn người Nhâm lão quái lúc này mới một lần nữa xem kỹ lên bọn người Diệp Thần.

Bạch Hổ, Chu Tước thế mà đồng thời xuất hiện, La Cực Thần lão tiểu tử này

"Lão La, ngươi nói người bên trong Ma Giới đâu?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, hắn sở dĩ tới chính là muốn nhìn một chút có thể gặp được Hạ Hầu Kiệt hay không, gia hỏa này sớm muốn đem ma trảo vươn hướng Nhân giới, nhất định phải chơi chết!

"Nhâm lão quái, chỗ dựa ngươi đâu, gọi hắn ra đây!"

La Cực Thần gâu gâu kêu to, vừa rồi Văn Tinh bọn họ chiếm thượng phong, giờ phút này lực lượng hắn nói chuyện đều thật nhiều.

"Hừ! Chỉ bằng các ngươi còn chưa xứng gặp ma vương!"

Nhâm lão quái hừ lạnh một tiếng, âm thanh lạnh lùng nói"Nếu Nhân giới cũng muốn tham dự trận chiến đấu này, vậy liền ra tay đi!"

Nói xong, hắn dẫn đầu ra chiêu, hai tay xoay tròn hất lên, lập tức hai hàng lóe ra khói đen quang cầu, hướng phía bọn người Diệp Thần kích xạ mà đi!

"Diệp Thần cẩn thận, đây là Ma Nguyên Phá, chuyên môn hút tu vi người!"La Cực Thần thấy thế vội vàng nhắc nhở.

Vừa dứt lời, người Quỷ Động cùng Bạch Cốt Nhai đã hành động, ba phe nhân mã cùng nhau hướng bọn người Diệp Thần đánh tới!

Trong lúc nhất thời, bên trên Phiêu Miểu Phong che khuất bầu trời, mây đen cuồn cuộn, các loại tiếng quỷ khóc sói tru, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, song phương giết đỏ cả mắt, chiến thành một mảnh!

"Giết!"

Diệp Thần cũng không đoái hoài tới quá nhiều, đã tới Linh Giới, vậy trước tiên giúp Phiêu Miểu Phong vượt qua một kiếp trước mắt lại nói.

Ở đây không thể nghi ngờ Nhâm lão quái tu vi cao nhất, mặc dù hắn là Bán Thánh, nhưng ở Linh Giới Bán Thánh tương đương với Nhân giới phi thăng thành tiên, chiến lực mạnh hơn xa so với Độ Kiếp kỳ!

"Tiểu tử, để mạng lại!"

Một tiếng khẽ kêu vang lên bên tai Diệp Thần, đồng thời một đạo hàn quang từ trước mắt hắn xẹt qua, Diệp Thần nghiêng người lóe lên, tập trung nhìn vào trước mắt là người áo đen, bất quá từ thanh âm phán đoán đối phương là nữ nhân.

"Lão Diệp, em gái này quá lợi hại, giao cho tôi tới đối phó đi!"Một bên Văn Tinh nhếch miệng cười nói.

"Thảo!"

Diệp Thần bó tay rồi, nghe Văn Tinh cảm giác tu vi mình giống như còn không bằng hắn.

Bất quá khi hắn nhìn thấy Cố Mộng Di bị người áo đen khống chế lại, lúc này quyết định trước tiên nghĩ cách đem nữ nhân này cứu viện ra.

Chỉ thấy hắn thả người nhảy lên nhảy lên hư không, hai tay vạch một cái về phía người áo đen!

Sưu! Sưu!

Hai đạo đao quang một đỏ một lam phi tốc phóng tới đối phương.

Một giây sau, không ít người áo đen bên trong hỗn chiến bị cắt thành hai đoạn, lúc mọi người ở đây kinh hô, Diệp Thần thừa cơ như như chim ưng đáp xuống, trong khoảnh khắc liền xuất hiện tại bên người Cố Mộng Di, một chưởng vỗ bay người áo đen mang lấy nàng.

"Diệp công tử"

Cố Mộng Di thấy thế kích động không thôi, trước sớm Diệp Thần liền để nàng hồn khiên mộng nhiễu, hiện nay hắn lại cứu mình, Cố Mộng Di không khỏi tâm như hươu con xông loạn, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng.

"Mỹ nữ, cô trước đừng đỏ mặt, ngẫm lại làm sao thoát khốn đi!"Diệp Thần dở khóc dở cười, đến lúc nào rồi, ánh mắt Cố Mộng Di thế nào thấy giống như hoa si?

""

Cố Mộng Di lúc này mới kịp phản ứng, nàng nói tiếng cám ơn, lập tức khẽ kêu một tiếng gia nhập hỗn chiến!

Mặc dù Phiêu Miểu Phong có bọn người Diệp Thần gia nhập thực lực tăng nhiều, nhưng đối phương cũng không phải ăn chay, Nhâm lão quái tu vi càng là thâm bất khả trắc, Cố Trường Sinh đã

bị hắn bức đến nơi hẻo lánh, chiến tử chỉ là chuyện sớm hay muộn!

Mà nhất làm cho người nổi nóng không ai qua được Quỷ Động chủ Kim Bá!

Chương 866. Kịch chiến (trung)!

Gia hỏa này hung hăng vãi đậu thành thú, đệ tử Phiêu Miểu Phong cơ hồ đều bị những yêu thú này ăn sạch, ngay cả Văn Tinh cũng bị mười mấy đầu yêu thú cuốn lấy phiền muộn không thôi!

"Vương bát đản!"

Văn Tinh hướng về vị trí phía Kim Bá nổi giận mắng"Ngươi nha là mở tiệm tạp hóa a, lấy ở đâu nhiều hạt đậu như vậy, muốn chết rồi!"

Âu Thiết Trụ thì trong đám người 'Đại khai sát giới', giờ phút này Bạch Hổ huyết mạch triệt để bị kích phát, hắn cơ hồ là một quyền liền đánh nổ đầu một người đệ tử, chân chính thành 'Onepunch-Man' !

La Cực Thần xui xẻo nhất, hắn ỷ vào thân thể mình 'Nhỏ nhắn xinh xắn', giết rất nhiều đệ tử Bạch Cốt Nhai, lần này triệt để chọc giận Mai Tà!

"La lão tặc, giết đệ tử ta, ngươi đi chết đi!"

Nói xong, trong miệng Mai Tà niệm động chú ngữ, Thần Ma Thái Cực Đồ lơ lửng ở trên trời đột nhiên nhanh chóng chuyển động, một giây sau liền xuất hiện tại đỉnh đầu La Cực Thần, một chùm bạch quang chiếu xuống chiếu vào trên thân La Cực Thần.

La Cực Thần chỉ cảm thấy toàn thân tê rần, ngay sau đó tứ chi cứng ngắc thế mà không thể động đậy!

Mai Tà thấy thế âm trắc trắc cười, lấn người tiến lên liền

muốn một chưởng vỗ chết La Cực Thần.

"Diệp lão đệ, cứu ta!"

Thời khắc mấu chốt, La Cực Thần lớn tiếng kêu cứu.

Nếu là một mực không thể động, hôm nay thật liền muốn biến lẩu thịt cầy, bởi vậy La Cực Thần đừng đề cập có bao nhiêu sốt ruột!

Lúc này Diệp Thần đang giúp Cố Trường Sinh đối phó Nhâm lão quái, nghe được tiếng cầu cứu La Cực Thần trong lòng cũng có chút sốt ruột, dù sao khoảng thời gian này lão La cũng giúp mình không ít, cũng không thể thấy chết không cứu a!

"Nhân giới tiểu tử, hôm nay các ngươi đều phải mệnh tang Linh Giới, đừng vọng tưởng cứu La lão chó!"

Nhâm lão quái nhe răng cười một tiếng, mặc dù hắn lấy một địch hai nhưng lại thành thạo điêu luyện, đánh giết Diệp Thần cùng Cố Trường Sinh chỉ là chuyện sớm hay muộn.

"Diệp Thần, ngươi mang lên nữ nhi ta đi mau, để ta ở lại cản hắn!"Cố Trường Sinh cũng biết tình huống nguy cấp, bất đắc dĩ chỉ có thể ra hạ sách này.

"Muốn đi, nằm mơ!"

Nhâm lão quái nói xong ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, bầu trời vốn là mây đen dày đặc, đột nhiên tiếng sấm đại tác!

Đang lúc đám người nghi hoặc, trên bầu trời đột nhiên một đạo hắc ảnh thoáng hiện, ngay sau đó một tiếng vang thật lớn, một tia chớp màu đen từ trên trời giáng xuống, trực tiếp bổ về phía Diệp Thần!

Cũng may Diệp Thần thân thủ thoăn thoắt tránh thoát đạo này

kỳ quái thiểm điện!

Thiểm điện bổ vào trên núi đá, lập tức đá vụn nổ tung, kinh khủng hơn chính là bị sét đánh trên núi đá thế mà xuất hiện hòa tan hiện tượng, liền giống bị nồng lưu toan ăn mòn qua!

"Cái này, đây là cái gì?"

Không chỉ là Diệp Thần, ngay cả Cố Trường Sinh cũng trợn tròn mắt.

"Họ Cố, đây là lôi điện Ma Giới Ô Kim, chưa thấy qua đi!"Nhâm lão quái đắc ý cười to nói.

"Lại là Ma Giới!"

Cố Trường Sinh nghe xong hận đến nghiến răng nghiến lợi, nổi giận mắng"Nhâm lão quái, ngươi chính là chó săn Ma Giới!"

"Mắng chửi đi, rất nhanh ngươi sẽ mắng không nổi nữa!"

Nhâm lão quái tà mị cười một tiếng, một giây sau tia chớp màu đen liên tiếp từ không trung đánh xuống, những lôi điện này giống như mọc mắt, chuyên chọn người Phiêu Miểu Phong bổ!

Trong lúc nhất thời hiện trường tiếng kêu rên liên hồi, đệ tử Phiêu Miểu Phong bị Ô Kim Lôi đánh trúng hóa thành từng bãi từng bãi huyết thủy, trạng vô cùng thê thảm!

Diệp Thần thấy thế lập tức mặc niệm triệu hoán chú.

"Rống!"

Đột nhiên, trong hư không truyền đến một tiếng gầm thét, ngay sau đó một cái bóng người cự đại trống rỗng thoáng hiện, người này toàn thân phế phẩm, trên thân mọc đầy rêu xanh, tản mát ra một cỗ gỗ mục hôi thối mùi.

"Thi Vương Tướng Thần?"

Nhâm lão quái nhìn người nọ không khỏi ngây ngẩn cả người, kìm lòng không được nuốt ngụm nước bọt.

"Chủ nhân!"

Tướng Thần hai tay ôm quyền hành lễ cho Diệp Thần, bọn người Nhâm lão quái vốn là kinh ngạc thấy thế, tròng mắt đều muốn trợn lồi ra, Thi Vương Tướng Thần vượt qua bên ngoài lục giới, thế mà xưng hô tiểu tử Nhân giới là chủ nhân?

"Giết!"

Diệp Thần căn bản không nói nhảm, chỉ chỉ bọn người Nhâm lão quái, nói đơn giản một chữ!

"Vâng!"

Tướng Thần cũng nghiêm túc, đạt được Diệp Thần chỉ lệnh, hắn quét bọn người Nhâm lão quái một chút, đột nhiên há mồm phun một cái, một đạo sóng ánh sáng màu xanh sẫm từ trong miệng hắn phun ra, trực tiếp bắn về phía không trung Thần Ma Thái Cực Đồ!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, sóng ánh sáng cùng Thái Cực Đồ phát sinh kịch liệt va chạm, giữa cả thiên địa phảng phất đều đang run rẩy ~!

Soạt!

Nguyên bản bốn tòa tượng thần trấn thủ Phiêu Miểu Phong trong nháy mắt hóa thành hư vô, quang mang chiếu hướng La Cực Thần cũng dần dần ảm đạm, La Cực Thần thừa cơ thử trượt một chút chạy!

"Mai nhai chủ, Kim động chủ, chúng ta liên thủ giết quái vật này!"

Nhâm lão quái tức hổn hển, mắt thấy là phải diệt Phiêu Miểu Phong, nhưng đột nhiên toát ra cái quái vật như thế, quả thực ghê tởm!

Nói xong, Nhâm lão quái dẫn đầu vung ra hai cái Ma Nguyên Ba với Tướng Thần!

Chương 867. Kịch chiến (thượng)!

Nào có thể đoán được Tướng Thần liền tránh đều không tránh, trực tiếp đem hai cái Ma Nguyên Ba nuốt vào trong bụng, mà trên trời Ô Kim lôi cũng không hiểu biến mất, phảng phất tại kiêng kị thứ gì!

"Hỗn đản, ta giết ngươi!"

Mai Tà cũng tức giận đến quá sức, Thần Ma Thái Cực Đồ là trấn nhai chi bảo Bạch Cốt Nhai hắn, không nghĩ tới bị Tướng Thần làm hỏng, há có thể không tức giận?

"Yêu thú trận pháp!"

Kim Bá cũng chuẩn bị liều chết một trận, đưa tay đi móc hạt đậu, kết quả lại phát hiện túi hạt đậu không thấy!

"Hắc hắc, lão La nghĩ không ra ngươi còn có tiềm lực ăn cắp a, coi như không tệ!"

Nơi xa, Văn Tinh sờ lên đầu chó con La Cực Thần tán dương.

Ăn cắp?

Cái gì là ăn cắp?

La Cực Thần rất khó hiểu, bất quá hắn tin tưởng Văn Tinh nhất định là đang tán dương mình, dù sao nếu không phải mình, những yêu thú Kim Bá chỉnh tới kia cũng không tốt đối phó!

"Rống!"

Tướng Thần gầm thét một tiếng, ngay sau đó liền xuất hiện tại trước mặt Nhâm lão quái, ngón tay như thiểm điện duỗi ra như xiên thép, trực tiếp đâm về phần bụng đối phương!

Mấy người Diệp Thần cũng không có nhàn rỗi, thấy Tướng Thần đánh, hắn cùng Âu Thiết Trụ, Văn Tinh cùng một chỗ, phát động công kích với Kim Bá cùng Mai Tà, Cố Trường Sinh bản thân bị trọng thương giờ phút này ngược lại thành quần chúng

Có Tướng Thần gia nhập, tình huống hiện trường kịch liệt chuyển đổi, bọn người Nhâm lão quái dần dần đều ăn không tiêu!

"Ma Chủ, cứu ta!"

Nhâm lão quái hiển nhiên không phải đối thủ Tướng Thần, mắt thấy mạng nhỏ mình khó giữ được, hắn vội vàng từ trên thân móc ra một khối thiết bài màu đen ra sức quăng ra trong hư không!

Oanh!

Thiết bài hóa thành một cỗ khói đặc tại không trung, ngay sau đó từ trong khói dày đặc duỗi ra một con đại thủ lông đen lông xù, một chưởng quạt tới hướng Tướng Thần!

"Rống!"

Tướng Thần chính là thượng cổ Thi Vương, há lại sẽ bị thủ đoạn Ma Giới hù dọa, lúc này gầm thét một tiếng, thân hình đột nhiên biến lớn cùng đại thủ lớn bằng xe tải kia rắn rắn chắc chắc đối một chưởng!

Bành!

Một tiếng vang thật lớn, lấy hai bàn tay làm trung tâm, một vòng sóng khí cấp tốc lan tràn ra, tuy là giữa không trung, nhưng trên mặt đất vẫn như cũ treo lên một trận gió lốc, đệ tử tu vi hơi

yếu thậm chí trực tiếp bị gió thổi xuống Phiêu Miểu Phong!

Lại là bàn tay!

Lần trước tại Hoa Sơn Hạ Hầu Kiệt chính là bị bàn tay cứu đi, chỉ là lần này bàn tay có lông dài, cùng lần trước hơi có khác biệt!

"Tướng Thần?"

Trong hư không bàn tay huyễn hóa thành một tấm mặt người mơ hồ, nhìn xem Tướng Thần hiển nhiên hắn cũng có chút giật mình.

"Ma tộc?"

Tướng Thần hai mắt xích hồng, lộ ra miệng đầy răng nanh quát"Dám đả thương chủ nhân ta, ma tộc ngươi thật to gan!"

"Chủ nhân nhà ngươi là ai?"Mặt người hỏi.

"Ma Chủ, chính là tiểu tử kia!"Nhâm lão quái một chỉ Diệp Thần.

Mặt người quay đầu nhìn Diệp Thần một chút, lại phân biệt quét mắt qua bọn người Văn Tinh, trầm ngâm nói"Thanh Long Bạch Hổ, Chu Tước Huyền Vũ đều tới, Linh Giới thật là náo nhiệt a!"

"Bất quá, Ma Vương nói qua Linh Giới nhất định phải nắm bắt tới tay! Tướng Thần, ngươi biết chuyện Ma Vương quyết định, không phải ngươi có thể chi phối!"

"Về phần Tứ Tướng Thần Thú, tu vi quá thấp, đối với Ma Vương mà nói còn chưa đủ gây cho sợ hãi!"

Nói xong, mặt người lần nữa huyễn hóa thành đại thủ, đưa tay một đem Nhâm lão quái cùng Kim Bá, còn có Mai Tà cùng một chỗ cuốn đi, trước khi đi còn buông xuống lời nói

"Tướng Thần, xem ở trên mặt mũi ngươi cùng tứ tướng, sau ba ngày lão phu lại đến tiếp quản Linh Giới!"

Một trận gió lốc thổi qua, bầu trời mây đen dày đặc đột nhiên tạnh, khôi phục bộ dáng ngày xưa, chỉ có chân cụt tay đứt đầy đất chứng minh, nơi này đã từng phát sinh qua cùng một chỗ chiến đấu kịch liệt!

"Chủ nhân, ta có lời không biết có nên nói hay không!"Tướng Thần biến trở về thân hình bình thường, đi đến trước mặt Diệp Thần sắc mặt nghiêm túc nói.

"Lời gì?"

"Đây là chuyện Linh Giới, nếu như chủ nhân không tất yếu, tốt nhất vẫn là chớ để ý!"

"Ý của ngươi là chúng ta không thể trêu vào Ma Giới?"Diệp Thần nhíu mày.

"Xác thực nói là Ma Vương, Phệ Nguyệt!"

Tướng Thần nói thẳng"Phệ Nguyệt tu vi thâm bất khả trắc, hắn thống lĩnh ma tộc, ngay cả Xi Vưu chiến thần đều muốn cho hắn ba phần chút tình mọn, lấy tu vi chủ nhân hiện tại, xác thực không nên cùng Phệ Nguyệt là địch!"

"Tốt a, ta đã biết!"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, không nghĩ tới ngay cả Thượng Cổ Thi Vương đều kiêng kỵ ma tộc như vậy.

Chờ sau khi Tướng Thần đi, Cố Trường Sinh phân phó đệ tử còn sống thu thập chiến trường, mà hắn thì mang theo gia đình huynh đệ cùng Cố Mộng Di đi đến Diệp Thần trước mặt ở trước mặt nói lời cảm tạ.

"Diệp tiểu hữu, lần này nếu không phải là các ngươi hết sức giúp đỡ, Phiêu Miểu Tông ta liền xong rồi!"

"Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, về sau Phiêu Miểu Phong nguyện lấy Diệp tiểu hữu vi tôn!!"

Cố Trường Sinh không khác đem Phiêu Miểu Phong giao cho Diệp Thần, nhưng lại không ai cảm thấy kinh ngạc, không có Diệp Thần có lẽ bọn họ chết sớm.

Chương 868. Nguy cơ Linh Giới!

La Cực Thần nghe xong sướng đến phát rồ rồi, vội vàng dùng vuốt chó gẩy gẩy ống quần Diệp Thần!

"Cố phong chủ khách khí, kỳ thật lần này ta cũng không phải toàn giúp Phiêu Miểu Phong, vẫn là có mình tư tâm!"

Diệp Thần nhẹ nhàng thở dài, hắn là nghĩ đến chơi Hạ Hầu Kiệt, kết quả Hạ Hầu Kiệt không thấy được ngược lại giúp Phiêu Miểu Phong.

"Cố Trường Sinh, chuyện ngươi giết nhi tử ta, ta sẽ không làm so đo!"

La Cực Thần nghe Diệp Thần nói như vậy lập tức cấp nhãn, vội vàng nói"Bất quá Minh Vương muốn Linh Giới, ngươi tốt nhất quy thuận lão nhân gia hắn!"

"La Cực Thần, ngươi điên rồi đi?"

Cố Trường Sinh nghe xong tức điên lên, vừa đưa tiễn một cái ma tộc, tại sao lại tới cái Minh Vương?

"Nói thật cho ngươi biết, Diệp lão đệ chính là đến giúp Minh Vương!"

"Cái gì?"

Nghe nói như thế Cố Trường Sinh lập tức không bình tĩnh, mặt mũi tràn đầy giật mình nhìn về phía Diệp Thần.

"Hừ! Ta còn tưởng rằng ngươi là tới giúp Phiêu Miểu Tông ta, nguyên lai cùng Nhâm lão quái bọn họ cá mè một lứa, đều là đánh chủ ý Linh Giới!"Cố Mộng Di thở phì phò nói.

Nguyên bản nàng còn rất cảm kích Diệp Thần, nhưng bây giờ lại hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Lão La, ngươi câm miệng cho ta!"

Diệp Thần một cước đá vào La Cực Thần trên thân, hắn bị đá không ngừng 'Gâu gâu'!

"Cố phong chủ, hiện tại vẫn là ngẫm lại làm sao đối phó ma tộc đi!"

"Linh Giới không phải còn có thế lực khác sao, vì sao không liên lạc bọn họ cùng một chỗ đối phó Nhâm lão quái đâu?"Diệp Thần hiếu kì hỏi.

"Ai, nói rất dài dòng!"

Cố Trường Sinh nặng nề mà thở dài, nói"Diệp tiểu hữu nếu là không chê, mời theo ta đi đại điện, chúng ta lại trò chuyện đi!"

"Tốt!"

Diệp Thần gật gật đầu, đi theo Cố Trường Sinh cùng đi tiến Phiêu Miểu Tông đại điện.

"Lão Diệp, chờ chút!"

Văn Tinh đột nhiên gọi lại Diệp Thần, trong tay mang theo một người áo đen rất là vui vẻ đi tới, nhếch miệng cười nói"Bà cô này cuối cùng là xích lại được, phế đi sức chín trâu hai hổ của tôi!"

"Tiểu cô nương?"

Đám người nghe vậy nhao nhao ghé mắt nhìn lại, lúc này mới

phát hiện khăn che mặt người áo đen đã rơi xuống, một gương mặt tinh mỹ hiện ra ở trước mặt mọi người.

"Hừ! Các ngươi tốt nhất mau buông ta ra, nếu không cha nuôi ta sẽ không bỏ qua các ngươi!"Nữ nhân hận hận trừng mắt nhìn Văn Tinh tức giận nói.

"Cha nuôi?"

Diệp Thần khẽ giật mình, không nghĩ tới nữ nhân Linh giới cũng nhận cha nuôi?

"Diệp tiểu hữu, nàng này chính là nghĩa nữ Nhâm lão quái, Thượng Quan Yến!"Cố Trường Sinh ở một bên thấp giọng nói.

"Quan tâm nàng là nghĩa nữ ai đâu, tôi lại muốn thu bà cô này!"Văn Tinh mặt mũi tràn đầy khinh thường.

"Trước mang vào đi!"

Diệp Thần nhịn không được trợn nhìn Văn Tinh một chút, con hàng này càng xem càng giống sơn trại đại vương đàng hoàng cướp bóc phụ nữ

Đợi đến khi mọi người ngồi xuống tại chủ điện, Cố Trường Sinh sớm đã không có hăng hái ngày xưa, cả người như là mất hồn đồng dạng ngồi tại đại điện thủ tọa.

"Cố phong chủ, ngươi thụ thương?"Diệp Thần hảo tâm hỏi.

"Không! Diệp tiểu hữu, ta nghĩ thông suốt!"

Cố Trường Sinh thật sâu nhìn Diệp Thần một chút, nói thẳng"Nếu như ngươi thật là vì Linh giới mà đến, Phiêu Miểu Phong ta nguyện ý ủng hộ ngươi!"

"Cha!"

Đám người nghe xong đều sợ ngây người, Cố Mộng Di càng là giận không chỗ phát tiết, cáu giận nói"Cha! Nếu như vậy, Tống trưởng lão bọn họ chẳng phải là chết vô ích? Cánh tay của huynh con, chẳng phải là cũng gãy không?"

"Đứa nhỏ ngốc, bây giờ Linh giới là khối bánh trái thơm ngon, Minh giới cùng ma tộc đều nhìn trúng, con cảm thấy Phiêu Miểu Phong ta có thể làm cái gì?"Cố Trường Sinh thở dài nói.

"Cố phong chủ, vì sao không đi cầu giúp đỡ thế lực khác?"Diệp Thần hỏi.

"Ai, Linh giới chỉ còn Lăng Vân Các cùng Tường Vân Tự, nhưng Lăng Vân Các cùng Phiêu Miểu Phong có hiểu lầm, trong lúc nhất thời rất khó giải khai!"

"Đám hòa thượng Tường Vân Tự kia tu vi tuy cao, nhưng mặc kệ Linh giới phát sinh chuyện gì, bọn họ đều lựa chọn trung lập!"Cố Trường Sinh lắc đầu nói.

"Ta cảm thấy có thể thử cùng bọn họ nói chuyện!"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, nói thẳng"Nếu không ba ngày sau, Linh giới khẳng định không gánh nổi!"

"Cắt!"

Cố Mộng Di nộ khí khó bình, nghe được Diệp Thần nói như vậy, lúc này đáp trả"Nếu Diệp công tử có lòng tin như vậy, ngươi đi cùng bọn họ đàm a! Nếu như bọn họ nguyện ý xuất thủ, ta cũng không phản đối ngươi thống lĩnh Linh giới!"

"Oa! Mỹ nữ cô ăn thuốc nổ đi, tôi nhớ được là lão Diệp cứu được cô, cô không cảm tạ coi như xong, còn đáp trả hắn mấy lời như vậy?"Văn Tinh nghe không nổi nữa, có chút nổi nóng nói.

"Di nhi, không được vô lễ! Nhanh hướng Diệp tiểu hữu xin

lỗi!"Cố Trường Sinh thấy thế vội vàng quát lớn.

"Hừ!"

Cố Mộng Di khẽ hừ một tiếng, chính là không chịu cúi đầu.

"Diệp tiểu hữu, thực sự thật có lỗi, tiểu nữ bị ta làm hư, ta thay nàng xin lỗi cậu!"Cố Trường Sinh mặt mo đỏ ửng.

"Đi, ta có thể thử một chút!"

"Nhưng ta nói rõ ràng, ta thật không có nghĩ tới thống lĩnh Linh giới, các ngươi chớ hiểu lầm!"

Diệp Thần không thèm để ý thái độ Cố Mộng Di chút nào, hắn ngược lại lo lắng nếu như ma tộc đạt được, kế tiếp không may khẳng định chính là Nhân giới, cho nên nhất định phải tại Linh giới đánh ngã bọn họ!

Chương 869. Nam nhân tóc tím!

"Diệp huynh, ta nguyện ý cùng ngươi cùng một chỗ tiến về!"

Người nói chuyện là Cố Cát, lúc này hắn đã thành dương quá, trong tay còn cầm một đầu tay cụt đẫm máu.

"Ngươi qua đây, ta trước giúp ngươi nối liền tay đi!"Diệp Thần thấy thế nói.

"Diệp tiểu hữu còn hiểu thuật kỳ hoàng?"

Cố Trường Sinh sững sờ, kỳ thật Phiêu Miểu Phong cũng có người y thuật cao siêu, chỉ bất quá tại trận kịch chiến này chết hết, không nghĩ tới Diệp Thần cũng là y sinh!

Diệp Thần không nói chuyện gật gật đầu, Cố Cát do dự một chút, vẫn là cầm mình tay cụt đi đến trước mặt Diệp Thần.

Kết quả, Diệp Thần ngay trước mặt mọi người, dùng một loại thủ pháp đặc biệt liền đem tay cụt Cố Cát tiếp hảo!

"Ngươi thử một chút, cánh tay có thể động hay không!"Diệp Thần cười nói.

Cố Cát thử đong đưa cánh tay một cái, không nghĩ tới thế mà thật có thể động, cái này thế nhưng làm hắn sướng đến phát rồ rồi, lúc này liền muốn quỳ xuống gửi tới lời cảm ơn cho Diệp Thần.

"Không cần cám ơn ta, tranh thủ thời gian mang ta đi Lăng Vân Các cùng Tường Vân Tự đi!"

Diệp Thần khoát khoát tay, tiếp cái tay cụt mà thôi, đối với y thuật hắn mà nói không có chút tính khiêu chiến nào

"Diệp tiểu hữu, nếu không nghỉ ngơi chút?"

Cố Trường Sinh nghe xong cảm kích khôn cùng, mặc kệ Diệp Thần đại biểu ai, tối thiểu giờ này khắc này hắn là giúp Phiêu Miểu Phong.

"Không được!"

Diệp Thần lắc đầu, Cố Trường Sinh cũng không tốt cưỡng cầu, lúc này biểu thị cảm tạ với Diệp Thần xong, để Cố Cát huynh đệ đưa bọn người Diệp Thần đi Lăng Vân Các.

Chờ Diệp Thần bọn họ đi, Cố Trường Sinh liếc mắt Cố Mộng Di, cảm khái nói

"Di nhi, nếu như Diệp Thần là lang quân con, như vậy Phiêu Miểu Phong giao ta cho hắn cũng chưa hẳn không thể a!"

"Cha! Nữ nhi cũng không có nói muốn gả cho hắn!"Cố Mộng Di nghe xong lập tức đôi mi thanh tú cau lại.

"Cố tiểu thư, cô không gả cho Diệp Thần?"

La Cực Thần đều nghe không nổi nữa, nhìn về phía Cố Mộng Di bĩu môi nói"Diệp Thần tại Nhân giới lão bà cực nhiều nha, một người lại một người xinh đẹp, cô nguyện ý gả hắn còn chưa nhất định nguyện ý cưới đâu!"

"Ngươi, ngươi nói bậy bạ gì đó!"Cố Mộng Di nghe xong tức điên lên, chẳng lẽ mình dáng dấp rất xấu sao?

Nữ nhân, mặc kệ là thân phận, địa vị gì, đối với dung mạo mình đều phá lệ coi trọng, Cố Mộng Di tự nhiên cũng không ngoại lệ!

"Không tin thì thôi, dù sao ta nếu là Diệp Thần, thật sự chưa chắc sẽ cưới cô!"La Cực Thần thản nhiên nói.

"Cha, ban đêm phòng bếp nhiều hơn một món ăn đi?"Cố Mộng Di hung hăng trừng La Cực Thần một chút nói với Cố Trường Sinh.

"Món gì?"

"Thịt cẩu kho tàu!"

"..."

La Cực Thần nghe xong dọa đến co cẳng liền chạy, thật sự là gặp quỷ, làm sao Linh giới cũng bắt đầu ăn thịt chó?

Hắc Mộc Sơn, chủ điện.

Bọn người Nhâm lão quái chật vật không chịu nổi ngã nhào trên đất, ngồi phía trên chủ điện là một nam nhân mặc áo bào đen, đầu đầy tóc tím, mang theo mặt nạ ô thiết, mà bên cạnh hắn còn đứng lấy một nam tử trẻ tuổi, nếu như Diệp Thần ở đây nhất định sẽ giật mình, bởi vì người này chính là lần trước tại Hoa Sơn được cứu đi Hạ Hầu Kiệt!

"Ma Chủ, thứ lỗi chúng ta thất bại!"Nhâm lão quái từ dưới đất bò dậy, nơm nớp lo sợ quỳ gối trước mặt người tóc tím.

"Lần này thất bại không trách ngươi!"

Ai cũng không biết biểu lộ cuối cùng của người tóc tím, chỉ nghe hắn dùng khàn giọng cuống họng nói"Nhân giới có cao thủ bực này, Hạ Hầu Kiệt, nghe sư huynh nói lần trước ngươi cũng thiếu chút vẫn lạc tại Nhân giới, có phải là cùng một người gây nên hay không?"

"Người kia tên gọi là gì?"

Hạ Hầu Kiệt nghe xong lập tức vô danh lửa cháy, hung tợn

trừng Nhâm lão quái một chút hỏi.

"Giống như kêu cái gì Diệp công tử"

"Chính là hắn!"

Nghe xong cái chữ 'Diệp' này, Hạ Hầu Kiệt liền kết luận là Diệp Thần, lúc này cắn răng nói"Tốt lắm Diệp Thần ngươi, thật sự là Thiên Đường có lối ngươi không đi, Địa Ngục không cửa ngươi xông tới, lần này ta nhất định phải giết ngươi!"

"Tiểu Kiệt, không thể khinh địch!"

Nghe được Hạ Hầu Kiệt nói như vậy, nam nhân tóc tím lúc này trầm giọng nói"Mặc dù ngươi gần đây tu vi có chỗ tiến bộ, nhưng đối phương cũng không phải hạng người hời hợt, hắn là chủ nhân Thi Vương Thần Tướng, ngươi không phải đối thủ của hắn!"

"Cái gì?"

Hạ Hầu Kiệt nghe xong trợn tròn mắt, Diệp Thần là chủ nhân Thi Vương Tướng Thần?

"Bất quá ngươi cũng đừng nản chí, chỉ cần ma công của ngươi luyện đến tầng thứ chín, liền xem như Tướng Thần cũng không dám tuỳ tiện ra tay với ngươi!"Nam nhân tóc tím thản nhiên nói.

"..."

Hạ Hầu Kiệt cau mày, ma công hắn mới tu luyện đến tầng thứ năm, muốn tu luyện tới chín tầng đoán chừng không có mấy trăm năm là không được, chẳng lẽ mình lại muốn chờ mấy trăm năm?

"Ngươi cũng không cần ảo não!"

Nam nhân tóc tím tựa hồ biết trong lòng Hạ Hầu Kiệt nghĩ cái gì, cười lạnh nói"Ba ngày sau ma vương giá lâm, mặc kệ là Tướng Thần vẫn là Tứ Tướng Thần Thú, ai cũng cứu không được Linh

giới!"

"Quá tốt rồi!"

Chương 870. Phối giống cho Lão La?

Hạ Hầu Kiệt kích động không thôi, diện mục dữ tợn cười nói"Ma vương tốt nhất đem tiểu tử Diệp Thần này luyện hóa, ta muốn ăn thịt ngủ máu hắn, mới có thể giải mối hận trong lòng ta!"

"Ma Chủ, nghĩa nữ ta bị Phiêu Miểu Tông bắt, ngài có thể giúp ta đem nàng cứu trở về hay không?"Nhâm lão quái cả gan hỏi.

"Chỉ là một nữ tử sao xứng lão phu xuất thủ, hỗn trướng!"Tóc tím nam tức giận quát lớn.

"Vâng, Ma Chủ giáo huấn rất đúng!"

Nhâm lão quái dọa đến toàn thân khẽ run rẩy, cũng không dám lại đề cập chuyện cứu Thượng Quan Yến, dù sao nha đầu này là hắn nhặt được, chết thì đã chết đi!

Lăng Vân Các.

Bọn người Diệp Thần vừa tới, liền bị đệ tử ngoại môn ngăn ở bên ngoài, công bố người Phiêu Miểu Phong hết thảy không gặp.

"Linh giới đại nạn trước mắt, hi vọng từ Các chủ có thể lấy đại cục làm trọng!"Cố Cát nhẫn nại tính tình đối thủ vệ nói.

"Các ngươi đi thôi!"

Ai ngờ thủ vệ không cảm kích chút nào, mặt mũi tràn đầy khinh thường nói"Phiêu Miểu Phong ngươi phát sinh chuyện có liên can gì cùng Lăng Vân Các ta, Cố công tử mời trở về đi!"

"Ngươi"

"Môi hở răng lạnh!"

Diệp Thần đứng dậy, lạnh lùng nhìn xem thủ vệ trầm giọng nói"Nếu như chút đạo lý này chủ nhân nhà ngươi cũng đều không hiểu, liền đợi đến bị Nhâm lão quái thu thập đi!"

"Cố Cát, chúng ta đi!"

Nói xong, Diệp Thần quay đầu liền đi, thủ vệ thấy rõ ràng tướng mạo Diệp Thần cũng giật nảy cả mình!

Thấy bọn người Cố Cát nhao nhao rời đi, hai tên thủ vệ hai mặt nhìn nhau, một người trong đó hoảng sợ nói"Người mới vừa nói lời kia không phải Thiếu chủ nhân sao?"

"Đúng vậy a, dáng dấp giống nhau như đúc!"

"Không được, ta nhất định phải lập tức báo cáo Các chủ!"Thủ vệ nói xong quay người liền hướng chạy tới chỗ sâu Lăng Vân Các

Bọn người Diệp Thần rời đi Lăng Vân Các, ngựa không dừng vó lại chạy tới Tường Vân Tự.

Trên đường, Diệp Thần hiếu kì ân oán Lăng Vân Các cùng Phiêu Miểu Phong, tại Cố Cát một phen giải thích xuống hắn mới bừng tỉnh đại ngộ!

Nguyên lai Thiếu chủ Lăng Vân Các cùng Cố Mộng Di là có hôn ước, nhưng nhi tử La Cực Thần cũng thích Cố Mộng Di, thiết kế hại chết Thiếu chủ Lăng Vân Các, từ đó hai nhà liền kết cừu oán!

"Chậc chậc, quả nhiên là hồng nhan họa thủy!"

Văn Tinh nghe xong bĩu môi nói"Lão Diệp, xem ra vẫn là lão bà Nhân giới cậu đáng tin cậy!"

"Thảo!"

"Cậu đừng thảo tôi à, tôi cũng không phải em gái!"Văn Tinh một mặt ủy khuất nói.

Đang lúc nói chuyện mấy người liền đến một chỗ rừng sâu núi thẳm, Cố Cát quay đầu nói với mọi người

"Tường Vân Tự ngay tại bên trong Linh Thú Sơn, bất quá chư vị phải coi chừng, không ít dã thú trên núi đã tu luyện thành tinh, thích nhất đánh lén nhân loại!"

"Thật sao?"

Văn Tinh nghe xong không sợ hãi chút nào, ngược lại một mặt hưng phấn nói"Có cẩu tinh sao?"

"Ách cái này sao, hẳn không có đi?"Cố Tường lắc đầu, trong lòng tự nhủ chó đều nuôi dưỡng ở trong nhà, làm sao có thể chạy đến thành tinh?

"Văn Tinh, cậu muốn chơi chó, về nhà lão La đang chờ ngươi!"Viên Vũ cười nói.

"Không không không!"

Văn Tinh đem đầu lắc giống như trống lúc lắc, nghiêm túc nói"Ta muốn bắt cái một con cẩu tinh cái, để nàng cùng lão La phối giống, sinh ra cẩu tinh con khẳng định chơi vui!"

"...."

Cố Cát huynh đệ nghe xong tròng mắt đều muốn trợn lồi ra, để La trưởng lão cùng chó lai giống? Võ tu nhân giới thực biết chơi!

Đi tới đi tới, Diệp Thần đột nhiên nhướng mày, những người khác cũng nhao nhao dừng bước, tất cả mọi người cảm thấy một cỗ túc sát chi khí từ chỗ sâu rừng rậm truyền ra.

"Ai?"

Cố Cát huynh đệ vừa triển khai chiến đấu tư thế, một cỗ gió tanh đánh tới, trong rừng phát ra một trận vang sào sạt, thanh âm càng ngày càng gần

"Rống!"

Đang lúc đám người nghi hoặc, đột nhiên một đầu gấu ngựa lớn từ trong rừng cây vọt ra, nó ngồi thẳng lên chừng cao hai, ba mét, cực đại gấu trảo đều nhanh gặp phải to bằng chậu rửa mặt!

"Thần ca, cẩn thận!"

Âu Thiết Trụ uy mãnh gầm thét một tiếng, đón gấu ngựa lớn xông tới, chuẩn bị một quyền nổ đầu!

"Thiết Trụ đừng đánh chết nó, đem nó bắt về cho lão La lai giống a!"Văn Tinh thấy thế gấp, trong lòng của hắn còn băn khoăn sự tình lai giống cho La Cực Thần

"Chết!"

Âu Thiết Trụ mới mặc kệ những cái kia, vung lên nắm đấm lớn bằng nồi đất, xen lẫn kình phong hô hô, hướng phía thân thể gấu ngựa lớn đánh tới!

"Rống!"

Gấu ngựa lớn cũng không cam chịu yếu thế, vung lên móng vuốt lớn cùng Âu Thiết Trụ rắn rắn chắc chắc đụng vào nhau!

Bành!

Một tiếng vang trầm qua đi, một màn khiến người kinh ngạc phát sinh, gấu ngựa lớn thế mà lông tóc không tổn hao gì, cái này nếu đổi làm phổ thông gấu ngựa, ăn một quyền Thiết Trụ toàn bộ tay gấu đều nát!

"Thái Ất Chân Tiên!"

Cố Cát cảm ứng được chân khí đối phương xong cực kì giật mình, phải biết hắn cũng mới Thái Ất Huyền Tiên, thật sự tiên cao một cái cấp bậc mà thôi!

"Cái gì Thái Ất Chân Tiên?"Viên Vũ hiếu kì hỏi.

"Chính là võ tu Nguyên Anh kỳ chúng ta, bất quá võ tu Linh giới đều có thể vượt cấp mà chiến, nói cách khác gấu này là tu vi Hóa Thần kỳ!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Ngọa tào!"

Chương 871. Lôi khế, Tường Vân Tự!

Văn Tinh nghe xong lập tức không bình tĩnh, trước đây không lâu hắn mới đột phá Hợp Thể kỳ, nếu là không có đột phá chẳng phải là cùng một cái cấp bậc với gấu?

Âu Thiết Trụ một kích không thành cũng hỏa, nhưng tại lúc hắn muốn làm thật, gấu ngựa lớn lại đột nhiên huyễn hóa trưởng thành, đồng thời mở miệng nói chuyện

"Đừng giết ta, ta không có ác ý!"

"..."

Đám người sững sờ, gấu ngựa lớn thế mà biến thành người, còn mở miệng nói chuyện?

Càng quỷ dị chính là, sau khi gấu ngựa lớn huyễn hóa trưởng thành, thế mà không cao lớn thô kệch giống như Âu Thiết Trụ, ngược lại là nam tử tuổi trẻ dáng người cân xứng, tướng mạo tuấn lãng.

"Xong con bê, ngươi là một con đực?"

Văn Tinh thấy thế mặt mũi tràn đầy mướp đắng, gấu đực làm sao lại giống với cẩu đực?

"Thanh Long đại nhân, ta tên Hùng Đại, nghĩ nhận ngươi làm chủ nhân!"Gấu ngựa lớn bịch một chút quỳ rạp xuống đất, đi thẳng vào vấn đề nói.

Lần này ngược lại làm cho cả Âu Thiết Trụ mộng, đành phải

quay đầu nghi ngờ nhìn về phía Diệp Thần.

Hùng Đại?

Đám người sững sờ, danh tự rất quen thuộc, Văn Tinh nhìn quanh bốn phía, hắn muốn tìm xem có tên đầu trọc nào cầm súng xung quanh không (Bộ phim hoạt hình bên tàu có 1 lão đầu trọc cầm súng đi săn và 1 con gấu..)

"Ngươi muốn nhận ta làm chủ, vì cái gì?"

Diệp Thần cũng không ngốc, vô duyên vô cớ một con gấu tu vi cao như thế muốn nhận hắn làm chủ, ở trong đó tất có nguyên do.

"Cái này"

"Ngươi không nói coi như xong, chớ cản đường, chúng ta còn có việc muốn làm đâu!"Diệp Thần lườm Hùng Đại quỳ trên mặt đất một chút thản nhiên nói.

"Đừng, ta nói!"

Hùng Đại nghe xong gấp, lúc này đem chuyện xưa của mình một năm một mười nói cho Diệp Thần

Nguyên lai sớm tại ba trăm năm trước, gấu ngựa lớn vẫn chỉ là một con gấu phổ thông, nhưng bởi vì ăn nhầm tiên thảo từ đó bước vào hàng ngũ tu luyện, ngay tại mấy ngày trước đây đột nhiên có người báo mộng cho hắn, nói cho hắn biết kiếp nạn sắp tới, chỉ có Thanh Long có thể cứu hắn!

"Thật hay giả?"

Văn Tinh nghe xong không khỏi hồ nghi, quay đầu nói với Viên Vũ:"Viên đại đầu, cậu tính toán con gấu này có phải là lắc lư tôi không?"

"Phi! Để cho tôi đoán mệnh cho gấu, uổng cho cậu nghĩ ra!"

Viên Vũ trực tiếp quăng cái khinh khỉnh cho Văn Tinh

"Diệp công tử, Linh thú trong núi nhiều xảo trá, ngươi muốn coi chừng!"Cố Cát ở một bên hảo tâm nhắc nhở.

"Ta nguyện giao ra thần hồn, cái này cũng có thể đi?"

Hùng Đại nghe xong gấp, lúc này đưa lên ý trung thành 'Nhập đội'.

Diệp Thần thấy thế gật gật đầu, nhưng hắn cũng không có muốn thần hồn Hùng Đại, chỉ là nói với Viên Vũ

"Đầu to, có nhận chủ khế ước lợi hại gì không, cho tôi tới một cái!"

"Được rồi!"

Viên Vũ nhếch miệng cười một tiếng, việc này hắn sở trường nhất, lúc này mặc niệm pháp quyết ngón tay trong hư không một trận điệu bộ, cuối cùng hét lớn một tiếng

"Lôi khế, hiện!"

Vừa dứt lời, trong hư không đột nhiên xuất hiện một cái khế ước lớn bằng bàn tay, văn tự phía trên ai cũng không biết, nhưng cả tấm khế ước lóe ra lôi văn tư tư rung động, nhìn mười phần quỷ dị!

"Thần ca, chỉ cần cậu cùng Hùng Đại = lấy một giọt tinh huyết, dung nhập bên trong lôi khế là được!"

"Nếu như Hùng Đại dám phản chủ cầu vinh, liền sẽ bị lôi kiếp trừng phạt, vĩnh viễn không có điểm dừng!"Viên Vũ giải thích nói.

"Ngọa tào! Viên đại đầu cậu điên rồi!"

Văn Tinh nghe đều tê cả da đầu, tao ngộ lôi kiếp liền đủ nhức

đầu, còn vĩnh viễn tao ngộ lôi kiếp, thời gian này còn muốn hay không qua?

Diệp Thần gật gật đầu, móng tay tại đầu ngón tay nhẹ nhàng vạch một cái, một giọt tinh huyết đỏ tươi từ đầu ngón tay tràn ra, lơ lửng giữa không trung hướng bên trong lôi khế chậm rãi bay đi!

Hùng Đại thấy thế cũng không nghĩ nhiều, đồng dạng dâng ra tinh huyết của mình!

Hai giọt tinh huyết dung nhập lôi khế xong, trên bầu trời truyền đến một tiếng nổ vang, ngay sau đó lôi khế trong hư không liền biến mất không gặp!

"Hùng Đại, gặp qua chủ nhân!"

Hùng Đại lúc này hai tay ôm quyền, quỳ gối trước mặt Diệp Thần nói.

"Đứng lên đi, sau này sẽ là người một nhà, đừng gọi ta chủ nhân, gọi tên ta Diệp Thần, hoặc là Thần ca đều được!"Diệp Thần nhún vai, dù sao người ta sống mấy trăm năm, chút mặt mũi này vẫn là phải cho!

"Vâng, Diệp ca!"

"...."

Diệp Thần bó tay rồi, cái quỷ gì Diệp ca, nghe là lạ

"Hùng Đại, bên trong ngọn núi này là không phải rất nhiều Linh thú?"Văn Tinh thấy Hùng Đại đứng người lên sau, tiến lên ôm cổ của hắn nhỏ giọng hỏi"Có cẩu tinh hay không?"

"Cẩu tinh?"

Hùng Đại nghe xong lắc đầu, hỏi"Huynh đệ, ngươi muốn Cẩu tinh anh sao?"

"Đừng gọi ta huynh đệ, gọi ta Tinh ca đi! Ta có chỉ Cẩu đực tinh, muốn tìm chỉ Cẩu cái tinh, lai giống!"Văn Tinh nhếch miệng cười nói.

"..."

Hùng Đại nghe xong bó tay rồi, thầm nghĩ về sau đề phòng người này chút, miễn cho hắn tìm cho mình gấu cái

Rất nhanh, mọi người tới một cổng tòa chùa miếu vàng son lộng lẫy, ngoài ý liệu là phương trượng Tường Vân Tự đã sớm tại cửa ra vào chờ.

"A Di Đà Phật!"

Phương trượng cầm trong tay phật châu, ngâm tụng một tiếng phật hiệu, mấy tên đại hòa thượng khoác cà sa phía sau hắn cũng nhao nhao thi lễ.

"Gặp qua Tử Vân phương trượng!"

Chương 872. Lăng Vân Các chủ muốn gặp!

Cố Cát huynh đệ nhận biết phương trượng Tường Vân Tự, hoàn lễ sau đang muốn mở miệng, lại bị Tử Vân vượt lên trước một bước nói"Cố thí chủ, chùa ta từ trước đến nay không tranh quyền thế, nếu như chư vị là muốn mời Tường Vân Tự tham gia tranh đấu cùng Hắc Mộc Sơn, xin thứ cho lão nạp khó mà tòng mệnh!"

"Tử Vân phương trượng, bây giờ không phải là Phiêu Miểu Phong ta cùng Hắc Mộc Sơn tranh đấu, mà là Linh giới cùng Ma tộc tranh đấu a!"Cố Cát vội vàng nói.

"Ma tộc?"

Tử Vân nghe xong khẽ nhíu mày.

"Không sai, Nhâm lão quái cùng Ma tộc cấu kết, ý đồ chiếm lĩnh Linh giới, đại sư ngươi có thể ngồi yên không lý đến sao?"Cố Tường nói.

"A Di Đà Phật!"

Vốn cho rằng Tử Vân sẽ hồi tâm chuyển ý, nào có thể đoán được hắn trực tiếp tới câu"Người xuất gia không tranh quyền thế, sớm cùng hồng trần quyết đoán!"

"Đại sư, ngươi không phải người bên trong Linh giới sao?"Diệp Thần nghe vậy nhíu mày.

Trước mắt hòa thượng tu vi không thấp, nhưng luôn là một bộ dáng vẻ không hỏi thế sự, không khỏi để cho người ta nhìn xem

sinh lòng phiền muộn.

"Thí chủ, nhìn ngươi không giống người bên trong Linh giới đi?"Tử Vân nhìn về phía Diệp Thần hỏi.

"Ta từ Nhân giới mà đến!"

"Không nghĩ tới Nhân giới có cao thủ như thế!"

Tử Vân hiển nhiên đã nhìn ra tu vi bọn người Diệp Thần, nhưng hắn chính là không đồng ý gia nhập trận chiến đấu này.

"Ngọa tào! Lão hòa thượng, Linh giới môn phái khác bị diệt, ngươi cho rằng Tường Vân Tự có thể chỉ lo thân mình sao?"Văn Tinh có chút nổi nóng nói.

"Thí chủ lời ấy sai rồi!"

Tử Vân một bên chuyển động trong tay phật châu, một bên nhắc nhở"Linh giới nguy hiểm tự có cao nhân hóa giải, chư vị vẫn là mời trở về đi!"

"Đại sư"

"Cố thí chủ, lão nạp nói đến thế thôi, chư vị vẫn là mời trở về đi!"

Nói xong, Tử Vân hòa thượng thế mà quay đầu dẫn người liền đi, trực tiếp để bọn người Diệp Thần phơi ngay tại chỗ

"Thứ đồ gì!"

Văn Tinh nhịn không được mắng"Ngay cả chén trà cũng không cho chúng ta uống, lão hòa thượng này quá keo kiệt, khó trách không người đến dâng hương!"

Vừa dứt lời, trong hư không lại đột nhiên truyền đến âm thanh vang dội Tử Vân

"Trong mây bích không ngớt, phong khe nghênh tiếp quan!"

"Phong lão đầu, niệm cái gì thơ a?"Văn Tinh phiền muộn hỏng, lão hòa thượng không giúp đỡ coi như xong còn vờ vịt, quả thực ghê tởm!

"Không, đại sư Từ Vân nhất định là muốn nhắc nhở chúng ta cái gì!"Đoán chừng cau mày nói.

"Ca, vậy ngươi cảm thấy đại sư có ý tứ gì?"

"Không rõ ràng!"

Cố Cát lắc đầu, mặt mũi tràn đầy áy náy nói với Diệp Thần"Diệp huynh, thật sự là thật có lỗi, ta không nghĩ tới đại sư Từ Vân hắn"

"Quên đi, nếu đại sư không nguyện ý, ta cũng không bắt buộc!"

Diệp Thần nói tới nói lui, nhưng trong lòng vẫn là kìm nén lửa, không nghĩ tới người bên trong Linh giới không đồng lòng như thế.

Bất đắc dĩ đám người chỉ có thể dẹp đường hồi phủ, cũng may có Hùng Đại gia nhập, cũng không tính tay không mà về!

Lúc chạng vạng tối, bọn người Diệp Thần trở lại Phiêu Miểu Phong, đệ tử thấy thế bận rộn lo lắng tiến lên đón, thần sắc hơi có vẻ khẩn trương ôm quyền nói

"Thiếu chủ, phong chủ tại đại điện tiếp đãi Lăng Vân Các chủ, hắn điểm danh muốn gặp Diệp công tử!"

"Lăng Vân Các chủ muốn gặp ta?"

Diệp Thần sững sờ, trước đó Lăng Vân Các còn hờ hững lạnh lẽo với Phiêu Miểu Phong, làm sao này lại chủ động tìm tới cửa, còn điểm danh muốn gặp mình?

"Diệp huynh, không cần phải lo lắng!"

Cố Cát nhìn ra Diệp Thần nghi hoặc, giải thích nói"Ta nghĩ từ Các chủ chính là đơn thuần muốn gặp ngươi một lần, bởi vì ngươi cùng nhi tử chết đi của hắn quá giống nhau!"

"Ách"

"Lão Diệp, ngươi nếu không muốn gặp chúng ta quay đầu liền đi, cẩu thí Lăng Vân Các, trước đó làm sao đối với chúng ta hắn quên sao?"Văn Tinh mặt mũi tràn đầy khinh thường nói.

"Đi, chúng ta đi gặp gặp hắn!"

Diệp Thần hít sâu một hơi, loại thời điểm này vẫn là phải lấy đại cục làm trọng, không thể hành động theo cảm tính!

Trên đại điện.

Từ Lăng Vân mang theo bốn đại trưởng lão ngồi tại bên cạnh yến đài làm bằng đồng, mấy người sắc mặt tái xanh căn bản liền không giống tới làm khách!

"Cố phong chủ, cái người gọi Diệp Thần kia đến cùng ở đâu?"

Từ Lăng Vân hơi không kiên nhẫn nhìn về phía Cố Vĩnh Sinh, trong ngôn ngữ không chút khách khí.

"Từ huynh chớ gấp, Diệp tiểu hữu bọn họ đi Tường Vân Tự, ta nghĩ cũng nhanh muốn trở về!"

"Di nhi, nhanh đi cho rót rượu Từ bá bá con!"

Cố Trường Sinh miễn cưỡng vui cười, dưới mắt Phiêu Miểu Phong đã rốt cuộc chịu không được giày vò, hắn cũng không muốn tuỳ tiện chọc giận Từ Lăng Vân!

Cố Mộng Di cầm trong tay kim hoàng sắc gốm sứ bầu rượu,

cười một tiếng đi đến bên người Từ Lăng Vân, ôn nhu nói

"Từ bá bá, mời uống rượu!"

"Hừ!"

Từ Lăng Vân không nói chuyện, nhưng một lão giả người mặc áo mãng bào bên cạnh hắn, dáng người còng xuống lại nặng nề mà hừ một tiếng, úng thanh nói"Hồng nhan họa thủy, nếu không phải ngươi thiếu gia như thế nào lại tráng niên mất sớm, còn tốt lão thiên có mắt!"

Người này đừng nhìn bề ngoài xấu xí, lại là đứng đầu tứ đại trưởng lão Lăng Vân Tông, người xưng Quỷ Thủ Khâu, Khâu Lăng!

Chương 873. Trong vân phong?

Hắn không chỉ tu vi cao, một thân võ học càng là quỷ dị khó lường, ngoại giới truyền ngôn, ngay cả Từ Lăng Vân đều chưa hẳn là đối thủ lão nhân này!

"..."

Lời vừa nói ra, toàn bộ đại điện trong nháy mắt yên tĩnh im ắng, bầu rượu trong tay Cố Mộng Di cũng đứng tại bên trong hư không, gương mặt xinh đẹp phía trên hiển thị rõ vẻ xấu hổ.

"Phi!"

"Khâu con tôm, ngươi ít chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, có gan cùng lão phu ra ngoài đại chiến một trận!"

La Cực Thần ngồi xổm ở trên đại điện phát hỏa, hướng về phía lão giả nói chuyện nhe răng trợn mắt, sữa hung sữa hung!

"La Cực Thần?"

Đám người nghe vậy mới phát hiện, trên đại điện còn có sữa chó nhỏ, nhưng ai đều không nghĩ tới nó là La Cực Thần a!

"Không sai, chính là La gia ngươi!"La Cực Thần lung lay chó cái đuôi thản nhiên nói.

"Hỗn đản!"

Khâu Lăng trời sinh lưng còng, bởi vậy ghét nhất người gọi hắn 'Con tôm', phàm là dám gọi hắn như vậy, không khác tuyên chiến đối với hắn!

"La Cực Thần, chó chết ngươi, hôm nay lão phu liền giết ngươi hầm lẩu thịt cầy!"

Khâu Lăng không cam lòng yếu thế, nói xong thân hình lóe lên, một giây sau tựa như như quỷ mị xuất hiện tại trước mặt La Cực Thần, nhấc chân liền hướng đầu chó La Cực Thần đá vào.

"Ngao ngao!"

La Cực Thần đánh chết đều không nghĩ tới, Khâu Lăng tu vi tăng lên, con hàng này còn không có kịp phản ứng liền bị Khâu Lăng một cước rắn rắn chắc chắc đá trúng đầu chó, đau đến hắn oa oa gọi bậy, kẹp lấy chó cái đuôi liền hướng đại điện bên ngoài chạy hùng hục!

Nói vô cùng tàn nhẫn nhất, chịu độc nhất đánh!

La Cực Thần hoàn mỹ thuyết minh câu nói này chân lý!

"Dừng tay!"

Cố Trường Sinh thấy thế trên mặt rốt cuộc nhịn không được rồi, cọ đến đứng dậy cả giận nói"Khâu trưởng lão, tại Phiêu Miểu Phong ta còn dung không được ngươi làm càn!"

"Làm càn?"

Khâu Lăng quay người lạnh lùng lườm Cố Trường Sinh một chút, trầm giọng nói"Cố phong chủ, lấy tình huống hiện tại Phiêu Miểu Phong có thể làm gì được ta?"

"Ngươi"

Cố Trường Sinh tức điên lên, một cỗ sát khí ngập trời từ hắn thể nội lan tràn ra.

"Khẩu khí thật lớn, Phiêu Miểu Phong ta sao lại sợ ngươi!"

Đúng lúc này cửa đại điện truyền đến một tiếng gầm thét, đám người tìm theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Cố Cát huynh đệ sắc mặt âm trầm, bọn người Diệp Thần đi theo phía sau nối đuôi nhau mà vào.

"Diệp tiểu hữu, lão phu bị khi phụ!"

La Cực Thần xem xét Diệp Thần, vội vàng nghênh đón dựng thẳng lên hai chân trước chó con, ôm bắp chân Diệp Thần một bộ dáng nhóc đáng thương, cùng lúc trước quát lớn Khâu Lăng lúc như là hai 'Chó'!

"Ngươi bị thiến?"Văn Tinh cúi đầu một mặt cười xấu xa mà nhìn xem La Cực Thần.

"Gâu gâu!"

La Cực Thần nghe xong, lập tức dùng chó ngữ thăm hỏi tổ tông mười tám đời Văn Tinh

"Cố Cát, ngươi dám cùng lão phu khiêu chiến"

Khâu Lăng lời còn chưa dứt, trong lúc vô tình thấy được Diệp Thần, không khỏi giật nảy cả mình, ám đạo rất giống, dáng dấp người này cùng thiếu chủ mất đi quả thực giống nhau như đúc!

"Tĩnh nhi!"

Từ Lăng Vân há to miệng chậm rãi đứng người lên, một đôi mắt nhìn chằm chặp Diệp Thần, trên mặt biểu lộ hết sức phức tạp, có chấn kinh, có bi thương, còn có một tia từ ái

"Diệp huynh, hắn chính là Lăng Vân Các tông chủ, Từ Lăng Vân!"Cố Tường nhỏ giọng nói.

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần bừng tỉnh đại ngộ, khó trách Từ Lăng Vân nhìn

mình ánh mắt là lạ.

"Ngươi chính là Diệp Thần?"Từ Lăng Vân đi đến trước mặt Diệp Thần, mặt mũi tràn đầy không thể tin nổi đánh giá hắn.

"Đúng!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói"Từ Tông chủ, trước đây không lâu ta đi bái phỏng qua ngài, đáng tiếc bị thủ vệ ngăn lại!"

"Lẽ nào lại như vậy!"

Từ Lăng Vân lúc này cả giận nói"Yên tâm, về sau ngươi muốn đi Lăng Vân Các ta, tùy thời đến liền là, ta xem ai dám cản ngươi?"

"...."

Một bên Cố Cát huynh đệ nghe vậy mắt trợn trắng, không nghĩ tới Từ Lăng Vân còn học được làm đối đãi khác nhau!

Cố Trường Sinh thấy thế cũng nhẹ nhàng thở ra, vội vàng để cho người ta chuẩn bị tốt thịt rượu, chào hỏi đám người ngồi xuống lần nữa.

Bởi vì Diệp Thần xuất hiện, không khí hiện trường đạt được cực lớn làm dịu, ngay cả Khâu Lăng cũng chủ động hướng La Cực Thần nói xin lỗi, mặc dù lão La cũng không mua trướng, nhưng tốt xấu hai bên không có giương cung bạt kiếm!

Trong bữa tiệc, Cố Trường Sinh biết được Tường Vân Tự không nguyện ý tham dự lần này tranh đấu, không khỏi có chút thất lạc.

"Phụ thân, đại sư Từ Vân mặc dù không tham chiến, nhưng lại lưu lại một câu thơ!"Cố Cát nhớ tới việc này vội vàng nói.

"Cái câu gì?"

Đám người nhao nhao nhìn về phía Cố Cát, thẳng đến hắn nói ra câu ‘Trong mây bích không ngớt, phong khe nghênh tiếp quan’ kia.

Cố Trường Sinh nghe xong không khỏi nhíu mày, phối hợp nói lầm bầm

"Đại sư Từ Vân lời này đến cùng ý gì?"

Từ Lăng Vân nghe nói cũng là nhíu mày, mọi người ở đây nghi hoặc lúc, La Cực Thần ngược lại là nghĩ đến cái gì, mở miệng nói

"Theo góc nhìn lão phu, chỗ xách trong thơ hẳn là trong Vân Phong!"

"Trong Vân Phong?"

Nghe được La Cực Thần, đám người lúc này mới lấy lại tinh thần, lại cẩn thận nhất phẩm xác thực như thế.

Chương 874. Có bằng lòng gia nhập Lăng Vân Các?

"Lời La trưởng lão nói rất đúng!"

Từ Lăng Vân gật đầu nói"Chư vị đừng quên, trong khe Vân Phong Sơn có cái Tuệ Uyển hố, Thượng Quan gia Linh giới tộc là ở chỗ này!"

Thượng Quan gia tộc!

Chỉ là bốn chữ này, liền để đám người không rét mà run!

Minh giới có Quỷ U Long có thể xưng Minh Vương, Ma Giới có Phệ Nguyệt Ma Vương, mà Thượng Quan Nga thì là Linh giới Linh Vương, thực lực không gì sánh kịp, càng đáng sợ chính là Thượng Quan Yến vẫn là nữ nhân

"Nếu như Thượng Quan gia tộc chịu ra tay, Linh giới nguy hiểm có thể giải!"Cố Trường Sinh thần sắc ngưng trọng nói"Bất quá, truyền ngôn 20 năm trước sau khi Thượng Quan Nga làm mất tôn nữ, lão nhân gia nàng liền bế quan không hỏi thế sự!"

"Không sai!"

Từ Lăng Vân cau mày nói"Muốn Thượng Quan gia xuất thủ, trừ phi có thể tìm tới hài tử Thượng Quan gia mất tích!"

"..."

Hiện trường đám người nghe xong nhao nhao cúi đầu, tiểu hài mất tích 20 năm trước ai biết sống hay chết ai biết?

"A, ta chộp tới mỹ nữ, giống như cũng kêu Thượng Quan đi?"Văn Tinh bất thình lình nói.

"Cố huynh, vị tiểu hữu này nói tới ai?"Từ Lăng Vân hiếu kì hỏi.

"Thượng Quan Yến!"

"Nguyên lai là nghĩa nữ Nhâm lão quái!"

"Ai, hài tử Thượng Quan gia, làm sao có thể cho Nhâm lão quái làm nghĩa nữ đâu?"

Cố Trường Sinh thở dài, Thượng Quan gia mình liền nắm trong tay Tiên Kiếm Môn Linh giới, nói khó nghe chút, cùng Phiêu Miểu Phong, Lăng Vân Các nổi danh Tiên Kiếm Môn, chẳng qua là Thượng Quan gia nuôi một đầu chó sủa mà thôi!

"Cố phong chủ, không phải còn có ba ngày sao?"Diệp Thần nghĩ nghĩ nói"Nếu Linh giới có loại cao thủ này, vô luận như thế nào đều muốn thử một chút mới được, bằng không Ma Giới một khi phản công, không ai ngăn nổi!"

"Diệp tiểu hữu khiêm tốn, ngươi có thể ngăn trở!"La Cực Thần cười toe toét miệng chó cười cười.

"Lăn!"

Diệp Thần tức giận trợn nhìn La Cực Thần một chút, lão vương bát đản này nghĩ giật dây hắn làm bia đỡ đạn, không có cửa đâu!

Tiếng vọng Tướng Thần cảnh cáo mỗi giờ mỗi khắc tại bên tai Diệp Thần, vạn nhất Ma Vương Phệ Nguyệt tới, đám người chỉ sợ đều là một con đường chết!

"Diệp tiểu hữu, ngươi có biện pháp gì tốt sao?"Cố Trường Sinh hỏi.

"Ta đề nghị mang Thượng Quan Yến đi Vân Phong tìm Thượng Quan gia!"Diệp Thần cười nói.

"Ý của ngươi là không được, quá nguy hiểm!"Cố Trường Sinh nghe xong liên tục khoát tay nói"Vạn nhất Thượng Quan Nga biết chúng ta lừa nàng, hậu quả khó mà lường được!"

"Lão Cố, ngươi quá nhát gan! Có phải là thân sinh Thượng Quan Nga làm sao biết, Linh giới lại không thể làm dna kiểm giám!"Văn Tinh uống một hớp rượu lớn, mặt mũi tràn đầy không quan tâm nói.

Lão Cố?

Cố Trường Sinh sững sờ, huynh muội Cố gia cũng nhao nhao nhìn về phía Văn Tinh, gia hỏa này uống nhiều quá đi, thế mà để lão ba bọn họ làm lão Cố?

"Văn Tinh tiểu hữu, cái gì gọi là giám định dna?"Cố Trường Sinh cũng lười so đo, tò mò nhìn Văn Tinh hỏi.

"Cái này sao, tôi rất khó giải thích với ông rõ ràng!"

Văn Tinh có chút chột dạ, hắn cũng không có đọc mấy năm sách, sao có thể giải thích khoa học kỹ thuật phức tạp như vậy.

"Ta ngược lại thật ra cảm thấy ý nghĩ Diệp Thần có thể thực hiện!"

Ai ngờ Từ Lăng Vân mở miệng nói"Coi như Lăng Vân Các ta nguyện ý cùng Phiêu Miểu Phong cộng đồng đối địch, cũng không phải đối thủ Ma Giới, không bằng đánh cược một lần xin giúp đỡ Thượng Quan gia!"

"Cái này"

Cố Trường Sinh cắn răng, cuối cùng quyết tâm liều mạng, gật

đầu nói"Đã tất cả mọi người cảm thấy phương pháp này có thể thực hiện, vậy liền chiếu Diệp tiểu hữu nói xử lý!"

"Diệp Thần tuổi còn trẻ liền có đảm lượng như thế, coi là thật có phong phạm Thiếu chủ!"

Khâu Lăng tán thưởng nhìn xem Diệp Thần gật gật đầu, hỏi"Diệp tiểu hữu, ngươi có bằng lòng gia nhập Lăng Vân Các ta hay không?"

"A?"

Diệp Thần sững sờ, trong lòng tự nhủ Từ Lăng Vân đều không có mở miệng đâu, ngươi liền bao biện làm thay?

"Diệp tiểu hữu, Khâu trưởng lão nói hỏi cũng là ta muốn nói, nếu như ngươi nguyện ý gia nhập Lăng Vân Các ta, đời các chủ tiếp theo nhất định là ngươi, như thế nào?"

Ai ngờ, một giây sau Từ Lăng Vân liền tỏ thái độ.

Hắn là càng xem Diệp Thần càng thích, người trẻ tuổi này tu vi cao, có đảm lược, cùng Từ Vân Tĩnh chết đi tính cách giống nhau y hệt, lão thiên gia lọt mắt xanh đem Diệp Thần đưa đến bên cạnh hắn, Từ Lăng Vân tự nhiên không chịu bỏ lỡ!

"Ai, Từ Tông chủ ngươi chờ một lát!"

Cố Trường Sinh nghe xong gấp, vội vàng nói"Ta đã quyết định đem Di nhi gả cho Diệp tiểu hữu, tương lai hắn là người thừa kế Phiểu Miểu Tông ta, ngươi cũng không thể làm như vậy a!"

"..."

Cố Mộng Di nghe xong gương mặt xinh đẹp xoát một chút liền đỏ lên, xem ra lão cha là quyết tâm muốn đem mình gả cho Diệp Thần.

"Trò cười!"

Từ Lăng Vân nghe xong lúc này hừ lạnh nói"Bây giờ Phiểu Miểu Tông tàn tạ không chịu nổi, có gì có thể kế thừa? Lăng Vân Các ta lại khác biệt, lão tổ lưu lại Thiên Tiên cục, còn chờ Diệp tiểu hữu phá giải đâu!"

"Ngươi hừ! Từ Lăng Vân, ngươi đừng khinh người quá đáng!"

Chương 875. Gạo nấu thành cơm?

Cố Trường Sinh rất nổi nóng, nếu không phải Phiểu Miểu Tông Nguyên khí đại thương, hắn hiện tại liền muốn một cước đá vào trên mông Từ Lăng Vân, đem hắn đạp về nhà đi!

"Làm sao, Cố Trường Sinh ngươi muốn đánh nhau?"

Từ Lăng Vân không cam lòng yếu thế, vừa dứt lời mấy tên trưởng lão bên cạnh cũng kéo ra tư thế chiến đấu.

"Hai vị, ta không nói muốn gia nhập các ngươi đi?"

Diệp Thần thấy thế cười khổ nói"Ta đến Linh giới chỉ vì đối phó một tên Ma Giới, xong việc còn phải trở về đâu!"

"Không ý kiến!"

Từ Lăng Vân nghe xong vội vàng nói"Ngươi có thể tùy thời xuyên qua hai giới, lại nói Nhân giới nếu ai dám khi dễ ngươi, Lăng Nguyệt Các ta cũng sẽ không bỏ qua hắn!"

"Phiểu Miểu Tông cũng giống vậy!"

"Hừ! Lăng Vân Các ta còn có lão tổ lưu lại bí tịch!"

"Phiểu Miểu Tông ta cũng có, mà lại, Di nhi nhà ta còn có thể gả cho Diệp tiểu hữu!"

"Phi, hèn hạ!"

Từ Lăng Vân gắt một cái, thầm nghĩ Cố Trường Sinh này tiểu

nhân hèn hạ, chẳng phải ỷ vào mình có nữ nhi sao, có gì đặc biệt hơn người?

"Lăng Vân Các cũng có nữ đệ tử, dáng dấp như hoa như ngọc, Diệp tiểu hữu tuyệt đối thích!"

"..."

Hai bên vì'Cướp đoạt' Diệp Thần, lại sang đi lên, Diệp Thần càng là dở khóc dở cười, nói thế nào nói đều dùng tới mỹ nhân kế, mình nhìn rất đói khát sao?

"Chậc chậc, lão Diệp cậu cũng nhanh gặp phải Phan An, đi đến đâu đều có số đào hoa!"Văn Tinh một mặt ghen tị nói.

"Cút đi!"

"Từ Tông chủ, ngài mới vừa nói Thiên Tiên cục là cái gì?"

Diệp Thần vội vàng đổi đề tài đánh gãy tranh luận, nếu không tiếp tục nhao nhao xuống dưới chú ý, hai người không phải không thể đánh nhau.

"Thiên Tiên cục là năm trăm năm trước lão tổ Lăng Vân Các lưu lại sinh tử thế cuộc!"

Từ Lăng Vân nghe xong lúc này nghiêm mặt nói"Chỉ cần có thể phá giải cục này, liền có thể đạt được tài nguyên lão tổ Lăng Vân Các lưu lại! Đáng tiếc, cho đến tận này chưa có thể có người phá giải!"

"Lợi hại như vậy?"

Một bên Viên Vũ nghe vậy nhíu nhíu mày, từ nhỏ yêu hạ các loại cờ hắn hỏi"Là cái thế cuộc gì?"

"Cờ vây!"

"Linh giới cũng có cờ vây?"Diệp Thần sững sờ.

"Diệp tiểu hữu, cờ vây tại lục giới đều có, cũng không phải là Nhân giới độc hưởng!"Cố Trường Sinh giải thích nói.

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần gật gật đầu, Từ Lăng Vân thừa cơ nói"Diệp Thần, ngày mai đi Vân Phong, vừa vặn trải qua Lăng Vân Các ta, không bằng tìm chút thời giờ đi xem một chút, nếu như có thể phá giải thế cuộc, khẳng định sẽ có đại thu hoạch!"

"Thần ca, đã tiện đường đi xem một chút cũng được a!"Viên Vũ phạm vào nghiện cờ vội vàng nói.

"Tốt, đi xem một chút cũng được!"

Diệp Thần cũng rất tò mò, năm trăm năm còn không người có thể phá thế cuộc, đến cùng có bao nhiêu ngưu bức!

"Lão phu có loại dự cảm, Diệp tiểu hữu nhất định có thể phá giải thế cuộc lão tổ, trở thành vị thứ nhất Lăng Vân Các ta từ trước tới nay giải khai thế cuộc!"Khâu Lăng cười lớn nói.

"Phụ thân, Phiêu Miểu Tông ta liền không có loại hình thế cuộc gì sao?"

Cố Cát thấy thế cũng gấp, hắn cũng không muốn đem muội phu 'Tới tay' chắp tay tặng người.

"Cấm địa Phiêu Miểu Tông ta, Diệp tiểu hữu đã đi qua, ngươi quên?"Cố Trường Sinh thở dài nói.

"..."

Sắc trời dần dần muộn, đám người cơm nước no nê sau chuẩn bị nghỉ ngơi, ước định sáng mai cùng đi Vân Phong.

Cố Trường Sinh đem La Cực Thần gọi vào một bên, nhỏ giọng nói

"La trưởng lão, Từ Lăng Vân đối Diệp tiểu hữu tình thế bắt buộc, ngươi có thượng sách gì?"

"Lão phu cảm thấy, không bằng thừa dịp nguyệt hắc phong cao, đến một chiêu gạo nấu thành cơm, như thế nào?"La Cực Thần mặt mũi tràn đầy cười gian nói.

"Gạo nấu thành cơm?"

Cố Trường Sinh sững sờ, nghe La Cực Thần có ý tứ là đêm nay liền để Diệp Thần cùng nữ nhi của hắn ngủ chung thôi?

"Cố Phong chủ, dù sao cải trắng chính là để heo ủi, thừa dịp cải trắng mới mẻ thủy linh, chậm heo đều không muốn ủi!"

"..."

Nghe được La Cực Thần ví von, Cố Trường Sinh kém chút muốn đánh người, bất quá tỉ mỉ nghĩ lại còn thật có đạo lý.

La Cực Thần nói xong rất là vui vẻ chui vào phía dưới yến đài, vừa rồi nơi đó có khối xương sườn lớn, còn không có gặm sạch sẽ đâu

"Cát nhi, Tường nhi, các con tới, phụ thân có lời muốn nói cùng các con!"Cố Trường Sinh tranh thủ thời gian gọi Cố Cát huynh đệ, tại bên tai bọn họ nhỏ giọng nói vài câu.

"Cha, làm như vậy quá hèn hạ đi, muội muội cùng Diệp huynh biết chẳng phải là muốn trách chúng ta?"

"Vì hạnh phúc của muội muội con, chúng ta cũng chỉ có thể như thế!"

"Tốt a!"

Cố Cát huynh đệ cắn răng liếc nhau một cái, lập tức xoay người đi phòng bếp bưng hai bát canh gà, đem hai bao bột màu trắng đổ vào bên trong canh gà, phân biệt đưa đi gian phòng Cố Mộng Di cùng Diệp Thần

Diệp Thần bị đơn độc đưa đến một gian trụ sở, vừa mới chuẩn bị nghỉ ngơi, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tràng tiếng gõ cửa.

Đông đông đông!

"Ai?"

"Diệp huynh, là ta à!"

"Vào đi!"

Diệp Thần nghe ra là thanh âm Cố Cát, cũng không có quá để ý.

Chương 876. Hạc roi!

"Diệp huynh, đây là ta cố ý để phòng bếp lưu canh thịt tiên hạc, ngươi uống lên một bát ngủ tiếp đi, ngày mai nhất định tinh thần gấp trăm lần!"Cố Cát mỉm cười đem canh hạc bưng đến trước mặt Diệp Thần cười nói.

"Canh thịt tiên hạc?"

Diệp Thần vốn không muốn uống, nhưng nghe nói là canh tiên hạc vẫn là nhịn không được nhận lấy chén canh, hướng trong chén liếc qua, không khỏi hồ nghi nói

"Cố Cát, ta nhìn làm sao giống canh hạc đâu?"

"Diệp huynh không uống qua canh tiên hạc sao? Đây là phụ thân cố ý dặn dò để cho ta đưa tới, cho ngươi bổ thân thể!"

Cố Cát nghe xong chột dạ, nhanh lên đem 'Bóng da' Đá cho Cố Trường Sinh.

"A, thay ta tạ ơn Cố phong chủ!"

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, trong lòng tự nhủ ta tại Nhân giới đi đâu đi ăn tiên hạc, dù là hạc trắng phổ thông cũng chưa có ăn đâu!

Khả năng thịt tiên hạc cùng thịt gà không kém bao nhiêu đâu?

Nghĩ đến cái này Diệp Thần bưng lên canh gà uống vào mấy ngụm, càng uống càng cảm thấy giống canh gà, bất quá tốt xấu là tấm lòng thành người ta, Diệp Thần cũng không hỏi nhiều, trực tiếp đem một chén canh toàn bộ uống cạn sạch!

"Diệp huynh, vậy ngươi sớm nghỉ ngơi một chút!"

Cố Cát thấy thế cố nén cười, cầm lấy Diệp Thần uống qua chén canh quay đầu liền đi!

"..."

Diệp Thần làm sao cũng sẽ không nghĩ đến, phụ tử Cố gia thế mà lại cho hắn hạ dược, uống chén canh gà qua một điếu thuốc công phu, Diệp Thần liền cảm giác toàn thân khô nóng không chịu nổi.

Cùng lúc đó, sau khi Cố Cát rời đi nhanh đi gian phòng muội muội, vừa tới cổng liền thấy Cố Tường từ bên trong lén lén lút lút chạy ra.

"Nhị đệ, tiểu muội thế nào?"

"Hắc hắc, vừa uống xong, ta nói kia là phụ thân để nàng nhất định phải uống!"

"Hai huynh đệ ta nghĩ đến cùng nhau đi?"

Cố Cát đầu tiên là sững sờ, sau đó hai người hiểu ý cười một tiếng, ngay sau đó liền nghe được bên trong gian phòng Cố Mộng Di truyền đến một tiếng bịch.

"Oa! Hợp hoan tán dược lực bá đạo như vậy, ta thật lo lắng tiểu muội có ăn tiêu được hay không!"Cố Tường có chút lo lắng nói.

"Ngươi không hiểu!"

Cố Cát nhìn xem đệ đệ chưa hôn phối, nghiêm túc nói"Có ăn tiêu hay không là chuyện nam nhân, nữ nhân mà, không có cái gì không chịu nổi!"

"Đại ca nói có lý, vậy chúng ta mau đưa tiểu muội đưa đi gian

phòng Diệp huynh đi!"Cố Tường nhếch miệng cười nói.

"Ân, từ ngày mai trở đi, chúng ta liền có thêm muội phu, ngẫm lại phụ thân thật sự là có thấy xa a!"

"Đúng, gừng càng già càng cay mà!"

Nói xong, hai người nhìn nhau cười một tiếng, rón rén đi tiến gian phòng Cố Mộng Di.

Chỉ chốc lát Cố Cát huynh đệ một trước một sau ôm cái chăn mền, bên trong bọc lấy Cố Mộng Di bước nhanh tiến đến hướng gian phòng Diệp Thần.

Cùng lúc đó, Diệp Thần phát hiện không hợp lý đã chậm, 'Xuân dược' Linh giới cũng không phải nói đùa, cho dù là võ tu Đại Thừa Kỳ cũng gánh không được!

"Vương bát đản!"

Diệp Thần sắc mặt đỏ hồng, toàn thân đại hãn, ngơ ngơ ngác ngác mắng"Cái này mẹ nó đúng đúng hạc roi đi, quá mạnh!"

Hắn cảm giác mình muốn bạo thể mà chết, trừ phi có một nơi cho hắn phát tiết một chút!

Đúng lúc này Cố Cát huynh đệ tới, bọn họ giống tặc nhân che mặt, đem Cố Mộng Di ném ở Diệp Thần trên giường liền chạy, sợ chậm Diệp Thần bắt bọn họ giày vò

Nữ nhân?

Giờ phút này Diệp Thần hai mắt đỏ tươi, căn bản liền thấy không rõ lắm người trên giường là ai, chỉ biết là là nữ nhân, lúc này giật ra mình quần áo, giống như mãnh hổ hạ sơn nhào tới!

Rất nhanh, bên trong gian phòng liền truyền đến một trận thanh âm mê người

Sáng sớm hôm sau, Cố Mộng Di chậm rãi mở hai mắt ra, kết quả phát hiện mình nằm tại trong ngực một nam nhân, lập tức dọa đến hoa dung thất sắc, nhìn kỹ lại là Diệp Thần!

Mình làm sao lại thân thể trần truồng tại hắn trên giường?

Tỉ mỉ nghĩ lại, chẳng lẽ là chén canh Cố Tường đưa tới kia có vấn đề?

Càng làm cho nàng buồn bực xấu hổ chính là một nơi nào đó ẩn ẩn bị đau, mình cũng không dám xem xét, sợ đánh thức Diệp Thần, vạn nhất gia hỏa này 'Thú tính đại phát' Lại lóng ngóng chân tay với nàng làm sao bây giờ?

Nghĩ đến cái này trong đầu Cố Mộng Di một mảnh hỗn độn, thân thể yếu đuối bắt đầu run lẩy bẩy.

"Cô đã tỉnh?"

Đúng lúc này, thanh âm Diệp Thần truyền vào trong lỗ tai nàng.

"Ân"

Cố Mộng Di tiếng như muỗi kêu, gương mặt xinh đẹp đỏ đến như cái mông khỉ, nàng cũng không hiểu rõ mình vì cái gì không có đẩy ra nam nhân này, ngược lại cảm thấy tại trong ngực hắn có loại cảm giác an toàn không hiểu.

"Thật xin lỗi, tôi không nghĩ tới Cố Cát sẽ hạ dược cho tôi, còn đem cô đưa phòng tôi!"

Diệp Thần dở khóc dở cười, Cố gia coi như muốn để Cố Mộng Di gả cho mình, cũng không cần nóng lòng như thế đi, còn chủ động đưa đến trên giường mình đến, thật sự là say!

"Diệp công tử, Di nhi dứt khoát, chỉ cầu công tử về sau có thể

thiện đãi Di nhi!"Cố Mộng Di khẽ cắn môi son, đầy mặt ngượng ngập nói.

Chương 877. Hạc Vương!

"Ai, Cố phong chủ là cái hố a!"Diệp Thần thở dài một tiếng.

"Hố?"

"Cố tiểu thư yên tâm, ta sẽ phụ trách với cô!"

Diệp Thần nhẹ nhàng thở dài, hắn cũng không nghĩ tới bảy vị sư tỷ còn chưa có 'Ăn', ngược lại đem Cố Mộng Di ăn

Quả nhiên, mọi loại đều là mệnh, nửa điểm không do người!

"Thần ca, làm sao còn chưa chịu rời giường a!"

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến thanh âm Viên Vũ, một giây sau con hàng này đẩy cửa vào, sau lưng còn đi theo Âu Thiết Trụ như ngọn núi nhỏ.

"A!"

Cố Mộng Di dọa đến kinh hô một tiếng, tranh thủ thời gian trốn vào trong chăn, sợ bị người nhìn thấy.

"..."

Viên Vũ một chân vừa bước qua cánh cửa, nghe được nữ nhân tiếng kêu, trực tiếp sững sờ ngay tại chỗ.

"Đầu to, Thần ca có phải là bị cảm hay không, thanh âm cũng thay đổi?"Âu Thiết Trụ phản ứng tương đối chậm, gãi đầu một cái mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, lấy thần ca tu vi thế mà cũng sẽ cảm mạo?

"Xin nhờ, trên giường người ta có nữ nhân tốt a!"

Viên Vũ nói xong tranh thủ thời gian lui ra, còn rất tri kỷ đem cửa đóng lại, tới câu"Thần ca, cậu từ từ sẽ đến, chúng ta chờ cậu!"

"Thảo!"

Bên trong gian phòng truyền đến tiếng mắng Diệp Thần, ngay sau đó là thanh âm sột sột soạt soạt mặc quần áo.

Diệp Thần mặc quần áo tử tế, trong lúc vô tình nhìn thấy một màn đỏ thắm trên giường đơn trắng noãn kia, trong lòng càng thêm xấu hổ, nhớ tới tối hôm qua mình ra sức bắn vọt, Cố Mộng Di vẫn là hoàng hoa đại khuê nữ, sẽ rất thống khổ đi?

"Thật xin lỗi!"

"Diệp công tử"

Cố Mộng Di khuôn mặt đỏ lên, ngượng ngập nói"Ngươi có thể quay đầu đi sao, ta muốn mặc y phục."

Diệp Thần nghe vậy dở khóc dở cười, bất quá vẫn là rất phối hợp xoay người qua, thẳng đến Cố Mộng Di mặc quần áo tử tế mới đi tới cửa đem cửa gỗ mở ra.

"Thần ca, khí sắc không tệ a!"

Viên Vũ nói xong mắt nhìn Cố Mộng Di đứng tại sau lưng Diệp Thần, cúi đầu đầy mặt ngượng ngùng, trên mặt lộ ra nụ cười chích có nam nhân mới hiểu.

"Cút đi! Văn Tinh bọn họ đâu?"Diệp Thần tức giận trợn nhìn Viên Vũ một chút.

"Đều tại đại điện đâu!"

"Đi thôi, đừng lãng phí thời gian!"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, bởi vì Cố Mộng Di nói cho hắn biết từ Phiêu Miểu Phong đi Vân Phong tối thiểu cần nửa ngày, thật sự là trì hoãn không dậy nổi!

Phiêu Miểu Phong, đại điện.

"Cố phong chủ, vì sao Diệp Thần còn chưa tới?"Từ Lăng Vân nhíu mày hỏi.

"Lão Từ, gấp làm gì a?"

Cố Trường Sinh cười ý vị thâm trường cười, thản nhiên nói"Người trẻ tuổi thích ngủ, Diệp tiểu hữu khả năng còn đang nghỉ ngơi đi?"

"Đúng đúng đúng, muội phu Diệp huynh hẳn là còn đang ngủ!"Chú ý cát vội vàng phụ họa.

"Cái gì?"

Bọn người Từ Lăng Vân nghe xong lập tức nhăn nhăn lông mày, lừa gạt quỷ a, đường đường võ tu làm sao có thể thích ngủ?

"Ta có loại dự cảm, lão Diệp khẳng định là bị nữ nhân quấn lên!"

Trên đại điện Văn Tinh lẩm bẩm trong miệng, dùng mũi chân thọc La Cực Thần ngồi xổm ở một bên

"La lão cẩu, ngươi nói có đúng hay không?"

"..."

La Cực Thần trực tiếp liếc mắt, trong lòng tự nhủ liên quan gì đến ngươi!

Đúng lúc này Diệp Thần bọn họ liền đi vào đại điện, nhìn thấy tất cả mọi người ôm quyền Diệp Thần mặt mũi tràn đầy xin lỗi nói

"Không có ý tứ, để mọi người đợi lâu!"

"Diệp tiểu hữu, vất vả!"

Cố Trường Sinh nhìn thấy khuôn mặt nữ nhi như nước trong veo, hiển nhiên là bị'Tưới nhuần' Qua, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười vui mừng.

Vất vả?

Diệp Thần nghe xong dở khóc dở cười, trong lòng tự nhủ ta tối hôm qua là thật cực khổ, bất quá đó cũng là ngươi giở trò quỷ a!

Một bên Cố Mộng Di càng là thẹn thùng không thôi, nàng cúi đầu yên lặng đứng tại bên người Diệp Thần, một bộ dáng tiểu nữ nhân nghe lời.

"Ngươi, các ngươi ở cùng một chỗ?"

Từ Lăng Vân nhìn thấy trên đầu Cố Mộng Di cao cao buộc lên mái tóc giật nảy cả mình, tại Linh giới chỉ có làm vợ người mới có thể buộc tóc, chẳng lẽ Diệp Thần bị Cố Mộng Di cầm xuống?

"Lão Từ, không có ý tứ!"

Cố Trường Sinh đắc ý cười nói"Di nhi cùng Diệp tiểu hữu lưỡng tình tương duyệt, ta liền thành toàn bọn họ!"

"Ngươi hèn hạ!"

Từ Lăng Vân nghe xong tức giận đến phổi đều muốn nổ, không nghĩ tới vẫn là bị Cố Trường Sinh nhanh chân đến trước, dùng mỹ nhân kế bắt được Diệp Thần!

"Khụ khụ, Cố phong chủ, chúng ta có thể xuất phát sao?"

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, không nghĩ tới Cố Trường Sinh đường đường Phiêu Miểu Phong chủ cũng sẽ trợn tròn mắt nói lời

bịa đặt, cẩu thí lưỡng tình tương duyệt, rõ ràng là ngươi cho lão tử hạ mãnh dược tốt a!

"Tốt, chúng ta đi!"

"Di nhi, con lưu lại hảo hảo chiếu khán tông môn!"

Cố Trường Sinh tâm tình thật tốt, dẫn hai đứa con trai còn có Thượng Quan Yến, cùng rời đi đại điện.

Đám người đi ra đại điện, bên ngoài nằm lấy một đầu tiên hạc chờ đã lâu.

Cố Trường Sinh đem Diệp Thần đơn độc kéo đến trước mặt một con tiên hạc hình thể to lớn, cười nói

"Diệp tiểu hữu, hạc này chính là Hạc vương của Phiêu Miểu Tông ta, từ nay về sau, nó chính là của tọa giá ngươi!"

"Hạc vương?"

Chương 878. Lăng Vân Các!

Diệp Thần sững sờ, bất quá phóng mắt nhìn lại hạc này đúng là hình thể lớn nhất, nhất là một mảnh lông vũ màu đỏ trên đầu hạc, không chỉ có giống một khối mã não màu đỏ, hoa lệ cao quý chói lọi, mà lại Diệp Thần còn cảm nhận được một cỗ chân khí cực mạnh.

"Diệp huynh, ta cầu phụ thân hai năm, hắn đều không nỡ đem này hạc cho ta, thật sự là ghen tị ngươi a!"Cố Cát một mặt biểu lộ 'Thèm nhỏ dãi'.

"Vậy thì cám ơn Cố phong chủ!"

Diệp Thần cũng không có khách khí, lão nhân này tối hôm qua cho mình hạ độc, hôm nay cho chút bồi thường cũng là nên đi!

"Diệp lão đệ, một con Hạc vương không tính là gì, Lăng Vân Các ta cũng có đồ tốt, một hồi ngươi liền có thể gặp được!"Từ Lăng Vân gặp Cố Trường Sinh lại tại lôi kéo Diệp Thần, đi nhanh lên tới nói.

"Hừ! Từ Tông chủ, đồ tốt Lăng Vân Các ngươi đều tại Thiên Tiên Cục, có cầm được đi ra hay không còn hai chuyện đâu!"Cố Trường Sinh trực tiếp một bầu nước lạnh giội xuống.

"Ngươi"

Từ Lăng Vân tức hỏng, bất quá Thiên Tiên Cục xác thực khó mà phá giải, lần này liền nhìn mệnh Diệp Thần!

Hai người sặc vài câu, sau đó riêng phần mình đạp lên tiên hạc, trận trận tiếng hạc ré lên, nhóm tiên hạc mở ra cánh chim cực

đại, trực tiếp bay lên hư không!

Tiên hạc Diệp Thần lớn nhất, bởi vậy Thượng Quan Yến cũng giao cho hắn.

"Hỗn đản, ngươi thả ta ra!"

Thượng Quan Yến bị phong ấn tu vi không thể động đậy, Diệp Thần sợ nàng té xuống hảo tâm ôm bờ eo thon nàng, kết quả lại đưa tới một trận giận mắng.

"Mỹ nữ, nếu là ta buông ra, cô liền ngã xuống!"Diệp Thần cau mày nói.

"Ta chính là ngã chết cũng không cần ngươi đụng ta, sắc lang!"Thượng Quan Yến dáng dấp không tệ, nhưng tính tình lại là táo bạo không bình thường.

"Thảo!"

Diệp Thần cũng hỏa, hảo tâm coi như lòng lang dạ thú, em gái này quyết không thể nuông chiều nàng, lúc này liền buông lỏng tay ra!

Hô!

Hướng mặt thổi tới một trận gió lớn, Thượng Quan Yến giống trang giấy đồng dạng bay ngược ra ngoài, ai bảo tiên hạc không phải nhanh như vậy đâu?

"A!"

Trong hư không truyền đến Thượng Quan Yến kêu thảm, nàng bị phong ấn tu vi toàn thân cứng ngắc, như đá khối đồng dạng rơi xuống dưới!

"Xong, chẳng lẽ ta thật muốn sống sống ngã chết sao?"

Thượng Quan Yến dậy lên nỗi buồn, hai mắt nhắm lại hai giọt óng ánh nước mắt từ khóe mắt rỉ ra.

Đột nhiên, nàng cảm giác bên hông xiết chặt, mở mắt xem xét nguyên lai là Diệp Thần nhảy xuống tiên hạc ôm nàng.

Mà trên thân đối phương truyền đến khí tức nồng đậm nam nhân, trong lúc nhất thời để nữ nhân này có chút mê ly, kết quả một giây sau hai người liền lại về tới phía trên tiên hạc.

"Ngươi tại sao muốn cứu ta?"Thượng Quan Yến khuôn mặt đỏ lên hỏi.

"Bớt nói nhảm, đến cùng muốn ta ôm ngươi hay không?"Diệp Thần ra vẻ cả giận nói"Vừa rồi nếu không phải ta thấy ngươi đáng thương, ngươi liền quẳng thành bánh nướng!"

"Phốc!"

Ai ngờ, Thượng Quan Yến nghe được hai chữ bánh nướng, thế mà cười ra tiếng.

"Ngọa tào, dọa điên rồi?"

Diệp Thần sững sờ, nữ nhân này vừa mới trở về từ cõi chết, thế mà còn cười vậy, bị điên rồi?

"Tốt a, bản cô nương liền để ngươi ôm một hồi!"Thượng Quan Yến khuôn mặt đỏ lên, cáu giận nói"Bất quá địa phương khác ngươi không được phép đụng!"

"Yên tâm, ta không hứng thú!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Ngươi"

Thượng Quan Yến tức meo meo đau, cái gì gọi là không hứng thú, chẳng lẽ hắn ghét bỏ dáng dấp mình không đủ xinh đẹp sao?

Trên tiên hạc nơi xa Văn Tinh thấy cảnh này, không khỏi mặt mũi tràn đầy ghen tị, nói với chó đen nhỏ trong ngực

"Lão La, ngươi biết cái gì gọi là đồng nhân không đồng mệnh sao?"

"Lão phu đương nhiên biết!"La Cực Thần gật đầu.

"Ngươi biết cái rắm!"

Ai ngờ Văn Tinh một bàn tay đập vào bên trên đầu chó La Cực Thần, nghiêm mặt nói"Lão Diệp ôm trong ngực chính là nữ nhân, tiểu gia ta ôm một con chó, tức chết ta rồi!"

"..."

La Cực Thần nghe xong tức nhe răng, hắn thật rất muốn cắn người

Ước chừng nửa giờ sau, tiên hạc nhao nhao hạ xuống, đám người cuối cùng là đi tới Lăng Vân Các.

"Từ Tông chủ, ngươi nói Thiên Tiên Cục đâu?"

Diệp Thần hạ tiên hạc, ngắm nhìn bốn phía đều là kiến trúc cổ phong vận Giang Nam, hoàn cảnh so với Phiêu Miểu Phong tương xứng.

"Tiểu Diệp, ngươi chờ một lát một lát!"

Từ Lăng Vân ý vị sâu xa cười cười, quay đầu rỉ tai vài câu với Khâu Lăng, Khâu Lăng lúc này rời đi.

Chỉ chốc lát, một đám nữ đệ tử quần áo váy trắng, chân đạp giày xanh xuất hiện, các nàng không chỉ có tuổi trẻ mỹ mạo, dáng người đều là nhất lưu, toàn thân trên dưới tràn đầy khí tức thanh xuân mỹ thiếu nữ!

"Oa! Nguyên lai Lăng Vân Các là cái hội sở a?"Văn Tinh hoảng sợ nói.

"Văn tiểu hữu, cái gì gọi là hội sở?"Từ Lăng Vân sững sờ, nghi ngờ nhìn xem Văn Tinh.

"Khụ khụ, hội sở chính là hội sở!"

Cố Trường Sinh nhìn thấy cảnh tượng này, lúc này hừ lạnh nói"Từ Tông chủ, chúng ta là đến phá giải Thiên Tiên Cục, ngươi đây là ý gì?"

Chương 879. Giá lớn!

"Diệp Thần, ngươi nhìn nữ đệ tử Lăng Vân Các ta nhiều a?"

Từ Lăng Vân không thèm để ý Cố Trường Sinh, quay đầu nhìn xem Diệp Thần lộ ra nụ cười lão hồ ly.

"Ân, là thật nhiều!"

"Dung mạo xinh đẹp đi?"

"Xinh đẹp!"

Diệp Thần gật đầu, nữ đệ tử Lăng Vân Các dáng dấp xác thực xinh đẹp, vóc người lại đẹp.

"Ngươi nếu là nguyện ý làm Nhâm Tông chủ Lăng Vân Các ta, các nàng liền đều là môn đồ của ngươi!"Từ Lăng Vân kém chút nói lộ ra miệng, tranh thủ thời gian cải chính.

"Từ Tông chủ, chúng ta trước vẫn là đi nhìn Thiên Tiên Cục đi!"

Diệp Thần bó tay rồi, không hiểu rõ người Linh giới làm sao nghĩ, tranh nhau đưa cho mình nữ nhân, cần nhiệt tình như vậy hay không a?

"Tốt!"

Từ Lăng Vân hiện ra 'Thực lực' Lăng Vân Các, cố ý lườm Cố Trường Sinh một chút.

"Vô sỉ!"

Cố Trường Sinh hận đến nghiến răng nghiến lợi, Từ Lăng Vân lão tặc này không đi thanh lâu làm quy công đều có thể tiếc!

"Khâu trưởng lão, dẫn đường đi!"

Từ Lăng Vân đắc ý cười, hắn liền thích xem Cố Trường Sinh thống hận không thôi, lại làm biểu lộ bối rối không xong của mình.

Đám người đi theo hướng phía sau núi Lăng Vân Các đi đến, ước chừng qua một chiếc hương thời gian, Khâu Lăng dừng bước lại, chỉ chỉ một mảnh vách núi phía trước, nói

"Thiên Tiên Cục lão tổ lưu lại dựng đứng ngay tại trên vách đá!"

"Mấy trăm năm qua không người có thể phá này cục, Diệp tiểu hữu, có thể phá hay không phải xem ngươi rồi!"Khâu Lăng giải thích nói.

Diệp Thần ngẩng đầu nhìn về phía vách đá trống rỗng, ngoại trừ có khối thạch điêu to lớn bàn cờ, cái khác đồ vật gì đều không có.

"Không phải nói cờ vây sao, ở chỗ nào?"

Văn Tinh nhìn bốn phía, một mặt nghi ngờ hỏi.

"Chư vị, mời xem!"

Lúc này Từ Lăng Vân đứng dậy, trong miệng hắn mặc niệm pháp quyết, đồng thời từ trên thân móc ra một cái hộp gỗ cổ phác hướng không trung giương lên, hét lớn một tiếng

"Thiên Tiên Cục, khải!"

Vừa dứt lời, quân cờ đen trắng không trung phảng phất có sinh mệnh, từ cờ trong hộp xông ra, trở nên so dưa hấu còn lớn, nhanh chóng bám vào tại trên vách đá dựng đứng, trong khoảnh khắc bày

ra một bàn cờ vây chiến cuộc!

"Diệp tiểu hữu, chỉ cần ngươi có thế để cho quân đen thắng, Thiên Tiên Cục coi như bị phá!"Khâu Lăng giải thích nói.

"Ta xem một chút!"

Diệp Thần hơi giật mình, cũng bắt đầu phân tích cái tổng thể cục này, quân đen rõ ràng yếu thế, muốn lật bàn cơ hồ là không thể nào!

"Đầu to, cậu nhìn ra môn đạo gì sao?"

"Tôi thử một lần!"

Viên Vũ từ nhỏ đã am hiểu cờ vây, nhưng từ trên mặt hắn biểu lộ đến xem, hiển nhiên cũng không có nắm chắc tất thắng.

Nhưng mà đúng vào lúc này, Từ Lăng Vân lại nhắc nhở

"Vị tiểu hữu này, một khi thua thế nhưng là phải trả giá thật lớn, ngươi phải suy nghĩ kỹ lại lạc tử!"

"Giá lớn?"

"Không sai! Nếu như thua thế cuộc, ngươi phải bỏ ra trăm năm tuổi thọ làm cờ chú!"

"Ngọa tào!"

Viên Vũ nghe xong ngẩn người, tuy nói võ tu sống trăm năm dễ như trở bàn tay, nhưng tu vi một khi trì trệ không tiến, tuổi thọ cũng là có hạn, đánh ván cờ liền muốn trăm năm tuổi thọ, tiền đặt cược cũng quá lớn đi?

"Từ Tông chủ, quân cờ cho ta!"

Diệp Thần nói xong chủ động từ bên trong tay Từ Lăng Vân

cầm qua cờ hộp, nói với Viên Vũ"Đầu to, cậu cứ việc hạ, chuyện tuổi thọ chớ để ý!"

"Thần ca, tuổi thọ cậu không thích hợp đi?"Viên Vũ nghe xong lắc đầu liên tục.

"Ai nói tôi muốn bỏ tuổi thọ?"

"Cậu cho rằng lão La là không sao? Để hắn bỏ ra đi, lão La, ngươi không có ý kiến đi?"Diệp Thần nhìn về phía La Cực Thần, một mặt cười xấu xa nói.

"Đương nhiên là có ý kiến!"

La Cực Thần nghe xong liên tục cự tuyệt"Lão phu tu vi trì trệ không tiến, trăm năm tuổi thọ há có thể lấy ra làm tiền đặt cược?"

"Lão Diệp, cậu cũng đừng cưỡng cầu lão La, người ta tuổi đã cao còn sống cũng không dễ dàng!"Văn Tinh tướng La Cực Thần ôm vào trong ngực, sờ lên đầu chó con hắn.

"..."

Đám người sững sờ, Văn Tinh cùng La Cực Thần quan hệ tốt như vậy sao?

La Cực Thần càng là cảm động đến nước mắt chó tung hoành, ai ngờ Văn Tinh một câu nói tiếp theo lại làm cho nó trực tiếp phá phòng!

"Tôi đoán lão La là tình nguyện bị thiến, cũng không nghĩ giảm thọ, đúng không lão La?"Văn Tinh một mặt cười xấu xa mà nhìn xem La Cực Thần.

"Không không không, lão phu cũng không có nói qua lời này!"

La Cực Thần nghe xong gan chó đều muốn dọa phá, vội vàng nói"Nếu như thực sự không được, lão phu liền giảm thọ một trăm

năm đi!"

"Lão La, ngươi thật trượng nghĩa!"Văn Tinh cười nói.

"Gâu gâu!"

La Cực Thần lại mắng người, trong lòng tự nhủ lão phu nếu không phải vì bảo trụ mệnh căn tử, há lại sẽ nguyện ý giảm thọ trăm năm, trượng nghĩa cái cọng lông!

Nói cho cùng La Cực Thần là nam nhân, tình nguyện chết cũng không thể để'La lão nhị' Bị cắt mất, không phải thành La công công há không làm trò hề cho thiên hạ?

Cố Trường Sinh thấy thế cũng là say, một cái dám soán vị trưởng lão, không nghĩ tới bị mấy tiểu tử Nhân giới thu thập đến ngoan ngoãn

Sau khi La Cực Thần dâng ra một giọt tinh huyết, thế cuộc chính thức bắt đầu!

Chương 880. Phá cờ!

Dưới sự chỉ huy Viên Vũ, Diệp Thần đem từng khỏa quân cờ màu đen ném hướng vách đá, quân cờ to bằng móng tay tự hành biến lớn trong hư không, cuối cùng nhao nhao bị bám vào trên vách đá dựng đứng!

Nhưng mà, thế cuộc càng về sau, trong lòng Viên Vũ càng không chắc, cho đến một tay cuối cùng, hắn suy tính nửa ngày đều không quyết định hạ cái nào!

"Viên đại đầu, cậu nhanh lên a!"Văn Tinh đã không kịp, thúc giục nói.

"Cậu biết cái gì!"

Viên Vũ tức giận trợn nhìn Văn Tinh một chút, trầm giọng nói"Đây là một bước mấu chốt nhất, đối với Thiên Tiên cục có thể giải, sai, La Cực Thần liền thật thành lão cẩu trăm tuổi!"

"Viên công tử, Viên gia, ngươi nhưng nhất định phải phá cục a!"La Cực Thần nghe xong dọa sợ.

Đám người nghe vậy đều nín thở, thành bại ở nhất cử, ai cũng không muốn nhìn thấy Viên Vũ thua cờ.

"Diệp ca, nếu không để cho tôi tới đi?"

Ngay tại lúc mọi người lo lắng chờ đợi, Hùng Đại một bên hào hoa phong nhã đột nhiên mở miệng.

"Ngươi?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, gấu cũng sẽ hạ cờ vây sao?

"Hùng Đại, ngươi là gấu a, tách ra bắp ngô bổng tử có lẽ lành nghề, hạ cờ vây cũng được sao?"Văn Tinh mặt mũi tràn đầy nghi ngờ nhìn xem Hùng Đại.

"Tôi không biết chơi cờ!"

Ai ngờ, Hùng Đại nói thẳng mình sẽ không hạ cờ, La Cực Thần nghe xong kém chút nhào tới muốn cắn chết gia hỏa này!

"Mặc dù tôi không biết hạ cờ, nhưng là tôi tại trong sơn động phía sau núi tường vân chùa, đã từng thấy qua cái bàn cục này!"Hùng Đại nói.

Viên Vũ nghe xong do dự, một viên cờ đên cuối cùng hắn xác thực không biết ra tay như thế nào.

"Hùng Đại, ngươi nói cờ đen ta nên hạ vào nơi nào?"Diệp Thần nhìn ra Viên Vũ khó khăn, quả quyết lựa chọn tin tưởng Hùng Đại.

"Cờ đen hẳn là hạ vào kia!"

Hùng Đại mũi chân đá lên một cục đá nhỏ đánh trúng bàn cờ, đám người phóng mắt nhìn lại, Viên Vũ dẫn đầu kịp phản ứng, hoảng sợ nói

"Trời ạ, đây quả thực là một tay thần chi, cờ đen hạ vào nơi đây liền thắng!"

Thắng thiên con rể!

Viên Vũ kích động sau khi cũng rất phiền muộn, không nghĩ tới mình không phá nổi thế cuộc, để một con lớn gấu ngựa cho phá

Sưu!

Diệp Thần không chút do dự đưa tay giương lên, hắc kỳ trong tay chuẩn xác không sai rơi vào bên trên vị bàn cờ Hùng Đại chỉ định!

Tất cả mọi người trở nên khẩn trương lên, ai cũng không biết phá cục sau sẽ phát sinh sự tình gì.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, vách đá đối diện đột nhiên phát sinh một trận đung đưa kịch liệt, quân cờ treo ở phía trên nhao nhao rơi xuống, duy chỉ có viên cờ đen cuối cùng kia còn bám vào trên vách đá dựng đứng!

"Từ Tông chủ, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?"Cố Trường Sinh thấy thế hồ nghi nói.

"Cái này sao ta cũng không rõ lắm!"

Từ Lăng Vân lắc đầu, hắn cũng là lần thứ nhất nhìn thấy có người phá vỡ Thiên Tiên Cục, tiếp xuống sẽ phát sinh cái gì hoàn toàn không biết.

Sưu!

Đúng lúc này một đạo bạch quang từ trên vách đá dựng đứng bắn ra, vừa vặn đem Diệp Thần bao phủ, một giây sau Diệp Thần liền biến mất tại chỗ không gặp!

"Ngọa tào! Lão Diệp đâu?"

Văn Tinh nhìn Diệp Thần bên cạnh hư không tiêu thất, không khỏi mở to hai mắt nhìn.

"Diệp tiểu hữu hẳn là tiến vào trong ván cờ!"Cố Trường Sinh suy đoán nói.

"..."

Đám người nghe vậy hai mặt nhìn nhau, ai cũng không biết nên làm cái gì, bất đắc dĩ chỉ có thể ở nguyên tại chỗ chờ đợi, hi vọng Diệp Thần có thể sớm một chút từ trong ván cờ ra!

Cùng lúc đó, Diệp Thần chỉ cảm thấy trước mắt một đạo bạch quang thoáng hiện, hắn theo bản năng nheo lại mắt, chờ hắn lại lần nữa mở mắt lúc, phát hiện mình tại một cái hoàn cảnh lạ lẫm, bốn phía trống rỗng, dưới chân khói mù lượn lờ, trừ cái đó ra liền một cọng lông đều không có!

"Tiểu hữu!"

"Ai?"

Diệp Thần chợt xoay người, trước mắt thình lình xuất hiện lão đầu cả người khoác bạch bào, râu tóc bạc trắng chính diện mang mỉm cười nhìn xem mình.

"Lão phu khổ đợi năm trăm năm, rốt cục nghênh đón người phá giải Thiên Tiên Cục!"

Lão đầu cười nhạt một tiếng, nói"Không tệ, không tệ! Thanh Long mệnh cách, xứng đáng truyền thừa ta lưu lại!"

"Truyền thừa?"

"Ta chính là tàn hồn Lăng Vân lão tổ, ngươi thông qua khảo nghiệm Thiên Tiên Cục, tự nhiên có thể được đến lão phu truyền thừa!"

Nói xong, lão đầu quơ quơ ống tay áo, trong hư không trống rỗng thêm ra một cái cổ phác hộp gỗ.

Một giây sau, lão đầu khoát khoát tay, hộp gỗ thế mà mình trôi dạt đến trong tay Diệp Thần.

"Tiểu hữu, ngươi đã đến lão phu truyền thừa, là quan môn đệ tử, có thể giúp vi sư làm một chuyện hay không?"Lão đầu hỏi xong câu nói này, thân thể vậy mà bắt đầu dần dần làm nhạt.

"Tôi cũng không có nói muốn làm đồ đệ lão, lão muốn tôi giúp

lão làm gì?"

Diệp Thần mắt thấy lão đầu thân thể biến hóa cũng không có quá để ý, một sợi tàn hồn có thể kéo dài năm trăm năm, sớm tối đều muốn biến mất!

"Ngươi mở ra hộp gỗ trước nhìn xem!"

Lão đầu cũng không để ý Diệp Thần nói tới, mà là để hắn trước mở 'Mù hộp' .

Diệp Thần mở ra hộp gỗ, lập tức một mùi thơm chi khí xông vào mũi, mùi giới thảo dược khác nhau thơm ngát, loại mùi thơm này Diệp Thần đều là lần thứ nhất ngửi được.

Trong hộp có cái bình sứ, còn có một đôi giày thêu đỏ rực!

Biến thái?

Chương 881. Tuệ Uyển Hố!

Trong đầu Diệp Thần ngay lập tức nổi lên cái từ này, không nghĩ tới đường đường lão tổ Lăng Vân Tông, thế mà còn có loại ham mê này?

"Ngươi tên là gì?"Lão đầu sắc mặt hòa ái mà nhìn xem Diệp Thần.

Diệp Thần tự giới thiệu, lão đầu gật gật đầu chậm rãi nói"Bên trong bình sứ có khỏa Lôi Kiếp Đan, lấy tu vi của ngươi tin tưởng rất nhanh liền có thể dùng đến, mặt khác đôi giày này ngươi giúp lão phu đưa nó chuyển giao cho một người!"

"Lôi Kiếp Đan?"Diệp Thần sững sờ.

"Ngươi không biết Lôi Kiếp Đan?"

Lão đầu hỏi ra biết được Diệp Thần từ Nhân giới mà đến, mới chợt hiểu ra, nói cho hắn biết Lôi Kiếp Đan là độ kiếp sở dụng, có Lôi Kiếp Đan liền có thể bình an độ kiếp!

"Ngọa tào! Quá ngưu rồi!"

Diệp Thần nghe xong cũng không nhịn được kinh hô, võ tu Độ Kiếp kỳ mười người có chín người sau cùng bị lôi kiếp hủy diệt, thần hình câu diệt, Lôi Kiếp Đan có thể giúp đỡ thuận lợi độ kiếp quá ngưu bức!

"Tiểu đồ đệ, phần lễ vật của vi sư này thích không?"Lão đầu cười nói.

"Ách giày thêu kia lão để tôi giao cho ai?"

Diệp Thần cũng chấp nhận lão đầu gọi mình đồ đệ, tốt xấu thu phần lễ lớn như thế của người ta, lại là tuyệt đỉnh cao nhân, làm đồ đệ hắn không thiệt thòi!

"Ngươi mang lên giày thêu, đi Tuệ Uyển Hố Vân Phong, đưa nó giao cho gia chủ Thượng Quan gia!"

"Thượng Quan Nga?"Diệp Thần mở to hai mắt nhìn.

"Không sai!"

"Chính lão cho nàng chẳng phải là tốt hơn? Lại nói Linh giới lập tức sẽ đại nạn lâm đầu!"Diệp Thần dứt khoát đem chuyện phát sinh Linh giới đều nói cho lão đầu, cũng hi vọng hắn có thể ra tay giúp đỡ.

"Vi sư sớm đã không tại bên trong lục giới, chỉ là Ma Giới tiểu Nga tự có thể ứng phó! Ngươi qua đây!"Lão đầu nói xong hướng Diệp Thần vẫy vẫy tay.

"Làm gì?"

Diệp Thần hiếu kì đi về phía trước mấy bước.

Ai ngờ, mới vừa đi tới trước mặt lão đầu, đối phương trực tiếp hóa thành một vệt kim quang chui vào trong mi tâm hắn!

Một giây sau, Diệp Thần cảm giác chân khí trong cơ thể tăng mạnh, khí huyết một trận xao động, trăm mạch bành trướng, nguyên lai là lão đầu thần hồn hóa thành trăm năm tu vi, toàn bộ dung nhập thể nội Diệp Thần!

"Tiểu đồ đệ, đây là lễ vật sau cùng vi sư đưa ngươi, nhìn ngươi sớm ngày độ kiếp phi thăng!"

"Tạ ơn sư phó!"

Diệp Thần trong lòng một trận cảm động, vội vàng ngồi xếp

bằng, chờ đợi đột phá!

Đồng thời lão đầu ý thức cũng bị Diệp Thần biết, nguyên lai lão đầu tên gọi Cát Căn Sinh, trước khi phi thăng là đệ nhất cao thủ Linh giới, mà Thượng Quan Nga vô cùng thích Cát Căn Sinh, dù là hai người chênh lệch mấy trăm tuổi

Không biết qua bao lâu, Diệp Thần bỗng nhiên mở mắt hét lớn một tiếng

"Phá!"

Vừa dứt lời, thể nội Diệp Thần truyền đến một trận tiếng vang lốp bốp bạo đậu, thuận lợi đột phá tới Độ Kiếp kỳ!

Sưu!

Vừa đột phá, một đạo bạch quang từ trên trời giáng xuống chiếu vào trên thân Diệp Thần, một giây sau Diệp Thần liền biến mất tại chỗ không gặp.

Lăng Vân Tông, phía sau núi.

"Viên Vũ, Thần ca thế nào vẫn chưa xuất hiện, tôi có chút sốt ruột!"Âu Thiết Trụ úng thanh nói.

"Yên tâm!"

Viên vũ bấm ngón tay tính toán, cười nói"Lão Diệp không có nguy hiểm!"

Vừa dứt lời, Diệp Thần theo một đạo bạch quang lần nữa thoáng hiện.

"Thần ca!"

"Diệp tiểu hữu!"

Đám người thấy thế nhao nhao vây lại, Từ Lăng Vân càng là vội vàng mà hỏi thăm"Diệp Thần, cậu tại Thiên Tiên Cục nhìn thấy cái gì?"

"Tôi thấy được Cát tiền bối, hắn đưa cho ta một viên Lôi Kiếp Đan!"

Ngoại trừ cặp giày thêu kia, Diệp Thần đem trọn sự kiện một năm một mười nói cho đám người .

"Lão Diệp ngưu bức a, lại đột phá!"Văn Tinh mặt mũi tràn đầy hâm mộ nói.

"Diệp tiểu hữu coi là thật may mắn!"

Cố Trường Sinh nghe xong Diệp Thần có Lôi Kiếp Đan, con mắt đều sáng lên.

Tại Linh giới, người độ kiếp không ít, nhưng là người có thể luyện chế ra Độ Kiếp Đan có thể đếm được trên đầu ngón tay, là linh đan tất cả Linh tu tha thiết ước mơ!

"Diệp Thần, nếu ngươi là đồ đệ lão tổ, vậy thì càng hẳn là nên gia nhập Lăng Vân Các ta!"Từ Lăng Vân đảo mắt nói.

"Hừ! Diệp tiểu hữu vẫn là con rể ta!"Cố Trường Sinh hừ lạnh nói.

"Thời gian không còn sớm, chúng ta lên đường đi!"

Diệp Thần thấy thế vội vàng chuyển hướng chủ đề, lúc này mới kết thúc hai người cãi lộn.

Lúc chạng vạng tối, đám người khu hạc đến trong Vân Phong Tuệ Uyển Hố.

Tiên hạc vừa ngừng tại Tuệ Uyển Hố, mấy chục người áo trắng cầm kiếm liền đem bọn người Diệp Thần bao bọc vây quanh,

hàn quang lập loè mũi kiếm trực chỉ đám người!

"Người đến người nào, dám xông Tuệ Uyển Hố ta!"Một đệ tử dẫn đầu cảnh giác hỏi.

"Chúng ta là tới bái phỏng Thượng Quan Nga tiền bối, các ngươi là đệ tử Tiên Kiếm Môn đi, không cần khẩn trương!"Cố Trường Sinh đứng ra cao giọng nói.

"Ta chính là Lăng Vân Các tông chủ Từ Lăng Vân, Tống môn chủ các ngươi là lão hữu ta!"

Từ Lăng Vân cũng nhảy xuống tiên hạc, nói với đệ tử Tiên Kiếm Môn.

Đệ tử Tiên Kiếm Môn nhận ra bọn người Cố Trường Sinh, tranh thủ thời gian thu hồi trường kiếm, mặt mũi tràn đầy cung kính hai tay ôm quyền nói

"Mời chư vị chờ, ta liền đi thông tri môn chủ!"

Chương 882. Hài tử 20 năm trước!

Cố Trường Sinh gật gật đầu, đệ tử Tiên Kiếm Môn cấp tốc quay người rời đi, qua thời gian chừng nửa nén hương, một nam tử mặc áo trắng ngự không mà đến, tại trước mặt bọn người Diệp Thần chậm rãi rơi xuống.

Người này như đao gọt gương mặt, mày kiếm mắt sáng, một đầu tóc dài màu xám bạc phiêu dật theo gió tung bay, mười phần soái khí, nhìn giống như tiên nhân bên trong manga.

"Từ huynh, Cố huynh, đã lâu không gặp!"

Nam áo trắng đi vào trước mặt Cố Trường Sinh, mặt mỉm cười chủ động chào hỏi.

"Tống huynh, đã lâu!"

Bọn người Cố Trường Sinh ôm quyền hoàn lễ, đem chuyện Linh giới phát sinh nhanh chóng nói một lần, cuối cùng Từ Lăng Vân nói

"Tống huynh, Linh giới đã tràn ngập nguy hiểm, có thể cứu vớt Linh giới cũng chỉ có Thượng Quan tiền bối!"

"Từ huynh, việc này ta cũng có chỗ nghe thấy!"

Tống Tùng gật gật đầu, nói thẳng"Bất quá gia chủ hai mươi năm trước bế quan, từ đây không hỏi thế sự, tin tưởng các ngươi cũng biết!"

"Là vì Thượng Quan gia làm mất hài tử đi!"

Cố Trường Sinh cũng không vòng quanh, nói ngay vào điểm chính"Thực không dám giấu giếm, chúng ta tìm được hài tử Thượng Quan gia năm đó mất đi!"

"Cố huynh, ngươi không phải nói đùa sao?"

Tống Tùng giật nảy cả mình, mặt mũi tràn đầy nghi ngờ nhìn xem Cố Trường Sinh.

Giờ phút này Cố Trường Sinh cũng là đâm lao phải theo lao, chỉ có thể kiên trì ấn định Thượng Quan Yến chính là hài tử Thượng Quan gia lạc đường, một bên Từ Lăng Vân cũng liền đánh cược.

Nói mà không có bằng chứng Tống Tùng tự nhiên không tin, nhưng khi hắn nhìn thấy Thượng Quan Yến, lập tức sững sờ!

"Giống, rất giống!"

Tống Tùng quan sát tỉ mỉ lấy Thượng Quan Yến, một mặt chấn kinh biểu lộ!

"Tống huynh, ngươi nói nàng giống ai?"Cố Trường Sinh hồ nghi nói.

"Nha đầu này cùng Thượng Quan Uyển Nhi gia chủ đương thời, quá giống nhau!"

Tống Tùng cũng rất kích động, Thượng Quan gia năm đó cơ hồ lật khắp Linh giới đều không tìm được Thượng Quan Yến, không nghĩ tới bị Cố Trường Sinh bọn họ tìm được.

"Trùng hợp như vậy sao?"

Từ Lăng Vân sững sờ, Thượng Quan Yến rõ ràng chính là lão cố tiện tay chộp tới, thật chẳng lẽ là Thượng Quan gia người?

"Từ huynh, ngươi nói cái gì trùng hợp?"

"Tống huynh, ngươi nói lên quan tiền bối sẽ ra tay giúp chúng ta không?"Cố Trường Sinh hung hăng trừng Từ Lăng Vân một chút, lão già này kém chút liền nói lỡ miệng, vội vàng đổi đề tài.

"Thượng Quan gia khẳng định sẽ thâm tạ các vị, mời đi theo ta!"

Tống Tùng cười nhạt một tiếng, nói xong chủ động dẫn đầu đám người hướng chỗ sâu Tuệ Uyển Hố, đi đến Linh giới chi chủ Thượng Quan gia.

Tuệ Uyển Hố khắp nơi chim hót hoa nở, hai bên khe núi trồng không ít trăm năm cây trà, trong không khí linh khí so Phiêu Miểu Tông còn mạnh gấp trăm lần!

Chỉ chốc lát, Tống Tùng đem mọi người đưa đến một chỗ cổng biệt uyển dừng lại, đối với hai tên thị vệ canh giữ ở cổng chắp tay nói

"Tống Tùng cầu kiến gia chủ, làm phiền hai vị thông báo một tiếng."

Thị vệ một bên hông treo kiếm quét đám người một chút, mặt không chút thay đổi nói"Tống môn chủ, ngươi chẳng lẽ không biết hôm nay là ngày đệ tử đích hệ Thượng Quan gia khảo thí sao, gia chủ làm sao có thời giờ thấy các ngươi!"

Tống Tùng vỗ trán một cái, vội vàng ôm quyền tạ lỗi!

"Tống môn chủ, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Cố Trường Sinh bọn người nhao nhao hồ nghi nhìn về phía Tống Tùng, thẳng đến hắn giải thích cặn kẽ, mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ!

Nguyên lai Thượng Quan gia mỗi năm năm sẽ cử hành đệ tử đích hệ khảo thí tu vi một lần, người thắng được sẽ tiến vào danh

sách đệ tử hạch tâm, tiếp nhận gia chủ tự mình bồi dưỡng, còn có thể thu hoạch được cấp tài nguyên tu luyện cao nhất!

"Thời gian không nhiều lắm, hôm nay chúng ta nhất định phải nhìn thấy Thượng Quan tiền bối!"Diệp Thần cau mày nói.

"Hừ! Gia chủ há lại ngươi muốn gặp là có thể gặp?"Một người cao thủ vệ mặt mũi tràn đầy khinh thường biểu lộ.

"Nàng không gặp ta, đừng hối hận là được!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Tiểu tử ngươi khẩu khí thật là lớn!"

Một tên thủ vệ khác làn da ngăm đen nghe vậy giận tím mặt, rút ra trường kiếm trực chỉ Diệp Thần, nghiêm nghị nói"Tranh thủ thời gian biến mất tại trước mắt ta, nếu không muốn mạng của ngươi!"

"Muốn em gái ngươi!"

Văn Tinh nghe không nổi nữa, trực tiếp mắng"Ngươi nha có gan thử một chút, nhìn tiểu gia ta không đánh chết ngươi!"

"Lẽ nào lại như vậy!"

Thủ vệ da đen tức mặt đều tái rồi, Tể tướng thất phẩm quan canh cửa, tại Linh giới ngay cả Tống Tùng nhìn thấy bọn họ cũng phải khách khách khí khí, mấy tiểu tử trước mắt này muốn tìm cái chết sao?

"Hai vị môn quan bớt giận!"

Tống Tùng thấy thế vội vàng ngăn lại, đem sự tình Thượng Quan Yến nói một lần.

"Ngươi nói cái gì? Hài tử mất đi hai mươi năm trước tìm được?"

Hai thủ vệ giật nảy cả mình, thẳng đến bọn họ tận mắt thấy Thượng Quan Yến, trên mặt nhao nhao lộ ra chấn kinh chi sắc!

"Các ngươi chờ một chút, ta đi báo cáo gia chủ!"

Nói xong, thủ vệ cao đánh cho da đen một ánh mắt, mình quay người nhanh chóng đi vào biệt uyển.

Chương 883. Bớt ở đâu?

"Phi! Tính ngươi đi được nhanh, bằng không ta không thể không thu thập ngươi!"Văn Tinh mắng.

"Văn Tinh, ngậm miệng!"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, dù sao đây là tại Linh giới, thật để người ta chọc giận ăn thiệt thòi chính là mình.

Văn Tinh không sợ trời không sợ đất, nhưng Diệp Thần vừa nói hắn lập tức ngậm miệng, có lẽ cái này kêu là vỏ quýt dày có móng tay nhọn đi?

Rất nhanh, thủ vệ bước nhanh đi trở về, lần này hắn trả khuôn mặt tươi cười, nói

"Các vị, gia chủ cho mời!"

Nói xong, hắn đem mọi người đưa vào biệt uyển, Diệp Thần đi vào mới phát hiện, trong này có thể xưng trang viên, chỉ là bên trong một mảnh vườn trà, lớn bằng sân bóng nhỏ!

"Chậc chậc, Thượng Quan gia này thích uống trà cỡ nào a!"

Viên Vũ thấy thế cũng không nhịn được tấm tắc lấy làm kỳ lạ, ở nhà mở một mảng lớn địa phương trồng lá trà như thế, quả thực chưa từng nghe thấy!

Rất nhanh, thủ vệ đem mọi người dẫn tới một chỗ hoa cỏ mùi thơm mặt cỏ, trung ương mặt cỏ có cái chuông đồng cực đại, cao chừng hai tầng lầu, bên cạnh chuông đồng đứng đấy trên trăm người, tất cả đều là đệ tử đích hệ Thượng Quan gia!

"Tống Tùng gặp qua gia chủ!"

Tống Tùng đi đến trước mặt một mỹ phụ nhân, hai tay ôm quyền thái độ lấy lòng.

"Tống môn chủ, không cần phải khách khí!"

Nữ nhân cử chỉ ưu nhã, tiếng như hoàng oanh vô cùng dễ nghe.

Diệp Thần tập trung nhìn vào không khỏi ngẩn người, nữ nhân người khoác xanh nhạt áo tơ, cơ như tuyết trắng, eo như buộc, gương mặt tinh mỹ dáng dấp xác thực rất giống Thượng Quan Yến, nhưng so Thượng Quan Yến càng có phong vận!

Lúc này nữ nhân đôi mắt đẹp chuyển động quét đám người một chút, khi nàng nhìn thấy Thượng Quan Yến liền định trụ.

"Nữ nhi, con thật là nữ nhi của ta!"

Thượng Quan Uyển Nhi kềm nén không được nữa tâm tình của mình, bước nhanh đi đến trước mặt Thượng Quan Yến, hai tay dâng mặt Thượng Quan Yến, đôi mắt đẹp ướt át nói.

"Thượng Quan Yến, nàng chính là thân sinh mẫu thân của cô, còn không mau gọi mẹ!"Cố Trường Sinh hảo tâm nhắc nhở.

"..."

Thượng Quan Yến cũng là một mặt mộng bức, phụ nhân trước mắt cùng mình quá giống nhau, phảng phất trong một cái mô hình khắc ra vậy!

Nàng thật sự là thân sinh mẫu thân của mình sao?

"Người có tương tự, Thượng Quan Uyển Nhi, cũng không thể bị lừa!"

Đúng lúc này, một nam tử trung niên từ trong đám người đi tới, chỉ thấy hắn một thân gấm quý hoa bào, thân hình cao lớn khuôn mặt nghiêm túc, bên hông phối thêm bảo kiếm, lộ ra lão luyện lại túc sát.

Làm người khác chú ý nhất là cánh tay hắn khác hẳn với thường nhân, mười phần tráng kiện, phía trên khắc đầy kim sắc phù chú!

Người biết hắn đều biết, hắn kêu Thượng Quan Khiếu, chính là trưởng tử Thượng Quan gia tộc, Thượng Quan Uyển Nhi đúng là hắn thân muội muội.

"Nữ nhi của ta ta há có thể nhận lầm!"

Thượng Quan Uyển Nhi lườm nam nhân một chút, biểu lộ cấp tốc trở nên lạnh.

Nàng cùng Thượng Quan Khiếu tuy là thân huynh muội, nhưng quan hệ cũng không hòa hợp, từ khi lão gia chủ để Thượng Quan Uyển Nhi tạm thay vị trí gia chủ, quan hệ hai người liền nhanh chóng chuyển biến xấu.

Lần này kiểm tra thiên phú cũng chia thành hai phái, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Thượng Quan Khiếu, hai bên ước định đệ tử môn hạ ai càng mạnh, người đó có thể làm gia chủ!

"Mặc kệ như thế nào, Thượng Quan gia ta quyết không thể tiếp nhận một nữ tử không rõ lai lịch!"Thượng Quan Khiếu trầm giọng nói.

"Nàng chính là nữ nhi ta!"

Thượng Quan Uyển Nhi một bước cũng không nhường, nói thẳng"Yến nhi trên người có bớt, đây là không làm được giả!"

"Bớt?"

Thượng Quan Khiếu hiển nhiên không ngờ tới, lúc này cau mày nói"Muội cũng đừng gạt ta, bớt ở đâu?"

"Tại"

Thượng Quan Uyển Nhi nghe xong muốn nói lại thôi, một màn này = Thượng Quan Khiếu để ở trong mắt lập tức cười lạnh nói"Thượng Quan Uyển Nhi, muội tuy là gia chủ nhưng cũng không thể làm loạn, nếu không ta cái thứ nhất không đáp ứng!"

"Gia chủ, đại thiếu gia nói đúng!"

"Kiểm tra thiên phú còn chưa kết thúc, không bằng làm cho xong đi rồi lại tính tiếp!"

Một lão đầu tuổi lớn hơn, cầm trong tay quạt giấy, mọc ra chòm râu dê đứng ra nói"Lần này khảo thí ba đệ tử hạng đầu có lão tổ thân truyền, tất cả mọi người đang chờ đâu!"

Người này không chỉ có là Đại hộ pháp Thượng Quan gia, vẫn là người trung thực ủng hộ Thượng Quan Khiếu, tự nhiên muốn giúp hắn nói chuyện.

"Không được!"

Thượng Quan Uyển Nhi trừng lão đầu một chút, nói thẳng"Ta muốn để Yến nhi cũng tham gia kiểm tra thiên phú!"

"Hồ nháo!"

Ai ngờ, Thượng Quan Khiếu nghe xong lúc này phản đối, chỉ vào Thượng Quan Yến tức giận nói"Muội chứng minh như thế nào nàng chính là con gái của mình?"

Thượng Quan Uyển Nhi nghe xong mặc dù nổi nóng, nhưng có mấy lời nàng xác thực khó mà nói ra miệng.

"Ai, không phải liền là bớt tại ngực sao, có cái gì đâu!"Diệp

Thần thực sự nghe không nổi nữa, nhíu mày nói.

"..."

Đám người nghe vậy đều ngây ngẩn cả người, Thượng Quan Yến càng là tức giận trừng Diệp Thần một chút, cáu giận nói

"Đại sắc lang, ngươi, làm sao ngươi biết ta"

"Mỹ nữ, chớ mắng người a! Tôi cũng là thời điểm cứu cô không cẩn thận nhìn thấy!"

Chương 884. Khảo thí!

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, bên trong khe rãnh trắng nõn của Thượng Quan Yến xác thực có một mảnh màu nâu đen, vừa mới bắt đầu hắn còn tưởng rằng là lông ngực đâu!

Thượng Quan Yến nghe xong xấu hổ gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, không nghĩ tới thân thể của mình bị gia hỏa Diệp Thần này nhìn, quả thực ghê tởm!

Mà Thượng Quan Uyển Nhi nghe được Diệp Thần, hơi giật mình nhịn không được nhìn nhiều hắn vài lần.

"Chậc chậc, lão Diệp số đào hoa của cậu thật sự là cản cũng đỡ không nổi đâu!"Văn Tinh thừa cơ trêu chọc nói.

"Cút đi!"

Diệp Thần tức giận lườm hắn một cái.

"Hoàng bà, bà mang nữ nhân này đi xem một chút, phải chăng như tiểu tử kia nói tới!"Thượng Quan Khiếu trầm giọng nói.

"Minh bạch!"

Một lão ẩu thân hình còng xuống đi lại tập tễnh đi đến trước mặt Thượng Quan Yến, ngữ khí nhu hòa nói"Tiểu thư, mời cùng lão thân đi thôi!"

"Làm gì?"Thượng Quan Yến còn không có kịp phản ứng.

"Đương nhiên là kiểm tra bớt rồi!"Lão ẩu nói chuyện cũng không quanh co lòng vòng.

"Ta"

Không đợi Thượng Quan Yến nói xong, lão ẩu chỉ là nhìn chăm chú nhìn nàng một cái, Thượng Quan Yến lập tức liền ngất đi.

Lão ẩu nhẹ nhàng khoát tay, Thượng Quan Yến thân thể tại trước mắt bao người trôi lơ lửng ở không trung, như gió tranh đồng dạng đi theo lão ẩu rời đi nơi đây.

"Thượng Quan Uyển Nhi, việc này ta tạm thời không so đo với muội, tiếp tục kiểm tra thiên phú đi!"

Thượng Quan Khiếu hừ lạnh một tiếng, lão ẩu cũng là Đại hộ pháp Thượng Quan gia, tu vi thâm bất khả trắc, chỉ bất quá lão thái bà là người Thượng Quan Uyển Nhi, nếu không vị trí gia chủ sớm bị mình cướp đi.

"Tốt, như huynh mong muốn!"

Thượng Quan Uyển Nhi hừ nhẹ một tiếng, mặc dù Thượng Quan Khiếu dòng chính đệ tử rất mạnh, nhưng đệ tử nàng cũng không yếu!

Bất quá, Thượng Quan Uyển Nhi cũng có lo lắng của mình, đó chính là nhi tử Thượng Quan Khiếu Thượng Quan Kim, người này lâu dài chiếm giữ đệ nhất thiên phú bảng Thượng Quan gia, chưa từng người có thể siêu việt, không biết hôm nay có thể phát sinh kỳ tích hay không?

Cả đám một lần nữa vây ở bên cạnh chuông đồng to lớn, Diệp Thần bọn người hiếu kì cũng đi theo tìm tòi hư thực.

Lúc này, chỉ nghe Thượng Quan Khiếu cười lạnh, nói với nam tử trẻ tuổi một tóc dài bên cạnh:

"Tiểu Phi, con đi kích phát chuông đồng, tuyệt đối đừng cho ta mất mặt!"

"Sư phó yên tâm, con nhất định sẽ không chịu thua kém!"

Nam tử được xưng Tiểu Phi tràn đầy tự tin đi đến trước chuông đồng, đưa bàn tay phải ra, đặt tại bên trên chuông đồng khắc đầy phù văn, không nhúc nhích liền bị điểm huyệt!

"A, gia hỏa này cử chỉ điên rồ đi?"Văn Tinh thấy thế hồ nghi nói.

"Xuỵt, nhỏ giọng một chút!"

Cố Trường Sinh vội vàng làm cái động tác suỵt, giải thích nói"Chuông đồng chính là thượng cổ thánh vật, không thể khinh nhờn!"

Vừa dứt lời, chỉ thấy mặt ngoài chuông đồng giữa sân đột nhiên tản mát ra một trận kim quang yếu ớt, đồng thời phát ra ba tiếng vang chuông tiếng vang!

"Vũ Phi, thiên phú cấp ba!"

Nam tử giữa sân cầm trong tay giấy bút cao giọng nói xong, đem kết quả khảo nghiệm ghi lại ở bên trên vở.

"Làm sao có thể chứ, ta mới thiên phú cấp ba?"

Thân là một trong đệ tử Thượng Quan Khiếu đắc ý, Vũ Phi hiển nhiên đối với kết quả khảo nghiệm mình cảm thấy bất mãn.

"Ha ha ha ha! Cấp ba, con số này tốt!"Văn Tinh nhịn không được ôm bụng cười đạo.

"Hỗn đản, ngươi nói cái gì!"

Vũ Phi vốn là phiền muộn nghe được Văn Tinh dám chê cười mình, không khỏi thẹn quá hoá giận.

"Không có gì, ta nói cấp ba không tệ a!"Văn Tinh một điểm

không sợ hãi, cao giọng đáp lại nói.

"Hừ!"

Nghe được Văn Tinh nói không tệ, Vũ Phi lúc này mới coi như thôi, nhưng vẫn là hung hăng trừng Văn Tinh một chút, cảnh cáo ý vị mười phần!

"Tiểu Phi, không nên nản chí!"

Nhìn xem Vũ Phi đầy bụi đất đi về, Sơn Dương Hồ lão nhân khẽ vuốt sợi râu, cười nhạt một tiếng nói"Cấp ba thiên phú đã rất tốt! Lại nói đây là kiểm tra thiên phú, cũng không phải là thực lực bản thân!"

"Đa tạ Đại hộ pháp!"

Thất lạc trong lòng Vũ Phi cuối cùng đạt được một tia an ủi.

Kế tiếp ra sân chính là đồ đệ Thượng Quan Uyển Nhi, kết quả rất nhanh liền ra, rất đáng tiếc mới thiên phú cấp hai.

"Vương Duệ, thiên phú cấp ba!"

"Lý Tiểu Xuyên, thiên phú cấp bốn!"

"Giang Lượng, thiên phú cấp năm!"

"..."

Đệ tử Thượng Quan gia lần lượt ra sân khảo thí, nhưng mạnh nhất cũng bất quá là đại đồ đệ Thượng Quan Uyển Nhi, đạt đến thiên phú cấp năm!

"Cố Tông chủ, chuông đồng nhiều nhất có thể vang mấy lần?"Diệp Thần hiếu kì hỏi.

"Chín lần!"

"Mới chín lần?"

"Diệp tiểu hữu, ngươi nhưng đừng xem thường thiên phú cấp chín!"

Một bên Từ Lăng Vân giải thích nói"Gần ngàn năm đến, Thượng Quan gia liền không ai có thể để cho chuông đồng vang chín lần, truyền ngôn Thượng Quan Nga tiền bối khảo thí, chuông đồng cũng chỉ vang lên tám lần mà thôi!"

"Lão Diệp, nếu không ta cũng đi thử một chút đi, nói không chừng chúng ta cũng có thể làm cho chuông đồng vang chín lần đâu!"Văn Tinh kích động, một mặt hưng phấn nói.

"..."

Cách đó không xa Thượng Quan Uyển Nhi nghe nói như thế lườm Văn Tinh một chút, thật không có gặp qua tiểu tử cuồng như thế!

Chương 885. Nhận con!

"Nhi tử, đến lượt con ra sân!"

Thượng Quan Khiếu cười nhạt một tiếng, quay đầu nói với một nam tử trẻ tuổi sau lưng.

Người này tóc buộc kim quan, mày kiếm mắt sáng, một thân hỏa hồng trường bào sấn lên dáng người cao lớn thẳng tắp của nam tử, lộ ra tuấn lãng bất phàm hắn, quý khí sừng sững.

"Vâng, phụ thân!"

Thượng Quan Tinh gật đầu, nói xong nhanh chân đi vào giữa sân, hắn ra sân lập tức đưa tới đám người một mảnh xì xào bàn tán.

"Năm ngoái Thượng Quan Tinh là thiên phú cấp sáu, không biết năm nay thành tích như thế nào?"

"Đoán chừng vẫn là giống năm ngoái, dù sao gặp bảy, đã là ma chú gần trăm năm Thượng Quan gia!"

"Cấp sáu thiên phú cũng rất lợi hại, ta mà có thiên phú cấp năm đã cám ơn trời đất!"

"..."

Chúng đệ tử nghị luận ầm ĩ, Thượng Quan Tinh tựa hồ sớm quen thuộc mọi người lấy lòng, tự tin đi đến trước mặt chuông đồng, chậm rãi đưa bàn tay dán vào

"Thần ca, cậu cảm thấy hắn có thiên phú mấy cấp?"Viên Vũ hỏi.

"Nếu như tôi không nhìn lầm, có thể đạt tới cấp bảy!"Diệp Thần nhìn xem Thượng Quan Kim giữa sân cười nhạt một tiếng.

"Cấp bảy đã rất mạnh!"

Cố Trường Sinh nghe vậy trầm giọng nói"Dù sao Thượng Quan tiền bối mới cấp tám thiên phú, Thượng Quan Kim hoàn tuổi trẻ, tương lai còn có hi vọng tiến thêm một bước!"

Vừa dứt lời, nguyên bản chuông đồng ảm đạm vô quang, đột nhiên kim quang đại thịnh!

Đương!

Tiếng chuông vang thứ nhất vang lên, ngay sau đó tiếng thứ hai, tiếng thứ ba

Sáu âm thanh chuông vang qua đi, đám người tim đều nhảy đến cổ rồi, ngay cả Thượng Quan Khiếu cũng cắn chặt hàm răng, yên lặng vì nhi tử cầu nguyện!

Nếu như có thể đột phá thiên phú cấp sáu, nhất định có thể được đến lão tổ trọng dụng, nói không chừng còn có thể trở thành gia chủ hạ nhiệm đâu!

Đương!

Rốt cục, Thượng Quan Khiếu chờ mong âm thanh chuông vang thứ bảy vang lên, hiện trường đầu tiên là một trận trầm mặc, ngay sau đó liền một trận reo hò!

"Trời ạ! Kim ca lại là thiên phú cấp bảy, quá lợi hại!"

"Thượng Quan Kim khẳng định là gia chủ đời tiếp theo!"

"Sinh con phải như Thượng Quan Kim, toàn bộ Linh giới chỉ sợ đều tìm không ra người thiên phú cấp bảy!"

""

Tất cả mọi người đắm chìm trong trong hưng phấn, Thượng Quan Uyển Nhi lại sắc mặt tái xanh, nàng vốn không để ý chất tử thiên phú như thế nào, nhưng Thượng Quan Khiếu khác biệt, hắn khẳng định sẽ cầm chuyện này làm văn chương!

Quả nhiên, Thượng Quan Khiếu mặt mũi tràn đầy ngạo nghễ đi đi qua, vênh váo tự đắc nói với Thượng Quan Uyển Nhi

"Nhị muội, tranh tài kết quả đã rất rõ ràng, đem gia chủ chi vị kêu đi ra đi!"

"Đáng tiếc muội không có nhi tử, bằng không còn có thể cùng ta tách ra vật tay!"

"Huynh"

Thượng Quan Uyển Nhi tức điên lên, thật không nghĩ tới thân ca ca sẽ nói với nàng ra loại lời này, quả thực lang tâm cẩu phế!

"Chậm đã!"

Đúng lúc này một giọng già nua truyền đến, ngay sau đó liền nhìn thấy lão ẩu mang theo Thượng Quan Yến nhanh chóng hướng bên này đi tới.

"Văn bà bà, bà muốn làm gì?"

Thượng Quan Khiếu híp híp mắt, nói lời trong lòng hắn đối lão ẩu vẫn là có mấy phần sợ hãi, dù sao Văn bà bà là nha hoàn thiếp thân lão tổ, toàn cả gia tộc người dám chọc nàng ngoại Hồ Sơn Dương lão nhân cũng không có người nào!

"Nhị tiểu thư mặc dù không có nhi tử, nhưng nàng có nữ nhi!"Văn bà bà chậm rãi nói.

"Văn lão thái bà, bà có ý tứ gì!"

Hồ Sơn Dương lão nhân hung hăng vừa trừng mắt, hiển nhiên đối Văn bà bà lúc này ra rất không hài lòng.

"Lão thân kiểm tra qua thân thể Thượng Quan Yến, bớt liếc qua thấy ngay, nàng đúng là nữ nhi Nhị tiểu thư!"

"Có bớt quá nhiều người, Văn bà bà quá chắc chắn đi?"Thượng Quan Khiếu có chút nổi nóng nói.

"Đại thiếu gia, ngươi quên một sự kiện!"

Văn bà bà thản nhiên nói"Năm đó Nhị tiểu thư sinh ra, là hài tử lão thân tự mình đỡ đẻ, há có thể nhận lầm?"

"..."

Thượng Quan Khiếu nghe xong lập tức á khẩu không trả lời được, hắn ngược lại là quên cái gốc rạ này, coi như nghĩ phản đối đều không cách nào!

"Nữ nhi!"

Thượng Quan Uyển Nhi càng là kích động, tiến lên ôm thật chặt lấy Thượng Quan Yến.

"Mẹ!"

Thượng Quan Yến cũng tiếp nhận sự thật này, tại trong ngực Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ giọng khóc ồ lên.

Nghe được cái âm thanh 'Mẹ' đã lâu này Thượng Quan Uyển Nhi cũng không nhịn được nước mắt rơi như mưa, hai mẹ con không để ý người bên ngoài nhao nhao khóc ra thành tiếng.

"Chúc mừng Nhị tiểu thư mẫu nữ đoàn tụ!"Văn bà bà cười nói.

"Tạ Tạ Văn bà bà!"

Thượng Quan Uyển Nhi lúc này mới buông ra Thượng Quan Yến, lau đi khóe mắt nước mắt nhìn về phía Thượng Quan Khiếu, âm thanh lạnh lùng nói

"Huynh bây giờ không có ý kiến đi?"

"Hừ!"

Thượng Quan Khiếu hừ lạnh một tiếng, bên cạnh Thượng Quan Kim lại là cười khẩy, nói"Phụ thân, người liền để cho cô muội muội này này khảo thí đi, hài nhi cũng không tin nàng có thể vượt qua mình!"

"Tốt a, đo liền đo, để các nàng thua tâm phục khẩu phục!"

Thượng Quan Khiếu rất vui mừng, con của mình cách cục lớn như thế, tương lai tất thành đại sự!

"Tiểu Yến, đi thôi!"

Bên kia Thượng Quan Uyển Nhi lòng tràn đầy chờ mong, đưa mắt nhìn Thượng Quan Yến đi hướng cổ chung.

Chương 886. Một lần làm đệ tử Thượng Quan gia!

Ai ngờ, đi đến một nửa Thượng Quan Yến đột nhiên quay người trở về, đi thẳng tới Diệp Thần.

Đám người thấy thế đều không hiểu, nữ nhân này muốn làm gì?

"Lão Diệp coi chừng, em gái này khẳng định là ghét bỏ cậu nhìn thân thể nàng, muốn tới tìm cậu tính sổ!"Văn Tinh biểu lộ khoa trương nói.

"Thảo!"

Diệp Thần tức giận trợn nhìn Văn Tinh một chút, mình cũng không phải cố ý đùa nghịch lưu manh, có cái gì tốt cẩn thận.

"Diệp Thần!"

Thượng Quan Yến đi đến trước mặt Diệp Thần, khuôn mặt đỏ lên lấy dũng khí nói"Ta biết các ngươi đều là cao thủ, ta cần hổ trợ của các ngươi!"

"Hỗ trợ?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, hỏi"Cô nghĩ tới chúng ta hỗ trợ cái gì?"

"Giúp chúng ta thắng được trận khảo thí này!"

Thượng Quan Yến cùng Văn bà bà trao đổi hồi lâu, dưới mắt Thượng Quan Khiếu chiếm thượng phong, muốn lật bàn chỉ có thể

xin giúp đỡ đám người Diệp Thần.

"Chúng ta cũng không phải đệ tử Thượng Quan gia."Viên vũ ở một bên nói.

"Nếu như mẹ ta chịu thu các ngươi thì sao?"

"Thần ca"

"Tốt, nếu như mẹ cô nguyện ý, chúng ta làm một lần đệ tử Thượng Quan gia cũng không sao!"Diệp Thần nghĩ nghĩ đồng ý, cùng Thượng Quan gia quan hệ càng gần, cơ hội mời ra Thượng Quan Nga lại càng lớn.

Nghe được hai người đối thoại, Thượng Quan Khiếu trong nháy mắt phát hỏa, cả giận nói

"Thượng Quan Uyển Nhi, muội sẽ không lung tung thu đồ chứ, Thượng Quan gia ta cũng không phải phiên chợ, ai muốn tới thì tới!"

Thượng Quan Uyển Nhi không nói chuyện, ngược lại là một bên Văn bà bà ý vị thâm trường cười cười, nói với Thượng Quan Uyển Nhi

"Nhị tiểu thư, vị Diệp công tử này tu vi kinh người, dáng dấp tuấn tú lịch sự, Tiểu Yến đối với hắn tựa hồ có chút ý tứ, hai người như châu liên bích hợp chẳng phải là một cọc chuyện tốt?"

"Văn bà bà nói có lý!"

Thượng Quan Uyển Nhi nghe vậy hiểu ý cười một tiếng, phu quân nàng mất sớm, biết rõ nữ nhân bên người không có nam nhân thống khổ, lúc này làm ra quyết định đi tới, nhìn xem Diệp Thần nở nụ cười xinh đẹp, nói

"Diệp công tử, ngươi nguyện ý bái nhập môn hạ của ta sao?"

"Tốt!"

Diệp Thần khoảng cách gần nhìn Thượng Quan Uyển Nhi càng thêm mê người, lúc tuổi còn trẻ nhất định là đại mỹ nhân chim sa cá lặn.

"Người trẻ tuổi, ngươi quả nhiên không giống bình thường!"

Văn bà bà cũng cười, nhiều ít người nằm mộng cũng nhớ gia nhập Thượng Quan gia trở thành cho dù là canh cổng đệ tử, không nghĩ tới Diệp Thần đối mặt Thượng Quan Uyển Nhi tự mình mời, chỉ là vô cùng đơn giản một chữ "Tốt", coi là thật có cá tính!

"Nữ nhi, lần này con yên tâm đi, nhanh đi cổ chung khảo thí đi!"Thượng Quan Uyển Nhi cười nói.

"..."

Thượng Quan Yến khuôn mặt đỏ lên, gật gật đầu vội vàng xoay người đi hướng cổ chung, đem tay nhỏ trắng noãn dán tại phía trên cổ chung!

"Nữ nhi Thượng Quan gia chủ, thiên phú hẳn là cũng rất mạnh đi?"

"Cắt! Một giới nữ lưu, có thể mạnh bao nhiêu?"

"Đệ tử Thượng Quan gia ngoại trừ Thượng Quan Kim, ai còn có thể để cho cổ chung liền vang bảy lần?"

Vây xem đám người nghị luận ầm ĩ, tất cả mọi người rất hiếu kì hài tử mất đi nhiều năm này, đến cùng thiên phú như thế nào?

Đương!

Đúng lúc này, tiếng chuông thứ nhất vang lên, đối với người khác xem ra lại chẳng có gì lạ, canh cổng Thượng Quan gia đoán chừng cũng có thể làm cho cổ chung vang một lần đi?

Nhưng ngay sau đó, tiếng chuông vang lên lần nữa, thẳng đến sáu âm thanh chuông vang, đám người nhao nhao trở nên không bình tĩnh!

"Trời ạ! Thượng Quan Yến thiên phú thế mà cao như vậy!"

"Lão thiên chiếu cố, Thượng Quan gia lại muốn ra yêu nghiệt."

"Không có âm thanh thông báo chuông vang thứ bảy đâu?"

"..."

Trên mặt tất cả mọi người viết đầy chờ mong, ánh mắt nhìn về phía Thượng Quan Yến cũng từ trước đó khinh thị, biến thành ghen tị.

"Nhị tiểu thư, Tiểu Yến thiên phú cao như thế, nhất định có thể được lão gia chủ thân truyền!"Văn bà bà vui mừng cười nói.

"Ân, ta cũng không nghĩ tới Tiểu Yến có thiên phú như thế!"

Thượng Quan Uyển Nhi trong lòng vui vẻ, thân là mẫu thân, gặp nữ nhi có tiến bộ như vậy có thể không cao hứng sao?

Thế nhưng là, có người vui vẻ có người sầu!

Một nhà Thượng Quan Khiếu lúc này mặt đều đen, vạn vạn không nghĩ tới nửa đường giết ra một Trình Giảo Kim, còn lợi hại như thế, trong chớp mắt liền để cổ chung vang lên sáu lần, cái này nếu là lại vang lên một lần không phải ngang với Thượng Quan Kim sao?

"Cha, cổ chung có phải là hỏng?"Thượng Quan Kim hồ nghi nói.

"Lục lão, ngươi cứ nói đi?"

Thượng Quan Khiếu cũng là một mặt mộng bức, hắn từ đầu

đến cuối không nguyện ý tin tưởng Thượng Quan Yến thiên phú cao như vậy!

"Tiểu Kim tương lai muốn làm gia chủ, nàng nhất định là chướng ngại vật lớn nhất!"Sơn Dương Hồ lão nhân sắc mặt nghiêm túc nói.

"Hỗn đản!"

Thượng Quan Kim nhịn không được mắng"Đều biến mất hai mươi năm, trở về Thượng Quan gia làm gì, không phải cùng ta tranh đoạt vị trí gia chủ sao?"

Cũng may Thượng Quan Yến thiên phú cũng sau âm thanh chuông vang thứ sáu triệt để kết thúc, này mới khiến Thượng Quan Kim nhẹ nhàng thở ra.

"Mẹ, thật xin lỗi, con thua!"

Chương 887. Chín tiếng chuông vang!

Thượng Quan Yến ủy khuất ba ba đi trở về, hốc mắt đỏ bừng, nàng biết trận khảo thí này thi đấu thua, lão mụ cũng coi như không thành gia chủ, bởi vậy trong lòng mười phần áy náy.

"Đứa nhỏ ngốc, con đã rất lợi hại!"

Thượng Quan Uyển Nhi trìu mến sờ lên mái tóc Thượng Quan Yến, an ủi"Mẫu nữ chúng ta có thể nhận nhau cũng đã là thiên đại ban ân, về phần vị trí gia chủ về ai, ta tịnh không để ý!"

Nghe xong Thượng Quan Uyển Nhi nói như vậy, trong lòng Thượng Quan Yến càng thêm khó qua, nàng tranh thủ thời gian chạy đến trước mặt Diệp Thần, hai mắt đẫm lệ tiêu xài một chút nói

"Diệp công tử, xin cậu nhất định phải giúp mẹ ta, xin nhờ!"

"Chúng ta làm hết sức mà thôi!"

Diệp Thần đối với cổ chung cũng không hiểu rõ, nhún vai nói với Văn Tinh bên người"Lão Văn, cậu không phải một mực la hét muốn thử xem sao, hiện tại đi thôi!"

"Tốt!"

Văn Tinh mặt mũi tràn đầy hưng phấn, chỉ chỉ Vũ Phi ba tiếng chuông vang trước đó, trêu chọc nói"Nhiều không nói, chỉ số thiên phú của tôi khẳng định so tiểu tử kia mạnh!"

"Chỉ số thiên phú?"Thượng Quan Yến ngẩn người.

"Hừ! Vô tri tiểu tử, ngươi cho rằng cổ chung dễ dàng vang như vậy sao?"

Vũ Phi vừa lúc nghe được Văn Tinh nói tới, lúc này quát lớn"Có dám theo ta đánh cược hay không, cổ chung nếu như không thể vang ba tiếng, ngươi quỳ xuống đập cái đầu cho ta coi như xong!"

"Được a!"

Văn Tinh một mặt cười xấu xa nói"Nếu là vượt qua ba tiếng, ta cũng không cho ngươi dập đầu, gọi ta một tiếng gia gia coi như xong, thế nào?"

"Ngươi tốt, ta đáp ứng!"

Vũ Phi tức mặt đều tái rồi, nhưng ở trước mặt đám người hắn cũng không thể sợ, không hề nghĩ ngợi sẽ đồng ý Văn Tinh tiền đặt cược!

Ngược lại là một bên Sơn Dương Hồ lão nhân lục đợi nhíu nhíu mày, trước mắt mấy người trẻ tuổi này tu vi đều không thấp, thiên phú hẳn là cũng sẽ không quá yếu!

"Chờ lấy gọi gia gia đi!"

Văn Tinh nói xong cười hì hì đi hướng cổ chung, chuẩn bị đem tay đè tại phía trên cổ chung khảo thí

"Hừ! Chỉ là Nhân giới võ tu, có thể có bao nhiêu lợi hại?"

Đúng lúc này trong đám người đột nhiên truyền đến thanh âm Thượng Quan Khiếu, nguyên lai hắn từ trong miệng Tống Tung biết được bọn người Diệp Thần là võ tu Nhân Giới, lập tức mặt lộ vẻ khinh thường!

"Cái gì? Tiểu tử này là võ tu Nhân giới?"

"Nói đùa cái gì, giới võ tu yếu nhất trong lục giới há có thể tỉnh lại cổ chung?"

"Ai, Thượng Quan gia chủ lần này tính sai, chỉ là võ tu Nhân giới làm sao có thể có thiên phú như Thượng Quan Kim?"

"..."

Hiện trường lập tức sôi trào!

Thượng Quan Uyển Nhi nghe xong không khỏi đôi mi thanh tú cau lại, không nghĩ tới Diệp Thần lại là võ tu Nhân giới.

"Văn bà bà, xem ra chúng ta phải thua!"Thượng Quan Uyển Nhi cười khổ.

"Chưa hẳn!"

Văn bà bà lườm Diệp Thần một chút, chậm rãi nói"Diệp công tử cùng bằng hữu của hắn tu vi đều không thấp, có thể tại Nhân giới tu luyện ra tu vi như thế, há lại phàm nhân có thể so sánh?"

Vừa dứt lời, Văn Tinh đã đem tay đè tại phía trên cổ chung.

Nhưng cổ chung không phản ứng chút nào, đám người thấy thế không khỏi nhao nhao lắc đầu, quả nhiên võ tu Nhân giới đều là yếu gà!

"Thượng Quan Uyển Nhi, muội bây giờ muốn đem những người này trục xuất sư môn còn kịp!"Thượng Quan Khiếu mặt mũi tràn đầy đắc ý cười nói.

"..."

Thượng Quan Uyển Nhi không phản bác được, chỉ là nàng cũng tò mò, Văn Tinh tu vi không kém, làm sao có thể một điểm thiên phú cũng không có chứ?

Nhưng tại lúc đám người thất vọng, cổ chung đột nhiên kim quang đại thịnh, rọi vào mắt người đều mở không ra!

"Chuyện gì xảy ra?"

Thượng Quan Khiếu kinh hãi, nhưng mà một giây sau, trên không Thượng Quan gia liền truyền đến âm thanh chuông vang to lớn!

Đương! Đương! Đương!

Tiếng chuông vang không ngừng, một tiếng, hai tiếng, ba tiếng cuối cùng trực tiếp vang lên chín lần!

Cái này làm đám người dọa sợ, phải biết lão tổ Thượng Quan gia mới khiến cho cổ chung vang lên tám lần a, một võ tu Nhân giới thế mà để cổ chung vang lên chín lần?

"Trời ạ! Gia hỏa này vẫn là người sao?"

"Lão tổ mới tám lần, hắn, hắn thế mà để cổ chung vang lên chín lần?"

"Thật là đáng sợ, võ tu Nhân giới thiên phú mạnh như vậy sao?"

"..."

Đám người nghẹn họng nhìn trân trối, tất cả đều giống nhìn quái vật nhìn về phía Văn Tinh, ngược lại đem nhìn Văn Tinh có chút khó chịu, nhếch miệng cười nói

"Ta chẳng phải dáng dấp đẹp trai chút sao, không đến mức nhìn ta chằm chằm như thế đi?"

"Phi! Không biết xấu hổ!"

Viên Vũ nhịn không được gắt một cái, gia hỏa Văn Tinh này

gần đây càng ngày càng bành trướng, cũng không biết hắn lấy ở đâu tự tin.

"Không có khả năng, đây tuyệt đối không có khả năng!"

Thượng Quan Khiếu sắc mặt tái xanh, giận dữ hét"Khẳng định là tiểu tử này dùng cái ám chiêu gì, võ tu Nhân giới không có khả năng có thiên phú cao như vậy!"

"Không sai, hắn không thể lại vượt qua ta!"

Thượng Quan Kim cũng hận đến nghiến răng nghiến lợi, dù là hắn biết rõ Văn Tinh đùa nghịch không được ám chiêu, nhưng hắn chính là không nguyện ý thừa nhận!

"Thượng Quan Kim, ngươi nếu là cảm thấy vị tiểu hữu này là đùa nghịch ám chiêu, không bằng ngươi đi thử xem?"Văn bà bà không khách khí chút nào đáp trả.

Chương 888. Lại là 9 tiếng chuông vang!

"Ta"

Thượng Quan Kim á khẩu không trả lời được, thượng cổ chuông thần há lại hắn có thể giở trò quỷ?

"Hắc hắc, đã nhường đã nhường, không cẩn thận liền để cổ chung vang lên chín lần!"Văn Tinh mặt mũi tràn đầy đắc ý đi trở về, vẫn không quên trang cái bức.

"Văn Tinh, đây là địa bàn của người ta, cậu cũng đừng có Vẹc Xây!"Diệp Thần lườm hắn một cái nhắc nhở.

"Lão Diệp nói có lý, điệu thấp, điệu thấp!"

"..."

Nghe được hai người đối thoại, cha con Thượng Quan Khiếu kém chút muốn thổ huyết, cái này mẹ nó là điệu thấp sao, rõ ràng là khoe khoang tốt a!

Đúng lúc này, một cỗ uy áp cực mạnh đánh tới, tất cả mọi người cảm ứng được nhao nhao quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cái lão đầu cách ăn mặc nông hộ, tóc trắng phơ chân trần nha tử, trong tay mang theo mũ rơm, trên vai khiêng cây cuốc hướng bên này chạy như bay đến!

"Thuộc hạ gặp qua nam tổng quản!"

Văn bà bà cùng Sơn Dương Hồ lão nhân nhìn thấy người này vội vàng tiến lên hành lễ.

Người này gọi Nam Điền, chớ nhìn hắn một bộ mặc đồ nông dân, lại là Đại tổng quản Thượng Quan gia, địa vị cùng Thượng Quan Nga tương xứng, cũng là một trong cao thủ đứng đầu nhất Linh giới!

Bất quá Nam Điền người cũng như tên liền ưa thích làm việc nhà nông, bình thường ai muốn gặp hắn, chỉ có thể đi đồng ruộng tìm người!

"Uyển nhi gặp qua nam tổng quản!"

"Nam tổng quản, ngài sao lại tới đây?"Thượng Quan Khiếu đồng dạng ôm quyền thi lễ.

"Bớt nói nhảm, vừa rồi chín tiếng chuông vang là ai kích phát?"Nam Điền thần sắc hưng phấn, vội vàng mà nhìn xem Sơn Dương Hồ lão nhân hỏi.

"Là vị tiểu tử Nhân giới kia!"

Sơn Dương Hồ lão đầu Lục Hậu không tình nguyện đưa tay chỉ hướng Văn Tinh.

Nam Điền thuận ngón tay hắn phương hướng nhìn lại, một giây sau hư không tiêu thất, trong chớp mắt lại xuất hiện tại trước mặt Văn Tinh.

"Thật mạnh!"

Diệp Thần đều sợ ngây người, đây là thân pháp nhất nhanh hắn gặp qua, có thể so với tốc độ ánh sáng!

"Tiểu tử, thiên phú ngươi mạnh như vậy, làm sao lại ở Nhân giới?"

Nam Điền một mặt tò mò nhìn từ trên xuống dưới Văn Tinh, gật đầu nói"Không sai không sai, mặc dù ngươi nín thở ẩn tàng,

nhưng lão phu vẫn là từ trên người ngươi cảm thấy khí tức thượng cổ huyết mạch, nói đi, ngươi đến cùng là ai?"

"Oa, cái này đều bị lão nhìn ra!"

Văn Tinh nhếch miệng cười một tiếng"Ta không tính lợi hại nhất, lão Diệp mạnh hơn ta a, Viên đại đầu bọn họ cũng không yếu!"

"Thảo!"

Viên Vũ kém chút muốn đánh người, nghe ý tứ Văn Tinh chẳng lẽ mình không bằng hắn?

"Thật vậy sao?"

Nam Điền đã hiếu kì lại hưng phấn, hắn quét bọn người Diệp Thần một chút, cất cao giọng nói"Mấy vị đều là võ tu Nhân giới?"

"Đúng!"Diệp Thần gật đầu.

"Nam tổng quản, tiểu tử Nhân giới khẳng định làm quỷ, bằng không tuyệt không có khả năng để cổ chung vang chín lần!"Thượng Quan Kim vẫn như cũ không phục, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ chỉ vào Văn Tinh nói.

"Ngu xuẩn!"

"Không chơi nổi cũng đừng chơi a, thiên phú mình yếu, còn không cho người khác mạnh?"Văn Tinh mặt mũi tràn đầy ghét bỏ lườm Thượng Quan Kim một chút.

"Ngươi"

"Thượng Quan Kim, ngươi nói đủ chưa!"

Thượng Quan Kim muốn tiếp tục nói chuyện, kết quả Nam Điền trực tiếp một câu, Thượng Quan Kim lập tức ngậm miệng lại,

chớ nhìn hắn là người Thượng Quan gia, nhưng thật không dám đắc tội Nam Điền.

"Tiểu hữu, các ngươi ai nguyện ý lại đi thử một chút?"Nam Điền nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía Diệp Thần.

"Được a, ta cũng cảm thấy rất thú vị!"

Viên Vũ kích động, hắn cũng muốn biết thiên phú của mình cao bao nhiêu.

"Đi thôi!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, kỳ thật hắn cũng rất tò mò, mấy cái huynh đệ đến cùng ai thiên phú tối cao!

Đám người nhao nhao nín thở, nhìn tận mắt Viên Vũ đem tay dán tại phía trên cổ chung, kết quả cùng Văn Tinh lúc trước, đầu tiên là cổ chung kim quang đại thịnh, ngay sau đó chín tiếng chuông vang tại bên tai mọi người!

"Gặp quỷ, tại sao lại là chín tiếng chuông vang?"

"Trời ạ, sẽ không phải là cổ chung xảy ra vấn đề đi?"

"Vốn cho rằng Thượng Quan Kim đã vô địch, không nghĩ tới Nhân giới võ tu so với hắn còn muốn lợi hại hơn!"

"..."

Cha con Thượng Quan Khiếu thấy thế trợn tròn mắt, nếu như nói trước đó bọn họ còn có thể vu hãm Văn Tinh giở trò quỷ, như vậy hiện tại nên giải thích như thế nào?

"Nữ nhi, con là thế nào nhận biết Diệp công tử bọn họ?"Thượng Quan Uyển Nhi hưng phấn mà hỏi thăm.

"Chúng ta kiểm tra thiên phú kết thúc xong con lại nói cho ngài

đi!"Thượng Quan Yến do dự một chút nói.

"Tốt!"

Thượng Quan Uyển Nhi cũng không để ý, hôm nay Thượng Quan gia xem như triệt để sôi trào, Viên Vũ lần nữa kích phát chín tiếng chuông vang chấn kinh tất cả mọi người!

"Ai, thiên phú mình thế ngang với Văn Tinh!"

Người trong cuộc Viên Vũ tựa hồ còn không vừa lòng, thế mà thật sâu thở dài.

"Viên đại đầu, cậu liền thỏa mãn đi!"

Văn Tinh nhếch miệng, quay đầu trong đám người tìm tới Vũ Phi sớm đã kinh ngạc đến ngây người, một mặt cười xấu xa nói

"Tiểu tử, gọi gia gia!"

"Gia"

Vũ Phi xuống ý thức muốn gọi gia gia, còn tốt Lục Hậu một bên đợi kịp thời ngăn lại hắn, đây là Thượng Quan gia sân nhà, há có thể bị người khi dễ?

"Văn Tinh, quên đi thôi!"

Chương 889. Cổ chung pha kè?

Diệp Thần không nghĩ sinh thêm sự cố, Nam Điền hiếu kì hỏi một chút, biết được Văn Tinh cùng Vũ Phi đánh cược xong cũng là mặt mo đỏ ửng, hướng về phía Vũ Phi cả giận nói

"Lăn, gia hỏa không có tiền đồ, Thượng Quan gia ta không có đệ tử như ngươi!"

"Tổng quản, ta"

Vũ Phi nói còn chưa dứt lời, chỉ thấy Nam Điền quơ lấy cuốc tràn đầy bùn đất trong tay, trên mặt đất hung hăng một đập!

Oanh!

Địa phương Vũ Phi đứng trong nháy mắt có thêm một cái hố sâu, chỉ nghe hắn kêu thảm một tiếng lập tức chìm vào lòng đất

Diệp Thần thấy thế không khỏi âm thầm líu lưỡi, người cách ăn mặc lão nông trước mắt này còn rất ác độc a, một lời không hợp liền giết người một nhà!

"Tiểu hữu, tiền đặt cược Vũ Phi cùng ngươi, lão phu thay ngươi lấy lại công đạo, còn hài lòng?"Nam Điền nhìn xem Văn Tinh hỏi.

"Lão gia tử ngươi thật hung ác a!"

Văn Tinh giơ ngón tay cái lên, người Thượng Quan gia thấy thế dọa sợ, dám ở trước mặt Nam tổng quản khoa tay múa chân, tiểu tử này điên rồi đi?

Ai ngờ Nam Điền không chỉ có không tức giận, ngược lại cười

nói"Hài lòng liền tốt, những bằng hữu này của ngươi không đi kiểm tra một chút?"

"Thần ca, tôi cũng muốn thử một chút!"

"Chúng ta cùng một chỗ!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói xong hắn cùng Âu Thiết Trụ cùng đi đến trước mặt cổ chung, Âu Thiết Trụ dẫn đầu đem bàn tay to bằng quạt hương bồ đặt tại phía trên cổ chung!

Kết quả, giống như Văn Tinh bọn họ, Âu Thiết Trụ cũng là thiên phú cấp chín!

Lần này ngay cả Nam Điền đều không bình tĩnh, liên tiếp ba cái võ tu thiên phú cấp chín, quả thực từ ngàn xưa không nghe thấy, cái này nếu là truyền đi ai mà tin a?

Cha con Thượng Quan Khiếu sắc mặt so ăn phân còn khó nhìn, nhất là Thượng Quan Kim, vốn cho là mình là vương giả, kết quả nhóm người Văn Tinh xuất hiện, một chút để hắn biến trở về thanh đồng

Nhưng mà, khi Diệp Thần đem tay dán tại bên trên cổ chung, cổ chung lập tức bày biện ra một mảnh thất thải quang mang loá mắt!

"Ngọa tào! Hiệu ứng của Lão Diệp so với chúng ta đẹp mắt nhiều!"Văn Tinh thấy thế hoảng sợ nói.

Vừa dứt lời, tình cảnh càng quái quỷ xuất hiện, cổ chung đầu tiên là một trận rung động kịch liệt, ngay sau đó trực tiếp oanh một tiếng nổ thành mảnh vỡ!

"..."

Hiện trường lập tức lặng ngắt như tờ!

Cổ chung thế mà vỡ nát?

Đây chính là bảo bối Thượng Quan gia a, cứ như vậy không có?

Diệp Thần thấy thế cũng là một mặt mộng bức, làm sao người khác dùng cổ chung khảo thí đều tốt, đến hắn cái này nổ?

"Lẽ nào lại như vậy! Tiểu tử, ngươi dám hủy cổ chung Thượng Quan gia ta?"Thượng Quan Khiếu đầu tiên là sững sờ, lập tức giận tím mặt.

"Ách không có ý tứ, ta cũng không biết cổ chung sẽ bị vỡ!"

Diệp Thần nhún vai, áy náy nói.

Tốt xấu đây là bảo bối nhà khác, mình làm vỡ vụn xác thực rất xấu hổ!

"Tiểu tử, ngươi bồi bảo vật Thượng Quan gia ta!"

"Thượng Quan thiếu gia nói đúng, bồi cổ chung chúng ta!"

"Võ tu Nhân giới quả thực ghê tởm, việc này nếu như bị lão gia chủ biết, khẳng định sẽ đem hắn chém thành muôn mảnh!"

"..."

Các đệ tử Thượng Quan Khiếu đã sớm khó chịu Diệp Thần bọn họ, bắt được cơ hội này tự nhiên không chịu tuỳ tiện bỏ qua!

"Thảo! Cái phá chuông kia các ngươi là sản phẩm pha kè, sao có thể trách lão Diệp đâu!"Văn Tinh trực tiếp đáp trả"Nát còn tốt, nát để biết mà mua cái chính bản!"

"Hỗn đản, ngươi nói hươu nói vượn cái gì?"

Thượng Quan Kim tức hỏng, hắn không biết cái gì là chính

bản, nhưng hắn biết cổ chung chính là thượng cổ thần vật, há lại dùng tiền tài có thể mua được?

"Tiểu tử, ngươi lấn Thượng Quan gia ta không người hay sao?"

Lục Hậu thừa cơ đứng dậy, bên trong ánh mắt tràn ngập sát khí mà nhìn xem bọn người Diệp Thần, cảnh cáo nói"Hôm nay các ngươi nếu là không thể cho Thượng Quan gia một cái công đạo, lão phu liền đem các ngươi giết chết hết thảy!"

"Vậy ngươi cứ việc thử một chút!"

Diệp Thần nghe xong âm thanh lạnh lùng nói"Ngươi nếu là dám làm loạn, ta cam đoan ngươi sẽ hối hận!"

"Thằng nhãi ranh cuồng vọng!"

Lục Hậu thấy Diệp Thần không chút nào sợ hắn, lúc này cả giận nói"Đệ tử Thượng Quan gia nghe lệnh, giết mấy giới cuồng đồ này!"

"Dừng tay!"

Nhưng vào lúc này trong hư không truyền đến một tiếng khẽ kêu, đồng thời một đạo hồng quang thoáng hiện, Diệp Thần ngẩng đầu nhìn lại chỉ thấy không trung nổi lơ lửng một vị phụ nhân.

Nàng mặc hỏa hồng sắc trường bào, bên trên trường bào thêu hoa văn rậm rạp, trên búi tóc một chi tơ vàng châu trâm lấp lánh chói mắt.

Mặc dù phụ nhân tóc trắng phơ, nhưng màu da nàng trắng nõn dáng điệu uyển chuyển, khuôn mặt tinh mỹ phượng mi mắt sáng, nhìn quanh ở giữa lưu ly đều là hồn xiêu phách lạc, môi son đỏ tươi càng như tuyết trong Hồng Mai cao ngạo yêu dã, đẹp mà không yêu, diễm mà không tầm thường, không gì sánh kịp.

"Tham kiến gia chủ!"

Người Thượng Quan gia nhìn thấy phụ nhân này, ngoại trừ Nam Điền, ngay cả huynh muội Thượng Quan Khiếu cũng nhao nhao quỳ một chân trên đất, cao giọng tề hô.

Gia chủ?

Chẳng lẽ đây chính là Thượng Quan Nga?

Chương 890. Đấu Thượng Quan Khiếu (hạ)!

Nàng không phải hẳn là tuổi già sức yếu sao, dù sao Thượng Quan Nga còn thích qua Cát Căn Sinh đâu!

"Vãn bối Từ Lăng Vân, gặp qua Thượng Quan gia chủ!"

"Cố Trường Sinh bái kiến Thượng Quan gia chủ!"

Bọn người Cố Trường Sinh vội vàng hành lễ, không nghĩ tới đều kinh động đến Thượng Quan Nga, nàng sẽ không trách cứ mình đi?

"Mới vừa rồi là người nào kích phát cổ chung, đứng ra cho ta nhìn một cái!"Thượng Quan Nga mặt không thay đổi quét mắt đám người, lại nhìn một chút chỗ cổ chung vỡ vụn một, nhàn nhạt hỏi.

"Mẫu thân, là mấy vị tiểu hữu Nhân giới này!"

Thượng Quan Uyển Nhi vội vàng giải thích nói"Bọn họ giúp con tìm về Yến nhi, cổ chung cũng là lúc khảo thí tự hành vỡ tan, cũng không phải là người cố ý làm hư hao!"

"Yến Nhi?"

Thượng Quan Nga lúc này mới lưu ý đến Thượng Quan Uyển Nhi quỳ bên người Thượng Quan Yến, lúc này nói

"Đều đứng lên đi, Yến Nhi, để cho ta nhìn xem!"

Nói xong nàng thân hình lóe lên, trong chớp mắt liền đến Thượng Quan Yến trước mặt, quan sát tỉ mỉ nàng một phen, trên

mặt lộ ra từ ái chi tình, khẽ cười nói

"Quả nhiên là cháu gái ngoan của ta!"

"Yến nhi, mau gọi nãi nãi a!"Thượng Quan Uyển Nhi nhắc nhở.

"Nãi, nãi nãi"

Thượng Quan Yến khẽ giật mình, nãi nãi trước mắt thật trẻ trung, làn da thật tốt, làm sao bảo dưỡng?

Nữ nhân, trời sinh đều như thế!

Nhìn thấy cùng giới bảo dưỡng, quản nãi nãi hay là a di, đều muốn biết bí phương đối phương bảo dưỡng

"Thật ngoan!"

Thượng Quan Nga thỏa mãn gật gật đầu, tăng thêm Văn bà bà ở bên cạnh nói vài câu lời hữu ích, lão thái thái lúc này từ trên thân xuất ra một khối ngọc bội màu trắng, giao cho Thượng Quan Yến, xem như thừa nhận cháu gái này!

Làm xong đây hết thảy Thượng Quan Nga quay người, quét đám người một chút, cuối cùng dừng lại tại trên thân bọn người Diệp Thần.

Lục Hậu thấy thế đại hỉ, vội vàng tiến lên thái độ lấy lòng nói

"Gia chủ, mấy tiểu tử Nhân Giới này không biết dùng cái yêu ma thủ đoạn gì, làm hại cổ chung vỡ tan, thuộc hạ đang chuẩn bị tìm bọn họ tính sổ sách đâu!"

"Ta nhổ vào!"

"Ngươi nha cao tuổi rồi nói chuyện dựa vào chút phổ được không, chúng ta dùng cái yêu ma thủ đoạn gì, đừng mẹ nó nói mò!"

Văn Tinh trực tiếp mắng lên, hắn càng xem lão nhân này càng không vừa mắt, thật muốn đánh cho tê người hắn dừng lại.

"Làm càn!"

Thượng Quan Khiếu nghe vậy giận tím mặt nói:"Tiểu tử, ngươi quá không coi ai ra gì, hôm nay ta tất sát ngươi!"

"Thượng Quan tiên sinh, xin bớt giận!"

Cố Trường Sinh thấy thế còn nghĩ tiến lên khuyên giải, kết quả ngược lại bị Lục Hậu một chưởng đánh lui, cảnh cáo nói

"Phiêu Miểu Phong ngườitốt nhất đừng xen vào việc của người khác, nếu không lão phu giết ngươi!"

"..."

Cố Trường Sinh gặp khó khăn, dù sao đây là địa bàn Thượng Quan gia, hắn cũng không dám lỗ mãng chỉ có thể xin giúp đỡ nhìn về phía Tống Tung.

Nhưng mà Tống Tung cũng không dám lên tiếng, dù sao gia chủ Thượng Quan Nga đều không có lên tiếng, hắn lại dám nói cái gì?

"Thảo! Đánh liền đánh, ta há sợ ngươi sao!"Văn Tinh vốn là không sợ trời không sợ đất, gặp được Quan Khiếu muốn động thủ với mình, lúc này hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trong tay lập tức nhiều trường kiếm bị liệt diễm bao khỏa!

Trong chốc lát, một cỗ sóng nhiệt lấy Văn Tinh làm trung tâm hướng bốn phía khuếch tán mà đi!

"Thần khí?"

Lục Hậu nhìn thấy kiếm này trong lòng giật mình, hắn có thể từ trên thân kiếm cảm giác được một cỗ thượng cổ sát khí mãnh

liệt!

"Tính ngươi biết hàng!"

Văn Tinh nói xong một kiếm bổ ra!

Thượng Quan Nga một mặt lạnh nhạt, khi nàng biết được Văn Tinh là võ tu thiên phú cấp chín, càng muốn nhìn hơn nhìn võ tu Nhân giới mạnh bao nhiêu.

Phần phật!

Một đạo liệt diễm cực nóng từ kiếm nhọn vạch ra, hướng Thượng Quan Khiếu đối diện bổ tới!

"Hừ! Chỉ là tiểu đạo, ta tự phá chi!"

Không thể không nói Thượng Quan Khiếu vẫn là rất mạnh, chỉ nghe hắn gầm thét một tiếng thế mà tay không một quyền đánh về phía chạm lưỡi đao hỏa diễm!

Oanh!

Cả hai chạm vào nhau phát ra một tiếng vang thật lớn, hỏa diễm lưỡi đao bị triệt để đánh nát, hóa thành vô số tiểu hỏa cầu văng tứ phía!

"Ngao!"

Hiện trường lập tức một mảnh tiếng quỷ khóc sói tru, bộ phận bị hỏa cầu đốt tới đệ tử, trong khoảnh khắc biến thành từng 'Hỏa nhân' !

"Không nghĩ tới võ tu Nhân giới ra thiên kiêu như thế, đúng là khó được!"

Thượng Quan Nga nói xong nhẹ nhàng vung tay lên, một màn quỷ dị phát sinh, trong hư không đột nhiên tuyết lớn đầy trời,

nhiệt độ chợt hạ, trong khoảnh khắc liền đem những hỏa cầu kia dập tắt!

"..."

Bọn người Cố Trường Sinh thấy thế cũng không nhịn được âm thầm líu lưỡi, thủ đoạn nghịch thiên như thế cũng chỉ có Thượng Quan Nga có thể như thế nhẹ nhõm sử xuất!

"Chết!"

Thượng Quan Khiếu triệt để phát hỏa, lấy tu vi của hắn đánh giết Văn Tinh tự nhiên không thành vấn đề, nhưng lại tại lúc hắn muốn hạ tử thủ, đột nhiên sau lưng truyền đến gầm lên giận dữ!

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sau lưng có thêm một tráng hán cầm trong tay thuẫn búa!

"Ăn ta một búa!"

Chương 891. Đấu Thượng Quan Khiếu (thượng)!

Âu Thiết Trụ sợ Văn Tinh gặp chuyện, thần không biết quỷ không hay xuất hiện tại sau lưng Thượng Quan Khiếu, giơ lên cự phủ ngoắc ngoắc thẳng hướng đỉnh đầu Thượng Quan Khiếu bổ tới!

"Hỗn đản, dám đánh lén cha ta, muốn chết!"

Thượng Quan Kim thấy thế gầm thét một tiếng, từ bên hông rút ra lợi kiếm hàn quang lập loè, cổ tay rung lên kiếm hoa lấp lóe, cực nhanh hướng ngực Âu Thiết Trụ đâm tới!

"Rống!"

Âu Thiết Trụ dị thường dữ dội, hắn tay trái cầm thuẫn ngăn trở Thượng Quan Kim công kích, tay phải cự phủ vẫn như cũ bổ về phía Thượng Quan Khiếu!

"Nhân giới tiểu tử, muốn chết!"

Lục Hậu thấy thế sát tâm nổi lên, hắn như linh hầu vọt hướng Âu Thiết Trụ, năm ngón tay khép lại như chủy thủ xuyên thẳng phần bụng đối phương!

"Lão tặc, muốn đánh lén huynh đệ của ta, nằm mơ!"

Viên Vũ hừ lạnh một tiếng, bàn tay trống rỗng xòe ra tôn kim tháp nho nhỏ, chỉ thấy hắn đem kim tháp hướng không trung ném đi, đồng thời hét lớn một tiếng

"Trấn!"

Một giây sau một màn thần kỳ phát sinh!

Chỉ thấy kim tháp lớn chừng bàn tay, thế mà càng biến càng lớn, mắt thấy Lục Hậu liền muốn đánh lén đắc thủ, chưa từng nghĩ trên trời đột nhiên bay xuống một tôn kim tháp, kim tháp tựa hồ có hấp lực, Lục Hậu muốn chạy lại nhấc không nổi chân!

Bành!

Lục Hậu không may cực độ, bị kim tháp rắn rắn chắc chắc chụp tại trong tháp!

Đông đông đông!

Kim tháp một trận kịch liệt tiếng va đập, hiển nhiên là Lục Hậu tại xung kích, kim tháp có thể hóa thành hai tầng lầu cao lại không nhúc nhích tí nào!

"Lão Cố, lần này không xong!"

Từ Lăng Vân mắt thấy tình thế càng ngày càng nghiêm trọng, mặt mũi tràn đầy mướp đắng nói"Chọc giận Thượng Quan gia, chúng ta đều phải xui xẻo!"

"Vậy ngươi nhanh nghĩ một chút biện pháp a!"

Cố Trường Sinh cũng là lòng nóng như lửa đốt, không nghĩ tới mấy huynh đệ Diệp Thần bốc lửa như vậy, dám ở Thượng Quan gia động thủ, thật sự là thọ tinh công treo ngược, chán sống!

"Thượng Quan gia người không ăn chó đi?"

La Cực Thần khó khăn nuốt ngụm nước bọt, thân cẩu tử càng không ngừng run lẩy bẩy, hắn cảm thấy mình cách tử vong càng ngày càng gần

"Thả ta ra, hỗn đản! Lão phu ra ngoài nhất định phải giết ngươi!"

Lục Hậu bị giam tại kim trong tháp tức giận rít gào lên lấy, nhưng Viên Vũ tà mị cười một tiếng, thản nhiên nói"Lão đầu, ngươi nếu là còn dám mắng ta, có tin ta đưa ngươi hóa hay không?"

"Lẽ nào lại như vậy, ngươi dám uy hiếp lão phu?"

"Hừ, lão phu không cùng một tên tiểu tử ngươi so đo, ngươi chờ đó cho ta!"

Tất cả mọi người nghe được là Lục Hậu sợ, lão đầu rõ ràng là bị Viên Vũ hù dọa.

"Đầu to, cái kim tháp này của cậu ngưu bức a!"

Diệp Thần đều thất kinh, phải biết Lục Hậu tu vi tối thiểu cũng là Độ Kiếp kỳ, dùng Linh giới tới nói gia hỏa này chính là Linh tu cấp Thánh Nhân, vẫn như trước chơi không lại kim tháp!

Từ đầu đến cuối Thượng Quan Nga đều là một mặt bình tĩnh nhìn, thẳng đến Lục Hậu bị kim tháp trấn trụ, nàng mới quay đầu nhìn về phía Diệp Thần, chậm rãi nói

"Người trẻ tuổi, đến lượt ngươi xuất thủ đi?"

"Thượng Quan tiền bối nói quá lời!"

Diệp Thần nghe vậy cười nhạt một tiếng, nói"Lão nhân gia ngài chỉ là muốn nhìn một chút thực lực của chúng ta, huynh đệ của ta cũng là như ngài mong muốn! Thật muốn đánh, chúng ta như thế nào Thượng Quan gia đối thủ?"

Nghe được Diệp Thần nói như vậy, Thượng Quan Nga trên mặt lộ ra một tia hân thưởng, nói

"Người trẻ tuổi không kiêu ngạo không tự ti, lão thân cũng không làm khó các ngươi! Uyển nhi, dẫn bọn họ đi phòng trúc gặp

ta đi!"

"Vâng, mẫu thân!"

Thượng Quan Nga nói xong, quay người rời đi.

Cha con Thượng Quan Khiếu thấy thế cũng chỉ có thể dừng tay coi như thôi, lão thái thái lời nói nói hết ra, bọn họ cũng không dám chống lại!

"Hừ! Tiểu tử, coi như các ngươi gặp may mắn!"

Thượng Quan Khiếu hận đến hàm răng ngứa, Linh giới thật nhiều năm không ai dám cùng hắn khiếu bản, mấy tiểu tử Nhân Giới lại dám mạo phạm hắn, có thể không buồn lửa sao?

"Diệp công tử, các ngươi đi theo ta!"

Thượng Quan Uyển Nhi càng xem nhóm người Diệp Thần này liền càng thích, quả thật là nghé con mới đẻ không sợ cọp!

Diệp Thần cũng kêu mấy người Văn Tinh ngừng lại, đi theo đằng sau Thượng Quan Uyển Nhi hướng bên trong Thượng Quan gia đi đến.

"Xuỵt!"

Cố Trường Sinh một viên nỗi lòng lo lắng cuối cùng là buông xuống, thật dài thở một hơi!

"Diệp tiểu hữu, một hồi ngươi nhưng tuyệt đối đừng đang chọc giận người Thượng Quan gia!"Từ Lăng Vân cũng đi đến bên tai Diệp Thần thấp giọng nói.

"Ân, lời này ông cùng Văn Tinh nói đi!"Diệp Thần cười nói.

"..."

Từ Lăng Vân bó tay rồi, tiểu tử Văn Tinh này đúng là đau đầu, đi đến đâu đều đặc biệt dễ dàng gây chuyện!

Cha con Thượng Quan Khiếu rơi vào sau cùng sắc mặt âm trầm, Thượng Quan Kim càng là tức giận nói

"Cha, hài nhi thực sự nuốt không trôi khẩu khí này!"

"Hừ! Ta chẳng lẽ nuốt trôi?"

Bên trong ánh mắt Thượng Quan Khiếu hiện lên một vòng hàn quang, âm thanh lạnh lùng nói"An tâm chớ vội, tìm cơ hội lại thu thập mấy tiểu tử Nhân Giới không biết trời cao đất rộng này!"

Chương 892. Sư phó ngươi là ai?

Rất nhanh, Diệp Thần đi theo Thượng Quan Uyển Nhi đến một mảnh rừng trúc, trong rừng trúc có tòa tiểu viện dùng cây trúc dựng, trong viện còn nuôi đầu đại cẩu màu đen, nhìn thấy mấy người Diệp Thần cũng không gọi gọi, chỉ là cảnh giác nhìn xem bọn họ!

"Lão La, đi chào hỏi cùng huynh đệ ngươi a!"Văn Tinh nhìn thấy đại cẩu một mặt cười xấu xa nói với La Cực Thần đang rất là vui vẻ theo tới.

"Gâu gâu!"

La Cực Thần lại mắng người, ai bảo Văn Tinh nói chó là huynh đệ hắn

Đi vào trúc uyển, Thượng Quan Uyển Nhi đem Diệp Thần bọn họ mang vào một gian căn phòng lớn, Thượng Quan Nga ngồi ngay ngắn ở thượng vị, nhìn thấy Diệp Thần bọn người tiến đến khoát tay áo ra hiệu đám người ngồi xuống, sau đó đi thẳng vào vấn đề hỏi mục đích chuyến đi này Diệp Thần bọn họ!

Cố Trường Sinh hai tay ôm quyền, khom người đem trọn sự kiện từ đầu tới đuôi nói một lần, cuối cùng mặt mũi tràn đầy thành khẩn nói

"Thượng Quan tiền bối, nếu như Linh giới bị Ma Giới khống chế, nhất định sinh linh đồ thán, còn xin tiền bối xuất thủ đuổi đi người trong Ma Giới!"

Nghe Cố Trường Sinh nói xong, Thượng Quan Uyển Nhi không khỏi nổi nóng nói

"Cố phong chủ, chiếu ngươi nói như vậy, nữ nhi của ta một mực bị Nhâm lão quái giấu đi?"

"Đúng!"Cố Trường Sinh gật đầu.

"Lẽ nào lại như vậy!"

Thượng Quan Uyển Nhi nghe xong tức giận đến không nhẹ, lúc này nói với Thượng Quan Nga"Mẫu thân, Nhâm lão quái cấu kết người trong Ma Giới, hại con cùng Yến nhi cốt nhục tách rời, người này phải chết!"

"Hừ! Thượng Quan Uyển Nhi, muội đừng quên mẫu thân đại nhân còn đang bế quan!"

"Cái này đều phải quái tiểu tử họ Diệp phá hư cổ chung, quấy rầy mẫu thân đại nhân thanh tu, muội còn nghĩ giúp bọn họ hay sao?"Thượng Quan Khiếu nổi nóng nói.

"Thượng Quan Khiếu, huynh quá nhỏ hẹp!"

Thượng Quan Uyển Nhi mắt hạnh trợn lên, cả giận nói"Coi như dứt bỏ Yến nhi không đề cập tới, việc này liên quan đến an nguy Linh giới, Thượng Quan gia ta chẳng lẽ không phải người bên trong Linh giới sao?"

"Muội"

"Cũng không cần nói!"

Trên mặt Thượng Quan Nga rốt cục có một tia không nhịn được biểu lộ, sau khi quát lớn Thượng Quan huynh muội, quét bọn người Cố Trường Sinh một chút, cuối cùng nhìn chăm chú tại trên thân Diệp Thần, thản nhiên nói

"Diệp Thần, đây là chuyện Linh giới chúng ta, ngươi vì sao muốn dẫn người tham gia?"

"Bởi vì ta tại Ma Giới cũng có kẻ thù, nhất định phải giết hắn!"Diệp Thần nói thẳng.

"Tốt!"

Thượng Quan Khiếu nghe xong lúc này cả giận nói"Nguyên lai ngươi muốn mượn đao giết người, thật coi Thượng Quan gia ta dễ lừa gạt sao?"

"Ngươi suy nghĩ nhiều!"

Diệp Thần nhún vai, bĩu môi nói"Bằng vào tính cách nhỏ mọn như ngươi, cũng khó trách làm không được gia chủ!"

"Hỗn đản, ngươi có gan nói lại lần nữa!"

Thượng Quan Khiếu giống như bị đạp cái đuôi mèo, một chút liền xù lông, Diệp Thần thật sâu đau nhói lòng tự tôn của hắn.

"Chẳng lẽ không đúng sao?"

Diệp Thần một mặt lạnh nhạt nói"Coi như không có ta, Ma Giới cũng sẽ xâm lấn Linh giới, làm sao thành ta mượn đao giết người?"

"Ngươi"

Thượng Quan Khiếu mặt mo đỏ ửng, buồn bực e thẹn nói"Hừ, Thượng Quan gia ta tuyệt sẽ không xuất thủ, ta nhìn ngươi làm sao bây giờ!"

"Thượng Quan gia còn không phải ngươi nói cũng được a?"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Diệp Thần, ngươi cũng không cần hùng hổ dọa người!"

Thượng Quan Nga dù sao cũng là mẫu thân Thượng Quan Khiếu, thấy nhi tử ngoài miệng không chiếm được tiện nghi, liền thay hắn hỏi"Nếu như Thượng Quan gia ta thật sự Không xuất thủ, ngươi sẽ làm sao?"

"Cùng lắm thì ta cùng Ma Giới bên trong người tử chiến thôi!"

Diệp Thần cười lạnh, nói thẳng"Nhưng ta rất thất vọng, không nghĩ tới tiền bối là loại người này, thiệt thòi sư phó ta còn băn khoăn ngươi!"

"Im ngay!"

Thượng Quan Khiếu giận không kềm được, chỉ vào Diệp Thần quát"Cuồng vọng tiểu tử, ngươi dám cùng mẫu thân ta nói chuyện như vậy, có phải là chán sống!"

"Cắt! Ngươi hù dọa ai đây, lại muốn đánh nhau sao?"Văn Tinh nghe xong lập tức đáp trả.

"Thần ca, cậu chừng nào thì về Thanh Long Sơn?"Viên Vũ một mặt mộng bức.

"Không phải lão đầu, là một sư phó khác!"Diệp Thần cười khổ.

"Sư phó ngươi là ai?"

Thượng Quan Nga khoát khoát tay, ra hiệu Thượng Quan Khiếu không cần nói, Diệp Thần thấy thế lúc này mới đem danh tự Cát Căn Sinh nói ra!

"Cái gì?"

Nghe Diệp Thần nói Cát Căn Sinh là sư phụ hắn, Thượng Quan Nga đột nhiên cọ một chút đứng người lên, ngay cả Thượng Quan Yến bên cạnh giật nảy mình, trong lòng tự nhủ lão thái thái trước đó không phải rất phật hệ sao, làm sao đột nhiên trở nên kích động

như vậy?

Ngay cả con cái thân sinh Thượng Quan Khiếu huynh muội của nàng cũng là một mặt mộng bức.

Cát Căn Sinh không phải lão tổ Lăng Vân Các sao, người này cùng Thượng Quan gia có gì liên quan?

"Ngươi, ngươi thật gặp được Sinh ca?"

"Hắn không phải phi thăng ở ngoài lục giới sao, ngươi ở đâu gặp được hắn?"

Thượng Quan Nga liên tiếp đặt câu hỏi, nàng lúc này thần tình kích động, liền âm thanh đều phát run cùng lúc trước tưởng như hai người!

"Ta gặp được lão nhân gia tại Thiên Tiên Cục!"

Diệp Thần cũng không có giấu diếm, đem chuyện mình tại Thiên Tiên Cục một năm một mười nói ra, nói xong còn từ bên trong trữ vật giới chỉ lấy ra cái hộp gỗ kia.

Chương 893. Thiết yến!

"Đây là sư phụ ta để cho ta chuyển giao cho tiền bối, hắn nói"Diệp Thần muốn nói lại thôi.

"Sinh ca nói cái gì? Ngươi mau nói a!"Thượng Quan Nga gấp đến độ liên tục thúc giục.

"..."

Đám người thấy thế đều trợn tròn mắt, không nghĩ tới Thượng Quan Nga tuổi đã cao, nói lên nam nhân còn như thế hưng phấn?

"Sư phó nói hắn thấy thẹn đối với ngài, cho nên lúc trước phi thăng làm đôi giày thêu cho ngài, ngay tại trong hộp gỗ!"Diệp Thần nói xong đem hộp gỗ chủ động đưa cho Thượng Quan Nga.

"Thật, thật?"

Thượng Quan Nga hai tay run run, nơm nớp lo sợ tiếp nhận hộp gỗ mở ra, khi nàng nhìn thấy giày thêu màu đỏ bên trong, cũng nhịn không được nữa trước mọi người mặt mũi tràn đầy lệ rơi.

"Mẫu thân, ngài, ngài còn tốt chứ?"

Thượng Quan Uyển Nhi triệt để trợn tròn mắt, nàng cũng là nữ nhân, tự nhiên có thể đọc hiểu ánh mắt thâm tình Thượng Quan Nga, chẳng lẽ Cát Căn Sinh cùng mẫu thân đã từng là người yêu?

"Đúng rồi tiền bối, sư phụ ta còn có câu nói muốn ta chuyển cáo ngài!"Diệp Thần linh cơ khẽ động nói.

"Lời gì? Mau nói!"

Thượng Quan Nga nghe xong ngẩng đầu, ánh mắt trở nên cực kì nhu hòa nhìn xem Diệp Thần.

"Sư phó lão nhân gia nói, tại trời nguyện làm chim liền cánh, trên mặt đất nguyện vì tình vợ chồng, lão nhân gia đối vẫn rất có tình cảm với ngài!"

"..."

Nghe được câu này, Thượng Quan Nga triệt để phá phòng bắt đầu nhỏ giọng nức nở, lúc này nàng đâu còn có phong phạm cao thủ, rõ ràng chính là si tình nữ nhân phổ thông

"Lão Diệp, câu nói này Linh giới cũng có sao?"Văn Tinh một mặt tò mò hỏi.

"Ngậm miệng!"

Diệp Thần trừng Văn Tinh một chút, câu nói này đúng là mình thêm, nhưng Cát Căn Sinh xác thực có hảo cảm với Thượng Quan Nga, cũng không tính loạn điểm uyên ương phổ đi?

"Nãi nãi, gia hỏa này trêu ngài đến thương tâm như thế, cháu trai giúp ngài giết hắn!"

Thượng Quan Kim thừa cơ muốn trả thù Diệp Thần, nói xong trực tiếp rút ra trường kiếm.

"Dừng tay!"

Thượng Quan Nga thấy thế nghiêm nghị quát lớn"Không được vô lễ, Diệp Thần là khách quý của ta, lập tức phân phó thiết yến khoản đãi!"

"A?"

Thượng Quan Kim cho là mình nghe lầm, tiểu tử này phá vỡ cổ chung Thượng Quan gia, còn muốn mời hắn ăn cơm?

"Diệp Thần, lão thân quản giáo không nghiêm, còn xin ngươi không muốn so đo!"

"Tiền bối, một ngày sau Ma Giới tuyên bố muốn tiêu diệt Linh giới, ngài thật không xuất thủ ngăn lại bọn họ sao?"Diệp Thần mỉm cười hỏi.

"Việc này tạm thời không nghị, các ngươi thật xa chạy đến cũng đói bụng, ăn trước ít đồ đi!"Thượng Quan Nga cũng không có chính diện trả lời, ngược lại mượn ăn cơm chuyển hướng chủ đề.

Đám người nghe vậy hai mặt nhìn nhau, nhưng chủ nhân đều lên tiếng, Diệp Thần bọn họ cũng chỉ có thể khách theo chủ liền ăn cơm trước.

Chỉ chốc lát, thức ăn thơm phức lần lượt bưng tới trúc uyển.

Diệp Thần nhìn xem trên yến đài mình bày ra một món 'Nhân sâm gà' Không tự chủ nhíu nhíu mày, hắn hiện tại ăn gà đều ăn ra bóng ma tâm lý

"Diệp công tử, cậu không thích ăn gà?"

Mắt thấy đồ ăn đủ, Thượng Quan Yến thấy Diệp Thần nhìn chằm chằm canh gà bất động đũa, nhịn không được hiếu kì hỏi.

"Ách"

Diệp Thần nghe xong kém chút thổ huyết.

Một bên Viên Vũ cố nén cười, khờ hàng Âu Thiết Trụ này lại úng thanh nói"Thần ca thích ăn, mùi thịt gà nói không sai, thần ca cậu nếm thử đi!"

"Mỹ nữ, ngài chẳng lẽ không biết sao, nói kê không nói chứ, văn minh ngươi ta hắn!"Văn Tinh một mặt cười xấu xa nói.

"Có ý tứ gì?"

Thượng Quan Yến không hiểu ra sao, ngay cả Thượng Quan Uyển Nhi cũng không hiểu nhiều, người, linh giới dùng từ vẫn còn có chút khác biệt

"Diệp tiểu hữu, Lục Hậu dù sao cũng là hộ pháp Thượng Quan gia, có phải là cạu để bằng hữu thả hắn ra ăn cơm?"

Đám người vừa muốn ăn cơm, Nam Điền đột nhiên nói.

"Lão Viên, thả người đi!"Diệp Thần gật đầu.

"Thảo! Suýt nữa quên mất cái gốc rạ này!"

Viên Vũ xấu hổ cười một tiếng, nói xong tâm niệm vừa động, một giây sau bảo tháp bên ngoài một lần nữa thu nhỏ bay trở về trong tay Viên Vũ, tiếp theo biến mất không thấy gì nữa!

Chỉ chốc lát liền thấy Lục Hậu trong tay dẫn theo đao, nổi giận đùng đùng xông vào!

"Vương bát đản! Lão phu hôm nay chắc chắn ngươi chém thành muôn mảnh!"

Lục Hậu quét một vòng, ánh mắt khóa chặt Viên Vũ nghiến răng nghiến lợi oán hận nói.

"Ngồi xuống!"

Nam Điền một tiếng gầm thét"Diệp công tử cùng bằng hữu của hắn là quý khách gia chủ, ai dám lỗ mãng!?"

"..."

Nghe được Nam Điền quát lớn, Lục Hậu bất đắc dĩ nuốt ngụm nước bọt, quý khách gia chủ hắn tự nhiên không dám động thủ.

"Lục hộ pháp, ngồi xuống cùng một chỗ ăn một chút gì đi!"Thượng Quan Nga lườm Lục Hậu một chút thản nhiên nói.

"Thuộc hạ tuân mệnh!"

Lục Hậu chỉ có thể nhẫn nhịn đầy bụng tức giận, ngồi ở yến đài đối diện Viên Vũ.

"Lục hộ pháp đừng nóng giận, chúng ta tìm cơ hội nhất định hung hăng giáo huấn những võ tu Nhân giới không biết trời cao đất rộng này!"Thượng Quan Kim thấp giọng tiến đến nói bên tai Lục Hậu.

"Ân!"

Lục Hậu nhẹ gật đầu, không ra cơn giận này, hắn sợ mình thậm chí đi ngủ đều ngủ không được!

Cơm nước no nê xong, chẳng ai ngờ rằng Thượng Quan Nga thế mà đơn độc đem Diệp Thần gọi đi.

Chương 894. Thượng Quan gia phân liệt!

"A, lão thái bà sẽ không có ý tưởng với lão Diệp đi?"Văn Tinh thấy thế không khỏi mở to hai mắt nhìn.

"Văn Tinh, vì sao kêu gặp sắc khởi ý?"Âu Thiết Trụ nghe xong gãi đầu một cái úng thanh hỏi.

"Đừng nghe nha vô ích, lão Văn cậu nói hươu nói vượn nữa cẩn thận Thần ca đánh cậu!"

Viên Vũ tức giận trợn nhìn Văn Tinh một chút, Thần ca lại không thiếu nữ nhân, làm sao có thể coi trọng một lão thái bà, mặc dù đối phương được bảo dưỡng vô cùng tốt!

Qua ước chừng một nhén hương thời gian, Diệp Thần mới một lần nữa trở lại phòng khách.

"Diệp tiểu hữu, Thượng Quan gia chủ đã nói gì với cậu, nàng đồng ý rời núi sao?"Cố Trường Sinh vội vàng tiến lên hỏi.

"Thượng Quan tiền bối không nói chuyện này, ta đề , nàng lão nhân gia cũng tránh không đáp!"

"Vậy, vậy nàng đã nói gì với cậu, lâu như vậy!"Từ Lăng Vân một mặt hiếu kì.

"Nàng một mực cùng ta trò chuyện về Cát tiền bối!"

"..."

Đám người nghe vậy nhao nhao lật lên bạch nhãn, lão thái bà

này tuổi đã cao tổng nhớ thương một lão đầu thành tiên phi thăng, thích hợp sao?

"Suýt nữa quên mất một sự kiện!"

Diệp Thần quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Uyển Nhi, nói"Thượng Quan tiền bối sắp đột phá thành tiên, nàng nói về sau Thượng Quan gia liền từ ngài quản lý, còn để cho ta đem vật này chuyển giao cho ngài!"

Nói xong, Diệp Thần móc ra một con dấu bạch ngọc!

"Long tỉ?"

Thượng Quan Khiếu nhìn thấy vật này lập tức không bình tĩnh, cơ hồ là gầm thét lên"Không có khả năng, mẫu thân sao có thể đem Long tỉ giao cho Thượng Quan Uyển Nhi, khẳng định là tiểu tử ngươi yêu ngôn hoặc chúng, lừa mẫu thân của ta có phải không!?"

Long tỉ là biểu tượng gia chủ Thượng Quan gia, nếu như rơi xuống trong tay Thượng Quan Uyển Nhi, nàng liền thật thành gia chủ, Thượng Quan Khiếu tự nhiên sốt ruột!

"Ngươi bị điên rồi, là Thượng Quan tiền bối tìm ta trò chuyện, ta làm sao lừa nàng?"Diệp Thần đã sớm khó chịu Thượng Quan Khiếu, lúc này về đỗi đạo.

"Lẽ nào lại như vậy!"

Thẹn quá thành giận Thượng Quan Khiếu triệt để điên cuồng, cả giận nói"Hôm nay không đem Long tỉ giao ra, các ngươi ai cũng đừng nghĩ đi!"

Vừa dứt lời, Lục Hậu liền mang theo một đám Thượng Quan gia đệ tử ngăn ở cổng!

"Thượng Quan Khiếu, ngươi muốn tạo phản sao?"

Văn bà bà thấy thế phẫn nộ quát"Gia chủ đột phá thời khắc mấu chốt, ngươi muốn hại nàng không thể phi thăng sao?"

"Hừ! Văn bà bà, đừng cho là ta không biết, kỳ thật Thượng Quan Uyển Nhi chẳng qua là mẫu thân thu dưỡng nghĩa nữ, ta nói không sai chứ?"

"Dựa vào cái gì để một ngoại nhân làm gia chủ, hôm nay vô luận như thế nào, ta nhất định phải cầm tới Long tỉ!"Thượng Quan Khiếu trợn mắt tròn xoe, hướng về phía Thượng Quan Uyển Nhi lớn tiếng gầm rú đạo.

Nghĩa nữ?

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, ngay cả người Thượng Quan gia cũng không nghĩ tới, Thượng Quan Uyển Nhi là nghĩa nữ lão gia chủ.

Thượng Quan Yến càng là mờ mịt, mẫu thân cũng bị người thu dưỡng?

"Không sai!"

Thượng Quan Kim cũng là nghiến răng nghiến lợi, trừng mắt mấy người Diệp Thần bực tức nói"Các ngươi cùng mấy tiểu tử Nhân Giới cũng đừng nghĩ còn sống rời đi nơi này!"

"Các ngươi dám!"

Văn bà bà lấn người tiến lên ngăn tại trước người Thượng Quan Uyển Nhi, không nghĩ tới Thượng Quan Khiếu hèn hạ như thế, trước mặt nhiều người như vậy nói lên thân thế Thượng Quan Uyển Nhi.

Mà lúc này Thượng Quan Uyển Nhi cũng là đôi mi thanh tú cau lại, luận thực lực nàng xác thực không bằng Thượng Quan Khiếu, thật đánh nhau ăn thiệt thòi khẳng định là mình!

Mắt thấy song phương giương cung bạt kiếm, đại chiến hết sức căng thẳng, thời khắc mấu chốt Nam Điền khiêng cái thanh phá cuốc kia xuất hiện!

"Thượng Quan Khiếu, ngươi còn có hay không đem lão gia chủ đưa vào mắt!"

Nam Điền vừa vào cửa, liền đem cuốc nặng nề mà đập xuống đất, toàn bộ trúc uyển mặt đất cũng không nhịn được run lên ba run!

"Nam tổng quản, ngươi cũng phải giúp người ngoài này?"Thượng Quan Khiếu cắn răng nói.

"Lão gia chủ có mệnh, ai không phục Thượng Quan Uyển Nhi, có thể khiêu chiến lão phu, thắng gia chủ chính là hắn!"Nam Điền bá khí ầm ầm, nói xong ánh mắt sắc bén quét qua đám người, dọa đến không ít đệ tử liên tiếp lui về phía sau.

"Ngươi"

Thượng Quan Khiếu đã sớm nhẫn nhịn đầy bụng tức giận mặt đều tái rồi, hắn cắn răng diện mục dữ tợn nói"Nếu mẫu thân đã coi trọng nữ nhân này như vậy, Thượng Quan gia có nàng là đủ, ta đi!"

"Thượng Quan thiếu gia!"

Lục Hậu thấy thế vội vàng muốn khuyên giải, ai ngờ Thượng Quan Khiếu căn bản không quản nhiều như vậy, nói xong quay đầu bước đi!

"Họ Diệp các ngươi chờ đó cho ta, sớm muộn thu thập các ngươi!"Thượng Quan Kim trước khi đi hung hăng trừng Diệp Thần một chút quẳng xuống ngoan thoại nói.

"..."

Diệp Thần không có phản ứng hắn, vốn là đi cầu trợ Thượng Quan gia, không nghĩ tới cuối cùng lại đem Thượng Quan gia phân liệt, đây coi là chuyện gì xảy ra?

"Nam tổng quản, Thượng Quan thiếu gia hắn"Văn bà bà muốn nói lại thôi.

"Để bọn họ đi!"

Ai ngờ Nam Điền thanh âm băng lãnh, Văn bà bà bất đắc dĩ chỉ có thể thật sâu thở dài không nói nữa.

"Diệp tiểu hữu, làm các ngươi cười cho rồi!"Nam Điền quay đầu đối Diệp Thần nói.

"Nam tổng quản quá lời!"

Chương 895. Ma Giới giáng lâm!

Diệp Thần cũng không tốt nói cái gì, sau một phen giới trò chuyện, bọn người Nam Điền tự mình đem bọn người Diệp Thần đưa ra rừng trúc.

"Diệp công tử, Thượng Quan gia ta quyết định, sẽ không tùy ý Ma Giới tại Linh giới làm loạn!"Thượng Quan Uyển Nhi thấy Diệp Thần muốn rời khỏi, vẫn là cho hắn ăn khỏa 'Thuốc an thần' .

"Như thế tốt lắm!"

"Diệp công tử, ta, chúng ta còn có thể gặp lại sao?"

Thượng Quan Yến có chút không bỏ nhìn xem Diệp Thần, mặc dù hai người quen biết không lâu, nhưng nàng đối Diệp Thần lại nhiều một tia không hiểu tình cảm

"Có cơ hội, bảo trọng!"

Diệp Thần mỉm cười, nói xong nhảy đến tiên hạc bay lên không.

Thượng Quan Yến si ngốc nhìn xem không trung, thẳng đến thanh âm Thượng Quan Uyển Nhi tại bên tai nàng vang lên"Nữ nhi, con có phải có ấn tượng tốt với Diệp công tử hay không?"

"Mẹ, con làm gì có!"

Thượng Quan Yến ngoài miệng không thừa nhận, nhưng thân là người từng trải Thượng Quan Uyển Nhi lại một chút nhìn ra, nha đầu này đang nói láo!

"Nam tổng quản, triệu tập tất cả cao thủ Thượng Quan gia, ngày mai xuất phát đi Phiêu Miểu Phong!"Thượng Quan Uyển Nhi quay người nói với Nam Điền.

"Tốt, lão phu đi an bài!"Nam Điền gật đầu.

Sắc trời dần dần muộn, bọn người Diệp Thần tại trước khi trời tối cuối cùng chạy về Phiêu Miểu Phong.

"Diệp Thần, ngươi trở về rồi!"

Cố Mộng Di nhìn thấy Diệp Thần, tựa như nhũ yến về tổ tiến lên nghênh đón, khắp khuôn mặt là biểu lộ mừng rỡ.

"Chậc chậc, lão Diệp số đào hoa không tệ a, đi đến đâu đều có nữ nhân thích!"Văn Tinh có chút ít hâm mộ nói.

"Tiểu muội, muội không nhìn thấy ta cùng phụ thân cũng quay về rồi sao?"

Cố Cát có điểm tâm chua, tốt xấu tình huynh muội mấy chục năm, nha đầu này trong mắt cũng chỉ có Diệp Thần sao?

"A, ca, các ngươi cũng trở về rồi?"Cố Mộng Di mới chợt hiểu ra, khuôn mặt đỏ lên nói.

"..."

Cố Trường Sinh nghe vậy khóc không ra nước mắt, đều nói nữ nhi gả ra ngoài là tát nước ra ngoài, quả thật như thế!

Diệp Thần mỉm cười, nhưng nói thật hắn có chút đau đầu!

Tối hôm qua mình ngủ Cố Mộng Di, về sau làm sao bây giờ đâu, mình sớm tối muốn về Nhân giới, giữ nàng lại hay là mang đi?

Ban đêm, đám người đơn giản ăn chút gì, Từ Lăng Vân đề nghị

sớm nghỉ ngơi một chút, dù sao ngày mai Ma tộc liền đến, đám người còn có trận đại chiến chém giết đâu!

"Diệp tiểu hữu, cậu liền đi khuê phòng Di nhi nghỉ ngơi đi!"Cố Trường Sinh đơn độc nói với Diệp Thần.

"Cái này thích hợp sao?"Diệp Thần mặt mo đỏ ửng.

"Cậu cùng Di nhi đều cá nước thân mật, tương lai chính là người một nhà, nào có không thích hợp?"

Diệp Thần tưởng tượng cũng đúng, nếu người làm cha Cố Trường Sinh này đều không thèm để ý, mình khách khí nữa chính là dối trá!

Đêm đó, Diệp Thần đã vào ở gian phòng Cố Mộng Di

Sáng ngày thứ hai, Cố Trường Sinh đang cùng đám người thương nghị nên như thế nào đối địch, đột nhiên, bên ngoài bầu trời trong xanh lập tức trở nên mây đen dày đặc, một cỗ mục nát chi khí từ bên ngoài vọt vào chủ điện.

"Không tốt, là người của Ma tộc tới!"

Trong lòng Từ Lăng Vân dừng lại, quay đầu nhìn về phía ngoài điện vô ý thức nắm chặt chuôi kiếm.

Quả nhiên, một giây sau bên ngoài liền truyền đến tiếng mắng chửi Nhâm lão quái

"Cố Trường Sinh, còn không mau cút ra đây cho lão phu!"

"Lẽ nào lại như vậy!"

Cố Trường Sinh vỗ bàn đứng dậy, cả giận nói"Hôm nay coi như chiến tử, ta cũng muốn kéo Nhâm lão quái đệm lưng!"

"Đi thôi, hi vọng Hạ Hầu Kiệt cũng tới!"

Diệp Thần một mặt bình tĩnh đứng người lên, nhanh chân hướng đi ra ngoài điện, bọn người Âu Thiết Trụ theo sát phía sau nhao nhao móc ra thần khí mình nghênh địch.

Lúc này, Hạ Hầu Kiệt đứng ở bên ngoài cũng đang chờ mong Diệp Thần xuất hiện, nay Thiên Ma tộc chi chủ Phệ Nguyệt ở đây, hai đại trưởng lão cũng đều ở đây, bên trong Lục giới ai dám khinh thị?

Khi hắn nhìn thấy Diệp Thần từ chủ điện đi ra, lúc này mặt lộ vẻ dữ tợn sắc, kích động nói

"Họ Diệp quả nhiên ở đây, hôm nay ta nhất định phải giết hắn!"

"Chỉ là tiểu tử Nhân giới, trong nháy mắt liền có thể để hắn hôi phi yên diệt!"

Nói chuyện chính là người khoác trường bào, hắn dáng dấp giống người mà không phải người, hai chân cách mặt đất mấy chục centimet, trôi nổi ở trong hư không.

Làn da hiện ra lục sắc yếu ớt, hai viên răng nanh giống lợn rừng đồng dạng lộ ở bên ngoài, không chỉ có thân hình cao lớn, trên da còn mọc đầy từng vòng từng vòng màu nâu đen, mặc trên người trường bào bên trên dùng chữ vàng lớn viết một cái chữ lớn 'Ma'.

Người này chính là vương giả Ma Giới bên trong Lục giới, Phệ Nguyệt!

Truyền ngôn hắn tu vi cực cao, đồng thời khát máu thành tính, lúc giết người chưa từng cần dùng chiêu thứ hai, cơ bản cũng là một chiêu miểu sát!

"Ngọa tào!"

Bọn người Viên Vũ ra, nhìn thấy Phệ Nguyệt mặc đồ này tất cả đều bị sét đánh.

"Lão Diệp, cậu còn nhớ rõ khi tôi còn bé nhìn qua một bộ manga sao, không phải chính là cách ăn mặc gia hỏa này sao?"Viên Vũ hoảng sợ nói.

"Không nhớ rõ!"

Diệp Thần lắc đầu, khi còn bé ở trên núi hắn càng thích móc trứng chim câu cá, đối với một đường đọc sách thực sự không làm sao có hứng nổi.

Chương 896. Đấu Hạ Hầu Kiệt (hạ)!

Lúc này hắn cũng phát hiện Hạ Hầu Kiệt, tất cả lực chú ý trên thân gia hỏa này.

"Họ Diệp, không nghĩ tới ở đây có thể gặp ngươi!"Hạ Hầu Kiệt âm trắc trắc nói"Dạng này cũng tốt, vốn chuẩn bị diệt Linh giới lại đi Nhân giới tìm ngươi tính sổ sách, hiện tại xem ra không có cần thiết này!"

"Tìm ta tính sổ sách, ngươi còn chưa tỉnh ngủ đi?"

Diệp Thần đối mặt bại tướng dưới tay tự nhiên không có sắc mặt tốt, cười lạnh nói"Vừa vặn, ta cũng chuẩn bị xử lý ngươi, miễn cho ngươi đi Nhân giới tai họa!"

"Hỗn đản! Ma tộc chi chủ ta ở đây, các ngươi không muốn chết tranh thủ thời gian thần phục, nếu không hạ tràng chính là chết!"Hạ Hầu Kiệt kêu gào nói.

"Ngươi chính là ma vương Phệ Nguyệt?"

Cố Trường Sinh đi lên trước, nhìn chằm chặp Phệ Nguyệt nói"Linh giới cùng ngươi nước giếng không phạm nước sông, ngươi vì sao muốn làm to chuyện với chúng ta!?"

"Thần phục, vẫn là chết?"

Phệ Nguyệt không có phản ứng Cố Trường Sinh, lạnh lùng quét đám người một chút hỏi.

"Muốn chúng ta thần phục, ngươi nằm mơ!"

Từ Lăng Vân nói xong rút ra trường kiếm, cùng Cố Trường Sinh liếc nhau sau, hai người đồng thời hét lớn một tiếng công hướng Phệ Nguyệt!

Bắt giặc trước bắt vua!

Mặc kệ thực lực đối phương như thế nào, vạn nhất thành công thì sao?

"Đừng tổn thương chủ ta!"

Nhâm lão quái gầm thét một tiếng, hắn cùng động chủ Quỷ Động, Bạch Cốt Nhai chủ ba người đồng loạt xông đi lên chặn bọn người Cố Trường Sinh.

"Động thủ!"

Diệp Thần cũng nghiêm túc, trận chiến ngày hôm nay không thể tránh né, chỉ có huyết chiến!

Âu Thiết Trụ gầm thét một tiếng, dẫn đầu dùng ý niệm triệu hồi ra búa thuẫn Thần khí, trợ giúp Cố Trường Sinh đối phó lên Nhâm lão quái bọn họ!

Văn Tinh cùng Viên Vũ cũng nhao nhao tế ra Thần khí gia nhập chiến cuộc!

"Rống!"

"Gâu gâu!"

La Cực Thần cùng Hùng Đại cũng gia nhập chiến đấu, còn có những đệ tử Phiêu Miểu Tông có thể nhúc nhích kia, nhao nhao hướng bọn người Nhâm lão quái đánh tới!

Tất cả mọi người biết, trận chiến đấu này ngươi không chết thì là ta vong, chỉ có thể liều mạng!

Trong chốc lát giữa sân tiếng giết rung trời, máu tươi văng khắp nơi!

Động thủ cơ bản đều là tông môn Linh giới, trái lại Ma Giới ngoại trừ Phệ Nguyệt cùng hai đại trưởng lão, còn có Hạ Hầu Kiệt, ngay cả đệ tử ma tộc đều không mang, đây là trần trụi miệt thị Linh giới!

"Hạ Hầu Kiệt, đi chết!"

Diệp Thần cũng đến trước mặt Hạ Hầu Kiệt, hắn vung ra một chưởng, lòng bàn tay cực nóng vô cùng, xen lẫn sóng nhiệt nóng hổi, hướng đầu Hạ Hầu Kiệt vỗ tới!

"Họ Diệp, hôm nay phải chết người là ngươi!"

Ai ngờ, Hạ Hầu Kiệt không có chút nào sợ, ngược lại khinh miệt giương lên khóe miệng, thân hình như quỷ mị né tránh!

Diệp Thần nhướng mày, Hạ Hầu Kiệt vậy mà có thể dễ dàng tránh thoát công kích của hắn như thế, cùng lúc trước tưởng như hai người, chẳng lẽ gia hỏa này uống thuốc đi?

"Diệp Thần, ngươi cũng bất quá như thế mà thôi!"

Hạ Hầu Kiệt mặt mũi tràn đầy khinh thường nói"Hôm nay tiểu gia ta liền để ngươi mở mang kiến thức một chút thần công Ma Giới!"

Nói xong, chỉ thấy Hạ Hầu Kiệt toàn thân toát ra nồng đậm khói đen, mười ngón tay của hắn mắt trần có thể thấy dài ra, biến nhọn, trở nên như là cành khô, móng tay bén nhọn như là chủy thủ!

Mà thân thể của hắn cũng kịch liệt bành trướng, trong chớp mắt thân thể trở nên so Âu Thiết Trụ còn cường tráng hơn, quần áo bị cưỡng ép nứt vỡ, toàn thân trên dưới da thịt biến thành một

mảnh màu xanh sẫm, tứ chi gân xanh văng lên, như là từng đầu con giun dữ tợn lít nha lít nhít rải ở trên người hắn, một cỗ mùi thi thối từ trên người hắn phát ra!

"Thảo! Thật buồn nôn!"

Diệp Thần kém chút nôn, mặc dù hắn thừa nhận Hạ Hầu Kiệt rất mạnh, nhưng xác thực khiến người buồn nôn!

"Ngao ô!"

Hạ Hầu Kiệt ngửa mặt lên trời thét dài, phát ra một tiếng cùng loại sói tru!

Trong hư không đột nhiên quỷ khóc sói gào, vô số ngưu quỷ xà thần từ bốn phương tám hướng ngưng tụ, bọn chúng diện mục dữ tợn lại đều là thôn phệ thần hồn ác quỷ!

"Họ Diệp, tử kỳ ngươi đã đến!"

Đột nhiên, thân thể Hạ Hầu Kiệt như tháp sắt, tựa như tia chớp phóng tới Diệp Thần, mở ra năm ngón tay bén nhọn xuyên thẳng lồng ngực Diệp Thần!

Không trung ác quỷ cũng gầm thét, nhao nhao lao xuống, đều muốn đem Diệp Thần thần hồn thôn phệ!

"Chậc chậc, sư huynh, ma lực Tiểu Kiệt càng ngày càng mạnh!"Lão giả tóc trước đó cứu bọn người Nhâm lão quái tím âm trắc trắc cười nói.

"Ta chính là người này ma tính mười phần, cho nên mới thu hắn làm đồ!"

"Lần này Phệ Nguyệt vương để hắn ăn vào ma quả, không chỉ tu vì tăng nhiều, còn có thể triệu hoán phệ hồn ác ma, tiểu tử họ Diệp tất nhiên không phải đối thủ của hắn!"Bên cạnh một mập

mạp mắc áo đen cười lạnh.

Hắn chính là lần trước tại Hoa Sơn cứu đi Hạ Hầu Kiệt, cũng là đại trưởng lão Lạc Nguyệt Hạp Cốc, Huyết U!

Còn lão giả vóc dáng gầy bên cạnh, là sư đệ huyết ẩm hắn, hai người đều là đỉnh tiêm cao thủ Ma Giới.

"Muốn chết!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, lúc này tâm niệm vừa động, hai tay bóp ra một cái pháp quyết kỳ quái!

Hô!

Chương 897. Đấu Hạ Hầu Kiệt (trung)!

Một trận âm phong thổi qua, một giây sau sau lưng Diệp Thần trống rỗng dần hiện ra hàng ngàn hàng vạn u linh, trong hốc mắt bọn chúng lóe ra lam hỏa yếu ớt, cầm trong tay lưỡi dao, toàn thân trên dưới tản mát ra khí tức viễn cổ, bọn chúng ngửa đầu thét dài, phát ra một trận âm thanh quỷ kêu khiến da đầu run lên!

"Thượng cổ vong linh quân đoàn?"

Phệ Nguyệt nhìn thấy những vong linh này, bên trong ánh mắt giết chọc dần hiện ra một vòng tinh quang.

"Cái này sao có thể, tiểu tử Nhân giới thế mà có thể chưởng khống vong linh quân đoàn?"Huyết U thấy thế thầm nghĩ không ổn, so với thượng cổ vong linh, đồ đệ Hạ Hầu Kiệt hắn triệu hoán đi ra ngưu quỷ xà thần, quả thực không chịu nổi một kích!

Quả nhiên, thấy cảnh này Hạ Hầu Kiệt cũng trợn tròn mắt, vốn cho là mình ăn ma quả tu vi tăng nhiều, thu thập Diệp Thần liền giống như chơi đùa, không nghĩ tới gia hỏa này triệu hoán đi ra ác linh so với hắn mạnh hơn nhiều!

"Ngao ô!"

Quả nhiên, nhìn thấy đám ác ma vong linh quân, đoàn phệ hồn quay đầu liền chạy, bọn chúng cũng là có linh thức, biết mình không phải là đối thủ, nếu không chạy ngay cả quỷ đều không được làm!

"Hỗn trướng, tất cả các ngươi trở lại cho ta!"Hạ Hầu Kiệt thấy

thế tức hổn hển nổi giận mắng.

Ghê tởm ma căn vốn không phản ứng Hạ Hầu Kiệt, nên chạy trốn, đều không mang theo do dự!

Sưu!

Cơ hồ cũng ngay lúc đó, hai đạo kiếm khí một đỏ một lam bén nhọn hướng Hạ Hầu Kiệt phách trảm tới!

"Đồ nhi, cẩn thận!"

Huyết U thấy thế quá sợ hãi, bất đắc dĩ hắn chỉ có thể xuất thủ, chỉ thấy hai ngón tay Huyết U khép lại bắn ra một đạo lục sắc u quang, tại trước mặt Hạ Hầu Kiệt cấp tốc hình thành một đạo mặt kính bình chướng!

Bành!

Kiếm khí Diệp Thần cùng u quang Huyết U đụng vào nhau phát ra một tiếng vang thật lớn!

Lang!

U quang vỡ vụn, đáng tiếc kiếm khí cũng biến mất theo, lưỡng bại câu thương!

"Cái gì?"

Huyết U thấy thế quá sợ hãi, mặc dù hắn cũng không đem hết toàn lực xuất kích, nhưng vạn vạn không nghĩ tới một võ tu Nhân giới có thể đánh tan phòng thủ hắn!

"Tiểu tử này thực lực mạnh mẽ, lưu hắn không được!"Huyết U cắn răng nói.

"Không sau!"

Huyết Ẩm gật đầu phụ họa nói"Đợi một thời gian kẻ này nhất định nhiều đất dụng võ, trở thành chướng ngại vật lớn nhất Ma Giới ta xâm lấn Nhân giới, tất sát!"

Nói xong, Huyết Ẩm hừ lạnh một tiếng, cánh tay phải giơ lên đỉnh đầu, trên lòng bàn tay dần hiện ra một đoàn tinh hồng quang mang, xa xa đều có thể ngửi được mùi máu tanh tưởi!

"Huyết Hồn Quyết sư đệ lại tinh tiến!"

Huyết U liếc qua, khóe miệng lộ ra một vòng độ cong quỷ dị, chỉ cần Diệp Thần phàm là dính vào một tia huyết hồng quang mang, hắn liền sẽ rơi vào vực sâu Ma Giới, thụ vạn ma gặm nuốt, vĩnh viễn không siêu sinh!

"Nhị trưởng lão, dừng tay!"

"Kẻ này tiền đồ vô lượng, bản vương càng xem càng thích!"

Thời khắc mấu chốt, Phệ Nguyệt lại lên tiếng, Huyết Ẩm vừa muốn xuất thủ nghe xong ngẩn người, đành phải thu hồi Huyết Hồn quyết!

"Nguyệt vương, ngài nghĩ?"Huyết U nghi ngờ nhìn về phía Phệ Nguyệt.

"Bản vương cũng muốn tuyển người nối nghiệp, kẻ này rất hợp ý ta!"Phệ Nguyệt cười nhạt một tiếng, vỏ cây da thịt trong nháy mắt vo thành một nắm.

"Người này chính khí đầy mình, không giống Hạ Hầu Kiệt mười phần ma tính, coi như hắn bị hàng phục, chỉ sợ cũng không cam tâm dung nhập Ma tộc ta đi?"Huyết U lo lắng nói.

"Bản vương đã quyết định, không cần nhiều lời!"

"..."

Sư huynh đệ Huyết U hai mặt nhìn nhau, Phệ Nguyệt mở miệng bọn họ lại không dám hạ tử thủ vpows Diệp Thần.

"Nguyệt Vương, vậy Hạ Hầu Kiệt thì sao?"

Huyết Ẩm nhìn xem Hạ Hầu Kiệt đang bị đánh hỏi.

"Hừ!"

Phệ Nguyệt mặt mũi tràn đầy khinh thường nói"Hạ Hầu Kiệt thiên phú quá kém, ăn một viên ma quả ta vẫn là đánh không lại người ta, loại người này cũng đừng lãng phí tài nguyên Ma tộc ta!"

Huyết U nghe xong đau lòng muốn chết, hắn tại trên thân Hạ Hầu Kiệt cũng không có ít đầu nhập tài nguyên, kết quả kết quả là con hàng này thành con rơi, quả thực là lãng phí thời gian!

"Sư phó, cứu ta!"

Hạ Hầu Kiệt sớm đã trở nên người không ra người, quỷ không quỷ vạn vạn không có tới trước, một đoạn thời gian không gặp, tu vi Diệp Thần thế mà đến Độ Kiếp kỳ đáng sợ, hắn căn bản cũng không phải là đối thủ!

Mà phệ hồn ma hắn lấy làm tự hào, cũng bị u linh binh đoàn Diệp Thần cưỡng chế di dời, dưới mắt hắn căn bản không phải đối thủ Diệp Thần, đánh cho mặt mũi bầm dập bất đắc dĩ chỉ có thể hướng Huyết U cầu cứu!

Nhưng Huyết U biết hắn là con rơi, há lại sẽ hỗ trợ?

"Hạ Hầu Kiệt, xem ra ngươi bị Ma Giới từ bỏ!"Diệp Thần cười lạnh, nói xong đưa tay một đạo lăng lệ kiếm khí màu xanh lam vung ra!

"A!"

Hạ Hầu Kiệt vội vàng không kịp chuẩn bị, toàn bộ cánh tay

phải bị chém đứt, một cỗ chất lỏng màu xanh sẫm phun ra ngoài, không trung lập tức tràn ngập một cỗ khí tức tanh hôi!

Diệp Thần thấy thế không khỏi nhíu mày, trầm giọng nói"Ngay cả nhan sắc máu cũng thay đổi, ngươi nhập ma đạo đã sâu, cho nên phải chết!"

Chương 898. Bị đánh lén!

"Diệp, Diệp Thần, đừng có giết ta!"

Hạ Hầu Kiệt tự biết không địch lại, Ma tộc lại từ bỏ hắn, trong lúc nóng vội bịch một tiếng quỳ xuống, đau khổ cầu khẩn nói

"Ngươi liền xem ở phân thượng chúng ta đều là võ tu Nhân giới, cầu ngươi tha ta một mạng đi, ta còn không muốn chết a!"

"Sớm biết hôm nay, sao lúc trước còn như thế!"

Diệp Thần thanh âm băng lãnh, trong đầu hiện ra tràng cảnh thời điểm lần đầu hắn nhìn thấy Hạ Hầu Kiệt, lúc ấy tên vương bát đản này còn nghĩ cưới Đại sư tỷ hắn

Không được, tiểu tử này phải chết!

Nghĩ đến cái này Diệp Thần đưa tay một chưởng vỗ tại đỉnh đầu Hạ Hầu Kiệt!

Bịch!

Hạ Hầu Kiệt mắt mở thật to, khóe miệng lại treo một tia mỉm cười giải thoát, ngửa mặt lên trời mới ngã xuống đất!

Bầu trời rất xanh, mây trắng đóa đóa.

Giờ khắc này Hạ Hầu Kiệt có lẽ nhớ tới cuộc đời của mình, khi còn bé phụ thân quở trách, hồi nhỏ bạn bè đùa giỡn, hôn ước hắn cùng An Na, thẳng đến Diệp Thần xuất hiện, từ đó hai người tranh đấu không ngừng, vậy mà hôm nay cuối cùng là toàn kết thúc

"Kiếp sau làm người tốt đi!"Diệp Thần nhìn xem Hạ Hầu Kiệt

chết đi thản nhiên nói.

"Ta quả nhiên không nhìn lầm, tiểu tử này thiên phú cực giai, thật sự là càng xem càng thích!"Phệ Nguyệt lạnh lùng cười nói.

Từ đầu đến cuối hắn đều không có xuất thủ, bởi vì trong mắt hắn, những người này còn không đáng phải tự mình động thủ, thậm chí ngay cả sư huynh đệ Huyết U cũng xem thường tất cả mọi người!

"Nguyệt vương, ta tự mình đi hàng phục tiểu tử này, nhất thiết phải để hắn thuận theo Ma tộc ta!"Huyết Ẩm lắc lắc tóc tím đầu đầy mình, tự cho là rất đẹp trai nói.

"Tốt, bất quá chớ tổn thương hắn!"

"Mấy tên tiểu tử Nhân giới khác cũng không tệ, đều là thượng cổ huyết mạch! Nếu như bọn họ có thể gia nhập Ma tộc ta, bên trong Lục giới sẽ không có ai dám chọc chúng ta!"

Phệ Nguyệt gật gật đầu, bọn người Diệp Thần biểu hiện được càng mạnh, hắn ngược lại càng hưng phấn!

Mà Nhâm lão quái bọn họ cũng có chút ăn không tiêu, Diệp Thần triệu hồi ra vong linh quân đoàn cũng gia nhập chiến đấu, dần dần Nhâm lão quái bọn họ tất thua không thể nghi ngờ!

Nhưng vào lúc này, ngoài ý muốn lại phát sinh!

"Tiểu tử, đi chết!"

Đám người chỉ nghe một tiếng gầm thét, hai đạo nhân ảnh từ bên cạnh trong rừng cây lao nhanh ra, một người trong đó thế như thiểm điện, một chưởng rắn rắn chắc chắc đập vào phía sau lưng Diệp Thần đánh lén thành công!

Phốc!

Diệp Thần vạn vạn không nghĩ tới sau lưng thế mà còn cất giấu người, loại hành vi tiểu nhân này ngay cả Nhâm lão quái đều làm không được đi?

Diệp Thần thụ thương một cái lảo đảo, cố nén thống khoái nhanh quay người tập trung nhìn vào, không khỏi ngẩn người!

Đánh lén hắn chính là cha con Thượng Quan Khiếu!

"Là các ngươi?"

Diệp Thần lau đi khóe miệng máu tươi, một cỗ sát khí ngập trời ngút trời mà lên, cùng lúc đó trong hư không hiện ra một đầu Thanh Long hư ảnh to lớn!

"Ngao!"

Thanh Long tựa hồ cũng nổi giận, nó dữ tợn lấy răng nanh, con mắt lớn bằng đèn lồng hung tợn trừng mắt cha con Thượng Quan Khiếu!

"Rống!"

"Ngao ô!"

"..."

Không đợi đám người kịp phản ứng, trong hư không lần nữa truyền đến một tiếng hổ khiếu, phượng gáy, rùa rống đinh tai nhức óc!

Trong hư không Tứ Tướng Thần thú tề tụ, bọn chúng nhao nhao hướng cha con Thượng Quan Khiếu phát ra tử vong gào thét, hiển nhiên đều lấy phẫn nộ!

Trong lúc nhất thời thiên địa biến ảo, tầng mây không trung giây biến thất thải tường vân, bốn đạo thanh, đỏ, bạch, tử quang mang từ trên trời giáng xuống, phân biệt chiếu xạ tại trên thân bốn

người bọn Diệp Thần!

"Gâu gâu!"

Chó sữa nhỏ La Cực Thần cũng nện bước nhỏ chân ngắn, rất là vui vẻ đến tham gia náo nhiệt!

Tốt xấu Diệp Thần đối với hắn tốt, cẩu oa oa đều ăn người ta không ít, bây giờ Diệp Thần bị người đánh lén hắn há có thể ngồi yên không lý đến?

"Vương bát đản!"

Văn Tinh toàn thân hồng quang phát hiện Diệp Thần bị đả thương, trực tiếp bỏ qua đối thủ Quỷ Động, vọt tới bên người Diệp Thần chỉ vào Thượng Quan Khiếu tức miệng mắng to

"Đôi ba ba tôn các ngươi lại dám đánh lén lão Diệp, hôm nay tiểu gia ta không làm thịt các ngươi nấu canh, cùng họ các ngươi!"

"Chớ nhiều lời với bọn chúng, tôi muốn giết hắn!"

Âu Thiết Trụ hai mắt tinh hồng, sát khí ngập trời!

Lão nương từng cố ý dặn dò qua muốn thề sống chết bảo hộ Diệp Thần, bây giờ Thần ca bị người đánh lén, Âu Thiết Trụ tâm ăn người đều có!

"Ngươi, các ngươi là Tứ Tướng Thần thú thượng cổ?"Thượng Quan Khiếu thấy thế nhịn không được nuốt ngụm nước bọt, không nghĩ tới mình đánh lén một chiêu, vậy mà trêu chọc ra Tứ Đại Thần thú, cái này mẹ nó cũng quá tà môn đi?

"Nguyệt Vương, ngài thật có ánh mắt!"

Huyết U thấy thế chấn kinh, vẫn không quên đập mông ngựa Phệ Nguyệt, cười nói"Diệp Thần bọn họ quả nhiên không thể coi thường, nếu có thể thu phục bốn người này, Ma Giới ta liền kiếm

lợi lớn!"

"Đương nhiên!"

Phệ Nguyệt đắc ý cười cười, nói xong hư không tiêu thất, một giây sau liền xuất hiện tại sau lưng cha con Thượng Quan Khiếu.

Chương 899. Đại lễ!

"Ngọa tào!"

Văn Tinh sững sờ, thân pháp thật là quỷ dị, lấy tu vi của hắn căn bản thấy không rõ ma vương Phệ Nguyệt là như thế nào như quỷ mị xuất hiện!

"Diệp Thần, bản vương rất thưởng thức ngươi, đưa cái lễ gặp mặt cho ngươi đi!"Phệ Nguyệt thản nhiên nói.

"Cái gì?"

Thượng Quan Khiếu lúc này mới cảm giác được sau lưng động tĩnh, nhìn lại dọa đến sợ vỡ mật, ma vương Phệ Nguyệt thế mà ngay tại phía sau mình!

"Dừng tay!"

Không trung truyền đến một tiếng khẽ kêu, Diệp Thần ngẩng đầu nhìn lại nguyên lai là người Thượng Quan gia đến, vừa rồi gọi hàng chính là Thượng Quan Uyển Nhi!

Đáng tiếc thì đã trễ, Phệ Nguyệt mặt mũi tràn đầy khinh miệt tựa như hái quả, dễ như trở bàn tay đem đầu lâu cha con Thượng Quan Khiếu trực tiếp vặn xuống!

Phốc phốc!

Hai đạo cột máu từ thân thể cha con Thượng Quan Khiếu phun ra ngoài, tóe lên đến mấy mét cao, trong không khí lập tức tràn ngập một cỗ mùi máu tanh khó ngửi mùi.

Bịch!

Cha con Thượng Quan Khiếu còn chưa kịp lưu lại di ngôn, liền nhao nhao đổ xuống, đến chết đều không nghĩ minh bạch chuyện này rốt cuộc là như thế nào!

"..."

Thấy tình hình này tất cả mọi người dừng tay, Phệ Nguyệt rõ ràng là muốn giúp Diệp Thần, bộ này đến cùng còn muốn đánh nữa hay không, đánh như thế nào, tất cả mọi người đem ánh mắt nhìn về phía Phệ Nguyệt!

Phệ Nguyệt lại đem đầu lâu tiện tay ném xuống đất, nhìn xem Diệp Thần cười gằn nói

"Tiểu hữu, phần lễ vật này ngươi còn hài lòng không?"

"Hỗn đản!"

Lúc này Thượng Quan Uyển Nhi vừa vặn rơi xuống đất, nhìn xem trên mặt đất đầu lâu đẫm máu của cha con Thượng Quan Khiếu, lập tức lên cơn giận dữ!

Dù sao bọn họ từ nhỏ đã là huynh muội, mặc dù là vị trí gia chủ náo tách ra, nhưng Thượng Quan Uyển Nhi đối với Thượng Quan Khiếu vẫn là có huynh muội tình.

"Lẽ nào lại như vậy! Dám mắng Nguyệt Vương, ngươi chán sống!"

Sư huynh đệ Huyết U như quỷ mị xuất hiện tại bên cạnh Phệ Nguyệt, nhìn xem Thượng Quan Uyển Nhi một cỗ sát ý lạnh như băng cấp tốc lan tràn ra

"Phệ Nguyệt Bương, ngươi quả nhiên tới!"

Nam Điền nhìn thấy Phệ Nguyệt, cắn răng, đem cuốc trên bờ vai che ở trước ngực, làm xong chuẩn bị ác chiến.

"Nam Điền?"

Phệ Nguyệt hiển nhiên nhận biết Nam Điền, bất quá hắn lại là cười khẩy, hỏi

"Thượng Quan Nga đâu, nàng làm sao không đến?"

"Coi là từ Ma tộc chạy trốn tới Linh giới, bản vương liền không tìm được nàng sao?"

"Hừ, đối phó ngươi lão phu là đủ!"

Nam Điền cắn răng, quyết tâm liều mạng nói.

"..."

Nghe được hai người đối thoại, ngay cả Thượng Quan Uyển Nhi cũng ngây ngẩn cả người, chẳng lẽ lão gia chủ là người bên trong Ma Giới?

Duy chỉ có Diệp Thần sau khi nghe được, không chỉ có không kinh hãi, phảng phất còn rơi vào trầm tư

"Chỉ bằng ngươi?"

Phệ Nguyệt mặt mũi tràn đầy khinh thường, lấy tu vi của hắn căn bản không có đem Nam Điền để vào mắt, bất quá tiếp xuống hắn lại làm cho tất cả mọi người sợ ngây người!

"Diệp Thần, chúng ta làm giao dịch như thế nào?"

Phệ Nguyệt thế mà chủ động đưa ra muốn cùng Diệp Thần làm giao dịch, mọi người tại đây cái cằm chấn kinh một chỗ!

"Thần ca, coi chừng hắn không có hảo ý a!"Viên Vũ nhỏ giọng nhắc nhở.

"Ân, giao dịch gì?"

Diệp Thần trong nháy mắt đề cao cảnh giác, để phòng đối phương đào hố cho hắn!

"Ta nghe Huyết U nói ngươi cùng Hạ Hầu Kiệt có thù, hiện tại đại thù ngươi đến báo, bất quá Hạ Hầu Kiệt là đối tượng Ma tộc ta trọng điểm bồi dưỡng, ngươi giết hắn tự nhiên phải cho ta một cái công đạo!"Phệ Nguyệt chậm rãi nói.

"Ngươi muốn cái bàn giao gì?"

"Rất đơn giản, chỉ cần ngươi gia nhập Ma tộc ta, sổ sách ngươi giết Hạ Hầu Kiệt liền xóa bỏ!"

"Muốn ta gia nhập Ma tộc, nói đùa cái gì!"

Diệp Thần đương nhiên sẽ không đồng ý, cái này nếu là truyền đến Nhân giới há không bị người mắng chết?

Bọn người Cố Trường Sinh nghe xong trợn tròn mắt, hắn cùng Từ Lăng Vân hai mặt nhìn nhau, hai người đều chỉ có thể vẻ mặt cay đắng, không nghĩ tới Ma Giới cũng ném tới cành ô liu với Diệp Thần

"Tiểu tử, Nguyệt Vương thấy ngươi là một khả tạo chi tài, khuyên ngươi không muốn không biết tốt xấu!"Huyết U thấy thế quát lớn.

"Ta nhổ vào!"

Văn Tinh nghe xong trực tiếp mắng"Nhân ma khác đường, giống ngu xuẩn Hạ Hầu kiệt kia, máu đều là lục sắc! Lão Diệp gia nhập Ma tộc tương lai có hài tử, chẳng phải là sinh ra quái vật?"

"Thảo!"

Diệp Thần tức giận trợn nhìn Văn Tinh một chút, hảo hảo tại sao lại kéo tới chuyện sinh con?

"Hạ Hầu Kiệt ăn ma quả mới có thể biến thành bộ dáng như vậy, lấy tu vi thiên phú của Diệp Thần ngươi, căn bản không cần vật này cổ vũ tu vi, cho nên không có bất kỳ thay đổi nào!"

Phệ Nguyệt cũng là thực tình coi trọng Diệp Thần, thế mà hiếm thấy nhẫn nại tính tình giải thích.

Huyết Ẩm cũng là ngẩn người, đổi lại người khác dám nói lời này, đoán chừng sớm bị Nguyệt Vương một chưởng chụp chết, đâu còn có thể đứng nói chuyện?

"Ta nếu là cự tuyệt thì sao?"Diệp Thần nhíu nhíu mày.

"Vậy thì phiền toái!"

Phệ Nguyệt thản nhiên nói"Bản vương sẽ để cho Linh giới không có một ngọn cỏ, nghe nói ngươi là võ tu Nhân giới, mà tiếp xuống chính là Nhân giới bị diệt!"

Chương 900. Quỷ U Long!

"Ngươi uy hiếp ta?"

Diệp Thần cắn răng siết chặt nắm đấm, trong đầu nổi lên buổi tối hôm qua Thượng Quan NGa đơn độc cùng hắn tán gẫu qua.

Nguyên lai Thượng Quan Nga vốn là người của Ma tộc, đồng thời nàng là biểu muội Phệ Nguyệt, năm đó bởi vì đào hôn mới chạy đến Linh giới tự lập Thượng Quan gia.

Thật đánh nhau, Thượng Quan Nga cũng không phải đối thủ Phệ Nguyệt, biện pháp duy nhất chính là vào lúc giữa trưa, thừa dịp thời khắc công lực Phệ Nguyệt yếu đuối nhất ra tay!

Nhưng hắn ngẩng đầu nhìn lên, dưới mắt cách giữa trưa còn sớm chỉ có thể tận lực kéo dài thời gian!

"Bản vương không phải uy hiếp ngươi!"

Phệ Nguyệt tựa hồ xem thấu tâm tư Diệp Thần, cười lạnh một tiếng"Thượng Quan Nga nhất định nói giữa trưa là thời khắc ta yếu đuối nhất, đáng tiếc, một trăm năm trước là như thế này, hiện tại bất luận cái thời gian gì đối với ta đều không có ảnh hưởng!"

Thảo!

Nghe được Phệ Nguyệt nói như vậy, Diệp Thần kém chút muốn mắng người!

"Diệp Thần, không cần sợ hắn, cùng lắm thì chúng ta liều mạng với ngươi!"Thượng Quan Uyển Nhi khẽ cắn môi son khẽ kêu nói.

Diệp Thần quay đầu mắt nhìn Thượng Quan Yến sau lưng Thượng Quan Uyển Nhi, còn có một đám Thượng Quan gia đệ tử, mặc dù từng người thấy chết không sờn, nhưng thật động thủ những người này khẳng định một con đường chết!

"Ngươi còn chưa xứng Nguyệt Vương xuất thủ, lão phu giáo huấn ngươi là đủ!"

Huyết U lạnh lùng lườm Thượng Quan Uyển Nhi một chút, nói xong chỉ thấy hắn mình hóa thành một đạo hắc quang, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, sưu một tiếng chui vào trong cơ thể Thượng Quan Uyển Nhi vội vàng không kịp chuẩn bị!

Một giây sau, Thượng Quan Uyển Nhi ngay tại trước mắt bao người ngã xuống đất không dậy nổi, nàng thống khổ kêu thảm trên mặt đất lật qua lật lại!

"Mẹ, ngài đây là thế nào?"

Thượng Quan Yến thấy thế gấp, liền vội vàng tiến lên tìm tòi hư thực, cũng mặc kệ nàng như thế nào kêu gọi, Thượng Quan Uyển Nhi đều nghe không được, chỉ là một mặt thống khổ biểu lộ!

"Hỗn trướng! Lão phu giết ngươi!"

Nam Điền thấy thế giận không kềm được, quơ cuốc trong tay hướng đỉnh đầu Phệ Nguyệt hung hăng đập tới.

Cuốc tại không trung đột nhiên biến lớn, càng biến càng lớn, cái này nếu như bị đập trúng người đoán chừng sẽ mảnh xương vụn đều không thừa nổi!

"Hừ! Chỉ là tiểu đạo, cũng dám mất mặt xấu hổ!"

Huyết Ẩm thấy thế trực tiếp há mồm phun một cái, một cỗ khói đen từ không trung hắn phun ra, trong hư không hóa thành một cái miệng thật to, một ngụm đem to lớn cuốc cắn đứt nuốt

vào bên trong miệng, sau đó biến mất không thấy gì nữa!

"..."

Nam Điền thấy thế trợn tròn mắt, không nghĩ tới Huyền Thuật đối phương tà môn như thế, thanh cuốc này kỳ thật cũng là thượng cổ binh khí a, thế mà bị tà thuật nuốt?

"Hắc hắc, giờ đến phiên ta đi!"Huyết Ẩm sớm muốn động thủ, nói xong cũng muốn phản kích.

"Dừng tay!"

Diệp Thần cau mày, biểu lộ mười phần ngưng trọng.

Phệ Nguyệt còn không có động thủ, hai trưởng lão thủ hạ liền đem cao thủ đỉnh tiêm Thượng Quan gia thu thập, thật đánh nhau phe mình không có phần thắng chút nào!

Rơi vào đường cùng, hắn nhìn về phía Phệ Nguyệt hỏi

"Nếu như đáp ứng ngươi, ngươi sẽ bỏ qua Linh giới sao?"

"Thần ca, cậu cũng đừng phạm hồ đồ! Trở thành người bên trong Ma Giới, cậu trở lại Nhân giới giải thích thế nào?"Viên Vũ nghe xong gấp vội vàng khuyên giải nói.

"Diệp Thần tôi cả đời làm việc, sao lại cần hướng người khác giải thích?"

"Nhưng cầu không thẹn lương tâm, tùy tiện người khác nói thế nào đi!"Diệp Thần quyết định thật nhanh, giằng co tiếp nữa tất cả mọi người đến không may!

Văn Tinh thấy Diệp Thần thay đổi chủ ý hắn cũng nghĩ thông, thấp giọng nói

"Gia nhập Ma Giới cũng không tệ, chúng ta có thể tại Ma Giới

làm vô gian đạo mà!"

"..."

Viên Vũ nghe xong kém chút thổ huyết, con hàng này còn nghĩ đi Ma Giới đóng phim sao?

"Diệp tiểu hữu, nên tìm Quỷ U Long đại nhân!"La Cực Thần nhắc nhở.

"A, làm sao quên mất hắn!"

Diệp Thần nhãn tình sáng lên, Quỷ U Long nếu là ra mặt, Phệ Nguyệt khẳng định không dám phách lối như vậy, nghĩ đến cái này hắn vội vàng xuất ra thiết bài Quỷ U Long cho mình, trong hư không vẽ một vòng tròn, lập tức một cỗ âm trầm chi khí từ vòng sáng đầu kia truyền tới!

"Diệp Thần, ngươi thật là làm cho ta lau mắt mà nhìn, không nghĩ tới ngươi còn có quan hệ cùng Minh giới?"

Phệ Nguyệt thấy tình hình này vẫn như cũ gợn sóng không sợ hãi, chỉ là bên trong ánh mắt nhìn về phía Diệp Thần càng nhiều một tia thưởng thức.

Một giây sau, Quỷ U Long sắc mặt xanh trắng, mang theo muội muội Đồng Lân Xà cùng Chúc Cửu Âm cùng nhau xuất hiện.

"Quỷ U Long, thật là ngươi?"

Phệ Nguyệt nhìn người tới sắc mặt lập tức âm trầm xuống, bên trong Lục giới hắn kiêng kỵ nhất người này, đồng dạng giết, đồng dạng không thèm nói đạo lý, đồng dạng tu vi cao thâm, là một đối thủ rất khó đối phó!

Quỷ U Long không có phản ứng Phệ Nguyệt, hắn cùng Diệp Thần lên tiếng chào, Chúc Cửu Âm cũng mang theo lão bà Đồng

Lân Xà, đi đến trước mặt Diệp Thần cung kính kêu một tiếng chủ nhân.

Chương 901. Đều cho ngươi!

"Quỷ U Long đại nhân!"

La Cực Thần ngồi xổm trên mặt đất đáng thương nhìn xem Quỷ U Long.

"A, đây không phải La Cực Thần sao, ngươi làm sao biến thành chó?"Đồng Lân Xà kinh ngạc nhìn xem La Cực Thần.

"Ai, Lân Xà tiểu thư có chỗ không biết, đều là Hắc Bạch Vô Thường giở trò quỷ!"

La Cực Thần mặt mũi tràn đầy mướp đắng, năn nỉ nói"Còn xin Quỷ U Long đại nhân giúp ta, một lần nữa biến trở về người đi?"

"Chuyện ngươi một hồi rồi nói sau!"

Quỷ U Long hiểu rõ xong tình huống Linh giới, quay đầu liếc nhìn Phệ Nguyệt, âm thanh lạnh lùng nói"Phệ Nguyệt, ta coi trọng Linh giới trước, ngươi có phải muốn cùng ta đoạt hay không?"

Cố Trường Sinh"...."

Từ Lăng Vân"...."

Người trong Linh giới đều ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới đại lão Minh giới cũng coi trọng Linh giới?

Nhắc tới cũng không oán người được nhà, Linh giới thật vất vả có một Cát Căn Sinh phi thăng, mà Thượng Quan Nga thì một lòng đi theo Cát Căn Sinh căn bản mặc kệ Linh giới chết sống, mới đưa đến cục diện Linh giới hôm nay!

"Quỷ U Long, bản vương cùng ngươi đoạt lại như thế nào?"

Phệ Nguyệt híp híp mắt, đồng thời phóng xuất ra một cỗ sát ý cực mạnh, đệ tử tu vi yếu điểm trực tiếp bị sát khí dọa đến run lẩy bẩy!

"Vậy cũng chớ nhiều lời, chiến đi!"

Quỷ U Long nói xong chân khí nhấc lên, trong nháy mắt phong vân biến ảo, trong hư không quỷ khóc sói gào, sấm sét vang dội!

Phệ Nguyệt thấy thế cắn răng, một bên Huyết U vội vàng nhắc nhở

"Nguyệt Vương, nếu như chúng ta cùng Quỷ U Long khai chiến thế tất lưỡng bại câu thương, mời Nguyệt Vương nghĩ lại!"

"Đúng!"

Huyết Ẩm biết rõ Quỷ U Long kinh khủng, liền vội vàng khuyên nhủ"Nguyệt vương, thuộc hạ đề nghị cùng Quỷ U Long thương thảo một cái biện pháp vẹn toàn đôi bên!"

Phệ Nguyệt sắc mặt liên tục chuyển biến, cuối cùng cắn răng một cái trầm giọng nói

"Quỷ U Long, bản vương không muốn cùng ngươi động thủ, ngươi nói đi đến cùng muốn thế nào?"

"Rất đơn giản, Linh giới ta muốn, ngươi tranh thủ thời gian biến mất!"Quỷ U Long thản nhiên nói.

"Lẽ nào lại như vậy! Ngươi nói như vậy chính là không có chỗ thương lượng?"

Phệ Nguyệt nghe xong nổi trận lôi đình, cả giận nói"Ma Giới ta cũng không phải dễ khi dễ, cùng lắm thì ta cùng ngươi lưỡng bại câu thương, để cục thịt béo Linh giới này tiện nghi người khác!"

"Ca, thực lực Phệ Nguyệt cùng ngươi tương xứng, ta không thể quá hùng hổ dọa người!"Đồng Lân Xà nhỏ giọng nói.

"Đồng Lân nói đúng!"

Chúc Cửu Âm đảo mắt, nói"Đại cữu ca, đoạn thời gian trước ngươi đánh Diêm Vương, gần đây hắn buông lời muốn tìm cơ hội thu thập chúng ta, ta cũng không thể gây thù hằn hai đầu!"

"Phi! Lão vương bát đản thật nói muốn thu thập ta?"

Quỷ U Long nghe xong Diêm Vương muốn thu thập hắn giận tím mặt, so với Phệ Nguyệt khiêu khích, tốt xấu người ta có thực lực này, Diêm Vương hắn tính là thứ gì!

"Đúng vậy a, hôm trước Hắc Bạch Vô Thường uống nhiều quá nói cho ta biết!"Chúc Cửu Âm gật đầu.

"Hỗn trướng!"

Quỷ U Long tức giận tới mức cắn răng, nghĩ nghĩ nói với Phệ Nguyệt"Linh giới mỗi người một nửa đi, đừng có lại cùng ta cò kè mặc cả, ta phiền đây!"

"Tốt, bản vương đáp ứng ngươi!"

Phệ Nguyệt cũng rất bất đắc dĩ, đụng tới gia hỏa Quỷ U Long này, muốn nuốt Linh giới một mình căn bản không có khả năng, có một nửa địa bàn cũng không tệ rồi!

"Diệp Thần, ngươi có thể giúp ta quản lý Linh giới hay không?"

Quỷ U Long quay đầu nhìn về phía Diệp Thần, thình lình hỏi một câu như vậy.

"Ta?"

Diệp Thần sững sờ, Quỷ U Long đã muốn Linh giới, lại để cho

mình quản lý, mấy cái ý tứ a?

"Không sai, ngươi cùng La Cực Thần giúp ta tại Linh giới tổ kiến một chi thế lực mới!"

"Ta sẽ an bài cao thủ bên trong Cô Thành đến hiệp trợ ngươi!"Quỷ U Long gật đầu nói.

"Chủ nhân, đại cữu ca ta khó chịu đám người địa phủ kia, chuẩn bị cùng bọn chúng xuất động!"Chúc Cửu Âm tiến đến bên người Diệp Thần nhỏ giọng giải thích nói.

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần nghe xong bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai Quỷ U Long bên ngoài nhìn là đánh chủ ý Linh giới, trên thực tế là nghĩ chiếm đoạt toàn bộ Minh giới a, về phần Linh giới chẳng qua là 'Quân doanh' hắn?

"Đừng bút tích! Diệp lão đệ, tất cả tài nguyên Linh giới đều quy về ngươi, ta một phân một hào đều không cần, cái này được rồi đi?"

Quỷ U Long nhếch miệng cười một tiếng, thoạt nhìn vẫn là phóng khoáng như vậy.

Diệp Thần ngay từ đầu còn nghĩ cự tuyệt, bất quá nghe Quỷ U Long nói như vậy không khỏi thay đổi chủ ý, lúc này gật đầu đồng ý!

Nhân giới tài nguyên tu luyện khan hiếm, Linh giới chỉ là không khí đều có trợ giúp tu luyện, không nghĩ Nhân giới mỗi ngày muốn hút đuôi khói ô tô

Phệ Nguyệt thấy thế không khỏi giật mình, lập tức nhãn châu xoay động cười nói

"Diệp Thần, nếu ngươi khả năng giúp đỡ Long huynh quản lý Linh giới, địa bàn của ta cũng giao cho ngươi đi, tất cả tài nguyên cũng tận về ngươi!"

"Cái gì?"

Lời vừa nói ra, không riêng gì Diệp Thần, tất cả mọi người sợ ngây người!

Mà buồn bực nhất không ai qua được Nhâm lão quái, trong lòng tự nhủ chỗ tốt đều cho tiểu tử này, tình cảm mình toi công bận rộn một trận?

Chương 902. Quản toàn bộ Linh Giới!

"Ngọa tào! Nói như vậy lão Diệp chẳng phải là thành chủ nhân Linh giới?"Văn Tinh mặt mũi tràn đầy hưng phấn, đến cùng là huynh đệ nhà mình, chính là ngưu bức!

"Ta sẽ không gia nhập Ma Giới ngươi!"

Diệp Thần cũng không ngốc, Phệ Nguyệt há có thể vô duyên vô cớ để cho mình chiếm đại tiện nghi như thế?

"Không quan hệ, ngươi không gia nhập đều được, việc này sau này hãy nói!"

Ai ngờ thái độ Phệ Nguyệt cũng chuyển biến lớn một cái trăm tám mươi độ, ngay cả sư huynh đệ Huyết U bên cạnh đều trợn tròn mắt, Nguyệt Vương đây là bị làm sao?

"Giữ lời nói a!"

Văn Tinh nghe xong cười hì hì nói với Diệp Thần "Lão Diệp, nếu người ta khẳng khái như thế, ta cũng đừng khách khí, đều thu cất đi!"

Diệp Thần tỉ mỉ nghĩ lại cũng đồng ý, dù sao Linh giới tài nguyên không ít, tương lai để bảy vị sư tỷ đến Linh giới tu luyện cũng không tệ a, thậm chí đem cây đào cấy ghép đến Linh giới, dáng dấp cũng nhanh hơn đi!

Một trận đại chiến bởi vì Quỷ U Long xuất hiện mà ngưng hẳn, chỉ bất quá hiện trường đám người lại mang tâm sự riêng.

"Về phần tông môn Linh giới, nếu ai dám không nghe lời, Phệ Nguyệt ta quyết không khoan dung!"Phệ Nguyệt quét bọn người Cố Trường Sinh một chút nghiêm nghị cảnh cáo nói.

"Diệp lão đệ là huynh đệ Quỷ U Long ta, ai dám không nghe lời?"

Quỷ U Long mặc dù không nói muốn khinh xuất tha thứ ai, nhưng thái độ hắn cũng rất rõ ràng, hắn chính là chỗ dựa Diệp Thần!

"..."

Người bên trong Linh giới hai mặt nhìn nhau, đánh chết bọn họ đều không nghĩ tới, tranh đấu Linh giới đến cuối cùng rơi xuống trong tay một võ tu Nhân Giới?

"Diệp công tử!"

Bạch Cốt Nhai Nhai chủ Mai Tà dẫn đầu bước nhanh đi hướng Diệp Thần, hai tay thở dài mặt mũi tràn đầy xin lỗi nói"Lão phu hồ đồ a! Bị Nhâm lão quái giật dây cùng Diệp công tử đối nghịch, mời Diệp công tử đại nhân đại lượng bỏ qua Bạch Cốt Nhai ta một lần đi!"

Quỷ Động Kim Bá thấy thế không cam lòng người sau, vội vàng rất là vui vẻ chạy đến trước mặt Diệp Thần, hắn khoa trương hơn, trực tiếp quỳ một chân trên đất, khóc ròng ròng nói

"Lão phu là tội nhân a!"

"Tin vào Nhâm lão quái, thế mà chẳng biết xấu hổ xuất thủ với Diệp công tử! Diệp công tử, lão phu chỉ có lấy cái chết chuộc tội!"

Nói xong, Kim Bá đưa tay làm bộ liền muốn chấm dứt tính mạng mình, cũng may hai tên đệ tử sau lưng gắt gao lôi kéo Kim Bá, từng cái khóc ròng ròng cầu Diệp Thần giơ cao đánh khẽ thả

quỷ động một ngựa!

"Hai hỗn đản các ngươi này, không biết xấu hổ!"

Nhâm lão quái thấy cảnh này dọa sợ, vội vàng đi tới mặt mũi tràn đầy thành khẩn hướng Diệp Thần giải thích nói"Diệp công tử, ban đầu là bọn họ nhất định phải cùng ta cùng một chỗ, ta tuyệt đối không có giật dây bọn họ ra tay với ngươi!"

Nói xong, Tam lão đầu thế mà còn rùm beng, hoàn toàn quên trước đó vẫn là'Quân đội bạn' Đâu!

"Diệp lão đệ, chỉ cần một câu nói của ngươi, ta liền để ba lão già này đi chết!"Quỷ U Long thản nhiên nói.

"Giữ lại bọn họ xác thực không có tác dụng gì!"

Diệp Thần gật gật đầu, như có điều suy nghĩ nói.

Nhâm lão quái thấy thế dọa đến hai chân mềm nhũn, bịch một tiếng quỳ xuống, không để ý thân phận tông chủ liên tục cầu xin tha thứ

"Diệp công tử, ta thề với trời, từ nay về sau Hắc Mộc Sơn tuyệt không hai lòng với ngươi, nếu không ắt gặp trời đánh ngũ lôi!"

Ầm ầm!

Vừa dứt lời, bầu trời vang lên một đạo tình thiên tạc lôi!

"..."

Nhâm lão quái muốn tự tử đều có, chẳng lẽ lão thiên gia biết mình là nói đùa?

"Dám lừa gạt Diệp lão đệ, chán sống!"

Quỷ U Long hừ lạnh một tiếng, duỗi ra bàn tay cành khô,

móng tay vừa nhọn vừa dài trong hư không nhẹ nhàng vạch một cái!

"A!"

Một tiếng hét thảm qua đi, thân thể Nhâm lão quái trực tiếp hóa thành hai đoạn, máu tươi phun ra ngoài, trong cơ thể những trắng trắng đỏ đỏ chảy ra, trong không khí nháy mắt tràn ngập một cỗ mùi máu tươi khiến người buồn nôn!

Thượng Quan Uyển Nhi thấy thế thở ra một hơi dài, kỳ thật quỷ U Long không giết Nhâm lão quái, nàng cũng sẽ tìm cơ hội giết chết đối phương, lấy chuyện lão tặc tư tàng con gái nàng hai mươi năm đại thù!

"Gâu gâu!"

La Cực Thần duỗi ra chó đầu lưỡi vỗ mạnh vào mồm, hắn thế mà nghĩ nếm thử hương vị ruột Nhâm lão quái

Kim Bá cùng Mai Tà thấy thế dọa đến hồn phi phách tán, hai người cũng không dám lại có hai lòng, nhao nhao biểu thị mình tuyệt đối trung thành với Diệp Thần!

"Các ngươi đi thôi, về sau thành thật một chút!"Diệp Thần khoát khoát tay một mặt lạnh nhạt.

Quỷ U Long một tay giết gà dọa khỉ đạt đến hiệu quả, mình cũng không cần thiết đuổi tận giết tuyệt!

"Tạ ơn Diệp công tử ân không giết!"

Mai Tà nghe xong mừng rỡ, liên tục biểu thị cảm tạ, vội vã mang người rời đi Phiêu Miểu Phong.

"Diệp tiểu hữu, vậy chúng ta"

Từ Lăng Vân dở khóc dở cười, hắn vốn muốn cho Diệp Thần

tiếp quản Lăng Vân Các, kết quả người ta trực tiếp tiếp quản toàn bộ Linh giới, đi đâu nói rõ lí lẽ đi?

Chương 903. Nữ La Sát!

"Từ Tông chủ không cần lo lắng, Lăng Vân Các sẽ không làm bất kỳ thay đổi nào, những tông môn khác cũng giống vậy!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, thủ đoạn lung lạc lòng người chính là ắt không thể thiếu, bao quát quỷ động những thế lực tà ác này, tương lai một ngày nào đó có thể có tác dụng lớn!

"Diệp công tử!"

Đúng lúc này Thượng Quan Yến chậm rãi đi tới, lúc này ánh mắt nàng nhìn Diệp Thần thay đổi, trở nên ôn nhu lại tràn đầy sùng kính.

"Thượng Quan tiểu thư, có việc?"

Diệp Thần xấu hổ cười một tiếng, hiện tại hắn vừa thấy được Thượng Quan Yến liền nhớ lại ngực bớt cô nàng này, thật sự là tà môn!

"Ta....."

Thượng Quan Yến gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, muốn nói lại thôi, một mặt tiểu nữ nhi tư thái làm người thương yêu yêu.

Cách đó không xa Cố Mộng Di thấy thế gấp, vội vàng đi tới thân mật kéo cánh tay Diệp Thần, ôn nhu nói

"Thượng Quan cô nương, cô nương muốn nói cái gì với tướng công ta, cứ nói đừng ngại."

"Cô, tướng công của cô?"

Thượng Quan Yến mở to hai mắt nhìn, mặt mũi tràn đầy bất khả tư nghị nhìn xem Diệp Thần.

"Đúng nha!"

Cố Mộng Di kiêu ngạo mà hếch bộ ngực cao vút, dán thật chặt Diệp Thần.

Diệp Thần cũng là khóc không ra nước mắt, Cố Mộng Di điểm ấy tiểu tâm tư hắn há có thể không hiểu!

Quả nhiên, nữ nhân đều là bình dấm chua.....

Thấy Diệp Thần không nói, trong lòng Thượng Quan Yến một trận thất lạc không hiểu, nhiều lần há mồm đều quên mình muốn nói gì.

Thượng Quan Uyển Nhi thấy thế nhẹ nhàng thở dài, nhưng nàng biết rõ dưa hái xanh không ngọt, thế là đi đến Diệp Thần trước mặt, xinh đẹp cười nói

"Diệp công tử, nếu sự tình giải quyết, vậy Thượng Quan gia ta cũng không nhúng vào, có rảnh đến Thượng Quan gia uống trà đi!"

"Tốt!"

Diệp Thần gật gật đầu, bên tai lại truyền đến thanh âm Cố Mộng Di

"Thượng Quan gia chủ, Phiêu Miểu Phong cũng có vườn trà, tướng công ta muốn uống trà không cần chạy xa như thế."

"....."

Thượng Quan Uyển Nhi xấu hổ cười một tiếng, quay người mang theo người Thượng Quan gia rời đi Phiêu Miểu Phong.

Mà Diệp Thần thì là tức xạm mặt lại, không nghĩ tới Cố Mộng

Di thật là một cái bình dấm chua, ngay cả quyền lợi mình uống trà cũng muốn tước đoạt, em gái này lòng ham chiếm hữu quá mạnh đi!

"Lão Diệp, nữ nhân chính là ba ngày không đánh lên phòng bóc ngói, cậu còn phải hảo hảo giáo dục a!"Văn Tinh lườm Cố Mộng Di một chút, mặt mũi tràn đầy cười quái dị nói.

"Thảo!"

Diệp Thần rất im lặng, con hàng Văn Tinh này trong khe cửa nhìn người, mình há có thể bị một nữ nhân khống chế?

"Diệp lão đệ, thời gian không còn sớm ta cũng muốn đi, trước khi đi giới thiệu một người cho ngươi!"

Quỷ U Long nói xong vẫy vẫy tay, chỉ thấy trong bên trong hư không truyền tống môn đi tới một người..... Không, là một đoàn người!

Không sai, chính là một đoàn!

Bên trong truyền tống môn ra chính là một đại đoàn khói đen, chỉ bất quá lờ mờ có thể thấy rõ ràng là cái hình người mà thôi!

"Ngọa tào! Cái quỷ gì?"Văn Tinh giật mình nhìn xem sương mù một mặt hiếu kì biểu lộ.

"Đây cũng không phải là quỷ!"

Quỷ U Long liếc qua Văn Tinh, thản nhiên nói"Nàng là Nữ La Sát, sẽ hiệp trợ Diệp lão đệ huấn luyện đại quân ta!"

Nữ La Sát?

Văn Tinh nghe xong mặt mũi tràn đầy mộng bức, mà bọn người Phệ Nguyệt lại là cau mày!

La Sát là ác quỷ điển hình Minh giới, bọn họ tính tình tàn bạo, lực thần thông cực cao, tốc độ kia vô luận là phi hành, hoặc là tại mặt đất hành tẩu, có thể xưng nhất tuyệt!

Những ác quỷ lấy người làm ăn này, bên trong lục giới bị La Sát ăn hết cũng không ít!

"Ngọc Diện, còn không hiện thân gặp qua Diệp lão đệ!"Quỷ U Long đối khói đen nói.

"Vâng, Quỷ Vương!"

Một đạo thanh âm nữ nhân nũng nịu truyền đến, đem tất cả mọi người cho nghe ngây ngẩn cả người, thanh âm dễ nghe như vậy chẳng lẽ là mỹ nữ?

Đợi đến sương mù tán đi, chỉ thấy một khuôn mặt tinh mỹ dáng người cao gầy, tóc đỏ mắt xanh, nữ tử người khoác áo giáp màu bạc cầm trong tay lưỡi dao xuất hiện ở trước mắt mọi người!

"Chậc chậc, thật nữ oa oa xinh đẹp!"

'Sắc cẩu' La Cực Thần ngồi xổm trên mặt đất, nhìn thấy nữ nhân cũng không nhịn được ừng ực một tiếng nuốt ngụm nước bọt.

Diệp Thần đánh giá nữ nhân một phen, đồng dạng cảm thấy khiếp sợ sâu sắc, nữ nhân xác thực rất xinh đẹp, nếu như không phải một đầu tóc đỏ, còn có con mắt màu xanh lục, tuyệt đối được xưng tụng là dáng vẻ khuynh quốc khuynh thành!

"Diệp lão đệ, nàng là tiên phong đại tướng Vong Hồn Cô Thành ta, ta đem nàng giao cho ngươi!"Quỷ U Long nhàn nhạt cười một tiếng, vỗ vỗ bả vai Diệp Thần nói.

"Giao cho ta?"

Diệp Thần ngẩn người, xem xét Nữ La Sát này nửa người nửa quỷ liền không dễ chọc, Quỷ U Long điên rồi đi!

"Ta sẽ không một mực lưu tại Linh giới, quỷ huynh vẫn là đừng mặt khác tính toán đi!"Diệp Thần nói thẳng.

"Không sao, Ngọc Diện tại Linh giới bồi dưỡng quỷ tu, ngươi chỉ cần định kỳ đến xem một chút là được!"Quỷ U Long cười nói.

"..."

Diệp Thần càng nghe càng hồ đồ, cách làm Quỷ U Long không phải cởi quần đánh rắm sao, việc này mình tham gia không tham dự có khác biệt gì?

Chương 904. Cửu Đầu Sư!

"Vậy cứ thế quyết định, Diệp lão đệ ta đi trước, ngày khác đến Minh giới ta uống rượu!"Quỷ U Long cũng không giải thích, nói xong mang theo Đồng Lân Xà cùng Chúc Cửu Âm rời đi.

"Diệp Thần, bản vương cũng đi!"

Phệ Nguyệt nói xong quay người, nhưng lập tức lại quay đầu ý vị thâm trường nhìn Diệp Thần một chút, thản nhiên nói

"Quỷ U Long người này lòng dạ rất sâu, Diệp Thần, ngươi cũng nên cẩn thận! Nếu như ngày nào ngươi cần trợ giúp, có thể tới Ma Giới Lạc Nguyệt Hạp Cốc tìm bản vương!"

"Linh giới ngươi thật không muốn?"Văn Tinh nhịn không được mở miệng hỏi.

"Ngươi thật coi bản vương cảm thấy hứng thú với Linh giới sao?"

Nói xong, một trận bạch quang lấp lánh, một giây sau Phệ Nguyệt cùng bọn người Huyết U hư không tiêu thất không gặp

Hiện trường đám người hai mặt nhìn nhau, những dị giới đại lão này từng chuyện mà nói thần thao thao, luôn luôn nói một nửa để cho người ta mình suy nghĩ, thật sự là say!

"Diệp tiểu hữu, ngươi định làm như thế nào đâu?"

Cố Trường Sinh chờ nhóm 'Đại lão' đều rời đi, chủ động nói"Hiện tại ngươi là Linh giới chi vương, nếu không liền lưu tại Linh giới đi, vừa vặn ngươi cùng Di nhi cũng ở cùng một chỗ, ta chuẩn bị mở tiệc chiêu đãi các đại tông môn Linh giới tới tham gia

hôn sự của các ngươi, như thế nào?"

"Ách cái này sao, tôi khẳng định không thể trường kỳ lưu tại Linh giới!"Diệp Thần nói khéo từ chối.

"Lão Cố, lão quá không hiểu chuyện!"

Văn Tinh cười hì hì nói"Vì một cái cây, từ bỏ toàn bộ rừng rậm, lão Diệp không có ngốc như vậy!"

Cố Mộng Di nghe xong lời này gấp, trong đôi mắt đẹp trong nháy mắt nổi lên một mảnh sương mù

Cố Trường Sinh cũng là xấu hổ vô cùng, nguyên lai Diệp Thần tại Nhân giới còn có gia thất, chẳng lẽ tiểu tử này muốn vứt bỏ nữ nhi của hắn?

"Ngậm miệng!"

Diệp Thần nghe xong hung hăng trừng Văn Tinh một chút, nghĩ nghĩ nói với Cố Trường Sinh"Cố Tông chủ, ông an bài đi, bất quá tôi xác thực muốn trước về Nhân giới một chuyến, miễn cho thời gian lâu dài cha mẹ tôi cũng lo lắng!"

"A, vậy ngươi mau trở về đi thôi, ngàn vạn không thể để cho thân gia lo lắng!"Cố Trường Sinh nghe xong vội vàng nói.

"..."

"Diệp lang, về sớm một chút."

Cố Mộng Di điềm đạm đáng yêu mà nhìn xem Diệp Thần, đem tâm Diệp Thần đều muốn nhìn hóa, đành phải nói"Yên tâm, chờ Cố Tông chủ an bài tốt hết thảy, ta liền trở lại!"

"Diệp Tướng quân, chờ một lát!"

Nữ La Sát Ngọc Diện Một mực không lên tiếng mở miệng,

nàng thấy Diệp Thần muốn đi, nói"La Sát quân chưa cùng tướng quân gặp mặt, xin chờ một chút!"

"Ngươi gọi ta cái gì?"Diệp Thần sững sờ.

"Tướng quân nha!"

Ngọc Diện trực câu câu nhìn chằm chằm Diệp Thần, nghiêm mặt nói"Vong Hồn Cô Thành đại tướng quân, chẳng lẽ ngài không biết sao?"

"Thần ca, cậu chừng nào thì tại Minh giới làm tướng quân?"Viên Vũ trợn to mắt nhìn Diệp Thần.

Diệp Thần mình cũng là một mặt mộng bức, Ngọc Diện thấy thế nhắc nhở"Mời tướng quân xốc lên ngực quần áo, đại tướng quân ấn nhớ ngay tại trên ngực ngươi!"

"Ngọa tào, thật hay giả?"

Nghe được Ngọc Diện, Diệp Thần vội vàng cởi áo ra, cúi đầu xem xét không khỏi trợn tròn mắt!

Chỉ thấy trên ngực mình chẳng biết lúc nào, có thêm một cái hình xăm sư tử mặt xanh nanh vàng, mà lại đầu sư tử này có chín cái đầu, mười phần quỷ dị dữ tợn!

"Ta trước khi đến đều tốt, làm sao đột nhiên có thêm một cái đồ chơi quỷ này?"

Diệp Thần thử dùng tay xoa xoa, kết quả căn bản xoa không xong.

"Đại tướng quân, ngài đáp ứng thay Quỷ Vương chưởng quản Linh giới, chính là tương đương đáp ứng làm đại tướng quân Vong Hồn Cô Thành a!"Ngọc Diện nhắc nhở.

"Thảo!"

Nghe vậy Diệp Thần trong nháy mắt không bình tĩnh, khó trách ngay cả Phệ Nguyệt đều nói Quỷ U Long lòng dạ sâu, sáo lộ này quá sâu, mình rơi trong hố đều không hề hay biết!

"Nếu như ta không làm tướng quân này, hình xăm sẽ biến mất sao?"Diệp Thần nghi ngờ nhìn về phía Ngọc Diện hỏi.

"Tướng quân chớ xúc động!"

Ngọc Diện nghe vậy vội vàng nói"Nếu như tướng quân cưỡng ép bỏ đi Minh giới ấn ký, lập tức liền sẽ rơi vào Vô Gian Địa Ngục, thụ vạn quỷ cắn xé nỗi khổ, thẳng đến thần hồn hủy diệt!"

"Đại gia ngươi!"

Diệp Thần nhìn xem ngực hình xăm, tức giận đến phổi đều muốn nổ!

Quỷ U Long tên vương bát đản kia quá hố người đi!

"Cửu đầu sư?"

Một bên Từ Lăng Vân thấy rõ Diệp Thần ngực hình xăm sau, không khỏi hít vào ngụm khí lạnh.

"Từ Tông chủ, cái gì cửu đầu sư?"Diệp Thần nhíu mày, trong lòng kìm nén lửa hỏi.

"Cửu đầu sư lại gọi Cửu Linh Nguyên Thánh, là tọa kỵ Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn, một tiếng rống liền có thể mở ra đại môn Cửu U Địa Ngục, nhưng về sau tự mình thiên giới, chẳng biết tại sao thành hung thú Minh giới!"Từ Lăng Vân kiên nhẫn giải thích nói.

"A, giống như sư tử tinh bên trong Tây Du Ký a!"Văn Tinh cười nói.

"Quên đi, việc đã đến nước này, chờ ta gặp lại Quỷ U Long lại cùng hắn trò chuyện đi!"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, trầm giọng nói"Ngọc Diện, ngươi nói cái gì La Sát quân ở đâu?"

"Đại tướng quân chờ một lát!"

Chương 905. Ngươi biết ta là ai không?

Ngọc Diện nói xong chỉ thấy bên trong con mắt màu xanh lục nàng tinh quang đại thịnh, trong hư không hình chiếu ra một đạo cửa lóe lục quang xuyên, một giây sau mấy đạo u quang từ bên trong cửa chui ra, hóa thành từng đạo bóng người!

La Sát!

Toàn bộ là La Sát, có nam có nữ, bọn họ thống nhất người khoác áo giáp, cầm trong tay loan đao, tướng mạo khác nhau, có là mặt người, có thì là mặt thú thân người, đều không ngoại lệ chính là sát khí trên người bọn họ ngập trời, có thể xưng kinh khủng!

"Gặp qua đại tướng quân!"

Mấy Thiên La Sát nhao nhao quỳ một chân trên đất, hướng Diệp Thần hành lễ!

Diệp Thần thấy thế cũng giật mình, khó trách Quỷ U Long tại Minh giới ngưu bức như vậy, ngoại trừ tu vi tự thân cường hãn, dưới tay còn có chi binh đoàn La Sát mạnh như vậy!

"Đại tướng quân, đây là binh phù Quỷ Vương để cho ta giao cho của ngươi, chỉ cần ngươi triệu hoán, chúng ta tùy thời có thể xuất hiện!"Ngọc Diện nói xong, mười phần cung kính đem một mặt lục sắc thiết bài đưa cho Diệp Thần.

"Tốt a, các ngươi nên tu luyện liền tu luyện, chỉ cần không tại Linh giới làm phá hư là được!"

Diệp Thần đâm lao phải theo lao, chỉ có thể đi được tới đâu

hay tới đó, bất quá về sau nhìn thấy tên vương bát đản Quỷ U Long này nhất định phải cẩn thận, không phải tùy thời có bị hố nguy hiểm!

"Thuộc hạ tuân mệnh!"

Ngọc Diện hai tay ôm quyền, Diệp Thần thở dài vừa muốn rời đi, đột nhiên cảm giác dưới chân có động tĩnh, cúi đầu xem xét nguyên lai là La Cực Thần cắn hắn ống quần không hé miệng.

"Lão La, ngươi làm sao vẫn là chó đâu?"

Diệp Thần sững sờ, vừa rồi một mực không có chú ý, tình cảm Quỷ U Long không có giúp La Cực Thần biến trở về người a?

"Quỷ U Long đại nhân sợ là quên lão phu"La Cực Thần mặt mũi tràn đầy mướp đắng.

"Vậy ngươi lưu lại, chờ ta lần sau đến lại nghĩ biện pháp giúp ngươi giải quyết đi!"Diệp Thần nói.

"Tốt a!"

La Cực Thần bất đắc dĩ chỉ có thể đáp ứng, bất quá hắn rất nhanh liền nhớ tới cái gì, gặp Diệp Thần muốn đi vội vàng dặn dò"Diệp tiểu hữu, ngươi lại đến nhớ kỹ giúp lão phu mang một ít cẩu oa oa, Linh giới đồ ăn lão phu đã ăn không quen!"

"..."

Nhân giới, Cảng Đảo.

Trong khách sạn 6 sao tại Vịnh tử Shangrila, lúc này đang tổ chức ngày thứ hai đại hội thương nhân Hồng Kông, tới tham gia hội nghị đều là thương nhân trứ danh Cảng Đảo, hoặc là nhân vật quan phương bối cảnh thâm hậu!

Không ít một tuyến nữ minh tinh cũng pha tạp trong đó, các

nàng phí hết tâm tư vào đến hội trường, liền muốn có cơ hội nhận biết đỉnh cấp phú hào, một khi trèo lên cành cây cao liền có thể quạ đen biến Phượng Hoàng, từ đây đi đến nhân sinh đỉnh phong!

Tô Tuyết Di mặc một thân sườn xám màu đỏ, ngồi tại bàn thứ nhất hội trường.

Ai cũng biết phía sau nữ nhân này có nam nhân là Diệp Thần, một nam nhân ngay cả Lý Tước Đức cũng dám thu thập, ai dám gây, ai dám không nể mặt mũi?

"Tô tiểu thư, một hồi liền nên ngài lên đài diễn giảng, chuẩn bị xong chưa?"

Tôn Hàn Tuyết ngồi cùng bàn mỉm cười, nhưng ai cũng nhìn ra được nàng là đang lấy lòng Tô Tuyết Di.

"Tôn tỷ, tôi có chút khẩn trương!"

Tô Tuyết Di lần thứ nhất tham gia cao cấp như vậy hội nghị, ở đây đều là đại lão bản giá trị bản thân trăm tỷ, thậm chí nghìn tỷ!

Mà tài sản Tô gia nàng miễn cưỡng vừa tới chục tỷ, cái này khác biệt cũng không phải một chút điểm, lúng túng hơn chính là nàng còn bị an bài ngồi tại bàn thứ nhất đại lão tụ tập, áp lực thật không là bình thường lớn!

"Tẩu tử đừng lo lắng, cứ đi lên tùy tiện nói một chút cách nhìn của mình đối với ngành nghề tương lai là được!"

Lan Trần hôm nay đi theo Tô Tuyết Di, hắn đối với loại trường hợp này ngược lại là nhìn lắm thành quen, lúc này đưa ra ý kiến cho Tô Tuyết Di.

"Tốt a, tôi thử một chút!"

Tô Tuyết Di miễn cưỡng cười một tiếng, lộ ra hai hàng hàm

răng trắng noãn.

"Hừ!"

Một người tóc vàng ngồi tại Tô Tuyết Di đối diện hừ lạnh một tiếng, âm dương quái khí mà nói

"Những năm qua ta đều là cùng lão Lý ngồi cùng một chỗ, năm nay làm sao đổi nữ nhân Hoa Hạ? Chẳng lẽ đây chính là các ngươi người Hoa nói, người đi trà lạnh sao?"

"Brompton tiên sinh, vị này là Diệp tiên sinh phu nhân, Tô Tuyết Di tiểu thư!"

Một tên khác phú thương dọa đến hồn cũng bị mất, mau chạy ra đây giới thiệu nói.

"Cái gì tiểu thư ta không biết, ta chỉ biết là Lý Tước Đức!"Brompton hiển nhiên không nghĩ cho Diệp Thần mặt mũi, sắc mặt âm trầm vô cùng.

"..."

Tô Tuyết Di nghe vậy tức giận đến khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, nhưng ở nhiều người như vậy nàng cũng không tiện phát tác, chỉ có thể cố nén đối phương khiêu khích!

"Chết người nước ngoài, ngươi nha, cái miệng đặt sạch sẽ chút cho ta, nếu không ta quất ngươi tin hay không?"

Lan Trần nghe được Brompton ám chỉ Tô Tuyết Di là tiểu thư, lập tức nổi trận lôi đình, cái tên người nước ngoài đáng chết này ngứa da ngứa?

"fck!"

Brompton giận tím mặt, hắn thấy Lan Trần là đứng tại sau lưng Tô Tuyết Di, cho hắn là một phổ thông bảo tiêu, lúc này nổi

giận mắng

"Đáng chết Hoa Hạ heo, dám mạo phạm ta, ngươi biết ta là ai không?"

Chương 906. Điền Tâm Ny

"Thảo nê mã!"

Hiện tại trong cơ thể Lan Trần chảy xuôi chính là kỳ lân huyết, loại thần thú bạo tính tình này sao có thể nhịn được người khác mắng hắn, lúc này liền muốn thu thập Brompton.

"Lan Trần, đừng xúc động!"

Thời khắc mấu chốt Tô Tuyết Di tranh thủ thời gian kéo hắn lại, nhỏ giọng khuyên nhủ"Có chuyện gì chờ đại hội kết thúc sau rồi nói sau!"

"Tẩu tử, nghe tẩu tử!"

Lan Trần cắn răng, hung tợn trừng Brompton một chút, tên vương bát đản này chờ chút lại thu thập hắn.

Mà tại trong mắt Brompton, hiển nhiên là hai người Hoa này sợ hắn, lúc này hừ lạnh một tiếng

"Đừng quên Cảng Đảo đã từng là thuộc địa John Bull, chúng ta từng là chủ nhân của các ngươi!"

Người ngồi cùng bàn nghe xong trên mặt đều lộ ra vẻ xấu hổ, Brompton không khác đánh mặt tất cả mọi người, nhưng lại không ai dám phản bác!

Bởi vì John Bull tại Cảng Đảo thâm canh nhiều năm, rất nhiều người Cảng Đảo tư tưởng sớm đã nô hoá, 'Chủ nhân' Một từ trong lòng bọn họ thực chí danh quy!

"Đi, ngươi ngưu bức!"

Lan Trần cười lạnh, trong lòng hắn, gia hỏa này đã là cái người chết

Lúc này người chủ trì trên đài bắt đầu mời Tô Tuyết Di lên đài lên tiếng, kết quả, Tô Tuyết Di vừa lên đài liền đưa tới oanh động, rất nhiều thương nhân đều bị mỹ mạo của nàng hấp dẫn.

"Nữ nhân thật xinh đẹp, Tô Tuyết Di, danh tự cũng dễ nghe!"

"Lão Triệu, ngươi cũng bao nuôi tam phòng di thái thái, cũng đừng suy nghĩ nhiều!"

"Chỗ đó, yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu mà."

"..."

Nghe được những đại lão bản này khen không dứt miệng với Tô Tuyết Di, những nữ minh tinh dưới đài lại ngồi không yên, nếu bàn về tướng mạo các nàng cảm thấy mình tuyệt không bại bởi Tô Tuyết Di!

"Hừ, không phải chỉ là một đồ nhà quê đại lục sao, có gì đặc biệt hơn người!"

Dưới đài nơi hẻo lánh có cái bàn chuyên ngồi nữ minh tinh, một nữ tinh tướng mạo mỹ lệ kiều hừ một tiếng, nhìn xem Tô Tuyết Di trên đài trên mặt viết đầy biểu lộ khinh thường.

"Ny tỷ nói đúng, nữ nhân đại lục dựa vào cái gì đến Cảng Đảo phát biểu?"

"Theo muội nói nàng khẳng định là ngủ cùng đại lão bản, nữ nhân đại lục thật không biết xấu hổ!!"

"..."

Nữ tinh ngồi cùng bàn từng người lòng đầy căm phẫn, đều đang ghen tị Tô Tuyết Di hấp dẫn tất cả ánh mắt nam nhân toàn

trường.

Mà nữ tinh thứ nhất mở miệng Điền Tâm Ny càng là ghen ghét dữ dội, ai không biết nàng là nữ tinh hàng hiệu Cảng Đảo, thế mà không thể ngồi tại bàn thứ nhất, quả thực là vô cùng nhục nhã!

Cùng giới chỏi nhau, đây là chân lý vĩnh hằng không đổi!

Kế tiếp một sự kiện, lại làm cho Điền Tâm Ny trực tiếp tâm tính'Bạo tạc' !

Chỉ thấy hai tên lão đầu đỉnh lấy kiểu tóc 'Địa Trung Hải' tay nâng hoa tươi, rất là vui vẻ đi lên đài tự tay đem hoa tươi đưa cho Tô Tuyết Di.

Bọn họ không phải người khác, chính là Lý Tước Đức sinh trước hảo hữu, Lưu Cẩu cùng Lý Huy!

Từ khi tại Lý Tước Đức nhà nhặt về một cái mạng, hai người về đến gia tộc lập tức chế định cái gia quy, ai dám gây Tô Tuyết Di liền trục xuất gia tộc, có thể thấy được bọn họ đối với Diệp Thần có bao nhiêu e ngại!

"Quá mức! Thế mà để Lưu tiên sinh cùng Lý tổng cùng một chỗ tặng hoa, nữ nhân đại lục này khẳng định dùng cái thủ đoạn gì nhận không ra người!"Một nữ tinh thấy thế mặt mũi tràn đầy hương vị ăn....

Điền Tâm Ny càng là tức giận đến gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, bởi vì nàng chính là 'Chim hoàng yến' bảo dưỡng Lưu Cẩu!

"Ny tỷ, chị cùng Lưu tổng không phải hảo bằng hữu sao?"

Một nữ tinh gợi cảm khác thừa cơ lửa cháy đổ thêm dầu, cố ý nói"Lưu tiên sinh không mang theo chị ngồi tại bàn thứ nhất coi như xong, còn làm trước mặt chị tặng hoa cho người khác, quá mức đi!"

"Ngậm miệng!"

Điền Tâm Ny vốn là nổi giận trong bụng càng nghĩ càng giận, lúc này móc ra điện thoại quả táo bấm một số điện thoại, rất nhanh đầu bên kia điện thoại liền truyền đến thanh âm của một nam nhân

"Biểu tỷ, tìm đệ làm gì đâu?"

"Biểu đệ, đệ lập tức đến khách sạn Vịnh Tử Shangrila, giúp tỷ thu thập một người!"Điền Tâm Ny thở phì phò nói.

"Shangrila?"

Lý Thiều Quang sững sờ, hỏi"Biểu tỷ, Lưu tiên sinh không phải nhân tình tỷ sao, ai dám chọc giận tỷ?"

"Cái gì nhân tình khó nghe như vậy, tỷ muốn thu thập một nữ nhân!"

Điền Tâm Ny nghiến răng nghiến lợi nói"Chờ chút đệ tìm tiểu đệ, dùng lưu toan đem nàng hủy dung là được!"

"Đến cùng là ai, tỷ hận nàng như thế?"

"Một nữ nhân đại lục gọi Tô Tuyết Di!"Điền Tâm Ny ngữ khí lạnh như băng nói"Tỷ một hồi đem nàng ảnh chụp phát gửi cho đệ, nhớ kỹ nhất định phải đem nàng biến thành người quái dị!"

"Tỷ không cần phát!"

Lý Thiều Quang nghe xong danh tự Tô Tuyết Di, dọa đến mặt mũi trắng bệch, trùng hợp Bạch Vĩnh Chính cũng tới Cảng Đảo, giờ phút này liền đứng ở bên cạnh hắn đâu, thế là vội vàng nói

"Biểu tỷ, tỷ cũng đừng đi gây Tô tiểu thư, bằng không Thiên Vương lão tử đều cứu không được tỷ!"

"Cái rắm!"

Điền Tâm Ny cả giận nói"Không phải chỉ là cái đại lục muội sao, cậu sợ cái gì, xảy ra chuyện tỷ để lão Lưu giải quyết cho cậu!"

"Thảo!"

Chương 907. Đơn độc tấm sự?

Đầu kia điện thoại truyền đến một tiếng thô cuồng tiếng hét phẫn nộ"Nữ nhân thối, ngươi chán sống! Lý Thiều Quang, chẳng cần biết nàng là ai, hôm nay quyết không thể tha nàng, bằng không Diệp tiên sinh biết có người muốn hủy Tô tiểu thư, tự gánh lấy hậu quả!"

"Mẹ! Ngươi là ai a, biết lão nương là ai không, dám nói chuyện với lão nương như vậy!"Điền Tâm Ny sững sờ, lập tức chửi ầm lên.

Nữ tinh ngồi cùng bàn đều trợn to mắt nhìn Điền Tâm Ny, nữ nhân ngu xuẩn này không biết đây là trường hợp nào sao?

"Ai, biểu tỷ, tỷ ở đâu?"

Lý Thiều Quang bất đắc dĩ thở dài, không nghĩ tới biểu tỷ có thể tìm đường chết như thế.

"Đệ tại cửa ra vào chờ tỷ đi, tỷ cùng lão Lưu cùng một chỗ tối nay xuống!"Điền Tâm Ny nói.

"Tốt a!"

Lý Thiều Quang lắc đầu, trong lòng tự nhủ hôm nay coi như Lưu Cẩu tại, biểu tỷ cũng phải lột da

Điền Tâm Ny đắc ý dương dương cúp điện thoại, nhìn xem chúng nữ tinh ngồi cùng bàn mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, cười nhạt một tiếng

"Các ngươi là đang hâm mộ ta sao? Không sai, biểu đệ ta là Tang Bưu, Lý Thiều Quang!"

"Oa! Nguyên lai Ny tỷ có biểu đệ lợi hại như vậy, quá sắc bén!"

Đám người nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ, khó trách tại ngành giải trí ai đắc tội Điền Tâm Ny, ngày thứ hai đều khẳng định sẽ bị chặt, nguyên lai nàng là biểu tỷ Lý Thiều Quang.

Nàng tại xã giao bình đài cùng trượng phu Đỗ Tiểu Trạch phát ngôn bừa bãi, nói đại lục nói xấu cũng không sợ bị thu thập, nguyên lai là có bối cảnh hắc đạo!

Lúc này, Tô Tuyết Di diễn thuyết đã gần đến hồi cuối, nhưng vào lúc này ngoài ý muốn phát sinh

Dưới đài sau khi Brompton nhận được một cú điện thoại sắc mặt đại biến, thậm chí thô bạo đem diễn thuyết Tô Tuyết Di đánh gãy.

"Hoa Hạ nữ nhân, ngươi không cần nói, lăn xuống đến!"Brompton nghiêm nghị nói.

"A?"

Tô Tuyết Di nghe vậy ngây dại, nàng không nghĩ tới Brompton lại đột nhiên nổi lên đối với mình

"Thảo!"

Lan Trần nghe xong giận tím mặt, thân hình lóe lên trong chớp mắt liền đến trước mặt Brompton, đưa tay một cái cái tát trùng điệp quất vào trên mặt đối phương!

Ba!

Trong phòng hội nghị quanh quẩn một tiếng vang giòn, Brompton kêu thảm một tiếng, há mồm oa phun một cái, lòng bàn tay trong nháy mắt nhiều mấy cái răng đẫm máu rõ ràng!

"Hỗn đản, ngươi, ngươi dám đánh ta?"Brompton che lấy mặt bị

đánh, mặt mũi tràn đầy chấn kinh nhìn xem Lan Trần.

Hắn nhưng là người phát ngôn John Bull, ngay cả cảng thủ mỗi nửa năm đều muốn hướng hắn báo cáo một lần tình huống cảng đảo, này tiêu Hoa Hạ bảo dám động thủ đánh mình?

"Đánh ngươi còn cần xin sao?"

Lan Trần hừ lạnh một tiếng, lạnh giọng cảnh cáo nói"Lập tức hướng chị dâu ta xin lỗi, bằng không ta vặn rơi đầu heo của ngươi!"

Vốn muốn nói đầu chó, trong đầu Lan Trần lại xuất hiện hình tượng La Cực Thần mắng hắn, tranh thủ thời gian đổi thành đầu heo!

"Lẽ nào lại như vậy! Ngươi biết ta là ai sao, ta là trú cảng đại sứ của John Bull, ngay cả cảng thủ phải định kỳ báo cáo tình huống cảng đảo với ta, ngươi dám đánh ta chán sống đi!"

Brompton nói xong quay đầu nhìn về ngoài cửa hô lớn"Cảnh vệ, cảnh vệ mau tới đem cái người Hoa này bắt lại!"

"Brompton tiên sinh, không muốn a!"

Tô Tuyết Di thấy tình thế càng phát ra nghiêm trọng tranh thủ thời gian chạy xuống đài, ôn nhu trấn an nói"Lan Trần chỉ là nhất thời xúc động, nếu như ngài cảm thấy có tổn thất, chúng ta nhất định sẽ bồi thường!"

"Nói nhảm!"

Brompton đều sắp tức giận điên rồi, trong lòng tự nhủ nữ nhân này là mù lòa sao, không thấy mình trên tay tất cả đều là răng bị đánh gãy?

Bất quá, nhớ tới vừa rồi điện thoại, Brompton nhãn châu xoay

động, chịu đựng kịch liệt đau nhức nói với Tô Tuyết Di

"Muốn để ta không truy cứu cũng được, bất quá co muốn phải ta đơn độc tâm sự!"

"Brompton tiên sinh, ngài có ý tứ gì?"

Tô Tuyết Di nghe xong muốn đơn độc tâm sự, lập tức đôi mi thanh tú cau lại, cảnh giác nhìn đối phương.

"Tẩu tử, cùng hắn nói lời vô dụng làm gì, ta trực tiếp chơi chết hắn được!"

Lan Trần một thanh nắm chặt cổ áo Brompton, đang muốn động thủ lúc cảnh vệ tới, cùng đi còn có người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh cao người.

"Buông ra Brompton tiên sinh!"Cảnh vệ móc ra đèn pin, chỉ vào Lan Trần quát lớn.

"Lăn!"

Lan Trần vẻn vẹn một ngụm chân khí phun ra, mấy tên cảnh vệ tựa như như diều đứt dây, trực tiếp bay ngược ra ngoài!

"Hoa Hạ võ tu?"

Người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh lông tóc không tổn hao gì, ngược lại có chút hăng hái mà nhìn xem Lan Trần, mặt mũi tràn đầy hưng phấn nói"Ta đang muốn tìm Hoa Hạ võ tu giao thủ đâu, Thượng Đế chiếu cố thế mà để cho ta gặp!"

"Ngớ ngẩn!"

Lan Trần một chút xem thấu đối phương tu vi, nhiều nhất cũng chính là cái Kim Đan kỳ, thế mà cũng dám khiêu chiến mình.

"Cáp Lan Đức, mau giết tên người Hoa đáng chết

này!"Brompton lớn tiếng nói.

"Không có vấn đề!"

Cáp Lan Đức cười hắc hắc, nói xong từ trên thân móc ra một thanh Thập Tự Giá chủy thủ, như thiểm điện đâm về ngực Lan Trần!

"Lan tiên sinh, cẩn thận a!"

Chương 908. Ủng hộ Tô tiểu thư!

Lưu Cẩu cùng Lý Huy thấy thế kinh hãi, bọn họ biết Lan Trần cùng Diệp Thần quan hệ, nếu như hắn xảy ra chuyện Cảng Đảo lại muốn không yên ổn!

"Hừ, chỉ là sâu kiến, cũng dám đến Hoa Hạ trang bức!"

Lan Trần đều chẳng muốn buông ra bắt lấy tay Brompton, trực tiếp một cước đạp ra!

"Ngao!"

Hiện trường lập tức phát ra một trận kêu thảm, Brompton mới vừa rồi còn ngưu bức ầm ầm, giờ phút này bị Lan Trần một cước đá vào bụng dưới bịch một đầu mới ngã xuống đất, cuộn mình thành con tôm trạng rên rỉ thống khổ lấy.

"Trời ạ, tiểu tử này lại dám đánh Brompton, hắn không muốn sống nữa?"

"Brompton bọn họ là người phát ngôn John Bull, đánh bọn họ chẳng phải là tương đương đánh mặt John Bull?"

"Người này tên là Lan Trần, ở bên trong gia tộc cũng rất mạnh!"

"Mạnh lại như thế nào, có thể còn mạnh so với John Bull?"

Đông đảo thương nhân nghị luận ầm ĩ, càng có người Brompton ủng hộ lúc này giận dữ mắng mỏ Lan Trần

"Tiểu tử, lá gan ngươi cũng quá lớn, người John Bull cũng dám động thủ đánh! Có biết đánh bọn họ, hậu quả rất nghiêm trọng hay không!"

Lan Trần nghe xong quay đầu lườm người kia một chút, thản nhiên nói"Làm nô tài quỳ lâu, xác thực rất khó đứng lên!"

"Bất quá Hoa Hạ hôm nay chi hưng thịnh, cần phải sợ John Bull sao? Đừng nói chỉ là một người phát ngôn, liền xem như John Bull tới, ta cũng miệng rộng chào hỏi hắn!"

"Ngươi"

Những người ủng hộ tức giận đến mặt đều tái rồi, Lan Trần không phải chính là đang mắng bọn họ là nô tài sao?

"Xin lỗi!"

Lan Trần không thèm để ý những này ngu xuẩn, lạnh lùng nhìn xem Brompton trầm giọng nói:"Bằng không ta đánh rụng ngươi miệng đầy răng, muốn thử một lần hay không?"

"Ngươi, ngươi dám?!"

Brompton không nghĩ ở trước mặt mọi người ném đi mặt mũi John Bull, cố giả bộ kiên cường nói.

"Đây chính là ngươi tự tìm!"

Lan Trần nói xong không còn nói nhảm, trước mọi người lại là hai bàn tay rắn rắn chắc chắc quất vào trên mặt Brompton, đem hắn mặt đều đánh thành'Bánh bao' !

"Oa!"

Brompton lần nữa há mồm phun một cái, trong lòng bàn tay đều là mang theo răng tơ máu rõ ràng.

"..."

Đám người thấy thế tất cả đều trợn tròn mắt, không nghĩ tới người nội địa này sinh mãnh như vậy, chỉ có Lưu Cẩu cùng Lý Huy cười khổ không thôi, so với Diệp Thần thủ đoạn, Lan Trần mới là đủ 'Ôn nhu' !

Điền Tâm Ny thấy thế sắc mặt so ăn phân còn khó nhìn, không nghĩ tới Tô Tuyết Di còn mang theo bảo tiêu, tức hổn hển nàng nghĩ nghĩ lần nữa lấy điện thoại cầm tay ra bấm điện thoại Lý Thiều Quang.

"Biểu đệ, bên người nữ nhân họ Tô có cao thủ, một hồi đệ phải chuẩn bị mấy đao thủ mới được!"Điền Tâm Ny thấp giọng dặn dò.

"Ai, biểu tỷ ở phía trên ăn nhiều một chút đi, bằng không xuống dưới sẽ đói bụng"

"Không cần, tối nay lão Lưu mang tỷ đi ăn rất nhiều, sẽ không đói!"

" Tốt a!"

Lý Thiều Quang thở dài, biểu tỷ nghe không hiểu lời nói ý tứ, đã như này cũng trách không chiếm được mình!

"Các ngươi liền nhìn ta bị đánh sao?"

Lúc này, Brompton miệng đầy máu hung hăng quét hội trường một chút, lớn tiếng chất vấn.

Đám người hai mặt nhìn nhau, đang do dự muốn ra hỗ trợ hay không, Lưu Cẩu cùng Lý Huy gần như đồng thời đứng người lên, tỏ thái độ nói

"Chúng ta ủng hộ Tô tiểu thư!"

"Cái gì?"

Brompton nghe xong trợn tròn mắt, thời điểm dĩ vãng Lý Tước Đức vẫn còn mấy người này nhất nghe hắn lời nói, làm sao trở nên nhanh như vậy?

"Ta cũng ủng hộ Tô tiểu thư!"

Tôn Hàn tuyết cũng không ngốc, thời khắc thế này đương nhiên muốn đứng ra ủng hộ Tô Tuyết Di.

Các thương nhân Hồng Kông khác thấy thế ngây ngẩn cả người, sau đó nhao nhao cúi đầu, không ai còn dám lên tiếng ủng hộ Brompton!

Loại đại lão đỉnh cấp Lưu Cẩu cùng Lý Huy này cũng dám trước mặt mọi người tỏ thái độ, hiển nhiên là có chuẩn bị mà chiến, ai dám cùng ngươi đối nghịch?

Lần này Brompton không cách nào, liên tục do dự sau chỉ có thể kiên trì nói xin lỗi cho Tô Tuyết Di.

Thực lực là vua, tại trước thực lực tuyệt đối bất luận kẻ nào đều muốn cúi đầu!

Mà những thương nhân Cảng Đảo John Bull bồi dưỡng kia thì tim như bị đao cắt, tín ngưỡng của bọn họ tại thời khắc này triệt để sụp đổ, đường đường người phát ngôn John Bull sao có thể cho người Hoa xin lỗi, thật mất thể diện!

"Tẩu tử, chúng ta đi thôi!"

Lan Trần giống ném rác rưởi đồng dạng đem Brompton ném xuống đất, không cẩn thận còn gắt một cái

"Ân."

Tô Tuyết Di gật gật đầu, hôm nay sẽ mở thành dạng này, xác

thực không cần thiết tiếp tục nữa.

Lưu Cẩu cùng Lý Huy liếc nhau, sau đó tự mình cùng đi Tô Tuyết Di cùng rời đi hội trường.

Người không biết chuyện thấy thế vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra bốn phía nghe ngóng, tất cả mọi người hiếu kì Tô Tuyết Di đến cùng là bối cảnh gì, có thể để cho đại lão Cảng Đảo đối với nàng đều lấy lòng như thế.

"Tô tiểu thư, Lan tiên sinh, tôi biết các người không sợ Brompton, nhưng thế lực phía sau hắn vẫn là rất đáng sợ!"

Mấy người vừa đi ra phòng hội nghị, Lưu Cẩu nghĩ nghĩ hảo tâm nhắc nhở.

Chương 909. Bò sữa!

"Cái thế lực gì, rất ngưu bức sao?"Lan Trần dừng bước, cười lạnh hỏi.

"Quang Minh Hội!"

"Thì ra là thế!"

Lan Trần nghe xong Quang Minh Hội liền biết Brompton vì sao khoa trương như vậy, cái thế lực có thể ảnh hưởng toàn cầu này xác thực rất ngưu bức!

"Tô tiểu thư, Lan tiên sinh, nếu không ta đi tìm Brompton hòa đàm?"Lý Huy đề nghị.

"Đàm cái rắm!"

"Hoa Hạ chuyện nội bộ, không cho phép bất kỳ thế lực nào nhúng tay, quản hắn Quang Minh Hội hay là hắc ám hội!"Lan Trần xem thường, thực sự không được kêu lên Thần ca thu thập Quang Minh Hội dừng lại, bọn họ liền trung thực.

Vừa dứt lời, điện thoại di động Tô Tuyết Di vang lên, xem xét là Diệp Thần đánh tới tranh thủ thời gian nhận nghe điện thoại.

"Lão công!"

"Lão bà!"

Điện thoại đầu kia truyền đến tiếng cười Diệp Thần"Chuyện bên kia Cảng Đảo xử lý đến thế nào, về Ninh Châu sao?"

"Còn không có đâu, vừa rồi phát sinh một chút chuyện tình

không vui"Tô Tuyết Di có chút nức nở nói.

"Không thoải mái?"

Diệp Thần nghe ra Tô Tuyết Di cảm xúc không đúng, không khỏi hỏi"Lan Trần tại bên cạnh lão bà sao, ở đây đưa điện thoại cho hắn!"

"Ân, hắn ở đây!"

Tô Tuyết Di nói xong đưa điện thoại di động đưa cho Lan Trần.

Lan Trần tiếp nhận điện thoại, đem sự tình vừa rồi một năm một mười nói cho Diệp Thần.

Diệp Thần nghe xong cũng không có quá coi ra gì, giờ phút này hắn quan tâm hơn an nguy Kim Cương, hỏi

"Lão Lan, các cậu tìm tới Kim Cương sao?"

"Còn không có!"

Lan Trần mặt mo đỏ ửng, nói"Bất quá Ảnh Tử tra ra được, lần này người đánh lén bọn họ có bối cảnh John Bull!"

"John Bull?"

"Bọn họ tại sao muốn xuất thủ với Kim Cương?"Diệp Thần hồ nghi.

"Kim Cương trong lúc vô tình phát hiện John Bull muốn tại Hoa Hạ tản virus, bọn họ sợ tin tức khuếch tán cho nên lựa chọn giết người diệt khẩu!"Lan Trần nói.

"Không đúng!"

Diệp Thần nghe xong cẩn thận nghĩ nghĩ, lắc đầu nói"Nếu như

đối phương muốn giết người diệt khẩu, lúc trước liền sẽ không chỉ mê choáng Ảnh Tử, bọn họ bắt cóc Kim Cương không có đơn giản như vậy!"

"Thần ca, cậu nói là Kim Cương còn sống?"Lan Trần sững sờ.

"Khẳng định còn sống, bất quá John Bull dám đụng đến huynh đệ tôi, vậy cũng không thể để bọn họ dễ chịu, nhất định phải để bọn họ ăn chút đau khổ!"

"Đối phương đã không chịu xuất hiện, chúng ta liền buộc bọn họ lộ diện!"Diệp Thần cười lạnh.

Hai người trong điện thoại trao đổi một trận, cuối cùng Lan Trần một mặt cười xấu xa cúp điện thoại.

"Lan Trần, cậu cùng lão công tôi nói cái gì?"

Tô Tuyết Di thấy Lan Trần cười đến quỷ dị, không khỏi tò mò hỏi.

"Tẩu tử, tôi cùng Thần ca hẹn xong ăn lẩu đâu! Dù sao sẽ cũng mở xong, tôi trước đưa tẩu tử về Ninh Châu đi!"Lan Trần cười nói.

"Vội vã như vậy?"

Tô Tuyết Di nghi ngờ nhìn xem Lan Trần, ăn nồi lẩu mà thôi, về phần cười đến quỷ dị như vậy sao?

Nhưng vào lúc này phía sau của nàng lại truyền đến một cái thanh âm nũng nịu

"Lão Lưu, chờ em một chút nha!"

Đám người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Điền Tâm Ny nâng cao một đôi e Cup, vung qua vung lại một đường chạy chậm nhào vào trong ngực Lưu Cẩu.

"..."

Một bên Lý Huy thấy thế lộ ra nụ cười đặc thù của nam nhân, trêu chọc nói

"Vẫn là lão Lưu có ánh mắt a, trong nhà đều không cần mua sữa tươi!"

"Lão Lý, đừng nói mò!"

Lưu Cẩu mặt mo đỏ ửng, bất quá đối với thân thể Điền Tâm Ny, hắn xác thực rất hài lòng, mỗi lần nữ nhân này đều sẽ đem hắn phục thị đến thư thư phục phục.

"Nha, Lý tổng ngươi thật là xấu a, nói người ta là bò sữa!"

Điền Tâm Ny tươi cười quyến rũ, nói xong còn cố ý ưỡn ngực 'Hùng vĩ' , lập tức một trận'Sóng cả mãnh liệt'

"Ha ha ha, tôi cũng không có nói em là bò sữa!"Lý Huy một mặt cười xấu xa.

"Tẩu tử, chúng ta đi thôi!"

Lan Trần đều nhìn không được, Điền Tâm Ny để hắn nhớ tới những gái đứng trong hẻm nhỏ đường Thâm Châu trong thành kia, chỉ cần nhìn thấy nam nhân liền sẽ cười híp mắt vẫy gọi

"Soái ca, tiến đến chơi đùa a!"

Thảo!

Bất nhập lưu nữ nhân, khó tránh khỏi để cho người ta cảm thấy buồn nôn!

"Hừ!"

Điền Tâm Ny thấy Lan Trần cùng Tô Tuyết Di ngay cả chào hỏi

đều không đánh cùng với nàng, không khỏi hừ lạnh một tiếng, trong lòng tự nhủ chờ ra khách sạn nhìn các ngươi chết như thế nào!

Bên ngoài khách sạn, Bạch Vĩnh Chính cùng Lý Thiều Quang mang theo tiểu đệ riêng phần mình, đã sớm chờ ở đây!

"Tô tiểu thư, Lan tiên sinh, hội nghị kết thúc?"

Bạch Vĩnh Chính nhìn thấy Tô Tuyết Di vội vàng tiến lên nghênh đón, đồng thời mấy tiểu đệ bên cạnh hắn đem tay vươn vào trong ngực, cảnh giác nhìn xem bốn phía.

Vì phòng ngừa Tô Tuyết Di tao ngộ đánh lén giống Kim Cương, Cảng Đảo hai vị đại lão hắc đạo đỉnh cấp tự mình làm lên công việc thủ vệ.

"Lão Bạch, ông lưu lại, tôi cùng tẩu tử về trước!"Lan Trần nói với Bạch Vĩnh Chính.

"Lan tiên sinh, chuyện Kim Cương tiên sinh kia "

"Ông tiếp tục tìm đi, quay đầu Thần ca tự do an bài!"

"Minh bạch!"

Nhìn xem hai người đối thoại, một bên Điền Tâm Ny có chút trợn tròn mắt, Bạch Vĩnh Chính này không phải tân tấn mãnh nhân Cảng Đảo sao, làm sao hắn cùng bảo tiêu Tô Tuyết Di quan hệ tốt như vậy?

Chương 910. Bác gái, tiểu ca!

Ngay tại lúc Lan Trần muốn rời khỏi, Lý Thiều Quang lại mang theo mấy nam nhân hung thần ác sát vây quanh!

"Lý Thiều Quang, ngươi làm gì?"Lan Trần nhíu mày.

"Hừ! Ai bảo họ Tô đại lục này giống như một con hồ ly tinh, biểu đệ ta không quen nhìn giáo huấn nàng không được sao?"

Điền Tâm Ny thấy thế mặt mũi tràn đầy đắc ý, mảy may không có chú ý tới sắc mặt Lý Thiều Quang cực kỳ âm trầm!

"Cô"

Tô Tuyết Di nghe được Điền Tâm Ny bảo nàng hồ Ly tinh, tức giận đến muốn cho nàng một vả!

"Giáo huấn chị dâu ta?"

Lan Trần tức cười, âm thanh lạnh lùng nói"Chị dâu ta làm sao đắc tội ngươi?"

"Đắc tội ta, nàng cũng xứng? Ta thế nhưng là đại minh tinh nổi tiếng Cảng Đảo, nàng tính là gì?"Điền Tâm Ny ỷ có Lý Thiều Quang cùng Lưu Cẩu chỗ dựa, thật đúng là không có đem Tô Tuyết Di để vào mắt.

"Lý Thiều Quang, nếu là biểu tỷ ngươi, vậy ngươi xem lấy xử lý đi!"

Lan Trần nói xong quay đầu nói với Tô Tuyết Di"Tẩu tử, chớ cùng loại ngu xuẩn này phân cao thấp, nàng sợ là phải xui xẻo!"

"Lan Trần, chúng ta đi thôi!"

Tô Tuyết Di sắc mặt tái xanh, nhưng nàng biết Lan Trần cũng không phải người bình thường, khẩu khí này hắn nhất định sẽ giúp mình ra!

Quả nhiên, một giây sau liền thấy Lưu Cẩu đẩy ra Điền Tâm Ny, đưa tay bỗng nhiên một bàn tay quất vào trên mặt đối phương, cả giận nói

"Gái điếm thúi, ngươi chán sống liền đi nhảy xuống biển, chớ liên lụy lão tử!"

"Lưu tiên sinh, anh, anh tại sao đánh em à?"

Điền Tâm Ny che lấy má trái bị đánh, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nhìn xem Lưu Cẩu.

"Lăn, lão tử không biết ngươi!"

Lưu Cẩu vừa sợ vừa giận, sợ Tô Tuyết Di sẽ giận lây sang hắn, dù sao đây là tiểu tình nhân hắn bao nuôi.

Không biết?

Tối hôm qua trên giường, Lưu Cẩu còn mở miệng một tiếng bảo bối, hiện tại nhấc lên quần liền không nhận ra?

Đang lúc Điền Tâm Ny mộng bức lúc, Lý Thiều Quang cho thủ hạ tiểu đệ đưa mắt liếc ra ý qua một cái, hai tên đại hán tráng kiện một trái một phải trực tiếp nhấc lên Điền Tâm Ny!

"Các ngươi làm gì, mau buông ta ra!"Điền Tâm Ny kinh hãi, quay đầu hướng về phía Lý Thiều Quang hô"Biểu đệ, chuyện này rốt cuộc là như thế nào a?"

"Biểu tỷ, lên xe đi, ta dẫn tỷ đi bờ biển!"

Lý Thiều Quang thở dài, nói thẳng"Tỷ ngay cả Tô tiểu thư cũng dám mắng, Cảng thủ tới cũng không thể nào cứu được tỷ!"

Nói xong, Lý Thiều Quang khoát khoát tay, Điền Tâm Ny thất kinh trực tiếp bị nhét vào trong xe.....

Thiên Nam, Ninh Châu.

Diệp Thần sau khi cúp điện thoại, nhìn xem trên đường lác đác không có mấy người đi đường không khỏi nhíu mày.

"Gặp quỷ, trên đường tại sao không ai đâu?"Văn Tinh nhìn quanh hai bên lầm bầm lầu bầu nói.

"Sự tình ra khác thường tất có yêu!"

Viên Vũ bấm ngón tay tính toán, trầm giọng nói"Đi Linh giới trước tôi cố ý bốc một quẻ, kết quả là quẻ Phong Hỏa người nhà!"

"Viên đại đầu, cậu nói tiếng người, tôi nghe không hiểu!"Văn Tinh gãi đầu một cái một mặt mộng bức.

"Nói đơn giản năm nay chính là một năm bệnh tật, rất nhiều người bởi vì tật bệnh mà thay đổi vận mệnh, trong năm ấy, có thể sẽ có một nhân vật hết sức mạnh mẽ xuất hiện, sự xuất hiện của nàng cũng là một cái thế giới mới."Viên Vũ giải thích nói.

"Ngọa tào! Chẳng lẽ là lão Diệp xuất hiện?"

"Không, nàng là nữ nhân!"

"Nữ nhân?"

Diệp Thần nghe xong cũng tò mò, cái nữ nhân gì có thể để cho thế giới mới?

"Mặc kệ, tôi đói bụng, ta đi ăn một chút gì đi?"Văn Tinh vuốt vuốt bụng khô quắt nói.

"Cậu nhìn trên đường có mấy cửa hàng là mở cửa?"

Viên Vũ bĩu môi, nói"Đi thôi, về nhà tôi phía dưới cho ngươi ăn!"

"Thảo! Không phải lại ăn mì chứ?"

Văn Tinh trừng mắt, sớm biết như thế lúc trước liền không cùng Viên Vũ ở cùng một chỗ, gia hỏa này lục căn không tịnh, cũng không biết chức vị chưởng môn Thiên Sư phái hắn có phải là dùng tiền mua

"Có khác nhau sao?"

Âu Thiết Trụ không hiểu chủ đề hai người tranh luận, gãi đầu một cái úng thanh hỏi.

"Không ăn mì liền ăn sủi cảo đi!"

Diệp Thần nín cười, nói"Quay đầu tôi cùng Lan Trần đi một chuyến Đảo quốc, các cậu chiếu khán tốt trong nhà!"

"Đảo quốc tốt, nơi đó nữ nhân ôn nhu, lại quan tâm! Lão bà lại không ở nhà, lão Diệp tôi đặc biệt hiểu cậu!"Văn Tinh một mặt nụ cười thô bỉ nói.

"Cút đi, cậu vẫn còn độc thân cẩu đấy, lý giải cái rắm!"

Diệp Thần một cước đá vào trên mông Văn Tinh, sau đó đưa tay chận chiếc xe taxi chạy về Sơn Trang Vâng Đỉnh.

Rất nhanh, Diệp Thần về tới nhà, vừa vào cửa phát hiện cha mẹ mình, còn có nhạc phụ nhạc mẫu đều ở đây.

"Cha mẹ, các người đều ở đây a!"Diệp Thần mỉm cười đi vào phòng khách.

"Nhất định phải ở đây a!"

Lý Hương Cầm ngữ khí khoa trương nói"Con xem một chút Tô Vạn Đạt, càng ngày càng tuổi trẻ, mẹ nhất định phải chờ đến đào một quả rồi mới đi!"

"..."

Diệp Thần sững sờ, hắn lúc này mới phát hiện Tô Vạn Đạt nhìn, làn da tựa hồ so ngày đó vừa ăn xong bàn đào tốt hơn!

"Hôm qua mẹ cùng hắn đi mua đồ ăn, kết quả hàng rau gọi mẹ bác gái, gọi hắn tiểu ca, con nói có tức người hay không!"Lý Hương Cầm thở phì phò nói.

"Ách lão bà, em nói ít vài câu!"

Chương 911. Quái bệnh!

Tô Vạn Đạt thực sự chịu không được Lý Hương Cầm lải nhải, nhịn không được nói một câu.

"Hừ! Tô Vạn Đạt, ông cánh cứng cáp rồi đúng không, đừng cho là tôi không thấy được, ông cùng nữ nhân mua đậu hũ kia mắt đi mày lại, chọc tới lão nương ngày mai đi đập nàng sạp hàng!"Lý Hương Cầm hai tay chống nạnh tức giận nói.

Đám người nghe xong bó tay rồi, Diệp Thần cũng không nghĩ tới Lý Hương Cầm càng ngày càng nóng nảy, thế mà còn muốn nện sạp hàng người, ngưu bức!

Bất quá hắn cũng có thể lý giải, nữ nhân mà, vốn là động vật cần cảm giác an toàn, huống chi lão công mình càng ngày càng tuổi trẻ, càng ngày càng đẹp trai, Lý Hương Cầm không nóng nảy mới là lạ chứ!

"Nhi tử, con qua đây!"

Diệp Thần mới vừa đi tới trước mặt Diệp Tử Long, kết quả đối phương từ trong túi móc ra một bình y dụng cồn, trực tiếp phốc phốc phốc phốc hướng Diệp Thần phun ra mấy lần!

"Cha, người làm gì?"Diệp Thần sững sờ.

"Trừ độc a! Chẳng lẽ con còn không biết sao?"

Diệp Tử Long cười khổ nói"Mấy ngày nay trong tỉnh đột nhiên xuất hiện một loại quái bệnh, khiến cho lòng người bàng hoàng, hiện tại ra vào cửa đều phải trước khử độc!"

"“Đúng, con đang muốn hỏi cái chuyện này đây, trên đường

không có người nào, cũng là bởi vì cái bệnh này sao?"Diệp Thần hỏi.

"Còn không phải sao!"

Lý Hương Cầm gật đầu nói"Hôm qua đi chợ bán thức ăn, cha cùng lão Tô đều sợ chết!"

Diệp Thần nghe xong lập tức nhíu mày, từ trong miệng mọi người biết được triệu chứng quái bệnh, cùng quái bệnh lúc trước mình tại tỉnh thành trị liệu triệu chứng giống nhau như đúc.

"Bất quá đi, loại bệnh này có thuốc trị được a!"

Trước khi đi Diệp Thần thậm chí đem một viên bàn đào hạch cho Nhị sư tỷ, mà lại Đại sư tỷ xưởng thuốc không phải đã bắt đầu sản xuất thuốc này sao?

Vì thế, Tiêu Quang Minh còn liên hợp mấy cái bộ môn, đặc phê thuốc Đại sư tỷ không cần thông qua một hệ liệt thủ tục liền có thể lên khung!

"Là có thuốc!"

Diệp Tử Long gật gật đầu, lập tức lời nói xoay chuyển có chút nổi nóng nói"Nhưng bây giờ là một thuốc khó cầu, lúc đầu một hộp mới mười mấy khối đặc hiệu thuốc, nhưng là bây giờ bị hoàng ngưu xào đến hơn ngàn khối một hộp, liền cái này còn có tiền mà không mua được đâu!"

"Thảo!"

Diệp Thần nghe xong cũng nhịn không được bạo nói tục, đám hoàng ngưu đáng chết này, lương tâm bị chó ăn?

"Còn có người độn thuốc, kết quả hiện tại là sinh bệnh hết thuốc, không có bệnh trong nhà thuốc một đống!"

"Lúc này mới thời gian vài ngày, Ninh Châu đều lây nhiễm?"

"Nhi tử, cũng không chỉ là Ninh Châu, toàn bộ tỉnh Thiên Nam, còn có mấy cái tỉnh xung quanh đều có người dám nhiễm quái bệnh!"Một bên Sở Lan thở dài nói.

"Con rể, con không phải y thuật cao siêu sao, việc này con thế nhưng phải nghĩ một chút biện pháp!"Lý Hương Cầm nói.

"Không phải còn có thuốc Đông y phối phương sao?"

Diệp Thần nhớ kỹ thuốc phối phương Đông y Thất sư tỷ rất có tác dụng, mặc dù không thể trị tận gốc bệnh này, nhưng tuyệt đối có thể khống chế bệnh tình!

"Dẹp đi đi!"

Lý Hương Cầm nghe xong càng tức giận hơn, cả giận nói"Hiện tại Ninh Châu thuốc Đông y cũng mua không được, nghe nói là cung không đủ cầu, chuyển phát nhanh lại không giao hàng cho tiệm thuốc!"

"Cha nghe nói có cái tổ chức tận lực đang chèn ép Trung y, không hi vọng lão bách tính tán thành Trung y hiệu quả trị liệu!"Diệp Tử Long nói.

"Cha mẹ, con đi gọi điện thoại!"

Diệp Thần nghe vậy cau mày, không nghĩ tới tốc độ quái bệnh truyền bá kinh khủng như vậy, bất quá lần trước nam nhân tại tỉnh bệnh viện bị hắn chữa khỏi nói qua, nguyên nhân quái bệnh truyền nhiễm đầu tựa hồ là đang Liên Hoa Sơn!

Đáng hận hơn chính là những cái người chèn ép Trung y kia, không cần hỏi khẳng định là một bang liên minh cẩu tạp toái phản Trung y!

Chỉ chốc lát, trong điện thoại di động Diệp Thần truyền đến thanh âm Kiều An Na

"Tiểu sư đệ, đệ trở về?"

"Ân, Đại sư tỷ, hiện tại xưởng thuốc tình huống như thế nào, đệ nghe nói thuốc không đủ?"Diệp Thần hỏi.

"Đúng là thuốc không đủ, ngay cả phối phương Thất sư muội cũng bởi vì thảo dược không đủ, thành bài trí!"Kiều An Na cau mày nói.

"Đệ đã để Tiêu bộ trưởng nghĩ một chút biện pháp, hiện tại chủ yếu nhất vẫn là giải quyết đầu nguồn quái bệnh!"

"Thất sư muội nói, đầu nguồn tại Liên Hoa phong?"

"Được!"

"Vậy chính đệ cẩn thận, ban đêm có thời gian không, rất lâu không gặp tỷ kêu lên Nhược Hi các nàng cùng một chỗ ăn một bữa cơm đi!"

"Tốt lắm!"

Hai người hàn huyên vài câu Diệp Thần vừa cúp điện thoại, điện thoại lại vang lên, xem xét là Lan Trần đánh tới, nói cho hắn biết mình cùng Tô Tuyết Di đã đến Ninh Châu.

"Cậu đưa nàng dâu tôi trở về đi!"

Diệp Thần vốn muốn đi Liên Hoa phong nhìn xem, bất quá Tô Tuyết Di trở về việc này đành phải thôi, vẫn là trước bồi bồi lão bà đi.

Rất nhanh, Tô Tuyết Di về tới nhà.

Người một nhà cười cười nói nói, vui vẻ hòa thuận, ban đêm

Tô Vạn Đạt càng là làm một bàn lớn đồ ăn.

"Nàng dâu em mang thai ăn nhiều một chút, hảo hảo bồi bổ!"Diệp Thần đem một khối thịt kho móng heo kẹp cho Tô Tuyết Di.

"Tạ ơn lão công!"

Tô Tuyết Di lòng tràn đầy ngọt ngào, tiến đến Diệp Thần bên tai nhỏ giọng cười nói"Lão công, ban đêm anh đến hiến lương, cho nên anh cũng phải ăn nhiều một chút bằng không sẽ không còn khí lực!"

"Ách"

Diệp Thần tức xạm mặt lại, không nghĩ tới cô nàng này vừa thấy mặt liền đưa ra yêu cầu 'Quá phận' như thế!

Chương 912. Hành vi cơ bắp!

Cơm nước xong xuôi, Diệp Thần lái xe trực tiếp đi nhà Kiều An Na.

"Các vị sư tỷ, không có ý tứ! Nàng dâu trở về, toàn lôi kéo đệ hiến lương, ăn cơm!"

Diệp Thần vào cửa phát hiện ngoại trừ Nhị sư tỷ Nhan Thanh, sáu vị sư tỷ khác đều tại, thế là mỉm cười đi đến trước An Na ngồi xuống bên người.

"Sư đệ, đệ nói xong tới ăn cơm, kết quả hại chúng ta đợi uổng công một trận!"

Tần Mặc Diêu ngồi tại Diệp Thần đối diện, nhịn không được lườm hắn một cái.

"Thối đệ đệ, đệ có phải có nàng dâu, cũng đừng có sư tỷ hay không?"Liễu Nhược Hi ra vẻ thương tâm nói.

"Nghe Viên Vũ nói, Linh giới mỹ nữ siêu cấp nhiều, sư đệ, đệ còn có lương giao cho Tô Tuyết Di sao?"

Phượng Vũ Huyên hé miệng cười một tiếng, kết quả nghe nàng nói như vậy, bảy vị sư tỷ nhìn về phía Diệp Thần ánh mắt nhao nhao dời xuống mấy phần

"Hì hì, sư đệ tu vi cao như vậy, địa chủ nhà vẫn có chút lương thực dư!"An Khả Hân cười hì hì nói.

"Sư tỷ, các tỷ cũng đừng bắt đệ trêu đùa!"

Diệp Thần dở khóc dở cười, chẳng lẽ điểm 'Lương thực dư'

này của mình lại bị các sư tỷ ghi nhớ?

"Tính toán, đừng làm khó dễ sư đệ, người ta tân hôn yến phải bồi bồi nàng dâu nhiều chút cũng là nên!"Kiều An Na cuối cùng mở miệng.

"Vẫn là Đại sư tỷ đối với đệ tốt nhất rồi!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, từ nhỏ Đại sư tỷ liền thích che chở mình, điểm này mấy chục năm đều chưa từng thay đổi!

"Đúng, Nhị sư tỷ làm sao không đến?"Diệp Thần thừa cơ tranh thủ thời gian đổi đề tài.

"Phòng thí nghiệm tới hộ khách, nàng muốn tiếp đãi!"Kiều An Na nói.

Nghe xong là tiếp đãi hộ khách, Diệp Thần cũng không nghĩ nhiều, ngồi trong phòng khách bồi mấy vị sư tỷ trời nam biển bắc hàn huyên.

Mấy người trò chuyện nhiều nhất chính là Linh giới, khi mọi người biết được Diệp Thần hiện tại chưởng quản lấy Linh giới lúc, tất cả đều sợ ngây người!

"Sư đệ, nói như vậy đệ là vương một cái thế giới khác?"Thượng Quan Dĩnh mở to hai mắt nhìn, mặt mũi tràn đầy giật mình nhìn xem Diệp Thần hỏi.

"Tam sư tỷ, đệ chỉ là giúp người quản lý mà thôi, nhiều nhất tính cái nghề nghiệp người quản lí đi!"Diệp Thần bĩu môi cười một tiếng.

"Thối đệ đệ, lúc nào mang bọn tỷ đi Linh giới chơi a?"

"Tỷ muốn biết Viên đại đầu có phải là gạt người, Linh giới thật

rất nhiều mỹ nữ sao?"Liễu Nhược Hi có chút hăng hái mà hỏi thăm.

"Ách còn có thể!"

Diệp Thần gật gật đầu, nữ nhân Linh giới dáng dấp quả thật không tệ, mình còn đang'Canh gà' Gia trì hạ, đem Cố Mộng Di cầm xuống

"Chờ Nhị sư tỷ tới thương lượng với nàng một chút, lập tức qua tết, chúng ta đi Linh giới chơi một chút đi!"An Khả Hân nhỏ tuổi nhất, ham chơi nhất, nghĩ tới có thể đi dị giới liền hưng phấn không thôi.

Mà lúc này Nhan Thanh, ngay tại trong phòng nhà hàng Tứ Hải Ninh Châu, bồi một bang John Bull hộ khách ăn cơm.

Diệp Uyển Nhi cũng bị Nhan Thanh mang đến bữa tiệc, lúc đầu một đoàn người trò chuyện y dược chuyện hợp tác hảo hảo, đúng lúc này phục vụ viên bưng một bàn giáp ngư thang đi lên.

"Phục vụ viên, chúng tôi không có gọi cái đồ ăn này a!"

Diệp Uyển Nhi nhìn thấy giáp ngư thang không khỏi ngẩn người, đồ ăn đều là nàng an bài, nàng nhớ kỹ rõ ràng không có món ăn này.

"Nữ sĩ, đây là canh đặc sắc bản điếm đưa!"Nữ phục vụ viên giải thích nói.

"A, tốt a!"

Diệp Uyển Nhi nghe xong là đưa cũng không nghĩ nhiều, nhưng nàng lại không phát hiện khóe miệng phục vụ viên lộ ra một vòng độ cong quỷ dị

"Nhan giáo sư, lần này thuốc đặc hiệu quái bệnh Hoa Hạ, các

người có thể ngừng sản xuất hay không, đồng thời đem phương thuốc cho chúng ta?"

Một nam tử tóc vàng mắt xanh chờ sau khi phục vụ viên đi, mang trên mặt cười hỏi.

"Gibson tiên sinh, ngài không uống say đi?"

Nhan Thanh nghe xong không khỏi cau mày nói"Trước đó ngài nói muốn hợp tác với chúng ta nghiên cứu phát minh tân dược, làm sao biến thành để chúng ta ngừng sản xuất giao ra phối phương?"

"Chúng ta sẽ không để cho cô ăn thiệt thòi!"

Một tên nam tóc vàng âu phục khác trầm giọng nói"Nếu như Nhan giáo sư gật đầu, chúng ta nguyện ý ra một tỷ đô la Mỹ mua đứt như thế nào? Chỉ bất quá, các người nhất định phải lập tức ngừng sản xuất, đồng thời không còn đối ngoại bán ra thuốc đặc hiệu."

"Quá mức đi!"

Diệp Uyển Nhi đều nghe không nổi nữa, cáu giận nói"Cứ như vậy toàn bộ Hoa Hạ đều sẽ bị lây nhiễm, ngài đem tính mệnh người Hoa xem như cái gì?"

"Không không không, tiểu thư hiểu lầm!"

Nam âu phục Khải Ân tự cho là rất lịch sự cười cười"Nếu như phối phương tại trong tay John Bull chúng ta, bằng vào lực lượng Tây y chúng ta liền có thể đại lượng sản xuất thuốc đặc hiệu!"

"Thì ra là thế!"

Nhan Thanh nghe xong không khỏi cười lạnh, xem ra John Bull ước gì toàn cầu bộc phát quái bệnh, một khi mình đồng ý đem

phối phương giao ra, vậy bọn chúng liền kiếm này!

"Nhan giáo sư, chúng ta là có năng lực đem đặc hiệu thuốc đưa vào bảo hiểm y tế Hoa Hạ, cô hiểu ý tứ ta sao?"Gibson chậm rãi nói.

"Anh uy hiếp tôi?"

Đối với hành vi 'Cơ bắp' của Gibson, Nhan Thanh đoạn cự tuyệt nói"Không có ý tứ, nếu như là loại hợp tác này ta chỉ có thể cự tuyệt, cho nhiều tiền hơn nữa đều không được!"

Chương 913. Hạ được!

"Cô"

Gibson nghe xong không khỏi có chút nổi nóng, mà một bên Khải Ân lại khoát tay thản nhiên nói"Nếu Nhan giáo sư không nguyện ý coi như xong!"

Tính toán?

Nghe được đối phương dễ nổi giận như vậy, Nhan Thanh cảm thấy càng thêm hồ nghi, người phương Tây cướp đoạt thành tính, há có thể dễ dàng như thế coi như xong?

"Không có ý tứ, tôi gọi điện thoại!"

Khải Ân mặt không biểu tình, nói xong cầm điện thoại di động lên đi đến một bên thấp giọng gọi điện thoại.

Lúc này đã rất muộn, Nhan Thanh cùng Diệp Uyển Nhi cũng đều đói bụng, thừa dịp Khải Ân gọi điện thoại công phu, hai người ăn chút gì.

Gibson thấy thế không để lại dấu vết cười cười, trong lòng tự nhủ ăn đi, ăn nhiều một chút, một hồi các ngươi liền biết lợi hại!

Một lát sau, Khải Ân biểu lộ hung ác nham hiểm đi trở về.

"Nhan giáo sư, cô xác định không theo chúng ta hợp tác sao?"Khải Ân để điện thoại xuống hừ lạnh hỏi.

"Không có ý tứ, không có cách nào hợp tác!"

Nhan Thanh sinh lòng cảnh giác, nàng có thể nghe ra ngữ khí

đối phương đã mang theo tính công kích!

"Hoa Hạ nữ nhân thật sự là quật cường!"Khải Ân dứt khoát kéo xuống ngụy trang, cười lạnh nói"Nếu như tình báo chúng ta không sai, cô có cái sư đệ, hắn gọi Diệp Thần không sai đi?"

"Hỗn đản, ngươi đến cùng muốn làm gì?"

Nhan Thanh nghe xong trong nháy mắt nổi giận, một bên Diệp Uyển Nhi cũng buông xuống bát đũa nghi ngờ nhìn về phía Khải Ân.

"Nhan giáo sư không cần khẩn trương, chỉ bất quá Diệp Thần đả thương đốc thủ trú cảng nước ta, John Bull chúng ta có phải là cũng muốn làm ra đáp lại?"

"Nhan Thanh tỷ, bọn chúng muốn hại thần ca, làm sao bây giờ a?"Diệp Uyển Nhi lòng nóng như lửa đốt, John Bull tốt xấu là quốc gia, Thần ca lợi hại hơn nữa cũng không có cách nào cùng một nước chống lại a!

"Chỉ bằng bọn hắn cũng muốn đối phó sư đệ ta, nằm mơ đi!"Nhan Thanh chẳng thèm ngó tới.

"Chúng ta đương nhiên biết Diệp Thần lợi hại, bất quá hắn người bên cạnh đâu, tỉ như có cái gia hỏa gọi Kim Cương!"Khải Ân một bên nói, một bên điệu bộ lấy thân thể tráng kiện Kim Cương.

Nghe xong danh tự Kim Cương, Nhan Thanh lập tức cảnh giác nói"Các ngươi đem Kim Cương thế nào?"

"Không có gì, chúng ta liền muốn dùng hắn làm giao dịch! Chỉ cần Nhan giáo sư giao ra phối phương, chúng ta liền thả Kim Cương, thế nào?"

"Nếu như ta không nói gì?"Nhan Thanh nhíu mày.

"Vậy liền không có ý tứ, cô cũng muốn theo chúng ta đi một chuyến!"Khải Ân cười lạnh nói.

"Ta mới sẽ không"

Nhan Thanh nói còn chưa dứt lời, đột nhiên cảm giác một trận mê muội, một bên Diệp Uyển Nhi cũng không tốt hơn là bao, trực tiếp một đầu mới ngã xuống đất.

"Ngươi, ngươi đối với chúng ta làm cái gì?"Nhan Thanh cắn chặt hàm răng hận hận trừng mắt Khải Ân hỏi.

"Không có gì, chính là để phục vụ viên tăng thêm ít đồ bên trong giáp ngư thang, để các cô ngủ một hồi mà thôi!"Gibson âm trắc trắc cười nói.

"Hỗn đản"

Bịch!

Nhan Thanh trước tối sầm, ngay sau đó liền một đầu mới ngã xuống đất.

"Gibson, dược ngươi hiệu quả không tệ a!"Khải Ân đứng dậy đi đến bên người Nhan Thanh cười lạnh.

"Đó là đương nhiên, đây là thuốc ngủ ta đặc biệt điều chế!"

Gibson vừa dứt lời, bên trong gian phòng đột nhiên truyền tới một thanh âm của nam nhân

"Này, Uyển nhi em nói chuyện nha!"

Khải Ân nhíu nhíu mày, thuận thanh âm nhìn lại mới phát hiện thanh âm là từ trong điện thoại di động Diệp Uyển Nhi truyền đến.

Nguyên lai, vừa rồi Diệp Uyển Nhi muốn đem Khải Ân chuyển cáo Diệp Thần, len lén bấm điện thoại, nhưng điện thoại còn

không có thông đâu, chính nàng trước hết choáng.

Gibson từ dưới đất nhặt lên điện thoại, nhìn thấy trong màn hình có danh tự Diệp Thần, lúc này giao cho Khải Ân.

Khải Ân liếc qua, đưa điện thoại di động đặt ở bên tai, thao lấy một ngụm nửa sống nửa chín tiếng Hoa, lạnh giọng hỏi

"Ngươi là Diệp Thần?"

"Ngươi là ai, muội muội ta đâu?"

Diệp Thần lúc đầu đang bồi các sư tỷ uống rượu nói chuyện phiếm, tiếp vào điện thoại Diệp Uyển Nhi đối phương lại giữ im lặng, chính cảm thấy kỳ quái đâu, kết quả là nghe được thanh âm Khải Ân, lúc này cảnh giác lên.

"Nguyên lai Diệp tiểu thư là muội muội của ngươi, vậy thì tốt quá! Ngươi đừng quản ta là ai, muốn cứu nữ nhân này, liền chiếu ta nói làm!"Khải Ân âm thanh lạnh lùng nói.

"Ngươi muốn ta làm thế nào?"

Nghe được đối phương yêu cầu, Diệp Thần lập tức ý thức được Diệp Uyển Nhi xảy ra chuyện.

Khải Ân cũng là sảng khoái, nói thẳng"Nhan Thanh là sư tỷ của ngươi đi, nàng cũng tại trong tay chúng ta, nếu như ngươi muốn cứu hai nữ nhân này, liền đơn độc mang theo phối phương đi đỉnh phong Liên Hoa Sơn!"

"Liên Hoa Sơn?"

"Nhớ kỹ, không muốn giở trò gian, nếu không hai nữ nhân này cùng Kim Cương đều phải chết!"Khải Ân cười lạnh nói.

"Kim Cương tại trong tay các ngươi?"

Diệp Thần trong mắt hàn quang thoáng hiện, một cỗ sát ý ngập trời từ trên người hắn tán phát ra, mấy người sư tỷ cảm nhận được Diệp Thần biến hóa, nhao nhao hướng hắn ném ánh mắt hồ nghi.

"Nhớ kỹ ngày mai chín giờ sáng, một người tới!"

Khải Ân không có trả lời vấn đề Diệp Thần, mà là trực tiếp cúp điện thoại.

Chương 914. Thiên tài bắt cóc?

Nghe tiếng vang tút tút trong loa, Diệp Thần sát ý càng đậm!

"Sư đệ, đến tột cùng xảy ra chuyện gì, Kim Cương thế nào?"Kiều An Na gặp Diệp Thần sắc mặt tái xanh vội vàng hỏi.

"Kim Cương, còn có Nhị sư tỷ cùng Diệp Uyển Nhi đều bị người trói lại!"Diệp Thần thanh âm băng lãnh.

"Cái gì? Nhị sư tỷ bị trói?"

Thượng Quan Dĩnh nghe xong lập tức giận không chỗ phát tiết, cả giận nói"Lẽ nào lại như vậy! Bọn cướp ở đâu, sư đệ mang ta tới, nhìn ta không chụp chết hắn!"

"Không sai, đám người này lá gan cũng quá lớn, lại dám bắt cóc!"Liễu Nhược Hi mắt hạnh trợn lên, huy hiệu cảnh sát trên vai chiếu lấp lánh

Diệp Thần khoát khoát tay, trầm giọng nói"Đối phương để cho đệ ngày mai buổi sáng một người đi, sư tỷ không cần lo lắng, chỉ bằng mấy trứng thối nát cà chua này, đệ còn không có để vào mắt!"

"Vậy thì được, sư đệ bản lĩnh càng ngày càng mạnh!"

Tần Mặc Diêu gật đầu nói"Sư đệ, vậy chính đệ cẩn thận, đối phương có chuẩn bị mà đến khẳng định sớm đào xong hố!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, lấy tu vi Độ Kiếp kỳ hắn, đã rất khó tìm đến đối thủ, chỉ là mấy cái bọn cướp tính là cái gì chứ!

Đưa tay nhìn đồng hồ đã rất muộn, Diệp Thần đứng dậy cáo

từ.

"Sư đệ, đệ gấp gáp như vậy về nhà hiến lương sao?"Phượng Vũ Huyên trêu chọc nói.

"Ách"

"Lục sư muội chớ hồ nháo, để sư đệ nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai hắn còn muốn đi cứu Nhị sư muội đâu!"

Nghe được Kiều An Na nói như vậy, Phượng Vũ Huyên nghịch ngợm thè lưỡi, lúc này mới xem như bỏ qua cho Diệp Thần.

Sáng ngày hôm sau, Diệp Thần đem Tô Tuyết Di đưa đi công ty xong, trực tiếp lái xe đến Liên Hoa Sơn.

Rất nhanh, Diệp Thần liền dừng xe tại chân núi, vừa xuống xe liền cảm giác được một cỗ lăng lệ sát khí, hắn quay đầu hướng mắt nhìn chỗ nham thạch cách đó không xa cười lạnh, lập tức đưa tay cong ngón búng ra!

Sưu!

Một đạo chân khí mắt thường khó gặp như thiểm điện bắn ra!

Bịch!

Một giây sau, một người tóc vàng mặc đồ rằn ri đằng sau nham thạch ngã xuống đất, trong nháy mắt đã mất đi sinh cơ, mà tại bên cạnh hắn còn có đem súng bắn tỉa đen nhánh tỏa sáng!

"Nghĩ mai phục ta cũng tìm đáng tin cậy được không, xem thường ai đây?"

Diệp Thần nhún vai, lập tức thân hình lóe lên liền biến mất không gặp

Liên Hoa phong đỉnh.

Gibson nhìn xem bên trong kính viễn vọng mắt thấy hết thảy, khi Diệp Thần như quỷ mị biến mất, hắn không khỏi ngây dại!

"Cái này, tiểu tử này đi đâu?"Gibson để ống nhòm xuống, quay đầu mặt mũi tràn đầy khiếp sợ nhìn xem Khải Ân bên cạnh.

"Quả nhiên là võ tu Hoa Hạ!"

Khải Ân sắc mặt nghiêm túc, bất quá nghĩ đến trong tay mình còn có con tin, hắn lại bình thường trở lại một mặt buông lỏng nói

"Gibson ngươi đừng lo lắng, hôm nay Diệp Thần chết chắc!"

"Ngươi nói ai chết chắc?"

Vừa dứt lời, Khải Ân sau lưng đột nhiên truyền đến một đạo băng lãnh thanh âm, dọa hắn kêu to một tiếng!

Gibson liền vội vàng xoay người nhìn lại, kết quả phảng phất gặp được quỷ, run giọng nói

"Diệp Thần? Ngươi, ngươi làm sao đi lên?"

Nhìn Diệp Thần trước mắt đằng đằng sát khí, Gibson lần thứ nhất cảm nhận được người Hoa kinh khủng!

Khải Ân cũng vô cùng kinh ngạc, vài giây đồng hồ trước Diệp Thần còn đang chân núi, làm sao trong chớp mắt liền đến đỉnh núi, tiểu tử này là u linh sao?

"Ta không muốn cùng các ngươi nói nhảm, đem Diệp Uyển Nhi cùng Nhị sư tỷ ta giao ra!"Diệp Thần lạnh lùng nhìn trước mắt hai người, cảnh cáo nói"Các nàng nếu là mất một sợi tóc, ta liền giết cả nhà hai người các ngươi!"

"Người Hoa, ngươi khẩu khí thật lớn!"

Gibson nghe xong từ kinh đổi giận, lớn tiếng quát lớn"Hiện tại

con tin tại trên tay chúng ta, ngươi tốt nhất ngoan ngoãn nghe lời, bằng không huynh đệ của ngươi cùng nữ nhân đều phải chết!"

"Nói đi, các ngươi muốn cái gì?"

Diệp Thần lười nhác lãng phí thời gian, hiện tại Nhị sư tỷ cùng Diệp Uyển Nhi an toàn trọng yếu nhất, cái khác hết thảy đều là nói suông.

"Rất đơn giản, nghe nói ngươi cũng nắm giữ phối phương ôn dịch, giao ra có lẽ ta có thể để ngươi được chết một cách thống khoái điểm!"Khải Ân diện mục dữ tợn nói.

"Ôn dịch?"

Diệp Thần sững sờ, nhưng rất nhanh liền minh bạch, đối phương hẳn là nói phối phương quái bệnh lần này.

"Phối phương ta cho các ngươi cũng vô dụng!"

"Đừng tưởng rằng tại trong rừng cây giấu mấy người liền có thể giết ta, nếu như ngươi bây giờ thả sư tỷ ta, ta có lẽ có thể không giết các ngươi!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Thế mà bị ngươi phát hiện?"

Gibson sững sờ, trong lòng mơ hồ có loại dự cảm bất tường tự nhiên sinh ra.

"Ngươi nguyện ý giao ra phối phương?"

Mà Khải Ân lại là vui mừng quá đỗi, hoàn toàn không để mắt đến phía sau Diệp Thần.

"Ngươi trước hết để cho ta nhìn một chút sư tỷ!"Diệp Thần gật đầu.

"Tốt, tin rằng ngươi cũng không dám giở trò gian!"

Khải Ân đắc ý cười, tối hôm qua tổ chức còn lo lắng hắn cùng Gibson không giải quyết được Diệp Thần, cố ý phái tới bốn cái cao thủ Quang Minh Hội chạy suốt đêm tới, kết quả đây?

Càng nghĩ càng đắc ý, Khải Ân trong lòng tự nhủ mình thật mẹ nó là thiên tài bắt cóc!

Chương 915. Người nào?

Trong rừng cây phát ra một trận tất tất tác tác vang động, Nhan Thanh cùng Diệp Uyển Nhi bị bốn tên người phương Tây thân hình cao lớn áp lấy từ trong rừng đi ra.

"Sư đệ!"

"Thần ca!"

Nhan Thanh cùng Diệp Uyển Nhi nhìn thấy Diệp Thần tới, hai người đều có vẻ hơi nhỏ kích động.

"Sư tỷ, Uyển nhi, có tôi ở đây các người không cần sợ!"

Khi Diệp Thần nhìn thấy Nhan Thanh các nàng hai tay bị trói chặt lấy, lập tức sắc mặt âm trầm, hắn quét bọn người Khải Ân một chút, gằn từng chữ

"Mấy người các ngươi đều đáng chết!"

"Diệp Thần, chúng ta đều biết ngươi là cao thủ, bất quá hôm nay có thánh kiếm sĩ tại, phải chết người khẳng định là ngươi!"Gibson mặt mũi tràn đầy cười gằn nói.

"Quang Minh Hội thánh kiếm sĩ?"

Diệp Thần nghe được cái danh từ này bừng tỉnh đại ngộ, khó trách hắn nhìn bốn người kia tu vi không thấp, nguyên lai là người Quang Minh Hội.

"Cảng đảo có cái khi dễ ta lão bà ngu xuẩn, cũng là Quang Minh Hội các ngươi a?"

"Không sai, mặc dù hắn là quan viên John Bull, nhưng cũng là huynh đệ Quang Minh Hội chúng ta! Diệp Thần, đừng lãng phí thời gian, mau đưa phương thuốc giao ra!"Gibson không nhịn được nói.

Bất quá, nói xong hắn lại cảm thấy là lạ ở chỗ nào, Diệp Thần nói ngu xuẩn là Brompton sao?

"Kim Cương đâu?"Diệp Thần hỏi.

"Đừng quản con hắc tinh tinh kia, ngươi nhanh lên, bằng không hai nữ nhân này đều phải chết!"

Khải Ân vừa nói xong, bốn tên thánh kiếm sĩ kia nhao nhao móc ra chủy thủ, chống đỡ tại trên cổ trắng nõn Nhan Thanh cùng Diệp Uyển Nhi.

Mà một bên Gibson càng là từ bên hông móc ra một thanh Desert Eagle nhắm ngay Diệp Thần, hừ lạnh nói

"Đáng chết người Hoa, nếu như không phải là vì phối phương, ta sớm bảo ngươi bể đầu!"

"Thần ca anh chạy mau, đừng quản chúng ta!"Diệp Uyển Nhi thấy thế lớn tiếng hoảng sợ nói.

"Ngậm miệng!"

Tráng hán bắt lấy Diệp Uyển Nhi chê nàng quá ồn, giơ chủy thủ lên nắm trực tiếp nện ở trên gáy Diệp Uyển Nhi, trực tiếp đưa nàng nện ngất đi!

"Uyển Nhi!"

Diệp Thần thấy thế giận không chỗ phát tiết, hai mắt tinh hồng trừng mắt nam nhân vừa rồi động thủ, thanh âm lạnh như băng nói

"Ngươi, phải chết!"

"Jack, tiểu tử Hoa Hạ này nói muốn giết ngươi, ha ha ha!"Một tên thánh kiếm sĩ khác hiểu tiếng Hoa phình bụng cười to.

Hắn sở dĩ cười, là bởi vì Jack là thánh kiếm sĩ cường đại nhất trong bốn người, hắn một kiếm bổ ra, có thể đem xe tăng chém thành hai khúc, có thể xưng thực lực siêu quần!

"Diệp Thần, ta biết ngươi!"

Tráng hán được xưng Jack mặt mũi tràn đầy khinh thường nói"Điện chủ Thiên Long Điện, chỉ là một người phụ trách tổ chức ám sát, nghe nói ngươi rất lợi hại, ta đã sớm cho ngươi lợi hại nhìn một chút!"

"Ngươi nói xong?"Diệp Thần lạnh lùng nhìn xem Jack, phảng phất tại nhìn một kẻ hấp hối sắp chết.

"Không sai, nhận lấy cái chết"

Jack nói còn chưa dứt lời, Diệp Thần không kiên nhẫn giương lên tay, một đạo ánh đao màu xanh lam tựa như tia chớp bắn ra, một giây sau, chỉ thấy Jack khẽ giật mình, ngay sau đó thân thể cường tráng một phân thành hai, từ giữa đó trực tiếp bị đánh thành hai nửa!

Bịch!

Hai nửa thân thể đổ xuống đất, máu tươi văng khắp nơi, trong không khí trong nháy mắt tràn ngập một cỗ mùi tanh hôi!

Một viên trái tim máu dầm dề lăn xuống trên đất, còn đang bịch bịch nhảy không ngừng

"Ọe!"

Khải Ân cùng Gibson nào gặp qua tràng diện này, lúc này liền bị buồn nôn nôn, ngay cả mật đều phun ra!

"fck! Hắn giết Jack, mọi người nhanh cùng tiến lên, xử lý tiểu tử này!"

Thánh kiếm sĩ đứng tại bên cạnh Jack, không chỉ có bị một thân máu tung tóe, cũng tương tự bị dọa đến không nhẹ!

Phanh phanh phanh!

Đúng lúc này, Gibson kịp phản ứng, hắn nhấc tay liên tiếp hướng Diệp Thần mở ba phát!

Mắt thấy Diệp Thần liền muốn trúng đạn, Gibson sướng đến phát rồ rồi, đắc ý cười to nói

"Hoa Hạ võ tu thì sao, còn không phải nhục thể phàm thai, có thể đỡ nổi đạn sao?"

Vừa dứt lời, chỉ thấy một đạo thanh quang thoáng hiện ngăn tại trước mặt Diệp Thần, đạn bắn vào phía trên thanh quang nhao nhao rơi xuống!

"Cái này sao có thể?"Gibson há to miệng, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ biểu lộ.

Diệp Thần lạnh lùng lườm Gibson một chút, vừa định một chưởng đem hóa thành tro tàn, nhưng đột nhiên bọn người trong rừng cây phía sau Gibson truyền đến một trận tiếng lá cây va chạm kịch liệt, phảng phất có người trong rừng mạnh mẽ đâm tới!

"Người nào?"

Ba tên thánh kiếm sĩ còn lại trong nháy mắt đề cao cảnh giác, tưởng rằng Diệp Thần giúp đỡ tới!

Diệp Thần cũng là một mặt mờ mịt, cái trời đông giá rét này ai chui từng mảnh rừng cây, Liên Hoa phong cũng không có mãnh cầm một loại, cái quỷ gì làm ra động tĩnh lớn như vậy?

Đang lúc hắn nghi hoặc lúc, trong rừng cây đột nhiên một đạo hắc ảnh thoát ra, không đợi mọi người thấy rõ sở đối phương là cái gì, liền nghe được Gibson một tiếng hét thảm, ngay sau đó mới ngã xuống đất, đám người xem xét chỉ thấy chỗ cổ hắn nhiều mấy cái lỗ máu, máu tươi đang từ cửa hang phun ra ngoài!

Mà 'Hung thủ' tập kích Gibson cũng bị đám người thu hết vào mắt!

Nguyên lai là người!

Chương 916. Chuột tinh?

Nói xác thực là quái loại tướng mạo người thân dị nhân, khóe miệng của hắn treo từng tia từng tia tàn huyết, người mặc áo khoác lông chồn, rõ ràng là nam nhân lại thân hình gầy gò, khuôn mặt không đủ lớn chừng bàn tay, khóe miệng phát triển bề ngang ra mấy cây sợi râu ngân châm, mà lại trong cổ họng không ngừng mà phát ra âm thanh chi chi.

Nhất khiến người không thể tưởng tượng chính là, đằng sau gia hỏa này còn kéo lấy một cây cái đuôi thật dài, to bằng cánh tay người!

Lúc này nam tử duỗi ra đầu dài nhỏ lưỡi liếm liếm máu tươi khóe miệng, sau đó lại liếm liếm bàn tay của mình, cái này mẹ nó nào giống nhân loại?

"Ngọa tào! Chuột tinh?"

Lúc Diệp Thần còn ở trên Thanh Long Sơn, thường xuyên nhìn thấy chuột bự, kẻ trước mắt này ngoại trừ tấm mặt người kia, cái đặc thù khác hiển nhiên đều cùng chuột giống nhau như đúc!

"Phi! Ngươi mới là Chuột tinh, cả nhà ngươi đều là Chuột tinh!"

Ai ngờ nghe được Diệp Thần, đối phương thế mà'Chửi ầm lên' , hiển nhiên hắn đối với cái xưng hô Chuột tinh này rất không hài lòng.

"Còn biết nói chuyện?"

Diệp Thần sững sờ, gần nhất thật sự là gặp quỷ, đầu tiên là tại

Linh giới gặp được Cẩu hùng tinh, trở lại Nhân giới lại gặp gỡ Chuột tinh, hôm nào không hội ngộ Nhền nhện tinh đi?

"Mau giết quái vật này!"

Khải Ân sợ tè ra quần, hướng về phía ba thánh kiếm sĩ hét lớn.

Kết quả, vừa dứt lời cái gọi là thánh kiếm sĩ quay người quay đầu liền chạy, căn bản không có phản ứng Khải Ân!

Hoa Hạ ngay cả chuột đều có thể thành tinh thật là đáng sợ, nhóm thánh kiếm sĩ thề, đời này cũng không tới nữa, bằng không mạng nhỏ đều không gánh nổi!

"..."

Khải Ân thấy thế triệt để trợn tròn mắt, mà Chuột tinh cũng lười truy thánh kiếm sĩ, một đôi tinh hồng mắt chuột nhìn chằm chằm cổ Khải Ân, duỗi ra đầu lưỡi đỏ tươi liếm liếm khóe miệng.

"Diệp, Diệp Thần mau cứu ta!"

Khải Ân đã sớm bị dọa đến hồn phi phách tán tranh thủ thời gian hướng Diệp Thần cầu cứu, tính mệnh du quan đâu còn quản được nhiều như vậy!

"Cứu ngươi có chỗ tốt gì?"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, hai tay ôm cánh tay một mặt hài hước nhìn xem Khải Ân hỏi.

"Ngươi, ngươi muốn cái gì, ta đều cho ngươi!"Khải Ân vẻ mặt cầu xin nói.

"Sư đệ!"

"Thần ca!"

Lúc này, Nhan Thanh cùng Diệp Uyển Nhi thu được tự do cũng bước nhanh đi tới bên người Diệp Thần, hai người nhìn thấy Chuột tinh lớn như thế cũng rất giật mình, Diệp Uyển Nhi càng là chăm chú dán Diệp Thần, chỉ có dạng này nàng mới có cảm giác an toàn!

Diệp Thần nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định cứu Khải Ân!

Trùng hợp chính là Chuột tinh nhìn thấy Nhan Thanh cùng Diệp Uyển Nhi, đột nhiên đối với Khải Ân không có hứng thú, mà là sắc mị mị mà nhìn xem hai nữ nhân mỹ mạo! này

Nhìn thấy Chuột tinh một mặt biểu lộ Trư ca, hỏa khí Diệp Thần cọ một chút liền bốc lên đi lên, chỉ thấy thân hình hắn lóe lên trong chớp mắt liền đến trước mặt Chuột tinh, đưa tay một chưởng trực tiếp chụp về phía đối phương!

"Chi chi!"

Ai ngờ Chuột tinh dị thường linh hoạt, một chưởng này Diệp Thần thế mà bị hắn tránh khỏi

"Độ Kiếp Kỳ?"

Diệp Thần một chưởng vỗ không trúng cũng rất kinh ngạc, lúc này hắn mới bắt được chân khí đối phương phát ra, thế mà là tu sĩ Độ Kiếp kỳ giống như hắn.

"Đáng chết nhân loại, ngươi kém chút chụp chết ta!"

Chuột tinh tức nghiến răng nghiến lợi, cả giận nói"Ta muốn ăn ngươi!"

Nói xong, Chuột tinh hóa thành một con cự thử, lớn chừng xe tải, toàn thân lông tóc như gai sắt dựng đứng, mở ra miệng lớn hướng Diệp Thần cắn tới.

"A, Thần ca cẩn thận!"

Diệp Uyển Nhi dọa đến gương mặt xinh đẹp trắng bệch, chăm chú nắm lấy cánh tay Diệp Thần lớn tiếng thét lên.

"Tiểu Uyển đừng sợ, hôm nay ca mời em ăn thịt chuột kho!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, khi còn bé hắn cùng Viên đại đầu bị Lan Trần lắc lư, nói nướng chuột đồng ăn có thể trường sinh bất lão, kết quả mấy cái tiểu thí hài bắt mấy con chuột núi làm đồ nướng, đừng nói hương vị còn rất thơm!

Mắt thấy Chuột tinh liền muốn thôn phệ Diệp Thần, nhưng vào lúc này cây cối dây leo bên cạnh đột nhiên tăng vọt, giống mọc thêm con mắt trực tiếp cuốn lấy Chuột tinh, thời gian nháy mắt liền đem nó bao thành một 'Bánh chưng' người!

Chuột tinh bị cuốn lấy ý đồ tránh thoát, nhưng hoa cỏ cây cối đầy khắp núi đồi đâu chỉ ngàn vạn, hắn tránh thoát một cây, đằng sau còn có cây cây mây bổ sung, rất nhanh liền mệt mỏi nằm trên đất trực suyễn thở ra hít vào.

"Nói đi, ngươi là muốn bị kho hay là hấp?"

Diệp Thần đều không có xuất thủ, vẻn vẹn một cái ý niệm liền đem Chuột tinh chế phục!

"Ngươi, ngươi là Đầu gỗ tinh?"

Chuột tinh coi là gặp được đồng loại, vội vàng nói"Mọi người chính là người trong đồng đạo, Đầu gỗ ca (~Mộc) tha ta một mạng đi?"

"Đầu gỗ đại gia ngươi!"

Diệp Thần nghe xong tức giận đến nhấc chân đá vào trên mặt Chuột tinh, đạp nó'Chi chi' kêu rên!

Mình rõ ràng là Thanh Đế, chuột chết này nói là đầu gỗ tinh?

Chuột tinh bị đau, coi là Diệp Thần muốn giết nó vội vàng nói"Đại hiệp tha mạng, chỉ cần ngươi không giết ta, về sau ta nguyện ý vì ngươi xông pha khói lửa, ngươi chính là chủ nhân của ta!"

"Nhận ta làm chủ?"

Chương 917. Đầu nguồn bệnh!

Diệp Thần có chút ghét bỏ, hắn cũng không muốn cả ngày mang theo một con chuột bự bốn phía tản bộ, người khác ra đường là dắt chó, ôm mèo, mình dắt chuột?

"Tạ ơn chủ nhân!"

Chuột tinh thật rất tinh, không nói hai lời chủ động dâng ra tinh huyết của mình.

Diệp Thần thấy thế nhíu nhíu mày, bất quá hắn rất nhanh ý thức được một sự kiện, lúc này hỏi"Chuột tinh, ta hỏi ngươi, gần đây quái bệnh từ Liên Hoa phong truyền đi, có phải là ngươi giở trò quỷ hay không?"

"Quái bệnh?"

Chuột tinh nghe xong vội vàng giải thích nói"Chủ nhân, cái này thật không trách ta à! Những du khách kia lại cứ uống nước tiểu ta, ta có biện pháp nào đâu?"

"Thảo! Nước tiểu ngươi là nước thánh sao, du khách vì cái lông muốn uống?"

Diệp Thần tự nhiên là không tin, cái nào đồ đần rảnh đến không có việc gì đi uống nước tiểu chuột?

"Chủ nhân, là thật!"

Chuột tinh thấy Diệp Thần không tin, vội vàng đem cả kiện sự tình một năm một mười giải thích một lần.

Nguyên lai Liên Hoa phong có một đầu dòng suối nhỏ thiên

nhiên, suối nước ngọt, nghe nói uống hữu ích khỏe mạnh, cho nên rất nhiều người không tiếc lái xe mấy chục dặm đường tới này múc nước.

Nhưng Chuột tinh liền ở tại dòng bên cạnh suối nhỏ, từ ngày xưa đã thường xuyên xả vào trong nước tiểu, mới đầu nó chưa thành tinh còn tốt, thành tinh sau nước tiểu tự mang virus, kết quả là tạo thành cục diện bây giờ!

"Đại gia ngươi! Liên Hoa phong lớn như thế, sao ngươi cứ phải dí vào bên trong dòng suối nhỏ, có bị bệnh không!"

Diệp Thần sở dĩ tức giận như thế, là bởi vì hôm qua Lý Hương Cầm cũng chuẩn bị tới lấy nước, còn tốt mình sớm biết chuyện này, bằng không người cả nhà đều sẽ đến quái bệnh!

Nhưng Chuột tinh nói nó gia thế thay mặt cư ngụ ở nơi này, dòng suối nhỏ đã sớm là địa bàn của gia tộc!

"Nguyên lai là ngươi giở trò quỷ!"

Nhan Thanh bừng tỉnh đại ngộ, không nghĩ tới quái bệnh đầu nguồn lại là nước tiểu con chuột lớn

Đơn giản là nước sông ngâm nước tiểu chuột, lại làm bách tính Hoa Hạ dọa đến quá sức, hiện tại nhân dân cả nước đều đang chăm chú việc này, sợ sẽ bị lây nhiễm!

"Diệp Thần, đây là chỉ độc chuột, đệ mau giết hắn!"

"Chỉ cần ngươi giết nó, tiền sẽ là của ngươi! Còn có, chuyện bằng hữu của ngươi đánh Brompton, cũng có thể xóa bỏ!"Khải Ân thấy Chuột tinh bị trói gô, trong lòng buông lỏng không ít.

"Ngươi đang uy hiếp ta?"

Diệp Thần nghe xong lạnh lùng nhìn xem Khải Ân, một cỗ sát ý

tự nhiên sinh ra.

"Không không không!"

Khải Ân cảm nhận được ánh mắt Diệp Thần lạnh như băng, vội vàng nói"Ta chỉ là không thích chuột, Diệp tiên sinh đừng hiểu lầm!"

"Quái tóc vàng, ngươi muốn chết!"

Chuột tinh nghe đến mấy câu này tức giận đến muốn cắn chết Khải Ân, nhưng nó bị ngàn vạn dây leo quấn quanh, không có Diệp Thần lên tiếng nó ngay cả động đậy đều là hi vọng xa vời!

"Nguyên lai ngươi là cùng một đám người Lão Lan thu thập, vậy ngươi cũng là người Quang Minh Hội?"Diệp Thần cười lạnh.

"Diệp tiên sinh, không chỉ là Quang Minh Hội, còn có nước Mỹ, John Bull quan phương đều muốn đối phó ngươi, cho nên khuyên ngươi tốt nhất đừng xúc động!"Khải Ân vừa mềm vừa cứng, ý đồ có thể hù dọa Diệp Thần.

Ai ngờ Diệp Thần nghe xong chỉ là nhún vai, một mặt cười xấu xa nói

"Yên tâm, John Bull cùng nước Mỹ chẳng mấy chốc sẽ xui xẻo!"

"Ngươi, ngươi có ý tứ gì?"

"Đáng tiếc, ngươi không thấy được!"

Diệp Thần nói xong tâm niệm vừa động, trói buộc trên thân Chuột tinh trong nháy mắt lỏng ra, sau đó liền nghe Diệp Thần thản nhiên nói"Chuột, người này giao cho ngươi, xử trí như thế nào tùy ý!"

"Tạ chủ nhân!"

Chuột tinh vui vẻ hỏng, tên quái tóc vàng này còn nghĩ để Diệp Thần giết nó, quả thực ghê tởm đến nhà!

"Không muốn a!"

Khải Ân dọa đến tại chỗ tiểu trong quần, đặt mông ngã ngồi trên mặt đất, run giọng nói"Ta là người William gia tộc, nếu như ta chết, John Bull quan phương sẽ không bỏ qua ngươi!"

"Ngớ ngẩn!"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng.

Một giây sau, đỉnh núi trống trải truyền đến một tiếng tiếng kêu thảm thiết đau đớn, Khải Ân bị Chuột tinh một ngụm nuốt vào trong bụng

Reng reng reng!

Đúng lúc này, một trận âm thanh đánh chuông truyền vào trong tai mọi người.

Diệp Thần tìm theo tiếng nhìn lại phát hiện là một bộ điện thoại, lúc này hắn mới nhớ tới tựa như là lúc Khải Ân ngã sấp xuống rơi ra, nghĩ nghĩ hắn tiến lên nhặt lên điện thoại xem xét, phía trên biểu hiện tên William Arthur.

"Khải Ân, sự tình làm được thế nào?"

Diệp Thần kết nối điện thoại, điện thoại đầu kia truyền tới một thanh âm của nam nhân.

"Hắn đã chết, ngươi muốn xử lý sự tình cho hắn chỉ sợ mãi mãi cũng không có cách nào hoàn thành!"Diệp Thần cười lạnh nói.

"Ngươi là ai?"

"Diệp Thần!"

Nghe được cái tên này, đầu kia điện thoại một trận trầm mặc, một lát sau Arthur mới chậm rãi nói"Ngươi giết nhi tử ta?"

"Không, con của ngươi là bị Chuột tinh cắn chết!"Diệp Thần nói thẳng.

"fck!"

Arthur coi là Diệp Thần trêu chọc hắn, tức giận đến trong điện thoại mắng to"Đáng chết người Hoa, ngươi sẽ vì mình cuồng vọng nỗ lực thê thảm đau đớn đại giới!"

"Chỉ bằng William gia tộc các ngươi? Xứng sao?"

Diệp Thần nói xong trực tiếp cúp điện thoại, đưa điện thoại di động ném dưới lòng bàn chân nhấc chân giẫm mạnh, điện thoại vỡ thành cặn bã!

Chương 918. Tom and Jerry?

"Sư tỷ, Tiểu Uyển, trước đưa các ngươi trở về đi!"Diệp Thần căn bản không có đem điện thoại vừa rồi coi ra gì, chỉ cần sư tỷ các nàng bình an so cái gì đều mạnh.

"Ân!"

Nhan Thanh gật đầu, vừa hướng dưới núi đi vài bước phảng phất nhớ ra cái gì đó, quay đầu nói với Diệp Thần"Sư đệ, Khải Ân nói Kim Cương còn đang trong tay bọn họ, đệ chuẩn bị làm sao bây giờ?"

"Bọn chúng sẽ ngoan ngoãn đem Kim Cương trả lại cho đệ!"Diệp Thần mặt mũi tràn đầy tự tin nói.

"Có đúng không? Vậy đệ cũng nên cẩn thận, dù sao William gia tộc là John Bull hoàng thất, đệ giết Khải Ân tương đương đắc tội toàn bộ John Bull, bọn họ là sẽ không từ bỏ ý đồ!"

"Sư tỷ không cần phải lo lắng, bởi vì John Bull cùng nước Mỹ lập tức liền muốn chó cắn chó, căn bản không để ý tới đệ."

Diệp Thần nhếch miệng lên, lộ ra một vòng quỷ dị độ cong

"Chủ nhân, ta cùng ngài cùng một chỗ xuống núi thôi!"

Lúc này, Chuột tinh ăn Khải Ân đánh ợ một cái đi tới, mặt mũi tràn đầy cười làm lành nói với Diệp Thần.

"Chuột tinh, ngươi tu luyện bao lâu, thế mà có thể huyễn hóa trưởng thành!"Diệp Thần dừng bước, tò mò nhìn đối phương hỏi.

"Không có tu luyện a!"

Chuột tinh vô tội lắc đầu, nói thẳng"Trước đó vài ngày ta ăn khỏa đào, không nghĩ tới liền biến thành dạng này!"

"Thảo!"

Diệp Thần nghe xong lòng tựa như gương sáng, Chuột tinh hiển nhiên là ăn bàn đào a!

Đồ tốt như vậy đều mẹ nó bị súc sinh ăn?

Đầu tiên là Hải Mãng, hiện tại là Chuột tinh, kế tiếp xuất hiện sẽ là cái giống loài gì đâu?

"Sư đệ, đệ nhận lấy nó cũng tốt, tương lai một ngày nào đó có thể đến giúp đệ!"Nhan Thanh ở một bên nói.

"Sư tỷ nói đúng, vậy chỉ thu xuống đi!"

"..."

Chuột tinh bó tay rồi, trong lòng tự nhủ mình tốt xấu là chuột Độ Kiếp Kỳ a, thấy thế nào dáng vẻ Diệp Thần tâm không cam tình không nguyện, giống như là thu một đống phế phẩm đâu?

Diệp Thần cũng lười nói quá nhiều, lúc này tay nắm pháp quyết, trong hư không bày ra một tấm Lôi Ước!

Trước đó Chuột tinh phóng thích tinh huyết trong khoảnh khắc dung nhập Lôi Ước, đến tận đây, nhận chủ nghi thức hoàn thành!

"Chủ nhân, đây là cái chủ phó khế ước gì, làm sao ta chưa thấy qua?"Chuột tinh trong lòng đánh lấy tính toán, tiện hề hề mà hỏi thăm.

"Không có gì, chỉ là lôi ước mà thôi!"

Diệp Thần thấy Chuột tinh một đôi mắt thẳng xách, cũng đã đoán được nó đang suy nghĩ gì, đơn giản chính là nghĩ tại thời

điểm phù hợp cưỡng ép bội ước thôi, không muốn bị hắn khống chế cả một đời!

"Lôi Ước?"

"Ân, phàm là người vi ước ắt gặp trời đánh ngũ lôi, đồng thời đều hữu hiệu vĩnh viễn!"Diệp Thần nói.

"..."

Vĩnh viễn?

Chuột tinh nghe xong trợn tròn mắt, vừa rồi mình có phải là quá xúc động, có lẽ đánh cược một keo, liều một phen, còn có thể từ trong tay Diệp Thần đào tẩu đâu, hiện tại muốn trốn cũng không được!

"Ngươi liền thành thành thật thật a, đi theo ta cũng sẽ không để ngươi ăn thiệt thòi!"Diệp Thần nhìn thấu tâm tư Chuột tinh, cố ý điểm nó vài câu.

"Vâng, chủ nhân!"

Chuột tinh khóc không ra nước mắt, cũng không biết là tên vương bát đản nào sáng lập Lôi Ước, quá hèn hạ!

"Ta cũng không thể tổng bảo ngươi Chuột tinh a"

Diệp Thần vò đầu nghĩ nghĩ, nói"Về sau ngươi liền gọi Jerry đi, còn có ngươi thu nhỏ chút cho ta, miễn cho dọa sợ nhà ta người!"

"Jerry?"

Chuột tinh sững sờ, danh tự kỳ quái, mà một bên Diệp Uyển Nhi thực sự nhịn không được phốc một tiếng cười, nàng đột nhiên muốn xem phim hoạt hình《 Tom & Jerry 》!

Cuối cùng, Chuột tinh rất nghe lời, biến thành một con chuột

bạch, Diệp Thần nắm qua nó trực tiếp nhét vào túi, ngay cả nhẫn trữ vật đều không có để nó đi vào, chuột yêu thích gặm loạn đồ vật, trong nhẫn trữ vật hàng tốt không ít đâu!

Rất nhanh, Diệp Thần liền đem Nhan Thanh các nàng đưa về tập đoàn Kiều thị.

Kiều An Na thấy Nhan Thanh cùng Diệp Uyển Nhi bình yên vô sự cũng nhẹ nhàng thở ra, nàng nói với Diệp Thần

"Sư đệ, ban đêm đệ tìm tiệm cơm mọi người cùng nhau ăn bữa cơm, cũng coi là Nhị sư muội cùng Tiểu Uyển ép một chút!"

"Sư tỷ, ngày mai được không?"

"Tại sao muốn ngày mai?"

"Đêm nay đệ phải đi một chuyến Đảo quốc làm ít chuyện, sự tình xong xuôi đệ cũng có thể nhẹ nhõm một thời gian thật dài!"Diệp Thần nói chi tiết.

Kiều An Na nghe xong nhẹ gật đầu, cũng không có hỏi Diệp Thần đi làm sao, chỉ là căn dặn hắn phải chú ý an toàn.

Từ tập đoàn Kiều thị ra, Diệp Thần lấy điện thoại cầm tay ra trực tiếp gọi điện thoại cho Lan Trần.

"Thần ca, cậu rốt cục gọi điện thoại tới, tôi chờ cậu thật lâu rồi!"Đầu kia điện thoại Lan Trần thanh âm hưng phấn nói.

"Chuẩn bị máy bay, chúng ta đi một chuyến Đảo quốc!"Diệp Thần nói.

"Đảo quốc? Tốt!"

Lan Trần cũng nghiêm túc, sau khi cúp điện thoại an bài tốt máy bay, sau đó tự mình lái xe nối liền Diệp Thần cùng đi phi trường tỉnh thành

Đảo quốc, căn cứ quân sự Hoành Tu Hạ.

Lúc này chính vào thời điểm mặt trời lặn, trong hư không nổi lơ lửng hai đạo nhân ảnh.

Diệp Thần cúi đầu nhìn xem đông đảo quân hạm đỗ trong hải vực dưới chân, sắc mặt lộ ra mười phần ngưng trọng.

"Thần ca, quả nhiên như cậu sở liệu, quân hạm phương tây đều ở đây!"

Chương 919. Địch nhân của chúng ta đâu?

Lan Trần nhìn lướt qua, trên bến cảng quân hạm treo đầy các cờ xí quốc gia.

"Hủy đi căn cứ Hoành Tụ Hạ, giết!"

Diệp Thần nói xong lại quay đầu xông Lan Trần tà mị cười một tiếng"Lão Lan, ngươi là cao thủ đùa giỡn đỉnh tiêm, chút chuyện nhỏ này không có vấn đề đi?"

"Thần ca yên tâm, "Lan Trần hiểu ý cười một tiếng.

"Hành động!"

Theo Diệp Thần ra lệnh một tiếng, sau khi thương lượng xong hai người bắt đầu chia ra hành động!

Trên mẫu hạm hàng không nào đó nước Mỹ, các binh sĩ vừa ăn xong cơm tối, không ít binh sĩ đi vào bên trên boong tàu thưởng thức ráng chiều.

"Tom, đêm nay chúng ta còn đi Ginza sao, nữ nhân Đảo quốc nơi đó coi như không tệ!"

Một quân nhân xăm bông hoa cánh tay, bên trong miệng ngậm thuốc lá nhìn xem mặt biển bình tĩnh, mặt mũi tràn đầy hèn mọn hỏi đồng bạn.

Ginza là 'Nơi bướm hoa' trứ danh Đảo quốc, mỹ nữ như mây, là Thiên Đường ban đêm dành cho nhóm nam nhân!

"Quên đi thôi, sắp phải diễn tập, tôi cũng không muốn ngày thứ hai run chân, ngay cả ngư lôi đều ôm bất động!"

Đồng bạn nói xong ngửa đầu hít sâu một hơi, nhưng vào lúc này hắn phát hiện không trung lơ lửng một người, mặc dù khoảng cách khá xa nhưng hắn thị lực siêu quần, lúc này chỉ hướng hư không hoảng sợ nói

"James, cậu mau nhìn, trên trời tung bay một người!"

"A, chiến hữu thân ái của tôi, cậu xác thực uống nhiều quá, đêm nay vẫn là sớm nghỉ ngơi một chút đi!"

"Tôi thề, là thật!"

Mặc dù Tom cực lực giải thích, nhưng không ai tin tưởng, ngược lại đưa tới một trận trào phúng!

Vừa dứt lời, trên mặt biển đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn!

Soạt!

Đám người tìm theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một chiếc hạm John Bull cỡ lớn từ mặt biển đằng không mà lên, bay đến không trung trăm mét, sau đó vừa hung ác đập xuống, vừa vặn nện ở bên trên tàu bảo vệ cỡ lớn nước Mỹ!

Ầm ầm!

Hai chiếc cự hạm nặng nề mà đụng vào nhau, phát ra một tiếng bạo tạc vang đinh tai nhức óc, một đoàn ánh lửa màu vỏ quýt to lớn chiếu lên các binh sĩ ngay cả con mắt đều không mở ra được!

"Cảnh giới, cảnh giới!"

"Có địch tập!"

"..."

Toàn bộ hải vực loạn cả một đoàn, tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu to, tiếng cảnh báo liên tiếp!

Soạt!

Mặt biển lần nữa truyền đến tiếng vang, lần này từ đáy biển lao ra chính là một chiếc tàu ngầm hạt nhân John Bull, nhấc lên sóng biển cao chừng bốn năm tầng lầu!

"Thượng Đế a, đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

Tom tròng mắt đều muốn trợn lồi ra, đồ vật trong biển làm sao cũng bay đến bầu trời, trên trời rơi xuống tàu ngầm hạt nhân?

Đột nhiên, hắn nhớ tới một sự kiện!

Khi Tom quay đầu nhìn về phía vị trí Diệp Thần, quả nhiên, người này hai tay điệu bộ trong hư không, giống như là đang thao túng một loại tà thuật nào đó!

"James, nhanh hướng thượng cấp báo cáo, tập kích chúng ta chính là Vu sư!"

"fck!"

James cả giận nói"Tom, về sau lão tử cũng không tiếp tục cùng ngươi uống rượu, xéo đi!"

"Ta"

Tom vừa định giải thích, nhưng một giây sau hắn đột nhiên cảm giác bầu trời tối sầm, ngẩng đầu nhìn lại không khỏi trợn tròn mắt, chỉ thấy chiếc tàu ngầm hạt nhân kia đang nhanh chóng hướng hàng không mẫu hạm của chính mình đập tới!

"Chạy mau, Tom!"

James cắn răng một cái, mắt thấy chiến hữu sẽ chết ở trước mặt mình hắn cũng không đành lòng, chỉ có thể ôm Tom trợn mắt hốc mồm cùng một chỗ nhảy xuống biển.

Kết quả, hai người vừa xuống biển, phía trên liền truyền đến một tiếng vang thật lớn!

Không có chút ngoài ý muốn nào, tàu ngầm cùng hàng không mẫu hạm 'Đồng quy vu tận' , trên mặt biển khắp nơi là hài cốt tàu chiến, còn có những thuyền viên rơi xuống nước kia, dưới ánh lửa làm nổi bật lên, mặt biển trở nên một mảnh đỏ bừng, phảng phất thành Địa Ngục thôn phệ người

Trong biển tình huống không ổn, trên bờ cũng không tốt đến đến nơi đâu!

Tất cả căn cứ doanh trại, không hiểu thấu toàn bộ sụp đổ, ban đêm các binh sĩ đều phải cởi truồng ngủ bên ngoài!

Ngay sau đó căn cứ tất cả sân bay, rađa, nhao nhao bị phá hủy!

"Hỗn đản! Đến cùng chuyện gì xảy ra?"

Căn cứ tư lệnh tức giận đến trứng nhức cả trứng, hắn đang chỉ huy trong phòng biết được hàng không mẫu hạm nhà mình bị hủy, lại ngay cả chuyện gì xảy ra cũng không biết, có thể không phiền muộn sao?

"Tướng quân, chúng ta bị tập kích!"Thuộc hạ mặt mũi tràn đầy mướp đắng nói.

"Nói nhảm!"

Tư lệnh George cũng nhịn không được nữa, hung hăng một cước đá vào trên thân thuộc hạ, tức giận chất vấn

"Ta là hỏi ngươi, địch nhân của chúng ta đâu?"

"Cái này"

Thuộc hạ lắc đầu bất đắc dĩ, ủ rũ cuối đầu nói"Thật có lỗi tướng quân, chúng ta không có phát hiện cái bóng địch nhân! Bất quá, chúng ta phát hiện cái này!"

Nói xong, thuộc hạ từ trên thân móc ra một hộp kẹo cao su!

George nhận lấy xem xét, lập tức nổi trận lôi đình, cả giận nói"Đây không phải kẹo cao su John Bull sao, ta đã mệnh lệnh rõ ràng cấm chỉ binh sĩ ăn kẹo cao su John Bull, đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Bên cạnh nhiều tòa nhà công trình kiến trúc chúng ta bị phá hủy, đều phát hiện loại kẹo cao su này!"

"Cái gì?"

George nhìn xem hộp sắt kẹo cao su trong tay, nghĩ nghĩ lập tức giận tím mặt nói"Đáng chết John Bull, nguyên lai là bọn chúng chơi đánh lén!"

Chương 920. Keo cao su John Bull!

"Tướng quân, không đúng sao?"

Thuộc hạ nghi ngờ nhìn xem George, muốn nói lại thôi.

"Làm sao không đúng?"

"Chiến hạm John Bull cùng tàu ngầm cũng hủy, bọn họ có thể tập kích chúng ta sao, lại nói chúng ta là minh hữu, là thân thích a!"

"Ngu xuẩn!"

George đang nổi nóng, lại có lẽ là sẽ bị tội vì tìm không thấy địch nhân mà từ chối trách nhiệm, hung hăng trừng thuộc hạ một chút cả giận nói"Biết cái gì gọi là khổ nhục kế sao, đây chính là John Bull giở trò quỷ!"

"Khổ nhục kế?"

"Smith, ngươi có thời gian đọc đi đọc sách 36 kế của Hoa Hạ đi, làm ta quá là thất vọng!"

George nói xong giả trang ra một bộ dáng vẻ đau lòng nhức óc, cắn răng nói"Thượng cấp vì cái gì để một kẻ ngu ngốc cho ta làm trợ thủ, chẳng lẽ đây chính là biến tướng trừng phạt sao?"

"..."

Quan hơn một cấp đè chết người!

Cứ việc thuộc hạ cảm thấy George đang trang bức, nhưng ngẫm lại vẫn là quên đi, ngớ ngẩn liền ngớ ngẩn đi, dù sao thượng cấp truy trách cũng là lên đầu George!

Lúc này, bên ngoài hải vực đã một mảnh hỗn độn!

Không ít chiến hạm sợ tai họa vô tội, vội vàng xuất phát đào tẩu, trên đường có đụng thuyền, cũng có va phải đá ngầm, ngổn ngang lộn xộn khắp nơi đều là chiến hạm, toàn bộ căn cứ hải quân trong nháy mắt tê liệt!

Mà 'Kẻ cầm đầu' tạo thành đây hết thảy Diệp Thần cùng Lan Trần sớm đã ngự không rời đi, lúc này sắc trời đã tối, hai người như u linh lơ lửng tại trên không Gia S Nạp.

"Thần ca, chúng ta tại sao phải lựa chọn cái trụ sở này?"Lan Trần khó hiểu.

"Gia S Nạp là căn cứ không quân lớn nhất, nhất định phải phá hủy!"

Diệp Thần cười lạnh, máy bay Ưng Tương phần lớn tập trung ở này, phá hủy nó, không chỉ có là nhổ răng, liền cánh đều cho nó rút, nhìn nó về sau còn dám tại chung quanh Hoa Hạ diễu võ giương oai hay không!

"Đúng rồi, kẹo thơm của cậu đâu, cho tôi nhai một khối, bên trong miệng đều phai ra mùi rồi!"Diệp Thần xòe bàn tay ra.

"Không có ý tứ Thần ca, kẹo cao su tôi đều lưu tại cái căn cứ trước!"Lan Trần áy náy cười một tiếng.

"Thảo! Tiểu tử cậu quả nhiên biết chỉnh người, còn chủ động lưu lại chứng cứ đúng không?"

"Hắc hắc, đã nhường đã nhường!"

"Tốc chiến tốc thắng!"

Diệp Thần nói xong miệng lẩm bẩm, một giây sau, toàn bộ căn cứ đột nhiên một trận tiếng quỷ khóc sói tru, ngay sau đó các binh sĩ tiếng kêu thảm thiết, xen lẫn súng máy bắn phá tiếng nổ lớn!

"Quỷ! Quỷ a!"

"..."

Trong căn cứ loạn cả một đoàn, yêu ma quỷ quái thu được Diệp Thần chỉ lệnh, trực tiếp hiện ra chân thân đem binh sĩ Ưng Tương dọa đến tè ra quần!

"Thần ca, cậu nuôi quỷ thật hung a!"

Lan Trần một mặt ghen tị, nói xong hắn xòe bàn tay ra nhắm ngay phía dưới đài chỉ huy, một đạo bạch quang từ hắn trong tay như pháo laser bắn ra!

Oanh!

Một tiếng tiếng nổ cực lớn lên, đài chỉ huy Ưng Tương trong nháy mắt vỡ thành cặn bã!

Hiện trường liền các loại tiếng gọi, tiếng cảnh báo không dứt bên tai, nhưng chính là không ai phát hiện kẻ đầu têu ở đâu!

"Đi thôi!"

Diệp Thần thấy không sai biệt lắm, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng.

"Thần ca khoan đã, tôi còn có hộp kẹo cao su!"Lan Trần nói xong từ trong túi móc ra một hộp kẹo cao su, hướng căn cứ trực tiếp ném đi xuống dưới.

"Thảo!"

Diệp Thần bó tay rồi, vừa rồi con hàng này còn nói không có đâu, kết quả vẫn là lưu lại một tay

Trong căn cứ một binh sĩ thất kinh nhận được mệnh lệnh, đang chuẩn bị lên không tìm địch nhân, kết quả còn chưa lên máy bay liền bị một vật nện vào đầu!

"fck!"

Binh sĩ che lấy đầu bị nện chửi ầm lên, nhưng khi hắn nhặt lên xem xét lập tức sắc mặt đại biến, vội vàng lại chạy về, đem hộp sắt kẹo cao su giao cho thượng cấp!

"Trong căn cứ làm sao lại xuất hiện kẹo cao su John Bull?"

Thượng cấp nhìn xem binh sĩ giao lên kẹo cao su mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, trong bộ đội cũng không có binh sĩ John Bull a!

Nhưng khi binh sĩ báo cáo kẹo cao su là từ trên trời giáng xuống sau, thượng cấp ngẩn người, thốt ra

"Thế mà không có đập chết ngươi?"

"Ách"

Binh sĩ tức xạm mặt lại, trong lòng tự nhủ có bị bệnh không, đập chết ta ngươi tốt kế thừa di sản sao?

"Đáng chết John Bull, chẳng lẽ là bọn chúng đánh lén chúng ta?"Thượng cấp thấy binh sĩ không nói lời nào cau mày nói.

Đúng lúc này, lính thông tin đến báo cáo tố Hoành Tụ Hạ hắn cũng lọt vào tập kích, đối phương tư lệnh còn xác định là John Bull, lần này tính thực nện cho!

"John Bull điên rồi đi, ngay cả chúng ta cũng dám tập kích, nhất định phải hung hăng giáo huấn bọn chúng!"

Thượng cấp nghiến răng nghiến lợi, nhìn xem cảnh hoàng tàn khắp nơi căn cứ, một quyền nện ở trên mặt bàn, oán hận nói"Lập tức lên không, đem căn cứ John Bull phụ cận đều nổ cho ta!"

"Vâng!"

Binh sĩ chào một cái, hắn đã sớm đang chờ câu nói này, nói lớn chuyện ra là vinh dự quốc gia, nói nhỏ chuyện hộp kẹo cao su John Bull kém chút đập chết hắn, thù này không thể không báo!

Đêm nay, nhất định là không an tĩnh một đêm!

Chương 921. Ta thay nàng bồi cho ngươi!

Nếu không phải cao tầng Ưng Tương để quân đội khắc chế, bọn họ không thể không tìm John Bull đánh nhau chết sống!

Song phương cừu oán kết lại như thế, trong thời gian ngắn sợ là kéo không rõ

Diệp Thần sau tại khi hủy hai cái căn cứ cũng không có ham chiến, thấy thời gian đã muộn, dứt khoát cùng Lan Trần cùng đi Đông Kinh Đảo quốc phồn hoa nhất!

"Thần ca, chúng ta đi Ginza chơi đùa?"Lan Trần một mặt cười Trư ca.

"Tôi đói bụng, đi ăn một chút gì cũng được!"Diệp Thần gật đầu.

"..."

Lan Trần bó tay rồi, đi Ginza ăn cái gì?

Quên đi, khả năng Thần ca là khát, muốn đi Ginza uống chút sữa tươi đi, Lan Trần sau khi suy nghĩ cẩn thận, cười đến càng bỉ ổi!

Đông Kinh đêm như ban ngày, mặc dù thời gian rất muộn, nhưng nơi này vẫn như cũ dòng người cuồn cuộn, trên đường khắp nơi đều là đèn nê ông lấp lóe sắc thái lộng lẫy!

Rất nhanh, Diệp Thần bọn họ liền đến Ginza.

"Hoan nghênh quang lâm, tiên sinh!"

Nữ tiếp khách cổng mặc kimono, khuôn mặt mỹ lệ nhìn thấy Diệp Thần bọn họ, liền vội vàng khom người, trên mặt dáng tươi cười dùng tiếng Nhật nói.

"Mỹ nữ, mở bao gian tốt nhất cho chúng ta!"

Lan Trần dùng một ngụm tiếng Nhật lưu loát nói với nữ tiếp khách, một bên Diệp Thần đều nghe sửng sốt, hỏi"Lão Lan, nhà cậu có thân thích quỷ tử chứ?"

"Thần ca nói đùa!"

Lan Trần mặt mũi tràn đầy khinh thường nói"Nhà tôi nếu là có thân thích quỷ tử, đoán chừng sớm tuyệt giao!"

"Ha ha, có đạo lý!"

Hai người cười cười nói nói đi theo tiếp khách đi vào nội bộ Ginza vàng son lộng lẫy, nhưng ngay tại thời điểm chờ đợi an bài bao sương, ngoài ý muốn phát sinh

Chỉ thấy một nam lùn trung niên mặc tây phục, đỏ bừng cả khuôn mặt giống như là uống say, lảo đảo đi đến đại sảnh, trực tiếp cùng một cái nữ phục vụ viên bưng cái chậu đụng vào nhau!

Lương đương!

Nữ phục vụ viên khay rơi xuống đất, bình rượu chén rượu phía trên toàn bộ rơi trên mặt đất đập cái hiếm nát!

Mà nam nhân có lẽ là uống nhiều quá, va chạm phía dưới trọng tâm bất ổn ngã cái lớn bổ nhào.

"Thật xin lỗi tiên sinh!"

Mặc dù là nam nhân đụng nữ phục vụ viên, nhưng nữ phục vụ

viên vẫn là chủ động hướng nam nhân nói xin lỗi, đồng thời qua đem dìu dắt đứng lên!

"Baka!"

Nam nhân từ dưới đất đứng lên sau, thẹn quá thành giận hắn trở tay chính là một cái cái tát quất vào trên mặt nữ phục vụ viên, nổi giận mắng

"Nữ nhân đáng chết, ngươi dám đụng ta, biết ta là ai không?"

"Thật xin lỗi tiên sinh, tôi không phải cố ý!"

Nữ phục vụ viên cũng sợ hãi, nhưng nàng ngoại trừ xin lỗi cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

May mắn quản lý đại sảnh thấy thế chạy tới, một bên cười theo, một bên hỏi nữ phục vụ viên đến cùng chuyện gì xảy ra.

"Vị tiên sinh này có thể là uống nhiều quá, cùng tôi đụng vào nhau, kết quả không cẩn thận ngã sấp xuống!"Nữ phục vụ viên cố gắng giải thích, muốn để quản lý thay mình nói vài lời lời hữu ích.

Ai ngờ, quản lý sau khi nghe xong không chỉ có không có giúp nữ phục vụ viên, ngược lại hung hăng mắng nàng dừng lại!

"Tiên sinh, thật sự là thật có lỗi!"

Quản lý khẽ đảo mắt, cười làm lành nói với nam nhân"Không bằng như vậy đi, tôi đem Anh Tử giao cho ngài xử trí, vô luận ngài xử trí như thế nào đều được, dù sao nàng chính là người Hoa cũng không phải là công dân nước ta!"

"Cái gì?"

Nam nhân nguyên bản còn rất đại hỏa khí, kết quả nghe xong nói nữ phục vụ viên là nữ nhân Hoa Hạ, lập tức hai mắt sáng lên không chút kiêng kỵ đánh giá đối phương.

"Gia gia của ta từng tại Hoa Hạ chiến đấu qua, hắn nói nữ tử Hoa Hạ tuyệt không thể tả, vậy hôm nay ta cũng muốn thử một chút!"

"Mỹ nữ, chỉ cần em theo giúp tôi hảo hảo uống một chén, sự tình hôm nay coi như xong!"

Nam nhân mặt mũi tràn đầy cười dâm, nói xong đưa tay muốn đi sờ khuôn mặt nữ phục vụ viên.

"Khách nhân, ngài không nên như vậy, bằng không tôi liền báo cảnh sát!"Nữ phục vụ viên thấy thế dọa đến thẳng hướng lui lại.

Ai ngờ quản lý lại tức giận nói"Anh Tử, không cho phép vô lễ! Cô nếu là dám cự tuyệt Honda tiên sinh yêu cầu, không chỉ có sẽ ném đi công việc, còn muốn bồi thường tổn thất của hắn, biết sao?"

"Không sai, em nếu là không bồi tôi uống rượu, liền bồi tiền thuốc men, phí tổn thất tinh thần!"Nam nhân Gọi Honda một mặt cười xấu xa nói.

Người vây xem càng ngày càng nhiều, vào xem Ginza đều là một chút nam nhân có thân phận địa vị, nhưng vừa biết nữ phục vụ viên là nữ nhân Hoa Hạ, lập tức từng người mặt lộ vẻ xem thường, nói đến ngồi châm chọc!

"Đáng chết, sao có thể để nữ nhân Hoa Hạ phục thị chúng ta đây!"

"Ngoại trừ trên giường, nữ nhân Hoa Hạ không còn gì khác!"

"..."

Đối mặt đám người chế nhạo, nữ phục vụ tuổi không lớn lắm viên xấu hổ gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, vừa vặn chỗ tha hương nơi đất khách quê người, nữ hài cũng chỉ có thể rưng rưng cố nén

khuất nhục!

"Ngươi phải bồi thường bao nhiêu tiền, ta thay nàng bồi thường cho ngươi!"

Ngay tại lúc nữ hài không biết làm sao, trong đại đường đột nhiên vang lên một đạo thanh âm to rõ, đám người tìm theo tiếng nhìn lại chỉ thấy Lan Trần sắc mặt âm trầm đi tới.

Chương 922. Nhà nuôi bao nhiêu con dê?

"Lão Lan, cậu biết nàng?"

Diệp Thần mặc dù không hiểu tiếng Nhật, nhưng từ bên trên hành động Lan Trần có thể nhìn ra, hắn muốn giúp nữ nhân này.

"Thần ca, nàng là đồng bào Hoa Hạ ta!"Lan Trần cau mày nói.

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần liếc qua tiểu quỷ tử khi dễ nữ nhân, chỉ là từ tốn nói một câu

"Thu thập hắn!"

"Minh bạch!"

Lan Trần đi đến trước mặt Honda, từ trên cao nhìn xuống nhìn xem hắn, một cỗ bễ nghễ chúng sinh khí thế ép tới Honda đều nhanh không thở nổi, hắn kìm lòng không đặng nuốt ngụm nước bọt, cà lăm mà nói

"Ngươi, ngươi là ai, muốn làm gì?"

"Hướng đồng bào ta xin lỗi, chuyện này ta có thể coi như không nhìn thấy!"Lan Trần âm thanh lạnh lùng nói.

"Đồng bào?"

Honda đầu tiên là sững sờ, lập tức kịp phản ứng, lập tức giận tím mặt đạo"Baka! Nguyên lai ngươi là người Hoa, đáng chết hù

chết lão tử, muốn để cho ta xin lỗi người Hoa, quả thực là nằm mơ!"

Ba!

Vừa dứt lời, Lan Trần trực tiếp một cái tát quất vào trên mặt Honda, âm thanh lạnh lùng nói"Hiện tại tỉnh mộng sao?"

"Baka!"

Honda gầm thét một tiếng, từ phía sau hắn xông tới ba đầu tráng hán hình xăm, ma quyền sát chưởng làm bộ liền muốn động thủ.

Một bên khác người đảo quốc thấy Honda bị đánh, cũng đều tức giận đến không được, tại bên trên địa bàn Đảo quốc bị người Hoa đánh, đây cũng quá mất thể diện!

"Xin lỗi!"

Lan Trần không thèm để ý những người này, lạnh lùng nói.

"Giết hắn cho ta!"

Honda nghe xong tức hổn hển, lúc này chỉ huy đồng bạn sau lưng nhào về phía Lan Trần.

Kết quả không cần nói cũng biết, thời gian nháy mắt mấy đại hán hình xăm này liền ngã trên mặt đất, bò đều không bò dậy nổi, Honda thấy thế trong lòng sinh ra sợ hãi, không nghĩ tới người Hoa này sinh mãnh như vậy, bất đắc dĩ hắn chỉ có thể xin giúp đỡ Ginza quản lý.

"Vị tiên sinh này, ngươi tại Ginza ta động thủ, thật to gan!"

Quản lý lạnh lùng với Lan Trần, một mặt ngạo nghễ nói"Nếu như ngươi bây giờ quỳ xuống nói xin lỗi cho Honda tiên sinh, có lẽ ta có thể để ngươi còn sống rời đi hội sở!"

"Thảo!"

Lan Trần không nhìn được nhất người trang bức, nghe được quản lý nói như vậy lúc này một quyền vung ra, trực tiếp xử lý bộ hàm quản lý!

"Ô ô baka! Người tới, đem hắn bắt lại, ta muốn giết hắn!"Quản lý che lấy đẫm máu miệng, mặt mũi tràn đầy phẫn nộ nói.

"Đám quỷ tử này thích ăn đòn, đập đi!"

Diệp Thần không kiên nhẫn được nữa, nói xong phóng xuất ra mấy đạo chân khí bá đạo.

Rầm rầm rầm!

Chân khí tại đại đường mạnh mẽ đâm tới phát ra trận trận tiếng vang, toàn bộ đại đường lập tức trở nên cảnh hoàng tàn khắp nơi, trên tường, trên mặt đất, khắp nơi đều là hố sâu, phảng phất bị tạc đạn tập kích qua!

"..."

Đám người thấy thế trợn tròn mắt, ngay sau đó quần chúng ăn dưa vây xem chạy hùng hục, sợ tai họa vô tội!

Nhìn xem đại đường bị triệt để phá hủy, quản lý cắn răng nói"Tiểu tử, các ngươi chết chắc, biết lão bản của ta là ai chăng?"

"Ta quản ngươi là ai, đem hắn gọi tới thử một chút! Dám khi dễ đồng bào ta, tiểu gia ta ngay cả lão bản ngươi cũng phải thu thập!"Lan Trần bá khí ầm ầm nói.

Diệp Thần khinh miệt nhếch miệng, lấy điện thoại di động ra bấm một số điện thoại, chỉ nói đơn giản câu

"Tôi tại Ginza, cô lập tức tới!"

Nói xong, Diệp Thần trực tiếp cúp điện thoại.

Sakai đang cùng công ty cao tầng họp, tiếp vào Diệp Thần điện thoại vừa mừng vừa sợ, bất quá nghe ngữ khí Diệp Thần tựa hồ rất nổi giận, lúc này tuyên bố hội nghị kết thúc!

"Tiểu Tuyền, lập tức lái xe đưa tôi đi Ginza!"Sakai nói với nam thư ký.

"Ginza?"

Nam thư ký sững sờ, đó là Thiên Đường nam nhân, lão bản đi Ginza làm gì, chẳng lẽ nàng là

Trời ạ, nguyên lai lão bản có loại đặc thù đam mê này!

.....

"Baka, ta muốn đem những người Hoa kia chém thành muôn mảnh!"Ginza đại lão bản tức giận rít gào lên.

"Lão bản yên tâm, tôi đã thông tri Sơn Khẩu Tổ, người đã của bọn họ trải qua đi!"Trợ lý tri kỷ nói.

"Hắt xì!"

Diệp Thần ngồi tại đại đường duy nhất không có bị tổn hại trên ghế sa lon, bất thình lình hắt hơi một cái.

"Ngọa tào! Ai đang nghĩ ta?"Diệp Thần vuốt vuốt cái mũi cau mày nói.

"Thần ca, cậu xác định không phải có người đang mắng cậu sao?"Lan Trần nhếch miệng cười một tiếng, đêm nay hủy hai cái căn cứ quân sự, không ai mắng mới là lạ chứ!

"Cút đi!"

Diệp Thần lườm hắn một cái, lập tức đem nữ phục vụ viên gọi vào bên người cùng nàng hàn huyên.

Nguyên lai nữ hài gọi Âu Huệ, là du học sinh Đảo quốc, đến Ginza làm công cũng là nghĩ lời ít tiền phụ cấp học phí!

"Mỹ nữ, nhà cô là làm gì?"

Lan Trần rất hiếu kì, bình thường gia đình có thể du học điều kiện cũng sẽ không quá kém đi?

"Nhà tôi là nông dân, mẹ tôi bán thật nhiều dê mới đưa tôi đến du học"Âu Huệ hốc mắt ướt át, một bộ dáng vẻ đáng yêu.

"A, nguyên lai là hài tử nông dân, khó trách!"

Lan Trần bừng tỉnh đại ngộ, hắn nghĩ nghĩ móc ra chi phiếu chuẩn bị giúp đỡ Âu Huệ một chút, lại nghe Diệp Thần hỏi

"Âu Huệ, nhà cô tổng cộng nuôi bao nhiêu con dê?"

Chương 923. Ăn liệng?

"Không phải quá nhiều, hơn 4000 con đi!"Âu Huệ nghĩ nghĩ nói rất chân thành.

"..."

Lan Trần nghe xong không chút do dự đem chi phiếu thu về, tình cảm Âu Huệ không phải phổ thông nông dân, mà là hài tử nhà giàu nuôi dưỡng a!

"Đại học tốt nhiều như vậy, cô vì cái gì vẻn vẹn lựa chọn đến Đảo quốc du học?"Diệp Thần hiếu kì hỏi.

"Bởi vì tôi muốn học tập dụng cụ kỹ thuật tinh vi Đảo quốc, sau đó giúp quốc gia mình đánh vỡ Đảo quốc cùng nước Mỹ lũng đoạn!"

Nói lên chuyện này, Âu Huệ trên mặt mặt mày tỏa sáng, giống như cùng biến thành người khác.

"Nói hay lắm!"

Diệp Thần nghe được đáp án này, hiếm thấy giơ ngón tay cái lên!

Dụng cụ kỹ thuật tinh vi rộng khắp dùng cho công nghiệp sản suất từng khâu, quân đội rất nhiều vũ khí cũng cần này kỹ thuật ủng hộ, nhưng hạng kỹ thuật này hết lần này tới lần khác liền bị Đảo quốc cùng nước Mỹ lũng đoạn!

Trong thiết bị trọng hạt xạ trị toàn cầu có 6 đài, Đảo quốc chiếm 5 Đài, không thể không nói tiểu quỷ tử một số phương diện xác thực rất mạnh!

"Diệp tiên sinh, cám ơn các ngài đã cứu tôi, bất quá các ngài vẫn là đi mau đi!"

Âu Huệ mặt mũi tràn đầy lo lắng nói với bọn người Diệp Thần"Ginza lão bản tại Đảo quốc đen trắng ăn sạch, rất lợi hại!"

"Yên tâm đi, chúng ta lợi hại hơn."

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, vài thập niên trước người trong nước bị quỷ tử khi dễ coi như xong, hiện tại còn dám khi dễ người Hoa, nhóm quỷ tử chán sống?

"Nếu không, chúng ta vẫn là báo cảnh đi?"Âu Huệ vẫn là không yên lòng, lấy điện thoại cầm tay ra làm bộ liền muốn báo cảnh.

Ai ngờ đúng lúc này, một đám mười mấy tráng hán áo đen hình xăm, cầm trong tay khí giới hung thần ác sát vọt vào hội sở.

"Trì Liệng-kun, ngươi rốt cuộc đã đến!"

Quản lý nhìn thấy nhóm người này lực lượng lại đủ, vội vàng từ phía sau quầy chạy đến, chỉ vào Diệp Thần bọn họ oán hận nói"Chính là mấy người Hoa này, bọn họ đem hội sở đại lão bản đập!"

"Cái gì?"

Trì Liệng là người tướng mạo hung hãn đầu trọc, trên mặt một đạo mặt sẹo từ cái trán trực tiếp kéo dài đến cằm, lộ ra phá lệ dữ tợn!

"Người Hoa dám ở bên trên địa bàn của chúng ta nháo sự, bọn chúng có mấy cái đầu?"

Nói xong, Trì Liệng mang theo mấy chục hào tiểu đệ khí thế hung hăng hướng Diệp Thần bọn họ đi tới.

"Diệp tiên sinh, Lan tiên sinh, người Sơn Khẩu Tổ đến, làm sao

bây giờ?"Âu Huệ dọa đến gương mặt xinh đẹp trắng bệch, thân thể gầy yếu ngăn không được run lẩy bẩy.

"Mỹ nữ đừng sợ!"

Lan Trần một mặt buông lỏng nói"Đều niên đại gì, ta Hoa Hạ không khi dễ người khác coi như A Di Đà Phật, ai dám đến khi phụ ta đó chính là muốn chết!"

"..."

"Người Hoa, đứng lên cho ta!"

Trì Liệng đi tới thấy Diệp Thần bọn họ thờ ơ, không khỏi nổi trận lôi đình.

"Ngu xuẩn, ngươi là ai a?"

Lan Trần lườm Trì Liệng một chút, căn bản không có đem loại tiểu lưu manh này để vào mắt.

"Baka!"

Một tiểu đệ hình xăm bên cạnh tức giận nói"Đây là tổ trưởng Sơn Khẩu Tổ chúng ta, Trì Liệng-kun! Ginza là địa bàn của chúng ta, người Hoa, các ngươi muốn khiêu chiến tử vong sao?!"

"Ăn liệng?" (sh-t)

Lan Trần nghe xong không khỏi ôm bụng cười, cười to nói"Tiểu quỷ tử các ngươi quả nhiên đủ biến thái, lấy cái danh tự đều có cá tính như vậy!"

"Người Hoa đáng chết, ngươi có biết mình đang nói cái gì hay không?"Tiểu đệ nghe vậy thẹn quá hoá giận, khảm đao sáng lắc trong tay đã giơ lên cao cao.

"Ồn ào!"

Diệp Thần nghe không hiểu tiểu đệ nói cái gì, tiện tay trong hư không vung lên!

Bành!

Tiểu đệ mới vừa rồi còn diễu võ giương oai, hét thảm một tiếng, ngay sau đó toàn bộ thân thể giống như diều đứt dây bay ngược ra ngoài, hung hăng đập vào trên vách tường đại đường, ném ra một cái hình người hố to, lập tức bịch một tiếng nặng nề mà ném xuống đất!

Quản lý thấy thế vội vàng tiến lên xem xét, một giây sau hắn liền đặt mông ngồi trên mặt đất, run giọng hoảng sợ nói

"Người, người đã chết"

"Cái gì?"

Trì Liệng vừa sợ vừa giận, không nghĩ tới người Hoa trước mắt lợi hại như vậy!

Để hắn khi dễ dân chúng bình thường có thể, nhưng đối phương xem xét chính là cao nhân có tu vi, hắn trong lúc nhất thời cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Đại lão bản tới!"

Trong đại đường đột nhiên truyền đến một tiếng la lên, ngay sau đó một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Diệp Thần quay đầu nhìn lại , chỉ thấy một nam nhân trung niên lùn mặc âu phục giày da, trên sống mũi mang lấy một bộ kính mắt gọng vàng, tóc chải vuốt, mặt âm trầm chính bước nhanh đi vào hội sở.

"Vũ Điền tiên sinh, ngài đã tới!"

Quản lý vội vàng tiến ra đón, khom người rất giống cái tiểu

thái giám.

"Người gây chuyện đâu?"Vũ Điền giận không kềm được, hung hăng trừng quản lý một chút hỏi.

"Vũ Điền tiên sinh, người gây chuyện ở đằng kia!"

Quản lý chỉ chỉ chỗ phương hướng Diệp Thần, vẻ mặt cay đắng nói"Ngay tại mấy phút trước, bọn họ còn đem Trì Liệng-kun đánh chết!"

"Cái gì?"

Vũ Điền nghe xong lập tức cau mày, thân là một nhân vật đen trắng ăn sạch, Vũ Điền cũng không phải ngớ ngẩn, rất nhanh liền ý thức được đối phương không phải người bình thường, nếu không tại Đảo quốc ai dám động đến người Sơn Khẩu Tổ, trừ phi không muốn sống nữa!

Chương 924. Đồ đệ Ôn lão!

"Lão bản!"

Một nam kính râm đứng tại bên cạnh Vũ Điền trầm giọng nói"Mặc dù ta không biết lai lịch của đối phương, nhưng ta có thể cảm giác được một cỗ sát ý rất đậm, chỉ có đỉnh tiêm cao thủ mới có thể đem sát ý tự thân phóng xuất ra!"

"Đi, trước đi qua nhìn xem!"

Vũ Điền nhíu nhíu mày, người nói chuyện là bảo tiêu Thất Cung hắn dùng nhiều tiền mời, nghe nói hắn là đại đồ đệ Đảo quốc Hỏa Thần Thảo Trĩ!

Rất nhanh, Vũ Điền gặp được người gây chuyện, khi hắn phát hiện chỉ có hai người Hoa, cả khuôn mặt đều đen!

Dù sao Trì Liệng mang theo nhiều người như vậy, cũng không dám động Diệp Thần mảy may, truyền đi chính là chuyện tiếu lâm.

"Vũ Điền tiên sinh, hai người Hoa này là cao thủ, ta chỉ sợ không phải đối thủ của bọn họ!"Trì Liệng đang tiến thối lưỡng nan, thấy Vũ Điền tới trong nháy mắt nhẹ nhàng thở ra.

"Lăn!"

Vũ Điền hung hăng trừng Trì Liệng một chút, đối với loại tiểu đệ câu lạc bộ này hắn cũng không có tính tình tốt như vậy!

Trì Liệng chột dạ lui sang một bên, chỉ thấy Vũ Điền quét Diệp Thần bọn họ một chút, âm thanh lạnh lùng nói"Hoa Hạ bằng hữu, các ngươi tại sao muốn nện hội sở ta?"

"Ngươi là lão bản?"

Diệp Thần lườm Vũ Điền một chút, thản nhiên nói"Người ngươi khi dễ đồng bào ta, chẳng lẽ ta không nên nện sao?"

"Đồng bào của ngươi?"

Vũ Điền nhìn một chút Âu Huệ mặc đồ phục vụ viên, sắc mặt âm trầm nói"Vì chỉ là một cái người hạ đẳng, các ngươi cùng ta đối nghịch, biết có hậu quả gì không sao?"

"Hạ em gái ngươi!"

Lan Trần nghe xong trực tiếp mắng"Tiểu quỷ tử, thẳng thắn chút nói lời xin lỗi cho Tiểu Huệ, việc này chúng ta liền không truy cứu!"

"Cái gì?"

Vũ Điền cho là mình nghe lầm, mở to hai mắt nhìn mặt mũi tràn đầy tức giận nhìn xem Lan Trần .

Người Hoa đập hội sở mình, giết người mình, thế mà còn để cho mình xin lỗi, trên đời này còn có thiên lý hay không?

"Thất Cung, ngươi có nắm chắc giết bọn chúng sao?"

Vũ Điền cắn răng, thấp giọng hỏi một bên Thất Cung.

"Thuộc hạ có thể thử một chút!"

Thất Cung gật gật đầu, vừa dứt lời nhiệt độ của không khí chung quanh đột nhiên đề cao, người đứng ở bên cạnh hắn nhất thời đầu đầy mồ hôi, vô ý thức về sau rút lui mấy bước!

"A, Hỏa hệ tu sĩ?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, bởi vì hắn cảm thấy một cỗ khí tức

quen thuộc.

"Dừng tay!"

Mắt thấy hai bên liền muốn động thủ, đột nhiên một tiếng khẽ kêu truyền đến, đám người nhao nhao quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Sakai quần áo hoa lệ lại gợi cảm, mang theo bảo tiêu khí thế hung hăng hướng bên này đi tới.

"Sakai tiểu thư, sao người lại tới đây?"

Vũ Điền thấy rõ ràng người tới, miễn cưỡng cười nói"Thực sự thật có lỗi, hôm nay Ginza không kinh doanh đối ngoại!"

"Hừ!"

Khiến người ngoài ý chính là Sakai theo bên người Vũ Điền đi ngang qua, chỉ là khẽ hừ một tiếng, ngay sau đó liền đi tới trước mặt Diệp Thần khom người nói

"Diệp tiên sinh, Sakai tới chậm, xin ngài trách phạt!"

"..."

Đám người hiện trường thấy thế đều kinh ngạc, nhất là Vũ Điền càng thêm giật mình, Sakai tại Đảo quốc tuyệt đối được cho nhân vật số một, gia tộc của nàng cũng là gia tộc cao cấp nhất lưu, ngay cả quan phương Đảo quốc cũng phải cấp nàng ba phần chút tình mọn!

Không nghĩ tới bây giờ thế mà đối một cái người Hoa khúm núm, đây cũng quá không thể tin nổi!

"Sakai, nếu tôi để cho cô thu mua Ginza, có vấn đề sao?"Diệp Thần nhàn nhạt hỏi.

"Thu mua Ginza?"

Sakai hiển nhiên không chuẩn bị ngẩn người, nhưng nàng rất nhanh liền gật đầu nói"Diệp tiên sinh yên tâm, Sakai nhất định nghĩ hết tất cả biện pháp thu mua nó!"

"Sakai tiểu thư, cô nói đùa sao?"

Vũ Điền có chút tức giận nói"Mặc dù Sakai gia tộc cô rất cường đại, nhưng Vũ Điền ta cũng không phải dễ khi dễ, cô nhất định phải vì một người Hoa, cùng ta đối nghịch sao?"

"Hừ, phải thì như thế nào?"

Sakai hừ nhẹ một tiếng, mặt lộ vẻ khinh thường nói"Ngay cả Diệp tiên sinh cũng không nhận ra, Vũ Điền, ngươi thật sự là có mắt không tròng!"

"Diệp tiên sinh?"

Vũ Điền nhíu nhíu mày, hắn tin tưởng Sakai sẽ không nói nhảm, nhưng hắn thật sự không biết Diệp Thần!

"Khoan đã!"

Thất Cung nghe được Diệp tiên sinh lại mãnh kinh, trong đầu lập tức dần hiện ra một người, hắn trợn to mắt nhìn Diệp Thần, hỏi"Chẳng lẽ ngươi chính là Diệp tiên sinh đánh bại Saitō đại sư, Diệp Thần?"

"Ngươi biết ta?"

Diệp Thần đánh giá Thất Cung một chút, không sai, khí tức Hỏa hệ trên người người này là Ôn gia, nhưng hắn thật sự không biết người này a!

Bịch!

Ai ngờ Thất Cung ngay trước mặt mọi người, thẳng tắp quỳ xuống cho Diệp Thần.

"Ngọa tào! Ngươi có ý tứ gì?"

Ngay cả Diệp Thần cũng không nghĩ tới đối phương sẽ quỳ xuống, rõ ràng giật nảy cả mình!

"Diệp-kun, sư phụ tôi là Thảo Trĩ đại sư, sư phó nói qua nhìn thấy ngài nhất định phải hành đại lễ!"

Nói xong Thất Cung không quan tâm, còn dập đầu ba cái cho Diệp Thần

"A, ngươi là đồ đệ Ôn lão a!"

Diệp Thần mới chợt hiểu ra, lần trước đến Đảo quốc cùng Kiếm Thánh Saitō so chiêu, mình từng cùng Ông Kinh có gặp mặt một lần, mà Ôn Kinh chính là Thảo Trĩ!

"Thất Cung, ngươi làm cái gì vậy?"

Vũ Điền thấy thế trợn tròn mắt, một cỗ cảm giác bất tường xông lên đầu.

Chương 925. Sự kiện an ủi!

"Lão bản, Diệp-kun không phải ngươi ta có thể chọc nổi, khuyên ngươi vẫn là chiếu hắn ý tứ xử lý đi!"Thất Cung thở dài nói.

"Cái gì?"

Nghe được Thất Cung nói, Vũ Điền không khỏi ngây ngẩn cả người.

Hắn sở dĩ dùng nhiều tiền mời Thất Cung làm bảo tiêu, chính là nhìn trúng thân thủ cùng Hỏa Thần Môn phía sau hắn, Hỏa Thần Môn là ẩn thế tông phái cấp cao nhất, ngay cả Thủ tướng đều muốn cho ba phần mặt mũi, không nghĩ tới đối mặt một cái người Hoa thế mà nhận sợ?

"Vũ Điền, ngươi còn chưa xứng làm đối thủ Diệp tiên sinh, Sakai ta thu thập ngươi đầy đủ!"

Lúc này, Sakai trầm mặc mở miệng nói chuyện.

Vũ Điền lần nữa chấn kinh, hắn đều quên Sakai cũng giúp Diệp Thần, cái người Hoa này đến cùng lai lịch gì?

"Ta gọi điện thoại!"

Vũ Điền cũng không ngốc, do dự mãi sau lấy điện thoại cầm tay ra đi đến một bên, bấm một điện thoại quan viên Đảo quốc.

Khi hắn đem sự tình đơn giản nói cho đối phương biết sau, quan viên đầu tiên là một trận trầm mặc, lập tức thở dài nói

"Vũ Điền-kun, Diệp Thần tại Hoa Hạ không thể coi thường, dù

là hắn tại Đảo quốc cũng có thực lực tuyệt đối nghiền ép ngươi, không muốn chết tranh thủ thời gian nhận lỗi trước người ta, nếu không thần tiên đều cứu không được ngươi!"

"..."

Nghe được lời nói của đối phương, Vũ Điền như bị sét đánh!

Người Hoa không phải một mực bị khi phụ sao, khi nào trở nên sinh mãnh như vậy?

"Vũ Điền-kun, không cần sợ!"

Trì Liệng đột nhiên đứng dậy, hừ lạnh nói"Ta vừa Hướng lão đại báo cáo việc này, hắn đã phái cao thủ tới thu thập mấy cái người Hoa này!"

"Thật?"

Vũ Điền nghe xong mừng rỡ, dù sao Sơn Khẩu Tổ là thế lực hắc đạo lớn nhất Đảo quốc, vẫn rất có thực lực!

"Nhàm chán!"

Diệp Thần triệt để không có kiên nhẫn, đứng dậy nhàn nhạt nói với Sakai"Nơi này giao cho cô, mặt khác tôi có cái đồng bào cô phải thật tốt thay tôi chiếu cố!"

Nói xong, Diệp Thần đem Âu Huệ đẩy ra.

Khi biết Âu Huệ là học sinh, đồng thời sở học chuyên nghiệp, Sakai mười phần thông minh lúc này biểu thị nhất định phải tìm tốt nhất chuyên gia dạy bảo Âu Huệ!

"Tìm chuyên gia có thể, tuyệt đối đừng tìm Hoa Hạ!"Lan Trần nghe xong 'Chuyên gia' Dọa sợ, vội vàng nhắc nhở.

"Lão Lan, chúng ta đi!"

Diệp Thần xoay xoay lưng, trước khi đi mới phát hiện Sakai hôm nay mặc đến mười phần gợi cảm, trang dung cũng dị thường vũ mị, giống đóa hoa mẫu đơn nở rộ yêu diễm chiếu người.

"Sakai, hôm nay cô mặc thật đẹp mắt!"Diệp Thần cười nói.

"Tạ ơn Diệp tiên sinh khích lệ!"

Sakai khuôn mặt đỏ lên, nàng vốn cho rằng Diệp Thần để cho mình đến Ginza, là nghĩ phát sinh chút chuyện phong hoa tuyết nguyệt, bởi vậy tận lực ăn mặc một phen, kết quả cái gì cũng không phải!

"Dừng lại, ai bảo ngươi đi?"

Trì Liệng thấy Diệp Thần muốn đi, lập tức dẫn người ngăn tại phía trước, mặt mũi tràn đầy cười gằn nói"Người Hoa, người của lão đại ta sẽ tới đây, ngươi muốn đi là không thể nào!"

"Sakai, qua tết tôi để cô nhìn trận pháo hoa tú đi!"Diệp Thần tà mị cười một tiếng.

"Pháo hoa tú?"

Không đợi Sakai nghĩ rõ ràng, chỉ thấy Diệp Thần đưa tay một chưởng vỗ ra, một màn quỷ dị phát sinh!

Chỉ thấy Trì Liệng cùng tiểu đệ của hắn trong nháy mắt biến thành từng cái hỏa cầu, tiếng kêu thảm thiết thê lương không dứt bên tai, trong không khí tràn ngập một cỗ đốt mùi cháy khét khó ngửi, xa hoa đại đường giây biến nhân gian địa ngục!

Rất nhanh, bọn côn đồ liền hóa thành từng đống tro tàn

Mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu theo cái trán Vũ Điền chảy ra, hắn kìm lòng không đặng nuốt ngụm nước bọt, hai cái chân nhỏ ngăn không được run rẩy!

Khó trách bằng hữu nói Diệp Thần không thể gây, hắn đưa tay liền có thể để cho người ta hóa thành tro tàn, quả thực là như ma quỷ tồn tại!

"Đi!"

Diệp Thần quét đám người một chút trực tiếp rời đi.

Lần này không ai dám nói nửa chữ không, hoặc kính sợ, hoặc sợ hãi, nhao nhao đưa mắt nhìn Diệp Thần bọn họ rời đi hội sở.

"Diệp-kun quá mạnh!"

Chờ Diệp Thần đi xa, Thất Cung mới thở ra một hơi dài, không nghĩ tới Diệp Thần tu vi cao như thế, hiển nhiên vượt qua sư phụ hắn!

"Vũ Điền, nói nhảm ta cũng không cùng ngươi nhiều lời, ngày mai đem hợp đồng chuyển nhượng đưa đi phòng làm việc của ta!"Sakai âm thanh lạnh lùng nói.

"Cái này Sakai, chúng ta đều là người Đảo quốc, cô có thể giúp ta cùng Diệp tiên sinh nói một chút lời hữu ích hay không "

"Có ý tứ gì?"

"Ginza ta nguyện ý hiến cho Diệp tiên sinh, chỉ cầu ngài ấy nhận lấy ta!"

Vũ Điền tuyệt đối là cái gia hỏa mượn gió bẻ măng, mắt thấy không phải Diệp Thần đối thủ, quả quyết lựa chọn đầu nhập.

Tục ngữ nói, phản kháng vô dụng, vậy liền hảo hảo hưởng thụ đi

"Ngươi không xứng!"

Sakai nói xong hừ nhẹ một tiếng, gia hỏa này muốn theo mình

tranh thủ tình cảm sao, làm sao có thể?

"Âu Huệ muội muội, chúng ta đi thôi!"

Nói xong, Sakai cũng mang theo Âu Huệ rời đi hội sở, chỉ để lại Vũ Điền một mặt mộng bức.

"Lão bản, đừng nghĩ nhiều!"

Thất Cung thấy thế an ủi"Nói cho ngươi một sự kiện, có lẽ trong lòng ngươi sẽ dễ chịu điểm!"

"Chuyện gì?"

Chương 926. Cách Manny!

"Kiếm Thánh Saitō đại sư, trước đây không lâu kém chút bị Diệp Thần giết, cho nên ngươi bây giờ còn có thể sống được đã là cái kỳ tích!"

"Cái gì?"

Vũ Điền dọa đến khẽ run rẩy, Saitō đại sư tại Đảo quốc giống như thần minh tồn tại, thế mà kém chút bị giết?

"Không được, ta nhất định phải nghĩ biện pháp!"Vũ Điền cắn răng, trong ánh mắt lộ ra quyết tuyệt!

"Lão bản, ngươi còn nghĩ cùng Diệp Thần đấu?"

"Không, ta nhất định phải nghĩ biện pháp làm người của Diệp Thần! Khó trách Sakai xú nương môn kia càng ngày càng phách lối, nguyên lai nàng là người Diệp tiên sinh!"

"..."

Thất Cung bó tay rồi, bất quá hắn ngược lại là thật bội phục Vũ Điền, đại trượng phu co được dãn được, người thành đại sự nhất định phải da mặt dày

Ninh Châu.

Diệp Thần trong đêm từ Đảo quốc chạy về, chẳng biết tại sao hắn tại Đảo quốc luôn cảm thấy trong không khí tràn ngập một cỗ hương vị hạt nhân, để cho người ta khó chịu một khắc không nghĩ dừng lại thêm!

"Thần ca, bọn họ sẽ thả Kim Cương sao?"Lan Trần xuống máy

bay sau hỏi.

"Sẽ!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, cười lạnh nói:"Tôi tận lực để cho người ta nhìn thấy chân thân, chính là cho cảnh cáo của bọn họ, để bọn họ tự mình ước lượng lấy xử lý!"

"Ha ha, tôi đoán bọn họ hiện tại cũng nhao nhao điên rồi!"Lan Trần một mặt cười xấu xa.

"Mặc kệ nó, thời gian không còn sớm, về nhà ngủ đi!"

Diệp Thần vừa ngáp một cái, có thể là nghe nhiều mùi hạt nhân, người đặc biệt dễ dàng mệt rã rời!

Cùng lúc đó, căn cứ Đảo quốc Okinawa.

Trong phòng họp, khói mù lượn lờ.

Ưng Tương cùng John Bull đã nhao nhao nửa ngày, bọn họ tương hỗ chỉ trích đối phương không đáng tin cậy, việc này còn kinh động đến hai bên trong nước, trong đêm điều động quan viên đến đây xử lý việc này.

"Đáng chết John Bull, các ngươi quá hèn hạ, thế mà đánh lén chúng ta!"

Một tướng quân Ưng Tương quốc, nổi giận đùng đùng chỉ vào tướng quân John Bulll ngồi tại đối diện quát lớn.

"Ngươi đây là trần trụi nói xấu!"

Steve nghe vậy giận tím mặt, nghiêm nghị nói"Smith tướng quân, đừng quên chúng ta cũng tổn thất đại lượng chiến hạm, tàu ngầm, đều là bởi vì các ngươi đưa ra quân diễn phẩn cẩu, ta bây giờ hoài nghi các ngươi sớm có âm mưu!"

"Đánh rắm!"

Smith tức hổn hển vỗ bàn một cái, cọ đến đứng người lên từ trên thân móc ra một cái hộp sắt, ném ở trước mặt Steve, cả giận nói

"Binh lính của chúng ta từ căn cứ nhặt được cái này, ngươi giải thích thế nào?"

Steve cảm thấy hộp trước mắt rất nhìn quen mắt, cầm lên xem xét không khỏi ngẩn người, đây không phải kẹo cao su mình thích nhất nhai sao?

Không đúng!

Binh sĩ Ưng Tương rất ít ăn kẹo cao su nước khác sản xuất, làm sao lại xuất hiện tại quân doanh Ưng Tương, chẳng lẽ phe mình thật ra vô gian đạo?

"Hừ, thế nào không phản đối đi?"

Smith thấy đối phương im lặng, cười lạnh nói"John Bull các ngươi nếu như không muốn khai chiến, liền muốn bồi thường chúng ta tổn thất!"

"Smith, ngươi nghĩ bồi thường bao nhiêu tiền vậy?"

Một nữ tử tóc vàng mắt xanh lạnh lùng nhìn xem Smith, nàng chính là người John Bull phái tới hiệp trợ xử lý việc này người, Cách Manny!

Khiến người ngoài ý chính là, Cách Manny mới mở miệng, tất cả mọi người John Bull ngậm miệng, mà lại toàn dùng một loại ánh mắt hài hước nhìn về phía Smith!

Smith phát hiện đối phương nhìn như vậy hắn cũng là không hiểu ra sao, bất quá vẫn là vươn một cái ngón tay

"100 tỷ, đô la mỹ!"

"Đây là xem ở phương diện tình cảm quan hệ hai nước chúng ta không tệ, nếu không, cũng không phải đơn giản là bồi thường tiền như vậy!"

Nghe được Smith mở ra giá cả, đám người John Bull kém chút muốn chửi má nó, 100 tỷ đô la mỹ, con hàng này tại sao không đi cướp ngân hàng đâu, ngân hàng đều không có 100 tỷ dự trữ đâu?

Bất quá bọn họ đều không có lên tiếng, bởi vì Cách Manny mở miệng!

"Nếu như chúng ta một phân tiền cũng không cho đâu?"

Thân là phó hội trưởng Cộng Tế Hội Cách Manny rất ít lộ diện, ai cũng không biết nàng là trong John Bull quốc tu sĩ đỉnh cấp, lần này bị quan phương mời tới đàm phán, tự nhiên không thể để cho Ưng Tương chiếm tiện nghi.

"What?"

Smith nghe xong ngẩn người, nếu như Cách Manny không phải mỹ nữ, hắn cam đoan không đồng nhất ngụm nước bọt nhổ trên mặt đối phương!

"Ngươi là ai, nói lời có thể đại biểu John Bull sao?"Smith sắc mặt âm trầm.

"Không thể!"

Cách Manny rất tỉnh táo lắc đầu, tóc quăn kim hoàng sắc nhẹ nhàng đong đưa, rất là đẹp mắt!

"Lẽ nào lại như vậy!"

Smith cảm giác mình bị đùa bỡn, cả giận nói"Nếu không muốn đàm phán, ta lập tức hướng quốc hội báo cáo, các ngươi liền đợi

đến tiếp nhận lửa giận đến từ Ưng Tương đi!"

"Ta nghĩ ngươi đã không có cơ hội này!"

Cách Manny từ bên hông móc ra một thanh chủy thủ sáng lắc lắc, tại ánh đèn chiếu xuống, chủy thủ hiện ra màu lam u quang rất là quỷ dị.

"Hôm nay Ưng Tương không nói rõ ràng chuyện này, ai cũng đừng nghĩ còn sống rời đi nơi này!"Cách Manny cười nhẹ nhàng nói xong đứng người lên, hai tay chống ở trên bàn đàm phán, một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Smith.

Ừng ực!

Chương 927. Thịt chó?

Smith nhìn xem cái đạo rãnh sâu hoắm trước ngực Cách Manny kia, kìm lòng không đặng nuốt ngụm nước bọt.

Nhưng hắn vẫn là giữ vững lý trí, chỉ là mỹ nhân kế mà thôi, chính mình mới sẽ không mắc lừa đâu, Smith vừa định nói chuyện, kết quả lại bị một binh sĩ xông tới đánh gãy.

"Báo cáo tướng quân, có phát hiện mới!"Binh sĩ thở hồng hộc, chạy vào chào một cái nói với Smith.

"Phát hiện gì?"

"Người tập kích chúng ta, tìm được!"

"Là ai?"

Đám người nghe xong nhao nhao nhìn về phía binh sĩ, nhìn chằm chằm hắn.

Binh sĩ vội vàng móc ra Laptop mang theo người, trình chiếu lên trong phòng họp, sau khi mở máy trên vách tường xuất hiện hình ảnh tàu ngầm John Bull đánh tới hướng hàng không mẫu hạm (~ tàu) Ưng Tương!

"fck!"

Smith thấy cảnh này nhịn không được đại bạo nói tục

"Địch nhân đâu?"Smith nhíu mày hỏi.

"Tướng quân mời xem!"

Binh sĩ nói xong đem video tạm dừng, hai ngón thao tác lốp bốp dừng lại trên bàn phím, rất nhanh hình ảnh video được phóng đại, trong hư không một bóng người cũng càng ngày càng rõ ràng!

"Còn có thể lại phóng đại được không?"

Một quan viên John Bull vội vã hỏi, nói cho cùng bọn họ cũng không muốn cùng Ưng Tương trở mặt, có thể rửa sạch mình hiềm nghi không thể tốt hơn!

"Có thể!"

Binh sĩ là cao thủ máy tính, sau một trận thao tác, trong hư không mặt người thình lình xuất hiện!

"Diệp Thần?"

Cách Manny mở to hai mắt nhìn, mặt mũi tràn đầy vẻ mặt không thể tin nổi.

"Gia hỏa này không phải một mực tại Hoa Hạ sao, đến đây lúc nào Đảo quốc?"

Smith đồng dạng rất cảm thấy chấn kinh, hắn biết Diệp Thần là tướng quân trẻ tuổi nhất Hoa Hạ, bởi vậy cố ý hiểu qua người này, biết hắn rất lợi hại!

"...."

Các tướng quân John Bull nhìn xem hình ảnh có thể xưng'Huyền huyễn', đồng dạng cả kinh nói không ra lời.

Thật lâu, Steve vội vàng đem tình huống này phản hồi cho trong nước, đồng thời đề nghị tạo áp lực hướng Hoa Hạ, bằng chứng như núi nhìn Hoa Hạ như thế nào giải thích!

"Steve, sự tình đã vượt qua phạm trù quân đội chúng ta quản hạt, giao cho Cách Manny xử lý đi!"

"Thế nhưng là cách làm Diệp Thần, đã đang gây hấn quân uy nước ta, chẳng lẽ cứ tính như vậy?"

"Không cần nhiều lời, làm theo là được!"

Đối phương nói xong trực tiếp cúp điện thoại, Steve nửa ngày không có lấy lại tinh thần.

"Steve tướng quân, lập tức an bài máy bay, ta muốn đi Hoa Hạ!"

Cách Manny sắc mặt tái xanh, kỳ thật khi nàng nhìn thấy Diệp Thần một khắc kia trở đi, liền biết sự tình làm lớn chuyện!

Không sai!

Ban đầu ở cảng đảo bắt cóc Kim Cương, chính là nữ nhân này!

Đúng lúc này một nam nhân tóc vàng mắt xanh người cao cũng đi đến, hắn một thân trang phục, toàn thân cơ bắp giống như núi nhỏ cao cao nổi lên!

"Carl, sao ngươi lại tới đây?"

Smith nhìn thấy nam nhân không khỏi thầm giật mình, Carl là chiến sĩ quân đội cải tạo công nghệ cao gen Ưng Tương, sức chiến đấu kinh khủng đến cực điểm, một người đủ để bù đắp được một đoàn binh lực!

"Tướng quân, an bài ta đi Hoa Hạ, ta muốn tự tay giết tiểu tử này!"

Carl mặt không biểu tình, cũng không có trả lời vấn đề Smith, nói chuyện đều mang một cỗ máy móc

Smith gật đầu đồng ý, nghĩ nghĩ dặn dò

"Carl, ngươi tận lực tranh thủ lợi ích lớn hơn nữa, Hoa Hạ có

thể bồi thường tiền liền tốt nhất rồi!"

"Thật xin lỗi, nhiệm vụ của ta là đánh giết địch nhân, không bao gồm đàm phán!"Carl nói xong xoay người rời đi, căn bản không có đem Smith coi ra gì.

Smith nghe vậy rất xấu hổ, bất quá gen chiến sĩ không có tình cảm, đầu óc của bọn họ đều bị cắm vào Chip, chắc hẳn thời điểm Lầu Năm Góc phái hắn đến, liền hạ đạt chung cực nhiệm vụ đi!

Giết một người răn trăm người!

Smith cảm thấy trước hết giết Diệp Thần, lại cùng Hoa Hạ đàm vấn đề bồi thường cũng được!

Cuối cùng, Ưng Tương cùng John Bull quay về tại tốt, song phương đều đem đầu mâu nhắm ngay Diệp Thần.....

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thần rời giường vốn muốn đi hậu viện nhìn cây bàn đào dáng dấp ra sao, kết quả đến hậu viện mới phát hiện có người so với hắn còn phải sớm hơn!

"Mẹ, sáng sớm mẹ đang làm gì đâu?"

Lý Hương Cầm quay đầu nhìn lại là Diệp Thần, lập tức mặt mũi tràn đầy ủy khuất nói"Con rể, bàn đào lúc nào có thể mọc ra đến a?"

"Ngài đừng nóng vội, sớm tối đều có."

"Mẹ có thể không vội sao? Lão Tô hiện tại da mịn thịt mềm, đi tại trên đường cái đều cho mẹ là đại tỷ hắn!"Lý Hương Cầm nghĩ tới việc này liền lên lửa.

....."

Diệp Thần cười xấu hổ, đành phải an ủi Lý Hương Cầm nói bàn đào qua mấy ngày liền mọc ra.

Nghe được Diệp Thần nói như vậy, Lý Hương Cầm lúc này mới thoải mái, trước khi đi nàng liếc mắt bạch hồ ngồi xổm ở trong bụi cỏ, đề nghị hỏi Diệp Thần ăn tết có muốn ăn thịt hồ ly hay không?

"Mẹ, ngài nhưng tuyệt đối đừng làm loạn, con không ăn cái thịt hồ ly gì!"

Diệp Thần dở khóc dở cười, một người bình thường muốn giết hồ ly tinh ngàn năm tu vi, lá gan cũng quá mập!

"Không ăn quên đi, mẹ đi mua một ít thịt chó, cái này được rồi đi!"Lý Hương Cầm liếc mắt, nói xong quay người rời đi hậu viện.

Thịt chó?

Chương 928. Một lần trúng thầu!

Còn tốt lão La lưu tại Linh giới, bằng không với thân cẩu tử mập phì của hắn, sớm muộn cũng sẽ bị Lý Hương Cầm nhớ thương!

Chờ Lý Hương Cầm đi, bạch hồ lẻn đến dưới chân Diệp Thần, thân mật dùng cái đầu nhỏ cọ lấy chân của hắn, không ngừng mà phát ra tiếng kêu ríu rít.

"Tiểu gia hỏa, gần đây vất vả ngươi!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, đưa tay từ trong túi móc ra một con chuột bạch"Về sau để Jerry làm bạn cho ngươi đi!"

"Chi chi!"

Chuột tinh có thể ra hít thở không khí rất hưng phấn, bất quá khi nó nhìn thấy bạch hồ, toàn thân lông chuột đều dựng lên, hướng về phía bạch hồ dừng lại nhe răng trợn mắt!

Bạch hồ cũng không có nuông chiều nó, ỷ vào thân hình của mình ưu thế, nâng lên hồ trảo một bàn tay đập vào trên đầu chuột tinh, đem nó đập đến choáng đầu hoa mắt!

"Không cho phép đánh nhau, khoảng thời gian này ta cũng sẽ để ở nhà, các ngươi cố gắng ở chung đi!"Diệp Thần sờ lên cái đầu nhỏ bạch hồ.

"Ai nha, phát tài rồi!"

Đúng lúc này Diệp Thần đột nhiên nghe được trong biệt thự

truyền đến một tiếng kinh hô Lý Hương Cầm.

Phát tài?

Diệp Thần hiếu kì đứng dậy đi trở về biệt thự tìm tòi hư thực.

"Chi chi!"

Chuột tinh sợ Diệp Thần đi, bạch hồ muốn thu thập mình, thử trượt một tiếng chăm chú cùng tại dưới chân Diệp Thần!

Luận thực lực tu vi hắn không sợ bạch hồ, nhưng không chịu nổi bạch hồ cũng là sủng vật Diệp Thần, hắn cũng không dám hạ tử thủ

Trở lại biệt thự, Diệp Thần liếc mắt liền thấy Lý Hương Cầm trong ngực ôm một con chó đen nhỏ, chính hết sức vui mừng hướng trong phòng bếp đi đến!

"Gâu gâu!"

Cẩu tử liều mạng giãy dụa, làm sao Lý Hương Cầm'Lực lớn vô cùng' Gắt gao dắt lấy cổ chó chính là không buông ra.

"Ngọa tào! Lão La?"

Diệp Thần nhìn thấy chó con không khỏi ngẩn người, con hàng này không phải tại Linh giới sao, làm sao bị Lý Hương Cầm bắt được?

"Ngao ngao!"

Ngây người một lúc công phu, trong phòng bếp liền truyền đến La Cực Thần tiếng kêu thảm thiết!

Không tốt!

Lý Hương Cầm muốn hạ độc thủ với lão La!

Diệp Thần vội vàng xông vào phòng bếp, quả nhiên, liếc mắt liền thấy Lý Hương Cầm đem La Cực Thần đặt ở bên trong một cái chậu lớn, đang hướng về thân thể nó tưới nước nóng đâu!

"Mẹ, đừng giết nó!"Diệp Thần thấy thế vội vàng ngăn lại.

"Giết?"

Lý Hương Cầm lắc đầu"Mẹ làm gì giết nó, đồ chó con nhỏ như vậy cũng không đủ ăn a, mẹ chỉ là thấy nó bẩn quá, tắm rửa cho nó!"

"Tắm rửa"

Diệp Thần bó tay rồi, tắm rửa làm gì không đi phòng vệ sinh?

"Đứa nhỏ ngốc, chuyện cũ kể chó đến tài đến, mẹ đi ra ngoài liền thấy tiểu gia hỏa này ngồi xổm ở cổng, đây là đưa tài tới, làm sao lại giết nó đâu?"Lý Hương Cầm giải thích nói.

"..."

Diệp Thần chờ sau khi Lý Hương Cầm tắm xong cho chó, đưa nó đưa đến bên ngoài biệt thự.

"Lão La, sao ngươi lại tới đây?"Diệp Thần hiếu kỳ nói.

"Diệp tiểu hữu, lão phu cũng không nghĩ a!"

La Cực Thần mặt chó nhăn thành một đoàn, mở miệng chó"La Sát nương môn kia quá hung, cả ngày diễu võ giương oai, động một chút lại sai sử ta làm việc, lão phu dứt khoát nhắm mắt làm ngơ! Lại nói, Linh giới cũng không có Cẩu Oa Oa, ta muốn nó!"

"Ngọc Diện?"

"Ngoại trừ nàng còn có thể là ai?"

La Cực Thần vừa nhắc tới nữ nhân này liền phát điên, vuốt chó trên mặt đất dùng sức bới mấy lần tức giận nói"Lão phu lần trước cũng không biết nói sai lời gì, cô nương kia trực tiếp đem ta hạ vào Vô Gian Địa Ngục, kém chút mất mạng, ngươi nói nàng nhiều hung ác a!"

"Ngươi khẳng định đùa giỡn nàng đi?"

Diệp Thần nghe xong lòng tựa như gương sáng, đừng nhìn La Cực Thần tuổi đã cao, lão đầu phương diện dục vọng kia so với tiểu tử tuổi trẻ còn mạnh

"Lão phu nào dám a, nếu là ta giống Diệp tiểu hữu rất được quỷ U Long đại nhân thưởng thức còn tạm được!"La Cực Thần mặt chó khổ qua nói.

"Bớt nói nhảm!"

Diệp Thần trợn nhìn La Cực Thần một chút, nói"Linh giới không có ra cái đại sự gì đi?"

"Linh giới không có xảy ra việc gì, nhưng Diệp tiểu hữu ngươi khẳng định có phiền toái!"La Cực Thần đột nhiên mặt chó nở rộ, cười đến giống như đóa hoa cúc.

"Ta có chuyện gì?"Diệp Thần khẽ nhíu mày.

"Diệp tiểu hữu, ngươi cùng Cố tiểu thư có cá nước thân mật, sẽ không nhanh như thế liền quên đi?"

"Ách"

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, chuyện này hắn cả một đời đều quên không được, càng quên không được chén 'Tiên hạc canh' có độc kia, còn mẹ nó là Cố Cát huynh đệ tự tay đưa tới!

"Cố tiểu thư có cốt nhục ngươi, ngươi nói đây coi là không coi

là chuyện lớn?"La Cực Thần cười toe toét miệng chó cười nói.

"Thảo!"

Diệp Thần nghe xong lập tức không bình tĩnh, hắn quay đầu nhìn biệt thự một chút, hạ giọng cả giận nói"La Cực Thần, ngươi nha làm ta ngớ ngẩn sao, lúc này mới mấy ngày Cố Mộng Di liền mang thai?"

"Diệp tiểu hữu, ngươi có chỗ không biết!"

La Cực Thần phổ cập khoa học thể chất người trong Linh giới cho Diệp Thần, nói đơn giản một chút chính là nữ tính chỉ cần cùng nam nhân phát sinh quan hệ, đều là một lần 'Trúng thầu' , chưa từng ngoại lệ!

Chương 929. Chó bắt chuột!

"Lão La, ngươi nếu là dám gạt ta, cẩn thận ta nấu ngươi, vừa vặn qua tết!"Diệp Thần hung tợn cảnh cáo nói.

"Ngươi chính là thiến ta, cũng không cải biến được sự thật a!"

"..."

Nghe được La Cực Thần kiên cường như thế, Diệp Thần trong lòng có chút luống cuống, nếu như bị Tô Tuyết Di biết mình tại dị giới có hài tử, nàng có thể nổi bão hay không?

"Diệp tiểu hữu, sắc mặt ngươi không tốt lắm a!"

"Lăn!"

Diệp Thần đều nhanh phiền chết, trong đầu thậm chí xuất hiện cảnh Cố Mộng Di nâng cao cái bụng lớn tại Nhân giới tìm hắn, ngẫm lại liền tê cả da đầu.

"A, Chuột tinh?"

La Cực Thần trong lúc vô tình thấy được Jerry, kìm lòng không đặng liền muốn đi bắt nó!

Jerry thấy thế không ổn, quay đầu liền hướng trong biệt thự chạy, La Cực Thần theo sát phía sau vắt chân lên cổ điên cuồng đuổi theo!

"Chó lại bắt chuột?"

Diệp Thần thấy cảnh này không khỏi cười khúc khích, lão La vẫn là rất chó, ngay cả chuột đều không buông tha

"Ăn cơm rồi!"

Lý Hương Cầm tại trong biệt thự giật ra cuống họng hô.

Người một nhà rất nhanh liền ngồi vây quanh tại phòng ăn, vừa nói vừa cười vừa ăn vừa nói chuyện.

"Nhi tử, ăn tết con theo chúng ta trở lại Kinh Thành sao?"Diệp Tử Long đột nhiên để đũa xuống hỏi.

"Không được!"

Diệp Thần không hề nghĩ ngợi, lắc đầu nói"Con định cùng tỷ muội đi Thanh Long Sơn, bằng không lão đầu một người quá cô độc!"

"Lão công, em cũng muốn đi Thanh Long Sơn, nhìn xem địa phương khi còn bé anh sinh hoạt!"Tô Tuyết Di cười khanh khách nói.

"Nơi đó sơn thanh thủy tú, em khẳng định sẽ thích!"Diệp Thần cười nói.

"Nhi tử, kỳ thật hôm qua lão gia tử gọi điện thoại cho cha, hắn hi vọng con có thể trở về Diệp gia ăn tết, còn giống như có việc muốn thương lượng với con!"

"Cha, đừng nói nữa!"

Diệp Thần bĩu môi nói"Có việc để cho bọn họ tới tìm con, ăn tết con là khẳng định phải đi bồi lão đầu!"

"Gâu gâu gâu!"

Người một nhà đâng trò chuyện ăn tết chủ đề, La Cực Thần lại nhìn về phía cửa chính dừng lại sủa loạn!

"Con đi mở cửa!"

Tô Tuyết Di đứng dậy đi ra ngoài, chỉ chốc lát liền nghe được nàng ở bên ngoài hô"Lão công, có khách tìm anh!"

"Tìm anh?"

Diệp Thần sững sờ, chẳng lẽ Văn Tinh bọn họ sớm đến bái niên cho mình?

Không có khả năng, Văn Tinh kia không tim không phổi, muốn để hắn đến chúc tết là không thể nào!

Rất nhanh, Diệp Thần liền gặp được cái gọi là khách nhân, lại là nữ nhân tóc vàng mắt xanh?

"Lão công, nàng là ai a?"

Tô Tuyết Di dù sao cũng là nữ nhân, nhìn nữ nhân ngoại quốc trước mắt khuôn mặt mỹ lệ, người sở dáng người hữu như ma quỷ, lập tức đề cao cảnh giác!

"Anh cũng không biết, tiểu thư, cô là ai?"Diệp Thần lắc đầu, nhìn về phía nữ nhân hỏi.

"Diệp tiên sinh xin chào, tôi gọi Cách Manny!"

Cách Manny nở nụ cười xinh đẹp, lộ ra hai hàng hàm răng trắng noãn, chủ động vươn ngọc thủ.

"Cô tìm tôi có chuyện gì?"

Diệp Thần ngữ khí cứng nhắc, bởi vì hắn từ trên người nữ nhân này cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm.

"Tôi muốn tìm Diệp tiên sinh đơn độc tâm sự, được không?"Cách Manny cười xấu hổ cười, không nghĩ tới mình chủ động lấy lòng, Diệp Thần lại ngay cả tay đều chẳng muốn cùng với nàng nắm.

Thảo!

Nữ nhân ngoại quốc đều ngay thẳng như vậy sao, dám ở ngay trước mặt lão bà Hoa Hạ, hẹn nam nhân đơn độc trò chuyện?

"Không có ý tứ, tôi không có thời gian!"

Diệp Thần không chút do dự cự tuyệt, nói xong ôm bờ eo thon Tô Tuyết Di đi trở về.

"Diệp tiên sinh, chẳng lẽ cậu không muốn biết Kim Cương hạ lạc sao?"Cách Manny vẫn như cũ bảo trì nụ cười hỏi.

Nghe được hai chữ 'Kim Cương', Diệp Thần bỗng nhiên dừng bước!

"Lão công, anh không sao chứ?"Tô Tuyết Di thấy sắc mặt Diệp Thần không đối, không khỏi có chút bận tâm.

"Anh không sao, nàng dâu em đi ăn cơm trước, anh cùng với nàng tâm sự!"

"Tốt a!"

Tô Tuyết Di cũng là biết tiến thối nữ nhân, nàng nhìn nữ nhân một chút, lập tức quay người rời đi.

"Kim Cương là cô bắt?"

Chờ Tô Tuyết Di rời đi, sắc mặt Diệp Thần trong nháy mắt trở nên âm trầm, ánh mắt sắc bén nhìn xem Cách Manny.

"Không sai, là tôi bắt!"

Để cho người ta không nghĩ tới chính là, Cách Manny thế mà rất sảng khoái thừa nhận.

"Trả lời ngược lại là rất sảng khoái, cô muốn chết sao?"

Diệp Thần thanh âm băng lãnh, một cỗ sát khí ngập trời từ trên người hắn phát ra, đem Cách Manny bao phủ trong đó.

Cách Manny cảm nhận được cỗ sát khí này, mồ hôi lạnh trong nháy mắt làm ướt phía sau lưng.

"Diệp tiên sinh, lấy tu vi của cậu, tối hôm qua muốn triệt để phá hủy căn cứ quân sự Ưng Tương quá đơn giản, cậu là cố ý lưu lại sơ hở để chúng ta phát hiện a?"Cách Manny cố gắng chống cự lại cỗ sát khí này, cố giả bộ trấn định nói.

"Cô rất thông minh!"

Diệp Thần nghe xong đại khái cũng đoán được thân phận Cách Manny, trầm giọng nói"Đi thẳng vào vấn đề nói đi, thân phận cô đến tột cùng ra sao, thật xa tới tìm ta sẽ không chỉ vì Kim Cương đi?"

Cách Manny cũng là người sảng khoái, đem thân phận phó hội trưởng Cộng Tế Hội của mình nói cho Diệp Thần.

"Cô là cao tầng Cộng Tế Hội?"

Nghe được Cách Manny tự giới thiệu, Diệp Thần cũng không khỏi đến ngây ngẩn cả người!

Chương 930. Mượn đao giết người?

Cộng Tế Hội so Quang Minh Hội còn cổ lão, là thần bí nhất trên Địa Cầu, thế lực tổ chức lớn nhất, truyền ngôn cao tầng Cộng Tế Hội thậm chí có nhân vật cấp nguyên thủ quốc gia, có thể nói một nhà độc đại!

"Diệp tiên sinh, chúng ta có thể thả Kim Cương tiên sinh, nhưng là có một cái điều kiện!"Cách Mannycon m u lục sắc ắt, trực câu câu nhìn chằm chằm Diệp Thần.

Nam nhân Hoa Hạ này quá cường đại!

Ngoại trừ nghĩ chủ động hóa giải đoạn ân oán này, kỳ thật Cách Manny cũng có tư tâm, cho nên mới sẽ chạy suốt đêm tới tìm Diệp Thần.

"Cô dám cùng ta ra điều kiện?"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, nói xong như thiểm điện bắt lấy cổ áo Cách Manny, thả người nhảy lên bay lên hư không

Một màn này vừa vặn bị một bảo vệ tuần tra nhìn thấy, hắn há to miệng, chỉ vào biệt thự số một nơm nớp lo sợ, nhưng chính là nói không ra lời!

"Tiểu La, đừng mù chỉ, không biết đó là chỗ ở Diệp tiên sinh sao?"Đồng sự bên cạnh thấy thế vội vàng quát lớn.

"Bay, bay"

"Tiểu tử thúi, khó trách tối hôm qua gọi điện thoại bảo ngươi

uống rượu không tiếp, nguyên lai ngươi đi xoa bóp song phi?"

"Vâng vâng vâng, là song, song phi!"Bảo an thần tình kích động, không biết nên giải thích như thế nào.

"Tiểu La, ngươi có phải 'Bay' nhiều thân thể hư hay không, làm sao giữa ban ngày liền xuất hiện ảo giác đâu?"

"..."

Bảo an khóc không ra nước mắt, hắn thật nhìn thấy hai người bay lên trời, đồng sự làm sao lại không tin đâu?

Bên trong tầng mây, Diệp Thần chân đạp hư không, lạnh giọng nói với Cách Manny

"Nữ nhân, ngươi biết không trung rơi xuống, chết có bao nhiêu thảm sao?"

"Diệp tiên sinh, đừng xúc động!"

Cách Manny kinh hãi, tình báo biểu hiện Diệp Thần rõ ràng là nam nhân thương hương tiếc ngọc, cái này mẹ nó ai sưu tập tình báo, căn bản không chính xác a!

"Lập tức thả Kim Cương, ta không muốn nói lần thứ hai!"Diệp Thần cảnh cáo nói.

"Cái này"

"Không thả?"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, nói xong một chưởng vỗ tại trên thân Cách Manny, đem chân khí toàn thân nàng phong ấn, nói một cách khác lúc này nàng chính là nữ nhân bình thường, té xuống đoán chừng phải nện thành thịt nát!

Cách Manny mặt lộ vẻ khiếp ý, cũng không dám dò xét Diệp

Thần, vội vàng nói

"Là hội trưởng không muốn thả Kim Cương!"

"Mà lại Ưng Tương phái cao thủ đến giết cậu, Diệp tiên sinh, tôi là thật tâm muốn cùng cậu kết giao bằng hữu, mời ngàn vạn phải tin tưởng tôi!"

Diệp Thần nghe xong nhíu nhíu mày, lập tức cười lạnh nói

"Cách Manny, ngươi muốn mượn tay của ta, diệt trừ hội trưởng các ngươi đúng không?"

"Diệp tiên sinh, cậu rất thông minh!"

Cách Manny thấy tiểu tâm tư mình bị nhìn xuyên, dứt khoát cũng lười giả bộ nữa, trong nháy mắt giống biến thành người khác, cười quyến rũ nói

"Nếu như cậu có thể giúp tôi lên làm hội trưởng, muốn cái gì tôi đều đáp ứng cậu, bao quát thân thể của tôi!"

"Thảo!"

Diệp Thần thấy thế mặt đều đen, nguyên lai nữ nhân này một mực trang, nhìn nàng bộ dáng bây giờ căn bản liền không sợ chết!

"Không có vấn đề!"

Cách Manny cười một tiếng nói"Tôi còn không có cùng nam nhân Hoa Hạ trải qua giường đâu, Diệp tiên sinh chỉ cần cậu giúp tôi, liền có thể đạt được thân thể của tôi, thế nào?"

Nói xong, Cách Manny cố ý hếch bộ ngực cao vút, một đạo rãnh sâu hoắm xuất hiện tại trước mắt Diệp Thần, dọc theo khe rãnh một mực hướng xuống, khiến người vô hạn mơ màng

"Vóc dáng rất khá!"

Diệp Thần liếc mắt một màn tuyết trắng trước ngực Cách Manny, bĩu môi nói"Bất quá ta không thiếu nữ nhân, cho nên kế hoạch của cô hiển nhiên không đủ!"

"Diệp tiên sinh, nghe nói cậu cùng Quang Minh Hội quan hệ không tốt lắm?"Cách Manny đổi đề tài hỏi.

"Mỹ nữ, biết được quá nhiều cũng không phải cái chuyện gì tốt!"Diệp Thần nhíu nhíu mày.

"Chắc hẳn Diệp tiên sinh cũng biết quan hệ chúng ta cùng Quang Minh Hội, nếu như Diệp tiên sinh nguyện ý giúp tôi, chờ tôi lên làm hội trưởng, nhất định khiến Quang Minh Hội cũng không tiếp tục đến phiền cậu!"

Diệp Thần nghe xong lắc đầu, thản nhiên nói"Muốn ta ra tay giúp cô, thẻ đánh bạc còn chưa đủ!"

"Diệp tiên sinh, vậy cậu nói cái giá đi!"

"Rất đơn giản, nếu như Cộng Tế Hội chịu thần phục với ta, có lẽ ta sẽ cân nhắc giúp cô!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Cái gì?"

Cách Manny vạn vạn không nghĩ tới Diệp Thần khẩu vị lớn như thế, lúc này cau mày nói"Diệp tiên sinh, lòng tham không đáy, tựa như là châm ngôn chí lý Hoa Hạ các người đi?"

"Chớ cùng ta kéo những thứ vô dụng này, không được cô đi tìm người khác!"

"Kim Cương không thả, cô liền phải chết, cho cô một ngày thời gian!"

Diệp Thần thanh âm băng lãnh, nói xong nát đọc chú ngữ, mở ra năm ngón tay nhẹ nhàng vỗ một cái trên trán Cách Manny, một

đạo vật thể trong suốt trong nháy mắt từ thể nội Cách Manny bị bắt ra.

"Ta câu một hồn một phách cô, nếu như trong một ngày không có tin tức, cô liền đi chết đi!"Diệp Thần cảnh cáo nói.

"Diệp Thần, câu, cậu đừng khinh người quá đáng!"

Cách Manny trợn tròn mắt, vốn cho là mình có thể thuận lợi'Mượn đao giết người' , không nghĩ tới cuối cùng lại đem mình hố!

"Hôm nay ta tạm tha cô một mạng, cút đi!"

Diệp Thần nói xong buông lỏng tay, Cách Manny bị phong ấn kinh hô một tiếng, nhanh chóng từ phía trên rơi xuống!

Soạt!

Một tiếng vang thật lớn, Cách Manny trực tiếp tiến vào hồ nước nhân công, tóe lên một đạo bọt nước to lớn!

Chương 931. Gia hỏa này có mờ ám!

Cũng may nàng cũng chỉ là uống hết mấy ngụm nước, cũng không lo ngại!

Diệp Thần thấy thế cười khẩy, thân hình lóe lên chớp mắt liền về tới cửa biệt thự, như người không việc gì trở về nhà.

Nhìn xem bóng lưng Diệp Thần đi xa, Cách Manny hận hận cắn răng, thấp giọng nói

"Nam nhân Hoa Hạ đáng chết, bút trướng này ta nhớ kỹ, hãy đợi đấy!"

Nói xong, Cách Manny giống con 'Ướt sũng', chật vật không chịu nổi rời đi khu biệt thự

"Lão công, anh nói xong rồi?"

Tô Tuyết Di đã sớm đang đợi nhìn thấy Diệp Thần, vội vàng tiến lên đón, mang theo một cỗ ghen tuông nồng đậm hỏi"Gần sang năm mới, làm sao có nữ nhân tìm tới cửa?"

"Nàng là bằng hữu Kim Cương, đầu tư cổ phiếu thua tiền, muốn tìm anh mượn ít tiền ăn tết!"Diệp Thần một mặt bình tĩnh nói.

"Nguyên lai là vay tiền a, vậy là tốt rồi!"Tô Tuyết Di nghe vậy nhẹ nhàng thở ra.

"Tốt?"

Diệp Thần sững sờ, em gái bại gia này người khác tới vay tiền lại còn nói tốt, hiện tại nhiều tiền khó kiếm a, cho mượn đi có thể thu hồi lại hay không còn hai chuyện đâu

"Con rể, mẹ và bà thông gia đi siêu thị mua chút đồ vật, con đưa tiểu Tuyết đi công ty đi, ngày mai cũng nên nghỉ!"Lý Hương Cầm nói.

"Tốt!"

"Lão bà, anh cùng đi với em đi!"Tô Vạn Đạt ở nhà rảnh đến nhàm chán, cũng muốn đi ra hít thở không khí.

"Không được!"

Ai ngờ Lý Hương Cầm nghe xong Tô Vạn Đạt muốn đi ra ngoài, lập tức quát lớn"Ông ra ngoài quá nguy hiểm, ở nhà cũng là không được đi, nghe không!"

Quá nguy hiểm?

Tô Vạn Đạt bó tay rồi, mình cũng không phải xã hội đen, có nguy hiểm gì?

"Diệp Tử Long, ông ở nhà bồi lão Tô đi, thật không khiến người ta bớt lo!"

"Bà thông gia, chúng ta đi!"

Sở Lan nói xong lôi kéo tay Lý Hương Cầm, hai người vừa nói vừa cười rời đi, lưu lại hai đại lão gia Tô Vạn Đạt cùng Diệp Tử Long hai mặt nhìn nhau, đều đang nghĩ bà xã nhà mình điên rồi đi?

"Cha, đừng trách mẹ!"

Diệp Thần cố nén cười nói"Hai người nhìn mới ngoài ba mươi, lão mụ mang ra ngoài đương nhiên không yên lòng!"

"..."

Nữ nhân mặc kệ đến cái tuổi gì, đối với lão công tựa như sủng vật chó trong nhà, thấy nhưng gấp!

Diệp Thần đưa xong Tô Tuyết Di, suy nghĩ một chút vẫn là đến chuẩn bị chút lễ vật cho lão đầu mới được, mặc dù sư tỷ các nàng khẳng định có chuẩn bị, nhưng chỉ có Diệp Thần biết lão đầu trong lòng tốt là cái gì!

Đúng lúc này điện thoại di động của hắn vang lên, xem xét là Viên Vũ đánh tới.

"Thần ca, ngày mai về Thanh Long Sơn sao?"Viên Vũ hưng phấn nói.

"Đương nhiên trở về, tôi vừa còn đang suy nghĩ mua chút lễ vật gì cho lão đầu đây!"

"Tôi nhớ được lão gia tử thích album ảnh đi, khi còn bé hắn còn cho tôi nhìn qua đâu, giống như kêu cái gì mà Emi Fukada!"

"Thảo!"

Diệp Thần nghe được chân dung liền lên lửa!

Cũng không biết lão đầu từ chỗ nào làm ra một bản chân dung diễn viên Đảo quốc, mỗi ngày giấu dưới gối, có lần Diệp Thần đi nhà xí xé một tấm chân dung mỹ nữ, kết quả bị lão đầu đánh cho tê người dừng lại không nói, bị phạt cho hắn tẩy tất thối ròng rã một năm

"Thần ca, cậu ở đâu, tôi tới tìm cậu cùng đi làm chút đồ tết đi!"

"Tốt!"

Diệp Thần cúp điện thoại phát cái định vị cho Viên Vũ, chỉ chốc lát Viên Vũ cùng Âu Thiết Trụ liền đến.

"A, Văn Tinh không có ở một chỗ cùng các cậu sao?"Diệp Thần hiếu kì hỏi.

"Hắn nói muốn về quê quán bồi sư phó, để cho tôi nói với cậu một tiếng, qua tháng giêng hắn lại về Ninh Châu."Viên Vũ nhún vai nói.

"Biết!"

Diệp Thần cũng không để ý, nghĩ nghĩ cuối cùng quyết định đi thị trường đồ cổ, lão đầu ngoại trừ thích xem chân dung mỹ nữ, đối với đồ cổ cũng thích vô cùng, Diệp Thần chuẩn bị tìm tòi cái đồ chơi nhỏ cho lão đầu thưởng thức.

Thị trường đồ cổ tại vùng ngoại thành Ninh Châu, ba người mở ra hai chiếc xe, trên đường hành sử tại vùng ngoại thành, lúc đến cửa ải cuối năm vùng ngoại thành người ở hiếm thấy.

Đi đến một nửa, một thân ảnh đột nhiên từ trên trời giáng xuống, chặn đường đi!

Cọ!

Diệp Thần một cước dừng ngay, ngẩng đầu nhìn lên lập tức khẽ nhíu mày.

Người cản đường là nam tử tóc vàng mắt xanh cường tráng, giữa mùa đông hắn thế mà mặc một bộ ba lỗ quân đội màu xanh, toàn thân cơ bắp giống như núi nhỏ cao cao nổi lên, trên thân tản mát ra một cỗ lăng lệ sát khí

Bọn người Diệp Thần nhao nhao xuống xe, đi đến trước nam tử mấy mét dừng bước lại.

"Ngươi là ai?"

Diệp Thần nhìn xem nam tử lạnh giọng hỏi.

"Giết!"

Ai ngờ, nam tử nhìn thấy Diệp Thần không nói hai lời, thả người nhảy lên huy quyền liền hướng mặt Diệp Thần đánh tới.

"Rống!"

Âu Thiết Trụ sau lưng gầm thét một tiếng, đồng dạng xông ra mãnh một quyền cùng nắm đấm đối phương rắn rắn chắc chắc đụng vào nhau!

Bành!

Một tiếng vang trầm, để Diệp Thần ngoài ý muốn chính là, nam tử này thế mà gánh vác nắm đấm Âu Thiết Trụ!

Nhưng hắn rõ ràng cảm giác không ra trên người đối phương có chân khí, người bình thường thế mà mạnh như vậy?

"Thần ca, gia hỏa này có mờ ám!"Viên Vũ cũng đã nhìn ra, quay đầu nói với Diệp Thần.

"Ân, quả thật có chút quỷ dị!"

Chương 932. Khoa học kỹ thuật ngưu bức!

Diệp Thần trong lúc nhất thời cũng nghĩ không thông xảy ra chuyện gì.

"Ta chỉ giết Diệp Thần, ngươi không muốn chết liền tránh ra!"Carl thanh âm băng lãnh, mang theo chút hương vị máy móc nói với Âu Thiết Trụ.

"Muốn chết!"

Âu Thiết Trụ nổi giận, vừa rồi một quyền kia không có khả năng hạ đối phương đã để hắn rất nổi nóng, nghe được Carl nói muốn giết Diệp Thần, hắn càng là cuồng bạo!

"Hừ! Người Hoa không biết sống chết, đều đi chết đi!"

Nói xong Carl diện mạo dữ tợn, đồng thời trong miệng phát ra một trận gào thét cùng loại dã thú, một giây sau một màn khiến người nghẹn họng nhìn trân trối phát sinh!

Chỉ thấy da thịt toàn thân Carl lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được hủ hóa, thời gian dần qua biến thành một người toàn thân kim loại đen!

"Ngọa tào! Đây là cái quỷ gì?"

Viên Vũ thấy thế không khỏi kinh hô"Gia hỏa này là làm ảo thuật a?"

"Trước kia nghe nói Ưng Tương quốc đang nghiên cứu gen chiến sĩ, chẳng lẽ đây chính là thành quả nghiên cứu bọn họ?"Diệp

Thần cau mày, nếu như Ưng Tương có loại 'Hắc khoa kỹ' này, về sau tại chiến trường chẳng phải là vô địch?

"Quái vật, ta muốn xé ngươi!"

Âu Thiết Trụ thấy thế không chỉ có không sợ, ngược lại kích phát sát tính Bạch Hổ trong cơ thể hắn, lúc này gầm thét một tiếng hóa quyền vì trảo, hung hăng hướng ngực đối phương chộp tới!

"Thiết Trụ, đừng giết hắn!"

Diệp Thần nhìn thấy trong hư không xuất hiện hư ảnh Bạch Hổ, biết con hàng này động sát tâm, vội vàng nói"Tôi còn có lời muốn hỏi hắn!"

"Rống!"

Âu Thiết Trụ tựa hồ không nghe thấy, giết đỏ cả mắt hắn chỉ muốn đem đối phương xé thành mảnh nhỏ

Carl cũng không phải ăn chay, hắn thả người nhảy lên thế mà nhảy dựng lên gần cao mười mét!

Carl bay lên không bỗng nhiên há mồm, một đạo sóng ánh sáng màu trắng từ trong miệng hắn phun ra, bắn thẳng đến Âu Thiết Trụ!

Âu Thiết Trụ hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trong tay lập tức nhiều khối tấm thuẫn, sóng ánh sáng bắn tại trên tấm chắn lập tức hướng bốn phía khuếch tán mà đi.

Cây cối chung quanh cỡ khoảng cái chén ăn cơm, nhao nhao bị dư ba chấn vỡ, ngay cả dưới chân Âu Thiết Trụ cũng nhiều cái dấu chân thật sâu, có thể thấy được uy lực của nó vô tận!

"Chết!"

Âu Thiết Trụ triệt để bị chọc giận, trực tiếp triệu hồi ra Thần

Phủ, nhắm ngay Carl dùng sức một bổ!

"Hừ! Người Hoa vô tri, gen ta thế nhưng là titan, muốn dùng một thanh phá búa giết ta, chơi"

Carl còn trang bức xong, đột nhiên dừng lại, cúi đầu hướng bên hông mình nhìn lại, chỉ thấy trên bờ eo tráng kiện hắn nhiều thêm một đạo dây nhỏ, từng dòng máu tươi đang từ bên trong dây nhỏ chậm rãi chảy ra.

Phốc!

Trong hư không Carl gãy thành hai đoạn, nửa người trên dưới đứt gãy từ hư không rơi xuống, huyết thủy đầy trời xen lẫn đẫm huyết tạng khí, như mưa rơi ào ào rơi xuống!

"..."

Diệp Thần thấy thế dở khóc dở cười, Thiết Trụ một búa trực tiếp đoạn mất tưởng niệm 'Thẩm vấn' Carl của hắn.

Bịch!

Hai nửa thân thể Carl nặng nề mà nện xuống đất, Diệp Thần đi qua nhéo nhéo cái mũi, ngồi xổm người xuống tại trên thân Carl cẩn thận tìm kiếm một phen.

Hắn dùng tay gõ gõ tại trên thi thể Carl, quả nhiên phát ra một trận âm thanh kim loại giòn vang!

Nhưng mà hắn trong lúc vô tình mở ra mí mắt Carl, tình cảnh càng quái quỷ phát sinh, chỉ thấy thi thể Carl lại biến trở về bộ dáng người bình thường, da trắng, phía trên mọc ra một tầng lông tơ thật dày, giống như bạch tinh tinh!

"A, có chút ý tứ!"

Diệp Thần thấy thế dứt khoát lại lật lật mí mắt Carl, kết quả

hình thái đối phương lần nữa phát sinh biến hóa.

"Thảo! Thật sự là khoa học kỹ thuật quá ngưu bưccs a!"

Viên Vũ thấy thế cũng không khỏi cảm thán, tuy nói Ưng Tương rất chán ghét, nhưng không thể không bội phục khoa học kỹ thuật người ta, xác thực ngưu bức!

"Thần ca, thật xin lỗi!"

Lúc này Âu Thiết Trụ đi đến trước mặt Diệp Thần, như hài tử làm sai chuyện cúi đầu, úng thanh nói"Tôi không có khống chế lại, không cẩn thận giết gia hỏa này!"

"Đã giết thì đã giết đi, không có gì!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nghĩ nghĩ lấy điện thoại cầm tay ra gọi điện thoại cho Liễu Nhược Hi

"Sư tỷ, muốn thăng chức sao?"

"Thối đệ đệ, gần sang năm mới đệ lại theo ta nói đùa! Ngày mai về Thanh Long Sơn, đệ chuẩn bị xong chưa?"

Liễu Nhược Hi mới không quan tâm cái thăng chức gì, nàng đơn thuần làm cảnh sát, phần tinh thần trọng nghĩa trong lòng lại bất an quấy phá.

"Đệ nói là thật, tỷ tới trước chỗ đệ đi, tuyệt đối có kinh hỉ!"

"Đúng rồi, tỷ đem Triệu Đông Lai cục trưởng kêu lên luôn!"Diệp Thần cười nói.

"Thần thần bí bí, tốt a, đệ phát định vị!"

Hai người đơn giản hàn huyên vài câu, Diệp Thần đem định vị phát qua, hai mươi phút sau một xe cảnh sát im bặt mà dừng, cửa xe mở ra, Liễu Nhược Hi cùng Triệu Đông Lai đi xuống.

Triệu Đông Lai vừa xuống xe liền nghe đến một cỗ mùi máu tươi, nhiều năm kiếp sống cảnh sát để hắn ý thức được, hơn phân nửa là xảy ra nhân mạng!

"Sư tỷ!"

Diệp Thần đứng tại bên cạnh thi thể Carl, nhìn thấy Liễu Nhược Hi cười hướng nàng vẫy vẫy tay.

Liễu Nhược Hi phụ cận phát hiện thi thể trên đất, bất quá nàng lại rất khó hiểu, thế nào thấy như cái người máy a?

Chương 933. Đại họa lâm đầu!

"Thối đệ đệ, đến cùng chuyện gì xảy ra?"Liễu Nhược Hi đôi mi thanh tú cau lại.

"Không có gì, gia hỏa này tới giết đệ, bị Thiết Trụ xử lý!"

"Hắn hẳn là khoa học kỹ thuật mới nhất Ưng Tương, gen chiến sĩ!"Diệp Thần chỉ chỉ Carl còn lại nửa thân thể, cười nhạt một tiếng nói"Sư tỷ, Triệu cục trưởng, các ngươi đem hắn giao cho quốc gia, tin tưởng nhất định có thể lập đại công!"

"Gen chiến sĩ?"

Triệu Đông Lai một mặt mờ mịt, hắn còn là lần đầu tiên nghe được cái từ này.

"Ta để các ngươi xem chút đồ vật!"

Diệp Thần cũng không có giải thích, nói xong lần nữa lật qua lật lại mí mắt Carl, một giây sau Carl liền từ hình thái máy móc biến trở về hình thái phổ thông, lại lật qua lật lại một lần, lại biến trở về trạng thái máy móc!

"..."

Thấy cảnh này Triệu Đông Lai cùng Liễu Nhược Hi tất cả đều trợn tròn mắt, đây là cái gì hắc khoa kỹ?

"Mấy năm trước tôi ở phương tây liền nghe nói qua, Ưng Tương tại nghiên cứu chế tạo gen chiến sĩ, không nghĩ tới bị bọn họ nghiên cứu chế tạo thành công!"Diệp Thần thần sắc ngưng trọng nói.

"Sư đệ, hắn, hắn có cái gì đặc biệt?"Liễu Nhược Hi nhịn không được hiếu kì hỏi.

"Nếu như một khi đầu nhập chiến trường, lấy bản lĩnh gia hỏa này, một người tiêu diệt một đoàn là không có vấn đề!"

"Cái gì?!"

Triệu Đông Lai nghe xong suýt nữa thì trợn lác cả mắt, mặt mũi tràn đầy bất khả tư nghị nói"Diệp tiên sinh, ngài không phải nói đùa sao, một người diệt đi một đoàn?"

"Đây chỉ là sức chiến đấu một gen chiến sĩ, nếu như thành tốp đầu nhập chiến trường, sẽ là tồn tại vô địch!"Diệp Thần gật đầu.

"Thật là đáng sợ!"

Triệu Đông Lai nuốt ngụm nước bọt, lập tức nắm thật chặt tay Diệp Thần, kích động nói"Diệp tiên sinh, nhờ có cậu phát hiện chuyện này, thượng cấp nhất định sẽ coi trọng!"

"Tôi còn có việc, Triệu cục trưởng ông xử lý hắn đi!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Yên tâm, tôi nhất định sẽ xử lý thích đáng!"

Triệu Đông Lai cố nén nội tâm kích động, lần này thật sự là lập công lớn, làm không tốt còn có thể điều đi trong tỉnh thăng liền hai cấp đâu!

"Sư đệ đi đâu a, nhớ kỹ ngày mai cùng một chỗ về Thanh Long Sơn!"Liễu Nhược Hi nhắc nhở.

"Biết, đệ đi mua cho lão đầu một ít đồ chơi nhỏ!"

Diệp Thần phất phất tay về tới trong xe, tiếp tục hướng phía thị trường đồ cổ mau chóng đuổi theo

"Tiểu Liễu, Hoa Hạ có Diệp tiên sinh thật sự là đại hạnh a!"Triệu Đông Lai xem đuôi xe Diệp Thần đi xa đèn cảm khái nói.

"Ân, thối đệ đệ càng ngày càng có bản lãnh!"

"..."

Triệu Đông Lai khóe miệng co quắp một trận, thối đệ đệ thối hay không không nói trước, cái từ này nghe có chút mập mờ a!

Chờ Diệp Thần bọn họ vừa đi, Triệu Đông Lai tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho tâm phúc, để bọn họ cấp tốc chạy đến chuẩn bị bí mật mang đi cỗ thi thể này!

Nhưng lại tại lúc hắn gọi điện thoại, một lão giả tóc trắng mặc trường bào, như quỷ mị đột nhiên xuất hiện.

"Dừng lại, cảnh sát phá án!"

Liễu Nhược Hi phát giác ra không thích hợp, thấy đối phương một mực hướng thi thể bên này đi, nghiêm nghị quát lớn.

Lão đầu quả nhiên dừng bước, hắn liếc qua thi thể trên đất, đưa ra tay phải bấm ngón tay tính toán, sắc mặt tái xanh mắng nói lầm bầm

"Thanh Long Lâm Quan Quỷ?"

Liễu Nhược Hi thấy đối phương dừng lại, lại tại bấm ngón tay tính toán không khỏi đôi mi thanh tú cau lại!

"Lâm thù gặp kỵ đô vô ích, tửu sắc thành hoạ ở bên trong."

"Nữ oa oa, nói cho Diệp Thần, cuối năm an tâm ở nhà ở lại đi, nếu không sẽ đại họa lâm đầu!"Lão đầu ngẩng đầu nhìn liễu Nhược Hi chậm rãi nói.

"Lão nhân gia, ngài rốt cuộc là ai?"

Liễu Nhược Hi nghe xong lão giả có thể gọi ra danh tự Diệp Thần, trong lòng lập tức cảnh giác lên!

Nhưng lão giả căn bản không có giải thích, nói xong quay người rời đi, nhìn như đi bộ nhàn nhã, nhưng chớp mắt lão giả thân ảnh đã tại trăm mét có hơn

"Tiểu Liễu, vừa rồi lão nhân kia nhà nói cái gì?"

Triệu Đông Lai nói chuyện điện thoại xong từ trên xe bước xuống, một mặt tò mò hỏi.

"Không nói gì!"

Liễu Nhược Hi lắc đầu, đi đến một bên lấy điện thoại cầm tay ra tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho Diệp Thần.

Diệp Thần biết được việc này, cũng cảm thấy quỷ dị!

Chẳng lẽ lão đầu trong miệng sư tỷ lại là Huyền Cơ Tử?

Nếu như là hắn liền có ý tứ, lão đầu thường xuyên cho mình xem bói, đến cùng ý muốn như thế nào?

"Lão Viên, cậu lập tức giúp tôi tính một quẻ, năm nay về Thanh Long Sơn thuận lợi sao?"

Cúp điện thoại, Diệp Thần nói với Viên Vũ.

"Thần ca, cậu làm sao đột nhiên nhớ tới muốn coi bói?"Viên Vũ sững sờ.

"Vừa rồi Tứ sư tỷ nói, đi sau chúng ta có một quái lão đầu xuất hiện, tính cho tôi một quẻ nói là đại họa lâm đầu!"

"Ngọa tào! Khẳng định là lão già lừa đảo!"

Viên Vũ nghe xong tự nhiên không phục, lúc này bấm ngón tay

tính toán, kết quả sắc mặt càng ngày càng âm trầm.

Diệp Thần thấy thế trong lòng đã đoán được đại khái.

"Thần ca, thật đúng là!"

Viên Vũ sắc mặt nghiêm túc nói"Lần này chúng ta về Thanh Long Sơn xác thực có phiền phức, mà lại lão đầu không có tính ra chuyện về sau!"

"Đằng sau thế nào?"Diệp Thần hỏi.

Chương 934. Hạt châu tà môn!

"Quẻ tượng trực chỉ quần ma loạn vũ, âm dương phá vỡ, trong nhân thế chỉ sợ sẽ có trận hạo kiếp to lớn!"

"Quá khoa trương đi?"

Nghe xong hai chữ hạo kiếp, ngay cả Âu Thiết Trụ đều cảm thấy rất không có khả năng.

"Quẻ tượng một phân thành hai, nhân quả tuần hoàn, điều xấu phía trước, hạo kiếp ở phía sau, tóm lại cuối năm chắc chắn sẽ không phát sinh!"Viên Vũ nói.

"Đó chính là sớm tối đều sẽ phát sinh thôi?"Diệp Thần nhíu mày.

"ĐÚng!"

Viên Vũ dùng sức gật gật đầu, trầm giọng nói"Tránh cũng không thể tránh!"

"Đã dạng này ta cũng đừng quản, đến lúc đó binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn đi!"

Diệp Thần nhún vai, buồn lo vô cớ sự tình vẫn là lưu cho người khác đi làm đi

Thị trường đồ cổ.

Để Diệp Thần không nghĩ tới chính là, trong chợ thế mà còn có một nửa thương gia mở cửa!

"Thần ca, cậu dự định mua cái gì đưa cho lão gia tử?"

"Xem trước một chút, thực sự không được liền mua toy xxx cho lão đầu đùa nghịch, miễn cho hắn không có việc gì tổng đi nhà những quả phụ kia sửa bóng đèn!"Diệp Thần cười xấu xa nói.

"Ngọa tào! Đây thật là cháu trai ruột a!"

"..."

Một nhóm ba người đi dạo mấy nhà cửa hàng, kết quả đều không tìm được đồ vừa lòng đẹp ý, có thương gia phù hợp lại ra giá trên trời, Diệp Thần đều chẳng muốn phản ứng!

Hắn không thiếu tiền, nhưng là cũng chưa từng làm coi tiền như rác!

"Tiểu ca, muốn mua gì đến xem đi, ta trong tiệm vừa tới một nhóm hàng mới a!"

Ngay tại đi ngang qua một tiệm đồ cổ tên là 'Như ý trai', một dáng người nhỏ gầy, nhìn nam nhân yếu đuối cười theo đứng tại cổng vẫy gọi với Diệp Thần.

"Đi, chúng ta đi xem một chút!"

Diệp Thần dẫn đầu đi vào tiệm bán đồ cổ, vừa vào cửa liền nghe đến một cỗ mùi thơm tử đàn.

Mặt tiền cửa hàng không lớn cũng liền gần trăm mười bình, nhưng bên trong bày đồ trang sức kiện cổ hương cổ sắc, tràn đầy cảm giác lịch sử tang thương.

Mấy người tại trong tiệm dạo qua một vòng, phát hiện cũng không có gì đặc biệt.

"Lão bản, ông mới vừa nói cái hàng mới, là cái gì?"Viên Vũ hiếu kì hỏi.

"Hắc hắc, mấy vị xem xét chính là hiểu công việc, xin chờ một

chút!"

Lão bản nhếch miệng cười một tiếng, nói xong đi vào quầy hàng ngồi xổm người xuống, rất nhanh liền ôm một cái hòm gỗ dùng da trâu bọc, nhẹ nhàng đặt ở trên quầy.

"Đây là cái gì?"Diệp Thần lườm cái rương một chút hỏi.

"Mấy vị đại thiếu, mời chưởng nhãn!"

Lão bản nói xong cẩn thận từng li từng tí đem hộp gỗ mở ra, Diệp Thần tập trung nhìn vào, trong hộp gỗ phủ lên một tầng bông vải màu vàng gấm mềm mại, phía trên bày biện một viên Thiên Châu trắng đen xen kẽ!

Mà bọn người Diệp Thần nhìn thấy viên Thiên Châu này đều ngây ngẩn cả người!

Bởi vì Thiên Châu vậy mà tản ra một cỗ khí tức quỷ dị, vừa chính vừa tà, Diệp Thần đi qua Minh giới càng thêm quen thuộc, đây là Minh giới chi khí!

"Lão bản, cái khỏa hạt châu này ông từ nơi nào có được?"

"Tiểu hữu, viên cửu nhãn Thiên Châu này cũng không tiện nghi, cậu cảm thấy hứng thú?"Lão bản mặt mũi tràn đầy mong đợi hỏi.

"Ân, bất quá trước lúc mua tôi muốn biết lai lịch viên hạt châu này!"Diệp Thần nhẹ gật đầu.

"Lai lịch viên hạt châu này cũng lớn đi!"

Lão bản nói lên viên hạt châu này, lập tức lai kình, nói đến nước bọt bay tứ tung.

Chiếu lão bản thuyết pháp, chủ nhân viên Thiên Châu này là vật thánh tăng Tây Tạng nào đó đeo trên người, người đeo châu

này phải thiên địa phù hộ, trường mệnh vạn tuế, trở thành thiên tuyển chi tử!

"Lão bản, chiếu theo ông nói như vậy, hạt châu trân quý như vậy thánh tăng làm sao bỏ được cho ông đâu?"Viên Vũ đầy bụng hồ nghi, căn bản cũng không tin lão bản nói chuyện ma quỷ.

"Ta, ta dùng ba quỳ chín lạy, quỳ mấy chục dặm đường cầu đến, có thể là cảm động thánh tăng đi!"

Lão bản xấu hổ cười một tiếng, ánh mắt có chút né tránh nói.

Diệp Thần nghe xong nhíu nhíu mày, chỉ bằng dáng vẻ yếu đuối này của lão bản tại Tây Tạng ba quỳ chín lạy, đoán chừng không có hai lần liền thiếu dưỡng hôn mê, còn quỳ thứ mấy mười dặm đường lừa gạt quỷ đâu!

Thánh tăng hào phóng đến đâu cũng không phải đồ đần, đồ tốt như vậy có thể cho lão bản?

"Quên đi, đồ vật không rõ lai lịch tiện nghi hơn chúng ta cũng không cần! Đầu to, chúng ta đi!"Diệp Thần nói xong làm bộ muốn rời khỏi.

"Mấy vị đại thiếu, xin dừng bước!"

Lão bản thấy Diệp Thần bọn họ muốn đi gấp, vội vàng níu lại Diệp Thần cánh tay, hỏi"Vị khách nhân này, cậu nhất định phải mua Thiên Châu ta sao?"

"Nói nhảm, không mua tôi đều chẳng muốn nghe ông nói!"Diệp Thần giả bộ như một mặt không nhịn được nói.

"Tốt!"

Lão bản cắn răng, thấp giọng nói"Thực không dám giấu giếm, ta đây là sinh hố hàng, nhưng đúng là từ Tây Tạng mang về, nhìn

chất liệu cũng đúng là lão liệu, nếu như cậu muốn trả chừng này là được!"

Nói xong, lão bản giơ ba ngón tay!

Sinh hố hàng, thật ra là bên trong nghề chơi đồ cổ, chỉ đồ chơi văn hoá từ trong mộ người chết trộm ra được.

"Thần ca, hạt châu này có chút tà môn!"Viên Vũ ở một bên nhắc nhở.

"Tôi chính là hiếu kì!"

Chương 935. Con rể bà là võ tu!

Diệp Thần gật gật đầu, nói thẳng"Cái viên hạt châu này cùng Minh giới có quan hệ, tôi muốn tìm người nhìn xem đến cùng có cái mờ ám gì!"

"Anh bạn, cậu đến cùng có mua hay không a?"Lão bản thúc giục nói.

"Lão bản, tiện nghi một chút!"

"Thiên Châu Tốt như vậy, ba trăm vạn rất rẻ!"

Lão bản nghe xong lắc đầu liên tục, nghiêm túc nói"Các cậu biết minh tinh điện ảnh Lý Mỗ Kiệt sao, hắn một viên Thiên Châu bỏ ra hơn ngàn vạn a, chỉ bằng giá tiền này vẫn là nhặt nhạnh chỗ tốt!"

"Một ngụm giá, ba mươi vạn!"

Diệp Thần cũng giơ ra ba ngón tay, cười nhạt một tiếng nói"Có thể bán, tôi hiện tại liền chuyển khoản cho ông, không thể bán dẹp đi!"

"Cái gì?"

Lão bản nghe xong trừng lớn mắt nhìn về phía Diệp Thần"Anh bạn, cậu trả giá cũng quá khoa trương đi? Ta chỉ gặp qua người chặt ngang, cậu trực tiếp từ chỗ cổ chân cho ta một đao?"

"Không bán quên đi, Thiết Trụ chúng ta đi!"

Diệp Thần nói xong quay người liền hướng ngoài tiệm đi, bọn người Âu Thiết Trụ theo sát phía sau.

"..."

Lão bản ngây ra như phỗng, mắt nhìn thấy Diệp Thần muốn đi ra trong điếm, hắn lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng hô

"Khoan đã!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, dừng bước lại quay đầu lườm lão bản một chút

"Thế nào?"

"Anh bạn, ta nhìn chúng ta rất có duyên, gần sang năm mới ta coi như bệnh thiếu máu, ba mươi vạn liền ba mươi vạn đi, ta bán cho cậu!"Lão bản nói xong trên mặt lộ ra một bộ biểu lộ thịt đau.

"Lão bản, ông cũng đừng ngại kiếm được ít!"

Diệp Thần một lần nữa đi trở về, thản nhiên nói"Cái hạt châu này âm khí quá nặng, nếu như ông lại lưu nó một đoạn thời gian, chỉ sợ tính mệnh đều giữ không được!"

"Cậu có ý tứ gì?"

Lão bản nghe xong không khỏi nhíu mày, năm hết tết đến rồi liền xem như khách nhân cũng không thể nói lung tung a!

"Thần ca cũng không phải hù dọa ông!"Viên Vũ thấy lão bản sắc mặt khó coi, không khỏi cười lạnh nói"Ông gần đây có phải là thường xuyên choáng đầu hoa mắt, ban đêm đi ngủ hô hấp không trôi chảy, luôn cảm thấy bị thứ gì đè ép?"

"Cậu, làm sao cậu biết?"

Lão bản nghe được Viên Vũ không khỏi trợn tròn mắt, gần đây

thân thể của hắn xác thực như thế.

Viên Vũ nhún vai không nói chuyện, hắn ngoại trừ đoán mệnh cho nữ nhân, đạo sĩ cũng muốn ăn cơm tốt a, không thu phí sao được?

"Đi thôi!"

Diệp Thần chuyển hết nợ cho lão bản, trực tiếp rời đi tiệm bán đồ cổ.

Người trưởng thành sẽ vì hành vi của mình phụ trách, người buôn bán đồ cổ thường tiếp xúc cùng 'Âm khí' người chết, bị âm khí xâm lấn là chuyện sớm hay muộn.

Mấy người tại thị trường đồ cổ dạo qua một vòng, mua một ít đồ chơi, thấy thời gian cũng không sớm liền quyết định đi tìm một chỗ ăn cơm trưa.

Nhưng mấy người vừa đi ra thị trường, điện thoại Diệp Thần liền vang lên, xem xét là Lý Hương Cầm đánh tới.

"Con rể, con ở đâu a, mau tới cứu lấy chúng ta!"

Điện thoại vừa kết nối, điện thoại đầu kia liền truyền đến tiếng lo lắng kêu cứu của Lý Hương Cầm.

"Mẹ, có việc đừng nóng vội từ từ nói."Diệp Thần nghe xong lập tức nhíu mày.

"Ta và mẹ của con bị người giam cầm, con mau tới cứu chúng ta!"

"Giam cầm?"

Diệp Thần sững sờ, gần sang năm mới ai sao mà to gan như vậy dám giam cầm lão bách tính?

"Các người chơi cái gì, đừng đụng ta!"

Đầu kia điện thoại truyền đến Lý Hương Cầm gầm thét, ngay sau đó chính là thanh âm một nam nhân thô lỗ"Thối ba tám, bà gọi điện thoại cũng vô dụng, hôm nay không đem tiền giao ai cũng cứu không được bà!"

"Con rể bà là võ tu, ngươi dám làm loạn nhìn hắn làm sao thu thập ngươi!"Lý Hương Cầm nổi trận lôi đình.

"Võ tu?"

"Lão bà, không nghĩ tới bà cũng nghiện game a, ha ha ha ha!"

Trong điện thoại di động truyền đến một trận tiếng cười to trêu tức, Diệp Thần sắc mặt trong nháy mắt âm trầm, hỏi"Mẹ, các người ở đâu?"

"Ngay tại cửa hàng tóc đẹp Paris đường 1 tháng 1 năm 1, con mau tới đây!"

"Biết!"

Diệp Thần cúp điện thoại, một bên Viên Vũ hỏi"Thần ca, thế nào?"

"Tôi đi đường 1 tháng 1 năm 1 làm ít chuyện, các cậu đi trước đi!"

"Đúng, Thiết Trụ ăn tết cậu định đi đâu?"Diệp Thần hỏi.

"Mẹ tôi nói, ngay tại Ninh Châu!"

"Vậy liền cùng chúng ta cùng đi Thanh Long Sơn đi!"

"Tốt, tôi về nhà hỏi lão nương một chút!"Âu Thiết Trụ dùng sức gật gật đầu.

"Đi!"

Diệp Thần nói xong lên xe, hướng phía cửa hàng tóc đẹp Paris mau chóng đuổi theo

Rất nhanh, Diệp Thần liền chạy tới Paris tóc đẹp, vừa vào cửa liền thấy lão mụ cùng Lý Hương Cầm ngồi ở trên ghế sa lon, sắc mặt hai người rất khó coi, mặt khác có mấy thanh niên nhuộm tóc vàng đang mắt lom lom trông coi các nàng.

"Mẹ!"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, hướng Sở Lan các nàng đi tới.

"Con trai!"

"Con rể, con xem như tới!"

Lý Hương Cầm nhìn thấy Diệp Thần lập tức tinh thần tỉnh táo, nàng một cái tay chống nạnh, ngón tay chỉ đám tóc vàng quát lớn"Con rể bà tới, các ngươi tốt nhất mau nhường chúng ta đi, bằng không các ngươi liền muốn xui xẻo!"

"Nha a, khẩu khí thật lớn!"

Lúc này, trong tiệm một nam tử tuổi trẻ tóc tai chải chuốt, từ phía sau quầy đi ra, đi đến trước mặt Diệp Thần trên dưới đánh giá hắn một chút, lại hướng ra phía ngoài liếc qua, cười lạnh nói

"Tôi là lão bản của nơi này! Anh bạn, nhìn cậu ăn mặc bình thường, xe lại không tệ, mượn a?"

Chương 936. Cửa hàng tóc đẹp!

"Bớt nói nhảm, các người tại sao muốn giam lỏng mẹ tôi?"Diệp Thần không kiên nhẫn trừng nam tử một chút.

"Nha a, tính tình còn không nhỏ!"

Nam nhân một mặt giễu giễu nói"Rất đơn giản, các nàng gội xong đầu không trả tiền, tôi có thể làm cho các nàng đi sao?"

"Không trả tiền?"

Diệp Thần đương nhiên không tin, quay đầu nhìn về phía Sở Lan"Mẹ, đến cùng chuyện gì xảy ra?"

"Bọn họ thu phí loạn!"

Từ trước đến nay Sở Lan tính cách ôn hòa, lúc này cũng không nhịn được nhả nói"Mẹ cùng Hương Cầm chính là gội đầu, trước kia đều là năm mươi khối, vốn nghĩ ăn tết đắt một chút cũng không quan trọng, ai ngờ gội xong bọn họ muốn thu chúng ta tám vạn khối!"

"Cái gì?"

Diệp Thần nghe xong không khỏi nổi trận lôi đình, gội đầu tám vạn, đám cháu trai này cũng quá đen tối đi!

"Ai, chúng ta cũng không có thu phí loạn a!"

Một tóc vàng bên cạnh lập tức đứng ra nói"Hai vị phu nhân dùng nước gội đầu nhập khẩu, giá cả đương nhiên liền cao!"

"Cái gì nước gội đầu nhập khẩu, tôi xem một chút!"Diệp Thần

cố nén xúc động đánh người, lạnh lùng nhìn xem tóc vàng nói.

"Nhìn liền nhìn, chỉ sợ cậu không biết hàng!"

Tóc vàng cùng lão bản liếc nhau, thấy đối phương gật đầu thế là quay người từ bên trong cầm bình nước gội đầu ra, đưa cho Diệp Thần.

Diệp Thần nhận lấy xem xét, phía trên đúng là tiếng Anh, nhưng hắn liếc qua phát hiện căn bản không phải cái hàng hiệu gì, lúc này cau mày nói

"Đây chẳng qua là cái nước gội đầu không chính hiệu, liền xem như hàng hiệu cũng không dùng đến tám vạn đi?"

"Anh bạn, cậu khả năng sai lầm!"

Lão bản nghe vậy cười nhạo nói"Không phải tám vạn, là mười sáu vạn! Các nàng mỗi người phải trả ra tám vạn gội đầu phí!"

"Không có khả năng!"

Lý Hương Cầm tức giận đến giơ chân nói"Ngươi tẩy hoàng kim cho bà sao, dám dạng này doạ dẫm khách nhân, cẩn thận bà tìm truyền thông lộ các ngươi ra ánh sáng!"

Ai ngờ, lời vừa nói ra vậy mà dẫn tới đám người cười vang.

"Bà tìm a, tôi ngược lại muốn xem xem ai dám đem tiệm này lộ ra ánh sáng!"Lão bản một bộ vẻ không có gì sợ, trên mặt viết đầy khinh thường.

"Gần sang năm mới, tôi không muốn đánh ngươi!"

Diệp Thần âm thanh lạnh lùng nói"Tôi cho cậu một ngàn khối, chuyện đến đây hết!"

"Một ngàn khối? Ngươi đuổi tên ăn mày sao?"

Ai ngờ lão bản căn bản không lĩnh tình, ngược lại hùng hổ dọa người nói"Hôm nay không có mười sáu vạn, các ngươi cũng đừng về nhà ăn tết, ở lại nơi này đi!"

"Xác định?"

Diệp Thần lạnh lùng nhìn xem lão bản, bên trong ánh mắt thoáng hiện một vòng hàn quang.

"Bớt nói nhảm, hoặc là đưa tiền, hoặc là liền đem người lưu lại, lúc nào đưa tiền ta lại thả người!"Lão bản vênh váo tự đắc nói.

"Ngươi đây giam cầm trái phép, cảnh sát có thể bắt ngươi!"

Lý Hương Cầm tức hổn hển, nói với Diệp Thần"Con rể, loại người này không nói đạo lý, con cũng đừng cùng hắn giảng đạo lý, nên thu thập liền thu thập!"

"Tốt, con gọi điện thoại!"

Diệp Thần lười nhác xuất thủ đối với mấy người bình thường này, nói xong lấy điện thoại cầm tay ra ngay trước lão bản mặt bấm điện thoại Liễu Nhược Hi.

"Hừ! Ngươi biết ta là ai sao?"

Ai ngờ lão bản thấy thế không có chút nào sợ, ngược lại giễu cợt nói"Hôm nay mặc kệ ngươi tìm ai đến đều phải đưa tiền, bằng không ta xem như toi công lăn lộn!"

Diệp Thần lườm đối phương một chút không nói chuyện, chờ điện thoại kết nối sau mới thản nhiên nói

"Sư tỷ, đệ bị người lừa bịp!"

"Thối đệ đệ đừng nói giỡn, ai dám lừa đệ a?"

Liễu Nhược Hi còn tưởng rằng Diệp Thần'Đùa giỡn' Mình, gắt

giọng"Có phải là muốn để sư tỷ mời đệ ăn cơm trưa, đệ tới đi, tỷ cùng Triệu cục trưởng đang tại quán sủi cảo đối diện cục cảnh sát đây!"

"Đệ thật không có lừa tỷ!"

Diệp Thần nói xong đem trọn sự kiện nói đơn giản một lần, cuối cùng nói"Nếu Triệu cục trưởng cũng tại, tỷ nói cho hắn biết mau chóng xử lý chuyện này, bằng không sự chịu đựng của đệ là có hạn!"

"Ha ha ha, ngươi còn rất có thể trang bức!"

"Tiểu tử này sẽ không là uống nhiều quá đi, còn tính nhẫn nại có hạn, thật đem mình làm đại ca?"

"..."

Người cửa hàng tóc đẹp nghe được Diệp Thần nói như vậy, nhao nhao cười trào phúng nói.

"Tỷ đã biết!"

Liễu Nhược Hi nghe được đầu kia điện thoại truyền đến tiếng cười không chút kiêng kỵ, gương mặt xinh đẹp cũng âm trầm xuống, lúc này cúp điện thoại.

"Tiểu Liễu, là Diệp tiên sinh điện thoại?"Triệu Đông Lai cười hỏi.

"Ân, sư đệ ta bị người lừa bịp!"

Liễu Nhược Hi đem chuyện này thuật lại một lần, Triệu Đông Lai nghe xong lập tức cau mày, trầm giọng nói"Chu Đạt Xương này quá không ra gì, ngay cả Diệp tiên sinh cũng dám lừa bịp!"

"Triệu cục trưởng, ông biết cửa hàng tóc đẹp này?"Liễu Nhược Hi nghe xong không khỏi hồ nghi.

"Ai, lão bản tiệm này là trưởng công tử Chu Giang phó thị, nghe nói bình thường cũng làm không ít loại chuyện này, nhưng hắn có lão ba bảo bọc, cho nên cũng không có đi ra cái đại sự gì!"

"Triệu cục trưởng, việc này nông quản sao?"Liễu Nhược Hi âm thanh lạnh lùng nói.

"Đương nhiên quản, dám lừa bịp Diệp tiên sinh, Chu Đạt xương quả thực là gan to bằng trời!"

Chương 937. Cha con?

Triệu Đông Lai nói xong lấy điện thoại cầm tay ra, suy nghĩ một chút vẫn là gọi điện thoại cho Chu Giang, đồng thời đem việc này một năm một mười nói cho đối phương biết, cũng là hi vọng Chu Đạt Xương ra mặt, dạng này mình cũng không cần đắc tội một Phó thị trưởng!

Lúc này Chu Giang mới từ phòng họp ra, chuẩn bị đi cửa hàng tóc đẹp của con trai gội đầu, đúng lúc này thư ký tiếp điện thoại, nói hai câu sau đưa điện thoại di động đưa cho Chu Giang.

"Lãnh đạo, Triệu cục trưởng điện thoại!"

"Triệu Đông Lai?"

Thư ký gật gật đầu, Chu Giang lúc này mới tiếp nhận điện thoại, trầm giọng nói"Đông Lai, cậu tìm tôi có chuyện gì?"

"Chu phó thị trưởng, ngài nhanh đi một chuyến cửa hàng tóc đẹp Chu Đạt Xương đi, hắn gặp rắc rối!"Triệu Đông Lai đem sự tình một năm một mười đều nói cho Chu Giang.

"Cái gì?"

Chu Giang nghe vậy quá sợ hãi"Tiểu tử thúi lừa bịp Diệp Thần?"

"Ngài mau đi đi, bằng không tôi sợ chậm!"

Triệu Đông Lai phía sau không có nói gì nữa, gần sang năm mới cũng không thể đi nói chậm liền nhặt xác đi?

Chu Giang thân là Phó thị trưởng tự nhiên biết Diệp Thần lợi

hại, người trẻ tuổi này tùy tiện cầm cái thân phận ra đều có thể bóp chết Chu Đạt Xương, nghe nói đoạn thời gian trước Diệp Thần cũng làm Thượng tướng quân, càng nghĩ Chu Giang liền càng nghĩ mà sợ, tranh thủ thời gian cúp điện thoại nói với thư ký

"Nhanh, chuẩn bị xe đi Paris tóc đẹp!"

"Chu thị trưởng, một hồi ngài còn muốn đi thăm hỏi thương hội Ninh Châu đâu"

"Không đi!"

Không đợi thư ký nói xong, liền bị Chu Giang thô bạo đánh gãy, cả giận nói"Đám làm ăn này, không có một cái để cho ta bớt lo, để ngươi chuẩn bị xe đừng nói nhảm!"

"Vâng!"

Thư ký dọa đến rụt cổ một cái, vội vàng đi an bài xe.

Cửa hàng Paris tóc đẹp.

Chu Đạt Xương vểnh lên chân bắt chéo, bên trong miệng ngậm thuốc lá, một mặt đắc ý nhìn xem Diệp Thần, cười lạnh nói"Người ngươi gọi đâu, không phải muốn thu thập ta sao làm sao còn chưa tới?"

"Chu tổng ngài chân ái nói đùa, toàn bộ Ninh Châu ai dám thu thập ngài a!"

"Tiểu tử, ngươi thật sự là có mắt không biết Thái Sơn, dám cùng Chu tổng khiêu chiến, chờ lấy xui xẻo!"

""

Nhân viên trong tiệm dùng sức vỗ mông ngựa Chu Đạt Xương, mà Chu Đạt Xương cũng rất được lợi, đều có chút lâng lâng.

"Con rể, nếu không để Lan thiếu đến xử lý một chút?"

Đợi một hồi Lý Hương Cầm cũng gấp, nàng hoài nghi điện thoại Diệp Thần không có có tác dụng, thế là liền nghĩ đến Lan Trần.

"Lão Lan về Việt Châu, mẹ ngài yên tâm, hẳn là lập tức đã có người tới!"Diệp Thần đưa tay nhìn đồng hồ chậm rãi nói.

"Hừ, trang bức phạm!"

Chu Đạt Xương hừ lạnh một tiếng, cắn răng nói"Tiểu tử ngươi quá phách lối, ta quyết định lại thêm bốn vạn góp cái số nguyên, xem như các ngươi lãng phí thời gian sinh lời của ta!"

"Ngươi đây là doạ dẫm bắt chẹt!"Lý Hương Cầm nghe xong lập tức không bình tĩnh.

"Ai bảo các ngươi không sớm một chút đưa tiền, bản đại thiếu cũng không có thời gian cùng các ngươi hao tổn!"Chu Đạt Xương không hề lo lắng nhếch miệng.

Két!

Vừa dứt lời, một cỗ xe con màu đen Hồng Kỳ đứng tại cửa tiệm.

Ngay sau đó Chu Giang một thân đồ tây đen, hắn mặt đen lên nổi giận đùng đùng sải bước đi tiến trong tiệm.

"Cha, ngài đã tới?"

Chu Đạt Xương nhìn thấy tới, vội vàng ném đi thuốc lá trong tay rất là vui vẻ tiến lên nghênh đón, cười nói"Qua tết, ngài đến gội đầu a?"

"Ta tẩy mẹ ngươi!"

Chẳng ai ngờ rằng, Chu Giang thân là Phó thị trưởng thế mà ngày tết sẽ bạo nói tục, hơn nữa còn là đối với con trai mình!

Không đợi Chu Đạt Xương kịp phản ứng, Chu Giang trực tiếp nhấc chân một cước đạp tới!

"Ngao!"

Một cước vừa vặn đá vào trên bụng Chu Đạt Xương, đem hắn ngã trên mặt đất, ngay sau đó Chu Giang trước mọi người cởi xuống dây lưng, không ngừng quất roi với con trai mình !

"Ngao, ngao Chu Giang, ông điên rồi đi, làm gì đánh tôi!"

"A cứu mạng a, đánh chết người rồi!"

"Còn dám gọi thẳng tên của ta, ta đánh chết tiểu vương bát đản ngươi!"

Chu Giang giận tím mặt, dây lưng trong tay từng cái quất vào trên thân Chu Đạt Xương, là thật ra tay độc ác a, đánh cho Chu Đạt Xương oa oa kêu to

"Ta vừa rồi nghe tiểu tử này gọi cha tới, họ, bọn họ thật sự là cha con sao?"

Lý Hương Cầm đều nhìn trợn tròn mắt, cái này không phải đánh hài tử, rõ ràng là cừu nhân gặp mặt hạ tử thủ mới đúng!

"Lão Lý, chúng ta muốn đi cứu cứu Chu tổng hay không?"

"Ngươi điên rồi? Đường đường Phó thị trưởng giáo huấn con trai, đến phiên ngươi hỗ trợ sao?"

"..."

Nhân viên trong tiệm thấy cảnh này cũng sợ ngây người, thường ngày cha con Chu tổng quan hệ không phải rất tốt sao,

hôm nay là thế nào?

Diệp Thần nghe được nhân viên cửa hàng nghị luận cũng cảm thấy giật mình!

Khó trách Chu Đạt Xương dám phách lối như vậy, nguyên lai là con của Phó thị trưởng, quan nhị đại!

"Ngao, ngao"

Trong tiệm không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết Chu Đạt Xương, cuối cùng Chu Giang cũng đánh mệt mỏi, thư ký thừa cơ tiến lên kéo ra hắn, khuyên nhủ

"Lãnh đạo, lập tức qua tết, ngài thế nhưng chớ có làm hỏng Đạt Xương!"

"Làm hỏng?"

Chương 938. Ta đánh chết ngươi!

Chu Giang tức giận lại đau lòng trừng Chu Đạt Xương nằm trên mặt đất rên rỉ một chút, cắn răng nói"Ta không có đánh chết hắn tính hạ thủ lưu tình!"

"..."

Nói xong, Chu Giang tại bên trong ánh mắt khiếp sợ thư ký, đi đến trước mặt Diệp Thần mặt mũi tràn đầy cười làm lành nói"Diệp tiên sinh, thật sự là thật có lỗi, con trai tôi mạo phạm ngài!"

"Chu thị trưởng?"

Diệp Thần ngẩng đầu nhìn Chu Giang một chút, quả nhiên cùng dáng dấp rất giống Chu Đạt Xương.

"Diệp tiên sinh, tôi là Phó thị trưởng!"Chu Giang mặt già đỏ lên.

"Phó thị trưởng?"

Lý Hương Cầm nghe xong mở to hai mắt nhìn, vừa rồi nàng còn tưởng rằng Chu Giang là cái thành viên xã hội đen đâu!

"Tiệm này là con trai ông?"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Đúng, tiểu hỗn đản này học gì không học, lại học được ngoa nhân, xử trí hắn như thế nào, ngài định đoạt, để hắn đi ngồi tù cũng được!"

Chu Giang thái độ mười phần khiêm tốn, thấy đám người

không hiểu ra sao.

Ngay cả thư ký cũng trợn tròn mắt, lãnh đạo ở đâu đều là tồn tại như sao sáng vây quanh, duy chỉ có tại trước mặt người trẻ tuổi này hạ thấp giá trị bản thân như thế, chẳng lẽ đối phương là đại thiếu Kinh Thành?

Chu Đạt Xương ăn đòn càng là một mặt buồn bực bức, thấy Chu Giang nhiều lần lấy lòng Diệp Thần, nhịn không được giận từ tâm lên, hét lớn

"Cha, ngài là thật điên rồi đi, tại sao phải khúm núm đối với một dân bình thường!"

"Hỗn đản, ta đánh chết ngươi!"

Chu Giang nghe xong dọa sợ, giơ lên dây lưng cao cao làm bộ lại muốn quất Chu Đạt Xương.

"Chu thị trưởng, kỳ thật cũng không nhiều chuyện lắm!"

Chẳng ai ngờ rằng Lý Hương Cầm đứng dậy, cười nhẹ nhàng nói với Chu Giang"Tiểu hài tử mà, giáo huấn một chút là được, nếu không phải con rể tôi mạnh tay, sao có thể làm phiền ngài tự mình tới a!"

"Bà là?"Chu Giang nghe xong nhíu nhíu mày.

"Diệp Thần là con rể tôi, đây là thân gia của tôi!"Lý Hương Cầm mặt mũi tràn đầy đắc ý lôi kéo Sở Lan giới thiệu nói.

"Hai vị đại tỷ, hạnh ngộ hạnh ngộ!"

Chu Giang sáng mắt lên, không ngừng mà nói lời hữu ích cho Sở Lan các nàng, cuối cùng khiến cho Sở Lan đều không có ý tứ, dù sao người ta là Phó thị trưởng, nghiêm chỉnh mà nói cũng coi như cái quan phụ mẫu đâu!

"Nhi tử, nếu không coi như xong đi, dù sao chúng ta cũng không có tổn thất cái gì!"Sở Lan cũng không muốn đem Chu Giang làm mất lòng, xin tha cho hắn.

"Chu thị trưởng, con của ngài không phải lần đầu tiên làm loại chuyện này đi?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, trầm giọng nói"Tôi có thể tha hắn một lần, bất quá khuyên ông hảo hảo quản quản hắn, bằng không sớm ngày sinh chuyện!"

"Vâng, Diệp tiên sinh nói đúng!"

Chu Giang nghe xong biết Diệp Thần sẽ không truy cứu, biểu thị lập tức để Chu Đạt Xương đóng cửa.

"Cha, con không đóng cửa, con muốn mở ra!"

Chu Đạt Xương nghe xong gấp, cửa hàng tóc ddejp này đầu nhập hơn mấy triệu, còn không có hồi vốn đâu.

"Nghịch tử, ngươi câm miệng cho ta!"

Chu Giang thẹn quá hoá giận, sớm biết Chu Đạt Xương không hiểu chuyện như thế, lúc trước liền nên đem hắn bắn trên tường đi

"Mẹ, chúng ta đi thôi!"

Diệp Thần cũng lười lãng phí thời gian, nói xong mang theo Sở Lan các nàng rời đi cửa hàng tóc đẹp.

Bọn người vừa đi, Chu Giang mặt âm trầm hung hăng trừng Chu Đạt Xương một chút, ngữ khí mặc dù nghiêm túc, nhưng tràn ngập lo lắng mà hỏi thăm

"Con trai, con không sao chứ?"

"Con có thể không có chuyện gì sao?"

Chu Đạt Xương cắn răng, chịu đựng toàn thân kịch liệt đau nhức, nổi nóng nói"Gần sang năm mới, cha vô duyên vô cớ đem con đánh một trận, cha vẫn là cha ruột con sao?"

"Con biết vừa rồi người kia là ai sao?"

Chu Giang nhìn xem con trai sưng mặt sưng mũi, muốn nói không đau lòng là giả, nhưng vì tiêu trừ Diệp Thần lửa giận, hắn không hạ ngoan thủ cũng không được!

"Con nào biết được hắn là ai!"

Chu Đạt Xương oán hận nói"Lần sau lại để cho con gặp được tiểu tử kia, không thể không tháo bỏ xuống một cái chân hắn!"

"Ngậm miệng!"

Chu Giang cố nén xúc động lần nữa quật nhi tử, nghiêm nghị quát lớn"Hôm nay ngươi có thể giữ được tính mạng đã coi như là may mắn, trong ngày thường ngươi làm xằng làm bậy coi như xong, nhưng Diệp Thần là ngươi có thể chọc nổi sao, người ta gảy gảy ngón tay liền có thể muốn cái mạng nhỏ ngươi!"

"Diệp Thần?"

Chu Đạt Xương nghe được cái tên này không khỏi khẽ nhíu mày, giống như ở đâu nghe qua.

"Từ hôm nay trở đi lập tức đóng cái tiệm nát này cho ta!"

"Cha, con đầu mấy trăm vạn a!"

"Ngươi không chịu đóng, ta liền để công thương thuế vụ ngày ngày đến, nhìn ngươi làm sao mở!"Chu Giang cũng hỏa, vì nhi tử không tái phạm đục, không tiếc vận dụng quyền trong tay uy hiếp.

Diệp Thần có câu nói nói đúng, mượn cửa hàng tóc đẹp doạ dẫm bắt chẹt, cứ thế mãi sớm tối xảy ra đại sự!

Giáo huấn xong nhi tử, Chu Giang liên tục cảnh cáo sau mới mang theo thư ký rời đi.

Trước khi đi thư ký mới nhớ tới Diệp Thần đến cùng là ai, hắn thấp giọng nói với Chu Đạt Xương"Chu thiếu, Diệp Thần xác thực không phải người bình thường, ngay cả thị thủ đô chúng ta muốn mời hắn ba phần, cậu tuyệt đối đừng hành động theo cảm tính!"

Chương 939. Tấm lòng cha mẹ!

"Không cần ông quan tâm, ít giả làm người tốt cho tôi!"Chu Đạt Xương cũng không cảm kích.

"..."

Thư ký hậm hực rời đi, nếu người ta khăng khăng muốn tìm chết, mình cần gì phải ngăn đón đâu?

Chờ Chu Giang rời mở, Chu Đạt Xương lập tức móc ra điện thoại gọi người, trực tiếp một điện thoại gọi cho Bạch Ngọc Thần, tức giận nói"Lão Bạch, ta bị người khi dễ, ngươi lập tức điều người đến trong tiệm ta một chuyến!"

"Nha a, tại Ninh Châu ai dám khi dễ Chu đại thiếu ngươi a?"Bạch Ngọc Thần chính vểnh lên chân bắt chéo, ngồi trong phòng khách lột mèo đâu.

"Giống như kêu cái gì Diệp Thần!"

"Cái gì?"

Bạch Ngọc Thần nghe xong dọa đến bắt lại mèo cổ.

"Meo!"

Mèo lam bị đau, quay đầu cắn một cái tại trên mu bàn tay Bạch Ngọc Thần.

Nhưng Bạch Ngọc Thần thậm chí đều quên đau đớn, Chu Đạt Xương thế mà muốn đối phó Diệp Thần, tiểu tử này chẳng lẽ chán sống?

"Lão Bạch, ngươi biết hắn?"Chu Đạt Xương hồ nghi.

"Chu Đạt Xương, chúng ta tốt xấu bằng hữu một trận, ta khuyên ngươi chớ làm loạn, Diệp tiên sinh không phải ngươi có thể chọc nổi!"

"Ta không thể trêu vào?"

"Đừng nói ngươi, liền xem như cha ta cũng không thể trêu vào!"Bạch Ngọc Thần cũng chỉ có thể đem lời nói đến phân thượng này.

"Ý của ngươi là không giúp ta?"

"Nói nhảm, ta còn muốn sống thêm mấy ngày đâu!"

"Hừ! Uổng cho ngươi vẫn là đại thiếu hắc đạo đâu, quên đi, ta tìm những người khác!"Chu Đạt Xương nói xong căm tức cúp điện thoại.

"Ngớ ngẩn!"

Bạch Ngọc Thần để điện thoại xuống hừ lạnh một tiếng, xem ra chính mình phải chuẩn bị một phần lụa kim cho Chu Đạt Xương

Chu Đạt Xương lại đem điện thoại gọi cho Phùng Tử Luân, kết quả Phùng Tử Luân cự tuyệt không nói, còn đem việc này nói cho phụ thân Phùng Kiến Quốc!

Phùng Kiến Quốc đang sầu ăn tết đưa lễ vật gì cho Diệp Thần đâu, nghe được tin tức này lập tức giận tím mặt, lúc này lấy điện thoại cầm tay ra đánh qua cho Chu Giang.

"Phùng tổng, xin chào!"

Chu Giang tiếp vào Phùng Kiến Quốc điện thoại vẫn là rất vui vẻ, chắc hẳn đối phương là cho mình đến chúc tết a?

"Chu Giang!"

Ai ngờ, đầu kia điện thoại lại truyền đến Phùng Kiến Quốc gầm thét"Người Chu gia ông muốn chết coi như xong, chớ liên lụy Phùng gia ta!"

"Phùng tổng, ông có ý tứ gì?"

Chu Giang nghe xong lúc này phát hỏa, gần sang năm mới Phùng Kiến Quốc liền hưng sư hỏi tội, đến cùng cần làm chuyện gì?

"Con của ông đắc tội Diệp tiên sinh đi?"

"Hắn còn muốn đối phó Diệp tiên sinh, vậy liền coi như xong, còn nghĩ đem nhi tử ta lôi xuống nước, đến cùng rắp tâm ra sao!!"

"Cái gì?"

Chu Giang giờ mới hiểu được tới, khó trách Phùng Kiến Quốc đại hỏa khí như thế!

"Lão Phùng ông yên tâm, ta lập tức xử lý chuyện này!"

"Hừ! Chu thị trưởng, Diệp tiên sinh là ai ông hẳn là rất rõ ràng, đắc tội hắn đừng nói con của ông, liền vị trí Phó thị trưởng ông cũng không giữ được!"

Nói xong, Phùng Kiến Quốc tức trùng trùng cúp điện thoại.

Nghe âm thanh tút tút trong điện thoại di động, Chu Giang vừa vội vừa tức, hắn biết Phùng Kiến Quốc tuyệt không phải nói chuyện giật gân, nếu như tiếp tục để nhi tử hồ nháo xuống dưới, sĩ đồ của hắn khẳng định cũng sẽ lớn thụ ảnh hưởng!

"Lãnh đạo, ngài khí sắc không tốt lắm, nếu không đưa ngài về nhà nghỉ ngơi một chút?"Thư ký xuyên thấu qua kính nhìn thấy Chu Giang ngồi ở hàng sau hỏi.

"Không cần!"

Chu Giang phẫn nộ lại vô lực khoát khoát tay, trầm tư một lát sau nói"Tiểu tử thúi chỉ có thể tiễn hắn xuất ngoại du học, nếu không sớm muộn ngắm gà khỏa thân!"

"Lãnh đạo, ngài muốn đưa Chu thiếu ra nước ngoài học?"Thư ký nghe xong kinh hô.

"Bằng không thì sao?"

Chu Giang bực tức nói"Tiểu tử này vô pháp vô thiên, liền mới vừa rồi còn muốn tìm người đối phó Diệp Thần, không tranh thủ thời gian đưa tiễn hắn liền tính mạng còn không giữ nổi!"

"Tôi lập tức an bài việc này!"

Thư ký nghe vậy nhẹ nhàng thở dài, đáng thương lòng cha mẹ trong thiên hạ!

Mặc dù Chu Đạt xương là vô não hoàn khố, nhưng ở trong mắt Chu Giang dù sao cũng là thân sinh, cũng không thể trơ mắt nhìn ngu xuẩn này chịu chết đi?

Sáng sớm hôm sau.

Diệp Thần sớm rời giường, đánh thức Tô Tuyết Di chuẩn bị tiến về Thanh Long Sơn.

Người một nhà tại phòng ăn ăn xong điểm tâm, Diệp Thần chuẩn bị đi mở xe lại bị Lý Hương Cầm gọi lại.

"Con rể, mẹ và cha con liền lưu tại nơi này qua tết!"Lý Hương Cầm cười nói.

"Lão bà, tối hôm qua không phải bà nói muốn về Tô gia sao? Còn nói, mùng hai về nhà ngoại!"Tô Vạn Đạt sững sờ, gần sang năm mới Lý Hương Cầm lại thay đổi chủ ý?

"Ngậm miệng!"

Lý Hương Cầm trừng Tô Vạn Đạt một chút, cáu giận nói"Chúng ta đều đi, nếu là có người đem cây đào trộm đi làm sao bây giờ?"

"..."

Đám người nghe xong đều dở khóc dở cười, không nói đến lực lượng bảo an sơn trang Vân Đỉnh hùng hậu, gần sang năm mới trôm cắp rảnh đến nhức cả trứng đến trộm cây?

Diệp Thần cũng không để ý, quay đầu hỏi phụ mẫu mình.

"Chúng ta cùng con lên Thanh Long Sơn đi, mẹ muốn làm mặt tạ ơn Long lão những năm này cẩn thận chiếu cố con!"Sở Lan mỉm cười nói.

Chương 940. Ngươi không thích hợp đeo nó!

"Tốt, vậy chúng ta lên đường đi, Đại sư tỷ các nàng đã đi trước!"

Diệp Thần gật đầu, mang theo phụ mẫu, còn có Tô Tuyết Di cùng một chỗ hướng Thanh Long Sơn tiến đến.

Trên đường, hắn tiếp vào điện thoại Kiều An Na, nói cho hắn biết mấy vị sư tỷ đã tới trước một bước.

"Thối đệ đệ, đệ mau lại đây a, chúng ta đều đang đợi đệ đây!"Liễu Nhược Hi trong điện thoại lớn tiếng nói, nói xong bên cạnh còn truyền đến một trận tiếng cười như chuông bạc.

""

Vợ chồng Sở Lan ngồi ở hàng sau mặt đều đen, tiểu tử thúi này cùng những nữ nhân khác chơi trò mập mờ?

Giữa trưa, Diệp Thần rốt cục chạy tới dưới chân Thanh Long Sơn.

Dừng xe xong, Diệp Thần từ lúc mở rương phía sau ô tô, từ bên trong cầm chút túi quà tặng, đây đều là chuẩn bị cho lão đầu còn có mấy trưởng bối quan hệ hơi tốt trên núi.

"Nha, đây không phải tiểu Diệp Thần sao, về ăn tết rồi?"

Vừa đi chưa được mấy bước, một nữ nhân mặc áo bông vải hoa, ghim bím, dáng dấp mười phần thủy linh đâm đầu đi tới, cười nhẹ nhàng cùng Diệp Thần nói.

"Nguyệt, Nguyệt tỷ, chúc mừng năm mới a!"

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, lại nghĩ tới lần trước tại bên trong ruộng ngô, Nguyệt tỷ mở y phục lộ ra hai cái bánh bao trước ngực.

"Chúc mừng năm mới!"

Thu Nguyệt nhìn Tô Tuyết Di một chút, hé miệng cười nói"Buổi tối tới nhà tỷ, tỷ tỷ cho ngươi cái đại hồng bao a!"

"Ách tạ ơn, Nguyệt tỷ đừng phá phí! , ta đi trước bái niên cho lão đầu!"

Diệp Thần dở khóc dở cười, Thu Nguyệt dáng dấp rất xinh đẹp đáng tiếc là quả phụ, cuối năm ban đêm đi nhà nàng, bị người ta biết còn không phải bị nước bọt chết đuối a!

"Tốt a, vậy tỷ đi trước phiên chợ mua chút đồ vật, buổi tối chờ ngươi nha!"Thu Nguyệt nói xong nở nụ cười xinh đẹp, lắc lắc bờ mông phong yêu rất là vui vẻ rời đi.

"Hừ!"

Tô Tuyết Di thấy Diệp Thần nhìn chằm chằm vào bóng lưng Thu Nguyệt, nhịn không được kiều hừ một tiếng, duỗi ra tay nhỏ hung hăng bấm một cái tại bên hông Diệp Thần!

Nam nhân, quả nhiên đều là đại móng heo, nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp liền lộ ra nguyên hình!

"Con trai, nàng là ai a?"

Sở Lan thấy thế vội vàng giúp Diệp Thần dời đi chủ đề.

"Con gọi nàng tỷ, khi còn bé đối với con rất tốt!"Diệp Thần nghe ra Tô Tuyết Di không cao hứng, tranh thủ thời gian giải thích nói.

"Tỷ dáng dấp không tệ a!"Tô Tuyết Di chua chua nói.

"Chỗ đó, so vợ anh kém xa!"Diệp Thần nhếch miệng cười nói.

"Cái này còn tạm được!"

Nghe được Diệp Thần nói như vậy, Tô Tuyết Di lúc này mới hài lòng cười cười.

"..."

Diệp Thần rất cảm thấy bất đắc dĩ, mặc kệ nữ nhân nào, trong lòng đều chứa một cái vạc dấm lớn, không cẩn thận liền đổ

Mấy người tiếp tục lên núi, thời điểm đi đến nửa sườn núi đâm đầu đi tới một tên hòa thượng xác thực nói hẳn là Tây Tạng Lạt Ma!

Song phương gặp thoáng qua, Diệp Tử Long còn đang nhỏ giọng lầm bầm

"Thanh Long Sơn tại sao có thể có Lạt Ma?"

Đột nhiên, một thân ảnh nhanh như thiểm điện, ngăn tại trước mặt bọn người Diệp Thần, Diệp Tử Long định con ngươi xem xét lại là Lạt Ma vừa rồi kia!

"Thí chủ, xin dừng bước!"

Lạt Ma đi cái phật lễ, ngẩng đầu một nháy mắt đem bọn người Tô Tuyết Di giật mình kêu lên!

Người này không chỉ có làn da ngăm đen, mà lại mặt mũi tràn đầy cái hố, trên mặt xấu xí có hai vết sẹo thật dài, phân biệt từ cái trán kéo dài đến cái cằm, ở trên mặt hình thành một cái hình dạng 'x', lộ ra dị thường dữ tợn!

Càng kinh khủng chính là con mắt Lạt Ma này, có một con là

thuần trắng, bên trong không có màu đen, nhìn mười phần quỷ dị!

"Đại hòa thượng, ông nhìn ta làm gì?"

Diệp Thần ngược lại không để ý đối phương tướng mạo, mà là đưa thay sờ sờ cổ của mình!

Trên cổ hắn mang theo Cửu Nhãn Thiên Châu hôm qua mua tại thị trường đồ cổ, vốn định mang về cho lão đầu nhìn xem, không nghĩ tới nửa đường bị Lạt Ma để mắt tới!

"Thí chủ, ngươi không thích hợp đeo nó!"

Lạt Ma đưa tay chỉ chỉ Cửu Nhãn Thiên Châu trên cổ Diệp Thần, kết quả hắn khoát tay lại đem Tô Tuyết Di các nàng giật mình, nguyên lai tay Lạt Ma trơ trọi, ngay cả làn da đều không có, như bị axit clohydric ăn mòn qua!

"Ông có ý tứ gì?"Diệp Thần nhíu mày.

"Yêu châu cho ta!"

Lạt Ma cũng không giải thích, nói xong mở ra một cái tay huyền không, chờ lấy Diệp Thần đem Thiên Châu gỡ xuống cho hắn.

"Đại sư, Thiên Châu là của con trai tôi, ngài làm như vậy không thích hợp đi?"Sở Lan cả gan nói Lạt Ma.

"Đại hòa thượng, ông nói cái gì yêu châu?"Diệp Thần nghe xong cũng sửng sốt.

"Hạt châu lấy ra!"

Nào có thể đoán được Lạt Ma đột nhiên xuất thủ, như thiểm điện hướng chỗ cổ Diệp Thần chộp tới

"Con trai, cẩn thận!"

Sở Lan thấy thế kinh hô một tiếng nhắc nhở.

"Tặc hòa thượng, ngươi muốn chết!"

Diệp Thần cũng hỏa, lúc này đưa tay một chưởng hướng Lạt Ma đột nhiên vỗ tới.

Bành!

Bàn tay Lạt Ma cùng Diệp Thần trong hư không chạm vào nhau, phát ra một tiếng vang trầm!

Soạt soạt soạt!

Chương 941. Yêu giới?

Lạt Ma liên tiếp lui về sau mấy bước, thật vất vả dừng chân, máu tươi lập tức thuận khóe miệng chảy ra ngoài, mặt mũi tràn đầy chấn kinh nhìn xem Diệp Thần.

Diệp Thần cũng cảm thấy kinh ngạc, vừa rồi một chưởng kia hắn dùng năm thành công lực, chưa từng nghĩ đối phương thế mà tiếp nhận!

"Ta không muốn giết ngươi, lập tức biến mất tại trước mắt ta!"Diệp Thần cảnh cáo nói.

"Thí chủ, ngươi xác thực rất mạnh! Nhưng nếu như ngươi nhất định không chịu giao ra yêu châu, bần tăng coi như thịt nát xương tan, cũng muốn đưa nó cướp về!"Lạt Ma lau đi tàn huyết khóe miệng nói lời kinh người.

"..."

Diệp Thần sững sờ, Lạt Ma không giống như là nói đùa, xem ra viên Thiên Châu này có nhiều bí ẩn!

"Con lừa trọc, ăn ta một quyền!"

Đúng lúc này trong hư không truyền đến một tiếng gầm thét, ngay sau đó thân thể Âu Thiết Trụ như ngọn núi nhỏ như mãnh hổ hạ sơn, từ trên núi nhảy xuống tới, cùng hắn cùng một chỗ còn có Viên Vũ người mặc đạo bào!

Trong chớp mắt, nắm đấm lớn bằng nồi đất Âu Thiết Trụ, xen lẫn kình phong hô hô, hướng phía trên mặt Lạt Ma hung hăng đập tới!

Lạt Ma cũng không yếu, cúi đầu xuống tránh thoát một kích trí mạng, liên tiếp triệt thoái phía sau mấy bước, trợn to mắt nhìn bọn người Diệp Thần, thì thầm nói

"Thần thú huyết mạch?"

"Đầu to, các cậu làm sao xuống núi?"Diệp Thần thấy là Âu Thiết Trụ không khỏi hiếu kì.

"Tôi mang Thiết Trụ chuẩn bị xuống núi mua pháo a!"Viên Vũ nhún nhún vai, nhìn về phía Lạt Ma cau mày nói"Thần ca, cậu có phát hiện không?"

"Phát hiện cái gì?"

"Lạt Ma này cùng Thiên Châu lần trước tại thị trường đồ cổ mua, có một dạng khí tức!"

"Thật đúng là!"

Bị Viên Vũ kiểu nói này, Diệp Thần mới chợt hiểu ra, khó trách hắn luôn cảm thấy trên người đối phương có cỗ khí tức quen thuộc.

Lúc này Lạt Ma bị Âu Thiết Trụ làm cho liên tục lùi về phía sau, một đầu cánh tay đã bị Âu Thiết Trụ đánh gãy, tiếp tục chỉ có một con đường chết!

"Thiết Trụ, dừng tay!"

Diệp Thần thấy thế cau mày nói"Tôi có lời muốn hỏi hắn, đừng đánh chết hắn!"

Âu Thiết Trụ nghe xong lúc này mới coi như thôi, Lạt Ma cũng phải lấy cơ hội thở dốc, Diệp Thần quay đầu nói với Viên Vũ:"Đầu to, cậu dẫn cha mẹ tôi đi trước lão đầu nhà, một hồi tôi mang Thiết Trụ đi phiên chợ mua pháo!"

"Tốt!"

"Nhi tử, chính con cẩn thận!"

Dưới mắt, Diệp Tử Long cũng không tốt nói thêm cái gì, chỉ có thể căn dặn Diệp Thần vài câu, sau đó mang theo lão bà lên núi.

Chờ phụ mẫu lão bà vừa đi, Diệp Thần chủ động từ chỗ cổ lấy xuống Thiên Châu đặt lòng bàn tay, nhìn về phía Lạt Ma hỏi"Đại hòa thượng, ta chỉ hỏi ngươi một câu, viên Thiên Châu này đến cùng là lai lịch gì?"

Lạt Ma nghe vậy cố nén kịch liệt đau nhức, làm sơ do dự, sau đó đem lai lịch viên Thiên Châu này nói đơn giản một lần.

Nguyên lai hắn gọi Ba Tụng, là tăng lữ Đại Chiêu Tự Tây Tạng.

"Ngươi là Đại Chiêu Tự tăng lữ?"Diệp Thần nghe vậy kinh hô.

Đại Chiêu Tự đã có hơn 1300 năm lịch sử, trong Phật giáo có địa vị được chí cao vô thượng, không nghĩ tới Tăng lữ 'Xấu vô cùng' trước mắt này lại là người Đại Chiêu Tự!

"Đúng!"

Ba Tụng gật gật đầu, bất quá khi hắn nói đến Thiên Châu rõ ràng ngừng ngắt rất nhiều, suy đi nghĩ lại mới lên tiếng

"Thí chủ, đây là Thiên Châu trấn áp Yêu giới, chúng ta lại xưng là yêu châu!"

"Châu này tính cả hai kiện pháp khí khác đều cất giữ trong mật thất Đại Chiêu Tự, nhưng đoạn thời gian trước không biết người nào đem trộm ra, bần tăng chuyến này chính là vì tìm yêu châu mà đến!"

"Lỗ hổng Yêu giới?"

Diệp Thần nghe xong lập tức nhíu mày, nghiêm chỉnh mà nói mình nuôi bạch hồ, Jerry đều là yêu tộc, nhưng bọn chúng đều là đắc đạo tại Nhân giới!

"Không sai!"

Ba Tụng gật đầu nói"Bên trong Yêu giới động thực vật hấp thu thiên địa linh khí tu luyện thành yêu, bọn chúng phần lớn không chịu được dụ hoặc mà sa đọa, nguy hại tứ phương, thành Yêu Hậu, hướng tới thế giới gọi mật cảnh."

"Còn lại hai kiện pháp khí đã bị truy hồi, duy chỉ có yêu châu không biết tung tích, cũng may bần tăng cùng yêu châu có một tia cảm ứng, thuận khí tức yêu châu mới tìm được nơi đây!"

"Nếu như thiếu khuyết Thiên Châu sẽ như thế nào?"Diệp Thần hỏi.

"Vậy thì phiền toái!"

Ba Tụng nghe xong lập tức cau mày nói"Ngàn năm trước, Yêu giới và Nhân giới tương liên, nhân yêu chung sống thường có phân tranh, nhưng sau Nhân Yêu đại chiến, cuối cùng yêu tộc bị nhân sĩ võ lâm Trung Nguyên đuổi tới Tây Tạng, Phật sống đem đánh về Yêu giới, đồng thời tự mình phong ấn lối ra lưỡng giới!"

"Một khi lối ra lần nữa mở ra, đến lúc đó chắc chắn nhật nguyệt vô quang, máu chảy thành sông, yêu tộc khẳng định sẽ dốc toàn bộ lực lượng huyết tẩy Nhân giới, lấy báo năm đó mối thù!"

"Ngọa tào! Nghiêm trọng như vậy?"

Âu Thiết Trụ cũng mở to hai mắt nhìn, mà Diệp Thần lại nhìn chằm chằm Ba Tụng nhìn hồi lâu, cuối cùng mới đưa yêu châu giao đến trong tay hắn, trầm giọng nói

"Đại sư, thực sự thật có lỗi, vừa rồi chúng ta hiểu lầm ngươi!"

Chương 942. Ăn tết giết gà?

Ba Tụng tiếp nhận yêu châu, đọc diễn cảm một tiếng phật hiệu, liên tục biểu thị cảm tạ, đồng thời nói

"Thí chủ, bần tăng có một chuyện bẩm báo, bởi vì ngươi đeo qua vật này, chỉ sợ"

"Không thể nào?"

Diệp Thần dở khóc dở cười, hỏi ngược lại"Ý của ngươi là mang qua Thiên Châu, ta liền bị yêu tộc ghi nhớ?"

"Thí chủ quả nhiên thông minh hơn người!"

Ba Tụng gật đầu, giải thích nói"Viên yêu châu này vốn là nội đan Trư Vương Yêu giới biến thành, cho nên người đeo trên thân nhất định nhiễm khí tức yêu tộc."

Thảo!

Cẩu thí thông minh hơn người!

Diệp Thần kém chút không nổ nói tục, hôm qua hắn còn đang do dự đưa lão đầu vẫn là mình mang, Tô Tuyết Di nói Thiên Châu đẹp mắt để hắn mang theo, kết quả một mang này liền xảy ra chuyện, vô duyên vô cớ nhiễm một thân yêu khí

"Thí chủ, ta phải nhanh một chút về Đại Chiêu Tự, nếu không dần dần, hai kiện pháp khí kia chỉ sợ trấn không được lối ra Yêu giới, cáo từ!"

Ba Tụng nói xong quay đầu bước đi, tới lui một trận gió, ngay cả Diệp Thần đều có chút không thích ứng.

"Thần ca, Lạt Ma này không phải gạt chúng ta a?"Âu Thiết Trụ úng thanh nói.

Diệp Thần lắc đầu, nói"Tôi sẽ không nhìn lầm người, Lạt Ma này cũng không đơn giản, cậu không phải cũng đã nói sao, Lạt Ma cũng có cùng khí tức Thiên Châu!"

"Ý gì a?"Âu Thiết Trụ gãi đầu một cái hỏi.

"Nếu như tôi không có đoán sai, người này cùng yêu tộc hẳn là cũng có quan hệ!"Diệp Thần nói xong thở ra một hơi dài, cười nói"Quên đi, tôi vẫn là dẫn cậu đi phiên chợ mua pháo đi!"

"Thần ca, tôi không mang tiền!"

"Không cần cậu xuất tiền, tôi có!"Diệp Thần cười cười, nói xong dẫn Âu Thiết Trụ cùng một chỗ hạ sơn.

Rất nhanh, Diệp Thần mua xong pháo hoa, mang theo Âu Thiết Trụ về tới bên trên Thanh Long Sơn.

Trở lại địa phương mình từ nhỏ đến lớn, Diệp Thần trong lòng lại có một tia khẩn trương, chẳng lẽ đây chính là cận hương tình khiếp?

Trong viện Lão đầu, Thượng Quan Dĩnh cùng Liễu Nhược Hi đang vén tay áo lên tại giết gà, thủ pháp kia một điểm không thể chênh lệch so với đồ tể chuyên nghiệp, Phượng Vũ Huyên cùng An Khả Hân thì ở một bên chơi tự chụp, hai người không biết từ chỗ nào tìm đến một con chó đất nhỏ, bưng lấy chụp ảnh chơi đến quên cả trời đất.

"Sư tỷ!"

Diệp Thần mang theo Âu Thiết Trụ đi vào viện tử hô một tiếng.

"Sư đệ tới, chúc mừng năm mới!"

An Khả Hân nhìn thấy Diệp Thần nhảy nhảy nhót nhót đi tới, trực tiếp cho Diệp Thần một cái'Gấu ôm' , ôm xong cười hì hì nói"Chúc mừng phát tài, hồng bao lấy ra!"

"Sư tỷ, hồng bao không phải nên sư tỷ cho sư đệ sao?"Diệp Thần nói đùa.

"Không, ta liền muốn mà!"

An Khả Hân chu miệng nhỏ nũng nịu, Phượng Vũ Huyên thấy thế không cam lòng lạc hậu, cũng chạy tới nói vài câu may mắn lời nói tìm Diệp Thần muốn hồng bao

"Khả Hân, đừng làm rộn!"

Thượng Quan Dĩnh tay phải nắm một con gà, tay phải dẫn theo đem hàn quang lập loè dao phay, nói với Diệp Thần"Sư đệ, tất cả mọi người trong phòng đâu, đệ nhanh đi chúc tết cho sư phụ đi!"

"Tốt, biết!"

Diệp Thần gật gật đầu, vừa dứt lời liền gặp Thượng Quan Dĩnh giơ tay chém xuống, máu gà văng khắp nơi

"Tam sư tỷ, tỷ cẩn thận một chút!"

Máu gà ở tại trên thân Liễu Nhược Hi, còn may nàng buộc lại tạp dề, máu gà mới không có văng lên quần áo nàng.

Nguyên bản ăn tết giết gà, không thể một màn bình thường hơn được, nhưng khi một khắc Diệp Thần nhìn thấy máu gà kia trở đi, trong lòng hơi hồi hộp một chút, một cỗ bất tường cảm giác mơ hồ xông lên đầu!

Đột nhiên, trong đầu hắn thế mà dần hiện ra một bức tranh,

Lạt Ma Ba Tụng bị mấy gia hỏa hình thù kỳ quái phân thây, máu tươi văng khắp nơi, nội tạng dinh dính rơi đến đầy đất đều là

"Thần ca, cậu thế nào?"

Một bên Âu Thiết Trụ thấy Diệp Thần đứng đấy không nhúc nhích, không khỏi hiếu kì hỏi.

"Không có gì!"

Diệp Thần lắc đầu, sắc mặt nghiêm túc đi tới nhà gỗ

Trong phòng, đám người ngồi vây quanh ở phòng khách, vị trí trung tâm trưng bày một cái bàn tròn lớn, phía trên bày đầy các loại nước trà cùng đồ ăn vặt, mấy vị sư tỷ, phụ mẫu, Tô Tuyết Di đều tại.

Lão đầu ngồi tại bàn tròn thủ vị, đang cùng đám người cười cười nói nói.

"Lão đầu, tôi trở về!"

Diệp Thần từ trong ngực móc ra một cái hộp gấm màu đỏ, đi lên trước đưa cho lão đầu"Chúc mừng năm mới, chúc ngài thân thể khỏe mạnh, vạn sự như ý!"

"Tốt tốt tốt!"

Lão đầu nở nụ cười liên tiếp nói ba cái tốt.

"Năm mới liền không đi nhà Lý quả phụ tu bóng đèn đi?"Diệp Thần thấp giọng nói tại bên tai lão đầu.

"Tiểu tử thúi!"

Mặc dù biết đối phương là nói đùa, nhưng lão đầu vẫn là không nhịn được trợn nhìn Diệp Thần một chút, tiểu tử thúi cánh cứng cáp rồi cũng dám trêu chọc mình, đổi lại trước kia không thể

không đánh cái mông hắn!

"Lão công, anh không sao chứ?"

Tô Tuyết Di nhìn thấy Diệp Thần, chủ động tiến lên đón kéo cánh tay của hắn, một mặt lo âu hỏi.

"Không có việc gì!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, lập tức ngẩn người, nha đầu hôm nay giống như phá lệ nhiệt tình a, làm sao càng xắn càng chặt?

Chương 943. Yêu nhân Ba Tụng!

"Mẹ, vợ con nàng không sao chứ?"Diệp Thần cảm thấy không thích hợp, quay đầu nhỏ giọng hỏi Sở Lan.

"Đứa nhỏ ngốc, con có nhiều sư tỷ xinh đẹp như vậy, trong lòng Tuyết Di đương nhiên sẽ khẩn trương!"Sở Lan cười một tiếng, cùng là nữ nhân nàng đương nhiên biết Tô Tuyết Di suy nghĩ trong lòng.

Đổi lại là chính nàng, nếu là Diệp Tử Long có bảy sư tỷ xinh đẹp như vậy, vẫn là chơi đùa từ nhỏ đến lớn, không khẩn trương mới là lạ!

""

Diệp Thần nghe xong không khỏi cười khổ, Tô Tuyết Di xác thực chưa thấy qua tất cả sư tỷ, chẳng lẽ nàng thật ăn dấm?

Người cả một nhà ngồi tại gian phòng lão đầu cười cười nói nói, bên ngoài thỉnh thoảng truyền đến pháo hoa vang, càng tăng thêm mấy phần khí tức năm mới.

Giữa trưa, Diệp Tử Long chủ bếp, bảy tỷ muội Kiều An Na giúp việc bếp núc, đối với Diệp Tử Long phá lệ thân mật, mở miệng một tiếng kêu thúc thúc.

"Nhi tử, mấy sư tỷ này của con coi như không tệ!"

"Cha, ngài thích như thế thì còn lấy hết làm vợ được không?"Diệp Thần cười trêu chọc nói.

Ai ngờ, Diệp Tử Long nghe xong thế mà rất chân thành gật gật đầu, nghiêm túc nói"Đương nhiên có thể a, điều kiện tiên quyết là thận con phải chịu nổi, lão bà nhiều mấy người không quan trọng!"

"Ách cha, con mới phát hiện tư tưởng của ngài rất mở ra a!"

Diệp Thần nghe vậy dở khóc dở cười, trong lòng tự nhủ lão ba lúc tuổi còn trẻ khẳng định là hoa hoa công tử đi?

"Chuyện nhỏ rồi, năm đó nếu không phải mẹ con ra tay nhanh, cha làm sao có thể bị nàng đạt được!"Diệp Tử Long một mặt cười đắc ý nói.

"“..."

Diệp Thần bó tay rồi, lời này nếu để cho lão mụ nghe được, đoán chừng sau khi xuống núi lão ba liền muốn quỳ ván giặt đồ.

Đồ ăn rất nhanh lên bàn, các loại đồ ăn thơm ngào ngạt được bưng lên bàn, lão đầu xách rượu nói chuyện trước, ngay sau đó đám người thay phiên nói một vòng may mắn lời nói, sau đó mới ăn như gió cuốn.

"Sư đệ, nếm thử thịt kho tàu móng heo tỷ làm, ăn ngon không?"

"Thối đệ đệ, nếm thử cá kho tỷ làm, chúc đệ mỗi năm có thừa!"

"Các tỷ chờ một chút, đại móng heo muội làm sư đệ còn chưa có ăn đâu!"

""

Nhìn xem đồ ăn trong chén mình giống như núi nhỏ chồng chất, Diệp Thần cũng là dở khóc dở cười.

Mà một bên Tô Tuyết Di trong lòng đừng đề cập có bao nhiêu khó chịu, trước kia Diệp Thần nói hắn có mấy sư tỷ xinh đẹp, mình còn không tin, không nghĩ tới là thật!

Nhất là An Khả Hân, nàng trước kia thế nhưng là ngôi sao ca nhạc a!

Muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn địa vị có địa vị, nếu như gia hỏa Diệp Thần này cầm giữ không được

Tô Tuyết Di càng nghĩ càng nghĩ mà sợ, trong lòng tự nhủ không được, phải mau đem hài tử sinh ra mới được, dạng này mới có thể vững chắc địa vị 'Chính cung' của mình!

Bên kia, Ba Tụng cầm tới Thiên Châu hoả tốc xuống núi chạy về Đại Chiêu Tự.

Ai ngờ, vừa tới rừng cây hoàn toàn yên tĩnh chân núi, đột nhiên có hai thân ảnh ngăn cản đường đi của hắn.

"Các ngươi là ai?"

Ba Tụng cảnh giác nhìn người áo đen che mặt trước mắt, theo bản năng triển khai tư thế cách đấu.

"Đem yêu châu trên thân ngươi giao ra, nếu không chúng ta giết ngươi!"Một người bịt mặt âm thanh lạnh lùng nói.

"Nằm mơ!"

"Vậy ngươi liền đi chết đi!"

Nói xong, hai tên người áo đen như mãnh hổ chụp mồi, hướng Ba Tụng cùng nhau đánh tới.

Ba Tụng cũng nghiêm túc, lúc này cùng hai người chém giết cùng một chỗ, nhưng đánh lấy đánh lấy Ba Tụng phát giác ra không được bình thường, hắn trợn mắt tròn xoe trừng mắt đối

phương, chất vấn

"Các ngươi là người Đại Chiêu Tự?"

"Bớt nói nhảm, Ba Tụng, thức thời đem yêu châu giao đi ra, bằng không hôm nay ngươi hẳn phải chết không nghi ngờ!"Đối phương thấy bị nhìn thấu cũng không giả, trực tiếp đọc lên danh tự Ba Tụng uy hiếp nói.

"Ngươi, các ngươi muốn mở ra Yêu giới chi môn?"Ba Tụng cũng không ngốc, trong nháy mắt suy nghĩ minh bạch!

Đối phương có thể sử dụng võ học Đại Chiêu Tự, lại muốn mình giao ra yêu châu, hiển nhiên là có ý khác.

"Phải thì như thế nào, ngươi cho rằng mình có thể giữ được yêu châu sao?"

Hai người bịt mặt cùng kêu lên cười lạnh, nói xong riêng phần mình từ trên thân móc ra một thanh Phật giáo Kim Cương Xử dài bằng cánh tay, lần nữa ám sát tới Ba Tụng!

Ba Tụng lấy một địch hai, trong tay đối phương lại có binh khí, rất nhanh liền rơi với hạ phong, trên thân nhiều chỗ đều bị Kim Cương Xử đâm bị thương, máu me đầm đìa biến thành một cái huyết hồ lô

"Ba Tụng, yêu nhân ngươi, thật muốn chết phải không?"Một người bịt mặt tựa hồ đối với Ba Tụng có chỗ cố kỵ, còn không có nghĩ thật giết hắn.

"Bần tăng chính là chết, cũng sẽ không để các ngươi đem Yêu giới chi môn mở ra!"

Nói xong, Ba Tụng ngửa mặt lên trời một tiếng gầm thét, lập tức hù dọa một mảnh chim trong rừng cây bay tứ tán.

Một người bịt mặt thấy thế kinh hô"Không tốt, yêu nhân Ba Tụng muốn huyễn hóa nguyên thân, mau giết hắn!"

Vừa dứt lời, chỉ thấy Ba Tụng nguyên bản liền xấu xí vô cùng, đột nhiên thân hình tăng vọt, chớp mắt liền trưởng thành chừng cao hai, ba mét.

Đồng thời hắn toàn thân mọc ra lông tóc như là thép nguội, ánh nắng chiếu xạ ở trên người hắn như là xuyên một thân áo giáp ngân quang lóng lánh

Chương 944. Câu cua phải dùng tiểu đinh đinh!

"Ngao!"

Ba Tụng ngửa mặt lên trời một tiếng sói tru, vang vọng cả tòa Thanh Long sơn.

Thật vừa đúng lúc, Thu Nguyệt mua xong pháo trở về vừa vặn đi ngang qua nơi đây, nhìn thấy 'Lão sói xám' trước mắt cao vài thước, dọa đến rít lên một tiếng, ngay sau đó hai mắt vừa nhắm trực tiếp dọa ngất đi!

"Giết!"

Hai người bịt mặt liếc nhau, lần nữa cùng nhau hướng Ba Tụng công tới!

Nhưng mà, sau khi biến thân Ba Tụng thực lực đại trướng, Kim Cương Xử căn bản đâm không tiến da lông thật dày hắn, ngược lại là lực công kích Ba Tụng tăng cường thật to, hai vuốt sói như như lưỡi dao rất nhanh liền đem toàn bộ cánh tay một người đối phương chặt đứt!

"Không tốt, yêu nhân quá mạnh, sư đệ nhanh dùng Chuyển Kinh Luân!"Người bịt mặt tay cụt chịu đựng đau nhức kịch liệt, che lấy vết thương hô lớn.

"Minh bạch!"

Một người bịt mặt khác vội vàng từ trong ngực móc ra một cái Chuyển Kinh Luân Phật giáo làm bằng đồng.

Chuyển Kinh Luân còn được xưng Mã Ni Kinh Luân, là pháp khí trọng yếu tàng truyền trong Phật giáo, chính là một cái ổ quay nho nhỏ, phía trên khắc đầy phù chú, đồng thời còn khảm nạm các loại bảo thạch.

"Úm Ma Ni Bát Ni Hồng"

Bên trong miệng người bịt mặt nhanh chóng niệm động chú ngữ, trên tay cũng không có nhàn rỗi, không ngừng biến hóa các loại kết ấn Phật giáo.

"Ngao!"

Ba Tụng nhìn thấy ổ quay, nghe được đối phương đọc lên chú ngữ, tính cả kết ấn ảnh hưởng, lập tức đau đầu muốn nứt, phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết!

Theo ổ quay càng chuyển càng nhanh, Ba Tụng cuối cùng gánh không được phịch một tiếng quỳ xuống đất.

"Ngươi, các ngươi là bại hoại Phật giáo!"Ba Tụng cắn chặt hàm răng, cố nén kịch liệt đau nhức nhìn hằm hằm hai người đối phương mắng.

"Thừa dịp hắn bệnh, đòi mạng hắn! Sư đệ, lên!"

Người bịt mặt tay cụt thấy thời cơ ám sát đã đến, đâu còn quản nhiều như vậy, lúc này giật dây người bịt mặt cầm ổ quay cùng một chỗ, hai người cầm trong tay Kim Cương Xử nhanh chóng đi vào trước mặt Ba Tụng, đem Kim Cương Xử đâm vào trong cơ thể Ba Tụng!

"Ngao!"

Ba Tụng bị đau, hết lần này tới lần khác có một cây Kim Cương Xử cắm vào đan điền, tu vi của hắn nhanh chóng hạ xuống!

"Hắc hắc, yêu nhân ngươi vậy còn không chết"

Người bịt mặt cầm ổ quay nhe răng cười một tiếng, nhưng lời hắn nói còn chưa lên tiếng, nụ cười trên mặt liền biến mất, mặt mũi tràn đầy chấn kinh cúi đầu xem xét, chỉ thấy hai con vuốt sói Ba Tụng chẳng biết lúc nào đã cắm vào phần bụng hắn cùng hắn sư huynh!

"Ngươi ngươi, yêu nhân này, tại sao lại như vậy?"Người bịt mặt cầm ổ quay trước khi chết không cam lòng hỏi.

"Bần tăng nói qua, chính là chết cũng sẽ không để các ngươi đạt được đến!"

Ba Tụng nói xong lần nữa biến trở về hình người, ngay sau đó bịch một đầu mới ngã xuống đất đã mất đi ý thức, mà sư huynh đệ người bịt mặt cũng đầy mặt không cam lòng dần dần đã mất đi sinh cơ!

Chờ ba người bọn họ cũng bị mất phản ứng, một đạo thân ảnh nhỏ gầy từ rừng cây chỗ sâu đi ra, người này ngồi xổm người xuống tại trên thân Ba Tụng tìm tòi một phen sau cấp tốc rời đi rừng cây nhỏ

Đỉnh Thanh Long Sơn.

Tại bên trong tiếng pháo nổ, Diệp Thần cùng đám người vô cùng náo nhiệt ăn xong một bữa cơm, cuối cùng An Khả Hân đề nghị đi dưới núi đi dạo.

"Hì hì, tiểu sư đệ còn nhớ rõ sao?"

An Khả Hân uống một chút rượu, đầy mặt hoa đào cười nhẹ nhàng nói với Diệp Thần"Khi còn bé đệ thích nuôi tằm, Thất sư muội trồng cây dâu cho đệ, đệ nói phải cám ơn nàng, chờ cây dâu trưởng thành liền cưới Thất sư muội làm lão bà, đúng không?"

"Ách trời lạnh như vậy, vẫn là bồi lão đầu sưởi ấm đi?"

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, những này chuyện cũ năm xưa An Khả Hân thế mà còn nhớ rõ?

Một bên Tô Tuyết Di càng là nổi nóng, duỗi ra tay nhỏ tại bên hông Diệp Thần hung hăng vừa bấm, đại móng heo nhỏ như vậy liền biết vẩy muội, quả thực ghê tởm!

"Tuyết Di, chúng ta đi!"

Phượng Vũ Huyên rất thông minh, đem Tô Tuyết Di mang đi, Diệp Thần không muốn đi cũng không được.

Quả nhiên, Diệp Thần thấy Tô Tuyết Di không có cự tuyệt, chỉ đành chịu cùng theo xuống núi, đi xem cây dâu Tần Mặc Diêu trồng xuống cho hắn kia!

Cái này cũng tự trách mình, khi còn bé nuôi cái gì không tốt lại thích nuôi tằm

Diệp Thần cùng các sư tỷ trở lại chốn cũ, trên đường đi hô hấp lấy không khí thanh tân Thanh Long Sơn, một bên kỷ kỷ tra tra nhớ lại chuyện lý thú hồi nhỏ.

Nửa đường trải qua một đầu dòng suối sâu hơn khe núi, Liễu Nhược Hi nhìn thấy suối nước kết băng, bất thình lình cười nói

"Mọi người còn nhớ rõ sao, tiểu sư đệ có một năm ở đây mò cua, kết quả bị kẹp!"

"..."

Chúng nữ nghe vậy nhao nhao hé miệng cười trộm, duy chỉ có Diệp Thần mặt mo đỏ bừng, hắn quả thật bị kẹp, vẫn là kẹp trúng 'Tiểu Diệp Thần' , bởi vì Lan Trần lừa hắn câu cá phải dùng con giun, câu con cua phải dùng tiểu đinh đinh, kết quả là bị hố!

Chương 945. Lại gặp Ba Tụng!

Cũng may con con cua kia không lớn, bằng không liền đem 'Tiểu Diệp Thần' Cho bẻ gãy

"Lão công, anh bị kẹp tới chỗ nào?"Tô Tuyết Di thần bổ đao hỏi.

"Nàng dâu, nếu không ban đêm anh cho em nhìn?"

Diệp Thần xấu hổ cười một tiếng, trong lòng tự nhủ dấu vết càng cua lưu lại bây giờ còn có đâu, ai bảo ngươi bình thường không nhìn kỹ

"Ban đêm?"

Tô Tuyết Di khuôn mặt đỏ lên, chẳng lẽ lão công bị con cua kẹp đến cái mông?

Rất nhanh, một đoàn người liền đến chân núi.

Diệp Thần lại tại lúc này cau mũi một cái, bởi vì hắn ngửi thấy một cỗ mùi máu tanh.

"Thiết Trụ, cậu ngửi được cái khí vị gì sao?"Diệp Thần quay đầu hỏi Âu Thiết Trụ theo sau lưng.

"Tôi vừa rồi đã ngửi đến, là mùi máu tươi!"

Âu Thiết Trụ là huyết mạch Bạch Hổ, khứu giác so Diệp Thần còn linh mẫn, hắn đã sớm ngửi thấy.

"Ta làm sao ngửi không thấy?"An Khả Hân kéo ra cái mũi nhỏ, một mặt mờ mịt.

"Có thể là nhà ai mổ heo đi?"Phượng Vũ Huyên giải thích nói .

"Không đúng, là mùi máu người, từ nơi đó bay ra!"

Diệp Thần ngắm nhìn bốn phía đưa tay một chỉ, đám người thuận phương hướng ngón tay hắn nhìn lại, vừa lúc là một rừng cây nhỏ, hơn mười năm trước Tần Mặc Diêu gieo xuống cây dâu cũng tại trong rừng cây.

"Sư đệ, đệ đừng dọa đến Tuyết Di, Thanh Long Sơn dân phong thuần phác, làm sao có thể có mùi máu người?"Nhan Thanh nghe vậy nhắc nhở.

"Đi xem một chút liền biết!"

Diệp Thần tin tưởng cảm giác mình, nói xong sải bước đi tiến rừng cây, càng đi đi vào trong mùi máu tươi càng dày đặc, cuối cùng ngay cả An Khả Hân cũng có chút nhíu mày, bởi vì các nàng cũng đều ngửi thấy cỗ mùi máu tươi gay mũi này!

"Nguyệt tỷ!"

Đi đến giữa rừng cây, Diệp Thần liếc nhìn trên mặt đất nằm mấy người, cách hắn gần nhất chính là Thu Nguyệt.

Diệp Thần vội vàng tiến lên một tay ôm lấy Thu Nguyệt, thăm dò hơi thở, cũng may nàng chỉ là hôn mê bất tỉnh cũng không chết.

"Thần ca, Lạt Ma này cũng ở đây!"

Âu Thiết Trụ nhìn thấy Ba Tụng ngã trên mặt đất, đi qua dùng mũi chân thọc thân thể đối phương, kết quả một điểm phản ứng đều không có.

"Nhị sư tỷ, làm phiền các nàng mang nàng dâu đệ cùng Nguyệt tỷ lên núi, bên này đệ đến xử lý!"Diệp Thần nghĩ nghĩ nói với Nhan Thanh.

"Tốt, chính đệ cẩn thận!"

Mấy người Nhan Thanh cũng rất bất đắc dĩ, hành trình hồi ức chỉ có thể kết thúc, mang theo Thu Nguyệt ngất đường cũ trở về.

Đám người vừa đi, Diệp Thần thăm dò mạch đập Ba Tụng, sau đó móc ra ngân châm mang theo người, tại bên trên mấy cái huyệt vị Ba Tụng nhanh chóng đâm xuống ngân châm, chỉ chốc lát Ba Tụng liền ung dung tỉnh lại!

"Đại hòa thượng, ngươi làm sao?"Diệp Thần thấy đối phương tỉnh, hiếu kì hỏi.

"Yêu, yêu châu"

Ba Tụng tỉnh lại chuyện thứ nhất, không phải trả lời Diệp Thần vấn đề, mà là đưa tay móc hướng trong ngực, kết quả lại quá sợ hãi, bởi vì yêu châu không thấy!

"Yêu châu ta không phải cho ngươi sao?"Diệp Thần nhíu mày.

Ba Tụng gật gật đầu, hắn cố nén kịch liệt đau nhức giãy dụa lấy từ dưới đất đứng lên, đi đến trước người hai tên bịt mặt, mở ra miếng vải đen trên mặt bọn họ!

"Võ Các Lạt Ma!?"

Nhìn thấy tướng mạo hai người này, Ba Tụng không khỏi giật nảy cả mình.

"Ngươi biết bọn họ?"

"Biết, bọn họ cũng là Lạt Ma Đại Chiêu Tự, không quá phận thuộc Võ Các điện!"

""

Ngọa tào!

Ba Tụng không phải cũng là Lạt Ma Đại Chiêu Tự sao, bị người quen đâm đao?

"Các ngươi đều là một cái chùa miếu, tại sao phải tự giết lẫn nhau đâu, vì viên Thiên Châu kia?"Diệp Thần hiếu kì hỏi.

"Trong Đại Chiêu Tự ra ác ma!"

Ba Tụng nhìn hai cỗ thi thể trước mắt, thần tình nghiêm túc nói lầm bầm"Đạo trời sáng tỏ, ác ma hoành hành, một trận chiến nhân yêu chỉ sợ tránh cũng không thể tránh, ai!"

"Nếu như Thiên Châu mất đi, nhất định còn có người đến qua!"

Diệp Thần khẽ nhíu mày, hỏi"Đại hòa thượng, ngươi chuẩn bị làm sao bây giờ?"

"Bần tăng chỉ có thể nhanh chóng về Tây Tạng, hướng Ban Thiền nói rõ hết thảy!"Ba Tụng thở dài nói.

"Ngươi mới vừa nói nhân yêu đại chiến, không phải nói đùa sao?"

"Đại sự như thế há có thể trò đùa?"

Ba Tụng mặt mũi tràn đầy nghiêm túc nói"Hi vọng ta có thể tại trước đó ác ma đuổi trở lại Tây Tạng, như thế có lẽ còn có một chút hi vọng sống!"

Diệp Thần nghe Ba Tụng nói như vậy, chủ động đưa số điện thoại di động lưu cho hắn, dặn dò

"Nếu quả như thật xảy ra chuyện, nhớ kỹ gọi điện thoại cho ta!"

"Thí chủ, ngươi ta hữu duyên gặp lại!"

Ba Tụng thật sâu nhìn Diệp Thần một chút, trước khi chia tay

nói câu"Thí chủ chính là đế vương tướng mạo, Nhân giới có ngươi quả thật đại hạnh!"

Nói xong, Ba Tụng liều mạng tổn thương trên thân, vội vã rời đi Thanh Long sơn.

"Thiết Trụ, đi thôi!"

"Thần ca, chúng ta đi đâu?"Âu Thiết Trụ gãi đầu một cái hỏi.

"Về nhà sưởi ấm!"

""

Diệp Thần nhẹ nhàng thở dài, chẳng lẽ Viên Vũ tính kiếp nạn thật muốn tiến đến?

Không đến thì tới đi, là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi, suy nghĩ nhiều cũng vô dụng, trân quý người trước mắt, qua dễ làm hạ sinh hoạt mới là chính đạo!

Chương 946. Lưu tinh xẹt qua!

Hai người vừa đi chưa được mấy bước, điện thoại di động Diệp Thần vang lên, xem xét là cái số xa lạ.

"Alo, vị kia?"Diệp Thần kết nối điện thoại hỏi.

"Huynh đệ, thiếu tiền a?"

"Bản công ty lợi tức thấp, không thế chấp, không đảm bảo, cực tốc cho vay tiền a!"Điện thoại đầu kia truyền tới một thanh âm của nam nhân.

"Đi đại gia ngươi!"

Diệp Thần nghe xong là cho vay tiền, không nói hai lời trực tiếp mắng lên.

"Ai, ngươi này, gần sang năm mới làm sao mắng chửi người a?"Đối phương cũng hỏa, cả giận nói"Không vay tiền còn mắng chửi người, ngươi ngứa da đi?"

"Lăn!"

Diệp Thần lười nhác cùng loại ngu xuẩn vô ích này, nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

Nhưng qua nửa phút, điện thoại vang lên lần nữa, đồng dạng là cái số điện thoại lạ hoắc.

"Ta nói không vay tiền, lại đánh tới cẩn thận ta thu thập ngươi!"Diệp Thần nổi trận lôi đình, gần sang năm mới đám người này còn có hết hay không?

"Diệp tiên sinh, tôi không nói muốn cho cậu mượn tiền a!"

"Cách Manny?"

Diệp Thần nghe ra thanh âm của đối phương, hỏi"Tìm tôi có chuyện gì, Kim Cương đâu?"

"Tôi tìm Diệp tiên sinh chính là thương lượng việc này, Luka Kho nói có thể thả Kim Cương tiên sinh, nhưng là hắn muốn cùng cậu nói chuyện, có chuyện hi vọng hai bên có thể hợp tác!"Cách Manny nói.

"Ai là Luka Kho?"

"Cộng Tế Hội đương nhiệm hội trưởng!"

"Thời gian, địa điểm!"

Diệp Thần thanh âm băng lãnh, trong lời nói tràn đầy sát khí.

"Thời gian ngay tại ngày mai, địa điểm tại phủ nhà khách tỉnh Thiên Nam."

"Tốt!"

"Diệp tiên sinh, mặc dù Luka Kho là thằng ngu, nhưng bên người hắn có cao thủ, cậu cần phải cẩn thận!"Cách Manny dừng một chút nói"Đương nhiên, coi như cậu giết Luka Kho, chỉ cần tôi có thể tiếp quản Cộng Tế Hội, cũng sẽ không tạo thành phiền phức với Diệp tiên sinh!"

"Treo!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, em gái ngoại quốc này chính là muốn mượn đao giết người, có thể nói tới lại rõ ràng điểm sao?

Bất quá Cách Manny nói Luka Kho là ngu xuẩn, lời này Diệp Thần cũng không tán đồng, Tỉnh phủ nhà khách há lại ai cũng có

thể vào?

Người ta biết đem địa điểm gặp mặt tuyển tại Tỉnh phủ nhà khách, đã an toàn, lại hiển lộ rõ ràng thực lực, có thể thấy được Luka Kho cũng không ngu ngốc!

Cúp điện thoại, Diệp Thần cũng không có ăn tết hào hứng, một lần nữa về tới trên núi.

"A, Nguyệt tỷ đâu?"Diệp Thần trở lại lão đầu nhà, phát hiện Thu Nguyệt không thấy hỏi.

"Sư phó đánh thức nàng, đưa nàng về nhà!"Kiều An Na nói.

""

Diệp Thần nghe vậy dở khóc dở cười, lão đầu đều tuổi đã cao, còn muốn làm hộ hoa sứ giả đâu?

Thời gian chớp mắt liền đến ban đêm, nửa đêm mười hai giờ thoáng qua một cái, Kiều An Na các nàng liền cao hứng bừng bừng lôi kéo Diệp Thần đi thả pháo hoa.

"Tiểu tử thúi, nhớ kỹ bố trí kết giới, đừng đem núi đốt!"Lão đầu dặn dò.

"Biết!"

Diệp Thần cười cười, kỳ thật chân núi thả pháo hoa rất an toàn, khi còn bé hắn cùng sư tỷ cũng không phải chưa thả qua.

Đêm nay, pháo hoa óng ánh chiếu rọi tại trên khuôn mặt tươi cười hạnh phúc mỗi người, khi một cái pháo hoa lớn nhất nổ tung tại không trung, biến thành ngũ quang thập sắc ánh lửa, Kiều An Na các nàng không hẹn mà cùng hai mắt nhắm nghiền, chắp tay trước ngực ưng thuận tâm nguyện của mình đối với pháo hoa

Âu Thiết Trụ trái phải ôm một con 'Gatling' , giống chiến sĩ sắt

thép trong phim ảnh, đếm không hết pháo hoa đủ mọi màu sắc từ hắn dưới nách bắn ra.

Trẻ con trong thôn thấy cảnh này, đều vỗ tay khen hay!

"Oa, người này thật là lợi hại, so cha ta đều lợi hại!"

"Cha ta cũng lợi hại, hắn không chỉ có thể thả pháo hoa, còn, còn có thể đem pháo cắn lấy bỏ vào trong miệng đâu!"Một cái tiểu hài giữ lại thanh nước mũi, không phục nói.

"Vậy coi như cái gì, cha ta có thể đem pháo kẹp ở trong đũng quần thả đâu"

""

Bọn nhỏ trêu đến đám người nhao nhao ôm bụng cười.

Đem pháo kẹp ở trong đũng quần thả?

Diệp Thần thật muốn hỏi hỏi cái 'Con sên' kia, như thế đốt pháo, mụ mụ ngươi đồng ý sao?

Đêm nay, cả nước chúc mừng.

Người trên Thanh Long Sơn đều tại chờ đợi một năm mới có thể mưa thuận gió hoà.

Lúc này, một đạo lưu tinh xẹt qua, Viên Vũ nhìn thấy lưu tinh lập tức sắc mặt nghiêm túc, bên trong miệng lẩm bẩm nói

"Ai, cuối cùng vẫn là chạy không khỏi, tai nạn tinh hàng, hạo kiếp sắp tới"

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thần tỉnh lại trong phòng ngủ thời nhỏ, Tô Tuyết Di trong ngực giống đầu bạch tuộc, tứ chi ôm thật chặt Diệp Thần, sợ hắn lúc nửa đêm đi gian phòng sư tỷ nào đó 'Tu bóng đèn'

Buổi sáng tại nhà lão đầu ăn xong điểm tâm, một đoàn người lúc này mới rời đi Thanh Long sơn.

"Tiểu sư đệ, đệ bây giờ là giáo sư tỉnh Học Viện Trung Y, lúc nào cũng đi hơn mấy lớp đâu?"

Tần Mặc Diêu xuống núi trước cố ý tìm tới Diệp Thần, nói"Vừa vặn có cái lớp có học sinh đặc biệt khó, đệ đi giúp ta dạy bọn họ một chút đi!"

"Đệ lúc nào thành giáo sư?"Diệp Thần sững sờ, mặt mũi tràn đầy nghi ngờ nhìn xem Tần Mặc Diêu.

Vợ chồng Diệp Tử Long cùng Tô Tuyết Di cũng giật nảy cả mình, Diệp Thần thế mà còn là giáo sư đại học?

"Tiêu bộ trưởng không có đề cập với đệ sao?"Tần Mặc Diêu hỏi lại.

"Ách tựa như là đề cập qua thì phải!"

Chương 947. Đi bar?

"Vậy không phải tốt, lúc nào đi?"

Tần Mặc Diêu thấy dáng vẻ Diệp Thần do dự, nhẹ nhàng thở dài nói"Ai, đám học sinh kia khó chơi, ngay cả lão sư cũng dám khi dễ, tỷ là không có biện pháp!"

"Cái gì, còn dám khi dễ sư tỷ?"

Diệp Thần nghe xong giận tím mặt, lúc này nói"Đám tiểu độc tử này, sư tỷ đừng lo lắng, qua năm đệ liền đi trường học giúp tỷ dạy học sinh!"

"Hì hì, đây chính là chính đệ nói!"

Tần Mặc Diêu nở nụ cười xinh đẹp, khóe miệng treo lên một vòng độ cong giảo hoạt

Rời đi Thanh Long Sơn, Diệp Thần lái xe rất nhanh liền về tới Ninh Châu, trên đường còn nhận được rất nhiều điện thoại người chúc tết, trong đó có Tào Viện Triều đánh tới.

"Tiểu Diệp, có chuyện có lẽ chỉ có cậu mới nói được lời nói!"Tào Viện Triều hàn huyên vài câu, ngữ khí đột nhiên trở nên ngưng trọng lên.

"Chuyện gì?"

Diệp Thần rất hiếu kì, năm mới vừa qua khỏi chuyện gì có thể để cho Tào Viện Triều thận trọng như thế?

Nguyên lai là quân đội thu được thi thể gen chiến sĩ, cảm thấy giá trị nghiên cứu không lớn, cho nên liền có người đề nghị phái

người đi Ưng Tương quốc nghĩ biện pháp bắt một cái sống trở về.

Mà người thứ nhất quân đội nghĩ đến người chính là Diệp Thần!

"Chú Tào, đây là ý tứ của chú?"Diệp Thần nghe xong không khỏi nhíu mày.

"Không! Đối với cái này ta cầm ý kiến phản đối, chuyện này quá mức nguy hiểm, có đi hay không chính cậu quyết định đi!"

"Cháu thử một chút!"

Diệp Thần nghĩ nghĩ, cũng không hoàn toàn cự tuyệt!

Hắn được chứng kiến lợi hại của người cải tạo gien, nếu như một khi phát sinh chiến tranh, Hoa Hạ một chút chuẩn bị cũng không có, khẳng định phải thiệt thòi lớn!

"Hảo tiểu tử, ta hướng thượng cấp xin, vì cậu xin công!"Tào Viện Triều gật đầu.

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, hai người hàn huyên vài câu lúc này mới cúp điện thoại.

Rất nhanh, người một nhà Diệp Thần về tới sơn trang Vân Đỉnh.

"Con rể, các con trở về rồi!"

Lý Hương Cầm nhìn thấy bọn người Diệp Thần trở về, trên mặt trong bụng nở hoa.

"Mẹ?"

Tô Tuyết Di vào nhà nhìn thấy nữ nhân trước mắt quen thuộc vừa xa lạ, mắt mở thật to!

Diệp Thần cũng là sững sờ, một ngày không gặp Lý Hương Cầm liền trở nên mặt mày tỏa sáng, làn da như thiếu nữ bóng loáng, cả người nhìn tối thiểu trẻ hai mươi tuổi!

"Nha đầu, con thế mà còn nhận ra mẹ, mẹ ngay cả mình đều sắp không biết mình!"Lý Hương Cầm cao giọng cười to.

"Cô, cô vừa ăn bàn đào sao?"Diệp Thần lập tức kịp phản ứng, đối phương nhất định là ăn bàn đào.

Kết quả đạt được Lý Hương Cầm khẳng định đáp án!

Vừa dứt lời, chỉ thấy một bóng người lấy tốc độ trăm mét bắn vọt chạy hướng hậu viện, Diệp Thần tập trung nhìn vào là lão mụ Sở Lan!

"Nhi tử, cha cùng mẹ con sinh hoạt nhiều năm như vậy, còn không biết nàng có thể chạy nhanh như vậy đâu, không đi thi chạy thật là đáng tiếc!"Diệp Tử Long tức xạm mặt lại, lão bà vẫn là cao thủ chạy nhanh?

""

Diệp Thần cũng rất im lặng, nữ nhân vì đẹp, tựa hồ có thể kích phát ra bất luận cái gì khả năng!

Chỉ chốc lát, liền nhìn Sở Lan trong tay bưng lấy một cái bàn đào ra, nhìn bộ dáng của nàng hiển nhiên phi thường kích động.

"Bà thông gia, mau ăn!"

Lý Hương Cầm ở một bên giật giây nói"Ăn xong tôi dẫn bà đi quán bar, thật nhiều năm không có đi qua!"

"Lão bà đừng làm rộn, đều tuổi đã cao đi bar uống rượu làm gì, muốn uống cái gì tôi đi mua cho bà còn không được sao?"Tô Vạn Đạt cười khổ nói.

"Ông cảm thấy là tôi muốn đi uống rượu sao?"Lý Hương Cầm đắc ý cười nói.

"Vậy tôi càng không thể cho bà đi!"

Tô Vạn Đạt nghe xong dọa sợ, gần sang năm mới hắn cũng không muốn trên đầu mọc ra một mảnh đại thảo nguyên xanh mơn mởn!

"Sợ rồi sao?"

Lý Hương Cầm đắc ý cười"Sợ liền đi nấu cơm đi, về sau đừng hô to gọi nhỏ với tôi, bằng không tôi liền đi quán bar!"

""

Tô Vạn Đạt bó tay rồi, hô to gọi nhỏ là Lý Hương Cầm đi, nàng quên?

Sở Lan trước mặt mọi người ăn bàn đào, kết quả một màn thần kỳ phát sinh, da thịt của nàng lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được biến non, khóe mắt nếp nhăn nơi khoé mắt trong khoảnh khắc biến mất không thấy gì nữa!

"Oa, lão bà em thật xinh đẹp a!"

Diệp Tử Long nuốt ngụm nước bọt, thật nhiều năm đối với lão bà mình không có cảm giác xúc động, không nghĩ tới hôm nay thế mà xúc động.

Diệp Thần nhìn thấy lão mụ biến hóa cũng rất vui mừng, hắn chưa thấy qua hình dáng khi còn trẻ mẫu thân, hiện tại cũng coi là đền bù một chút tiếc nuối đi

"Lão công, em cũng muốn ăn!"

Tô Tuyết Di nhìn thấy Sở Lan cùng Lý Hương Cầm biến hóa, trong lòng ngo ngoe muốn động.

"Nàng dâu, em da mịn thịt mềm cũng đừng ăn, em lại biến trẻ nữa, ban đêm anh sẽ có cảm giác tội lỗi!"Diệp Thần thấp giọng tại nhỏ giọng nói bên tai Tô Tuyết Di.

"Chán ghét!"

Tô Tuyết Di khuôn mặt đỏ lên, nhưng nghe đến Diệp Thần nàng vẫn rất cao hứng, tối thiểu mình tại trong mắt Diệp Thần vẫn là rất trẻ trung!

Đúng lúc này điện thoại di động Diệp Thần vang lên, xem xét là Cách Manny đánh tới.

"Diệp tiên sinh, Luka Kho đến!"

Chương 948. Luka Kho!

"Tốt, tôi lập tức tới!"

Diệp Thần cười lạnh, Cộng Tế Hội hội trưởng dám đến Hoa Hạ đơn thân đi gặp, thật coi không ai dám động đến hắn sao?

"Khoan đã Diệp tiên sinh!"

Ngay tại lúc Diệp Thần muốn cúp điện thoại, đột nhiên nghe được Cách Manny nói"Lần này Luka Kho có chuẩn bị mà đến, Diệp tiên sinh cậu ngàn vạn phải coi chừng!"

"Có chuẩn bị mà đến?"Diệp Thần nghe xong trong nháy mắt nhíu mày.

"Không sai!"

Cách Manny giải thích nói"Lần này cùng đi cùng Luka Kho, ngoại trừ phương tây cao thủ, còn có cao tầng chính khách! Cho nên, Hoa Hạ các cậu cũng có người có mặt, cấp bậc cũng còn không thấp!"

"Tôi đã biết, cô đem tư liệu của bọn họ cho tôi!"

Diệp Thần thanh âm băng lãnh, lực ảnh hưởng Cộng Tế Hội xác thực rất lớn, nhưng nếu như dám trở ngại mình cứu Kim Cương, đó là một con đường chết, bất kể hắn là cái cấp bậc gì!

"Tốt!"

Cách Manny gật gật đầu, sau khi cúp điện thoại đem tin tức tất cả mọi người lần này, có cả Luka Kho toàn phát cho Diệp Thần.

Thu được tư liệu, Diệp Thần dần dần xem xét, kết quả càng xem sắc mặt hắn liền càng âm trầm!

"Lão công, điện thoại của ai?"Tô Tuyết Di thấy sắc mặt Diệp Thần không tốt lắm không khỏi hỏi.

"Một người bạn!"

Diệp Thần không muốn để cho Tô Tuyết Di lo lắng, nói"Anh hiện tại muốn tới tỉnh thành, cha mẹ, các ngài ở nhà bồi Tuyết Di đi!"

"Nhi tử, trên đường chú ý an toàn, lái xe chậm một chút!"Diệp Tử Long nhắc nhở.

"Ân, biết!"

Diệp Thần vừa định đi, lại cảm giác dưới chân có thứ gì, cúi đầu xem xét chỉ gặp La Cực Thần ngồi dưới đất, bên trong miệng còn ngậm Jerry!

"Gâu gâu!"

La Cực Thần vừa gọi, Jerry bịch một chút bị ném xuống đất.

"Lão La, ngươi muốn cùng ta cùng đi?"Diệp Thần cười cười, ngày đó ăn tết pháo không ngớt, cũng không biết lão La bị hù dọa không.

"Gâu gâu!"

La Cực Thần dùng sức đong đưa chó cái đuôi, ôm chân Diệp Thần liên tục gật đầu.

"Đi thôi!"

Diệp Thần dứt khoát xách lên cổ chó La Cực Thần, đưa nó mang ra biệt thự

Chỗ chiêu đại tỉnh phu.

Một nam tử làn da ngăm đen, dáng người cường tráng ngồi ngay ngắn thủ tọa phòng họp, đứng phía sau là hai tên nam nhân tóc vàng mắt xanh.

Phân biệt hai dãy bên cạnh là bốn người, bên trái ngồi chính là Ưng Tương quốc ngoại giao đại sứ Bronte, còn có đại biểu quân đội Ryan!

Phía bên phải ngồi chính là người Hoa, một người trong đó mang theo kính mắt gọng vàng, toàn thân trên dưới tản mát ra một cỗ khí tức thượng vị giả, hắn gọi Đặng Kiệt Minh, nghe nói là sắp điều nhiệm người đứng đầu tỉnh Thiên Nam.

Mà đổi thành một người vóc dáng khôi ngô, một đôi mắt sáng ngời có thần, tràn ngập túc sát chi khí, người này chính là tướng quân chiến khu nào đó giải nghệ, Từ Hải.

Đừng nhìn người này giải nghệ, nhưng môn sinh chốn cũ của hắn trong quân đội đặc biệt nhiều, rất nhiều tướng quân đương nhiệm đều là thủ hạ trước kia của hắn, lực ảnh hưởng không thể coi thường!

"Đặng tiên sinh, Từ tướng quân, một hồi ta cùng Diệp Thần đàm phán, còn hi vọng các ngươi có thể giúp đỡ thêm!"

Luka Kho nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hai hàng hàm răng trắng noãn.

"Luka Kho tiên sinh yên tâm, ta sẽ không để cho ngài thất vọng!"

Nhìn Đặng Kiệt Minh hào hoa phong nhã, đưa tay đẩy gọng kiếng trước mắt, tự tin cười một tiếng.

"Đặng tiên sinh, ngươi muốn gia nhập Cộng Tế Hội, cần phải

biểu hiện tốt một chút a!"

Bronte ngồi tại đối diện Đặng Kiệt Minh cười cười, bên trong nụ cười của hắn rõ ràng mang theo vài phần khinh thường.

Vì lợi ích người bán nước, cuối cùng vẫn là phải gặp khinh bỉ!

"Nhất định, nhất định!"

Đặng Kiệt Minh liên tục gật đầu, giờ phút này hắn đâu còn có uy nghiêm của người đứng đầu một tỉnh, thuần túy là hạ nhân khúm núm.

Ngay cả Từ Hải một bên đều nhìn không được, cau mày nói

"Chỉ là một cái Diệp Thần, đáng giá hưng sư động chúng như vậy sao, ta muốn nói một câu lời nói hắn sao dám không nghe?"

"Có Từ tướng quân câu nói này, ta liền rất yên tâm!"

Luka Kho nghe xong thỏa mãn cười nói"Đúng rồi, Từ tướng quân, con của ngươi tại công ty Ưng Tương quốc còn tốt chứ?"

"Rất tốt!"

Từ Hải mặt dạn mày dày cười nói"Có Cộng Tế Hội giúp hắn, hiện tại thu nhập công ty hàng năm đều tại chục tỷ trở lên!"

"Chục tỷ chuyện nhỏ!"

Nam nhân đối diện Từ Hải nói"Nếu như ngươi thật có thể để Diệp Thần thỏa hiệp, năm nay nghiệp vụ quân đội Ưng Tương cũng có thể để nhi tử ngươi kiếm một chén canh!"

"Lời ấy coi là thật?"

Từ Hải lập tức sáng mắt lên, vội vàng nói"Các vị yên tâm tâm, mặc kệ các vị có yêu cầu gì, tôi đều nhất định sẽ làm cho kia tiểu

tử đồng ý!"

"Ân, Từ tướng quân bảo đao chưa già, Cộng Tế Hội tin tưởng ngươi!"Luka Kho cười nhạt một tiếng.

Đông đông đông!

Đúng lúc này bên ngoài truyền đến một tràng tiếng gõ cửa.

"Tiến đến!"

Cách Manny ngồi tại bên cạnh Luka Kho, một mực không lên tiếng cuối cùng mở miệng.

Cửa phòng họp đẩy ra, nam nhân một đồ tây đen đi đến, hắn quét hiện trường một chút, đi thẳng tới bên người Đặng Kiệt Minh, cúi người xuống nhỏ giọng rỉ tai nói

"Đặng tổng, cổng có tiểu tử gọi Diệp Thần muốn vào, bị chúng ta ngăn cản!"

Chương 949. Hồ nháo!

"Luka Kho tiên sinh Diệp Thần tới, ta để cho người ta dẫn hắn đi lên?"Từ Kiệt Minh cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Tốt a!"

Luka Kho vừa dứt lời, một bên Từ Hải lại xem thường nói"Luka Kho tiên sinh, nghe nói Diệp Thần lòng cao hơn trời. Ta đề nghị phơi phơi kia tiểu tử, giết giết ngạo khí hắn!"

"Dạng này a"

Luka Kho không chắc tính cách Diệp Thần, chỉ có thể quay đầu nhìn về phía Cách Manny.

"Từ tướng quân là người Hoa, hắn khẳng định càng hiểu hơn với Diệp Thần!"Cách Manny mặc dù không có nói rõ, nhưng ý tứ lời nói nàng đã rất rõ ràng.

"Tốt, vậy liền chiếu ý tứ Từ tướng quân xử lý!"Luka Kho tỉ mỉ nghĩ lại gật đầu nói.

"Đi nói cho cảnh vệ, không có mệnh lệnh ta, ai cũng không cho phép vào!"Từ Kiệt Minh cười lạnh nói.

"Vâng!"

Âu phục nam nói xong khom người thối lui ra khỏi phòng họp.

Chỗ bên ngoài công hội.

Diệp Thần bị hai tên nam nhân đồ tây đen ngăn lại, một người trong đó nói"Tiên sinh, hôm nay hội sở muốn chiêu đãi ngoại tân,

người không có phận sự hết thảy không được đi vào!"

"Ngươi nói ngoại tân là Luka Kho đi, chính là hắn để cho ta tới!"Diệp Thần nhíu mày.

"Đội trưởng của chúng ta đã đi xin phép, xin chờ một lát!"

"..."

Vừa dứt lời, vừa rồi tên nam nhân đến hội nghị kia bước nhanh đi tới.

"Tiên sinh, lãnh đạo đang họp không có thời gian gặp ngươi, nếu như ngươi có việc ngay tại bên ngoài chờ đi!"Nam tử mặt không thay đổi lườm Diệp Thần một chút nói.

"Để cho ta chờ?"

Mặc dù Diệp Thần không biết lãnh đạo là ai, nhưng đối phương rõ ràng chính là muốn cho mình một hạ mã uy.

Diệp Thần quay đầu liếc qua, đối diện đường cái vừa vặn có một quán mì.

"Nói cho lãnh đạo các ngươi biết, muốn gặp ta liền đến quán mì đi đi, chỉ cấp hắn mười phút!"Diệp Thần cười lạnh, nói xong xoay người rời đi.

"Cẩu quan!"

La Cực Thần ngồi xổm trên mặt đất cóng đến thẳng rơi nước mũi, hùng hùng hổ hổ đi theo Diệp Thần đi, trước khi đi còn nâng lên chân chó tại trên trụ đá hội sở cổng gắn ngâm nước tiểu

"..."

Nhìn xem bóng lưng Diệp Thần tiêu sái rời đi, nam nhân trợn mắt hốc mồm, tiểu tử này gan cũng quá mập, lại dám để lãnh đạo

đi gặp hắn?

Còn có, vừa rồi cẩu tử nói chuyện sao?

Càng nghĩ nam nhân lại lần nữa đi vào hội sở.

Lúc này ở phòng họp, trên mặt mọi người đều treo tươi cười đắc ý, duy chỉ có Cách Manny giữ im lặng, nàng rất rõ ràng lấy tu vi Diệp Thần, trên thế giới này chỉ sợ không ai xứng với hắn chờ đợi, ngu xuẩn Luka Kho này đơn thuần tự tìm khổ ăn!

Quả nhiên, qua không bao lâu nam nhân lần nữa gõ cửa phòng họp nghị, đem nguyên văn Diệp Thần nói một lần.

"Lẽ nào lại như vậy!"

Đặng Kiệt Minh nghe xong giận tím mặt, lúc này vỗ bàn một cái cả giận nói"Diệp Thần quả thực không coi ai ra gì, muốn để ta đi quán mì sợi gặp hắn, không cửa!"

Luka Kho cũng trợn tròn mắt, lấy hắn nhận biết với Hoa Hạ, tỉnh thủ chính là Đại tướng nơi biên cương, Diệp Thần lại dám không nể mặt mũi?

"Hồ nháo!"

Bên trên mặt già Từ Hải không nhịn được, dù sao phơi Diệp Thần là chủ ý hắn đưa ra, nghe được tin tức này tại chỗ lấy điện thoại cầm tay ra, cả giận nói"Các ngươi chờ một chút, ta đây gọi điện thoại cho quân đội, một cái thiếu tướng nho nhỏ, sao dám vô lễ như thế!"

"Làm phiền Từ tướng quân!"

Luka Kho sắc mặt âm trầm, bất quá lần này hắn đến có chuẩn bị, Kim Cương lại tại trong tay hắn, cũng không sợ Diệp Thần chơi hoành!

Điện thoại rất nhanh tiếp thông, Từ Hải một điện thoại trực tiếp gọi cho tổng tham bộ quân đội.

"Tiểu Vũ, ngươi lập tức hạ lệnh cho Diệp Thần, để hắn quay lại đây gặp ta!"Từ Hải lòng đầy căm phẫn nói đầy đủ sự kiện sau, dõng dạc ra lệnh.

"Diệp Thần?"

Đối phương nghe xong cái tên này giật mình, vội vàng hỏi"Lão thủ trưởng, Diệp Thần làm sao đắc tội ngài?"

"Chuyện này ngươi không cần quản, tóm lại ngươi tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho tiểu tử này."

"Cái này"

"Làm sao, ta nói chuyện không dùng được, người đi trà lạnh đúng không?"Từ Hải giận không kềm được.

"Đi, ta liên lạc một chút Diệp Thần đi, bất quá hắn tới hay không, ta không dám hứa chắc!"

Ngũ Nhận cười khổ, kỳ thật Từ Hải có câu nói thật đúng là nói đúng, người đi trà lạnh, ở đâu không phải như vậy, đáng tiếc lão đầu tuổi đã cao vẫn là không phân rõ tình trạng!

Đổi lại người khác còn dễ nói, Diệp Thần thế nhưng là nhân vật đương kim Hoa Hạ chạm tay có thể bỏng, cũng không biết Từ Hải có phải là về hưu liều cách lập, đều không có lưu ý chuyện trên xã hội

Sớm tại hai ngày trước, quân đội còn đang thương lượng sự tình thăng chức cho Diệp Thần, thỏa thỏa trung tướng, ai dám tuỳ tiện đắc tội?

Nhưng Từ Hải mặt mũi nhiều ít vẫn là muốn cho chút, càng

nghĩ Ngũ Nhận gọi điện thoại cho Tào Viện Triều, ai bảo Diệp Thần là người nam bộ chiến khu đâu.

Kết quả, vừa đem sự tình nói chuyện, Ngũ Nhận liền nghe được Tào Viện Triều tại đầu bên kia điện thoại cười lạnh nói

"Lão Ngũ, đừng trách ta không có nhắc nhở ngươi, Diệp Thần cá tính là ăn mềm không ăn cứng, ngươi nếu dám hạ mệnh lệnh cho hắn, tin hay không hắn dám một bàn tay chụp chết Từ Hải?"

Chương 950. Ra quán mì!

"Ngọa tào! Lão Tào, vậy ngươi nói làm sao bây giờ?"Ngũ Nhận cũng phiền muộn, Diệp Thần khủng bố đến mức nào hắn đương nhiên biết.

"Ngươi ngốc nha! Tắt máy thôi, nếu không tùy tiện tìm lý do đừng phản ứng Từ lão đầu là được!"

"Dạng này không ổn đâu?"

"A, vậy ngươi liền đi hạ lệnh cho Diệp Thần đi, dù sao ta sẽ không hạ mệnh lệnh này!"Nói xong Tào Viện Triều trực tiếp cúp điện thoại, hắn cũng không muốn vì Từ Hải mà đắc tội Diệp Thần.

Ngũ Nhận cũng không phải ngốc chó, nghĩ nghĩ quả quyết dập máy, hắn cũng không muốn vì Từ Hải đắc tội Diệp Thần!

Trong phòng họp.

Từ Hải đợi nửa ngày, kết quả chờ cái tịch mịch.

"Hỗn đản!"

Từ Hải cảm giác trên mặt không ánh sáng, cả giận nói"Quân đội hiệu suất làm việc càng ngày càng thấp, Tiểu Đặng, nếu không ngươi cũng tìm người thử một chút?"

Đặng Kiệt Minh nghe xong nhíu nhíu mày, hắn mới đến thật đúng là không biết nên tìm ai, càng nghĩ vẫn là đưa ánh mắt về phía Luka Kho, mình là tới làm thuyết khách, không phải chân chạy làm việc vặt, việc này để Luka Kho xử lý không được sao?

Luka Kho thấy thế cũng ý thức được không thích hợp, xem ra

Diệp Thần không có mềm yếu trong tưởng tượng mình!

"Đi thôi, nếu tiểu tử này muốn để chúng ta đi gặp hắn, vậy liền như ước nguyện của hắn!"Luka Kho cắn răng nói.

"Không được!"

Từ Hải nghe xong cảm thấy mất mặt, lắc đầu nói"Hắn một tên tiểu tử, dựa vào cái gì để chúng ta đi gặp hắn!"

"Từ tướng quân!"

Ryan ngồi tại đối diện đại biểu quân đội Ưng Tương, lạnh lùng chế giễu nói"Tối thiểu Diệp Thần hiện tại cũng còn chưa tới, hoặc là ngươi đánh giá thấp thực lực Diệp Thần, hoặc là chính là quân đội Hoa Hạ có vấn đề, binh sĩ đều không nghe mệnh lệnh!"

"Ta"

Từ Hải mặt mo đỏ ửng, Ryan giống đem đao nhọn đồng dạng chọc vào trong lòng của hắn, lúc này cả giận nói"Hừ! Ta ngược lại muốn xem xem Diệp Thần đến cùng có bao nhiêu lợi hại, đừng ép ta bão nổi là được!"

"Luka Kho hội trưởng, chúng ta đi thôi!"

Cách Manny lười nhác nhìn Từ Hải biểu diễn, lão nhân này chết sĩ diện, sớm tối phải gặp tội!

Một đoàn người bất đắc dĩ, nhao nhao mặt âm trầm đi ra phòng họp.

Đi xuống lầu, khi thủ vệ nhìn thấy một đám đại lão thật đi đường đối diện lão mặt quán, tròng mắt đều muốn trợn lồi ra!

"Trương ca, ta không nhìn lầm đi, những người lãnh đạo thật đi tiệm mì tiểu tử kia nói?"

"Xem ra tiểu tử kia cũng không phải người bình thường a!"

"Nói nhảm, có thể để cho tỉnh thủ mới nhậm chức tự thân xuất mã, có thể là người bình thường sao?"

""

Lúc này Diệp Thần ngay tại trong quán từng ngụm từng ngụm ăn mì thịt bò, không thể không nói nhà tiệm mì này mùi vị không tệ, Diệp Thần một chén lớn mặt rất nhanh liền ăn đến thấy đáy.

"Mì rất ngon, ngày mai ta cũng phải thử một chút!"Diệp Thần ăn no rồi nói lầm bầm.

Nhưng một giây sau chỉ thấy mấy nam nhân âu phục đi vào tiệm mì, tại cùng lão bản nhỏ giọng nói vài câu sau, lão bản cười theo đem khách nhân đều xin ra ngoài.

"Làm cái quỷ gì, ta mặt còn không có ăn xong đâu!"

"Đại ca, tô mì này không cần tiền, ngày mai đến ăn ta còn xin được không?"

"Cũng không tiếp tục đến vào xem, ăn mì đều không yên ổn!"

""

Dưới một phen thao tác của lão bản, những khách nhân rầu rĩ không vui rời đi, duy chỉ có lưu lại Diệp Thần.

"Diệp tiên sinh, ngươi tốt!"

Luka Kho đoạt cửa mà vào, nhìn thấy hoàn cảnh trong tiệm cũng không tính sạch sẽ, hắn cố nén bệnh chứng thích sạch sẽ tự thân, đem ghế gỗ đối diện Diệp Thần chà xát ba lần mới ngồi xuống, miễn cưỡng cười một tiếng cùng Diệp Thần lên tiếng chào.

"Người da đen?"

Diệp Thần nhìn thấy Luka Kho không khỏi khẽ giật mình, không nghĩ tới Cộng Tế Hội hội trưởng là người da đen, thế giới phương tây không phải kỳ thị màu da sao?

Luka Kho nghe xong sắc mặt tại chỗ âm trầm xuống, nhưng nghĩ tới muốn cầu cạnh Diệp Thần cũng chỉ có thể cố nén lửa giận trong lòng!

"Diệp tiên sinh, người Hoa các ngươi không phải coi trọng nhất lễ phép sao, làm sao nói đâu?"Bronte không hổ là quan ngoại giao, há miệng liền lên lên tới toàn bộ Hoa Hạ.

Diệp Thần ngẩng đầu lườm Bronte đứng ở một bên một chút, âm thanh lạnh lùng nói

"Ngươi lại là cái rễ hành nào, ta biết ngươi sao?"

"Diệp Thần ngươi, ta là Ưng Tương quốc ngoại giao quan, ngươi nói chuyện với ta như vậy là phải chịu trách nhiệm!"Bronte nghe vậy tức giận đến mặt đều tái rồi.

"Ta lại không muốn cùng ngươi nói chuyện, là ngươi tự tìm!"

""

Bronte trong lúc nhất thời vậy mà nghẹn lời, hắn hận hận trừng Diệp Thần một chút, trên thế giới làm sao có người chán ghét như vậy, hơn nữa còn là tướng quân Hoa Hạ, nói đùa cái gì?

"Diệp Thần, không được vô lễ!"

Đặng Kiệt Minh xét trạng quát lớn"Bronte tiên sinh bọn họ là ngoại tân, hi vọng cậu không muốn ném mặt người Thiên Nam, không muốn mặt ném người Hoa!"

"Ngươi là ai a?"

Diệp Thần quét đám người một chút, cau mày nói"Các ngươi

từng cái tự báo thân phận đi, ta lười nhác từng cái hỏi!"

"Làm càn!"

Thư ký Đặng Kiệt Minh tiến lên tức giận quát lớn"Vị này là Đặng tỉnh thủ tân nhiệm tỉnh Thiên Nam, ngươi nói chuyện khách khí một chút!"

Chương 951. Đàm phán (hạ)!

"Diệp Thần, ngươi không biết ta sao?"Từ Hải tiến lên một bước, ngẩng cao lên đầu lâu, giống như nhân dân cả nước đều hẳn là biết hắn vậy.

"Bớt nói nhảm!"

Diệp Thần không kiên nhẫn khoát khoát tay, nói với Luka Kho"Ngươi có chuyện mau nói, có rắm mau thả, lão bản tiệm mì người ta còn muốn làm ăn đâu!"

"Lẽ nào lại như vậy, ngươi"

Từ Hải còn nghĩ răn dạy Diệp Thần, lại bị Luka Kho thô bạo đánh gãy

"Từ tướng quân, ngươi có thể ngậm miệng sao?"

Hắn cũng coi như đã nhìn ra, Từ Hải tại trong mắt Diệp Thần căn bản không coi là mâm đồ ăn, ngay cả con mắt đều không mang theo nhìn!

"Ta"

"Từ tướng quân, công ty con trai ngươi nghĩ tiếp vào Ưng Tương quân đội, ngươi liền ngoan ngoãn ngậm miệng đi!"

Ryan nhíu nhíu mày, hắn không hiểu rõ Luka Kho làm sao lại để loại 'Không răng lão hổ' Từ Hải này tham dự vào.

Từ Hải nghe vậy lập tức mặt mo đỏ bừng, cả giận nói

"Các ngươi yên tâm, ta tại quân đội vẫn là có sức ảnh hưởng,

chỉ là ta không muốn khi dễ một tên tiểu tử mà thôi !"

"Ngớ ngẩn!"

Diệp Thần triệt để mất kiên trì, nói với Luka Kho"Cho ngươi một phút, nên nói liền nói, không nói ta liền tính tiền đi!"

"Diệp tiên sinh, vậy ta cũng không che giấu, lần này ta đến liền có hai việc!"

"Đầu tiên, gần đây Hoa Hạ quái bệnh, ngươi không thể lại thay người bệnh trị liệu, bởi vì phương tây chúng ta đã nghiên cứu chế tạo thuốc đặc hiệu, nhất định phải dùng thuốc chúng ta, mà không phải thuốc Đông y!"

"Tiếp theo, ngươi tại Đảo quốc phá hủy chiến hạm nước ta cùng John Bull, nhất định phải làm ra bồi thường!"Luka Kho nói.

"Cái gì? Diệp Thần ngươi thật to gan, còn phá hủy chiến hạm Ưng Tương cùng John Bull?"Từ Hải nghe xong mở to hai mắt nhìn, hắn cũng là tư lệnh hải quân giải nghệ, việc này tại sao không ai nói với hắn đâu?

"Chỉ 2 việc này?"

Diệp Thần không thèm để ý Từ Hải, một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Luka Kho, hỏi"Các ngươi lúc nào sản xuất ra thuốc đặc hiệu?"

"Đây là bí mật!"

"Có tác dụng sao?"Diệp Thần càng thêm tò mò.

"Đương nhiên, bất quá người bệnh cần dùng lâu dài! Cùng loại dược vật bệnh tiểu đường!"

Luka Kho có chút đắc ý, tại lúc tất cả mọi người không có kịp phản ứng, Ưng Tương đã sản xuất thuốc đặc hiệu, có thể không

đắc ý sao?

"Ngọa tào, thật thất đức!"

Diệp Thần nghe xong trong nháy mắt minh bạch đối phương sáo lộ, rõ ràng có thể trị hết bệnh, chính là không cho người bệnh chữa khỏi, bởi vì chỉ có dạng xưởng thuốc này mới có thể có liên tục không ngừng sinh ý, lợi ích tối đại hóa, vô sỉ đến cực điểm!

Bất quá giống loại quốc gia Ưng Tương này, vô sỉ đã trở thành một chủng tập quán

"Nếu như ta nói không đồng ý thì sao?"Diệp Thần nhàn nhạt hỏi.

"Không đồng ý?"

Một bên Ryan mặt mũi tràn đầy khinh thường nói"Ngươi muốn Hoa Hạ phát sinh chiến tranh sao? Tiểu tử, đừng nói ta không có đã cảnh cáo ngươi, tại trước mặt tân khoa kỹ chúng ta, quân đội Hoa Hạ đem không chịu nổi một kích!"

"Ngươi uy hiếp ta?"

Diệp Thần ánh mắt lạnh lùng nhìn xem Ryan, phảng phất tại nhìn một kẻ hấp hối sắp chết.

"Hừ, không tin ngươi có thể thử một chút!"

Ryan bị Diệp Thần thấy sợ hãi trong lòng, nhưng hắn vẫn là cố giả bộ trấn định nói.

"Tân khoa kỹ các ngươi không phải liền là gen chiến sĩ sao?"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, cười lạnh nói"Hôm qua vừa vặn giết cái gen chiến sĩ, không có khủng bố như ngươi nói vậy!"

"Cái gì?"

Ryan nghe xong hoảng sợ nói"Carl mất tích, nguyên lai là bị ngươi giết?"

"Nói nhảm!"

Diệp Thần nhún vai, nhìn thẳng Luka Kho thản nhiên nói"Tiểu Hắc, ta cũng nói cho ngươi hai chuyện đi, đệ nhất, lập tức thả Kim Cương; Thứ hai, lập tức cút ngay ra Hoa Hạ, đừng để ta gặp lại ngươi!"

"Nếu không, ngươi cũng đừng nghĩ về Ưng Tương nước! Mặt khác, ngươi nếu không thả Kim Cương, lần sau ta phá hủy cũng không phải là chiến hạm của các ngươi, mà là binh lính của các ngươi!"

Vừa dứt lời, hai tên hộ vệ áo đen đứng tại sau lưng Luka Kho đi về phía trước một bước, trên thân phóng xuất ra một cỗ nồng đậm sát khí!

"Hóa Thần kỳ?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, Cộng Tế Hội quả nhiên danh bất hư truyền, xuất thủ chính là hai tên võ tu Hóa Thần kỳ!

Phóng mắt toàn bộ Hoa Hạ, cũng chỉ có những cái đại tông môn kia hoặc là bên trên Chung Nam sơn, mới có võ tu mãnh liệt như vậy đi!

Bất quá đối Diệp Thần mà nói, chỉ là Hóa Thần kỳ căn bản không đủ gây sợ!

"Diệp tiên sinh, sự tình quân đội Ryan sẽ cùng ngươi đàm!"

"Ta hiện tại chỉ muốn nói một chuyện khác, nghe nói ngươi sản xuất dược vật trị liệu dịch chuột, không sai đi? Chỉ cần ngươi

ngừng sản xuất, ta sẽ bồi thường một số tiền lớn cho ngươi, thế nào?"

Cứ việc Luka Kho rất phẫn nộ, nhưng hắn vẫn là chưa từ bỏ ý định, hi vọng dùng tiền tài đả động Diệp Thần.

"Các ngươi biết có quan hệ cùng chuột?"

Diệp Thần nghe vậy cảm thấy giật mình, nguyên nhân gây ra quái bệnh chính là Chuột tinh tiểu vào trong suối, không nghĩ tới Ưng Tương nhanh như vậy liền nghiên cứu ra được.

"Đương nhiên, nhà khoa học chúng ta tại toàn cầu đều là đỉnh tiêm tồn tại!"Luka Kho đắc ý cười nói.

"Vậy ngươi có thể cho ta bao nhiêu tiền?"

Chương 952. Đàm phán (thượng)!

Diệp Thần có chút hăng hái nhìn xem Luka Kho, Cộng Tế Hội là có tiếng có tiền, ngay cả Rothschild gia tộc đều là hội viên bọn họ, chắc hẳn xuất thủ sẽ không hẹp hòi đi?

Luka Kho thấy dáng vẻ Diệp Thần một mặt 'Tham tiền' hài lòng cười, quả nhiên ứng câu nói kia Hoa Hạ

Có tiền là có tất cả!

"20 tỷ, Đô La Mỹ!"

Điệu bộ Luka Kho tràn đầy tự tin ra hai ngón tay, nhưng ở Diệp Thần xem ra con hàng này kéo ra 2 ngón tay giống như là ngốc bức

"Cái này sao, thiếu một chút đi?"

Diệp Thần mỉm cười, khóe miệng treo lên một vòng độ cong giảo hoạt.

Lão đầu đã từng dạy bảo mình, 'Dê béo' Đưa tới cửa nhất định phải làm thịt một đao, bằng không chính là lãng phí, mà lãng phí là rất đáng xấu hổ!

"Diệp tiên sinh, ngươi đồng ý quan bế xưởng thuốc?"

Luka Kho nguyên bản cũng không ôm hi vọng, nghe được Diệp Thần nói như vậy tâm tư lại linh hoạt, vội vàng hỏi"Vậy ngươi cảm thấy nhiều ít phù hợp đâu?"

"Nếu như là 100 tỷ Đô La Mỹ, ta có lẽ có thể suy tính một chút!"Diệp Thần một mặt cười xấu xa nói.

"Cái gì?"

Đám người nghe xong đều kinh ngạc, ngay cả Cách Manny đều cảm thấy Diệp Thần quá phận, người có được 100 tỷ Đô La Mỹ là khái niệm gì, vài phút có thể lên làm nhà giàu nhất Hoa Hạ!

"Diệp tiên sinh, ngươi đây là doạ dẫm!"

Luka Kho cau mày nói"Nhiều tiền như vậy, ta chắc chắn sẽ không cho ngươi!"

"Vậy cũng chớ nói chuyện, vừa vặn ta cũng ăn no rồi, cáo từ!"Diệp Thần nói xong đứng dậy làm bộ như muốn rời đi.

"Dừng lại!"

Khiến người ngoài ý chính là Luka Kho còn chưa lên tiếng, Đặng Kiệt Minh lại mở miệng trước"Diệp Thần, đây chính là thái độ ngươi đối với bạn bè quốc tế? Có tin ta một điện thoại, lập tức để xưởng thuốc ngươi đình công hay không?"

Nghe được Đặng Kiệt Minh, Diệp Thần trong lòng vô danh lửa cháy, hắn quay đầu hung hăng trừng đối phương một chút, âm thanh lạnh lùng nói

"Ngươi tốt xấu cũng là tỉnh thủ Thiên Nam, thế mà giúp Cộng Tế Hội đả kích xí nghiệp nơi đó, rắp tâm ra sao?"

"Hừ! Thiên Nam ta không thiếu một hai cái xưởng thuốc!"

Đặng Kiệt Minh vì lấy lòng Luka Kho cũng là con rùa ăn quả cân, quyết tâm!

"Ngươi gọi điện thoại thử một chút, ta ngược lại muốn xem xem ai dám để xưởng thuốc đình công?"Diệp Thần phát hỏa, đối

với loại hành vi Hán gian này của Đặng Kiệt Minh, hắn từ trước đến nay đều cảm giác chán ghét sâu sắc!

"Thư ký, lập tức gọi điện thoại cho thị ủy Ninh Châu, lập tức đóng cửa xưởng thuốc này!"Đặng Kiệt Minh nghe vậy cả giận nói.

"Tốt, lãnh đạo!"

Thư ký đã sớm chuẩn bị kỹ càng, lúc này đem điện thoại gọi cho người đứng đầu Ninh Châu thị.

Kết quả đối phương nghe xong thư ký nói việc này, không chút do dự cự tuyệt, đồng thời vung nồi nói

"Thật có lỗi, nhà xí nghiệp này là quân đội quản lý, địa phương chúng ta bất lực!"

"Cái gì? Là quân quản lý?"

Thư ký cũng ngây ngẩn cả người, sau khi cúp điện thoại đem tin tức này nói cho Đặng Kiệt Minh, Đặng Kiệt Minh tức giận trừng Diệp Thần một chút, lập tức nhìn về phía Từ Hải.

Từ Hải hừ lạnh một tiếng, tùy tiện nói"Đừng nhìn lão già ta về hưu, nhưng chỉ cần là quân đội quản hạt, ta vẫn là có biện pháp để nó đóng cửa!"

Nói xong, Từ Hải một điện thoại gọi cho phó tư lệnh nam bộ chiến khu Trương Bân.

Thật vừa đúng lúc, Trương Bân đang cùng Tào Viện Triều thương lượng thượng cấp bố trí nhiệm vụ, phái ai đi lấy tư liệu gen chiến sĩ?

"Ai, kỳ thật cũng không cần thiết thương lượng!"

Tào Viện Triều thở dài nói"Thượng cấp đem nhiệm vụ cột cho nam bộ chiến khu chúng ta, không phải liền là muốn để Diệp Thần

đi mà, chỉ là không có nói rõ thôi!"

"Cũng đúng!"

Trương Bân gật gật đầu"Phóng mắt toàn quân, cũng chỉ có Diệp Thần có năng lực như thế! Đúng rồi lão Tào, ngươi có nghe nói không, căn cứ quân sự Ưng Tương cùng John Bull tại Đảo quốc lọt vào phá hủy, chính là Diệp Thần làm!"

"Xuỵt, chớ nói lung tung!"

Tào Viện Triều thần tình nghiêm túc đạo"Liền xem như Diệp Thần làm, ta cũng muốn làm làm không biết, bằng không hậu quả quá nghiêm trọng!"

Hai người đang nói, Trương Bân liền nhận được điện thoại Từ Hải.

Đã từng cảnh vệ viên của Từ Hải, Trương Bân đối với lão Từ vẫn là rất tôn kính, cười theo hỏi đối phương chuyện gì.

Nhưng khi đối phương nói xong sự tình muốn làm, Trương Bân sắc mặt trong nháy mắt âm trầm, do dự một chút sau trầm giọng nói

"Lão thủ trưởng, thực sự thật có lỗi, chuyện này ta không thể làm chủ!"

"Lẽ nào lại như vậy! Ngươi đường đường một cái phó Tư lệnh còn không thể làm chủ?"Từ Hải mặt mo đỏ ửng gầm thét lên.

"Ngài có chỗ không biết, thuốc chữa thương đặc chủng quân ta cũng là xưởng thuốc này sản xuất, phải đóng lại nó trừ phi quốc gia lên tiếng!"Trương Bân chi tiết đạo.

"Cái gì?"

"Lão thủ trưởng, ta vẫn còn đang họp, cúp trước!"

Trương Bân không chút do dự cúp điện thoại, hắn biết, cái này có lẽ chính là mình cùng Từ Hải một lần cuối cùng nói chuyện, không cần thiết tiếp qua nhiều dây dưa.

"Lão Trương, ai muốn đóng xưởng thuốc tập đoàn Kiều thị?"Tào Viện Triều nghe ra mánh khóe nhíu mày hỏi.

"Từ Hải!"

"Lại là lão gia hỏa này!"

Tào Viện Triều lần này là chân hỏa, ngay cả xưng hô đều biến thành lão già, cả giận nói"Ngoại giới truyền ngôn con của hắn ở nước ngoài cùng thế lực đối địch rất thân cận, khó trách hắn sẽ làm vậy!"

"..."

Trương Bân không có phản bác, hắn cảm thấy Tào Viện Triều nói đúng, lão đầu chính là làm quái, sớm tối tìm đường chết mình!

Từ Hải cúp điện thoại cả người đều mộng bức, bộ hạ ngày xưa lại dám treo điện thoại mình?

Chương 953. Kim Cương bị thương!

Luka Kho xem xét biểu lộ Từ Hải liền biết, lão đầu thành 'Không hưởng pháo' , bất đắc dĩ hắn chỉ có thể làm ra nhượng bộ, nói với Diệp Thần

"Diệp tiên sinh, ta cho ngươi ba mươi tỷ! Mặt khác, tổn thất Ưng Tương quốc, ta giúp ngươi bồi giao như thế nào?"

"Ngươi đang cầu xin ta sao?"

Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Luka Kho.

"Là, ta cầu ngươi! Ta muốn chết ngươi!"

Luka Kho hận đến nghiến răng nghiến lợi, nếu không phải vì Cộng Tế Hội'Diệt tuyệt kế hoạch' , hắn mới không thèm để ý Diệp Thần đâu!

"Diệp Thần, ngươi đừng muốn được một tấc lại muốn tiến một thước!"

Ryan nổi trận lôi đình, bị chủng người da vàng khi dễ, là hắn không thể tha thứ!

"Ngươi còn dám mù bức bức, tin hay không đêm nay căn cứ quân sự Ưng Tương các ngươi tại Châu Á đều sẽ hủy diệt?"Diệp Thần âm thanh lạnh lùng nói.

"Ngươi dám!"

"Ta có cái gì không dám? Ta sẽ còn nói cho John Bull, chính là

ngươi để cho ta làm, bởi vì ta thu các ngươi tiền!"

"fck!"

Ryan nghe xong tức giận đến trứng nhức cả trứng, trên thế giới tại sao có thể có người Hoa hèn hạ như vậy?

"Ngươi, ngươi quả thực là vô lại!"

Bronte cũng tức giận đến quá sức, hắn tại trong mắt người Hoa này tìm không thấy một chút xíu tồn tại cảm, quá khinh người!

"Vô lại?"

Diệp Thần nhún vai, cười lạnh nói"Đối phó vô lại, liền phải dùng thủ đoạn vô lại! Còn có, miệng ngươi sạch sẽ chút cho ta, ta mắng ngươi có thể, nhưng ngươi mắng ta lại không được!"

"Dựa vào cái gì?"

Bronte mở to hai mắt nhìn, gia hỏa Diệp Thần này quá tự đại đi?

"Chỉ bằng nơi này là Hoa Hạ! Địa bàn của ta ta làm chủ, hiểu không?"Diệp Thần thản nhiên nói.

""

"Diệp tiên sinh, ta là mang theo thành ý đến, hi vọng ngươi đừng ép ta! Nói đi, ngươi đến cùng muốn như thế nào?"Luka Kho cố nén lửa giận, cắn răng nghiến lợi hỏi.

Cùng lúc đó, hai tên bảo tiêu phía sau hắn, không hẹn mà cùng đem tay vươn vào trong ngực

"Đám nhóc con, các ngươi muốn làm gì, lão phu thế nhưng nhìn chằm chằm vào các ngươi đâu!"

Ngồi xổm ở dưới mặt bàn, vuốt chó La Cực Thần đang chộp lấy một khối xương to bất thình lình mở miệng, mắt chó thẳng vào trừng mắt hai cái bảo tiêu quát lớn.

Ở đây ngoại trừ bảo tiêu, những người khác hiểu chút tiếng Hoa, càng đừng đề cập Từ Hải bọn họ!

Nghe được cẩu tử nói chuyện, tất cả mọi người cả kinh trợn mắt hốc mồm!

Bảo tiêu càng là một mặt mộng bức, mới vừa rồi là chó đang cùng bọn họ nói chuyện sao?

"Diệp Thần, ngươi, chó của ngươi có thể nói chuyện?"Từ Hải mặt mũi tràn đầy không thể tin nổi nhìn xem La Cực Thần.

"Phi! Ngươi mới là chó, vẫn là đầu lão cẩu!"

La Cực Thần ghét nhất người khác gọi hắn chó, nếu không phải Diệp Thần giẫm lên cái đuôi chó hắn, hắn đều nghĩ một chó trảo chụp chết Từ Hải.

"Lão La, ngươi ngậm miệng!"

Diệp Thần dùng chân thọc La Cực Thần, một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Luka Kho, cười lạnh nói"Ngươi trước tiên đem Kim Cương thả, lấy đó thành ý!"

"Thả Kim Cương?"

Luka Kho lúc này mới lấy lại tinh thần, lập tức cau mày.

Sự tình phát triển đến bây giờ, hắn còn không muốn cùng Diệp Thần vạch mặt, chỉ cần còn có đàm phán khả năng, hắn đều nguyện ý nếm thử!

Cách Manny thấy Luka Kho nghĩ thả người, khóe miệng lại lộ ra một tia nụ cười quỷ quyệt không dễ dàng phát giác!

Mà một màn này vừa lúc bị Diệp Thần thu hết vào mắt.

Nữ nhân này có mờ ám?

"Tốt, ta thả!"

Luka Kho quyết tâm liều mạng, bởi vì cái gọi là không bỏ được hài tử không bắt được lang, dù sao hắn còn có bộ phương án thứ hai, rất nhanh trò chơi liền muốn kết thúc, đến lúc đó Diệp Thần nhất định phải chết!

Nói xong, hắn lấy điện thoại cầm tay ra bấm một số điện thoại, nhưng qua rất lâu cũng không đánh thông.

Đang lúc Luka Kho hồ nghi lúc, điện thoại Cách Manny lại vang lên, nàng kết nối điện thoại ân vài tiếng sau đó cúp máy, đưa lỗ tai nói với Luka Kho

"Hội trưởng, việc lớn không tốt!"

"Thế nào?"Luka Kho thấy thế nhíu mày hỏi.

"Một đám người áo đen tập kích căn cứ Cảng đảo, có cái người Hoa ở căn cứ bị trọng thương, sẽ không phải chính là Kim Cương đi?"Cách Manny ngữ khí lo lắng.

"Cái gì?"

Luka Kho nghe xong lập tức liền không bình tĩnh, lúc này lại bấm một số điện thoại, lần này rất nhanh liền đả thông!

"Hans, đến cùng chuyện gì xảy ra?"Luka Kho nghe được đối phương thở hổn hển, lập tức ý thức được không ổn vội vàng hỏi.

"Hội trưởng, chúng ta bị người đánh lén!"

"Đánh lén?"

Luka Kho nổi trận lôi đình, Cộng Tế Hội là tổ chức thần bí lớn nhất toàn cầu, ai dám tại động thủ trên đầu thái tuế?

"Kim Cương đâu?"

Luka Kho hiện tại quan tâm nhất không phải căn cứ, ngược lại là an toàn Kim Cương.

"Cái người Hoa kia bị đả thương, đã đưa đi bệnh viện!"

"fck! Lập tức cho ta tra, nhìn là ai dám khiêu khích chúng ta!"Luka Kubo nhưng giận dữ.

Diệp Thần nghe được Kim Cương thụ thương, lúc này mặt âm trầm nói với Luka Kho

"Hỏi một chút hắn, Kim Cương ở cái bệnh viện nào?"

Khi biết được chỗ bệnh viện Kim Cương, Diệp Thần không nói hai lời lúc này lấy điện thoại cầm tay ra gọi cho Lan Trần, điện thoại rất nhanh kết nối.

"Thần ca, chúc mừng năm mới a!"

Chương 954. Cẩu tử giam người?

Điện thoại đầu kia truyền đến tiếng cười cởi mở Lan Trần"Tôi chuẩn bị qua mấy ngày đến chỗ cậu chúc tết đâu!"

"Chúc mừng năm mới!"

"Lão Lan, cậu lập tức chuẩn bị một chút, đi với tôi lội cảng đảo!"Diệp Thần nghe xong Kim Cương thụ thương, cũng không ngồi yên nữa.

"Thần ca, xảy ra chuyện gì?"

"Kim Cương tìm được, tại bệnh viện!"

"Quá tốt rồi! Thần ca, muốn tôi an bài máy bay đi đón cậu sao?"

"Không cần!"

Diệp Thần đem địa chỉ bệnh viện nói cho Lan Trần, nói"Tôi lập tức liền đến, cậu cũng nhanh lên!"

"Minh bạch!"

Cúp điện thoại, Diệp Thần cúi đầu nói với La Cực Thần"Lão La, ngươi xem trọng bọn họ cho ta, một người đều không cho chạy!"

"Diệp Thần, ngươi muốn làm gì!"

Từ Hải nghe xong khẩu khí Diệp Thần đây là muốn giam lỏng mình, giam lỏng coi như xong, còn để một con chó đến giam lỏng

mình, xem thường ai đây!

"Yên tâm đi, có lão phu ở đây, những yêu ma quỷ quái này một tên cũng đừng nghĩ chạy!"La Cực Thần nói xong nhảy lên ghế, liếm liếm vuốt chó, nghiêm trang nói.

"What?"

Luka Kho thấy thế sợ ngây người, trước đó hắn còn tưởng rằng mình nghe lầm, hiện tại xác định là cẩu tử đang nói chuyện, kém chút không có đem tròng mắt trừng ra ngoài!

Những người khác cũng là một mặt kinh ngạc, chó Diệp Thần đều có thể nói chuyện?

Diệp Thần thừa dịp đám người kinh ngạc, vừa đi đến cửa miệng lại đột nhiên dừng bước lại, quay người quay đầu lạnh lùng quét đám người một chút, thanh âm lạnh như băng nói

"Nếu như Kim Cương có việc, người Cộng Tế Hội các ngươi đều phải chết!"

"Diệp Thần, ngươi"

Luka Kho lời còn chưa dứt, chỉ thấy Diệp Thần thả người nhảy lên, lập tức liền biến mất không gặp!

"Tiểu tử này là quỷ sao?"

Từ Hải thấy thế dọa kêu to một tiếng, hắn lúc này mới có chỉ ra bạch, vì cái gì năm đó thuộc hạ cũng không cho hắn mặt mũi, bởi vì Diệp Thần xác thực không thể coi thường!

Mà lúc này Diệp Thần cũng lười dựng cái gì máy bay, hướng thẳng đến cảng đảo phương hướng ngự không bay đi

Chờ Diệp Thần vừa đi, Luka Kho cắn răng, hắn cùng Ryan thương lượng một chút sau, quyết định cưỡng ép thôi động thứ hai

bộ phương án!

Nhưng ngay tại lúc bọn họ chuẩn bị rời đi tiệm mì, La Cực Thần lại lên tiếng

"Trước khi Diệp tiểu hữu trở về, các ngươi ai dám bước ra cái cửa này, ta liền đánh đùi chó, phi, là đùi người!"

"Ngươi không phải là chó sao?"

Đặng Kiệt Minh thư ký không phục bị chó uy hiếp, vô ý thức nói một câu như vậy.

"Muốn chết!"

La Cực Thần nghe được thư ký gọi hắn chó, trong nháy mắt giận tím mặt, chỉ thấy hắn cọ nhảy dựng lên như là một con sói hoang, như thiểm điện cắn một cái vào cổ thư ký, đầu chó dùng sức hất lên!

Răng rắc!

Cổ thư ký trực tiếp bị La Cực Thần cắn đứt, trở thành một cỗ thi thể không đầu!

Lập tức, trong quán máu tươi văng khắp nơi, trong không khí tràn ngập một cỗ mùi máu tươi khiến người buồn nôn, Đặng Kiệt Minh cách gần nhất thậm chí cũng không kịp sợ hãi, trực tiếp há mồm'Oa' Một tiếng liền nôn!

""

Đám người thấy thế đều sợ ngây người, Luka kho sau khi hết khiếp sợ, khắp khuôn mặt là mừng rỡ chi tình, quay đầu hô với bảo tiêu

"Đây nhất định chính là Hoa Hạ Linh thú, mau đưa nó bắt về, ta phải thật tốt nghiên cứu một phen!"

"Vâng, hội trưởng!"

Hai tên bảo tiêu cấp Hóa Thần ứng thanh mà động, hai người cũng không có đem La Cực Thần để vào mắt, dù sao lợi hại hơn nữa nó cũng là chỉ chó sữa nhỏ, có thể mạnh bao nhiêu?

Nhưng mà, một giây sau hai bảo tiêu liền hối hận, La Cực Thần cường hãn xa không phải bọn họ có thể so sánh!

La Cực Thần cũng không có chiêu thức rườm rà, dù sao hắn hiện tại là chó, hữu chiêu thức cũng không sử ra được, đối mặt bảo tiêu khí thế hung hung, hắn chỉ là nâng lên tay chó đập vào trên bàn chân bảo tiêu thứ nhất!

"Ngao!"

Chỉ nghe bảo tiêu phát ra một trận tiếng kêu thảm thiết thê lương, xương chân của hắn trực tiếp bị một móng vuốt La Cực Thần đập nát!

Bịch!

Bảo tiêu ôm chân ngắn đến cùng, nhưng mà La Cực Thần cũng không có ý định bỏ qua hắn, chỉ thấy lão La nhẹ nhàng nhảy lên nhảy tới trên thân bảo tiêu.

Nhìn thân thể chó sữa tuy nhỏ, kì thực có vạn cân chi trọng!

"Phốc!"

Bảo tiêu ngay cả lời cũng không kịp nói, trực tiếp bị La Cực Thần tươi sống giẫm chết, bên trong ổ bụng những cái bạch, đỏ nội tạng, hỗn tạp kim hoàng 'Liệng' Nhao nhao từ bên trong cái hang hốc nào đó vọt ra

"Hỗn đản, ta giết ngươi!"

Một người hô vệ khác thấy đồng bọn chết thảm, cũng không

chỉ là sợ hãi quá độ, vẫn là thật dũng cảm, từ trong ngực móc ra một thanh chủy thủ sáng loáng liền hướng La Cực Thần đâm tới!

"Chết!"

La Cực Thần hất đầu 'Chó' Hắn một chút, ngay cả nhúc nhích cũng không, chỉ thấy từ trên người hắn đột nhiên bay ra vô số tiểu côn trùng, đám trùng vọt thẳng lấy bảo tiêu bay đi.

"A!"

Vô số phi trùng đem bảo tiêu bao khỏa đến cực kỳ chặt chẽ, đám người không nhìn thấy bóng người của hắn, lại có thể nghe được bảo tiêu tiếng kêu thảm thiết.

Vẻn vẹn qua không đến mười giây, phi trùng tán đi một lần nữa về tới trong cơ thể La Cực Thần.

Lại nhìn bảo tiêu sớm đã không có bóng người, chỉ còn lại một bộ khung xương đẫm máu xử ở nơi đó, thấy đám người tê cả da đầu!

Chương 955. Nằm viện?

"Quỷ, quỷ a!"

Đặng Kiệt Minh là thật dọa sợ, không để ý đến thân phận thế mà hô to nháo quỷ.

Cách Manny ừng ực nuốt ngụm nước bọt, ngày đó nàng tại sơn trang Vân Đỉnh cũng đã gặp con chó này, không nghĩ tới khủng bố như vậy, bây giờ trở về nhớ tới tự mình tính không tính nhặt được một cái mạng?

Cũng may cửa tiệm mì sớm liền bị đóng, bằng không khiến bách tính qua đường thấy cảnh này không thể không báo cảnh!

"Lão phu nói các ngươi cũng dám không nghe, chán sống?"

La Cực Thần một lần nữa nhảy về trên ghế, dựa lưng vào cái ghế, vểnh lên miệng chó tử, lạnh nhạt nói"Ai còn muốn chết, liền hướng bên ngoài đi thôi!"

"Ngươi"

Từ Hải tức giận đến mặt mo đỏ bừng, sống hơn nửa đời người, không nghĩ tới hôm nay bị chó uy hiếp?

"Ta mặc kệ ngươi là Linh thú Hoa Hạ, hay là cái gì, nhưng chúng ta là công dân Ưng Tương quốc, ngươi không có quyền giam lỏng chúng ta!"Bronte làm đã quen quan ngoại giao, há miệng chính là quyền lực.

"Hoàng mao quái, lão phu mặc kệ ngươi là ưng tương hay là tương ớt, không phục đi ra ngoài một bước thử một chút!"La Cực Thần bĩu môi nói.

"Lẽ nào lại như vậy! Ta muốn kháng nghị, ngươi đây trái pháp giam cầm công dân ngoại quốc!"

Bronte tức đến chập mạch rồi, hoàn toàn quên La Cực Thần là con chó, thế mà cùng hắn nói về pháp luật

Cùng lúc đó, Cảng đảo, bệnh viện Thánh Mã Lợi Á.

Lan Trần đứng tại tầng cao nhất bệnh viện, đưa tay nhìn đồng hồ, Thần ca sắp đến đi?

Đúng lúc này một tràng tiếng xé gió vang lên, ngay sau đó một thân ảnh từ trên trời giáng xuống, người này chính là Diệp Thần ngự không mà đến!

"Thần ca, Kim Cương thế nào?"Lan Trần thấy thế vội vàng tiến lên hỏi.

"Không rõ ràng, chúng ta nhanh đi xem hắn!"

Diệp Thần nói xong quay người liền đi xuống lầu dưới, Lan Trần theo sát phía sau, hai người rất nhanh liền tìm được chỗ phòng bệnh Kim Cương.

Lan Trần đẩy cửa vào, kết quả một màn trước mắt lại làm cho hai người ngây ngẩn cả người!

Chỉ thấy một đống lớn tiểu muội muội y tá áo trắng vây quanh Kim Cương, líu ríu không biết đang nói cái gì.

"Kim Cương!"

Diệp Thần đi vào phòng bệnh, kêu lên Kim Cương, các y tá lúc này mới như ở trong mộng mới tỉnh, nhao nhao tránh ra một con đường.

"Thần ca, Lão Lan!"

Kim Cương nhìn thấy Diệp Thần bọn họ hết sức kích động, cởi trần, thân thể giống như núi nhỏ từ trên giường bệnh ngồi dậy.

"Ngọa tào! Kim Cương cậu này tháng ngày không tệ a!"

Lan Trần nhìn lướt qua, những y tá áo trắng này tuổi cũng không lớn, như nước trong veo đừng đề cập có bao nhiêu nộn!

"Kim Cương, cậu đây là đang làm gì?"

Diệp Thần quan sát tỉ mỉ Kim Cương một chút, phát hiện hắn cũng không có trọng thương, lúc này mới yên lòng lại.

"Không làm gì nha, y tá trưởng nói mang một ít học sinh đến dạy các nàng ghim kim, tôi nghĩ cũng không phải cái đại sự gì sẽ đồng ý!"Kim Cương úng thanh nói xong, giơ lên tay phải của mình, chỉ thấy phía trên cắm một con lưu đưa châm.

"Ghim kim làm gì cởi quần áo?"

Lan Trần một mặt cười xấu xa nói"Tôi hiểu được, là cậu châm kim cho các nàng đi?"

"Thảo!"

Kim Cương nghe xong nhịn không được liếc mắt, mặc dù hắn cùng Âu Thiết Trụ đều nhìn ngu ngơ, nhưng con hàng này là xuất thân lính đánh thuê, cái gì đều hiểu, chơi qua nữ nhân không có tám trăm cũng có một ngàn, hàm ý trong lời nói Lan Trần hắn đương nhiên nghe được.

"Tiên sinh, xin ngài đừng loạn nói đùa!"

Y tá trưởng là mỹ thiếu phụ, khuôn mặt đỏ lên, liếc qua Kim Cương cơ ngực rắn chắc, nuốt ngụm nước bọt sau đó tức giận mang theo nhóm tiểu hộ sĩ rời đi.

"Chậc chậc, đều nói nữ nhân háo sắc trình độ là gấp sáu lần

nam nhân!"

"Trước kia tôi còn không tin, hiện tại tin!"Lan Trần biểu lộ khoa trương nói"Y tá này ngay cả bệnh nhân đều không buông tha, thật sự là sắc đến nhà, còn may Kim Cương cậu giữ vững trinh tiết!"

""

Diệp Thần nghe xong cũng nhịn không được liếc mắt, trinh tiết là dùng để hình dung nam nhân sao?

"Thần ca, thật xin lỗi!"

Kim Cương cúi đầu mặt mũi tràn đầy xin lỗi nói"Tôi không cẩn thận bị người khác chơi đểu rồi, mang đến phiền toái cho cậu đi!"

"Đừng nói trước những này, cậu nói cho tôi một chút lần này là chuyện gì xảy ra?"Diệp Thần trong lòng một mực có nỗi nghi hoặc, hi vọng có thể tại trên thân Kim Cương tìm tới đáp án.

Kim Cương nghe xong đem mình bị bắt được, thẳng đến trước đây không lâu bị đánh lén toàn diện nói một lần.

"Ý của cậu là nói, có người xông vào tổng bộ Cộng Tế Hội Cảng đảo?"Diệp Thần nhíu mày.

"Đúng vậy a!"

"Ai sao mà to gan như vậy dám xông vào Cộng Tế Hội?"

Diệp Thần nghe xong trong lòng càng thêm hồ nghi, nói khó nghe chút liền xem như cảng thủ, chưa đồng ý cũng không dám tự tiện xông vào địa phương Cộng Tế Hội đi!

"Kỳ quái nhất chính là, người lần này đánh lén sở dụng chiêu thức võ học, cùng người bắt tôi cơ hồ là một!"Kim Cương nói bổ sung.

"Cậu xác định?"Diệp Thần nhãn tình sáng lên.

"Xác định!"

Nói xong Kim Cương xoay người, chỉ thấy phía sau lưng hắn nhiều một cái dấu năm ngón tay.

Diệp Thần xem xét liền nhìn ra đây là hổ trảo công, cũng chỉ người có nội lực cực sâu, mới có thể tại trên thân hoành luyện đại sư cầm ra trảo ấn!

Chương 956. Gen cẩu kích hoạt!

"Trước đó người bắt tôi, cũng là dùng hổ trảo công!"Kim Cương nói.

"Tôi hiểu được!"

Diệp Thần bừng tỉnh đại ngộ, lập tức hừ lạnh nói"Cách Manny này tâm cơ biểu, thần cũng là nàng, quỷ cũng là nàng, thật coi ta dễ lừa gạt!"

"Thần ca, ai là Cách Manny a?"

"Cộng Tế Hội phó hội trưởng, một nữ nhân rất có tâm cơ!"

Diệp Thần hồi tưởng lại trước đó Cách Manny đủ loại biểu hiện, hoàn toàn có thể kết luận người lần này đánh lén, chính là người Cách Manny!

Nữ nhân này muốn để mình cùng Luka Kho mâu thuẫn tiến một bước làm sâu sắc, bởi vậy đánh lén Kim Cương là biện pháp tốt nhất.

Lan Trần biết được là Cách Manny đang làm trò quỷ, lúc này đề nghị đi tìm nàng tính sổ sách.

"Không nóng nảy, nữ nhân này có chút ý tứ, có lẽ có thể để nàng giúp ta làm chút chuyện!"Diệp Thần nhếch miệng lên, lộ ra một vòng giảo hoạt độ cong.

"Thần ca, cậu sẽ không là coi trọng cô nương kia đi?"

Lan Trần nhãn châu xoay động, lập tức giơ ngón tay cái lên, cười xấu xa nói"Vẫn là Thần ca ngưu bức, trước lừa thân thể của nàng, lại dùng nàng làm việc, thật sự là thật cao minh!"

"Thảo!"

Diệp Thần nghe xong nhịn không được liếc mắt, Cách Manny là dáng dấp không tệ, nhưng mình cũng không thiếu nữ nhân a!

Trong nhà còn có bảy vị sư tỷ 'Nhàn rỗi' Đâu, lúc nào đến phiên em gái ngoại quốc?

"Thần ca, vậy chúng ta làm sao bây giờ?"Kim Cương hỏi.

Vừa dứt lời, điện thoại Diệp Thần đột nhiên vang lên.

"Vị kia?"

Diệp Thần đều không xem ra điện kết nối điện thoại trực tiếp hỏi.

"Diệp Thần, là ta à!"

"Chú Tào?"

Diệp Thần không khỏi hiếu kì, trước đó không lâu hắn cùng Tào Viện Triều vừa nói chuyện điện thoại xong, tại sao lại đánh tới?

"Ngươi bây giờ có thời gian không?"Tào Viện Triều hỏi.

"Chú Tào, có chuyện gì cứ nói thẳng đi!"

"Vậy ta liền nói thẳng, câki có phải tại tỉnh thành, dùng một con nhỏ sữa chó ngăn chặn Từ Hải tướng quân hay không?"

Tào Viện Triều cười khổ một tiếng, nói thật hắn hỏi xong chính mình cũng cảm thấy không thể tưởng tượng.

Trước đây không lâu hắn nhận được điện thoại Từ Hải cầu cứu, ngay từ đầu hắn còn tưởng rằng lão đầu là uống nhiều quá, bất quá khi Từ Hải nói ra cẩu tử là Diệp Thần, Tào Viện Triều mới coi trọng.

"Lão đầu kia thật đúng là người quân đội a?"

Diệp Thần cười lạnh, gật đầu nói"Không sai, Cộng Tế Hội đả thương huynh đệ của tôi, tôi đang chuẩn bị đi về tìm bọn họ tính sổ sách đâu!"

"Khụ khụ, Từ Hải tướng quân dù sao cũng là quân nhân giải nghệ, Diệp Thần cậu có thể cho chút thể diện tha hắn một lần hay không?"Tào Viện Triều do dự mãi hay là hỏi.

"Tôi muốn thu thập chính là người Cộng Tế Hội, lão đầu muốn đi thì đi thôi!"Diệp Thần nhún vai nói.

"Đi không được a!"

Tào Viện Triều thở dài nói"Chó của cậu ngăn tại trong tiệm, bọn họ ai cũng không dám đi, nghe nói còn náo động lên ba đầu mạng người a!"

"Tốt a, tôi lập tức liền trở về!"

Diệp Thần biết được tình huống cũng là im lặng, mặc dù hắn không tại hiện trường, nhưng khẳng định có người mắng lão La là chó

Thiên Nam, quán mì.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh tưởi, lão bản sớm đã dọa đến trốn ở sau quầy run lẩy bẩy.

Bọn người Luka Kho hai mặt nhìn nhau, bây giờ bọn jpk đã lâm vào tình cảnh tiến thối lưỡng nan, trước mắt có thể còn sống

chính là bọn họ mong mỏi quá lớn.

"Ryan, ngươi nhanh nghĩ một chút biện pháp a!"

Bronte gấp, tại Hoa Hạ bị nhốt liền đủ mất mặt, vẫn là bị một con chó giam cầm, quả thực là hắn vô cùng nhục nhã bên trong nhân sinh.

"Hừ, yên tâm đi, ta thế nhưng là cao thủ huấn chó!"

Ryan hừ lạnh một tiếng, trước khi làm tướng quân hắn làm qua huấn luyện viên huấn chó một đoạn thời gian, bởi vậy đối với chó rất có một bộ.

Nói xong hắn cẩn thận từng li từng tí đứng dậy, trực tiếp đi bếp sau.

La Cực Thần liếc mắt nhìn hắn cũng không để ý, chỉ cần không chạy là được, dám chạy một chưởng vỗ chết!

Một lát sau, Ryan trong tay mang theo một khối lớn xương cốt ra, lão bản nhìn thấy cái cục xương này ngẩn người, đây không phải ống xương mình nấu canh sao?

"Chó tiên sinh, ngài ăn xương cốt sao?"

Ryan đi đến trước mặt La Cực Thần, giơ lên xương cốt trong tay.

"Hỗn trướng! Lão phu sao lại ăn xương cốt!"

La Cực Thần giận tím mặt, nhưng gen cẩu tử vẫn là để hắn nuốt một miệng lớn nước bọt, cái ống xương đáng chết này mùi xác thực không tầm thường!

"Chỉ cần ngài thả ta đi, cái cục xương này sẽ là của ngài!"Ryan cả gan đem xương cốt bày ở bên miệng La Cực Thần, mở ra hình thức dụ hoặc.

Ừng ực!

La Cực Thần cuối cùng vẫn là không thể ngăn cản được dụ hoặc, nghĩ thầm một khối xương biến thành người khác, cũng rất có lời, dù sao nơi này còn có mấy gia hỏa a!

"Lão phu thấy ngươi đáng thương, cút đi!"

La Cực Thần nói xong cắn một cái vào ống xương, mỹ tư tư gặm.

"..."

Đám người thấy thế trợn tròn mắt, nhao nhao thầm mắng con chó này là chó thật a, một khối xương liền có thể thu mua, còn giảng nguyên tắc hay không?

Ryan càng là đại hỉ, chỉ cần hắn ra ngoài liền có thể lập tức chuyển đến cứu binh, đến lúc đó nhìn Diệp Thần chết như thế nào!

Chương 957. 100 tỷ!

Nhưng ngay tại lúc hắn cao hứng rất nhiều, bên ngoài có người đẩy cửa vào, Ryan quay đầu nhìn lại người tới chính là Diệp Thần, phía sau hắn còn đi theo hai nam nhân, trong đó một tên dáng dấp lớn giống như gấu ngựa, cực kỳ cường tráng!

"Kim Cương?"

Luka Kho nhìn thấy Kim Cương, trên mặt lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi.

Từ đây tới Cảng đảo, đừng nói cứu người, liền xem như đi máy bay một cái vừa đi vừa về cũng phải gần hai giờ đi, lúc này mới bao lâu Diệp Thần lại trở về, còn mang đến Kim Cương?

Cách Manny nhìn thấy Kim Cương cũng khẩn trương, vạn nhất Diệp Thần biết là mình đang làm trò quỷ, muốn mạng sống liền khó khăn.

"Diệp Thần, ta đã tuân thủ hứa hẹn thả Kim Cương, ngươi cũng nên thực hiện lời đi?"Luka Kho quyết định đánh đòn phủ đầu, chủ động mở miệng nói ra.

"Lão La, ngươi lại giết người?"

Diệp Thần không có phản ứng Luka Kho, nhìn lướt qua bảo tiêu cùng thư ký ngã trên mặt đất cau mày nói.

"Ai bảo bọn chúng mắng lão phu là chó, chết đáng đời!"La Cực Thần xem thường.

"..."

Quả nhiên, có người mắng lão La!

"Diệp Thần, ngươi mau thả chúng ta, nếu không tạo thành ảnh hưởng quốc tế nhìn ngươi làm sao bây giờ!"Đặng Kiệt Minh tức giận nói.

"Cút đi, ta đối với các ngươi không hứng thú!"

Diệp Thần khoát khoát tay, lạnh giọng cảnh cáo nói"Kết cục hán gian chỉ có chết, ta cho các ngươi một cơ hội cuối cùng, mình nhìn xem xử lý!"

"Ngươi"

Từ Hải nghe xong tức giận đến mặt mo đỏ bừng, bất quá Diệp Thần đồng ý thả bọn họ đi, Từ Hải cũng chỉ có thể cưỡng ép đè xuống lửa giận.

Luka Kho xoay động nhãn châu, thấy Từ Hải bọn họ rời đi cũng muốn cùng theo ra ngoài.

"Bọn họ có thể đi, các ngươi không được!"

Diệp Thần cười lạnh"Sinh ý 100 tỷ chúng ta còn không có nói xong đâu, tiếp tục đàm a!"

"Diệp Thần, ngươi nói đi đến cùng muốn thế nào?"

Luka Kho cũng không ngốc, đều thấy máu làm ăn, quyền đàm phán này hoàn toàn đã rơi vào trong tay Diệp Thần, chính mình nói cái gì đều vô dụng.

"Tính ngươi thông minh!"

Diệp Thần cười lạnh nói"Cộng Tế Hội bắt cóc huynh đệ của ta, ta nghĩ nghĩ kia 100 tỷ coi như bồi thường cho huynh đệ ta đi!"

"Cái gì? Diệp Thần, ngươi đây là công phu sư tử ngoạm!"Luka

Kho nghe xong cũng không bình tĩnh, cả giận nói"Ta chính là bắt cóc gấu trúc lớn Hoa Hạ, cũng không cần bồi nhiều như vậy đi?"

"Ngươi thật đúng là nói đúng!"

Diệp Thần nhún vai"Ngươi bắt cóc gấu trúc Hoa Hạ tự nhiên có người đối phó ngươi, không quan hệ với ta, nhưng bắt cóc huynh đệ của ta lại khác biệt!"

"Nếu ta không đưa thì sao?"

Luka Kho nghe vậy nghiêm nghị nói"Ta cũng không phải người dễ dọa!"

"Diệp tiên sinh, yêu cầu của ngươi là không phải có chút quá mức?"

Cách Manny đều nghe không nổi nữa, đưa ra 100 tỷ, coi như nàng tiếp thủ Cộng Tế Hội, cũng là cục diện rối rắm, cái kia còn có ý gì?

Diệp Thần lườm nàng một chút, thản nhiên nói

"Ta không có thời gian cùng các ngươi nói nhảm, hoặc là theo ta nói làm, hoặc là liền chết!"

Người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, ta tất phạm người!

Nhất là đối đãi thế lực địch quốc, căn bản không cần lưu tình, làm là được rồi!

"Lẽ nào lại như vậy! Ngươi dám đụng đến ta, chính là sự kiện ngoại giao "

Bronte lời còn chưa nói hết, Diệp Thần đưa cái ánh mắt cho Kim Cương bên cạnh.

Kim Cương hiểu ý, đi đến trước mặt Bronte bắt đầu hắn lại, giống vặn dưa hấu, chộp trong tay nhẹ nhàng vặn một cái!

Răng rắc!

Bronte thân là quan ngoại giao Ưng Tương trong nháy mắt ợ ra rắm.

"Ngươi, ngươi lại dám giết Bronte?"

Ryan thấy thế triệt để trợn tròn mắt, vốn cho rằng Diệp Thần là hù dọa bọn họ, không nghĩ tới tiểu tử này đến thật!

Người Hoa không phải rất ôn hòa sao, làm sao không giống theo như đồn đại a?

"Diệp Thần, xem như ngươi lợi hại!"

Luka Kho kiến thức rộng rãi, biết không có khả năng đàm phán, lúc này cắn răng nói"100 tỷ đúng không, ta gọi điện thoại được không?"

"Gọi đi!"

""

Luka Kho rất phiền muộn, vốn cho rằng thân phận hội trưởng Cộng Tế Hội, lại thêm thẻ đánh bạc Kim Cương này, có thể nhẹ nhõm cầm xuống Diệp Thần, không nghĩ tới nửa đường giết ra cái Trình Giảo Kim, tổng bộ Cảng đảo bị đánh lén, triệt để đánh mất quyền chủ động!

Hai phút sau, Luka Kho mặt âm trầm trả nợ cho Diệp Thần.

"Diệp tiên sinh, ngươi là người thứ nhất dám đe doạ người Cộng Tế Hội, nhóm hội viên rất phẫn nộ, ngươi nghĩ tới có hậu quả gì không sao?"

"Bớt nói nhảm!"

""

Luka Kho cắn răng, bất đắc dĩ chuyển khoản cho Diệp 100 tỷ.

Qua một điếu thuốc, tiền tới sổ!

"Diệp Thần, ta có thể đi được chưa?"Luka Kho cắn răng nói.

"Cút đi!"

Diệp Thần khoát khoát tay, hắn vốn muốn để đối phương đưa mình một bộ tư liệu gen chiến sĩ, tỉ mỉ nghĩ lại loại hắc khoa kỹ này, chỉ sợ Cộng Tế Hội cũng rất khó cầm tới, thế là coi như thôi.

"..."

Luka Kho cắn răng, phủi đất đứng người lên liền hướng bên ngoài đi, vừa đi đến cửa miệng lại bị Diệp Thần gọi lại.

"Đúng rồi, có chuyện quên nói cho ngươi!"Diệp Thần nhếch miệng lên, lộ ra một vòng độ cong giảo hoạt.

"Diệp Thần, ngươi đừng khinh người quá đáng, sẽ không còn muốn tiền đi?"Luka Kho cảnh giác nhìn chằm chằm Diệp Thần.

Chương 958. Giải cứu sư tỷ!

"Lần này đánh lén người Cộng Tế Hội, cùng buộc đi Kim Cương người là một đám!"

Diệp Thần nói xong cố ý liếc mắt Cách Manny cách đó không xa, cười ý vị thâm trường.

"Cái gì?"

Luka Kho đầu tiên là sững sờ, lập tức hiểu được, nguyên lai hết thảy đều là tiện nhân Cách Manny này giở trò quỷ!

Diệp Thần nói xong cũng không có lại nói nhảm, trực tiếp để Luka Kho bọn họ rời đi.

"Thần ca, cậu tại sao muốn đem Cách Manny bán cho người da đen này?"Kim Cương hồ nghi nói.

"Thần ca là muốn cho bọn họ quỷ đuổi tà ma, thừa cơ lại thu Cách Manny, tôi nói không sai chứ?"Lan Trần nhếch miệng cười một tiếng.

"Ân, Cách Manny lập tức liền muốn xui xẻo!"

Diệp Thần gật gật đầu, tổn thất 100 tỷ Luka Kho há lại sẽ tuỳ tiện bỏ qua Cách Manny?

Sự tình đúng như Diệp Thần phỏng đoán, rời đi lão quán mì Luka Kho liền nghĩ làm sao thu thập Cách Manny, cũng tốt cho tất cả hội viên một cái công đạo, chỉ là mặt ngoài giả bộ như không biết rõ tình hình, kỳ thật đã vụng trộm làm an bài!

Mà Đặng Kiệt Minh cùng Từ Hải cũng không đi xa, hai người

ngay tại đường cái đối diện chiêu đãi hội sở, nhìn thấy Luka Kho bọn họ ra, hai người vội vàng tiến lên đón.

"Luka Kho tiên sinh, ngài không sao chứ?"Đặng Kiệt Minh tức giận nói"Nếu như ngài không còn ra, ta liền chuẩn bị triệu hoán cảnh sát vũ trang tới cướp người!"

"Ta cũng chuẩn bị phát động môn sinh chốn cũ, tạo áp lực với Diệp Thần!"

"Hừ!"

Luka Kho lạnh lùng quét hai người một chút, trong mắt hắn hai người này sớm đã không có giá trị lợi dụng, triệt để biến thành con rơi

Hắn nhanh chóng đi trở về hội sở, tìm cái cớ đơn độc đi đến một bên, bấm một cái mã số, điện thoại kết nối sau chỉ nghe hắn âm thanh lạnh lùng nói

"Phái người tới, chơi tên phản đồ Cách Manny này!"

Lúc này, Diệp Thần bọn họ đã rời đi quán mì, vừa mới chuẩn bị lái xe về Ninh Châu, lại nhận được An Khả Hân gọi điện thoại tới.

"Sư tỷ!"

Diệp Thần vừa kết nối điện thoại, liền nghe được điện thoại đầu kia truyền đến tiếng An Khả Hân cầu cứu suy yếu bất lực

"Sư, sư đệ cứu, cứu ta"

"Sư tỷ, tỷ thế nào, tỷ ở đâu?"Diệp Thần nghe xong bỗng cảm giác không ổn, từ bên trong tiếng cầu cứu An Khả Hân có thể nghe ra, cô nàng này đã có chút thần chí không rõ.

"Tỷ, tỷ tại khách sạn tỉnh thành Phượng Hoàng "

"Hắc hắc, mỹ nữ gọi điện thoại cho ai vậy, mau đem điện thoại cho anh!"

Không đợi An Khả Hân nói dứt lời, trong điện thoại di động đột nhiên xuất hiện tiếng cười hèn mọn của một nam nhân.

"Ngươi, ngươi chớ làm loạn, bằng không sư đệ ta, sẽ không bỏ qua ngươi!"

"Hỗn đản! Ngươi là ai, tranh thủ thời gian thả sư tỷ ta!"

Một cỗ sát khí ngập trời từ trên thân Diệp Thần phát ra, ngay cả Kim Cương đứng tại bên cạnh hắn cùng Lan Trần cũng nhịn không được toàn thân khẽ run rẩy, lạnh quá!

"Cho ta!"

Đối phương cứng rắn từ trong tay An Khả Hân đoạt lấy điện thoại, nghe được tiếng rống Diệp Thần giận dữ, người này không chỉ có không sợ, ngược lại khiêu khích nói

"Tiểu tử, khuyên ngươi chớ xen vào việc của người khác, dễ dàng thụ thương!"

"Muốn chết!"

Diệp Thần sát tâm nổi lên, An Khả Hân nhỏ tuổi nhất, mặc dù Diệp Thần một mực gọi nàng sư tỷ, nhưng kỳ thật một mực xem nàng như muội muội nhìn thương nàng nhất.

"Hừ! Lão tử hiện tại muốn ngủ em gái này, không có rảnh phản ứng ngươi!"

Nói xong đối phương trực tiếp đặt xuống điện thoại, căn bản không có đem cảnh cáo Diệp Thần để vào mắt.

"Lan Trần, biết khách sạn Phượng Hoàng ở đâu sao, tranh thủ thời gian đưa tôi qua!"Diệp Thần hai mắt tinh hồng, đằng đằng sát

khí nói.

"Khách sạn Phượng Hoàng cách đây không, thần ca đến cùng thế nào?"Lan Trần thấy thế hiếu kì hỏi.

"Có người khi dễ Ngũ sư tỷ tôi!"

"Cái gì?"

Lan Trần nghe xong lập tức nghĩa phẫn điền ưng nói"Lẽ nào lại như vậy, ai chán sống đi!"

"Đừng nói nhảm, tranh thủ thời gian mang tôi tới!"Diệp Thần cau mày nói.

"Tốt!"

Lan Trần dùng sức gật đầu, nghĩ thầm gần sang năm mới khi dễ An Khả Hân, bất kể là ai cái năm này khẳng định là không qua được!

Khách sạn Phượng Hoàng.

Lúc này Tần Mặc Diêu đang đứng tại cửa tửu điếm, từng lần một gọi điện thoại An Khả Hân, nhưng đối phương lại nhắc nhở tắt máy.

Ngay tại lúc nàng hồ nghi, chỉ thấy một chiếc xe cấp tốc lái tới, két một tiếng đứng tại cửa tửu điếm, ngay sau đó bọn người Diệp Thần lần lượt xuống xe.

"Tiểu sư đệ?"

"Sư tỷ?"

Diệp Thần nhìn thấy Tần Mặc Diêu cũng là sững sờ.

"Sư đệ, sao đệ lại tới đây?"Tần Mặc Diêu hỏi.

"Đệ tiếp vào điện thoại Ngũ sư tỷ tới!"Diệp Thần nói xong đem trọn sự kiện nhanh chóng nói một lần, cuối cùng hỏi"Sư tỷ, các người vừa rồi tại cùng một chỗ sao?"

"Đúng a, bất quá bây giờ Khả Hân không thấy, điện thoại cũng tắt máy!"

Nguyên lai, hôm nay vừa lúc là niên hội Viện Y Học, An Khả Hân tại Ninh Châu cảm thấy nhàm chán, liền rùm beng lấy muốn cùng Tần Mặc Diêu đi tham gia niên hội chơi một chút.

Tần Mặc Diêu cũng không nghĩ nhiều, dù sao có thể mang người thân, thế là liền dẫn An Khả Hân cùng đi, ai ngờ cơm ăn đến một nửa An Khả Hân nói đầu hơi choáng váng, muốn ra ngoài hít thở, kết quả là không thấy bóng người!

Chương 959. Hạ dược!

"Sư đệ, đệ nói Khả Hân cùng một nam nhân cùng một chỗ?"Tần Mặc Diêu sắc mặt nghiêm túc, một cỗ điềm không may xông lên đầu.

"Đúng, mà lại nghe ngữ khí sư tỷ, hẳn là bị hạ dược!"

"Hạ dược?!"

Tần Mặc Diêu nghe xong lập tức mặt như phủ băng, Diệp Thần thấy thế hỏi"Sư tỷ, tỷ không có phát hiện người khả nghi nào ở một chỗ cùng Ngũ sư tỷ sao?"

"Người khả nghi chẳng lẽ là Lư Ba?"Tần Mặc Diêu tỉ mỉ nghĩ lại, không khỏi đôi mi thanh tú cau lại.

"Ai là Lư Ba?"Diệp Thần cắn răng.

"Hắn là Phó viện trưởng chúng ta lư dài nước nhi tử, khẳng định là hắn!"

"Biết là ai liền dễ làm!"

Diệp Thần không để ý tới hỏi nhiều, vội vàng xông vào khách sạn.

Dưới trợ giúp của Tần Mặc Diêu, rất nhanh liền từ trong miệng tiểu tỷ tỷ lễ tân biết được, An Khả Hân bị một người đàn ông tuổi trẻ dẫn lên lầu phòng khách

"Vương bát đản!"

Diệp Thần ăn người tâm đều có, nghĩ biện pháp lấy tới số

phòng sau, thân hình lóe lên chớp mắt liền biến mất ở đại đường khách sạn

Khách phòng Khách sạn.

An Khả Hân nằm tại trên giường lớn trắng noãn, y phục trên thân đã bị cởi đến chỉ còn lại quần lót.

Toàn thân da thịt hiện ra một cỗ màu hồng phấn nhàn nhạt, gương mặt xinh đẹp ửng đỏ một mảnh, hô hấp dồn dập, bộ ngực trắng nõn cao ngất hô hấp kịch liệt nhấp nhô trên dưới.

"Nóng nóng quá a!"

An Khả Hân hữu khí vô lực, dáng người thướt tha lại giãy dụa giống như rắn, giờ phút này ánh mắt nàng mê ly, ý thức cũng đã bắt đầu mơ hồ.

Nàng đối với tình cảnh mình toàn vẹn không biết, tương phản trong cơ thể có loại cảm giác khác thường để nàng rất cảm thấy dày vò, cảm thấy đặc biệt trống rỗng, rất muốn phong phú một chút

"Chậc chậc, thật không hổ là minh tinh, được bảo dưỡng vừa vặn!"

Lư Ba hai mắt hiện ra lục quang, một bên nói một bên từ đầu giường cầm điện thoại di động lên, không ngừng chụp chụp An Khả Hân!

Đây là đặc thù đam mê hắn, mỗi lần chơi một nữ nhân đều muốn chụp ảnh lưu niệm, hiện tại trong điện thoại di động hắn đều có mười mấy ảnh nude của nữ nhân!

"Mỹ nữ, anh tới đây!"

Chụp xong Lư Ba hung hăng nuốt ngụm nước bọt, ngay sau đó

một cái sói đói chụp mồi, thô bạo nhào tới bên trên thân thể mềm mại An Khả Hân.

"Sư đệ, đệ, đệ nhanh ôm chặt ta, cho ta"

Lúc này An Khả Hân đã bị một loại 'Dục vọng' nào đó làm choáng váng đầu óc, trong tiềm thức đã cảm người thấy đè ở trên người nhất định là Diệp Thần!

"Hắc hắc, mỹ nữ đừng nóng vội, hôm nay anh nhất định cho em đủ!"

Lư Ba cười ra tiếng kêu heo, hắn liếm môi một cái, cúi người xuống liền muốn âu yếm An Khả Hân

Bành!

Thời khắc mấu chốt, cửa phòng bị người một cước đá văng, phát ra một tiếng tiếng vang ầm ầm!

"Ai!?"

Lư Ba đang chuẩn bị hảo hảo'Nhấm nháp' thân thể An Khả Hân, bị người đánh gãy lập tức tức giận không thôi, nhìn lại, chỉ thấy Diệp Thần mặt âm trầm nhanh chân hướng hắn lao đến!

"Tiểu tử, ngươi"

Không đợi Lư Ba nói xong, Diệp Thần trực tiếp trong hư không đưa tay một chưởng!

"Ngao!"

Lư Ba cảm giác mình giống như là bị ô tô đụng phải, cả người thân thể bay ngược ra ngoài, hung hăng nện ở trên vách tường đằng sau, lại nằng nặng ném xuống đất!

Răng rắc!

Vài tiếng giòn vang, xương sườn trước ngực Lư Ba toàn gãy, hắn đau đến nhe răng trợn mắt ngay cả thanh âm nói chuyện cũng không có!

"Sư tỷ!"

Nhìn thấy An Khả Hân ánh mắt mê ly, ý thức mơ hồ, Diệp Thần cố nén lửa giận trong lòng mau tới trước dùng chăn mền phủ lên thân thể của nàng.

"Sư đệ, ta muốn ta muốn, cho ta"

An Khả Hân toàn vẹn không biết mình hãm sâu hiểm cảnh, còn đang hung hăng muốn Diệp Thần!

Lúc này Diệp Thần sắc mặt âm trầm tới cực điểm, An Khả Hân hiển nhiên là bị hạ thuốc mê, hắn móc ra ngân châm mang theo người tại mấy cái huyệt vị trên thân An Khả Hân đâm xuống, trợ giúp nàng đem mị độc trong cơ thể bài xuất.

Tần Mặc Diêu cùng theo đến đây thấy cảnh này, càng là tức giận đến cắn chặt răng ngà!

Khi nàng phát hiện Lư Ba ngã trên mặt đất rên thống khổ, lập tức minh bạch xảy ra chuyện gì, tức giận đến nàng nhấc chân hung hăng hướng hạ bộ Lư Ba đá vào!

"A!"

Lư Ba bị Tần Mặc Diêu một cước đá cho mắt nổi đom đóm, hắn phảng phất nghe được thanh âm trứng mình nát

"Vương bát đản, cũng dám cho hạ dược Khả Hân, nhìn ta không phế bỏ ngươi!"Tần Mặc Diêu làm bộ lại muốn đá cước thứ hai.

"Tần Mặc Diêu, ngươi dám!"

Lư Ba dọa sợ, chịu đựng kịch liệt đau nhức gắt gao bảo vệ hạ bộ, oán hận nói"Đừng quên cha cô là ta thuộc hạ, ta một câu liền có thể để cô từ trường học xéo đi!"

"Sư tỷ, trước đừng để ý tới hắn!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, chỉ vào Lư Ba trên đất, quay đầu nói với Kim Cương đứng tại cổng "Đem gia hỏa này mang đi ra ngoài, tôi giúp sư tỷ sắp xếp xong độc lại đến thu thập hắn!"

"Được, thần ca!"

Kim Cương sải bước đi tiến gian phòng, mở ra bàn tay to bằng quạt hương bồ giống như xách gà con, đem Lư Ba từ trong phòng ôm ra ngoài.

"Thả ta ra, các ngươi là ai, biết ta là ai không?"

Chương 960. Đồ trang điểm tốt nhất!

Lư Ba vừa tức vừa gấp, mắt thấy thịt mỡ đến miệng ăn không được, còn bỗng nhiên bị đánh cho tê người, hắn có thể không tức giận sao?

"Tiểu tử, có di ngôn gì mau nói đi, chậm nhưng là không còn cơ hội!"Lan Trần lườm Lư Ba một chút, trong mắt hắn tiểu tử này đã là cái người chết.

"Hù dọa ai đây, mau buông ta ra!"

Lư Ba hận đến thẳng cắn răng, nhất là Tần Mặc Diêu vừa rồi một cước kia, hắn thề nhất định phải báo thù.

Mà lúc này, bên trong gian phòng không ngừng truyền ra âm thanh An Khả Hân mị hoặc cầu ái, nghe được Tần Mặc Diêu đều không có ý tứ, vội vàng hỏi

"Sư đệ, còn bao lâu nữa mới có thể tốt?"

"Thông thường trị liệu sợ là không được!"

Diệp Thần sắc mặt nghiêm túc, trầm giọng nói"Ngũ sư tỷ trúng độc quá sâu, mị độc đã dung nhập huyết dịch!"

"Dùng chân khí dẫn đạo bài độc được sao?"Tần Mặc Diêu nghe xong gấp.

"Không được!"

Diệp Thần lắc đầu, nghiêm mặt nói"Nhiệt độ trong cơ thể sư tỷ

quá cao, rót chân khí vào sẽ chỉ hoàn toàn ngược lại, làm không tốt liền ngũ tạng lục phủ đều sẽ thiêu hủy!"

"Kia, vậy làm sao bây giờ?"

Tần Mặc Diêu nghe xong lập tức lòng nóng như lửa đốt, nhìn xem An Khả Hân đã bị dục hỏa thiêu đến toàn thân đỏ lên, đột nhiên, nàng linh cơ khẽ động, nói với Diệp Thần

"Sư đệ, đã dạng này, đệ dùng mình giúp Khả Hân giải độc đi!"

"Trán....."

Diệp Thần nghe vậy lập tức mặt mo đỏ ửng, ngụ ý Tần Mặc Diêu không phải liền là để mình ngủ An Khả Hân?

"Sư đệ chớ do dự, dù sao Khả Hân sớm tối đều là lão bà đệ, đừng thẹn thùng!"

"Tỷ đi ra ngoài trước!"

Tần Mặc Diêu nói xong thật đúng là xoay người liền đi, Lan Trần thấy cảnh này lập tức mặt mũi tràn đầy biểu lộ ghen tị, cười làm lành nói

"Thần ca vất vả, tôi cũng đi!"

"Thảo!"

Diệp Thần bó tay rồi, gia hỏa Lan Trần này dựa vào cái gì cảm thấy mình sẽ vất vả?

Rất nhanh, bên trong gian phòng chỉ còn sót Diệp Thần cùng An Khả Hân, lúc này dược lực mạnh hơn, An Khả Hân trong cổ họng phát ra một trận cùng loại mẫu thú gầm nhẹ, khí lực trở nên phi thường lớn, chủ động bổ nhào Diệp Thần.

"Sư đệ, nhanh..... Cho ta....."

"Sư tỷ, xin lỗi!"

Diệp Thần quyết tâm liều mạng, dù sao mình là cứu người, chỉ hi vọng giải độc sau sư tỷ không oán hận mình là được!

Rất nhanh, trong phòng khách liền truyền ra một trận tiếng thở gấp mê người.....

Sau một tiếng, chiến đấu bên trong gian phòng mới kết thúc, An Khả Hân giống một con mèo con nhu thuận co quắp tại trong ngực Diệp Thần.

Giờ phút này nàng da thịt trong trắng lộ hồng, nhìn rất có quang trạch, hiển nhiên là bị tưới nhuần tốt, cùng dáng vẻ toàn thân đỏ bừng lúc trước hoàn toàn khác biệt.

"Sư tỷ, thật xin lỗi! Đệ cũng là vì cứu tỷ....."

Diệp Thần nhìn xem tiểu nữ nhân trong ngực, trong lòng luôn cảm thấy có chút băn khoăn.

"Tỷ biết, đệ đừng nói nữa!"

An Khả Hân ngẩng đầu, một đôi con ngươi ngập nước nhu tình Tự Thủy nhìn xem Diệp Thần, nói"Sư đệ, có thể làm nữ nhân của đệ, ta rất hài lòng!"

"Hài lòng?"

Diệp Thần nhất thời nghĩ lầm, coi là An Khả Hân đang khen ngợi hắn sống tốt, kìm lòng không được lộ ra một mặt Trư ca mỉm cười

"Chán ghét!"

An Khả Hân thấy Diệp Thần một mặt Trư ca cười cười, lập tức vung lên đôi bàn tay trắng như phấn nhẹ nhàng nện ở trên lồng ngực rắn chắc Diệp Thần, gắt giọng"Thối sư đệ, xấu sư đệ, liền sẽ

khi dễ sư tỷ!"

"Khụ khụ, sư tỷ, đệ là cứu tỷ a!"

Diệp Thần dở khóc dở cười, tranh thủ thời gian nói sang chuyện khác"Chúng ta rời giường đi, Thất sư tỷ còn ở bên ngoài chờ chúng ta đâu!"

"A? Thất sư tỷ biết đệ cùng ta"

"Còn có Lan Trần, ngoài ra còn có một cái huynh đệ."

"Mắc cỡ chết được!"

An Khả Hân nghe xong thẹn thùng cực kỳ, lập tức vùi đầu vào trong ngực Diệp Thần, 'Lừa mình dối người' Làm'Đà điểu' .

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nữ nhân mà, lần thứ nhất đều sẽ thẹn thùng!

Nhớ ngày đó Tô Tuyết Di xong việc, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn mình, so sánh ra An Khả Hân coi như gan lớn.

Sau khi rời giường, Diệp Thần nhìn thấy trên giường đơn trắng noãn, lưu lại một màn đỏ thắm kia, trong lòng không khỏi có chút áy náy, mình tự tay đem sư tỷ đưa lên bảo tọa thiếu phụ, thật sự là sai lầm!

Hai người mặc quần áo tử tế, Diệp Thần đi tới cửa sau mở cửa phòng.

"Thần ca, xong việc?"

Lan Trần nháy mắt ra hiệu, nụ cười trên mặt chích là giữa nam nhân với nhau mới có thể hiểu được có ý tứ gì.

"Khả Hân, muội không sao chứ?"

Tần Mặc Diêu mặt mũi tràn đầy lo lắng tiến ra đón, nhưng khi nàng nhìn thấy An Khả Hân thổi qua da thịt liền phá kiều nộn, lại cảm thấy mình hỏi thừa!

Đồ trang điểm tốt nhất nữ nhân, chính là nam nhân a!

"Thần ca, gia hỏa này làm sao bây giờ?"

Kim Cương trên tay mang theo Lư Ba, giờ phút này Lư Ba mặc một đầu quần cộc tử, toàn thân run lẩy bẩy, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ trừng mắt Diệp Thần, nhưng cái cằm của hắn bị Kim Cương vặn trật khớp, muốn nói chuyện cũng không được!

Diệp Thần thấy thế một tay nắm cái cằm Lư Ba, kéo một phát đẩy, răng rắc một tiếng vang giòn, cái cằm Lư Ba lại lần nữa nối liền!

Chương 961. Nam nữ ăn sạch

"Đáng chết, các ngươi mau thả ta!"

Lư Ba nghiến răng nghiến lợi, uy hiếp nói"Cha ta là phó viện trưởng viện y học, tin hắn một điện thoại, về sau các ngươi tại tỉnh thành ngay cả bệnh đều không được xem hay không!"

"Ngậm miệng, ngớ ngẩn!"

"Sư tỷ, chính là gia hỏa này hạ thuốc mê cho tỷ, xử trí như thế nào tỷ nói đi!"Diệp Thần lạnh giọng hỏi.

"Hỗn đản!"

An Khả Hân thẹn quá hoá giận, thở phì phò vọt tới trước mặt Lư Ba, bất thình lình nhấc chân hung hăng đá vào hạ bộ đối phương!

"Ngao!"

Lư Ba một tiếng hét thảm, nghe cực kỳ giống Husky kêu rên.

"Nói, ngươi tại sao phải hạ dược cho ta!"An Khả Hân giận không chỗ phát tiết, cắn chặt răng ngà tức giận chất vấn.

"Bà tám, ngươi dám đá ta?"

Lư Ba giống như không nghe thấy An Khả Hân nói cái gì, diện mục dữ tợn nói"Hôm nay chỉ cần ta không chết, ngươi cùng Tần Mặc Diêu đều chờ đợi xui xẻo!"

Ba!

Kim Cương mở ra đại thủ quạt hương bồ, một bàn tay rắn rắn chắc chắc đập vào trên mặt Lư Ba, đánh xong úng thanh nói

"Tra hỏi ngươi đâu, thành thật một chút!"

"Ô ô"

Mặt Lư Ba trong nháy mắt sưng như heo đầu, hắn che lấy mặt bị đánh hận hận trừng kim cương một chút, nhưng cũng không dám lỗ mãng, chỉ có thể cắn răng nói

"Ta căn bản là không có nghĩ tới hạ dược cho nàng!"

"Có ý tứ gì?"

Diệp Thần nghe xong nhíu nhíu mày, bằng chứng như núi còn nghĩ giảo biện?

"Ta, ta vốn là muốn hạ dược cho Tần Mặc Diêu, ai bảo nàng đem đồ uống Tần Mặc Diêu cướp uống!"

"Thảo!"

Diệp Thần nghe vậy giận không chỗ phát tiết, tên vương bát đản này còn nghĩ hạ dược cho Thất sư tỷ, quả thực tâm hắn đáng chết!

"Sư đệ, điện thoại biến thái này, đệ xem một chút!"Tần Mặc Diêu mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ, đem một điện thoại quả táo đưa cho Diệp Thần.

"Biến thái?"

Diệp Thần tiếp nhận điện thoại xem xét, trong điện thoại di động tất cả đều là ảnh chụp An Khả Hân gần như lộ ra trọn vẹn, cái này làm hắn tức điên lên!

Càng làm cho Diệp Thần kinh ngạc chính là, bên trong ngoại

trừ có ảnh chụp An Khả Hân, còn có ảnh chụp rất nhiều nữ hài khác, thậm chí trong lúc vô tình bị hắn lật đến một tấm ảnh chụp nam nhân ở trần!

Ngọa tào!

Nam nữ ăn sạch?

Diệp Thần mặt mũi tràn đầy ghét bỏ lườm Lư Ba một chút, đem điện thoại di động một lần nữa đưa cho Tần Mặc Diêu"Sư tỷ, nam nhân này là ai, tỷ biết sao?"

"Cái này, đây không phải Phó viện trưởng Lư Trường Quốc sao?"Tần Mặc Diêu nhìn xem ảnh chụp hoảng sợ nói.

"Hỗn đản này cha hắn?"

"Đúng!"

"Quả nhiên, thượng bất chính hạ tắc loạn!"

Xem hết những hình này, Diệp Thần lạnh lùng lườm Lư Ba một chút, thản nhiên nói

"Ngươi có thể đi chết!"

"Ngươi hù dọa ai đây"

Lô Kiệt lời còn chưa dứt, chỉ thấy Diệp Thần đưa tay một bàn tay, xen lẫn kình phong hô hô đánh tới!

Một giây sau, một trận tiếng tạch tạch truyền ra.

Lô Kiệt đầu giống ngựa đu quay, không biết xoay tròn bao nhiêu cái 720 Độ mới chậm rãi dừng lại, toàn bộ cái cổ đều vặn thành hình méo mó, chết được cực kỳ thảm liệt!

"Sư tỷ, các tỷ ở căn phòng nhỏ nào ăn cơm?"

Diệp Thần nộ khí chưa tiêu, huống chi Ngũ sư tỷ hiện tại là nữ nhân của hắn, nữ nhân của mình há có thể cho không người khi dễ?

"Dưới lầu!"

"Đi, dẫn đệ đi gặp gặp Lư Trường Quốc kia!"Diệp Thần thanh âm băng lãnh, bởi vì họ Lư không có giáo dục hảo nhi tử, dẫn đến sư tỷ kém chút gặp bất trắc, bút trướng này còn phải hảo hảo thanh toán một chút.

Tần Mặc Diêu gật gật đầu, đem bọn người Diệp Thần trực tiếp mang đến dưới lầu phòng.

"Kim Cương, đem cái rác rưởi này xử lý một chút!"Diệp Thần trước khi đi dặn dò.

"Minh bạch!"

Kim Cương gật đầu.

Dưới lầu, phòng.

Lúc này Lư Trường Quốc còn không biết nhi tử chết, hắn đang cùng mấy nữ giáo sư nâng ly cạn chén, uống đến mặt mo đỏ bừng, vẫn còn không quên mở miệng đùa giỡn.

"La lão sư, làn da cô càng ngày càng tốt, ta nhớ được lão công cô tại ngoại địa đi, tìm ai tưới nhuần a?"

"Tiểu Triệu, ta làm người từng trải có thể phụ trách nhiệm nói cho cô, mông cô lớn, tương lai khẳng định sinh nhi tử!"

""

Cứ việc nữ giáo sư đều rất phản cảm Lư Trường Quốc không kiêng nể gì cả, nhưng hắn là người đứng thứ hai viện y học, ai cũng không dám đắc tội, cũng chỉ có thể miễn cưỡng cười làm

lành ứng phó.

Một nam tử trung niên ngồi tại chủ vị người đeo kính, nghe được Lư Trường Quốc, sắc mặt trong nháy mắt kéo vượt!

"Tống hiệu trưởng, Lư giáo sư chính là thích nói đùa, ngài tuyệt đối đừng để ý!"

Thân tín Lư Trường Quốc thấy thế, vội vàng hướng trung niên nam nhân giải thích.

Người này chính là tân nhiệm người đứng đầu tỉnh Thiên Nam Trung Y Học Viện, lần trước trường học phát sinh sự kiện nhảy lầu, bởi vì hiệu trưởng không làm tốt trực tiếp bị Tiêu Quang Minh cách chức mất, Tống Tử Văn là tân nhiệm hiệu trưởng tiếp nhận.

"Tống hiệu trưởng, chỉ đùa một chút mà thôi, ông nghiêm túc như vậy làm gì?"

Lư Trường Quốc nghe được thân tín, nghiêng đầu sang chỗ khác mặt mũi tràn đầy khiêu khích nói với Tống Tử Văn.

Nếu không phải họ Tống không hàng đến học viện, tân nhiệm hiệu trưởng chính là hắn, bởi vậy Lư Trường Quốc đối với Tống Tử Văn là ôm lấy rất cường địch ý!

Chương 962. Đồ chó con!

"Đang ngồi đều là lão sư, nói đùa cũng phải có chừng có mực đi?"

Tống Tử Văn cau mày, Lư Trường Quốc vừa rồi ngôn ngữ đã là trắng trợn đùa giỡn nữ giáo sư, nếu không phải xem ở trong lúc tết xuân, hắn sớm nổi bão!

Lư Trường Quốc vừa mới chuẩn bị đáp trả vài câu, nhưng vào lúc này Tần Mặc Diêu bọn họ đi đến.

"Sư đệ, hắn chính là Lư Trường Quốc!"

Tần Mặc Diêu đi thẳng tới trước mặt Lư Trường Quốc, chỉ chỉ hắn quay đầu hướng Diệp Thần nói.

"Tần giáo sư, cô vừa rồi đi đâu a, ta một mực tại tìm cô đây!"

"Nhanh nhanh nhanh, đến cùng ta uống một chén!"

Lư Trường Quốc nhếch miệng cười một tiếng, hắn nhập nhèm mắt say lờ đờ, dùng sức nhìn chằm chằm bộ ngực tròn trịa Tần Mặc Diêu, kìm lòng không được nuốt ngụm nước bọt.

Nếu có thể đem nữ nhân này kéo được lên giường, mình sống ít đi mười năm cũng nguyện ý a!

"Ngươi chính là Lư Trường Quốc?"

Diệp Thần lườm Lư Trường Quốc một chút, phát hiện gia hỏa này rất giống Lư Ba, đồng dạng hèn mọn như vậy!

"Ngươi là ai a?"

Lư Trường Quốc nghe xong có người gọi danh tự hắn, thái độ lập tức chuyển biến lớn tới một cái trăm tám mươi độ, có chút căm tức trừng mắt về phía Diệp Thần.

"Con của ngươi cho sư tỷ ta hạ thuốc mê, việc này ngươi biết không?"

Diệp Thần lười nhác cùng Lư Trường Quốc nói nhảm, vừa thấy mặt liền đi thẳng vào vấn đề trực tiếp hỏi.

Hạ thuốc mê?

Nghe được Diệp Thần nguyên bản náo nhiệt phòng trong nháy mắt lặng ngắt như tờ, đám người mặt mũi tràn đầy biểu lộ kinh ngạc, nhao nhao quay đầu nhìn về phía Lư Trường Quốc.

"Ngươi, ngươi nói hươu nói vượn!"

Lư Trường Quốc thấy thế tức hổn hển chỉ vào Diệp Thần, mắng"Từ đâu xuất hiện nhỏ ma cà bông, dám nói xấu nhi tử ta, có tin hay không ta một điện thoại đưa ngươi đi cục cảnh sát?!"

Hiện trường cũng có người nhận ra Diệp Thần, hoảng sợ nói

"Đây không phải Diệp tiên sinh sao, sư tỷ của hắn là Tần giáo sư!"

"Khó trách ta nhìn xem quen mặt, nguyên lai là Diệp Thần!"

"..."

Nghe được danh tự Diệp Thần, Lư Trường Quốc tỉnh rượu một nửa, tại giới y học Thiên Nam hai chữ 'Diệp Thần' này phân lượng vẫn là rất nặng!

Tống Tử Văn càng là mặt mũi tràn đầy chấn kinh, tại trước đó hắn tiền nhiệm Tiêu Quang Minh liền cố ý dặn dò qua, căn dặn hắn tại trên học thuật có bất luận cái khó khăn gì, đều có thể tìm

Diệp Thần.

Nghe nói Diệp Thần niên kỷ không lớn, không nghĩ tới lại còn trẻ như vậy!

"Diệp Thần, ngươi đừng có ỷ vào cùng Tiêu bộ trưởng quan hệ tốt, liền nói xấu nhi tử ta!"

Lư Trường Quốc có điểm tâm hư, nhưng hắn vẫn là cố giả bộ trấn định nói"Tần giáo sư đây không phải hảo hảo sao, nào có hạ thuốc mê?"

"Lư viện phó, sư đệ tôi không có nói xấu con của ông!"

Tần Mặc Diêu đứng dậy, đem chuyện An Khả Hân bị hạ dược nói ra trước mặt mọi người.

"Trời ạ! Không nghĩ tới Lư Ba lại là loại người này!"

"An Khả Hân tiểu thư xinh đẹp như vậy, cũng khó trách Lư Ba sẽ hạ thuốc mê!"

"Thật sự là cha nào con nấy."

"..."

Đám người đang ngồi có lẽ không tin Diệp Thần, nhưng Tần Mặc Diêu mới mở miệng tất cả mọi người tin tưởng, nhao nhao đem đầu mâu nhắm ngay Lư Ba.

"Không có khả năng!"

Lư Trường Quốc thấy thế vừa vội vừa tức, tức giận nói"Nhi tử ta có bạn gái, hắn tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện này!"

"Sẽ không?"

Diệp Thần cười lạnh, từ trên thân móc ra điện thoại Lư Ba"Có

thể hay không trong lòng ngươi thừa biết, bên trong còn có ảnh ngươi nude, có muốn ta cho đám người nhìn xem hay không?"

"Đây không phải điện thoại nhi tử ta sao, sao, làm sao trong tay ngươi?"Lư Trường Quốc trợn tròn mắt.

"Nếu như điện thoại không tại trên tay sư đệ ta, Khả Hân liền bị Lư Ba chà đạp!"Tần Mặc Diêu khó thở, không nghĩ tới Lư Trường Quốc lúc này còn bao che cho con.

"Ta không tin, ngươi đem Lư Ba gọi tới, chúng ta đối chất nhau!"Lư Trường Quốc cắn răng quát lớn.

"Không cần!"

Diệp Thần cười lạnh, thản nhiên nói"Muốn tìm hắn đối chất, ngươi chỉ có thể đi âm tào địa phủ!"

"Âm tào địa phủ?"

Lư Trường Quốc ngay từ đầu còn không có nghe rõ, coi là Diệp Thần đang hù dọa hắn, lúc này hừ lạnh một tiếng nói"Diệp Thần, ta biết ngươi có chút bản sự! Nhưng Lư gia ta tại tỉnh thành cũng không phải ăn chay, ngươi nghĩ hù dọa ta?"

"Hù dọa ngươi, ngươi cũng xứng?"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, trầm giọng nói"Qua một thời gian ngắn ta khả năng đến Trung Y Học Viện dạy học, đến lúc đó ta không muốn nhìn thấy loại cặn bã này như ngươi, hiểu ý tứ ta sao?"

"Lẽ nào lại như vậy!"

Lư Trường Quốc nghe vậy không khỏi thẹn quá hoá giận, vốn là uống đến hơi nhiều hắn 'Ba' Vỗ bàn một cái, phủi đất đứng người lên chỉ vào Diệp Thần mắng

"Mắng ai là cặn bã đâu? Đồ chó con, ngươi còn dám nhục nhã ta, cẩn thận ta chơi chết ngươi!"

"Đi đại gia ngươi!"

La Cực Thần ngồi xổm ở bên chân Diệp Thần, theo bản năng cho rằng Lư Trường Quốc đang mắng hắn, nhảy dựng lên trực tiếp cắn một cái tại trên cổ Lư Trường Quốc, trong chớp mắt liền đem xương cổ cắn nát!

Phốc!

Máu tươi từ yết hầu Lư Trường Quốc phun ra ngoài!

Chương 963. Giấy chứng nhận!

Bịch!

Lư Trường Quốc còn lại nửa cái mạng che lấy vết thương máu chảy dầm dề, một đầu mới ngã xuống đất!

Bất thình lình một màn chấn kinh phảng phất đọng lại trước tất cả mọi người, không khí hiện trường, chẳng ai ngờ rằng Lư Trường Quốc thế mà bị một con chó 'Đánh ngã' !

"Nhanh, nhanh cứu người a!"

Một lát sau, thân tín Lư Trường Quốc mới tỉnh hồn lại, lấy điện thoại cầm tay ra làm bộ gọi cấp cứu điện thoại.

"Hừ! Đừng phí sức, thần tiên tới cũng cứu không được hắn!"La Cực Thần miệng đầy máu tươi duỗi ra đầu lưỡi màu hồng phấn liếm liếm miệng chó, thanh âm lạnh như băng nói.

"..."

Nghe được một con chó nói chuyện, đám người lần nữa bị lôi đến!

Chó nói tiếng người?

"Sư tỷ, chúng ta đi thôi!"Diệp Thần liếc qua Lư Trường Quốc, biết hắn chết chắc.

"Diệp lão đệ, xin dừng bước!"

Ai ngờ, Diệp Thần vừa mới chuyển thân chuẩn bị rời đi, Tống Tử Văn lại đứng dậy gọi hắn lại.

"Ông là ai?"

"Ta gọi Tống Tử Văn."

Thấy Diệp Thần nhíu mày, Tống Tử Văn vội vàng giới thiệu mình.

Diệp Thần biết được đối phương là hiệu trưởng mới Trung Y Học Viện, gật đầu nói"Tống hiệu trưởng, có việc ông cứ việc nói thẳng đi!"

"Diệp lão đệ, cậu nói đến trường học của chúng ta dạy học, lúc nào đâu?"

"Rồi nói sau, dù sao tôi đáp ứng sư tỷ, khẳng định sẽ đến!"Diệp Thần biết được Tống Tử Văn là hiệu trưởng Tiêu Quang Minh khâm điểm, thái độ cũng khá rất nhiều.

"Vậy thì tốt quá, Trung Y Học Viện có nhân tài như Diệp tiên sinh, nhất định có thể nâng cao một bước!"

Cũng không biết Tống Tử Văn nói chính là lời thật lòng, hay là cái rắm màu cầu vồng, tóm lại hắn tại trước mặt Diệp Thần không có một chút giá đỡ.

Diệp Thần cười nhạt một tiếng không nói chuyện, nhưng vào lúc này phòng cửa phòng lần nữa bị người đẩy ra, ngay sau đó một nam phục vụ viên khách sạn tuổi trẻ đi đến, sau lưng còn đi theo hai tên áo đen cảnh sát!

"Cảnh sát, chính là bọn họ giết người!"Phục vụ viên chỉ vào Diệp Thần lớn tiếng nói.

Nguyên lai ngay tại lúc Diệp Thần một bạt tai hút chết Lư Ba, vừa vặn bị khách sạn phục vụ viên nhìn thấy, thế là lúc này báo cảnh sát!

Giết người?

Đang ngồi đám người giật nảy cả mình, Lư Trường Quốc bị chó cắn chết, chẳng lẽ trên thân Diệp Thần còn có án mạng?

"Cảnh sát đồng chí, các ngươi có phải sai lầm hay không, Diệp tiên sinh làm sao lại giết người đâu?"Tống Tử Văn nhớ tới Tiêu Quang Minh căn dặn, chỉ có thể kiên trì ra thay Diệp Thần nói tốt.

"Ông là ai?"

"Ta là tỉnh hiệu trưởng Trung Y Học Viện, Tống Tử Văn!"

"Tống viện sĩ"

Giáo sư viện y học khác thấy thế nghĩ ngăn lại Tống Tử Văn, vạn nhất Diệp Thần thật còn giết người, Tống Tử Văn chẳng phải là tự chuốc nhục nhã?

Nhưng Tống Tử Văn lại lắc đầu, hắn tin tưởng vững chắc người Tiêu Quang Minh coi trọng, tuyệt đối sẽ không giết người!

Cảnh sát biết được thân phận Tống Tử Văn không khỏi nhíu nhíu mày, hắn từ vào cửa đã nghe đến một cỗ mùi máu tươi, cúi đầu xem xét mới phát hiện Lư Trường Quốc nằm trên mặt đất sớm đã mất đi sức sống.

Diệp Thần nhìn thấy cảnh sát cũng không hoảng hốt, đem chậm tay chậm vươn hướng trong ngực

một tên cảnh sát trong đó thấy thế kinh hãi, hắn cấp tốc móc súng lục ra, họng súng chỉ hướng Diệp Thần nghiêm nghị cảnh cáo nói

"Không được nhúc nhích, giơ tay lên!"

"Cảnh sát, nhất định phải làm như vậy?"

Diệp Thần lườm cảnh sát một chút, thản nhiên nói"Trong ngực có giấy hành nghề của tôi, tôi khuyên các người xem trước một chút giấy chứng nhận của tôi!"

"Giấy chứng nhận?"

Một tên phụ cảnh khác khi lấy được cảnh sát cầm thương ra hiệu, cẩn thận từng li từng tí tới gần Diệp Thần, đưa tay móc vào túi trong bộ ngực hắn, trời mới biết đối diện là cuồng nhân hay không, vẫn là cẩn thận một chút tốt

Rất nhanh, dưới nhắc nhở của Diệp Thần, phụ cảnh từ trong túi hắn móc ra một bản giấy chứng nhận màu đỏ.

Mở ra xem, phía trên thình lình viết tổng huấn luyện viên nam bộ chiến khu đặc chiến lữ!

Thiếu tướng!

Giấy chứng nhận bên trên dán ảnh chụp Diệp Thần, còn có dấu chạm nổi quân đội, nhưng tại phụ cảnh xem ra đây đều là thủ đoạn lừa đảo thường dùng, lúc này cười nhạo nói

"Anh bạn, ở đâu làm chứng giả, rất rất thật a!"

"Ngươi ngớ ngẩn a, Thần ca cần dùng chứng giả lừa ngươi sao?"Lan Trần quát lớn.

"Hỗn đản, ngươi là ai a!"

"Biết cảnh sát chúng ta đều là Hỏa Nhãn Kim Tinh sao, muốn gạt chúng ta, không có cửa đâu!"Phụ cảnh nghe xong có người mắng hắn, lúc này nổi trận lôi đình, hung tợn trừng mắt về phía Lan Trần.

"Ngươi là phụ cảnh đi?"

"Ta gọi Lan Trần, ngươi gọi điện thoại hỏi một chút lãnh đạo

các ngươi, nhìn hắn có biết ta hay không!"Lan Trần hừ lạnh.

"Ngươi"

Không đợi phụ cảnh nói xong, cảnh sát một bên cầm súng lại ngăn lại hắn

"Tiểu Lưu, đem giấy chứng nhận cho ta xem một chút!"

Phụ cảnh thở phì phò đem giấy chứng nhận của Diệp Thần giao cho cảnh sát, cảnh sát chính mình là lính đặc chủng giải nghệ, khi hắn cầm tới chứng nhận sĩ quan một sát na, liền biết cái này tuyệt không phải giấy chứng nhận làm giả!

Chương 964. Mua dây xích?

Mà sau khi hắn nhìn thấy quân hàm Diệp Thần, lại sinh ra chất vấn, thiếu tướng còn trẻ như vậy?

Bất quá, cái tên Diệp Thần này ngược lại là có mấy phần quen thuộc, nhưng cụ thể là ai lại nghĩ không ra!

"Người là cậu giết?"

Cảnh sát do dự một chút, chỉ chỉ Lư Trường Quốc trên đất, tiến thường hỏi thăm hành thông với Diệp Thần.

"Không sai!"

Diệp Thần một mặt thản nhiên, La Cực Thần ngồi xổm ở bên cạnh cao hứng thẳng vẫy đuôi, có thể để cho Diệp Thần làm cõng nồi hiệp, ngoại trừ mình còn có ai?

"Ngoại trừ hắn, ngươi còn giết ai?"

"Cảnh sát, ta nhìn thấy hắn còn đánh chết một người trẻ tuổi, một bàn tay đem người kia đánh cho cổ đều vặn thành bánh quai chèo!"Phục vụ viên khách sạn đoạt trước nói.

"Hắn nói không sai!"

Chẳng ai ngờ rằng Diệp Thần thế mà gật đầu, mà lại ngữ khí bình thản, nghe tựa như giết con gà mây trôi nước chảy.

Lời vừa nói ra, mọi người đều kinh!

Tống Tử Văn đứng chết trân tại chỗ không nói nổi một lời nào, vừa rồi hắn còn thay Diệp Thần nói chuyện, hiện tại xem ra hoàn

toàn là đánh mình mặt!

"Trời ạ! Không nghĩ tới Diệp Thần là tội phạm giết người!"

"Biết người biết mặt không biết lòng, y thuật siêu quần lại như thế nào, còn không phải cái bác sĩ giết người!"

""

Các giáo sư Trung Y Học Viện châu đầu ghé tai, khe khẽ bàn luận lấy, trong mắt bọn họ Diệp Thần nghiễm nhiên là cái sát nhân cuồng ma!

"Cha con Lư gia dính líu thông đồng với địch bán nước, tôi giết bọn họ không đúng sao?"Diệp Thần không thèm để ý những người này, nhàn nhạt đối cảnh sát nói.

"Thông đồng với địch bán nước?"

Cảnh sát gặp dáng vẻ Diệp Thần một mặt lạnh nhạt, làm sơ do dự vẫn là quyết định gọi điện thoại hướng thượng cấp báo cáo, loại sự tình này hắn nhưng xử lý không đến!

Rất nhanh, điện thoại tiếp thông, cảnh sát đem chuyện này kỹ càng nói một lần, cuối cùng đi đến nơi hẻo lánh thấp giọng nói

"Lãnh đạo, quan chứng Trương Quân này khẳng định là thật, chỉ là người trẻ tuổi gọi Diệp Thần này rất trẻ!"

"Ngươi nói cái gì?"Đối phương nghe vậy hoảng sợ nói.

"Tôi nói người kia tuổi còn rất trẻ a!"

Cảnh sát sững sờ, lãnh đạo kích động như vậy làm gì, mình nói sai?

"Ta là hỏi ngươi, người kia có phải là gọi Diệp Thần?"

"Đúng vậy a!"

"Mau đem giấy chứng nhận còn cho người ta, hắn là thiếu tướng chân chính!"Lãnh đạo nghe xong giận không chỗ phát tiết, cả giận nói"Trong tỉnh mấy cái đại lão đều đưa tại trên tay hắn, ngươi chớ liên lụy ta!"

""

Cảnh sát nghe xong lúc này mới đột nhiên nhớ tới Diệp Thần là ai, lãnh đạo nói không sai, đoạn thời gian trước ngay cả người đứng thứ hai trong tỉnh đều gãy tại trong tay Diệp Thần!

Đừng nhìn Diệp Thần sinh hoạt tại Ninh Châu, nhưng thanh danh của hắn sớm đã truyền khắp quan trường tỉnh thành!

Cúp điện thoại, cảnh sát khó khăn nuốt ngụm nước bọt, xác nhận thân phận Diệp Thần xong hắn vội vàng đổi phó khuôn mặt tươi cười, hai tay đem quân quan chứng đưa trả lại cho Diệp Thần, nói

"Diệp Tướng quân, thật sự là thật có lỗi, chúng ta mạo phạm ngài!"

"Hiện tại không nói ta căn cứ chính xác kiện là giả?"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Không không không!"

Cảnh sát nghe vậy dọa kêu to một tiếng, vội vàng quay đầu hung hăng trừng phụ cảnh một chút, cả giận nói"Tiểu Lưu, còn không mau xin lỗi Diệp Tướng quân!"

"Tướng, tướng, tướng quân?"

Phụ cảnh đã sớm sợ ngây người, hắn dùng sức bóp bóp mặt mình, không phải nằm mơ đi, còn trẻ như vậy tướng quân?

"Tính toán, các ngươi đi thôi, chuyện này quân đội sẽ xử lý!"Diệp Thần khoát khoát tay, người ta chỉ là phụ cảnh, không cần thiết cùng hắn chăm chỉ.

"Diệp, Diệp Tướng quân, thật xin lỗi!"

Phụ cảnh tự biết đuối lý, vội vàng hướng Diệp Thần xin lỗi.

Khả năng Diệp Thần là hắn đại nhân vật ngưu bức nhất đời này đắc tội, có thể cho thiếu tướng xin lỗi cũng không phải ai cũng có cơ hội.

"Diệp Tướng quân, vậy liền không quấy rầy ngài dùng cơm, chúng ta đi!"Cảnh sát nhẹ nhàng thở ra, nói xong tranh thủ thời gian mang theo phụ cảnh rời đi phòng.

Mà tên phục vụ viên báo cảnh kia cũng trợn tròn mắt, thấy cảnh sát rời đi tranh thủ thời gian rất là vui vẻ cùng đi theo, vạn nhất Diệp Thần muốn thu thập hắn không giống như chơi đùa?

"..."

Tất cả mọi người tại đây đều sợ ngây người, Diệp Thần thế mà còn là tướng quân?

"Diệp, Diệp Tướng quân, ngài nhìn"

Tống Tử Văn nuốt ngụm nước bọt, hắn hiện tại tính biết Tiêu Quang Minh lúc trước vì cái gì cực lực hướng hắn đề cử Diệp Thần, nguyên lai người trẻ tuổi này không chỉ có y thuật cao siêu, thân phận còn không đơn giản a!

"Tống hiệu trưởng, các người nên ăn một chút, tôi đi trước!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói xong nhẹ nhàng vung tay lên, thi thể Lư Trường Quốc trong nháy mắt bốc cháy lên, trong khoảnh khắc liền hóa thành một đống xương tro.

Đám người thấy thế cả kinh cái cằm đều muốn rơi trên mặt đất!

Yến hội cũng theo đó kết thúc, thử hỏi ai có tâm tư đối một đống xương tro ăn cái gì?

Diệp Thần rời đi, An Khả Hân chủ động nắm thật chặt tay của hắn, tiểu sư đệ biến thành nam nhân nàng, An Khả Hân hận không thể giống thuốc cao đồng dạng đính vào Diệp Thần trên thân mới dễ chịu đâu!

Một bên Tần Mặc Diêu thấy thế nhịn không được cười ra tiếng"Khả Hân, có muốn ta mua cho muội đầu dây xích hay không?"

Chương 965. Cách Manny cầu cứu!

"Mua dây xích làm gì?"An Khả Hân một mặt tò mò hỏi.

"Muội lo lắng tiểu sư như vậy đệ, đem hắn buộc ở bên người tốt!"Tần Mặc Diêu trêu chọc nói.

"Khụ khụ, sư tỷ người vẫn là mua cho lão La đi, miễn cho gia hỏa này khắp nơi cắn người!"Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, nhanh lên đem nồi ném cho La Cực Thần.

"Gâu gâu!"

La Cực Thần nghe xong không vui, cẩu tài muốn buộc lấy đâu, hắn cũng không phải chó

Bọn người Diệp Thần rất mau trở lại đến Ninh Châu, Tần Mặc Diêu cùng An Khả Hân muốn đi biệt thự Kiều An Na, trước khi chia tay An Khả Hân lưu luyến không rời lôi kéo tay Diệp Thần không nỡ vung ra.

Tần Mặc Diêu thấy thế nhẹ nhàng thở dài, đơn độc đem Diệp Thần gọi vào bên cạnh, nhỏ giọng hỏi

"Sư đệ, ngươi cùng Khả Hân có tiếp xúc da thịt, việc này chỉ sợ không gạt được Tô Tuyết Di, ngươi chuẩn bị làm sao bây giờ?"

"Sư tỷ, yên tâm đi!"

Diệp Thần mặc dù cũng cảm giác nhức đầu, nhưng vẫn là cười một cái nói"Vô luận như thế nào, đệ đều sẽ phụ trách với các tỷ!"

"Cái gì các tỷ?"

Tần Mặc Diêu khuôn mặt đỏ lên, gắt giọng"Bại hoại, đêh có Khả Hân còn chưa đủ, muốn đem chúng ta đều thu sao? Cẩn thận thận hư!"

"Hì hì, nói lỡ miệng!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, nói trở lại đoạn thời gian trước hắn làm giấc mộng, trong mộng hắn cùng bảy vị sư tỷ chung phó Vu sơn, đúng là rất mệt mỏi!

Nhìn thấy dáng vẻ Diệp Thần cười đùa tí tửng, Tần Mặc Diêu nhịn không được liếc mắt!

Quả nhiên, nam nhân đều là đại móng heo, ăn trong chén còn nhìn xem trong nồi

"Thần ca, ban đêm tôi đi nhà cậu chúc tết!"

Lan Trần cũng chuẩn bị trở về công ty mình nhìn xem, Diệp Thần gật gật đầu, chớp mắt liền chỉ còn lại hắn cùng Kim Cương.

"Kim Cương, cậu đói bụng không, gọi điện thoại cho Ảnh Tử, chúng ta tìm một chỗ uống chút?"Diệp Thần hỏi.

"Tốt!"

Kim Cương vừa dứt lời, Diệp Thần điện thoại di động vang lên, xem xét điện báo dãy số Diệp Thần không khỏi cười lạnh, nên đến cuối cùng là tới!

"Nói chuyện, chuyện gì!"

Diệp Thần kết nối điện thoại, ngữ khí lộ ra phá lệ lạnh lùng vô tình.

"Diệp tiên sinh, cứu mạng a!"

Trong điện thoại di động truyền đến tiếng cầu cứu hơi có vẻ kinh hoảng Cách Manny"Tôi tại nhà máy vứt bỏ Ninh Châu Nam Giao, Luka Kho hắn, hắn muốn giết tôi!"

"Có đúng không?"

Diệp Thần cười lạnh, nói thẳng"Cách Manny, ta giống như cùng cô không quá quen đi? Dựa vào cái gì muốn cứu cô?"

"Cái này"

Cách Manny vạn vạn không nghĩ tới Diệp Thần trở mặt không quen biết, nhưng bây giờ nàng đã cùng đường mạt lộ, chỉ có thể cắn chặt răng nói

"Chỉ cần Diệp tiên sinh cứu tôi, từ nay về sau, ngài chính là chủ nhân tôi"

"Thật?"

"Tôi thề với thượng đế, cho dù là vì chủ nhân sinh con, tôi cũng nguyện ý!"

"Thảo!"

Diệp Thần nghe xong tức giận nói"Ta không thích cưỡi ngựa đại dương, sinh con coi như xong đi!"

"Chủ nhân, xin mau cứu tôi đi"

Cách Manny lời còn chưa dứt, đầu kia điện thoại truyền đến một tiếng tiếng súng nổ lớn!

Oanh!

Nghe được cái này tiếng vang, Diệp Thần không khỏi nhíu nhíu mày, lại là súng ngắm hạng nặng!

"Diệp tiên sinh, bọn họ lại tới, nhanh mau cứu tôi!"Cách Manny thở hồng hộc, đau khổ cầu khẩn nói.

"Tốt a, bất quá hi vọng cô nhớ kỹ những lời mình mới vừa nói kia!"

Diệp Thần nói xong trực tiếp cúp điện thoại, quay đầu nói với Kim Cương"Tôi lội đi Nam Giao, cậu cùng Ảnh Tử đi tìm tiệm cơm ăn đi!"

"Tốt!"

Kim Cương cũng không hỏi nhiều, Diệp Thần nói cái gì, hắn làm theo là được rồi.

Nam Giao.

Trên hoang dã cỏ dại rậm rạp, mấy tòa công trình kiến trúc cũ nát không chịu nổi vẫn đứng vững, thỉnh thoảng còn có màu đen quạ đen lướt qua trên không tại kiến trúc vật.

"Cách Manny, ngươi ra đi!"

Bên ngoài Lạn Vĩ lâu, một nam nhân ngoại quốc tướng mạo cực kỳ thô cuồng, bắp thịt cả người căng cứng, cầm trong tay một thanh đao ba cạnh hiện ra lam quang yếu ớt, diện mục dữ tợn hướng công trình kiến trúc bên trong hô

"Kết cục phản đồ chính là chết, ngươi dám phản bội Luka Kho hội trưởng, liền muốn ngờ tới sẽ có hôm nay!"

"Mạnh sâm, chớ cùng đàn bà này nhiều lời!"

Một nam tử tóc vàng bên cạnh nhìn thân hình gầy gò, giống nhân viên hút độc âm trắc trắc cười nói"Tranh thủ thời gian tìm tới nàng chơi một chút, lại giết nàng trở về giao nộp!"

"Chơi một chút?"

Tráng hán Mạnh Sâm một bên hướng công trình kiến trúc đi vào trong, một bên cười xấu xa nói"Bái Đăng, ngươi không phải có bệnh AIDS sao?"

"Đúng a, cho nên ta mới muốn cùng với nàng chơi một chút, để nàng cũng nếm thử hương vị bệnh AIDS!"

""

Mạnh Sâm nghe xong hít vào ngụm khí lạnh, trong lòng tự nhủ gia hỏa Bái Đăng này thật là biến thái!

Mà lời của hai người đều bị Cách Manny trốn ở lầu hai nghe được nhất thanh nhị sở, nhất là Bái Đăng nói muốn đem bệnh AIDS lây cho nàng, càng là giận không chỗ phát tiết!

Nhưng vô luận Mạnh Sâm vẫn là Bái Đăng, bọn họ đều là nhất lưu cao thủ Cộng Tế Hội, mình căn bản không phải đối thủ bọn họ!

Càng làm cho nàng tuyệt vọng chính là, đối phương còn mang đến phương tây 'Thần thư' Laboon Kéo, người này không chỉ có thương pháp như thần, mà lại bên trên đầu đạn hắn bôi một loại đặc thù vật chất, có thể nhẹ nhõm phá vỡ bình thường chân khí võ tu bình thường!

Chương 966. Vảy ngược!

Không được!

Tuyệt đối không thể ngồi mà chờ chết!

Cách Manny cắn răng, nàng vừa mới chuẩn bị từ bên trong nơi hẻo lánh lao ra, kết quả lại là 'Oanh' Một tiếng!

Một viên đạn dáng dấp xương ngón tay sát đỉnh đầu của nàng bay qua, dọa đến nàng tranh thủ thời gian lại tránh!

"Hắc hắc, Cách Manny, nguyên lai ngươi tại chỗ này!"

Đúng lúc này, bên trong kiến trúc vắng vẻ truyền đến một trận nhe răng cười, chỉ thấy Bái Đăng cùng Mạnh Sâm hướng nàng đi tới.

"Mạnh Sâm, hai tên phản đồ các ngươi!"

Cách Manny nghiến chặt hàm răng, kỳ thật hai người này trước đây không lâu vẫn là dưới tay nàng, không nghĩ tới đảo mắt liền làm phản!

"Ngậm miệng!"

Mạnh Sâm hung tợn trừng Cách Manny một chút, quát lớn"Chúng ta là Cộng Tế Hội làm việc, không phải bảo tiêu tư nhân của ngươi!"

"Đừng nói nhảm, hiện tại ta liền muốn chơi con đàn bà này!"

Bái Đăng nói xong, lập tức thân hình lóe lên vậy mà biến mất tại chỗ!

Quỷ bộ!

Bái Đăng tuyệt kỹ thành danh, nghe nói toàn bộ phương tây không có mấy người có thể bắt được thân ảnh Bái Đăng.

Quả nhiên, một giây sau Bái Đăng liền xuất hiện tại trước mắt Cách Manny, như thiểm điện xuất thủ một chút liền bóp lấy cái cổ phấn nộn của nàng!

"Phó hội trưởng đại nhân, ngươi rất nhanh liền sẽ thu được tinh hoa ta, khặc khặc!"

Nói xong Bái Đăng âm trắc trắc cười, hai ngón tay khép lại tại trước ngực Cách Manny điểm mạnh một chút, Cách Manny trong nháy mắt xụi lơ chậm rãi ngã trên mặt đất.

"Ngươi ngươi dám đụng đến ta, Diệp tiên sinh sẽ không bỏ qua ngươi!"Cách Manny ôm một tia hi vọng cuối cùng, ý đồ dọa lùi Bái Đăng.

"Diệp tiên sinh?"

Bái Đăng nghe xong ngẩn người, rất nhanh hắn liền kịp phản ứng, cười lạnh nói"Chính là cái tiểu tử Hoa Hạ kia sao? Hừ, giết ngươi kế tiếp phải chết người chính là hắn, nghe nói lão bà tiểu tử này dáng dấp không tệ, vừa vặn ta còn không có hưởng qua hương vị đàn bà Hoa Hạ đâu!"

"Tê dại cổ lão, ngươi rất muốn chết sao?"

Bên trong Lạn Vĩ Lâu trống trải, đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm băng lãnh.

Cái gọi là tê dại cổ lão là một lại xưng hô đối với nhân viên hút ma túy, ai bảo Bái Đăng nhìn tựa như kẻ nghiện chứ?

"Ai?"

Bọn người Mạnh Sâm giật nảy cả mình, mặt mũi tràn đầy cảnh giác nhìn quanh bốn phía, theo một trận tiếng bước chân trầm ổn, Diệp Thần từ cổng lầu hai đi đến.

"Diệp tiên sinh!"

Nguyên bản Cách Manny tuyệt vọng nhìn thấy Diệp Thần tới, không khỏi mừng rỡ!

"Nguyên lai ngươi chính là Diệp Thần?"

Mạnh Sâm lạnh lẽo hừ một tiếng, giơ tay lên bên trong đao ba cạnh chỉ hướng Diệp Thần, mặt mũi tràn đầy dữ tợn nói"Thiên Đường có lối ngươi không đi, Địa Ngục không cửa xông tới, tiểu tử ngươi nhất định phải chết!"

"Chết!"

Diệp Thần căn bản không nói nhảm, đưa tay nhẹ nhàng vạch một cái trong hư không, một đạo ánh đao màu xanh lam tựa như tia chớp hướng Mạnh Sâm bổ tới!

"Không tốt!"

Bái Đăng vừa dứt lời, chỉ nghe được phốc một tiếng, Mạnh Sâm liền tránh né cũng không kịp, thân thể to lớn từ bên hông trực tiếp bị một phân thành hai, gãy thành hai đoạn, lập tức máu tươi văng khắp nơi, nội tạng đẫm máu rơi trên mặt đất còn đang có chút nhảy lên

"Ngươi, ngươi là tu sĩ cấp Thánh Chủ?"

Bái Đăng mới vừa rồi còn diễu võ giương oai, giờ phút này dọa đến sắc mặt trắng bệch, nhìn càng giống hút độc quỷ!

"Tê dại cổ lão, ngươi dám đánh chủ ý lão bà ta, lớn mấy cái đầu?"Diệp Thần lạnh lùng nhìn xem Bái Đăng, bên trong thanh âm

đều lộ ra một cỗ sát ý cực mạnh.

"Hỗn đản, ta không tin ngươi có mạnh như vậy!"

Bái Đăng cắn răng, thân hình lóe lên muốn cho Diệp Thần một cái đánh lén.

"Bát Quái Du Long Bộ?"

Diệp Thần liếc mắt liền nhìn ra bộ pháp gia hỏa này lại là công pháp Võ Đang, chắc hẳn con hàng này trước kia đến Hoa Hạ tu luyện qua.

"Người Hoa, đi chết đi!"

Bái Đăng thấy Diệp Thần không nhúc nhích còn tưởng rằng hắn sợ choáng váng, không khỏi dương dương đắc ý.

"Ngớ ngẩn!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, chờ Bái Đăng phụ cận đột nhiên xuất thủ, năm ngón tay thành trảo bỗng nhiên chụp tại đỉnh đầu Bái Đăng, ngón tay cứng rắn như là thép nguội trực tiếp cắm vào trong đầu Bái Đăng, máu tươi thuận đầu Bái Đăng thẳng hướng hạ lưu

"A!"

Bái Đăng căn bản không hề có lực hoàn thủ, ngón tay Diệp Thần phảng phất như máy bơm, đem đồ vật trong đầu hắn hung hăng hút ra bên ngoài!

"Ngươi sẽ chết rất thảm, rất nhanh ngươi sẽ biết!"Diệp Thần cười lạnh.

Cách Manny ngã trên mặt đất bên cạnh nghe được Diệp Thần, dọa đến nổi da gà lên một thân, nam nhân Hoa Hạ nhìn người vật vô hại này, quá độc ác!

Hồn phách bị luyện hóa, kiếp sau đừng nói làm người, chính là cơ hội làm súc sinh cũng mất!

"Không muốn a, van cầu ngươi tha ta một mạng đi, ta sai rồi!"Bái Đăng càng là sợ tè ra quần, hắn căn bản không phải đối thủ Diệp Thần, chỉ có thể đau khổ cầu khẩn.

Nhưng rồng có vảy ngược, chạm vào hắn phải chết!

Mặc kệ là Tô Tuyết Di, hay là Kiều An Na các nàng, đều là vảy ngược Diệp Thần, há lại sẽ bỏ qua hắn?

Theo một tiếng tiếng kêu thảm thiết đau đớn, Diệp Thần rút về năm ngón tay, đồng thời trên tay có thêm một cái bóng người hơi mờ lớn bằng củ cải, hắn chính là thần hồn Bái Đăng!

Chương 967. Đói khát!

Mà Diệp Thần cũng nghiêm túc, rút ra hồn phách xong trực tiếp một chưởng đem thân thể Bái Đăng hóa thành một đống tro tàn!

"Van cầu ngươi, Diệp tiên sinh tha ta một mạng đi!"Bái Đăng thấy thế bịch, hồn phách trực tiếp quỳ xuống cho Diệp Thần.

"Ta nói qua ngươi sẽ chết rất thảm, làm người phải giảng uy tín!"Diệp Thần cười lạnh, bàn tay đột nhiên trở nên một mảnh đỏ bừng, phảng phất bàn ủi!

"Ngao!"

Hồn phách Bái Đăng giống như đứng tại bên trong Luyện Ngục, tiếng kêu rên liên hồi, chỉ chốc lát liền hóa thành một cỗ sương mù biến mất trong không khí!

"..."

Thấy cảnh này Cách Manny sợ choáng váng, thẳng đến Diệp Thần hướng nàng đi tới, nàng mới phản ứng được vội vàng cầu xin tha thứ

"Chủ nhân, cầu ngài, ngài đừng giết ta!"

"Ta không nói muốn giết cô đi?"Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Cách Manny, cười lạnh nói"Biết cái gì gọi là tự mình đào hố chôn mình sao?"

"A?"

"Tính toán, nói cho cô cũng không hiểu!"

Diệp Thần khoát khoát tay, cúi đầu xem xét vừa hay nhìn thấy được quần áo Cách Manny bị xé rách, cái rãnh sâu thăm thẳm kia khe thu hết vào mắt

Ừng ực!

Diệp Thần nuốt ngụm nước bọt, bộ ngực của nữ nhân ngoại quốc xác thực rất hùng vĩ!

Cách Manny phát hiện Diệp Thần nuốt nước bọt, trong lòng vui mừng, cố ý ưỡn ngực cao ngất, ôn nhu nói"Chủ nhân, kỳ thật tại dã ngoại làm có một phong vị khác đâu, ngài muốn em sao?"

"Muốn em gái ngươi a!"

Diệp Thần nghe xong trực tiếp liếc mắt.

"Chủ nhân, em gái em không đáng kể, hôm nào giới thiệu chủ nhân nhận biết?"

"Thảo!"

""

Cách Manny nghe vậy sợ ngây người, không nghĩ tới chủ nhân vậy mà đói khát như thế?

"Đừng kéo con bê, nếu cô muốn nhận ta làm chủ, vậy ta hiện tại giao cho cô một cái nhiệm vụ!"Diệp Thần cau mày nói.

"Nhiệm vụ gì?"Cách Manny hiếu kỳ nói.

"Cô giúp ta tìm tới tư liệu gen chiến sĩ, tốt nhất có thể sống thêm bắt một cái gen chiến sĩ đến Hoa Hạ!"

"Cái này"

Cách Manny có chút nhíu mày, mặc dù nàng không phải làm

nghiên cứu khoa học, nhưng cũng biết hạng kỹ thuật này khẳng định không dễ dàng đoạt tới tay như vậy.

"Xem ra cô là không có nắm chắc!"

Diệp Thần thấy thế nghĩ nghĩ, nói"Vậy cô giúp ta tìm tới căn cứ nghiên cứu phát minh gen chiến sĩ, cái này không có vấn đề đi? Cộng Tế Hội liền chút thực lực ấy đều không có?"

"Chủ nhân, em hiện tại là phản đồ Cộng Tế Hội "

Cách Manny muốn nói lại thôi, ngụ ý cũng rất rõ ràng, nàng không thể lại sử dụng quan hệ Cộng Tế Hội.

"Yên tâm, ta có thể giúp cô!"Diệp Thần nói.

"Nếu như chủ nhân có thể giúp em lên làm hội trưởng Cộng Tế Hội, nhiệm vụ này khẳng định không có vấn đề!"Cách Manny nghe xong sướng đến phát rồ rồi.

"Chờ tin tức ta!"

Diệp Thần nói xong quay người rời đi, chỉ để lại Cách Manny một mặt mộng bức.

Một lát sau Cách Manny thất tha thất thểu đi ra Lạn Vĩ Lâu, đi không bao xa liền phát hiện dưới cây trước mắt nhiều bộ thi thể, đến gần xem xét nguyên lai là Thư Thần Laboon Kéo, tại bên cạnh hắn còn có một thanh súng ngắm hạng nặng

.....

Ban đêm, bọn người Lan Trần hẹn nhau cùng đi nhà Diệp Thần chúc tết.

Trong nhà vừa đưa ra nhiều người ăn cơm như vậy, Diệp Thần đề nghị đi bên ngoài tìm tiệm cơm ăn.

"Đừng, ngay tại trong nhà ăn đi!"

Lý Hương Cầm nghe xong vội vàng nói"Để lão Tô đi làm cơm là được, đi bên ngoài ăn nhiều lãng phí a, còn không sạch sẽ, ăn tết ăn cơm lại quý chết!"

"Lão bà, anh cảm thấy đi bên ngoài ăn tương đối tốt!"Tô Vạn Đạt chứng kiến nhiều người như vậy, da đầu đều tê.

"Ngậm miệng!"

Lý Hương Cầm trừng mắt, nhất là nàng biến tuổi trẻ sau, con mắt càng lớn tròn hơn, Tô Vạn Đạt thấy thế dọa đến rụt cổ một cái!

Cọp cái, không thể trêu vào a!

"Mẹ, cùng đi chứ, trong nhà cũng không có chuẩn bị nhiều món ăn như vậy a!"Diệp Thần cười nói.

"A, cũng đúng a!"

Lý Hương Cầm lúc này mới coi như thôi, phút cuối cùng vẫn không quên oán trách Tô Vạn Đạt vài câu, nói hắn ăn tết không nhiều mua chút đồ ăn, Tô Vạn Đạt tính tính tốt, nhếch miệng cười một tiếng coi như không nghe thấy.

"Chậc chậc, thúc thúc tính tình thật tốt a!"

Lan Trần dở khóc dở cười, tại nhà hắn là nam nhân làm chủ, mẫu thân mình nếu là dám 'Khi dễ' Phụ thân như thế, đoán chừng lập tức đến bị thu thập

Mặc dù đã là năm sau, nhưng ban đêm vẫn như cũ có thể nghe được vụn vặt tiếng pháo nổ.

Bọn người Diệp Thần trực tiếp đi nhà hàng Thắng Uy, Bạch Vĩnh Chính biết được Diệp Thần tới nhà hàng Thắng Uy, tranh thủ

thời gian đưa trong nhà chạy đến, Thuận tiện mang đến một rương năm mươi năm phần Mao Đài!

"Nha, lão Bạch có thể a, phát tài?"

Lan Trần thấy thế trêu chọc nói"Tại Cảng đảo lẫn vào chính là không giống, loại năm Mao Đài này xuất thủ đều là một rương một rương!"

"Lan thiếu nói giỡn, ăn tết ta cũng không chuẩn bị vật gì tốt, cũng chỉ có cái rương rượu này đem ra được!"Bạch Vĩnh Chính cười hắc hắc, xác thực từ khi tiếp một nửa địa bàn quản cảng đảo, giá trị con người của hắn trực tiếp lật ra gấp mấy lần!

"Lão Bạch, cảng đảo bên kia ăn được đi?"Diệp Thần thuận miệng hỏi.

"Không có vấn đề, mọi người đều biết ta là cùng Diệp tiên sinh hỗn, ai cũng phải cho ta mấy phần chút tình mọn!"Bạch Vĩnh Chính cười làm lành nói.

Chương 968. Cha Thiết Trụ!

"Nhi tử, con tại Cảng đảo còn có sức ảnh hưởng?"Con ngươi Diệp Tử Long sáng lên.

"Ân, cha muốn đi Cảng đảo?"

"Không phải ta, là cô cô con muốn đi Hong Kong phát triển, nhìn con có thể giúp đỡ chút hay không?"

"Người Diệp gia?"

Nghe xong cô cô, Diệp Thần lập tức nhíu nhíu mày, hắn đối với người Diệp gia cũng không có hảo cảm gì, nhất là cha con Diệp Tinh Cầu, lúc trước không giết bọn họ đã là nhân từ!

"Tiểu Thần, cô cô con không tệ, nói đến nàng cũng là người cơ khổ, có cơ hội giúp đỡ nàng đi!"Sở Lan biết Diệp Thần trong lòng khó chịu, suy nghĩ một chút vẫn là mở miệng khuyên nhủ.

"Mẹ, Diệp gia tốt xấu là gia tộc nổi danh kinh thành, làm sao lại số khổ?"Diệp Thần hồ nghi.

"Ai, còn không phải bị dượng con hại!"

Sở Lan muốn nói lại thôi, một bên Diệp Tử Long càng là lắc đầu liên tục, Sở Lan đành phải thở dài nói

"Quên đi, tối nay về nhà ta lại cùng con nói rõ chi tiết đi!"

"Tốt!"

Diệp Thần gật gật đầu, rất nhanh đồ ăn lên bàn, đám người cười cười nói nói nâng ly cạn chén, đắm chìm trong vui sướng hội

tụ thân bằng hảo hữu, thật tình không biết lúc này sơn trang Vân Đỉnh lại nghênh đón ba vị đặc thù khách nhân

"Muội muội, muội xác định Diệp Thần ở đây sao?"

Cố Cát nhìn xem cửa sắt ngăn tại trước mắt, còn có bảo an nhìn chằm chằm xem bọn họ, quay đầu hỏi một bên Cố Mộng Di.

"La trưởng lão hẳn là sẽ không gạt chúng ta đi?"

Cố Mộng Di tâm như hươu con xông loạn, nàng tại Linh giới không chịu nổi tưởng niệm với Diệp Thần, thế là giật dây hai người ca ca theo nàng cùng đi Nhân giới, chỉ vì gặp người trong lòng.

"Dừng lại!"

Bảo an thần tình nghiêm túc, đưa tay ngăn trở bọn người Cố Tường, nhíu mày hỏi"Mặc thành dạng này, các ngươi tìm ai?"

"Diệp công tử!"Cố Mộng Di ôn nhu nói.

"Cái đồ chơi gì?"

Bảo an ngẩn người, lập tức ôm bụng cười nói"Hiện tại nghiện phim đều nhập ma đi, đều niên đại gì còn công tử đâu!"

"Hỗn trướng, ngươi cười cái gì?!"

Cố Cát thấy thế giận tím mặt, hắn coi là bảo an là gia đinh Diệp Thần, nếu không đã sớm một chưởng vỗ chết gia hỏa này!

"Đại ca, chớ cùng hắn nhiều lời, chính chúng ta đi vào tìm Diệp công tử!"Cố Tường nói xong, ba huynh muội trực tiếp hướng khu biệt thự bên trong đi đến.

"Dừng lại!"

Bảo an cau mày nói"Các ngươi rốt cuộc là ai?"

"Ta là đại cữu ca Diệp Thần, ngươi nói ta là ai!"

Cố Cát kiềm nén lửa giận, không nghĩ tới 'Sai vặt' Nhân giới lớn lối như thế, nếu là tại Phiêu Miểu Phong sớm đã bị trục xuất tông môn!

"Cái gì?"

Bảo an nghe xong sợ ngây người, hắn cũng đã gặp Tô Tuyết Di, thậm chí còn nhận biết Lý Hương Cầm, không nghe nói nhà các nàng còn có người ca ca a!

"Đây là muội muội ta!"

Không đợi bảo an kịp phản ứng, Cố Cát vừa chỉ chỉ Cố Mộng Di bổ sung một câu.

""

Lần này bảo an đã hiểu!

Nguyên lai là Diệp tiên sinh ở bên ngoài nuôi tiểu tam tìm tới cửa, vậy phải làm sao bây giờ đâu?

Bảo an khẽ đảo mắt, tranh thủ thời gian đổi phó khuôn mặt tươi cười nói với Cố Mộng Di"Tiểu thư xin sau, ta lập tức thông tri đội trưởng!"

"Đội trưởng?"

Bảo an cũng không có giải thích, tranh thủ thời gian bấm điện thoại thượng cấp, đem cái 'Củ khoai nóng bỏng tay' này đưa cho đội trưởng bảo an, đến lúc đó xảy ra chuyện trời sập xuống cũng có cái cao đỉnh lấy

Bên kia, Diệp Thần bọn họ cũng ăn được không sai biệt lắm.

Nửa đường, con hàng Văn Tinh này cũng chạy về, bồi tiếp đám người uống không biết có bao nhiêu rượu!

Âu Thiết Trụ uống nhiều quá cởi áo khoác xuống, trong lúc vô tình lộ ra một dây chuyền xích bằng bạc mang tại trên cổ!

"Ngọa tào, Thiết Trụ cậu phối đồ tốt có cá tính a!"

Văn Tinh nhìn thấy khóa bạc trước ngực Âu Thiết Trụ, mặt mũi tràn đầy hiếu kỳ nói"Thiết Trụ cậu chớ để ý a, nghe sư phó tôi nói, chỉ có những hài tử sợ nuôi không lớn kia, mới mang loại vật này đi?"

"Nghe nương nói, khi còn bé thân thể tôi không tốt, cha tôi tự tay đeo cho tôi cái này, về sau liền tốt!"

"Đúng rồi Thiết Trụ, làm sao không nghe cậu nói qua cha mình?"Viên Vũ chen vào nói hỏi.

"Tôi chưa thấy qua hắn!"Âu Thiết Trụ lắc đầu, thần sắc có chút thương cảm nói"Nương tôi nói, cha tôi rất sớm đã không có ở đây!"

"Chậc chậc, thật là hài tử đáng thương!"

Lý Hương Cầm nghe xong lập tức tình thương của mẹ tràn lan, nói với Diệp Thần"Con rể, về sau con thế nhưng phải đối tốt với Thiết Trụ, nhiều thực sự một đứa bé a!"

"Thiết Trụ, tôi có thể nhìn xem khóa của cậu sao?"Diệp Thần gật đầu cười nói.

Âu Thiết Trụ không chút do dự từ trên cổ lấy xuống khóa bạc đưa cho Diệp Thần, Diệp Thần nhận lấy xem xét, chính diện khắc lấy một loạt chữ sống lâu trăm tuổi!

Mặt sau điêu khắc hai con đại lão hổ, còn có vài miếng tường vân!

"Thiết Trụ, cha cậu là làm cái gì?"

Diệp Thần hiếu kì, bởi vì Âu Thiết Trụ thuộc trâu, không có lý do phía trên điêu khắc lão hổ a, trừ phi phụ thân hắn trước kia liền biết Âu Thiết Trụ là Bạch Hổ mệnh cách.

Chương 969. Tên điên?

"Nghe mẹ tôi nói, lão nhân gia hắn giống như chính là một nông dân phổ thông!"

"Nông dân?"

Diệp Thần không quá tin tưởng, một bên Viên Vũ hiếu kì tiếp nhận trường mệnh khóa, tiếp nhận trong lúc vô tình ngón tay chống đỡ tại phía trên mắt hổ khóa bạc, lập tức nghe được răng rắc một tiếng, khóa bạc thế mà một phân thành hai, từ bên trong rơi ra một tấm giấy nhỏ.

"A, thứ gì?"

Văn Tinh sáng tật nhanh tay, tranh thủ thời gian nhặt lên tờ giấy mở ra xem, phía trên lại là trương vi hình địa đồ, còn viết có một câu

"Thần phạt chi chiến, tứ tướng tan tác!"

Diệp Thần bọn người đụng lên đến xem đến câu nói này có chút trượng hai không nghĩ ra, tứ tướng bọn họ biết là cái gì, nhưng sao là thần phạt?

"Thiết Trụ, phụ thân cậu không đơn giản a!"

Viên Vũ nhìn xem tờ giấy cảm khái nói"Có thể tính ra thần giới, vô luận kết quả như thế nào, nhưng hắn khẳng định là cao thủ Huyền Môn!"

Âu Thiết Trụ gãi đầu một cái, nói thật hắn không có gì khái niệm với phụ thân.

"Thiết Trụ, tôi cảm thấy về nhà cậu hẳn là hỏi một chút bác gái, nếu như đầu suy tính này là thật, vậy chúng ta cũng tốt sớm chuẩn bị sẵn sàng!"Diệp Thần sắc mặt nghiêm túc nói.

"Tốt, về nhà tôi nhất định hỏi một chút!"

Vừa dứt lời, Diệp Thần điện thoại di động vang lên, là đội trưởng bảo an đánh tới.

"Diệp tiên sinh, tôi là đội cảnh sát lão Trương! Ngài ở chỗ nào, thuận tiện nói chuyện sao?"Bảo an đội trưởng ngữ khí mười phần cung kính.

"Chuyện gì cứ nói đi!"

Diệp Thần gật gật đầu, hắn cũng nhận biết cư xá bảo an.

"Có vị Cố tiên sinh nói là đại cữu ca ngài, còn có vị Cố tiểu thư, ngài xem tôi là thả bọn họ đi vào, hay là..."

"Họ Cố?"

"Đúng vậy a, hắn nói mình họ Cố!"

"Ngọa tào!"

Diệp Thần bừng tỉnh đại ngộ, không cần hỏi nhất định là Cố Cát huynh muội, bọn họ làm sao tới Nhân giới?

Bên đầu điện thoại kia bảo an đội trưởng nghe xong Diệp Thần bạo nói tục, coi là đối phương tức giận, dọa đến nói liên tục xin lỗi

"Diệp tiên sinh thật xin lỗi, tôi xem sớm ra đây là một đám lường gạt, để tôi đuổi nhóm bọn chúng đi!"

"Cậu không muốn sống nữa!"

Diệp Thần nghe xong ngược lại giật mình, vội vàng nói"Cậu để bọn hắn chờ chút, tôi lập tức trở về!"

"Tốt, minh bạch, minh bạch!"

Bảo an đội trưởng cũng là người tâm tư linh hoạt, Diệp Thần lo lắng hắn chọc giận Cố Cát huynh đệ hội bị một chưởng vỗ chết, mà hắn lại nhận định Cố Mộng Di chính là nhân tình Diệp Thần, bằng không Diệp tiên sinh gấp gáp như vậy làm gì?

"Con trai, thế nào?"Sở Lan thấy bộ dáng Diệp Thần lòng như lửa đốt không khỏi hiếu kì hỏi.

"Có người bằng hữu đi sơn trang Vân Đỉnh tìm con, con phải đi gặp hắn một lần!"Diệp Thần có chút chột dạ nhìn Tô Tuyết Di một chút nói.

"Con rể, vậy chúng ta cùng nhau về nhà đi!"

Lý Hương Cầm ăn uống no đủ, muốn về nhà xem phim truyền hình, gần nhất có bộ đặc biệt lửa 《 Bão táp 》 Nàng đặc biệt thích xem.

Nếu không phải Tô Vạn Đạt 'Hết ăn lại nằm' , nàng đều muốn để lão Tô đi chợ bán thức ăn bán cá

"Mẹ, các người cứ ăn thêm đi, con đi trước!"

Diệp Thần mau để Bạch Vĩnh Chính lại lấy ra mấy bình rượu đỏ, Lý Hương Cầm có hai đại yêu thích, khi dễ lão công cùng uống rượu đỏ, thấy Bạch Vĩnh Chính lấy ra chính là đỉnh cấp Lafite rượu đỏ, lúc này biểu thị muốn không say không nghỉ

"Thần ca, tôi đi chung với cậu đi!"Âu Thiết Trụ lau miệng đứng người lên chuẩn bị đi theo Diệp Thần cùng một chỗ.

"Không cần, tôi mang lão La đi được rồi!

"Lão phu có thể không đi sao?"

La Cực Thần ôm một khúc thịt kho móng heo gặm đang thơm, tự nhiên không nguyện ý.

"Không thể!"

"Gâu gâu!"

La Cực Thần rất phiền muộn, nhưng Diệp Thần vừa trừng mắt, hắn lại chỉ có thể lưu luyến không rời vung ra đại móng heo, rất là vui vẻ đi theo Diệp Thần đi

Sơn trang Vân Đỉnh.

Bảo an đội trưởng lo cho gia đình huynh muội mời đến phòng an ninh, tự mình châm trà đưa nước, còn để cho thủ hạ mua được một đống đồ ăn chiêu đãi.

"Cố tiểu thư, Diệp tiên sinh lập tức liền trở lại, mời các người chờ một lát!"Bảo an đội trưởng cười làm lành đạo.

"Nơi này không phải nhà Diệp công tử sao?"Cố Cát nhíu mày.

"Đúng vậy a!"

"Không đúng sao, ta nhìn vào ra nhiều người như vậy, vì sao ngươi không cho chúng ta đi vào đâu?"Cố Cát nhìn ngoài cửa sổ hồ nghi nói.

"Ách tiên sinh, đây là cư xá, còn có cái chủ xí nghiệp khác!"

Bảo an đội trưởng nói xong chính mình cũng lúng túng, trong lòng tự nhủ ngươi mặc cổ trang coi như xong, làm gì giả bộ như cổ nhân không hiểu a?

"Vốn cho rằng nơi đây đều là phủ đệ Diệp công tử, chưa từng nghĩ hắn còn muốn cùng người ở chung?"

"Vẫn là Linh giới chúng ta tốt, Nhân giới quá chật chội!"

"Ca, không bằng chúng ta thuyết phục Diệp Thần đi Linh giới đi, Nhân giới chẳng những không hề linh khí, chỗ ở còn chật hẹp như thế, quá ủy khuất hắn!"Cố Mộng Di cũng bắt đầu đau lòng Diệp Thần.

""

Nghe được huynh muội ba người đối thoại, thuộc hạ nhịn không được đem bảo an đội trưởng kéo đến một bên, nhỏ giọng nói

"Đội trưởng, ba tên này là tên điên đi, đường đường Diệp tiên sinh có thể phản ứng loại bệnh tâm thần này?"

Chương 970. Xe bò nhân giới!

"Nói nhảm!"

Bảo an đội trưởng hung hăng trừng thuộc hạ một chút, thấm thía nói"Gấu nhỏ, ngươi còn trẻ không hiểu, kẻ có tiền phẩm vị cùng chúng ta khác biệt, người ta chơi chính là kích thích!"

"Thì ra là thế, đội trưởng cao kiến!"

Thuộc hạ bừng tỉnh đại ngộ, vội vàng móc ra thuốc lá trong túi, một mực cung kính đưa cho đội trưởng bảo an.

Đội trưởng bảo an mặt mũi tràn đầy thích ý hít một hơi, thấy cảnh này Cố gia huynh muội lại kinh hô

"Mê hồn hương?"

"Không không không!"

Bảo an đội trưởng nghe vậy vội vàng cười làm lành nói:"Chư vị đừng hiểu lầm, đây không phải cái gì mê hồn hương, đây là thuốc lá!"

"Thuốc lá?"

Cố Mộng Di đôi mi thanh tú cau lại, nàng chỉ nghe đến một cỗ mùi lá cây gay mũi.

Bảo an đội trưởng nhếch miệng cười một tiếng, ngay trước mặt Cố Mộng Di, lại mỹ tư tư hút một hơi, biểu tình kia phảng phất bị mỹ nữ'Sủng hạnh' Qua

Đúng lúc này bên ngoài chạy vào một bảo vệ, cấp hống hống

nói với đội trưởng bảo an

"Diệp, Diệp tiên sinh trở về!"

"Cố tiểu thư, Diệp tiên sinh trở về, ngài mau đi xem một chút đi!"

Bảo an đội trưởng cũng nhẹ nhàng thở ra, hắn đều sắp bị ba người này tra tấn điên rồi, nói những cái kia ô tô là thiết giáp trùng coi như xong, ngay cả rút điếu thuốc đều nói là mê hồn hương, thật sự là say.

Cố gia huynh muội nghe xong vội vàng đi ra ngoài, vừa đi đến cửa miệng, liền thấy Diệp Thần từ trên xe bước xuống.

"Diệp huynh!"

"Cố Cát, các ngươi sao lại tới đây?"

Diệp Thần xem xét chính là Cố gia huynh muội không khỏi ngạc nhiên.

Cố Mộng Di hàm tình mạch mạch mà nhìn xem Diệp Thần, ôn nhu nói

"Diệp công tử, chúng ta đều không nói một tiếng liền đến Nhân giới tìm ngươi, ngươi sẽ không trách ta chứ?"

"Sẽ không!"

Diệp Thần xấu hổ cười một tiếng, trong lòng cũng là bất ổn không biết nên lựa chọn ra sao, mang về nhà?

Khẳng định còn không phải thời điểm!

Chẳng lẽ mang đến khách sạn cho Cố gia huynh muội mướn phòng?

Cái kia cũng quá không tình người thân thiết, nghiêm ngặt trên ý nghĩa tới nói Cố Mộng Di cũng coi như lão bà của mình, Cố Cát Cố Tường đều là đại cữu ca, đến cửa chính miệng không có lý do không cho vào đi?

"Diệp huynh, chúng ta đi vào trò chuyện đi?"

Cố Cát thấy Diệp Thần một mặt do dự, không khỏi trêu chọc nói"Chẳng lẽ Diệp huynh không có ý định chiêu đãi chúng ta?"

"Ách"

Diệp Thần đang lo lắng đâu, điện thoại lại vang lên trước, ngược lại đem Cố gia huynh muội giật mình, Nhân giới làm sao đều là chút vật ly kỳ cổ quái?

Cũng may một bên còn có La Cực Thần, thừa dịp Diệp Thần gọi điện thoại, lão La đem hắn hiểu rõ về nhân giới từng cái giảng cho Cố gia huynh muội nghe.

"Các ngươi nhìn đồ vật trong tay Diệp Thần, gọi là điện thoại, có thể thiên lý truyền âm a!"La Cực Thần lập tức biến 'Hiểu vương', tối thiểu tại trước mặt Cố gia huynh muội hắn xứng đáng cái danh hiệu này.

"So với dùng bồ câu đưa tin thì sao?"Cố Tường hiếu kì.

""

"Thối đệ đệ, đệ tranh thủ thời gian đến Đại sư tỷ nhà, chúng ta đều đang đợi đệ đây!"Liễu Nhược Hi gắt giọng.

"Sư tỷ, chờ đệ làm gì?"

Diệp Thần không hiểu ra sao, kết quả là nghe được liễu Nhược Hi thở phì phò nói"Ta muốn đại biểu mọi người thẩm vấn đệ. Mau tới đây, lập tức, lập tức, bằng không chúng ta đều tức giận!"

"Tốt, đệ lập tức tới, bất quá"

Diệp Thần nhìn một chút Cố gia huynh muội sinh lòng một kế, cười nói"Sư tỷ, đệ còn có cái kinh hỉ ngoài ý muốn muốn cho các tỷ!"

Tại trước mặt sư tỷ, Diệp Thần cảm giác tội lỗi nhỏ hơn nhiều, cái này cũng có thể là từ nhỏ cùng nhau lớn lên càng hiểu hơn nguyên nhân.

"Hừ! Hẳn là kinh hãi là được, mau tới đi!"Liễu Nhược Hi nói xong cúp điện thoại.

"Diệp công tử, ngươi còn có việc?"

Cố Mộng Di mặt lộ vẻ thất vọng, nàng vượt qua hai giới thật vất vả tìm tới nơi này, nhưng Diệp Thần lại không mời nàng vào trong nhà

"Xác thực có việc!"Diệp Thần gật đầu.

"Diệp huynh, cái này không tử tế, muội muội ta nhớ ngươi mới đến tìm ngươi, chẳng lẽ ngươi muốn vứt xuống chúng ta?"Cố Cát nghe vậy không khỏi nhíu mày.

"Ai nói muốn vứt xuống các ngươi?"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói"Ta mang các ngươi đi nhà sư tỷ ta, vừa vặn cũng để cho sư tỷ nhìn Mộng Di một chút!"

"Diệp công tử, ngươi còn có sư tỷ?"

"Ân, ta cùng các nàng cùng nhau lớn lên từ nhỏ!"Diệp Thần đem cố sự mình cùng mấy vị sư tỷ nói đơn giản một lần.

"Thì ra là thế, vậy ta xác thực hẳn là đi gặp mấy vị tỷ tỷ!"Cố Mộng Di nghe xong nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần Diệp Thần không phải ghét bỏ mình là được.

"Đi thôi, ta mang các ngươi đi!"

"Diệp huynh, Nhân giới các ngươi cũng có Thiết Giáp Thú?"Cố Cát tò mò nhìn Diệp Thần xe hỏi.

"Thiết Giáp Thú?"

Diệp Thần nghe vậy dở khóc dở cười, một bên La Cực Thần giải thích nói"Cái này gọi ô tô, tựa như xe bò nông dân vậy!"

"Thì ra là thế!"

Cố Cát huynh muội bừng tỉnh đại ngộ, cẩn thận từng li từng tí ngồi vào trong xe, bọn hắn còn là lần đầu tiên ngồi 'Xe bò' Nhân giới Cảm giác hết sức tân kỳ.

"Thảo!"

Chương 971. Trú Nhan Đan!

Diệp Thần không vui, Audi hơn trăm vạn của hắn, làm sao tại trong mồm La lão cẩu liền biến thành xe bò?

Rất nhanh, Diệp Thần nhanh như điện chớp chạy tới biệt thự Kiều An Na.

Cửa xe vừa mở ra, huynh đệ Cố Cát Cố Tường liền không kịp chờ đợi xông xuống xe, oa một tiếng nôn!

"Không thể nào, các ngươi tốt xấu cũng là võ tu, thế mà cũng sẽ say xe?"Diệp Thần thấy thế không khỏi cười nói.

"Ta cũng không tiếp tục ngồi xe bò, rất khó chịu!"

Cố Cát huynh đệ khóc không ra nước mắt, bọn họ cũng không hiểu rõ làm sao vừa ngồi lên cái đồ chơi này liền choáng đầu, bình thường ngự kiếm phi hành lại nhanh đều vô sự, Nhân giới xe bò quá tà môn!

Diệp Thần mang theo bọn họ nhấn chuông cửa nhà Kiều An Na.

"Tới rồi!"

Một trận âm thanh thanh thúy nữ nhân từ bên trong truyền đến, ngay sau đó là tiếng bước chân nhảy nhảy nhót nhót, không cần hỏi khẳng định là An Khả Hân.

Quả nhiên, đại môn mở ra An Khả Hân xuất hiện tại trước mặt Diệp Thần.

"Sư đệ"

An Khả Hân vừa định cho Diệp Thần một cái ôm, nhưng nhìn đến Cố Cát huynh muội đứng tại phía sau hắn, không khỏi ngẩn người, vô ý thức hỏi

"Sư đệ, bọn họ là ai a?"

"Đi vào nói đi!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, An Khả Hân thấy thế gật gật đầu, quay người mang Diệp Thần bọn họ đi tới phòng khách.

Trong phòng khách.

Bảy người sư tỷ muội tề tụ một đường, nhìn thấy Diệp Thần còn dẫn người tới, tất cả mọi người ngẩn người, chẳng ai ngờ rằng Diệp Thần sẽ dẫn người đến, chẳng lẽ đây chính là kinh hỉ hắn nói?

"Thối đệ đệ, bọn họ là?"

Liễu Nhược Hi nhìn thấy Cố gia huynh muội người mặc cổ trang, trên mặt viết đầy hiếu kì.

"Cố tiểu thư, cô cùng sư đệ ta là thế nào nhận biết?"Nhan Thanh quan sát tỉ mỉ Cố Mộng Di một chút, cười nhẹ nhàng mà hỏi thăm.

"Cái này"

Cố Mộng Di cũng không biết bắt đầu nói từ đâu, quay đầu nhìn về phía Cố Cát.

Cố Cát thấy thế mỉm cười, đem chuyện Diệp Thần cứu được Phiêu Miểu Tông, sau đó còn gọi là Linh giới chi vương, một năm một mười toàn bộ nói một lần!

"Oa! Sư đệ, nguyên lai đệ là vương tại một cái thế giới khác?"Liễu Nhược Hi hoảng sợ nói.

"Không tính là cái gì vương!"

Diệp Thần khiêm tốn khoát khoát tay, cười khổ nói"Ban đầu là bởi vì Phệ Nguyệt kiêng kị Quỷ U Long, không dám ra tay với đệ, không phải đệ cũng chết tại Linh giới!"

"Sư đệ, lúc nào mang bọn ta đi Linh giới chơi a?"

Phượng Vũ Huyên không hổ là xuất thân tiếp viên hàng không, thích nhất chính là du ngoạn khắp nơi.

"Muốn đi Linh giới tùy thời có thể, Phiêu Miểu Phong ta nhất định hảo hảo chiêu đãi các vị sư tỷ!"

"Lần đầu gặp các vị tỷ tỷ, Mộng Di chuẩn bị một chút lễ mọn, còn xin các vị tỷ tỷ không muốn ghét bỏ!"

Cố Mộng Di cười một tiếng, nói xong từ trên thân móc ra một cái bình sứ, mở ra nắp bình lập tức một cỗ hương thảo dược thấm vào ruột gan tràn ngập tại toàn bộ phòng khách biệt thự!

"Đây là thuốc gì, thơm quá a!"

Tần Mặc Diêu nghe được cỗ mùi thuốc này, giật mình nhìn xem bình sứ trong tay Cố Mộng Di.

"Đây là Trú Nhan Đan!"

Cố Mộng Di đem miệng bình dựng ngược, bảy viên dược hoàn tuyết trắng như đậu tằm lớn nhỏ lăn xuống ra, lập tức trong phòng khách mùi thơm càng đậm.

"Trú Nhan đan?"

"Không sai! Phục dụng đan này có thể khiến da thịt non mịn, dung nhan thường trú, bất quá đan này rất khó luyện chế, cho nên số lượng không nhiều, mong rằng tỷ tỷ đừng ghét bỏ!"Cố Mộng Di giải thích nói.

"Khó trách, Cố tiểu thư da của cô quá phấn nộn phấn nộn!"

Thượng Quan Dĩnh nuốt ngụm nước bọt, nữ nhân mà, ai không muốn da thịt mình non mịn, dung nhan thường trú, sản phẩm mỹ dung đối với các nàng có sức mê hoặc trí mạng!

Ngay cả Diệp Thần cũng không khỏi không bội phục thủ đoạn Cố Mộng Di, tiểu nha đầu mới đến liền học được lung lạc lòng người?

Cố Mộng Di đem Trú Nhan đan phân cho bọn người Kiều An Na, Nhan Thanh đặt ở dưới đáy cái mũi nhẹ ngửi một phen, lập tức để vào trong miệng.

"Nhị sư tỷ, cảm giác thế nào?"

An Khả Hân mắt lom lom nhìn nhan thanh, nàng muốn ăn lại không dám, vạn nhất ăn hỏng biến thành người quái dị, tiểu sư đệ khẳng định cũng đừng có nàng

"Tạm thời còn không có cảm giác!"Nhan Thanh lắc đầu.

Nhưng nàng vừa dứt lời, phản ứng liền đến, đầu tiên là thể nội một trận khô nóng, ngay sau đó bắt đầu đổ mồ hôi lâm ly, mà lại bên trong mồ hôi xen lẫn một chút vật chất màu đen, cực kỳ giống nước bùn, nhưng thật ra là độc tố thể nội!

"Đại sư tỷ, ta đi tắm!"

Theo càng ngày càng nhiều 'Nước bùn' Chảy ra, Nhan Thanh cũng cảm thấy phạm buồn nôn, tranh thủ thời gian vọt vào phòng vệ sinh.

Một lát sau, Nhan Thanh hất lên áo choàng tắm trắng noãn từ trong phòng vệ sinh đi ra, một cỗ mùi thơm nữ nhân đặc thù cơ thể truyền đến, Diệp Thần kìm lòng không được hít mũi một cái.

"Oa! Nhị sư tỷ, da của tỷ so trước đó trở nên tốt hơn!"An Khả Hân mặt mũi tràn đầy hâm mộ hoảng sợ nói.

"Đúng vậy a, cả người nhìn đều không giống, càng có nữ nhân vị đâu!"

Chương 972. Muội tỷ!

Các tỷ muội khác nhìn thấy Nhan Thanh rực rỡ hẳn lên, trong mắt nhao nhao toát ra ánh mắt hâm mộ.

"Muội cũng nếm thử!"

An Khả Hân cười hì hì đem Trú Nhan Đan ăn vào trong bụng, những người khác cũng nhao nhao làm theo, chỉ chốc lát mấy nữ nhân trong phòng khách nhao nhao đổ mồ hôi lâm ly, cũng may phòng tắm nhà Kiều An Na lớn, mấy nữ nhân đồng loạt chạy vào cọ rửa cũng không chen chúc!

"..."

Diệp Thần thấy thế dở khóc dở cười, hắn vốn định đến thỉnh giáo mấy vị sư tỷ, làm sao cùng Tô Tuyết Di nói chuyện Cố Mộng Di, không nghĩ tới các nàng lời nói không nói vài câu, đều chạy tới tắm rửa

Mãi mới chờ đến lúc bảy vị sư tỷ đi tắm, trong lúc nhất thời toàn bộ phòng khách đều thơm, ngay cả huynh đệ Cố Cát cũng đỏ mặt cúi đầu.

"Cám ơn muội, Mộng Di!"

Kiều An Na nở nụ cười xinh đẹp, nàng cầm trong tay một cái hộp gấm, đưa cho Cố Mộng Di nói"Đây là một chút tấm lòng, muội thu cất đi!"

"Tạ tạ đại tỷ!"

Cố Mộng Di mỹ tư tư nhận lấy, mở ra xem là cái vòng tay ngọc hòa điền, kỳ thành sắc xem xét liền biết có giá trị không nhỏ!

"Đại tỷ?"

Diệp Thần cười khổ, nữ nhân hữu nghị quá kì quái đi, trao đổi hai kiện lễ vật liền trở nên thân thiết như vậy?

"Sư đệ, Cố tiểu thư xinh đẹp lại ôn nhu, đệ tại Linh giới không có khi dễ nàng đi?"Kiều An Na một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Diệp Thần, cười nhẹ nhàng mà hỏi thăm.

"Đại sư tỷ, đệ làm sao có thể khi dễ nữ nhân?"Diệp Thần cười khổ.

"Diệp công tử không có khi dễ muội, mà lại muội cùng hắn"

Cố Mộng Di khuôn mặt đỏ lên, xấu hổ cúi đầu, mặc dù phía dưới nàng không tiếp tục nói, nhưng tất cả mọi người không phải người ngu đương nhiên có thể nghe ra ngụ ý.

"Sư đệ, đệ cùng Cố tiểu thư ở cùng một chỗ?"Tần Mặc Diêu trợn to mắt nhìn Diệp Thần.

"Khụ khụ, đúng!"

Diệp Thần gật đầu thừa nhận, dù sao hắn cũng không có ý định giấu diếm chuyện này.

Đạt được đáp án khẳng định, bọn người Kiều An Na hai mặt nhìn nhau, An Khả Hân có chút giận dữ trợn nhìn Diệp Thần một chút, chua xót nói

"Tiểu sư đệ, nữ nhân của đệ cũng thật nhiều a!"

"Ai, nói rất dài dòng"

Diệp Thần cười khổ, nhớ ngày đó Cố Cát gia hỏa này lừa hắn uống 'Canh gà' Kết quả là trúng chiêu.

"Cố tiểu thư, muội biết sư đệ ta kết hôn sao?"

Kiều An Na đôi mi thanh tú cau lại, lúc đầu các nàng chuẩn bị đem Diệp Thần gọi tới, nói chuyện An Khả Hân, chưa từng nghĩ tiểu tử này lại mang theo nữ nhân tới, cũng không sợ thận hư!

"Kết hôn?"

"Thành thân hiểu không?"

"Muội biết nha, Diệp công tử đã nói với muội!"

Cố Mộng Di gật gật đầu, cực kỳ chân thành nói"Giống chi long như Diệp công tử, tam thê tứ thiếp chính là chuyện bình thường, lại nhiều muội cũng không để ý, chỉ cần công tử tốt với muội là được!"

""

Đám người nghe xong kém chút ngoác mồm kinh ngạc!

Không nghĩ tới Cố Mộng Di hào phóng như vậy, nhưng mà tiếp xuống một câu Cố Mộng Di, trực tiếp để chúng nữ kém chút phá phòng!

"Nếu như các tỷ tỷ nguyện ý đều gả cho Diệp công tử, vì hắn khai chi tán diệp, muội cũng sẽ rất cao hứng a!"Cố Mộng Di cười một tiếng, mặt mũi tràn đầy chân thành nói.

"Cố tiểu thư, Linh giới các người đều như vậy sao?"Tần Mặc Diêu cũng nhịn không được hỏi.

"Đúng vậy a, tại Linh giới chỉ cần nam nhân có bản lĩnh, không ai sẽ quan tâm hắn có bao nhiêu thiếu nữ!"

""

"Diệp công tử, nếu công tử có thê thất, liền phân lớn nhỏ, không biết ta là nữ nhân thứ mấy của công tử?"

"Cái gì?"

Diệp Thần sững sờ, đánh chết hắn đều không nghĩ tới Cố Mộng Di thế mà lại hỏi loại vấn đề này, đây coi là đề mất mạng không?

Kết quả, bảy vị sư tỷ đồng loạt nhìn về phía Diệp Thần, Phượng Vũ Huyên càng là một mặt bát quái cười nói

"Sư đệ, mau nói a, đệ bây giờ có mấy cái nữ nhân?"

"Ách lão nhị đi, Mộng Di nàng là nữ nhân thứ hai của ta!"Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, kiên trì nói.

Ai ngờ, Cố Mộng Di nghe xong còn thật cao hứng, ngoại trừ chính thất nàng là người đầu tiên, không cao hứng mới là lạ!

"Vậy tỷ thì sao?"

An Khả Hân nghe xong gấp, mắt hạnh trợn lên tức giận trừng mắt Diệp Thần.

"Sư tỷ, thực không dám giấu giếm tỷ là thứ ba"Diệp Thần lúng túng gãi đầu một cái, mặt mũi tràn đầy xin lỗi nói.

"Cái gì?"

An Khả Hân tức điên lên, mình thế mà thành tiểu tam?

Đáng hận nhất vẫn là gia hỏa Diệp Thần này, bên người nhiều mỹ nữ như vậy không hạ thủ, không phải chạy Linh giới đi dính hoa dính cỏ!

"Tam muội, muội không nên tức giận, muội ta chỉ là tuần tự khác biệt mà thôi!"Cố Mộng Di xinh đẹp cười nói.

"Ngươi, ngươi mới vừa rồi còn gọi ta là tỷ tỷ!"

An Khả Hân tức giận đến đau meo meo, nếu không phải mặc áo choàng tắm bên trong trống không, nàng thật rất muốn cùng Cố Mộng Di đánh một trận!

"Thê thiếp lớn nhỏ phải phân rõ, đây là nhân luân chi đạo, Khả Hân muội muội không nên tức giận đi?"Cố Mộng Di thản nhiên nói.

"Cố tiểu thư, nơi này là Nhân giới!"

Kiều An Na thản nhiên nói"Sư muội ta tính tính tốt, nhưng Tuyết Di là thê tử Diệp Thần lĩnh chứng, nàng nhưng chưa hẳn có thể tiếp nhận tiểu thư!"

Chương 973. Đâm Tây!

"Kiều tỷ, muội sẽ để cho Diệp phu nhân tiếp nhận mình!"Cố Mộng Di mỉm cười cười nói.

""

Diệp phu nhân?

Diệp Thần đau cả đầu, không nghĩ tới Cố Mộng Di cường thế cùng tự tin như thế, ngay cả An Khả Hân đều bị nàng chọc tức!

"Sư đệ, đệ chuẩn bị làm sao bây giờ?"Kiều An Na quay đầu nhìn về phía Diệp Thần.

"Đệ cũng tại vì chuyện này sầu muộn, Đại sư tỷ giúp đệ nghĩ một chút biện pháp đi?"Diệp Thần cười khổ.

"Giấu là không gạt được, Tuyết Di sớm muộn cũng sẽ biết chuyện này!"

Kiều An Na trầm ngâm chốc lát nói"Không bằng ta đi cùng nàng nói đi, trước thay đệ tìm kiếm thái độ của nàng!"

"Hắc hắc, vậy làm phiền Đại sư tỷ!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

"Hừ! Thối đệ đệ, đệ liền dùng sức làm đi, sớm muộn cũng có một ngày đem thận cho làm không có!"Liễu Nhược Hi trợn nhìn Diệp Thần một chút oán giận nói.

"Vẫn được, hiện tại còn chịu nổi!"Diệp Thần cười nói.

"Sớm tối ăn bể bụng đệ!"

Thượng Quan Dĩnh đưa tay tại bên hông Diệp Thần hung hăng vặn một cái, đau đến hắn thẳng nhếch miệng, cầu xin tha thứ

"Sư tỷ tha mạng, về sau không dám!"

"Không được, đệ nhất định phải dám!"

An Khả Hân đứng ra hai tay chống nạnh, nghiêm túc nói:"Đệ tối thiểu còn muốn dám sáu người, đừng quên khi còn bé đệ nói muốn cưới bảy chúng ta!"

"Mà lại, ta nói qua có đồ tốt đều muốn chia sẻ cùng Đại sư tỷ các nàng!"

"..."

Lời vừa nói ra, Diệp Thần chất mật xấu hổ, không nghĩ tới An Khả Hân còn rất hào phóng, còn nghĩ đem mình giao cho Đại sư tỷ các nàng'Chia sẻ' Một chút

Cho tới nửa đêm, Diệp Thần lúc này mới mang theo huynh muội Cố gia rời đi biệt thự, cuối cùng đem bọn họ dàn xếp tại khách sạn Tứ Hải, cũng không thể thật mang về nhà đi?

Chờ Diệp Thần vừa đi, Thượng Quan Dĩnh tính cách tùy tiện không làm, thở phì phò nói với mọi người

"Đại sư tỷ, chúng ta muốn trước ra tay vì mạnh!"

"Cái gì tiên hạ thủ vi cường?"Kiều An Na còn không có kịp phản ứng.

"Tiểu sư đệ rất được hoan nghênh, ngay cả nữ nhân dị giới đều thích hắn, chúng ta lại không ra tay sẽ trễ!"Thượng Quan Dĩnh nói thẳng.

"Khụ khụ, thời gian không còn sớm, tất cả mọi người sớm nghỉ ngơi một chút đi! Chuyện tiểu sư đệ hôm nào lại nói!"

Kiều An Na dở khóc dở cười, xem ra Cố Mộng Di xuất hiện triệt để kích phát tâm tư đố kị Tam sư muội, khi còn bé Diệp Thần thế nhưng là lời thề son sắt nói qua muốn cưới Thượng Quan Dĩnh làm lão bà!

"Hừ! Tức chết ta rồi!"

An Khả Hân tức giận đến đau meo meo, nghe Kiều An Na nói như vậy, lắc lắc bờ eo thon xông về gian phòng của mình.

Đám người cũng đều mang tâm tư về tới gian phòng của mình, Cố Mộng Di xuất hiện quả thật làm cho chúng nữ có cảm giác nguy cơ.

Diệp Thần thu xếp tốt huynh muội Cố gia, sau khi từ khách sạn ra ngoài gọi điện thoại, lập tức thả người nhảy lên nhảy lên hư không. Đảo mắt liền biến mất ở trong đêm tối

Tỉnh thành, khách sạn Shangrila.

Luka Kho tại bên trong phòng tổng thống, vội vội vàng vàng thu thập hành lý chuẩn bị chạy trốn.

Chạng vạng tối khi hắn biết được Cách Manny không chết, còn tìm Diệp Thần làm chỗ dựa, lập tức ý thức được không thích hợp!

Hắn gọi điện thoại cho bọn người Mạnh Sâm, cũng mặc kệ là Mạnh Sâm hay là Bái Đăng, đều không ai nghe, hiển nhiên bọn họ đã xong con bê!

Hoa Hạ thật đáng sợ, vẫn là tranh thủ thời gian rút đi bảo trụ mạng nhỏ lại nói!

"Luka Kho tiên sinh, ngài không cần kinh hoảng như thế, có ta ở đây ai dám làm khó ngài?"

Bên trong gian phòng còn có một nam nhân dáng người khôi

ngô, ngoài dự liệu chính là, người này thế mà cũng là da vàng, chỉ là dáng dấp có chút đen mà thôi.

"Đâm Tây, ngươi không biết Diệp Thần có bao nhiêu lợi hại, nếu ngươi không đi ta nhất định phải chết tại Hoa Hạ!"

Luka Kho có thể lên làm hội trưởng Cộng Tế Hội vẫn là có nguyên nhân, người này phi thường có tự mình hiểu lấy, lại hiểu được tiếc mệnh!

"Hừ, địa khu đất liền nào có cái cao thủ gì?"

"Lại nói hàng năm Cộng Tế Hội cung cấp chúng ta Tang Cát Phật sống dầu vừng tiền, chúng ta định sẽ không để cho ngươi xảy ra chuyện!"

Đâm Tây đơn chưởng làm cái phật lễ, trên mặt lại tràn đầy kiêu ngạo.

"Hi vọng như thế đi, ta chỉ cần có thể còn sống trở về là được!"

Luka Kho cũng phi thường phiền muộn, không nghĩ tới mình từ Cộng Tế Hội điều đến đỉnh cấp sát thủ, chớp mắt liền bị Diệp Thần đoàn diệt, quả thực khó có thể tin!

"A Di Đà Phật, Luka Kho tiên sinh không khỏi quá coi thường chúng ta!"

Đâm Tây làm người cực độ tự phụ, thấy Luka Kho không tin hắn, lúc này hừ lạnh nói"Bên ngoài còn có sư huynh đệ của ta, hôm nay bất kể là ai tới, bần tăng đều sẽ tiễn hắn xuống Địa ngục!"

"Đâm Tây, các ngươi chỉ cần dựa theo kế hoạch hoàn thành nhiệm vụ ta giao cho các ngươi là được, cái khác chớ suy nghĩ quá nhiều!"

Luka Kho vốn là tâm phiền, nghe được Đâm Tây líu lo không ngừng thổi ngưu bức, không khỏi có chút buồn bực!

Diệp Thần tư liệu hắn đều có thể đọc ngược như chảy, loại mãnh nhân Hoa Hạ này dám nói vài tiễn xuống địa ngục, không phải thổi ngưu bức là cái gì?

Chương 974. Tàng Phật!

Thật vất vả thu thập xong hành lý, Luka Kho vừa định đi, kết quả chuông cửa bất thình lình vang lên, dọa đến cặp da trong tay hắn bịch một tiếng rơi trên mặt đất.

Hai tên bảo tiêu tóc vàng thận trọng mở cửa, kết quả phát hiện là phục vụ viên đưa bữa ăn.

"Luka Kho tiên sinh, sữa chó nướng đặc sắc của bổn tửu điếm đưa tới cho ngài!"Phục vụ viên cười hì hì nói với Luka Kho.

"Chúng ta không có gọi bữa ăn a!"

Luka Kho lập tức cảnh giác lên, hắn chưa từng ăn thịt chó, phục vụ viên khẳng định có vấn đề, lúc này quát lớn

"Ngươi không phải phục vụ viên, nói, ngươi đến cùng là ai?"

Đám người nghe vậy giật nảy cả mình, nhao nhao nhìn về phía phục vụ viên, bảo tiêu càng đem tay đè tại bên hông, chỉ cần đối phương dám làm loạn, bọn họ liền rút súng bắn!

"Cắt!"

Nguyên bản phục vụ viên cúi đầu, đột nhiên ngẩng đầu, một mũ trắng thu hạ đỉnh đầu, bên trong miệng hùng hùng hổ hổ nói

"Không biết chơi gì, làm gì để cho ta diễn đưa bữa ăn, chán ghét!"

"Ngươi đến cùng là ai?"

Luka Kho khẩn trương tới cực điểm, hắn dùng cái mông cũng

có thể nghĩ ra được khẳng định là địch nhân tìm tới cửa!

"Người giết ngươi!"

Văn Tinh một bên nói, một bên vạch ra một cái nắp trên xe đẩy, chỉ thấy bên trong nằm sấp một con chó đất nhỏ màu đen, đang lè lưỡi thở hổn hển hồng hộc đâu!

"Nín chết lão phu, hỗn đản Lan Trần kia cố ý chỉnh lão phu đi?"La Cực Thần ở trong khay đậy đồ ăn, kém chút ngạt thở chết.

"Các ngươi là người Diệp Thần?"

Luka Kho nhìn thấy con chó này cảm giác quá nhìn quen mắt, nhìn kỹ, cái này mẹ nó không phải chó Diệp Thần sao?

"Tính ngươi thông minh, lão Diệp nói ngươi phải chết! Nói đi, ngươi muốn chết như thế nào?"Văn Tinh nhún vai một mặt lạnh nhạt, giống như đang nhẹ nhõm hỏi người ta ăn cơm chưa vậy.

"Giết hắn!"

Luka Kho biết tai kiếp khó thoát, dứt khoát liều mạng.

Hai tên bảo tiêu vừa mới chuẩn bị móc súng, kết quả Văn Tinh như quỷ mị tại trước mắt bọn họ biến mất không thấy!

Bảo tiêu sững sờ, người đâu?

"Hai đại đồ đần, ta tại đằng sau các ngươi a!"Thanh âm Văn Tinh đột nhiên vang lên.

Còn không có kịp phản ứng, bảo tiêu đột nhiên cảm thấy đầu của mình bị người ta tóm lấy, sau đó hung hăng vọt tới đối phương!

Bành!

Một tiếng vang trầm!

Đầu hai tên bảo tiêu rắn rắn chắc chắc đụng vào nhau, trực tiếp đụng nát, tại trong tay Văn Tinh, đây chính là hai cái trái dưa hấu!

Phốc!

Xương đầu vỡ vụn, xen lẫn trắng bạch, máu tươi văng tứ phía, cả phòng lập tức tràn ngập một cỗ mùi máu tươi khiến người buồn nôn.

Bịch!

Thi thể bảo tiêu như mì sợi xụi lơ, trực tiếp ngồi phịch ở trên mặt đất, máu tươi từ vỡ vụn bên trong không ngừng tuôn ra

"Ọe!"

Mặc dù Luka Kho kiến thức rộng rãi, nhưng hình tượng máu tanh như thế vẫn là để hắn buồn nôn nôn!

"A, lão La ngươi còn không mau ăn đi, hắn nôn!"Văn Tinh vỗ vỗ chó con La Cực Thần đầu giật giây nói.

"Gâu gâu!"

La Cực Thần trực tiếp dùng chó ngữ thăm hỏi tổ tông mười tám đời Văn Tinh!

Ăn đồ vật người khác phun ra, thật coi hắn là chó?

"Đâm Tây Lạt Ma, nhanh, nhanh đuổi bọn chúng đi!"Luka Kho gấp, tranh thủ thời gian xin giúp đỡ Đâm Tây.

"A Di Đà Phật! Thí chủ, có thể cho bần tăng một cái chút tình mọn hay không, biến chiến tranh thành tơ lụa?"Đâm Tây tiến lên một bước, đồng thời đem chân khí bản thân ngoại phóng lấy đó

cảnh cáo.

"Ta lại không biết ngươi, tại sao phải cho mặt mũi?"

Văn Tinh lườm Đâm Tây một chút, thản nhiên nói"Nếu không ngươi hỏi một chút lão Diệp đi, hắn hẳn là lập tức tới ngay!"

"Lão Diệp?"

Đang lúc Đâm Tây hồ nghi lúc, Diệp Thần mang theo Cách Manny dạo bước đi đến.

"Diệp, Diệp Thần?"

Luka Kho sắc mặt đại biến, nhất là khi hắn nhìn thấy Cách Manny cùng Diệp Thần cùng một chỗ, tâm lập tức rơi vào vực sâu!

"Cách Manny, ngươi nhất định phải làm tuyệt như thế sao?"

Luka Kho cắn răng, ngoài mạnh trong yếu cảnh cáo nói"Ngươi nếu là tìm người giết ta, Cộng Tế Hội sẽ không bỏ qua ngươi!"

"Cộng Tế Hội tính là gì, cùng gia chủ ta so ra, cẩu thí không bằng!"Cách Manny kiêu hừ một tiếng, thuận tiện đập rắm cầu vồng một cái.

"Đâm Tây đại sư, cứu ta!"

Luka Kho tuyệt vọng, dưới mắt chỉ có Đâm Tây có thể cứu mình.

"A Di Đà Phật!"

Đâm Tây lườm Diệp Thần một chút, trầm giọng nói"Thí chủ, Luka Kho thí chủ chính là hảo hữu Phật sống Tang Cát, nếu là ngươi giết hắn chính là đối nghịch cùng Tàng Phật, ngươi nhất định phải làm như vậy?"

"Tây Tạng Lạt Ma?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, trong đầu lập tức hiện ra thân ảnh Ba Tụng, không biết hắn trở lại Tây Tạng chưa, viên yêu châu kia có thể kịp thời trấn trụ lối ra Yêu giới sao?

"Xem ra thí chủ là hiểu rõ Tàng Phật ta, nếu như thế còn không mau mau thối lui, thật muốn bức ta động thủ sao?"Đâm Tây nghĩa chính từ nghiêm.

"Chỉ là võ tu Hóa Thần kỳ, cũng dám để cho ta lui?"Diệp Thần cười lạnh.

"Khẩu khí thật lớn!"

Đâm Tây nghe vậy tức giận nói"Nhìn ngươi tuổi còn trẻ, thế mà xem thường võ tu Hóa Thần kỳ, chẳng lẽ tu vi của ngươi lại còn mạnh so Hóa Thần kỳ?"

Chương 975. Ta nói!

"Ta không muốn cùng ngươi nói nhảm, ngươi chỉ cần trả lời ta một vấn đề, hôm nay ta có thể không giết ngươi!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Ha ha ha ha!"

Đâm Tây nghe xong ngửa mặt lên trời cười to"Người Trung Nguyên đều cuồng vọng như vậy sao, bần tăng cũng phải nghe một chút ngươi muốn trả lời vấn đề gì cho ta!"

"Vấn đề liên quan tới yêu châu cùng Yêu giới!"Diệp Thần nói thẳng.

"Cái gì? Ngươi vậy mà biết Yêu giới?"

Đâm Tây nghe xong lập tức thu liễm nụ cười, ngay cả Luka Kho một bên sắc mặt cũng hơi đổi một chút, đây hết thảy đều bị Diệp Thần thu hết vào mắt.

"Đại hòa thượng, nào nói nhảm nhiều như vậy, mau nói!"Văn Tinh không kiên nhẫn được nữa.

"Hừ!"

"Lúc đầu bần tăng không muốn giết ngươi, nhưng ngươi biết quá nhiều, chỉ có thể xuống Địa ngục!"

Nói xong, Đâm Tây thật động tay, chỉ thấy năm ngón tay hắn thành trảo trong hư không trảo một cái, lập tức không gian vỡ tan, một thú trảo mọc đầy lông đen trống rỗng xuất hiện, nhanh chóng hướng cổ họng Diệp Thần chộp tới!

"Khí tức thật tà ác!"

Diệp Thần có thể rõ ràng cảm ứng được khí tức đối phương, tuyệt không phải Nhân giới tất cả.

Đang lúc hắn muốn ra tay lúc, một đạo hắc ảnh vọt lên, chính là chó sữa La Cực Thần, chỉ thấy hắn cắn một cái vào trảo thủ giống tay gấu kia!

"Ngao!"

Trong hư không truyền đến một tiếng hét thảm, ngay sau đó Đâm Tây phun ra một ngụm lão huyết, che ngực thống khổ kêu thảm!

"Ồn ào!"

La Cực Thần thấy Đâm Tây quá ồn, trực tiếp đem phệ hồn trùng phóng ra, lập tức cả phòng đều là lít nha lít nhít phi trùng, bọn chúng rất nhanh liền đem Đâm Tây bao trùm, thời gian nháy mắt lại bay trở về, lại nhìn Đâm Tây sớm đã thành một đống khung xương trắng

Đương!

Một tiếng vang giòn, khung xương Đâm Tây ngã rầm trên mặt đất vỡ thành cặn bã!

"Lão La, phệ hồn trùng ngươi không phải ăn hồn phách sao, làm sao còn ăn thịt sao?"Văn Tinh đối với phệ hồn trùng cảm thấy rất hứng thú, thấy thế không khỏi hiếu kì hỏi.

"Phệ hồn trùng lão phu cũng muốn ăn cơm đi, chẳng lẽ bọn chúng không đói bụng sao?"

"Thảo!"

Văn Tinh lần đầu tiên trong bị chó nói cho không đáp trả được.

"..."

Nhìn thấy một màn khiến da đầu run lên này, Luka Kho đã sớm sợ choáng váng, hai cái đùi kìm lòng không được run rẩy.

"Chủ nhân, liền để cho em đưa Luka Kho đi gặp Thượng Đế đi!"Cách Manny hận chết Luka Kho, lúc này từ trên thân móc ra một thanh súng ngắn bỏ túi, họng súng nhắm ngay Luka Kho.

"Khoan đã, ta có lời muốn hỏi hắn!"Diệp Thần thản nhiên nói.

Nghe được Diệp Thần nói như vậy, Cách Manny đành phải bỏ súng xuống, nghĩ thầm Liền để hỗn đản Luka Kho này sống lâu một trận đi!

"Diệp Thần, chỉ cần ngươi không giết ta, bao nhiêu tiền ta đều có thể cho ngươi!"Luka Kho cầu xin tha thứ.

"Ngươi cảm thấy ta giống người thiếu tiền sao?"Diệp Thần cười lạnh"Thành thật trả lời ta mấy vấn đề, nếu như ta hài lòng, có lẽ sẽ cân nhắc tha cho ngươi một cái mạng!"

"Thật?"

Luka Kho lập tức con mắt tỏa sáng, liên tục gật đầu nói"Diệp tiên sinh xin hỏi, ta nhất định biết gì nói nấy, biết gì nói nấy!"

"Ngươi cùng Tây Tạng Lạt Ma có phải là có cấu kết, có âm mưu gì nói một chút!"Diệp Thần hỏi.

"Cái này không có, không có cái âm mưu gì!"Luka Kho nghe xong vội vàng phủ nhận.

"Thảo! Ngươi ngay cả nói láo cũng không biết, lắp ba lắp bắp chính là có quỷ!"Văn Tinh mặt mũi tràn đầy ghét bỏ nói.

"Nếu ngươi không chịu nói, vậy liền đi chết đi!"

Diệp Thần thanh âm băng lãnh, Cách Manny mừng rỡ đang muốn một súng xử lý Luka Kho, ai ngờ con hàng này lại sợ, lớn tiếng nói"Khoan khoan, ta nói, ta đều nói, chỉ cần ngươi không giết ta!"

"Phi! Tiện cốt đầu!"Văn Tinh gắt một cái mắng.

"..."

Luka Kho mặt mo đỏ ửng, bất quá tiện cốt đầu liền tiện cốt đầu đi, dù sao cũng phải mạnh hơn so chết!

"Nói đi, tốt nhất đừng có đùa hoa văn!"

"Kỳ thật, Cộng Tế Hội cùng một ít Lạt Ma Tây Tạng sớm có liên hệ, việc này Cách Manny cũng biết a!"Luka Kho nhãn châu xoay động, đem Cách Manny cũng đã kéo xuống nước.

"Hỗn đản!"

Cách Manny tức giận đến chửi ầm lên, nếu không phải Diệp Thần ở bên cạnh, nàng sớm nổ súng đánh Luka Kho thành cái sàng!

Dưới tự thuật của Luka Kho, Diệp Thần mới biết được nguyên lai phá hư cửa vào yêu tộc là chủ ý Cộng Tế Hội, bọn họ thông qua một chút con đường đặc thù, cùng Yêu giới lấy được liên hệ, song phương đạt thành hiệp nghị Yêu giới giúp Cộng Tế Hội thống nhất thế giới, mà Cộng Tế Hội thì đem cửa vào Yêu giới mở ra!

Chợt nghe xong không có mao bệnh, nhưng Diệp Thần lại nhíu nhíu mày, luôn cảm thấy việc này có mờ ám

"Ngươi ngớ ngẩn đi, đồ vật trong Yêu giới ra, còn có thể cùng ngươi giảng hiệp nghị? Không đem các ngươi cùng một chỗ diệt đều tính có lỗi với nhóm tổ tông nó!"Văn Tinh liếc mắt, mặt mũi tràn đầy khinh thường nói.

"Cộng Tế Hội không có cân nhắc qua chuyện này?"Diệp Thần hỏi.

"Chủ nhân, Cộng Tế Hội đã sớm cân nhắc đến, nửa năm trước liền triệu tập toàn bộ pháp sư phương tây chuẩn bị kỹ càng!"Cách Manny nói.

"Là chuẩn bị cái gì?"

"Ta, ta, ta nói!"

Chương 976. Nguy cơ!

Luka Kho thấy Cách Manny 'Đoạt đề' Không khỏi gấp, như học sinh tiểu học giơ tay phát biểu

"Diệp tiên sinh, kỳ thật rất đơn giản, nửa năm trước chúng ta liền tại chỗ biên cảnh Hoa Hạ bày ra kết giới, coi như yêu tộc đổi ý, đến lúc đó cũng chỉ có thể tai họa Hoa Hạ!"

"Thảo!"

Văn Tinh nghe xong rốt cuộc nhịn không nổi, xông đi lên chính là một bộ 'Con rùa quyền' Đánh cho Luka Kho mặt mũi bầm dập!

"Tức chết tiểu gia ta, đám người phương Tây các ngươi này, làm sao so tiểu quỷ tử còn âm hiểm!"Văn Tinh một cước đá vào trên mặt Luka Kho, thở phì phò mắng.

"Không phải tộc loại của ta, chắc chắn sẽ nảy sinh dị tâm!"

Diệp Thần thở dài một hơi, lão đầu từ nhỏ đã nói cho hắn biết câu nói này, quả nhiên gừng càng già càng cay!

"Lão Diệp, chớ cùng hắn nhiều lời, xử lý hắn!"Văn Tinh sát tâm nổi lên.

"Đừng giết ta, ta đều nói nha!"Luka Kho nghe xong sợ tè ra quần.

"Ta nghĩ nghĩ, ngươi vẫn là đi chết đi!"

Diệp Thần sắc mặt âm trầm, vạn nhất giờ phút này Ba Tụng không có thể đem yêu châu đưa về Đại Chiêu Tự, Yêu giới chẳng phải là tùy thời đều có thể vào xâm Nhân giới?

Mà hết thảy này, đều là Luka kho cùng Cộng Tế Hội làm ra quỷ, hắn không chết thiên lý nan dung.

"Không muốn a"

Luka Kho còn chưa kịp nói xong, Cách Manny không kịp chờ đợi giơ súng bóp cò, một tiếng súng vang qua đi, đạn xuyên mi tâm Luka Kho

"Cách Manny, cô về Ưng Tương quốc đi!"

Diệp Thần liếc qua Luka Kho ngã xuống đất, thản nhiên nói"Đừng quên tranh thủ thời gian tìm tới căn cứ gen chiến sĩ!"

"Chủ nhân, em, bây giờ em đi về, Cộng Tế Hội khẳng định sẽ giết em!"Cách Manny lo lắng nói.

"Yên tâm, bọn họ không chỉ có sẽ không giết cô, sẽ còn để cô làm hội trưởng!"Diệp Thần cười lạnh.

""

Cách Manny cũng không ngốc, nghe được Diệp Thần lòng tin tràn đầy lập tức minh bạch, lần này toàn bộ Cộng Tế Hội đều biết Luka Kho muốn giết nàng, kết quả mình ngược lại chết, đối với Cộng Tế Hội mà nói không khác xao sơn chấn hổ, đều biết sau lưng Cách Manny có thế lực càng mạnh, ai dám làm loạn?

"Chủ nhân, vậy em đi trước!"Cách Manny ôn nhu nói.

"Đi thôi! Còn có, về sau đừng gọi tôi chủ nhân, ai không biết lại tưởng tôi biến thái!"Diệp Thần tức giận nói.

"Vâng, chủ nhân!"

"..."

Chờ Cách Manny vừa đi, Văn Tinh một mặt cười xấu xa

nói"Lão Diệp, số cậu đào hoa coi như không tệ a, là cái đều sẽ thích cậu!"

"Cút đi!"

Diệp Thần trợn nhìn Văn Tinh một chút, trầm giọng nói"Tôi có loại dự cảm, Hoa Hạ có thể muốn xảy ra chuyện lớn!"

"Cậu nói Yêu giới sao?"

Văn Tinh cũng trở lại chuyện chính, thần tình nghiêm túc nói"Nếu như Yêu giới dám phạm đến giới chúng ta, tôi là thứ nhất không đáp ứng! Lão Diệp, nếu không chúng ta bây giờ liền đi Tây Tạng?"

"Tôi gọi điện thoại trước cho Tào thúc!"

Diệp Thần tỉ mỉ nghĩ lại, việc này liên quan đến quốc gia, vẫn là đến làm cho quan phương biết mới được.

Kinh thành, Tào gia.

"Cha, ngày mai con muốn lội đi Ninh Châu, bái tết Diệp Thần!"Tào Dương ngồi ở phòng khách bồi người nhà xem tivi lúc, trong miệng gặm lấy hạt dưa nói với Tào Viện Triều.

"Gần sang năm mới, con đi bái cái gì cho người khác?"

Bên cạnh một mỹ phụ nghe xong liền không vui, cau mày nói"Ngày mai các biểu tỷ của con đều tới, cpn đi tính chuyện gì xảy ra?"

"Tôi cảm thấy Tào Dương muốn đi, mà lại phải đi!"Tào Viện Triều nghe xong ngược lại ủng hộ quyết định của con trai.

"Lão Tào, ông"

"Nàng dâu, lấy địa vị Diệp Thần bây giờ, cũng không phải ai

cũng có thể chúc tết cho hắn!"Tào Viện Triều cười nói.

"Vậy cũng đúng!"

Nàng dâu Tào Viện Triều cũng là nữ nhân thấy qua việc đời, nghe kiểu nói này lão công cũng là bình thường trở lại.

"Lão ba, vậy bình rượu thanh hoa ngài ủ hơn năm mươi năm đâu?"Tào Dương nhếch miệng cười nói.

"Tiểu tử thúi, đây chính là rượu cực phẩm chiến hữu đưa ta a, ngươi sẽ không muốn uống hết đi?"

"Không, con đưa cho Diệp Thần!"

"A, tại ta trong tủ bảo hiểm, chờ chút ta đưa cho!"

"Thật keo kiệt, một bình rượu còn khóa két sắt!"Tào Dương bĩu môi nói.

"Đại ca, bình rượu kia mười mấy vạn! Cha lại là tướng quân, không phải tham quan, loại rượu này cả một đời khả năng cũng liền uống một lần đâu!"

Tào Viện Triều hung hăng trừng Tào Dương một chút, bại gia tử gần sang năm mới liền có ý đồ với mình, thật đúng là thân sinh!

Đúng lúc này điện thoại di động Tào Viện Triều vang lên, xem xét là Diệp Thần đánh tới lập tức cười nhận nghe điện thoại.

"Tiểu Diệp, chúc mừng năm mới a!"

"Tào thúc, chúc mừng năm mới!"

Diệp Thần khách sáo vài câu, lời nói xoay chuyển, trầm giọng nói"Tào thúc, có chuyện vạn phần khẩn cấp, cháu muốn nói cho thúc biết!"

"Chuyện gì nghiêm trọng như vậy?"

Tào Viện Triều nghe xong cũng nhăn nhăn lông mày, có thể để cho Diệp Thần trận địa sẵn sàng như thế, chỉ sợ tuyệt sẽ không là chuyện nhỏ.

Diệp Thần cũng không có nói nhảm, đơn giản sáng tỏ đem cả chuyện nói một lần.

"Cái gì? Ý của cháu là nói, một cái thế giới khác gọi Yêu giới đúng không, bọn họ sẽ đến Nhân giới?"

Chương 977. Gen bạo lực!

Tào Viện Triều mở to hai mắt nhìn, nói thật nếu không phải Diệp Thần chính miệng nói tới, hắn nhất định sẽ cảm thấy đối phương là tên điên!

"Không sai, quốc gia nhất định phải lập tức làm ra hành động, bằng không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!"Diệp Thần gật đầu.

"Tốt, ta lập tức hướng thượng cấp báo cáo việc này!"

Tào Viện Triều biết việc này không nên chậm trễ, ngay cả hàn huyên cũng không kịp, cúp điện thoại lập tức bấm điện thoại thượng cấp

Thiên Nam.

"Lão Diệp, chúng ta làm sao bây giờ?"Văn Tinh hỏi.

"Về trước Ninh Châu đi, quốc gia khẳng định sẽ làm ra phản ứng, chúng ta yên lặng theo dõi kỳ biến!"

"La lão cẩu, đi, theo giúp ta ăn khuya đi!"

"Gâu gâu!"

Văn Tinh nói xong không đợi La Cực Thần kháng nghị, xốc lên chó cổ hắn, đi theo Diệp Thần rời đi khách sạn.

Cùng lúc đó, quan phương biết được Cộng Tế Hội âm mưu, lập tức tổ chức hai lực lượng thần bí, một con tiến về biên cảnh các nơi phá giải kết giới, nếu phương tây muốn hại Hoa Hạ không may, vạn nhất sự thái mất khống chế vậy liền mọi người cùng

nhau không may!

Một cái lực lượng thần bí khác nhanh chóng chạy tới Tây Tạng Đại Chiêu Tự, đem hết toàn lực ngăn cản Yêu giới xâm lấn

Ngày kế tiếp, Diệp Thần rời giường ăn xong điểm tâm, nữ nhân trong nhà không có chuyện làm, dứt khoát liền lôi kéo hắn cùng một chỗ trong phòng khách nhìn lên TV.

Vừa vặn, trên TV lại chiếu cảnh nam diễn vượt quá giới hạn phần diễn của mình, sau khi Lý Hương Cầm thấy hừ lạnh một tiếng, nổi giận mắng

"Nam nhân, không có một ai tốt!"

"Mẹ, mẹ nói cái gì đó?"Tô Tuyết Di không vui, lão mụ nói vậy không phải lôi cả chồng nàng vào sao?

"Mẹ đang nói những nam diễn vượt quá giới hạn này, cũng không có nói con rể của mình!"

Lý Hương Cầm thở phì phò nói"Theo mẹ thấy, đối phó loại nam cặn bã này, biện pháp tốt nhất chính là 'Răng rắc' chân giữa hắn, nhìn hắn về sau dùng cái gì tai họa nữ nhân!"

"..."

Ừng ực!

Nghe được Lý Hương Cầm nói vậy, Diệp Thần kìm lòng không được nuốt ngụm nước bọt, hạ bộ trong nháy mắt truyền đến một trận ý lạnh

Nữ nhân hung ác lên, quả nhiên so nam nhân ác hơn nhiều!

"Khụ khụ, nàng dâu, em chắc chắn sẽ không tàn nhẫn như vậy đi?"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, nhỏ giọng tiến đến bên tai Tô Tuyết Di hỏi.

"Vậy anh xuất quỹ sao?"

Tô Tuyết Di chớp mắt to đen nhánh, cười nhẹ nhàng mà nhìn xem Diệp Thần.

"Ách"

"Yên tâm đi, em tuyệt đối sẽ không răng rắc của anh!"Tô Tuyết Di gặp dáng vẻ Diệp Thần xấu hổ, cười khúc khích nói.

"Vẫn là vợ anh sẽ đau lòng người!"

Diệp Thần nghe xong lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng tự nhủ cũng may Tô Tuyết Di không có di truyền Gen 'Bạo lực' của Lý Hương Cầm, động một chút lại đem mệnh căn tử nam nhân răng rắc, cái này còn phải?

"Em nhìn trên mạng nói, có một nữ nhân đòi lão công xuất quỹ!"

"Sau đó thì sao?"

"Nàng đợi lão công đi ngủ, tìm một chai a xít, sau đó đổ vào phía trên"

Tô Tuyết Di một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Diệp Thần, cười nói"Lão công, anh đừng sợ, em chỉ là thuận miệng nói mà thôi!"

""

Diệp Thần nghe xong mồ hôi lạnh ứa ra, vừa rồi hắn còn đang vì Tô Tuyết Di không có kế thừa gen bạo lực Lý Hương Cầm mà may mắn, tình cảm cô nàng này ác hơn a, trực tiếp đổ a xít?

"Con trai, con không sao chứ, làm sao chảy mồ hôi?"Sở Lan thấy cái trán Diệp Thần xuất mồ hôi không khỏi lo lắng mà hỏi thăm.

"Không có, không có việc gì!"

Diệp Thần giơ tay gạt trán một cái, cười xấu hổ nói"Khả năng hôm nay nhiệt độ không khí lên cao, so bình thường nóng!"

"Nóng sao?"

Diệp Tử Long đi tới, nhìn xem Diệp Thần một mặt hồ nghi nói"Con trai, con có muốn đi bệnh viện nhìn xem hay không, có phải là thân thể hư?"

Hư?

Đường đường võ tu Độ Kiếp kỳ làm sao có thể hư?

"Con gái, ban đêm con không được đòi hỏi Diệp Thần quá nhiều, người trẻ tuổi phải hiểu được tiết chế!"

"Vạn nhất hắn hư, nửa đời sau nhìn con làm sao bây giờ!"Lý Hương Cầm không e dè nói.

"Ai nói con muốn đòi hắn, mẹ ngài chớ nói lung tung!"

Tô Tuyết Di khuôn mặt đỏ lên, tối hôm qua Diệp Thần trở về rất muộn, ngã xuống giường liền ngủ mất, coi như mình muốn cũng vô dụng thôi!

Leng keng!

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một trận tiếng chuông cửa.

"Con đi mở cửa!"

Diệp Thần tranh thủ thời gian đứng dậy, nếu không đi mình

không thể không biến thành'Thận hư công tử'.

Mở cửa, người xuất hiện trước mắt lại làm cho Diệp Thần giật nảy cả mình!

"Sao ngươi lại tới đây?"

"Diệp-kun, quấy rầy! Ta là cố ý tới bái phỏng ngài, hi vọng ngài cho ta một cơ hội!"Takeda trong tay dẫn theo bao lớn bao nhỏ hộp quà, còn một mực cung kính cho Diệp Thần bái.

"Bái phỏng ta?"

"Lão công, ai vậy!"

Không đợi Takeda mở miệng nói chuyện, Tô Tuyết Di trong phòng khách hỏi.

"Vào nói đi!"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, hắn chưa từng cho rằng tiểu quỷ tử sẽ thành tâm bái phỏng người Hoa, bên trong thực chất cái chủng tộc này liền khắc lấy gen miệt thị với người Hoa!

Mọi người thấy Takeda cũng tò mò, nhất là hắn nhìn thấy dáng vẻ người liền cúi đầu, làm sao lại nhìn quen mắt như vậy chứ?

Chương 978. Cha nuôi?

"Con trai, vị tiên sinh này là?"Diệp Tử Long nghi ngờ nhìn xem Takeda.

"Ngài tốt, ta gọi Takeda!"

Takeda tất cung tất kính, thái độ mười phần cung kính.

"Takeda? Người Đảo quốc?"

Đám người nghe tên liền biết đó là người Đảo quốc, nụ cười trên mặt cũng đều thu liễm mấy phần.

Người Đảo quốc xem thường người Hoa, và ngược lại, người Hoa cũng phần lớn không có hảo cảm gì với người Đảo quốc, ngoại trừ những chó săn Hán gian kia!

"Ngươi tìm đến ta làm gì?"

Diệp Thần thái độ lãnh đạm, thanh âm băng lãnh, vừa rồi nếu không phải Tô Tuyết Di trong phòng khách hô, hắn mới lười nhác để Takeda vào trong nhà.

Bịch!

Chẳng ai ngờ rằng, Diệp Thần vừa dứt lời, Takeda trực tiếp quỳ gối trước mặt hắn!

"Ngọa tào, ngươi làm gì?"

Diệp Thần chính mình cũng giật mình, gia hỏa này sẽ không thật xa tìm đến mình muốn tiền mừng tuổi đi?

"Cha nuôi!"

Một giây sau, Takeda càng là nói lời kinh người, không đợi đám người lấy lại tinh thần, chỉ thấy hắn đông đông đông trực tiếp dập đầu ba cái cho Diệp Thần!

Hắn muốn nhận Diệp Thần làm cha nuôi!

Cái này thế nhưng làm Diệp Thần làm mộng, tiểu quỷ tử điên rồi đi, một lời không hợp liền nhận cha nuôi?

Lý Hương Cầm càng là cảm thấy một màn này đặc biệt quen thuộc, tỉ mỉ nghĩ lại mới nhớ tới, cảnh này không phải giống trong phim mình hay xem sao!

"Takeda tiên sinh, ông không phải nói đùa chứ?"

"Nhìn ông cùng tuổi ta không sai biệt lắm, thật muốn nhận con rể tôi làm cha nuôi?"Lý Hương Cầm vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

"Đúng!"

Takeda cũng mặc kệ Diệp Thần có đồng ý hay không, nghiêm túc nói"Ta nghe nói tại Hoa Hạ tôn kính một người là phải nhận hắn làm cha nuôi, rất nhiều nữ minh tinh đều nhận cha nuôi, không sai đi?"

"Cút đi!"

Diệp Thần tức giận nói"Chớ làm một bộ này với ta, ta cũng không muốn tiểu quỷ tử làm nhi tử cho ta!"

"Diệp-kun, xin ngài nhất định phải làm cha nuôi ta!"

Takeda nói xong vội vã từ trong bọc móc ra một phần văn kiện"Đây là chứng nhận quyền tài sản Ginza, cha nuôi xin vui lòng nhận!"

"Ginza?"

Tô Vạn Đạt cùng Diệp Tử Long nghe xong, hai người đồng thời mở to hai mắt nhìn.

"Lão công, Ginza là cái gì?"Lý Hương Cầm chưa từng đi qua Đảo quốc du lịch, tự nhiên đối với Ginza cũng không hiểu rõ.

"Thân gia, Ginza là hội sở giải trí lớn nhất Đảo quốc, không đi qua phần lớn là nam nhân!"Sở Lan giải thích nói.

"Đó không phải là cửa hàng ‘gội đầu’ sao?"

Lý Hương Cầm nghe xong trong nháy mắt xù lông, hung hăng trừng Tô Vạn Đạt một chút, chất vấn"Lão Tô, làm sao ông biết loại địa phương này, tranh thủ thời gian giải thích rõ ràng cho tôi, có phải là len lén vào xem qua?"

"Oan uổng a!"

Tô Vạn Đạt khóc không ra nước mắt, thấy Lý Hương Cầm bày ra một bộ dáng vẻ muốn ăn thịt người, vội vàng giải thích nói

"Tôi đọc qua báo thôi a, từ ngày kết hôn trở đi bà liền cầm hết tiền của tôi, tôi muốn đi cũng không được a!"

"Tốt! Nói như vậy là ông đang muốn đi đúng không?"Lý Hương Cầm nghiến răng nghiến lợi.

"Ách"

Tô Vạn Đạt bó tay rồi, nghĩ cũng không thể nghĩ sao, bà nương này cũng quá bá đạo đi!

"Mẹ, đừng nói lão ba nữa!"Tô Tuyết Di đều nhìn không được.

Lý Hương Cầm thấy con gái lên tiếng lúc này mới coi như thôi, nhưng nàng ánh mắt sắc bén vẫn là để Tô Vạn Đạt kinh hồn táng

đảm, năm đó làm sao cưới cọp cái này về nhà, thật sự là nghiệp chướng a!

"Cha nuôi, nếu là ngài không đồng ý, Tiểu TaKeDa liền quỳ hoài không dậy!"Takeda quyết tâm liều mạng, trực tiếp đùa nghịch vô lại

Hắn biết rõ thực lực Diệp Thần, vì ôm lấy đầu đùi này, cũng vì danh nghĩa sản nghiệp không bị Sakai toàn bộ chiếm đoạt, Takeda cũng là đánh bạc tấm mặt mo này!

Diệp Thần thấy thế nhíu nhíu mày, hắn cũng phát giác không thích hợp!

Hỏi một chút mới biết được, nguyên lai Sakai không chỉ muốn Ginza hắn, tất cả sản nghiệp Takeda đều bị Sakai để mắt tới, hết lần này tới lần khác Takeda lại không dám đắc tội Sakai!

"Ta nói qua chỉ cần Ginza ngươi, như vậy đi, ta gọi điện thoại cho Sakai!"

Diệp Thần nói xong lấy điện thoại cầm tay ra, lúc này đánh qua cho Sakai.

Điện thoại rất nhanh kết nối, trong điện thoại di động truyền đến thanh âm cung kính Sakai "Diệp tiên sinh, xin hỏi ngài có gì phân phó?"

"Tôi không phải đã nói chỉ cần Ginza Takeda sao, cô tự tiện chủ trương muốn toàn bộ sản nghiệp hắn, khiến cho gia hỏa này tới nhà của tôi nhận cha nuôi, cô có phải có chút bành trướng hay không?"Diệp Thần lạnh giọng chất vấn.

"Sakai không dám!"

Nghe được Diệp Thần gõ, Sakai dọa sợ vội vàng giải thích"Em là muốn giúp Diệp tiên sinh triệt để đổ Takeda, vì ngài ra một hơi!"

"Bớt những thứ vô dụng kia, đến cùng xảy ra chuyện gì trong lòng cô tự biết!"

"Người tôi giao cho cô thế nào?"Diệp Thần nhíu mày.

"Âu Huệ tiểu thư rất tốt, nàng rất thông minh, tin tưởng sau đó không lâu nhất định có thể trở thành một nhà khoa học xuất sắc!"

Sakai dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, nàng xác thực muốn mượn uy hiếp Diệp Thần chiếm đoạt Takeda gia tộc, chỉ là không nghĩ tới Takeda vô sỉ như vậy, thế mà chạy Hoa Hạ đi nhận cha nuôi

Chương 979. Án mạng!

"Ân, vậy là tốt rồi!"

Diệp Thần cũng không nhiều lời cái gì, người thông minh thường thường gõ vài câu là đủ rồi, trống kêu không cần trọng chùy mà!

"Tạ ơn cha nuôi!"

Takeda mừng rỡ, lần hành trình nhận cha nuôi này cuối cùng là không có phí công chạy

"Làm muội ngươi!"

Diệp Thần tức giận trừng Takeda một chút, không nhịn được nói"Cút đi, Sakai sẽ không động tới cái sản nghiệp khác của ngươi!"

"Hai!"

Takeda mỹ tư tư thả lễ vật trong tay xuống, cười làm lành nói"Cha nuôi, vậy tiểu Takeda đi về trước, lão nhân gia ngài nhiều chú ý thân thể!"

"Thảo!"

Diệp Thần cố nén xúc động một chưởng vỗ chết Takeda, một cước đá vào trên mông hắn, cả giận nói"Cút nhanh lên, đừng để ta gặp lại ngươi!"

"Hai!"

Takeda bị đánh cũng không tức giận, cùng mọi người tạm biệt

sau rất là vui vẻ hướng đi ra ngoài, ngược lại là đem bọn người Lý Hương Cầm làm cho có chút lúng túng, dạng này tính không tính khi dễ người?

Vừa đi đến cửa miệng, Takeda giống như nhớ ra chuyện gì, dừng bước lại đi trở về, nhỏ giọng nói với Diệp Thần

"Cha nuôi, con thu được một tin tức, không biết có hữu dụng với ngài hay không?"

"Tin tức gì?"

Thấy Takeda một mặt dáng vẻ thần bí, Diệp Thần đều xem nhẹ đối phương xưng hô.

"Cao tầng Đảo quốc đang bí mật chiêu mộ đỉnh cấp tu sĩ, đồng thời muốn đem bọn họ toàn bộ đưa tới Hoa Hạ!"

"Ngươi là thế nào biết đến?"

Diệp Thần nghe xong không tự giác nhíu nhíu mày.

"Bộ trưởng tác chiến Đảo quốc là bạn học con, hắn tại trên tiệc rượu uống nhiều quá, chính miệng phun ra!"Takeda giải thích nói.

"Bọn chúng muốn làm gì?"

"Vậy con cũng không rõ ràng, cha nuôi, có phải là lần trước ngài tại căn cứ Ưng Tương hay không "

""

Diệp Thần trong lúc nhất thời cũng đắn đo bất định, lẽ ra chuyện mình động căn cứ quân sự Ưng Tương quốc, hiện tại Ưng Tương quốc không có tất tất, tiểu quỷ tử không có lý do xông tự để đi?

"Cha nuôi"

"Em gái ngươi! Ta cảnh cáo không cho ngươi lại gọi ta cha nuôi, gọi ta Diệp tiên sinh đi!"

"Hai!"

Takeda nhếch miệng cười một tiếng, nói"Diệp tiên sinh, nếu không ta về nước lại giúp ngài hỏi một chút?"

"Tốt, Takeda chuyện này ngươi phải làm cho tốt, Ginza trả lại cho ngươi cũng không phải không thể nào!"Diệp Thần gật đầu.

"Tạ ơn cha nuôi!"

"Thảo!"

Diệp Thần bó tay rồi, gia hỏa Takeda này có bệnh, làm sao một hồi Diệp tiên sinh, một hồi lại trở lại cha nuôi đâu?

Chờ Takeda rời đi biệt thự, Diệp Thần tâm sự nặng nề về tới phòng khách, giác quan thứ sáu nói cho hắn biết tiểu quỷ tử lại bắt đầu nhịn gần chết!

"Con rể, Takeda vừa rồi nói gì với con a?"Lý Hương Cầm thấy Diệp Thần trở về mặt mũi tràn đầy tò mò hỏi.

"Không có gì, ngồi chém gió vài câu!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Con trai, ta vừa rồi hỏi bằng hữu, Takeda này tại đảo quốc cũng không phải tiểu nhân vật, hắn làm sao lại sợ con như vậy?"Diệp Tử Long hiếu kì hỏi.

"Không có gì, lần trước hắn bị đánh một trận thôi!"

""

Đúng lúc này điện thoại di động Diệp Thần vang lên, xem xét là quản lý khách sạn Tứ Hải đánh tới.

"Quản lý, chuyện gì?"Diệp Thần kết nối điện thoại hỏi.

"Diệp tiên sinh, ngài mau đến xem xem đi!"Quản lý mang theo tiếng khóc nức nở đạo"Mấy vị bằng hữu kia của ngài tại trong khách sạn đánh người, bây giờ người ta báo cảnh sát muốn bắt bọn họ a!"

"Tốt, ta lập tức tới!"

Nghe được quản lý khóc lóc kể lể, Diệp Thần có chút chột dạ nhìn Tô Tuyết Di một chút, cũng may cô nàng này cũng không để ý, đang cúi đầu hết sức chuyên chú bóc lấy quýt ăn!

"Nàng dâu, anh đi ra ngoài một chút, giữa trưa khả năng không trở lại ăn cơm!"Diệp Thần cúp điện thoại nói với Tô Tuyết Di.

Tô Tuyết Di gật gật đầu cũng không nghĩ nhiều, mặc dù Diệp Thần không có công việc, nhưng hắn suốt ngày đều rất bận, đối với cái này Tô Tuyết Di đều quen thuộc

Khách sạn Tứ Hải.

Cổng ngừng lại hai chiếc xe cảnh sát lóe ra đèn báo hiệu, bên ngoài cũng kéo đường ranh giới, đám người đi ngang qua nhao nhao ghé mắt, có thậm chí tiến lên điều tra, muốn biết khách sạn chuyện gì xảy ra, bất quá đều bị cổng cảnh sát cho ngăn cản trở về.

Lúc Diệp Thần chạy tới nơi này, quản lý khách sạn mặt mũi tràn đầy lo lắng đứng tại cửa chính.

"Diệp tiên sinh, ngài xem như tới!"Quản lý nhìn thấy Diệp Thần xuống xe, vội vàng tiến lên đón.

"Đến cùng xảy ra chuyện gì?"

Diệp Thần nhìn thấy bên ngoài còn kéo đường ranh giới, trong

lòng cũng rất buồn bực, chẳng lẽ xảy ra nhân mạng?

Quả nhiên, lời kế tiếp quản lý ấn chứng suy đoán của hắn, xác thực xảy ra mạng án, giết người chính là huynh đệ Cố gia.

"Đi, mang ta đi nhìn xem!"

Diệp Thần cau mày, đi theo quản lý bước nhanh đi bên trong, kết quả vừa tới đại sảnh, một màn trước mắt làm hắn kinh hãi!

Chỉ thấy nguyên bản đại đường khách sạn tráng lệ, giờ phút này một mảnh hỗn độn, trên tường, trên mặt đất, khắp nơi đều là mấp mô hố sâu, trong đó mặt đất đại đường càng là xuất hiện một cái hố to đường kính gần hai mét, sâu một mét!

Chương 980. Giao cho ta!

Trong đại sảnh hai nhóm người trợn mắt nhìn nhau, trong đó một nhóm người mặc kimono, một nhóm người khác chính là Cố gia huynh muội!

Bên cạnh mấy cảnh sát đang làm cái ghi chép cho người mặc kimono, kỳ quái chính là Cố gia huynh muội nhưng không có bị cảnh sát phản ứng!

"Diệp công tử!"

Cố Mộng Di nhìn thấy Diệp Thần, trên gương mặt xinh đẹp treo một hơi khí lạnh đi tới, cùng một chỗ với nàng còn có Cố Cát huynh đệ, bất quá sắc mặt hắn không tốt lắm, thoạt nhìn như là nhận qua tổn thương.

"Cố Cát, đến cùng chuyện gì xảy ra?"Diệp Thần nhíu mày hỏi.

"Hừ! Mấy người giới võ tu này đùa bỡn muội muội ta, thế là ta cho bọn chúng một trận!"Cố Cát chỉ một ngón tay tiểu quỷ tử mặc kimono đối diện cả giận nói.

"Cái gì?"

Diệp Thần nghe xong Cố Mộng Di bị người đùa giỡn, lập tức nổi trận lôi đình!

Dù sao Cố Mộng Di hiện tại xem như nữ nhân Diệp Thần hắn, lại có thể có người dám đùa giỡn?

"Diệp huynh, chúng ta giết một cái, hi vọng sẽ không mang đến phiền phức quá lớn cho ngươi!"

Cố Tường sắc mặt âm trầm, tính hắn phi thường khắc chế, tốt xấu đây là tại Nhân giới, hắn cũng lo lắng mang đến đại phiền toái cho Diệp Thần.

"Không có việc gì, ta đến xử lý!"

Diệp Thần lắc đầu, đùa giỡn nữ nhân của hắn, chết cũng xứng đáng!

"Diệp tiên sinh!"

Vừa dứt lời, một cảnh sát đi tới, chủ động hướng Diệp Thần lên tiếng chào.

Diệp Thần gật gật đầu không nói chuyện, một đôi mắt như đao nhọn nhìn về phía những tiểu quỷ tử kia, trong lòng của hắn cũng rất hoang mang, đối phương tối thiểu mười người, còn chết một cái, nhưng đều là võ tu!

Thậm chí, Diệp Thần còn có thể từ trên thân đối phương cảm ứng được một cỗ lực thao túng pháp sư mới có!

Nhiều võ tu, pháp sư như vậy đến Ninh Châu làm gì?

Đột nhiên, hắn nhớ tới lời Takeda nói trước khi đi, chẳng lẽ Đảo quốc thật muốn thay Ưng Tương ra mặt, tới đối phó mình?

Nhưng trong đám người đối phương, lại không có đỉnh cấp cao thủ, muốn đối phó mình phái những người này đến không phải chịu chết sao?

"Baka!"

Đúng lúc này, một nam nhân ria mép đối phương hướng về bên phía Diệp Thần phẫn nộ quát"Đáng chết người Hoa, dám giết tu sĩ đại Đảo quốc ta, các ngươi chết chắc!"

"Diệp tiên sinh, bọn họ là bằng hữu của ngài?"

Cảnh sát nghe xong cũng gặp khó khăn, nếu như kẻ giết người thật sự là bằng hữu Diệp Thần, muốn mang người đi khẳng định là không được!

"Không sai!"

Diệp Thần thanh âm băng lãnh, trầm giọng nói"Cảnh sát, những tiểu quỷ tử này đều không phải người bình thường, nơi này giao cho ta đến xử trí là được!"

"Cái này"

Cảnh sát gặp khó khăn, Diệp Thần là ai hắn cũng đã được nghe nói, giao cho chỗ hắn lý chỉ sợ cũng không phải đơn giản chỉ là chết một người.

Diệp Thần cũng không muốn làm khó cảnh sát, thấy hắn do dự trực tiếp một điện thoại gọi cho Triệu Đông Lai.

Kết quả, hai phút sau điện thoại di động cảnh sát vang lên!

"Tốt, minh bạch!"

Cảnh sát tiếp điện thoại xong, áy náy cười một tiếng nói với Diệp Thần:"Diệp tiên sinh, vậy chúng ta liền đi trước, nơi này liền làm phiền ngài!"

"Yên tâm, không phiền phức!"

Diệp Thần cười lạnh, hắn thấy những tiểu quỷ tử đối diện kia chẳng qua là một đống người chết mà thôi

"Chúng ta đi!"

Cảnh sát vung tay lên mang theo đồng sự cấp tốc rời đi khách sạn.

"Cảnh sát Hoa Hạ quá không phụ trách đi?"

Đối phương thấy cảnh sát quay đầu bước đi, từng cái tức giận đến mặt đều tái rồi, thi thể đồng bạn bọn họ đều không có lạnh thấu đâu, cảnh sát cũng mặc kệ quản?

"Là ai đùa giỡn Cố Mộng Di, đứng ra!"Diệp Thần tiến lên một bước, lạnh lùng quét bọn võ tu Đảo quốc này một chút.

"Cái gì?"

Dẫn đầu võ tu Đảo quốc giật mình nhìn xem Diệp Thần"Hoa Hạ tiểu tử, các ngươi giết người ta, còn dám nói chuyện cùng chúng ta như thế, muốn chết phải không?"

"Ồn ào!"

Diệp Thần không thèm để ý đối phương, trực tiếp đưa tay một chưởng vỗ tới hướng nam nhân!

Oanh!

Một tiếng nổ vang, thân thể nam nhân vừa mở miệng lập tức nổ tung, máu tươi văng khắp nơi, nội tạng đẫm máu bay tứ tung bốn phía, toàn bộ đại đường trong nháy mắt tràn ngập một cỗ mùi vị máu tanh nồng đậm!

""

Mọi người tại đây đều ngây ngẩn cả người, ai cũng không nghĩ tới Diệp Thần sát phạt quả quyết như thế, ngay cả một câu nói nhảm đều không có!

"Ọe!"

Quản lý khách sạn nhìn thấy một màn máu tanh như thế thực sự chịu không được, chạy đến thùng rác bên cạnh cửa khách sạn, kém chút phun sạch ra!

"Baka! Đáng chết người Hoa, ngươi muốn chết!"

Chúng võ tu Đảo quốc mộng bức ngắn ngủi xong, từng người lòng đầy căm phẫn, làm bộ liền muốn tiến lên cùng Diệp Thần quyết nhất tử chiến!

"Chỉ là sâu kiến, cũng xứng làm càn tại đại địa Hoa Hạ ta, đi chết!"

Diệp Thần nói xong thân hình lóe lên, trước mắt bao người liền biến mất không thấy, ngay cả huynh muội Cố gia cũng không có kịp phản ứng.

Nhưng mà một giây sau, trong đám người đối phương liền truyền đến từng đợt tiếng kêu thảm thiết!

Chỉ thấy Diệp Thần hổ gặp bầy dê, trong khoảnh khắc đem võ tu đối phương giết, cuối cùng chỉ còn lại một gia hỏa mặc tây phục không chết, bất quá người này cũng dọa đến gần chết, đặt mông ngồi sập xuống đất, mặt mũi tràn đầy chấn kinh nhìn xem Diệp Thần!

Chương 981. Liếm cẩu?

"Biết ta vì cái gì không giết ngươi sao?"

Diệp Thần cư cao lâm hạ nhìn xem người này, một cỗ sát khí ngập trời trên thân bao phủ lại.

Lúc này chuyện Cố Mộng Di đã không trọng yếu, Diệp Thần sở dĩ lưu lại một sống người, là bởi vì có chuyện trọng yếu hơn cần hỏi thăm.

"Ngươi, ngươi đến cùng là ai?"

Nam âu phục thân thể run lẩy bẩy, nhưng hắn vẫn là cắn chặt hàm răng, vừa sợ vừa giận nói"Chúng ta là công dân Đảo quốc, ngươi giết nhiều người chúng ta như vậy, biết sẽ có hậu quả gì sao?"

"Ta gọi Diệp Thần!"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, thản nhiên nói"Ta giết nhiều quỷ tử sao? Đáng tiếc tu vi ta không đủ, bằng không một chưởng vỗ nát toàn bộ Đảo quốc, đó mới là ta muốn làm!"

"Cái gì? Ngươi, ngươi chính là Diệp Thần đánh bại Saitō đại sư?"Nam âu phục hoảng sợ nói.

"Cẩu thí đại sư!"

Diệp Thần mặt mũi tràn đầy khinh thường, hừ lạnh nói"Không muốn chết liền trả lời ta một vấn đề, Đảo quốc phái nhiều võ tu pháp sư như vậy đến Ninh Châu, cần làm chuyện gì?"

"Ta, ta không biết!"

Nam âu phục nghe xong đem đầu lắc giống như trống lúc lắc.

"Không nói?"

Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem nam âu phục, cười lạnh nói"Vậy ngươi liền đi chết đi!"

Nói xong, Diệp Thần bỗng nhiên bóp lấy cổ của nam nhân âu phục, giống xách gà con xách hắn lên.

Nam âu phục hai chân cách mặt đất không thể hô hấp, rất nhanh khuôn mặt liền trướng thành màu gan heo!

"Ta, ta nói, nói"

Rốt cục, nam âu phục vẫn là khuất phục, đem hết toàn lực gạt ra mấy chữ này.

Bịch!

Diệp Thần nhẹ buông tay, nam âu phục chật vật không chịu nổi té lăn trên đất, từng ngụm từng ngụm hô hấp lấy không khí mới mẻ.

"Lão La nói đúng, những tiểu quỷ tử các ngươi thật sự là đám không biết xấu hổ!"Diệp Thần thản nhiên nói.

Lão La?

Nam âu phục một bên há mồm thở dốc, một bên nghĩ lão La là ai, tên vương bát đản này cũng dám mắng Đảo quốc người là đám không biết xấu hổ?

Những lời này nam âu phục cũng không dám nói chỉ có thể giấu ở trong lòng, đợi đến sau khi thở xong mới chậm rãi nói.

Nguyên lai Đảo quốc điều động đại lượng võ tu, pháp sư đến Hoa Hạ, là chấp hành một cái hành động gọi là 'Nghênh yêu',

nhiệm vụ chủ yếu chính là đi hướng các nơi ám sát võ tu Hoa Hạ!

"Cho nên, các ngươi đến Ninh Châu ám sát ta?"Diệp Thần nhíu mày.

"Không không không!"

Nam âu phục vội vàng khoát tay nói"Chúng ta chỉ là đi ngang qua, mục đích thực sự là biên giới Tây Nam!"

"Điền tỉnh?"

"Đúng!"

"Đến cùng chuyện gì xảy ra, kỹ càng điểm!"Diệp Thần nhíu nhíu mày, hắn mơ hồ cảm thấy sự tình càng phát không thể khống.

Quả nhiên, lần này Đảo quốc điều động mấy nhóm Đảo quốc võ tu đến Hoa Hạ, đại bộ phận đi hướng Tây Tạng, mà còn lại tu vi tương đối yếu, thì tại biên cảnh Hoa Hạ tuần sát!

"Quốc thổ Hoa Hạ ta, khi nào đến phiên tiểu quỷ tử dò xét?"

Diệp Thần cau mày, âm thanh lạnh lùng nói"Các ngươi có phải giúp Cộng Tế Hội làm sự tình, trông coi kết giới hay không?"

"Ngươi, làm sao ngươi biết?"Nam âu phục kinh hãi.

"Quả là thế, các ngươi thật sự là chó săn phương tây trung thực!"Diệp Thần mặt mũi tràn đầy khinh thường.

Cộng Tế Hội phía tây mới là chủ, Đảo quốc từ trước đến nay lấy Ưng Tương như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, điển hình cẩu nô tài.

"Diệp, Diệp tiên sinh, phải nói ta cũng nói rồi, ngươi có thể thả ta đi đi?"Nam âu phục cắn răng hỏi.

"Có thể!"

Diệp Thần cười lạnh, liếc mắt Cố Cát thản nhiên nói"Nhưng hắn có bỏ qua cho ngươi hay không, ta cũng không biết!"

"Cái gì?"

Nam âu phục nghe vậy ám đạo không ổn, vô ý thức nhìn về phía Cố Cát.

"Đi chết!"

Cố Cát thu được ánh mắt Diệp Thần, thân hình lóe lên, một giây sau liền nắm yết hầu nam âu phục, dùng sức bóp!

Răng rắc!

Một tiếng xương cốt vỡ vang lên, nam âu phục nghiêng đầu một cái, trong nháy mắt đã mất đi sinh cơ.

"Diệp công tử, giết bọn gia hỏa này sẽ không mang đến phiền phức cho ngươi đi?"Cố Mộng Di ôn nhu nói.

"Một đám liếm cẩu phương tây, chết thì đã chết thôi!"Diệp Thần thờ ơ nhún vai.

"Liếm cẩu?"

Cố Tường bừng tỉnh đại ngộ"Nguyên lai bọn họ cùng loài với La trưởng lão!"

"Ách, lão La vẫn là mạnh hơn bọn họ, tiểu quỷ tử là chó thật!"Diệp Thần cười nói.

"Diệp công tử, chúng ta tới Nhân giới, ngươi có thể mang bọn ta đi dạo một vòng sao?"Cố Mộng Di buổi sáng liền muốn ra ngoài dạo phố, hiện tại Diệp Thần tới nàng càng thêm muốn đi.

"Tốt!"

Diệp Thần quay đầu nhìn về phía quản lý trốn ở đằng sau đại sảnh, hướng hắn vẫy vẫy tay.

"Diệp, Diệp tiên sinh, ngài có gì phân phó?"Quản lý nơm nớp lo sợ đi đi qua run giọng hỏi.

"Quản lý, làm phiền tìm người đến dọn dẹp một chút!"

Nói xong, Diệp Thần đưa tay một chưởng, những thi thể võ tu Đảo quốc kia trong nháy mắt dấy lên lửa lớn hừng hực, trong khoảnh khắc liền hóa thành từng đống tro tàn

"..."

Quản lý thấy cảnh này dọa đến chân đều mềm nhũn.

"Nói cho Phùng Tử Luân, khách sạn tổn thất để hắn tới tìm ta là được!"Diệp Thần trước khi đi nói với quản lý.

"Ta đã biết!"

Quản lý liên tục gật đầu, nhưng trong lòng thì cười khổ không thôi, Phùng gia như thế nào lại hỏi Diệp Thần phải bồi thường?

Từ khách sạn rời đi, Cố Cát huynh đệ xem xét Diệp Thần mở cửa xe ra, lập tức cả người đều không tốt, bởi vì bọn họ say xe!

Chương 982. Gặp nhau!

"Diệp huynh, lại muốn ngồi xe bò? Kỳ thật chúng ta có thể ngự kiếm đi theo!"Cố Cát vẻ mặt cay đắng nói.

"Đại ca, nơi này là Nhân giới!"

Diệp Thần nghe xong dở khóc dở cười, nói"Ngự kiếm phi hành sẽ dọa sợ người bình thường! Còn có, ta đây là Audi, không phải xe bò!"

"Ai, tốt a!"

Cố Cát huynh đệ cực không tình nguyện ngồi vào trong xe, Diệp Thần một cước chân ga, 'Xe bò' Oanh minh liền xông ra ngoài.

Rất nhanh, Diệp Thần mang theo Cố gia huynh muội đi tới đường dành riêng cho người đi bộ.

"Tin tức tốt, tin tức tốt! Bằng hữu đi qua đi ngang qua, bởi vì bản điếm đã đến kỳ, tất cả thương phẩm trong tiệm thanh kho lớn xử lý, hạ giá bán phá giá"

"Khách hàng các bằng hữu, bản điếm hàng hiệu trang phục, toàn kho giảm 10%"

""

Trên đường dành riêng cho người đi bộ tới âm thanh cửa hàng bán hạ giá không dứt bên tai, có chút loa lớn có thể chấn người màng nhĩ đau nhức.

"Oa! Diệp công tử, Nhân giới các ngươi thật náo nhiệt a!"

Cố Mộng Di lại không chê ầm ĩ, ngược lại vô cùng hưng phấn, ngược lại là Cố Cát huynh đệ có chút không thích ứng.

"Các ngươi muốn mua quần áo gì?"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Diệp huynh, quần áo Nhân giới không quá thích hợp chúng ta!"Cố Cát lắc đầu.

"Không sai, nhìn xấu quá!"

""

Diệp Thần nghe xong không gây nói lấy đối, so sánh cổ trang quá khứ, trang phục hiện đại khẳng định phải kém ba phần, bằng không thì cũng sẽ không từ tiến đường dành riêng cho người đi bộ, Cố gia huynh muội liền hấp dẫn cơ hồ tất cả ánh mắt của người đi đường.

Nhất là Cố Mộng Di, một thân trường bào tuyết trắng, lại thêm dung nhan tuyệt sắc của nàng, thật nhiều nam nhân thấy được nàng đều nhấc không nổi bộ pháp!

"Diệp công tử, ta nghĩ nếm thử cái kia!"

Mấy người đi dạo đến đường dành riêng cho người đi bộ, Cố Mộng Di nhìn thấy một cái cửa hàng nhỏ bán chao, lập tức tới hào hứng.

"Muội muội, thứ này thối hoắc có món gì ăn ngon?"Cố Tường nhéo nhéo cái mũi, mặt mũi tràn đầy biểu lộ ghét bỏ.

"Thối sao? Ta thế nào cảm giác là hương đây này?"

"So phân còn thối!"

Cố Cát không lưu tình chút nào, đứng tại trong tiệm trực tiếp tới một câu như vậy, kết quả chủ cửa hàng không vui, hung hăng

trừng Cố Cát một chút, cả giận nói

"Anh bạn, ngươi không mua liền ra ngoài, bớt ở chỗ này chửi bới chao của ta!"

"Ta chửi bới?"

Cố Cát nắm lỗ mũi, chỉ chỉ chao trong nồi "Cái đồ chơi này không thối sao, ngươi có phải Nghênh Hương huyệt bị người phong bế hay không?"

Nghênh Hương huyệt ở tại hai bên mũi, người bị phong liền sẽ mất đi khứu giác!

"Cái quỷ gì Nghênh Hương huyệt, không mua cũng đừng quấy rối!"

Chủ quán là chân hỏa, trong tiệm còn có khách nhân khác đâu, Cố Cát trực tiếp một câu so lớn phân còn sầu, đây không phải đập phá quán sao?

"Lão bản, ta muốn một phần!"

Cố Mộng Di lôi kéo Cố Cát, ra hiệu hắn không cần nói, sau đó từ bên hông móc ra một khối mảnh vụn bạc đưa cho lão bản.

"Mấy cái ý tứ?"

Lão bản một mặt mộng bức, đổi lại người khác hắn khẳng định tưởng rằng đối phương trêu chọc mình, nhưng Cố Mộng Di thật xinh đẹp, hắn chỉ có thể cưỡng chế giận dữ nói

"Mỹ nữ, dùng Wechat thanh toán đi, cái đồ chơi này ta không thu!"

"Wechat thanh toán?"Cố Mộng Di sững sờ.

"Ta tới đi!"

Diệp Thần lấy điện thoại cầm tay ra quét Wechat, chủ quán thấy thế lúc này mới coi như thôi.

Từ cửa hàng chao ra, đại mỹ nữ Cố Mộng Di mặc cổ trang, trong tay bưng lấy một hộp chao mỹ tư tư ăn, tại đường dành riêng cho người đi bộ trở thành một loại phong cảnh khác lạ

Mấy người đang đi dạo, đột nhiên một đạo thanh âm quen thuộc từ phía sau truyền đến

"Lão công?"

Diệp Thần quay đầu nhìn lại, lại là hai mẹ con Lý Hương Cầm!

Ngọa tào!

Xong con bê?

Thấy là Tô Tuyết Di, Diệp Thần đầu ông một chút liền nổ tung, cô nàng này không phải ở nhà xem tivi sao, làm sao tới dạo phố?

"Nàng dâu, mẹ, các người sao lại ra làm gì?"Diệp Thần có chút chột dạ cười nói.

"Lão mụ nói ban đêm muốn ăn nồi lẩu, cho nên lôi kéo em ra theo nàng mua thức ăn!"

Tô Tuyết Di một bên nói, một bên đánh giá bên người Cố Mộng Di đứng tại Diệp Thần, hồ nghi nói"Lão công, bọn họ là?"

"Ách bọn họ là bằng hữu lão công, lần đầu tiên tới Ninh Châu, lão công dẫn bọn họ đến đường dành riêng cho người đi bộ đi dạo một chút!"Diệp Thần vội vàng nói.

"Diệp công tử, vị này chính là phu nhân của ngươi?"

Cố Mộng Di cười một tiếng, nàng cũng đang lặng lẽ quan sát Tô Tuyết Di.

"Đúng, còn có nhạc mẫu của tá!"

Diệp Thần kiên trì làm giới thiệu cho hai bên, đánh chết hắn đều không nghĩ tới sẽ tại đường dành riêng cho người đi bộ gặp được Tô Tuyết Di.

"Nha, các người vẫn là ba huynh muội sao?"

Lý Hương Cầm mỉm cười nói"Nếu là bằng hữu con rể ta, ban đêm cùng tới trong nhà ăn lẩu đi!"

Ừng ực!

Diệp Thần khó khăn nuốt ngụm nước bọt, cười nói

"Mẹ, Cố gia huynh muội còn có việc, không có thời gian đến!"

"Không, chúng ta có thời gian!"

Chương 983. Mê Hồn Tán?

Ai ngờ, Cố Mộng Di lại sảng khoái đáp ứng, cười một tiếng nói với Lý Hương Cầm"Bá mẫu, ban đêm chúng ta nhất định đến!"

""

Diệp Thần nghe xong cả người đều không tốt, trong lòng tự nhủ sẽ không ra cái yêu thiêu thân gì đi?

"Mẹ, con muốn dạo chơi tiếp!"

Tô Tuyết Di nhìn thấy Diệp Thần cùng Cố Mộng Di đứng chung một chỗ, trong lòng khó tránh khỏi có chút ghen ghét, chủ yếu là Cố Mộng Di dáng dấp thật xinh đẹp, còn mặc cổ trang càng thêm lộ ra tiên khí bồng bềnh, để nàng không ngừng hâm mộ.

"Nha đầu ngốc, đừng quấy rầy Diệp Thần chiêu đãi khách nhân, cùng ta trở về!"

Lý Hương Cầm không nói lời gì, lôi kéo Tô Tuyết Di cùng Cố gia huynh muội lên tiếng chào, lập tức rời đi.

Diệp Thần trong lòng hơi hồi hộp một chút, hắn cảm thấy Lý Hương Cầm rất không thích hợp, nhưng là lạ ở chỗ nào hắn lại không nói ra được.

"Diệp công tử, nương tử nhà ngươi dung mạo thật là xinh đẹp!"

"Tạ ơn khích lệ!"

"Ta lời còn chưa nói hết đâu!"

Cố Mộng Di cười một tiếng, ngay sau đó lời nói xoay chuyển"Bất quá, đơn thuần dung mạo ta không thua bởi nàng, mà lại ta xem Tô cô nương chỉ là người bình thường, tương lai đối với Diệp công tử trợ giúp tất không kịp ta!"

"Mộng Di, ban đêm nếu không ta mời các ngươi đi tiệm ăn?"

Diệp Thần nghe vậy rất xấu hổ, trong lòng tự nhủ cô nàng này nói chuyện cũng quá thẳng đi, còn tốt vừa rồi không có ngay trước Lý Hương Cầm mặt nói, bằng không lấy bạo tính của Lý Hương Cầm, hai người không thể không đánh nhau!

"Không phải đã nói ban đêm đi nhà Diệp công tử ăn cơm sao?"

""

Diệp Thần im lặng, xem ra Cố Mộng Di là quyết tâm muốn đi trong nhà ăn bữa cơm này.

"Diệp huynh, ta biết ngươi đang suy nghĩ gì!"

Lúc này, Cố Cát một mực trầm mặc mở miệng"Bất quá sự tình dù sao cũng phải giải quyết, không bằng sớm một chút để Tô cô nương biết tốt hơn!"

"Không tệ, Diệp huynh ngươi sẽ không muốn giấu cả một đời đi?"Cố Tường xen vào nói.

"Tốt a, các ngươi nói đúng!"

Diệp Thần gật gật đầu, nếu hai bên đều gặp mặt, dứt khoát liền thừa cơ ngả bài đi, tựa như Cố Cát nói tới sự tình cũng nên giải quyết

Bên kia, mẹ con Lý Hương Cầm trên đường về nhà, vừa lúc đi ngang qua một gian cửa hàng cổ trang.

Tô Tuyết Di sau khi thấy không nói hai lời, đưa trong tay đồ ăn

đưa cho Lý Hương Cầm, đi trong tiệm mua kiện cổ trang xinh đẹp nhất.

"Con gái, có phải con lo lắng Diệp Thần cùng nữ nhân kia có mập mờ hay không?"Lý Hương Cầm thân là người từng trải, tâm tư của con gái tự nhiên thấu hiểu được.

"Mẹ, mẹ không cảm thấy vừa rồi ánh mắt vị Cố tiểu thư kia nhìn lão công con rất không đúng sao?"Tô Tuyết Di chu miệng nhỏ, thở phì phò nói.

"Nha đầu ngốc, hết thảy ta đều nhìn ở trong mắt!"

Lý Hương Cầm thần sắc ngưng trọng nói"Từ nàng đáp ứng tới nhà ăn cơm, ta liền biết nữ nhân này không đơn giản, nữ nhi, con phải làm cho tốt chuẩn bị tâm lý, Diệp Thần cùng nàng chỉ sợ thật là có quan hệ!"

Nữ nhân, giác quan thứ sáu là rất mạnh

"Hừ, Diệp Thần gia hỏa này định chọc tức người!"Tô Tuyết Di cắn chặt răng ngà, đôi bàn tay trắng như phấn siết thật chặt.

"Cái này không trách Diệp Thần!"

Lý Hương Cầm nhẹ nhàng thở dài, nói thẳng"Nam nhân có bản lĩnh là rất hấp dẫn nữ nhân, bản sự Diệp Thần lớn bao nhiêu con cũng được chứng kiến đi?"

"..."

Nghe được Lý Hương Cầm nói như vậy, Tô Tuyết Di khẽ cắn môi son, lão mụ nói rất có đạo lý, nhưng nội tâm nàng vẫn là rất khó tiếp nhận!

"Đi thôi, ban đêm lão mụ sẽ giúp con thắng được trận chiến đấu này!"

Lý Hương Cầm thấy tâm tình còn gái không tốt, chủ động cho nàng cổ động"Đừng quên, con cùng Diệp Thần là có chứng, huống chi bên trong bụng của con còn có huyết mạch hắn, con chính là hoàng hậu, những người khác chỉ có thể là mệnh Tần phi, hiểu không?"

"Mẹ, mẹ xemq úa nhiều phim cung đình đi?"

Tô Tuyết Di khuôn mặt đỏ lên, nhẹ nhàng sờ lên bụng nhỏ, vừa rồi quá tức giận đều quên ưu thế của mình

Đường dành riêng cho người đi bộ.

Diệp Thần bọn họ cuối cùng đem đường dành riêng cho người đi bộ đi dạo xong, quần áo một kiện không có mua, đồ vật ngược lại là ăn không ít, phần lớn là Cố Mộng Di ăn.

"Diệp công tử, đồ ăn Nhân giới các ngươi ăn ngon thật, chính là"Cố Mộng Di muốn nói lại thôi.

"Chính là thế nào?"Diệp Thần sững sờ.

"Có nhiều thứ không quá mới mẻ, ăn ra là lạ hương vị!"

"A, đoán chừng là khoa học kỹ thuật ăn cùng hung ác sống đi!"

"Diệp huynh, cái gì là khoa học kỹ thuật cùng hung ác sống?"

Cố Cát không hiểu ra sao, từ khi tới Nhân giới không chỉ có đồ vật xem không hiểu, thật nhiều lời nói đều nghe không hiểu.

"Tiếp qua trăm ngàn năm, khả năng Linh giới các ngươi cũng sẽ có, đây là khuynh hướng ắt sẽ xảy ra của xã hội phát triển!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Xã hội phát triển?"

Cố Cát lắc đầu, một bên Cố Tường mặt mũi tràn đầy tò mò

hỏi"Diệp huynh, vì sao Nhân giới các ngươi đều thích hút mê hồn tán vậy?"

Chương 984. Ra oai phủ đầu!

"Cái gì mê hồn tán?"

"Ầy, không phải đi đầy đường đều có sao?"Cố Tường chỉ chỉ người hút thuốc lá đứng tại bên đường.

"Đại ca, đó là thuốc lá, không phải cái gì mê hồn tán!"

Diệp Thần dở khóc dở cười, hảo hảo thuốc lá đến bên trong miệng Cố Tường thành mê hồn tán, không sợ công ty thuốc lá cáo hắn phỉ báng sao?

"Ca, nếm thử?"

Cố Tường nhìn thấy trên đường dành riêng cho người đi bộ nam nhân quất, nữ nhân cũng quất, đối với cái gọi là'Thuốc lá' này càng hào hứng.

"Được a!"

Cố Cát cũng rất tò mò, quay đầu nói với Diệp Thần "Diệp huynh, có thể cho ta mượn Wechat thanh toán chút không?"

"Muốn hút thuốc? Ta mua cho hai anh em ngươi là được!"

Diệp Thần dở khóc dở cười, không nghĩ tới Cố gia huynh đệ đến đường dành riêng cho người đi bộ, không mua quần áo không ăn đồ vật, hết lần này tới lần khác cảm thấy hứng thú với thuốc lá, cái đồ chơi này bọn họ biết dùng sao?

Quả nhiên, mua xong thuốc lá hai huynh đệ hút một hơi, đều kém chút ho ra phổi!

"Khụ khụ, thứ quỷ gì, sặc chết người!"

Cố Tường ho đến mặt đỏ rần, hút một hơi khói bị hắn hung hăng quẳng xuống đất, còn lại cũng chuẩn bị ném thùng rác lại bị Cố Cát kéo lại!

"Ném đi rất đáng tiếc a, dù sao phụ thân cũng chưa thử qua, mang về nhà cho lão nhân gia hắn hút đi!"Cố Cát nghiêm trang nói.

"Ý kiến hay!"

""

Diệp Thần nghe được huynh đệ hai người đối thoại bó tay rồi, quả nhiên là thân sinh a, mình không muốn đều lưu cho lão ba

Đi dạo nửa ngày, giữa trưa Diệp Thần mang Cố gia huynh đệ ăn xong bữa KFC, buổi chiều lại đi một chuyến công viên trò chơi, mãi cho đến màn đêm buông xuống Cố Mộng Di mới nói muốn đi nhà Diệp Thần.

"Mộng Di, thật muốn đi?"Diệp Thần dở khóc dở cười, nha đầu này liền không lo lắng là Hồng Môn Yến sao?

"Diệp công tử, ngươi không cần sợ hãi, Di nhi sẽ không làm loạn!"Cố Mộng Di mỉm cười cười nói.

"Ta sợ cái gì, đi thôi!"

Diệp Thần cẩn thận nghĩ nghĩ, trên đường gọi điện thoại cho Kiều An Na, để các nàng cùng đi trong nhà ăn cơm.

"Sư tỷ, nên đến chung quy muốn tới, đệ ngả bài!"

"Sư đệ, đệ xác định?"

"Xác định!"

Diệp Thần chắc chắn nói"Đệ không nghĩ mỗi ngày giấu đến giấu nữa, mệt mỏi!"

"Tốt, ta đã biết!"

Kiều An Na cúp điện thoại làm sơ do dự, lập tức trở về phòng đổi bộ quần áo xinh đẹp nhất

Sơn trang Vân Đỉnh, số một biệt thự.

Tất cả mọi người ngồi vây quanh tại bên cạnh bàn ăn, lẳng lặng chờ đợi lấy Diệp Thần về nhà.

"Lão bà, em có thể nhìn lầm hay không, Diệp Thần không giống loại người ở bên ngoài làm loạn kia a!"Tô Vạn Đạt hỏi dò.

"Tôi nhìn người rất chuẩn, Diệp Thần cùng nữ nhân kia khẳng định có quan hệ!"

Lý Hương Cầm ngoài dự liệu không có kích động, ngược lại vẻ mặt buồn thiu nói"Hiện tại tôi lo lắng chính là, Tuyết Di nhà ta làm sao bây giờ?"

"Bà thông gia, sự tình còn không có xác định, hay là chờ Diệp Thần trở về tôi hỏi hắn một chút đi!"Sở Lan thấy thế nhíu mày an ủi.

Vừa dứt lời, bên ngoài biệt thự truyền đến một trận tiếng oanh minh ô tô, ngay sau đó Diệp Thần liền dẫn huynh muội Cố Mộng Di đi đến.

"Con trai, trở về rồi!"

Sở Lan nở nụ cười xinh đẹp, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Cố Mộng Di dò xét.

Diệp Tử Long cũng tại quan sát, khi thời điểm hắn nhìn thấy Cố Mộng Di kìm lòng không được cười, nữ oa oa này dáng dấp

không tệ, khí chất xuất chúng, con trai thật cầm xuống nàng?

"Cha mẹ, Tuyết Di, đợi lâu đi?"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói xong hướng đám người giới thiệu Cố Mộng Di huynh muội.

"Chào cô chú!"

Cố Mộng Di miệng nhỏ rất ngọt, nói xong từ trên thân móc ra hai bình đan dược, mỉm cười cười nói"Lần đầu gặp mặt, Di nhi vì mọi người chuẩn bị một chút tiểu lễ vật, còn xin vui vẻ nhận!"

"Lễ vật gì a, nhà ta cũng không thiếu đồ vật!"Lý Hương Cầm vì hạnh phúc con gái, vẫn là quyết định cho Cố Mộng Di một cái ra oai phủ đầu.

"Cô, đây là thiên hương đan! Phục dụng một viên thế nhưng lưu hương hơn tháng, là hương đan nữ tính hiếm có Linh giới!"Cố Mộng Di cười nhẹ nhàng giải thích đạo.

"Cô nương, ý của cô là ăn nó vào, thân thể liền sẽ phát ra hương thơm hương khí?"Sở Lan hồ nghi nói.

"Đúng, ngài thử một chút thì biết!"

"Thật hay giả?"

Lý Hương Cầm không tin, nàng mỗi tháng mua nước hoa đều phải tốn không ít tiền, hiện tại ăn một viên cái gì thiên hương đan, liền có thể để thân thể tản mát ra mùi thơm?

Hẳn là cái gì khoa học kỹ thuật cùng hung ác sống đi?

"Mẹ, mẹ có thể yên tâm thử!"Diệp Thần thấy lão mụ do dự, không khỏi cười nói"Đồ vật Mộng Di đều là thật, không có vấn đề!"

""

Nghe được Diệp Thần nói như vậy, Tô Tuyết Di sắc mặt rõ ràng có chút mất tự nhiên, chẳng lẽ bị lão mụ nói trúng, Diệp Thần cùng nữ nhân này thật sự có mập mờ?

Sở Lan nhìn một chút Diệp Thần, trước mọi người ăn một viên thiên hương đan!

"Bà thông gia, bà thật ăn a?"

Lý Hương Cầm thấy thế trợn tròn mắt, nhưng rất nhanh nàng đã ngửi đến trên thân Sở Lan, thật có cỗ hương hoa lan yếu ớt phát ra.

Chương 985. Cặn bã nam!

"Quá thần kỳ!"

Sở Lan cũng ngửi thấy, một bên Diệp Tử Long càng là mừng rỡ không thôi, đều mấy chục tuổi không nghĩ tới lão bà lại có mùi thơm cơ thể, ngưu bức!

"Cô, mỗi người ăn thiên hương đan phát tán ra mùi thơm cũng khác nhau nnha!"Cố Mộng Di mỉm cười cười nói.

"Có đúng không, vậy ta phải thử một chút!"

Lý Hương Cầm nghe xong hoàn toàn quên muốn giúp con gái, không kịp chờ đợi ăn một viên thiên hương đan, nàng cũng tưởng tượng trở thành thiếu nữ mười mấy tuổi, khôi phục mùi thơm cơ thể đặc thù!

Ăn vào đan dược không bao lâu, một cỗ hương hoa nhàn nhạt từ trên người nàng phát ra.

"Chậc chậc, lão bà, em bây giờ thật là thơm!"

Tô Vạn Đạt hít mũi một cái, tiến đến bên người Lý Hương Cầm một mặt lấy lòng cười nói.

"Đi! Chẳng lẽ trước đó lão nương thối sao?"Lý Hương Cầm hung hăng trừng Tô Vạn Đạt một chút.

"..."

Tô Vạn Đạt không phản bác được, lão nương này thật khó hầu hạ, nói nàng được không đi, xấu càng không được, thật sự là say!

"Lão công, đừng để bằng hữu của anh đứng, cùng nhau ăn cơm đi!"Tô Tuyết Di thấy lão mụ đều muốn bị 'Thu mua' , lúc này lấy giọng điệu nữ chủ nhân nói.

Cố Mộng Di nở nụ cười xinh đẹp, ý vị thâm trường nhìn Tô Tuyết Di một chút, đây là hướng mình tuyên thệ chủ quyền 'Chính cung' sao?

"Đúng đúng đúng, con rể, hôm nay ta còn xuống bếp cố ý làm đồ ăn con thích ăn!"

Lý Hương Cầm lúc này mới lấy lại tinh thần, chỉ vào một bàn lớn đồ ăn dần dần giới thiệu.

"Món ăn này là vợ chồng phổi phiến, bởi vì cái gọi là vợ chồng đồng lòng, kỳ lợi đoạn kim mà!"

"Món ăn này là thịt cá băm hương, bên cạnh chính là đậu hũ tay gấu, tục ngữ nói cá cùng tay gấu không thể đều chiếm được, con rể đúng không?"

"..."

"Cuối cùng là món đập dưa leo, đập đến nát bét đi?"Lý Hương Cầm nhìn như tự nói, ánh mắt lại một khắc đều không có rời đi Diệp Thần.

Vì hạnh phúc con gái, nàng làm ác nhân một lần cũng không quan trọng!

Đập dưa leo?

Mới đầu mấy món ăn Diệp Thần còn không có cái gì phản ứng, bất quá nhìn thấy bàn dưa leo hiếm nát kia, chẳng biết tại sao hắn cảm giác hạ bộ của mình truyền đến một trận ý lạnh không hiểu

"Nàng dâu, một hồi còn có khách muốn tới!"Diệp Thần có chút

lúng túng nói.

"Ai vậy?"

"Đại sư tỷ các nàng khả năng đều sẽ tới."Diệp Thần nói thẳng.

Vừa dứt lời, Kiều An Na các nàng quả nhiên đều tới, bảy vị sư tỷ trong tay dẫn theo lễ vật nối đuôi nhau mà vào.

Mặc dù không phải lần đầu tiên gặp Diệp Thần sư tỷ, nhưng Lý Hương Cầm vẫn là có loại dự cảm bất tường, nàng lặng lẽ tiến đến bên người Sở Lan rỉ tai nói

"Bà thông gia, tôi nhìn Diệp Thần là muốn ngả bài a!"

"Ngả bài?"

"Tôi không có đoán sai, hắn, hắn cùng mấy sư tỷ này cũng"

Lý Hương Cầm vừa tức vừa gấp, lúc đầu một Cố Mộng Di còn không có giải quyết, Kiều An Na các nàng lại tới, còn từng cái đều ưu tú như vậy, nếu quả thật như nàng suy nghĩ, nữ nhi liền nguy hiểm!

Sở Lan cũng không tâm tư ăn cơm, thần tình nghiêm túc nhìn xem Diệp Thần chất vấn

"Con trai, đêm nay con đến cùng muốn làm cái gì, dứt khoát một chút nói thẳng đi!"

Lời vừa nói ra, không khí trong phòng khách trong nháy mắt hạ xuống điểm đóng băng, đám người nhao nhao đưa ánh mắt về phía Diệp Thần.

Diệp Thần nhẹ nhàng thở dài, quay đầu liếc qua Tô Tuyết Di, bên trong một đôi mắt đẹp nha đầu này đã hai mắt đẫm lệ mông lung, tựa hồ đã đoán được Diệp Thần muốn nói gì!

"Con rể, ta cũng không quanh co lòng vòng!"

Lý Hương Cầm thấy con gái thương tâm rất nổi nóng, bảo vệ con sốt ruột nàng lúc này chỉ hướng Cố Mộng Di, chất vấn"Con cùng vị cô nương này, đến cùng quan hệ thế nào!"

"Bà nói chuyện khách khí một chút!"

Không đợi Diệp Thần mở miệng, một bên Cố Cát đoạt trước nói"Diệp huynh dù sao cũng là Linh giới chi chủ, há lại cho bà yêu ba uống bốn?"

"Ngươi ngậm miệng!"

Diệp Thần quay đầu hung hăng trừng Cố Cát một chút, trầm giọng nói"Việc tư Diệp Thần ta, ngươi còn không có tư cách xen vào!"

"..."

Cố Cát bị đáp, thế mà cũng nhịn xuống, tại trước mặt thực lực tuyệt đối cũng không có đại cữu ca gì nói chuyện!

"Đại ca, ngươi nói ít vài câu!"Cố Tường sợ chọc giận Diệp Thần, tranh thủ thời gian lôi kéo Cố Cát.

"Không sai, con cùng Mộng Di xác thực từng có tình một đêm! Còn có Ngũ sư tỷ, con cùng nàng cũng"

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, nhìn Tô Tuyết Di thấy nàng nước mắt rơi như mưa, không khỏi trong lòng tê rần, giải thích nói"Nàng dâu, em đừng quá thương tâm, cũng không phải là anh chủ động tầm hoa vấn liễu, đều là ngoài ý muốn em tin không?"

"Nực cười!"

Diệp Tử Long nghe xong cũng nhịn không được, vỗ bàn ba một cái, cả giận nói"Diệp Thần, con làm như vậy không chỉ có thật xin

lỗi Tuyết Di, còn hại người ta, hiểu không?"

"Con rể, lần này ta cũng không thể giúp con nói chuyện, sự tình xác thực quá mức!"Tô Vạn Đạt cũng mở miệng nói ra.

"Diệp Thần, thiệt thòi ta nữ nhi còn mang con của cậu, cậu làm như vậy xứng đáng nàng sao?"

Lý Hương Cầm tức bể phổi, gặp qua cặn bã nam, lại không ngờ gặp qua loại cặn cặn cặn bã nam Diệp Thần này, cặn bã thì đã thôi còn nói là ngoài ý muốn, có tức người hay không?

Chương 986. Người Linh Giới quá hèn hạ!

Diệp Thần hít sâu một hơi, chậm rãi nói"Nàng dâu, sự tình đã phát sinh, Diệp Thần này có thể bảo đảm vẫn đối đãi với em như trước đây!"

"Anh, anh"

Tô Tuyết Di thương tâm nức nở, nàng biết Diệp Thần rất ưu tú, cũng nghĩ qua sẽ có nữ nhân đuổi ngược Diệp Thần, chỉ là không nghĩ tới một ngày này tới nhanh như vậy!

"Tô tiểu thư!"

Kiều An Na thấy thế tiến lên một bước, ôn nhu nói"Thân là nữ nhân tôi biết cô thống khổ, nhưng sư đệ không phải nam nhân phổ thông, cô theo hắn chú định không thể độc hưởng, lời nói rất khó nghe, nhưng hi vọng cô nghiêm túc suy nghĩ kỹ càng!"

"Kiều tiểu thư, cô là đứng đấy nói chuyện không đau eo!"

Lý Hương Cầm muốn vì nữ nhi cãi lại, chỉ chỉ Cố Mộng Di các nàng, tức giận nói"Nữ nhân nào nguyện ý cùng những nữ nhân khác chia sẻ lão công của mình?"

"Cô, lời ấy sai rồi!"

Cố Mộng Di nghe xong lúc này nói"Diệp công tử chính là nhân trung long phượng, tam thê tứ thiếp rất bình thường a!"

"Cái gì?"

Lý Hương Cầm mở to hai mắt nhìn, mặt mũi tràn đầy không thể tin nổi nhìn về phía Cố Mộng Di, nha đầu này là cái bà điên đi?

Ai ngờ, không chờ nàng kịp phản ứng, An Khả Hân cũng chu miệng nhỏ nói"Tôi biết tiểu sư đệ sẽ cả một đời tốt với tôi là được rồi, về phần có mấy cái nữ nhân, chỉ cần thân thể của hắn không có vấn đề, tôi cũng không để ý!"

"..."

Nghe nói như thế Lý Hương Cầm cùng Sở Lan đều sợ ngây người!

Ngược lại là Tô Vạn Đạt cùng Diệp Tử Long mặt mũi tràn đầy hâm mộ nhìn xem Diệp Thần, tiểu tử thúi này vận khí quá tốt rồi đi, tìm nữ nhân đều 'Thông tình đạt lý' như thế sao?

"Nàng dâu"

"Đừng gọi tôi nàng dâu!"

Tô Tuyết Di nước mắt rơi như mưa, toàn thân run rẩy nói"Diệp Thần, tôi muốn yên lặng một chút! Anh để các nàng đi, lập tức rời đi nơi này!"

"Sư đệ, chúng ta đi trước!"

Kiều An Na thở dài, cùng là nữ nhân nàng đương nhiên biết tâm tình Tô Tuyết Di giờ phút này ra sao, trước khi đi vẫn không quên dặn dò"Hảo hảo đối đãi Tô tiểu thư, nàng là một cô gái tốt!"

"Biết, sư tỷ!"

"Thối đệ đệ, về sau ta bảo đệ Hải Vương đi!"Liễu Nhược Hi gặp dáng vẻ Diệp Thần nhức đầu, không khỏi nén cười trêu chọc nói.

"Ách sư tỷ, có thể đem chữ 'đi' kia bỏ đi sao?"

Diệp Thần dở khóc dở cười, Hải Vương coi như xong, lại thêm cái'Đi' Chữ quả thực vũ nhục người!

Bảy người sư tỷ rời đi, Cố Mộng Di cũng biết mình không thích hợp lưu lại, nói với Diệp Thần"Diệp công tử, Di nhi cũng hồi Linh giới, hi vọng có thể sớm ngày nhìn thấy ngươi!"

"Cái gì?!"

Lý Hương Cầm vốn là tức sôi ruột, nghe được Cố Mộng Di còn muốn Diệp Thần đi cái gì Linh giới tìm nàng, lập tức nổi trận lôi đình đạo

"Cô đủ rồi! Đừng tưởng rằng cho tôi một bình cái gì hương liền có thể muốn làm gì thì làm, muốn để Diệp Thần chuyển đi chỗ cô ở, không có khả năng!"

"Mẹ, con sẽ lưu tại Nhân giới!"Diệp Thần cười khổ.

"Nhân giới, Linh giới, ta không hiểu!"Lý Hương Cầm giận điên lên, Tô Tuyết Di càng là khóc đến lê hoa đái vũ.

"Diệp huynh, cáo từ!"

Cố Cát huynh đệ sợ đợi tiếp nữa muốn đánh Lý Hương Cầm, vẫn là sớm một chút rời đi tốt.

Nói xong, chỉ thấy Cố Tường ở trong hư không vẽ một vòng tròn, một giây sau, một đạo cửa vào Linh giới lóe ra lam sắc quang mang xuất hiện, ba người cùng nhau đi vào trong biến mất không thấy gì nữa

"Cái này, đây là có chuyện gì, gặp quỷ?"Lý Hương Cầm mở to hai mắt nhìn.

Những người còn lại cũng đầy mặt chấn kinh nhìn về phía Diệp Thần, Diệp Thần thấy thế thở dài, kiên nhẫn giải thích

chuyện lục giới, đồng thời đem hắn tại Linh giới bị Cố Cát huynh đệ lừa gạt uống 'Canh gà' nói một lần.

"Nói như vậy, con không phải chủ động?"Diệp Tử Long nhíu mày.

"Cha, con muốn nữ nhân cần gì phải mạo hiểm đi Linh giới chứ?"Diệp Thần gật đầu.

""

"Phi! Những người Linh giới này quá hèn hạ!"

Lý Hương Cầm nghe xong lòng đầy căm phẫn, tựa hồ đem đầu mâu nhắm ngay Cố Cát huynh đệ.

Mắng một trận, cũng có thể là là mắng mệt mỏi, thở phào lại nói với Tô Tuyết Di"Con gái, nếu không con liền tha thứ Diệp Thần đi, kỳ thật hắn cũng là người bị hại! Lão Tô, ông nói đúng hay không?"

"Ách đúng đúng đúng!"

Tô Vạn Đạt bị lão bà vừa trừng mắt, liên tục gật đầu đạo"Lão bà nói đúng, sai không ở Diệp Thần!"

Hai người sinh sống mấy chục năm, Tô Vạn Đạt tự nhiên biết ý nghĩ chân thực nội tâm Lý Hương Cầm, nàng cũng không muốn Diệp Thần cùng Tô Tuyết Di tách ra, nếu không lại nghĩ tìm dạng con rể như Diệp Thần, là tuyệt không có khả năng!

"Con muốn lẳng lặng một mình!"

Tô Tuyết Di lau khô nước mắt, dứt khoát kiên quyết đi vào phòng ngủ.

Diệp Thần sững sờ, hắn vốn cho rằng Tô Tuyết Di sẽ tìm hắn cãi lộn, không nghĩ tới nha đầu này vậy mà tỉnh táo như thế?

"Diệp Thần, chuyện này con định làm như thế nào?"

Lý Hương Cầm một mực rất che chở Diệp Thần, bất quá lần này nàng không thể lại bảo vệ.

"Mẹ, trước hết để cho Tuyết Di lẳng lặng đi!"

"Con vẫn là câu nói kia, nàng vĩnh viễn là vợ con, điểm này không thể nghi ngờ!"Diệp Thần khẽ thở dài.

Chương 987. Ngủ ghế sô pha?

"Ai, chuyện vợ chồng trẻ các con tự mình giải quyết đi, dù sao ta cũng không làm chủ được!"

"Lão Tô, chúng ta về nhà!"

Lý Hương Cầm tức giận qua đi rất cảm thấy bất lực, bình tĩnh mà xem xét Diệp Thần đối với mẹ con các nàng không tệ, nếu như con gái rời đi Diệp Thần chưa hẳn có thể tìm được nam nhân tốt hơn Diệp Thần.

Đêm đó, vợ chồng Lý Hương Cầm cùng vợ chồng Sở Lan đều trở về nhà mình, lưu lại không gian một mình cho Diệp Thần cùng Tô Tuyết Di.

Đám người đều đi, Diệp Thần đi gian phòng gõ cửa, nhưng bị Tô Tuyết Di vô tình nhốt ở bên ngoài.

"Nàng dâu, em còn đang tức giận sao?"Diệp Thần đứng ở ngoài cửa cười khổ.

"Diệp Thần, em không muốn cùng anh cãi nhau, anh để cho em yên tĩnh mấy ngày được không?"Bên trong gian phòng truyền đến thanh âm u oán lại thương tâm của Tô Tuyết Di.

Diệp Thần tỉ mỉ nghĩ lại đồng ý, dù sao hắn đã đáp ứng muốn đi Trung Y Học Viện dạy học, vừa vặn để Tô Tuyết Di tỉnh táo một chút.

"Nàng dâu, vậy ban đêm anh ngủ ở đâu a?"

"Ngủ ghế sô pha đi!"

""

Diệp Thần nghe xong bó tay rồi, đây không phải đãi ngộ nam trung niên sau kết hôn sao, không nghĩ tới nhanh như vậy liền đến phiên mình

Đúng lúc này chuông cửa lại vang lên, Diệp Thần nhìn đồng hồ không khỏi hồ nghi, đã trễ thế như vậy ai vậy?

Kết quả hắn mở cửa xem xét, lại là Tào Dương!

"Lão Tào? Muộn như vậy sao lại tới đây?"Diệp Thần tò mò nhìn Tào Dương.

"Hắc hắc, lão Diệp chúc mừng năm mới! Không mời tôi đi vào ngồi một chút?"Tào Dương trong tay mang theo hộp quà mỉm cười nói.

Diệp Thần né người ra, đem Tào Dương mời vào phòng khách.

"Tôi vốn định đến buổi chiều, kết quả quân đội lâm thời mở cái hội, cho nên mới chậm trễ!"Tào Dương thở dài nói.

"Gần sang năm mới than thở, xảy ra chuyện gì?"

"Thật đúng là xảy ra chuyện!"

Tào Dương buông xuống hộp quà, đem chuyện hắn biết đến một năm một mười đều nói cho Diệp Thần.

Nguyên lai quốc gia điều động Võ Đạo Cục cùng Hộ Long tộc, tại biên cảnh tổ quốc cùng võ tu nước ngoài chính thức khai chiến, hai bên lẫn nhau có tổn thương!

"Hộ Long tộc cũng xuất động?"Diệp Thần nhíu mày.

"Đúng a! Lão gia tử nhà cậu cũng rời núi, cậu không biết sao?"

"Còn có Tây Tạng, trong vòng một đêm tràn vào đại lượng võ tu nước ngoài, quốc gia lo lắng ra đại sự, cho nên muốn để quân đội tham dự duy trì cục diện!"Tào Dương nói.

"Nếu thật là võ tu lợi hại, quân đội đi cũng không có tác dụng gì!"Diệp Thần lắc đầu.

"Hắc hắc, quân đội ta không phải còn có cậu sao!"

"..."

"Đoán chừng mấy ngày nay cậu sẽ thu được thượng cấp mệnh lệnh tiến về Tây Tạng!"

"Cha tôi để cho tôi đi chung với ngươi, vì thế mẹ tôi cùng hắn còn đại sảo một khung, hiện tại mẹ tôi đều không cho hắn vào nhà, trực tiếp ngủ phòng khách!"Tào Dương nhếch miệng cười nói.

Ngủ phòng khách?

Rất quen thuộc sáo lộ, nữ nhân bây giờ đều học xong chiêu này sao?

"A, chị dâu đâu?"Tào Dương lúc này mới tỉnh táo lại, mình tiến đến nửa ngày cũng không thấy Tô Tuyết Di.

"Nàng, nàng ngủ!"

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, tranh thủ thời gian đổi đề tài"Tiểu tử cậu cho tôi chúc tết đưa cái gì?"

"Đương nhiên là đồ tốt, rượu sứ thanh hoa!"

Tào Dương xuất ra rượu trân tàng của cha hắn khoe khoang nói"Thần ca, bình rượu này là cha tôi tâm đầu nhục, tôi cầu rất lâu hắn mới nguyện ý nhịn đau cắt thịt bỏ ra nha!"

"Đi thôi, theo giúp tôi ra ngoài ăn một chút gì, thuận tiện đem

uống rượu!"

Diệp Thần tâm phiền dứt khoát lại gọi điện thoại cho bọn người Viên Vũ, hẹn nhau cùng một chỗ ăn bữa khuya

Cùng lúc đó, ở xa ở ngoài ngàn dặm Tây Tạng, một trận âm mưu động trời đang triển khai!

Tây Tạng, Đại Chiêu Tự.

Trong màn đêm, một đạo hắc ảnh từ trên trời giáng xuống, xuất hiện tại chùa miếu.

Hắn như quỷ mị xuyên qua chùa miếu, cuối cùng tại một tòa phật đường tiền nhìn hơi có vẻ rách nát, đại môn đóng chặt, trên cửa dán màu lá bùa vàng ngừng lại!

Ngắm nhìn bốn phía phát hiện không ai, người mặc dạ hành phục áo đen nhanh chóng xé đi lá bùa, đẩy ra cửa gỗ nhanh chóng hướng vào!

Bên trong Phật đường thờ phụng một tôn ngũ thải Phật tượng, người áo đen ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn một chút, mà là vây quanh đằng sau Phật tượng, một sơn son cung phụng đài thình lình xuất hiện!

Trên đài cung phụng bày biện một bức tượng Hàng Ma Xử làm bằng đồng, một viên Thiên Châu, còn có một chuỗi phật liên!

Người áo đen không chút do dự một chưởng vỗ xuống, muốn đem những vật Thiên Châu này đập nát, nhưng vào lúc này một đạo hàn quang sưu một tiếng từ trong bóng tối bắn ra, trực tiếp bắn về phía bàn tay bóng đen!

"Ai?"

Người áo đen kinh hãi, vội vàng thu tay về, đồng thời lộ ở bên

ngoài một đôi ánh mắt sắc bén, nhìn chằm chặp địa phương bắn ra hàn quang.

"Bần tăng liền biết còn có người nhớ thương cửa vào Yêu giới, quả là thế!"

Ánh trăng lạnh lẽo xuyên thấu qua cửa sổ Phật Đường, chiếu xạ tại phía trên phật đường, một đạo tiếng người nghiêm túc truyền đến, ngay sau đó Ba Tụng người mặc tăng phục từ trong bóng tối dạo bước đi ra.

Chương 988. Yêu Ma sắp giáng lâm Nhân Giới!

"Không cần xen vào chuyện bao đồng, nếu không ngươi chỉ có một con đường chết!"Người áo đen nhìn thấy Ba Tụng lập tức nói ra cảnh cáo.

"A Di Đà Phật!"

"Các hạ vừa rồi thi triển là Phật Đà Chưởng, chẳng lẽ ngươi cũng là người trong Phật Môn?"Ba Tụng âm thanh lạnh lùng nói.

"Hừ! Xen vào việc của người khác!"

Người áo đen cũng lười nói nhảm, nói xong thân hình lóe lên trong chớp mắt liền đến trước mặt Ba Tụng, một cái Phật Đà Chưởng trực tiếp chụp về phía ngực đối phương!

Hai người trong nháy mắt triển đấu cùng một chỗ, giao thủ bất quá mười chiêu, Ba Tụng liền phát giác không được bình thường!

Tu vi đối phương cực cao, mà lại sử dụng đều là công pháp Phật Môn, mình căn bản không phải đối thủ của hắn!

"Người nào ngăn ta, chết!"

Người áo đen gầm thét một tiếng, ngay sau đó song chưởng của hắn bỗng nhiên toát ra hai đoàn diễm hỏa hừng hực, trong nháy mắt chiếu sáng toàn bộ phật đường, nhưng cũng vẻn vẹn trong tích tắc, một giây sau song chưởng của hắn liền cực kỳ quỷ dị đập vào trên ngực Ba Tụng!

Phốc!

Ba Tụng phun ra một ngụm máu tươi, lập tức mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nhìn đối phương, lẩm bẩm nói

"Tính Không Chân Hỏa, ngươi, ngươi là Tang Cát đại pháp sư?"

"Đã bị ngươi nhìn ra?"

Người áo đen nhe răng cười một tiếng, hái mặt nạ mình, một gương mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa xuất hiện tại trước mắt Ba Tụng.

Tang Cát là đệ nhất cao thủ tọa hạ Đạt Lai Phật sống, đồng thời bên trong toàn bộ Tàng Phật chỉ có hắn luyện thành tuyệt học Phật giáo, Tính Không Chân Hỏa!

Hỏa này cùng Diệp Thần nắm giữ Phần Thiên chi hỏa khác biệt, trúng chiêu này bắt đầu thiêu đốt từ nội tạng, dần dần hướng ra phía ngoài kéo [image]dài, cuối cùng mới hóa thành tro tàn, không gọn gàng giống như Diệp Thần Phần Thiên Hỏa!

"Ngươi, ngươi tại sao muốn làm như vậy?"

Ba Tụng tự biết sống không lâu, trước khi chết không có cam lòng mà hỏi thăm.

"Hừ! Nếu không phải lần trước tiểu tặc kia lòng tham, ta để hắn hủy đi yêu châu, hắn lại đem bán đi, Yêu giới chi môn đã sớm mở, nào đến phiên ngươi làm náo động?"Tang Cát hừ lạnh nói.

"Ngươi mở ra Yêu giới chi môn, Nhân giới sẽ thảm tao đồ diệt, rắp tâm ngươi đến cùng ra sao?"Ba Tụng cắn răng.

"Ba Tụng, ngươi tin phật đến ngốc hả?"

Tang Cát nhếch miệng lên, âm thanh lạnh lùng nói"Hòa thượng Trung Nguyên có thể mở công ty địa sản, mỗi ngày kiếm tiền bó

lớn bó nhỏ, ta dựa vào cái gì ăn chay mãi?"

"Người chết vì tiền chim chết vì ăn, đạo lý đơn giản như vậy ngươi còn không có ngộ ra tới sao?"

"Tang Cát, ngươi đã rơi vào ma đạo! Đến tột cùng là ai cho ngươi tiền, để ngươi phát rồ như thế!"Ba Tụng cố nén đau nhức lửa cháy bừng bừng đốt cháy kịch liệt bên trong ổ bụng, cắn răng hỏi.

"Muốn biết đến hỏi Diêm Vương đi!"

Vừa dứt lời, Ba Tụng phát ra một tiếng tiếng kêu thảm thiết đau đớn, ngay sau đó toàn thân dấy lên hừng hực liệt hỏa, trong khoảnh khắc liền hóa thành tro tàn.

"Ba Tụng, ngươi quá không thức thời!"

Tang Cát nhìn xem một đống tro tàn trên đất, cười lạnh một tiếng, quay người một chưởng vỗ tại trên đài cung phụng, yêu châu cùng phật liên ứng thanh mà nát, về phần Hàng Ma Xử còn lại, Tang Cát đều chẳng muốn quản, dù sao chỉ bằng vào món pháp khí này căn bản trấn không được lối vào Yêu giới!

Phật đường vang động cũng đánh thức tăng nhân chùa miếu khác, Tang Cát thừa dịp đám người còn không có phát hiện mình, nhanh chóng rời đi phật đường biến mất ở trong màn đêm

Khi tăng nhân trong chùa miếu khác đuổi tới phật đường, sau khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong, nhao nhao khiếp sợ không thôi!

"Hỏng bét, pháp khí trấn áp Yêu giới không có, vậy phải làm sao mới tốt bây giờ?"

"Nhanh, nhanh đi mời Kham Bố!"

"..."

Cái gọi là Kham Bố, kỳ thật chính là một phương trượng trong chùa miếu ở địa khu Trung Nguyên.

Rất nhanh, phương trượng chùa miếu tới, khi hắn nhìn thấy pháp khí bị hủy, lập tức dậy lên nỗi buồn, sau khi đọc diễn cảm một tiếng phật hiệu, nói với thủ hạ Lạt Ma

"Yêu ma sắp giáng lâm Nhân giới, nhanh, nhanh đi cáo tri Phật sống!"

Vừa dứt lời, phật công đường không đột nhiên sấm sét vang dội, rõ ràng là ban đêm, trong khoảnh khắc giống như ban ngày, tiếng sấm vang rền, mây đen dày đặc, thiểm điện tại trong mây đen nhanh chóng xuyên qua, phảng phất từng đầu điện xà dữ tợn!

"A Di Đà Phật! Hạo kiếp sắp tới, ai có thể cứu vãn nhân tộc?"

Phương trượng đi ra phật đường, nhìn xem sấm chớp rền vang bầu trời, sắc mặt trở nên cực kì ngưng trọng!

Ninh Châu, nhà hàng Thắng Uy.

Diệp Thần cùng Tào Dương bọn họ, giờ phút này đang trong phòng nâng ly cạn chén, ăn như gió cuốn.

"Thiết Trụ, cậu cũng ăn ba cái chân giò heo, quá tham ăn đi?"Văn Tinh nhìn xem dáng vẻ Âu Thiết Trụ ăn miếng thịt bự, kìm lòng không đặng nhớ tới tràng cảnh dã thú gặm nuốt con mồi.

"Chân giò nơi này ngon a!"

Âu Thiết Trụ mới không cần quan tâm nhiều, nói xong quay đầu hô với phòng bên ngoài"Phục vụ viên, cho tôi thêm một cái chân giò!"

""

Văn Tinh khóe miệng co quắp một trận, một cái chân giò heo tối thiểu ba cân, Thiết Trụ một chút thời gian liền ăn bốn miếng thịt thịt mười hai cân, thật là một cái đại ăn hàng a!

Chương 989. Sự cố!

"Thần ca, nhìn sắc mặt cậu hôm nay không tốt lắm, thế nào?"Viên Vũ mẫn cảm phát hiện Diệp Thần nói ít đi rất nhiều, không khỏi hiếu kì hỏi.

"Ai, một lời khó nói hết!"

Diệp Thần xác thực rất phiền, bưng chén rượu lên một ngụm đem rượu trong chén uống vào.

"Lão Diệp, cậu cùng tẩu tử cãi nhau đi, có thể để cậu phiền như thế, ngoại trừ nữ nhân còn có thể có chuyện khác?"Tào Dương cười trêu chọc nói.

"Thảo!"

Diệp Thần trợn nhìn Tào Dương một chút, thật đúng là bị tiểu tử này nói trúng.

Đúng lúc này điện thoại di động Lan Trần một bên vang lên, hắn kết nối nghe xong, sắc mặt lập tức liền thay đổi, hướng về phía điện thoại quát

"Vương bát đản không phối hợp liền thu thập hắn, tại Hoa Hạ còn dám trang bức, đám gia hỏa Hàn Quốc này thật đem mình coi như người sao?"

Mắng xong Lan Trần thở phì phò cúp điện thoại.

"Lão Lan, thế nào?"Diệp Thần hiếu kì hỏi.

"Đám gia hỏa Hàn Quốc này, thật sự là cho hắn mặt!"

Lan Trần nổi trận lôi đình, nguyên lai gần đây người Hoa đi Hàn Quốc phải treo thẻ vàng, rõ ràng chính là kỳ thị, vì thế Hoa Hạ đương nhiên cũng sẽ không nuông chiều một bang bán đồ chua (Hàn quốc), lúc này làm ra biện pháp phản chế!

Mà cả nhà Lan gia đều là nhân sĩ yêu quốc, là thứ nhất hưởng ứng quốc gia hiệu triệu, tại gia tộc bọn họ cầm cổ phần, thậm chí là sân bay vốn riêng tư nhân, đều làm ra càng thêm nghiêm khắc phản chế với Hàn Quốc.

Chỉ cần là đám bổng tử dám hạ xuống tại sân bay Lan gia, ngoại trừ muốn treo biển hành nghề, còn phải hoàn toàn trần trụi qua một lần x quang kiểm tra hàng không tra!

"Lộ sạch?"

Văn Tinh nghe xong mở to hai mắt nhìn, cười xấu xa nói"Lão Lan, tại sao tôi cảm giác cậu đang sát sinh heo nha?"

"Phi! Heo còn có thể ăn, bổng tử tài giỏi mà? Làm củi đốt?"Lan Trần mặt mũi tràn đầy khinh thường.

Đám người nghe vậy cười vang, Diệp Thần hỏi

"Vừa rồi chuyện gì xảy ra?"

"Một cái tập đoàn Hàn Quốc muốn hạ xuống tại sân bay tôi, lại không chịu tiếp nhận kiểm tra, tôi trực tiếp để hắn cút đi!"Lan Trần hừ hừ nói.

"Tập đoàn? Cậu không sợ đắc tội hộ khách?"

"Cắt! Đai quốc mênh mông ta có thể không có thị trường bọn chúng, nhưng bọn chúng không có thị trường Hoa Hạ tổn thất liền lớn, tôi sợ cái cọng lông!"

"Nói hay lắm! Lão Lan, tôi mời cậu một chén!"Tào Dương cười

to.

""

Đang lúc đám người vui vẻ ăn uống lúc, điện thoại Tào Dương lại vang lên, hắn kết nối điện thoại nói không có hai câu nói, sắc mặt xoát một chút liền thay đổi.

"Cha, con đã biết! Lão Diệp ngay tại bên cạnh con, con sẽ nói cho hắn biết!"

"Lão Tào, thế nào?"

Diệp Thần thấy Tào Dương thần tình ngưng trọng, chờ sau khi hắn cúp điện thoại hỏi.

"Xem ra chuyện bên kia Tây Tạng so với tôi nghĩ còn nghiêm trọng, chúng ta đoán chừng phải sớm qua đó!"Tào Dương cau mày.

Mới vừa rồi là cha hắn điện thoại, Yêu giới chi môn đã mở ra, cơ hồ ngay tại cùng một thời gian, trên đường biên giới nhiều chỗ phát sinh tranh đấu, võ tu Hoa Hạ cùng võ tu pháp sư quốc gia khác đánh túi bụi!

Diệp Thần nghe xong trong lòng hơi hồi hộp một chút, không nghĩ tới Ba Tụng đem yêu châu mang về, Yêu giới chi môn vẫn là mở ra!

"Thần ca, cậu nói làm sao bây giờ?"Viên Vũ buông xuống bát đũa, thần sắc ngưng trọng.

"Cái này còn phải hỏi sao?"

Văn Tinh khinh thường nhếch miệng, hừ lạnh nói"Quản Yêu giới hắn vẫn là cái võ tu gì, chơi là được rồi!"

Diệp Thần gật gật đầu, trầm tư một lát nói với Viên Vũ"Cậu cùng Văn Tinh, Thiết Trụ đi trước đường biên giới, đem kết giới

mở ra, giáo huấn một chút những võ tu tới quấy rối kia!"

"Thần ca, vậy còn cậu?"Âu Thiết Trụ úng thanh nói.

"Tôi đi Tây Tạng, nếu như thuận lợi các cậu cũng không cần tới."

"Tốt!"

Sắp xếp tốt cho một đoàn người, Diệp Thần quyết định đi suốt đêm hướng Tây Tạng.

"Vội vã như vậy sao?"

Tào Dương sững sờ, giờ hắn có tìm quân đội điều máy bay cũng phải một đoạn thời gian, huống chi hắn còn nghĩ mang theo đặc chiến lữ đi cùng.

"Không đợi, lập tức đi!"

Diệp Thần kiên định lạ thường, dù sao mình về nhà ngay cả giường đều không được lên, còn không bằng đi Tây Tạng!

Tào Dương lập tức lấy điện thoại cầm tay ra liên hệ quân đội, mà Văn Tinh bọn họ cũng chia ra ba đường đi suốt đêm hướng các nơi đường biên giới.

Trước khi đi, Diệp Thần cố ý trở về lội nhà, đem La Cực Thần cùng Bạch Hồ kéo di, thời khắc mấu chốt hai tiểu gia hỏa này nói không chừng còn có thể có tác dụng lớn

Vào đông tuyết Tây Tạng trắng mênh mang, bởi vì du khách giảm bớt, bởi vậy Tây Tạng cũng thiếu chút táo bạo, nhiều phần thanh tịnh.

Giữa bầu trời đêm đen kịt, mấy điểm ánh sáng màu đỏ trong hư không lấp lóe, khi máy bay bọn người Diệp Thần vận tải đến trên không Tây Tạng, ai ngờ ngoài ý muốn lại phát sinh!

"Diệp Tướng quân, máy bay bị một cỗ khí sóng vô hình ngăn cản, không cách nào hạ xuống làm sao bây giờ?"

Một binh sĩ trẻ tuổi ở tổ máy tìm tới Diệp Thần, nói rõ tình huống với hắn.

Chương 990. Nhảy dù?

"Khí sóng vô hình?"Diệp Thần nghe vậy nhíu mày.

"Đúng, nhìn không thấy, trên ra đa cũng không có biểu hiện, phi thường quỷ dị!"

"Tốt a, ngươi đem cabin cửa mở ra!"

"Diệp, Diệp Tướng quân, ngài muốn nhảy dù? Quá nguy hiểm, nơi này khí hậu phức tạp, không nên nhảy dù!"

Binh sĩ nghe xong dọa sợ, giữa mùa đông tại Tây Tạng hướng gió hỗn loạn nhảy dù, đây không phải tự tìm đường chết sao?

"Ai nói ta muốn nhảy dù?"

"..."

Không nhảy dù, chẳng lẽ mở ra cửa khoang máy bay uống gió tây bắc?

Đang lúc binh sĩ hồ nghi lúc, chỉ nghe Tào Dương nói"Đây là mệnh lệnh Diệp Tướng quân, tranh thủ thời gian mở ra cửa khoang!"

"Vâng!"

Quân nhân lấy phục tùng mệnh lệnh là thiên chức!

Nghe được Tào Dương binh sĩ không hỏi thêm nữa, trực tiếp mở ra cửa khoang phần đuôi máy bay, lập tức một cỗ gió mát cực mạnh, xen lẫn bông tuyết thổi vào.

"Lão Tào, chúng ta đi!"

Diệp Thần đứng dậy hoạt động cổ một chút, quay đầu nói với Tào Dương.

"Lão Diệp, cậu không phải là muốn ôm tôi nhảy đi xuống đi?"

Tào Dương xấu hổ cười một tiếng, nói thật hắn vẫn có chút sợ hãi, dù sao đây là không trung vạn mét a!

"Không phải thì sao?"

"

Tào Dương không phản bác được, không có cách nào đành phải đi theo Diệp Thần đi tới bên cạnh cabin, hàn phong lạnh thấu xương thổi đến trên mặt hắn đau nhức!

"Đi!"

Diệp Thần a một tiếng, một tay ôm phần eo Tào Dương, thả người nhảy lên từ trên không trung vạn mét nhảy xuống!

"Diệp Tướng quân!"

Binh sĩ thấy thế sợ choáng váng, đánh chết hắn đều không nghĩ tới Diệp Thần để hắn mở ra cabin, lại là vì tìm chết, còn mang lên Tào Dương làm đệm lưng?

"Tiểu Giang, tranh thủ thời gian xem cửa khoang, chớ ngẩn ra đó!"

Cũng may lúc này một lão binh đi tới, nếu không binh sĩ tuổi trẻ thật sự ngây dại!

"Ban trưởng, Diệp Tướng quân hắn, hắn"Binh sĩ tuổi trẻ lắp bắp, nói chuyện đều không lưu loát.

"Ta đều thấy được, không có việc gì!"

Lão binh mỉm cười, vỗ vỗ bả vai hắn nói"Cậu mới vừa nhập ngũ không rõ lắm Diệp Tướng quân là ai, về sau tự nhiên là biết!"

""

Binh sĩ tuổi trẻ một mặt mộng bức, chẳng lẽ Diệp Tướng quân là siêu nhân?

Đông!

Diệp Thần cùng Tào Dương từ trên trời giáng xuống, dưới chân giẫm ra hai cái hố sâu!

"Lão Diệp, đây cũng chính là ngươi! Đổi lại là chân ta rơi xuống đất, còn không phải trực tiếp nát a!"Tào Dương từ trong ngực Diệp Thần nhảy xuống, nếu có ngoại nhân nhất định sẽ phát hiện hai nam nhân thế mà đang chơi 'Ôm công chúa' !

"Đừng nói những thứ vô dụng này, tranh thủ thời gian vệ tinh định vị, xem chúng ta cách Đại Chiêu Tự bao xa!"

Diệp Thần vừa dứt lời, cách đó không xa liền truyền đến một trận tiếng chó sủa, ngắm nhìn bốn phía mới phát hiện nơi này là chỗ người dân Tạng thôn.

Ngay tại lúc Tào Dương tiến hành vệ tinh định vị, trước mắt Diệp Thần đột nhiên mấy đạo bóng đen từ đằng xa thoáng hiện, nhanh chóng hướng hắn vọt tới.

"Võ tu?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, trong chớp mắt nhóm người này tại cách hắn không đủ ba mét địa phương ngừng lại.

"Ngươi là ai?"

Đối phương một nam tử trung niên người mặc trường bào, cầm trong tay phất trần, một bộ cách ăn mặc Đạo gia, một mặt không kiên nhẫn nhìn xem Diệp Thần hỏi.

"Ngươi là ai?"

Diệp Thần cảm ứng được chân khí trên người đối phương, phỏng đoán hẳn là quốc gia phái tới, cũng không để ý thái độ đối phương.

"Lẽ nào lại như vậy! Tiểu tử ngươi làm sao nói đâu, chúng ta là đặc sứ Võ Đạo Cục, vị này là sư phụ ta, Trường Căn đạo trưởng!"Bên cạnh một nam tử tuổi trẻ gầy gò phẫn nộ quát.

"Võ Đạo Cục?"

Diệp Thần nghe xong nhíu nhíu mày, trầm giọng nói"Võ Đạo Cục không phải là Mạc Giang Hải cục trưởng sao, phó cục trưởng là Hùng Ngang đi?"

Lần trước tại Hoa Sơn, Diệp Thần cùng Hùng gia cởi xuống cừu oán, liền biết Hùng Ngang là thân phận Võ Đạo Cục đệ nhất cao thủ, con hàng này còn kiêm chức phó cục trưởng, có thể nói thực quyền nắm chắc đại nhân vật!

"Ngươi biết cục trưởng chúng ta?"Trường Căn đạo nhân nghe xong nhíu nhíu mày.

"Chúng ta là quân đội phái tới xử lý Yêu giới, hiện tại muốn đi Đại Chiêu Tự!"Tào Dương cất kỹ điện thoại vệ tinh nói với Trường Căn.

"Người quân đội?"

Trường Căn nghe vậy lập tức mặt lộ vẻ khinh thường, tự cười nói"Người trẻ tuổi, Yêu giới chi môn tự có cao thủ ứng đối, quân đội các ngươi ở ngoại vi duy trì một chút trị an liền tốt!"

"Ngươi có ý tứ gì?"Tào Dương giận tím mặt.

"Chuyện chuyên nghiệp, giao cho người chuyên nghiệp!"

"Các ngươi bắn bắn vài phát súng thì được, nhưng chuyện võ tu các ngươi tốt nhất đừng lẫn vào, nếu không mạng nhỏ đều không gánh nổi, đến lúc đó đừng trách ta không có cảnh cáo các ngươi!"Trường Căn đạo nhân hừ lạnh nói.

"Lão Tào, vị trí xác định chưa, chúng ta đi!"

Diệp Thần không thèm để ý Trường Căn đạo nhân, Tào Dương càng là quăng cái khinh khỉnh cho Trường Căn, hai người rất có ăn ý đồng thời xoay người rời đi.

"Sư phó, hai người này muốn đi Đại Chiêu Tự, chúng ta không ngăn sao?"

"Hừ! Người ta muốn chết ta ngăn đón làm gì, theo hắn đi thôi!"Trường Căn mặt mũi tràn đầy khinh thường.

"Nói đúng, chân chính muốn ngăn cản Yêu giới xâm lấn, vẫn là phải xem Võ Đạo Cục chúng ta, Hộ Long tộc đều không được!"Nam gầy gật đầu phụ họa.

Chương 991. Tang Cát!

"Mặc dù chúng ta không thể tiến vào chùa miếu, nhưng trong cục để chúng ta thủ hộ chùa miếu đại môn, phần vinh quang này cũng không phải ai cũng có thể gánh chịu !"

Đám người nghe xong nhao nhao gật đầu, nam gầy càng là mặt dạn mày dày nói"Cái gì gọi là một người đã đủ giữ quan ải, vạn người không thể khai thông, có sư phó dẫn đầu chúng ta, coi như yêu tộc tới cũng phải ngoan ngoãn chạy về đi!"

""

Diệp Thần rất nhanh liền đến Đại Chiêu Tự, xa xa liền thấy cảnh tượng quỷ dị trên không Đại Chiêu Tự, sấm sét vang dội, mây đen dày đặc, thiểm điện không ngừng mà bổ về phía chùa miếu!

Cũng may trong hư không có một tầng rưỡi chân khí trong suốt, đem trọn tòa chùa miếu bao quanh bao trùm, lần lượt ngăn cản thiểm điện công kích!

"Ngọa tào! Điện ảnh sao?"

Tào Dương nhìn thấy cảnh tượng như vậy không khỏi hét lên kinh ngạc.

Vừa dứt lời, một đạo tử sắc thiểm điện cực thô từ trên trời giáng xuống, đồng thời bên trong chùa miếu cũng truyền tới một trận thanh âm bối rối.

"Không tốt!"

Diệp Thần thấy thế sắc mặt trong nháy mắt âm trầm.

"Lão Diệp, thế nào?"Tào Dương thấy thế vội vàng hỏi.

"Cửa vào Yêu giới muốn phá! Lão Tào, cậu tranh thủ thời gian liên hệ quân đội, để bọn họ sơ tán quần chúng chung quanh, tôi đi chùa miếu hỗ trợ!"Diệp Thần nói xong không đợi Tào Dương đáp lời, thân hình lóe lên liền biến mất ở nguyên địa.

Đại Chiêu Tự, bên ngoài hàng ma đường.

Mấy tên lão giả tóc trắng ngồi vây chung một chỗ, hai tay nắm đỉnh, diện mục dữ tợn, sóng chân khí bao khỏa chùa miếu chính là bọn họ dùng chân khí hình thành!

Mà ở ngoại vi, còn ngồi một vòng pháp sư, bọn họ đang giành giật từng giây tại một lần nữa giam cầm cửa vào Yêu giới.

"Đáng chết, Yêu giới bên kia phát lực, chúng ta không chịu nổi!"

"Lão Long, làm sao bây giờ?"

Một lão giả tóc trắng khóe miệng tràn ra một tia máu tươi, hiển nhiên hắn đã là nỏ mạnh hết đà!

"Lão Ôn, Lão Lan, chống được! Pháp sư còn không có hoàn thành phong ấn, chúng ta chính là chết cũng không thể để yêu nhân tiến đến!"Người mặc quần áo luyện công lão đầu cắn răng nói.

Phốc!

Lão đầu vừa dứt lời, một vòng pháp sư bên ngoài cũng nhao nhao ngã xuống đất, hơn phân nửa miệng phun máu tươi thân thụ nội thương

Giờ này khắc này trên không Đại Chiêu Tự, giống như một cái nồi áp suất, trên thân người trong chùa miếu đều có thiên quân chi

trọng, người tu vi yếu một chút chỉ sợ trong nháy mắt sẽ bị ép thành bánh thịt!

"A, lão đầu, các ngươi đều tại a!"

Diệp Thần đến hàng ma đường, liếc mắt một cái liền nhận ra lão đầu, còn có gia gia Lan Trần, cùng Ôn gia lão gia tử.

Ngoài ra còn có mấy cái lão giả, Diệp Thần lại không biết!

"Tiểu tử thúi ngươi có thể tính tới, nhanh giúp chúng ta một tay!"Lão đầu xem xét là Diệp Thần trong lòng không khỏi đại hỉ.

Lại nhìn dáng vẻ hắn mây trôi nước chảy đi vào chùa miếu, lão đầu thật sự là dở khóc dở cười, phải biết Yêu giới tạo áp lực liền ngay cả mấy người lão đầu bọn họ đều có chút chịu không được, tiểu tử này nhìn lại nhẹ nhõm giống dạo phố đồng dạng?

"Được rồi!"

Diệp Thần gật gật đầu, chỉ thấy hắn vận chuyển chân khí, song chưởng hướng trong hư không đột nhiên đẩy!

Ong ong!

Tầng chân khí bảo hộ trong hư không lập tức quang mang đại thịnh, trọng áp trên thân mọi người lập tức giảm bớt một nửa, thiểm điện từ trên trời giáng xuống cũng nhao nhao bị đón đỡ bên ngoài, có thiểm điện thậm chí 'Nghịch hành' Một lần nữa chui trở về trong tầng mây!

"Ngao!"

Bên trong hư không truyền đến một tiếng dã thú gào thét, tử sắc tầng mây cấp tốc cuồn cuộn.

Mặc dù ai cũng không nhìn thấy Yêu giới xảy ra chuyện gì, nhưng đều có thể đoán được, hẳn là đối phương nhận lấy trọng

thương!

"Hảo tiểu tử!"

Bọn người lão đầu thấy thế lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng cao hứng không đến ba giây, đột nhiên hai đạo hỏa quang từ góc tối chùa miếu xông ra, trực tiếp bắn về phía Diệp Thần!

Diệp Thần nhướng mày, ý thức dưới hai tay rủ xuống đi đón đỡ hỏa diễm, áp lực trên thân mọi người trong nháy mắt lần nữa tăng cường!

"Muốn chết!"

Diệp Thần mười phần nổi nóng, loại thời điểm này ai sẽ đánh lén mình?

"Tiểu tử, ngươi rất mạnh mà!"

Lúc này Tang Cát từ trong bóng tối đi ra, âm trắc trắc cười nói"Bất quá rất đáng tiếc, coi như ngươi mạnh hơn, cũng không phải đối thủ Yêu Vương!"

"Ngươi là ai?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, gia hỏa khoác phật y trước mắt này, xem xét cũng không phải là người tốt lành gì.

"Bản tọa chính là Tang Cát, tiểu tử ngươi thế nhưng nhận biết ta?"Tang Cát mặt mũi tràn đầy đắc ý nói.

"Nguyên lai ngươi chính là Tang Cát, Ba Tụng đâu?"

Diệp Thần nhớ tới Luka Kho nói qua, có cái người gọi Tang Cát một mực có liên lạc cùng Cộng Tế Hội, không nghĩ tới vẫn là cái đỉnh cấp cao thủ!

"Ba Tụng sớm bị ta đốt thành tro, ngươi muốn thử một chút

sao?"

"Thử em gái ngươi!"

"Làm càn, đợi bản tọa đưa ngươi nghiền xương thành tro, nhìn ngươi còn dám khẩu xuất cuồng ngôn!"

Nói xong, Tang Cát chủ động hướng Diệp Thần công tới!

Hai người rất nhanh liền chiến lại với nhau, thân là võ tu Hợp Thể kỳ, Tang Cát ngay từ đầu cũng không có đem Diệp Thần để vào mắt, nhưng rất nhanh hắn liền hối hận!

Chương 992. Yêu giới đều là Heo?

"Tang Cát Lạt Ma, nếm thử Phần Thiên Chi Hỏa của ta đi!"

Diệp Thần cười lạnh, đối mặt Tang Cát khí thế hung hăng không chút hoang mang, trực tiếp một chưởng vỗ tại ngực đối phương!

Oanh!

Không đợi Tang Cát minh bạch chuyện gì xảy ra, đã cảm thấy trước mắt một đạo hỏa quang thoáng hiện, ngay sau đó liền mất đi ý thức!

Mà trong mắt của mọi người, Tang Cát trong khoảnh khắc liền hóa thành một đống tro tàn, không khỏi chấn kinh thực lực Diệp Thần!

"Tiểu tử, mau giúp nhóm ta, không chịu nổi!"Lão đầu đem hết toàn lực la lớn.

Đáng tiếc vẫn là chậm một bước, chỉ thấy một đạo hư ảnh hình dạng răng nanh từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đâm rách tầng bảo hộ chùa miếu, nặng nề mà đâm vào trên mặt đất chùa miếu!

Bành!

Một tiếng tiếng vang to lớn truyền đến, gạch đá chùa miếu bị chấn động đến nát, trên mặt đất nhiều một cái hố sâu hình Kim Tự Tháp chổng ngược!

Phốc!

Lần này liền lão đầu đều không thể may mắn đào thoát, một miệng lớn máu tươi phun ra, ngửa mặt lên trời ngã trên mặt đất, những người khác càng không cần phải nói, nhao nhao thổ huyết ngã xuống đất, có thể xưng bị'Đoàn diệt' !

"Hỏng bét!"

Diệp Thần ngẩng đầu nhìn lên, trong hư không đã xuất hiện thật nhiều hư ảnh hình thù kỳ quái, hiển nhiên cửa vào Yêu giới đã bị mở ra, yêu tộc muốn ra!

Bất quá hắn cũng không đoái hoài tới nhiều như vậy, thân hình lóe lên chớp mắt liền tới đến bên người lão đầu, đem hắn từ dưới đất đỡ dậy, đồng thời móc ra một bình đan dược nói

"Lão đầu, nhanh ăn vào!"

"Không cần phải để ý đến ta, nhanh ngẫm lại làm sao ngăn lại Yêu giới xâm lấn đi!"Lão đầu lòng nóng như lửa đốt, hoàn toàn không thẳng thân an nguy.

"Nên đến chung quy muốn tới, cưỡng ép ngăn cản không làm nên chuyện gì!"

Diệp Thần lắc đầu, hắn nhớ tới Âu Thiết Trụ tiên đoán trường mệnh tỏa, trầm giọng nói"Chỉ có thể một trận chiến, hươu chết vào tay ai đều dựa vào thiên ý!"

"Vương bát đản!"

Lão đầu hận hận trừng mắt về phía hư không, mắng"Lão tử cũng không thèm đếm xỉa, coi như bạo thể cũng phải để bọn chúng có đến mà không có về ~!"

"Mau ăn thuốc đi, các người đi nghỉ ngơi một chút, nơi này

giao cho tôi!"Diệp Thần sắc mặt nghiêm túc nói.

"Tốt, chính ngươi cẩn thận!"

Lão đầu thật sự là không chịu nổi, dặn dò Diệp Thần vài câu, lôi kéo mấy ông bạn già sang một bên, ăn vào đan chữa thương Diệp Thần, ngồi xếp bằng trên mặt đất bắt đầu chữa thương.

"Các người cũng lui ra đi!"Diệp Thần nhìn lướt qua pháp sư bên ngoài.

"Tiểu tử này ai vậy, khẩu khí thật lớn!"

Nghe được Diệp Thần, một tên pháp trong đó sư có chút không phục nói"Chúng ta nhiều người như vậy đều thụ thương, hắn thế mà nghĩ một người bên trên?"

"Kẻ này tên là Diệp Thần, nghe nói hắn thực lực cường hãn, chúng ta tạm thời tin hắn một lần đi, dù sao ta cũng không thể gượng chống!"Một tên pháp sư khác rất có tự mình hiểu lấy, lại chống đỡ xuống dưới hắn hẳn phải chết không nghi ngờ.

"Rống!"

Trong hư không đột nhiên truyền đến một tiếng gầm thét, ngay sau đó tử quang đại thịnh, đem nửa cái Tây Tạng chiếu sáng!

Một giây sau, chỉ thấy từ bên trong tử quang lao ra rất nhiều gia hỏa đầu thú thân người, bọn họ người khoác các loại áo giáp, cực kỳ giống quân đoàn cổ đại!

Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn, toàn bộ Đại Chiêu Tự không giải thích được bị san thành bình địa, đợi cho tro bụi tan hết, đám người tập trung nhìn vào không khỏi sợ ngây người!

Chỉ thấy nguyên một chỉ quân đoàn xuất hiện ở trước mắt mọi

người, mà dẫn đầu chính là một con một cái đầu lợn thân người, người khoác kim giáp, hình thể so đô vật còn to mọng, nhìn bằng mắt thường hắn tối thiểu có nặng một tấn!

"Ha ha ha ha! Ta chờ trọn vẹn năm trăm năm, rốt cục có thể trở lại Nhân giới!"Đầu lĩnh ngửa mặt lên trời cười to, mặt đất cũng theo tiếng cười của hắn bắt đầu có chút rung động.

Diệp Thần lạnh lùng nhìn gia hỏa trước mắt, không nói một lời!

Người yêu giới đều là dạng này?

Nói thật, còn không bằng lão La đâu, tối thiểu tướng mạo người ta không có biến thái như vậy, đầu lợn thân người, ngoài miệng còn sinh ra một cây răng nanh thật dài, nói cách khác gia hỏa này là đầu lợn rừng!

"Các ngươi không muốn chết, tế ra tinh huyết thần hồn, bản vương có thể tha các ngươi một mạng!"Đầu lĩnh quét Diệp Thần bọn họ một chút, trong mắt tràn đầy miệt thị.

Bọn người Lão đầu thấy thế tranh thủ thời gian đứng lên, cảnh giác nhìn đối phương, làm xong tùy thời chuẩn bị khai chiến!

Heo vương?

Diệp Thần nhớ tới một sự kiện, Ba Tụng khi còn sống nói cho hắn, viên yêu châu kia chính là dùng răng nanh heo vương chế, khó trách gia hỏa này thiếu cây răng nanh, những 'Heo binh trư tướng' phía sau hắn kia đều có hai cây!

"Kì quái, Yêu giới làm sao đều là heo a?"

Diệp Thần nhìn kỹ một chút đối phương, lập tức đem La Cực Thần cùng Cửu Vĩ Hồ từ trong nhẫn trữ vật ra, một mặt tò mò hỏi lão La.

La Cực Thần vừa ra tới, nhìn thấy heo vương dọa đến cụp đuôi núp ở sau lưng Diệp Thần!

"Kháo! Lão La ngươi tránh cái rắm a!"

Diệp Thần khó chịu, chỉ là một con lợn rừng, cần phải sợ hãi như thế sao?

Chương 993. Trư Bát Giới?

"Hắn, hắn, hắn là Heo Vương a!"

La Cực Thần nuốt ngụm nước bọt, hiển nhiên lão già này trước kia cùng Yêu giới đã từng quen biết, biết Heo Vương lợi hại.

"A, Nhân giới linh khí mỏng manh, làm sao có cẩu tinh cùng hồ ly tinh?"

Heo Vương một mặt hài hước nhìn xem La Cực Thần, cười nói"Cẩu vương sẽ tới sau, ta có thể không giết ngươi, mau mau cút đi!"

"Phi! Ngươi mắng ai là chó, ngươi mới là chó, cả nhà ngươi đều là chó!"

La Cực Thần nhất không nghe được người ta nói hắn là chó, kiểu nói này Heo Vương ngược lại chọc giận hắn, trong nháy mắt liền không sợ!

"Cẩu tinh Không biết tốt xấu, bản vương một hồi không thể không hầm ngươi ăn!"

Heo Vương nổi giận gầm lên một tiếng, chất vấn"Thần phục vẫn là chết, nhân tộc sâu kiến, đây là cơ hội cuối cùng các ngươi!"

"Đầu heo, ngươi bây giờ chạy trở về Yêu giới ta không giết ngươi, còn dám mù tất tất ta bẻ gãy một cái răng nanh còn lại của ngươi, ngươi tin hay không?"Diệp Thần thản nhiên nói.

Lời vừa nói ra mọi người đều kinh!

Heo Vương cũng là mặt mũi tràn đầy không thể tin nhìn xem

Diệp Thần, Nhân giới lại có thể có người dám nói chuyện cùng hắn như thế?

Thật tình không biết Diệp Thần đã sớm nhìn ra Heo Vương tu vi, đồng dạng là Độ Kiếp kỳ, căn bản không có gì đáng sợ!

"Tiểu tử, ngươi điên rồi đi, không muốn chọc giận Yêu giới!"

Sau lưng Diệp Thần truyền tới một thanh âm quen thuộc, người này chính là Trường Căn đạo nhân.

Trước đó chùa miếu không có sụp đổ, hắn ở bên ngoài không biết bên trong chuyện gì xảy ra, bây giờ thấy Diệp Thần còn tưởng rằng hắn là vụng trộm chạy vào chùa miếu đây này.

Heo Vương nhìn lại cười lạnh, đồng thời đem một sợi chân khí hướng Trường Căn phóng thích qua!

"Chọc giận?"

Diệp Thần quay đầu lườm Trường Căn đạo nhân một chút, cười lạnh nói"Ngươi nói sai, hắn là hắn không nên chọc giận ta!"

"Điên rồi!"

Trường Căn đạo nhân cảm nhận được chân khí bá đạo trên thân Heo Vương sợ tè ra quần, nghe được Diệp Thần nói như vậy lúc này gầm thét

"Tiểu tử, chẳng lẽ ngươi muốn lôi kéo chúng ta cùng ngươi chôn cùng sao?"

"Ngớ ngẩn!"

Diệp Thần cố nén xúc động nghĩ một chưởng vỗ chết Trường Căn, cúi đầu nói với La Cực Thần"Lão La, đi một chuyến Linh giới, gọi người đến cho ta!"

Tuy nói Diệp Thần không sợ Heo Vương, nhưng đối phương hàng trăm hàng ngàn 'Heo binh' , còn mẹ nó đều là lợn rừng, chơi tập thể như vậy cũng quá là không ổn!

"Minh bạch!"

La Cực Thần thời khắc mấu chốt vẫn là rất đáng tin cậy, lập tức dùng vuốt chó vẽ một vòng tròn trong hư không, vòe một tiếng không còn hình bóng!

"Nguyên lai là Cẩu tinh Linh giới?"

Heo Vương thấy thế lẩm bẩm, nếu như là cẩu Linh giới, nấu canh uống có thể tăng trưởng tu vi đi, đáng tiếc bị gia hỏa này chạy!

"Heo Vương đại nhân, việc này không liên quan gì tới ta, ta chỉ là đi ngang qua, liền không quấy rầy các ngài!"

Trường Căn tự biết không phải đối thủ yêu tộc, cũng không cần quan tâm nhiều người nhìn xem, trước nhận sợ bảo mệnh quan trọng.

"Hừ! Nhân tộc sâu kiến, các ngươi đều phải chết!"

Heo Vương nói xong vung tay lên, nhóm heo binh sau lưng kêu gào, cầm trong tay trường đao sáng lắc lắc hướng bọn người Diệp Thần đánh tới!

Đối mặt heo binh như núi kêu biển gầm vọt tới, lão đầu bọn họ cũng là cắn chặt răng, chuẩn bị liều chết đánh cược một lần!

Nhưng vào lúc này, hai đạo kiếm khí bén nhọn một đỏ một lam hướng nhóm heo binh chém tới!

"Ngao ngao!"

Trong khoảnh khắc, trên không Đại Chiêu Tự truyền đến trận

trận heo tiếng kêu thảm thiết, heo binh xông vào trước mặt trực tiếp bị kiếm khí Diệp Thần chém thành hai nửa, những ruột, tim, gan heo chảy tràn đầy trên đất

"Nhân giới tiểu tử, chớ có làm càn!"

Heo Vương mắt nhìn thấy 'Heo tử Heo tôn' của mình bị thiệt lớn, lập tức giận tím mặt, ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, trong tay trống rỗng thêm ra một thanh Cửu Xỉ Đinh Ba!

"Ngọa tào! Đại sư huynh?"

Diệp Thần thấy thế không khỏi sững sờ, cái này mẹ hắn không phải vũ khí Trư Bát Giới sao?

Heo Vương cũng mặc kệ cái gì đại sư huynh, chớ nhìn thân thể hắn to mọng nhưng tốc độ lại nhanh vô cùng, thân hình lóe lên liền đến trước mặt Diệp Thần, vung lên Cửu Xỉ Đinh Ba xen lẫn kình phong gào thét, trực tiếp hướng đỉnh đầu Diệp Thần vung mạnh xuống!

Chín cái răng bén nhọn bên trên Cửu Xỉ Đinh Ba, lóe ra tử quang quỷ dị, trong hư không hình thành một đạo kéo ảnh xinh đẹp!

Diệp Thần không dám thất lễ, vội vàng né tránh!

Oanh!

Diệp Thần là né tránh, nhưng mấy trăm mét núi tuyết sau lưng hắn liền không có may mắn như thế, cả ngọn núi bị đinh ba nện đến nát vụn, trong nháy mắt gây nên tuyết lở!

Ầm ầm!

Tiếng vang to lớn đinh tai nhức óc, cũng may người dân Tạng chân núi sớm đã bị dời đi, nếu không tất bị tuyết lớn vùi lấp.

"Thật mạnh!"

Diệp Thần thần sắc ngưng trọng, lúc này từ trong trữ vật giới chỉ xuất ra cổ cầm, một tay cầm đàn, một cái tay khác năm ngón tay nhẹ nhàng quét qua bên trên dây đàn!

Kanh!

Năm đạo quang mang các loại bắn ra, trực tiếp bắn về hướng Heo Vương!

Chương 994. Huyết Hải, Cẩu Vương!

Heo Vương không hổ là Heo Vương, da dày thịt béo, né tránh không kịp vậy mà dùng thân thể ngạnh kháng ba đạo thải quang trong đó, còn lại hai đạo thải quang bắn vào bên trong heo bầy, trong nháy mắt mấy chục heo binh bị thải quang bắn thủng thân thể, ngay sau đó thân thể bạo tạc như pháo hoa!

Hiện trường lập tức tràn ngập mùi máu tanh tưởi, Diệp Thần hít mũi một cái, hương vị rất quen thuộc, mùi vị giống y như hắn đi chợ mua thịt heo hàng ngày

"Đáng chết, tu vi ngươi cao như vậy?"

Heo Vương giật mình nhìn xem Diệp Thần, đánh chết hắn đều không nghĩ tới Nhân giới thế mà lợi hại như vậy, mấy trăm năm trước Yêu giới còn có thể tùy ý chà đạp Nhân giới, làm sao hiện tại hoàn toàn khác biệt?

"Ta nói qua muốn nhổ xuống cái răng heo của ngươi, cho rằng ta đùa giỡn hay sao?"

Diệp Thần thanh âm băng lãnh, không chỉ có là Heo Vương đả thương lão đầu, còn có một đinh ba vừa rồi kia, tạo thành tổn thất kinh tế bao lớn cho người dân Tạng, tuyệt không thể dễ dàng như vậy bỏ qua hắn!

"Tiểu tử, ngươi tên là gì?"

Khiến người ngoài ý chính là Heo Vương thế mà chủ động hỏi tới danh tự Diệp Thần.

"Diệp Thần!"

Diệp Thần chậm rãi phun ra hai chữ.

"Hắc hắc, Diệp Thần?"

Heo Vương nhếch miệng cười một tiếng, răng nanh giương lên, biểu lộ lộ ra mười phần quỷ dị.

"Ân?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, đang lúc hắn hồ nghi Heo Vương làm sao đột nhiên dừng tay lúc, một màn quỷ dị phát sinh, chỉ thấy tràng cảnh bên người hắn đột nhiên biến đổi, biến thành một mảnh núi thây biển máu, đi tới một không gian khác!

Mà lại, đây cũng không phải là huyễn cảnh, mà là thực sự không gian!

"Tại sao có thể như vậy?"

Diệp Thần ngắm nhìn bốn phía lập tức ý thức được mình bị Heo Vương hố!

"Nhân giới tiểu tử, ngươi cứ ở lại Huyết Hải Địa Ngục vô cùng vô tận này sám hối đi!"Heo Vương thanh âm quanh quẩn tại trên không huyết hải.

"Hừ! Nghĩ vây khốn ta không dễ dàng như vậy!"

Diệp Thần nín thở ngưng thần, sau đó một tiếng gầm thét vung ra một kích toàn lực, ý đồ đánh tan hư không xông ra huyết hải!

"Hắc hắc, đừng phí công, huyết hải chính là Yêu Vương mở, muốn đi ra ngoài là không thể nào!"Heo Vương đắc ý cười to.

Mà sự thật cũng như hắn nói tới, Diệp Thần không chỉ có không thể đánh tan hư không, mà lại huyết thủy dưới chân cũng

bắt đầu biến dị, trở nên giống như lưu toan, trong chớp mắt giày của hắn liền bị hòa tan mất!

Cũng may Diệp Thần có chân khí hộ thân, những huyết thủy tính ăn mòn cực mạnh này nhất thời bán hội còn không thể ăn mòn thân thể của hắn.

Làm sao thoát khốn?

Trong lúc nhất thời Diệp Thần cũng lâm vào bên trong mê mang, trước mắt là thi cốt mênh mông vô bờ, muốn đánh tan hư không cũng không được, làm sao bây giờ?

Bất quá Diệp Thần chưa từng là một người ngồi chờ chết, hắn bắt đầu ở trong biển máu tìm kiếm sơ hở

Cùng lúc đó, trong Đại Chiêu Tự người người kinh ngạc, bọn họ tận mắt thấy Diệp Thần hư không tiêu thất, không khỏi lo lắng.

"Lão Long, cháu của ông sẽ không phải"Ôn Nhai muốn nói lại thôi.

"Sẽ không!"

Lão đầu mặc dù cũng lòng nóng như lửa đốt, nhưng hắn chắc chắn nói"Tiểu tử này ta tính qua cho hắn, mệnh cứng ngắc a, há lại là tồn tại một con Heo Vương có thể lấy đi?"

Vừa dứt lời, bầu trời lần nữa sấm sét vang dội, một vệt kim quang từ trên trời giáng xuống sáng rõ người đều mắt mở không ra!

Đợi đến cường quang rút đi, đám người tập trung nhìn vào không khỏi lòng như tro nguội!

Tại bên cạnh Heo Vương lại xuất hiện một đám người xa lạ, dáng dấp bọn họ ngược lại là cùng người có chín phần tương tự,

duy chỉ có khác biệt chính là đều dài lấy một cây cái đuôi thật dài cực kỳ tráng kiện, bộ lông màu vàng óng bên trên cái đuôi lại mật lại dài, giống như tóc vàng!

"Cẩu Vương, ngươi rốt cuộc đã đến!"

Heo Vương nhìn thấy người này, nhếch miệng cười nói"Yêu Vương đại nhân làm sao còn chưa tới?"

"Chỉ là Nhân giới, cũng xứng Yêu Vương xuất thủ?"

Cẩu Vương mặt mũi tràn đầy khinh thường, dáng dấp hắn ngược lại là thật anh tuấn, có thể xưng tiểu thịt tươi, cực kỳ giống đại minh tinh Nhân giới, mà lại cái đuôi của hắn lại khác biệt cùng tất cả cẩu yêu, vô cùng uyển chuyển dẻo dai, thỉnh thoảng còn có thể xoay đến phía trước

"Được rồi Cẩu Vương ngươi kiềm chế một chút, cái đuôi quét đến trong miệng ta rồi!"

Heo Vương nhíu nhíu mày, Cẩu Vương thích khoe khoang cái đuôi hắn, chán ghét chết!

Lão đầu bọn người thấy thế hai mặt nhìn nhau, biểu hiện trên mặt âm trầm tới cực điểm, chỉ cần một Heo Vương liền để bọn họ thúc thủ vô sách, lại tới cẩu vương, một trận Nhân giới còn thế nào đánh?

"Ha ha ha ha!"

Đúng lúc này, hậu phương đám người lại truyền đến một trận tiếng cười đắc ý, quay đầu nhìn lại nguyên lai là Trường Căn đạo nhân!

"Hỗn đản, ngươi cười cái gì!"Lão đầu cắn răng quát lớn.

"Bần đạo đã sớm nói không muốn cùng đại thần Yêu giới đối

nghịch, hiện tại biết lợi hại chưa!"

Trường Căn đạo nhân nhãn châu xoay động, nói xong thả người đi vào trước mặt Heo Vương, quỳ một chân trên đất ôm quyền nói"Đại thần, ta nguyện ý làm nô bộc ngài, xông pha khói lửa không chối từ!"

Chương 995. Ngươi có nguyện gia nhập Cẩu tộc ta?

"Ngươi rất thức thời mà!"

Heo Vương cười toe toét mồm heo cười nói"Đã dạng này, ngươi liền làm một con chó cho bản vương đi!"

""

Cẩu Vương Nhất nghe xong trợn mắt nhìn Heo Vương, tên vương bát đản này có ý tứ gì a, làm sao há mồm liền mắng người đâu?

"Đi, giết bọn chúng!"

Heo Vương một mặt hài hước chỉ chỉ lão đầu bọn họ.

"Cái này"

Trường Căn đạo nhân sợ, hắn vốn là cái cỏ đầu tường, gặp Yêu giới đắc thế tự nhiên muốn đầu nhập, để tu vi của hắn muốn giết lão đầu bọn họ, không phải là một con đường chết đi?

"Ăn nó đi, ngươi sẽ không sợ!"

Heo Vương nhìn ra tâm tư Trường Căn đạo nhân, từ trên thân móc ra một viên dược hoàn màu nâu đen ném xuống đất.

Tay!

Là tay, không phải móng heo!

Trường Căn đạo nhân nhìn thấy năm ngón tay lớn Heo Vương,

thế mà kích động!

"Tuân mệnh!"

Nhặt lên dược hoàn dưới đất, Trường Căn đạo nhân không cần suy nghĩ liền nuốt vào bên trong miệng, dị giới khẳng định là đồ tốt, Trường Căn đạo nhân một mực cảm thấy như vậy, khả năng mặt trăng dị giới lại là hình tròn a!

"Trường Căn, tên phản đồ nhà ngươi!"

Một lão giả khác bên cạnh lão đầu thấy thế tức giận quát lớn"Võ Đạo Cục ta không có loại người ham sống sợ chết như ngươi, ngươi bị khai trừ!"

"Hừ! Trần lão đầu, đừng ỷ vào mình là tân nhiệm cục trưởng liền mắng ta!"

"Nói thật cho ngươi biết, bần đạo là người nhà họ Hùng, sao lại nghe ngươi chỉ huy?!"

Nói xong, Trường Căn đạo nhân hơi ngửa đầu đem dược hoàn nuốt vào trong bụng, một giây sau, thân thể của hắn liền phát sinh biến hóa mắt trần có thể thấy.

Chỉ thấy hắn thân hình gầy gò không ngừng trở nên tráng kiện, toàn thân bắt đầu mọc ra lông tóc vừa cứng lại vừa dài, răng trong miệng toàn bộ tróc ra, nhanh chóng mọc ra hai cây răng nanh vừa dài vừa nhọn, xương cốt bên hông vang lên kèn kẹt trở nên sẽ không đứng thẳng, ngắn ngủi nửa phút không đến, Trường Căn đạo nhân liền biến thành một đầu lợn rừng sống sờ sờ!

Mà thể trọng đầu lợn rừng này, so lợn rừng phổ thông lớn hơn nhiều lần, chừng cỡ chiếc suv!

"Sư, sư phó biến thành heo?"

Đ đệ Trường Căn đạo nhân há to miệng, trong lúc nhất thời có chút phản ứng không kịp.

"Ngao!"

Trường Căn đạo nhân mắt heo tinh hồng, chân khí trong cơ thể hắn cũng từ từ đi lên tiêu thăng!

Chỉ bất quá giờ phút này hắn đã triệt để đánh mất lý trí, nghe được đồ đệ ở bên cạnh nói chuyện, móng trước con hàng này đào đào đất lầy đà, một giây sau liền bỗng nhiên vọt tới đồ đệ!

"A!"

Một tiếng hét thảm, đồ đệ bị răng nanh Trường Căn trực tiếp đâm xuyên qua thân thể, ngay sau đó một màn càng thêm quỷ dị phát sinh, chỉ thấy răng nanh Trường Căn đột nhiên tử quang đại thịnh, thân thể đồ đệ thế mà hóa thành một đạo tử quang, chui vào bên trong răng nanh Trường Căn!

"Rống!"

Tu vi Trường Căn lần nữa đạt được tăng cường, thân hình lại lớn mấy phần!

"Mọi người cẩn thận, cái nanh của hắn quá tà môn!"Lão đầu sắc mặt nghiêm túc nói với mấy vị lão hữu bên cạnh.

Vừa dứt lời, Trường Căn vung ra móng heo lại hướng lão đầu bọn họ vọt tới!

"Heo Vương, ngươi đem hắn biến thành heo chiến, chiêu này thật là cao minh!"Cẩu Vương giơ ngón tay cái lên, thuận tiện lắc lắc cái đuôi nó.

"Nhân giới có cao thủ, ta không muốn lãng phí chân khí mà thôi!"

Heo Vương cười lạnh, nếu như không có Diệp Thần xuất hiện, có lẽ hắn sẽ tự mình thu thập lão đầu bọn họ.

Lúc này, lão đầu bọn họ cũng thật phiền toái, bởi vì bọn họ vừa thụ thương không lâu, mặc dù ăn thuốc chữa thương, nhưng thực lực vẫn là bị hao tổn, huống chi Trường Căn ăn dược của Heo Vương, trở nên nóng nảy vô cùng, ngạnh kháng là không được chỉ có thể trốn tránh!

Trong lúc nhất thời, đám người lại bị lợn rừng Trường Căn đuổi được tới đuổi lui!

Oanh!

Ôn Nhai trốn ở đằng sau một tôn đồng phật, heo Trường Căn lao tới thế mà tông cho tượng phật nát bét, mà Ôn Nhai cũng bị thương lần nữa, cũng may hắn thân thủ nhanh nhẹn, chỉ là bị răng nanh chà phá da thịt mà thôi!

"Gâu gâu!"

La Cực Thần thấy heo Trường Căn để mắt tới lão đầu, cũng không ngồi yên nữa, mặc dù hắn sợ Heo Vương, nhưng thật không sợ heo Trường Căn!

"Rống!"

Trường Căn bỗng nhiên quay đầu, nhìn thấy một con chó sữa nhỏ hướng hắn ồn ào, lập tức thẹn quá hoá giận thay đổi đầu heo, hướng La Cực Thần cực nhanh vọt tới!

"Thối lợn rừng, dám rống với lão phu, đi chết đi!"

La Cực Thần cũng không nuông chiều Trường Căn, hắn tránh đều chẳng muốn tránh, chỉ là run lên thân cẩu!

"Ong ong ong!"

Trên bầu trời đột nhiên truyền đến một trận dị hưởng, ngay sau đó phệ hồn trùng phô thiên cái địa bay về phía Trường Căn!

"Ngao!"

Trường Căn kêu thảm một tiếng, chốc lát sau, phệ hồn trùng nhao nhao bay đi, chỉ để lại một bộ xương heo cực lớn!

Ừng ực!

La Cực Thần nuốt ngụm nước bọt, hắn rất muốn quá khứ gặm đống xương này, nhưng tưởng tượng vẫn là quên đi, xương cốt gia hỏa này nói không chừng có độc, vẫn là Cẩu Oa Oa mình ăn ngon

"Nhân giới cũng có cẩu tinh?"

Cẩu Vương nhìn thấy La Cực Thần liền sáng mắt lên, lúc này ném ra cành ô liu"Lão cẩu, có nguyện ý gia nhập Cẩu tộc ta hay không, lấy tu vi của ngươi, ta có thể để ngươi làm cái hộ pháp!"

"Phi! Ngươi mới là lão cẩu!"

La Cực Thần nổi trận lôi đình, hướng thẳng đến Cẩu Vương gắt một cái, trong lòng tự nhủ lão tử tại Phiêu Miểu Phong tốt xấu là trưởng lão, con mẹ nó ngươi để ta làm chó coi như xong, còn cho ta làm cẩu hộ pháp, nói đùa cái gì!

Chương 996. Cẩu Vương uy vũ!

"Lão Trư, chớ cùng bọn họ chơi, Yêu Vương chỉ cấp chúng ta ba ngày thời gian huyết tẩy Nhân giới!"

Cẩu Vương nói xong lại lắc lắc cái đuôi hắn, một cỗ sát khí ngập trời dần dần lan tràn ra.

"Tốt, trước hết giết bọn chúng lại nói!"

Ai ngờ, Heo Vương đang muốn động thủ, trong hư không lại đột nhiên truyền đến một tiếng hổ khiếu!

"Ngao ô!"

Tiếng hổ gầm điếc tai nhức óc, trong chốc lát mặt đất đều tại run nhè nhẹ!

"Ai?"

Heo Vương mi đầu nhíu một cái, Yêu giới không có Hổ Vương, chỉ có đệ nhất hãn tướng thủ hạ Yêu Vương hổ yêu, chẳng lẽ hắn cũng tới?

Ngay tại lúc hắn hoang mang, hư không đột nhiên sáng lên, đám người ngẩng đầu nhìn lại chỉ gặp một cái cự đại hỏa cầu đập xuống!

"Lão cẩu cẩn thận!"

Heo Vương hảo tâm nhắc nhở Cẩu Vương, quay đầu nhìn lên lại phát hiện gia hỏa này đã sớm chạy ra.

Chó mà, đương nhiên so heo muốn linh mẫn!

Oanh!

Hỏa cầu vừa vặn nện ở bên trong heo bầy, rất nhiều heo binh trư tướng đều không ngoại lệ đều biến thành heo sữa quay!

"Tên vương bát đản nào đánh lén, có gan ra!"

Heo Vương thấy mình nhân mã tổn thất nặng nề, tức giận đến bên trong lỗ mũi heo ứa ra khói trắng, giống như đầu tàu hỏa.

"Chậc chậc, thật đúng là heo a!"

Một đạo thanh âm trêu tức từ hư không truyền đến, ngay sau đó bốn đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống, người đến chính là bọn người Viên Vũ!

Lời mới vừa nói chính là Văn Tinh, người anh em này vừa rơi xuống đất, quan sát tỉ mỉ Heo Vương một hồi, lại tới câu

"Vẫn là lợn rừng đâu, dung mạo thật là giống cùng lợn rừng phía sau núi quê quán ta!"

"Hỗn đản!"

Heo Vương nghe tức bể phổi, một đôi mắt heo tinh hồng gắt gao trừng mắt Văn Tinh, cả giận nói"Tiểu tử, ngươi rốt cuộc là ai?"

"Ngọa tào! Heo còn có thể nói chuyện đâu, giống như Lão L vậy!"Văn Tinh phảng phất phát hiện đại lục mới, hoàn toàn mặc kệ Heo Vương đang nói cái gì.

"Văn Tinh, ngươi đừng quá chủ quan!"

Viên Vũ rốt cục nhịn không được lườm hắn một cái, loại thời điểm này chú ý trọng điểm là heo có thể nói chuyện sao?

"Cháu ngoan, ngươi làm sao cũng tới?"

Lan lão đầu nhìn thấy cháu trai Lan Trần tới không khỏi gấp, vội vàng nói"Nơi này quá nguy hiểm, ngươi đi mau!"

Lan lão đầu thân là gia gia cũng không thể nói hắn tự tư, chẳng qua là nhân chi thường tình thôi!

"Là Thần ca để chúng ta đến, hắn ở đâu?"Lan Trần một mặt hồ nghi.

"Diệp Thần bị kia Trư yêu không biết dùng thủ đoạn gì, làm biến mất!"Lão đầu buồn bực nói.

"Muốn chết!"

Âu Thiết Trụ nghe xong giận tím mặt, chỉ vào Heo Vương úng thanh nói"Ngươi giấu Thần ca đi đâu, không nói ta liền bẻ gãy đầu heo ngươi!"

"Hỗn trướng!"

Heo Vương tức hỏng, Âu Thiết Trụ tu vi so với hắn còn yếu ba phần, lại dám cùng hắn nói chuyện như thế!

"Lão Trư, mấy người này thực lực không tầm thường, chúng ta phải cẩn thận!"

Cẩu Vương rất cẩn thận, phe mình chỉ có mình cùng Heo Vương, mà đối phương có bốn cao thủ, khí tức của bọn họ bên trong mơ hồ lộ ra cỗ khí tức thượng cổ, khiến cho hắn không dám khinh thường!

"Mặc kệ, giết!"

Heo Vương đang nổi nóng, nói xong vung lên Cửu Xỉ Đinh Ba thứ nhất liền hướng đỉnh đầu Văn Tinh hung hăng nện xuống!

"Giết!"

Cẩu Vương cũng không cam chịu yếu thế, vung tay lên, những cẩu binh đứng tại phía sau hắn kia, phảng phất giống là chó điên hướng bọn người Viên Vũ đánh tới!

Viên Vũ thấy thế kinh hãi, vội vàng tay nắm pháp quyết trước người bày đạo phòng thủ kết giới, vốn định trước tiêu hao một chút thực lực đối phương!

Chưa từng nghĩ Cẩu Vương thấy thế cười lạnh một tiếng, lập tức bỗng nhiên há miệng, trong hư không lập tức xuất hiện một cái đầu chó lớn miệng mọc ra đầy răng nanh!

Ấp úng!

Vẻn vẹn một ngụm, đầu chó trong hư không liền đem kết giới Viên Vũ bày ra một ngụm thôn phệ!

"Ngọa tào! Đây là cái quỷ gì?"

Viên Vũ thấy thế dọa kêu to một tiếng, chó Yêu giới liên kết giới đều có thể ăn?

"Tiểu Viên tử, chúng ta tới giúp ngươi!"

Long lão đầu thấy Viên Vũ đã lén bị ăn thiệt thòi, không để ý tự thân an nguy lần nữa gia nhập chiến đấu, Lan lão đầu và Ôn Nhai và thành viên Hộ Long tộc theo sát phía sau, hai tộc nhân yêu rất nhanh liền kịch chiến cùng một chỗ, giết đến khó phân thắng bại.....

Núi thây biển máu.

Diệp Thần thử qua rất nhiều lần, nhưng đều không thể tìm tới cửa đột phá, ngược lại đem chính mình mệt mỏi đến quá sức!

"Chẳng lẽ ta thật muốn bị vây ở chỗ này?"Diệp Thần ngồi tại phía trên một đống bạch cốt, cau mày lẩm bẩm.

Thật lâu, đang lúc Diệp Thần chuẩn bị lần nữa nếm thử lúc, bên tai đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm hơi có vẻ già nua

"Người trẻ tuổi, không cần thử, ngươi ra không được!"

"Người nào?"

Diệp Thần kinh hãi, không nghĩ tới loại địa phương này còn có những người khác?

Vừa dứt lời, đột nhiên một đạo bạch quang thoáng hiện, ngay sau đó một cái lão giả toàn thân bạch bào, râu bạc trắng tới ngực, cầm trong tay quải trượng gỗ lim xuất hiện tại trước mắt Diệp Thần.

"Lão nhân gia, ngươi là?"

Diệp Thần đánh giá đối phương một chút, phát hiện đối phương chỉ là một sợi tàn hồn không khỏi hiếu kì.

Chương 997. Hồ Vương!

"Ai, lão phu bởi vì đắc tội Heo Vương, cho nên bị hắn nhốt vào cái núi thây biển máu này!"

Lão đầu tự giới thiệu, đồng thời đem hắn vì sao xuất hiện tại núi thây biển máu từ đầu chí cuối nói cho Diệp Thần.

Nguyên lai lão giả là Hồ Vương Yêu giới, chỉ vì đắc tội Heo Vương, bị hắn ám toán nhốt vào núi thây biển máu, cuối cùng chết tại nơi này, chỉ để lại một sợi tàn hồn!

"Thật chẳng lẽ không ra được?"Diệp Thần cau mày nói.

"Cũng không phải!"

Lão giả lắc đầu nói"Chỉ cần tu vi của ngươi cao hơn so với chủ nhân huyết hải kết giới, liền có thể xé rách không gian thoát đi nơi đây!"

""

Diệp Thần nghe xong phiền muộn, hắn cùng Heo Vương cấp bậc tương đương, siêu việt là không thể nào!

Lão giả tựa hồ biết khốn cảnh Diệp Thần, hắn nhìn kỹ một chút Diệp Thần, gật đầu nói"Nhân giới linh khí mỏng manh, tiểu hữu có thể đạt tới độ cao như thế đúng là không dễ! Nếu như ngươi có thể đáp ứng bản vương một sự kiện, ta liền giúp ngươi rời đi nơi đây!"

"Ngươi có thể giúp ta?"

Diệp Thần không tin, trong lòng tự nhủ ngươi cũng bị vây chết

ở chỗ này, giúp thế nào người khác thoát khốn?

"Bản vương một mực chờ đợi người hữu duyên, ngươi dù sao cũng ra không được, vì sao không tin bản vương một lần đâu?"Lão giả thản nhiên nói.

"Ngươi muốn ta đáp ứng ngươi chuyện gì?"

Diệp Thần tỉ mỉ nghĩ lại cũng đúng, lão đầu nhìn tiên phong đạo cốt, cũng không giống cái lừa gạt!

"Rất đơn giản, ngươi muốn giúp ta báo thù, đồng thời Hồ tộc ta tại Yêu giới một mực bị ức hiếp, ngươi muốn giúp bọn họ thoát khỏi khốn cảnh!"Lão giả trầm giọng nói.

"Vậy ngươi chẳng phải là muốn ta cùng Yêu giới đối nghịch?"Diệp Thần nghe xong không khỏi nhíu mày.

"Lời ấy sai rồi!"

Lão giả lắc đầu, chậm rãi nói"Nhân giới một mực bị Yêu giới coi là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, năm đó chính là đại năng Nhân giới đem Yêu giới phong ấn, cho nên coi như ngươi không nghĩ gây Yêu giới, Yêu giới tự nhiên cũng tới tìm người giới tính sổ sách!"

"Tiểu hữu, ngươi là thế nào tiến đến, còn cần ta nhiều lời sao?"

"Tốt, ta đáp ứng ngươi!"

Diệp Thần xấu hổ, không thể không thừa nhận lão đầu ăn nói khéo léo, một lời nói vậy mà để hắn không nói gì phản bác.

"Bản vương tin ngươi không phải người nói không giữ lời, nếu như thế ta liền đem Hồ tộc chi hồn truyền thụ cho ngươi!"Lão giả gật đầu.

"Hồ tộc chi hồn?"

Diệp Thần khẽ giật mình, ngay trong nháy mắt này, lão giả hóa thành một đạo tinh quang chui vào trong cơ thể Diệp Thần!

Cơ hồ cũng ngay lúc đó, Diệp Thần cảm giác trong cơ thể một trận chân khí mãnh liệt đánh tới, tu vi trong nháy mắt tăng vọt!

"Tiểu hữu, Heo Vương quả muốn đạt được Hồ tộc chi hồn lão phu, hiện nay ta đưa nó cho ngươi, hi vọng ngươi có thể tuân thủ hứa hẹn, hộ Hồ tộc ta!"

Lão giả nói xong câu đó liền lại không đáp lại, phảng phất chưa hề xuất hiện qua.

Mà tu vi Diệp Thần cũng đột nhiên đột phá độ kiếp, chỉ bất quá bên trong không gian núi thây biển máu, cũng không lôi kiếp, cái này thế nhưng làm Diệp Thần sướng đến phát rồ rồi, nhiều ít võ tu chính là chết tại lôi kiếp, mình lại nhân họa đắc phúc?

Lúc này, Diệp Thần cũng không biết tu vi mình ra sao, chỉ cảm thấy chân khí trong cơ thể chưa từng có tràn đầy, phảng phất đưa tay ở giữa liền có thể hủy diệt một cái thế giới!

"Hồ vương, ngươi yên tâm đi, ta sẽ tuân thủ hứa hẹn!"

Diệp Thần từ nội tâm phát ra cảm kích hồ vương, phần ân tình này có thể so với tái tạo chi ân!

"Phá cho ta!"

Diệp Thần cũng không kịp suy nghĩ nhiều, một tiếng gầm thét, huy quyền trực tiếp nện ở bên trong hư không!

Phanh!

Một trận kính tiếng vang nát, không gian huyết hải bị Diệp Thần một quyền đánh tan

Cùng lúc đó, Nhân giới Tây Tạng loạn thành một đoàn.

Hai tộc nhân yêu đại chiến, Heo Vương cùng Cẩu Vương hiển nhiên chiếm cứ thượng phong, tu vi của bọn người Viên Vũ dù sao so Heo Vương bọn họ thấp một tầng, mà lại đối phương còn có hàng trăm hàng ngàn heo binh cẩu tướng!

"La lão cẩu, Thần ca không phải để ngươi đi gọi người sao, người đâu?"Văn Tinh bị cái đuôi Cẩu Vương vung vào mặt, tức giận đến hắn gần chết.

"Bọn họ không tin lão phu, ta có biện pháp nào?"

La Cực Thần cũng rất phiền muộn, vì tìm mạnh nhất giúp đỡ, hắn còn cố ý đi tìm nữ La Sát Ngọc Diện, kết quả vừa nói Diệp Thần gặp nguy hiểm, em gái này cũng không biết có phải là tới kinh nguyệt, trực tiếp một cước đem hắn đá ra Linh giới

"Rống!"

Hiện trường truyền đến một tiếng hổ khiếu, Âu Thiết Trụ bị Cửu Xỉ Đinh Ba của Heo Vương đánh vào trên bờ vai, trong nháy mắt xương vai vỡ vụn, đau đến hắn phát ra gầm lên giận dữ!

"Thiết Trụ!"

Viên Vũ thấy thế gấp, đáng tiếc hắn bị' Heo bầy' Cuốn lấy, trong lúc nhất thời cũng vô pháp phân thân!

Lan Trần cũng không tốt đến đến nơi đâu, hắn bị 'Bầy chó' Vây công, tựa như linh cẩu Châu Phi vây công sư tử vậy, mặc dù Lan Trần tu vi cao, nhưng không chịu nổi bầy chó a, chỉ chốc lát trên thân liền có mấy vết chó cắn!

Chương 998. Dẫn ta đi Yêu giới!

"Viên Vũ, các ngươi đi mau, nơi này giao cho những lão già chúng ta đi!"

Long lão đầu hơi khôi phục một chút, hướng về phía Viên Vũ hô lớn"Chỉ có các ngươi bảo vệ, Hoa Hạ mới có hi vọng!"

"Không được, Thần ca còn không có cứu ra, chúng ta không thể đi!"

Viên Vũ cắn răng, lúc này bầu trời lần nữa lục quang lấp lóe, cũng không biết Yêu giới lại muốn tới cái gì giúp đỡ, đám người thấy thế đều lòng nóng như lửa đốt, tình huống lại không cải thiện, tất cả mọi người đến bị tươi sống mài chết!

"Ha ha ha ha! Lang Vương cũng muốn tới, các ngươi phải xui xẻo!"Heo Vương ngẩng đầu nhìn hư không đắc ý cười to nói.

Lang Vương là nổi danh hung ác Yêu giới, so với hắn cùng Cẩu Vương hung tàn nhiều!

"Lan Trần, đi mau!"

Mắt nhìn thấy Lan gia sẽ phải đoạn hương hỏa, Lan lão đầu lòng nóng như lửa đốt.

Nhưng Heo Vương đắc ý không đủ ba giây, chỉ nghe được sau lưng truyền tới một băng lãnh thanh âm"Đầu heo, người không may chỉ sợ là ngươi đi?"

"Ai?"

Heo Vương Mãnh quay đầu, đã thấy Diệp Thần chính một mặt sát khí mà nhìn xem hắn, lập tức dọa đến liên tiếp lui về phía sau, đầy bụng hồ nghi nói

"Ngươi, ngươi làm sao ra, cái này sao có thể?"

"Thần ca!"

"Diệp Thần!"

Bọn người Viên Vũ thấy Diệp Thần hiện thân sướng đến phát rồ rồi, từng cái trong nháy mắt đầy máu phục sinh, đem 'Heo chó đại quân' Giết đến kêu rên khắp nơi!

Heo Vương còn không có kịp phản ứng, Diệp Thần như thiểm điện xuất thủ một tay bóp lấy cổ hắn!

"Tiểu tử, ngươi mau buông ra Heo Vương."

Cẩu Vương thấy thế cũng là giật nảy cả mình, chỉ là một võ tu Nhân giới, thế mà có thể dễ như trở bàn tay bóp lấy Heo Vương, cái này tại Yêu giới đều không có mấy người có thể làm được đi?

"Ngao!"

Nhưng mà, một giây sau bên trong phế tích trống trải truyền đến một tiếng kêu thê lương thảm thiết của Heo Vương!

Diệp Thần thực hiện lời hứa trước đó, thật đem răng nanh Heo Vương cứng rắn rút ra, lập tức máu tươi văng khắp nơi, Heo Vương đau đến mắt trợn trắng!

"Hỗn đản, cứu Heo Vương!"

Thủ hạ Heo Vương thấy thế lòng đầy căm phẫn, nhao nhao hướng Diệp Thần đánh tới.

"Chết!"

Diệp Thần nhìn thấy bọn người Thiết Trụ bị thương không khỏi giận tím mặt, một cái tay khác đột nhiên đẩy ra!

Trong nháy mắt, toàn bộ heo bầy biến thành một cái biển lửa, trong chớp mắt những heo binh này liền hóa thành từng đống tro tàn, ngay cả tư cách heo nướng cũng bị mất.

Heo Vương cả kinh trợn mắt hốc mồm, hắn rất hoang mang Diệp Thần là thế nào ra, mà lại tu vi tăng vọt, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

"Tiểu tử, trên người ngươi tại sao có thể có khí tức Hồ tộc?"Cẩu Vương không hổ là Cẩu Vương, nhún nhún cái mũi đã ngửi ra không được bình thường.

"Hồ tộc?"

Heo Vương sững sờ, lần này hắn tính minh bạch, khẳng định là lão già Hồ Vương kia, đem tu vi của mình cùng Hồ tộc chi hồn cho tiểu tử này, khó trách hắn sẽ trở nên mạnh như vậy!

"Ngọa tào! Lão Diệp, tu vi của cậu lại trướng?"

Văn Tinh mặt mũi tràn đầy không thể tin nhìn xem Diệp Thần, trong lòng tự nhủ người anh em này cũng quá biến thái đi, vốn nghĩ mình cố gắng một chút còn có thể đuổi kịp Diệp Thần, hiện tại xem ra căn bản là không thể nào!

"Quay đầu tôi sẽ nói cho cậu biết!"

Diệp Thần gật gật đầu, lập tức lạnh lùng nhìn xem Heo Vương"Ta sẽ không giết ngươi, nhưng ngươi phải dẫn ta đi Yêu giới!"

"Cái gì, ngươi muốn đi Yêu giới?"

Không chỉ là Heo Vương, tất cả mọi người ở đây nghe nói như

thế đều sợ ngây người!

"Tiểu tử, ngươi điên rồi đi, đi Yêu giới làm gì?"Long lão đầu nghe xong gấp.

"Ta đáp ứng một người, nhất định phải đi! Bạch Hồ, đến lúc đó ngươi cùng ta cùng đi!"Diệp Thần cúi đầu nhìn một chút, lông tóc tuyết trắng Cửu Vĩ Hồ lúc này đã dính đầy máu tươi, biến thành một con'Huyết hồ' !

"Ríu rít!"

Cửu Vĩ Hồ nhu thuận gật đầu, dùng cái đầu nhỏ tại dưới chân Diệp Thần cọ xát, hiện tại trên người Diệp Thần có cỗ mùi đặc thù, để Cửu Vĩ Hồ cảm giác thật thoải mái!

"Gâu gâu!"

Lão La duỗi ra móng vuốt bới bới ống quần Diệp Thần.

"Lão La, người Linh giới đâu?"Diệp Thần nhíu nhíu mày, nếu như người Linh giới tới, Thiết Trụ bọn họ chắc chắn sẽ không thụ thương.

"Con đàn bà thúi Ngọc Diện kia, nàng không tin ta, còn một cước đem ta đá ra ngoài Linh giới!"La Cực Thần mặt chó ủy khuất nói.

"Quên đi, quân đoàn La Sát dù sao cũng là người Quỷ U Long, các nàng không giúp ta cũng bình thường!"

Diệp Thần rất rõ ràng, mặt ngoài nhìn Ngọc Diện còn phải nghe hắn chỉ huy, nhưng trên thực tế chủ nhân chân chính nàng vẫn là Quỷ U Long.

"Tiểu tử, ngươi thực có can đảm đi Yêu giới?"Cẩu Vương đảo mắt, cười lạnh nói"Vậy ngươi trước thả Heo Vương, chúng ta

khẳng định dẫn ngươi đi!"

"Thả hắn?"

Diệp Thần nhếch miệng lên, treo lên một vòng độ cong giảo hoạt.

"Thảo! Thần ca muốn âm người!"

Viên Vũ đến cùng là giun trong bụng Diệp Thần, đối phương chỉ là giương lên khóe miệng liền biết hắn muốn làm gì.

Quả nhiên, một giây sau chỉ thấy Diệp Thần tay nắm pháp quyết, chụp tại trên trán Heo Vương, khép hờ hai mắt bên trong miệng nhanh chóng niệm động lấy chú ngữ!

Chương 999. Thu phục!

Cùng dĩ vãng khác biệt chính là, thời điểm Diệp Thần niệm động chú ngữ, bên trong miệng thế mà bay ra rất nhiều ký hiệu đặc thù kim hoàng sắc, mỗi một cái ký hiệu hiện lên hơi mờ, nhao nhao chui vào trong đầu Heo Vương.

"Viên đại đầu, cậu mau nhìn!"Văn Tinh hoảng sợ nói"Những cái đồ vật kim hoàng sắc bên trong miệng Lão Diệp kia, không phải phân đi?"

"Đại gia ngươi!"

Viên Vũ nghe xong trực tiếp trợn nhìn Văn Tinh một chút, tức giận nói"Đây là ngôn xuất pháp tùy, thủ đoạn tiên nhân chân chính!"

"Tiên nhân?"

Văn Tinh mặt mũi tràn đầy chấn kinh, lẩm bẩm nói"Nói như vậy lão Diệp thành tiên?"

"Văn Tinh, cậu có thể ngậm miệng sao, tôi không muốn nghe cậu nói chuyện!"Âu Thiết Trụ nhíu nhíu mày, ghét bỏ Văn Tinh quá ồn ào!

"Ách"

Văn Tinh thật đúng là ngậm miệng lại, Âu Thiết Trụ có chút toàn cơ bắp, nếu là cùng hắn đối nghịch con hàng này thật có thể động thủ đối với mình!

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, dù sao Văn Tinh không dám tùy tiện gây Thiết ngu ngơ này

"Không muốn a!"

Hiện trường truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Heo Vương, hiển nhiên hắn biết Diệp Thần đang làm cái gì đối với mình.

"Chậm."

Diệp Thần cười lạnh, rút tay về, thản nhiên nói"Ta đã giam cầm thần hồn của ngươi, nếu như đến Yêu giới ngươi dám chơi trò xảo trá, hậu quả là cái gì ngươi hẳn là so ta rõ ràng!"

"Ngươi, ngươi thật hèn hạ!"

Heo Vương đầu đầy mồ hôi, vừa sợ vừa giận trừng mắt Diệp Thần.

"Còn có ngươi, giao ra thần hồn đi!"Diệp Thần không để ý ánh mắt Heo Vương, nghiêng đầu sang chỗ khác một mặt hài hước nhìn xem Cẩu Vương.

"Nằm mơ!"

Cẩu Vương tự nhiên không chịu đi vào khuôn khổ, nói xong thả người nhảy lên bay lên hư không, muốn trốn về Yêu giới, ngay cả cẩu binh hắn đều mặc kệ!

Mà lục quang trong hư không lúc này đã lặng yên biến mất, cũng không biết Lang Vương là sợ, vẫn là có ẩn tình khác.

"Muốn chạy, có dễ dàng như vậy sao?"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, mày kiếm mắt sáng đột nhiên trừng một cái, Cẩu Vương bay đến giữa không trung đột nhiên toàn thân chấn động, ngay sau đó giống tảng đá đồng dạng thẳng tắp từ không trung ngã xuống!

Bành!

Một tiếng vang thật lớn, Cẩu Vương cứng rắn nện vào trong đất, ném ra một cái hố sâu thật là lớn!

Văn Tinh thấy cơ hội báo thù đã đến, nhanh chân tiến lên, nắm lấy cái đuôi Cẩu Vương giống như nhổ củ cải, đem con hàng này từ trong đất rút ra

"Khụ khụ!"

Cẩu Vương ăn miệng đầy đất, dùng sức ho khan.

"Hoặc là chết, hoặc là giao ra thần hồn, tự chọn một đầu đi!"

Diệp Thần lạnh lùng nhìn xem Cẩu Vương, hắn cũng không muốn giết Cẩu Vương, chờ đến Yêu giới Heo Vương cùng Cẩu Vương còn có tác dụng lớn.

"Ngươi dám!"

Cẩu Vương nhìn hằm hằm Diệp Thần, cảnh cáo nói"Ngươi làm như vậy chính là cùng Yêu giới là địch, Yêu Vương đại nhân biết nhất định sẽ không bỏ qua ngươi!"

Ba!

Một tiếng vang giòn, Âu Thiết Trụ vung ra bàn ray quạt hương bồ, rắn rắn chắc chắc cho Cẩu Vương Nhất cái tát, úng thanh nói

"Nói nhảm nhiều quá, Thần ca để ngươi nói liền nói, nếu không nói ta thiến ngươi!"

Cẩu Vương bị một tát này quất đến choáng đầu hoa mắt, kém chút không có chấn động não!

Một bên La Cực Thần có chút hả hê nhìn xem Cẩu Vương, một chiêu này là Âu Thiết Trụ thường xuyên dùng để hù dọa hắn, không nghĩ tới Cẩu Vương cũng rơi vào kết cục này.

"Quên đi, ngươi muốn chết ta thành toàn ngươi!"

Diệp Thần chậm rãi nâng lên tay phải làm bộ liền muốn xử lý Cẩu Vương.

"Khoan khoan!"

Cẩu Vương thấy thế giật mình, không có cam lòng nhưng lại không thể làm gì nói"Bản vương nguyện ý giao ra thần hồn!"

"Tiện cốt đầu!"

Văn Tinh mặt mũi tràn đầy khinh thường, cứ như vậy còn có thể xưng vương, Yêu giới cũng chả có gì đặc biệt!

"Diệp Thần, ngươi thật quyết định muốn đi Yêu giới?"Lão đầu đi lên trước, một mặt ngưng trọng nhìn xem Diệp Thần.

"Ân, có thể cùng Yêu Vương hòa đàm là tốt nhất, thực sự không được cũng chỉ có thể đánh một trận!"

Diệp Thần gật gật đầu, kỳ thật hắn cũng không muốn hai giới khai chiến, một trận nhân yêu đại chiến nhất định máu chảy thành sông, có thể tránh khỏi không phải càng tốt sao?

"Thần ca, những võ tu Yêu giới này xác thực lợi hại, chúng ta đi gặp sẽ không quá nguy hiểm?"Viên vũ nhắc nhở.

"Đàm phán đương nhiên phải có thẻ đánh bạc!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, liếc qua Heo Vương cùng Cẩu Vương, sau đó từ trong trữ vật giới chỉ xuất ra một khối thiết bài lục sắc, khẽ quát một tiếng

"Binh đến!"

Lời còn chưa dứt trong hư không đột nhiên dần hiện ra một cái vòng sáng to lớn, một đám người tướng mạo đặc biệt từ bên

trong vòng sáng nối đuôi nhau mà ra.

Những người này từng cái tóc đỏ mắt xanh, có cũng là mặt thú thân người, quanh thân bị sương mù màu đen vờn quanh, người khoác áo giáp sát khí ngập trời, phảng phất Địa Ngục sứ giả!

"A, La Sát quân?"Văn Tinh nhìn thấy những người này không khỏi kinh hô.

"Ngọc diện tham kiến đại tướng quân!"

Trong đám người đi ra một cái như ma quỷ dáng người, khuôn mặt mỹ lệ La Sát, đi đến Diệp Thần trước mặt quỳ một chân trên đất mười phần cung kính.

""

Đám người thấy thế đều giật nảy cả mình, Diệp Thần thế mà còn nắm trong tay một con đại quân Minh giới?

Chương 1000. Ngươi tính cái rễ hành nào!

"Lão Long, cháu trai ngươi này có thể ra hơi thở!"

"Chậc chậc, Nhân giới có Diệp Thần, thật là đại hạnh!"

Long lão đầu đối mặt ông bạn già khích lệ tự nhiên đẹp không sao tả xiết, cười đến giống như Phật Di Lặc, cất cao giọng nói

"Đó là dĩ nhiên, các ngươi cũng không nhìn một chút là ai bồi dưỡng cháu trai, điểm ấy thành tựu đều không có còn hỗn cái rắm a!"

""

Lan lão đầu và Ôn Nhai nghe vậy hai mặt nhìn nhau, lão long đầu da mặt thật sự là càng già càng tăng thêm

La Cực Thần thấy thế càng là khóc không ra nước mắt, trong lòng tự nhủ Diệp Thần cũng quá không hiền hậu, có binh phù sớm một chút lấy ra a, hại mình bị người đá ra Linh giới, ném mặt mo!

"Minh giới La Sát?"

Heo Vương cùng Cẩu Vương nhìn thấy Ngọc Diện, đồng dạng cảm thấy khiếp sợ sâu sắc, chỉ là một cái nhân tộc lại có thể triệu hoán đại quân Minh giới?

Khó trách Diệp Thần nói hắn dám cùng Yêu Vương đàm phán, nguyên lai có Minh giới làm chỗ dựa!

Nhưng mà, một giây sau một màn càng khiếp sợ xuất hiện,

trong hư không liên tiếp xuất hiện vòng sáng truyền tống, Phiêu Miểu Phong, Lăng Vân Các, Hắc Mộc Sơn, Quỷ Động, Bạch Cốt Nhai tất cả đều tới, ngoại trừ Tường Vân Tự chuyện gì cũng mặc kệ, toàn bộ Linh giới thế lực tề tựu!

"Diệp huynh, chúng ta lại gặp mặt!"

Cố Cát huynh đệ tiến lên, mỉm cười cùng Diệp Thần lên tiếng chào.

"Các ngươi làm sao đều tới?"

Diệp Thần cũng là không hiểu ra sao, mình bất quá là triệu hoán La Sát quân, làm sao chỉnh cái Linh giới đều tới?

"Linh chủ gặp nạn, thuộc hạ tự nhiên hoả tốc viện trợ!"Bạch Cốt Nhai Nhai chủ Mai Tà hai tay ôm quyền nói.

Nguyên lai La Cực Thần đi một chuyến vẫn hữu dụng, Ngọc Diện cuối cùng vẫn thông tri đám người, nếu như La Cực Thần dám nói láo, đem hắn nấu!

"Yêu giới các ngươi thật to gan, dám đụng đến chủ nhân Linh giới ta, là muốn khai chiến sao?"Quỷ Động chủ Kim Bá hung hăng trừng Heo Vương một cái, đằng đằng sát khí tức giận chất vấn.

"Ta, chúng ta"

Heo Vương sợ choáng váng, đánh chết hắn đều không nghĩ tới Diệp Thần có thể điều động toàn bộ thế lực Linh giới, quân đoàn Minh giới Quỷ U Long!

Cái này nếu là xông vào Yêu giới còn phải nói, chỉ sợ Yêu Vương đều sẽ nhức đầu không thôi đi!

Mà Cẩu Vương sớm đã thu hồi cái đuôi tùy ý đong đưa của mình, sợ không cẩn thận chọc giận đối phương.

"Tướng quân, chỉ cần một câu nói của ngươi, ta hiện tại liền dẫn người xâm nhập Yêu giới, đại sát tứ phương!"Ngọc Diện mặc dù là nữ nhân, nhưng tâm so nam nhân còn hung ác.

Diệp Thần nghe vậy cười nhạt một tiếng, nói với mọi người

"Đã đều tới, vậy liền cùng đi chứ! Bất quá, không có mệnh lệnh ta, ai cũng không cho phép lạm sát kẻ vô tội!"

Muốn chưởng khống quyền đàm phán mở lời, nhất định phải có được thực lực tuyệt đối, nếu không người ta chẳng thèm để ý ngươi, điểm này trong lòng Diệp Thần rất rõ ràng!

"Hết thảy đều nghe Linh chủ an bài!"Người Linh giới cùng kêu lên hô to.

""

Thấy cảnh này, Long lão đầu bọn họ đã sớm bị lôi đến kinh ngạc, vạn vạn không nghĩ tới Diệp Thần bây giờ đã trưởng thành đến loại trình độ này, lấy thực lực của hắn bây giờ, hoàn toàn có thể diệt đi Linh giới!

Đúng lúc này điện thoại di động Diệp Thần vang lên, xem xét là Tào Dương đánh tới, hỏi hắn tình huống thế nào!

"Lão Diệp, tôi nhìn Đại Chiêu Tự bên kia thiên diêu địa động, cậu không sao chứ?"Tào Dương hỏi.

"Không có việc gì, đã làm xong!"Diệp Thần cười nói.

"Vậy thì tốt quá, cậu chờ một lát, tôi lập tức tới!"

"Tốt a!"

Diệp Thần nghĩ nghĩ quyết định đầu tiên chờ chút đã, để lão Tào cũng lập cái công.

Chỉ chốc lát, một cỗ xe Jeep nhà binh, đằng sau đi theo mấy chiếc xe nhỏ phi nhanh mà tới, Tào Dương cùng mấy nam nhân đã có tuổi nhanh chân hướng bên này đi tới

Nhìn xem cái đất đầy phế tích này, nhóm người này nghị luận ầm ĩ, biểu hiện trên mặt hết sức nghiêm túc.

"Lão Diệp!"

Tào Dương đi tới, cùng mọi người bắt chuyện qua, hướng Diệp Thần giới thiệu những lão nam nhân Âu phục giày da này, tất cả bọn họ đều là cái gọi là lãnh đạo

"Các ngươi làm sao đem nơi này làm thành dạng này, cái này tạo thành tổn thất kinh tế bao lớn cho Tây Tạng?"

Một nam nhân mặt chữ quốc ngắm nhìn bốn phía, nhíu mày oán giận nói"Cổ vật trong Đại Chiêu Tự rất nhiều, lần này hủy sạch!"

"Ngươi nói cái gì?"

Diệp Thần cho là mình nghe lầm, đều lúc này còn đang đàm luận tổn thất kinh tế cùng đồ cổ?

Kết quả tên kia nam nhân lại mặt dạn mày dày đem lời nói mới rồi lặp lại một lần, cuối cùng thậm chí còn tăng thêm một câu

"Chuyện này ta sẽ hướng lên phản ứng, các ngươi nhất định phải có người đối với cái này phụ trách!"

"Đi ngươi đại gia!"

Không đợi Diệp Thần lên tiếng nữa, Văn Tinh là người thứ nhất nhịn không được, chỉ vào cái mũi người kia nổi giận mắng"Vương bát đản, chúng ta tại đây liều sống liều chết, ngươi nha vừa đến đã khoa tay múa chân, còn để chúng ta phụ trách,

ngươi tính cái rễ hành nào?"

Chương 1001. Yêu Giới!

"Lẽ nào lại như vậy! Ngươi dám mắng ta, biết ta là ai không, ngươi là đơn vị nào?"Nam nhân nghe xong Văn Tinh mắng hắn, lập tức nổi trận lôi đình.

"Huynh đệ của ta đơn vị nào cũng không phải, làm sao, ngươi có ý kiến?"Diệp Thần lạnh lùng lườm nam nhân một chút hỏi ngược lại.

"Ngươi chính là Diệp Thần?"

Nam tử lên cơn giận dữ, cắn răng nói"Đừng tưởng rằng ngươi là quân đội người thì ngon, các ngươi đem Tây Tạng hủy thành dạng này, ta thân là lãnh đạo Tây Tạng còn không thể nói!?"

Lời vừa nói ra, Long lão đầu cũng nhịn không được, hắn bước nhanh đến phía trước lạnh lùng nói

"Ta chẳng cần biết ngươi là ai, lập tức biến mất, bằng không ta quất miệng ngươi!"

"Ngươi dám!"

Nam tử tức điên lên, đồng bạn phía sau hắn cũng nghĩa phẫn điền ưng nói"Lão đầu, đây là Trương lãnh đạo Tây Tạng chúng ta, ngươi dám động thủ đánh lãnh đạo, cẩn thận ngồi tù mục xương!"

"Thảo!"

Long lão đầu vừa muốn bão nổi, lại nghe được Diệp Thần thản nhiên nói"Heo Vương, Cẩu Vương, những người này không phải giới chúng ta, các ngươi không phải muốn giết sạch nhân tộc sao, nhìn xem xử lý đi!"

Heo Vương lập tức hiểu, Diệp Thần không phải liền là muốn giết chết cái gia hỏa lắm mồm này sao?

Vì lấy lòng Diệp Thần, Heo Vương cùng Cẩu Vương tranh nhau chen lấn xuất hiện tại trước mặt nam tử.

"Cứu, cứu mạng a!"

Nam tử nào gặp qua gia hỏa đầu thú thân người a, tại chỗ kém chút không có sợ tè ra quần!

Cẩu Vương mới mặc kệ nhiều như vậy, mở ra miệng lớn, giống như đớp cỏ, một ngụm đem đầu nam tử cắn đứt, ăn vào bên trong miệng, cắn còn giòn vang!

"..."

Đồng bạn nam tử thấy thế dọa đến đặt mông ngồi sập xuống đất, sắc mặt so giấy a4 còn trắng!

"Cẩu Vương, còn lại giao cho lão Trư đi!"

Heo Vương muốn lập công, tự nhiên không thể nhìn Cẩu Vương toàn đem người ăn, lúc này quơ Cửu Xỉ Đinh Ba nghĩ đại khai sát giới!

"Chúng ta sai, Diệp Thần, Diệp Tướng quân cứu lấy chúng ta đi!"

Đồng bạn nam tử thấy lãnh đạo đều chết hết, đã sớm không có ngạo khí mới đầu, một bộ trên quan trường này chỉ thích hợp với lão bách tính Nhân giới, đối với những 'Quái vật' Yêu giới này là vô dụng a!

Mà những gia hỏa kia nguyên bản còn nghĩ đến vớt chút chiến tích, cũng nhao nhao lựa chọn ngậm miệng, một câu nói nhảm cũng không dám nhiều lời.

"Lão Diệp"

Tào Dương thấy Heo Vương thật muốn đuổi tận giết tuyệt, vội vàng đưa cái ánh mắt cho Diệp Thần.

"Heo Vương, ngừng!"Diệp Thần thản nhiên nói.

Nghe được Diệp Thần, Heo Vương lập tức ngừng tay, giờ này khắc này hắn cũng không dám ngỗ nghịch Diệp Thần.

"Cút đi, nơi này không phải là văn phòng của các ngươi, không có việc gì ít đến chỉ giang sơn!"Long lão đầu tức giận quát lớn.

Ngoại trừ Tào Dương, những người còn lại đều xám xịt đi, so sánh chiến tích, tính mệnh quan trọng hơn!

"Lão Tào, tôi muốn đi Yêu giới, cậu trở về nói cho Tào thúc, để quân đội chuẩn bị sẵn sàng, vạn nhất đàm phán không thành chỉ sợ sắp đại chiến một trận!"Diệp Thần nói.

"Minh bạch!"

Tào Dương than nhẹ một tiếng, thần sắc ngưng trọng nói"Huynh đệ, tôi không giúp được cậu cái gì, chỉ có thể chính cậu bảo trọng!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng không nói chuyện, vỗ vỗ bả vai Tào Dương.

"Heo Vương, dẫn đường!"

Cùng Tào Dương tạm biệt sau, Diệp Thần lưu lại lão đầu bọn họ, quyết định chỉ đem Linh giới người đi Yêu giới.

Heo Vương bất đắc dĩ chỉ có thể thả người nhảy lên vọt vào Yêu giới cửa vào

Yêu giới.

Bọn người Diệp Thần chỉ cảm thấy trước mắt tái đi, lần nữa mở mắt lúc phát hiện mình thân ở một mảnh bình nguyên hoang dã, bốn phía quái thạch san sát, bầu trời âm u, trong không khí tràn ngập một cỗ mùi mốc meo, hô hấp mười phần khó ngửi!

"Đây chính là Yêu giới? So với Linh giới chênh lệch nhiều lắm đi?"Văn Tinh mặt mũi tràn đầy thất vọng, hắn còn nghĩ lấy Yêu giới hoàn cảnh so Linh giới tốt, kết quả lại thất vọng.

"Heo Vương, Cẩu Vương, các ngươi trước tìm chỗ ở cho chúng ta!"

Diệp Thần cũng không muốn mang nhiều người như vậy đi đàm phán, miễn cho người ta hiểu lầm là đến đập phá quán, vậy liền không có nói chuyện!

"Cái này không đều là chỗ ở sao?"Cẩu Vương chỉ chỉ những cái bụi cỏ, còn có một số sơn động kia.

"Đại gia ngươi!"

Văn Tinh nghe xong tức điên lên, vỗ một cái vào đầu chó, cả giận nói"Ngay cả phòng ở đều không có, đây là cho người ta chỗ ở sao?"

"..."

Cẩu Vương bị đánh rất nổi nóng, nhưng cũng không dám phản bác, trong lòng tự nhủ đây chính là Yêu giới, chúng ta đều là ngủ trong động tốt a!

"Tướng quân, Yêu giới xác thực không có phòng ở nói chuyện!"

Cũng may có cái hiểu công việc, Ngọc Diện đứng ra thay Cẩu Vương giải vây.

"Đã như vậy cũng chỉ có thể ủy khuất các vị!"Diệp Thần gật

gật đầu, nói"Chính ta Đi tìm Yêu Vương, mọi người ở chỗ này chờ tin tức ta đi!"

"Không được!"

Cố Mộng Di lúc này phản đối nói"Diệp công tử, ngươi lẻ loi một mình quá nguy hiểm, vẫn là để chúng ta cùng ngươi đi thôi!"

"Ta không phải lẻ loi một mình, đầu to bọn họ theo giúp ta cùng đi, Linh giới người trước hết chớ đi."Diệp Thần giải thích nói.

"Đầu to?"

Cố Mộng Di thuận phương hướng ngón tay Diệp Thần thấy được Viên Vũ, ân, đầu quả thật có chút lớn

Chương 1002. Nhà hàng Yêu giới!

"Tướng quân, chờ một lát!"

Ngọc Diện đi lên trước, cố ý dặn dò"Nếu như Yêu Vương muốn đối phó ngài, chỉ cần để hắn nhìn thấy hình xăm chín đầu sư trước ngực, chắc hẳn hắn cũng không dám làm loạn!"

"Thần kỳ như vậy sao?"

Diệp Thần sững sờ, người ta tốt xấu là Yêu giới chi vương, há có thể bị một cái hình xăm hù đến?

"Ngài tin tưởng ta là được rồi!"

"Tốt a!"

Diệp Thần cũng không hỏi nhiều, thời gian cấp bách, lúc này mang lên bọn người Viên Vũ, đi theo heo chó nhị vương đi hướng nơi ở Yêu Vương.

Bất quá để đám người thổ huyết chính là, Heo Vương nói Yêu giới không thể ngự không phi hành, bởi vì Yêu Vương trong bốn phía hư không bày ra kết giới, phàm là đụng phải kết giới liền sẽ hồn phi phách tán, không có cách nào đám người chỉ có thể đi bộ tiến về!

"Thảo! Yêu Vương nhà ngươi là địa lôi binh đi, khắp nơi chôn lôi!"Văn Tinh nghe xong nhịn không được liếc mắt.

Địa lôi binh?

Heo Vương cùng Cẩu Vương hai mặt nhìn nhau, địa lôi binh lại là cái đại thần nào, không biết a!

"Thần ca, cậu vì sao không mang theo người Linh giới cùng một chỗ đâu?"

Âu Thiết Trụ gãi đầu một cái, kết quả quên tay bị Heo Vương nện gãy vừa nối liền, đau đến thẳng nhếch miệng.

"Lợn chết!"

Âu Thiết Trụ tức giận tức giận đến một cước đá vào trên mông Heo Vương dẫn đường phía trước!

Heo Vương nhìn lại, Âu Thiết Trụ chính mặt mũi tràn đầy sát khí mà nhìn mình, bất đắc dĩ chỉ có thể nén giận, ai bảo người ta có thực lực tuyệt đối đâu!

"Thiết Trụ, người Linh giới làm dáng một chút là được rồi, bọn họ đối với Yêu Vương là loại uy hiếp vô hình, tôi đoán Yêu Vương đã biết Linh giới xâm lấn!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

Yêu giới tới nhiều võ tu như vậy, thân là Yêu Vương nếu như còn không biết, vậy liền sớm tính toán 'Nghỉ việc'!

"Có đạo lý, nguyên lai Thần ca sớm có dự định!"

Lan Trần nghe xong không khỏi gật đầu, mặt mũi tràn đầy sùng bái mà nhìn xem Diệp Thần, chuyện lớn như vậy thần ca thế mà còn bảo trì bình thản

Mấy người trò chuyện, thưởng thức phong cảnh đặc biệt nơi này, Yêu giới không có chim hót hoa nở, khắp nơi quái thạch đá lởm chởm có một phong vị khác.

Lúc này chính vào buổi trưa, Âu Thiết Trụ đi tới đi tới, đột nhiên nghe được'Ừng ực' Một tiếng, 'Ngũ tạng miếu' hắn bắt đầu

kháng nghị!

"Heo Vương, phụ cận có nhà hàng sao?"Diệp Thần gọi lại Heo Vương dẫn đường phía trước.

"Không có!"

Heo Vương đang nhẫn nhịn đầy bụng tức giận đâu, trong lòng tự nhủ có cũng không nói cho các ngươi, không đói chết các ngươi!

Không có?

Có quỷ mới tin đâu, chẳng lẽ người Yêu giới đều thành tiên, không cần ăn đồ vật sao?

"Lão Diệp, bụng của cậu đói bụng sao?"

Văn Tinh chỉ chỉ Heo Vương, một mặt cười xấu xa nói"Nếu không chúng ta đem lỗ tai gia hỏa này cắt bỏ đi, tôi thích ăn nhất tai lợn nhắm rượu!"

"Ý kiến hay!"

Viên Vũ ở một bên ồn ào"Vừa vặn tôi đây còn có một hồ lô rượu xái, chúng ta ăn no lại đi cũng được!"

"Đừng!"

Heo Vương nghe được dọa sợ, vội vàng nói"Bản vương đột nhiên nhớ lại, phía trước không xa liền có một nhà hàng, ta mời các vị ăn cái gì được không?"

"Heo Vương, ngươi còn dám đùa nghịch tiểu tâm tư, trực tiếp cắt lỗ tai, nghe không!"Văn Tinh hù dọa nói.

""

Heo Vương tranh thủ thời gian bưng kín mình hai cái lỗ tai của mình, trong lòng tự nhủ những võ tu Nhân giới này quá tàn nhẫn đi, động một chút lại muốn xẻo tai ăn, bên cạnh có Cẩu vương, các ngươi ăn hắn không được sao?

Quả nhiên, đi không bao lâu phía trước liền xuất hiện một cái chợ.

"Bán heo trứng lạc, một văn tiền một viên!"

"Củ khoai cải tử hồi sinh, khách quan đi qua đi ngang qua nhìn một chút nhìn một chút!"

"Yêu ngọc, yêu ngọc, thượng hạng yêu ngọc giá thấp bán đổ bán tháo lạc!"

"..."

Tiếng rao hàng trên phiên chợ không ngừng, và nhân giới không khác, khác biệt duy nhất chính là những tiểu yêu Yêu giới phổ thông này, đều dài lấy nhân thân đầu thú, còn đại đa số là đầu trâu!

Bọn người Diệp Thần mới xuất hiện, lập tức đưa tới tất cả mọi người chú ý, tiểu yêu quán nhỏ đều thậm chí quên rao hàng, không nháy mắt nhìn chằm chằm bọn người Diệp Thần, tại trong mắt tiểu yêu, bọn người Diệp Thần không khác'Quái vật' !

Đi đến trước một nhà hàng tên là 'Trâu bích phường', Heo Vương đầu tiên là đem bọn người Diệp Thần mang vào, sau khi ngồi xuống Heo Vương xấu hổ cười một tiếng, nói với Diệp Thần

"Diệp Tướng quân, ta ra ngoài làm ít chuyện, lập tức quay lại!"

"Đừng có đùa hoa văn, nếu không ta hơi chuyển động ý nghĩ một chút, ngươi liền hồn phi phách tán!"Diệp Thần âm thanh lạnh lùng nói.

"Không dám không dám!"

Heo Vương giật mình, vội vàng cười làm lành nói.

Diệp Thần không nói chuyện, tùy ý Heo Vương đi ra ngoài, dù sao con hàng này thần hồn bị khống chế, lượng hắn cũng không dám làm ẩu!

"Lão La, ngươi vẫn là theo tới xem một chút đi!"Viên Vũ không yên lòng Heo Vương, thân ở dị giới cẩn thận mới là tốt.

"Một hồi nhớ kỹ lưu đồ ăn cho lão phu!"

Sau khi La Cực Thần biến thành cẩu tử, phá lệ để ý ăn cơm, chỉ sợ sẽ bị chết đói

"Lão Diệp, nhanh lên chọn đồ ăn đi!"

Chương 1003. Nhiều cảnh giới như vậy!

Văn Tinh la hét từ trên bàn cầm lấy menu, bên trong miệng còn lẩm bẩm menu nhà hàng Yêu giới chắc cũng giống Nhân giưới, nhưng một giây sau liền giật mình!

"Văn Tinh, cậu thế nào?"Âu Thiết Trụ thấy thế hỏi.

"Ngọa tào! Vô Tự Thiên Thư?"

Văn Tinh nhìn xem menu trống không một chữ, cả người đều là mộng!

Diệp Thần nhận lấy xem xét quả là thế, quay đầu hỏi Cẩu Vương"Cẩu tử, chuyện gì xảy ra?"

"Khụ khụ, tại địa giới Ngưu Vương, chỉ có mắt ngưu nhìn qua, chúng ta mới có thể nhìn thấy menu!"Cẩu Vương một mặt phiền muộn, từ nhỏ đến lớn đều không ai kêu lên hắn cẩu tử, không nghĩ tới bị Diệp Thần mở khơi dòng.

Vừa dứt lời, tiểu nhị tới lấy lên menu nhìn thoáng qua, trong nháy mắt phía trên liền nổi lên các loại tên món ăn!

"Ngọa tào, ngưu bức!"Văn Tinh kinh hô.

"Khách quan, nhà hàng phương viên trăm dặm này ai dám lấy đồ ăn Ngưu nhập? Về phần ngưu bức là vật gì, tha thứ ta cô lậu quả văn, chưa từng nghe nói qua!"Điếm tiểu nhị lắc lắc đầu trâu, nhìn xem bọn người Diệp Thần giống nhìn quái vật.

"Đem đồ ăn các ngươi bưng lên đi!"Cẩu Vương có kinh

nghiệm, lúc này đối nói với tiểu nhị.

"Được rồi, chờ một lát một lát!"

Điếm tiểu nhị lúc này mới quay người rời đi, Diệp Thần thừa cơ hướng Cẩu Vương hỏi một chút vấn đề Yêu giới, bao quát Ngưu Vương hắn nói tới.

Cẩu Vương không dám giấu diếm, một năm một mười đem chuyện hắn biết đều nói cho bọn người Diệp Thần.

Nguyên lai tại Yêu giới, chỉ cần tu vi của ngươi đến trình độ nhất định liền có thể tự lập làm vương, mạnh hơn một chút liền sẽ bị Yêu Vương mời chào, nói cách khác bên trong Yêu giới xưng vương nhiều vô số kể, nhưng chân chính có thực lực lại không nhiều!

"Kẻ xưng vương mạnh nhất là ai?"Viên Vũ hỏi.

"Đương nhiên là Yêu Vương, sau đó là dưới trướng hắn Tứ Đại Thiên Vương!"

"Tứ Đại Thiên Vương?"

Văn Tinh nghe xong nhíu nhíu mày, khi còn bé hắn ở tại nông thôn, ảnh treo tường giống như cũng có cái gì kêu Tứ Đại Thiên Vương, Thiên Đình Tây Du Ký đi!

"Ngươi cùng đầu heo đều bị chiêu an?"Diệp Thần hỏi.

"Tu vi đạt tới Yêu Tôn, đều sẽ bị Yêu Vương thu nhập dưới trướng!"Cẩu Vương gật đầu.

"Yêu Tôn?"

"Không sai, lại hướng lên chính là Yêu Tiên, hoặc là gọi Tiên Cảnh! Diệp Tướng quân, ngươi không phải liền là Tiên Cảnh sao?"

"Sau Tiên Cảnh đi lên đâu?"

Cẩu Vương một phen khơi gợi lên hứng thú Diệp Thần, võ tu tại Nhân giới có thể đạt tới tu vi Độ Kiếp lác đác không có mấy, càng đừng đề cập tiến vào Tiên Cảnh, ai đến nói cho hắn biết về sau là cái gì?

"Từ Tiên Cảnh bắt đầu, theo thứ tự là Thái Ất cảnh, Đại La cảnh, Thánh Cảnh, Đại Đạo Tôn Cảnh!"Cẩu Vương nói như đọc sách.

"Ngọa tào!"

Văn Tinh nghe xong lập tức bạo nói tục, còn có nhiều cảnh giới như vậy muốn đột phá, vậy tới khi sao?

"Yêu Vương kia là cảnh giới gì?"Diệp Thần nhíu nhíu mày.

"Yêu Vương là Thái Ất cảnh!"

"Thái Ất cảnh có bao nhiêu lợi hại?"Viên Vũ cũng là hiếu kì hỏi.

"Cụ thể hình dung như thế nào ta không biết, nhưng tu sĩ tu vi đến Đại La cảnh, liền có thể nuốt sống nhật nguyệt!"

""

Đám người nghe xong đều mở to hai mắt nhìn, nuốt sống nhật nguyệt là khái niệm gì, quả thực không cách nào tưởng tượng!

"Ngươi nha thổi ngưu bức đi, nhất nguyệt là Nguyên Tiêu a, nói nuốt liền nuốt!"

Văn Tinh không tin, Diệp Thần lại khoát tay áo, bởi vì sau khi đột phá Độ Kiếp kỳ, tu vi xác thực có chất bay vọt!

Hắn thậm chí có thể cảm giác được rõ ràng, mình một chưởng

xóa đi Đảo quốc cũng không lao lực, mặc dù chuyện này còn chưa trả thử qua, nhưng thể nội hắn tràn đầy chân khí quả thật có thể làm được!

Đúng lúc này Heo Vương lại trở về, vừa dứt tòa, đám người liền đem ánh mắt nhao nhao nhìn về phía hắn.

"Nặng mùi máu tươi như vậy, lão La, gia hỏa này làm gì đi?"Văn Tinh nhéo nhéo cái mũi.

"Hắn đem gia hỏa bán trứng heo giết!"La Cực Thần nói.

"Thảo! Tâm trả thù quá nặng đi đi, người ta làm mua bán đều bị ngươi giết, chẳng phải bán mấy quả heo trứng sao?"Viên Vũ nghe xong cũng nhịn không được mắng lên.

Heo Vương không nói chuyện, dù sao người đều giết, ai bảo tên kia không bán trâu trứng chứ?

"Thức ăn đến đây!"

Theo một tiếng âm thanh tiểu nhị gào to, thức ăn thơm phức lên bàn.

Mọi người ở đây ăn như gió cuốn lúc, trong nhà hàng lại truyền đến một trận tiếng huyên náo, Diệp Thần tìm theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy mấy tên 'Người đầu trâu' cường tráng cậy mạnh phản lắc lắc một nữ nhân xinh đẹp người mặc váy dài tuyết trắng, từ lầu hai đi xuống!

Càng làm cho Diệp Thần giật mình chính là, đối phương thế mà cũng mọc ra một khuôn mặt người!

"Thối hồ ly, dám đến Ngưu giới đi lừa gạt, hôm nay không thể không phải đem ngươi hầm thành canh hồ ly!"

Một tráng hán với cái đầu trâu cực to hung tợn hướng nữ nhân

nói.

"Ta không có, ngươi oan uổng ta!"

Nữ nhân đầy mặt vẻ u sầu ra sức giãy dụa, làm sao đối phương khí lực quá lớn, vô luận nàng giãy giụa như thế nào đều vu sự vô bổ.

Chương 1004. Ngưu Vương!

"Hồ ly tinh, là hồ ly tinh a!"

"Trời ạ! Ngưu giới ta lại có người Hồ tộc, mau giết nàng!"

""

Các thực khách dưới lầu nhìn thấy nữ nhân, thóa mạ không ngớt, có người thậm chí đem đồ ăn thừa trên bàn cơm cầm lấy ném hướng nữ nhân!

Diệp Thần thấy thế lập tức cau mày, mình đáp ứng lão giả trong biển máu, muốn thay hắn chiếu cố thật tốt Hồ tộc, dưới mắt người Hồ tộc bị khi phụ há có thể mặc kệ?

"Heo Vương, đem nữ nhân kia mang tới cho ta!"

"Cái này"

Ai ngờ, đường đường Heo Vương nghe vậy mà sầu muộn.

"Chuyện gì xảy ra, chút chuyện nhỏ này ngươi cũng làm không được?"Diệp Thần lạnh giọng hỏi.

"Diệp Tướng quân có chỗ không biết, ta cùng Ngưu Vương"

Heo Vương định nói lại dừng, một bên Cẩu Vương thấy thế chủ động giải thích nói"Lão Trư cùng Ngưu Vương không hợp nhau lắm, huống chi Hồ tộc tại Yêu giới vốn là kẻ yếu, các nàng bị khi phụ chuyện đương nhiên!"

"Thảo!"

Văn Tinh đều nghe không nổi nữa, cầm trong tay đũa hung hăng đập vào trên mặt bàn, cả giận nói"Cái gì gọi là kẻ yếu thụ khi dễ là chuyện đương nhiên, tiểu gia ta cũng không tin cái tà này!"

Đừng nhìn Văn Tinh bình thường nói chuyện không vui, nhưng nội tâm hắn lại là tinh thần trọng nghĩa bạo rạp!

Nói xong, chỉ thấy hắn phủi đất đứng người lên, trực tiếp hướng mấy tên cường tráng đầu trâu kia đi đến!

"Buông ra cô gái này!"Văn Tinh ngăn lại đường đi đối phương, nghiêm nghị quát lớn.

"A, lại tới con hồ ly?"

Đầu trầu thấy thế đầu tiên là sững sờ, lập tức một mặt giễu giễu nói"Hồ tộc các ngươi điên rồi sao, không hảo hảo ở tại hang động ăn năn, thế mà còn dám ra rêu rao đụng thị, muốn chết!"

"Đại gia ngươi!"

Văn Tinh nghe đối phương nói hắn là hồ ly, không khỏi nổi trận lôi đình, trực tiếp một quyền lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đánh vào bên trên đầu trâu cực đại kia!

"Bò....ò...!"

Đầu trâu bị đánh ra tiếng trâu kêu, máu mũi trong nháy mắt từ trong hai cái lỗ mũi to lớn phun ra ngoài!

Văn Tinh thừa cơ một tay lấy nữ nhân kéo qua xoay người rời đi.

"Hỗn đản, thối hồ ly dám ở đánh người Ngưu giới, giết hắn!"

Đầu trâu bị đánh giống như có chút thân phận, hắn một tiếng gầm thét, mấy đầu trâu bên cạnh nhao nhao từ bên hông móc ra loan đao sáng lắc lắc, hướng Văn Tinh đánh tới.

"Rống!"

Âu Thiết Trụ gầm thét một tiếng, thân thể giống như núi nhỏ ngăn tại trước mặt những người này.

"Giết những thối hồ ly này!"Đầu trâu bị đánh hướng bàn Diệp Thần này tập trung nhìn vào, lập tức lớn tiếng kêu gào đạo.

"Heo Vương, vì cái gì gia hỏa này cảm thấy chúng ta là hồ ly?"Diệp Thần hiếu kì hỏi.

"Bởi vì tại Yêu giới chỉ có Hồ tộc, có thể huyễn hóa ra khuôn mặt Nhân giới!"Cẩu Vương nói xong duỗi ra đầu lưỡi chó thật dài, liếm liếm cái mũi của mình

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần nghe xong bừng tỉnh đại ngộ, khó trách những đầu trâu này sẽ nghĩ lầm bọn họ là Hồ tộc.

Vừa dứt lời, từng đợt tiếng trâu kêu thảm thiết không dứt bên tai, Âu Thiết Trụ tam quyền lưỡng cước liền đem những Đầu trâu này đổ nhào trên mặt đất.

""

Đầu trâu trước bị đánh thấy cảnh này trợn tròn mắt, sức chiến đấu Hồ tộc làm sao trở nên cường hãn như thế?

Nữ nhân được Văn Tinh đưa đến bên người Diệp Thần, Diệp Thần ngẩng đầu nhìn nữ nhân một chút, khoảng cách gần quan sát nữ nhân càng lộ vẻ quyến rũ động lòng người, bất quá Diệp Thần lại không tâm tư thưởng thức mỹ nữ, mà là hỏi

"Ngươi là Hồ tộc người?"

"Vâng, tiểu nữ tử Y Lan đa tạ công tử cứu giúp!"Nữ nhân nhìn Diệp Thần một chút, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng nói"Công tử khí

độ bất phàm, nhất định là cao nhân Đại Vương Phong đi?"

"Đại Vương Phong?"

Diệp Thần lắc đầu, mỉm cười nói"Ta là võ tu nhân giới, ngươi có thể gọi ta Diệp Thần!"

"Nhân giới?"

Lời vừa nói ra, không chỉ là Y Lan, ở đây tất cả mọi người sợ ngây người!

"Tốt! Heo Vương, Cẩu Vương, các ngươi cấu kết Nhân giới, nhìn Yêu Vương như thế nào trừng phạt đám các ngươi!"

Đúng lúc này, ngoài cửa đi tới một nhóm người, dẫn đầu chính là đầu trâu dáng người khôi ngô, người khoác áo sợi đay vải thô, sừng trâu của hắn vừa dài vừa nhọn, so sánh cùng sừng đầu trâu phổ thông trâu lớn trọn vẹn gấp mấy lần, giống như hai cây cột đá!

"Ngưu Vương?"

Heo Vương cùng Cẩu Vương nhìn người tới, không hẹn mà cùng nhíu nhíu mày.

"Đại bá, cháu bị đánh!"

Đầu trâu mới vừa rồi bị Văn Tinh một quyền làm ra máu mũi nhìn thấy Ngưu Vương, mặt mũi tràn đầy tức giận chỉ vào Văn Tinh, cả giận nói"Chính là tiểu tử Nhân giới này, Đại bá ngươi phải báo thù cho cháu a!"

"Lẽ nào lại như vậy! Chỉ là võ tu Nhân giới dám đến Ngưu giới ta quấy rối, ta nhìn các ngươi là sống ngán!"Ngưu Vương nghe được chất tử tố khổ lập tức giận tím mặt.

"Ngưu Vương, ta khuyên ngươi không cần nhiều xen vào

chuyện bao đồng, dù sao chúng ta cơm nước xong xuôi liền đi, bằng không không may khẳng định là ngươi!"Heo Vương cười lạnh cảnh cáo nói.

"Phi! Heo tinh ngươi ít hù dọa ta, lão ngưu ta không phải dễ bị dọa!"

"Vậy ngươi coi như ta không nói!"

Chương 1005. Lật mặt!

Heo Vương bĩu môi khinh thường, hắn ước gì Diệp Thần một chưởng vỗ chết Ngưu Vương, như thế liền không ai cùng hắn đối nghịch, hắn cùng Ngưu Vương tranh đấu trên trăm năm, đau cả đầu!

"Ngưu Vương, nghe Lang Vương nói Nhân giới có mấy cái ngoan nhân, sẽ không phải chính là bọn họ đi?"Bên cạnh một thủ hạ thận trọng nói.

"Xéo đi!"

"Tại đất Ngưu giới ta, ai dám nói với ta hung ác?"

Ngưu Vương gầm thét một tiếng, lập tức nhìn về phía bọn người Diệp Thần, hừ lạnh nói"Các ngươi thức thời một chút tốt nhất giao ra nội đan, sau đó tự hành kết thúc, nếu không ta cam đoan các ngươi chết không toàn thây!"

Diệp Thần nghe vậy đều chẳng muốn phản bác, chỉ là đem chân khí bản thân ngoại phóng, lập tức một cỗ uy áp cực mạnh bao phủ tại đỉnh đầu Ngưu Vương!

Viên Vũ mấy người cũng không cam lòng yếu thế nhao nhao phóng thích chân khí, trong lúc nhất thời cả tòa tửu lâu run rẩy kịch liệt, phảng phất một giây sau liền sẽ sụp đổ!

"Tiên, Tiên Cảnh?"

Ngưu Vương vẻn vẹn cảm nhận được chân khí một người Diệp Thần liền dọa sợ, Tiên Cảnh cao thủ muốn giết hắn như là giẫm chết một con kiến đơn giản, còn tốt mình vừa rồi không có xuất

thủ!

Ngay tại lúc Ngưu Vương âm thầm may mắn, đồng thời suy nghĩ cách đối phó, cháu hắn đã đợi không kịp thở phì phò hô

"Đại bá, bất kể hắn là cái cảnh gì, nhanh báo thù cho ta a!"

"Ngậm miệng!"

Ngưu Vương sáng mắt lên, thừa cơ quát lớn"Mấy vị bằng hữu Nhân giới này thật vất vả đến Yêu giới một chuyến, ngươi không rất chiêu đãi còn đắc tội người ta, quay đầu xem ta thu thập ngươi như thế nào!"

"A?"

Chất tử trâu trợn tròn mắt, Đại bá điên rồi sao, làm sao đã quay mặt rồi?

""

Diệp Thần mấy người cũng ngẩn người, gia hỏa Ngưu Vương này trở mặt so lật sách còn nhanh, trước một giây còn muốn chết không toàn thây, một giây sau sẽ là bằng hữu?

"Phi! Không biết xấu hổ!"

Heo Vương thấy thế nhịn không được gắt một cái, ngược lại là Cẩu Vương một mặt bình tĩnh, phảng phất sớm đoán được Ngưu Vương có thể như vậy, lẩm bẩm nói

"Lão Trư, ngày đầu tiên ngươi nhận biết Ngưu Vương sao, gia hỏa này nổi danh là cỏ đầu tường Yêu giới, ngươi quên?"

"Hừ!"

Heo Vương tức đến không nhẹ, thầm mắng Ngưu Vương không có cốt khí, có gan cùng Diệp Thần đánh một trận a!

"Ngọa tào! Lão La ngươi tìm tới đối thủ!"Văn Tinh cúi đầu ghé vào La Cực Thần dưới đáy bàn gặm xương cốt nói.

"Gâu gâu!"

La Cực Thần nghe xong trực tiếp lật ra mắt chó, hắn mới không có không biết xấu hổ như vậy đâu.

"Vị bằng hữu Nhân giới này xưng hô như thế nào a?"

Ngưu Vương qua trong giây lát phảng phất đổi người, trên mặt trâu chất đống cười, bên trên răng trâu cực đại còn dính lấy mấy cây cỏ xanh xanh mơn mởn, đoán chừng là mới vừa ở trong cái phiến ruộng nào gặm xong cỏ lại tới

"Diệp Thần!"

Đưa tay không đánh mặt tươi cười!

Đối mặt Ngưu Vương chủ động lấy lòng, Diệp Thần cũng cũng không có hồ đồ.

"Nhị Ngưu, để lão bản đem rượu ngon trân tàng ta lấy ra, nhanh!"Ngưu Vương cũng mặc kệ Diệp Thần có mời mình hay không, trực tiếp đặt mông tại bên cạnh bàn ăn ngồi xuống, quay đầu hướng hắn đại chất tử hô.

""

Chất tử trâu phiền muộn, xem ra hôm nay bị đánh không a!

Rất nhanh, một vạc lớn rượu ngon bị hai đầu trâu giơ lên đi lên, Văn Tinh thấy thế mở to hai mắt nhìn, hắn tính minh bạch cái gì gọi là 'Nốc ừng ực' .

"Diệp cao nhân, ngươi đến Ngưu giới ta không biết vì chuyện gì?"Ngưu Vương mỉm cười mà hỏi thăm.

"Ngưu Vương, ngươi đừng nghĩ minh bạch giả hồ đồ!"

Heo Vương nhìn không được, hừ lạnh nói"Chuyện hai giới Nhân Yêu, chẳng lẽ ngươi không biết sao?"

"Lúc trước Yêu Vương điểm danh cũng muốn ngươi đi Nhân giới, ta nói không sai chứ?"

"Ôi, suýt nữa quên mất việc này!"

Ngưu Vương vỗ đầu trâu giả mất trí nhớ, bất quá trâu chính là trâu, diễn kỹ vụng về của hắn ngay cả La Cực Thần đều đã nhìn ra, con hàng này đang nói láo!

Diệp Thần khám phá cũng lười nói toạc, ngược lại là đưa tới rượu để hắn cảm thấy kinh hỉ, không nghĩ tới Yêu giới còn có rượu ngon dễ uống như thế!

"Chậc chậc, rượu này coi như không tệ!"

Lan Trần uống vào mấy ngụm rượu, cửa vào miên nhu, về cam nước miếng, mùi rượu bốn phía, so cảm giác Mao Đài mạnh lên không chỉ gấp trăm lần.

"Vị tiểu huynh đệ này thích uống, ta đưa ngươi mấy trăm cân là được!"

Ngưu Vương nghe xong biết cơ hội kết giao tình đã đến, tự nhiên không chịu bỏ lỡ, lúc này biểu thị muốn đưa rượu cho Lan Trần.

"Tốt, ngươi đem phối phương cho ta đi!"

Lan Trần linh cơ khẽ động, chỉ bằng vào cảm giác rượu nếu là có phối phương nơi tay, mình trở lại Nhân giới sau lại vận doanh một chút, xử lý Mao Đài cũng không phải là không có khả năng!

Ngưu Vương cũng sảng khoái, lúc này đem phối phương giao

cho Lan Trần.

"Ăn no chưa, chúng ta đi thôi!"

Diệp Thần buông xuống bát đũa lau miệng, lườm Y Lan được cứu một chút, nói"Ta đã hứa với Hồ Vương, muốn chiếu cố Hồ tộc các ngươi, yên tâm đi, có ta ở đây sẽ không lại để cho người ta khi dễ các ngươi!"

"Hồ Vương?"

Chương 1006. Nhện tinh? Bảy mỹ nữ?

Y Lan nghe vậy kinh ngạc nhìn xem Diệp Thần, mặt mũi tràn đầy không thể tin biểu lộ, thẳng đến Diệp Thần đem khí tức Hồ tộc chi hồn tiết lộ ra ngoài, Y Lan lúc này mới tin tưởng.

"Tiểu Hồ Y Lan, tham kiến Hồ Vương!"

Một giây sau, Y Lan bịch một tiếng nằm rạp trên mặt đất, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn khẽ run, không biết là sợ hãi vẫn là kích động.

"Thật, thật sự là Hồ tộc chi hồn"

Trong miệng Heo vương lẩm bẩm nói, một bên Ngưu Vương cùng Cẩu Vương cũng giật mình không thôi, toàn bộ Yêu giới đều biết phía sau Hồ tộc chi hồn ẩn giấu đi một cái kinh thiên đại bí mật!

Truyền ngôn người đạt được Hồ tộc chi hồn có thể có đại cơ duyên, những năm này Hồ tộc một mực bị chèn ép, cũng là vì bức Hồ Vương giao ra vật này, thẳng đến mấy chục năm trước Hồ Vương đột nhiên biến mất, đông đảo thế lực mới dần dần yên tĩnh.

Diệp Thần tự nhiên không biết, vẫn là Ngưu Vương xum xoe chủ động nói ra chuyện này, mới khiến cho hắn coi trọng!

"Đến cùng là cơ duyên gì?"Diệp Thần hỏi.

"Cái này ai cũng không biết, chỉ sợ ngay cả Hồ Vương cũng không biết, bằng không hắn sẽ không vô duyên vô cớ biến mất!

Đúng rồi Diệp công tử, ngươi ở đâu nhìn thấy Hồ Vương?"Ngưu Vương mặt mũi tràn đầy hiếu kì.

"Khụ khụ, Ngưu Vương ngươi tốt nhất đừng hỏi thăm chuyện Diệp Tướng quân, biết được nhiều đối với ngươi không có chỗ tốt!"Heo Vương nghe được vội vàng ho khan nói.

"Đúng đúng đúng, là ta đường đột, Diệp công tử chớ trách!"

Ngưu Vương cũng không nghĩ tới Hồ Vương bị lừa đến trong núi thây biển máu đi, còn tưởng rằng Heo Vương hảo tâm khuyên nhủ, không muốn để cho hắn gây tai hoạ đâu.

Diệp Thần cũng lười nói toạc, hắn để Y Lan đứng dậy, nghĩ nghĩ nói

"Ta trước theo ngươi đi Hồ tộc đi!"

"Thần ca, chúng ta không tìm Yêu Vương sao?"Lan Trần hỏi.

"Không nóng nảy!"

Diệp Thần lắc đầu, cười lạnh"Chúng ta tại Yêu giới rêu rao khắp nơi, lại có nhiều Linh tu xâm nhập như vậy, tin tưởng Yêu Vương đã sớm biết, hắn sẽ đến chủ động tìm ta!"

"Cái này..... Không thích hợp đi?"

Heo Vương nghe được muốn đi Hồ tộc, lập tức mặt lộ vẻ khó xử, Cẩu Vương cũng do dự do dự không tiến.

"Thế nào, Hồ tộc có quỷ sao?"Lan Trần thấy thế khó chịu nói.

"Quỷ bản vương cũng không sợ, mà là phía trước phải đi qua Ngô Tam Địa, nơi đó là lãnh địa nhện tinh, muốn đi qua rất phiền phức!"Heo vương cắn răng nói.

"Nhện tinh?"

Con ngươi Văn Tinh sáng lên, vội vàng hỏi"Có phải là có bảy cái mỹ nữ?"

"Bảy cái? Bảy vạn cái còn tạm được!"

Cẩu Vương liếc mắt, nói"Nhện tinh mặc dù không có xưn vương, đó là ai cũng chưa từng thấy qua thủ lĩnh của bọn họ, nghe nói là nữ nhân, ngay cả Yêu Vương đều kị nàng ba phần đâu!"

"Là nữ liền dễ làm, dù sao lão Diệp đã thu về các loại nữ nhân!"Văn Tinh nhẹ nhàng thở ra.

"Thảo!"

Diệp Thần tức giận trợn nhìn Văn Tinh một chút, gia hỏa này không chửi bới mình sẽ chết a?

Thu nữ nhân coi như xong, còn mẹ nó tăng thêm thu về, coi hắn là thu phế phẩm sao!

"Thần ca, tôi vừa rồi tính một quẻ, Văn Tinh khả năng thật nói đúng!"

Ai ngờ, đúng lúc này Viên Vũ thần bổ đao, nghiêm trang nói"Từ bên trên quẻ tượng xem chuyến này chúng ta hữu kinh vô hiểm, còn có hoa đào dính thân!"

"Vậy cũng chưa chắc là tôi có hoa đào đi?"Diệp Thần nhíu mày, cái miệng quạ đen Văn Tinh này, không đi bày quầy bán hàng đoán mệnh đều khuất tài!

"Hắc hắc!"

Viên Vũ nhếch miệng cười một tiếng"Thần ca cậu cũng đừng khiêm tốn, trong những người này chỉ có cậu là có duyên nữ nhân nhất, chúng ta đều vẫn là độc thân đâu!"

""

Diệp Thần không phản bác được, nhưng tỉ mỉ nghĩ lại Viên đại đầu có giống như nói đến có chút đạo lý

"Diệp công tử không cần phải lo lắng!"

Ngưu Vương thấy thế cười nhạt một tiếng, vỗ bộ ngực bảo đảm nói"Lão Ngưu ta cùng Nhện tinh đầu lĩnh lấy huynh muội tương xứng, ta có thể hộ tống ngươi qua Ngô Tam Địa!"

"Tốt, vậy làm phiền!"

Diệp Thần cũng không khách khí, xem ra mặc kệ tại Nhân giới vẫn là Yêu giới, có quan hệ chính là dễ làm sự tình!

Đám người đứng dậy rời tiệc, ra tửu lâu từ Ngưu Vương dẫn đường, một đoàn người trùng trùng điệp điệp hướng về phương hướng Ngô Tam Địa đi đến

Yêu giới, Yêu Vương Sơn.

Đây là một tòa đại sơn người Yêu giới không dám tùy tiện tới gần, nói nó cực kỳ bởi vì núi này liên miên mấy chục dặm, đỉnh cao nhất chừng gần vạn mét!

Cả tòa núi bị một cỗ sương mù màu đen vờn quanh, bất luận kẻ nào tới gần, chỉ cần hít một hơi hắc vụ liền sẽ khí tuyệt bỏ mình, bởi vậy Yêu Vương sơn dã là 'Cấm địa' nổi danh Yêu giới!

Một tòa cung điện tạo hình đặc biệt nguy nga đứng vững tại đỉnh núi Yêu Vương.

Lúc này, trên đại điện hiện ra một tầng sương mù mông lung, người ngồi phía sau một cái thấy không rõ nam nữ, mà tại điện hạ đứng đấy bốn đầu nam nhân thân hình bưu hãn!

Tất cả mọi người nhìn xem một cái gương đồng trên đại điện, mà bọn người Diệp Thần thình lình liền xuất hiện tại trong gương

đồng.

"Căn cỏ đầu tường Ngưu Vương này, ta nhìn hắn là sống ngán!"

Nói chuyện chính là một tráng hán mọc ra đầu sói, hắn nhe răng trợn mắt, gương mặt dữ tợn, răng nanh thật dài lóe hàn quang, xem xét cũng không phải là dễ trêu.

Chương 1007. Châu Châu?

"Lang Vương, ngươi không phải muốn đi Nhân giới sao, làm sao đột nhiên trở về?"

Nam nhân thô cuồng bên cạnh một mọc ra đầu hổ, bắp thịt cả người giống như núi nhỏ chồng chất, người này chính là đệ nhất hãn tướng thủ hạ Yêu Vương, Hổ Vương!

"Bản vương cảm ứng được khí tức Hồ tộc chi hồn, cho nên mới rút về!"

Lang Vương nhíu nhíu mày, nhìn về phía Hổ Vương trầm giọng nói"So sánh Nhân giới, Hồ tộc chi hồn hơi trọng yếu hơn đi, Hổ Vương ngươi cứ nói đi?"

"Theo bản vương thấy, không bằng hiện tại liền đi giết bọn họ, sau đó chỉ huy Nhân giới, giết bọn chúng một cái không chừa mảnh giáp mới tốt!"

Một tráng hán mọc ra thịt viên tùy tiện nói.

"Sư Vương, thận trọng!"

Đúng lúc này, người cuối cùng nói chuyện.

Người này mọc ra một cái đầu khỉ rất gần nhân loại, chỉ nghe hắn thản nhiên nói"Ngưu Vương cũng coi như chư hầu Yêu giới ta, hắn cũng không dám xuất thủ với võ tu Nhân giới, có thể thấy được đối phương cũng không đơn giản!"

"Ngươi có ý tứ gì?"Sư Vương dùng sức lung lay đầu, hắn ghét nhất người khác nói nửa vời.

"Ai, đầu óc là cái thứ tốt, Sư Vương lúc không có chuyện gì làm cũng lấy ra sử dụng!"Hầu Vương mặt mũi tràn đầy khinh bỉ nói.

"Hỗn đản, ngươi tại nhục nhã ta sao?"

Sư Vương nghe vậy giận tím mặt, lúc này siết chặt nắm đấm, rất có tư thế một lời không hợp liền đánh!

"Muốn đánh nhau phải không, bản vương phụng bồi!"

Hầu Vương cũng không phải ăn chay, bất quá hắn lại lặng lẽ núp ở sau lưng Hổ Vương, ngày bình thường sư hổ không hòa thuận, Hổ Vương chính là bia đỡ đạn tốt nhất của mình!

"Tất cả im miệng cho ta!"

Trên điện truyền đến một đạo nghiêm nghị quát lớn"Hầu Vương, nếu như không giết bọn chúng, ngươi lại có thượng sách gì?"

"Khụ khụ, Yêu Vương hiểu lầm!"

Hầu Vương vội vàng hai tay ôm quyền, khom người nói với người sau sương mù"Những người này đã muốn từ Ngô Tam Địa qua, Nhện tinh lại cực ghét người sống, chúng ta hoàn toàn có thể yên lặng theo dõi kỳ biến, để Nhện tinh ra tay giết bọn chúng chẳng phải là tốt hơn?"

"Ân, cái này cũng vẫn có thể xem là một biện pháp tốt!"

Yêu Vương nghe xong gật gật đầu"Châu Châu tu vi thâm bất khả trắc, mà lại nàng tại lúc đột phá, ai đi quấy rầy nàng đều chỉ có một con đường chết, những người này cũng phải chết ở Ngô Tam Địa!"

Châu Châu?

Bọn người Sư Vương nghe được cái tên này, khóe miệng co quắp một trận, ai cũng không biết quan hệ Yêu Vương cùng Nhện tinh, bất quá nghe xưng hô hẳn là rất thân mật a?

"Yêu Vương nghĩ sâu tính kỹ, lời ấy có lý!"Lang Vương lấy lòng cười nói.

""

Lúc này, Diệp Thần bọn họ đã tiến vào Ngô Tam Địa.

Nơi này đồng dạng ở vào trên núi cao, gió lạnh sưu sưu thổi, trên núi tất cả cây cối chỉ còn cành khô, bốn phía hoàn toàn hoang lương, trong núi khắp nơi to to nhỏ nhỏ hang động nhiều vô số kể, chợt nhìn liền cùng một cái cự hình tổ ong vò vẽ đồng dạng!

"Ngọa tào, nơi này không đập phim ma đều có thể tiếc!"Lan Trần ngắm nhìn bốn phía cảm khái nói.

"Địa phương quỷ quái này quá"

Văn Tinh lời còn chưa dứt, từ bốn phương tám hướng đột nhiên phóng tới mấy đạo vật dạng tia màu trắng!

"Cẩn thận, Nhện tinh tới rồi!"Heo Vương thấy thế lớn tiếng nhắc nhở.

"Nhìn ta!"

Văn Tinh khinh thường nhếch miệng, tay nắm pháp quyết đột nhiên hét lớn một tiếng, lập tức một cỗ lửa cháy hừng hực hình thành vòi rồng đem mọi người bao vây lại, những cái vật dạng tia màu trắng kia gặp được lửa quyển trong nháy mắt hôi phi yên diệt!

"Thượng cổ Thần thú?"

Ngưu Vương cảm ứng được khí tức Phượng tộc, một đôi mắt

trâu trừng đến so bóng đèn còn lớn.

Khó trách lão Trư cùng lão Cẩu đều cắm, nguyên lai những võ tu Nhân giới này có thượng cổ Thần thú làm chỗ dựa!

"Người nào dám xông vào Ngô Tam Địa của ta!"

Theo một tiếng khẽ kêu truyền đến, mấy nữ nhân người mặc váy gấm vóc ngắn xuất hiện tại trước mắt bọn người Diệp Thần, các nàng từng cái khuôn mặt xinh đẹp, dáng người thướt tha, đặt ở Nhân giới thỏa thỏa khuôn mặt cấp minh tinh!

Chỉ bất quá giờ phút này chút nữ nhân, từng người mặt giận dữ, nhìn một bộ dáng vẻ muốn ăn thịt người mười phần đáng sợ!

"Oa! Ta còn tưởng rằng là đầu nhện đâu, như thế nào là đầu người?"Văn Tinh kinh hô.

"Ách, ngoài Hồ tộc ra, nhện cũng có thể huyễn hóa hình người, bất quá cực ít có người dám đến Ngô Tam Địa cho nên không người biết mà thôi!"Heo Vương giải thích nói.

"Hỗn trướng! Bản cô nương hỏi các ngươi nói đâu!"

Dẫn đầu chính là cái cô nương cầm trong tay trường kiếm mười tám mười chín tuổi, nàng mặc một bộ váy lụa màu hồng phấn, vóc người thủy linh, làn da cũng tuyết trắng non mịn, để cho người ta xem xét liền có loại xúc động muốn cắn lên một ngụm.

Mà nhất làm cho Diệp Thần giật mình chính là, nữ nhân còn trẻ như vậy, lại là tu sĩ Độ Kiếp kỳ!

"Hoa Đào cô nương, hiểu lầm, là ta à!"

Ngưu Vương thấy thế vội vàng đi ra, cười làm lành nói"Chúng ta muốn đi tìm Yêu Vương, dọc đường nơi đây mà thôi!"

"Nguyên lai là Ngưu Vương!"

Chương 1008. Hoa Cúc?

Hoa Đào nhìn thấy Ngưu Vương hừ lạnh một tiếng, nói thẳng"Xin lỗi Ngưu Vương, chủ nhân có lệnh tháng này bất luận kẻ nào đều không được từ Ngô Tam Địa qua!"

"Ta đây có giao tình cùng Chu Vương cũng không được?"

"Không sai!"

""

Đường đường Ngưu Vương, nghe được đối phương trả lời quyết tuyệt như vậy, vậy mà không dám nổi bão, mà là lựa chọn nhường nhịn.

"Diệp Tướng quân, bằng không chúng ta đổi một con đường đi, chỉ là nhiều đi một ngày mà thôi!"Heo Vương khuyên nhủ.

"Ta phải từ nơi này qua đây?"Diệp Thần âm thanh lạnh lùng nói.

"Hừ! Ngươi không phải người bên trong Yêu giới đi?"

Hoa Đào đánh giá Diệp Thần một phen, đưa tay mũi kiếm chỉ hướng Diệp Thần, khẽ kêu nói"Bản cô nương mặc kệ ngươi từ đâu mà đến, không muốn chết liền nhanh chóng thối lui, nếu không giết không tha!"

"Chỉ bằng ngươi?"

Diệp Thần nhếch miệng lên, chậm rãi giơ tay lên trong hư không làm cái bắt động tác.

Một giây sau, kiếm trong tay Hoa Đào không bị khống chế trôi nổi ở trong hư không, vô luận nàng dùng sức như thế nào đều nhổ không trở về!

"Ngươi, ngươi là cao thủ tiên cảnh?"

Hoa Đào chấn kinh nhìn xem Diệp Thần, trên gương mặt xinh đẹp viết đầy vẻ mặt không thể tin nổi, gia hỏa này từ chỗ nào đến lợi hại như vậy?

"Hắc hắc, mỹ nữ cô thật sự là đui mù, ngay cả lão Diệp cũng dám gây, vẫn là mau đem đường tránh ra đi, miễn cho bị đánh đòn a!"Văn Tinh một mặt Trư ca cười cười nói với Hoa Đào.

"Hỗn đản!"

Hoa Đào khuôn mặt đỏ lên, chỉ nghe nàng ngửa mặt lên trời thét dài, một giây sau trong núi đồng thời truyền đến vài tiếng quái khiếu, ngay sau đó một trận âm phong đánh tới, từ Đông Nam tây ba mặt đều có ba đầu tơ trắng phóng tới!

"Cái quỷ gì?"Viên Vũ nhíu nhíu mày.

"Người xông Ngô Tam Địa ta, chết!"

Theo một tiếng cảnh cáo, ba phương hướng lại tới một đoàn nữ nhân, dẫn đầu nữ nhân đều dáng dấp xinh đẹp như Thiên Tiên, phục sức trên thân cũng cùng Hoa Đào giống nhau, chỉ có màu sắc khác nhau mà thôi.

Ngay cả tùy tùng sau lưng các nàng, dáng dấp một cái so một cái thủy linh, có thể xưng người mẫu mỹ nữ trẻ cấp!

"Khụ khụ, Diệp Thần, theo góc nhìn lão phu chúng ta trước hết chớ đi, lưu tại nơi này chơi mấy ngày đi?"

La Cực Thần nhìn thấy nhiều mỹ nữ như vậy, cảm giác mình

có chút bước không ra chân, nhất là đầu chân thứ năm của hắn

"Chơi em gái ngươi! Nhện có gì vui, biến thái!"Văn Tinh quát lớn.

"Xuỵt, nói nhỏ chút, đây là tứ đại hộ pháp Đào Lan Trúc Cúc của Chu Vương!"

Ngưu Vương cũng gấp, cúi đầu, trừng La Cực Thần một chút, tu hành cả một đời hắn cũng chưa từng thấy qua cẩu tử háo sắc như này

"Tỷ tỷ, bọn chúng muốn xông vào Ngô Tam!"Hoa Đào thở phì phò nói với ba nữ nhân khác.

"Lẽ nào lại như vậy!"

Một nữ tử áo vàng nghe vậy giận tím mặt, quét bọn người Diệp Thần một chút, cuối cùng nhìn chăm chú nhìn về phía Ngưu Vương, quát lớn

"Lão ngưu, người là ngươi mang đến?"

"Cái này, Hoa Cúc cô nương đừng nóng giận, nghe ta giải thích"

"Ta không nghe, lập tức lăn ra Ngô Tam cho ta, bằng không Chu Vương biết ngươi dẫn người xông vào, hậu quả gì ngươi rất rõ ràng!"Hoàng y nữ nhân mười phần cường thế, căn bản không cho Ngưu Vương mặt mũi.

"Cái này"

Ngưu Vương sợ, quay đầu nhìn về phía Diệp Thần.

"Hoa Cúc?"

Diệp Thần còn chưa mở miệng, lại nghe Văn Tinh trêu chọc

nói"Mỹ nữ, dung mạo không tệ, chính là cái tên này có chút buồn nôn, hoa cúc"

"Muốn chết!"

Hoàng y nữ nghe vậy giận không kềm được, trong tay nàng mặc dù không có cầm vũ khí, nhưng vung tay lên, một đạo kiếm khí bén nhọn liền hướng Văn Tinh đối diện bổ tới!

"Ngọa tào, nhìn cô xinh đẹp như vậy, nguyên lai là cái cô nàng bạo lực!"Văn Tinh vội vàng trốn tránh, kiếm khí sát thân thể của hắn xẹt qua bổ vào trên một cây đại thụ đằng sau!

Oanh!

Đại thụ trong nháy mắt nổ bể ra, bã vụn bắn tung tóe khắp nơi!

Tam nữ còn lại thấy thế cũng không có nhàn rỗi, nhao nhao phát khởi công kích với Văn Tinh!

"Thảo! Các ngươi làm sao chọn ta một người thu thập đâu, lão Viên, mau tới giúp ta a!"

Đối phương bốn cái Độ Kiếp kỳ, Văn Tinh hiển nhiên không chịu đựng nổi.

"Nếu các ngươi không nói đạo lý, vậy ta cũng không khách khí!"

Diệp Thần cũng hỏa, thả người nhảy lên bay lên hư không, từ trên trời giáng xuống chậm rãi thi chưởng đè xuống

Một cỗ thanh quang lóe ra cưỡng chế trong nháy mắt bao phủ tại đỉnh đầu bọn người Hoa Đào, đang chém giết các nàng không thể không dừng lại, vận chuyển ra chân khí chống cự cỗ cưỡng chế này.

"Hỏng bét, hắn như thế nào là cường giả tiên cảnh?"

Hoa Cúc trong nháy mắt đầu đầy mồ hôi, biểu hiện trên mặt thống khổ dị thường.

"Không được, ta không chịu nổi! Chu Vương, nhanh cứu lấy chúng ta!"Một lục y nữ tử khác cắn răng, đem hết toàn lực hét lớn một tiếng.

Nhìn thấy những con nhện tinh này bị ép đến quỳ trên mặt đất, Văn Tinh cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng vào lúc này, trong hư không đột nhiên xuất hiện một gương mặt nữ nhân to lớn, nàng chỉ là nhẹ nhàng thổi ngụm khí, liền đem uy áp Diệp Thần giải trừ!

Chương 1009. Châu nhi?

"Phốc!"

Ngực Diệp Thần truyền đến một hồi đau đớn, kém chút một ngụm máu tươi phun ra!

Thái Ất cảnh!

Trước đó Diệp Thần đối với Thái Ất cảnh còn không có quá sâu nhận biết, bất quá bây giờ biết!

Tiên cảnh về sau, mỗi cái cấp bậc đều là một đạo khoảng cách cực lớn, người cấp bậc cao có thể hoàn ngược cấp bậc thấp!

Cưỡng chế trên đầu Hoa Đào các nàng cũng trong nháy mắt giải trừ, Hoa Cúc thở phì phò trừng mắt Diệp Thần, cả giận nói

"Lẽ nào lại như vậy! Bản cô nương muốn giết hắn!"

"Rống!"

Âu Thiết Trụ một tiếng hổ khiếu, toàn bộ khe núi phảng phất đều đang run rẩy, thân ảnh một con Bạch Hổ to lớn xuất hiện tại phía sau hắn, thân thể giống như núi nhỏ ngăn tại phía trước Diệp Thần úng thanh nói

"Muốn động Thần ca, ta trước hết giết ngươi!"

"Đàn bà thúi, ngươi thật đến!"Văn Tinh thấy Diệp Thần thụ thương, chỉ vào mặt người bầu trời tức giận mắng"Có gan xuống tới cùng ta đại chiến ba trăm hiệp, xem ta thu thập ngươi như thế nào!"

Viên Vũ giữ im lặng, nhưng cũng lặng lẽ bố trí xong Huyền Vũ đại trận, đây là phòng thủ mạnh nhất của hắn!

Mà Lan Trần cũng tiến vào chuẩn bị chiến đấu, hai đầu cánh tay trở nên tráng kiện vô cùng, phía trên trải rộng lân giáp, ngón tay trở nên như là chủy thủ sắc bén, chân chính cánh tay Kỳ Lân xuất hiện!

"Tứ tướng Thần thú?"

Mỹ nữ trong hư không mặt thoáng có chút giật mình, lập tức chậm rãi nói"Hoa Đào, dẫn bọn họ tới gặp ta!"

"Chu Vương, vì cái gì không giết bọn họ!"

Hoa Cúc tính khí nóng nảy, căn bản không muốn cho Diệp Thần bọn họ còn sống rời đi.

"Hoa Cúc, ngươi lời nói nhiều lắm!"

"Vâng, thuộc hạ biết tội!"

Nhìn như một câu không có chút nào uy hiếp, Hoa Cúc nghe xong lại dọa đến hoa dung thất sắc, nàng biết Chu Vương tức giận, mình còn dám lắm miệng sợ rằng sẽ chết được rất thảm!

"Chu Vương muốn gặp các ngươi, đi theo ta!"Hoa Đào âm thanh lạnh lùng nói.

Diệp Thần suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định đi xem một chút cái nữ nhân đả thương mình này, chân thân đến cùng cái dạng gì.

"Lão Diệp, cậu nói đàn bà này có phải là coi trọng cậu hay không, thế mà để chúng ta đi gặp nàng!"Văn Tinh trên đường tò mò hỏi.

"Đại gia ngươi!"

Diệp Thần trợn nhìn Văn Tinh một chút, nhưng hắn không để ý đến một sự kiện, miệng của Văn Tinh này là từng khai quang

Rất nhanh, bọn người Diệp Thần liền đi theo Hoa Đào đến một chỗ khe núi, nơi đây chim hót hoa nở, dòng suối ven đường nhỏ chảy nhỏ giọt chảy, thỉnh thoảng còn có thỏ rừng từ trong bụi cỏ thò đầu ra, tò mò nhìn bọn người Diệp Thần.

"Thần ca, chúng ta không phải xuyên qua chứ?"

Lan Trần một mặt mộng bức, nơi này cùng cảnh tượng bên ngoài chênh lệch quá lớn, hoàn toàn chính là hai thế giới.

"Đến, các ngươi đi vào đi!"

Lúc này Hoa Đào dừng lại tại một chỗ cửa hang đen sì, quay người nói với đám người Diệp Thần.

"Làm phiền Hoa Đào cô nương!"

Ngưu Vương vẻ mặt tươi cười, nhìn ra được hắn là thật không dám đắc tội Ngô Tam.

Coi như khi hắn muốn đi theo Diệp Thần vào động, trong động lại truyền tới một thanh âm nữ nhân nhàn nhạt "Các ngươi đều chờ ở bên ngoài lấy, cường giả tiên cảnh ngươi vào đi!"

""

Đám người sững sờ, Văn Tinh trước hết nhất kịp phản ứng, nhếch miệng cười nói

"Tôi đã nói mà, lão Diệp khẳng định là bị người ta coi trọng!"

"Thảo!"

Diệp Thần cũng là say, hắn hiện tại gì cũng không phục, chỉ phục cái miệng Văn Tinh này

"Thần ca cậu đi đi, nếu như cô nương kia dùng sức mạnh, cậu liền kêu to là được, chúng ta đi vào cứu cậu!"

Cũng không biết Viên Vũ là nghiêm túc vẫn là nói đùa, dù sao hắn là chững chạc đàng hoàng nói.

"Cút đi!"

Diệp Thần lười nhác nói nhảm, quay đầu hướng trong động đi vào.

Vừa đi về phía trước không bao xa, Diệp Thần phát hiện sơn động càng ngày càng rộng lớn, trước mắt cũng càng ngày càng sáng tỏ, trên vách động bắt đầu xuất hiện ngọn đèn, đồng thời một cỗ mùi thơm thấm vào ruột gan đối diện đánh tới.

Rốt cục, Diệp Thần tại động chỗ sâu nhất thấy được một nữ nhân, xác thực nói là nữ nhân như Nữ Hoàng tuyệt mỹ!

Nàng ngồi tại trên một nhện bảo tọa tạo hình hoàng kim, mặc trên người quần áo như Nữ Hoàng đoạt nhãn cầu người, khuôn mặt tinh mỹ, lười biếng lại ưu nhã khí chất, thổi qua liền phá da thịt để cho người ta thèm nhỏ dãi!

Nhìn thấy nữ nhân này, Diệp Thần trong đầu nổi lên thân ảnh minh tinh điện ảnh Vương Tổ Hiền lần trước thấy mặt, rất giống!

"Ngươi tên là gì?"

Nữ nhân nhìn thấy Diệp Thần, trong đôi mắt đẹp dần hiện ra dị dạng quang mang.

"Diệp Thần!"

Diệp Thần cũng không có nói nhảm, nói thẳng"Ngươi chính là Chu Vương đi, ta chỉ là đi gặp Yêu Vương, đi ngang qua Ngô tam địa cũng vô ác ý, còn xin tạo thuận lợi để chúng ta qua!"

"Ngươi có thể không gọi ta Chu Vương, nếu như công tử không ngại, gọi ta Châu nhi là được rồi!"

"Châu nhi?"

Diệp Thần bị lời nói này lôi đến kinh ngạc, vạn vạn không nghĩ tới ngay cả Ngưu Vương đều câm như hến Chu Vương, thế mà để cho mình bảo nàng Châu nhi?

Sẽ không phải là cái hố đi?

Chương 1010. Hốt du!

"Công tử, ngươi vì sao muốn đi gặp tỷ ta?"

Chu Vương cười một tiếng, đứng dậy chậm rãi đi đến trước mặt Diệp Thần, hai người cách xa nhau không đủ một mét, một cỗ hương phân cấp tốc xông vào trong mũi Diệp Thần.

Hoa hồng hương, rất dễ chịu!

Diệp Thần lúc này mới phát hiện, toàn bộ trong sơn động ngoại trừ tấm bảo tọa kia, ngay cả đèn áp tường đều là hình dạng hoa hồng, trên mặt đất còn phủ lên một tầng cánh hoa hồng, chỉ là trước đó mình không có phát hiện mà thôi!

Cô nương này thích hoa hồng?

"Công tử, Châu nhi đang hỏi ngươi đâu!"

Chu Vương thấy Diệp Thần không trả lời, lại đi đi về trước một bước, khoảng cách của hai người càng gần, thậm chí có thể cảm nhận được tiếng tim đập lẫn nhau.

"Yêu Vương là nữ nhân?"

Diệp Thần chấn kinh qua đi, không rõ Chu Vương trong hồ lô mua thuốc gì, thoáng lui về sau một bước, nói"Yêu Vương muốn xâm lấn giới chúng ta, ta tới là cùng với nàng đàm phán!"

"Đàm phán?"

Chu Vương nghe Diệp Thần nói xong, cười đến nhánh hoa run rẩy, hé miệng nói"Diệp công tử, ngươi thật là quá đáng yêu! Muốn theo tỷ ta đàm phán, ngươi dựa vào cái gì? Chỉ bằng tiên cảnh chi

tư ngươi sao?"

Thảo!

Diệp Thần nghe xong lập tức không vui, tình cảm cô nương này đang đùa hát biến điệu, một mực không có đem mình để vào mắt đâu!

"Cái này không nhọc Chu Vương phí tâm, ta chỉ muốn từ Ngô tam địa đi qua! Nếu như Chu Vương thực sự không nguyện ý, chúng ta đổi một con đường cũng được!"

Diệp Thần tức thì tức, nhưng vẫn là rất lý trí!

Đối phương cường hãn hắn đã từng gặp qua, xông vào là không thể thực hiện được, chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác.

"Khanh khách!"

Ai ngờ, Chu Vương nghe Diệp Thần nói xong lại cười, lần này cười đến càng làm càn, Diệp Thần mặt đen lên đợi nàng cười xong, hỏi

"Chu Vương, ngươi bị điên rồi?"

"Bệnh tâm thần?"

Chu Vương không hiểu, lại chủ động đem một cái tay khoác lên trên bờ vai Diệp Thần, thân thể đẫy đà liên tiếp hắn, một đôi mềm mại trước ngực trong nháy mắt dán tại trên cánh tay Diệp Thần, chỉ nghe nàng hà hơi như lan nói

"Thái Ất Cảnh sớm đã siêu thoát sinh tử, sao lại nói chuyện tật bệnh? Công tử, ngươi chính là đường đường Thanh Long chi tư, thể nội lại có Hồ tộc chi hồn, ta đương nhiên sẽ không làm khó ngươi!"

"Vậy là ngươi đồng ý để chúng ta qua?"

Diệp Thần cảm nhận được đối phương nhiệt tình, trong lòng ngược lại đề cao cảnh giác.

"Đương nhiên, bất quá Diệp công tử ngươi nhất định phải giúp ta một chuyện!"Chu Vương nở nụ cười xinh đẹp, lộ ra hai hàng hàm răng trắng noãn.

"Ta có thể giúp ngươi gấp cái gì?"Diệp Thần cau mày nói.

"Chỉ cần Diệp công tử giúp ta đột phá Đại La cảnh, ta cam đoan Yêu giới sẽ không tiếp tục cùng Nhân giới là địch!"

"Nói đùa cái gì!"

Diệp Thần nghe xong buồn bực nói"Ngươi tu vi cao hơn ta, ta dựa vào cái gì có thể giúp ngươi đột phá!"

"Đương nhiên có thể!"

Chu Vương cười một tiếng, ôn nhu nói"Diệp công tử, chỉ cần ngươi đem tinh hoa thể nội ta mượn dùng một chút, coi như giúp ta đại ân!"

"Ngươi không phải nói đùa sao?"

Diệp Thần mở to hai mắt nhìn, trong lòng tự nhủ Yêu giới nữ nhân đều trực tiếp như vậy sao, đi lên liền muốn tinh hoa?

Nếu như Chu Vương là người, Diệp Thần có lẽ sẽ còn cân nhắc, ai bảo người ta dung mạo xinh đẹp đâu, nhưng nàng là chỉ nhện a!

Chu Vương tựa hồ nhìn ra suy nghĩ trong lòng Diệp Thần, hé miệng cười nói:"Ta nói tới tinh hoa chẳng qua là máu tươi Long khí của ngươi!"

"Dọa ta một hồi!"

Diệp Thần nghe vậy than dài khẩu khí, nguy hiểm thật, kém chút liền bị nhện tinh chơi.....

Sợ bóng sợ gió một trận qua đi, Diệp Thần cũng đồng ý đem một giọt tinh huyết mình cho Chu Vương.

Chỉ thấy hắn dùng móng tay nhẹ nhàng vạch phá đầu ngón tay mình, một giọt tinh huyết đỏ tươi từ ngón tay toát ra.

"Tạ ơn Diệp công tử!"

Chu Vương khóe miệng treo lên một vòng độ cong giảo hoạt, nhưng mà một giây sau chỉ thấy nàng ôm lấy ngón tay Diệp Thần, giống hài nhi duyện nhũ dùng sức toát!

"Ngọa tào! Ngươi điên rồi?"

Diệp Thần kinh hãi, cái này nào giống đường đường Thái Ất cảnh tu sĩ, rõ ràng là cái bà điên a!

Cái này khẽ hấp, mất đi không chỉ là một giọt tinh huyết, Diệp Thần tiếp xúc đến nước bọt Chu Vương lại có chút vẻ mặt hốt hoảng, phảng phất nước bọt Chu Vương có ma lực.

Cuối cùng, Chu Vương lắc mình biến hoá, tại trong mắt Diệp Thần vậy mà trở thành dáng vẻ Tô Tuyết Di, hang động cũng thay đổi thành hoàn cảnh biệt thự số một!

"Lão công, anh làm sao mới trở về a, em nhớ đến chết rồi!"Tô Tuyết Di ỏn à ỏn ẻn, nhào vào trong ngực Diệp Thần, ngẩng đầu điềm đạm đáng yêu mà nhìn xem hắn oán giận nói.

"Nàng dâu?"

Diệp Thần cảm giác hoa mắt váng đầu, hắn cảm thấy hành vi cử chỉ Tô Tuyết Di quái dị, nhưng chỉ cần nghĩ lại liền đau đầu.

"Lão công, chúng ta đi nghỉ ngơi đi!"Tô Tuyết Di nói xong cũng

lôi kéo Diệp Thần hướng'Phòng ngủ' Đi.

""

Diệp Thần ngơ ngơ ngác ngác cứ như vậy đi theo'Tô Tuyết Di' Đi vào phòng ngủ, đi vào đối phương liền rút đi y phục lộ ra trọn vẹn đứng tại trước mặt Diệp Thần, một đôi đại bạch thỏ ngạo nghễ tựa hồ lớn hơn rất nhiều!

Chương 1011. Tướng công?

"Nàng dâu, em gần đây ăn cái gì, nuôi đến như thế lớn?"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

"Chán ghét!"

Tô Tuyết Di kiều hừ một tiếng, một cái'Sói đói chụp mồi' Chủ động đem Diệp Thần té nhào vào trên giường, rất nhanh trong động liền truyền đến một trận tiếng rên rỉ dụ người

Ngoài động.

Bọn người Viên Vũ còn đang mong mỏi, Văn Tinh có chút không kiên nhẫn được nữa, đá lấy dưới chân hòn đá nhỏ nói lầm bầm

"Lão Diệp đi vào lâu như vậy còn không ra, sẽ không phải bị ăn đi?"

"Cái gì?"

Âu Thiết Trụ nghe được, gãi đầu một cái buồn bực nói"Văn Tinh, Thần ca cũng không phải đồ ăn, sao có thể ăn đâu?"

"Thiết Trụ, nhện cái cùng nhện đực giao phối xong, sẽ ăn hết nhện đực, hiểu không?"Văn Tinh nghiêm túc nói.

"Thảo! Văn Tinh cậu nha sớm tối đến bị Thần ca thu thập!"Viên Vũ nghe xong nhịn không được liếc mắt.

"Hỗn đản! Ngươi nói hươu nói vượn cái gì vậy!"

Hoa Cúc nghe xong Văn Tinh nói xấu chủ nhân nhà nàng như

thế đương nhiên không vui, lúc này nghiêm nghị quát lớn.

"Hắc hắc, Cúc Hoa muội muội, chẳng lẽ không đúng sao?"Văn Tinh nhếch miệng cười một tiếng.

"Muốn chết!"

Hoa Cúc tính khí nóng nảy nghe vậy tức giận đến không nhẹ, nói xong giơ kiếm liền muốn đâm về Văn Tinh.

"Oa! Ngươi còn chưa giao phối đâu, liền muốn giết người?"Văn Tinh một bên tránh, một bên ngữ khí khoa trương trêu chọc nói.

"Hoa Cúc tỷ tỷ, chớ làm loạn, bằng không Yêu Vương tức giận!"Hoa Đào hảo tâm nhắc nhở.

"Hừ! Trước tha cho ngươi một mạng, chờ Yêu Vương ra, bản cô nương không thể không giết ngươi!"Hoa Cúc hận hận trừng Văn Tinh một chút.

Vừa dứt lời, cửa hang liền truyền đến một trận tiếng thở gấp nữ nhân

"Ngọa tào! Lão Diệp thật chơi Yêu Vương?"

Văn Tinh mở to hai mắt nhìn, hắn liền theo miệng nói chuyện, không nghĩ tới vậy mà thành sự thật?

""

Bọn người Hoa Đào nghe được loại thanh âm này lập tức mặt đỏ tới mang tai, ngượng ngùng cúi đầu.

"Thần ca ngưu bức!"

Lan Trần không khỏi giơ ngón tay cái lên, trong lòng tự nhủ nhện tinh đều bị Thần ca chơi, về sau chẳng phải là con rể Yêu giới?

"Lão La, ngươi tiến nhanh đi xem một chút!"Văn Tinh cười hì hì nói.

"Lão phu mới không đi đâu, các ngươi chẳng lẽ không lo lắng Diệp Thần bị ăn sạch sao?"

La Cực Thần dùng sức lắc đầu, vạn nhất nhện tinh đang cao hứng, mình đi quấy rầy nàng một giây sau liền bị đập thành bánh chó!

"Mọi người yên tâm, Chu Vương là Thái Ất cảnh, nàng sớm đã thoát ly bản thể, hoàn toàn là nữ nhân!"Ngưu Vương nghe vậy hảo tâm giải thích nói.

"Lão ngưu, vậy ngươi nói Chu Vương xinh đẹp không?"

"Đương nhiên, Chu Vương là đệ nhất mỹ nữ Yêu giới, đây là mọi người đều biết!"Ngưu Vương gật đầu.

Văn Tinh quay đầu lườm Heo Vương cái, quả nhiên, cái này lớn ngu xuẩn cười khúc khích nuốt ngụm nước bọt

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Viên Vũ đưa tay nhìn một chút đồng hồ điện tử mình, từ nghe được tiếng thở gấp qua đã hơn một canh giờ!

"Lão Diệp thể lực thật tốt!"Văn Tinh mặt mũi tràn đầy ghen tị.

""

Đột nhiên, trong động thổi ra một trận gió táp xen lẫn mạnh mẽ chân khí, trực tiếp đem mọi người thổi ngã xuống đất, ngoại trừ Âu Thiết Trụ cắn răng miễn cưỡng có thể kiên trì không ngã, ngay cả Viên Vũ đều đặt mông ném xuống đất!

"Chân khí thật mạnh!"

Văn Tinh thay đổi cười đùa tí tửng, thần tình nghiêm túc nhìn

về phía cửa hang.

"Chu Vương đột phá!"

Bọn người Hoa Đào từ dưới đất bò dậy, trên mặt không ức chế được vui sướng.

Trong động.

Sau khi Diệp Thần đem 'Tinh hoa' Triệt để phóng thích, một đầu ngã xuống trên giường, cùng lúc đó hắn cũng triệt để thanh tỉnh lại, khi thấy nữ nhân trong lồng ngực của mình là Chu Vương sau, lập tức cau mày nói

"Tại sao là ngươi?"

"Tướng công, cám ơn ngươi giúp ta đột phá!"

Chu Vương co quắp tại trong ngực Diệp Thần, rất là thỏa mãn nói"Từ nay về sau, ngươi chính là tướng công ta, Yêu giới ngươi muốn đi đâu thì đi đó?"

"Ta hỏi ngươi, vừa rồi đến cùng xảy ra chuyện gì, ta làm sao lại xuất hiện ảo giác?"Diệp Thần rất nổi nóng, mình thế mà chơi một con nhện?

"Tướng công, thực không dám giấu giếm ngươi trúng nhện mị chi độc ta!"

""

Diệp Thần cắn răng, nhớ tới trước đó Chu Vương hút đầu ngón tay hắn, lập tức minh bạch, nước bọt nữ nhân này có độc!

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Diệp Thần vội vàng mặc tốt quần áo nhảy xuống giường, kỳ thật cũng không phải giường, chính là ghế dựa Đại Kim Chu Vương!

"Tướng công, ngươi không phải muốn đi gặp tỷ tỷ của ta sao, ta cùng ngươi cùng một chỗ đi!"

"Ngươi?"

"Tỷ ta không chỉ có tính cách táo bạo, mà lại nàng thích nhất giật đồ cùng ta, ngươi đi một mình ta không yên lòng!"Chu Vương không vội vã phủ thêm y phục, gương mặt xinh đẹp ửng đỏ nói.

"Tùy ngươi đi!"

Diệp Thần đều nhanh phiền chết, tu vi Chu Vương lần nữa tăng lên, mình cầm nàng càng không biện pháp.

Mà lại vừa rồi Chu Vương tiếng kêu lớn như vậy, vạn nhất bị người bên ngoài nghe được nhất là con hàng Văn Tinh kia, khẳng định đến trò cười mình đi, ngẫm lại liền đau đầu!

Chu Vương mặc tốt y phục, chủ động kéo cánh tay Diệp Thần, y như là chim non nép vào người tựa ở trên người hắn, ôn nhu nói

"Tướng công, chúng ta đi thôi!"

Chương 1012. Nhện tộc sau giao phối!

"Ta gọi Diệp Thần! Chu Vương, ngươi có thể đừng kéo ta sao?"Diệp Thần mặt âm trầm, đáng tiếc cô nương này tu vi quá cao, nghĩ đá văng nàng cũng khó khăn.

"Không được!"

Chu Vương mặt mũi tràn đầy ủy khuất, nũng nịu mà hỏi thăm"Tướng công, chàng có phải không thích ta hay không?"

"Đúng!"

Đối với vấn đề này, Diệp Thần liền một giây đồng hồ đều không có do dự, quả quyết nhẹ gật đầu.

"Diệp Thần, bản vương vừa ý ngươi, chẳng lẽ ngươi hoàn toàn không có cảm giác sao? Đã dạng này, ta chỉ có thể dựa theo truyền thống nhện tộc hành sự!"Nhện Vương nghe được bất thình lình buông ra Diệp Thần, sắc mặt tái xanh, trực câu câu nhìn chằm chằm Diệp Thần, đồng thời, trong miệng lộ ra một đôi răng nanh bén nhọn!

"Ngươi muốn làm gì?"

Diệp Thần giật mình, nữ nhân này trở mặt thật so lật sách còn nhanh!

"Nhện tộc sau giao phối"

"Ngọa tào! Ngươi muốn ăn ta?"

"Đúng vậy!"

Chu Vương gật gật đầu, ánh mắt nguyên bản còn hàm tình mạch mạch, trong nháy mắt trở nên âm lãnh vô cùng.

"Khụ khụ, Chu Vương đừng xúc động!"

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, nói"Tốt xấu ta cũng đã giúp ngươi, coi như ngươi muốn ăn ta, cũng chờ ta gặp xong Yêu Vương lại nói, được không?"

Nhện Vương nghe được răng nanh rụt trở về, nhìn chăm chú nhìn Diệp Thần một hồi, âm thanh lạnh lùng nói

"Diệp Thần, ngươi ta có tiếp xúc da thịt, ngươi cho rằng mình còn có thể phủi sạch quan hệ sao?"

"Ngươi có ý tứ gì?"

"Chẳng lẽ ngươi cảm giác không cảm thấy tu vi mình tăng trưởng sao, còn có, trong thân thể ngươi đã có dịch thể nhện tộc ta, nếu như ngươi muốn làm người phụ tình, coi như ta không ăn ngươi, ngươi cũng sẽ ruột xuyên bụng nát mà chết!"

"Thảo! Thật hay giả?"

Diệp Thần nghe xong trợn tròn mắt, mình không hiểu thấu bị Chu Vương ngủ không nói, còn không thể thoát thân?

Bất quá hắn thử vận chuyển chân khí, thế mà thật mạnh thật nhiều!!!

Mặc dù không đạt được đột phá cảnh giới, nhưng tiên cảnh sau muốn tăng lên khó mà thăng thiên, mình chỉ là cùng Chu Vương thân mật một lần, thế mà liền tăng trưởng tu vi?

"Ngươi mỗi cùng ta ân ái một lần, tu vi liền sẽ tăng trưởng một lần a!"

Chu Vương thấy bộ dáng Diệp Thần một mặt khiếp sợ cười đắc ý nói"Diệp Thần, ngươi cần phải suy nghĩ kỹ, đạt được ta hay mất đi ta, ngươi tuyển đi!"

"Rồi nói sau!"

Diệp Thần rất im lặng, nói xong quay đầu đi ra sơn động, Chu Vương thấy thế hé miệng cười một tiếng, lẩm bẩm"Diệp Thần, ngươi mơ tưởng chạy ra lòng bàn tay của ta, đời này ngươi chỉ có thể làm tướng công cho ta!"

Rất nhanh, Diệp Thần liền đến ngoài động.

Đám người nhìn thấy hắn ra vội vàng vây lại, Âu Thiết Trụ mặt mũi tràn đầy ân cần nói

"Thần ca, cậu không sao chứ? Vừa rồi Văn Tinh nói cậu bị ăn, nhưng làm tôi lo lắng hỏng!"

""

Diệp Thần hung hăng trừng Văn Tinh một chút, lần sau lại dẫn hắn ra, nhất định phải đem miệng hắn bịt chặt lại!

"Thần ca, con nhện kia"

Viên Vũ lời còn chưa dứt, chỉ thấy Chu Vương mặt mày hớn hở đi ra, tấm dung nhan tinh xảo kia trong nháy mắt chấn kinh tất cả mọi người, ngay cả La Cực Thần đều trừng lớn mắt chó, không hổ là Yêu giới đệ nhất mỹ nữ, thật xinh đẹp a!

"Chu Vương!"

Hoa Đào các nàng xem đến Chu Vương vội vàng nghênh đón tiếp lấy.

"Chu Vương, vừa rồi ngài không tại, gia hỏa này nhiều lần mở miệng nói xấu ngài, mời đồng ý thuộc hạ đem hắn chém thành

muôn mảnh!"Hoa Cúc còn băn khoăn thu thập Văn Tinh, nhìn thấy Chu Vương lập tức đánh lên báo nhỏ cáo.

"Có đúng không?"

Chu Vương nghe vậy thanh âm băng lãnh, quay đầu lườm Văn Tinh một chút, thản nhiên nói"Xem ở phân thượng ngươi là bằng hữu tướng công ta, bản vương tha cho ngươi một mạng, nếu có lần sau nữa quyết không khoan dung!"

"Tướng công?"

Đám người nghe xong đồng loạt nhìn về phía Diệp Thần, không nghĩ tới hai người quan hệ tiến triển nhanh chóng như vậy?

"Khụ khụ, chúng ta đi tìm Yêu Vương đi!"Diệp Thần mặt mo đỏ ửng.

"Hắc hắc, lão Diệp cậu không cần lo lắng, Chu Vương này không phải nhện, nàng là cái nữ nhân chân chính!"

Văn Tinh tiến đến bên tai Diệp Thần, cười hì hì nhỏ giọng nói.

"Làm sao cậu biết?"

Diệp Thần sững sờ, Chu Vương là nữ nhân hắn đương nhiên biết, mới vừa rồi còn đem Chu Vương toàn thân'Khai phát' Một lần, nhưng Văn Tinh con hàng này làm sao mà biết được?

"Hoa Cúc nói a!"Văn Tinh lời thề son sắt.

""

Từ Ngô tam địa đi phạm vi thế lực Yêu Vương cũng không xa, mà lại Chu Vương sau khi đột phá, trực tiếp vung tay lên, đem kết giới Yêu Vương bố trí tại không trung toàn bộ giải trừ, đám người liền có thể ngự không phi hành!

Cửu Long Khoa, Yêu Vương chủ điện.

"Ai phá kết giới ta?"

Yêu Vương kinh hãi, bất quá từ đầu đến cuối có một đạo sương mù ngăn ở trước mặt nàng, làm cho không người nào có thể thấy được biểu lộ nàng.

"Không có khả năng!"

Sư Vương dùng sức lung lay đầu đầy tóc vàng, úng thanh nói"Yêu Vương kết giới trừ phi là yêu tu Đại La cảnh, bên trong Yêu giới ai có năng lực này?"

"Không sai! Trừ phi có cao thủ đột kích, chẳng lẽ là đám người bên trong Linh giới kia, lại hoặc là La Sát?"Lang Vương liếm liếm đầu lưỡi hồ nghi nói.

"Các ngươi đều quên một người!"

"Ai?"

Chương 1013. Tai họa ngập đầu!

Đám người nghe xong nhao nhao nhíu mày tìm theo tiếng nhìn về phía Hầu Vương, chỉ nghe Hầu Vương thản nhiên nói"Ngô tam địa Chu Vương, nếu như là nàng đột phá đâu?"

""

Nghe được Chu Vương, hiện trường lập tức hoàn toàn yên tĩnh, ai cũng biết Chu Vương cùng Yêu Vương thực lực tương đương, nói nàng đột phá cũng không phải là không có khả năng!

"Không cần đoán, bọn họ đã tới!"Yêu Vương sau mê vụ thản nhiên nói.

"Cái gì?"

Bọn người Sư Vương giật nảy cả mình, bởi vì bọn họ căn bản không có cảm giác đến bất kỳ khí tức xâm lấn!

"Tỷ tỷ quả nhiên lợi hại!"

Đại điện ngoại truyện đến một đạo âm thanh nữ nhân thanh thúy, ngay sau đó bọn người Diệp Thần từ trên trời giáng xuống.

"Chu vương, ngươi hủy kết giới Cửu Long Khoa ta cưỡng ép xâm nhập, không khỏi quá không coi ai ra gì đi!"Hổ Vương giận tím mặt, bởi vì kết giới Cửu Long khoa trên núi là hắn bày ra.

"Hừ, mèo con cũng dám lỗ mãng, muốn chết!"

Chu vương đối với Hổ Vương cũng không có khách khí như

nàng đối với Văn Tinh, vừa dứt lời, chỉ thấy nàng đưa tay trong hư không nhẹ nhàng vỗ, một đạo tử quang thoáng hiện!

"Ngao!"

Một giây sau, Hổ Vương trực tiếp nguyên địa bay ra ngoài, nặng nề mà đập vào trên cây cột chủ điện, vừa hung ác quẳng xuống đất, xương sườn toàn đoạn!

"Lanh Chu, ra tay quá nặng đi đi?"

Nhìn thấy thủ hạ trọng thương, thanh âm Yêu Vương sau mê vụ đột nhiên trở nên lạnh, nhưng dù vậy nàng vẫn là không có hiện thân.

Lãnh Chu?

Diệp Thần sững sờ, nhện còn hữu tính sao?

"Hừ!"

Chu Vương kiều hừ một tiếng, đi vào chủ điện nói thẳng"Nếu không phải xem ở phân thượng tỷ tỷ, ta sớm giết chết hắn!"

"Vì mấy cái ngoại nhân này?"

Yêu Vương rốt cục có chút nổi giận, cảnh cáo nói"Lãnh Chu, mặc dù muội đột phá rất lợi hại, nhưng cũng đừng cùi chỏ ra ngoặt bên ngoài, quên ta là tỷ muội sao?"

"Diệp Thần không phải ngoại nhân!"

Chu vương cũng nghiêm túc, trực tiếp ôm cánh tay Diệp Thần"Hắn hiện tại là tướng công muội, cũng là nam chủ nhân mới Ngô Tam địa! Tỷ, Diệp Thần là em rể tỷ, sao có thể là người ngoài đâu?"

"Cái gì?"

Nghe nói lời ấy Yêu Vương mặt mũi tràn đầy chấn kinh nhìn xem Diệp Thần, thật lâu, mê vụ ngăn tại trước người nàng thế mà tản ra, Yêu Vương từ trên bảo tọa đứng dậy chậm rãi đi xuống bậc thang, đi hướng Diệp Thần cùng Chu vương!

Yêu Vương triển lộ mặt thật trong nháy mắt chấn kinh đám người!

Nàng người mặc trường bào lông tơ màu trắng, dáng người cao gầy dáng điệu uyển chuyển, tóc đen như tơ lụa, một đôi mắt như tinh thần minh nguyệt, môi đỏ nước nước gợi cảm mà yêu mị kia, trơn mềm tuyết cơ thoát tục thanh nhã, cả người toát ra một loại phong vận không nói ra được.

Tựa như một đóa hoa mẫu đơn chớm nở hoa, đẹp mà không yêu, diễm mà không tầm thường, thiên kiều bá mị, không gì sánh kịp.

"Ngọa tào! Thật xinh đẹp a, không có chút nào bại bởi Chu vương!"Văn Tinh đều nhìn ngây người, Yêu Vương coi là thật có dung nhan khuynh quốc khuynh thành.

"Chậc chậc, lão phu tung hoành cả đời, cũng xác thực hiếm thấy dung nhan tuyệt sắc như thế!"

La Cực Thần ừng ực nuốt ngụm nước bọt, trong đầu nổi lên một chút hình ảnh không thích hợp thiếu nhi

Yêu Vương đi đến trước mặt Diệp Thần, quan sát tỉ mỉ hắn một phen, quay đầu nhìn về phía Chu vương, sắc mặt âm trầm hỏi

"Muội muội, muội làm như vậy đáng giá không?"

"Đương nhiên đáng giá, muội cảm thấy Diệp Thần là người có thể phó thác!"Chu vương nghe vậy nghiêm túc nhẹ gật đầu.

"Ai, đáng tiếc một thân tu vi của muội, nếu các người gạo nấu

thành cơm, ta cũng không tốt nói thêm cái gì!"

"Bất quá, muọi chuyên dùng cấm thuật nhện tộc, có biết hậu quả nó?"Yêu Vương trầm giọng nói.

"Biết nha!"

Nhện Vương Nhất mặt nhẹ nhõm, nhu tình như nước ngẩng đầu nhìn Diệp Thần một chút, mỉm cười nói"Nhưng muội tin tưởng Diệp lang, nhất định sẽ không để cho muội thất vọng!"

"Các người đến cùng đang nói cái gì?"

Diệp Thần nghe được không hiểu ra sao, một hồi cấm thuật, một hồi cũng sẽ không thất vọng, làm cái quỷ gì?

"Ngươi gọi Diệp Thần?"

Yêu Vương thần sắc phức tạp nhìn Diệp Thần một chút, thở dài nói"Về sau ngươi liền sẽ biết, nhớ kỹ hảo hảo đối với muội muội ta, nếu không ta định không buông tha ngươi!"

Diệp Thần nghe xong nhíu nhíu mày, bất quá hắn vẫn là chưa quên chính sự, trầm giọng nói

"Ta đến Yêu giới là muốn cùng ngươi hòa đàm, hai tộc Nhân Yêu có thể sống chung hòa bình hay không?"

"Không được!"

Ai ngờ Yêu Vương không chút do dự cự tuyệt, đồng thời cảnh cáo nói"Diệp Thần, đừng tưởng rằng ngươi là tướng công muội muội ta, ta liền sẽ chiều theo ngươi, chuyện này không có thương lượng!"

"Ngọa tào! Quá phách lối đi, Nhân tộc làm sao đắc tội ngươi?"Văn Tinh nghe không nổi nữa, trực tiếp mở miệng đáp.

"Yêu Vương, có thể cho ta một cái thuyết pháp hay không, vì cái gì ngươi nhất định phải tiến công Nhân giới?"Diệp Thần nhíu mày.

"Bởi vì chúng ta cũng không muốn chết!"

Một giây sau, chỉ nghe Yêu Vương nói lời kinh người "Yêu giới nếu như không nhanh chóng tìm tới đặt chân mới, lập tức liền sẽ đứng trước tai hoạ ngập đầu!"

"Cái gì!"

Nghe được tin tức này, tất cả yêu tộc người đều sợ ngây người, ngay cả thủ hạ Yêu Vương Sư Vương mấy người cũng há to miệng, lộ ra mười phần chấn kinh!

Chương 1014. Bích Trì!

Yêu Vương quét đám người một chút, nhẹ nhàng thở dài, nói

"Mọi người đều biết, thần giới vẫn cảm thấy chán ghét Yêu giới, những năm này Yêu giới hèn mọn như sâu kiến, nhưng dù cho như thế ta vẫn là nhận được tin tức, thần giới muốn động thủ với Yêu giới ta!"

"Lẽ nào lại như vậy!"

Chu Vương nghe xong tức giận đến gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, cả giận nói"Tỷ, thần giới khinh người quá đáng! Năm đó hại chết mẫu thân chúng ta, hiện tại còn muốn đuổi tận giết tuyệt sao, chúng ta liều mạng với bọn chúng, cùng lắm thì cá chết lưới rách!"

"Muội muội ngốc!"

Yêu Vương cười khổ nói"Thần giới tu vi thấp nhất là tiên cảnh, dù là muội đột phá tới Đại La cảnh, Thần giới cũng là nhiều vô số kể, làm sao liều?"

"Cho nên, ngươi muốn mượn cơ hội chiếm lấy Nhân giới, trốn đi?"Diệp Thần nhíu mày.

"Không sai, hai tộc nhân yêu vốn là có mâu thuẫn, quyết định của ta là vì bảo toàn toàn bộ yêu tộc!"

""

Diệp Thần nghe xong cau mày, dựa theo ý tứ Yêu Vương, một trận chiến nhân yêu tránh cũng không thể tránh?

"Tướng công, chàng giúp Yêu giới chúng ta một tay!"

Chu Vương do dự mãi, mặt mũi tràn đầy thành khẩn nói với Diệp Thần"Dù sao ta cũng không thể bạn chàng quá lâu, chàng liền xem ở phân thượng chúng ta cùng giường chung gối, giúp chúng ta một tay được không?"

"Ta giúp ngươi?"

Diệp Thần bó tay rồi, thần giới thấp nhất cấp bậc đều là tiên cảnh, cái bận bịu này giúp thế nào?

"Diệp Thần, ngươi mang nhiều người Linh giới cùng Minh giới như vậy đến Yêu giới ta, chắc hẳn ngươi cùng bọn họ giao tình không cạn, nếu như bọn họ nguyện ý giúp ngươi, thần giới liền sẽ có kiêng kỵ!"Yêu Vương giải thích nói.

"Ngươi quá đề cao ta!"Diệp Thần cười khổ.

Hắn sở dĩ có thể trở thành Linh giới chi vương, đơn giản là Quỷ U Long cùng Phệ Nguyệt muốn cân bằng mà thôi, nói cho cùng hắn chính là người đại diện, căn bản không có thực quyền!

"Không thử một chút làm sao biết đâu? Chỉ cần ngươi nguyện ý giúp ta, Yêu giới đương nhiên sẽ không khó xử Nhân giới!"Yêu Vương nói.

"Tốt, ta thử một chút!"

Diệp Thần nghĩ nghĩ chỉ có thể đáp ứng, trước đó đến Yêu giới hắn còn ảo tưởng Yêu Vương sẽ bị Linh giới cùng La Sát hù dọa, chưa từng nghĩ tỷ muội Yêu Vương tu vi cao như thế, dứt khoát hắn cũng bỏ đi suy nghĩ ngạnh kháng!

"Mặt khác, bản vương còn có một chuyện, Diệp Thần ngươi cũng nhất định phải làm được!"

"Ngươi đủ!"

Lan Trần đều nghe không nổi nữa, không bao giờ làm mua bán lỗ vốn hắn lúc này cau mày nói"Thần ca đều đã đáp ứng giúp các ngươi, ngươi còn ra điều kiện, quá phận đi?"

"Việc này Diệp Thần nhất định phải đáp ứng, nếu không không bàn gì nữa!"Yêu Vương ngữ khí chắc chắn, thần tình nghiêm túc.

"Ngươi nói đi, chuyện gì?"Diệp Thần hỏi.

"Trong vòng bảy ngày, ngươi nhất định phải cùng muội muội ta thời khắc đều cùng một chỗ, một tấc cũng không rời!"

"Cái gì?"

Diệp Thần cho là mình nghe lầm.

"Tỷ"

"Đừng nói nữa, chuyện này Diệp Thần nếu như không đáp ứng, ta hiện tại liền dẫn người đi Nhân giới đại khai sát giới!"

Yêu Vương khí tràng cường đại, nói xong một cỗ vô hình chân khí phóng thích, ép tới đám người hô hấp đều nặng mấy phần

"Tốt, ta cũng đáp ứng ngươi!"

Diệp Thần mặc dù không hiểu cái yêu cầu kỳ quái này của Yêu Vương, nhưng vì không cho đối phương nổi điên, hắn vẫn đồng ý.

"Nếu như thế, các ngươi đi thôi!"

Yêu Vương trên mặt thế mà hiển hiện vẻ mệt mỏi, nàng thật sâu nhìn Chu Vương một mắt, thở dài nói

"Muội muội, trân trọng!"

"Tỷ, Yêu giới cùng Nhện tộc đều dựa vào tỷ, muội đi!"

""

Nghe được hai tỷ muội đối thoại, Diệp Thần không khỏi nhíu nhíu mày, hắn tựa hồ nghe ra một tia khí tức tử vong!

Nhưng Yêu Vương là Thái Ất cảnh, Chu Vương càng là Đại La cảnh, muốn các nàng chết là không thể nào, nhưng vì sao lại có loại cảm giác này?

Đúng lúc này, bên ngoài đại điện truyền đến một tiếng vang thật lớn, ngay cả mặt đất đại điện cũng hơi run rẩy!

Nhóm tiểu yêu canh giữ ở bên ngoài truyền đến trận trận kêu thảm, có người công nhiên tập kích Cửu Long khoa!

"Chuyện gì xảy ra?"

Chu Vương mắt hạnh trợn lên nhìn về phía ngoài điện, chỉ thấy một đạo tử quang từ trên trời giáng xuống, ngay sau đó một nam nhân tuổi trẻ người mặc bạch bào, cầm trong tay quạt giấy xuất hiện tại bên ngoài đại điện, mà bên cạnh hắn đứng đấy một nam tử trẻ tuổi người mặc áo bào đen, làn da trắng nõn để tóc dài, giống như nữ nhân vậy!

"Đáng chết Bích Trì, bọn chúng lại tới!"

Yêu Vương ánh mắt lạnh lùng, sắc mặt trong nháy mắt trở nên ngưng trọng.

"Bích Trì?" (Bitch)

Lan Trần mở to hai mắt nhìn, đây không phải cái từ mắng chửi người sao, làm sao còn có người lấy cái biệt hiệu này?

"Tỷ, bọn họ là ai?"Chu Vương thấy tỷ tỷ sắc mặt khó coi, không khỏi hiếu kì hỏi.

"Hai người này là người Thánh Điện, vẫn nghĩ để bản vương

thần phục làm tiểu thiếp bọn chúng, bản vương há có thể đáp ứng?"Yêu Vương thanh âm băng lãnh.

"Lẽ nào lại như vậy! Khi dễ tỷ tỷ của ta, muốn chết!"

Nhện Vương nghe được nổi trận lôi đình, khẽ kêu một tiếng chớp mắt liền xuất hiện tại trước người hai cái nam tử này, làm bộ liền muốn đánh giết!

Chương 1015. Thánh Vực!

"Muội muội, không được lỗ mãng!"

Yêu Vương tựa hồ sớm đoán được Chu Vương sẽ làm như vậy, đi theo xông ra ngoài điện kịp thời ngăn lại nàng!

Mấy người Diệp Thần cũng ra ngoài hiếu kì, nhao nhao đi tới ngoài điện.

"Ngọa tào, Yêu Vương ngươi nếu không nói, ta còn tưởng rằng là Hắc Bạch Vô Thường đâu, gia hỏa mặc quần áo trắng này chỉ thiếu cái lưỡi dài!"Văn Tinh nhìn thấy hai người này hoảng sợ nói.

"Không đúng sao?"

Âu Thiết Trụ gãi đầu một cái, hồ nghi nói"Lưỡi dài không phải hắc vô thường sao?"

"Mặc kệ nó, dù sao không phải hắc chính là bạch, gia hỏa có cái đầu lưỡi dài!"Văn Tinh thờ ơ nhún vai.

"Làm càn!"

Nam tử áo trắng Bích Trì nghe vậy thẹn quá hoá giận, hung hăng trừng Văn Tinh một chút, cả giận nói"Tiểu tử, nhìn ngươi cũng không giống người bên trong Yêu giới, ngươi đến cùng là ai, ở đây làm cái gì?"

"Đậu đen rau muống!"

Văn Tinh thấy đối phương đáp hắn, lúc này về đáp trả"Ta là ai, đang làm gì ăn thua gì tới ngươi a, ngươi tính cái rễ hành nào còn nghĩ quản ta?"

"Muốn chết!"

Bích Trì nào nhận qua bị người nói như này, nói xong cũng muốn động thủ với Văn Tinh, ai ngờ lại bị nam tử áo đen một bên đưa tay ngăn trở, chỉ nghe hắn cười lạnh nói

"Bích huynh bớt giận, loại tôm cá nhãi nhép này không đáng ngươi xuất thủ, đừng quên chúng ta là tới làm gì!"

"Hừ! Lạc huynh nói đúng, vậy thì chờ ta xong xuôi chính sự lại thu thập hắn!"Bích Trì cắn răng nói.

"Ta nhổ vào ngươi một mặt nước bọt, ngươi mới là tôm cá nhãi nhép, cả nhà ngươi đều là tôm cá nhãi nhép!"Văn Tinh không vui, tôm cá coi như xong còn nhãi nhép, đây không phải mắng chửi người sao!

"Văn Tinh, đừng nói nữa, xem bọn chúng muốn làm gì!"

Diệp Thần mới mở miệng, Văn Tinh lập tức ngậm miệng lại, lúc đầu hắn còn nghĩ đáp vài câu

"Bích Trì, Hoa Lạc, ta nói qua Cửu Long Khoa không chào đón các ngươi!"

Yêu Vương quét mắt nhóm tiểu yêu nằm trên mặt đất, bị chân khí chấn thương, thanh âm lạnh như băng nói.

"Yêu Vương, ta cùng Bích huynh là cho ngươi cơ hội, chỉ cần ngươi đáp ứng điều kiện của chúng ta, đợi đến lúc Thần giới trừng phạt Yêu giới, có lẽ chúng ta có thể thay ngươi nói một chút lời hữu ích, không đến mức diệt tộc đi!"Người áo đen Hoa Lạc thản nhiên nói.

"Khẩu khí thật lớn! Thánh Điện dựa vào cái gì có thể cùng Thần giới đối thoại?"Chu Vương hừ lạnh.

"Ngươi là đệ nhất mỹ nữ Chu Vương Yêu giới? Quả nhiên danh bất hư truyền!"

Bích Trì sắc mị mị mà nhìn xem Chu Vương, nuốt ngụm nước bọt một mặt nụ cười thô bỉ nói với Hoa Lạc"Lạc huynh, không bằng ngươi muốn Yêu Vương, ta muốn Chu Vương, chúng ta cũng đừng tranh giành, như thế nào?"

"Như thế rất tốt, không ai cùng ta đoạt thập tam di thái!"Áo đen Hoa Lạc âm trắc trắc cười nói.

"Ngọa tào! Thập tam di thái, ngươi so lão Diệp còn ngưu bức, không sợ thận hư a?"Văn Tinh thừa cơ nói móc đạo.

"Đại gia ngươi!"

Diệp Thần tức giận trợn nhìn Văn Tinh một chút.

"Thánh Điện làm việc, người không có phận sự hết thảy né tránh, chớ tự lấy khổ ăn!"

Hoa Lạc nghe xong cũng không nhịn được nổi giận, nhưng hắn không nghĩ tại trước mặt mỹ nữ biểu hiện được quá mức tàn bạo, cố nén cảnh cáo Văn Tinh.

"Chu Vương, đến cùng Thánh Điện là cái gì?"Diệp Thần hiếu kì hỏi.

"Tướng công, chàng gọi ta Châu nhi được không, ta không thích chàng gọi ta Chu Vương"

Chu Vương thế mà nhếch lên miệng nhỏ, một bộ dáng vẻ u oán tiểu nữ nhân nhìn xem Diệp Thần oán giận nói.

"Ách"

Diệp Thần lúng túng, đối diện Bích Trì nghe được Chu Vương gọi Diệp Thần tướng công, tức giận đến đau lá gan, rõ ràng hắn

cùng Chu Vương không có gì, lại cảm giác trên đầu mình đỉnh lấy một mảnh xanh mơn mởn đại thảo nguyên, lúc này hướng về phía Diệp Thần giận dữ hét

"Tiểu tử, dám cướp nữ nhân ta, ta nhìn ngươi là sống ngán!"

"Rống!"

Âu Thiết Trụ gầm thét một tiếng, trừng mắt một đôi con mắt lớn bằng đèn lồng, úng thanh nói"Ngươi dám uy hiếp Thần ca, ta liền đánh chết ngươi!"

"Thiết Trụ, đừng phản ứng hai ngu xuẩn này!"

Diệp Thần căn bản liền không có đem Bích Trì bọn họ đưa vào mắt, hai tu sĩ Đại Thừa kỳ mà thôi, tuy nói tu vi cùng Thiết Trụ bọn họ đồng dạng, nhưng thật đánh nhau khẳng định chính là đối tượng bị ngược, không đáng giá nhắc tới!

"Diệp Thần, Thánh Điện là thế lực quản hạt Thánh Vực, tồn tại ở lục đạo chư giới, chỉ là người bình thường không phát hiện được mà thôi!"

Yêu Vương đem lai lịch Thánh Điện êm tai nói, Diệp Thần nghe xong cũng chấn kinh, nguyên lai ngoại trừ lục giới, còn có một cái thế lực siêu thoát tại phía trên chư giới, Thánh Vực!

Chủ nhân Thánh Vực tên là'Cửu thiên Thánh nữ' , người này chỉ ở trong truyền thuyết có, cực ít có người gặp qua, truyền ngôn nàng có bản lĩnh ngất trời, nhất là am hiểu y thuật, thường xuyên hóa thành người bên trong các giới làm nghề y tích thiện, có thể xưng tế thế nữ thần!

"Không đúng a?"

Viên Vũ nghe xong đưa ra chất vấn, chỉ chỉ Bích Trì"Cửu thiên Thánh nữ tốt như vậy, làm sao lại bồi dưỡng được hai thứ như

thế?"

"Hỗn đản, ngươi mắng ai là đồ đâu, đạo sĩ thúi!"Bích Trì giận không kềm được, cắn răng nghiến lợi trừng Viên vũ một chút.

"Mắng ngươi?"

Viên Vũ hừ lạnh một tiếng, quay đầu cùng Văn Tinh, Lan Trần đưa cái ánh mắt.

"Chúng ta còn gọt ngươi đây!"

Chương 1016. Quỳ gối cầu xin?

Văn Tinh hét lớn một tiếng, giống như là một tia chớp phóng tới Hoa Lạc, vừa rồi tên vương bát đản này mắng hắn là tôm cá nhãi nhép, nhất định phải thu thập!

Diệp Thần thấy thế cũng lười quản, chủ yếu vẫn là Bích Trì bọn họ miệng thiếu, bị đánh cũng là bình thường!

Quả nhiên, hai người mới vừa rồi còn ngưu bức ầm ầm, trong nháy mắt bị Âu Thiết Trụ bọn họ đánh thành đầu heo, khiến người ngoài ý chính là, lần này Yêu Vương ngược lại là không có ngăn lại, ngược lại ý vị thâm trường nhìn Diệp Thần một chút, tựa hồ suy nghĩ minh bạch sự tình gì

"Yêu Vương, nhanh cứu chúng ta"

Bích Trì thực sự ăn không tiêu, nắm đấm Âu Thiết Trụ so nồi đất còn lớn kia, đánh vào người không có xương cốt đứt gãy đều coi như hắn may mắn!

"Diệp Thần, ngươi không sợ đắc tội Thánh Vực sao?"Yêu Vương không có phản ứng Bích Trì, ngược lại tò mò hỏi Diệp Thần.

"Ta tại sao muốn sợ đắc tội Thánh Vực?"

Diệp Thần cười lạnh, thản nhiên nói"Cửu thiên Thánh nữ bị ngươi nói tốt như vậy, tuyệt đối sẽ không có loại hạ nhân này, xem xét hai gia hỏa này chính là cáo mượn oai hùm!"

"Hổ uy?"

Chu Vương hé miệng cười một tiếng, Hổ Vương kém chút bị

nàng một chưởng vỗ chết, hiện tại còn nằm tại trên đại điện đâu.

"Diệp Thần, ngươi xác thực không giống bình thường, khó trách muội muội ta sẽ coi trọng ngươi!"Yêu Vương ánh mắt phức tạp nhìn xem Diệp Thần, trong mê ly mang theo một tia thương cảm.

""

Diệp Thần có khổ khó nói, bị nhện coi trọng xác thực đủ không giống bình thường.

"Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, chúng ta nhận thua còn không được sao?"Hoa Lạc cũng bị đánh cho ăn không tiêu, hai tay ôm đầu co quắp tại trên mặt đất dùng sức hô lớn.

"Đầu to, quên đi!"

Diệp Thần thấy thế vẫn là mở miệng kêu dừng.

Có câu nói rất hay, đánh chó còn phải nhìn chủ nhân, phía sau người ta chung quy là có Thánh Vực chỗ dựa, sự tình không thể làm được quá tuyệt, nếu không hậu hoạn vô tận!

"Hai vương bát đản này chính là thích ăn đòn!"

Văn Tinh hùng hùng hổ hổ ngừng tay, phút cuối cùng còn đang đạp một cước trên mặt trắng nõn Hoa Lạc, lưu lại một cái tràn đầy bùn đất chân to dấu!

"Các ngươi đi thôi, về sau đừng tới Yêu giới, ta là sẽ không gả bất cứ người nào cho các ngươi!"Yêu Vương chờ Bích Trì bọn họ chật vật từ dưới đất bò dậy sau, thản nhiên nói.

"Tốt! Yêu Vương, ngươi có gan!"

Bích Trì nhớ ăn không nhớ đánh, không ai đánh hắn lại bắt đầu trang bức, cắn răng oán hận nói"Hôm nay ta chịu đánh, ngày

mai chắc chắn ngàn vạn lần đổi lại, đàn bà thúi ngươi chờ đó cho ta!"

"Muốn chết!"

Yêu Vương nghe được Bích Trì mắng hắn là đàn bà thúi, thẹn quá hoá giận đưa tay trong hư không đánh ra một bàn tay!

Ba!

Mặc dù Yêu Vương tay không có chạm tới Bích Trì, nhưng hắn trên mặt vẫn là phát ra một tiếng trùng điệp giòn vang!

"Oa!"

Một giây sau, chỉ thấy Bích Trì đưa tay há mồm phun một cái, lòng bàn tay mở ra, phía trên nhiều mấy chục khỏa răng đẫm máu!

Yêu Vương một chưởng đem Bích Trì miệng đầy răng đều'Gỡ' .

"Ngươi ngươi dám đánh ta?"Bích Trì mở to hai mắt nhìn, mặt mũi tràn đầy không thể tin nổi nhìn xem Yêu Vương.

"Nếu ngươi không đi, bản vương đưa ngươi chém thành muôn mảnh!"

"Bích Trì huynh, chúng ta đi mau!"

Hoa Lạc rất thức thời, thấy đối phương động sát tâm, vội vàng bắt lấy Bích Trì thả người nhảy lên hốt hoảng thoát đi Cửu Long Khoa

"Diệp Thần, ngươi đi đi!"

Yêu Vương thần sắc phức tạp mắt nhìn Diệp Thần, dặn dò"Hảo hảo đợi muội ta, nhớ kỹ trong vòng bảy ngày ngươi nhất định phải cùng nàng như hình với bóng!"

"Đến cùng vì cái gì, có thể nói cho ta biết không?"Diệp Thần hồ nghi nói.

"Đến lúc đó ngươi sẽ biết!"

Yêu Vương không nói, Chu vương cũng không nói, cái này thế nhưng làm Diệp Thần mơ hồ, đôi hoa tỷ muội này làm cái quỷ gì?

"Tỷ, nếu là ta đi, vạn nhất Thánh Điện tìm đến phiền phức làm sao bây giờ?"Chu Vương lo lắng mà nhìn xem tỷ tỷ.

"Yên tâm, trừ phi người Thánh Vực tới, nếu không Thánh Điện căn bản không uy hiếp được ta!"Yêu Vương điểm ấy tự tin vẫn là có.

Bởi vì Diệp Thần kiên trì muốn về Nhân giới, Chu Vương cứ việc không bỏ được cùng Yêu Vương tách ra, nhưng nàng tốt hơn theo Diệp Thần.

"Thần ca, cậu mang một mỹ nữ trở về, nghĩ tới làm sao cùng tẩu tử giải thích sao?"Viên Vũ hảo tâm nhắc nhở.

"Ai, Tuyết Di hiện tại cũng không để ý tôi, tôi cũng không chuẩn bị về Ninh Châu!"Diệp Thần cười khổ.

"Lão Diệp, cậu cùng Tô tiểu thư cãi nhau?"

Văn Tinh đảo mắt, ra cái chủ ý ngu ngốc, nói"Không bằng cậu mua chút hoa hồng, sau đó quỳ gối trước mặt nàng cầu tha thứ đi!?"

"Cút đi!"

Diệp Thần nghe xong kém chút muốn đánh người, gia hỏa Văn Tinh này ra vào chủ ý ngu ngốc, miệng so Viên đại đầu đoán mệnh còn lợi hại hơn, nói chuyện một cái chuẩn, phiền chết!

Rất nhanh, đám người trở lại địa phương mới đầu Diệp Thần

tiến vào Yêu giới, Linh giới cùng La Sát các thế lực lớn thấy Diệp Thần bình yên vô sự cũng đều yên tâm, chỉ có Cố Mộng Di thấy bên người Diệp Thần có thêm một cái mỹ nữ, lập tức sinh lòng ghen tuông!

"Diệp công tử, hồng nhan tri kỷ của ngươi thật là không ít!"Cố Mộng Di ánh mắt u oán nhìn xem Diệp Thần, chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

Chương 1017. Thật biết đùa!

"Tướng công, vị cô nương này cũng là người chàng yêu đi?"

Chu Vương tựa hồ không có chút nào để ý Diệp Thần có những nữ nhân khác, thậm chí còn chủ động hướng Cố Mộng Di lấy lòng, giới thiệu mình.

Chỉ chốc lát hai nữ nhân thế mà liền lấy tỷ muội xưng hô!

"..."

Diệp Thần bó tay rồi, chẳng lẽ đây chính là nữ nhân hữu nghị trong truyền thuyết sao, tình cảm ấm lên cũng quá nhanh đi?

Đúng lúc này La Sát Ngọc Diện lại đi tới, nàng một mặt nghiêm túc nói

"Diệp Tướng quân, trong cơ thể ngươi khí tức yêu tộc quá nồng, ngàn vạn muốn coi chừng!"

"Coi chừng?"

"Thần giới sau đó không lâu liền muốn huyết tẩy Yêu giới, ta lo lắng ngươi lại nhận liên luỵ!"

"Làm sao ngươi biết việc này?"

Rõ ràng là chuyện Yêu giới, Minh giới La Sát cũng biết?

Ngọc Diện hạ giọng, đối Diệp Thần nói"Thần giới có người tìm được Quỷ U Long đại nhân, để hắn đi ra binh Yêu giới!"

"Thần giới ngưu bức như vậy, còn cần Minh giới xuất binh?"

"Đây chẳng qua là lấy cớ, Thần giới chân thực mục đích đúng là không muốn Minh giới đến lúc đó giúp Yêu giới, chỉ thế thôi!"

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần cười lạnh, xem ra Thần giới rất giống mà Ưng Tương quốc mà, lôi kéo một đám người chế tài Hùng quốc, ai không thuận theo sẽ còn bị Ưng Tương chèn ép, coi là thật vô sỉ đến cực điểm!

Nhân giới.

Viên Vũ bọn người về tới Ninh Châu, mà Diệp Thần thì đi tỉnh thành Trung Y Học Viện.

"Con nhện, ngươi trước kia tới qua Nhân giới sao?"

Diệp Thần ngồi tại bên trong xe taxi rất hiếu kì, ngoài cửa sổ nhìn cảnh tượng phồn hoa, vì sao Chu Vương nhìn thấy không có chút kinh ngạc nào?

Nhớ ngày đó Cố gia huynh muội mới tới Nhân giới, không khác Lưu mỗ mỗ tiến đại quan viên, nhìn cái gì đều là hiếm lạ, nhưng Chu Vương lại một mặt bình tĩnh.

"Tướng công, chàng gọi ta Chu nhi đi."

Chu Vương cười một tiếng, giải thích nói"Ta từng cùng tỷ tỷ nhìn trộm Nhan giới nhiều, đừng quên phía trên tiên cảnh phổ thông kết giới là khốn không được chúng ta!"

"Có đúng không?"

Diệp Thần nghe xong hít vào ngụm khí lạnh, hỏi:"Vậy các người làm sao không xuất thủ với Nhân giới?"

"Tướng công, chàng không hiểu rõ Yêu giới, chúng ta mặc dù là yêu tinh, nhưng ngoại trừ những cái gia hỏa rơi vào ma đạo kia,

người yêu tộc khác cũng không giết!"

"Nếu như không phải tình thế bất đắc dĩ, tỷ ta cũng không nghĩ xâm lấn Nhân giới!"

"Minh bạch!"

Nghe Chu Vương nói xong, Diệp Thần khẽ gật đầu, có lẽ là hắn hiểu lầm Yêu giới, lại hoặc là nói là mình đối Yêu giới có thành kiến đi!

"Đúng rồi, tướng công, tâm nguyện của chàng là cái gì?"Chu Vương ôm cánh tay Diệp Thần, cười nhẹ nhàng mà hỏi thăm.

"Cô đã lần thứ năm hỏi tôi vấn đề kiểu này rồi!"

Diệp Thần tức xạm mặt lại, cô nàng này coi mình là ông già Noel sao, hung hăng truy vấn tâm nguyện của mình.

"Chậc chậc, anh bạn có phúc lớn a!"

Lái xe trung niên ở phía trước lái xe liếc mắt kính bên, mặt mũi tràn đầy hâm mộ nói"Nếu là lão bà ta có thể hỏi ta như vậy, vậy ta liền vui vẻ chết!"

"Lão ca, vậy ông sẽ trả lời thế nào đâu?"Diệp Thần cười nói.

"A, yêu cầu của ta rất đơn giản, chỉ cần ta lão bà mỗi tháng cho thêm ta một trăm khối tiền tiêu vặt là đủ rồi!"

""

Diệp Thần triệt để bó tay rồi, không nghĩ tới đại lão lái xe tâm nguyện 'Giản dị tự nhiên' như thế

"Anh bạn, có nguyện vọng gì cứ nói đi, cậu xem tiểu cô nương người ta đều gấp!"

Lái xe là cái lắm lời, thấy Diệp Thần không trả lời thế mà chủ động giật dây Diệp Thần nói ra tâm nguyện của mình.

"Khụ khụ, tâm nguyện của tôi là Đảo quốc đắm chìm!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Ngọa tào!"

Lái xe nghe xong trực tiếp bạo nói tục"Cái này mẹ nó tâm nguyện nếu là thực hiện, ta quyên nửa tháng không, cả một tháng tiền lương!"

"Đảo quốc, ta biết!"

Ai ngờ, Chu Vương thế mà nghiêm túc nhẹ gật đầu, nghiêm túc nói"Trên cái đảo này yêu tinh rất tà môn, bất quá đều bị ta cùng tỷ tỷ giết sạch!"

"Tiểu thư, cô rất thích xem đi?"

Lái xe nghe vậy cười xấu hổ"Hiện tại những tác giả này cũng thật sự là, chỉ nói hươu nói vượn, lấy ở đâu cái gì yêu tinh a!"

"Tôi chính là yêu tinh a!"

"Đừng nói giỡn tiểu thư, nào có yêu tinh xinh đẹp như cô, muốn thật sự là cũng coi như người anh em này nhặt nhạnh chỗ tốt!"

Lái xe càng trò chuyện càng này, hoàn toàn không biết mình trêu chọc chính là một vị tiên cảnh cao thủ.

Cũng may Diệp Thần cũng lười cùng lái xe so đo, người không biết vô tội mà!

"Tướng công, chàng đợi ta, lập tức quay lại!"Chu Vương cười một tiếng, nói xong chắp tay trước ngực nhắm hai mắt lại.

"Giáo huấn một chút liền tốt, đừng thật làm chìm!"

Diệp Thần thấy Chu Vương nghiêm túc vội vàng bồi thêm một câu, tốt xấu ở trên đảo còn có người quen cùng đồng bào hắn đâu.

"Anh bạn, cậu cùng bạn gái của mình đều rất đùa"

Nói còn chưa dứt lời, lái xe trong lúc vô tình thoáng nhìn kính bên bên trong Chu Vương'Cọ' Một chút từ chỗ ngồi biến mất, dọa đến hắn một cước phanh lại đạp xuống!

"Mắt của ta hỏng sao?"

Lái xe khó khăn nuốt ngụm nước bọt, cả gan nhìn lại, kết quả kém chút không có hù chết hắn!

Chương 1018. Hoàn thành tâm nguyện!

Mới vừa rồi còn tại vừa nói vừa cười Chu Vương, thế mà thật hư không tiêu thất, cửa xe không phải khóa cứng sao?

"Đại, đại, đại thần tha mạng a!"

Lái xe triệt để mộng bức, nhìn xem Diệp Thần ngồi ở phía sau không nói một lời, mở dây an toàn quỳ gối trên chỗ ngồi liền bái, một bên bái còn một bên run giọng nói

"Ta vừa rồi đều là nói mò, yêu tinh đại ca chớ, chớ ăn ta, ta còn có lão bà hài tử chờ ta nuôi sống đâu!"

"Lão ca, ngươi chớ khẩn trương, chúng ta sẽ không hại ngươi!"

Diệp Thần dở khóc dở cười, xem ra lái xe đem hắn cũng làm thành yêu quái, chỉ là hắn vạn vạn không nghĩ tới Chu Vương nói biến mất liền biến mất, ngay cả tiếng chào hỏi đều không đánh

Đảo quốc.

Okinawa hải vực, tiểu quỷ tử tụ tập không ít binh lực, chuẩn bị phối hợp Ưng Tương tới một lần diễn tập cỡ lớn, kì thực là làm bộ dáng uy hiếp Hoa Hạ!

"Tiểu thuần, nhìn đại đảo quốc ta binh lực sao mà tráng quá ha!"

Một tướng quân hải quân giữ lại ria mép, dáng người thấp bé đen nhánh, nhìn chiến hạm trước mắt từng dãy treo cờ mặt trời cảm khái nói.

"Yo ai!"

"Miyamoto tướng quân, ngươi nói chuyện tốt có văn hóa, giống như người Hoa a!"Phó quan Ichiro mặt mũi tràn đầy lấy lòng xu nịnh nói.

"Ân, không thể không nói Hoa Hạ văn minh vẫn là có thể lấy chỗ! Đương nhiên, so với đại đảo đế quốc ta, Hoa Hạ còn chưa đủ nhìn!"

"Tướng quân, quân đội Hoa Hạ có cái gọi tiểu tử Diệp Thần, lần trước lẻ loi một mình hủy căn cứ Okinawa Ưng Tương, nếu là chúng ta gặp gỡ hắn làm sao bây giờ?"

"Làm sao bây giờ?"

Miyamoto chẳng thèm ngó tới, hừ lạnh nói"Nếu là Diệp Thần gặp được ta, ta sẽ để cho hắn hối hận đi vào trên thế giới này!"

Vừa dứt lời, nguyên bản bầu trời xanh thẳm đột nhiên mây đen dày đặc, sấm sét vang dội, mặt biển kịch liệt cuồn cuộn, nghiễm nhiên là trước khi mưa bão tới.

"Baka!"

"Đài khí tượng không phải nói hôm nay trời trong gió nhẹ sao, bản tướng quân còn muốn cho Hoa Hạ nhìn một điểm nhan sắc, chuyện gì xảy ra?"Miyamoto giận tím mặt, nếu như bão tố ngăn trở quân diễn, hắn còn trang bức thế nào?

"Tướng quân ngươi mau nhìn trên trời, tốt, thật là con nhện lớn!"

Tiểu thuần một lang há to miệng mặt mũi tràn đầy hoảng sợ biểu lộ, tay chỉ trên trời toàn thân run rẩy.

"Cái quỷ gì nhện?"

Miyamoto đang nổi nóng hung hăng trừng Ichiro một chút, nhưng chờ hắn ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời sau, dọa đến quát to một tiếng, đặt mông ngồi sập xuống đất!

Chỉ thấy bầu trời bên trong nổi lơ lửng một con nhện to lớn, đến cùng lớn bao nhiêu?

Nhện tám chân, lớn chừng một chiếc tàu biển chở khách dài trăm thước chạy, da lông màu đen, phần bụng phồng lên có một chỗ màu trắng, điển hình nhện Hắc Quả Phụ!

Nhưng trên thế giới làm sao có thể có nhện lớn như thế, còn mẹ nó có thể bay đến bầu trời, đây không phải gặp quỷ sao?

Toàn bộ nhóm quỷ tử ở trên đảo Okinawa loạn cả một đoàn, các binh sĩ kêu la trên thuyền xuyên tới xuyên lui!

"Baka, toàn lực đột kích!"

"fire!"

Trong lúc nhất thời tất cả chiến hạm bên trong hải vực đều nhắm ngay không trung nhện, ầm ầm thương pháo thanh vang lên liên miên!

Nhưng những súng pháo này còn không có đánh tới trên thân nhện, liền bị một tầng vòng bảo hộ nhìn không thấy toàn bộ ngăn lại, đạn pháo ở giữa không trung liền nổ tung!

"Ngao!"

Nhện trong hư không tựa hồ cũng tức, quơ nanh vuốt dùng sức vạch một cái!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, ngay sau đó một màn khiến người rùng mình phát sinh, chỉ thấy trên mặt biển nhấc lên

sóng lớn trăm mét, quỷ tử hướng đối diện cùng chiến hạm Ưng Tương hung hăng vỗ tới!

Ầm ầm!

Lại là một tiếng vang thật lớn, mấy chục tàu chiến hạm dừng sát ở bên bờ, cùng tất cả mọi thứ trên chiến hạm, máy bay, binh sĩ, trong nháy mắt bị sóng lớn thôn phệ!

Nhưng mà, sự tình còn xa không có kết thúc, dưới điều khiển của nhện, nước biển càng ngày càng hung hãn, từ bốn phương tám hướng đem toàn bộ đảo quốc vây lại, giống như cùng mọc mắt, sóng lớn một cái so một cái cao, ngắn ngủi mấy phút, Đảo quốc liền bao phủ ở trong nước biển, cơ hồ vong quốc!

Thấy tình hình này nhện mới biến mất không thấy gì nữa, trên mặt biển nổi lơ lửng các loại mái hiên tàn bức tường đổ, còn có tiếng nhóm tiểu quỷ tử kêu rên liên hồi

Hoa Hạ, tỉnh Thiên Nam.

"Tướng công, ta trở về!"

Chu Vương bất thình lình lại xuất hiện tại trong xe taxi, kéo cánh tay Diệp Thần mỉm cười nói"Ta giúp chàng hoàn thành một cái tâm nguyện đâu, chàng còn có cái gì tâm nguyện sao?"

"A! Quỷ a!"

Lái xe đại lão triệt để hỏng mất, quát to một tiếng, trực tiếp dọa ngất tới!

Diệp Thần thấy thế cũng là dở khóc dở cười, chỉ có thể nói với Chu Vương "Châu nhi, tuyệt đối đừng đột nhiên biến mất! Nhân giới phần lớn là người bình thường, cứ dạng này sẽ hù đến bọn họ!"

"Tướng công, chàng trách Châu nhi làm sai sao?"Chu Vương ủy khuất ba ba nhìn xem Diệp Thần.

"Không có, chỉ là lần sau chú ý liền tốt!"

Diệp Thần miễn cưỡng cười một tiếng, trong lúc vô tình thws nhưng từ Chu Vương trong mắt thấy được nước mắt óng ánh.

Chương 1019. Khương Triết!

Tại sao có thể như vậy?

Đường đường Chu Vương thế mà khóc?

Chẳng biết tại sao, Diệp Thần luôn cảm thấy Chu Vương càng ngày càng yếu đuối, càng ngày càng giống tiểu nữ nhân, càng ngày càng không giống một vương Yêu giới

Bởi vì lái xe choáng, Diệp Thần không có cách nào chỉ có thể gọi điện thoại cấp cứu, chờ xe cứu thương tới về sau hắn đổi chiếc xe, mang theo Chu Vương rất nhanh tới tỉnh Trung Y Học Viện.

"Sư tỷ, đệ đến đưa tin!"

Diệp Thần đứng tại cửa trường học gọi điện thoại cho Tần Mặc Diêu.

Tần Mặc Diêu đang họp tiếp vào điện thoại Diệp Thần thập phần vui vẻ, dưới vạn chúng nhìn trừng trừng vừa cười vừa nói"Ngươi ở đâu, ta lập tức tới đón ngươi!"

"Cửa trường học!"

"Tốt, ta lập tức tới!"

Tần Mặc Diêu cao hứng cúp điện thoại, quay đầu nói với Tống Tử Văn đang chủ trì hội nghị

"Tống hiệu trưởng, sư đệ tôi tới, tôi muốn xin phép nghỉ đi đón hắn!"

"Hội nghị lập tức liền muốn kết thúc, không thể chờ chờ sao?"

Tống Tử Văn nghe vậy nhíu nhíu mày, bất quá rất nhanh hắn liền kịp phản ứng, vội vàng hỏi"Tần giáo sư, sư đệ cô có phải là Diệp tiên sinh?"

"Đúng thế!"

"Vậy tôi đi chung với cô đi, tôi tuyên bố, hội nghị kết thúc!"

Tống Tử Văn không nói hai lời, lập tức kết thúc hội nghị, tại trong ánh mắt kinh ngạc mọi người cùng Tần Mặc Diêu cùng nhau đi ra phòng họp.

"Tần giáo sư còn có sư đệ?"

Trong phòng họp một nam tuổi trẻ người mặc hàng hiệu, tướng mạo tuấn lãng, nhìn hào hoa phong nhã tử nhíu mày hỏi đồng sự bên cạnh.

"Khương lão sư, cậu mới từ nước ngoài trở về không biết, sư đệ Tần giáo sư rất lợi hại a!"Đồng sự nói.

"Không sai, Diệp Thần y thuật có được Tiếu bộ trưởng tôn sùng, nếu không Tống hiệu trưởng cũng sẽ không đi tự mình nghênh đón!"

"..."

Nghe được đám người mồm năm miệng mười nghị luận, Khương Triết sắc mặt dần dần âm trầm.

"Các vị nói cẩn thận, đừng quên cha con Lư Trường Quốc là thế nào chết!"

Đúng lúc này, một người trung niên nam tử đẩy kính mắt trên xương mũi trầm giọng nói.

Lời vừa nói ra, hiện trường lập tức lặng ngắt như tờ!

Lần trước Lư Ba hạ dược cho Tần Mặc Diêu, mặc dù cuối cùng là An Khả Hân uống, nhưng hai cha con cũng bởi vậy mất mạng, càng quỷ dị chính là cảnh sát thế mà đối với chuyện này chẳng quan tâm, có thể thấy được Diệp Thần bối cảnh chi thâm hậu!

"Lão Chu, ý của ông là Diệp Thần còn giết người?"Khương Triết nghe vậy sáng mắt lên.

"Khụ khụ, Khương lão sư nói giỡn, tôi cũng không có nói!"

Lời mới vừa nói nam tử trung niên mặt mo đỏ ửng, hắn không dám phía sau nói Diệp Thần, đồng dạng không dám đắc tội người trẻ tuổi trước mắt này, bởi vì lai lịch của hắn cũng không nhỏ.

"Hừ, ta ngược lại muốn xem xem Diệp Thần các ngươi nói này, có bao nhiêu ưu tú!"

Khương Triết hừ lạnh một tiếng, nói xong tự mình đứng dậy rời đi.

""

Đám người hai mặt nhìn nhau, mặc dù Khương Triết vừa tới trường học, nhưng hắn đối với Tần Mặc Diêu có hảo cảm rất nhiều người đều biết, hiển nhiên hắn vừa rồi thái độ là ăn dấm.

Phía ngoài cửa trường.

Tần Mặc Diêu hoan thiên hỉ địa tới đón tiếp Diệp Thần, nhưng nhìn đến bên cạnh hắn Chu vương, còn mở miệng một tiếng tướng công, lập tức cả người đều không tốt!

"Sư đệ, nàng, nàng là ai?"

Tần Mặc Diêu khẽ cắn môi son, trong lòng thầm mắng Diệp Thần là đại móng heo, lúc này mới thời gian vài ngày lại tìm nữ nhân?

"Tần tỷ tỷ, tỷ gọi ta Chu nhi đi!"Chu vương cười một tiếng, chủ động lấy lòng.

"Cô biết tôi?"

"Ân, tướng công nói Tần tỷ tỷ dung mạo ngươi xinh đẹp, lại hiền lành, là nữ tử hiếm có, Chu nhi xem xét quả thật như thế đâu!"

"Có đúng không, tiểu sư đệ, đệ thật nói như vậy?"

Nữ nhân nào không hi vọng đạt được khích lệ từ nam nhân ngưỡng mộ trong lòng, Tần Mặc Diêu tự nhiên cũng không ngoại lệ, tâm tình trong nháy mắt tốt lên rất nhiều.

"Ách đúng vậy a!"

Diệp Thần liền bị lừa xuoongsn úi, kỳ thật những lời này đều là Chu vương nói, hắn có thể ép cây chưa nói qua

Quả nhiên, đạt được khích lệ Tần Mặc Diêu tâm tình thật tốt, một bên Tống Tử Văn mỉm cười đi lên trước chủ động vươn tay, nói

"Diệp tiên sinh, cậu xem như tới, chúng ta chờ cậu thật lâu rồi!"

"Chờ tôi làm gì?"Diệp Thần sững sờ.

"Viện y học chúng ta chỉ cần người như cậu a, cậu đến, ta an tâm!"Tống Tử Văn mười phần nhiệt tình.

"Tống viện trưởng, tôi tạm thời không tìm được chỗ ở, trường học có thể giúp tôi giải quyết một cái sao?"

Diệp Thần nghĩ nghĩ, đã quyết định lưu tại trường học dạy học, cũng không thể mỗi ngày ở khách sạn đi?

"Việc rất nhỏ, tôi đã sớm để hậu cần sắp xếp ổn thỏa cho cậu!"

Tống Tử Văn nghe xong gật gật đầu, chỉ là một bộ phòng mà thôi, vài phút liền giải quyết cho Diệp Thần.

Đúng lúc này Khương Triết mặt âm trầm đi tới, đi thẳng tới bên người Tần Mặc Diêu, cười cười nói

"Vừa rồi nghe mọi người nói sư đệ Tần giáo sư tuấn tú lịch sự, tôi cố ý chạy đến muốn quen biết một chút, Tần giáo sư không ngại đi?"

"Tôi không để ý!"

Tần Mặc Diêu đối với Khương Triết thái độ hơi có vẻ lãnh đạm, bởi vì nàng cũng biết đối phương tiếp cận mình mục đích là cái gì.

Chương 1020. Một trái một phải!

"Sư tỷ, hắn là ai?"

Diệp Thần thấy Tần Mặc Diêu biểu lộ không đúng, lúc này nhíu nhíu mày.

"Xin chào, tôi gọi Khương Triết, là giáo sư chuyên nghiệp học viện châm cứu xoa bóp, cũng là hảo bằng hữu Tần giáo sư!"

Nói xong, Khương Triết chủ động đưa tay ra.

Diệp Thần lườm Tần Mặc Diêu một chút, phát hiện nàng cũng không ưa, trong lòng lập tức minh bạch, gia hỏa này là nhiệt tình mà bị hờ hững!

Nhưng theo lễ phép, Diệp Thần vẫn đưa tay cùng Khương Triết bắt tay, dù sao về sau đều là đồng sự, cúi đầu không gặp ngẩng đầu thấy, không cần thiết chơi cứng!

Thấy Diệp Thần đưa tay, trên mặt Khương Triết lập tức hiện ra một vòng nụ cười quỷ dị.

Khi hai cánh tay giữ tại cùng một chỗ, Khương Triết đột nhiên phát lực, hắn tập gym ở nước ngoài mỗi ngày, lực lượng phi thường lớn, liền muốn thông qua loại phương thức này cho Diệp Thần một cái hạ mã uy!

Dám cùng hắn đoạt nữ nhân, trước cân nhắc một chút mình có bản lãnh này hay không đi!

"A, có chút ý tứ!"

Diệp Thần cảm giác được địch ý đối phương, không khỏi cười lạnh, gia hỏa này thế mà giở trò, vậy liền không thể khinh xuất tha thứ hắn.

Nghĩ tới đây, năm ngón tay Diệp Thần nhẹ nhàng xiết chặt, lập tức một cỗ lực lượng khổng lồ tuôn ra!

Khương Triết vốn nghĩ Diệp Thần không chống được vài giây đồng hồ liền sẽ xấu mặt cầu xin tha thứ, không nghĩ tới một giây sau hắn liền cảm giác khí lực đối phương cường đại vô cùng, xương tay của mình phảng phất đều muốn bị bóp nát, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu trong nháy mắt từ cái trán hắn toát ra!

"Diệp tiên sinh, phu nhân của ngài cần một chút ì đồ dùng hàng ngày sao, tôi có thể để cho người ta hỗ trợ đi mua sắm!"Tống Tử Văn cảm giác không đúng, vội vàng tìm đề tài hóa giải mâu thuẫn.

"Không cần, nàng"

"Tống huynh, ta là thê thiếp tướng công, không có chú ý nhiều như vậy, cám ơn ngươi hảo ý!"

Chu Vương thế mà chủ động nói mình là tiểu thiếp, đây là cao thủ đệ nhất Yêu giới sao?

Diệp Thần buông lỏng tay ra, một mặt hài hước nhìn xem Khương Triết, cười xấu xa nói"Khương lão sư lực tay không nhỏ a, khó trách có thể dạy học sinh chà xát lưng!"

"Ngươi"

Khương Triết tranh thủ thời gian rút về tay giấu ở sau lưng, toàn bộ bàn tay không cầm được run rẩy, đau đớn vô cùng!

Nhưng càng làm cho Khương Triết tức giận chính là Diệp Thần nói hắn là chà lưng, gia hỏa này coi nơi này là nhà tắm lớn sao, rõ

ràng là xoa bóp, làm sao lại biến thành chà xát lưng!

"Sư đệ, ta dẫn đệ đi ký túc xá!"

Tần Mặc Diêu chủ động kéo cánh tay Diệp Thần, Chu Vương cũng không để ý, hai nữ nhân một trái một phải kéo cánh tay Diệp Thần đi vào sân trường.

Thấy cảnh này, Khương Triết vừa tức vừa giận, răng hàm cắn đến cạc cạc rung động!

"Khương lão sư, mọi thứ không nên cưỡng cầu, để tránh cho mình tăng thêm phiền não, cậu cứ nói đi?"Tống Tử Văn thấy thế hảo tâm nhắc nhở một câu.

"Hừ!"

Khương Triết căn bản không lĩnh tình, hừ lạnh một tiếng sau thở phì phò xông về trường học.

"Ai, người tuổi trẻ bây giờ tình cảm thật phức tạp!"

Tống Tử Văn lắc đầu, bất quá nói thật hắn ngược lại là thật hâm mộ Diệp Thần, tiểu tử này bên người quay chung quanh tất cả đều là mỹ nữ, đời trước đến tột cùng tích bao nhiêu đức a?

Mà lúc này Diệp Thần đi dạo ở bóng rừng sân trường,

"Chu nhi, lần đầu tiên tới Nhân giới, ban đêm ta dẫn muội đi ăn!"

"Tạ ơn Tần tỷ, bất quá muội nghĩ mình nấu cơm cho tướng công ăn!"

"Cho hắn ăn làm gì, đại móng heo!"

"Tướng công, chàng thích ăn đại móng heo?"

""

Diệp Thần đều sắp điên rồi, Tần Mặc Diêu cùng Chu Vương líu ríu giống như là hai con chim sẻ nhỏ, trò chuyện không xong

Học sinh trong sân trường nhìn thấy hai bên Diệp Thần đều có một cái mỹ nữ quay chung quanh, nhất là nam đồng học, nhao nhao hướng hắn quăng tới ánh mắt ghen tị!

"Ngọa tào! Gia hỏa này còn không có đẹp trai bằng ta đâu, thế mà bị hai cái mỹ nữ bao hết?"

"A, đây không phải là Tần giáo sư sao?"

"Trời ạ! Nữ thần trong mộng của ta thế mà chủ động kéo một cái nam nhân khác, ta không sống được!"

Tần Mặc Diêu ở trường học có một nhóm lớn fan hâm mộ nam học sinh, thấy được nàng cùng Diệp Thần thân mật cùng một chỗ, không thiếu nam đồng học bên trong miệng phát ra một mảnh kêu rên

"Sư tỷ, tỷ ở trường học rất được hoan nghênh mà!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, trêu chọc nói"Tỷ kéo đệ như thế, đệ sẽ không bị đánh đi?"

"Chán ghét!"

Tần Mặc Diêu gương mặt xinh đẹp ửng đỏ, duỗi ra đôi bàn tay trắng như phấn nhẹ nhàng đập tại trên cánh tay Diệp Thần, kết quả cánh tay con hàng này so với sắt còn cứng rắn, ngược lại nện đến tay nàng đau nhức.

"Đúng rồi, vừa rồi gia hỏa gọi Khương Triết kia lai lịch gì, ta nhìn hắn đối với tỷ giống như không có hảo ý a!"Diệp Thần ngữ khí có chút mỏi nhừ nói.

"Khương Triết là người nhà họ Khương tỉnh thành, mới từ nước ngoài học xong Trung y trở về!"

"Người này chính là cái khẩu Phật tâm xà, nhìn hào hoa phong nhã, kỳ thật lòng dạ nhỏ mọn, ta đều chẳng muốn phản ứng hắn!"Tần Mặc Diêu có chút ghét bỏ nói.

Chương 1021. Trần tỷ!

"Tướng công, vừa rồi chàng làm sao không có giết người kia?"

Nhện Vương một mặt tò mò nhìn Diệp Thần, ôn nhu nói"Loại sâu kiến kia, chàng động động đầu ngón tay là được rồi!"

"Chu nhi, đây là Nhân giới, có pháp luật!"

Diệp Thần thừa cơ cũng nói với Chu Vương"Không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không nên ra tay giết người, bằng không rất phiền phức!"

"Có đúng không?"

Nhện Vương một mặt hồ nghi nói"Nhưng vừa rồi thiếp nhấn chìm Đảo quốc, vì cái gì không có phiền phức đâu?"

"Ngọa tào! Cô thật đi đảo quốc?"

Diệp Thần nghe xong mở to hai mắt nhìn, nhìn thấy Nhện Vương Nhất đứng đắn nhẹ gật đầu, hắn tranh thủ thời gian lấy điện thoại cầm tay ra nhìn một chút tin tức, quả nhiên, đã có đưa tin Đảo quốc gặp sự cố.

Bất quá, đưa tin đều nói là hải khiếu, căn bản không có xách một chuyện nhện.

"Oa! Chu nhi muội muội, đây thật là muội làm sao?"Tần Mặc Diêu nhìn thấy tin tức cũng giật nảy cả mình.

"Đúng nha! Tần tỷ, tướng công sẽ có có phiền phức hay không?"Chu vương gật gật đầu.

""

Diệp Thần nghe xong nhịn không được liếc mắt, trong lòng tự nhủ là ngươi đem Đảo quốc làm chìm, hỏi thế nào ta có phiền phức đâu hay không?

"Quá tuyệt!"

Tần Mặc Diêu dứt khoát buông ra Diệp Thần, cho nhện Vương Nhất cái ôm thật to"Tâm nguyện sư phó lão nhân gia thực hiện, đêm nay ta nhất định phải mời muội ăn tiệc!"

"Tạ ơn Tần tỷ!"

"Muội vẫn còn muốn tự mình làm cơm cho tướng công ăn!"Chu Vương rất bướng bỉnh, tập trung tinh thần liền muốn nấu cơm cho Diệp Thần.

"Tốt a, ban đêm ta đến ăn chực!"

Tần Mặc Diêu cũng là dở khóc dở cười, nếu không phải Diệp Thần nói thân phận Chu Vương, nàng thật hoài nghi nha đầu này là xuất thân đầu bếp, một ngày không làm cơm liền khó chịu

Rất nhanh, Diệp Thần đến khu ký túc xá, canh giữ cổng chính là hai phu nhân trung niên đầu bím.

"Tần giáo sư, hai vị này là?"

Phụ nhân hiển nhiên nhận biết Tần Mặc Diêu, thấy nàng mang theo người tới chủ động lên tiếng chào.

"Trần tỷ, hắn là sư đệ muội, Diệp Thần, về sau cũng là lão sư trường học chúng ta, muội dẫn hắn đến tuyển ký túc xá!"Tần Mặc Diêu nói.

"A, cậu chính là Diệp Thần a!"

Phu nhân nghe xong cười cười, nói"Ký túc xá của cậu Tống viện trưởng đã sắp xếp từ sáng, ngay tại lầu hai, ta mang các người đi thôi!"

"Trần tỷ, làm phiền!"

Diệp Thần gật gật đầu, vừa muốn đi lại nghe Trần tỷ hoảng sợ nói"Diệp lão sư, cậu không mang hành lý sao?"

"Ách tôi lại mua một lần nữa là được!"Diệp Thần cười xấu hổ nói.

"Ai, người tuổi trẻ các cậu, đều là ngại phiền phức đi, con gái ta cũng giống vậy, chuyện gì đều ngại phiền phức!"

""

"Sư đệ chớ để ý, Trần tỷ chính là yêu nghĩ linh tinh, người vẫn là rất tốt! Mà lại, trong nhà nàng cũng tương đối khó khăn, một người mang theo hài tử, rất khó khăn!"

Tần Mặc Diêu thừa dịp lên lầu, thấp giọng nói với Diệp Thần.

"Sư tỷ, tỷ nghĩ đệ là người nào, đệ sao lại so đo những thứ này?"Diệp Thần cười khổ.

Chỉ chốc lát, dưới dẫn đầu của Trần tỷ, Diệp Thần liền đi vào ký túc xá của mình, ba phòng ngủ một phòng khách, cái đãi ngộ này tại Trung Y Học Viện chỉ có đỉnh cấp giáo sư mới có thể hưởng thụ!

"Người trẻ tuổi, cậu thật là có bản lĩnh, có thể ở lại ký túc xá tốt như vậy!"

Trần tỷ đem chìa khoá đưa cho Diệp Thần lúc, lại nhịn không được nghĩ linh tinh"Nếu là hài tử của ta có tiền đồ như cậu, vậy ta chính là chết cũng an tâm!"

"Phi phi phi! Trần tỷ, tuyệt đối đừng nói như vậy, hài tử tỷ lớn bao nhiêu?"Diệp Thần hỏi.

"Ai"

Ai ngờ, nói lên hài tử Trần tỷ chỉ là thật sâu thở dài, cũng không có trả lời vấn đề Diệp Thần.

"Sư đệ, hài tử Trần tỷ đang học tập ngay trong trường, hiện tại cũng năm thứ ba đại học, bất quá"

Tần Mặc Diêu còn chưa nói xong, dưới lầu đột nhiên truyền tới một người tuổi trẻ rống lên một tiếng

"Trần Hương lan, Trần Hương lan, bà ra đây!"

Trần tỷ nghe được thanh âm này, dọa đến toàn thân khẽ run rẩy, run giọng nói"Tần giáo sư, ta, ta đi trước, bằng không Tiểu Thịnh phải tức giận."

"Trần tỷ ai, có việc nhớ kỹ gọi chúng ta!"

Tần Mặc Diêu nhìn Trần tỷ một chút, phát hiện bên trong ánh mắt nàng tràn đầy sợ hãi, nhưng thì tính sao đâu, đây là việc nhà người ta, nàng cũng không tốt quản quá nhiều!

Chờ Trần tỷ vừa đi, Diệp Thần không khỏi hỏi

"Sư tỷ, đây không phải trường học sao, người nào có thể đem Trần tỷ sợ đến như vậy?"

"Ngoại trừ Trần Tỷ còn có ai, con trai Trần tỷ!"Tần Mặc Diêu sắc mặt tái xanh.

"Ngọa tào! Vừa rồi gọi thẳng tên chính là con trai của Trần tỷ nàng?"

Diệp Thần nghe xong lập tức nhíu mày, lại hồi tưởng bộ dáng

Trần tỷ câm như hến, lúc này nổi trận lôi đình, cả giận nói

"Sư tỷ, đệ đi xem một chút tiểu tử này, dám đối với mẫu thân mình như thế, muốn tạo phản rồi!"

"Ta cùng đệ cùng một chỗ!"

"Tướng công, thiếp cũng phải đi!"

""

Diệp Thần nhanh chân đi ra ký túc xá, rất nhanh liền đến trước bãi dưới lầu, kết quả liếc mắt liền thấy Trần tỷ cúi đầu, đang bị một người trẻ tuổi nghiêm nghị quát lớn!

"Trần Hương lan, tiiu chỉ cần năm ngàn khối bà cũng không có, làm ăn gì!"

Chương 1022. Côn đồ hơn cả côn đồ!

"Tiểu Thịnh, nhà ta cũng không giàu có, tiền muốn giữ lại cho con nộp học phí! Còn có, vạn nhất sinh cái bệnh đi bệnh viện cũng phải dùng tiền a"Trần Hương Lan cố nén nước mắt, kiên nhẫn giải thích.

"Tôi mặc kệ, hôm nay không có năm ngàn khối tôi liền không đi, bà đừng ép tôi ra tay với bà!"Trần tỷ không thèm nói đạo lý, thế mà còn nghĩ động thủ đánh mẹ hắn.

"Đi ngươi đại gia!"

Diệp Thần rốt cuộc nhịn không nổi, tiến lên chính là một cước, rắn rắn chắc chắc đá vào trên bụng Trần Thịnh!

Đây cũng chính là đối với người bình thường, phàm là hắn dùng một tia chân khí, mạng nhỏ Trần Thịnh liền không có!

"Ngao!"

Trần Thịnh hét thảm một tiếng, bị Diệp Thần đạp bay ra ngoài đến mấy mét, nặng nề mà đập xuống đất, mất hết mặt mũi trước đau đến hắn thẳng nhe răng!

"Tiểu THịnh!"

Trần tỷ thấy nhi tử mình bị đánh, đau lòng không thôi, tranh thủ thời gian ngăn lại Diệp Thần, đau khổ cầu khẩn nói"Diệp lão sư, Tiểu Thịnh còn không hiểu chuyện, van cầu cậu đừng đánh hắn!"

"Cái tên vương bát đản ngươi!"

Diệp Thần kiềm nén lửa giận, chỉ vào Trần Thịnh ngã trên mặt đất mắng"Oắt con, nếu là lại để cho ta nhìn thấy ngươi khi dễ Trần tỷ, xem ta thu thập ngươi như thế nào!"

"Thảo!"

Trần Thịnh chịu đựng kịch liệt đau nhức từ bên trên đất xi măng đứng lên, mặt đã sưng thành đầu heo, nhưng hắn vẫn là cắn răng nghiến lợi nhìn xem Diệp Thần, cả giận nói

"Hỗn đản, ngươi tính cái rễ hành nào, dám đánh ta, biết lão tử là ai chăng?"

Nói trở lại, Trần Thịnh mặc dù ngỗ nghịch, nhưng dáng dấp tuyệt đối tuấn tú lịch sự, to con một mét tám, mày rậm mắt to, thỏa thỏa hình nam một viên!

Bất quá hắn há miệng lại như cái xã hội lưu manh, không có chút bộ dáng học sinh nào.

"Sâu kiến, ngươi muốn chết!"

Chu Vương nghe được Trần Thịnh dám uy hiếp Diệp Thần, lúc này muốn xuất thủ giáo huấn hắn.

"Chu nhi, không cần phải để ý đến! Sư tỷ, tỷ mau dẫn Chu nhi đi mua một ít đồ vật, nơi này giao cho đệ!"

Diệp Thần thấy thế vội vàng ngăn lại, mình đánh người có chừng mực, nhưng Chu Vương thì chưa hẳn.

Nàng muốn động sát tâm, Trần Thịnh chết chỉ sợ liền tro cốt cũng không tìm tới!

"Chu nhi muội muội, loại chuyện nhỏ nhặt này giao cho sư đệ ta đi, ta dẫn muội đi mua chút đồ dùng hàng ngày!"

Tần Mặc Diêu biết Diệp Thần lo lắng cái gì, tranh thủ thời gian'Vừa dỗ vừa lừa' đem Chu vương mang đi, hiện trường chỉ để lại mẹ con Diệp Thần cùng Trần tỷ.

Mà Trần Thịnh cũng là kỳ hoa, khi hắn nhìn thấy dung nhan tuyệt mỹ Chu vương, thế mà còn hô câu với Chu Vương

"Em gái này nhìn không tồi, tên là gì a!"

"Thảo! Quản tốt chính ngươi đi!"

Diệp Thần cũng là say, gặp qua háo sắc, cũng không có gặp qua loại không biết sống chết Trần Thịnh này, vừa bị người đánh thành đầu heo còn có tâm tư nhìn mỹ nữ?

Nghe được Diệp Thần chửi mình, Trần Thịnh lúc này mới lấy lại tinh thần, hắn bỗng nhiên quay đầu hung tợn trừng mắt Diệp Thần

"Ta chẳng cần biết ngươi là ai, hoặc là bồi ta một vạn khối tiền thuốc men, hoặc là ngươi liền đợi đến đại ca ta tới thu thập ngươi đi!"

"Tiểu Thịnh, không được vô lễ!"

Trần Hương Lan nghe xong gấp, vội vàng nói"Hắn là Diệp giáo sư, là Lão sư của các con a!"

"Phi! Lão sư ngưu bức cái gì, lão sư liền có thể đánh người sao?"

Trần Thịnh căn bản không có coi ra gì, ngược lại làm tầm trọng thêm nói"Nếu ngươi là giáo sư khẳng định có tiền đi, vậy một vạn không đủ, ngươi phải bồi thường ta năm vạn tiền thuốc men!"

Diệp Thần thất vọng lắc đầu, bất quá nhìn thấy hai mắt treo

đầy nước mắt kia của Trần Hương Lan, hắn lại mềm lòng, thở dài nói

"Trần Thịnh, nếu cậu có thể dụng tâm đọc sách, ta cam đoan về sau cậu tiền kiếm được tuyệt không chỉ năm vạn, cậu muốn bao nhiêu đều có!"

"Thổi ngưu bức đâu, ta muốn năm trăm vạn có sao?"Trần Thịnh mặt khinh thường.

"Cậu cũng chỉ chút tiền đồ này!"Diệp Thần khinh bỉ nói.

"Hỗn đản! Bớt nói nhảm, hoặc là đưa tiền, hoặc là ta một điện thoại ngươi liền phải chết, tin hay không!"Trần Thịnh tức đến bại hoại nói.

"Ngươi rất thiếu tiền sao?"Diệp Thần hỏi.

"Bớt nói nhảm, ngươi đến cùng có cho hay không, không cho ta gọi người!"

"Không cho!"

"Thảo! Ngươi dám chơi ta, chơi chết ngươi!"

Trần Thịnh cảm giác mình bị đùa giỡn, thẹn quá thành giận hắn thế mà từ trên thân móc ra một thanh chủy thủ bén nhọn, không nói hai lời liền hướng trên thân Diệp Thần đâm tới!

"Không muốn a!"

Trần Hương Lan thấy thế dọa đến quát to một tiếng, nàng nghĩ ngăn lại Trần Thịnh, nhưng tất cả những thứ này đều phát sinh ở trong nháy mắt căn bản không còn kịp rồi!

"Con bất hiếu, hôm nay ta liền thay Trần tỷ hảo hảo giáo huấn ngươi!"

Diệp Thần cũng tức, gặp qua đục, nhưng cũng chưa từng thấy qua đục như Trần Thịnh, tuổi còn trẻ so du côn lưu manh còn lưu manh!

"Giáo huấn muội ngươi, đi chết đi!"

Trần Thịnh hai mắt tinh hồng, nhưng mũi đao hắn lại là hướng trên cánh tay Diệp Thần đâm vào, nói cho cùng tiểu tử này còn không có lá gan giết người.

Nhưng mà, một giây sau chỉ thấy Diệp Thần như thiểm điện xuất thủ, duỗi ra hai ngón tay một mặt thoải mái mà kẹp lấy chủy thủ!

"Cái này, cái này sao có thể?"

Chương 1023. Tịt pháo!

Trần Thịnh há to miệng cả kinh trợn mắt hốc mồm, hắn dùng sức quất chủy thủ trở về, kết quả lại không nhúc nhích tí nào!

Diệp Thần ngón tay phảng phất kìm sắt, chăm chú kẹp lấy mũi nhọn chủy thủ!

"Hỗn đản, ngươi buông ra cho ta!"Trần Thịnh vừa sợ vừa giận, hung tợn trừng mắt Diệp Thần quát ầm lên.

Phanh!

Diệp Thần đầu ngón tay thoáng phát lực, thuần cương chủy thủ ứng thanh mà đứt!

....."

Lần này không chỉ là Trần Thịnh, ngay cả Trần tỷ cũng kinh đến, Diệp lão sư khí lực thật là lớn a!

"Tôi cho cậu hai con đường lựa chọn, hoặc là tôi xuất thủ giáo huấn cậu, hoặc là chính cậu quỳ xuống cho Trần tỷ xin lỗi!"Diệp Thần thanh âm băng lãnh.

"Diệp lão sư, không cần....."

Trần Hương Lan biết rõ đức hạnh của con trai, để hắn quỳ xuống, đó là không có khả năng!

"Trần tỷ đừng nói chuyện, con của tỷ lại không quản giáo, đợi quốc gia thu thập hắn đã muộn!"

Diệp Thần hiện tại cũng coi như minh bạch, Trần Thịnh dám ở

trước mặt mẫu thân muốn làm gì thì làm, cùng Trần tỷ yêu chiều là thoát không ra liên quan!

Sớm biết khi còn bé Diệp Thần trộm một cây dưa leo nhà Tôn quả phụ, đều bị lão đầu đánh cho tê người dừng lại!

Mà lại, từ đó về sau Tôn quả phụ đặc biệt sùng bái lão đầu, không có việc gì liền gọi lão đầu đi trong nhà hỗ trợ đổi bóng đèn, Diệp Thần không chỉ một lần nghĩ tới, lão đầu đánh hắn chính là gọi cho Tôn quả phụ nhìn a.....

"Muốn để ta quỳ, nằm mơ!"

Trần Thịnh xương cốt còn quá cứng rắn, cắn răng nói:"Tiểu tử, có gan ngươi liền thả ta đi, để cho ta gọi điện thoại cho đại ca!"

"Đại ca ngươi là ai?"

"Vậy ngươi chớ để ý, liền nói có dám hay không đi!"

"Tốt, ngươi đi đi!"

Diệp Thần cười lạnh, trầm giọng nói"Bất quá ta cảnh cáo ngươi, về sau còn dám khi dễ Trần tỷ, cẩn thận ta vặn rơi đầu của ngươi!"

"Hừ, ngươi chờ!"

Trần Thịnh xem thường, hung tợn trừng Diệp Thần một chút, cũng không quay đầu lại đi.

Trần Hương Lan thấy thế thương tâm khóc, hung hăng thay Trần Thịnh hướng Diệp Thần chịu tội!

"Trần tỷ, tỷ cũng đừng khóc!"

Diệp Thần thấy thế an ủi"Tôi nhìn Trần Thịnh xương cốt tinh kỳ, ngược lại là cái tài liệu luyện võ tốt, nghĩ như thế nào lấy để

hắn đến học y?"

"Ai, từ khi sáu tuổi năm đó sau khi phụ thân Tiểu Thịnh chết, tính cách của hắn liền thay đổi!"

Trần Hương Lan nhẹ nhàng thở dài, đem sự tình Trần Thịnh một năm một mười giảng cho Diệp Thần nghe.

Nguyên lai khi còn bé Trần Thịnh rất ngoan, sau khi phụ thân chết liền tính cách đại biến, học tập cũng không chăm chú, kết giao không ít lưu manh trên xã hội, cũng may chiến hữu phụ thân Trần Thịnh nhìn không được, nhờ quan hệ quả thực là đem hắn nhét vào viện y học, không hi vọng hắn ngộ nhập lạc lối!

"Vân vân!"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, hỏi"Trần tỷ, tỷ mới vừa nói là chiến hữu phụ thân Trần Thịnh, phụ thân hắn là làm cái gì?"

"Lão công tôi trước kia là tiêu phòng binh, nhiều năm trước tham dự một lần cứu hỏa "Trần Hương Lan nghẹn ngào nói không được nữa.

"Minh bạch!"

Diệp Thần gật gật đầu, không nghĩ tới Trần Thịnh là liệt sĩ hậu đại, vậy thì nhất định phải quản quản, ai bảo mình cũng là người quân đội đâu!

"Trần tỷ yên tâm, tôi sẽ dạy tốt Trần Thịnh! Về sau, trên sinh hoạt có khó khăn gì, tỷ cứ tới tìm tôi!"Diệp Thần nói với Trần Hương Lan.

"Tạ ơn Trần lão sư!"

Trần Hương Lan muốn nói lại thôi, há to miệng cuối cùng vẫn đem lời ra đến khóe miệng nuốt trở vào.

Diệp Thần bén nhạy phát hiện Trần Hương Lan thần sắc không đối, liền hỏi

"Trần tỷ, nếu tỷ tin tưởng tôi, muốn nói cái gì cứ nói đi, tôi có thể giúp tỷ giải quyết, nhất định giúp tỷ!"

"Kỳ thật, sau khi lão công tôi chết quốc gia mỗi tháng đều sẽ có tiền trợ cấp lĩnh, bất quá"

Trần Hương lan đỏ bừng mặt, cúi đầu nói"Gần hai năm chẳng biết tại sao, tiền trợ cấp ngừng phát, tôi tìm lãnh đạo hỏi cũng không cho tôi một cái thuyết pháp, chỉ là để cho chúng tôi đi!"

"Còn có loại sự tình này?"

Diệp Thần nghe xong lập tức nhăn nhăn lông mày, hỏi"Trần tỷ, tiền trợ cấp trượng phu tỷ có bao nhiêu?"

"Một năm đại khái hai vạn khối đi!"

"Tốt a, quay đầu tìm người giúp tỷ hỏi một chút!"Diệp Thần gật gật đầu, đem việc này ghi tạc trong lòng.

"Tạ ơn Diệp lão sư!"

Trần Hương lan biểu thị cảm tạ, nhưng cũng không nghĩ Diệp Thần thật có thể giúp nàng, dù sao hai người chỉ là lần thứ nhất gặp mặt, lại nói Diệp Thần chỉ là cái lão sư, không có khả năng có năng lượng lớn như vậy.

Bên ngoài sân trường.

Trần Thịnh kìm nén nổi giận trong bụng gọi điện thoại cho người ta.

"Cẩu ca, năm ngàn khối anh muốn mắt thấy là phải tới tay, không nghĩ tới bị một lão sư mới tới quấy nhiễu!"

Trần Thịnh tức giận đem sự tình vừa rồi nói một lần.

"Thảo!"

Ai ngờ, điện thoại đầu kia lại truyền đến một trận thanh âm chà mạt chược, ngay sau đó lại là một tiếng gầm thét"Trần Thịnh, con mẹ nó ngươi tối nay gọi điện thoại tới sẽ chết a, hại lão tử tịt pháo!"

"Cẩu ca đừng nóng giận!"

Chương 1024. Cẩu ca!

Trần Thịnh giật mình, vội vàng lấy lòng nói"Em thực sự đánh không lại hắn, chỉ có thể mời Cẩu ca rời núi!"

"Tên kia có tiền sao?"

"Nghe mẹ em nói hắn là giáo sư, tiền khẳng định không thiếu!"

"Vậy thì dễ làm rồi! Ban đêm hẹn hắn ra, nói cho hắn biết Cẩu gia ta muốn tìm hắn tâm sự, dám đánh huynh đệ ta, không bồi thường chút tiền thuốc men sao được!"Cẩu ca hừ lạnh nói.

"Cẩu ca uy vũ!"

"Bớt nói nhảm, vừa rồi ngươi hại ta tịt pháo, bồi ta năm ngàn đi!"

"Cái này"

Trần Thịnh trợn tròn mắt, lần trước hắn không cẩn thận đem dầu bún thập cẩm cay vẩy vào trên quần [image]áo Cẩu ca, liền muốn bồi năm ngàn, bằng không hắn cũng không muốn tìm Trần Hương lan muốn nhiều tiền như vậy, không nghĩ tới hôm nay lại muốn bồi năm ngàn?

Pháo ngươi bị tịt, không phun ra được trachs ai a!

Nhưng Trần Thịnh không dám cãi, bởi vì Cẩu ca là đại lưu manh nổi danh phụ cận viện y học, thủ hạ trên trăm tiểu đệ, ai dám đắc tội hắn chết như thế nào cũng không biết!

Đối phương ba một tiếng cúp điện thoại, ngay tại lúc Trần Thịnh sầu muộn, đột nhiên nhìn thấy Tần Mặc Diêu cùng Chu

Vương trong tay dẫn theo bao lớn bao nhỏ, vừa nói vừa cười đi tới.

Trần Thịnh linh cơ khẽ động, tranh thủ thời gian dùng di động răng rắc soi một tấm cho hai người, tiện tay liền cho Cẩu ca phát quá khứ.

"Trần Thịnh, cậu làm gì!"

Tần Mặc Diêu phát hiện Trần Thịnh đang quay nàng, đôi mi thanh tú không khỏi cau lại.

"Không làm gì, tôi chụp loạn thôi, ai bảo cô xông vào ống kính tôi!"Trần Thịnh bày ra một bộ lợn chết không sợ bỏng nước sôi dáng vẻ.

"Không có thuốc chữa!"

Tần Mặc Diêu kiềm nén lửa giận, âm thanh lạnh lùng nói"Tôi cảnh cáo cậu, nếu là không cần tiếp tục tâm học tập, cẩn thận không tốt nghiệp!"

"Hắc hắc, Tần giáo sư cô đừng dọa tôi, tôi mới không muốn làm thầy thuốc đâu, vẫn là ở trong y, nói đùa cái gì!"Trần Thịnh một mặt khinh thường.

""

Thấy đối phương khó chơi, Tần Mặc Diêu cũng từ bỏ, tục ngữ nói phật độ người hữu duyên, nếu Trần Thịnh không lên đạo, mình cần gì phải tốn nhiều miệng lưỡi?

"A, tướng công vì sao không giết hắn?"Chu Vương hiếu kỳ nói.

"Khụ khụ, Chu nhi, Nhân giới là không thể tùy tiện giết người!"

Tần Mặc Diêu dở khóc dở cười, xem ra Chu Vương tại Yêu giới

xử không ít phải nhân mạng

Đúng lúc này điện thoại Trần Thịnh đột nhiên vang lên, xem xét điện báo biểu hiện quả nhiên là Cẩu ca đánh tới.

"Alo, Cẩu ca, thu được hình em gửi chưa?"Trần Thịnh cười nói.

"Nói nhảm!"

Cẩu ca vội vàng mà hỏi thăm"Hai nàng này ngươi biết sao?"

"Nhận biết một cái!"

"Vậy tốt, chỉ cần ngươi có thể đem các nàng ban đêm đều hẹn ra, ta có thể bỏ qua tiền bồi thường của ngươi! Thế nào, đại ca đối với ngươi không tệ đi?"Ôn chó cười to nói.

"Không có vấn đề, bất quá Tần giáo sư"

"Còn có giáo sư?"

"Lão tử còn không có chơi qua nữ nhân trình độ cao như vậy, ban đêm ngươi đem nàng kêu đi ra theo giúp ta ăn bữa cơm, bằng không đừng trách ta trở mặt vô tình!"Cẩu ca ngữ khí biến đổi, hung hãn nói.

"Em, em thử một chút đi!"

Trần Thịnh khóc không ra nước mắt, vốn định phát tấm ảnh lấy lòng Cẩu ca, không nghĩ tới đối phương thế mà để hắn làm 'Quy công' ?

Nhưng Cẩu ca là có tiếng 'Lục thân không nhận' , mình nếu là không làm theo, chỉ sợ muốn bị đánh chết tươi, làm sao bây giờ?

Suy đi nghĩ lại, Trần Thịnh quả quyết hướng đuổi theo phương hướng Tần Mặc Diêu đi, mặc kệ nó, tử đạo hữu bất tử bần đạo,

đây là Cẩu ca thường nói, bây giờ Trần Thịnh cũng cảm thấy rất có đạo lý!

"Tần giáo sư!"

Trần Thịnh đuổi kịp Tần Mặc Diêu, ngăn tại phía trước các nàng mỉm cười nói"Đại ca tôi muốn xin cùng vị tiểu thư xinh đẹp này cùng đi ăn tối, cho chút thể diện thôi?"

"Trần Thịnh, cậu biết mình đang làm cái gì sao?"

Tần Mặc Diêu âm thanh lạnh lùng nói"Xem ở phân thượng mẫu thân cậu, tôi không so đo với cậu, nói cái gọi là đại ca kia của cậu, chớ tìm phiền toái cho mình!"

"Tần giáo sư, Cẩu ca thế nhưng là đại lão một mảnh này, chỉ là muốn theo cô ăn bữa cơm, chút mặt mũi này cũng không cho?"

Trần Thịnh lòng nóng như lửa đốt, Tần Mặc Diêu các nàng không đi, mình liền muốn bồi thường tiền.

"Không có thuốc chữa!"

Tần Mặc Diêu lười nhác lại phản ứng Trần Thịnh, lườm hắn một cái vừa muốn đi, đã thấy Diệp Thần đâm đầu đi tới!

"Tướng công!"

"Sư đệ, đệ tới được vừa vặn!"

Tần Mặc Diêu nhìn thấy Diệp Thần, đem Trần Thịnh lời nói mới rồi thuật lại một lần.

"Đã có người mời khách ăn cơm, chúng ta vì cái gì không đi ?"

Ai ngờ, Diệp Thần sau khi nghe xong, một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Trần Thịnh, thản nhiên nói"Nói cho đại ca cậu, ban đêm nhiều hơn một cái ghế, tôi cũng đi!"

"Tốt, đây chính là chính ngươi nói!"

Trần Thịnh nghe xong sướng đến phát rồ rồi, hắn đang lo Diệp Thần sẽ sợ, đánh chết không chịu ra trường học đâu, không nghĩ tới gia hỏa này thế mà tự chui đầu vào lưới, vậy liền không thể trách hắn.

Tần Mặc Diêu nhìn một chút Diệp Thần không nói chuyện, nàng biết Cẩu ca kia phải ngã huyết môi!

"Sư tỷ, Chu nhi, chúng ta đi!"

Chương 1025. Muốn ăn đậu hũ?

Diệp Thần nhếch miệng lên, quay người cùng Tần Mặc Diêu các nàng một lần nữa về tới ký túc xá.

"Sư đệ, đệ tại sao muốn đáp ứng những tên côn đồ kia?"

Tần Mặc Diêu một bên giúp đỡ Diệp Thần trải giường chiếu, một bên tò mò hỏi.

"Chỉ là mấy tên côn đồ đệ còn không có để vào mắt, đệ chỉ là không muốn Trần Thịnh còn trẻ như vậy liền bị hủy, dù sao hắn là hậu đại liệt sĩ!"Diệp Thần thần tình nghiêm túc nói.

"Liệt sĩ hậu đại?"

Thẳng đến Diệp Thần đem thân thế Trần Thịnh nói ra, Tần Mặc Diêu mới bừng tỉnh đại ngộ.

"Sư đệ, ta ủng hộ đệ!"

"Tướng công, cái gì là liệt sĩ? Tại Nhân giới rất lợi hại phải không?"Chu Vương hiếu kỳ nói.

"Ân, rất lợi hại, mà lại rất được người tôn kính!"

"Vậy thì tốt quá, lão công chàng cũng nhất định phải làm liệt sĩ!"

""

Diệp Thần nghe nói như thế kém chút một ngụm lão huyết

phun ra, trong lòng tự nhủ ta dù sao cũng là nam nhân của ngươi đi, ngươi thế mà để ta làm liệt sĩ?

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, thu thập xong ký túc xá, giữa trưa Tần Mặc Diêu đem Diệp Thần cùng Chu Vương dẫn tới nhà ăn trường học.

"Các ngươi muốn ăn cái gì, ta đi giúp các ngươi đánh đồ ăn!"Tần Mặc Diêu mỉm cười nói.

"Sư tỷ, có đậu hũ sao, đột nhiên thật muốn ăn đậu hũ!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

"Chán ghét!"

Tần Mặc Diêu trợn nhìn Diệp Thần một chút, nhưng lại không tự giác hếch bộ ngực ngạo nhân của mình

"Ách sư tỷ, đệ là thật muốn ăn đậu hũ Ma Bà!"

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, trong lòng tự nhủ sư tỷ có phải là hiểu lầm, nếu không ăn đậu hũ không thể bình thường hơn được, làm sao lại chán ghét đâu?

"Tần tỷ, muội muốn ăn kén ve!"

Chu vương cười hì hì nói"Nếu có sống thì tốt hơn!"

"Cái này chỉ sợ không có!"

Tần Mặc Diêu cười khổ, khó trách Chu nhi trên mặt nhìn tràn đầy cao su nguyên lòng trắng trứng (Collagen), nguyên lai nàng thích ăn những lòng trắng trứng sinh vật a!

Ba người cười cười nói nói, lập tức đưa tới ánh mắt học sinh xung quanh, nhất là Chu vương một bộ trường bào cổ trang, càng là hút mắt người.

"Chậc chậc, người nam kia chính là ai vậy, Tần giáo sư thế mà muốn giúp hắn đánh đồ ăn."

"Không biết xấu hổ, thế mà để Tần giáo sư đánh đồ ăn cho hắn!"

"Các ngươi không cảm thấy hắn nhìn rất quen mắt sao?"

""

Các học sinh nghị luận ầm ĩ, nghe được có người nói mình xấu xí, Diệp Thần quay đầu hung hăng trừng cái kia học sinh một chút, trực tiếp dùng ánh mắt miểu sát hắn

"Ta nhớ ra rồi, lần trước Văn Linh nhảy lầu chính là người anh em này cứu, giống như kêu cái gì Diệp Thần!"Một đeo kính học sinh nói.

"Ngọa tào, khó trách Tần giáo sư đối với hắn tốt như vậy, nguyên lai là mãnh nhân ca!"

Mặc dù Diệp Thần không tại học viện dạy học, nhưng hắn đã trở thành nhân vật cấp truyền thuyết Trung Y Học Viện, đồng thời thu được một cái xưng hào mãnh nhân ca!

"Mặc Diêu!"

Đúng lúc này một thanh âm truyền đến, Diệp Thần quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Khương Triết trong tay bưng mâm cơm đi tới.

"Sư đệ, ta đi trước mua cơm cho các ngươi đi!"

Tần Mặc Diêu không nghĩ phản ứng Khương Triết, trực tiếp lựa chọn coi nhẹ hắn, cái này nhưng làm Khương Triết tức giận đến quá sức.

"Mặc Diêu, tôi có thể ngồi ở chỗ này cùng nhau ăn cơm với cô sao?"Khương Triết không cam tâm, mặt dạn mày dày lại hỏi tới

một câu.

"Không được!"

Không đợi Tần Mặc Diêu cự tuyệt, Diệp Thần trực tiếp khoát tay áo, nói"Nhà ăn như thế lớn, làm gì không phải ngồi cùng một chỗ với sư tỷ tôi, cậu cùng với nàng rất quen sao?"

"Diệp Thần, ngươi chớ quá mức!"

Khương Triết cắn răng, cả giận nói"Mặc Diêu đều không nói chuyện, ngươi thì tính là cái gì!"

"Ngươi đây tính toán là cái gì đồ vật? Tướng công, nếu không Chu nhi giết hắn đi?"

Nhện Vương Nhất nghe lập tức sát khí lan tràn, một đôi ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Khương Triết, phảng phất dã thú đang nhìn con mồi của mình!

Khương Triết bị ánh mắt Chu vương âm lãnh chằm chằm đến tê cả da đầu, thầm nghĩ em gái này dáng dấp quả thật không tệ, làm sao há miệng liền muốn mạng người đâu?

"Khương lão sư, ta không muốn cùng ngươi ngồi cùng một chỗ ăn cơm, không có ý tứ!"Tần Mặc Diêu âm thanh lạnh lùng nói.

"Tốt, rất tốt!"

Nghe được Tần Mặc Diêu cự tuyệt mình, Khương Triết cắn răng hừ lạnh nói"Tần Mặc Diêu, ngươi là người thứ nhất cự tuyệt nữ nhân của ta!"

Nói xong, Khương Triết hung hăng trừng Diệp Thần một chút, quay người thở phì phò đi ra.

Nhưng vào lúc này, trong phòng ăn truyền đến một tiếng kinh hô

"Cứu mạng a, có người té xỉu!"

Nghe được có người hô cứu mạng, các học sinh nhao nhao buông xuống bát đũa hướng đánh đồ ăn cửa sổ vây lại.

Tần Mặc Diêu nghe xong có học sinh té xỉu, tự nhiên nhanh chóng chạy tới, Diệp Thần cũng đứng dậy chen vào đám người, nhưng sau khi hắn nhìn thấy té xỉu người, không khỏi ngây ngẩn cả người!

"Văn Linh?"

Không nghĩ tới lại gặp được nha đầu này, nhìn nàng sắc mặt vàng như nến dáng vẻ, hiển nhiên là dinh dưỡng không đầy đủ gây nên ngất.

Diệp Thần từ trên thân móc ra một cái bình sứ, từ bên trong đổ ra một viên đan dược nhan sắc đỏ tươi, to bằng móng tay, giao cho Tần Mặc Diêu nói

"Sư tỷ, tỷ cho ăn Văn Linh ăn vào đi, hẳn là lập tức liền có thể tỉnh!"

Chương 1026. Thượng cổ ngân châm?

"Tốt!"

Tần Mặc Diêu tiếp nhận đan dược ngồi xổm người xuống, đang muốn cho ăn Văn Linh uống thuốc, đột nhiên một thanh âm truyền đến"Tần giáo sư, sao cô có thể cho học sinh uống thuốc không rõ lai lịch đâu!"

Đám người tản ra, chỉ thấy Khương Triết mặt âm trầm đi tới.

"Dược hoàn là sư đệ tôi, cái gì gọi là không rõ lai lịch?!"Tần Mặc Diêu cau mày nói.

"Hừ! Vậy tôi ngược lại là tò mò, loại thuốc này hoàn xem xét chính là giang hồ thuật sĩ đi lừa gạt dùng, dược hoàn sư đệ cô là đăng kí, hay là thông qua tiêu chuẩn dược phẩm an toàn quốc gia?"Khương Triết không khách khí chút nào đáp trả.

Nếu nữ nhân này không chịu cùng mình tốt, vậy cũng không cần khách khí!

Không có được liền muốn hủy đi!

Đây là tín điều nhân sinh Khương Triết, đồng thời một mực kiên định không thay đổi thi hành!

"Ngớ ngẩn!"

Diệp Thần liếc qua chính khởi kình Khương Triết, dược hoàn là hắn đoạn thời gian trước dùng bột phấn hạt bàn đào chế thành, so cái nhân sâm tổ yến mạnh gì hơn nhiều, gia hỏa Khương Triết

này thế mà nói chuyện gì an toàn tiêu chuẩn?

"Khương lão sư, vậy lão sư nhanh mau cứu Văn Linh a!"Bên cạnh có đồng học gấp.

"Yên tâm, có ta ở đây Văn Linh đồng học nhất định không có việc gì!"

Nói xong, Khương Triết xuất ra một cái bộ bằng da pha tạp da trâu, một chút liền có thể nhìn thấy hương vị bao da tuế nguyệt tang thương.

Hắn từ trong bao da lấy ra một bộ ngân châm dùng hoa lê mộc chứa, nhất làm cho người kinh ngạc chính là ngân châm này lại là màu đen, nhưng vẫn như cũ lập loè tỏa sáng, mà lại tại đỉnh chóp ngân châm nhỏ bé thế mà còn có điêu khắc cú mèo!

"A, Khương lão sư ngân châm tốt đặc biệt a!"

"Chẳng lẽ đây chính là thượng cổ ngân châm sao?"

""

Các học sinh nhìn thấy ngân châm nhao nhao nói một câu xúc động, Diệp Thần lại nhíu nhíu mày, từ hắn nhìn thấy ngân châm lần đầu tiên, liền cảm thấy một cỗ cực âm chi khí, cỗ khí tức này hắn chỉ ở Minh giới cảm thụ qua!

Mà lại Trung y chăm sóc người bị thương chủ dương, cú mèo ban ngày nằm đêm ra chủ âm, Trung y quả quyết sẽ không tốn tâm tư đem âm vật điêu khắc tại trên ngân châm!

Bộ ngân châm này có mờ ám!

"Tướng công, chàng thế nào?"Chu Vương thấy sắc mặt Diệp Thần không đúng hỏi.

"Chu nhi, nàng không cảm thấy trên bộ ngân châm này, âm khí

rất nặng sao?"Diệp Thần hạ thấp giọng hỏi.

"Không có cảm giác a!"

""

Diệp Thần vỗ trán một cái, quên Chu Vương là nhện tinh, nàng vốn là thuần âm

"Các bạn học tản ra, ta tới cấp cho nàng thi châm!"

Khương Triết tràn đầy tự tin, hắn viễn độ tại đảo quốc Đông Doanh học được nhiều năm châm cứu, hôm nay nhất định phải bộc lộ tài năng cho Diệp Thần nhìn xem, cho hắn biết cái gì mới gọi châm cứu!

Một giây sau, chỉ thấy Khương Triết nhanh như thiểm điện, phân biệt tại ấn đường Bách Hội, bốn thần thông, Thần đình, bản thần, Văn Linh đâm xuống năm châm!

"Oa! Khương lão sư quá đẹp rồi, nhận huyệt quá chuẩn!"

"“hủ pháp châm cứu ta có thể đạt tới một nửa Khương lão sư, chỉ sợ tỉnh Trung y viện đều phải cầu ta đi làm!"

""

Thủ pháp Khương Triết nhanh mà chuẩn trong nháy mắt chinh phục các học sinh, mà chính hắn cũng là dương dương đắc ý ngẩng đầu, một mặt trêu tức nói với Diệp Thần

"Diệp Thần, nghe nói cậu cũng biết châm cứu?"

"Cậu cưỡng ép kích thích huyệt vị Văn Linh, hạ châm lại quá sâu, liền không sợ hoàn toàn ngược lại?"

Diệp Thần thản nhiên nói"Nếu như hiện tại rút lui châm còn kịp, bằng không một hồi có ngươi khóc!"

"Hoang đường!"

Khương Triết nghe xong lập tức nổi trận lôi đình, cả giận nói"Diệp Thần, ta tại đảo quốc chủ công châm cứu, ngươi lại cùng ta nói chuyện gì huyệt vị hạ châm, trang bức đâu!"

"Quên đi, đàn gảy tai trâu!"Diệp Thần nhún vai.

"Hỗn đản, ngươi, ngươi mắng ai đây!"

Khương Triết tức nhức cả trứng, gia hỏa Diệp Thần này miệng cũng quá tổn hại đi, thế mà đem hắn so sánh trâu?

Nhưng mà hiện thực rất nhanh liền đánh mặt của hắn, Văn Linh nguyên bản hô hấp coi như cân xứng, đột nhiên trở nên hô hấp dồn dập.

Cả người như là như giật điện, ngực kịch liệt chập trùng từng ngụm từng ngụm hô hấp lấy, thở không ra hơi, mắt thấy là phải không được

"Khương lão sư, Văn Linh phải chết, nhanh nhanh cứu hắn a!"Có học sinh hô lớn.

"Ta cũng không mù!"

Khương Triết hung hăng trừng nam học sinh kia một chút, lập tức hắn đưa tay ý đồ cưỡng ép đè lại Văn Linh, không cho nàng kịch liệt động đậy, bộ dáng quá dọa người!

Kết quả, một giây sau Văn Linh'Phốc' Phun ra một ngụm máu tươi, trong nháy mắt trở nên hơi thở mong manh, mắt thấy lại không được

Diệp Thần thấy cảnh này nhưng lại chưa xuất thủ, bởi vì hắn xem sớm ra thân thể Văn Linh có dị dạng, cái miệng máu này sớm muộn phải phun ra, chỉ bất quá Khương Triết sai lầm thi châm,

sớm trợ giúp Văn Linh phun ra mà thôi!

"Sư đệ"Tần Mặc Diêu gấp.

"Sư tỷ đừng có gấp, Văn Linh không có việc gì!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

Nghe được Diệp Thần nói như vậy, Tần Mặc Diêu cũng nới lỏng tâm, nàng đối Diệp Thần cho tới bây giờ đều là trăm phần trăm tín nhiệm!

Chương 1027. Lang băm!

"Sao, tại sao có thể như vậy?"

Thấy cảnh này, Khương Triết cả người đều trợn tròn mắt.

"Văn Linh!"

Đúng lúc này một tiếng gọi to duyên dáng truyền đến, ngay sau đó Tôn Bảo Bảo vọt vào đám người, Diệp Thần thấy được nàng còn chưa kịp chào hỏi, liền thấy nha đầu này một đầu nhào vào trên thân Văn Linh, lớn tiếng kêu gọi lên tên của đối phương.

"Tôn Bảo Bảo, Văn Linh giống như bị ngân châm Khương lão sư đâm chết!"Lại có đồng học nhút nhát nói.

"Sao có thể nhưu vậy!"

Khương Triết tức nhức cả trứng, tức giận trừng mắt học sinh kia, cả giận nói"Ngươi là chuyên ngành nào, có biết phỉ báng phải ngồi tù hay không!"

"Vậy bạn tôi đến cùng thế nào!?"Tôn Bảo Bảo tức gấp chất vấn đạo.

"Cô có thái độ gì, làm sao cùng lão sư nói như vậy!"Khương Triết thẹn quá hoá giận, hung tợn trừng Tôn Bảo Bảo một chút.

"Lang băm hại người, tránh ra cho ta!"

Diệp Thần biết nên tự mình ra tay, đẩy ra Khương Triết, quay đầu nói với Tần Mặc Diêu"Sư tỷ, đem dược hoàn cho ăn Văn Linh ăn vào."

"Tốt!"

Tần Mặc Diêu không nói hai lời, lúc này ngồi xổm người xuống đem đan dược nhét vào trong miệng của Văn Linh

"Hồ nháo!"

Có lẽ là Khương Triết không nhịn được mặt mũi, thấy Tần Mặc Diêu thật cho Văn Linh ăn vào đan dược 'Không rõ lai lịch', lúc này tức giận nói

"Tất cả mọi người thấy được, Văn Linh đồng học hiện tại vẫn là có hô hấp, vạn nhất nàng chết thế nhưng không liên quan chuyện của ta, đều là đan dược Tần giáo sư hại chết!"

"..."

Đám người nghe vậy nhao nhao hướng Khương Triết ném đi ánh mắt khinh bỉ, loại lời này đều có thể nói được, cũng xứng làm gương sáng cho người khác?

Đúng lúc này hiệu trưởng Tống Tử Văn nghe hỏi vội vàng chạy đến, dù sao học sinh tại lúc huấn luyện quân sự té xỉu có, ăn một bữa cơm cũng có thể té xỉu, xây trường đến nay chưa hề phát sinh qua!

"Hiệu trưởng tới!"

Không biết là ai rống lên một cuống họng, dọa đến các bạn học nhao nhao tản ra.

Tống Tử Văn mặt mũi tràn đầy lo lắng, bất quá khi hắn nhìn thấy Diệp Thần cũng tại, một viên nỗi lòng lo lắng cuối cùng rơi xuống!

Ngoại trừ Tiêu bộ trưởng cực lực đề cử, hắn cũng đặc địa nghiên cứu qua Diệp Thần, kẻ này xác thực y thuật nghịch thiên,

có hắn tại học sinh cũng không có vấn đề.

"Tống hiệu trưởng, ông tới rất đúng lúc!"

Khương Triết thấy Tống Tử Văn tới, chỉ vào Diệp Thần cùng Tần Mặc Diêu, tức giận nói"Hai người này cũng không biết rắp tâm ra sao, cho học sinh ăn đan dược không rõ lai lịch, cái này nếu là xảy ra nhân mạng làm sao bây giờ?"

"Đan dược?"

Tống Tử Văn nghe xong nhíu nhíu mày, theo hắn hiểu biết Diệp Thần xác thực am hiểu luyện đan, hơn nữa còn đều là đồ tốt, quân đội đang dùng đan dược hắn nghiên cứu phát minh.

"Lão Tống, ông không cần lo lắng, Văn Linh có thể ăn viên đan dược kia cũng là vận mệnh của nàng!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Khẩu khí thật lớn!"

Khương Triết càng khó chịu, mặt mũi tràn đầy phẫn nộ nói"Ngươi thân phận gì cũng dám gọi lão Tống? Lại nói ai biết đan dược ngươi có độc hay không, Tống hiệu trưởng, tôi đề nghị báo cảnh xử lý!"

"Tướng công, chàng xác định không giết người này?"Chu Vương có chút nhịn không được, miệng môi run rẩy, răng nanh muốn chui ra ngoài.

"Chu Nhi, chớ làm loạn!"

Diệp Thần tranh thủ thời gian lôi kéo tay Chu Vương, Chu Vương này nếu là biến thân nhện, đoán chừng có thể hù chết một mảng lớn lão sư học sinh.

"Lẽ nào lại như vậy! Các ngươi còn dám uy hiếp ta, nhất định phải báo cảnh!"

"Khương lão sư, nói quá lời đi?"

"Ta nhìn chờ một chút đi, nếu như Văn Linh đồng học tỉnh lại, cũng không cần việc nhỏ hóa lớn!"

Tống Tử Văn nhíu nhíu mày, trong lòng tự nhủ có Diệp Thần tại cảnh sát tới cũng không tốt, cái rắm lớn một chút liền báo cảnh, ngươi làm cảnh sát rảnh đến không có chuyện làm đi!

"Hừ!"

Khương Triết hừ lạnh một tiếng, hắn mới không tin cái phá dược hoàn gì có thể cứu tỉnh Văn Linh đâu.

"Tôi tin tưởng Diệp Thần!"

Tôn Bảo Bảo lúc này đứng dậy, ai bảo gia gia nàng là đồ đệ Diệp Thần đâu

"Tôn tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng, hỏi"Lão gia tử nhà cô vẫn tốt chứ, tôi đã rất lâu không có đi gặp hắn!"

"Không tốt đẹp gì!"Tôn Bảo Bảo miết miệng, dáng vẻ tựa hồ đầy mình oán khí.

"Thế nào?"

"Còn không đều là cậu, cho hắn một cái bản sách cổ châm cứu gì, hiện tại gia gia mỗi ngày trốn ở bên trong gian phòng nghiên cứu, tôi về nhà đều không thèm phản ứng tôi!"

""

Diệp Thần nghe xong dở khóc dở cười, lúc trước mình là cho Tôn Trường Sinh một bản châm pháp bản độc nhất, không nghĩ tới lão đầu còn rơi vào trầm luân.

"Khụ khụ!"

Đúng lúc này Văn Linh trên đất đột nhiên ho nhẹ vài tiếng.

"Văn Linh!"

Tôn Bảo Bảo thấy thế đại hỉ, tranh thủ thời gian ngồi xổm người xuống đem Văn Linh dìu dắt đứng lên.

"Tớ, tớ đây là thế nào?"Văn Linh lộ ra hết sức yếu ớt, cũng may bên cạnh có đồng học nhiệt tâm giúp đỡ Tôn Bảo Bảo cùng một chỗ đỡ nàng.

"Cậu vừa rồi té xỉu, may mắn mà có Diệp Thần đem cậu cứu sống!"Tôn Bảo Bảo nói.

"Diệp tiên sinh?"

Chương 1028. Giao phối?

Văn Linh lúc này mới phát hiện Diệp Thần liền đứng tại trước mắt, vội vàng hướng hắn gửi tới lời cảm ơn.

"Văn Linh, thân thể cô suy yếu đi về nghỉ ngơi trước đi, từ nay về sau tôi cũng ở trường học dạy học, cô có việc có thể tùy thời tới tìm tôi!"Diệp Thần mỉm cười nói.

"Vậy thì tốt quá!"

Tôn Bảo Bảo đoạt trước nói"Diệp Thần, vậy chúng ta đi trước, để ăn mừng cậu làm lão sư, đêm nay cậu mời khách ăn cơm đi quyết định như vậy đi, bái bai!"

Nói xong, Tôn Bảo Bảo cùng đồng học dìu lấy Văn Linh rời đi nhà ăn.

"Diệp lão sư thật lợi hại a!"

"Đúng a, Diệp lão sư, tôi muốn học luyện đan được không?"

"Diệp lão sư rất đẹp trai a, tôi muốn làm học sinh của Diệp lão sư!"

""

Các học sinh thấy Văn Linh tỉnh cùng kêu lên reo hò, Diệp Thần cũng lại lần nữa trở thành anh hùng trong lòng học sinh!

Trái lại Khương Triết sắc mặt trướng thành màu gan heo, trước đây không lâu hắn còn lời thề son sắt dược hoàn Diệp Thần vô dụng, chưa từng nghĩ nhanh như vậy liền bị đánh mặt.

"Hừ! Nếu như không có ta thi châm trước đó, Văn Linh đồng học căn bản không có khả năng nhanh như vậy thức tỉnh!"Khương Triết không muốn tại trước mặt học sinh mất hết mặt mũi, chỉ có thể cắn răng dát vàng lên mặt mình.

"Cắt!"

Tất cả học sinh đều ném ánh mắt xem thường với Khương Triết, nhưng chỉ có một nam hài tử mập mạp người đeo kính kính dám lên tiếng.

"Là ai không chịu phục, đứng ra cho ta! Chẳng lẽ ta nói sai sao?"

Khương Triết giận không kềm được, tại trước mặt Diệp Thần Tần Mặc Diêu mất thể diện thì thôi, hiện tại học sinh cũng xem thường hắn, cái kia còn hỗn cái rắm a!

"Là ta!"

Làm bạn học lá gan không nhỏ, thực có can đảm đứng ra phản bác"Khương lão sư, ông cho chúng tôi là mù lòa sao, vừa rồi dáng vẻ tay ông đủ luống cuống chúng tôi đều thấy được! Nếu không phải Diệp lão sư xuất thủ, Văn Linh đồng học đã mất mạng, ông còn không biết xấu hổ tranh công?"

"Hỗn trướng, cậu là chuyên ngành nào, có còn muốn tốt nghiệp hay không!"

Khương Triết thẹn quá hoá giận, hung tợn trừng đối phương một chút, tức giận chất vấn.

"Nha, đây là uy hiếp học sinh sao?"

Diệp Thần cười lạnh, thản nhiên nói"Y thuật mình không được cũng đừng dạy hư học sinh, về phần người ta có muốn tốt nghiệp hay không, liên quan gì đến Triết lão sư!"

"Tốt!"

Lời vừa nói ra, hiện trường phát ra tiếng vỗ tay sấm rền vang!

"Diệp Thần, ngươi"

"Ta cái gì ta, nếu ta là hiệu trưởng việc thứ nhất phải làm chính là xào ngươi!"Diệp Thần nhún vai, một mặt nghiền ngẫm cười nói.

"Tống hiệu trưởng, Diệp Thần quá cuồng vọng, ngài mặc kệ quản sao?"Khương Triết nổi nóng nói.

"Diệp lão sư vừa cứu được Văn đồng học, ta bất kể hắn là cái gì?"Tống Tử Văn ra vẻ hồ đồ.

"Họ Diệp, ngươi có gan, hãy đợi đấy!"

Nghe vậy Khương Triết tức giận tới mức cắn răng, nhưng hắn lại không dám cùng Tống Tử Văn khiêu chiến, chỉ có thể hung hăng trừng Diệp Thần một chút, sau đó chật vật không chịu nổi thoát đi nhà ăn

"Diệp lão sư, lần này may mắn mà có cậu, bằng không liền phải xảy ra chuyện lớn!"

Tống Tử Văn liếc mắt máu tươi trên đất, mặt mũi tràn đầy thành khẩn nói với Diệp Thần.

"Việc rất nhỏ, Tống hiệu trưởng không cần phải khách khí!"Diệp Thần khoát khoát tay.

"Ban đêm có thời gian không, ta làm chủ cùng một chỗ ăn một bữa cơm đi, xem như đón tiếp cho cậu!"Tống Tử Văn hỏi.

"Ách đêm nay khả năng không được, nếu không hôm nào đi!"

Diệp Thần áy náy cười một tiếng, ban đêm đại ca Trần Thịnh

còn muốn 'Mời' Hắn ăn cơm, cũng không thể thả bồ câu người ta đi.

"Tốt, vậy liền hẹn lần sau!"

Tống Tử Văn gật gật đầu, hàn huyên vài câu xong hắn cũng rời đi nhà ăn.

"Sư tỷ, gần đây Văn Linh tiếp xúc qua cái người đặc biệt gì sao?"Chờ Tống Tử Văn vừa đi, Diệp Thần nhìn như tùy ý mà hỏi thăm.

"Người đặc biệt?"

Tần Mặc Diêu nghĩ nghĩ, lắc đầu nói"Không có quá chú ý, thế nào?"

"Vừa rồi đệ xem một chút, tâm mạch Văn Linh là bị người ngăn chặn, ai sẽ làm như vậy đâu?"Diệp Thần hồ nghi nói.

"Cái gì?"

Nghe được lời nói này Diệp Thần Tần Mặc Diêu cũng giật nảy cả mình, đột nhiên, nàng nhớ tới một sự kiện, vội vàng nói"Đoạn thời gian trước trường học tổ chức một lần kiểm tra sức khoẻ, chẳng lẽ cùng lần kiểm tra sức khoẻ này có quan hệ?"

"Có phải là sau mỗi lần kiểm tra sức khoẻ, đều sẽ có học sinh xảy ra chuyện?"Diệp Thần hỏi.

"A, nghe ngươi nói như vậy còn giống như thật sự rất đúng!"

Tần Mặc Diêu bừng tỉnh đại ngộ, nói cho Diệp Thần nửa năm trước trường học cũng tổ chức một lần kiểm tra sức khoẻ, kết quả ba ngày sau liền có một cái học sinh không hiểu mất tích, đến nay vẫn không tin tức, sống không thấy người chết không thấy xác!

"Sư tỷ, trường học các tỷ không đơn giản a!"Diệp Thần cười

lạnh.

""

Tần Mặc Diêu im lặng, một cái ý nghĩ đáng sợ hiển hiện tại trong óc nàng, sẽ không phải phát sinh chuyện thường hay nói trên bản tin đi?

"Tướng công, thức ăn nơi này không đủ ăn, ban đêm vẫn là thiếp làm cho chàng ăn đi!"

"..."

Cơm nước xong xuôi, Tần Mặc Diêu bởi vì có khóa phải lên, dặn dò Diệp Thần vài câu sau liền đi lầu dạy học.

Diệp Thần trở lại ký túc xá, mới vừa vào cửa bị Chu vVương kéo mạnh lấy chui vào phòng ngủ!

"Tướng công, thừa dịp ta ăn no rồi, chúng ta nhanh lên giao phối đi!"Chu Nhi như con nhện cái gắt gao ôm Diệp Thần, nũng nịu nói.

Chương 1029. Đi gặp Cẩu ca!

"Giao giao phối?"

Nghe được cái từ này, Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, trong lòng tự nhủ liền không thể hàm súc chút sao?

"Đúng, giao phối!"

Chu Vương nói xong cũng không đợi Diệp Thần đáp lời, một đôi môi đỏ liệt diễm trực tiếp dán tại ngoài miệng Diệp Thần, đầu lưỡi mềm mại tại trong miệng Diệp Thần giống cá con vui sướng du động bốn phía!

Dính vào nước bọt Chu vương, Diệp Thần trong nháy mắt lại mê mang, rất nhanh trong phòng ngủ liền truyền đến từng đợt tiếng rên rỉ dụ người

Điên loan đảo phượng, cùng hài cá nước thân mật!

Đợi đến Chu vương thỏa mãn, sắc trời ngoài cửa sổ đã dần dần tối xuống.

"Tướng công, chàng thật tuyệt!"

Chu Vương ghé vào ngực Diệp Thần, gương mặt xinh đẹp ửng đỏ, làn da tuyết trắng so với trước đó tựa hồ càng thêm trơn mềm.

Diệp Thần tâm tình phức tạp, mặc dù Chu vương đúng là nữ nhân, nhưng bản thể nàng dù sao cũng là nhện tinh, tương lai sẽ không cho mình sinh một đống nhện con đi?

Bất quá để hắn cảm thấy ngạc nhiên chính là, tu vi của mình giống như lại trướng không ít!

Chẳng lẽ cùng Chu Vương làm chuyện xấu hổ có thể trướng tu vi?

"Đông đông đông!"

Đúng lúc này bên ngoài truyền đến một tràng tiếng gõ cửa, ngay sau đó Diệp Thần nghe được Trần Hương Lan ở bên ngoài lo lắng hô:

"Diệp lão sư, ngài tại ký túc xá sao?"

"Ở đây!"

Diệp Thần mặc quần áo tử tế xuống giường, đi tới cửa sau đem cửa phòng mở ra, liếc mắt liền thấy Trần Hương Lan mặt mũi tràn đầy lo lắng đứng tại cổng.

"Trần tỷ, xảy ra chuyện gì?"Diệp Thần thấy thế hỏi.

"Nghe nói Trần Thịnh muốn xin cùng Tần giáo sư các nàng ra ngoài ăn cơm, Diệp lão sư các người thế nhưng tuyệt đối đừng đi!"Trần Hương Lan dùng sức lắc đầu nói.

"Tỷ không nói tôi đều suýt nữa quên mất!"

Diệp Thần vỗ trán một cái, lập tức cười nhạt một tiếng:"Đại ca Trần Thịnh hắn thịnh tình không thể chối từ, tôi không đi đều không được a!"

"Diệp lão sư cậu có chỗ không biết, người kia gọi Ôn Cẩu, là địa đầu xà phụ cận trường học, lâu dài ức hiếp bách tính, tuyệt không phải người tốt lành gì!"

Trần Hương Lan thấy dáng vẻ Diệp Thần xem thường gấp đến độ thẳng dậm chân.

"Trần tỷ yên tâm đi, tôi chuyên môn thu thập người xấu, mặc kệ cẩu gì tôi đều sẽ để hắn thành cẩu nge lời!"Diệp Thần nửa đùa

nửa thật nói.

Ôn Cẩu lại hung lại như thế nào, Lão Thần hắn hung nhiều.....

Vừa dứt lời, dưới lầu liền truyền đến một tiếng gầm thét Trần Thịnh:"Họ Diệp, tranh thủ thời gian xuống tới cho ta!"

Nghe được thanh âm Trần Thịnh, Trần Hương Lan mặt xoát một chút liền trắng ra, trên mặt viết đầy sợ hãi cùng bất đắc dĩ, chỉ có thể xin giúp đỡ nhìn về phía Diệp Thần.

"Trần tỷ, yên tâm đi, hết thảy đều sẽ sẽ khá hơn!"Diệp Thần mỉm cười.

"Tướng công!"

Lúc này Chu vương từ trong nhà đi ra, Diệp Thần nhìn lại kém chút không có phun máu!

Chỉ thấy Chu vương đổi đầu quần áo bó màu đen bằng da, đưa dáng người linh lung tinh tế nàng bao trùm quá chặt chẽ, phong nhũ kiều đồn lại phối hợp với dung nhan tuyệt mỹ của nàng, nam nhân kia nhìn thấy không chảy máu mũi mới là lạ!

"Chu nhi, nàng, nàng từ chỗ nào lấy ra quần áo?"Diệp Thần ừng ực nuốt ngụm nước bọt, quần áo Chu Vương xác thực quá gợi cảm.

"Tần tỷ mang thiếp mua đây này, nàng bỏ bạc!"

""

Diệp Thần nghe xong tức xạm mặt lại, trong lòng tự nhủ sư tỷ cũng thật sự là, cho nhện Vương loại này quần áo càng giống con nhện đen

"Họ Diệp, ngươi sẽ không phải là sợ đi, làm sao không dám xuống tới!"

Đúng lúc này Trần Thịnh lại ở phía dưới la ầm lên.

"Chu nhi, chúng ta đi!"

Diệp Thần buổi chiều tiêu hao không ít thể lực, nói thật bụng cũng đã đói, nói xong cũng muốn dẫn Chu vương đi ra ngoài.

"Diệp lão sư, cậu, cậu thật muốn đi sao, quá nguy hiểm!"

Trần Hương Lan ngăn trở đường đi Diệp Thần, hảo tâm khuyên nhủ"Nếu không tôi đi cầu cầu tiểu Thịnh, để hắn không nên làm khó cậu."

"Trần tỷ, hắn là con của tỷ, tỷ cầu hắn làm gì?"

Diệp Thần cười lạnh, nói thẳng"Yên tâm, đêm nay qua đi tôi cam đoan Trần Thịnh không còn dám khi dễ tỷ!"

""

Trần Hương Lan sững sờ, Diệp Thần thừa cơ mang Chu vương rời đi lầu ký túc xá.

Dưới lầu.

Trần Thịnh nhìn thấy Diệp Thần tới, trên mặt lộ ra một vòng nụ cười quỷ dị.

"Đi thôi, ở đâu ăn cơm?"Diệp Thần hỏi.

"Đừng nóng vội, còn có Tần giáo sư đâu!"

Trần Thịnh hai mắt bốc lên lục quang sắc mị mị mà nhìn xem Chu vương, trong lòng thầm than cải trắng tốt đều để heo ủi, nữ nhân xinh đẹp như vậy liền nên cùng loại mãnh nhân như Cẩu ca một chỗ, tìm Diệp Thần thật sự là mắt mù!

"Sâu kiến, còn dám nhìn bản vương, cẩn thận ta móc xuống

tròng mắt ngươi!"

Chu Vương thấy Trần Thịnh không chút kiêng kỵ dò xét mình, thanh âm băng lãnh cảnh cáo nói.

"Mỹ nữ vẫn là rất cay nha!"

Trần Thịnh xem thường, chờ gặp Cẩu ca em gái này tự nhiên là không dám khoa trương.

Vừa dứt lời, Tần Mặc Diêu thật đúng là tới, cùng với nàng cùng một chỗ còn có Trần Hương Lan, Trần Thịnh thấy Tần Mặc Diêu tới càng là đắc ý, nói

"Tần giáo sư, xe cẩu ca chờ nhóm các người, đi thôi!"

"Dẫn đường!"

Chương 1030. Quá yêu chiều hài tử cũng không phải chuyện tốt!

Diệp Thần cười lạnh, Trần Hương Lan lại một phát bắt được tay Trần Thịnh, đau khổ cầu khẩn nói"Tiểu Thịnh, con không thể mắc thêm lỗi lầm nữa, Ôn Cẩu hắn không phải người tốt, con sẽ hại Diệp lão sư!"

"Chuyện của tôi bà đừng quản, lăn đi!"

Trần Thịnh hung hăng hơi vung tay, Trần Hương Lan vội vàng không kịp chuẩn bị bị hắn một chút vung ngã xuống đất, oa một tiếng khóc lên.

Trong tiếng khóc có bi thương, cũng có hối hận, càng nhiều hơn là hoài niệm cùng ủy khuất

Ba ~!

Trước lầu ký túc xá truyền đến một tiếng vang thanh thúy, Diệp Thần xanh mặt một bàn tay rắn rắn chắc chắc quất vào trên mặt Trần Thịnh.

"Hỗn đản, ngươi, ngươi dám đánh ta?"

Trần Thịnh che lấy má trái bị đánh cho sưng, tức giận trừng mắt Diệp Thần.

"Một tát này là ta thay Trần tỷ đánh, dám động thủ với mẫu thân mình, chán sống?"Diệp Thần lạnh giọng cảnh cáo nói"Lần này chỉ là một bàn tay, lần sau ta trực tiếp bẻ gãy đầu chó của ngươi!"

"Họ Diệp, một tát này ta nhớ kỹ!"

Trần Thịnh cắn răng, nếu không phải người Cẩu ca còn ở bên ngoài chờ, hắn không thể không chơi chết Diệp Thần.

Diệp Thần từ dưới đất đỡ Trần Hương Lan dậy, thở dài nói

"Trần tỷ, quá mức yêu chiều hài tử cũng không phải là chuyện tốt, quên đi, tỷ đi về nghỉ ngơi trước đi, chúng ta không có việc gì!"

"Cái này"

Trần Hương Lan nhìn một chút Diệp Thần, lại nhìn một chút Trần Thịnh, cuối cùng vẫn tiếp thu ý kiến Diệp Thần.

Phía ngoài cửa trường Trung Y Học Viện, ngừng lại một cỗ xe thương vụ màu đen.

Chỉ chốc lát, bọn người Diệp Thần liền từ trường học đi ra, bị Trần Thịnh mang tới xe, ô tô khởi động hướng phía nơi nào đó nội thành mau chóng đuổi theo

Tỉnh thành ngoại thành, sơn trang nghỉ mát.

Nơi này nổi danh là chốn tiêu phí cao tỉnh thành, nghe nói sơn trang không chỉ có chiếm diện tích lớn, mà lại dựa theo phong vận cổ Giang Nam chế tạo, khiển trách tư hơn trăm triệu, bên trong mỹ thực cảnh đẹp càng làm cho dòng người liền vong phản!

Cho nên, dù chỗ sơn trang vùng ngoại thành, vẫn như thường mỗi ngày khách bạo rạp!

Lúc này Khương Triết cùng mấy người bằng hữu ngay tại trong phòng sơn trang uống rượu nói chuyện phiếm.

"Khương ca, nhìn sắc mặt không tốt lắm, không có sao chứ?"Bên cạnh một người bạn thấy dáng vẻ Khương Triết cả đêm rầu rĩ không vui, rốt cục nhịn không được hỏi.

"Ta cũng kỳ quái, củ gừng ngươi trước kia rất uống ít rượu, hôm nay ta nhìn ngươi cũng uống nửa cân, có phải là có cái gì phiền lòng sự tình?"

"Ai!"

Khương Triết cau mày, bưng lên chén rượu trên bàn hơi ngửa đầu, đem hai lượng rượu lần nữa rót vào trong bụng.

"Có chuyện gì liền nói thôi, mấy ca khả năng giúp đỡ khẳng định giúp ngươi!"

"Xú nữ nhân Tần Mặc Diêu kia, cho, cho thể diện mà không cần!"

Khương Triết cắn chặt hàm răng, đầu lưỡi thắt nút nói"Cực kỳ thật đáng giận vẫn là tên vương bát đản Diệp Thần kia, lại dám trước mặt mọi người chế nhạo ta, thù này không báo ta thề không làm người!"

"Tần Mặc Diêu chúng ta biết, Diệp Thần là ai a?"

Các bằng hữu nghe xong nhao nhao lắc đầu, không ai nhận biết Diệp Thần.

"Hừ, bất quá là oắt con học mấy ngày y, minh, ngày mai chú ta muốn đi trường học diễn thuyết, chờ qua ngày mai xem ta thu thập hắn như thế nào!"Khương Triết nấc rượu hừ hừ nói.

"Khương ca xuất thủ tiểu tử kia chết chắc, ai không biết thế lực Khương gia tại tỉnh thành a!"

"Đến, quất điếu thuốc chậm rãi hút!"Bằng hữu đưa qua một cây hoa tử.

"Không cần!"

Khương Triết cự tuyệt khoát tay áo.

"Suýt nữa quên mất ngươi không hút thuốc lá!"Bằng hữu xấu hổ cười một tiếng thu hồi thuốc lá.

"Các ngươi uống, ta, ta đi lội toilet!"

Khương Triết loạng chà loạng choạng mà đứng lên, quay người liền hướng phòng bên ngoài đi.

"Củ gừng, có muốn ta cùng đi với ngươi hay không?"

Bằng hữu nhìn dáng vẻ hắn đi đường đều tốn sức, thật lo lắng hắn sẽ trong nhà cầu ngã sấp xuống.

Khương Triết lắc đầu, lảo đảo đi ra phòng.

Bành!

Đóng lại phòng cửa phòng, Khương Triết lập tức giống biến thành người khác, thân thể đứng nghiêm, đi đến một chỗ hành lang bốn phía đủ loại hoa cỏ, từ bên trong trong túi móc ra một hộp thuốc lá, đốt, thật sâu hít một hơi.

Hắn nhíu mày ngóng nhìn tinh không đen như mực, cũng không biết tổ chức để hắn về nước đến tột cùng là cái gì?

Đều nhanh một tháng còn không người liên hệ hắn, chẳng lẽ mình bị ném bỏ?

"Ha ha ha! Cẩu ca, hai em gái này thật xinh đẹp, anh thoải mái xong có thể để các huynh đệ sung sướng hay không?"

"Đúng a, Cẩu ca chúng ta cũng không có trải qua nữ nhân cấp giáo sư đâu!"

"Không có vấn đề, ta thoải mái xong tự nhiên muốn cho các huynh đệ thoải mái!"

Một trận tiếng cười to không chút kiêng kỵ truyền đến,

Khương Triết quay đầu nhìn lại không khỏi nhíu nhíu mày, Ôn Cẩu?

Hắn nhận biết Ôn Cẩu này, bất quá đối với loại tiểu lưu manh này Khương Triết đánh tâm nhãn chướng mắt.

"Nha, đây không phải Khương ca sao?"

Ôn Cẩu mọc ra một đôi híp híp mắt nhìn thấy Khương Triết, chủ động tiến lên đón, cười nói"Khương ca, không nghĩ tới ở đây gặp gỡ ngươi, tại nơi này ăn cơm sao?"

Chương 1031. Trang bức phạm?

"Ân!"

Khương Triết mặt không biểu tình hiển thị rõ lãnh đạm, trong lòng đối với Ôn Cẩu tràn đầy xem thường.

Nghỉ mát sơn trang chính là cái chỗ ăn cơm, tới này không ăn cơm làm gì, uống gió tây bắc?

Ôn Cẩu thấy thế cũng không tức giận, ngược lại một mặt lấy lòng cười nói"Khương ca, nơi này là địa bàn đại ca ta, chúng ta ăn cơm có thể toàn miễn, ngươi ăn hết mình, quay đầu ta cùng lão bản nói một tiếng miễn phí là được!"

"Không cần, ngươi là tới ăn cơm đi, nhanh đi đi!"

Khương Triết nhíu nhíu mày, nhìn thấy loại tiểu ma cà bông Ôn Cẩu này liền phiền, hắn thiếu mấy đồng tính tiền tiền kia sao?

"Tốt tốt tốt!"

Ôn Cẩu cũng phát giác Khương Triết không chào đón mình, nhưng ai bảo thế lực gia tộc đối phương cường đại đâu, hắn cũng không thể trêu vào!

Ngay tại lúc Ôn Cẩu muốn rời đi, một tiểu đệ lại thở hồng hộc đuổi theo, thở hổn hển nói

"Cẩu, Cẩu ca, em gái Trung Y Học Viện tới!"

"Quá tốt rồi, lập tức đem các nàng đưa đến phòng đến, đêm

nay ta phải thật tốt hưởng thụ một chút!"Ôn Cẩu hèn mọn cười to.

"Trung Y Học Viện?"

Khương Triết nghe xong không khỏi hiếu kì, hỏi nhiều câu"Ôn Cẩu, ngươi lại nghĩ tai họa ai vậy?"

"Ôi, quên Khương ca cũng tại dạy học viện y học a, thực sự xin lỗi!"

Ôn Cẩu cười theo, lấy điện thoại cầm tay ra đem ảnh chụp Trần Thịnh chiếu lật ra đến, chủ động phóng tới trước mặt Khương Triết, cười nói"Ngài nhìn, chính là hai em gái này, dáng dấp không tệ đi?"

Khương Triết tập trung nhìn vào lập tức trợn tròn mắt, đây không phải Tần Mặc Diêu cùng bạn gái tiểu tử họ Diệp kia sao?

Hình của các nàng làm sao lại tại Ôn Cẩu loại người này trong tay?

Ôn Cẩu gặp Khương Triết trầm mặc, lập tức nhếch miệng cười nói"Khương ca, nếu như ngươi đối với các nàng cảm thấy hứng thú, ta có thể giúp ngươi a!"

"Ngươi chuẩn bị làm thế nào?"

Khương Triết mặt không thay đổi nhìn Ổn Cẩu một chút, bên trong ánh mắt lộ ra một dòng sát ý lạnh lẽo.

"Hắc hắc, đương nhiên là hạ dược cho em gái này, chỉ cần mê choáng các nàng, đây còn không phải là muốn thế nào đều được?"Ổn Cẩu nháy mắt ra hiệu cười nói.

Ổn Cẩu trời sinh mắt nhỏ cười một tiếng, con mắt trực tiếp không con, chỉ còn lại một đầu khe hở nhỏ xíu

"Cùng một chỗ với các nàng còn có cái tiểu tử họ Diệp

đi?"Khương Triết trầm giọng nói.

"Là có tên tiểu tử, Khương ca ngươi quá lợi hại, ngay cả cái này đều biết?"Ổn Cẩu thừa cơ đập nhớ cầu vồng cái rắm.

"Ổn Cẩu, ngươi muốn phát tài sao?"

"Muốn a! Khương ca có cái gì tốt chiếu cố?"

"Rất đơn giản, ngươi chỉ cần đem tiểu tử họ Diệp phế đi cho ta, sau đó đem Tần Mặc Diêu lưu cho ta, còn lại nữ nhân kia ta không hứng thú, chính ngươi nhìn xem xử lý!"

"Sau khi chuyện thành công, ta cho ngươi năm mươi vạn, thế nào!"Khương Triết thản nhiên nói.

Ổn Cẩu nghe xong có năm mươi vạn, lập tức mắt bốc tinh quang, bất quá hắn lại ra vẻ khổ sở nói

"Khương ca, ngươi nhìn ta nhiều huynh đệ như vậy, năm mươi vạn có phải là hơi ít?"

"Một trăm vạn!"

"Thành giao!"

Ổn Cẩu sướng đến phát rồ rồi, xem ra hôm nay là ngày tháng tốt, đi ra ngoài gặp quý nhân, một trăm vạn nhẹ nhàng như vậy liền đã kiếm được!

Khương Triết nhìn xem Ổn Cẩu cười lạnh, trong lòng tự nhủ đại ngu xuẩn, có mệnh kiếm cũng phải có mệnh hoa mới được a!

"Ta tại phòng chữ Thiên, sự tình làm xong ngươi tìm đến ta!"Khương Triết nói xong xoay người rời đi.

"Khương ca, tạm biệt!"

Ổn Cẩu khom người đưa tiễn, vừa nghĩ tới đêm nay có thể kiếm một trăm vạn, hắn vội vàng đối thủ hạ nói"Nhanh, đem những người kia đều mang đến phòng, lão tử muốn phát!"

"Vâng, cẩu ca!"

Thủ hạ rất là vui vẻ rời đi, mà Ổn Cẩu cũng nhanh chóng trở lại phòng, chờ lấy'Hành tẩu một trăm vạn' Tự chui đầu vào lưới

Diệp Thần xuống xe, ngắm nhìn bốn phía nhìn thấy bên ngoài ngừng lại từng dãy xe sang trọng, không khỏi gật đầu nói

"Nơi này làm ăn khá khẩm a, sư tỷ, tỷ đã tới sao?"

"Trước kia tới qua một lần, nghe nói là thương hội tỉnh thành đầu tư, thức ăn bên trong hương vị quả thật không tệ, trang trí cũng là dụng tâm nghĩ!"Tần Mặc Diêu nói.

"Bớt nói nhảm, đi thôi!"

Một tiểu đệ Ổn Cẩu không kiên nhẫn giương lên tay, bốn phía lập tức thoát ra mười cái người áo đen, đem bọn người Diệp Thần bao bọc vây quanh, tựa hồ sợ bọn họ chạy.

"Trần Thịnh, ta cho cậu một cơ hội, cậu nhất định muốn chúng ta đi vào sao?"Diệp Thần quay đầu nhìn về phía một bên Trần Thịnh.

"Đương nhiên, không phải ngươi thật khoa trương sao, ăn một bữa cơm ngươi ngược lại sợ?"Trần Thịnh hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên hắn đối với Diệp Thần hận ý chỉ có tăng lên chứ không giảm đi.

"Tốt, cả đời cậu đều sẽ nhớ kỹ bữa cơm này!"

Diệp Thần cũng lười lại nói nhảm, nói xong đi theo tiểu đệ hướng chỗ phòng Ổn Cẩu đi đến.

"Hừ, trang bức phạm!"

Trần Thịnh khinh thường nhếch miệng, nói lầm bầm"Chờ chút gặp cẩu ca, nhìn ngươi còn dám trang hay không!"

Rất nhanh, bọn người Diệp Thần liền bị tiểu đệ Ổn Cẩu dẫn tới phòng.

"Cẩu ca, bọn họ tới!"

Trần Thịnh nhìn thấy Ổn Cẩu ngồi tại bàn ăn đằng sau, vểnh lên chân bắt chéo, miệng bên trong ngậm thuốc lá, vội vàng mặt mũi tràn đầy lấy lòng nghênh đón.

Chương 1032. Đại ca ta là Hạng Bá Vương?

"Nha, hai vị mỹ nữ đại giá quang lâm, hoan nghênh hoan nghênh!"

Ổn Cẩu căn bản không có cầm con mắt nhìn Trần Thịnh, một đôi mắt nhỏ chỉ lo nhìn chằm chằm Tần Mặc Diêu cùng Chu Vương, một mặt nụ cười thô bỉ.

"Không phải nói ăn cơm sao?"

Diệp Thần nhún vai, quay đầu nói với Tần Mặc Diêu"Sư tỷ đói bụng không, chúng ta tranh thủ thời gian ăn chút, ăn xong điểm tâm về nhà!"

"Tiểu tử, ngươi quá làm càn!"

Một tráng hán hình xăm bên cạnh Ổn Cẩu phẫn nộ quát"Tại trước mặt Cẩu ca dám nói thế, ngươi lớn mấy cái đầu!"

"Ngươi đang nói chuyện với ta phải không?"

Diệp Thần lạnh lùng lườm tráng hán một chút, thản nhiên nói"Không muốn chết liền ngậm miệng, đừng quấy rầy chúng ta ăn cơm!"

Nói xong, Diệp Thần cũng mặc kệ ánh mắt kinh ngạc đám người, dẫn Tần Mặc Diêu cùng Chu Vương ngồi xuống tại đối diện Ổn Cẩu.

Trên bàn ăn, các món ăn ngon tản ra mùi thơm mê người, Chu Vương nhìn xem những món ăn đều đủ sắc hương vị này, nuốt

ngụm nước bọt nói với Diệp Thần

"Tướng công, món ăn ở đây so nhà ăn tốt hơn nhiều!"

"Thích ăn liền ăn, đừng khách khí!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nghiễm nhiên thành chủ nhân nơi này.

"Thảo! Tiểu tử ngươi thật ngông cuồng!"

Ổn Cẩu rốt cục nhịn không được mở miệng, cả giận nói"Cho ngươi hai lựa chọn, hoặc là ta đánh gãy tứ chi ngươi ném ra, hoặc là chính ngươi lăn ra ngoài, lưu lại hai mỹ nữ này, bên ngoài tự nhiên có người chào hỏi ngươi!"

"Ngươi chính là đại ca Trần Thịnh?"

Diệp Thần cũng không giận lửa, lấy hắn tu vi hiện tại nổi giận với Ổn Cẩu cũng quá thấp kém.

"Tiểu tử, ngươi thật là một hôi sữa!"

Ổn Cẩu phù một tiếng nhổ ra đầu mẩu thuốc lá bên trong miệng, bĩu môi nói"Không sai, Trần Thịnh là tiểu đệ ta mang! Nghe nói hôm nay ngươi đánh hắn, không nghĩ tới ngươi thật đúng là dám đến ăn bữa cơm này a!"

"Có cái gì không dám, ngươi là Ổn Cẩu, sẽ không thật có ôn dịch đi?"Diệp Thần một mặt hài hước nhìn xem Ổn Cẩu cười nói.

"Muốn chết!"

Nghe được Diệp Thần nói như vậy, Ổn Cẩu cũng nhịn không được nữa, lúc này vung tay lên mấy tên đại hán vạm vỡ đem Diệp Thần bao bọc vây quanh, chỉ nghe Ổn Cẩu cả giận nói

"Bắt hắn chơi chết cho ta, ném đằng sau trên núi cho lợn rừng ăn!"

"Vâng, cẩu ca!"

Một tráng hán mặt mũi tràn đầy dữ tợn, từ trên thân móc ra chủy thủ không nói hai lời liền hướng Diệp Thần trên cổ xóa đi!

Ai ngờ, chủy thủ còn không có đụng phải Diệp Thần, chỉ thấy một đạo hàn quang hiện lên, một giây sau tráng hán liền mở to hai mắt nhìn, che lấy cổ mình thẳng tắp ngã trên mặt đất!

Bịch!

Một tiếng vang trầm, máu tươi từ khe hở tráng hán điên cuồng tuôn ra, mà thân thể tráng hán phảng phất như giật điện trên mặt đất run rẩy kịch liệt, ngắn ngủi không đến nửa phút, người này liền đã mất đi sinh cơ

Nhưng mà, một màn quỷ dị còn không có kết thúc!

Sau khi tráng hán chết từ vòm miệng của hắn, lỗ mũi, lỗ tai, nhưng phàm là địa phương có lỗ, chui ra vô số nhện cỡ nhỏ, những con nhện này mặc dù nhỏ nhưng lít nha lít nhít hàng ngàn hàng vạn, dọa đến người một bên liên tiếp lui về phía sau!

"Cái này, đây là có chuyện gì?"

Ổn Cẩu cũng là một mặt mộng bức, vừa rồi xảy ra chuyện gì, tiểu đệ của mình làm sao lại chết, những con nhện kia lại là chuyện gì xảy ra?

"Hừ! Sâu kiến Nhân giới cũng dám uy hiếp tướng công nhà ta, phải chết!"

Chu Vương rốt cục nhịn không được xuất thủ, đám người nhao nhao quay đầu nhìn về phía nàng, kết quả phát hiện móng tay Chu Vương chẳng biết lúc nào trở nên vừa nhọn vừa dài, vừa rồi nàng vẻn vẹn nhẹ nhàng vạch một cái, trong nháy mắt liền muốn mệnh tráng hán!

Nhưng động tác nàng quá nhanh, nhanh đến người bình thường căn bản không phát hiện ra được nàng động thủ.

"Thế nào, ngươi còn muốn chơi chết ta sao?"

Diệp Thần nhếch miệng lên, đứng dậy đi đến bên cạnh người Ôn Cẩu, một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem đối phương hỏi.

"Tiểu, tiểu tử ngươi chớ làm loạn!"

Ổn Cẩu trong lòng e ngại, nhưng hắn vẫn là cố giả bộ trấn định, ngoài mạnh trong yếu uy hiếp nói"Đại ca là Hạng Bá Vương, ngươi, ngươi nếu là dám đụng đến ta, cẩn thận hắn giết cả nhà ngươi!"

"Hạng Bá Vương?"

Diệp Thần nghe xong nhịn không được liếc mắt, không biết xấu hổ, danh hào Tây Sở Bá Vương cứ như vậy bị tiểu lưu manh làm hỏng?

"Hừ, ngươi cũng biết đại ca ta lợi hại đi, thức thời tranh thủ thời gian bồi mệnh cho huynh đệ ta! Bằng không"

"Như thế nào?"

"Bằng không các ngươi đều phải chết!"

Ổn Cẩu cắn cắn răng, nhiều tiểu đệ nhìn xem như vậy hắn cũng không thể quá sợ, bằng không về sau đều khó mà lăn lộn.

Diệp Thần nghe vậy cười lạnh, thản nhiên nói"Đừng lãng phí thời gian, đem đồ vật đều giao ra đây cho ta!"

"Thứ gì?"

Ổn Cẩu sững sờ, trong lúc nhất thời không có minh bạch Diệp Thần có ý tứ gì.

"Ngươi cố ý muốn mời sư tỷ ta cùng Chu nhi ăn cơm, không có ý định hạ thuốc cho các nàng sao?"Diệp Thần âm thanh lạnh lùng nói.

"Ta không có!"

Ai ngờ, Ổn Cẩu tiếng nói vừa dứt, bàn tay Diệp Thần liền quạt tới.

Ba!

Chương 1033. Bán!

Một tiếng vang thanh thúy, Ổn Cẩu bị đánh cho mắt nổi đom đóm, máu tươi trong nháy mắt từ khóe miệng của hắn chảy ra, hắn bỗng nhiên há miệng, thật nhiều khỏa răng đẫm máu, dinh dính rớt xuống đất!

"Hỗn đản, ta liều mạng với ngươi!"

Ổn Cẩu thấy thế tức hổn hển, tiểu đệ trong phòng cũng nhao nhao từ trên thân móc ra hung khí, càng có người trực tiếp móc ra một thanh súng ngắn đen nhánh, nhắm ngay đầu Diệp Thần liền bóp cò!

Phanh!

Tiếng súng một vang, Ổn Cẩu sướng đến phát rồ rồi, lần này Diệp Thần chết chắc đi!

Dám cùng hắn đối nghịch, quả thực là tự tìm đường chết!

Nhưng không như mong muốn, Ổn Cẩu vui vẻ không đủ ba giây, liền nghe được vài tiếng kêu thảm, hắn tập trung nhìn vào dọa đến toàn thân tóc gáy đều dựng lên!

Chỉ thấy tiểu đệ trong phòng, tất cả đều cắt đi đầu, trên mặt đất nằm mấy cỗ thi thể không đầu, máu tươi đang từ chặt đầu chỗ phun ra ngoài, trong nháy mắt, toàn bộ phòng tràn ngập mùi máu tanh tưởi

"Đây chính là kết cục của việc bất kính với tướng công ta!"Chu Vương thanh âm băng lãnh, trên bàn tay phải trắng nõn dính đầy máu đỏ tươi nước đọng.

"Cứu, cứu mạng a!"

Lần này Ổn Cẩu là thật sợ, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nhìn xem Diệp Thần, vẻ mặt cầu xin cầu khẩn nói

"Đại, đại ca, cầu ngươi đừng giết ta! Hết thảy đều là tên vương bát đản Trần Thịnh kia làm ra, không quan hệ với ta a!"

"Trần Thịnh, ngươi nói thế nào?"

Diệp Thần chính là đang chờ câu này, hắn quay đầu lại nhìn về phía Trần Thịnh đứng tại chỗ, tiểu tử này cũng không biết là gan lớn vẫn là bị sợ choáng váng, xảy ra sự tình lớn như vậy hắn thế mà không sợ?

Kỳ thật, Trần Thịnh cũng sợ hãi, hắn muốn chạy thế nhưng là chân tê không chạy nổi!

Nghe được Ổn Cẩu nói như vậy, Trần Thịnh cắn răng, gật đầu nói

"Không sai! Sự tình đều là ta làm ra, Diệp Diệp lão sư, ngươi muốn giết cứ giết ta đi!"

"A?"

Nghe được Trần Thịnh lời nói này, Diệp Thần ngược lại có chút giật mình, không nghĩ tới tiểu tử này rất có gan, hơn nữa còn rất giảng nghĩa khí, sống chết trước mắt lại dám đứng ra?

Nếu như có thể hảo hảo bồi dưỡng, tương lai nhất định là một nhân tài!

"Đại ca, ngươi, ngươi cũng nghe được, Trần Thịnh mình cũng thừa nhận, ngươi muốn giết cứ giết hắn đi!"Ổn Cẩu cấp hống hống nói, sợ Diệp Thần bắt hắn khai đao.

"Trần Thịnh, ngươi cũng tận mắt thấy đi?"

Diệp Thần cười lạnh, chỉ chỉ Ổn Cẩu"Đây chính là cái ngươi gọi là đại ca, đừng tưởng rằng bình thường mang ngươi ăn bữa bữa ăn khuya uống chút rượu, liền thật sự là đại ca!"

"Trong mắt hắn, tiểu đệ chẳng qua là kẻ chết thay mà thôi, ngươi còn muốn chấp mê bất ngộ sao?"

""

Trần Thịnh siết thật chặt nắm đấm, bờ môi đã sớm bị chính hắn cắn ra máu lại toàn vẹn không biết.

Nguyên lai Ổn Cẩu tham sống sợ chết như thế, may mà mình còn gọi hắn một tiếng đại ca!

Diệp Thần gặp không sai biệt lắm, lại một cái tát quất vào trên mặt Ôn Cẩu, âm thanh lạnh lùng nói

"Thuốc đâu, lấy ra!"

"Ta, ta cho, cầu ngươi đừng giết ta là được!"

Ổn Cẩu là thật sợ, hắn đột nhiên có loại ảo giác, Diệp Thần bọn họ mới là xã hội đen, mình là lương dân thật to

Vì cầu bảo mệnh, Ổn Cẩu không thể không từ trên thân móc ra một bình chất lỏng nhỏ, nơm nớp lo sợ giao đến trên tay Diệp Thần.

"Nước con ruồi?"

Diệp Thần quét mắt nhìn chữ tây trên bình , âm thanh lạnh lùng nói"Ổn Cẩu ngươi thật biết chơi a, hàng nhập khẩu đều bị ngươi lấy được!"

"Đem nó uống hết đi!"

"Cái gì?"

Ổn Cẩu nghe xong sợ tè ra quần, nước con ruồi dược hiệu mạnh mẽ, mấy giọt liền có thể để một cái nữ tính trưởng thành lâm vào hôn mê, nguyên một bình này rót hết cũng đừng nghĩ tỉnh nữa đến đây!

"Đại ca, ta thề cũng không dám nữa, cầu ngươi tha ta một mạng đi!"

"Ngươi không uống cũng được, vậy liền giống như bọn họ, làm cái thi thể không đầu đi!"Diệp Thần liếc mắt những thi thể lưu manh bị Chu Vương cắt đi đầu trên mặt đất kia, cười lạnh.

"Đừng đừng đừng!"

Ổn Cẩu càng sợ hơn, hắn đột nhiên linh quang thoáng hiện vội vàng nói"Đại ca, ta, ta có thể nói cho ngươi một sự kiện, chỉ cần ngươi đáp ứng không giết ta!"

"Ngươi có thể nói cho ta chuyện gì?"Diệp Thần hồ nghi.

"Đại ca, kỳ thật ta cũng là bị người sai sử, chủ mưu một người khác hoàn toàn a!"

"Có đúng không?"

Diệp Thần nghe vậy cảm thấy ngoài ý muốn, hỏi"Ai? Nói ra ta không giết ngươi!"

"Là Khương Triết!"

Ổn Cẩu cắn cắn răng vẫn là đem Khương Triết 'Bán' , trước mắt bảo mệnh quan trọng, cái khác tất cả đều là đậu xanh rau má.

"Khương Triết cũng ở nơi đây?"Tần Mặc Diêu nghe xong lập tức đôi mi thanh tú cau lại.

"Ngươi không có gạt ta?"

"Ta thề với trời, nếu như ta dám lừa gạt đại ca, về sau sinh con ra không có lỗ đít!"

Ổn Cẩu giơ lên ba ngón tay lời thề son sắt nói:"Khương Triết đáp ứng cho ta một trăm vạn, điều kiện tiên quyết là đem đại ca ngươi phế đi, sau đó hạ dược cho tiểu thư bên người ngươi, đưa cho hắn chơi!"

"Hỗn đản Khương Triết!"

Tần Mặc Diêu nghe xong tức điên lên, không nghĩ tới Khương Triết bình thường còn dạng chó hình người, thực tế lại a âm hiểm!

"Chơi?"

Chương 1034. Trị Khương Triết!

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng:"Nếu hắn muốn chơi, ta liền để hắn chơi điểm kích thích! Ổn Cẩu, mang ta đi tìm hắn!"

"Tốt! Đại ca, ngươi sẽ không qua sông đoạn cầu đi?"Ổn Cẩu cũng không ngốc, vạn nhất Diệp Thần lợi dụng hắn tìm tới Khương Triết, Lại không giữ lời hứa làm sao bây giờ?

"Yên tâm, giết loại tiểu lưu manh như ngươi, ta không nhiều hứng thú lắm!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Đúng đúng đúng, ta chính là cái rắm, không đáng ngài phí sức!"

Nghe được Ổn Cẩu nhận sợ, Trần Thịnh càng là hối hận phát điên, mình làm sao nhận kẻ hèn nhát làm đại ca, bình thường khi dễ lão bách tính không phải rất ác độc sao?

Nhưng Ổn Cẩu mặc kệ, chỉ cần có thể bảo trụ mệnh nhát gan liền nhát gan đi, loại 'Dân liều mạng' xuất thủ này liền muốn mạng người hắn thật không dám gây.

Diệp Thần mang theo Ổn Cẩu, tại dưới sự hướng dẫn của hắn trực tiếp hướng phòng Khương Triết đi đến.

Lúc này Khương Triết tại phòng tâm tình thật tốt, vừa rồi hắn mơ hồ nghe được tiếng súng, xem ra Ổn Cẩu không có để hắn thất vọng, không chỉ có là phế đi Diệp Thần, còn đem hắn giết?

"Khương ca, ngươi tại đảo quốc du học những năm này, có tìm em gái đảo quốc hay không thăm dò sâu cạn a, công phu trên

giường của các nàng không tệ đi?"

Các bằng hữu uống nhiều quá, cũng đều là nam nhân, trò chuyện một chút tự nhiên là tới trên người cho nữ nhân.

Nghe được vấn đề này, mọi người đều mặt mũi tràn đầy nụ cười thô bỉ nhìn về phía Khương Triết.

"Nữ nhân mà, tắt đèn đều như thế!"

Khương Triết đắc ý gật đầu, nói"Ta vẫn là thích nữ nhân Hoa Hạ chúng ta, nhất là nữ nhân thành tích cao!"

"Khương ca, ngươi ở trường học dạy học, nơi đó há không tất cả đều là nữ nhân thành tích cao?"

Khương Triết không nói chuyện, ý vị thâm trường cười cười, đưa tay nhìn đồng hồ Ổn Cẩu hẳn là muốn đi qua đi?

Đang nghĩ ngợi, phòng cửa phòng đột nhiên bị người một cước đá văng!

Bành!

Một tiếng vang thật lớn, đem người ăn cơm uống rượu bên trong đều giật mình.

Đám người phẫn nộ hướng phía cửa nhìn lại, đã thấy hai người đàn ông xa lạ đi đến, phía sau bọn họ còn đi theo hai cái nữ nhân cực kì xinh đẹp.

"Tại sao là các ngươi?"

Khương Triết thấy mặt mũi Ổn Cẩu tràn đầy dáng vẻ mướp đắng, trong lòng hơi hồi hộp một chút, mơ hồ có loại dự cảm bất tường nổi lên trong lòng

"Ngoại trừ Khương Triết, tất cả mọi người ra ngoài!"Diệp Thần

nhìn lướt qua, lạnh lùng nói.

"Tiểu tử, ngươi khẩu khí thật lớn! Khương ca, ngươi biết hắn?"

Bằng hữu nghe được Diệp Thần không khỏi phát hỏa, trong lòng tự nhủ ta ăn thật ngon lành dựa vào cái gì đi, ngươi tính là cái gì a?

"Diệp Thần, ngươi muốn làm gì?"

Khương Triết mặt âm trầm nhìn về phía Diệp Thần, cảnh cáo nói"Nơi này là sơn trang nghỉ mát, ngươi nếu là dám làm loạn, cẩn thận đi ra không được!"

"Lăn!"

Diệp Thần sắc mặt tái xanh, một tiếng gầm thét!

Bành!

Một tiếng nổ vang, bàn ăn chính giữa phòng trong nháy mắt nổ tung, đồ ăn trên bàn rượu giống pháo hoa nổ tung, văng đầy lên đám người!

Lần này bằng hữu Khương Triết cũng nhận ra không được bình thường, nhao nhao hướng phía ngoài phòng chật vật rời đi.

Chỉ có Khương Triết vẫn ngồi ở tại chỗ, đầy người canh cá, trên đỉnh đầu nằm một con cá lớn trong nồi lẩu, nhìn rất buồn cười!

Diệp Thần dạo bước đi vào phòng, nhẹ buông tay, Ôn Cẩu bịch một tiếng ném xuống đất!

"Khương Triết, ngươi muốn đối phó ta cũng tìm người ra dáng đi?"Diệp Thần lạnh lùng nhìn xem Khương Triết, một mặt trêu tức nói.

"Hừ!"

Khương Triết kiệt ngạo bất tuần lườm Diệp Thần một chút, hừ hừ nói"Họ Diệp, ta không tin ngươi dám làm gì ta, ra ngoài hỏi thăm một chút, Khương gia ta tại tỉnh thành là dạng tồn tại gì?"

"Yên tâm, ta sẽ không động tới ngươi!"Diệp Thần nhếch miệng lên, lộ ra một vòng độ cong giảo hoạt.

"Ngươi, ngươi có ý tứ gì?"

Nghe được Diệp Thần nói như vậy, trong lòng Khương Triết ngược lại không chắc, nhất là Diệp Thần cười, để trong lòng của hắn hoảng sợ.

"Ngươi không phải muốn để Ổn Cẩu hạ dược cho sư tỷ ta sao?"

"Đúng rồi, ngươi còn muốn phế đi ta đúng không?"Diệp Thần nhún vai, thản nhiên nói"Lấy đạo của người, còn thi thân kia, ngươi hiểu!"

"Cái gì?"

Không đợi Khương Triết kịp phản ứng, liền thấy Diệp Thần cong ngón búng ra, mấy đạo thanh quang tựa như tia chớp bắn tại trên thân Khương Triết!

"Ngao!"

Tứ chi Khương Triết trong nháy mắt vỡ nát, đau đến hắn phát ra tiếng kêu Husky.

Bịch!

Khương Triết một đầu mới ngã xuống đất, đau đớn khiến cho mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu từ hắn cái trán không ngừng toát ra.

"Ổn Cẩu, cho ngươi hai con đường, hoặc là hiện tại chết, hoặc là uống xong đồ vật chính ngươi, chọn một đi!"

Diệp Thần nói xong móc ra con ruồi nước, lạnh lùng nhìn xem Ổn Cẩu nói.

"Ta đây, ta uống"

Ổn Cẩu bị thủ đoạn thần tiên Diệp Thần dọa mộng, nào còn dám cò kè mặc cả, lại nói con ruồi nước mặc dù số lượng nhiều, nhưng có lẽ còn có một chút hi vọng sống đâu?

Khương Triết ngã xuống đất cũng không ngốc, trong nháy mắt minh bạch Diệp Thần muốn làm cái gì, lập tức tức cấp bại phôi nói

"Họ Diệp, ngươi dám làm loạn, Khương gia ta sẽ không bỏ qua ngươi!"

Ừng ực ừng ực!

Khương Triết vừa dứt lời, nguyên một bình nước con ruồi liền bị Ổn Cẩu tràn vào trong bụng.

Chương 1035. Quy củ sơn trang!

Rất nhanh, con mắt Ổn Cẩu liền trở nên một mảnh tinh hồng, toàn thân khô nóng, bắt đầu xé rách y phục của mình.

"Ổn Cẩu, các ngươi chậm rãi chơi, ta đi!"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, nói xong quay người đi ra phòng.

"Ổn Cẩu, tên vương bát đản ngươi chớ làm loạn, đừng, đừng ngao!"

Trong phòng truyền đến một tiếng hét thảm, Diệp Thần mặc dù không có tận mắt nhìn thấy, nhưng hắn biết đêm nay Khương Triết khẳng định phải 'Hoa cúc tàn' , nước con ruồi uy lực cũng không phải nói đùa

Đi ra phòng, một bóng người lại ngăn tại trước mặt Diệp Thần, Diệp Thần tập trung nhìn vào là Trần Thịnh.

"Diệp lão sư, tôi tôi muốn bái ngài làm thấy!"

Nói xong, Trần Thịnh làm bộ liền muốn quỳ xuống hành lễ cho Diệp Thần.

Nhưng hai đầu gối hắn quỳ đến một nửa, đột nhiên cảm thấy có cỗ miên nhu chi lực nâng đầu gối, không khỏi ngẩng đầu giật mình nhìn xem Diệp Thần.

"Trần Thịnh, ngươi muốn làm đồ đệ của ta?"Diệp Thần một mặt bình tĩnh nhìn Trần Thịnh hỏi.

"Vâng!"

"Tốt! Ta có thể thu ngươi làm đồ, nhưng ngươi phải đáp ứng ta một sự kiện!"

"Sư phó mời nói!"

Trần Thịnh cũng là người thông minh, nghe được Diệp Thần đồng ý, lập tức đổi giọng gọi sư phó.

Diệp Thần cũng không để ý, thản nhiên nói"Ngươi về nhà hảo hảo nói lời xin lỗi cho Trần tỷ, nếu như về sau ngươi lại la lối om sòm với Trần tỷ, ta không chỉ có muốn trục ngươi xuất sư môn, sẽ còn tự tay phế bỏ ngươi, hiểu không?"

"Vâng!"

"Đi thôi, từ nay về sau học tập cho giỏi, nếu như ngươi là tại không thích học tập liền đi bộ đội rèn luyện đi, cũng coi như kế thừa y bát cha ngươi!"

""

Nói lên phụ thân của mình, Trần Thịnh lặng yên nước mắt mục, chỉ là cố nén không có lên tiếng.

Đây hết thảy Diệp Thần đều nhìn ở trong mắt, nhìn ra được Trần Thịnh bản chất không xấu, chỉ bất quá gia đình độc thân hài tử nhất thời ngộ nhập lạc lối, có thể lạc đường biết quay lại liền đã rất khá!

Hai người đi, sau lưng còn thỉnh thoảng có thể nghe được Khương Triết truyền đến tiếng kêu thảm thiết

Chờ Diệp Thần trở lại phòng trước kia, phát hiện cổng vây quanh rất nhiều người, Tần Mặc Diêu cùng Chu Vương cũng trong đám người.

"Sư tỷ, chuyện gì xảy ra?"

Diệp Thần đẩy ra đám người đi vào, hắn để Tần Mặc Diêu chờ mình, làm sao một chút thời gian tới nhiều người như vậy?

"Bọn họ là bảo an sơn trang nghỉ mát!"

Tần Mặc Diêu đôi mi thanh tú cau lại, nhỏ giọng nói"Không biết là ai mật báo, nói chúng ta nơi này giết người."

"Tiên sinh, ta là quản lý bảo an sơn trang!"

Lúc này một nam nhân Âu phục giày da, lại mặt mũi tràn đầy dữ tợn mặt âm trầm nói với Diệp Thần "Đây không phải phòng Ổn Cẩu sao, người đều là các ngươi giết? Ổn Cẩu đâu?"

"Người là ta giết, bởi vì nhóm hắn đáng chết!"

"Khẩu khí thật lớn!"

Nam nhân nghe xong Diệp Thần nói như vậy, lúc này hừ lạnh nói""Sơn trang nghỉ mát là chỗ của Bá Vương ca, ngươi cũng dám đến nháo sự, gan rất mập!"

"Sư tỷ, chúng ta đi!"

Diệp Thần không thèm để ý nam nhân, nói xong cũng muốn rời khỏi.

"Giết người muốn đi?"

Nam nhân lúc này đưa tay ngăn lại đường đi Diệp Thần, trầm giọng nói"Tiểu tử, ngươi thật ngông cuồng! Tại sơn trang nghỉ mát giết người nghĩ cứ như vậy nhẹ nhõm đi, nằm mơ đi!"

"Ngươi muốn thế nào?"Diệp Thần lườm nam nhân một chút.

"Hoặc là bồi thường tiền, hoặc là chúng ta dựa theo quy củ sơn trang!"Nam nhân âm thanh lạnh lùng nói.

"Quy củ sơn trang?"

"Ai tại nghỉ mát sơn trang nháo sự, nhất định phải phế bỏ tứ chi, sau đó giao cho cảnh sát xử lý!"

Vừa dứt lời, những hắc y nhân sau lưng nam nhân kia nhao nhao móc ra tượng giao bổng, từng đôi mắt lom lom trừng mắt Diệp Thần.

"Tiểu tử, ta nhìn ngươi là người thông minh, khuyên ngươi vẫn là ngoan ngoãn bồi thường tiền đi, không nhiều, một cái mạng một ngàn vạn!"

"Còn có loại tao thao tác này?"

Diệp Thần nghe xong có chút hăng hái nhìn xem nam nhân hỏi"Nhiều cái nhân mạng như vậy, các ngươi không sợ sự việc đã bại lộ?"

"Nhân mạng?"

Nam nhân nghe vậy thế mà cười, người áo đen đứng tại phía sau hắn cũng là mặt mũi tràn đầy khinh thường.

"Anh bạn, nghe xong ngươi chính là nơi khác đến, không biết bối cảnh sơn trang nghỉ mát sao, chỉ là mấy đầu nhân mạng tính là gì?"

"Nói thật cho ngươi biết đây cũng không phải là lần thứ nhất phát sinh án mạng, sơn trang còn không phải hảo hảo!"Nam nhân một mặt lạnh nhạt nói.

Vừa dứt lời, một tiểu đệ thở hồng hộc chạy tới, thở không ra hơi nói

"Đại, đại ca không xong!"

"Thảo! Lão tử rất tốt, có rắm mau thả!"Nam nhân hung hăng

trừng thủ hạ một chút tức giận nói.

"Đầu báo ca, bên ngoài, bên ngoài tới thật nhiều cảnh sát!"Tiểu đệ nuốt ngụm nước bọt, gian nan nói.

"Cái gì?"

Đầu báo mặt mũi tràn đầy dữ tợn nghe xong giận tím mặt, quay đầu hung hăng quét thủ hạ một chút, rống to"Tên vương bát đản nào báo cảnh, ăn nhiều rảnh rỗi!"

"Đại ca, không, không phải chúng ta báo cảnh a!"

"Hỗn đản!"

Đầu báo tức hổn hển, thật vất vả có kiếm tiền cơ hội, cảnh sát lại tới!

"Đại ca, tựa như là bằng hữu Khương ca báo cảnh!"Tiểu đệ tiến đến bên tai đầu báo nhỏ giọng nói.

"Khương Triết?"

Nghe xong là bằng hữu Khương Triết, đầu báo chỉ có thể cưỡng ép ngăn chặn hỏa khí, bởi vì Khương gia cũng là một trong cổ đông sơn trang.

Chương 1036. Hạnh phúc?

Đúng lúc này lại có nhân viên công tác tửu điếm chạy tới, nói cho đầu báo mặt mũi tràn đầy dữ tợn, cảnh sát đi chỗ phòng Khương Triết.

"Làm cái quỷ gì?"

Đầu báo nghe xong cũng mộng bức, hắn còn tưởng rằng cảnh sát tới là xử lý án mạng đây này.

"Đại ca, sẽ không phải là Khương ca xảy ra chuyện đi?"Một thủ hạ hảo tâm nhắc nhở.

"Ngậm miệng!"

Đầu báo cắn răng, chỉ vào bọn người Diệp Thần nói với thủ hạ "Đừng để bọn họ đi, ta đi xem một chút liền đến!"

Nói xong, hắn liền dẫn mấy cái tâm phúc nhanh chóng rời đi.

"Sư đệ, đệ đã làm gì Khương Triết vậy?"Tần Mặc Diêu nhìn về phía Diệp Thần tò mò hỏi.

"Hắc hắc, đệ để hắn tìm được hạnh phúc!"Diệp Thần một mặt cười xấu xa.

"Hạnh phúc?"

Tần Mặc Diêu sững sờ, nàng hiểu rất rõ Diệp Thần, tiểu tử này làm sao có thể để Khương Triết hạnh phúc, không giết hắn đều A Di Đà Phật!

Nhưng mà, lúc này Khương Triết thật rất'Tính' Phúc!

Ôn Cẩu ăn nguyên một bình nước con ruồi, thể lực kia giống như trâu điên, Khương Triết tại bên trong ánh mắt hắn biến thành tuyệt thế 'Mỹ nữ' , Ôn Cẩu liều mạng vất vả cần cù'Cày cấy' tại trên thân Khương Triết

Khi đầu báo đuổi tới phòng Khương Triết, một màn trước mắt kém chút không có đem hắn buồn nôn chết!

Chỉ thấy hai tay Ôn Cẩu để trần chồng tại trên thân Khương Triết, hắn kinh hô điên cuồng mà hống lên, trong mắt hiện đầy tơ máu, gắt gao siết chặt lấy, giữ lấy cổ Khương Triết!

Ngay cả cảnh sát tiến lên cũng chia không ra hắn cùng Khương Triết, thậm chí cứng rắn kéo ngược lại sẽ để cho Khương Triết dưới thân Ôn Cẩu đau đến oa oa kêu to!

Ngọa tào!

Đầu báo đều nhìn trợn tròn mắt, hắn thậm chí hoài nghi đồ chơi kia Ôn Cẩu giống như cẩu, đều là mang câu

"Đi đi đi, không nên nhìn!"

Cảnh sát phát hiện cổng kín người hết chỗ, vội vàng tiến lên khuyên cách.

"Triệu quản lý, đây là có chuyện gì?"Đầu báo hỏi sơn trang quản lý một bên.

"Ta, ta cũng không biết a!"

Triệu quản lý cũng là một mặt mộng bức, hỏi ngược lại"Đầu báo, Ôn Cẩu không phải là người của các ngươi sao, hắn có loại đam mê này coi như xong, nhưng ra tay với Khương ca, không muốn sống nữa?"

Vừa dứt lời, đầu báo chỉ nghe một tiếng gầm thét từ phía sau

truyền đến

"Nhi tử ta đâu, hắn thế nào?"

Hắn nhìn lại, lập tức trợn tròn mắt!

Chỉ thấy một trung niên nam nhân người mặc bông vải phục, hai bên tóc mai hoa râm chính nổi giận đùng đùng hướng bên này đi tới.

"Khương tổng?"

Quản lý sơn trang nhìn người nọ vội vàng tiến lên ngênh đón, chỉ chỉ ngăn ở cổng đường ranh giới ngoài phòng, mặt mũi tràn đầy vẻ u sầu nói

"Khương thiếu ngay tại phòng, nhưng cảnh sát không cho vào!"

"Lẽ nào lại như vậy! Nhi tử ta nếu là xảy ra chuyện, cảnh sát cũng đừng nghĩ tốt hơn!"Khương Vạn Long giận tím mặt, đẩy ra quản lý phóng tới phòng.

"Tiên sinh, nơi này không cho phép vào đi!"Cảnh sát chặn Khương Vạn Long.

Đúng lúc này trong phòng truyền đến một tiếng hét thảm Khương Triết, tiếng kêu so mổ heo còn thê lương!

"Hỗn đản! Lão tử là Khương Vạn Long, tranh thủ thời gian tránh ra cho ta, bằng khong ta lột cái thân da này của ngươi!"

Nghe được tiếng kêu thảm thiết nhi tử, Khương Vạn Long lòng nóng như lửa đốt, không để ý cảnh sát ngăn cản để bảo tiêu sau lưng bắt lấy cảnh sát, mà hắn thừa cơ vọt vào gian phòng, nhưng mà một màn trước mắt lại làm cho hắn kém chút một ngụm lão huyết phun ra, con của mình thế mà bị nam nhân 'chơi' ?

"Cha, cứu con!"

Khương Triết gãy tay gãy chân không cách nào giãy dụa, nhìn thấy Khương Vạn Long đến chỉ có thể vẻ mặt cầu xin kêu cứu.

Cảnh sát dẫn đầu nhận biết Khương Vạn Long, nhìn thấy hắn tới mau tới trước an ủi

"Khương tiên sinh yên tâm, chúng ta đã tìm tới dầu bôi trơn, rất nhanh liền tốt!"

Vừa dứt lời, theo'Phốc' Một tiếng, giống như là thanh âm nắp bình nước sôi bị rút ra, đại 'Củ cải' Ôn Cẩu cuối cùng từ trong thân thể Khương Triết rút ra!

"Nhi tử, con thế nào?"

Khương Vạn Long không để ý tới cảnh sát an ủi, vội vàng ngồi xổm người xuống mặt mũi tràn đầy đau đầu mà nhìn xem nhi tử nằm rạp trên mặt đất hỏi.

"Cha, thay ta giết, giết hắn!"

Khương Triết hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng hắn lại không thể dùng tay, chỉ có thể hận hận trừng mắt Ôn Cẩu vẫn như cũ hưng phấn!

"Tốt, nhi tử đừng sợ, ta cái này xử lý hắn!"Khương Vạn Long lên cơn giận dữ, khi hắn phát hiện nhi tử tứ chi đều đoạn mất, còn tưởng rằng là Ôn Cẩu dùng sức mạnh đánh gãy đây này, cho nên càng là sát tâm nổi lên!

"Khương tiên sinh, ngài chớ làm loạn!"

Cảnh sát giật mình, trong lòng tự nhủ Khương gia ngươi ngưu bức nữa cũng không thể ngay trước cảnh sát mặt giết người a, đây không phải đánh mặt chúng ta sao?

"Hừ! Nhi tử Khương Vạn Long ta cũng dám động, Ngọc Hoàng

đại đế tới cũng không giữ được!"

Khương Vạn Long bá khí ầm ầm, nhưng hắn cũng không phải tên lỗ mãng, nói xong chỉ là lấy điện thoại cầm tay ra bấm một số điện thoại.

"Kim lão, phiền phức ngài tiến đến một chuyến!"

Nói xong liền cúp điện thoại, ngay tại lúc cảnh sát không biết làm sao, chỉ thấy một lão giả tóc trắng xoá, thân hình còng xuống, nhìn tối thiểu tám mươi tuổi đi vào phòng, biết được chuyện đã xảy ra sau lão giả cũng không có nói nhảm, chỉ là giương lên tay!

Chương 1037. Khương gia!

Bịch!

Ôn Cẩu mới vừa rồi còn cùng như điên cuồng, mắt tối sầm lại đầu nện xuống đất, ngỏm củ tỏi!

"Hắn là mình chết, ngươi thấy được?"Khương Vạn Long hừ lạnh một tiếng nhìn về phía cảnh sát.

"Ngươi"

Cảnh sát thấy thế vừa sợ vừa giận, hắn biết rõ là Khương Vạn Long giở trò quỷ nhưng lại không có chứng cứ.

"Kim lão, tay chân tiểu Triết đều đoạn mất, phiền phức ngài ra tay giúp hắn nối liền đi!"

Khương Vạn Long nhìn xem nhi tử cởi truồng trên mặt đất, tranh thủ thời gian tìm khối khăn trải bàn đắp lên, bằng không liền muốn mắc cỡ chết người!

Lão giả gật gật đầu, phụ thân muốn đem xương cốt Khương Triết nối liền, nhưng sau khi hắn đụng phải thân thể Khương Triết trong nháy mắt sắc mặt đột biến, hai đạo mày trắng nhíu chặt đến cùng một chỗ.

"Kim lão, thế nào?"Khương Vạn Long thấy thế không khỏi hỏi.

"Chân khí ngoại phóng!"

Lão giả cau mày, trầm giọng nói"Khương tổng, đả thương thiếu gia hắn không phải là tên côn đồ cắc ké này, mà là cao thủ võ đạo!"

"Đối phương đem xương cốt thiếu gia chấn vỡ, nối xương là rất không có khả năng, chỉ có thể chậm rãi tĩnh dưỡng khôi phục!"

"Cái gì?"

Khương Vạn Long nghe xong trừng lớn hai mắt, hắn nhìn về phía Khương Triết hỏi"Nhi tử, đến cùng là ai đem tay chân con đánh gãy, mau nói cho ta biết!"

"Là tên vương bát đản họ Diệp kia!"

Khương Triết hận đến nghiến răng nghiến lợi, lớn tiếng quát ầm lên"Cha, con muốn giết hắn, giết hắn!!!"

"Tốt, nhi tử ngươi đừng vội, đến cùng là cái họ Diệp nào?"Khương Vạn Long cố nén lửa giận hỏi.

"Diệp Thần!"

"Diệp Thần?"

Nghe được cái tên này, Khương Vạn Long cũng không nhịn được nhăn nhăn lông mày, danh tự rất quen thuộc, nhưng hắn trong lúc nhất thời cũng không nhớ ra được.

Đầu báo một mực canh giữ ở phòng bên ngoài thấy thế, tranh thủ thời gian lấy lòng nói

"Khương tổng, tiểu tử họ Diệp ngay tại sơn trang, ta để các huynh đệ đem hắn ngăn chặn!"

"Ta ngược lại muốn xem xem, tại tỉnh thành ai dám động đến ta người nhà họ Khương, Kim lão ngươi cùng ta cùng đi!"

"Hắc tử, ngươi lập tức đưa thiếu gia đi bệnh viện, ta sau đó liền đến!"

Khương Vạn Long diện mục dữ tợn, an bài tốt hết thảy xong

mang theo lão giả, từ đầu báo dẫn đường cùng một chỗ hướng phòng Diệp Thần tiến đến.

Rất nhanh, đầu báo liền đến phòng trước đó Ôn Cẩu.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại làm cho mặt mũi hắn tràn đầy kinh ngạc, chỉ thấy trên mặt đất nằm mười cái tiểu đệ, mà Diệp Thần bọn họ sớm đã không thấy tăm hơi.

"Tiểu tử kia đâu?"Đầu báo hỏi một tiểu đệ trên đất.

"Hắn, hắn đem chúng ta đánh bại, mang theo hai nữ nhân đi!"Tiểu đệ mặt mũi tràn đầy thống khổ từ trong hàm răng gạt ra một câu.

"Hỗn trướng!"

Đầu báo rất là nổi nóng, kể từ đó chẳng phải là bạch bạch bỏ lỡ cơ hội lấy lòng Khương gia?

"Dám đụng đến nhi tử ta, phải chết!"

Khương Vạn Long càng là nổi trận lôi đình, hướng về phía đầu báo giận dữ hét"Lập tức gọi điện thoại cho đại ca ngươi, coi như đem tỉnh thành đào sâu ba thước, đêm nay cũng phải đem người tìm cho ta đến!"

"Tốt, ta lập tức gọi điện thoại!"

Đầu báo thấy dáng vẻ Khương Vạn Long giận không kềm được cũng sợ hãi, tranh thủ thời gian lấy điện thoại cầm tay ra đi đến một bên bấm điện thoại đại ca Hạng Bá Vương

"Không đúng!"

Lão giả đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nói với Khương Vạn Long"Khương tổng, Diệp Thần sẽ không là tiểu tử Ninh Châu kia đi?"

"Ninh Châu?"

Khương Vạn Long bị nhắc nhở một chút trong nháy mắt nhớ lại, khó trách hắn cảm thấy cái tên này rất quen tai, kém chút đem tiểu tử này quên!

Tỉnh thành không ít đại nhân vật đều bị Diệp Thần phá đổ, Khương Vạn Long cũng là có chỗ nghe thấy!

"Nghe nói tiểu tử này vẫn là người quân đội, mà lại tu vi không thấp! Khương tổng, xử lý người này phải thận trọng a!"Lão giả thần sắc ngưng trọng, hắn đối với Diệp Thần là có hiểu rõ nhất định, chỉ là không đủ thấu triệt mà thôi.

"Hừ! Chẳng cần biết hắn là người ai, cái mạng này ta chắc chắn phải có được!"

Khương Vạn Long hừ lạnh một tiếng, Khương gia hắn không chỉ có thế lực khổng lồ, càng là thành viên trọng yếu Hoa Hạ thương hội, không ngớt Nam tỉnh thủ cũng phải cấp hắn ba phần tình mọn, cho nên người quân đội lại như thế nào?

Đúng lúc này, đầu báo nói chuyện điện thoại xong sẽ đi trở về, mặt mũi tràn đầy lấy lòng cười nói

"Khương tổng yên tâm, Bá Vương ca nói nhất định sẽ không bỏ qua tiểu tử họ Diệp!"

"Kim lão, chúng ta đi!"

Khương Vạn Long cắn răng, ai ngờ đúng lúc này điện thoại di động của hắn lại trước một bước vang lên, móc ra xem xét là lão gia tử Khương Dục đánh tới.

"Vạn Long, Tiểu Triết thế nào?"

Đầu kia điện thoại truyền đến một giọng già nua, thân là gia

chủ Khương gia, Khương Duc 80 tuổi nói tới nói lui vẫn như cũ trung khí mười phần!

"Cha, tiểu Triết hắn"

Khương Vạn Long tim như bị đao cắt, nhưng vẫn là đem tình huống Khương Triết nói cho phụ thân, cuối cùng nghiến răng nghiến lợi nói"Tiểu tử họ Diệp kia, ta nhất định hắn phải chết không yên lành!"

"Chớ xúc động!"

Khương Dục trầm ngâm một lát, nói thẳng"Ngươi về nhà trước đi, chuyện này không có đơn giản như vậy!"

"Cha, chịu khi dễ thế nhưng là tôn tử của ngài!"

Khương Vạn Long sững sờ, lão gia tử hôm nay là thế nào, đối mặt một tên mao đầu tiểu tử thế mà bó tay bó chân?

Chương 1038. Sợ ngươi xúc động!

"Khách tới nhà, ngươi về tới trước! Nhớ kỹ, không muốn lỗ mãng!"Khương Dục cũng nghiêm túc, nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

"Khương tổng, nghe lão gia chủ, về trước đi xem một chút đi!"Kim lão ở một bên khuyên nhủ.

"Tốt, cũng không biết lão gia tử làm cái quỷ gì!"

Khương Vạn Long chau mày, ngay cả bệnh viện đều không để ý tới đi, thở phì phò dẫn người chạy về nhà.

Vùng ngoại thành tỉnh thành, khu biệt thự vườn bích quế.

Khi Khương Vạn Long mang theo Kim lão hùng hùng hổ hổ chạy về nhà, vào cửa liền phát hiện lão gia tử ở phòng khách chiêu đãi khách nhân, mà lại bầu không khí trong nhà có vẻ hơi kiềm chế, mấy tên người áo đen Âu phục giày da đứng tại sau lưng khách nhân, xem xét chính là loại hình bảo tiêu thư ký!

"Lão gia tử, ta trở về!"

Khương Vạn Long đi đến phòng khách, tập trung nhìn vào mới phát hiện nguyên lai trong phòng khách ngồi không phải người khác, chính là hội trưởng tỉnh thương hội Mạnh Khê cùng phó hội trưởng thương hội Hoa Hạ Vu Càn!

"Vu tổng, Mạnh tổng, các ngài sao lại tới đây?"Khương Vạn Long cảm thấy giật mình.

Nhất là Vu Càn, làm thương hội phó hội trưởng có thể nói một ngày trăm công ngàn việc, không chỉ có phải xử lý các công việc tỉnh thương hội, chính hắn cũng có sinh ý phải xử lý, làm sao còn có thời gian đến nhà hắn ngồi?

"Ngươi ngồi trước!"

Hội trưởng tỉnh thương hội Mạnh Khê mở miệng, nàng là cái tuyệt mỹ nữ nhân, dáng dấp phi thường giống nữ tinh băng băng nào đó, một đôi con mắt quyến rũ càng làm cho vô số nam nhân tỉnh thành hồn khiên mộng nhiễu.

Khương Vạn Long một mặt mờ mịt ngồi xuống, hắn liếc mắt lão gia tử, nhưng Khương Dục cũng không nói chuyện, bất quá sắc mặt rõ ràng khó coi!

"Lão Khương, chuyện con trai ngươi chúng ta đều biết!"

Mạnh Khê câu nói đầu tiên liền để Khương Vạn Long cảm thấy giật mình, sự tình nhi tử bị nhục nhanh như vậy liền truyền ra?

"Ngươi, làm sao ngươi biết?"Khương Vạn Long không hiểu hỏi.

"Đừng quên, Mạnh gia ta cũng là cổ đông nghỉ mát sơn trang, xảy ra sự tình lớn như vậy ta có thể không biết?"Mạnh Khê thản nhiên nói.

""

"Tiểu Khương!"

Phó hội trưởng thương hội Vu Càn nói chuyện"Ta biết được việc này vừa lúc ở tỉnh lận cận, cho nên đi suốt đêm đi qua, chính là sợ ngươi xúc động!"

Người này năm mươi ra mặt, mọc ra một trương mặt chữ quốc, mày rậm mắt to, mặc âu phục ngồi ở trên ghế sa lon, bên

trong uy nghiêm lộ ra một tia bá khí!

"Sợ ta xúc động?"

Khương Vạn Long nghe xong tức cười, khó chịu nói"Hội trưởng Vu, ông không phải nói đùa sao, tình huống nhi tử ta ngươi hiểu rõ không, ta có thể không xúc động sao?"

"Im ngay, nghe hội trưởng Vu nói!"Khương Dục mặt âm trầm, bị nhục sao lại không phải cháu trai ruột hắn?

Nhưng người ta thân là phó hội trưởng thương hội Hoa Hạ, cũng muốn chạy suốt đêm tới xử lý việc này, trong đó khẳng định mờ ám không có người muốn biết!

"Không cần ta nói, chính ngươi xem đi!"

Vu Càn cũng lười nói nhảm, đưa mắt liếc ra ý qua một cái cho người áo đen sau lưng, người áo đen từ trong túi công văn xuất ra một chồng tư liệu, bày tại trên bàn trà, nói

"Nơi này là bộ phận tư liệu Diệp Thần, các vị mời nhìn!"

"Hừ!"

Khương Vạn Long thở phì phò từ trên bàn trà cầm lấy một phần tư liệu, Mạnh Khê cùng Khương Dục cũng tò mò cầm lấy tư liệu xem xét tỉ mỉ, nhưng càng xem sắc mặt mọi người liền càng âm trầm!

Nói tóm lại, phần tài liệu này cũng không đầy đủ, nhưng chỉ có tư liệu cũng đủ để mọi người kinh hãi!

"Khương gia nếu như muốn xuất thủ với Diệp Thần cũng được, nhưng nhất định phải bàn bạc kỹ hơn!"Vu Càn quét ba người một chút thản nhiên nói.

"Sao lại có thể như thế đây?"

Khương Dục nhíu nhíu mày, mười phần khó hiểu nói"Diệp Thần mới hai mươi tuổi, quân đội thế mà để hắn làm thiếu tướng?"

"Khương lão, ông không có nhìn kỹ tư liệu đi, quân đội đã đặc biệt đề bạt Diệp Thần là Trung tướng!"

"Cái gì?"

Khương Dục nghe xong vội vàng cẩn thận lại tra xét một phen, quả nhiên, trên tư liệu viết rõ Diệp Thần muốn được đề bạt trung tướng!

Về phần Diệp Thần lập xuống những cái kia chiến công, lão đầu quét một lần mồ hôi lạnh đều đi ra, tiểu tử này thế mà còn trừ hang ổ Độc Kiêu cứu người?

Ừng ực!

Khương Vạn Long xem hết tư liệu cũng kìm lòng không được nuốt ngụm nước bọt, bộ đội ý vị như thế nào?

Nếu như tại nam bộ chiến khu, Diệp Thần chính là tham mưu trưởng cấp bậc, thỏa thỏa đại quan!

"Vi tổng, nhưng ta nghe nói họ Diệp tại viện y học dạy học a!"Khương Vạn Long không có cam lòng, rõ ràng là lão sư, làm sao lại biến thành tướng quân?

"Người ta y võ song tu, tại quân đội cũng chỉ là treo cái chức mà thôi!"

"Nhớ kỹ, Diệp Thần không chỉ có mình tu vi cao, bằng hữu bên người cũng không có mấy cái là người bình thường, bọn họ xuất thủ Khương gia khẳng định gánh không được! Cho nên ta chạy suốt đêm tới, chính là sợ ngươi xúc động!"Vu Càn một mặt nghiêm mặt nói với Khương Vạn Long.

Chương 1039. Không có hai chữ không được!

"Ân, Vu tổng nói có lý!"

Khương Dục đa mưu túc trí, gật đầu nói"Trước đó Diệp Thần đem mấy cái quan lớn trong tỉnh kéo xuống ngựa, mới đầu ta còn tưởng rằng là dưới bức bách áp lực dư luận, hiện tại xem ra tiểu tử này quả thật có chút liệu!"

"Chẳng lẽ việc này cứ tính như vậy?"Khương Vạn Long cắn răng.

"Không, chúng ta trước tiên có thể tìm Diệp Thần nói một chút!"

Vu Càn nhếch miệng lên, tự tin cười nói"Diệp Thần có thể xưng kỳ tài trăm năm khó gặp, thế lực của hắn rắc rối phức tạp! Bất quá, Hoa Hạ thương hội cũng không phải dễ trêu, liền xem như người sau lưng Diệp Thần cũng phải cân nhắc một chút mới được!"

"Không sai!"

Mạnh Khê hé miệng cười nói"Thương hội chúng ta chỉ cần thôi ngừng mấy ngày, toàn bộ kinh tế Hoa Hạ đều sẽ chịu ảnh hưởng, tin tưởng quốc gia cũng sẽ đứng tại bên này chúng ta!"

"Mạnh hội trưởng, một đoạn thời gian không gặp, cách ngươi cục lại lớn rất nhiều đâu!"Vu Càn nhếch miệng cười một tiếng, ánh mắt lại nhìn chằm chằm bộ ngực ngạo nhân Mạnh Khê.

"Hội trưởng Vu quá khen, về sau còn muốn hội trưởng dạy bảo

nhiều hơn mới được!"Mạnh Khê mị nhãn như tơ, lặng lẽ liếc mắt đưa tình.

Một màn này vừa vặn bị Khương Vạn Long nhìn ở trong mắt, không khỏi ở trong lòng thầm mắng Mạnh Khê là hồ ly tinh, truyền ngôn nữ nhân hội trưởng này là bồi ngủ cao tầng thương hội, xem ra cũng không phải không có lửa thì sao có khói

"Khụ khụ, hội trưởng Vu, vậy ngươi nói chúng ta tìm Diệp Thần nói chuyện gì?"

Khương Vạn Long không muốn xem hai người này mắt đi mày lại, nhíu nhíu mày hỏi.

"Hắc Ngọc cao!"

"Hắc Ngọc cao?"

Khương Dục nghe xong lập tức minh bạch, trầm giọng nói"Hắc Ngọc cao đối với trị liệu xương cốt đứt gãy có hiệu quả, mà nhà sản xuất Kiều An Na lại là sư tỷ Diệp Thần, Vu tổng có ý tứ là để bọn họ giao ra phối phương?"

"Thông minh! Không chỉ có muốn để bọn họ giao ra, mà lại tập đoàn Kiều thị không thể lại tiến hành tiêu thụ!"

"Tương lai, chúng ta sản xuất Hắc Ngọc cao cũng không ở trong nước tiêu thụ, chuyên cung cấp Ưng Tương cùng Đảo quốc! Gần đây Đảo quốc gặp nạn cần đại lượng dược vật cùng loại Hắc Ngọc cao, chúng ta nhất định phải nhanh!"Vu Càn nói.

"Nghe nói đại bộ phận Hắc Ngọc cao chuyên cung cấp bộ đội Hoa Hạ, đột nhiên đoạn hàng, cái này có thể được không?"Mạnh Khê hồ nghi nói.

"Tại trong từ điển Vu mỗ ta, không có hai chữ không được!"Vu Càn cười lạnh.

"Vu tổng bá khí!"

Mạnh Khê nghe xong trong mắt đều toát ra sùng bái tiểu tinh tinh, nam nhân loại khí phách này mới là nàng yêu nhất.

Cuối cùng đám người thương định, từ Khương gia ra mặt hẹn Diệp Thần ra.

"Vừa vặn ngày mai lão nhị nhà ta muốn đi Trung Y Học Viện toạ đàm, liền để hắn hẹn Diệp Thần ra đi!"Khương Dục đề nghị.

"Tốt! Mạnh tổng ngươi trước cùng Diệp Thần nói một chút, nếu như có thể thỏa đàm tốt nhất, đàm không ổn ta lại ra mặt đi!"

"Đúng rồi, Mạnh tổng ngươi ngày mai hơi cách ăn mặc một chút, nghe nói mỹ nữ bên người Diệp Thần vô số, hẳn là một cái hạt giống đa tình, ngươi có lẽ có thể từ hướng này ra tay!"Vu Càn một mặt ý vị thâm trường cười nói.

"Minh bạch!"

Mạnh Khê mỉm cười, đối phó nam nhân nàng quá có một bộ, mặc kệ nam nhân bao nhiêu ngưu bức, chỉ cần nàng nguyện ý, cuối cùng đều sẽ quỳ dưới váy nàng

Trung Y Học Viện, lầu ký túc xá.

Bọn người Diệp Thần trở về đã đêm khuya 11 giờ, tại sơn trang không ăn được, hắn lại tại nội thành mời khách ăn xong bữa tôm, bất tri bất giác sẽ trễ!

"A, Trần tỷ quả nhiên còn chưa ngủ!"

Tần Mặc Diêu nở nụ cười xinh đẹp, quay đầu nói với Diệp Thần"Sư đệ, đệ cũng nhanh gặp phải Viên đại đầu, người ta có ngủ hay không cảm giác cũng có thể coi là đến!"

"Khụ khụ, xảy ra sự tình lớn như vậy chúng ta không trở về

nhà, Trần tỷ làm sao ngủ được?"

Diệp Thần cười khổ, nói xong liếc qua Trần Thịnh bên cạnh, dặn dò"Đi nói xin lỗi cho Trần tỷ đi, làm thế nào không cần ta giáo đi?"

"Không cần, sư phó!"

Trần Thịnh dùng sức gật đầu, trong tay còn cầm một cái hộp thức ăn ngoài màu trắng, bên trong chính là chao Trần Hương Lan thích ăn nhất

Lúc này Trần Hương Lan đang quỳ gối gian phòng phía đông đưa lưng về phía cửa phòng, trước mặt bày biện một tôn sứ giống Quan Âm Bồ Tát, miệng lẩm bẩm

"Cầu Quan Âm đại sĩ phù hộ Diệp lão sư bình an vô sự, phù hộ nhi tử con sớm ngày lãng tử hồi đầu"

"Kỳ thật nhi tử con không xấu, nếu như thượng thiên có thể cho hắn một cơ hội, tín nữ Hương Lan nguyện ý giảm thọ mười năm, không, bao nhiêu năm đều có thể!"

"Mẹ!"

Trần Thịnh vào cửa nghe được Trần Hương Lan, không khỏi lặng yên nước mắt mục!

Nhớ tới mình trước kia làm sao đối đãi mẫu thân, mà lão nhân gia nàng không chút so đo nào, thậm chí vì mình tình nguyện giảm thọ, trên đời chỉ có tình thương của mẹ mới là nhất vô tư!

"Tiểu Thịnh, con trở về rồi?"

Trần Hương Lan nhìn lại là Trần Thịnh, lập tức kích động không thôi, liên tiếp cho Quan Âm dập đầu lạy ba cái, bên trong miệng hung hăng nói cảm tạ Quan Âm Bồ Tát.

"Trần tỷ, nhìn thấy nhi tử bình an trở về rất vui vẻ đi?"

Chương 1040. Đứa con hiểu chuyện!

Diệp Thần đi vào ký túc xá Trần Hương Lan cười nhạt một tiếng.

"Diệp lão sư, Tần lão sư, Chu nhi cô nương các ngươi đều trở về rồi!"Trần Hương Lan nhìn thấy Diệp Thần bọn họ đều trở về, một viên nỗi lòng lo lắng rốt cục để xuống.

"Trần Thịnh, ngươi còn thất thần làm gì?"

Diệp Thần lườm Trần Thịnh một chút, không đợi Trần Hương Lan kịp phản ứng, chỉ thấy Trần Thịnh bịch một tiếng thẳng tắp quỳ gối trước mặt Trần Hương Lan, mặt mũi tràn đầy xin lỗi nói

"Mẹ, trước đó đối với ngài như vậy, là con không đối, con dập đầu nói xin lỗi cho ngài!"

Nói xong, Trần Thịnh đông đông đông thật dập đầu ba cái, chờ hắn lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía Trần Hương Lan lúc, toàn bộ cái trán đều trầy xước.

"Tiểu Thịnh, con"

Trần Hương Lan bị hành động bất thình lình của nhi tử hù dọa, đây là Trần Thịnh nàng nhận biết sao?

"Trần tỷ đừng sợ, Tiểu Thịnh vừa bái Diệp Thần vi sư, từ nay về sau cũng sẽ học tốt được!"Tần Mặc Diêu mỉm cười cười nói.

"Thật? Vậy thì tốt quá!"

"Bồ Tát phù hộ, con của ta rốt cục hiểu chuyện!"

Trần Hương Lan kích động đến lệ rơi đầy mặt, nàng nguyện ý tin tưởng Tần Mặc Diêu nói mỗi một chữ, cũng tin tưởng Trần Thịnh nhất định sẽ thay đổi triệt để!

"Tốt, thời gian không còn sớm, Trần tỷ sớm nghỉ ngơi một chút đi!"Diệp Thần đưa tay nhìn đồng hồ nói.

"Sư phó, ta"

"Có việc ngày mai nói với ta, nếu không ngươi khốn liền bồi mẹ ngươi hảo hảo tâm sự!"

Diệp Thần nói xong quay người rời khỏi phòng, chỉ còn lại mẹ con Trần Thịnh.

Ra cửa, Tần Mặc Diêu khẽ cắn môi son, ngữ khí có chút mỏi nhừ nói"Sư đệ, ban đêm Chu nhi cùng đệ ngủ chung sao?"

"Chu nhi đương nhiên muốn cùng tướng công cùng một chỗ ngủ nha!"

Chu vương thật sâu nhìn Tần Mặc Diêu một chút, tựa hồ minh bạch nàng đang suy nghĩ gì, nở nụ cười xinh đẹp"Tần tỷ tỷ, nếu như tỷ nguyện ý, chúng ta có thể hai nữ chung hầu một chồng, Chu nhi sẽ không để ý!"

Diệp Thần""

Tần Mặc Diêu""

Nghe được ngôn luận lần này Chu vương, hai người lập tức trợn tròn mắt, tư tưởng yêu tộc đều tiền vệ như thế sao?

"Các ngươi làm sao đều không nói lời nào đâu, Chu nhi nói sai sao?"Nhện Vương một mặt mờ mịt.

"Chu nhi, về sau đừng nói hai nữ chung hầu một chồng, Tần tỷ của nàng không thích."Diệp Thần xấu hổ cười một tiếng, mặc dù hắn cảm thấy Chu vương đề nghị rất tốt

"Vậy liền một người Chu nhi hầu hạ tướng công, nhiều mệt mỏi cũng không quan hệ!"Chu vương nhìn xem Diệp Thần, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

""

Diệp Thần im lặng, hắn len lén liếc qua Tần Mặc Diêu bên cạnh, quả nhiên cô nàng này mặt âm trầm đến đều nhanh gạt ra nước!

"Khụ khụ, sư đệ ngươi tự giải quyết cho tốt đi!"

Tần Mặc Diêu kiều hừ một tiếng, trong lòng tự nhủ tiểu tử thúi thế mà còn nghĩ chơi'Song phi' , đẹp không chết ngươi!

Còn có Chu vương cũng thật sự là, ta tốt xấu là nữ hài tử thận trọng một điểm không được sao?

Tần Mặc Diêu Việt nghĩ càng ngày tức, nhịn không được hung hăng trừng Diệp Thần một chút, quay người thở phì phò rời đi lầu ký túc xá.

"Tướng công, Tần tỷ tỷ trừng chàng làm gì, nàng không theo chúng ta cùng một chỗ ngủ sao?"Chu vương hỏi.

""

Diệp Thần khóc không ra nước mắt, vạn nhất Tần Mặc Diêu hiểu lầm mình nghĩ song phi, nói cho Đại sư tỷ các nàng liền phiền toái!

Đêm lạnh như nước.

Chu vương theo thường lệ vừa vào cửa liền đem Diệp

Thần'Kéo' Tiến phòng ngủ, chỉ chốc lát tiếng thở gấp rút liền từ trong phòng ngủ truyền ra

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thần nhìn xem Chu vương tại ngực mình như mèo con ngủ say, không khỏi rơi vào trầm tư.

Đã là ngày hôm sau, lúc trước Yêu Vương nói trong vòng bảy ngày mình nhất định phải cùng Chu vương cùng một chỗ, đến cùng là cái gì?

"Tướng công, chàng đã tỉnh?"

Ngay tại lúc Diệp Thần trăm mối vẫn không có cách giải, thanh âm Chu vương truyền đến bên tai.

"Ân, ta hôm nay muốn lên lớp cho học sinh, nếu là nàng ở nhà nhàm chán, ta để lão La bọn họ cùng nàng đi?"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, sau khi trở về từ Yêu giới La Cực Thần cùng Cửu Vĩ Hồ đều bị hắn bỏ vào nhẫn trữ vật, một mực quên thả bọn họ ra hoạt động.

"Tốt lắm, chàng không cần phải để ý đến ta, giữa trưa ta nấu cơm cho chàng ăn!"Chu Vương cười một tiếng, lộ ra hai hàng hàm răng trắng noãn.

"Nàng biết dùng công cụ nấu cơm?"

Diệp Thần sững sờ, ký túc xá mặc dù thông gas, nhưng những đồ vật hiện đại hoá này, Chu vương có thể làm được sao?

"Yên tâm đi, hôm qua ta đã mời Tần tỷ dạy, đều học xong nữa nha!"

"Vậy đồ ăn thì sao?"

"Tần tỷ nói trường học phụ cận có cái chợ bán thức ăn, bên trong có rất nhiều đồ ăn đâu, nàng cũng cho ta bạc!"

Nói xong, Chu vương hào hứng kéo ra ngăn kéo đầu giường, bên trong nằm một chồng tờ trăm nguyên

Diệp Thần thấy thế cũng yên tâm, dù sao người ta là cao thủ Đại La cảnh, coi như xảy ra ngoài ý muốn cũng không có gì đáng lo lắng!

Đông đông đông!

Đúng lúc này bên ngoài truyền đến một tràng tiếng gõ cửa.

"Sư đệ, rời giường sao?"

Bên ngoài truyền đến thanh âm Tần Mặc Diêu, nghe tựa hồ còn có một tia nộ khí.

"Tới!"

Chương 1041. Lớp cá biệt!

Diệp Thần mặc quần áo tử tế xuống giường, đi tới cửa sau mở cửa ra, liếc mắt liền thấy Tần Mặc Diêu lấy hai cái mắt quầng thâm, giống như gấu trúc nhỏ!

"Sư tỷ, tối hôm qua tỷ không có ngủ sao?"

"Trước quản tốt chính mình đi!"

Tần Mặc Diêu chu miệng nhỏ, đem một phần bữa sáng nhét vào trong ngực Diệp Thần, thở phì phò nói

"Cháo trứng muối thịt nạc, ta để lão bản tăng thêm gan heo cho đệ bồi bổ máu, miễn cho thân thể bị người móc rỗng!"

"Ách"

"Đệ mau ăn xong đi tìm Tống hiệu trưởng, hắn sẽ an bài cho đệ!"

"Sư tỷ, không tiến vào ngồi một chút?"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

"Hừ!"

Tần Mặc Diêu kiêu hừ một tiếng, nói xong lắc lắc bờ eo thon quay người rời đi, chỉ để lại Diệp Thần một mặt mộng bức, sáng sớm mình lại thế nào đắc tội sư tỷ?

Ăn xong điểm tâm, Chu vương còn đang ngủ, Diệp Thần đem La Cực Thần cùng Cửu Vĩ Hồ lưu tại ký túc xá, mình thì đi lầu dạy học tìm Tống Tử Văn

Trung Y Học Viện tổng cộng có Trung y học, thuốc Đông y học, châm cứu xoa bóp học, Trung y xương khoa chấn thương học, Trung Tây y lâm sàng y học, thuốc Đông y chế dược 6 bản khoa chuyên nghiệp.

Rất nhanh, Diệp Thần đến phòng làm việc của hiệu trưởng, Tống tử Văn Thân tự cấp Diệp Thần ngâm chén trà, cười nói

"Diệp tiên sinh, nhanh như vậy liền đầu nhập dạy học, không cần thích ứng trước mấy ngày?"

"Không cần, ông cứ việc an bài!"

"Tốt!"

Chờ Diệp Thần uống xong trà lúc này Tống Tử Văn dẫn hắn đi ban chuyên nghiệp châm cứu xoa bóp học.

"Đúng rồi Diệp tiên sinh, có chuyện ta muốn nói trước cho cậu, phụ đạo viên cái lớp này là Khương Triết!"Tống Tử Văn xấu hổ cười một tiếng, hắn biết Diệp Thần cùng Khương Triết không hợp nhau, tất cả có một số việc vẫn là sớm nói rõ ràng tương mới tốt.

"Khương Triết?"

Diệp Thần sững sờ, phụ đạo viên chính là chủ nhiệm lớp, loại mặt hàng sao kia có thể làm phụ đạo viên?

"Bất quá Khương lão sư xin nghỉ, cho nên ta muốn để Diệp tiên sinh thay mặt quản lý cái lớp này!"

Tống Tử Văn làm sơ do dự, cuối cùng vẫn nói thẳng nói cho Diệp Thần cái lớp này là nổi danh'Lớp cá biệt' trường học.

Cái gọi là lớp cá biệt chính là lão sư cũng không nguyện ý quản lớp, bởi vì các học sinh không chỉ có không yêu học tập, còn thường xuyên ẩu đả lão sư, nhưng hết lần này tới lần khác những

học sinh này đều là có bối cảnh, bởi vậy trường học cầm ban này cũng là hết sức nhức đầu!

Mà sở dĩ để Khương Triết làm phụ đạo viên, là bởi vì Khương gia tại tỉnh thành thế lớn, tốt xấu có thể trấn trụ những học sinh này!

"Không cần!"

Diệp Thần khoát khoát tay, trầm giọng nói"Khương Triết dạy không học sinh tốt, bởi vì bản thân hắn chính là rác rưởi, tôi cùng hắn có thể giống nhau?"

"Đúng đúng đúng, Diệp tiên sinh nói có lý!"Tống Tử Văn cười bồi nói.

"Lão Tống, ở trường học ngươi vẫn là gọi ta lão sư đi!"

""

Rất nhanh, Diệp Thần đi theo Tống Tử Văn đến 'Lớp cá biệt' truyền thuyết trong trường học, còn không có tiến phòng học liền nghe được bên trong truyền đến một trận âm thanh đùa giỡn vui cười.

Chờ Diệp Thần xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh xem xét, trong phòng học ngồi mười mấy nam nữ đồng học, có nữ đồng học cầm tấm gương trang điểm, có đang thì thầm nói chuyện cười đến nhánh hoa run rẩy.

Mà nam đồng học khoa trương hơn, bọn họ thành đàn đánh bài poker trong phòng học, có thì tụ cùng một chỗ hút thuốc huyên thuyên, cái này nào giống cái phòng học, rõ ràng là sòng bạc a!

Tống Tử Văn cũng là mặt mo đỏ ửng, nói""Diệp, Diệp lão sư, tình huống cậu cũng nhìn thấy, đám hài tử này tiếp tục như vậy xuống dưới sẽ phá hủy!"

"Yên tâm, ta sẽ thu thập bọn họ!"Diệp Thần cười lạnh.

"Thu thập?"

Nghe được Diệp Thần nói như vậy, Tống Tử Văn dở khóc dở cười, bất quá hắn cũng tin tưởng thủ đoạn Diệp Thần không thể chênh lệch so với Khương Triết, liền đợi đến xem đi!

Hai người đi vào phòng học, nhìn thấy hiệu trưởng tới các học sinh lúc này mới hơi an tĩnh chút.

"Các bạn học, ta giới thiệu cho các bạn một chút, đây là phụ đạo viên mới các bạn, Diệp lão sư!"

Tống Tử Văn đơn giản làm phiên giới thiệu, cùng Diệp Thần liếc nhau sau lúc này mới quay người rời đi.

Nhưng mà, Tống Tử Văn vừa đi, trong phòng học lại rùm beng, một nam học sinh ngồi ở hàng sau nhìn mặt mũi tràn đầy kiệt ngạo bắt đầu khiêu khích Diệp Thần.

"Diệp lão sư, lớp chúng ta không chào đón ngươi, về sau bớt can thiệp vào chúng ta!"

"Đúng a, chúng ta chính là đến kiếm sống, ngươi tốt nhất bớt lo chuyện bao đồng, nếu không tự gánh lấy hậu quả!"

""

Có người dẫn đầu ồn ào, cơ hồ tất cả học sinh đều phát khởi khiêu khích với Diệp Thần!

Mà Diệp Thần chỉ là lạnh lùng quét phòng học một chút, kết quả phát hiện hàng phía trước còn có cái nữ sinh nhuộm tóc đỏ.

Nữ sinh thấy thế kiều hừ một tiếng, hỏi

"Diệp lão sư, ngươi nhìn đủ chưa, nếu không lão nương cởi

quần áo ra để ngươi nhìn cái đủ?"

"Nha, hỗ tam nương bão nổi!"

"Ha ha, tam nương ngươi ngược lại là thoát một cái a!"

Hiện trường lập tức sôi trào, nam đồng học xếp sau dứt khoát thổi lên huýt sáo, nhưng nữ tóc đỏ lại xem thường, nghiêng đầu sang chỗ khác hung hăng trừng mắt liếc nam sinh huýt sáo, cả giận nói

"Trương Bân, ngươi lại thổi một cái thử một chút, nhìn lão nương xé nát miệng của ngươi không!"

Chương 1042. Bài học đầu tiên!

Không nghĩ tới nam sinh rụt cổ một cái thật không dám thổi, mà là xin giúp đỡ nhìn về phía một nam sinh khác bên cạnh.

Người này vô luận quần áo cách ăn mặc, vẫn là khí chất cả người đều lộ ra hơn người một bậc, chỉ nghe hắn thản nhiên nói

"Hỗ tam nương, đánh chó còn phải xem chủ nhân, ngươi có gan đến xé miệng của hắn, ta liền dám đem ngươi lột sạch treo ở thao trường trên cột cờ, để đại gia hỏa nhìn!"

"Hừ!"

Nữ sinh kiều hừ một tiếng, nhưng cũng xác thực không dám lỗ mãng, nhìn ra được nàng đối nam sinh này có thật sâu kiêng kị.

Đông đông đông!

Diệp Thần gõ gõ ngón tay tại trên bảng đen, tự cười cười nói

"Tất cả câm miệng đi, các ngươi liền nói cho ta cách thi cuối kỳ còn bao lâu là được rồi!"

"Trang bức đâu!"

Nam đồng học trước ồn ào nhất nghe xong mặt mũi tràn đầy khinh thường, ngồi ở hàng sau vểnh lên chân bắt chéo, lớn tiếng nói"Còn một tháng nữa, ông có thể bảo đảm chúng ta không tạch sao?!"

"Đang có ý này!"Diệp Thần gật gật đầu.

"Ngọa tào! Gặp qua thổi ngưu bức, chưa thấy qua người có thể

thổi như thế!"

"Biết lớp chúng ta là cái gì không, lão sư đều từ bỏ, ông dựa vào cái gì nói như vậy?"

"Cút ra ngoài nhanh lên, bằng không cẩn thận bị đánh!"

Nói chuyện chính là học sinh thân hình bưu hãn, rõ ràng còn là người sinh viên đại học, lại mặt mũi tràn đầy dữ tợn, dáng dấp cùng chợ bán thức ăn đồ tể giống như, nhìn so Diệp Thần còn già.

Bất quá đồng học đều biết, hắn gọi Bành Quan, là học tán đả, năm ngoái còn cầm toàn tỉnh nghiệp dư tán đả quán quân đâu!

"Ngươi muốn đánh ta?"Diệp Thần cười.

"Đánh ngươi thế nào, ta liền nhìn ngươi không vừa mắt, liền muốn đánh ngươi!"

Nói xong, Bành Quan cọ đến đứng người lên, siết chặt nắm đấm nhanh chân hướng phía Diệp Thần đi tới.

"Lão Bành bão nổi, có trò hay để nhìn!"

"Lần trước lão sư dạy xoa bóp kia, bị Bành Quan một quyền đánh gãy xương mũi, nghe nói hiện tại còn nằm tại bệnh viện đâu!"

"Ai, họ Diệp đoán này chừng cũng phải đi nằm bệnh viện!"

""

Các học sinh từng người giống như điên cuồng, đều muốn nhìn dáng vẻ Diệp Thần bị đánh!

Diệp Thần nhếch miệng lên, thật muốn tìm điểm để vào dạy học a, không nghĩ tới gia hỏa này sẽ đưa lên cửa?

"Tốt a, hôm nay ta dạy cho các ngươi khóa thứ nhất, nhân thể huyệt vị!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Cắt! Nhân thể huyệt vị ai không biết a, có cái gì tốt học!"

Nữ tóc đỏ nghe xong lập tức mặt mũi tràn đầy khinh thường, một nữ học sinh bên cạnh cũng đi theo ồn ào"Soái ca, dung mạo ngươi cũng không tệ lắm, làm bạn trai ta đi, lão sư không thích hợp ngươi!"

"Ta là dáng dấp đẹp trai, nhưng nhan sắc cùng tài hoa là có thể cùng tồn tại!"Diệp Thần nhún vai.

"Oa! Không biết xấu hổ!"

"Bành Quan, hắn đùa giỡn Cao Vân!"

Có người hô to, bởi vì nữ học sinh mới vừa nói muốn Diệp Thần làm bạn trai nàng, chính là đối tượng Bành Quan thầm mến.

"Hỗn đản, ta đánh chết ngươi!"

Bành Quan giận không kềm được, xông lại quơ nắm đấm lớn bằng nồi đất, xen lẫn lăng lệ kình phong hướng đầu Diệp Thần đột nhiên đánh tới.

Diệp Thần đứng tại chỗ không nhúc nhích tí nào, các học sinh còn tưởng rằng hắn sợ choáng váng!

Mắt thấy nắm đấm liền muốn rơi vào trên thân Diệp Thần, chỉ thấy hắn từ trên bàn cầm bốc lên một khối phấn viết nhỏ, kẹp ở đầu ngón tay cong ngón búng ra, phấn viết như viên đạn sưu một tiếng bắn ra ngoài, chính giữa huyệt Thiên Trung Bành Quan!

Bành Quan mới vừa rồi còn như mãnh hổ hạ sơn, đột nhiên toàn thân tê rần, ngay sau đó giơ cao lên nắm đấm đứng tại chỗ, không nhúc nhích!

"Ngọa tào! Lão Bành, ngươi đánh nhau còn muốn bày tạo hình sao?"

"Lề mà lề mề làm gì đâu!"

"Chơi hắn a, ta cược ngươi một quyền có thể đem hắn chơi ngã!"

""

Học sinh dưới bục nhao nhao ồn ào, khả thi ở giữa từng giây từng phút trôi qua, Bành Quan chính là bất động!

"Hỗn đản, ông, ngươi đã làm gì với ta?"

Bành Quan mình cũng gấp đến đầu đầy mồ hôi, hung tợn trừng mắt Diệp Thần hỏi.

"Không có gì, chính là điểm huyệt cậu mà thôi!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Ông lừa gạt quỷ đâu!"

Bành Quan nghe vậy tức giận đến mặt đỏ rần, nhưng hắn đem hết toàn lực cũng không thể động đậy.

Học sinh trong phòng học lúc này mới ý thức được không thích hợp, lấy tính cách nóng nảy của Bành Quan, bày tạo hình cũng không cần bày thời gian dài như vậy đi, thật chẳng lẽ bị điểm huyệt?

"Các bạn học, vừa rồi ta điểm huyệt Thiên Trung hắn!"

"Thiên, chỉ huyết ấm khô chi khí trong huyệt khí; Trung, chỉ trong huyệt. Bản huyệt hấp thụ trung đình huyệt truyền đến Thiên bộ thủy ẩm ướt chi khí, người chậm tiến một bước trướng tán mà biến hóa ấm khô chi khí, như thịt dê mang theo tân tao khí tức, cố danh."

Diệp Thần cũng lười giải thích cặn kẽ, dứt khoát đem thân thể Bành Quan vặn tới đối mặt tất cả mọi người, chỉ chỉ vị trí huyệt Thiên Trung Bành Quan, làm nhân thể mô hình!

"Cắt! Tôi vậy mới không tin đâu, điểm huyệt đều là gạt người bên trong phim võ thuật!"Nữ tóc đỏ không kiên nhẫn nhíu nhíu mày.

Chương 1043. Gia hỏa ngứa da!

"Ha ha ha! Lão Bành, ngươi đây là muốn làm người mẫu sao?"

Nói chuyện chính là học sinh tóc tai chải chuốt, toàn thân hàng hiệu, xem xét gia cảnh cũng không tệ.

Diệp Thần liếc mắt nhìn hắn, tiện tay cầm bốc lên một khối phấn viết, cong ngón búng ra!

Sưu!

Không đợi đám người kịp phản ứng, phấn viết đầu đã đánh trúng nơi cổ họng huyệt thiên đột tóc chải chuốt!

Tóc chải chuốt đầu tiên là một trận tức giận, nhưng hắn rất nhanh phát hiện mình không thể nói chuyện, lại trở nên kinh hoảng, đứng người lên mặt mũi tràn đầy hoảng sợ khoa tay múa chân lấy, chính là nói một câu không nên lời.

"Mạnh Văn Bân, ngươi, ngươi thế nào?"

Đồng học bên cạnh mở to hai mắt nhìn, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nhìn xem tóc chải chuốt.

"Aba, Aba"

Mạnh Văn Bân lòng nóng như lửa đốt, trước mắt bao người chỉ chỉ khoang miệng của mình, vừa chỉ chỉ Diệp Thần, trên mặt viết đầy phẫn nộ thần sắc!

"Ngươi không phải nói nhiều sao, nói tiếp a!"

Diệp Thần nhún vai, nhìn lướt qua học sinh trong phòng học,

thản nhiên nói"Huyệt thiên đột, tại một đạo võ tu lại được xưng là á huyệt, đồng dạng là một trong nhân thể trọng yếu huyệt vị!"

"Lão sư, ngài, ngài thật biết chút huyệt?"

Liên tiếp hai lần điểm huyệt, đã để đại bộ phận học sinh bắt đầu tin tưởng điểm huyệt nói chuyện.

"Đương nhiên biết, các cậu nghiêm túc học tập, tương lai cũng có thể nắm giữ điểm huyệt công phu!"Diệp Thần gật đầu.

"Oa! Lão sư thật tuyệt a, ta muốn học một chút huyệt!"

"Ta cũng muốn học điểm huyệt, nhi tử nhà hàng xóm thường xuyên mắng ta, quay đầu ta liền điểm chết hắn!"

"Vậy chó nuôi trong nhà ta rất hay sủa, cũng có thể điểm câm nó sao?"

""

Trong lúc nhất thời trong phòng học bầu không khí học tập tăng vọt chưa từng có, trùng hợp một lão sư đi ngang qua, nhìn thấy'Lớp cá biệt' Không khí hòa thuận như thế, học sinh thế mà chủ động đặt câu hỏi, dọa đến hắn dùng sức dụi dụi con mắt, sẽ không phải là tối hôm qua rượu còn không có tỉnh đi?

Nghe được các học sinh đặt các loại kỳ hoa câu hỏi, Diệp Thần cũng là say!

Khó trách những người này sẽ tại lớp cá biệt, bọn họ là thật không muốn học tập, bất quá Diệp Thần cũng có biện pháp để bọn họ thích Trung y.

"Lão sư, ta nhìn rất nhiều mới truyền thông nói trúng y chính là lạc hậu vu thuật, Trung y ngoại trừ điểm huyệt kia, thật có thể chữa bệnh sao?"

Đúng lúc này, một cái nam sinh nhìn gầy gò ngồi ở vị trí giữa chủ động đứng lên hỏi.

"Thảo!"

Diệp Thần nghe xong nhịn không được văng tục"Tên vương bát đản nào nói, ngươi để hắn tới gặp ta, xem ta như thế nào thu thập hắn!"

"Ngưu bức, lão sư mắng chửi người!"

"Ngọa tào! Diệp lão sư thật là có điểm không giống bình thường đâu, ta thích!"

"Du côn đẹp trai du côn đẹp trai, bản cô nương cũng thích!"

""

Vẻn vẹn bởi vì một cái chữ 'Thảo', ấn tượng các học sinh với Diệp Thần thay đổi rất nhiều!

"Lão sư, ngươi có dám giải khai huyệt đạo của ta hay không?"

Bành Quan làm mô hình người rất lâu cũng không nhịn được lên tiếng, bất quá hắn đã không có khí thế khinh người trước đó, ngữ khí cũng bình hòa rất nhiều.

"Ân, sớm cái này thái độ tốt bao nhiêu, không cần bức ta thu thập ngươi!"Diệp Thần hài lòng nhẹ gật đầu.

""

Dưới đài học sinh nghe xong nhao nhao lật lên bạch nhãn, không nghĩ tới Diệp lão sư còn rất có thể trang bức!

Bất quá so sánh những chết lão sư muốn cứng nhắc kia, học sinh hiển nhiên càng thích Diệp Thần, cho nên liền giả bộ trang a, thế đạo này ai còn không có chứa qua bức đâu

"Nhìn kỹ, giải huyệt cùng điểm huyệt cũng không tại cùng một huyệt vị!"Diệp Thần nói xong nhẹ nhàng vỗ tại phía sau lưng Bành Quan.

Nguyên bản Bành Quan toàn thân cứng ngắc, lập tức cảm giác toàn thân vô cùng nhẹ nhõm, ngay cả hô hấp đều thông thuận không ít!

Hắn thử giật giật tay chân, cũng không khác thường!

"Thế nào, cậu còn muốn đánh ta sao?"Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Bành Quan hỏi.

"Ta"

Bành Quan tự nhiên là không cam tâm, nhưng thủ đoạn Diệp Thần để hắn có chỗ kiêng kị, cũng không dám lại tùy tiện ra tay.

"Ồn ào quá, lão tử đang ngủ không thấy được sao?"

Đúng lúc này, trong phòng học truyền đến một tiếng hừ lạnh, các học sinh không cần nhìn đều biết thanh âm này là ai, nếu như nói lớp cá biệt ai khó gây nhất, không thể nghi ngờ chính là cái học sinh công nhiên kêu gào này!

"Lục thiếu tỉnh, lần này có trò hay để nhìn!"

"Diệp lão sư xác thực có chút vốn liếng, nhưng Lục Đào càng trâu, lần trước đem gia hỏa lớp bên cạnh đánh, kết quả ngược lại là cha mẹ người bị đánh phải tới xin lỗi hắn!"

"Lục Đào có phụ thân người đứng đầu là tỉnh chính trị và pháp luật, ai dám chọc hắn?"

""

Các học sinh xì xào bàn tán, Diệp Thần ngẩng đầu nhìn lại ở phòng học hàng cuối cùng thấy được một cái nam học sinh mặt

mũi tràn đầy vẻ giận dữ.

Toàn bộ chỗ ngồi phòng học, duy chỉ có một loạt chỗ hắn không có một ai, một mình chiếm lấy!

"Mới vừa rồi là cậu mở miệng sao?"

Diệp Thần khẽ nhíu mày, chỉ là một cái học sinh cũng dám ở trước mặt hắn tự xưng'Lão tử' , gia hỏa này ngứa da sao?

Chương 1044. Lục thiếu!

"Không sai, chính là lão tử nói!"

Lục Đào mặt mũi tràn đầy kiệt ngạo biểu lộ, chỉ vào Diệp Thần cả giận nói"Ông lập tức cút ra phòng học cho ta, chớ ở trước mặt ta lắc lư!"

"Cha mẹ cậu không có dạy cậu làm sao nói cùng lão sư đi, để cho ta tới dạy dỗ cậu!"Diệp Thần đi xuống bục giảng, một bên nói một bên hướng Lục Đào đi tới.

"Hừ! Ông là một thối dạy học hù dọa ai đây!"

Trái lại Lục Đào không có chút nào ý sợ hãi, hắn thấy Diệp Thần bất quá là một tên dạy học mà thôi, cùng gia thất hiển hách mình so ra cái gì cũng không phải!

"Diệp lão sư, tôi khuyên ông đừng xúc động!"

Không nghĩ tới nữ tóc đỏ thế mà mở miệng khuyên Diệp Thần"Nhà Lục Đào bối cảnh thâm hậu, ông đấu không lại hắn."

"Các ngươi nhớ kỹ!"

Diệp Thần nghe xong dừng bước lại, một mặt nghiêm túc nói"Nơi này là trường học, mọi người là đến học tập, không phải đến liều cha, trong mắt ta các ngươi đều như thế, chỉ có một cái thân phận chính là học sinh!"

"Nói hay lắm!"

Trong phòng học lặng ngắt như tờ, chỉ có nữ tóc đỏ liều mạng vỗ tay, một đôi ngập nước mắt to tràn đầy sùng bái mà nhìn xem

Diệp Thần

"Diệp lão sư, ông quá đẹp rồi!"

Diệp Thần tiếp tục đi đến trước mặt Lục Đào, cúi đầu nhìn xem hắn, âm thanh lạnh lùng nói"Cậu gọi Lục Đào? Có dám ngay trước mặt ta, lại nói lão tử lần nữa hay không?"

"Không dám? Thối dạy học, ông biết lão tử là"

Ba!

Lời còn chưa dứt, trong phòng học truyền đến một tiếng vang thanh thúy, Diệp Thần vung tay một bàn tay rắn rắn chắc chắc quất vào trên mặt Lục Đào.

"Ngươi, ngươi dám đánh lão tử?"

Lục Đào che lấy bị đánh má trái, mở to hai mắt nhìn mặt mũi tràn đầy tức giận trừng mắt Diệp Thần.

Ba!

Lại là một tiếng vang giòn, Diệp Thần lần nữa cho Lục Đào một bàn tay, đối với loại học sinh không che đậy miệng này, không có chút tâm kính sợ nào, nhất định phải đổi loại phương pháp giáo dục!

Lần này toàn bộ phòng học đều yên lặng, các học sinh đều giật mình nhìn xem Diệp Thần, không nghĩ tới cái lão sư nhìn rất phổ thông này, thế mà ra tay hung ác như thế, ngay cả Lục Đào cũng dám đánh?

Hắn thế nhưng là công tử người đứng đầu tỉnh chính trị và pháp luật a!

"Hỗn đản, ta liều mạng với ngươi!"

Lục Đào nào nhận qua loại vũ nhục này, mấy nam học sinh bên cạnh cũng tỉnh táo lại, lập tức nhao nhao đứng dậy tới muốn giúp Lục Đào.

"Lục thiếu, chúng ta giúp ngươi thu thập gia hỏa này!"

"Các cậu muốn bị điểm huyệt sao?"Diệp Thần lạnh lùng lườm những học sinh này một chút.

""

Nghe được hai chữ điểm huyệt, những học sinh này toàn thân chấn động ngừng lại.

Nhưng Lục Đào không sợ, hắn tốt xấu cũng học qua mấy năm Taekwondo, lúc này đá ra một cái trùng điệp toàn phong thối, nhanh chóng hướng mặt Diệp Thần đánh tới!

Ai ngờ Diệp Thần tốc độ càng nhanh, hắn chỉ là nhẹ nhàng khẽ vươn tay liền tóm lấy cổ chân Lục Đào, tiện tay quăng ra!

"Ngao!"

Lục Đào hét thảm một tiếng, ngay sau đó cả người bị quật bay ra ngoài, nặng nề mà nện ở trên bục giảng, đau đến nước mắt nước mũi hắn cùng một chỗ phún ra ngoài!

Các học sinh thấy thế tất cả đều trợn tròn mắt, Diệp lão sư thực ngưu bức, thu thập Lục Đào thật sự là tận hết sức lực a!

Thật tình không biết Diệp Thần căn bản liền không có xuất thủ, hắn thật muốn động một tia chân khí, Lục Đào đã sớm hóa thành một đống tro bụi

"Cậu bây giờ biết làm như thế nào xưng hô ta sao?"Diệp Thần đi đến trước mặt Lục Đào, cư cao lâm hạ nhìn xem hắn nhàn nhạt hỏi.

"Không biết!"

Lục Đào là cái thật hoàn khố, hắn nghiến răng nghiến lợi hận hận trừng mắt Diệp Thần"Họ Diệp, có gan ngươi liền để cho ta gọi điện thoại, xem ta thu thập ngươi như thế nào!"

"Nha a, ngươi còn muốn trừng trị ta?"

Diệp Thần bị chọc giận quá mà cười lên, gật đầu nói"Tốt, hôm nay ta liền để cậu đánh điện thoại, mau đem người cậu có thể để đều kêu đến!"

"Hừ, ông chờ đó cho ta!"

Lục Đào chật vật từ dưới đất bò dậy, lấy điện thoại cầm tay ra bấm một số điện thoại, rất nhanh điện thoại liền tiếp thông.

"Bá Vương, ta bị đánh, ngươi lập tức đến trường học một chuyến!"Lục Đào giận dữ hét.

"Lục thiếu, cái này không khéo mà, tối hôm qua ta liền chuẩn bị đi trường học các ngươi!"

Hạng Bá Vương sững sờ, tối hôm qua nếu không phải Khương Vạn Long kịp thời kêu dừng, hắn liền đi viện y học tìm một cái gia hỏa họ Diệp.

"Bớt nói nhảm, tranh thủ thời gian đến!"

"Tốt, ta lập tức tới, Lục thiếu đừng nóng vội!"

Mặc dù Hạng Bá Vương là lão đại hắc đạo tỉnh thành, nhưng đối mặt Lục Đào hắn cũng không dám có nửa điểm bất kính, ai bảo người ta có cái lão cha ngưu bức đâu.

Cúp điện thoại, Lục Đào cũng không dám lại trêu chọc Diệp Thần, mà Diệp Thần cũng một mặt bình tĩnh một lần nữa đi trở về bục giảng.

"Các bạn học, nhớ kỹ ta là Lão sư của các ngươi, cũng là bằng hữu, về sau các ngươi có việc cần hỗ trợ cứ tới tìm ta!"

"Nhưng nếu như ai còn dám nghịch ngợm, ta thật đánh các ngươi, đã nghe chưa?"

Diệp Thần quét phòng học một chút, lúc này các học sinh đều ngoan rất nhiều, liền Lục Đào đều bị đánh, ai còn dám nổ đâm?

Chương 1045. Tiểu tử này là Diêm Vương sao?

"Diệp, Diệp lão sư, châm cứu thật có thể chữa bệnh sao?"Có học sinh mang theo thấu kính thật dày cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Đương nhiên!"

Diệp Thần nhìn học sinh đặt câu hỏi kia một chút, cười nhạt một tiếng nói"Vị bạn học này, cậu muốn thử một chút sao?"

"A? Lão sư ngài nói cái gì?"Học sinh đeo kính một mặt mộng bức.

"Lão sư, Dương Bân nghễnh ngãng!"

Nữ tóc đỏ cười hì hì nhắc nhở một câu.

"Thì ra là thế!"

Diệp Thần gật gật đầu, sải bước đi hạ bục giảng đi vào trước mặt học sinh, nói"Ta hiện tại liền dùng ngân châm thay cậu khai khiếu!"

"Lão sư, khai cái gì?"

""

Diệp Thần bó tay rồi, trong lòng tự nhủ người anh em này bình thường là thế nào học tập, lỗ tai lưng thành dạng này có thể so với lão đầu lão thái thái.

"Buông lỏng!"

Nói xong, Diệp Thần móc ra ngân châm trước mọi người đâm ngân châm vào bốn cái huyệt vị Nhĩ Môn, Thính Cung, Thính Hội, Ế Phong, tốc độ nhập châm nhanh chóng, chuẩn, chấn kinh tất cả học sinh

"Oa, Diệp lão sư nhập châm thật nhanh a, ngay cả tàn ảnh ta đều không nhìn thấy!"

"So Khương Triết lợi hại hơn nhiều, cũng không biết hiệu quả thế nào?"

"..."

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, ngân châm tại trên tay Diệp Thần vê xách, Dương Bân chỉ cảm thấy cây sau tai mình dần dần phát nhiệt, tiếng ông ông trước đó cũng dần dần biến mất.

"Tốt!"

Vẻn vẹn qua năm phút, Diệp Thần rút ra châm, hỏi Dương Bân"Bây giờ cậu cảm giác thế nào?"

Dương Bân sững sờ, hắn cảm giác thính lực thật khôi phục, thanh âm Diệp Thần mỗi một chữ đều phá lệ rõ ràng.

"Dương Bân, lão sư tra hỏi cậu đâu!"Một bên đồng học coi là Dương Bân còn nghễnh ngãng, rống to.

"Nho nhỏ giọng một chút!"

Dương Bân lúc này mới kịp phản ứng, dùng sức móc móc lỗ tai, mặt mũi tràn đầy kinh hỉ nói với Diệp Thần

"Tạ ơn Diệp lão sư, lỗ tai của em không còn ngãng nữa rồi!"

"Ngọa tào! Dương Bân cậu đi bệnh viện đều không xem trọng, Diệp lão sư lúc này mới đâm mấy phút cho cậu, thật tốt?"Có đồng học hồ nghi.

"Nói nhảm, lỗ tai chính tôi còn không biết sao?"Dương Bân tức giận trợn nhìn đồng học một chút.

"Ngưu bức!"

Các học sinh lớp cá biệt đều tin tưởng, châm cứu thật có thể chữa bệnh!

Đúng lúc này, bên trên hành lang truyền đến một trận tiếng bước chân ồn ào, ngay sau đó một đám đại hán người mặc áo đen vạm vỡ trực tiếp xông vào phòng học.

"Các ngươi là ai, ai bảo các ngươi tiến đến?"Diệp Thần nhíu mày nhìn xem những người này hỏi.

"Ngậm miệng!"

Một áo đen tráng hán chỉ vào Diệp Thần phẫn nộ quát"Bá Vương ca làm việc, tiểu tử ngươi không muốn chết liền thành thật một chút!"

Vừa dứt lời, trong đám người đi ra một cái nam tử trung niên mang theo kính râm, dáng người có thể so với huấn luyện viên thể hình, hắn mặt không biểu tình quét mắt phòng học một chút, cuối cùng dừng lại tại hàng cuối cùng!

"Bá Vương, ngươi đã đến!"

Lục Đào nhìn người nọ, thở phì phò từ hàng cuối cùng lao đến, chỉ vào Diệp Thần mắng"Chính là tên vương bát đản này đánh ta, ngươi phế hắn cho ta!"

"Lục thiếu yên tâm, ta nhất định giúp cậu báo thù!"

Hạng Bá Vương gật gật đầu, lập tức quay người tháo kính râm xuống, nhìn chăm chú nhìn Diệp Thần một chút, âm thanh lạnh lùng nói"Tiểu tử, cái tay nào của ngươi đánh Lúc thiếu?"

"Ngươi chính là Hạng Bá Vương?"

Diệp Thần một mặt hài hước nhìn xem tráng hán trước mặt, con hàng này xem xét chính là tứ chi phát triển, đầu óc ngu si, so với lão Bạch kém xa.

"Ngươi nghe nói qua đại danh của ta?"

Hạng Bá Vương đắc ý hừ lạnh một tiếng, nói thẳng"Cho ngươi hai con đường, hoặc là lưu lại tay đánh Lục thiếu, hoặc là tự mình từ cửa sổ nhảy đi xuống!"

Lớp cá biệt tại lầu sáu, nhảy xuống chẳng phải là chết chắc?

Các học sinh nghe nói như thế cũng dọa đến thở mạnh cũng không dám, so với thủ đoạn bọn họ trêu đùa lão sư, Hạng Bá Vương mới là thật hung ác a, trực tiếp muốn mạng người!

"Ai bảo các ngươi tiến đến?"

Diệp Thần căn bản không có phản ứng Hạng Bá Vương, ngược lại cau mày nói"An ninh trường học làm gì, rác rưởi gì đều bỏ vào trường học!"

"Hỗn đản, tiểu tử ngươi nói ai là rác rưởi đâu, có tin ta chặt ngươi hay không!"

Tiểu đệ sau lưng Hạng Bá Vương nổi giận, nhao nhao từ bên hông móc ra khảm đao sáng lắc lắc, rất có tư thế muốn chém người!

"Ta hỏi ngươi lời nói đâu, ngươi vẫn chưa trả lời ta!"Diệp Thần lạnh lùng nhìn xem Hạng Bá Vương.

"Có chút ý tứ!"

Hạng Bá Vương sững sờ, lập tức cười lạnh nói"Rất lâu không ai dám ở trước mặt ta trang bức, tiểu tử, ngươi chán sống vậy ta

liền thành toàn ngươi!"

Nói xong, Hạng Bá Vương đưa mắt liếc ra ý qua một cái cho tiểu bên người đệ.

Hai tên đại hán vạm vỡ một trái một phải đi lên trước, chuẩn bị dựng lên Diệp Thần đem hắn ném đi.

"Một bầy kiến hôi, cũng dám lỗ mãng? Chết!"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, chân khí trong cơ thể vận chuyển, vẻn vẹn nói cái chữ chết, hai tên đại hán đột nhiên bịch một tiếng mới ngã xuống đất, trong nháy mắt không có sinh cơ!

""

Một màn này chấn kinh tất cả mọi người!

Nói chữ chết, người liền thật đã chết rồi, tiểu tử này là Diêm Vương sao?

Chương 1046. Mẹ, cứu con!

Ngay cả Hạng Bá Vương cũng kìm lòng không được nuốt ngụm nước bọt, mặt mũi hắn tràn đầy kinh ngạc nhìn xem Diệp Thần, cố giả bộ trấn định mà hỏi"Tiểu tử, ngươi, ngươi đến cùng là ai?"

"Bá Vương, hắn gọi Diệp Thần!"

"Vừa rồi huynh đệ ngươi khẳng định là đột phát tật bệnh, hết thảy đều là ngẫu nhiên mà thôi!"Lục Đào mặc dù sợ hãi, nhưng hắn nhất định phải tìm về mặt mũi, còn đang giật dây Hạng Bá Vương động thủ.

"Nguyên lai ngươi chính là Diệp Thần a, thật sự là oan gia ngõ hẹp, hôm nay ngươi chết chắc!"

Hạng Bá Vương nghe được Lục Đào phân tích một phen, cảm thấy rất có đạo lý, nào có nói để cho người ta chết, đối phương liền sẽ chết, cái này không khoa học a!

"Các huynh đệ, chặt hắn cho ta!"

Hạng Bá Vương phát ra một tiếng lệnh, mười cái thủ hạ lưu manh áo đen nhao nhao móc ra hung khí, gầm rú lấy hướng Diệp Thần nhào tới.

Diệp Thần từ đầu đến cuối một mặt bình tĩnh, ngược lại là các học sinh dọa sợ!

"Trời ạ, Diệp lão sư chắc là phải bị chém chết!"

"Đáng tiếc, ai bảo hắn trêu chọc Lục Đào đâu!"

"Ai, ngày mai lại phải thay đổi lão sư!"

Các học sinh nghị luận ầm ĩ, gan nhỏ một chút thậm chí che mắt, sợ mình choáng máu.

Nhưng một giây sau, một màn quỷ dị phát sinh, chỉ thấy Diệp Thần nhẹ nhàng giơ tay đè ép ép, những đại hán vạm vỡ kia thế mà đồng loạt quỳ xuống, thẳng tắp quỳ gối trước mặt Diệp Thần, có người muốn giãy dụa lấy đứng lên, nhưng cảm giác trên người có thiên quân chi trọng, căn bản không đứng lên nổi!

"Ngươi, các ngươi làm gì?"

Hạng Bá Vương cũng trợn tròn mắt, rõ ràng là tiểu đệ của mình, làm sao quỳ xuống cho Diệp Thần.

"Ngươi cũng quỳ xuống đi!"

Diệp Thần lườm Hạng Bá Vương một cái, ánh mắt đột nhiên trừng một cái!

Bịch!

Hạng Bá Vương thật quỳ trên mặt đất, mà lại bởi vì quỳ xuống lúc lực đạo quá lớn, trực tiếp làm vỡ nát xương đầu gối của hắn!

"A!"

Trong phòng học truyền đến tiếng gào thét như giết heo của Hạng Bá Vương.

""

Lần này tất cả mọi người không bình tĩnh, đường đường lão đại hắc đạo tỉnh thành thế mà quỳ xuống cho Diệp Thần?

"A, các ngươi có cảm giác đến Diệp lão sư nhìn rất quen mắt hay không?"

Đột nhiên, một tên đệ tử phảng phất phát hiện đại lục mới, chỉ

vào Diệp Thần hoảng sợ nói"Hắn không phải chính là người lần trước cứu Văn Linh sao?"

"Ngọa tào! Thật đúng là!"

"Ta nhớ ra rồi, lúc ấy Park Chang còn bị hắn đánh đập một trận, cuối cùng trường học ngược lại khai trừ họ Park!"

Các học sinh lúc này mới nhận ra Diệp Thần, vô số nữ đồng học càng là mắt hiện hoa đào, đã sớm nghe nói Diệp Thần đại danh, lại là lão sư của các nàng ?

Lục Đào thấy thế sớm bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, không nghĩ tới Diệp Thần thế mà tà môn như vậy, xem ra chính mình phải tìm cứu binh khác!

Nghĩ đến cái này hắn lặng lẽ lấy điện thoại cầm tay ra đi đến một bên, bấm một số điện thoại, đợi đến điện thoại kết nối Lục Đào thấp giọng, vội vàng nói

"Mẹ, mau tới cứu con, bằng không con chết chắc!"

"Cái gì!"

Điện thoại đầu kia truyền tới một thanh âm phẫn nộ của nữ nhân"Nhi tử, ai khi dễ con, nói cho lão mụ!"

"Mẹ, mẹ mau tới đi!"

Lục Đào giật mình, quay đầu nhìn lại quả nhiên Diệp Thần phát hiện hắn đang đánh điện thoại, thế là vội vàng cúp điện thoại, sợ Diệp Thần sẽ tìm hắn phiền phức.

"Họ Diệp, ngươi dùng cái gì yêu pháp với ta?"

Hạng Bá Vương ngã trên mặt đất, nghiến răng nghiến lợi hận hận trừng mắt Diệp Thần chất vấn.

"Ngớ ngẩn!"

Diệp Thần đi đến trước người Hạng Bá Vương, nâng lên một chân giẫm tại bộ ngực hắn, lạnh giọng cảnh cáo nói"Hôm nay ngay trước mặt học sinh ta không giết ngươi, còn dám đến trường học nháo sự, ta để ngươi chết không toàn thây!"

"Ngươi"

Hạng Bá Vương vốn định về đỗi vài câu, bất quá khi hắn nhìn thấy Diệp Thần hàn quang lấp lóe ánh mắt, cưỡng ép đem lời vừa ra đến khóe miệng lại nuốt trở vào.

"Cút đi!"

Diệp Thần giương lên tay, nếu như không phải có nhiều học sinh như vậy, hắn thật không ngại đem những lưu manh này đốt thành một đống lớn 'Phân bón'

Vừa dứt lời, những lưu manh trước đó quỳ trên mặt đất kia, lập tức cảm thấy trọng áp trên thân biến mất, vội vàng từ dưới đất bò dậy!

"Tiểu tử, hãy đợi đấy!"

Hạng Bá Vương mặt mũi mất hết, mặc dù hắn bị tiểu đệ giơ lên đi, nhưng trước khi đi vẫn không quên thay mình tìm về một chút mặt mũi.

"Chỉ bằng ngươi cũng là Hạng Bá Vương, Quy Vương đi?"

Diệp Thần nhịn không được liếc mắt, sợ thành dạng này cũng dám gọi Hạng Bá Vương?

"Ngươi"

Hạng Bá Vương khí nhức cả trứng, trong lòng tự nhủ Quy Vương liền Quy Vương, làm gì không phải thêm cái'Đi' Chữ?

Lưu manh a chật vật rời đi, lớp cá biệt lập tức truyền đến một trận reo hò!

"Diệp lão sư, ngài quá ngưu bức, dạy ta đánh nhau đi!"

"Diệp lão sư, ngài có bạn gái sao, ta có thể cho ngươi sinh hầu tử"

"Tiểu lãng đề tử, còn không có tốt nghiệp liền nghĩ sinh hầu tử, thật có tiền đồ!"

""

Các học sinh lần nữa bị thực lực Diệp Thần rung động, nhao nhao đem hắn coi là thần tượng cấp nhân vật.

Diệp Thần nghe được lời các học sinh nói, không khỏi mặt mo đỏ ửng, trong lòng tự nhủ sùng bái ta có thể, sinh hầu tử cũng không cần phải đi?

Chương 1047. Rốt cục gặp lại cậu!

Hạng Bá Vương bọn họ vừa đi không lâu, trong hành lang lại truyền tới một trận thanh âm giày cao gót giẫm tại mặt đất, kèm theo lấy giày cao gót còn có một trận tiếng bước chân trầm ổn.

Rất nhanh, một nam một nữ xuất hiện ở cổng phòng học!

Nam nhân dáng dấp mặt chữ quốc, Âu phục giày da, thần tình nghiêm túc, có cỗ khí thế không giận tự uy.

Nữ nhân mặc dù đã là trung niên, nhưng được bảo dưỡng đặc biệt tốt, khuôn mặt tinh xảo làn da trắng nõn, xem xét chính là phu nhân qua ngày tốt lành.

Mà tại phía sau bọn họ còn đi theo mấy nam nhân, trong đó có hiệu trưởng Tống Tử Văn, còn có phụ trách bảo an phó hiệu trưởng Chu Kiệt, một nam tử tuổi trẻ khác đeo kính hào hoa phong nhã, thoạt nhìn như là bộ dáng thư ký.

"Cha mẹ, các ngươi tới rồi!"

Lục Đào nhìn thấy đôi trung niên nam nữ này rốt cuộc nhịn không nổi, mặt mũi tràn đầy rơi lệ hướng nữ nhân chạy chậm đến.

"Tiểu Đào, con làm sao?"

Nữ nhân nhìn xem bộ dáng Lục Đào sưng mặt sưng mũi, lập tức đau lòng không thôi, hai mắt đẫm lệ tiêu xài một chút mà hỏi thăm"Là ai, ai đem con đánh thành bộ dạng này, nhanh nói cho mẹ!"

"Là, là hắn!"

Lần này Lục Đào không dám quá phách lối, Diệp Thần hung ác đã để hắn có chút kiêng kị.

Nhưng Lý Lệ Phương không nghĩ như vậy, nàng thuận phương hướng ngón tay nhi tử nhìn thấy Diệp Thần, lập tức tức giận nói

"Lẽ nào lại như vậy! Ngươi là ai, dựa vào cái gì đánh nhi tử ta?"

"Bà là mẫu thân Lục Đào?"

Diệp Thần nhún vai, thản nhiên nói"Ta là phụ đạo viên ban này, bà hắn là hỏi một chút con của mình, ta tại sao muốn đánh hắn!"

"Cuồng vọng!"

Lý Lệ Phương nghe xong khó thở, quay đầu quát với Tống Tử Văn một bên"Tống hiệu trưởng, đây chính là trường học lão sư các ngươi, chuyện ẩu đả học sinh này quyết không thể tuỳ tiện cứ tính như vậy!"

"Ách Lý phu nhân, bớt giận!"

Tống Tử Văn có chút lúng túng nói"Nếu không vẫn là nghe một chút chính Lục Đào đồng học nói đi, đến cùng là xảy ra chuyện gì?"

Nói xong, Tống Tử Văn lặng lẽ liếc qua nam nhân bên người, người này chính là tỉnh thành chính trị và pháp luật người đứng đầu, Lục Hậu, đồng thời cũng là phụ thân Lục Đào.

"Đánh nhi tử ta, quả thực vô pháp vô thiên! Lão Lộ, ông mau nói câu nói a, đem hung thủ này bắt lại, tốt nhất phán hắn giam cầm chung thân!"

Lý Lệ Phương giận không chỗ phát tiết, nhất là nhìn thấy dáng

vẻ nhi tử mặt sưng phù thành đầu heo, càng là hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Đánh nhi tử bà chính là vô pháp vô thiên, còn muốn chung thân giam cầm?"

Diệp Thần khẽ nhíu mày, khó trách Lục Đào hoàn khố không thay đổi, nguyên lai có cái mẫu thân thuần bao che cho con.

"Lý phu nhân, an tâm chớ vội, ta nghĩ ở trong đó khẳng định có hiểu lầm!"Tống Tử Văn nghe xong gấp, vội vàng ra giảng hòa.

"Bác gái, là Lục Đào mắng Diệp lão sư trước, mọi người chúng ta đều có thể làm chứng!"

Nữ tóc đỏ học sinh nhìn không được, chủ động vì Diệp Thần nói chuyện.

Có nàng dẫn đầu, những học sinh khác cũng nhao nhao bắt chước, nhao nhao đứng ở bên thần tượng của bọn họ là Diệp Thần nói chuyện.

"Hỗn trướng! Học sinh nhuộm tóc đỏ, xem xét cô cũng không phải là vật gì tốt, câm miệng cho ta!"Lý Lệ Phương hung hăng trừng nữ tóc đỏ sinh một chút, nghiêm nghị quát lớn.

"Lục Đào nhà bà mới không phải đồ tốt đâu!"

Nữ tóc đỏ cũng không phải ăn chay, lúc này đáp trả"Nếu không phải ỷ vào gia đình ưu việt, ai sợ hắn a!"

"Tống hiệu trưởng, ông cũng nghe được, học sinh này là gì tố chất a, mau mau khai trừ nàng cho ta!"Lý Lệ Phương cả giận nói.

"Cái này"

"Khai trừ ai còn không tới phiên bà đến khoa tay múa chân, bọn họ là đệ tử của ta, không có ta đồng ý, lão Tống cũng không

thể khai trừ bất kỳ một ai!"

Diệp Thần thanh âm băng lãnh, hiển thị rõ vương bá chi khí!

"Diệp lão sư, ngưu bức!"

"Lục Đào, thời điểm cậu cùng Diệp lão sư xưng lão tử lão tử, không phải rất phách lối sao? Cứu binh một đợt nối một đợt , cậu có còn là nam nhân hay không?"

""

Lục Đào vốn là học sinh chuyển trường, cùng đại đa số đồng học quan hệ rất bình thường, lúc này tự nhiên ít có học sinh nguyện ý giúp hắn.

"Lão Lục, ông nói chuyện a! Hai mẹ con chúng ta bị khi phụ!"

Lý Lệ Phương tức nổ tung, những tiểu thí hài này lại dám cùng với nàng khiêu chiến, muốn tạo phản rồi?

"Bà ngậm miệng!"

Ai ngờ, Lục Hậu mới mở miệng liền hướng phía lão bà của mình tức giận quát lớn.

"Lão Lục, ông, ông điên rồi đi, mắng tôi làm gì?"Lý Lệ Phương sững sờ, hoài nghi có phải là mình nghe lầm.

Ngay cả Lục Đào cũng là một mặt mộng bức, ngày bình thường Lục Hậu đối vpwos lão mụ rất tốt, hôm nay lại vì một ngoại nhân mắng nàng?

Lục Hậu không có quản mẹ con Lưu Lệ Phương, mà là sải bước đi đến trước mặt Diệp Thần, chủ động vươn tay cười bồi nói

"Diệp tiên sinh, rốt cục lại gặp được cậu!"

"Ông gặp qua ta?"

Tất cả mọi người ở đây, bao quát Diệp Thần đều ngây ngẩn cả người, hắn đối với Lục Hậu là thật không có ấn tượng, trước kia gặp qua sao?

"Bí thư Lục, ông biết Diệp lão sư?""

Chương 1048. Diệp thiên kiêu!

Tống Tử Văn thấy thế có chút hiếu kì, cũng nhẹ nhàng thở ra, nhìn Lục Hậu thái độ, hôm nay việc này liền dễ làm.

"Dĩ nhiên đã thấy rồi!"

Lục Hậu cười vang nói"Tôi may mắn tại Hoa Sơn thấy phong thái Diệp tiên sinh, đến nay khó mà quên a!"

"Hoa Sơn?"

Diệp Thần bừng tỉnh đại ngộ, hỏi dò"Ông cùng Lục gia Ba Thục là quan hệ như thế nào?"

"Diệp tiên sinh trí nhớ tốt, tôi chính là người Lục gia! Lão gia tử cũng một mực tại nhắc tới Diệp tiên sinh, hi vọng cậu có thời gian có thể đi Ba Thục, lão nhân gia muốn theo cậu hảo hảo uống một chén đâu!"

Lục Hậu mười phần nhiệt tình, chăm chú nắm lấy tay Diệp Thần thật lâu đều không có buông ra.

"Lão công, hắn, hắn chính là Diệp thiên kiêu ông thường xuyên nói?"Lý Lệ Phương mở to hai mắt nhìn nhìn về phía Diệp Thần.

"Không sai, hắn chính là Diệp Thiên kiêu!"

Lục Hậu gật đầu, nói xong vừa hung ác trừng Lục Đào một chút, cả giận nói"Súc sinh, ngươi đến cùng làm sao đắc tội Diệp tiên sinh, thành thật khai báo cho ta, bằng không gia pháp hầu hạ!"

"Cha, con, con đã nói một câu'Lão tử' "

Lục Đào lúc này cũng trợn tròn mắt, trước mắt Diệp Thần thế mà chính là Diệp Thiên kiêu gia gia, phụ thân mỗi ngày treo ở bên miệng?

Lần trước Hoa Sơn thiên kiêu thi đấu mặc dù hắn không có đi, nhưng sau khi Lục gia lão gia tử về nhà lúc này tuyên bố một quy tắc mới, ai đắc tội Diệp Thần liền bị trục xuất gia tộc!

Ba!

Lục Hậu nghe xong nổi trận lôi đình, lúc này đưa tay lại cho Lục Đào một cái vang dội cái tát!

"Tiểu tử thúi, ngươi dám ở trước mặt Diệp Thiên kiêu tự xưng lão tử, ta đánh chết ngươi!"

Nói xong, Lục Hậu đưa tay lại muốn đánh.

Mình đánh dù sao cũng tốt hơn để Diệp Thần động thủ, bằng không hắn một chưởng tung ra, Lục Đào liền mảnh xương vụn cặn cũng không tìm tới

Mà bây giờ Lý Lệ Phương một bên cũng không dám vì nhi tử xin tha, nếu không gia quy Lục gia áp xuống, nàng gánh không được!

"Quên đi thôi, tiểu hài tử cho chút giáo huấn là được rồi!"

Diệp Thần biết rõ Lục Hậu là gọi cho hắn nhìn, nhưng đối phương tốt xấu là người Lục gia, không cần thiết huyên náo quá cứng!

"Hỗn trướng, còn không mau tạ ơn Diệp Thiên kiêu!"Lục Hậu hung hăng trừng Lục Đào một chút.

"Diệp, Diệp Thiên kiêu thật xin lỗi, tôi không nên mắng ngài!"Lục Đào lòng còn sợ hãi, nhút nhát đi đến Diệp Thần trước

mặt cúi đầu nhỏ giọng nói.

"Gọi ta lão sư đi!"

Diệp Thần khoát khoát tay, nói với Lục Hậu"Lục tổng, mặc dù ông quyền cao chức trọng, nhưng hi vọng ông cũng có thể bớt thời gian quản giáo một chút hài tử!"

"Diệp lão sư nói đúng, về nhà tôi nhất định hảo hảo giáo dục tiểu tử thúi này!"Lục Hậu liên tục gật đầu.

""

Đám người nghe vậy nhao nhao líu lưỡi, nhưng tất cả mọi người minh bạch một sự kiện, Diệp Thần này không đơn giản!

"Lục tổng, còn có cái hội nghị trọng yếu đang chờ ngài!"

Một bên thư ký rất có nhãn lực, thấy mâu thuẫn hai bên tan ra lại không có gì đáng nói, mau tới trước nói với Lục Hậu.

"Tốt!"

Lục Hậu gật gật đầu, một mặt áy náy nói với Diệp Thần "Diệp lão sư, hôm nay thật sự là xin lỗi rồi, hôm nào tôi làm chủ hướng cậu bồi tội!"

"Còn có Lục Đào, nếu như hắn còn dám nghịch ngợm, cậu liền đánh đi, đánh cho đến chết!"

Nghe được Lục Hậu nói như vậy, Lục Đào rũ cụp lấy đầu muốn tự tử đều có, mình vẫn là con ruột sao?

Reng reng reng!

Tiếng chuông tan học vang lên, Lục Hậu cũng thừa cơ cáo từ rời đi.

Trước khi đi hắn đem Lục Đào gọi vào một bên, thấp giọng dặn dò

"Tiểu tử ngốc, hảo hảo kết giao Diệp Thần, đối với ngươi trăm lợi mà không có một hại, hiểu không?"

"Cha, con đã biết!"

Lục Đào cũng không ngốc, người ngay cả lão ba đều muốn lấy lòng, hắn lại như thế nào dám đắc tội.

"Diệp lão sư, buổi chiều trường học có trận chuyên gia diễn thuyết, cậu cũng tới đi?"Chờ Lục Hậu vừa đi, Tống Tử Văn mới mở miệng hỏi.

"Tốt, tôi có thời gian liền đi nhìn xem!"

Diệp Thần gật gật đầu, kỳ thật hắn đối với chuyên gia gì cũng không ưa, hiện tại chuyên gia Hoa Hạ phần lớn không đáng tin cậy, hình dung bọn họ chỉ có một câu trong mồm chó nhả không ra ngà voi!

Các loại không chịu trách nhiệm bay đầy trời, đều là trong miệng cái đám gọi là 'Chuyên gia' này nói ra.

Chờ Diệp Thần rời đi phòng học, các học sinh lớp cá biệt sôi trào!

"Oa! Nghĩ không ra Diệp lão sư ngưu bức như vậy, ngay cả bí thư Lục đều phải cho hắn mặt mũi."

"Ai nói không phải đâu, Diệp lão sư dáng dấp đẹp trai, y thuật lại tốt, nếu ai có thể gả cho hắn liền hạnh phúc!"

"Lục Đào, cha cậu nói thiên kiêu là có ý gì?"

""

Lục Đào lắc đầu, hắn đối với khái niệm thiên kiêu cũng là kiến thức nửa vời, chỉ biết là loại người này rất lợi hại!

Tựa như Lục gia Lục Lâm Lang, mặc dù là đường muội hắn, nhưng địa vị ở gia tộc lại so với đường ca hắn cao hơn.

Diệp Thần vừa rời đi lầu dạy học điện thoại liền vang lên, xem xét là lão mụ đánh tới.

"Nhi tử, nghe nói con đã về Thiên Nam?"Sở lan hỏi.

"Ân, bây giờ con tại viện y học tỉnh thành dạy học!"Diệp Thần cười nói.

"Dạy học?"

Chương 1049. Làm cơm?

Nghe được tin tức này Sở Lan trầm mặc một hồi, thật lâu mới thở dài nói:"Con đừng quên Tiểu Tuyết đang ở nhà, có phải là nên về Ninh Châu dỗ dành nàng?"

Diệp Thần suy nghĩ một chút vẫn là cự tuyệt, nói thẳng bây giờ đi về Tô Tuyết Di đang nổi nóng, miễn cho tự chuốc nhục nhã.

"Tốt a, bất quá chuyện cũng nên giải quyết, mẹ khuyên con vẫn là mau chóng cùng Tuyết Di nói chuyện!"Sở Lan nghe vậy khuyên nhủ.

"Biết!"

Mẹ con hai người hàn huyên một hồi mới cúp điện thoại.

Diệp Thần không tự chủ được thở dài, kỳ thật hắn không trách Tô Tuyết Di, thử hỏi nữ nhân nào nguyện ý cùng nữ nhân khác chia sẻ lão công của mình?

Đương nhiên, ngoại trừ Chu Vương, cô nàng này tối hôm qua còn mời Thất sư tỷ cùng một chỗ'Cùng hưởng' Mình đâu.....

Đưa tay nhìn đồng hồ cũng không sớm, không biết Chu Vương đang làm gì đâu, nàng nói phải làm cơm, không biết tiến độ như thế nào?

Ôm một viên lòng hiếu kỳ Diệp Thần rất nhanh chạy về lầu ký túc xá, kết quả vừa tới liền thấy Trần Hương Lan đang tại trước bãi lớn lầu ký túc xá tiếng kêu cứu

"Có ai không, cháy!"

Diệp Thần ngẩng đầu nhìn lên, lập tức cả người đều không tốt, chỉ thấy cửa sổ chính ký túc xá lầu hai nào đó đang bốc lên khói xanh nồng đậm, thật vừa đúng lúc gian ký túc xá nào đó đúng là của hắn!

"Diệp lão sư trở về, nhà cậu cháy rồi!"

Trần Hương Lan nhìn thấy Diệp Thần trở về, vội vàng nói với hắn"Ta lập tức gọi điện thoại cứu hỏa, nhà cậu có đồ vật đáng tiền sao?"

"Trần tỷ, không cần đánh!"

Diệp Thần khoát khoát tay, nói"Ta đi lên xem một chút là được, hẳn không phải là lửa cháy!"

"Không phải là lửa?"

Trần Hương Lan còn không có kịp phản ứng, chỉ thấy Diệp Thần thân hình lóe lên, chớp mắt liền biến mất không thấy.....

Lầu hai, ký túc xá.

Diệp Thần móc ra chìa khoá mở ra cửa phòng ký túc xá, trong nháy mắt cửa bị mở ra, một cỗ khói đặc cuốn tới, trong khói dày đặc còn kèm theo một mùi ớt cháy!

"Khụ khụ!"

Một đạo tiếng ho khan từ khói mù lượn lờ bên trong gian phòng truyền đến.

Diệp Thần nghe được tiếng ho khan muốn cười phá lên, hắn đã đoán được chuyện gì xảy ra, đi vào phòng bếp xem xét, quả nhiên là Chu Vương đang làm đồ ăn.....

"Tướng công chàng trở về!"

Chu Vương quay người nhìn thấy Diệp Thần cười một tiếng.

....."

Diệp Thần thấy được nàng cách ăn mặc kém chút thổ huyết!

Chỉ thấy Chu Vương buộc lên một cái tạp đề hoa, trên mặt bẩn thỉu, trên tóc thậm chí còn có lá rau, trên tay tràn đầy mỡ đông, trong phòng bếp càng là một mảnh hỗn độn, giống như vào đến động quỷ!

Cái này đâu còn giống cao thủ Đại La cảnh, rõ ràng là cái nấu cơm bà, vẫn là trù nghệ cực kém cái chủng loại kia!

"Chu nhi, nàng, nàng đang làm cái gì?"Diệp Thần bị lôi đến, mặt mũi tràn đầy không thể tin nhìn xem Chu Vương.

"Tướng công quên, Chu nhi phải làm cơm cho chàng ăn a!"Chu Vương không để ý hình tượng dùng tay xoa xoa mặt, kết quả trên mặt lại thêm một vệt đen.....

"Làm cơm?"

Ừng ực!

Diệp Thần gian nan nuốt ngụm nước bọt, ánh mắt hướng bên trên tủ kính quét tới, phía trên thật đúng là bày mấy đĩa đồ ăn, đến gần xem xét toàn bộ đen sì, cũng không biết Chu Vương xào cái gì.

"Chu nhi, đây là cái gì?"

Diệp Thần bưng lên một đĩa đồ ăn tò mò hỏi.

"Tướng công chàng thật có ánh mắt, đây là đậu hũ Ma Bà ta tìm Tần tỷ học, nàng nói chàng thích ăn nhất đậu hũ!"Chu Vương nở nụ cười xinh đẹp, mặt đen răng trắng tạo thành so sánh rõ ràng.

"Đậu, đậu hũ?"

Nhìn xem đồ ăn trong đĩa đen sì, một đống một đống đồ vật, mới đầu Diệp Thần còn tưởng rằng Chu Vương muốn ăn nồi lẩu, chuẩn bị lửa than đâu!

"Chu nhi, nếu không chúng ta vẫn là đi nhà ăn ăn đi?"

Diệp Thần nhìn xem 'Kiệt tác' Chu Vương, thực sự không đành lòng hạ miệng, cái đồ chơi này ăn vào trong bụng so khoa học kỹ thuật cùng hung ác sống càng kỳ quái hơn.

"Tướng công, chàng là ngại đồ ăn Chu nhi ăn không ngon sao?"

Nhện Vương một mặt điềm đạm đáng yêu nhìn về phía Diệp Thần, trong đôi mắt đẹp lóe ra óng ánh nước mắt

"Ách không phải, nàng đừng hiểu lầm."Diệp Thần thấy thế vội vàng lắc đầu.

"Vậy được rồi, chúng ta liền không đi nhà ăn ăn!"

Nghe được Diệp Thần trả lời, Chu Vương lại cười vui vẻ"Tướng công chàng chờ chút, nốt món rau xanh này nữa là xong rồi, chàng đi trước ngồi đi, ta đến hầu hạ chàng là được!"

""

Diệp Thần liếc mắt trong nồi, đồ ăn cũng xào khét

Xong con bê!

Sớm biết như thế mình nên nhẫn tâm nói khó ăn, hiện tại tốt, Chu Vương làm những 'Hắc ám xử lý' này Nghĩ không ăn cũng không được!

Đi trở về phòng khách Diệp Thần đang nghĩ ngợi làm sao lừa gạt Chu Vương ra ngoài ăn cơm, điện thoại lại vang lên, xem xét là

An Khả Hân đánh tới.

"Thối sư đệ!"

Điện thoại vừa kết nối, điện thoại đầu kia liền truyền đến tiếng oán giận An Khả Hân "Nghe nói đệ lại tìm nữ nhân, vẫn là cái nhện tinh?"

"Hắc đại, Thất sư tỷ nói cho tỷ đi?"Diệp Thần xấu hổ cười một tiếng, xem như chấp nhận.

"Hừ, lớn móng heo!"

An Khả Hân thở phì phò nói"Ta thế nhưng nói cho đệ, nhiều nữ nhân như vậy cẩn thận thận hư!"

Chương 1050. Bảy ngày!

"Đệ sẽ ăn thêm bổ thận!"

"Đệ cho rằng ta gọi điện thoại cho đệ, là nhắc nhở đệ ăn bổ thận sao?"

"Sư tỷ, tỷ tìm đệ có việc?"

"Ân, qua mấy ngày Tứ sư tỷ lên chức, Đại sư tỷ chuẩn bị kêu lên mọi người cùng nhau ăn bữa cơm, đệ đừng quên trở về!"An Khả Hân nói.

"Tốt, đệ khẳng định về!"

Diệp Thần nghe xong không khỏi vui vẻ, Liễu Nhược Hi lên chức, xem ra con đường cảnh sát này không có chọn sai.

Hai người hàn huyên vài câu, An Khả Hân mới lưu luyến không rời cúp điện thoại, vừa vặn một món ăn Chu Vương cuối cùng cũng bưng ra.

"Tướng công, chúng ta dùng bữa đi!"Chu Vương ngồi tại đối diện Diệp Thần, cười khanh khách nói.

"Ta không đói bụng, nếu không nàng ăn trước?"

Diệp Thần nhìn xem một đống đồ ăn xào khét trên bàn, Chu Vương tại lỗ tai bên trong hắn biến thành Đại Lang, uống thuốc đi

Nhện Vương nghe xong lập tức không nói, một đôi ngập nước mắt to trực câu câu nhìn chằm chằm Diệp Thần, bên trong u oán lộ ra một tia nộ khí!

"A, ta đột nhiên lại đói bụng, vẫn là ăn hai miếng đi!"

Diệp Thần miễn cưỡng cười một tiếng, quên em gái này là cao thủ Đại La cảnh, vạn nhất chọc giận nàng lật bàn liền phiền toái.

"Cái này còn tạm được!"

Chu Vương thấy thế ngọt ngào cười một tiếng, chủ động cho Diệp Thần kẹp khối đen sì, cùng than nắm không khác đồ vật đưa vào hắn trong chén.

"Chu nhi, đây là cái gì?"Diệp Thần sững sờ.

"Thịt viên kho tàu a, Tần tỷ nói chàng cũng thích ăn cái này!"Chu Vương nói.

""

Diệp Thần triệt để hỏng mất, đã lớn như vậy lần thứ nhất nhìn thấy thịt viên kho tàu đen sì, đầu 'Sư tử' này Bị sét đánh qua đi?

Bất quá hắn vẫn là kiên trì nhẹ nhàng cắn một cái, mùi vị chua chua đắng đắng trong nháy mắt dẫn phát dâng lên, nếu không phải hắn dùng chân khí cưỡng ép áp chế, bằng không một ngụm thịt liền nôn thẳng vào mặt Chu Vương!

"Ăn ngon không?"Chu Vương có chút hăng hái nhìn xem Diệp Thần.

"Ân, ăn ngon, ăn cực kỳ ngon, chính nàng cũng nếm thử!"

Diệp Thần gật gật đầu, trong lòng tự nhủ Chu Vương nếm qua những thứ hắc ám này, hắn là liền sẽ không ép buộc mình ăn.

Ai ngờ Chu Vương lắc đầu, nghiêm túc nói"Tướng công, đến tu vi như ta đã không cần phải ăn, một ngày ba bữa hấp thụ thiên địa chi khí là đủ rồi!"

Thảo!

Đây nghĩ không phải bật hack sao!

Diệp Thần nghĩ thầm ngươi không cần ăn cơm coi như xong, làm gì đến tra tấn ta đây?

Bất quá nhìn thấy khuôn mặt Chu Vương như cái tiểu hoa miêu, Diệp Thần cũng biết dụng tâm cô nàng này, không có cách nào đành phải kiên trì ăn hai cái.

Cơm nước xong xuôi, Diệp Thần vừa định đi trường học đi dạo.

Kết quả, Chu Vương không nói hai lời lại đem hắn kéo vào phòng ngủ, mở ra hình thức điên cuồng'Tạo ra con người'

"Chu nhi, dục vọng nàng mạnh như vậy sao?"

Xong việc, Diệp Thần nhìn xem Chu Vương ghé vào bộ ngực hắn thở gấp thở phì phò, biểu hiện trên mặt dở khóc dở cười.

"Tướng công, Chu nhi có thể làm bạn với cuộc sống của chàng không nhiều lắm, chàng còn có gì tâm nguyện, đều nói cho Chu nhi đi?"Chu Vương ngẩng đầu, hàm tình mạch mạch mà nhìn xem Diệp Thần.

"Nàng nói như vậy ta ngược lại thật ra hiếu kì, vì cái gì tỷ tỷ nàng lại nói là bảy ngày chứ?"Diệp Thần hỏi.

"Cái này sao, tướng công, về sau chàng tự nhiên là biết!"

Chu Vương cười một tiếng, ôm thật chặt Diệp Thần, giống như sợ bung ra tay Diệp Thần liền sẽ không thấy.

""

Diệp Thần nghe vậy khẽ nhíu mày, hắn luôn cảm thấy không

đúng chỗ nào, nhưng Chu Vương không nói hắn cũng không tốt đưa ra phán đoán, xem ra hết thảy đều muốn đợi đến vài ngày sau mới biết!

Đúng lúc này điện thoại Diệp Thần vang lên lần nữa, là Tần Mặc Diêu đánh tới, để hắn đi đại lễ đường.

"Sư tỷ, đệ đi đại lễ đường làm gì?"Diệp Thần vừa'Vận động' Xong, chuẩn bị kỹ càng tốt nghỉ ngơi một chút.

"Là Tống hiệu trưởng cho đệ đi, có cái chuyên gia quốc y đường toạ đàm, hi vọng đệ cũng nghe một chút!"Tần Mặc Diêu giải thích nói.

"Quốc y đường?"

Diệp Thần nhún vai, cười nói"Vậy được rồi, sư tỷ gọi đệ không dám không nghe theo a!"

Quốc y đường chính là điện đường tối cao Trung y Hoa Hạ, rất nhiều quốc y thánh thủ đều xuất từ nơi này, tại giới Trung y Hoa Hạ địa vị không tầm thường!

"Có quỷ mới tin đệ, nhanh lên ta dưới lầu chờ đệ!"Tần Mặc Diêu nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

"Chu nhi, nếu không nàng cùng ta cùng đi đại lễ đường đi?"Diệp Thần cất kỹ điện thoại nói với Chu Vương.

"Không được, ta ở nhà chờ tướng công trở về!"

"Được thôi!"

Diệp Thần cũng không có cưỡng cầu, mình mặc quần áo tử tế rất nhanh liền ra cửa.

Nhìn xem bóng lưng Diệp Thần rời đi, Chu Vương ánh mắt nhu tình, theo bản năng đưa thay sờ sờ bụng dưới có chút hở ra

của mình, lẩm bẩm nói

"Tướng công, nếu là Chu nhi có thể một mực làm bạn chàng mãi thì tốt biết bao nhiêu a"

Đại lễ đường Trung Y Học Viện là giả cổ kiến trúc, tường đỏ ngói xanh nhìn rất có phong Hoa Hạ.

Lúc Diệp Thần đi theo Tần Mặc Diêu đuổi tới đại lễ đường, đại lễ đường có thể chứa đựng năm trăm người sớm đã không còn chỗ ngồi, có lão sư cũng có học sinh, đại bộ phận đều là học sinh!

Chương 1051. Khương Thái Công!

"Các ngươi mau nhìn, hắn chính là phụ đạo viên lớp cá biệt!"

"Nghe nói ngày đầu tiên hắn liền đánh học sinh, thực ngưu bức!"

"Ta cảm thấy không quan hệ, dù sao hắn đã xả thân cứu Văn Linh, khả năng học sinh lớp cá biệt muốn ăn đòn đi?"

""

Đi vào đại lễ đường, ven đường không ít học sinh nhìn thấy Diệp Thần nhao nhao khoa tay múa chân đối với hắn.

"Sư đệ, đệ cũng thành nhân vật phong vân trường học, vừa đến đã đem Lục công tử bí thư đánh, các lão sư đều đang nghị luận lần sau gặp được đệ có muốn đi vòng hay không đâu!"Tần Mặc Diêu nói đùa.

"Không đến mức đi, đệ cũng không ăn thịt người!"

Diệp Thần dở khóc dở cười, hắn tính lĩnh ngộ cái gì gọi là chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm

Hai người ngồi xuống tại hàng thứ nhất, đây cũng là Tống Tử Văn cố ý an bài.

"Diệp Thần!"

Vừa dứt tòa, cách đó không xa liền truyền đến một tiếng khẽ kêu, Diệp Thần tìm theo tiếng nhìn lại nguyên lai là Tôn Bảo Bảo

cùng Văn Linh, nhìn thấy Văn Linh Diệp Thần lại nghĩ tới cái gì, vẫy vẫy tay ra hiệu các nàng tới.

"Văn Linh đồng học, thân thể khá hơn chút nào không?"

"Tốt hơn nhiều, tạ ơn Diệp lão sư quan tâm."Văn Linh mặt mũi tràn đầy cảm kích nhẹ gật đầu với Diệp Thần.

"Vậy là tốt rồi, ban đêm cô đến ký túc xá tìm ta, ta có lời muốn hỏi cô!"Diệp Thần nghĩ nghĩ nói.

"A?"

Văn Linh nghe xong lập tức gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, Diệp lão sư để nàng ban đêm đi ký túc xá, muốn làm gì?

"Diệp Thần, anh có ý tứ gì a!"

Tôn Bảo Bảo nghe xong lập tức đôi mi thanh tú cau lại, cảnh cáo nói"Văn Linh là học sinh, anh cũng không thể làm loạn!"

Mấy lão sư ngồi ở một bên cũng giật mình nhìn xem Diệp Thần, trong lòng tự nhủ lá gan cũng quá lớn đi, vậy mà để nữ học sinh tối đi tìm ngươi, đây không phải mưu trí Tư Mã Chiêu người đều biết sao?

"Làm loạn?"

Diệp Thần nhún vai, thản nhiên nói"Tôn đồng học, cô đừng nghĩ quá bẩn thỉu, ta là cái loại người này sao?"

"Khó nói!"

Tôn Bảo Bảo cảnh giác nhìn xem Diệp Thần, tin tức trên báo nhiều lão sư bỉ ổi nữ học sinh, chẳng lẽ Diệp Thần cũng là một thành viên của nhóm này?

"Diệp lão sư, sau bữa cơm chiều em tìm đến ngài!"

Văn Linh khẽ cắn môi son đồng ý, Diệp Thần đã cứu nàng hai lần, coi như đến lúc đó Diệp lão sư đối với mình làm chút gì, quyền đương báo ân!

Vô sỉ!

Hèn hạ!

Đại sắc ma!

Nghe được Văn Linh trả lời, bên cạnh lão sư cùng học sinh nhao nhao hướng Diệp Thần quăng tới ánh mắt khinh bỉ, nhưng hung danh của Diệp Thần đã truyền ra, cũng không ai dám đứng ra chủ trì công đạo, ngoại trừ Tôn Bảo Bảo!

"Văn Linh, cậu điên ư!"

Tôn Bảo Bảo quan tâm an ủi bạn thân, nhịn không được cả giận nói"Cậu liền không sợ bị Diệp Thần ăn, ngay cả mảnh xương vụn cặn đều không thừa!"

"Sẽ không, Diệp lão sư không phải loại người như vậy!"Văn Linh lắc đầu, nhưng trong lòng cũng không chắc chắn.

"Tôn Bảo Bảo, cô còn dám nói hươu nói vượn, có tin ta gọi điện thoại cho gia gia cô hay không, để hắn thu thập cô!"Diệp Thần trầm giọng nói.

"Hừ! Văn Linh, ban đêm tớ cùng cậu đi!"

""

Lời vừa nói ra, đám người kém chút thổ huyết, trong lòng tự nhủ ngươi sợ Văn Linh một cái không đủ, còn phải đưa tới cửa cho Diệp Thần 'Song phi' ?

"Nha, Diệp lão sư, Tần lão sư các ngươi đều tới rồi!"

Đúng lúc này Tống Tử Văn cùng mấy nam nhân đi tới, nhìn thấy Diệp Thần cười lên tiếng chào.

Tôn Bảo Bảo gặp hiệu trưởng tới, nghịch ngợm thè lưỡi với Diệp Thần, sau đó lôi kéo Văn Linh chạy nhanh như làn khói

"Tống hiệu trưởng!"

Tần Mặc Diêu nhìn thấy Tống Tử Văn tới cũng chủ động đứng lên.

"Lão Tống, diễn thuyết chừng nào thì bắt đầu?"Diệp Thần hỏi.

"Lập tức!"

Tống Tử Văn mỉm cười, chỉ chỉ một nam tử trung niên dáng dấp béo hô hô bên người, sắc mặt hồng nhuận, thần tình nghiêm túc, giới thiệu nói

"Vị này là Khương Thái Công, là người chủ giảng hôm nay, cũng là thủ tịch vận doanh sư Quốc y đường!"

"Ngọa tào! Khương Thái Công?"

Diệp Thần nghe xong kém chút cười phun ra, gia hỏa này đã thấy nhiều Phong Thần bảng đi?

"Ngươi cười cái gì?"

Khương Thái Công thấy thế nổi nóng nói:"Tống hiệu trưởng, Trung y Hoa Hạ các ngươi, một ít người tố chất quá thấp, quả thực không có lễ phép!"

"Hoa Hạ các ngươi?"

Nghe được Khương Thái Công, Diệp Thần không tự chủ nhíu nhíu mày, lạnh lùng nhìn xem Khương Thái Công trầm giọng nói"Chẳng lẽ ngươi không phải người Hoa sao?"

"Hừ! Ngươi thật đúng là nói đúng, thật nhiều năm trước ta đã có thẻ xanh Ưng Tương, nghiêm chỉnh mà nói ta xác thực không phải người Hoa!"Khương Thái Công mặt mũi tràn đầy tự hào nói.

"Nói nửa ngày hóa ra là tên chuối tiêu!"

Diệp Thần khịt mũi coi thường, Khương Thái Công nghe xong tức điên lên, có thể nghĩ đến gia tộc bố trí nhiệm vụ cho hắn, hắn lại mạnh mẽ đem lửa giận ép xuống.

"Sư đệ, người này là Nhị thúc Khương Triết!"Tần Mặc Diêu đôi mi thanh tú cau lại, tiến đến bên tai Diệp Thần nhỏ giọng nói.

"Nguyên lai là Khương Triết thân thích, khó trách đều chán ghét như vậy!"

Diệp Thần mới mặc kệ nhiều như vậy, trước mọi người tùy tiện nói.

"Ngươi, ngươi dám nói ta như thế! Diệp Thần, ngươi sẽ hối hận!"Khương Thái Công phổi đều muốn tức nổ tung.

"Nha a, ngươi còn nhận biết ta?"

Diệp Thần vạn vạn không nghĩ tới, trước mắt mập mạp này thế mà còn nhận biết mình, thật sự là gặp quỷ!

Chương 1052. Mồm chó không nhả ra ngà voi!

Không đợi Khương Thái Công nổi bão, người nữ chủ trì trên đài đã đang kêu tên Khương Thái Công.

"Để chúng ta lấy tiếng vỗ tay nhiệt liệt, hoan nghênh Khương giáo sư!"

Vừa dứt lời, dưới đài một trận tiếng vỗ tay oanh minh.

"Khương giáo sư, toạ đàm bắt đầu, mời ngài!"Tống Tử Văn thừa cơ cho Khương Thái Công một đầu bậc thang.

"Hừ, tiểu tử, ngươi chờ đó cho ta!"

Khương Thái Công hận hận trừng Diệp Thần một chút, lập tức nắm vuốt to mọng mông lớn đi lên đài chủ tịch, dưới đài tiếng vỗ tay vang lên lần nữa!

Nhìn xem dưới đài đông đảo đông học sinh, Khương Thái Công khôi phục một chút tâm tình, lập tức trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị, đầu tiên là làm đơn giản tự giới thiệu, sau đó liền bắt đầu toạ đàm của mình.

Trường học hi vọng Khương Thái Công có thể nói một chút tình trạng vận doanh Trung y, nhờ vào đó trợ giúp học sinh sắp tốt nghiệp thấy rõ tình thế, nhưng gia hỏa này nói nói chuyện liền không đúng!

"Các bạn học, người thành tích tốt nhất chúng ta muốn tìm người ngoại quốc kết hôn sinh con, bởi vì dạng này có thể để chúng ta tạp giao ra tinh anh tốt hơn!"

"Chúng ta học tập chính là vì kiếm tiền, chỉ có tiền mới có thể mang cho chúng ta hạnh phúc!"

""

Mọi việc tầng tầng lớp lớp như thế, một câu, mỗi người đọc sách cũng là vì tiền tài, không có cái khác truy cầu, tiền tài chính là hết thảy.

"Thảo! Lão vương bát đản này ở phía trên nói mò gì đâu!"

Diệp Thần nổi trận lôi đình, hắn vừa định thu thập Khương Thái Công, chỉ thấy một bóng người nhanh chóng hướng về bên trên đài chủ tịch, tập trung nhìn vào lại là Trần Thịnh!

Trần Thịnh lên đài không nói hai lời, đoạt lấy micro trong tay Khương Thái Công.

Khương Thái Công còn tưởng rằng Trần Thịnh là đến điều âm hưởng hiệu quả đây này, thế mà sảng khoái liền để hắn cầm tới, ai ngờ Trần Thịnh cầm microphone câu nói đầu tiên nói với dưới đài là:

"Trong mắt hắn chỉ có tiền, học tập chính là vì tiền, đơn thuần nói nhảm!"

"Ngươi làm gì!"

Nghe được Trần Thịnh lời nói này Khương Thái Công mới ý thức tới không ổn, muốn từ trong tay Trần Thịnh đoạt lại microphone, thế nhưng hắn không phải Trần Thịnh đối thủ, căn bản liền không giành được!

"Học tập, vì Hoa Hạ vĩ đại phục hưng!"

"Nói hay lắm!"

Dưới đài học sinh đã sớm khó chịu Khương Thái Công, nghe

được Trần Thịnh tự nhiên cực lực ủng hộ, hiện trường vang lên tiếng sấm rền vang tiếng vỗ tay.

Ngay cả Tần Mặc Diêu cũng có chút giật mình nói

"Sư đệ, không nghĩ tới Trần Thịnh chuyển biến như thế lớn, đệ đến cùng làm cái gì đối với hắn?"

"Đệ cũng không có làm cái gì với hắn!"

Diệp Thần hài lòng cười nói"Sư tỷ, tỷ đừng quên Trần Thịnh có phụ thân là liệt sĩ, biểu hiện bây giờ hắn mới đúng với xưng hô hậu đại liệt sĩ!"

"Ân, sư đệ nói đúng!"Tần Mặc Diêu gật đầu tán thành.

Trên đài Khương Thái Công đều muốn tức nổ tung phổi, hắn vốn định mê hoặc những học sinh này, không nghĩ tới'Lật xe' , mà lại lật đến triệt để như vậy, hiện tại học sinh đã bắt đầu rời trận!

"Tức chết ta rồi! Trẻ con không thể dạy!"

Khương Thái Công cuối cùng tức giận đến hơi vung tay, chật vật thoát đi đài chủ tịch.

Tống Tử Văn thấy thế tiến lên ngăn lại Khương Thái Công, mặt mũi tràn đầy thành khẩn nói

"Khương giáo sư, thật sự là thật có lỗi, toạ đàm của ngài bị quấy nhiễu!"

"Quả thực là lẽ nào lại như vậy, Tống hiệu trưởng, người kia là học sinh của các ngươi đi, nhất định phải lập tức khai trừ!"Khương Thái Công giận không kềm được, một gương mặt béo trướng đến phát tím, giống như màu gan heo

"Chuyện này chúng ta nhất định sẽ nghiêm túc xử lý, hiện tại học sinh quá có tính tình!"

Tống Tử Văn nhìn như tại khiển trách Trần Thịnh, bất quá từ hắn cố nén khuôn mặt tươi cười đến xem, trong lòng sớm nở hoa.

Lúc đầu hắn liền không muốn mời một giáo sư ngoại tịch tới nói, nếu không phải Khương gia phát lực tìm lãnh đạo chào hỏi, hắn tình nguyện lên đài chủ tịch chính là Diệp Thần, tốt xấu người ta có'Hoa quả khô' , không giống Khương Thái Công há mồm liền phun phân!

"Khương giáo sư, ban đêm trường học sắp xếp tiệc chiêu đãi!"

"Tính toán, ta còn có việc phải xử lý, cơm thì miễn đi!"

Khương Thái Công cũng không tốt xông Tống Tử Văn nổi giận, nhẫn nhịn đầy bụng tức giận hắn đem tổ tông mười tám đời Trần Thịnh thăm hỏi một lần, trong lòng mới hơi tốt hơn chút.

Tống Tử Văn cười nhạt một tiếng, kỳ thật hắn biết Khương Thái Công khẳng định không tâm tình ăn cơm.

"Ngươi gọi Diệp Thần đúng không?"

Chẳng ai ngờ rằng Khương Thái Công thế mà chủ động đi đến trước mặt Diệp Thần, quan sát tỉ mỉ hắn một phen, mặt mũi tràn đầy cao ngạo nói

"Ban đêm cùng một chỗ ăn một bữa cơm đi, ta có việc muốn tìm ngươi đàm!"

""

Bọn người Tống Tử Văn thấy thế đều ngây ngẩn cả người, làm sao Khương Thái Công cùng Diệp Thần rất quen sao, mới vừa rồi còn nói không có thời gian ăn cơm, này lại lại chủ động hẹn người ta?

"Muốn theo ta ăn cơm?"

Diệp Thần một mặt hài hước nhìn xem Khương Thái Công, cười lạnh nói"Ông gặp qua người cùng chó ngồi cùng bàn ăn cơm sao?"

Khương Thái Công trong lúc nhất thời không có kịp phản ứng, đầy bụng nghi ngờ nhìn xem Diệp Thần.

"Vừa rồi ông trên đài phát ngôn bừa bãi, có phải là trong mồm chó nhả không ra ngà voi đến?"

"Hỗn trướng!"

Chương 1053. Mạnh gia!

Lần này Khương Thái Công hiểu được, cả giận nói"Họ Diệp, ngươi đừng cho mặt không muốn mặt, nếu không phải xem ở phân thượng Mạnh gia, ta vài phút đều có thể thu thập ngươi!"

Người bên cạnh nhìn thấy hai người cãi vã vội vàng tiến lên khuyên can.

"Mạnh gia?"

Diệp Thần quay đầu nhìn về phía Tần Mặc Diêu"Sư tỷ, Mạnh gia là a?"

"Ta cũng không rõ lắm, sư đệ chúng ta đi thôi!"

Tần Mặc Diêu tập trung tinh thần nghiên cứu dạy học, căn bản liền không chú ý giới kinh doanh tỉnh thành tự nhiên không biết.

"Tốt! Lão Tống, về sau loại toạ đàm này làm phiền ngươi đừng lãng phí thời gian của ta, cái gì Hán gian chó săn đều hướng trường học thả, còn thế nào giáo dục học sinh?"

Nói xong, Diệp Thần vô ý thức dắt tay nhỏ Tần Mặc Diêu hướng đại lễ đường bên ngoài đi đến.

Mọi người thấy một màn này tròng mắt đều muốn trợn lồi ra, lập tức mồm năm miệng mười bắt đầu nghị luận

"Diệp lão sư cùng Tần giáo sư làm đến cùng nhau sao?"

"Đừng có dùng làm chữ, nhiều không văn nhã."

"Trời ạ! Nữ thần danh hoa có chủ, ta còn thế nào sống a!"

"Chậc chậc, Tần giáo sư cùng Diệp lão sư chính là trời đất tạo nên một đôi, quá xứng đôi!"

""

Nhìn thấy hai người dắt tay rời đi ngay cả Tống Tử Văn cũng sinh lòng ghen tị, thầm nghĩ tuổi trẻ chính là tốt, trong nhà hồng kỳ không ngã, bên ngoài thải kỳ bay phiêu

Vừa đi ra đại lễ đường, Diệp Thần liền thấy dưới bậc thang thật dài ngừng lại một cỗ Maybach màu đen, dưới ánh mặt trời, sơn mặt thân xe chiếu sáng rạng rỡ.

Khi Diệp Thần đi xuống bậc thang, cửa xe Maybach mở ra, mỹ nữ từ bên trong đi xuống cả người áo choàng áo, sấy lấy tóc quăn, khuôn mặt tinh mỹ, làn da trắng nõn, trên mặt tràn ngập kiêu ngạo cùng tự tin!

"Diệp tiên sinh, xin chào!"

"Cô là?"

Diệp Thần sững sờ, mình rõ ràng vừa tới tỉnh thành, đi như thế nào đến chỗ nào đều có người có thể kêu lên tên mình?

"Tự giới thiệu mình một chút, tôi gọi Mạnh Khê, là người đại biểu pháp lý Mạnh thị y dược!"Mạnh Khê chủ động duỗi ra cánh tay, xinh đẹp cười nói.

"Cô tìm ta có việc?"

Diệp Thần cầm tay nhỏ Tần Mặc Diêu, tự nhiên không có hứng thú với Mạnh Khê, Mạnh Khê thấy Diệp Thần không có đáp lại cũng chỉ đành lúng túng thu tay về, nói

"Tôi muốn mời Diệp tiên sinh ăn một bữa cơm, không biết có thể nể mặt đâu?"

"Hôm nay thật gặp quỷ, nhiều người muốn mời ăn cơm như vậy, đều biết trưa ta chưa ăn no sao?"

Diệp Thần cười một cái tự giễu, giữa trưa hắn kiên trì ăn vài miếng hắc ám Chu Vương làm, quả thực muốn mạng già!

"Hì hì, sư đệ giữa trưa Bà đậu hũ Ma ăn ngon không?"Tần Mặc Diêu thấy Diệp Thần một mặt phiền muộn dáng vẻ không khỏi cười trêu chọc nói.

"Còn không biết xấu hổ nói!"

Diệp Thần lập tức đau khổ, hậm hực nói"Sư tỷ, cầu tỷ về sau đừng dạy Chu nhi làm đồ ăn, để cho đệ sống lâu mấy năm đi!"

Tần Mặc Diêu nghe xong cười đến nhánh hoa run rẩy, có cái bí mật nhỏ nàng không có nói cho Diệp Thần, nhưng thật ra là nàng dạy Chu vương đem đồ ăn xào dán, ai bảo thối sư đệ hoa tâm như thế, nhất định phải để hắn ăn chút đau khổ mới được

"Cô tại sao muốn mời ta ăn cơm, chúng ta rất quen sao?"Diệp Thần nhìn về phía Mạnh Khê đổi đề tài.

"Một lần sinh, hai hồi thục, Diệp tiên sinh không cần lo ngại, tôi chính là có mấy cái vấn đề trên y học muốn thỉnh giáo mà thôi!"Mạnh Khê nở nụ cười xinh đẹp mặt như hoa đào.

"Mạnh Khê, cô cũng đừng mặt nóng áp vào mông lạnh người ta!"

Đúng lúc này, một nam nhân âm thanh âm dương quái khí truyền đến, Mạnh Khê tìm theo tiếng nhìn lại không khỏi nhíu mày.

Người tới chính là Khương Thái Công, chỉ thấy hắn mặt âm trầm hướng bên này đi tới, đồng thời còn không quên hung hăng trừng Diệp Thần một chút.

"Con mẹ nó ngươi có bị bệnh không?"

Diệp Thần thấy là Khương Thái Công một mặt sắc mặt tốt đều không cho, trực tiếp mắng lên"Còn dám trừng ta, có tin ta móc hai tròng mắt của ngươi ra giẫm nổ hay không!"

"Ngươi, ngươi dám!"

Khương Thái Công tức điên lên, nghĩ hắn đường đường thủ tịch vận doanh quốc y, thế mà liên tiếp bị một tên mao đầu tiểu tử đỗi, hắn từ trước đến nay lòng dạ nhỏ mọn như thế nào nuốt được khẩu khí này?

Cũng may Mạnh Khê thấy thế không đúng, vội vàng ra hoà giải, cười nói

"Khương tổng đừng nóng giận, tôi mời Diệp tiên sinh ăn cơm, không bằng ngài cũng cùng một chỗ đi?"

"Hừ! Không ăn!"

"Tiểu tử, hôm nay ta không so đo với ngươi, nhưng hãy đợi đấy!"Khương Thái Công quẳng xuống một câu ngoan thoại, giận đùng đùng rời đi.

"Diệp tiên sinh, thật sự là thật có lỗi!"

"Cô xin lỗi cái gì?"Diệp Thần cười lạnh.

"Khương tổng cùng Mạnh gia tôi chính là thế giao, hắn mạo phạm cậu, tôi thay hắn xin lỗi cậu!"

Nói xong Mạnh Khê thật sâu bái, thời điểm thân thể khom xuống, cái rãnh sâu thăm thẳm trước ngực kia nhìn một cái không sót gì

"Tốt a, cô muốn mời ta đi đâu ăn cơm?"Diệp Thần cũng sợ Chu vương lại làm hắc ám cho hắn ăn, hơi tưởng tượng sẽ đồng ý.

"Khách sạn Kinh Đô!"

Chương 1054. Tiệm thịt lừa!

Mạnh Khê mỉm cười cười nói"Diệp tiên sinh, thời gian cũng không sớm, bây giờ chúng ta liền đi đi?"

"Sư đệ, coi chừng là Hồng Môn Yến!"Tần Mặc Diêu ở một bên hảo tâm nhắc nhở.

"Tần giáo sư nói giỡn!"

Nghe được Tần Mặc Diêu, Mạnh Khê tuyệt không tức giận, ngược lại trên mặt cười nói"Truyền ngôn Diệp tiên sinh là võ đạo cao thủ, một giới tiểu nữ tử có tài đức gì, dám thiết Hồng Môn Yến?"

"Nha, xem ra cô còn điều tra qua ta?"Diệp Thần nhếch miệng lên, gật đầu nói"Là Hồng Môn Yến cũng không quan hệ, đi thôi ta đi theo cô!"

"Diệp tiên sinh, mời!"

Mạnh Khê thấy Diệp Thần'Thượng sáo' , mừng rỡ qua đi tự thân vì Diệp Thần mở cửa xe mời hắn lên xe.

"Sư tỷ, cùng đi sao?"Diệp Thần hỏi.

"Ta không đi, đệ đi đi!"

Tần Mặc Diêu từ chối nhã nhặn, cau mày nói"Ban đêm sớm một chút về, ta cùng Chu nhi tại ký túc xá chờ đệ!"

"Tốt!"

Diệp Thần gật gật đầu, quay người ngồi vào trong xe Maybach,

mới vừa đi vào Mạnh Khê cũng đi vào ngồi, ô tô lái ra sân trường mau chóng đuổi theo hướng phía trung tâm thành phố.

Trên đường, Mạnh Khê liên tiếp tấn công Diệp Thần, trên thân tản ra một cỗ nhàn nhạt hoa lan hương khí, còn có mùi thơm cơ thể nữ nhân độc hữu.

"Mạnh Khê, cô sẽ không muốn sắc dụ ta đi?"

Diệp Thần cúi đầu xem xét, đôi tuyết trắng sung mãn trước ngực Mạnh Khê kia đã cọ đến trên cánh tay hắn, đều nhanh đè ép

"Sắc dụ?"

Mạnh Khê cười một tiếng, môi đỏ tiến đến bên tai Diệp Thần, hà hơi như lan nói"Diệp tiên sinh tuổi trẻ tài cao, nếu như không chê, Mạnh Khê nguyện ý đem mình giao cho tiên sinh!"

"Quên đi thôi, cô không phải đồ ăn ta!"Diệp Thần không chút do dự cự tuyệt.

"Diệp tiên sinh là ghét bỏ ta không đủ xinh đẹp hay sao?"

Mạnh Khê bị cự tuyệt sững sờ, nàng đối với dung nhan mình có tự tin tuyệt đối, mấy nam nhân có thực lực nhất tỉnh thành đều cùng trải qua giường với nàng, cái nào không phải bị sắc đẹp của nàng hấp dẫn?

"Không phải!"

Diệp Thần lắc đầu, lườm Mạnh Khê một chút thản nhiên nói"Ta thích xe mới, ai cũng có thể lên xe buýt không thích!"

"Cậu"

Mạnh Khê tức giận đến gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, nhưng nghĩ tới tổng thương hội bố trí nhiệm vụ, nàng lại chỉ có thể miễn cưỡng cười vui nói"Diệp tiên sinh nói giỡn, cậu không thử một

chút làm sao biết có phải là xe mới đâu?"

"Không cần thử, ta dùng con mắt liền có thể nhìn ra!"

""

Lời vừa nói ra, ngay cả tài xế lái xe đều kém chút cười ra tiếng, trong lòng tự nhủ người anh em này rất có thể trang bức, coi mắt mình là hỏa nhãn kim tinh, cái này đều có thể nhìn ra?

Diệp Thần ngược lại khơi dậy lòng háo thắng Mạnh Khê, thầm nghĩ dám nói lão nương là'Xe buýt' , đêm nay liền nhất định phải đem ngươi kéo lên xe, hãy đợi đấy!

"Khoan đã, dừng xe!"

Mạnh Khê vẫn còn đang suy tư làm sao ngủ Diệp Thần, kết quả Diệp Thần trực tiếp để lái xe ngừng xe.

"Diệp tiên sinh, thế nào?"Mạnh Khê hiếu kỳ nói.

"Chúng ta không đi quán rượu Kinh Đô, vừa nghe chính là tiểu quỷ tử mở, liền đi quán thịt lừa kia đi!"Diệp Thần đưa tay chỉ một nhà hàng thịt lừa tên là'Hương phá thiên' cách đó không xa.

"Thịt lừa?"

Mạnh Khê xem xét lập tức nhíu mày, thần sắc có chút mất tự nhiên nói"Diệp tiên sinh, thịt lừa loại vật này là dân chúng bình thường, đồ ăn người nghèo, chúng ta đi khách sạn Kinh Đô ăn nhật liệu không tốt hơn sao?"

"Ta chính là lão bách tính a!"

Diệp Thần cười lạnh, nói thẳng"Mạnh tổng nghe qua câu nói thịt rồng trên trời, trên mặt đất thịt lừa này sao?"

"Không có!"

"Vậy cô không quá ưa thích đọc sách a!"

""

"Những lời này là Càn Long nói, hắn không phải lão bách tính đi?"Diệp Thần nói.

"Đó, vậy được rồi!"

Mạnh Khê xem như đã nhìn ra, Diệp Thần là quyết tâm muốn ở chỗ này ăn, mình cũng chỉ có thể buông xuống tư thái chiều theo hắn.

Khi Maybach dừng ở cửa tiệm thịt lừa, lập tức đưa tới đám người vây xem, nhìn thấy Diệp Thần cùng Mạnh Khê đi vào trong tiệm, người qua đường nhao nhao khoa tay múa chân bắt đầu nghị luận.

"Chậc chậc, không nghĩ tới kẻ có tiền cũng tới ăn quán bên đường, vẫn là ăn thịt lừa!"

"Ngươi biết cái gì, kẻ có tiền dở hơi nhiều nữa a!"

"Không được, ta cũng muốn thử một chút, khả năng ăn thịt lừa phát tài đâu?"

""

Diệp Thần chính mình cũng không nghĩ tới, bởi vì một cái quyết định hắn, để cửa hàng thịt lừa trong nháy mắt đầy ngập khách bạo rạp.

Lão bản cười đến miệng đều không khép lại được, biết là hai người Diệp Thần mang đến sinh ý, lão bản dứt khoát đưa Diệp Thần một lớn phần thịt lừa hỏa thiêu.

"Mạnh tổng ăn a, rất thơm!"

Diệp Thần ngồi cạnh cửa sổ một trương bàn ăn, nói xong tự mình miệng lớn bắt đầu ăn.

Hắn là thật đói bụng, lại thêm thịt lừa xác thực tươi hương ngon miệng, chớp mắt mấy miếng thịt lừa nướng cùng canh thịt lừa đều bị Diệp Thần ăn vào trong bụng.

Ừng ực!

Nhìn thấy dáng vẻ Diệp Thần ăn như gió cuốn, Mạnh Khê nhịn không được nuốt ngụm nước bọt, loại đồ ăn dân nghèo ăn này thật có ăn ngon như vậy sao?

Mình có nên thử một chút hay không?

Chương 1055. Có tiền làm phiền thiên hạ!

Mạnh Khê còn đang do dự muốn thử một chút đồ ăn 'Dân nghèo' hay không, kết quả Diệp Thần'Phong quyển tàn vân' Đem đồ trên bàn đều cuốn sạch!

Thực khách khác trong tiệm thấy thế đều sợ ngây người, kẻ có tiền ăn cái gì cũng 'Cuồng dã' như thế Sao?

"Mạnh tổng, nếu không cô lại gọi một phần đi?"Diệp Thần ăn uống no đủ lau lau miệng, ợ một cái nói.

"Xin lỗi rồi, hôm nay thịt lừa trong tiệm đều bán sạch!"

Lão bản nghe được Diệp Thần, mặt mũi tràn đầy áy náy nói với Diệp Thần.

""

Mạnh Khê quay đầu hung hăng trừng lão bản một chút, gia hỏa này cố ý a?!

Lão bản dọa đến rụt cổ một cái, cô gái này dáng dấp quả thật không tệ, chính là quá hung, điển hình cọp cái!

"Diệp tiên sinh, cậu ăn no rồi, chúng ta tâm sự?"Mạnh Khê miễn cưỡng vui cười nhìn xem Diệp Thần.

"Mạnh tổng, nếu như cô không muốn cười cũng đừng cười, có chuyện gì nói đi!"

Diệp Thần nói xong hướng lão bản vẫy vẫy tay, gọi hắn tới

thanh toán Wechat"Lão bản, thịt lừa nướng nhà ông không tệ, lần sau ta lại đến!"

"Ôi, cám ơn lão bản tán dương!"

Chủ tiệm thịt lừa cười thành Phật Di Lặc, trong lòng tự nhủ nếu là mỗi ngày có Maybach dừng ở cửa tiệm, sinh ý muốn không lửa cũng khó khăn!

"Diệp tiên sinh, nếu không chúng ta chuyển sang nơi khác nói đi?"

Mạnh Khê quét mắt trong tiệm, có chút căm tức đề nghị.

Bởi vì những nam thực khách kia thỉnh thoảng hướng nàng quăng tới ánh mắt khác thường, Mạnh Khê quá đã hiểu, chỉ có lúc nam nhân sinh ra dục vọng đối với nữ nhân mới có loại ánh mắt này.

"Ngay tại nơi này nói đi, sư tỷ còn đang chờ ta đây!"Diệp Thần nói.

"Cái này"

Mạnh Khê hít một hơi thật sâu, nhìn một chút thực khách trong tiệm, ngữ khí lạnh như băng nói

"Các người chớ ăn, đều đi ra ngoài cho tôi!"

"Nha, mỹ nữ cô cũng quá bá đạo đi, ta ăn đồ nướng đều không được?"

"Đúng a, đây là nơi công cộng, cô dựa vào cái gì để chúng ta ra ngoài?"

"Đừng tưởng rằng có tiền thì ngon, ta muốn tại trong tiệm ăn, cô có thể làm gì được ta?"

""

Các thực khách nghe được Mạnh Khê lập tức không vui, dung mạo xinh đẹp thì thế nào, dù sao là lão bà của người khác, bọn họ cũng không ngủ được!

Mạnh Khê hừ lạnh một tiếng, hướng lái xe ngoài tiệm đưa mắt liếc ra ý qua một cái, lái xe lập tức từ sau xe chuẩn bị rương xuất ra một cái rương, đứng tại cổng hô

"Người trong tiệm nghe cho kỹ, ai nguyện ý ra đền bù một vạn khối!"

Nói xong, lái xe đem cặp da mở ra, bên trong đỏ rực tất cả đều là trăm nguyên tờ!

"Ngọa tào, có tiền chính là tùy hứng, lão tử không ăn!"

"Ta cũng không ăn, một vạn khối so ta tiền lương còn nhiều, ngu sao không cầm!"

""

Thực khách mới vừa rồi còn mười phần kiên cường trong nháy mắt tan tác như chim muông, cái gọi là có tiền có thể sai khiến quỷ thần, đây là chân lý tuyên cổ bất biến.

Lão bản tiệm thịt lừa vừa định bão nổi, kết quả lái xe đưa cho hắn một chồng tờ trăm nguyên thật dày, lão bản lập tức thay đổi sắc mặt, mỉm cười mà hỏi thăm

"Hai vị, nếu không ta pha ấm trà cho các người, các người chậm rãi trò chuyện?"

"Không cần, ông cũng ra ngoài đi!"

Mạnh Khê khinh thường nhếch miệng, đến cùng là người nghèo, mấy vạn khối liền đuổi.

Lão bản cũng không tức, nghe Mạnh Khê nói như vậy rất là vui vẻ chạy đến ngoài tiệm, ngồi xổm ở cổng hút thuốc lá!

Diệp Thần có chút hăng hái nhìn xem Mạnh Khê, không thể không nói nàng này vẫn có chút thủ đoạn, mặc dù hơi tục, nhưng rất có tác dụng a!

"Nói đi, ta cho cô năm phút thời gian!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Năm phút?"

"Cô còn có bốn phút 59 giây!"

Mạnh Khê tức muốn nổ meo meo, thật vất vả ổn định cảm xúc nghiêm mặt nói"Diệp tiên sinh, nghe nói cậu cùng Khương Triết có mâu thuẫn, còn đả thương người sơn trang nghỉ mát?"

"Còn có hồi lâu"

Diệp Thần giơ tay lên nhìn đồng hồ một cái thản nhiên nói.

"Diệp tiên sinh, cậu biết nghỉ mát sơn trang là sản nghiệp ai sao?"

Mạnh Khê khẽ nhíu mày, thái độ Diệp Thần làm cho nàng cảm thấy rất khó chịu, nhưng Vu Càn đã thông báo thân phận Diệp Thần không đơn giản, cho nên nàng cũng chỉ có thể cố nén không phát tác!

"Không biết, cũng không hứng thú!"

Diệp Thần nhún vai, thản nhiên nói"Cô có thể thẳng vào chủ đề sao, chỉ có hai phút"

"Sơn trang nghỉ mát là sản nghiệp thương hội Hoa Hạ, Diệp tiên sinh cậu biết thương hội Hoa Hạ đi?"Mạnh Khê cắn chặt răng ngà hỏi.

"Biết!"

Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Mạnh Khê, hỏi lại"Ý của cô là ta đánh Khương Triết sơn trang nghỉ mát, bọn họ muốn trả thù ta?"

"Không nói khoa trương, các ngành các nghề đều có người thương hội Hoa Hạ, ngay cả đồ ăn thường ngay lão bách tính dùng, cũng là từ thương hội chúng ta!"

"Nếu như Diệp tiên sinh không nghĩ liên lụy lão bách tính, liền làm theo tôi nói!"Mạnh Khê một mặt cười đắc ý nói.

"Vậy cô muốn để ta làm cái gì?"

Diệp Thần nhếch miệng lên, nói hồi lâu em gái này cuối cùng muốn cắt vào chính đề!

"Nghe nói Diệp tiên sinh phát minh một cái Hắc Ngọc Cao, hiệu quả cũng không tệ lắm!"

"Nguyên lai cô là hướng về phía Hắc Ngọc Cao đến!"

Diệp Thần bừng tỉnh đại ngộ, cười lạnh"Đã từng có người đánh qua chủ ý Hắc Ngọc Cao, biết là kết cục gì sao?"

Chương 1056. Người thử xe!

"Chúng ta nguyện ý xuất tiền, giá cả Diệp tiên sinh tùy tiện nói!"

"Bất quá sau khi bán cho thương hội chúng ta, Hắc Ngọc Cao liền không thể lại cho quân đội Hoa Hạ, nếu như cậu đồng ý, chúng ta có thể lập tức giao dịch!"

Mạnh Khê nói xong đứng dậy chủ động đi đến bên người Diệp Thần, cúi người xuống lộ ra một vòng tuyết trắng trước ngực, mị nhãn như tơ mà nhìn xem Diệp Thần, dụ dỗ nói

"Diệp tiên sinh, ta cũng không phải xe buýt, nếu không cậu thử một chút thì biết!"

"Vậy cô là cái gì?"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, xem ra em gái này vẫn là chưa hết hi vọng, lại nghĩ sắc dụ hắn.

"Diệp tiên sinh thích xe gì, Tiểu Khê chính là xe đó, Ferrari, Lamborghini đều có thể"

Mạnh Khê nói xong duỗi ra tay nhỏ chậm chạp du tẩu tại bộ ngực Diệp Thần, trắng trợn trêu chọc lên Diệp Thần.

Nhưng vào lúc này chuông điện thoại di động vang lên, Diệp Thần lấy điện thoại cầm tay ra xem xét là Văn Tinh không khỏi vui vẻ.

"Ta nhận cú điện thoại trước!"

""

Mạnh Khê nhịn không được liếc mắt, đổi lại nam nhân phổ thông giờ phút này không đem nàng'Giải quyết tại chỗ' Mới là lạ, Diệp Thần thế mà còn có tâm tình nghe, nam nhân này không phải thái giám đi?

"Lão Diệp, cậu làm sao vẫn chưa trở lại, có phải là tại tỉnh thành tìm nhân tình, quên về nhà?"

Điện thoại vừa kết nối, đầu kia điện thoại liền truyền đến tiếng cười khoa trương Văn Tinh.

"Tìm muội ngươi!"

Diệp Thần mắng xong đột nhiên linh cơ khẽ động, con hàng Văn Tinh này khẳng định thích Mạnh Khê, nữ nhân phong phanh như vậy thích hợp hắn nhất.

"Lão Văn, cậu lập tức tới, tôi giới thiệu một mỹ nữ cho cậu!"Diệp Thần một mặt cười xấu xa nói.

"Có mỹ nữ không nói sớm, tôi lập tức tới!"Văn Tinh nói xong vội vàng cúp điện thoại.

"Gia súc!"

Diệp Thần mắng thì mắng, mắng xong tranh thủ thời gian phát cái định vị cho Văn Tinh

"Diệp tiên sinh, đề nghị của tôi cậu cảm thấy thế nào?"Mạnh Khê hỏi.

"Có một vấn đề ta rất hiếu kì, Hắc Ngọc Cao vì cái gì không thể cho quân đội Hoa Hạ?"

Diệp Thần đưa điện thoại di động để lên bàn, đã muốn chờ Văn Tinh tới, vậy thì bồi nữ nhân này trò chuyện tiếp sẽ đi!

"Diệp tiên sinh, đây là cơ mật thương nghiệp!"Mạnh Khê cau

mày nói.

"Không chịu nói? Vậy cô đi thôi, chúng ta không có gì tốt trò chuyện!"

Diệp Thần khoát khoát tay ra vẻ không kiên nhẫn, nói lên quân đội cũng làm cho hắn nhớ tới một chuyện khác, Cách Manny về nước lâu như vậy, làm sao không hề có một chút tin tức nào?

"Tôi tôi gọi điện thoại!"

Mạnh Khê thấy thế lúc này lấy điện thoại cầm tay ra, sau khi gọi thông hạ giọng nói vài câu cúp điện thoại.

"Diệp tiên sinh, hội trưởng Vu nói hắn muốn mời cậu uống chén trà, gặp mặt trò chuyện như thế nào?"Mạnh Khê nhìn chằm chằm Diệp Thần hỏi.

"Tốt!"

Diệp Thần sảng khoái đáp ứng, nhếch miệng lên nối"Vừa vặn ta tìm được một người thử xe, các người thật thích hợp, không bằng theo giúp ta cùng nhau chờ chờ đi!"

"Thử xe?"

Mạnh Khê sững sờ, đợi nàng hiểu được lời này hàm nghĩa sau lập tức gương mặt xinh đẹp ửng đỏ, có chút tức giận trừng Diệp Thần một chút.

"Diệp tiên sinh, bằng hữu của cậu làm cái gì?"Mạnh Khê kiềm nén lửa giận hỏi.

"Bán xe second-hand!"Diệp Thần thuận miệng nói.

""

Hỗn đản!

Trong lòng Mạnh Khê đem tổ tông mười tám đời Diệp Thần 'Thăm hỏi' Một lần, gia hỏa này xem nàng như xe coi như xong, còn mẹ nó là xe second-hand

Tỉnh thành, phòng bệnh săn sóc đặc biệt Trung y viện.

Trong không khí tràn ngập một cỗ mùi y dược, tứ chi Khương Triết quấn đầy băng gạc, như cái xác ướp nằm ở trên giường.

"Bác sĩ, tổn thương nhi tử ta thế nào?"

Khương Vạn Long lòng nóng như lửa đốt mà nhìn xem bác sĩ đang điều tra thương thế hỏi.

"Khương tổng, con trai của ngài bị thương rất nặng, coi như có thể khỏi hẳn trong vòng một năm cũng đừng nghĩ xuống giường!"Bác sĩ thần tình nghiêm túc nói.

"Cái gì?"

Nghe được tin tức này, Khương Vạn Long như bị sét đánh, mà một bên lão gia tử Khương Dục càng là tức giận tới mức thở mạnh, nghĩ Khương gia hắn tại tỉnh thành hô phong hoán vũ, không nghĩ tới hôm nay lại bị người khi dễ đến trên đầu!

"Ngươi ra ngoài đi!"Khương Dục mặt âm trầm nói với bác sĩ.

Bác sĩ cũng rất có nhãn lực, lúc này thối lui ra khỏi phòng bệnh.

"Cha, gia gia, con muốn giết tên vương bát đản Diệp Thần kia!"

Khương Triết biết được mình muốn nằm trên giường một năm kích động không thôi, răng đều muốn bị hắn cắn nát !

"Lão gia tử, Tiểu Triết nói đúng, không thể bỏ qua tiểu tử họ Diệp!"Khương Vạn Long nhìn xem nhi tử nằm trên giường bệnh căm tức hơn.

"Chờ một chút!"

Trong lòng Khương Dục sớm tức nổ tung, nhưng trên mặt vẫn là bình tĩnh dị thường, thản nhiên nói"Thái Công ở trường học cũng bị Diệp Thần khi dễ, bút trướng này chờ thương hội cầm tới phối phương Hắc Ngọc Cao rồi nói sau!"

"Hỗn trướng!"

"Họ Diệp làm sao chuyên cùng Khương gia ta đối nghịch, hắn đến cùng muốn làm gì?"Khương Vạn Long hận đến thẳng cắn răng.

"Qua đêm nay, chính là tử kỳ tiểu tử họ Diệp kia!"

Khương Dục hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía lão giả đứng tại cổng một mực trầm mặc không nói, hỏi"Lão Kim, nếu để cho lão đi đối phó Diệp Thần, không có vấn đề đi?"

Chương 1057. Ngược chiều nói lý!

"Truyền ngôn Diệp Thần là cái đỉnh tiêm cao thủ, lão phu chưa chắc là đối thủ của hắn!"

Kim lão do dự một chút, nói thẳng"Trừ phi có thể tìm tới tiểu tử này uy hiếp, để hắn sợ ném chuột vỡ bình, lão phu liền có thể muốn hắn mạng nhỏ!"

"Uy hiếp?"

Đám người nghe vậy nhao nhao nhíu mày, bọn họ đối với Diệp Thần hiểu rõ rất có hạn, nào biết được cái gì uy hiếp.

"Ta nhớ ra rồi, họ Diệp có bạn gái xinh đẹp! Kim lão ông có thể đem nàng bắt lại, uy hiếp Diệp Thần!"

Trên giường bệnh Khương Triết sáng mắt lên, vội vàng nói với lão giả.

"Từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Diệp Thần không muốn nữ nhân của hắn xảy ra chuyện, liền sẽ rơi vào cạm bẫy lão phu thiết hạ, sống hay chết liền từ lão phu định đoạt!"

Kim lão hài lòng gật đầu, chuyện 'Cưỡng ép con tin' Uy hiếp đối thủ Khương gia cũng không phải lần thứ nhất làm, xác suất thành công còn rất cao.

"Kim lão, vậy liền nhờ ông, hiện tại liền đi đem nữ nhân họ Diệp bắt lại!"Khương Vạn Long cắn răng nói.

"Tốt, các ngươi yên tâm, lão phu xuất mã nhất định mã đáo

thành công!"

Kim lão tự tin cười, nói xong quay người rời đi phòng bệnh, dựa theo tin tức Khương Triết trực tiếp đi túc xá khu giáo chức công Trung Y Học Viện

Thành khu, quán thịt lừa.

"Diệp tiên sinh, bằng hữu của cậu lúc nào đến?"Mạnh Khê có chút nhíu mày, hơi không kiên nhẫn.

"Đừng có gấp, từ Ninh Châu chạy tới cũng phải một chút, nếu không cô uống nốt bát canh lừa đi?"

""

Không đợi Mạnh Khê mở miệng, cổng đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn!

Oanh!

Đột nhiên xuất hiện tiếng vang khiến Mạnh Khê dọa kêu to một tiếng, đợi nàng tìm theo tiếng hướng ra phía ngoài nhìn lại cả người đều trợn tròn mắt!

Chỉ thấy một chiếc Ferrari 911 màu đỏ, trực tiếp đâm vào chiếc Maybach của nàng, mặc dù Ferrari bị hao tổn càng nghiêm trọng hơn toàn bộ đầu xe đều lõm, nhưng Maybach cũng bị hao tổn không nhẹ!

"Hỗn đản, đây là ai a!"

Mạnh Khê vốn là tức sôi ruột, thấy thế cũng nhịn không được nữa!

Nàng vừa định đi ra ngoài tìm Ferrari xe hỏi thăm, liền thấy cửa xe Ferrari 'Bành' Một tiếng, tựa hồ là bị người bên trong xe một cước đạp đến, ngay sau đó xuống tới hai nam nhân, một nam

nhân trong đó còn không ngừng mở miệng mắng

"Tên vương bát đản nào đem xe đậu ở chỗ này, ngươi ra đây cho ta!"

""

Lái xe Maybach liền đứng tại cách đó không xa, nghe được Văn Tinh nói phổi đều muốn tức nổ tung!

"Tiểu tử, uống nhiều quá đi, là ngươi đi ngược chiều!"Lái xe thở phì phò đi đến trước mặt Văn Tinh cả giận nói.

"Cái gì ngược với thuận, tranh thủ thời gian, bồi thường tiền!"

Văn Tinh mới mặc kệ nhiều như vậy đâu, một tay nắm chặt cổ áo lái xe, uy hiếp nói"Ta cảnh cáo ngươi, xe là huynh đệ của ta, ngươi đụng hư xe của hắn nhất định phải bồi thường tiền!"

""

Lái xe nghe xong trợn tròn mắt, hắn đầy bụng nghi ngờ nhìn xem Văn Tinh, thầm nghĩ gia hỏa này từ bệnh viện tâm thần chạy đến a, đi ngược chiều còn lý trực khí tráng để hắn bồi thường tiền như thế?

Cũng may Diệp Thần thấy cảnh này cuối cùng mở miệng

"Văn Tinh, Lan Trần, vào đi!"

"Thần ca!"

Lan Trần nhìn thấy Diệp Thần ngồi tại trong tiệm, tranh thủ thời gian thuyết phục Văn Tinh buông tay, hai người cùng đi tiến quán thịt lừa.

"Lão Diệp, ta không tới chậm đi?"

Văn Tinh cười hì hì đi vào quán thịt lừa, nhìn thấy ngồi tại Diệp Thần đối diện Mạnh Khê, trừng mắt nhìn trêu chọc nói"Khó trách ngươi không trở về Ninh Châu, nguyên lai thật có nhân tình!"

"Đại gia ngươi!"

Diệp Thần tức giận trợn nhìn Văn Tinh một chút, lập tức dăm ba câu giới thiệu Mạnh Khê một phen"Văn Tinh, tôi nhìn cậu cùng Mạnh tiểu thư rất xứng, cho nên mới bảo cậu tới!"

"Chậc chậc, lão Diệp ánh mắt cậu quá độc, cái này đều có thể nhìn ra!"Văn Tinh nhìn xem Mạnh Khê một mặt Trư ca cười nói.

"Diệp tiên sinh, đây chính là bằng hữu bán xe second-hand của cậu?"

Mạnh Khê kém chút thổ huyết, gia hỏa này ngay cả luật giao thông cũng đều không hiểu, thế mà cũng có thể làm sinh ý xe second-hand?

"Ngọa tào! Mỹ nữ, lão Diệp nói cho cô là tôi bán xe second-hand?"

Văn Tinh nghe xong không vui, chỉ chỉ Ferrari báo hỏng bên ngoài"Thấy không, tôi lái xe thể thao, có thể bán xe second-hand sao?"

"Xe đó là của tôi!"

Lan Trần nhịn không được liếc mắt, Văn Tinh đã hủy hai chiếc xe sang trọng hắn

"Đừng nói nhảm!"

Diệp Thần nhún vai, đứng người lên nói với Mạnh Khê "Dẫn ta đi gặp hội trưởng Vu đi!"

"Lão Diệp, cậu nói cùng tôi giới thiệu mỹ nữ, tại sao lại toát ra

cái hội trưởng Vu tới?"Văn Tinh mặt mũi tràn đầy ủy khuất nói"Vì mỹ nữ, tôi ngay cả cơm tối cũng chưa ăn đâu!"

"Yên tâm, ban đêm Mạnh Khê sẽ để cho cậu ăn no!"Diệp Thần lộ ra một cái nụ cười chỉ nam nhân mới nhìn hiểu.

"Hắc hắc, vậy thì tốt!"

""

Mạnh Khê nghe được hai người đối thoại sắc mặt trong nháy mắt âm trầm, ngủ Diệp Thần nàng còn có chút hứng thú, tốt xấu người ta là cái nhân vật cấp tướng quân, về phần Văn Tinh bán xe second-hand này ngay cả tư cách lên giường hắn đều không có!

Rất nhanh, đám người ngồi xe Mạnh Khê lên đường, đi tới một Trà lâu tên là 'Vũ Di trà'.

"Lan Trần, cậu cứ theo tôi là tốt rồi!"Diệp Thần đẩy cửa xe ra xuống xe nói.

Chương 1058. Thử xe!

"Diệp tiên sinh, tôi"

"Cô cũng không cần đi, theo bằng hữu tôi đi thử xe đi!"

Diệp Thần cười lạnh, dám đánh chủ ý Hắc Ngọc Cao, còn muốn gián đoạn quân đội Hoa Hạ cung hóa, nữ nhân ngu xuẩn này nhất định phải hảo hảo giáo huấn, để nàng căng căng trí nhớ!

"Cái gì?"

Mạnh Khê nghe xong vừa vội vừa tức, tức giận nói"Diệp tiên sinh, cậu coi tôi là người nào, tôi tốt xấu là hội trưởng thương hội tỉnh thành, không phải đãng phụ ai cũng có thể làm chồng!"

"Có cốt khí!"

Diệp Thần gật gật đầu, thản nhiên nói"Đã như vậy, tha thứ không phụng bồi! Lão Lan, chúng ta đi!"

Nói xong, Diệp Thần xoay người rời đi, đứng tại bên đường cản lại một chiếc xe taxi.

Mạnh Khê thấy thế gấp, nàng quyết tâm liều mạng giẫm lên giày cao gót chạy chậm đến, một tay níu lại cánh tay Diệp Thần, cắn chặt môi son nói

"Diệp tiên sinh, tôi đáp ứng cậu, dạng này được đi?"

"Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!"

Diệp Thần lạnh lùng lườm nàng một chút, quay người dẫn Lan Trần đi vào trà lâu, dưới sự hướng dẫn của phục vụ viên trực tiếp

đi đến phòng Vu Càn.

"Mỹ nữ, chúng ta đi ăn một chút gì?"

Văn Tinh một mặt cười xấu xa, trên đường hắn từ trong miệng Diệp Thần mới biết được cái gì gọi là 'Thử xe' , dù vậy cũng phải ăn no rồi lại thử xe đi, bằng không thử được nửa đường hết xăng thì sao?

"Hừ! Lên xe!"

Mạnh Khê căm tức trừng Văn Tinh một chút, con buôn xe second-hand đáng chết này, hôm nay coi như bị quỷ đè ép, tiện nghi gia hỏa này!

Văn Tinh cũng không tức giận, nhếch miệng cười một tiếng chui vào trong xe.

Xe khởi động đến một nơi hẻo lánh cách đó không, chỉ chốc lát trong xe lại bắt đầu một trận lay động kịch liệt

Quán vỉa hè, phòng số 8.

Vu Càn cùng một nam nhân khác ngồi tại trước bàn trà, đối diện là một nữ trà sư người mặc đường trang xinh đẹp, đang dùng thủ pháp ưu nhã pha trà.

"Cúc Thái Lang, pha trà này là đỉnh cấp nhục quế ta từ Vũ Di Sơn mang về, ngươi nhất định phải hảo hảo nhấm nháp!"Vu Càn cười cười nói với nam nhân bên cạnh.

"Yo ai!"

Nam nhân được xưng là Cúc Thái Lang mặc một bộ kimono màu đen, ngoài miệng giữ lại một nắm râu ria, nghe được đỉnh cấp nhục quế không khỏi gật gật đầu"Vũ Di Sơn trà Ô Long quả thật không tệ, nhưng so với trà Ô Long đảo quốc chúng ta, vẫn là kém

rất nhiều!"

""

Nữ trà sư đang pha trà đôi mi thanh tú cau lại, nguyên lai là tiểu quỷ tử không biết xấu hổ, trà đạo đảo quốc vẫn là học đây từ Hoa Hạ, trang bức cái gì chứ!

"Vu-kun, đảo quốc muốn tạo áp lực với Hoa Hạ, hi vọng thương hội Hoa Hạ có thể toàn lực ủng hộ, sau khi chuyện thành công chúng ta sẽ không bạc đãi ngươi!"

Cúc Thái Lang bưng lên chén trà trên bàn, nhấp một miếng nói"Lá trà không tệ, nhưng vẫn là không bằng trà Đảo quốc!"

"Ta đương nhiên ủng hộ, nhưng ta dù sao chỉ là phó hội trưởng, nếu như ta có thể lên làm hội trưởng"Vu Càn không có nói đi xuống, âm trắc trắc cười cười.

"Yên tâm, ta sẽ giúp ngươi giải quyết!"

Cúc Thái Lang trầm giọng nói"Về phần Diệp Thần này nhiều lần tai họa nước ta, cho nên tuyệt đối không thể lưu!"

"Diệp Thần có thể tai họa toàn bộ đảo quốc ngươi?"

Vu Càn nghe vậy không khỏi hồ nghi, Diệp Thần tư liệu là rất ngưu bức, nhưng còn không có ngưu bức đến để đảo quốc kiêng kị đi?

"Không không không!"

Cúc Thái Lang sắc mặt âm trầm nhìn xem Vu Càn, hừ lạnh nói"Nói thật cho ngươi biết, lần này đảo quốc bị hải khiếu tập kích, hơn phân nửa chính là Diệp Thần giở trò quỷ!"

"Khụ khụ, Thái Lang, chúng ta ban đêm không có uống rượu chứ?"

Vu Càn sững sờ, hải khiếu là thiên tai, cùng Diệp Thần có cọng lông quan hệ?

"Ngươi không hiểu!"

Cúc Thái Lang diện mục dữ tợn nói"Cao tầng Đảo quốc quyết định đập nồi dìm thuyền, cũng muốn để Hoa Hạ biết lợi hại, đừng quên trước kia người Hoa là bị chúng ta chà đạp như thế nào!"

""

Vu Càn mặt mo đỏ ửng, đoạn lịch sử này đối với người Hoa tới nói, xác thực rất ủy khuất!

Ai ngờ vừa dứt lời, đồ phục vụ viên đẩy ra cửa phòng, ngay sau đó Diệp Thần bọn họ dạo bước đi đến.

Diệp Thần quét trong phòng một chút, cuối cùng đem ánh mắt dừng lại ở trên thân Vu Càn, thản nhiên nói

"Ông chính là hội trưởng Vu đi, ta tới!"

"Diệp Thần, cửu ngưỡng đại danh!"

Vu Càn chủ động đứng dậy đưa tay ra, trên mặt treo đầy tiếu dung, một bộ dáng vẻ hòa ái dễ gần.

"Ta không có thời gian nhìn ông diễn kịch, muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi!"Diệp Thần ngồi xuống ở bên cạnh Vu Càn, nhếch lên chân bắt chéo thản nhiên nói.

Nhìn thấy dáng vẻ Diệp Thần không coi ai ra gì, Vu Càn cũng rất là nổi nóng, ngữ khí lúc này lạnh xuống

"Nếu Diệp Tướng quân người sảng khoái nói chuyện sảng khoái, vậy ta cũng không cùng ngươi nhiều lời!"

"Đem phối phương Hắc Ngọc Cao bán cho thương hội Hoa Hạ

chúng ta, mặt khác ngươi đối với đảo quốc quá không hữu hảo, hi vọng ngươi có thể tự giác một chút đi đảo quốc chịu đòn nhận tội!"

"Ông nói cái gì?"

Diệp Thần dùng ánh mắt khi còn bé nhìn hai đồ đần trong thôn nhìn xem Vu Càn, cười lạnh nói"Họ Vu, nêu biết ta là tướng quân quân đội, làm sao vừa lên đến liền không nói tiếng người chứ?"

Chương 1059. Nhân gian luyện ngục!

"Diệp Tướng quân, nói chuyện không nên hùng hổ dọa người như thế!"

"Ngươi lợi hại hơn nữa cũng bất quá là cái tướng quân, nếu như cái danh hiệu này không có, ngươi tính là cái gì!"

Vu Càn thấy đối phương không nể mặt mũi, dứt khoát cũng không nể mặt mũi uy hiếp nói"Nếu như ngươi không đồng ý, thương hội Hoa Hạ ta liền sẽ hướng quốc gia tạo áp lực, đến lúc đó kết quả của ngươi khả năng thảm hại hơn!"

"Ngươi tính toán cái gì! Không phải chỉ là thương hội Hoa Hạ sao, có gì đặc biệt hơn người, Lan gia ta liền mặc xác ngươi!"Lan Trần nghe xong đứng dậy chỉ vào cái mũi Vu Càn tức giận mắng.

"Nguyên lai là người Lan gia, ngươi tên là gì?"

Vu Càn hừ lạnh nói"Có tin ta chỉ cần một điện thoại, liền để Lan gia xoá tên khỏi Thương hội Hoa Hạ?"

"Lan Trần! Cái gì Thương hội Hoa Hạ, cẩu thí!"

Lan Trần mới không quan tâm đâu, lấy tu vi hắn hiện tại coi như tại Nhân giới không kiếm tiền, đi Linh giới khai phát bất động sản cũng không tệ a!

"Lẽ nào lại như vậy!"

Vu Càn tức hổn hển lúc này bấm một số điện thoại, bàn giao vài câu sau hung hăng trừng mắt về phía Lan Trần, hừ lạnh

nói"Lan gia đã bị xoá tên, chờ lấy Lan gia trừng phạt với ngươi đi!"

Một giây sau điện thoại Lan Trần liền vang lên, cha hắn thật gọi điện tới.

Lan Trần cũng không sợ, trực tiếp mở ra loa ngoài đem trọn sự kiện nói một lần, Lan Giang Hải nghe xong việc quan hệ Diệp Thần, lúc này tại đầu kia điện thoại nói

"Nhi tử, làm tốt lắm! Cái gì cẩu thí thương hội, ta không cùng hắn chơi!"

"Lan Giang Hải, ông thật to gan!"Vu Càn nghe nói như thế tức điên lên, tức giận nói"Có tin ta để Lan gia tại Hoa Hạ một phân tiền đều không kiếm được hay không!"

"Vu Càn, ngươi căn bản không biết mình chọc một cái dạng gì tồn tại!"

Lan Giang Hải cười lạnh, nói thẳng"Đêm nay ngươi có thể bảo trụ mệnh thế là tốt rồi, còn cùng ta đàm kiếm tiền, ngu xuẩn!"

Nói xong, Lan Giang Hải ba một tiếng trực tiếp cúp xuống điện thoại, Vu Càn tức giận đến phổi đều muốn nổ!

"Xem ra Diệp-kun tại Hoa Hạ rất mạnh!"

Cúc Thái Lang (Kikutarou) một mực không có lên tiếng cuối cùng mở miệng, tướng mạo cực giống 'Lý Hữu Điền' Hắn lườm Diệp Thần một chút, thản nhiên nói (Lý Hữu Điền: Phim Bão Táp)

"Nếu Diệp-kun chịu cắt nhường Hắc Ngọc Cao phối phương, giao ra hung thủ gây ra hải khiếu, Đảo quốc có lẽ có thể tha cho ngươi một cái mạng! Nếu không ngươi sẽ gánh chịu sức mạnh càng đáng sợ so đạn hạt nhân, toàn bộ Hoa Hạ cũng chưa chắc có thể gặp kiếp nạn này!"

"Sức mạnh càng đáng sợ so đạn hạt nhân, tiểu quỷ tử ngươi hù dọa ai đây!"

Lan Trần mặt lộ vẻ khinh thường, lấy tu vi Thần ca hiện tại thật đúng là không sợ cái đồ chơi này.

"Ồ? Cái lực lượng gì so đạn hạt nhân càng đáng sợ?"

Diệp Thần có chút hăng hái nhìn xem Cúc Thái Lang, Đảo quốc không có đạn hạt nhân, chẳng lẽ có cái vũ khí kiểu mới gì?

"Thiên Hoàng có lệnh, hải khiếu lần này Đảo quốc ngươi cùng Hoa Hạ quốc nhất định phải phụ trách, nếu không chúng ta sẽ phóng thích Thần thú Đảo quốc, đến lúc đó toàn bộ Hoa Hạ sẽ biến thành nhân gian Luyện Ngục!"Cúc Thái Lang âm thanh lạnh lùng nói.

Nhân gian Luyện Ngục!

Mà lúc này, Cung phụng Khương gia Kim Đại Xuyên cũng chính là một cái Nhân gian Luyện Ngục!

Lão đầu thừa dịp bóng đêm sờ đến khu túc xá giáo chức công Trung Y Học Viện, đồng thời rất nhanh liền tìm được ký túc xá Diệp Thần.

Đông đông đông!

Kim Đại Xuyên gõ cửa ký túc xá.

"Ai vậy?"

Bên trong truyền tới một thanh âm nữ nhân êm tai, ngay sau đó cửa mở ra, Tần Mặc Diêu nhìn lão đầu lạ lẫm trước mắt, không khỏi hồ nghi nói

"Lão nhân gia, ngài tìm ai?"

"Chậc chậc, tiểu ny tử so với ảnh còn xinh đẹp hơn, khó trách thiếu gia sẽ thích ngươi!"

Kim Đại Xuyên trên dưới đánh giá Tần Mặc Diêu một chút, âm trắc trắc cười nói"Đáng tiếc, ngươi càng muốn pha trộn cùng Diệp Thần, thì nên trách không được lão phu!"

"Ngươi muốn làm gì?"

Tần Mặc Diêu giật mình, quay người vô ý thức thối lui hướng bên trong gian phòng.

"Chạy đi đâu!"

Kim Đại Xuyên một trận nhe răng cười, thân hình như quỷ mị ngăn ở trước mặt Tần Mặc Diêu, tay già một mực như thiểm điện bóp lấy cổ Tần Mặc Diêu.

Mặc dù Tần Mặc Diêu cũng tập võ, nhưng nàng chủ công y học, tu vi so với Kim Đại Xuyên căn bản không tại một cái cấp bậc, trong nháy mắt liền bị khống chế!

"Ngươi, ngươi thả ta ra !"

Tần Mặc Diêu khó thở, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng lên cảnh cáo nói"Ngươi dám đụng đến ta, sư đệ sẽ không bỏ qua ngươi!"

"Hừ, ngươi nói là tiểu tử Diệp Thần kia sao?"

Kim Đại Xuyên mặt mũi tràn đầy khinh thường nói"Cô nàng, nói thật cho ngươi biết đi, hôm nay tiểu tử này chết chắc! Theo ta đi!"

"Tướng công, chàng trở về rồi!"

Ngay tại lúc Kim Đại Xuyên chuẩn bị rời đi, trong phòng ngủ đột nhiên truyền tới một thanh âm kinh hỉ.

Ngay sau đó Chu Vương có được dáng người như ma quỷ, mặc một bộ nội y viền ren màu đen liền từ trong phòng ngủ chạy chậm đến ra.

Ừng ực!

Kim Đại Xuyên tuổi đã cao, nhìn thấy dáng người Chu vương có lồi có lõm, cũng không nhịn được nuốt ngụm nước bọt!

Chương 1060. Thần thú Đảo quốc?

Mình bắt nhầm người?

Vẫn là nói tiểu tử Diệp Thần này khẩu vị lớn, nuôi hai người bạn gái?

"Lão quỷ ngươi làm gì, buông ra Tần tỷ!"

Chu Vương ra xem xét không phải Diệp Thần, lập tức nổi trận lôi đình, huống chi có nhìn thấy Kim Đại Xuyên bóp lấy Tần Mặc Diêu, không khỏi nổi lên sát tâm!

"Chậc chậc, tiểu tử họ Diệp diễm phúc không cạn a, nhiều mỹ nữ hầu hạ như vậy!"

Kim Đại Xuyên lúc tuổi còn trẻ cũng là đại sắc quỷ, thấy Chu Vương mặc viền ren nước miếng đều muốn chảy ra, sắc mị mị mà nhìn chằm chằm vào bộ ngực đầy đặn trắng bóng của Chu Vương, cười dâm nói

"Đêm nay lão phu liền cùng ngươi tu luyện hòa hợp đại pháp, tu vi nhất định có thể nâng cao một bước!"

"Muốn chết!"

Chu Vương nghe vậy giận tím mặt, chỉ thấy đôi mắt đẹp nàng trừng một cái, toàn bộ ký túc xá trong nháy mắt biến thành một cái cảnh tượng khác, mặt tường biến thành núi đá dữ tợn, mặt sàn xi măng hóa thành bùn đất, đếm không hết đầu lâu người chồng chất như núi, trong không khí tràn ngập một cỗ mùi máu tươi gay mũi!

"Cái này, cái này, đây là có chuyện gì?"

Kim Đại Xuyên thấy thế dọa sợ, lúc này hắn đã không để ý tới Tần Mặc Diêu, buông tay ra mặt mũi tràn đầy chấn kinh nhìn xem Chu Vương, run giọng nói"Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai?"

"Hừ, chỉ là sâu kiến cũng dám khi dễ Tần tỷ, bản vương nuốt sống ngươi!"Nhện Vương Lệ tiếng nói.

"Yêu nữ, đi chết đi!"

Em gái này quá tà môn, phải đánh trước giành được tiên cơ, nghĩ đến cái này Kim Đại Xuyên quyết tâm liều mạng, chủ động hướng Chu Vương phát động công kích!

Chu Vương thấy thế hừ lạnh một tiếng, thân hình thoắt một cái!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, địa phương Chu Vương đứng thẳng toát ra một cỗ sương mù màu trắng, ngay sau đó một con nhện đen to lớn chất đầy cả phòng!

Chân của nó giống liêm đao cắm trên mặt đất, vừa nhọn vừa dài, răng nanh lóe ra hàn quang yếu ớt, một đôi mắt to đỏ lòm nhìn chằm chặp Kim Đại Xuyên, bên trong miệng còn thỉnh thoảng phun ra một trận sương mù màu tìm!

""

Lần này không chỉ là Kim Đại Xuyên, ngay cả Tần Mặc Diêu cũng sợ ngây người, mỗi ngày sư đệ đều yêu yêu cùng nó sao?

Tê!

Chu Vương há mồm phun một cái, một đạo sợi tơ màu trắng tựa như tia chớp trong nháy mắt đem Kim Đại Xuyên bọc thành

bánh chưng!

"Không, không muốn! Đại thần, tha mạng a"

Kim Đại Xuyên dọa cho bể mật gần chết, đau khổ cầu khẩn!

Đáng tiếc thì đã trễ, Chu Vương muốn giết người xưa nay không để lại người sống, một giây sau Kim Đại Xuyên liền thành 'Khẩu phần lương thực' Chu Vương

"Rống!"

Đem Kim Đại Xuyên thôn phệ Chu Vương xong ngửa đầu gầm lên giận dữ, nóc phòng ký túc xá run rẩy kịch liệt kém chút sập.

"Chu nhi, không sao chứ?"Tần Mặc Diêu cả gan hô.

"Tê tê!"

Chu Vương cúi đầu nhìn Tần Mặc Diêu một chút, một giây sau Chu Vương lại biến trở về hình thái nữ nhân, chỉ là nội y viền ren màu đen trước ngực nàng sớm đã nổ nát, một đôi 'Đại bạch thỏ' to mọng thình lình trần trụi ra

"Tần tỷ, Chu nhi không có hù đến tỷ đi?"Chu Vương không thèm để ý mình không mặc quần áo chút nào, cười một tiếng hỏi Tần Mặc Diêu.

"Khụ khụ, ta không sao! Muội vẫn là về phòng trước mặc quần áo tử tế đi, để ta gọi điện thoại cho sư đệ trở về!"Tần Mặc Diêu nói.

"Quá tốt rồi!"

Chu Vương nghe thấy Diệp Thần cao hứng không thôi, nhắc nhở"Tần tỷ, tỷ để tướng công nhanh lên trở về, Chu nhi đang chờ cùng hắn giao phối nha!"

""

Tần Mặc Diêu vừa lấy điện thoại cầm tay ra, nghe nói như thế kém chút không có làm rơi di đọng, nàng trợn to mắt nhìn Chu Vương, trong lòng tự nhủ không thể thận trọng chút sao, động một chút lại giao phối, thật coi tiểu sư đệ là ngựa giống?

Trung tâm thành phố, trà lâu Vũ Di Trà.

"Thần thú Đảo quốc?"

Nghe được Cúc Thái Lang uy hiếp, Diệp Thần nhếch miệng, khinh thường chi tình lộ rõ trên mặt.

"Baka!"

Cúc Thái Lang thấy Diệp Thần không có chút nào sợ hãi, lập tức tức giận nói"Diệp Thần, đừng trách ta không có nhắc nhở ngươi, Thần thú Đảo quốc thị sát thành tính, chẳng lẽ ngươi muốn cho Hoa Hạ máu chảy thành sông sao?"

"Ngọa tào! Chết cười ta?"

Lan Trần liếc mắt, một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Cúc Thái Lang, nói"Nếu bàn về Thần thú, chúng ta Hoa Hạ cũng là Đảo quốc tổ tiên, tiểu quỷ tử ngươi xem qua 《 Sơn Hải kinh 》 Sao?"

"Diệp Thần, coi như ngươi không sợ chết, lão bách tính đâu? Bọn hắn chết chắc, cũng bởi vì ngươi!"

Cúc Thái Lang căn bản không có phản ứng Lan Trần, một đôi mị mị đôi mắt nhỏ nhìn chằm chặp Diệp Thần, trần trụi uy hiếp nói.

"Ngươi có thể đại biểu Đảo quốc sao?"Diệp Thần bất thình lình hỏi.

"Cái gì?"

Cúc Thái Lang nghe vậy cũng không có lấy lại tinh thần, Diệp Thần hỏi như vậy có ý tứ gì?

"Diệp Thần, Cúc Thái Lang tiên sinh đương nhiên có thể đại biểu Đảo quốc, hắn thế nhưng là tôn chủ Cửu Cúc Nhất Lưu, nhi tử Yamada-kun!"

Vu Càn ở một bên cười lạnh nói"Cửu Cúc Nhất Lưu tại Đảo quốc thế nhưng là ngay cả Thiên Hoàng đều muốn nể tình!"

"Cửu Cúc Nhất Lưu?"

Chương 1061. Thi quỷ!

Diệp Thần nghe xong lập tức nhăn nhăn lông mày, hắn đối với tà phái Đảo quốc này vẫn là có hiểu biết.

Cửu Cúc Nhất Lưu thuộc về tà giáo, bọn họ am hiểu dùng độc đến nuôi dưỡng hoa cúc, để hoa cúc bốn mùa thường nở, thậm chí có thể dùng tà thuật thao túng thi thể, để thi thể đạt tới mục đích cái xác không hồn.

Ngoài ra, Cửu Cúc Nhất Lưu thích nhất lợi dụng tri thức phong thuỷ đến phá hư phong thuỷ, thường dùng loại năng lực này làm ác tại dân gian.

Tổ chức này người tại Hoa Hạ cũng có rót vào, thập niên 90 Bảo đảo đột phát động cấp đất 76.

Địa chấn kết thúc, phong thuỷ thuật sĩ Bảo đảo mới phát hiện tại miếu Hoàng Đế Nhật Nguyệt Đầm dựng lên một tòa tứ phương tháp chín tầng, toàn thân màu xám đen, rõ ràng là một tòa tà thuật tháp!

Vị trí công bằng vừa vặn rơi vào trên long mạch huyệt vị, thầy phong thủy cảm thấy việc này không đúng, tiến hành đào móc dưới tháp, kết quả phát hiện một thanh dài yêu kiếm hai mét tám!

Tà tháp bị dỡ bỏ, bên trong thậm chí giấu giếm pháp khí cùng tà ác phù chú quái dị.

Cuối cùng tại trong tháp phát hiện Cửu Cúc Nhất Lưu đồ đằng, thế mới biết là tà thuật cao thủ Cửu Cúc Nhất Lưu gây nên.

Mà đoạn thời gian trước Đảo quốc tại biên cảnh Hoa Hạ bày ra

kết giới, Cửu Cúc Nhất Lưu cũng tham dự trong đó, tạo thành phiền toái không nhỏ cho Hoa Hạ.

"Diệp-kun, xem ra ngươi cũng biết Cửu Cúc Nhất Lưu lợi hại đi?"Cúc Thái Lang thấy sắc mặt Diệp Thần âm trầm, không khỏi đắc ý cười nói.

"Lợi hại?"

Diệp Thần cười lạnh một tiếng"Nếu ngươi là tôn chủ nhi tử Cửu Cúc Nhất Lưu, chắc hẳn cũng là pháp sư đi?"

"Làm sao, ngươi muốn thử xem?"Cúc Thái Lang nhíu mày.

"Ra tay đi!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Cái gì?"

"Lão đầu từ nhỏ đã giáo dục ta, phàm là gặp được người trong tà phái nhất định phải trảm thảo trừ căn, càng đừng đề cập ngươi là tiểu quỷ tử!"

"Baka! Diệp Thần ngươi thật ngông cuồng!"

Cúc Thái Lang rốt cục không giả, hắn ba vỗ mặt bàn, đột nhiên đứng người lên nhìn hằm hằm Diệp Thần"Nếu ngươi không biết tốt xấu, vậy liền đi chết đi!"

Nói xong, trên tay Cúc Thái Lang nhanh chóng bóp ra pháp ấn, miệng lẩm bẩm.

"Vương bát đản, ngươi thích ăn đòn!"

Lan Trần vừa định tiến lên chơi Cúc Thái Lang, không nghĩ tới lại bị Diệp Thần đưa tay ngăn lại"Người ta muốn biểu diễn chút ma thuật trước khi chết, liền để hắn làm đi!"

Ma thuật?

Cúc Thái Lang tức giận đến kém chút không có thổ huyết, trang bức phạm Diệp Thần này, nhất định phải cho hắn biết Cửu Cúc Nhất Lưu lợi hại!

Một giây sau, Cúc Thái Lang hét lớn một tiếng, chén trà màu trắng trên bàn thế mà tự mình chuyển động, càng chuyển càng nhanh, cuối cùng giống máy bay trực thăng bay đến giữa không trung!

Phanh!

Chén trà nổ tung tản mát ra một trận khói trắng nồng đậm, đợi cho sương mù tán đi sau lưng Cúc Thái Lang thế mà xuất hiện mấy tráng hán da thịt đen nhánh tỏa sáng, ánh mắt đờ đẫn trên mặt cơ bắp hư thối, toàn thân bọn họ đều bị một tầng mê vụ màu đen vờn quanh, nhìn giống như Địa Ngục ác quỷ!

"Giết hắn!"

Cúc Thái Lang đưa tay chỉ hướng Diệp Thần, tức giận gầm rú.

Một bên Vu Càn thấy thế đã sớm sợ ngây người, những người này đều từ đâu xuất hiện?

"Ngao ô"

Trong cổ họng các tráng hán phát ra tiếng rên nhẹ cùng loại dã thú, bọn họ há to miệng, lộ ra răng nanh bén nhọn trong miệng, nhao nhao nhào về phía Diệp Thần.

"Thi quỷ?"

Lan Trần từ khi thu hoạch được kỳ lân huyết mạch, đối với mấy cái tà vật này liền liếc qua thấy ngay!

Cái gọi là thi quỷ, chính là thi thể người biến thành quái vật, không có nhịp tim, không có hô hấp, không có nhiệt độ cơ thể, lại

có thể hoạt động, nhất định phải định thời gian hút máu tươi nhân loại để duy trì sinh mệnh.

Bình thường đều là 'Cận vệ' pháp sư tà phái, phổ thông pháp sư chỉ có thể mang theo thi quỷ đi, mà Cúc Thái Lang thế mà có thể để cho bọn họ ẩn độn, tùy thời triệu hoán đi ra, không thể không nói vẫn có chút thủ đoạn!

Diệp Thần nhìn thấy những thi quỷ này khinh miệt nhếch miệng, nhàn nhạt nói một chữ

"Phá!"

Vừa dứt lời, chỉ thấy một vệt kim quang từ trong miệng Diệp Thần bắn ra, trong hư không hóa thành một cái kim sắc bát quái đồ trận

"Ngao"

Trong phòng trà truyền đến vài tiếng kêu thảm, những thi quỷ diện mục dữ tợn kia trong nháy mắt biến mất, hóa thành mấy chồng cặn bã chén trà vỡ vụn

"Cái này sao có thể?"

Cúc Thái Lang thấy thế mở to hai mắt nhìn, mặt mũi tràn đầy không thể tin nổi nhìn xem Diệp Thần, run giọng nói"Ngươi, ngươi là thánh nhân?"

"Cái quỷ gì thánh nhân, ngươi gọi cha đều vô dụng!"

Diệp Thần cười lạnh, đưa tay một chưởng liền đem Cúc Thái Lang hóa thành một đống xương tro.

Thấy cảnh này Vu Càn sợ tè ra quần, nhưng hắn cũng là người thấy qua việc đời, lúc này vẫn như cũ nhắm mắt nói"Diệp, Diệp Thần ngươi không thể giết ta, nếu không thương hội Hoa Hạ bãi

công một ngày, quốc gia sẽ muốn tổn thất bao nhiêu tiền, ngươi biết không?"

"Tại Hoa Hạ, không cho phép có chó săn Hán gian tồn tại, ngươi đi chết đi!"

Chương 1062. Hậu thử xe!

Diệp Thần nói xong cong ngón búng ra, một đạo kình khí bắn vào mi tâm Vu Càn, trong nháy mắt lấy tính mệnh hắn.

"Thần ca ngưu bức!"

Lan Trần nhếch miệng cười một tiếng, Hoa Hạ không cho phép chó săn Hán gian tồn tại, câu nói này hắn thích.

"Lão Lan, cái thương hội này cậu giúp tôi tra một chút, tôi hoài nghi bọn họ có cấu kết cùng thế lực ngoại cảnh, điều tra ra là ai trực tiếp xử lý!"Diệp Thần âm thanh lạnh lùng nói.

"Tốt, Thần ca chúng ta đi thôi, con hàng Văn Tinh kia hẳn là đã xong việc!"Lan Trần đưa tay nhìn đồng hồ.

Ngay tại lúc hai người vừa muốn chạy, điện thoại di động Diệp Thần vang lên, xem xét là Tần Mặc Diêu đánh tới.

"Sư tỷ, đệ lập tức liền trở lại!"Diệp Thần cười nói.

"Ân, vừa rồi có người tới giết ta, bị Chu nhi giết!"Tần Mặc Diêu nói.

"Cái gì?"

Diệp Thần nghe xong lập tức giận tím mặt, hỏi"Biết là ai sai sử sao?"

"Khương gia!"

"Thảo! Người nhà họ Khương chán sống!"

Diệp Thần lập tức nổi tâm tức giận, trầm giọng nói"Sư tỷ, tối nay đệ trở lại!"

"Đệ vẫn là về 'Cứu hỏa' trước Đi!"

Tần Mặc Diêu ngữ khí u oán, hừ hừ nói"Chuyện Khương gia có thể thả một chút, Chu nhi còn chờ đệ trở về giao.. tóm lại đệ tranh thủ thời gian trở về, treo!"

""

Giao?

Giao cái gì?

Diệp Thần không hiểu ra sao, có phải là mình dùng thẻ ít tiền, cho nên tín hiệu không tốt lắm, sư tỷ nói cái gì hắn thật không có nghe rõ ràng

"Thần ca, có phải là Khương gia tỉnh thành?"

Lan Trần ở một bên nghe được rõ ràng, biết được có người muốn giết sư tỷ Diệp Thần, tự nhiên không thể ngồi xem không để ý tới!

"Cậu biết?"

"Ân, tại trên phương diện làm ăn có lui tới!"

"Lão Lan, chuyện này cậu giúp tôi đi làm, kêu lên Văn Tinh đi cùng!"Diệp Thần nghĩ nghĩ đem việc này giao cho Lan Trần, dù sao lấy thực lực hắn cùng Văn Tinh cũng không có gì tốt lo lắng.

"Minh bạch!"

Lan Trần gật gật đầu, đi theo Diệp Thần cùng rời đi phòng.

Hai người tới quán vỉa hè bên ngoài, Lan Trần vừa định gọi

điện thoại cho Văn Tinh, lại bị Diệp Thần gọi lại chỉ chỉ cái góc đường nào đó.

"Ngọa tào! Động xe?"

Lan Trần thuận phương hướng ngón tay Diệp Thần nhìn lại không khỏi kinh hô, cái này đều qua một giờ, con hàng Văn Tinh này'Sức chiến đấu' Có thể a!

"Văn Tinh, ta đi!"

Diệp Thần dồn khí đan điền, cách một con đường nhàn nhạt hô một câu, sau đó ngăn cản chiếc taxi rời đi trà lâu.

Xe nơi xa, sau một trận kịch liệt lắc lư, rốt cục cũng ngừng lại

Chỉ chốc lát Văn Tinh từ trên xe vội vàng chạy xuống, khiến người ngoài ý chính là Mạnh Khê cũng theo sát phía sau.

"A, lão Diệp đi nhanh như vậy, hắn gọi tôi tới làm gì?"Văn Tinh mặt đỏ tới mang tai, xem xét chính là vừa vận động dữ dội xong còn không có khí còn không có thở ra hơi đâu!

"Thảo! Thần ca không phải để cậu đến thử xe sao?"Lan Trần lườm Mạnh Khê một chút, tức giận nói.

"Thử xong, cũng không biết thứ xe gì, bất quá cảm giác điều khiển cũng không tệ lắm!"Văn Tinh một mặt cười xấu xa.

"Tinh ca, chán ghét!"

Mạnh Khê hờn dỗi bĩu môi ra, nũng nịu hướng trên người Văn Tinh cọ xát.

""

Lan Trần thấy thế một mặt mộng bức, gia hỏa Văn Tinh này là đến thử 'Xe' , sẽ không phải thử rồi mua luôn đi?

"Không sai! Sau này Tiểu Khê sẽ là nữ nhân của tôi, Lão Lan cậu đừng có dùng loại ánh mắt này nhìn nàng."Văn Tinh tựa hồ biết Lan Trần đang suy nghĩ gì, không đợi đối phương hỏi hắn mình trước chủ động 'Bàn giao' .

"Quay đầu nhìn Thần ca làm sao thu thập cậu!"

Lan Trần trợn nhìn Văn Tinh một chút, trầm giọng nói"Đi thôi, chúng ta đi Khương gia một chuyến!"

"Cái quỷ gì Khương gia, làm gì?"Văn Tinh sững sờ, hắn còn đang suy nghĩ làm sao bàn giao cho Diệp Thần đâu.

"Khương gia tìm người đối phó sư tỷ Thần ca!"

"Ngọa tào! Chơi hắn!"

"Tinh ca, em cùng Khương gia là bằng hữu, có thể tha bọn họ một lần sao?"Mạnh Khê nghe xong vội vàng muốn ngăn lại, ánh mắt lại một mực liếc về phía trà lâu, hội trưởng Vu làm sao còn chưa có đi ra?

"Mạnh Khê, cô câm miệng cho tôi!"

Văn Tinh nghe xong lúc này nổi nóng nói"Sư tỷ Lão Diệp chính là sư tỷ tôi, cô còn dám kỷ kỷ oai oai liền cút cho tôi, đêm nay Mạnh gia cô cùng một chỗ thu thập!"

"Em, em không nói, Tinh ca đừng nóng giận!"

Mạnh Khê đảo mắt, nói"Em đi trà lâu, các anh trước trò chuyện!"

Văn Tinh không có quan tâm nàng, tùy ý Mạnh Khê đi trà lâu, chỉ chốc lát Mạnh Khê lại từ trong trà lâu vội vàng hấp tấp chạy ra, một gương mặt xinh đẹp dọa đến trắng bệch, toàn thân ngăn không được run rẩy!

Phó hội trưởng thế mà chết?

Tại Lúc thử xe, Văn Tinh đã cảnh cáo nàng thức thời một chút, còn nói đêm nay Vu Càn hẳn phải chết không nghi ngờ!

Mới đầu Mạnh Khê Không tin, đường đường phó hội trưởng thương hội Hoa Hạ, ai dám ở trước mặt hắn lỗ mãng?

Nhưng bây giờ nàng tin, Diệp Thần thật ai cũng dám giết a!

"Đi thôi, quay đầu tôi sẽ cùng lão Diệp giải thích, tôi đi trước chơi chết Khương gia!"Văn Tinh liếc mắt Mạnh Khê quay đầu nói với Lan Trần.

""

Ba người rất nhanh liền biến mất ở trong bóng đêm, bọn họ vừa đi, một trận tiếng còi cảnh sát truyền đến, thi thể Vu Càn cuối cùng bị người trà lâu phát hiện báo cảnh sát

Chương 1063. Động tác của Đảo quốc!

Trung Y Học Viện, túc xá giáo chức công.

Diệp Thần về đến nhà, phát hiện chỉ có Tần Mặc Diêu một người ngồi ở phòng khách.

"Sư tỷ, tỷ không sao chứ?"Diệp Thần vào cửa hỏi.

"Có Chu nhi tại, ta có thể xảy ra chuyện gì?"Tần Mặc Diêu lắc đầu.

"Cũng đúng!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, Chu Vương tu vi Đại La cảnh, cả nhân giới cũng không người là đối thủ nàng.

"Người Khương gia phái tới đâu?"

"Bị Chu nhi ăn!"

""

Diệp Thần bó tay rồi, suýt nữa quên mất Chu Vương là nhện tinh, thật ăn người!

"Ta đi trước, Chu nhi còn đang phòng ngủ chờ đệ đấy!"Tần Mặc Diêu nói xong u oán nhìn Diệp Thần một chút.

"Tướng công, chàng trở về rồi, mau vào nha!"

"Hừ!"

Tần Mặc Diêu kiêu hừ một tiếng, quay người lắc lắc bờ eo thon thở phì phò rời đi ký túc xá, thầm nghĩ trong lòng thối sư đệ, sớm tối bị Chu nhi hút khô, ăn bao nhiêu cẩu kỷ đều bổ không trở lại

Diệp Thần không hiểu ra sao, sư tỷ sao lại giận rồi?

Không chờ hắn nghĩ rõ ràng, Chu Vương lại tại trong phòng ngủ thúc giục"Tướng công, chàng nhanh lên, Chu nhi chờ không nổi rồi!"

"Tới rồi!"

Diệp Thần thở dài, chớ nhìn hắn cùng Chu Vương ở chung mấy ngày nay, đổi lại nam nhân phổ thông đoán chừng sớm thành 'Mềm chân cua' .

Rất nhanh, trong phòng ngủ lại truyền tới một trận tiếng thở gấp tiêu hồn

Đêm nay, nhất định là một buổi tối cực không an tĩnh.

Đảo quốc.

Dưới màn đêm, đạo trường Nagoya lóe ra lục quang yếu ớt, bốn phía một mảnh âm trầm, đây đều là xương lân hình thành 'Quỷ hỏa' !

Đạo trường không người trông coi, nhưng ngoại nhân tiến vào liền sẽ đụng vào kết giới tà phái, từ đó làm cho thần hồn tách rời, biến thành một bộ cái xác không hồn

"Baka!"

Một tiếng phẫn nộ chửi mắng phá vỡ bầu trời đêm yên lặng!

Bên trong một tòa nhà gỗ ở giữa đạo trường, một người nam nhân mặc trường bào Âm Dương sư màu trắng, ngồi xếp bằng

bỗng nhiên mở mắt!

Các pháp sư Cửu Cúc Nhất Lưu nghe tiếng nhao nhao chạy đến, trên mặt mọi người đều viết đầy vẻ ngờ vực.

"Yamada tôn chủ, xảy ra chuyện gì?"

Một lão giả râu tóc bạc trắng tiến lên một bước hỏi.

"Nhi tử ta, Cúc Thái Lang bị người giết!"

Yamada khuôn mặt vừa gầy lại dài, xương gò má cao cao nhô lên, xanh cả mặt giống cây lạp xưởng đã hong khô, làm được không có một chút nước.

Lúc này diện mạo hắn dữ tợn, xương mũi gầy gò kịch liệt nhún nhún, toàn thân tản mát ra một cỗ âm khí làm người ta phát rét, kinh khủng giống như lệ quỷ!

"Là ai sao mà to gan như vậy, đợi lão phu triệu hồi hồn phách Thái Lang hỏi một chút rõ ràng!"Lão giả tóc trắng đề nghị.

Lấy thực lực Cửu Cúc Nhất Lưu, coi như người đã chết bọn họ cũng có thể vì hồn phách tìm túc chủ, để Cúc Thái Lang tiếp tục còn sống.

"Không cần!"

Yamada cắn chặt hàm răng, thanh âm mang theo thương cảm nói"Ta đã cảm ứng được Thái Lang thần hồn câu diệt!"

"Cái gì?"

Đông đảo Âm Dương sư ở đây nghe xong cảm thấy chấn kinh!

Cúc Thái Lang tuyệt đối là cao thủ Cửu Cúc Nhất Lưu, lại có thể có người có thể đem hồn phách của hắn đều diệt đi?

Đúng lúc này điện thoại di động Yamada vang lên, hắn mặt âm trầm kết nối điện thoại, nói vài câu mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ cúp điện thoại.

"Đáng chết người Hoa, ta muốn đem ngươi chém thành muôn mảnh!"Yamada tức giận rít gào lên.

"Tôn chủ, là người Hoa giết Thái Lang?"

"Không sai!"

Yamada cắn răng một cái, nghiêm nghị nói"Thiên Hoàng đại nhân cũng rất phẫn nộ, yêu cầu chúng ta lập tức triệu hoán Bát Kỳ Đại Xà, cùng Hoa Hạ liều mạng!"

"Yo ai, liều mạng!"

Âm Dương sư Cửu Cúc Nhất Lưu cũng không hữu hảo với Hoa Hạ, nghe xong là cùng Hoa Hạ'Khai chiến' Cả đám đều cùng như điên cuồng hưng phấn!

"Tôn chủ, triệu hoán Bát Kỳ Đại Xà cần ba ngày thời gian! Mà Đạo gia Hoa Hạ thực lực lại phi thường cường hãn, lão phu đề nghị đem Thần thú toàn diện triệu hoán đi ra, dạng này mới có thể duy nhất một lần diệt đi Hoa Hạ!"Lão giả tóc trắng trong mắt thoáng hiện một vòng hàn quang, âm trắc trắc nói.

"Tốt, cứ làm theo như ngươi nói!"Yamada gật đầu.

Đêm đó, trên không đạo trường Cửu Cúc Nhất Lưu sấm sét vang dội, Âm Dương sư thực lực mạnh nhất tề tụ một đường, hợp lực bắt đầu triệu hoán hung thú Đảo quốc!

Cùng lúc đó, thương hội Hoa Hạ cũng ngay lập tức nhận được tin tức Vu Càn tử vong.

Dưới thao tác của mấy thân tín tại chỗ, toàn bộ thương hội

hướng quốc gia đưa ra kháng nghị, yêu cầu nghiêm trị Diệp Thần

Khu biệt thự vườn Bích Quế.

Lan Trần bọn họ dưới dẫn đầu của Mạnh Khê, rất nhanh liền tìm được biệt thự Khương gia.

Lúc này ngoại trừ người hầu, Khương gia chỉ có Khương Thái Công ở nhà một mình, những người khác đi bệnh viện nhìn khương triết, hắn bởi vì quá béo không muốn nhúc nhích, cho nên ở nhà nằm phòng khách xoát run âm!

"Chậc chậc, em gái này dáng người coi như không tệ, không làm tiểu thư đáng tiếc!"Khương Thái Công nhìn xem mỹ nữ dẫn chương trình trên douyin, nuốt ngụm nước bọt tự nhủ.

Vừa dứt lời, bên ngoài đột nhiên truyền tới một thanh âm cực kỳ phách lối

"Họ Khương đều cút ra đây cho ta, tiểu gia ta muốn thu thập các ngươi!"

"Thảo!"

Chương 1064. Kiếp sau làm người tốt đi!

Khương Thái Công nghe được một tiếng rống này, thân thể to mọng giống cây lò xo bỗng nhiên ngồi dậy, hướng về phía quản gia trong phòng cả giận nói"Là tên vương bát đản nào ở bên ngoài phát ngôn bừa bãi, bắt hắn mang vào cho ta!"

"Vâng!"

Quản gia là nam tử trung niên, nghe được Khương Thái Công nói như vậy vội vàng đi ra ngoài!

Bên ngoài biệt thự, Văn Tinh bị mười mấy tên bảo an vây ở cùng một chỗ, rất có tư thế một lời không hợp liền đánh.

"Đám thức ăn cho gà các ngươi, ta không muốn khi dễ các ngươi!"Văn Tinh ôm Mạnh Khê trong ngực, tùy tiện nói với mấy bảo an này.

Bảo an cầm đầu nghe xong lập tức nổi trận lôi đình, cả giận nói

"Tiểu tử, biết đây là địa phương nào sao, dám ở cái này làm càn, chán sống đi?"

"Ngọa tào!"

Văn Tinh vừa định động thủ, quản gia lại gấp vội vàng đi đi qua, hắn mặt âm trầm quét đám người một chút, khi hắn nhìn thấy Mạnh Khê lúc rõ ràng sững sờ, cau mày nói

"Mạnh Khê tiểu thư, cô làm sao cũng tới?"

"Nữ nhân của ta muốn đi đâu thì đi đó, cần ngươi để ý?"

Văn Tinh nhìn chằm chằm quản gia đánh giá một phen, bĩu môi nói"Chủ nhân nhà ngươi ở đâu, mau để hắn cút ra đây!"

"Tiểu tử, miệng tốt nhất đặt sạch sẽ chút, bằng khôn"

Ba!

Không đợi quản gia nói xong, một cái tiếng vang lanh lảnh truyền đến, Văn Tinh trực tiếp một bàn tay lắc tại trên mặt quản gia, âm thanh lạnh lùng nói

"Nói nhảm nhiều quá!"

"Ngươi"

Quản gia chịu đánh hung tợn trừng mắt Văn Tinh, nhưng nghĩ tới Khương Thái Công căn dặn, hắn chỉ có thể cố nén tức giận nói

"Khương tổng ở phòng khách, để các ngươi đi vào!"

"Không nói sớm!"

Văn Tinh nói xong ôm Mạnh Khê, đi theo Lan Trần cùng đi tiến biệt thự.

Trong biệt thự, Khương Thái Công nhìn thấy Mạnh Khê cũng giật nảy cả mình, cau mày nói"Mạnh Khê, cô dẫn người đến Khương gia ta nháo sự, cái này không thích hợp đi?"

"Không phải ta, là Tinh ca bọn họ muốn tới tìm Khương gia phiền phức!"Mạnh Khê lắc đầu giải thích nói.

"A , gia hỏa này ta gặp qua!"

Ai ngờ, Văn Tinh chỉ vào Khương Thái Công hoảng sợ nói"Vừa rồi ta lướt điện thoại còn chứng kiến hắn đâu, mập mạp chết bầm

này nói cái gì đọc sách chính là cái gì mà giao phối ngoại quốc đại dương, chính là vì tiền, còn bị người đoạt microphone, là ngươi không sai đi?"

"Hỗn trướng, như thế còn có video?"

Khương Thái Công giận tím mặt, chuyện này để hắn thật là mất mặt, nhưng hắn đã sai người xóa topic xóa video, đồng thời tiến hành trả thù với Trần Thinh, làm sao còn có người có thể đọc được?

"Là ngươi để cho người ta đi ám sát Tần tỷ?"Lan Trần sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nhìn xem Khương Thái Công hỏi.

"Ám sát Tần tỷ?"

Khương Thái Công sững sờ, hắn là thật không biết, bởi vì chuyện này là cha con Khương Vạn Long làm chủ.

"Hán gian đáng chết nhà người, còn giả ngu với ta!"

Văn Tinh coi là Khương Thái Công hồ đồ, tức không thôi một cước đá vào ngực Khương Thái Công!

"Ngao!"

Khương Thái Công hét thảm một tiếng, cả người giống như diều đứt dây trực tiếp về sau bay ngược ra ngoài, ngã xuống đất sau răng rắc vài tiếng giòn vang, toàn bộ xương ngực đứt gãy!

"Người tới, người tới đây mau!"Quản gia hô to.

Bảo an canh giữ ở bên ngoài biết xảy ra chuyện, nhao nhao mang theo gậy vọt vào biệt thự, kết quả không chờ bọn họ thấy rõ ràng chuyện gì xảy ra, Lan Trần trực tiếp một chưởng vỗ ra, chưởng phong mạnh mẽ đem những người này toàn bộ đập bay trên mặt đất, nửa ngày đều không đứng dậy được!

""

Thấy cảnh này Mạnh Khê cũng trợn tròn mắt, mới đầu nàng vẫn chỉ là bị thủ đoạn 'Siêu nhân' Văn Tinh chấn nhiếp, không nghĩ tới Lan Trần cũng là cao thủ?

"Hỗn đản, ngươi, các ngươi rốt cuộc là ai?"

Khương Thái Công cố nén đau nhức kịch liệt, nằm rạp trên mặt đất tức giận nói"Kim lão đâu, quản gia nhanh gọi điện thoại cho Kim lão!"

Quản gia vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra, kết quả tự nhiên là đánh không thông!

"Khương gia là tuyệt hậu sao, những người khác đâu?"

Văn Tinh ngắm nhìn bốn phía, gặp trong biệt thự không có mấy người không khỏi hiếu kì.

""

Khương Thái Công nghe nói như thế kém chút tức giận đến thổ huyết, trong lòng tự nhủ ngươi mới là tuyệt hậu, cả nhà ngươi đều tuyệt hậu!

"Trước cho bọn họ chút giáo huấn đi!"

Lan Trần nói xong đi đến trước mặt Khương Thái Công, cư cao lâm hạ nhìn xem hắn, khóe miệng lộ ra một vòng độ cong quỷ dị.

"Ngươi, ngươi muốn làm gì?"

Khương Thái Công rốt cục ý thức được nguy hiểm, nhưng hắn vẫn là ngoài mạnh trong yếu kêu gào"Ta, ta là người nhà họ Khương, ngươi nếu là dám làm loạn, Khương gia sẽ không bỏ qua ngươi!"

"Kiếp sau làm người tốt đi!"

Lan Trần nói xong nhấc chân giẫm mạnh, trực tiếp đem xương đầu Khương Thái Công dẫm đến hiếm nát, máu tươi văng khắp nơi, trong không khí trong nháy mắt tràn ngập một cỗ mùi máu tươi khiến người buồn nôn

Quản gia cùng bảo an thấy cảnh này nhao nhao trợn tròn mắt, lại có thể có người dám giết người nhà họ Khương, điên rồi đi?

Chương 1065. Huyết tế!

Ngay cả Mạnh Khê cũng bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, vốn nghĩ Văn Tinh bọn họ nhiều nhất đánh Khương Thái Công là thôi, không nghĩ tới trực tiếp muốn tính mệnh đối phương!

"Nói cho người nhà họ Khương chuyện này không xong!"

Lan Trần xoay người ánh mắt băng lãnh nhìn xem quản gia, hừ lạnh nói"Nếu như bọn họ không muốn chết, tốt nhất chủ động tìm Thần ca xin lỗi, nếu không người nhà họ Khương đều phải chết!"

Nói xong Lan Trần không còn nhìn nhiều quản gia một chút, đi thẳng ra khỏi biệt thự!

"Chậc chậc, Lão Lan càng lúc càng giống tên trang bức, ta làm sao lại học không được chứ?"Văn Tinh nhếch miệng cười một tiếng, như có điều suy nghĩ nói với Mạnh Khê.

""

Lan Trần đang chuẩn bị gọi điện thoại nói cho Diệp Thần chuyện này, nghe được Văn Tinh dưới chân lảo đảo một cái kém chút không có ngã sấp xuống.

Luận trang bức, Văn Tinh nói thứ hai, ai có thể nói đệ nhất?

Sáng sớm hôm sau, sau khi Diệp Thần tỉnh lại phát hiện Chu Vương thế mà không thấy, kinh ngạc sau khi hắn nhớ tới giường, kết quả lại phát hiện quần áo cũng không thấy.

Bất đắc dĩ hắn chỉ có thể hai tay để trần đi đến phòng khách, vừa vặn gặp được Chu Vương từ ban công đi trở về.

"Tướng công, chàng rời giường!"

Chu Vương nở nụ cười xinh đẹp, nàng như tiểu tức phụ tân hôn, trên mặt tràn đầy hạnh phúc mỉm cười.

"Chu nhi, quần áo của ta đâu?"Diệp Thần hỏi.

"Hì hì, tướng công quên nói cho chàng, y phục Chu nhi đều giúp chàng rửa sạch, chàng nhìn!"Chu Vương đưa tay chỉ hướng ban công.

Diệp Thần quay đầu nhìn lại không khỏi ngây ngẩn cả người, chỉ thấy trên ban công lạnh một loạt quần áo, tất cả đều là của hắn, ướt sũng xem xét chính là vừa giặt tẩy.

Càng im lặng chính là, cơ hồ tất cả quần áo toàn bộ tẩy rách, đến gần xem xét giống ngư quần áo của ăn mày, hảo hảo một bộ y phục cũng không biết Chu Vương làm sao tẩy, toàn bộ thành vải rách!

"Chu nhi, tẩy thành dạng này ta còn mặc thế nào a, nàng đây là muốn bức ta gia nhập Cái Bang sao?"Diệp Thần dở khóc dở cười.

"Tướng công, Chu nhi có phải là rất vô dụng hay không?"Nhện Vương nghe được ủy khuất ba ba mà nhìn xem Diệp Thần, trong đôi mắt đẹp lóe ra nước mắt óng ánh

"Đừng khóc a!"

Diệp Thần thấy thế vội vàng an ủi"Quần áo hỏng mua lại là được, đúng rồi nàng làm sao đột nhiên nhớ tới phải cho giặt quần áo ta chứ?"

"Tần tỷ nói cho ta biết, nói một một cô gái tốt là phải hầu hạ tốt tướng công, giặt quần áo nấu cơm đều phải làm!"

"Chu nhi làm cơm, thế nhưng là còn không có giặt quần áo

đâu!"Nhện Vương đứng đắn giải thích nói.

"Khụ khụ, không cần giặt vội, có thể dồn mấy ngày lại giặt cũng giống vậy!"Diệp Thần cười nói.

"Qua mấy ngày chỉ sợ thời gian Chu nhi làm bạn tướng công cũng không còn"Chu Vương cúi đầu trong miệng lẩm bẩm nói.

Diệp Thần không có nghe rõ Chu Vương nói cái gì, nhẹ nhàng sờ lên mái tóc Chu Vương, dù sao cô nàng này cũng là một mảnh hảo tâm, mình làm sao có thể nhẫn tâm quở trách đâu!

Vừa vặn hôm trước sư tỷ mang Chu Vương dạo phố, cũng mua bộ quần áo mới cho hắn.

"Chu nhi, ta đi học, nàng ở nhà nhàm chán liền mang lão La đi ra ngoài chơi đi!"Diệp Thần mặc vào bộ đồ mới, trước khi ra cửa nói với Chu Vương.

"Ân, biết!"

Chu Vương gật gật đầu, hôm qua Diệp Thần đã đem La Cực Thần lưu lại, nhưng Chu Vương ghét bỏ bọn chúng, trực tiếp nhốt vào toilet cả ngày!

"Đi!"

Thật tình không biết Diệp Thần vừa đi, hai chuỗi nước mắt đỏ tươi thuận gương mặt Chu Vương lặng yên trượt xuống.

"Huyết tế?"

"Lão cẩu ngươi tốt nhất bịt miệng mình lại, bằng không ta sẽ giết ngươi!"

Chu Vương hung mãnh quay đầu hung tợn trừng La Cực Thần ghé vào cửa phòng vệ sinh một chút.

"Đại thần yên tâm, La mỗ tuyệt sẽ không lắm miệng!"

La Cực Thần dọa đến rụt rụt chó cổ, nhưng trong lòng đối với hành vi Chu Vương cảm thấy tiếc hận, đáng yêu tinh tiếc xinh đẹp như vậy lại sắp vẫn lạc

"Thời gian sắp đến, tướng công, nếu là chàng có thể bồi bồi Chu nhi nhiều chút tốt biết bao nhiêu a!"

Chu Vương cảnh cáo La Cực Thần một phen, đưa tay nhẹ nhàng một vòng tại bên trên gương mặt xinh đẹp, huyết lệ đỏ tươi phá lệ dễ thấy.

Mà lúc này Diệp Thần đã đi tới phòng học, lớp cá biệt hôm nay thế mà toàn viên đến đông đủ, mà lại những hiện tượng đánh bài, hút thuốc một cái đều chưa từng xuất hiện, bất quá lại duy chỉ có thiếu đi nữ tóc đỏ kia!

"Tóc đỏ kia đâu, làm sao nàng không đến?"Diệp Thần thuận miệng hỏi một câu.

"Diệp lão sư, trong nhà tam nương xảy ra chút sự tình, cố ý để cho ta giúp nàng xin phép nghỉ!"Một nữ đồng học hàng phía trước nói.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Không biết!"Nữ đồng học lắc đầu.

Mà đổi thành một nam sinh lại chủ động đứng người lên, cười nói"Diệp lão sư, ta biết nhà hỗ tam nương phải di dời, đoán chừng sau này sẽ là tiểu phú bà, sẽ không tới đi học!"

""

Diệp Thần nghe xong nhíu nhíu mày, ai nói phá dỡ nhà cũng không cần đi học?

Căn cứ quan điểm giáo thư dục nhân, Diệp Thần quyết định sau khi tan học vẫn là đi nhà tóc đỏ xem một cái, bằng không truyền đi Diệp Thần hắn dạy lớp có người bỏ học, còn muốn lăn lộn hay không?

Chương 1066. Hỗ Tam Nương!

"Lão sư, hôm nay dạy cho chúng ta cái gì a, điểm huyệt sao?"

Học sinh hôm qua bị điểm huyệt gấp không thể chờ mà hỏi thăm.

"Điểm huyệt?"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng"Huyệt vị các bạn đều có thể nhận rõ ràng sao?"

"Không thể!"

Toàn lớp ngoài ý liệu chỉnh tề trả lời.

"Diệp lão sư, người có bao nhiêu huyệt vị?"Thậm chí đưa ra loại vấn đề ngu ngốc này.

"Thảo!"

Diệp Thần vô ý thức tuôn ra nói tục, cái tên này, ngay cả điều này cũng không biết?

Coi như lão sư không có dạy, ngươi không thể search sao?

"Oa! Chứ thảo này của Diệp lão sư nghe hay a, rất hợp với tình hình a!"

"Ta rất thích loại lão sư này, không giống dạy hàng xoa bóp kia, chỉ bám theo sách vở, ta cũng không phải mù chữ, cần hắn dạy sao?"

""

Đơn giản một cái chữ 'Thảo', trong nháy mắt để lớp cá biệt lại náo nhiệt lên.

"Tất cả im miệng cho ta!"

Diệp Thần một tiếng quát lớn, toàn bộ lớp trong nháy mắt lặng ngắt như tờ, bởi vì mọi người đều biết Diệp lão sư biết chút á huyệt

"Tính toán, để ta nói cho các bạn từ cơ sở a!"Diệp Thần bất đắc dĩ thở dài"Bất quá, về sau ai cũng không thể bỏ lớp, bằng không đừng trách ta không khách khí!"

"Diệp lão sư yên tâm đi, chỉ cần ngài có thể dạy em điểm huyệt, ai dám thiếu khóa ta liền đánh hắn!"

Bành Quan học sinh muốn học điểm huyệt cũng không thèm đếm xỉa, bất kể hắn là cái đồng học gì đâu, cúp học liền đánh!

"Lục Đạo này cũng vậy, ai dám không đến lên lớp, chính là đối nghịch cùng ta!"

Lục Đào cũng phát ra tiếng, mặc dù mặt của hắn còn sưng giống như cái bánh bao, nhưng đầu óc hắn không có xấu, biết đây là thời cơ tốt lấy lòng Diệp Thần.

"Cậu qua đây!"

Diệp Thần chỉ chỉ Lục Đào, hướng hắn ngoắc ngón tay.

"Diệp, Diệp lão sư, em nói sai lời nói sao?"Lục Đào thấy thế sợ tè ra quần, chẳng lẽ vỗ mông ngựa bị lộn vào vó?

"Bảo tới thì tới đây, bớt nói nhảm!"Diệp Thần nhíu nhíu mày.

"Vâng, vâng"

Trong ngày thường Lục thiếu cao cao tại thượng, lúc này giống

như con gà con chấn kinh, sợ hãi đi đến bục giảng một mực cung kính đứng tại trước mặt Diệp Thần.

"Ngẩng đầu lên, ta xem một chút!"

"A?"

"Để cậu ngẩng đầu, nghe không hiểu sao?"

Lục Đào lúc này mới theo bản năng ngẩng đầu lên, Diệp Thần nhìn một chút duỗi ra một cái tay dán tại trên mặt Lục Đào.

Mới đầu Lục Đào còn tưởng rằng Diệp Thần lại muốn đánh hắn, dọa đến mặt mũi trắng bệch!

Nhưng dần dần hắn cảm giác trên mặt mình truyền đến một trận cảm giác thanh lương, tựa như ngày mùa hè chói chang vẫy vùng tại trong sông, thật rất thoải mái.

"Tốt!"

Trong nháy mắt Diệp Thần buông tay ra, dưới đài truyền đến một tràng thốt lên!

"Ngọa tào! Mặt Lục thiếu thế mà khôi phục!"

"Trời ạ, chẳng lẽ đây chính là Trung y sao, quá thần kỳ đi?"

"Diệp lão sư, nhanh dạy chúng ta một chút đi!"

""

Lục Đào sững sờ, vô ý thức đưa tay sờ về phía khuôn mặt mình, một giây sau hắn cũng chấn kinh, nguyên bản mặt sưng như đầu heo, vậy mà thật khôi phục như lúc ban đầu!

Diệp Thần nhìn thấy các học sinh cười nói, vừa rồi hắn chỉ là dùng chân khí giúp Lục Đào tiêu sưng mà thôi, căn bản không quan

hệ cùng Trung y!

Bất quá cứ như vậy cũng rất tốt, tối thiểu dục vọng đám người học y bị điều động.

"Chỉ cần các bạn cố gắng học, sẽ cảm thấy Trung y rất thần kỳ!"Diệp Thần quét qua đám người thản nhiên nói.

"Học, em nhất định phải học!"

"Xong đời, sách của ta đều dùng để làm giấy vệ sinh, Lưu mập mạp, đem sách Trung y cơ sở của ngươi cho ta!"

"Phi, cho ngươi ta xem cái gì?"

Lớp cá biệt học tập nhiệt tình tăng vọt chưa từng có, ngay cả lúc tiếng chuông hết tiết vang lên, rất nhiều người đều còn đang tìm sách giáo khoa mình.

Thẳng đến các lão sư khác võ trang đầy đủ đến lên lớp, nhìn thấy học sinh lớp cá biệt ngồi thẳng tắp, đều cho là mình đi nhầm phòng học, lớp cá biệt thời gian lên lớp không phải hẳn là đánh bài, hút thuốc, hoặc là đánh lão sư sao?

Diệp Thần rời đi lầu dạy học, vừa định đi phòng giáo vụ điều tra thêm nơi ở gia đình tóc đỏ, kết quả là đụng phải Trần Thịnh cùng mẫu thân hắn.

"Diệp lão sư!"

Trần Hương Lan nhìn thấy Diệp Thần chủ động lên tiếng chào.

"Trần tỷ, các người đây là muốn đi chỗ nào?"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, sắc mặt Trần Hương Lan hôm nay nhìn không tệ, đoán chừng là nhi tử chuyển biến để nàng vui vẻ, tâm tình tốt sắc mặt tốt tự nhiên cũng sẽ tốt.

"Diệp lão sư, chúng ta chuẩn bị đi cục dân chính một chuyến!"

"Cục dân chính?"

Nguyên lai phụ thân Trần Thịnh là liệt sĩ, lẽ ra mỗi gia đình liệt sĩ sẽ có tiền trợ cấp định kỳ, nhưng gần một năm thời gian dần qua không có.

Trước đó Trần Hương Lan một mực lo lắng Trần Thịnh, cho nên không có quan tâm, hiện tại Trần Thịnh đã có kinh nghiệm nàng cũng muốn đi dò tra đến cùng chuyện gì xảy ra!

"Diệp lão sư, ngài đây là muốn đi đâu a?"Trần Hương Lan hỏi.

"Tôi muốn đi nhà Hồng Hà, hôm nay nàng không đến lên lớp, tôi muốn đi nhà nàng nhìn xem!"

Nữ tóc đỏ tên Hồng hà, bởi vì tính cách mạnh mẽ quan hệ cùng người trong xã hội cũng không tệ, cho nên còn có cái tên hiệu, gọi Hỗ Tam Nương.

Chương 1067. Hội nghị cấp cao!

"Hồng Hà nha!"

Trần Hương Lan nhìn Trần Thịnh một chút, nói"Để Tiểu Thịnh dẫn cậu đi đi, hắn cùng Hồng Hà kia rất quen!"

"Cậu biết Hồng Hà?"

Diệp Thần sững sờ, bởi vì Trần Thịnh không phải lớp cá biệt.

"Nhận biết"

Trần Thịnh nghe được tên Hồng Hà, mặt trong nháy mắt liền đỏ lên, cùng tính cách tùy tiện bình thường của hắn, tưởng như hai người!

"Trần tỷ, tỷ đi một mình cục dân chính không có chuyện gì sao?"

"Không có việc gì! Tiểu Thịnh, mau dẫn Diệp lão sư đi tìm Hồng Hà kia, nếu là có thời gian giữa trưa trở về ăn cơm, kêu lên Hồng Hà kia cùng một chỗ!"Trần Hương Lan gật gật đầu, trên mặt tựa hồ còn có một loại chờ mong nào đó.

""

"Trần Thịnh, cậu nói thật với ta, Hồng Hà cùng cậu quan hệ thế nào?"

Rời đi trường học, Diệp Thần phát hiện biểu lộ Trần Thịnh rất mất tự nhiên, không khỏi hiếu kì hỏi.

"Cái này"

"Ta không phải sư phó cậu sao, chút chuyện nhỏ này cũng không chịu nói cho ta?"

"Sư phó, kỳ thật Hồng Hà là bạn gái mối tình đầu của ta, về sau trên xã hội có tên côn đồ coi trọng nàng, chúng ta liền chia tay!"Trần Thịnh thở dài nói.

"Không đúng a?"

Diệp Thần nghe xong không khỏi cau mày nói"Lấy cá tính của cậu, không nên dễ dàng như vậy nhận thua a!"

Con hàng này cũng dám lên đài chủ tịch cướp đi micro Khương Thái Công, lúc hỗn trướng ngay cả mẫu thân sinh tiền cũng dám lừa bịp, làm sao có thể sợ một tên lưu manh?

"Nhưng thật ra là ta cùng lưu manh đơn đấu thua, tự nhiên là nhường lại Hồng Hà!"

Trần Thịnh nói lời kinh người, ngay cả lái xe cũng không nhịn được từ bên kính nhìn hắn nhiều vài lần, hiện tại tiểu thí hài vì đoạt nữ nhân đều bạo lực như vậy sao?

"Thảo!"

Diệp Thần mặt mũi tràn đầy khinh bỉ nhìn xem Trần Thịnh"Ta đột nhiên hối hận thu ngươi làm đồ, thế mà ngay cả tiểu lưu manh đều đánh không lại?"

"Sư phó, cho nên người muốn dạy ta công phu, ta nhất định phải đem Hồng Hà cướp về!"Trần Thịnh tức giận nói.

""

Cùng lúc đó, khu biệt thự Vườn Bích Quế.

Khương gia treo đầy cờ tang màu trắng, trong biệt thự vang lên nhạc buồn cùng thanh âm khóc rống.

Lão gia tử Khương Dục vô lực ngồi tại đại đường, nhìn xem nhi tử được chiếu phủ lên phảng phất trong vòng một đêm già nua thêm mười tuổi!

"Khương lão, nén bi thương a!"

""

Khương gia thế lớn, từ tối hôm qua mãi cho đến hôm nay rạng sáng cũng còn có người đến đây phúng viếng, Khương Dục mặt không biểu tình, hắn lúc này sớm đã đau lòng đến ngay cả lời đều nói không nên lời .

Mãi mới chờ đến lúc đến khách nhân đi, Khương Vạn Long cũng nhịn không được nữa, giận dữ hét

"Diệp Thần, ta nhất định phải đưa ngươi chém thành muôn mảnh!"

Nói xong, hắn lấy điện thoại cầm tay ra làm bộ liền muốn gọi giúp đỡ đi tìm Diệp Thần phiền phức.

"Dừng tay!"

Khương Dục cuối cùng mở miệng, hắn nâng lên đôi mắt già nua vẩn đục nhìn về phía Khương Vạn Long, trầm giọng nói"Khương gia chúng ta không phải đối thủ Diệp Thần, muốn đối phó hắn chỉ có thể chờ đợi thương hội Hoa Hạ xuất thủ!"

"Thương hội Hoa Hạ?"

Khương Vạn Long nghe xong lắc đầu liên tục nói"Cha, Vu Càn cũng đã chết, ngài không biết sao?"

"Chính là hắn chết, Diệp Thần mới khó mà thoát thân!"

Khương Dục đến cùng là người già tinh, phân tích nói"Tục ngữ nói đánh chó còn phải xem chủ nhân, Thương hội Hoa Hạ phía sau có kinh thành đại lão chỗ dựa! Ta nhận được tin tức thương hội tối hôm qua liền đã đưa ra kháng nghị, chúng ta liền đợi đến nhìn Diệp Thần chết như thế nào đi!"

""

Khương Vạn Long nghe xong thu hồi di động, nếu có cơ quan quốc gia xuất thủ đối phó Diệp Thần, vậy Khương gia xác thực không cần thiết vẽ vời thêm chuyện!

Cùng lúc đó, bên trong tường đỏ Kinh thành.

Tại trong một tòa tứ hợp viện cổ phác, một trận hội nghị cấp cao nhằm vào Diệp Thần đang lặng yên tiến hành.

Lần này hội nghị trong đêm tụ tập quân chính của hai bên, trong đêm tổ chức hội nghị mở rộng, mục đích chỉ có một cái, xử trí Diệp Thần như thế nào!

"Thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì đền mạng, thiên kinh địa nghĩa!"

"Thương hội Hoa Hạ vì nước ta sáng tạo ra nhiều ít gd, phó hội trưởng thế mà có thể bị giết, quả thực vô pháp vô thiên, ta đề nghị đem Diệp Thần lập tức bắt giam, phải tử hình!"

Nói chuyện chính là nam nhân trung niên Âu phục giày da, mang theo kính mắt gọng vàng, hắn chính là người đứng đầu Bộ công thương Hoa Hạ Lưu Diệp!

"Ta cảm thấy không ổn!"

Đại lão nào đó Quân đội nghe xong lúc này đưa ra phản đối, nói thẳng"Diệp Thần nhiều lần vì nước lập công, không thể bởi vì giết một cái thương nhân, liền muốn tính mạng hắn!"

"Chu tướng quân, mệnh thương nhân không phải mệnh sao, ngươi đây là bao che cho con!"

"Hừ, quân đội chúng ta chính là bao che cho con, thì tính sao? Nếu như ngươi đi, cũng đi biên cảnh cứu chiến sĩ chúng ta, đi đảo quốc đại sát tứ phương a!"

"Ngươi"

Trong lúc nhất thời phòng họp bầy thương khẩu chiến, bầu không khí khẩn trương chưa từng có.

"Chư vị, ta nhắc nhở các ngươi một chút!"

Chương 1068. Vương!

Lưu Diệp mở miệng lần nữa, thản nhiên nói"Thương hội Hoa Hạ ngừng, mỗi ngày tổn thất cao tới trăm tỷ, thử hỏi ai sẽ vì bút trướng này tính tiền?"

"Còn có, sáng sớm hôm nay thương hội Đảo quốc, thương hội Mỹ quốc đều gọi điện thoại tới, nói muốn chúng ta nghiêm trị hung thủ, nếu không sẽ gián đoạn đại bộ phận giao dịch cùng Hoa Hạ!"

Trăm tỷ?

Đám người nghe xong nhao nhao mở to hai mắt nhìn, ngay cả người quân đội cũng giật nảy cả mình, không nghĩ tới lực ảnh hưởng Thương hội Hoa Hạ như thế lớn!

"Thương hội Hoa Hạ cũng đã nói, Diệp Thần nhất định phải nhận trừng phạt, nếu không tổn thất không chỉ có là thương hội, quốc gia cũng sẽ gặp tổn thất kinh tế trọng đại!"Lưu Diệp quét đám người một chút nhắc nhở.

Nghe được hắn nói như vậy, những người muốn 'Nói xấu' Diệp Thần kia sướng đến phát rồ rồi!

Mà người quân đội lại là sầu mi khổ kiểm, trước lợi ích lớn như thế, quốc gia còn có thể bảo đảm Diệp Thần sao?

Chỉ sợ sẽ không đi?

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía nam nhân ngồi tại thủ tọa, một mực không lên tiếng, hắn là vương của Hoa Hạ, với mọi người xem ra Diệp Thần sống hay chết toàn bằng hắn một

câu!

"Thiên tử phạm pháp, cùng thứ dân cùng tội, trước bắt giam đi!"

Hoa Hạ vương quyền hoành liên tục, cuối cùng vẫn khóa chặt lông mày làm ra quyết định.

"Vương, tôi đề nghị lập tức tuyên án, sớm ngày xử trí Diệp Thần, quốc gia tổn thất cũng có thể xuống đến nhỏ nhất!"Lưu Diệp đảo mắt đề nghị.

"Viện Triều, ngươi có ý kiến gì?"

Hoa Hạ vương quay đầu nhìn về phía Tào Viện Triều ngồi tại cuối cùng nhất, một mực trầm mặc ít nói.

"Tôi không có ý kiến, bất quá có câu nói tôi phải nhắc nhở mọi người!"

Tào Viện Triều hai mắt tinh hồng, tối hôm qua hắn chạy suốt đêm tới, lúc này cũng hơi có vẻ mệt mỏi.

"Lão Tào, lời gì ông nói a!"Có người thúc giục nói.

"Tôi biết tác phong làm việc Diệp Thần cực đoan, cũng động tới lợi ích của không ít người đang ngồi!"

"Nhưng tôi phụ trách nhiệm nói một câu, nếu như Diệp Thần không nguyện ý, ai có thể động đến mảy may hắn?"

Tào Viện Triều sắc mặt tái xanh, tiếp tục nói"Nói không khoa trương, Diệp Thần là Định Hải Thần Châm quân ta, hắn nếu không tại quốc gia tất sinh sự đoan!"

"Hừ! Lão Tào ngươi đây là nói chuyện giật gân!"

Cảnh sát Uông Tinh tức giận nói"Diệp Thần nhiều lần chế tạo

huyết án, đừng cho là ta không biết!"

"Diệp Thần xác thực thân phụ huyết án, nhưng hắn giết người đều là người đáng chết, tối thiểu ta cho là như vậy!"Tào Viện Triều trực tiếp đáp trả.

"Lẽ nào lại như vậy!"

Uông Tinh tức được sủng ái đều tái rồi, hướng về phía Tào Viện Triều cả giận nói"Lão Tào, ông nghĩ bao che tội phạm giết người sao, khuyên ông thanh tỉnh chút nếu không muốn sai lầm tiền đồ!"

"Uông Tinh, tôi biết ông cùng Hạ Hầu gia giao tình rất sâu, nhưng không nghĩ tới ông là người bỏ đá xuống giếng!"Tào Viện Triều lạnh giọng đáp lại.

Mặc dù hắn không có nói rõ, nhưng ở tòa không có một người ngu, Tào Viện Triều không phải muốn nói Uông Tinh đang giúp Hạ Hầu gia báo thù sao!

"Ngươi"

Uông Tinh nghe xong kém chút vỗ bàn, nếu không phải Hoa Hạ vương ở đây, hắn đều muốn xông tới tìm Tào Viện Triều đánh một trận!

"Tốt, chuyện này không cần thảo luận, trước bắt giam!"Hoa Hạ vương uống một hớp, đặt chén trà xuống thản nhiên nói.

"Vương"

Tào Viện Triều nghe xong gấp, còn nghĩ lại vì Diệp Thần tranh thủ, mấy đại lão quân đội cũng nhao nhao nhăn nhăn lông mày, bọn họ cũng không muốn xem Diệp Thần như vậy vẫn lạc!

"Tan họp!"

Ai ngờ Hoa Hạ vương chỉ là nhẹ nhàng khoát tay áo.

"Vương, kinh tế nắm giữ ấn soái không sai, nhưng cũng không thể để thương nhân khống chế quốc gia a, chuyện gì bọn họ đều có thể định đoạt, cứ thế mãi sẽ xảy ra chuyện!"Tào Viện Triều cả gan hướng Hoa Hạ vương nói.

Hoa Hạ vương giữ im lặng, nâng chung trà lên lại nhấp một ngụm trà, ai cũng không nhìn thấy biểu lộ hắn ra sao.

Lưu Diệp lại phát hỏa, nghe được Tào Viện Triều nói như vậy lúc này cả giận nói

"Tào tướng quân, ông chớ đứng nói chuyện không đau eo, đừng quên quân phí hàng năm quân đội các ngươi, cũng là những thương nhân này sáng tạo!"

""

Tào Viện Triều nghe xong á khẩu không trả lời được, lại nhìn Hoa Hạ vương vẫn như cũ không biểu lộ thái độ, lập tức trong lòng chợt lạnh, không nghĩ tới vì chỉ là một cái thương nhân, Hoa Hạ vương vậy mà không để ý sống chết Diệp Thần?

Những người muốn Diệp Thần chết tự nhiên là mặt mũi tràn đầy cao hứng, mỹ tư tư đứng dậy rời đi phòng họp.

Ngay tại lúc Tào Viện Triều cũng chuẩn bị rời đi, Hoa Hạ vương lại lên tiếng, thản nhiên nói

"Tào tướng quân, ngươi trước lưu lại, ta có lời muốn hỏi ngươi!"

"Vâng!"

Tào Viện Triều mặc dù trong lòng có chỗ bất mãn với Hoa Hạ vương, nhưng vẫn là rất phối hợp lưu lại.

Đợi đến người đều đi, Hoa Hạ vương lúc này mới thần tình nghiêm túc nhìn xem Tào Viện Triều, hỏi

"Tào tướng quân, vừa rồi ta tỏ thái độ cũng không phải là thực tình, nhưng Hoa Hạ thế cục phức tạp, một số thời khắc tất yếu nhường nhịn vẫn là phải, chỉ bất quá khổ Diệp Thần!"

Chương 1069. Trò hay!

"Thủ trưởng, ý của ngài là?"

Tào Viện Triều ngược lại mộng bức, hắn đối với chính trị lý giải tự nhiên không kịp Hoa Hạ vương.

"Ta biết ai cũng khốn không được Diệp Thần, nhưng ta vẫn là hi vọng ngươi đi khuyên giải hắn, phối hợp ta diễn một màn trò hay!"Hoa Hạ vương nói.

"Trò hay?"

Hoa Hạ vương gật gật đầu, nghiêm mặt nói"Có ít người sổ điển vong tông cấu kết cùng thế lực ngoại cảnh, còn tưởng rằng ta không biết đâu, vừa vặn mượn chuyện lần này, ta muốn đem bọn họ thanh trừ sạch sẽ!"

"Thủ trưởng, vì cái gì không trực tiếp động thủ?"Tào Viện Triều buồn bực.

"Làm cho quá gấp những người kia khẳng định sẽ chó cùng rứt giậu, biết nước ấm nấu ếch xanh sao? Ta muốn để bọn họ chủ động nhảy vào trong nồi, một nồi quái!"Hoa Hạ vương cười nhạt một tiếng.

"Minh bạch!"

"Tốt, ngươi đi an bài đi, nhớ kỹ giữ bí mật!"Hoa Hạ vương gật gật đầu.

Tào Viện Triều chào một cái quay người rời đi phòng họp, hắn cũng dần dần đã hiểu Hoa Hạ vương'Dụng tâm lương khổ' , chỉ là thuyết phục Diệp Thần đi ngồi tù làm như thế nào mở miệng đâu?

Đúng, để Tào Dương đi nói!

Nghĩ đến cái này Tào Viện Triều mới hoàn toàn nhẹ nhàng thở ra, con của mình cuối cùng có thể có tác dụng lớn

Tỉnh Thiên Nam, khu bằng hộ.

Diệp Thần mới từ trên xe taxi xuống, lập tức một cỗ mùi hôi thối rác rưởi liền xông vào mũi.

Ngắm nhìn bốn phía, khắp nơi đều là rác rưởi chồng chất như núi, một chút phòng sắt lá thưa thớt đứng vững tại bằng hộ khu.

"Hồng Hà ở tại loại địa phương này?"

Diệp Thần theo bản năng nhíu nhíu mày, trong ấn tượng Hồng Hà coi như thời thượng, đỉnh lấy mái tóc màu đỏ, móng tay cũng là đủ mọi màu sắc, không hề giống ở khu bằng hộ người nghèo.

"Sư phó ngươi có chỗ không biết, Hồng Hà kỳ thật cũng thật đáng thương!"

Trần Thịnh nhấc chân bước qua một đầu ngách chảy xuôi dịch thối màu đen, hướng Diệp Thần giảng giải thân thế Hồng Hà.

Nguyên lai Hồng Hà vốn là cái cô gái ngoan ngoãn, nhưng lớp 10 năm đó sau khi mẫu thân qua đời, phụ thân có thể là chịu không được đả kích, cả ngày say rượu, uống rượu liền đánh nàng, dần dần Hồng Hà tính cách liền thay đổi, trở nên bất cần đời, cũng bắt đầu kết giao một chút lưu manh trên xã hội, triệt để xấu đi!

"Khó trách Hồng hà nhìn kiệt ngạo bất tuần, nguyên lai là dạng này!"

Diệp Thần nghe Trần Thịnh kể xong bừng tỉnh đại ngộ, khó trách nha đầu kia nhìn kiệt ngạo bất tuần dáng vẻ, nguyên lai là thụ gia đình ảnh hưởng.

"Sư phó, kỳ thật Hồng hà là cô gái tốt"

"Ta biết!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nhìn xem Trần Thịnh nói"Cậu cũng là hảo nam hài, bằng không làm sao thi lên đại học chứ?"

""

Trần Thịnh nghe xong xấu hổ cúi đầu, đã từng, hắn đúng là cái học bá

Rất nhanh, hai người đã tìm được nhà Hồng Hà, đó là một tòa phòng gạch đỏ cũ nát không chịu nổi, bên cạnh chính là bãi rác hôi thối.

Lúc này, cổng nhà Hồng Hà lại bu đầy người, líu ríu không biết đang nghị luận cái gì.

"Không tốt, xảy ra chuyện!"

Diệp Thần cảm giác nhạy cảm đến không thích hợp, tăng tốc bước chân gỡ ra đám người đi vào, Trần Thịnh theo sát phía sau thuận tay trên mặt đất nhặt lên một cục gạch, lặng lẽ giấu ở sau lưng.

Quả nhiên, Diệp Thần chen vào đám người liếc mắt liền thấy được Hồng Hà.

Nàng lúc này cầm trong tay một thanh đao dưa hấu, ngăn tại trước người một nam nhân bẩn thỉu, giằng co cùng một đám người áo đen đối diện!

"Tiểu nha đầu, không nghĩ tới em còn rất hung, bất quá ta thích!"

Trong hắc y nhân dẫn đầu chính là lưu manh trên mặt có hình xăm, hắn cười một tiếng, hình xăm bọ cạp trên mặt giống như

sống, tại trên mặt hắn nhúc nhích nhìn để cho người ta tê cả da đầu.

"Các ngươi cút cho ta!"

Hồng Hà không hổ là 'Hỗ tam nương' , đối diện với mấy lưu manh này mặc dù trong lòng sợ hãi, nhưng trên khí thế không có chút nào nhận sợ, chỉ nghe nàng nghiêm nghị nói

"Ta đã báo cảnh sát, nếu các ngươi không đi cẩn thận tất cả đều phải vào ngục giam!"

"Thảo!"

Một lưu manh khác hướng trên mặt đất gắt một cái, mặt mũi tràn đầy khinh thường nhìn xem Hồng Hà âm thanh lạnh lùng nói"Gái điếm thúi, ngươi cũng không đi hỏi thăm một chút, Bá Vương tập đoàn chúng ta thích hủy đi phòng ở, cảnh sát dám quản sao?"

"Nguyên lai là người của tập đoàn Bá Vương, khó trách phách lối như vậy!"

"Xuỵt, ngươi nhỏ giọng một chút, không muốn sống nữa!"

"Lão bà, mau đem phá dỡ hợp đồng ký, bằng không đắc tội tập đoàn Bá Vương mạng nhỏ khó đảm bảo a!"

""

Đám người vây xem biết được bọn côn đồ là người của tập đoàn Bá Vương, dọa đến nhao nhao lui lại, sợ không cẩn thận trêu chọc những người này xui đến đổ máu!

Nghe được là tập đoàn Bá Vương, Hồng Hà cũng dọa đến gương mặt xinh đẹp trắng bệch!

Ai cũng biết tập đoàn Bá Vương là sản nghiệp Hạng Bá Vương,

ai dám cùng hắn đối nghịch?

"Đại, đại, đại ca, khoản phá dỡ phòng ở ta từ bỏ, các ngươi hủy đi liền hủy đi đi, được không?"Nam nhân trung niên sau lưng Hồng Hà nghe được tập đoàn Bá Vương càng là sợ vỡ mật, trực tiếp liền nhận sợ.

Chương 1070. Tiểu tử không biết thời thế?

"Cha, không muốn phá dỡ khoản sao được, về sau chúng ta ở đâu?"Hồng Hà nghe được lão ba nói như vậy gấp.

"Im miệng!"

Hồng Văn Thủy tiến lên một bước, hung hăng trừng Hồng Hà một chút, phun miệng đầy mùi rượu tức giận nói"Đều là sao chổi ngươi khắc chết lão bà ta, hiện tại hại ta ngay cả phòng ở cũng bị mất, ngươi sao không đi chết đi a!"

"Cha, người"

Hồng Hà trợn to mắt nhìn nam nhân lôi thôi lếch thếch trước mắt, nước mắt lặng yên trượt xuống, loại lời này đều nói được vẫn là phụ thân nàng sao?

"Hắc hắc, lão Hồng ngươi còn rất hiểu sự tình mà!"

Nam hình xăm dẫn đầu mặt mũi tràn đầy cười gằn nói"Ta nhìn ngươi cũng rất thiếu tiền, không bằng để nữ nhi ngươi bồi bồi ta, khoản phá dỡ nhiều ít ta vẫn cho ngươi mấy ngàn khối đi!"

"Nằm mơ!"

Hồng Hà nghe xong khó thở nói"Các ngươi đây là cưỡng đoạt, ta muốn cáo các ngươi!"

"Có đúng không, vậy phải hỏi một chút cha ngươi, phòng ở không phải cha ngươi sao?"Nam hình xăm không có sợ hãi, Hồng Văn Thủy là có tiếng tửu quỷ, có tiền uống rượu đâu còn quản nữ

nhi?

Quả nhiên, Hồng Văn Thủy nghe xong liền vội vàng gật đầu nói

"Tốt, vậy liền theo đại ca nói xử lý, ngươi đem hàng bồi thường tiền này mang đi đi, ta đã sớm muốn đem nàng đuổi ra ngoài!"

""

Một nhóm người nam hình xăm đắc ý cười to, mà Hồng Hà lại mặt mũi tràn đầy thương tâm mà nhìn xem Hồng Văn Thủy nước mắt rơi như mưa.

"Mang đi!"

Nam hình xăm ra lệnh một tiếng, tiểu đệ phía sau hắn cười phóng đãng đi hướng Hồng Hà, muốn đem nàng mang đi.

"Các ngươi không được qua đây, ta, ta có dao!"

Hồng Hà dọa sợ, hai tay gắt gao cầm dao ngăn tại trước ngực, nói cho cùng nàng chỉ là nữ nhân, đối mặt hai tráng hán nào có thực lực phản kháng!

"Hắc hắc, mỹ nữ đừng sợ!"

Một tráng hán tựa hồ là người luyện võ, một tên cầm nã thủ tháo bỏ xuống dao trong tay Hồng Hà, mặt mũi tràn đầy hèn mọn cười nói"Theo giúp đại ca ta thoải mái một chút tốt bao nhiêu, cam đoan ngươi không thiếu tiền xài!"

"Thảo!"

Đúng lúc này, một tiếng gầm thét vang vọng màng nhĩ mọi người!

Không đợi bọn côn đồ kịp phản ứng, chỉ thấy một bóng người thoáng hiện, một giây sau liền nghe được tráng hán gỡ đao hét thảm một tiếng, ngay sau đó hắn liền che lấy đầu ngã trên mặt đất.

"Trần Thịnh?"

Hồng Hà nhìn thấy Trần Thịnh mặt mũi tràn đầy sát khí, trong tay còn cầm một cục gạch mang máu, mặt mũi tràn đầy biểu lộ kinh ngạc.

"Hồng Hà đừng sợ, có tôi ở đây sẽ không để cho người khi dễ cậu!"

Trần Thịnh nuốt ngụm nước bọt, muốn nói hắn không sợ là giả, dù sao đối phương người đông thế mạnh, cũng đều là dân liều mạng, nhưng vì nữ nhân yêu mến hắn cũng không thèm đếm xỉa, huống chi còn có Diệp Thần ở đây!

"Vương bát đản, kẻ dám động ta, chặt hắn cho ta!"

Nam hình xăm thấy thế giận tím mặt, một câu nói nhảm đều không có, vung tay lên tiểu đệ của hắn nhao nhao móc ra chủy thủ các loại hung khí, hướng phía Trần Thịnh nhào tới!

Đám người vây xem dọa đến nhao nhao lui lại, sợ mình tung tóe một thân máu!

"Tiểu tử này can đảm lắm, chỉ là không biết thời thế!"

"Ai nói không phải đâu, can thiệp vào dựng vào tính mệnh, không đáng giá!"

""

Đám người khoa tay múa chân, nhưng không ai tiến lên hỗ trợ, ngược lại nghị luận lên Trần Thịnh, còn có gan lớn một chút dứt

khoát cầm điện thoại phát sóng trực tiếp

"Chỉ là sâu kiến, muốn chết!"

Mắt thấy Trần Thịnh liền bị chặt thành thịt muối, đột nhiên một thân ảnh như quỷ mị xuất hiện, đưa tay vung lên, những tên côn đồ kia lập tức đình chỉ bất động, phảng phất thành từng tôn pho tượng!

"Diệp, Diệp lão sư? Ô ô"

Hồng Hà thật vất vả từ trong lúc khiếp sợ thanh tỉnh, khi nàng thấy rõ ràng là Diệp Thần, lập tức buồn vui đan xen nhịn không được khóc ra thành tiếng!

"Nha đầu ngốc, khóc cái gì!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói"Em là học trò ta, ngoại trừ ta, ai dám khi dễ em?"

""

Lời này vừa nói ra ngay cả Hồng Hà cũng đình chỉ thút thít, Diệp lão sư là rất bá đạo, nhưng nghe làm sao cảm giác là lạ

"Tiểu tử, ngươi là ai, làm cái gì huynh đệ của ta?"

Nam hình xăm phát hiện không hợp lý, hung tợn quát Diệp Thần"Ngươi tốt nhất chớ xen vào việc của người khác, bằng không ngươi sẽ chết rất thê thảm!"

"Hừ, chỉ bằng ngươi?"

Diệp Thần bĩu môi khinh thường, âm thanh lạnh lùng nói"Ngươi là thủ hạ Hạng Bá Vương đi, hôm qua vừa bị ta thu thập xong, làm sao lại không nhớ lâu đâu?"

"Cái gì?"

Nghe được Diệp Thần nói như vậy, nam hình xăm mở to hai mắt nhìn, mặt mũi tràn đầy hồ nghi nói"Ngươi, ngươi chính là người phế đi đầu gối Bá Vương ca?"

"Không sai, nếu ngươi không đi cẩn thận sẽ cùng kết cục như Hạng Bá Vương!"Hồng Hà thở phì phò nói.

Nam hình xăm sợ, mặc kệ kẻ trước mắt này có phải là người phế đi Bá Vương ca, tóm lại quá tà môn.

Nghĩ đến cái này nam hình xăm cắn răng, nói với Diệp Thần

"Huynh đệ, xem như ngươi lợi hại! Thả người của ta, ta lập tức đi!"

Diệp Thần lười nhác cùng tiểu lưu manh so đo, vung tay lên những tên côn đồ kia lại có thể nhúc nhích, bọn họ cũng giống như gặp quỷ nhìn xem Diệp Thần, không ai dám xê dịch nửa bước!

Chương 1071. Nghiệt chủng?

"Lăn!"

Thẳng đến Diệp Thần gầm thét một tiếng, nam hình xăm mới dám mang theo thủ hạ chật vật rời đi

"Ngọa tào! Người anh em này ngưu bức a, một người bức lui người của tập đoàn Bá Vương!"

"Không phải chỉ là tập đoàn Bá Vương sao, có gì đặc biệt hơn người? Ta vừa định giúp lão Hồng, ai ngờ bọn họ liền chạy."

""

Các bạn hàng xóm nhao nhao bày ra 'Mã hậu pháo' , miệng này tuyệt không bại bởi bàn phím hiệp, từng tên so hảo hán Lương Sơn còn ngưu bức!

"Long ca, phí phá dỡ của ta "

Hồng Văn Thủy còn đang nhớ thương nam hình xăm cho hắn phá dỡ phí, thấy đối phương dẫn người đi, thậm chí hận hận trừng Diệp Thần một chút, oán giận nói

"Ngươi là ai a, tại sao phải xen vào việc của người khác?"

"Ông là phụ thân Hồng Hà?"

Diệp Thần trong mắt lóe lên một vòng sắc bén hàn quang, trực câu câu nhìn chằm chằm Hồng Văn Thủy.

Ừng ực!

Hồng Văn Thủy dọa đến nuốt ngụm nước bọt, cà lăm mà nói"Ta, ta là cha nàng, cậu, cậu muốn làm gì?!"

"Ta cảnh cáo ông, về sau còn dám đối với học sinh ta như vậy, cẩn thận phế bỏ ông!"Diệp Thần thanh âm băng lãnh.

"Ô ô"

Hồng Hà nghe được lời nói này, cảm xúc giấu ở trong lòng rất lâu rốt cục bạo phát, ôm Trần Thịnh phóng âm thanh khóc lớn lên.

Trần Thịnh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Hồng Hà, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, về sau nhất định phải hảo hảo cùng sư phó học bản sự, tương lai mới có thể bảo vệ nữ nhân mình yêu thích!

"Nàng là nữ nhi của ta, ta muốn thế nào đều được, cậu dựa vào cái gì quản?"

Hồng Văn Thủy đảo mắt, nhếch miệng lộ ra miệng đầy răng vàng khè, cười xấu xa nói"Cậu là lão sư Hồng Hà?"

"Ông muốn nói cái gì?"

Diệp Thần không kiên nhẫn nhíu nhíu mày, lấy hiểu rõ của hắn đối với Hồng Văn Thủy, gia hỏa này khẳng định không có nghẹn cái rắm tốt!

Quả nhiên, lời kế tiếp Hồng Văn Thủy, triệt để lật đổ tam quan đám người!

"Nếu cậu quan tâm nàng như vậy dứt khoát cho ta năm mươi vạn, còn hàng tiền bồi thường này ngươi liền lấy đi, làm lão bà cho ngươi, làm tiểu thiếp đều được, theo ngươi xử trí!"Hồng Văn Thủy ưỡn lấy mặt mo nói.

"Lão Hồng, ông quá không muốn mặt đi, tiểu Hà tốt xấu là khuê nữ ông a!"

"Đúng vậy, chưa thấy qua làm cha như thế."

"Lão đầu tử, về sau không cho phép cùng Hồng Văn Thủy lui tới, quả thực không phải người!"

""

Một bên hàng xóm đều nhìn không được, nhao nhao mở miệng trách cứ Hồng Văn Thủy.

Nhưng Hồng Văn Thủy tựa như lợn chết không sợ nước sôi bỏng, người khác càng nói hắn ngược lại càng mạnh hơn, hướng về phía đám người hét lớn

"Tất cả các ngươi im miệng cho ta, nữ nhi lão tử vất vả nuôi lớn, muốn làm sao xử trí đều được!"

"Cha, người làm con quá là thất vọng!"

Hồng Hà rốt cục nhịn không được, mặt mũi tràn đầy tức giận nhìn xem Hồng Văn Thủy, nàng vạn vạn không nghĩ tới có một ngày sẽ bị cha ruột coi như 'Gia súc' buôn bán khắp nơi.

"Im miệng, đừng gọi ta là cha!"

Hồng Văn Thủy nấc rượu, híp mắt âm thanh lạnh lùng nói"Chuyện cho tới bây giờ lão tử cũng không sợ giảng, nha đầu chết tiệt ngươi căn bản không phải nữ nhi của ta, là mẹ ngươi cùng nam nhân ngoài đường sinh nghiệt chủng! Nghe rõ ràng sao, ngươi chính là cái nghiệt chủng!"

"Cái gì? Ông, ông nói bậy!"

Hồng Hà như bị sét đánh, cả người đều ngây dại!

Cứ việc nàng không nguyện ý tin tưởng, nhưng lý trí lại nhắc nhở nàng đây là thật, bởi vì cha ruột tuyệt sẽ không nói ra những lời này.

"Hồng Hà, chính mình quyết định đi, muốn tiếp tục lưu lại bên trong cái nhà này hay không!"

"Nếu như không nguyện ý, lão sư giúp em!"

Diệp Thần sắc mặt âm trầm, hắn cũng bị Hồng Văn Thủy vô sỉ làm cho choáng.

"Tiểu Hà, nếu như cậu không chê, về sau liền ở nhà tôi đi, tôi nhất định sẽ đối tốt với cậu!"Trần Thịnh thừa cơ thổ lộ, mặt mũi tràn đầy thành ý đối Hồng Hà nói.

"Trần Thịnh"

Hồng Hà làm sơ do dự, dùng sức nhẹ gật đầu nói"Tôi nguyện ý, từ hôm nay trở đi tôi liền rời đi cái nhà này!"

"Khoan khoan!"

Vừa dứt lời, Hồng Văn Thủy lại lườm Trần Thịnh một chút, nói"Tiểu tử, ngươi muốn khuê nữ ta cũng được, cho ta năm mươi vạn, nếu không Thiên Vương lão tử tới đều mang không đi cái nha đầu chết tiệt này!"

"Năm mươi vạn có đúng không?"

Diệp Thần lấy điện thoại cầm tay ra, thản nhiên nói"Ta chuyển cho ông!"

"Không được, ta muốn tiền mặt!"

Ai ngờ Hồng Văn Thủy cũng không cảm kích, ngược lại đầy bụng nghi ngờ nhìn xem Diệp Thần nói"Hiện tại điện tử lừa gạt nhiều như vậy, ai biết tiền ngươi cho ta có phải thật hay không?"

"Ta đi đâu đi lấy cho ông năm mươi vạn tiền mặt?"

Diệp Thần có chút phát hỏa, xung quanh khu bằng hộ căn bản

cũng không có ngân hàng, đoán chừng ngân hàng nhà ai mở tại đây cũng chỉ có thể đóng cửa!

"Vậy ta mặc kệ, trừ phi là tiền mặt, nếu không không bàn nữa!"Hồng Văn Thủy không buông tha.

Đúng lúc này điện thoại di động Diệp Thần vang lên, nhìn thấy biểu hiện điện báo hắn không khỏi cười, thật sự là muốn cái gì tới cái đó.

"Thần ca, ở chỗ nào?"

Diệp Thần kết nối điện thoại, điện thoại đầu kia truyền đến thanh âm Lan Trân"Tối hôm qua tôi cùng Văn Tinh chỉ giết một cái mập mạp chết bầm Khương gia, những người khác không ở nhà, có muốn chúng tôi lại đi một chuyến hay không?"

Chương 1072. Tăng giá ngay tại chỗ!

"Không cần!"

"Thần tài, cậu mang năm mươi vạn tiền mặt, đến khu Bằng Hộ đi, tôi đem vị trí phát cho cậu!"Diệp Thần cười nói.

"Thần ca, cậu muốn tiền mặt làm gì?"

Nghe được Diệp Thần gọi mình'Thần tài' , Lan Trần đều phạm vào chứng xấu hổ, luận tài phú Thần ca chỉ cần một câu, nhà giàu nhất Hoa Hạ vài phút sẽ phải thay người!

"Có vấn đề sao?"

"Không có vấn đề, tôi lập tức an bài!"

Lan Trần nói xong cúp điện thoại, một bên Văn Tinh bĩu môi nói"Lão Diệp muốn nhiều tiền mặt như vậy, sẽ không phải là ăn vụng bị bắt đi?"

"Văn Tinh, cái phá miệng của cậu sớm tối bị Thần ca thu thập!"Lan Trần tức giận trợn nhìn Văn Tinh một chút.

"Tôi chỉ thuận miệng nói chuyện, lão Diệp sẽ không hẹp hòi như thế đi?"

Văn Tinh rụt cổ một cái, muốn hỏi hắn trên thế giới này còn sợ ai, đoán chừng cũng chính là Diệp Thần

Khu Bằng Hộ.

Khi Lan Trần bọn họ ngồi Mercedes màu đen lúc chạy đến, chấn kinh tất cả mọi người!

"Oa! Ta biết xe này, là Mercedes s600, mấy trăm vạn đâu!"

"Chậc chậc, lão Hồng muốn phát tài!"

"Không nghĩ tới cô nàng Hồng gia còn nhận biết nhiều kẻ có tiền như vậy, thật là một khuê nữ tốt!"

""

Chung quanh hàng xóm nhìn xem từ bọn người Lan Trần trên Mercedes xuống, lập tức nghị luận ầm ĩ, không ai không ghen tị!

"Thần ca, cậu muốn năm mươi vạn!"

Lan Trần trong tay mang theo một cái túi da bò đi đến trước mặt Diệp Thần, thuận tay đem túi da bò đưa cho hắn.

"Lão Diệp, cậu muốn nhiều tiền như vậy làm gì?"Văn Tinh ôm Mạnh Khê mỉm cười cùng tới.

"Ngọa tào!"

Diệp Thần phát hiện Văn Tinh ôm Mạnh Khê trong ngực không khỏi sững sờ, con hàng này sẽ không phải ở cùng Mạnh Khê 24/24 đi?

"Đại ca, cậu đừng vừa thấy mặt là văng tục à!"Văn Tinh phiền muộn.

Không đợi Diệp Thần nói chuyện, Hồng Văn Thủy nhìn thấy Lan Trần bọn họ , bên trong ánh mắt hiện lên một vòng tinh quang tham lam, vội vàng nói

"Vậy năm mươi vạn không đủ, ta cẩn thận nghĩ nghĩ muốn một trăm vạn!"

"Ông nói lại lần nữa?!"

Diệp Thần nghe được Hồng Văn Thủy 'Ngay tại chỗ lên giá' Lập tức nổi trận lôi đình.

"Diệp lão sư, một phân tiền cũng không cần cho hắn, về sau em sẽ không còn về cái nhà này, chúng ta đi!"Hồng Hà buồn bực xấu hổ không thôi, hành vi Hồng Văn Thủy để nàng triệt để thất vọng.

"Tên vương bát đản này là ai vậy, dám lừa bịp tiền lão Diệp, không muốn sống nữa?"

Văn Tinh miệng tiện thì miệng tiện, nhưng người nào dám mạo phạm Diệp Thần, hắn cái thứ nhất không đáp ứng, nói xong Văn Tinh đẩy ra Mạnh Khê vén tay áo lên liền muốn động thủ!

"Văn Tinh, dừng tay!"

Hồng Văn Thủy dù sao cũng là phụ thân Hồng Hà, cho dù là kế phụ, cũng không thể ở trước mặt giết hắn đi?

"Năm mươi vạn, hỏi ông một lần cuối cùng muốn hay không, không quan tâm ta xoay người rời đi!"Diệp Thần mặt âm trầm, nói xong thật xoay người liền muốn rời khỏi.

"Khoan khoan!"

Hồng Văn Thủy thấy thế gấp, cả giận nói"Các ngươi đều là kẻ có tiền, cho thêm ta năm mươi vạn thế nào? Mẹ con Hồng Hà những năm này ăn ta, ở ta, mặc ta, chẳng lẽ không đáng một trăm vạn sao?"

Diệp Thần nhìn một chút phòng ở Hồng Văn Thủy lung lay sắp đổ phá, không nói hai lời xoay người rời đi.

Trần Thịnh cũng nghiêm túc, mang theo Hồng Hà đi theo sau

lưng Diệp Thần, Hồng Văn Thủy muốn ngăn cản bọn họ, kết quả bị Trần Thịnh đẩy ra!

Dù sao tửu quỷ này không phải nhạc phụ tương lai mình, sợ cái cọng lông!

"Năm mươi vạn thì năm mươi vạn đi, ta nhận thua!"

Hồng văn thủy nhãn nhìn thấy tay tiền muốn bay tự nhiên không nỡ, thấy Diệp Thần bọn họ đến thật, khẽ cắn môi đồng ý năm mươi vạn 'Bán' Ra Hồng Hà.

"Hừ! Uổng người làm cha!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, đem túi da bò trong tay ném xuống đất, lập tức cũng không quay đầu lại đi!

"Tiền, tiền của ta!"

Hồng Văn Thủy sợ hàng xóm chung quanh sẽ đến đoạt, không để ý hình tượng một chút nằm rạp trên mặt đất ôm thật chặt lấy một túi tiền kia

Diệp Thần ngồi tại trên xe Lan Trần hai mắt khép hờ, trong xe bầu không khí hơi có vẻ kiềm chế.

"Thần ca, cậu tại sao phải cho tửu quỷ kia năm mươi vạn?"Lan Trần vừa lái xe, một bên hiếu kì hỏi.

"Vì học trò tôi!"

Diệp Thần cũng không có giấu diếm, hắn mở mắt ra đem trọn sự kiện một năm một mười nói một lần.

Nghe nói xong bọn người Lan Trần đều tức muốn nổ tung phổi, ngay cả Mạnh Khê cũng tức giận đến gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, cả giận nói"Quá không ra gì, nào có phụ thân ghê tởm như thế!"

"Diệp lão sư, em nhất định sẽ mau chóng đem năm mươi vạn trả lại cho ngai, chờ sau khi tốt nghiệp em kiếm tiền nhất định sẽ hảo hảo hiếu kính ngài!"Hồng Hà nhỏ giọng nức nở nói.

"Hiếu kính ta thì không cần!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói"Cố học tập cho giỏi, chính là báo đáp lớn nhất rồi!"

"Tiểu Hà, về sau cậu đều không trở lại, nếu không ở nhà tôi đi thôi?"Trần Thịnh thình lình nói.

"A?"

Hồng Hà nghe xong lập tức gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, vô ý thức lắc đầu, Trần Thịnh thấy thế gấp, vội vàng nói"Tiểu Hà đừng hiểu lầm, tôi, ý của tôi là cậu cùng tôi mẹ ngủ cùng chỗ!"

"Hồng Hà, nếu như xác định không quay về, tạm thời ở tại cùng một chỗ Trần tỷ cũng không tệ!"Diệp Thần cười nói.

Chương 1073. Trần tỷ bị bắt!

"Tôi, chính tôi có ký túc xá, vẫn là ở ký túc xá đi"

Hồng Hà nhịp tim đến kịch liệt, len lén liếc mắt Trần Thịnh một chút, phát hiện hắn mặt mũi tràn đầy dáng vẻ thất vọng, nhịn không được kém chút cười.

"Anh bạn, dục tốc bất đạt, hiểu không?"Văn Tinh ôm Mạnh Khê, một bộ giọng điệu người từng trải nói với Trần Thịnh.

""

Trần Thịnh còn chưa mở miệng, điện thoại di động của hắn vang lên, xem xét là Trần Hương Lan đánh tới vội vàng nhận nghe điện thoại.

Nhưng ai biết điện thoại vừa kết nối, đầu kia điện thoại lại truyền đến thanh âm của một nam nhân

"Cậu là người nhà Trần Hương Lan sao?"

"Tôi là con trai của nàng, ông là ai? Mẹ tôi đâu?"Trần Thịnh cau mày nói.

"Tôi là đồn công an, mẹ cậu dính líu chuyện gây hấn gây, đã bị chúng ta bắt đi, cậu mang cho nàng chăn màn đến đây, đêm nay nàng không trở về được!"Thanh âm đối phương lạnh lùng nói.

"Cái gì!?"

Trần Thịnh chấn động mạnh, tức giận nói"Các ngươi có phải bắt nhầm người hay không, mẹ tôi làm sao có thể gây hấn gây chuyện?"

"Cậu không tin, tự minh đến trong sở đi!"

Nói xong, đối phương trực tiếp cúp điện thoại, Trần Thịnh nửa ngày đều không có lấy lại tinh thần.

"Sư phó, mẹ tôi nàng"

Trần Thịnh lòng nóng như lửa đốt, Diệp Thần gật gật đầu nói"Ta đều nghe được, Lão Lan chúng ta đi đồn công an nhìn xem!"

"Tốt!"

Lan Trần vặn tay lái một cái, lao vụt hướng phía trung tâm đồn công an mau chóng đuổi theo.

Rất nhanh, đồn công an đến.

Trần Thịnh vội vàng tìm tới người phụ trách tiếp cảnh nói rõ ý đồ đến, kết quả xác nhận Trần Hương Lan là tại cục dân chính gây hấn gây chuyện, hiện tại đã bị bắt đi!

"Đồng chí cảnh sát, Trần tỷ đến cùng làm sao gây hấn gây chuyện?"Diệp Thần nghe vậy không khỏi nhíu mày, trong ấn tượng Trần Hương Lan tính cách ôn hòa, làm sao có thể làm ra loại chuyện này?

"Tựa như là đánh lãnh đạo cục dân chính đi?"

Cảnh sát tiếp khách là người trẻ tuổi, biết được Trần Thịnh là nhi tử Trần Hương Lan, hảo tâm nhắc nhở"Cậu tranh thủ thời gian đi tìm luật sư tốt một chút đi, đánh lãnh đạo cũng không phải đùa giỡn, đại khái suất là phải ngồi tù!"

"Không có khả năng, mẹ tôi tuyệt không có khả năng đánh lãnh đạo!"Trần Thịnh vừa vội vừa giận, lời của cảnh sát để hắn khó mà tiếp nhận.

"Lời này cậu nói với ta vô dụng!"

Cảnh sát nhún vai, dù sao hắn chỉ là nhân viên cảnh sát phụ trách tiếp khách.

"Vị cảnh sát này, chúng ta có thể gặp Trần tỷ một chút sao?"Diệp Thần hỏi.

"Chờ chút, ta gọi điện thoại!"

Cảnh sát tiếp khách gật gật đầu, lập tức bấm một số điện thoại, nói vài câu sau cúp máy, nói"Các ngươi có thể đi thăm viếng hai người, Người khác chờ ở bên ngoài lấy đi!"

Trần Thịnh tự nhiên để Diệp Thần cùng một chỗ với hắn, hai người rất nhanh liền tại trong phòng giam tạm thời gặp được Trần Hương Lan.

"Mẹ!"

Trần Thịnh cách song sắt nhìn thấy mẫu thân mang theo còng tay, ngồi tại bên trên đất xi măng băng lãnh, con mắt trong nháy mắt liền đỏ lên!

"Nhi tử, Diệp lão sư!"

Trần Hương Lan nhìn thấy Trần Thịnh bọn họ cũng hết sức kích động, nước mắt không bị khống chế chảy xuống, đứng dậy cách song sắt còn đang an ủi Trần Thịnh"Tiểu Thịnh đừng sợ, mẹ không có việc gì!"

"Trần tỷ, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"Diệp Thần thần tình nghiêm túc, trầm giọng nói"Cảnh sát nói tỷ đánh lãnh đạo cục dân chính, thật hay giả?"

"Không có, ta không có đánh lãnh đạo!"

Trần Hương Lan nghe xong lập tức khóc kể lể"Ta chỉ là tìm lãnh đạo hỏi vì cái gì tiền trợ cấp lão công ta không có, ai ngờ lãnh

đạo toàn thân mùi rượu, hắn không chỉ có không cho ta xử lý, còn mắng ta, đẩy ta!"

"Kết quả hắn không cẩn thận, thời điểm đẩy ta tưh mình ngã một phát, quẳng xuống cầu thang đau chân, sự tình thật chính là như vậy!"

Diệp Thần nghe xong bừng tỉnh đại ngộ, hiển nhiên là lãnh đạo nói dối cảnh sát!

"Vương bát đản, hiện tại ta liền đi cục dân chính tìm hôn quan kia!"

Trần Thịnh nhìn thấy mẫu thân dáng vẻ ủy khuất, lửa giận cọ một chút liền vọt lên, nếu không có Diệp Thần ngăn chặn, đoán chừng hắn thật sẽ làm ra cái chuyện vọng động gì.

"Đừng xúc động!"

Diệp Thần vỗ vỗ bả vai Trần Thịnh, nói"Chuyện này ta giúp cậu xử lý, sẽ không để cho Trần tỷ xảy ra chuyện, tin ta sao?"

"Ân, đệ tử tin sư phó!"

Trần Thịnh dùng sức gật gật đầu, siết thật chặt nắm đấm cuối cùng dần dần giãn ra

Nhưng vào lúc này, một tiếng gầm thét truyền đến

"Ai bảo các ngươi tiến đến, ra ngoài!"

Diệp Thần nhìn lại, chỉ thấy một người trung niên cảnh sát mặt âm trầm đi đến, một bộ dáng vẻ muốn ăn thịt người!

"Tôi là nhi tử Trần Hương Lan!"

Trần Thịnh nhìn thấy cảnh sát lại siết chặt nắm đấm, cả giận nói"Mẹ tôi không có đánh lãnh đạo, các người không được nói xấu

nàng!"

"Nguyên lai là nhi tử phạm nhân, không phải để các ngươi đưa chăn mền tới sao?"

Cảnh sát Lưu Ba trên dưới đánh giá Trần Thịnh một chút, cười lạnh nói"Bất quá không mang coi như xong, dù sao mẹ ngươi sẽ phải đi ngục giam, nơi đó có miễn phí chăn mền cho nàng dùng!"

"Ông"

Trần Thịnh nghe xong giận tím mặt, cơ bắp trên mặt kịch liệt co quắp.

"Làm sao, tiểu tử ngươi còn nghĩ đánh lén cảnh sát?"

Chương 1074. Tướng quân!

Lưu Ba thấy thế âm lượng đột nhiên đề cao, từ bên hông gỡ xuống một bộ còng tay sáng loáng, âm thanh lạnh lùng nói"Nếu ngươi muốn thử, hiện tại ta liền thành toàn ngươi!"

"Cảnh sát, ông họ gì?"

Diệp Thần lôi kéo Trần Thịnh, ra hiệu hắn tỉnh táo.

"Ngươi còn nghĩ khiếu nại ta sao?"

Lưu Ba trên dưới đánh giá Diệp Thần một chút, hừ lạnh nói"Nói thật cho ngươi biết, ngay cả sở trưởng đều buông lời, Trần Hương Lan phải làm vì điển hình bị bắt!"

"Biết cục lãnh đạo dân chính là ai chăng, hắn là tỷ phu sở trưởng chúng ta, dám động thủ với lãnh đạo, thật sự là vô pháp vô thiên!"

"Có đúng không, vậy ta tìm sở trưởng các ngươi nói chuyện!"

Diệp Thần một bên nói, một bên từ trong ngực móc ra một sách vở đỏ đưa tới"Đây là giấy hành nghề của ta!"

"Mặc kệ ngươi là làm gì cũng đừng nghĩ đem người vớt ra ngoài!"

Mới đầu Lưu Ba vẫn là mặt mũi tràn đầy khinh thường, nhưng khi hắn mở ra công tác chứng minh xem xét, trong nháy mắt trợn tròn mắt!

Tướng quân?

Không thể nào, tướng quân còn trẻ như vậy?

Lại nhìn tên gọi Diệp Thần, trong nháy mắt nhớ tới đối phương là ai!

Không sai, chính là tiểu tử này!

Mấy đại lão trong tỉnh đều ăn phải cái lỗ vốn trong tay Diệp Thần, khó trách cái tên này nhìn phá lệ quen mắt!

"Cậu, cậu là Diệp Thần Ninh Châu kia?"

Lưu Ba nuốt ngụm nước bọt, nguyên bản mặt bình tĩnh trong nháy mắt sao sáng, kìm lòng không được nở ra nụ cười.

"Không sai, chính là tôi!"Diệp Thần gật đầu.

""

Đạt được đáp án khẳng định, mồ hôi trong nháy mắt làm ướt phía sau lưng Lưu Ba, trong tỉnh đại lão đều gánh không được, mình đắc tội hắn cùng muốn chết không sai biệt lắm!

"Cảnh sát, tôi muốn nộp tiền bảo lãnh Trần tỷ, có vấn đề sao?"Diệp Thần hỏi.

"Có thể, Diệp Tướng quân muốn nộp tiền bảo lãnh một người đương nhiên không có vấn đề, tôi đi báo cáo cho sở trưởng!"Lưu Ba cũng không dám tự tiện làm chủ thả người, vội vàng gọi điện thoại cho sở trưởng đồn công an.

Sở trưởng tiếp được điện thoại Lưu Ba cũng là sững sờ, Trần Hương Lan có năng lực alo Diệp Thần?

"Lưu Ba, tiểu tử ngươi chớ nói nhảm!"Sở trưởng nhíu nhíu mày, khó chịu nói"Trần Hương Lan chỉ là một coi cửa ký túc xá, nàng có thể mời ra Diệp Thần?"

Tại Thiên Nam giới cảnh sát không ai không biết Diệp Thần, coi như chưa thấy qua cũng khẳng định biết đại danh của hắn!

"Sở trưởng, tôi thề thật là Diệp Thần, tôi còn nhìn chứng quan quân của hắn a!"

"Không thể nào, ngươi xác định?"Sở trưởng vẫn như cũ chất vấn.

"Sở trưởng, nếu như tôi nói láo đêm nay liền bị trục, được không?"Lưu Ba'Độc nói' Lời thề son sắt.

"Tốt, ta lập tức tới!"

Sở trưởng nghe xong ngẩn người, vội vàng cúp máy lại bấm một cái khác điện thoại, đợi đến đối phương kết nối chỉ nghe sở trưởng thấp giọng

"Tiểu Tuệ, đêm nay vẫn là mở ra cái phòng khác, lão công nàng giống như biết cái gì"

"Ân, anh an bài đi!"

"Ban đêm anh dẫn em đi vùng ngoại thành 'Ngắm sao' , vừa vặn này Lưu Ba tăng ca!"

Sở trưởng an bài xong lão bà Lưu Ba, lúc này mới vội vã chạy tới đồn, hắn cũng muốn nhìn xem Diệp Thần trong truyền thuyết đến cùng dáng dấp ra sao.

Rất nhanh, sở trưởng liền gặp được Diệp Thần, quả nhiên tuổi trẻ giống như trong truyền thuyết!

"Đàm đồn trưởng, tôi muốn nộp tiền bảo lãnh Trần tỷ, có vấn đề hay không?"Diệp Thần nói thẳng.

"Không có vấn đề, đương nhiên không có vấn đề!"

Đàm Hải nghe xong như gà con mổ thóc liên tục gật đầu, hung hăng trừng Lưu Ba một chút, lại mặt mũi tràn đầy cười bồi nói với Diệp Thần

"Nếu là người quen Diệp Tướng quân, ta tin tưởng khẳng định là oan uổng! Lưu Ba bọn họ không hỏi xanh đỏ đen trắng liền bắt người, quả thực là hồ nháo!"

"Diệp Tướng quân xin yên tâm, quay đầu ta liền phê bình bọn họ!"

""

Nghe được Đàm Hải một phen 'Khẳng khái phân trần' , Lưu Ba triệt để choáng, trong lòng tự nhủ không phải ngươi để chúng ta bắt người sao, làm sao còn bị phê bình?

Diệp Tướng quân?

Trần Thịnh giật mình nhìn xem Diệp Thần, sư phó không chỉ có là lão sư, vẫn là tướng quân trong bộ đội?

"Nhanh đi cho giải khai còng tay Trần phu nhân, thả nàng ra!"Đàm Hải hướng Lưu Ba quát lớn.

Thừa dịp thả người, Đàm Hải cũng không có nhàn rỗi lấy cớ ra ngoài gọi điện thoại cho tỷ phu, đơn giản đem trọn sự kiện nói một lần.

"Tỷ phu, Diệp Thần em cũng không thể trêu vào, khuyên anh cũng đừng chọc hắn, tiểu tử này cũng không phải ăn chay!"Đàm Hải quay đầu nhìn trong phòng, nhỏ giọng nói.

"Cô nương kia thế mà nhận biết Diệp Thần?"

"Đúng vậy a, tỷ phu anh nhìn....."

"Thả đi!"

Đối phương thở dài, buồn bực nói:"Ai có thể nghĩ tới một canh cửa có thể mời được Diệp Thần, ta cũng không dám đắc tội a!"

Tại tỉnh thành, đám quan chức có lẽ gọi không ra tên đồng sự, nhưng Diệp Thần lại là như sấm bên tai, ngay cả binh linh gác cũng biết, càng đừng đề cập đường đường lãnh đạo cục dân chính.

Trần Hương Lan rất nhanh liền được tự do, Đàm Hải cũng tự mình đem một đoàn người Diệp Thần đưa ra đồn công an.

Chương 1075. Ngồi tù!

Nhưng ngay lúc sắp đi ra cổng đồn công an, Đàm Hải tiếp điện thoại, nói không có vài câu sắc mặt liền âm trầm xuống, thỉnh thoảng còn nhìn chằm chằm Diệp Thần coi trọng vài lần.

"Thần ca!"

"Lão Diệp, tôi đói! Tiểu Mạnh Khê nói trung tâm thành phố có quán thịt nướng bổng tử không tệ, chúng ta đi nếm thử đi?"

Văn Tinh vội vã không nhịn nổi muốn rời đi đồn công an, tối hôm qua hắn cùng Mạnh Khê'Đại chiến ba trăm hiệp' , sau khi rời giường ngay cả điểm tâm cũng chưa ăn, giờ cần ăn chút thịt thịt bổ sung thể lực!

"Tốt, đi thôi!"

Diệp Thần gật gật đầu, vừa vặn đến giờ cơm, hắn cũng có chút đói bụng.

Nhưng ngay tại thời điểm đám người muốn rời khỏi đồn công an, Đàm Hải một mực tại gọi điện thoại đột nhiên chặn đường đi, nhìn xem Diệp Thần hừ lạnh nói:

"Diệp Thần, ngươi muốn đi không có cửa đâu!"

Lúc này nhìn Đàm Hải thần sắc trang nghiêm, lời lẽ chính nghĩa, cùng thái độ lúc trước nói với Diệp Thần quả thực là tưởng như hai người!

"Ngươi bị điên rồi, chúng ta muốn đi liên quan gì đến ngươi?"

Văn Tinh không biết Đàm Hải, nhưng nhìn dáng vẻ hắn một

mặt ngưu bức hống hống liền không nhịn được đáp trả.

"Diệp Thần, ngươi là tội phạm truy nã, ta kém chút liền bị ngươi lừa!"

Đàm Hải mặt mũi tràn đầy nộ khí, quát lên với Lưu Ba theo sau lưng:"Nhanh, đem Diệp Thần còng, một hồi cục trưởng liền đến!"

"Cái này....."

Lưu Ba một mặt mộng bức, mới vừa rồi còn hảo hảo tướng quân, làm sao sở trưởng gọi điện thoại liền biến báo tội phạm?

"Ông nói ai là tội phạm truy nã?"

Diệp Thần nghe vậy cũng không nhịn được nhíu nhíu mày.

"Hừ, ngươi liền giả ngu đi!"

"Tối hôm qua ngươi làm qua cái gì trong lòng mình có ít, còn cần ta nhiều lời sao?"

Đàm Hải cũng lười lãng phí miệng lưỡi, vung tay lên đưa tới một đại bang cảnh sát bao bọc vây quanh bọn người Diệp Thần.

"Trần Hương Lan, cô cũng thành thật một chút về trong phòng giam cho ta, đánh ta..... Lãnh đạo nghĩ nhẹ nhàng thoát thân như vậy, nằm mơ!"Đàm Hải cười lạnh nói.

"Thần ca, tôi gọi điện thoại cho luật sư!"Lan Trần đề nghị.

"Tìm cái gì luật sư, ai dám ngăn cản chúng ta trực tiếp gọt chết!"

Văn Tinh mới mặc kệ nhiều như vậy, hắn dù sao cũng là huyết mạch Chu Tước, há có thể bị mấy lính cảnh sát đồn công an khi dễ?

Thời khắc mấu chốt điện thoại di động Diệp Thần vang lên, là Tào Dương đánh tới.

Kết nối điện thoại, đầu kia điện thoại lập tức truyền đến thanh âm Tào Dương chột dạ

"Lão Diệp, cậu, cậu vẫn tốt chứ?"

Diệp Thần khẽ giật mình, rất nhanh liền phát giác có mờ ám, lúc này trầm giọng hỏi

"Tôi tại đồn công an! Lão Tào, đến cùng xảy ra chuyện gì, thành thật nói cho tôi!"

"Cái gì?"

Tào Dương nghe vậy kinh hãi, nhịn không được hít vào ngụm khí lạnh, tức giận nói"Đám gia hoả này thật sự là không kịp chờ đợi đã muốn đối phó cậu, quả thực ghê tởm!"

Mắng một trận xong, Tào Dương đem trọn sự kiện một năm một mười nói cho Diệp Thần.

Diệp Thần nghe xong sắc mặt trong nháy mắt âm trầm, hắn trầm mặc một hồi, âm thanh lạnh lùng nói

"Nếu ta là phật, thiên hạ không ma; Nếu ta là ma, phật làm gì được ta?"

"Lão Tào, cậu không muốn tôi như vậy chứ?"

Nghe được Diệp Thần, Tào Dương trong lòng căng thẳng, nếu như Diệp Thần thật thành ma toàn bộ Hoa Hạ chỉ sợ đều sẽ hỗn loạn!

"Lão Diệp, mặc kệ cậu làm bất kỳ quyết định gì, Tào Dương này là người thứ nhất ủng hộ cậu!"

"Nếu như cậu muốn thành ma, tôi sẽ sớm giải nghệ; Cậu phải ngồi tù tôi đến bồi cậu, được không?"Tào Dương cũng không nghĩ nhiều thốt ra.

"Tính tiểu tử cậu có lương tâm!"

Diệp Thần nghe vậy cười mắng"Tôi có thể giúp Vương một lần, nhưng chỉ một lần này!"

"Lão Diệp, cậu nguyện ý đi ngồi tù?"

Tào Dương tròng mắt đều trợn lồi ra, cái này không khoa học a, lấy tính tình lão Diệp thành ma mới đúng chứ?

"Cái gì ngồi tù thật khó nghe, cậu chuyển cáo vương, tôi sẽ đợi tại viện y học sẽ không rời đi!"

"Mặt khác, cậu nói cho những 'Ngưu quỷ xà thần' kia, trong vòng ba ngày cảnh sát nhất định sẽ tất cung tất kính mời tôi rời núi, đến lúc đó nếu như vương không thu thập bọn họ, tôi cũng sẽ đem bọn họ từng tên trảm thảo trừ căn!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Ha ha ha ha!"

Tào Dương nghe xong cao giọng cười to nói"Tốt, câu nói sau cùng của lão Diệp rất hay, đám chó săn Hán gian này phải đoạn tử tuyệt tôn mới tốt!"

"Đi, lần sau gặp mặt lại hét rượu!"

Hai người hàn huyên vài câu, Diệp Thần lúc này mới cúp điện thoại.

"Thần ca, cái gì ngồi tù?"Một bên lan bụi hiếu kì hỏi.

"Tối hôm qua giết hai đầu chó, không nghĩ tới lại kinh động đến nhiều đại lão như vậy!"Diệp Thần cười lạnh, đem sự tình nói đơn giản một lần.

"Cái gì?"

Văn Tinh nghe xong lập tức không bình tĩnh, cả giận nói"Lão Diệp, ai dám để cậu ngồi tù, tôi ngược lại muốn xem xem hắn có mấy cái đầu!"

"Văn Tinh, ngươi chớ làm loạn!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói"Tôi đã đáp ứng lão Tào, khoảng thời gian này sẽ hảo hảo ở tại trường học, vừa vặn Tuyết Di cũng không để ý tôi, Ninh Châu cũng không thể quay về, an tâm dạy học sinh một chút cũng không tệ!"

Chương 1076. Giam lỏng!

"Hừ! Ngươi còn nghĩ về trường học sao, nằm mơ đi!"

Đàm Hải khinh thường nhếch miệng, âm thanh lạnh lùng nói"Đêm nay ngươi chỉ có thể ở trại tạm giam, ta nói!"

"Ông tính là cái gì chứ!"

Văn Tinh hung hăng trừng Đàm Hải một chút, cả giận nói"Còn dám mù tất tất, có tin tôi quất ông không!"

"Ngươi dám!"

Đàm Hải nghe xong tức giận đến phổi đều muốn nổ, đám người này làm sao còn không sợ cảnh sát a, há mồm liền muốn quất hắn, còn có vương pháp hay không?

Đúng lúc này điện thoại Đàm Hải lại vang lên, hắn xem xét điện báo biểu hiện vội vàng kết nối điện thoại, cúi đầu khom lưng nói vài câu sau, một mặt chấn kinh nhìn xem Diệp Thần, trong thời gian cực ngắn, sắc mặt mấy lần biến hóa.

Cuối cùng, Đàm Hải thế mà lộ ra nụ cười 'Xán lạn', mặt mũi tràn đầy lấy lòng nói với Diệp Thần:

"Diệp tiên sinh, vừa rồi ta đều là đùa giỡn với cậu thôi!"

"Cậu muốn đi tùy thời có thể, có muốn tôi phái xe đưa cậu trở về hay không?"

"Ngọa tào! Ông có phải nhân cách phân liệt hay không, cảm xúc biến hóa lớn như thế!"Văn Tinh nghe xong nhịn không được đau ngươi.

"Hắc hắc, vừa rồi bí thư Lục tự mình gọi điện thoại, để cho tôi chiếu cố thật tốt Diệp tiên sinh!"

Đàm Hải nhếch miệng cười một tiếng, cũng không nói cái khác, nhưng ngụ ý không cần nói cũng biết, lãnh đạo hạ lệnh cho hắn, tự nhiên là thay đổi!

""

Lời vừa nói ra, một đám thuộc hạ đều mộng bức, khó trách người ta có thể lên làm sở trưởng, cái bản lĩnh mượn gió bẻ măng này thực ngưu bức!

Diệp Thần không thèm để ý chút nào, trực tiếp dẫn Trần Hương Lan bọn họ rời đi đồn công an.

Chờ hắn trở lại viện y học mới phát hiện, cửa trường học đã ngừng lại mấy chiếc xe cảnh sát, đối với đám người ra vào cho dù là học sinh cũng nhiều lần kiểm tra.

"Hồ nháo!"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, khi thân phận hắn quang minh tất cả cảnh sát lập tức khẩn trương lên, dẫn đầu cảnh sát càng là cảnh cáo nói

"Diệp tiên sinh, từ hôm nay trở đi cậu không thể rời đi học viện một bước, ngoại nhân cũng không thể quan sát, hiểu không?"

"Các người thật đúng là dám giam lỏng lão Diệp a, được, hãy đợi đấy!"

Diệp Thần không nói chuyện, đã đáp ứng Vương phối hợp hắn diễn một màn kịch, vậy liền không quan trọng những thứ này!

Ai ngờ Văn Tinh lại vỡ tổ, lúc này lôi kéo Lan Trần quay đầu liền hướng trở về.

"Văn Tinh, cậu đi đâu?"Diệp Thần hồ nghi nói.

"Lão Diệp cậu đừng quản chúng tôi, dù sao đêm nay tôi nhất định có thể đến bồi cậu, làm tốt đồ ăn chờ tôi!"Văn Tinh một bên nói, một bên thở phì phò xông về phòng điều khiển Mercedes.

"Thảo! Tôi lái, muốn đi đâu?"

Lan Trần thấy thế mau nhường Văn Tinh chuyển đến chỗ ngồi kế bên tài xế, bằng không chiếc xe này đại khái suất cũng muốn báo hỏng.

"Nói nhảm, cục cảnh sát vừa rồi a!"

"Cậu đến đó làm gì?"

"Đừng hỏi nữa, đi thì biết!"

"Đáng chết, nếu lão Diệp phải ngồi tù, chúng ta liền cùng một chỗ, về sau Hoa Hạ lại có cái phá sự gì, đừng tìm chúng ta!"

Văn Tinh hỏa bốc lên ba trượng, lấy tu vi của hắn có thể tùy ý ra vào Trường học nhưng hắn lệch không, chính là muốn đem sự tình làm lớn nhìn đám người kia cuối cùng kết thúc như thế nào!

""

Lan Trần im lặng, quay đầu nhìn Diệp Thần một chút thấy hắn không có phản đối, đành phải lái xe lần nữa về tới đồn công an.

Lúc này Đàm Hải đang ngồi ở văn phòng, bên trong miệng khẽ hát, mười phần thích ý uống vào dùng trà Ô Long ấm tử sa ngâm ra!

"Sếp Đàm, ông cao hứng như vậy làm gì?"Lưu Ba một mực bồi tiếp Đàm Hải, thấy hắn tâm tình vui vẻ không khỏi hiếu kì.

"Đưa tiễn khoai lang bỏng tay Diệp Thần này, ta có thể không

cao hứng sao?"

Đàm Hải một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Lưu Ba cười cười, trong lòng tự nhủ ban đêm ta muốn cùng lão bà ngươi đi vùng ngoại ô'Ngắm sao' , có thể không cao hứng sao?

"Cái này rất đúng!"

Lưu Ba còn mơ mơ màng màng thật tin, gật đầu nói"Tiểu tử Diệp Thần này bối cảnh quá sâu, không phải loại xuất xứ tiểu phái chúng ta chọc nổi!"

Vừa dứt lời, cửa ban công bị người'Bành' Một cước, từ bên ngoài đá văng!

"Ai!"

Đàm Hải giật mình, kém chút không có đem chén trà trong tay đánh rụng, mười phần căm tức trừng mắt về phía cổng, kết quả lại nhìn thấy Văn Tinh nổi giận đùng đùng đi đến, phía sau hắn còn đi theo Lan Trần biểu lộ quái dị.

"Cậu, các cậu không phải bằng hữu Diệp tiên sinh sao, tìm ta có việc sao?"

Thấy rõ ràng là Văn Tinh, Đàm Hải miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười.

"Đương nhiên có chuyện, ông qua đây!"Văn Tinh cắn răng trừng mắt Đàm Hải.

"Vị tiên sinh này, chuyện gì?"

Đàm Hải một mặt mộng bức, đặt chén trà trong tay xuống vô ý thức đứng dậy đi hướng Văn Tinh.

Ba!

Ai ngờ, Đàm Hải mới vừa đi tới trước mặt Văn Tinh, đối phương liền một cái cái tát rắn rắn chắc chắc quất vào trên mặt hắn!

"Hỗn đản, ngươi, ngươi sao lại đánh người?"

Đàm Hải che lấy bị đánh mặt, mặt mũi tràn đầy tức giận trừng mắt Văn Tinh nói"Đừng tưởng rằng ngươi là bằng hữu Diệp Thần liền có thể muốn làm gì thì làm, có tin ta đem ngươi bắt lại hay không!"

Chương 1077. Ông là sở trưởng?

"Không sai, tôi chính là muốn ông bắt tôi!"

Văn Tinh nhún vai, có chút tiếc nuối nói"Còn thật thông minh, vốn cho rằng phải đánh ông một trận mới hiểu!"

"Bây giờ ông lập tức bắt tôi, đem ta nhốt tại cùng một chỗ lão Diệp, nghe không!"

"Cái gì?"

Nghe nói lời ấy không chỉ là Đàm Hải, ngay cả Lưu Ba cũng trợn tròn mắt, tình cảm người anh em này là đến 'Tự chui đầu vào lưới' ?

"Lẽ nào lại như vậy! Ngươi sẽ hối hận, Lưu Ba, lập tức đem hắn còng lại, đưa đi phòng tạm giam!"Đàm Hải giận tím mặt.

"Đại gia ngươi!"

Bành!

Văn Tinh một cước đá vào trên bụng Đàm Hải, âm thanh lạnh lùng nói"Ai muốn đi phòng tạm giam, vừa còn khen ông thông minh, làm sao một chút lại biến ngu xuẩn, mau đem tôi nhốt tại cùng một chỗ lão Diệp!"

Nói xong, Văn Tinh thấy được súng lục bên hông Đàm Hải, đưa tay nhẹ nhàng vồ một cái trong hư không!

Sưu!

Súng lục cắm ở bên hông Đàm Hải, trong nháy mắt đến trong tay Văn Tinh.

"Cái này, cái này, đây là có chuyện gì?"

Đàm Hải cùng Lưu Ba dọa sợ, chẳng lẽ đây chính là Hấp Tinh Đại Pháp trong truyền thuyết?

Răng rắc!

Văn Tinh đặt súng ngắn trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng bóp, súng ngắn trong nháy mắt hóa thành một đống sắt vụn vặn vẹo!

""

Lần này Đàm Hải là thật sợ, thấy Văn Tinh lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, vội vàng nói"Đại hiệp yên tâm, ta lập tức an bài cỗ xe đưa ngài đi!"

Ba!

Lan Trần cũng đi tới, một bàn tay quất vào má bên kia Đàm Hải, trong nháy mắt Đàm Hải biến thành một 'Đầu heo' sưng!

"Tôi cũng đánh ông nữa, nhớ kỹ cũng đem tôi bắt lại!"

"Đại ca, các ngài đừng đùa ta!"

Đàm Hải cảm giác muốn chết đều có, ngày xưa phần tử phạm tội đánh chết đều không muốn vào đồn công an, nhưng hai cái vị gia này ngược lại tốt, còn ép mình bắt bọn họ lại, thế giới này điên rồi sao?

"Ai có công phu đùa với ông, ông cũng xứng?"Văn Tinh cả giận nói.

"Vậy, vậy ta làm sao bây giờ, đại lão ngài dạy ta một chút?"

Đàm Hải khóc không ra nước mắt, hắn làm cảnh sát mấy chục năm, lần thứ nhất đụng phải loại sự tình này, quá kỳ hoa!

"Nói nhảm, tranh thủ thời gian bắt tôi à!"

"Cái này tốt a!"

Bất đắc dĩ, Đàm Hải đành phải an bài Lưu Ba bắt Văn Tinh bọn họ, đồng thời đem hai người mang đến đại học Trung y.

Lưu Ba vừa đi không lâu, Đàm Hải mới tỉnh hồn lại, vừa muốn gọi điện thoại báo cáo việc này, một người trẻ tuổi mặc đạo bào người dạo bước đi vào văn phòng.

"Ông là sở trưởng?"

"Đúng!"

Đàm Hải cố nén kịch liệt đau nhức, nghi ngờ nhìn đạo sĩ trước mắt, hỏi"Cậu là ai, tìm ta có chuyện gì?"

"Không có gì, chính là đánh ông!"

"Cái gì?"

Không đợi Đàm Hải lại mở miệng, đạo sĩ tiến lên chính là một trận đấm đá đối với hắn, Đàm Hải mặt mũi bầm dập, có vẻ như còn đoạn mất tận mấy chiếc xương sườn.

"Bắt tôi đi!"

Ai ngờ, đạo sĩ đánh xong lại duỗi ra hai tay, một mặt cười xấu xa mà nhìn xem Đàm Hải nói.

"Bắt, bắt?"

Đàm Hải sững sờ, vô ý thức hỏi"Cậu là ai a, có phải là muốn đem cậu giam chung một chỗ cùng Diệp Thần?"

"Tôi gọi Viên Vũ, ông nói rất đúng, giam tôi cùng chỗ với Thần ca đi!"Viên Vũ gật gật đầu.

""

Lúc này nghe được động tĩnh dân cảnh xông vào văn phòng Đàm Hải, nhìn thấy một màn trước mắt cũng là giật nảy cả mình, đạo sĩ kia cũng quá ngưu bức, dám đến đồn công an đem sở trưởng đánh một trận, còn muốn mệnh hay không?

"Tranh thủ thời gian, bắt tôi à!"

Viên Vũ đột nhiên đề cao âm lượng, dọa đến Đàm Hải toàn thân khẽ run rẩy, vội vàng nói với những cảnh sát nhân dân kia"Mau, mau đưa hắn nhốt vào Học Viện Trung Y đi!"

"Sở trưởng, là sao?"Thuộc hạ một mặt mộng bức.

"Bảo ngươi đi ngươi liền đi, Trung Y Học Viện, bớt nói nhảm!"

Đàm Hải đều nhanh buồn đến chết, một ngày chịu ba trận đánh, đoán chừng hắn là sở trưởng biệt khuất nhất giới cảnh sát!

Viên Vũ bị mang đi, trước khi ra cửa hắn còn quay đầu hướng về phía Đàm Hải tà mị cười một tiếng, nhìn thấy Viên Vũ cười, Đàm Hải đều tê da đầu!

Bọn người rời đi, Đàm Hải vừa định đi bệnh viện, kết quả còn không có đi ra ngoài một tôn thân thể giống như cột điện ngăn chặn cổng, ngay sau đó một thân hình bưu hãn tráng hán đi đến!

"Ông là sở trưởng?"

Vấn đề giống như trước lần nữa truyền đến trong tai Đàm Hải, Đàm Hải kém chút không có quỳ, lúc này vẻ mặt cầu xin nói"Đại ca, cậu sẽ không cũng muốn đánh ta đi? Nếu không ta tự mình đem cậu đi giam giữ cùng chỗ vớiDiệp Thần, loại này được rồi?"

Nếu như nói trước đó bọn người Văn Tinh, Viên Vũ tay chân hắn còn có thể kháng trụ, trước mắt nam nhân gấu ngựa lớn này hắn cũng gánh không được, nắm đấm kia thật so nồi đất còn lớn hơn a!

"Không được!"

Ai ngờ nghe được Đàm Hải đề nghị, tráng hán trực tiếp lắc đầu úng thanh nói"Văn Tinh cùng tôi nói, phải đánh ông mới có thể đi vào, ông đừng nghĩ gạt ta!"

"Tôi thật không có lừa cậu"

Đàm Hải lời còn chưa dứt, chỉ cảm thấy một trận gió lốc quét đến trên mặt hắn, ngay sau đó mắt tối sầm lại, bên tai nghe được một tiếng vang ba thật lớn, lại bị một cái tát rắn chắc quật vào mặt!

Chương 1078. Cậu chính là sở trưởng!

Một lát sau, Đàm Hải ngã trên mặt đất mới ung dung tỉnh lại, vừa mở mắt liền thấy tráng hán đang nhếch miệng cười hắn

"Hắc hắc, bây giờ ông có thể bắt tôi đi?"

"Phốc!"

Đàm Hải rốt cục nhịn không được, một ngụm máu tươi phun tới, kém chút không có bị khờ hàng này tức chết!

"Sở trưởng, ngào không sao chứ?"

Đúng lúc này thuộc hạ vọt vào, nhìn thấy Đàm Hải ngã trên mặt đất đám người cũng là trăm mối vẫn không có cách giải, hôm nay là cái 'Lương thần cát nhật' gì, làm sao luôn có người tìm đến sở trưởng phiền phức?

"Nhanh, mau đưa hắn bắt đi, đưa đi"

"Sở trưởng, là Học Viện Trung Y đi?"

""

Đàm Hải gật gật đầu, hắn thề từ hôm nay trở đi địa phương hắn ghét nhất, chính là Trung Y Học Viện

Cứ như vậy, Âu Thiết Trụ cũng toại nguyện bị bắt đi!

Bọn người vừa đi, Đàm Hải cố nén kịch liệt đau nhức một điện thoại trực tiếp gọi cho Lục Hậu, đại lão tỉnh chính pháp ủy!

"Bí thư Lục, cứu mạng a!"

Đàm Hải lấy giọng nghẹn ngào cầu khẩn nói"Van cầu ngài khai trừ ta đi, người sở trưởng này ta không làm, lại làm tiếp mạng nhỏ ta đều giữ không được!"

"Đàm Hải, nói cái gì mê sảng đâu, đến cùng thế nào?"

Lục Hậu ở văn phòng tiếp vào điện thoại Đàm Hải, không khỏi nhíu mày.

"Ô ô bằng hữu Diệp Thần, một đợt lại một đợt đến đánh ta, giống như rau hẹ không dứt, ta thực sự không chống nổi!"

"Bí thư Lục, tranh thủ thời gian thay cái mới sở trưởng đi!"

Đàm Hải vẫn là không nhịn được khóc, một ngày bị đánh bốn lần, quá mẹ nó ủy khuất!

"Khụ khụ, Đàm Hải, ông chỉ là bị đánh vụng trộm vui đi."

Nghe được Đàm Hải tao ngộ, Lục Hậu cũng là dở khóc dở cười.

Bằng hữu Diệp Thần đều là nhất đẳng cao thủ, đối phương chỉ đánh không giết rõ ràng chính là đánh mặt quan phương, nếu không những người này tùy tiện xách ra một cái, động động ngón tay liền có thể giết Đàm Hải!

Nhưng Đàm Hải không biết những thứ này, nghe được Lục Hậu nói hắn bị đánh vui kém chút không có tức chết!

Bị đánh thế nhưng là hắn a, có gì có thể vui?

"Đàm Hải, quả thật làm cho ông chịu ủy khuất! Bất quá, cục trưởng Trương phó cục thành phố liền muốn về hưu, ta đang chuẩn bị đề bạt ông đây, ông nhất định phải từ chức?"Lục Hậu nghĩ nghĩ hỏi.

"Không không không!"

Đàm Hải mới vừa rồi còn nhao nhao nháo cầu khai trừ, nghe xong lời này vội vàng nói"Bí thư Lục, ta là nhân dân công bộc, chịu chút ủy khuất không tính là gì, kiên quyết không từ chức!"

"“Vậy tốt, thương thế của ông còn đau không?"

"Không đau, không đau!"

"Lãnh đạo, ta nhất định sẽ thủ vững cương vị, xin ngài yên tâm!"Đàm Hải lời thề son sắt, nghe xong muốn thăng quan, hắn thật không cảm giác được đau đớn.

Cúp điện thoại, trên mặt Đàm Hải sưng như heo đầu, thế mà còn lộ ra nụ cười xán lạn

Đàm Hải ngồi đang làm việc sau cái bàn nghĩ nghĩ, cầm điện thoại lên gọi ra ngoài

"Tiểu Lý, cậu đến phòng làm việc của ta một chuyến!"

Nói xong, Đàm Hải cúp điện thoại, rất nhanh một cảnh sát trẻ tuổi liền đi tiến đến, nhìn thấy bộ dáng Đàm Hải sưng mặt sưng mũi hắn cũng là sững sờ, vừa rồi nghe đồng sự nói sở trưởng bị đánh hắn còn không tin, ai dám động đến cảnh sát?

Hiện tại xem ra vẫn là mình quá nông cạn!

"Tiểu Lý, ta đi bệnh viện một chuyến!"

Đàm Hải ngữ khí uy nghiêm nói voiws thuộc hạ "Nếu như một hồi có người đến, hỏi cậu có phải là sở trưởng, cậu liền nói là! Từ giờ khắc này bắt đầu, cậu chính là sở trưởng!"

"A?"

Tiểu Lý nghe nói như thế trợn tròn mắt, mình vừa tốt nghiệp

trường cảnh sát, nhanh như vậy liền muốn lên chức?

Đàm Hải mới mặc kệ những cái kia, thậm chí cởi đồng phục cảnh sát choàng tại trên thân Tiểu Lý, mình đổi bộ thường phục mau chóng rời đi văn phòng, sợ còn chậm lại muốn bị đánh

Cùng lúc đó, mấy vị sư tỷ cũng nhận được tin tức Diệp Thần bị 'Giam lỏng'.

Kiều An Na lúc này tuyên bố, đem đơn phương bội ước, đình chỉ Hắc Ngọc Cao hướng quân đội!

Tin tức này vừa ra tất cả mọi người rõ ràng, đây là Kiều An Na vì Diệp Thần xuất khí, đồng thời cũng là'Công nhiên' Cùng quan phương khiêu chiến!

Nhưng quân đội lại lựa chọn trầm mặc, Diệp Thần không có nổi bão đã là A Di Đà Phật, nếu ai còn dám đi chọc sư tỷ hắn, nói không chừng quân đội liền muốn nỗ lực giá cao cực kì thảm trọng!

Mà cả nước các nơi cũng phát sinh sự kiện phá phách cướp bóc!

Nhưng phàm là tiểu quỷ tử, hoặc là sản nghiệp Ưng Tương đều không ngoại lệ, đều bị người xa lạ tập kích, những người này có võ giả, cũng có lưu manh trên xã hội, trong lúc nhất thời rất nhiều cục cảnh sát đều bận không qua nổi!

Liên Minh Võ Đạo Thượng Quan Dĩnh, so với tu vi của Diệp Thần bọn họ tự nhiên không tính là gì, nhưng thu thập người bình thường vẫn là một bữa ăn sáng.

Bạch Vĩnh Chính cũng không có nhàn rỗi, hắn để cho thủ hạ nhân mã dốc hết toàn lực.

"Chỉ cần nhìn thấy tiểu quỷ tử, lập tức gõ gãy chân cho ta!"

Đây là Bạch Vĩnh Chính thả ra lời nói, trong lúc nhất thời thương nhân tiểu quỷ tử Ninh Châu dọa đến nhao nhao trốn ở trong nhà không dám ra ngoài.

Chương 1079. Tế ra hung thú!

Mà tại Cảng đảo, cũng tương tự phát sinh các loại đột phát tình huống.

Nguyên bản mấy cái đại gia tộc muốn nộp thuế xí nghiệp, nhao nhao đối ngoại tuyên bố không còn nộp thuế, trừ phi là quan phương phóng thích Diệp Thần!

Mà thân là đệ nhất cổ võ gia tộc Hoa Hạ, Mộ Dung gia càng là thông qua con đường mình hướng quan phương gọi hàng

"Tốt nhất nhanh chóng phóng thích Diệp Thần, nếu không hậu quả khó mà lường được!"

Mộ Dung gia xung phong đi đầu, Ba Thục Lục gia cũng gió lùa ra, nói thẳng quốc gia không kịp xử trí đối với Diệp Thần.

Hai đại cổ võ gia tộc tại Hoa Hạ lực ảnh hưởng không thể coi thường, bọn họ mặc dù chỉ là thả câu nói, lại làm cho rất nhiều người cao tầng đều bắt đầu lo lắng

Kinh Thành, câu lạc bộ tư nhân cấp cao nào đó.

Trong phòng họp cỡ nhỏ, mây mù lượn lờ.

Một đám người ngồi vây quanh tại bàn hội nghị hình bầu dục, sắc mặt nhìn cũng không quá tốt!

"Lẽ nào lại như vậy!"

Uông Tinh mọc ra hai đạo mày rậm nặng nề mà vỗ bàn một cái, cả giận nói"Diệp Thần quá phách lối, lại dám phát động nhiều người nháo sự như vậy, ta nhìn hắn căn bản là không có đem

chúng ta để vào mắt!"

"Hừ! Mấy cái đại gia tộc cũng gãy mất sinh ý hợp tác cùng Đảo quốc, quả thực ghê tởm!"

Bộ công thương Lưu Diệp hung hăng hít một ngụm khói, ngắn ngủi nửa ngày thời gian hắn liền nhận được mấy cái điện thoại trách cứ từ thương hội Đảo quốc, đem hắn giáo huấn giống như tam tôn tử!

"Uông Tinh, ngươi là người đứng đầu bộ cảnh sát, hoàn toàn có thể đem những người kia bắt lại nghiêm trị, dạng này liền có thể đưa đến tác dụng giết gà dọa khỉ!"Chủ quản giáo dục Chư Mẫn hừ nhẹ nói.

"Chư Mẫn, ngươi cho rằng bắt người đơn giản giống ngươi viết tài liệu giảng dạy sao, họa mấy tấm họa, bẻ cong một chút lịch sử là được sao?"

Uông Tinh nổi nóng nói"Hàng ngàn hàng vạn người nháo sự, ngươi muốn ta làm sao bắt?"

"Không thể tìm quân đội sao?"

Chư Mẫn mặt mũi tràn đầy khinh thường, mặc dù nàng là nữ nhân, nhưng thủ đoạn xử lý sự tình tuyệt đối so nam nhân còn hung ác.

"Quân đội căn bản không quản, Diệp Thần vốn là người bọn họ, quân đội nổi danh bao che cho con làm sao có thể giúp chúng ta!"Uông Tinh nổi nóng nói.

"Không sai!"

Lưu Diệp cũng cau mày nói"Chỉ là ta không nghĩ tới, động chỉ là một giới vũ phu, thế mà lại có ảnh hưởng lớn như vậy!"

"Okamura-kun, Đảo quốc còn không xuất thủ sao?"

Uông Tinh quay đầu nhìn về phía một cái nam nhân ngồi tại thủ tọa, hắn người mặc kimono, tướng mạo cực kì hèn mọn, một đôi mắt tiểu tam giác thấy âm tàn vô cùng!

"Không nóng nảy, chờ một chút!"

Okamura âm trắc trắc cười cười, lại đưa tay nhìn đồng hồ, âm thanh lạnh lùng nói"Nhân mã Ưng Tương liền đến, chờ hắn đến lại nói."

Vừa dứt lời, một trận thanh âm giày cao gót từ xa mà đến gần.

Cửa phòng họp mở ra, chỉ thấy một gái Tây cái có được dáng người như ma quỷ dẫn lửa đi đến.

Nàng đội lấy một đầu tóc quăn đại ba lãng kim hoàng, đùi thon dài tròn trịa xỏ một đầu váy ngắn siêu ngắn màu vàng nhạt, hiện ra dáng người hoàn mỹ tuyệt luân.

"Cách Manny tiểu thư, cô rốt cuộc đã đến!"

Okamura sắc mị mị mà nhìn xem Cách Manny, chảy nước miếng đều kém chút chảy ra, loại gợi cảm vưu vật này cùng với nàng ngủ một giấc, ít mấy năm tuổi thọ cũng chưa hẳn không thể a!

Mấy người Uông Tinh cũng nhao nhao nuốt ngụm nước bọt, duy chỉ có Chư Mẫn hừ nhẹ một tiếng, nhỏ giọng nói lầm bầm

"Nam nhân đều một cái đức hạnh, nửa người dưới suy nghĩ động vật!"

"Khụ khụ, Cách Manny tiểu thư, mau mời ngồi!"

Uông Tinh nghe được Chư Mẫn bên cạnh phàn nàn, vội vàng hắng giọng một cái ra vẻ trấn định nói.

Cách Manny quét đám người một chút, tại bên người Okamura ngồi xuống, nói lời kinh người

"Tôi không cùng đồng đội heo hợp tác! Diệp Thần thực lực cường hãn, các ngươi nếu như không có tuyệt đối nắm chắc giết hắn, trận hội đàm này tôi cũng không cần phải tham gia ~!"

""

Đám người nghe xong hai mặt nhìn nhau, chẳng ai ngờ rằng Cách Manny cường thế như vậy, vừa lên đến liền đem cái mũ 'Heo đồng đội' cài lên!

"Ha ha ha ha! Cách Manny tiểu thư thật sự là người sảng khoái nói chuyện sảng khoái!"

Okamura ngược lại là không có chút nào để ý, ngược lại cười to nói"Cô yên tâm, Diệp Thần hẳn phải chết không nghi ngờ!"

"Okamura Jiro, đừng cho là ta không biết, Diệp Thần nhiều lần tại Đảo quốc quấy rối, hiện tại còn không phải sống được thật tốt?"Cách Manny nói thẳng.

"Hừ! Lần này không chỉ có là Diệp Thần, Hoa Hạ nếu như không đồng ý làm nước phụ thuộc chúng ta, cũng sẽ diệt quốc!"Okamura hừ lạnh một tiếng, mặt mũi tràn đầy lòng tin nói.

"Dựa vào cái gì?"Cách Manny nhíu mày.

"Bởi vì chúng ta quyết định mời ra Bát Kỳ Đại Xà, đến lúc đó đại địa Hoa Hạ nhất định thi tích như núi, Đại Đảo quốc ta dễ như trở bàn tay liền có thể chinh phục Hoa Hạ!"

"Okamura-kun, thật hi vọng một ngày này sớm một chút đến!"

Bọn người Uông Tinh nghe xong có chút không thể chờ đợi, ngẫm lại Đảo quốc hứa hẹn, bọn họ ước gì Hoa Hạ sớm ngày diệt

vong đâu!

"Tế ra hung thú?"

Chương 1080. Cùng nhau giam lỏng!

Cách Manny sáng mắt lên, mặt lộ vẻ vui mừng nói"Một chiêu này ta làm sao không nghĩ tới, phương tây cũng ta có hung thú bị giam cầm, nếu như phóng thích chúng nó, Diệp Thần cùng Hoa Hạ chẳng phải là đều phải chết?"

"Không sai!"

Okamura hài lòng gật đầu, em gái này cuối cùng là hiểu.

"Bát kỳ đại xà lúc nào có thể phóng thích?"Cách Manny hỏi.

"Không ra hai ngày!"

"Tốt, ta lập tức an bài pháp sư phương tây, để bọn họ gia nhập trận chiến đấu này!"

Cách Manny cười lạnh, Diệp Thần lúc trước tuỳ tiện bỏ qua nàng chính là cái sai lầm, từ khi toại nguyện lên làm Cộng Tế Hội hội trưởng, tựa hồ có chút bành trướng!

Nàng không phải nghĩ đến giúp Diệp Thần tìm kiếm căn cứ gen chiến sĩ, mà là tập trung tinh thần nghĩ đến như thế nào mới có thể giết Diệp Thần.

Một trận giết chóc nhằm vào Hoa Hạ cùng Diệp Thần, lặng yên kéo lên màn mở đầu

Trung Y Học Viện.

Diệp Thần trở lại ký túc xá, sau đó không lâu bọn người Viên

Vũ lần lượt đến.

"Đầu to, các cậu làm sao đều tới, cũng đều là cảnh sát đưa tới?"Diệp Thần nhìn xem bọn người Viên Vũ ngồi ở phòng khách hiếu kỳ nói.

"Hắc hắc, là tôi gọi điện thoại nói cho lão Viên!"

Văn Tinh nhếch miệng cười một tiếng, đắc ý dương dương nói"Chúng ta đánh cho sở trưởng kia tê người, sau đó hắn liền phái người đem chúng ta đưa tới!"

"Ngọa tào!"

Diệp Thần nghe xong cũng là say, mấy người này đều động thủ, Đàm Hải còn có thể sống?

"Lão Diệp cậu yên tâm đi, tôi dặn dò Thiết Trụ xuống nhẹ tay chút, bằng không ai đem chúng ta nhốt vào?"Văn Tinh cười nói.

""

Đúng lúc này, Chu Vương từ trong phòng bếp đi ra, cười nhẹ nhàng nói với mọi người

"Chư vị, ban đêm Chu nhi làm một bữa ăn ngon khao các ngươi đi!"

"Oa! Tẩu tử thật hiền lành!"

"Tạ ơn tẩu tử!"

Viên Vũ bọn họ một mặt cười xấu xa, há mồm liền gọi tẩu tử, Chu Vương nghe được cao hứng không thôi, còn thưởng mỗi người một viên linh đan, nghe nói ăn vào có thể tăng trưởng năm mươi năm tu vi!

"Tẩu tử vạn tuế!"

Văn Tinh vung tay hô to, linh đan Yêu giới cũng không phải ai cũng có thể có, không nói hai lời lập tức đem linh đan nuốt vào trong bụng.

"Chậc chậc, khó trách Thần ca không nỡ về Ninh Châu, tại tỉnh thành có Chu Vương tẩu tử bồi, xác thực rất hài lòng!"Viên Vũ cảm khái nói.

"Không sai, còn có thể làm đồ ăn nhiều người như vậy, tôi đều ghen tị!"

Lan Trần ra vẻ thương tâm, mặt mũi tràn đầy hâm mộ nói"Lúc nào tôi cũng có thể tìm nàng dâu hiền lành biết làm cơm, đời này đều đáng giá!"

"Biết làm cơm?"

Diệp Thần nghe xong thực sự nhịn không được liếc mắt, cảnh cáo nói"Đừng nói tôi không có nhắc nhở các cậu, tốt nhất vẫn là đi nhà ăn ăn đi!"

"Lão Diệp cậu không đúng!"

Văn Tinh cười xấu xa trêu chọc nói"Chúng ta ngồi tù cùng cậu, cùng một chỗ ăn bữa cơm đều không nỡ?"

"Được, cậu đừng hối hận là được!"

Diệp Thần bó tay rồi, chờ Văn Tinh nếm qua đồ ăn Chu Vương, nhìn hắn còn dám nói lời này hay không.

Đông đông đông!

Đúng lúc này bên ngoài truyền đến một tràng tiếng gõ cửa, Diệp Thần mở cửa xem xét không khỏi sợ ngây người!

"Đại sư tỷ? Các tỷ làm sao đều tới?"

Ngoài cửa, bảy vị sư tỷ đứng thành một hàng đều đến đông đủ, nhìn thấy Diệp Thần bình yên vô sự, một viên nỗi lòng lo lắng của Kiều An Na mới tính buông xuống, cười một tiếng

"Nghe đầu to nói đệ bị giam lỏng, chúng ta đương nhiên muốn đến xem một chút!"

"Sư đệ, Đại sư tỷ vì giúp đệ thế nhưng là ngay cả quân đội hợp tác đều hủy bỏ a!"An Khả Hân nghiêm mặt nói.

"Sư đệ, không mời chúng ta đi vào ngồi sao? Chẳng lẽ đệ kim ốc tàng kiều?"Nhan Thanh ý vị sâu xa nhìn Diệp Thần một chút.

"Sư tỷ, tỷ cũng đừng trò cười đệ!"

Diệp Thần gãi đầu một cái, có chút cười xấu hổ cười, quay người đem bảy vị sư tỷ mời đến ký túc xá.

Cũng may Diệp Thần ở ký túc xá rất lớn, nhiều người như vậy cũng sẽ không lộ ra chen chúc.

Kiều An Na bọn người vừa vào nhà liền phát hiện Chu Vương, bảy đạo ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Chu Vương, nhìn nàng từ trên xuống dưới.

"Tướng công, các nàng là ai vậy?"Chu Vương cũng rất tò mò, quét mắt Kiều An Na các nàng hỏi.

"Hắc hắc, đây đều là nàng dâu lão Diệp!"

Văn Tinh cười hì hì thấp giọng, đối Chu Vương nói.

"Thảo! Cậu nói ít vài câu!"Viên Vũ nghe được Văn Tinh lại ăn nói lung tung, nhịn không được lườm hắn một cái.

Nếu là Chu Vương ăn dấm nổi bão, làm không tốt mọi người tại đây đều phải chết!

Ai ngờ, Chu Vương nghe nói sau cũng không tức giận, ngược lại trên mặt cười khuất thân hành lễ, nói với đám người Kiều An Na

"Chư vị nhập Diệp gia sớm hơn cho nên đều là tỷ tỷ của ta, Chu nhi liền hữu lễ!"

""

Bọn người Kiều An Na nghe vậy trong nháy mắt gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, cũng không biết nên giải thích như thế nào, đều muốn phạm vào chứng xấu hổ.

"Chu nhi, đừng nghe Văn Tinh nói bậy!"

Diệp Thần đứng dậy, hắn trợn nhìn Văn Tinh một chút giải thích nói với Chu Vương"Đây đều là sư tỷ tôi!"

"Không đúng sao?"

Chu Vương nghi ngờ chỉ chỉ An Khả Hân, hỏi"Vì sao trên người vị tỷ tỷ kia có khí tức tướng công chứ?"

"Cái này"

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, suýt nữa quên mất mình cùng An Khả Hân phát sinh quan hệ.

Chương 1081. Phản bội!

"Chu nhi, muội gọi tên chúng ta đi, không cần khách khí như thế!"Tần Mặc Diêu vội vàng đổi đề tài, chủ động thay hai bên làm giới thiệu.

"Lần đầu gặp mặt, Chu nhi có chút tiểu lễ vật đưa cho các tỷ tỷ!"

Nói xong, Chu Vương nâng lên tay nhỏ trắng noãn, trong hư không vẽ một vòng tròn, lập tức một đạo vòng sáng lóe ra sương mù màu đen xuất hiện, Chu Vương đem tay vươn vào vòng sáng, tay liền trực tiếp biến mất, đợi lúc nàng thu tay lại trong lòng bàn tay nhiều bảy đầu nhân sâm, dài nhất cũng bất quá dài bằng bàn tay!

"Đây là ngàn năm Yêu Yham, phục dụng thứ này có thể tăng dài trăm năm tu vi, xem như quà ra mắt của muội cùng các tỷ tỷ, về sau còn xin các tỷ tỷ hảo hảo chiếu cố tướng công!"

Chu Vương nở nụ cười xinh đẹp, tự mình đem từng đầu nhân sâm giao đến trong tay bọn người Tần Mặc Diêu.

"Chu nhi, muội quá khách khí đi?"

An Khả Hân đều không có ý tứ, lúc đầu nghe nói Diệp Thần kim ốc tàng kiều nàng còn rất tức giận, bất quá nhìn thấy Chu Vương có lễ có tiết, mở miệng một tiếng tỷ tỷ, còn chủ động đưa lễ gặp mặt, nàng thật sự là không có lý do tức giận!

Hữu nghị giữa nữ nhân, là một môn huyền học!

Chu Vương cùng Kiều An Na các nàng vốn không quen biết rất

nhanh liền quen thuộc, một phòng nữ nhân ngồi vây quanh ở phòng khách cười cười nói nói, líu ríu vô cùng náo nhiệt!

"Lão Diệp, tôi thật sự là ghen tị cậu a!"

Văn Tinh thấy cảnh này cảm khái nói"Đường đường Chu Vương thế mà không ngại cậu có những nữ nhân khác, nam nhân làm được dạng này, còn cầu mong gì?"

"Thảo!"

Diệp Thần trợn nhìn Văn Tinh một chút, quay đầu nhíu mày hỏi Viên Vũ"Tuyết Di biết tình huống của tôi sao?"

"Cũng không biết!"

Viên Vũ lắc đầu, giải thích nói"Nghe nói tẩu tử mang thai, chúng ta không muốn nàng lo lắng, cho nên chỉ nói cho Kiều tỷ!"

Diệp Thần gật gật đầu, chờ chuyện này qua đi mình vẫn là phải tìm Tô Tuyết Di hảo hảo tâm sự, cũng không thể một mực bị 'Chiến tranh lạnh' Đi?

Thời gian cơm tối, Chu Vương hào hứng chạy vào phòng bếp, nói muốn làm một bàn đồ ăn cho đám người.

"Chu nhi, muội còn biết làm đồ ăn sao?"

Nhan Thanh giật mình nhìn xem Chu Vương, nghe Thất sư muội nói nàng không phải nhân vật cấp Yêu Vương sao, thế mà còn xuống bếp nấu cơm, tiểu sư đệ điều giáo đến tốt như vậy sao?

"Đương nhiên nha, tướng công rất là ưa thích ăn đồ ăn muội làm đâu!"

Chu Vương đắc ý hướng về phía Diệp Thần cười một tiếng, hỏi"Tướng công, có phải không a!"

"Cái này, nếu không chúng ta vẫn là tiệm ăn đi, nhiều người như vậy làm cũng phiền phức, đầu to bọn họ cũng sớm đói bụng!"Diệp Thần tức xạm mặt lại, ngẫm lại xử lý hắc ám của Chu Vương hắn liền tê cả da đầu.

"Thần ca, tôi không đói bụng, tôi chỉ muốn ăn đồ ăn tẩu tử làm!"Văn Tinh mặt mũi tràn đầy mong đợi nói.

"Thảo!"

Diệp Thần bó tay rồi, Chu Vương thấy có người ủng hộ nàng càng là hăng hái, vèo một tiếng xông vào phòng bếp, Kiều An Na muốn đi vào hỗ trợ đều bị nàng 'Đuổi' Ra, nói một người nàng là đủ

"Sư đệ, Chu nhi cô nương coi như không tệ, đệ cần phải hảo hảo đãi nàng!"Kiều An Na trở lại phòng khách, chững chạc đàng hoàng nói với Diệp Thần.

"Đại sư tỷ, chờ ngươi cơm nước xong xuôi, có lẽ liền sẽ không nói như vậy!"Diệp Thần dở khóc dở cười.

"Thối đệ đệ, ngay cả nữ nhân Yêu giới đều thích đệ, qua một thời gian ngắn nữa đệ có phải đều quên sư tỷ hay không?"Liễu Nhược Hi thở phì phò chất vấn.

"Làm sao lại thế, trong lòng đệ sư tỷ mới là trọng yếu nhất!"

"Hừ, cái này còn tạm được!"

Liễu Nhược Hi kiêu hừ một tiếng, lúc này mới tính bỏ qua Diệp Thần.

Đúng lúc này điện thoại di động Diệp Thần vang lên, xem xét là Kim Cương gọi tới.

"Thần ca, quan phương lần này quá không hiền hậu, có muốn

chúng ta làm chút chuyện hay không?"Kim Cương úng thanh hỏi.

"Không cần!"

Diệp Thần nhếch miệng, thản nhiên nói"Bọn họ rất nhanh liền sẽ cầu tôi ra ngoài, không nóng nảy!"

Kim Cương nghe xong cũng không có xoắn xuýt, đột nhiên hắn nhớ tới một sự kiện, vội vàng nói

"Thần ca, theo tin tức đáng tin Cách Manny đến Hoa Hạ, mà lại nàng hiện tại là hội trưởng Cộng Tế Hội!"

"Tốt, tôi đã biết!"

Hai người hàn huyên vài câu, sau khi Diệp Thần cúp điện thoại nghĩ nghĩ, đi đến một bên bấm điện thoại Cách Manny.

Kết quả đánh điện thoại mới phát hiện, mình thế mà bị cho vào danh sách đen?

"Thảo!"

Diệp Thần nổi trận lôi đình, bất quá rất nhanh hắn liền tỉnh táo lại, chiếu tình huống trước mắt đến xem, Cách Manny hơn phân nửa là phản bội mình, mà nàng đến Hoa Hạ cũng tuyệt đối không có ý tốt!

"Thần ca, thế nào?"

Viên Vũ đi tới, thấy sắc mặt Diệp Thần không vui hỏi.

Diệp Thần khoát khoát tay, chỉ là một cái Cách Manny còn không đáng đến hắn lao tâm phí thần.

"Tôi vừa tính một quẻ, không tốt lắm a!"Viên Vũ ngữ khí nghiêm túc, nói"Quẻ tượng đã nói, gần hai ngày Hoa Hạ có trận biến động lớn, có lẽ sẽ là phá hư xưa nay chưa từng có!"

"Có đúng không?"

Diệp Thần nghe vậy một mặt bình tĩnh, hỏi"Có thể tính ra uy hiếp đến từ phương nào sao?"

Chương 1082. Cha con không có bản lĩnh...!

"Có khách tây đến, tới đông mà thôi, Kim Ô ẩn nấp bên trong bạch dương!"

"Nói tiếng người!"

"Hẳn là tiểu quỷ tử!"Viên Vũ giải thích nói.

Diệp Thần cười lạnh, mặt mũi tràn đầy khinh thường nói"Chính là Oa quốc, đã như này cũng không cần thiết lưu bọn họ!"

"Thần ca, cậu định làm như thế nào?"

"Còn có thể làm sao, để hắn diệt quốc thôi!"Diệp Thần thản nhiên nói.

Văn Tinh không biết lúc nào xông tới, chỉ nghe hắn cười hì hì nói

"Lão Diệp, nếu không tôi đem người Đảo quốc đều xử lý, tại trên Đảo quốc chăn heo đi, dạng này có thể vì Hoa Hạ ra không ít thổ địa đâu!"

"Ý kiến hay!"

Lan Trần cũng xông tới, giơ ngón tay cái lên nói"Chế tạo một nhóm heo Đảo quốc, mỗi ngày cho ăn hạch nước thải phương tây, nói không chừng còn có thể bán được không tệ đâu!"

"Lan Trần, 'hạch nước thải' là cái đồ chơi gì, uống mập lên

sao?" ('..' : Chất thải phóng xạ)

Âu Thiết Trụ thấy bên này náo nhiệt cũng đi tới, nghe xong cho ăn hạch nước thải còn tưởng rằng là một loại đồ ăn nào đó đặc biệt tốt đâu.

"Ha ha, Thiết Trụ cậu thế nhưng tuyệt đối đừng uống đồ chơi kia, bằng không biến thành quái vật!"Văn Tinh phình bụng cười to.

"Văn Tinh, tôi muốn đánh cậu!"

"Trụ ca, Trụ gia, tôi nói đùa, cậu tuyệt đối đừng coi là thật!"

Văn Tinh sợ, Âu Thiết Trụ toàn cơ bắp, nói đánh hắn thực có can đảm động thủ a, mặc dù hai người tu vi không sai biệt lắm, nhưng đánh nhau ăn thiệt thòi khẳng định là mình!

"Hắc hắc, tôi cũng là nói đùa!"

Âu Thiết Trụ nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hai hàng trắng noãn răng hàm.

""

Đúng lúc này trong phòng khách truyền đến thanh âm Chu Vương "Tướng công, ăn cơm!"

"Quá tốt rồi, tôi sớm đói bụng!"

Văn Tinh nghe xong có cơm ăn, lập tức mắt bốc lục quang, rất là vui vẻ hướng phòng ăn chạy tới, Diệp Thần thấy thế cười nhạt một tiếng, bên trong miệng đếm ngược

"5, 4, 3"

"Thần ca, cậu tính cái gì?"Lan Trần hiếu kì.

"2"

Vừa đếm tới 2 Văn Tinh liền mặt mũi tràn đầy chấn kinh chạy trở về, trợn to mắt nhìn Diệp Thần, hỏi

"Lão Diệp, trên bàn bày nhiều than như vậy, nồi lẩu đâu? Yêu giới ăn than trước lẩu sao?"

"Ai nói ăn lẩu, đó chính là đồ ăn Chu Nhi làm!"Diệp Thần cố nén cười nói.

"Ngọa tào! Tôi ít đọc sách, cậu đừng gạt tôi, nào có đồ ăn đen như này?"

Văn Tinh nghe xong lập tức không bình tĩnh, ai ăn đồ ăn Chu Vương không hỏng người mới là lạ!

"Nhiều ít ăn chút đi, miễn cho lãng phí một mảnh hảo tâm Chu nhi, tôi lại để cho Đại sư tỷ nấu chút sủi cảo cho các cậu!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Không có khó ăn như vậy đi?"

Viên Vũ còn không tin, giống nữ nhân như xinh đẹp Chu Vương, làm ra đồ ăn có thể có bao nhiêu khó ăn?

Bất quá khi hắn nhìn thấy thức ăn trên bàn, tựa hồ lại tin tưởng!

"Lão La, nếm thử!"

Viên Vũ nhặt lên một khối đồ vật cùng loại 'Xương sườn' ném xuống đất, kết quả lão La hít hà, ngay sau đó bỗng nhiên quay đầu xông vào nhà vệ sinh, chỉ chốc lát bên trong liền truyền đến âm thanh nôn mửa

Thảo!

Chó đều không ăn?

"Loại đồ ăn này, Chu Vương đã ăn thử chưa?"Văn Tinh mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

"Lấy tu vi nàng, sớm không cần ăn cơm!"Diệp Thần cười nói.

Bữa cơm này, tuyệt đối là một bữa cơm khó quên nhất đời này Văn Tinh nếm qua, Kiều An Na bọn người còn tốt, bởi vì Chu Vương đồng ý để các nàng nấu sủi cảo.

Nhưng dạng này liền khổ các nam nhân còn lại, Chu Vương để bọn họ đem thức ăn đều ăn sạch!

"Thiết Trụ, cậu ăn nhiều một chút, thân thể cậu to cần nhiều chất!"Văn Tinh còn nghĩ lắc lư Âu Thiết Trụ ăn nhiều.

"Tôi mới không muốn ăn nhiều, gầy như cậu mới phải ăn nhiều!"

""

Văn Tinh bó tay rồi, khờ hàng này thời khắc mấu chốt không có ngốc chút nào, nghĩ lừa hắn nhập hố đều không được

Ninh Châu, sơn trang Vân Đỉnh biệt thự số một.

"Con gái, con mang thai nhất định phải ăn nhiều một chút!"Lý Hương Cầm tự mình múc cho Tô Tuyết Di một bát canh sườn bắp ngô thơm ngào ngạt.

"Mẹ, con ăn không vô!"

Tô Tuyết Di vô lực lắc đầu, chẳng biết tại sao hôm nay trong nội tâm nàng luôn luôn bất ổn, lộ ra bối rối dị thường.

"Tiểu Tuyết, con không thoải mái sao, muốn đi bệnh viện kiểm tra một chút hay không?"Tô Vạn Đạt gặp nữ nhi sắc mặt khó coi không khỏi hỏi.

"Ngậm miệng!"

""

Tô Vạn Đạt rụt cổ một cái, không làm rõ ràng được tại sao lại chọc tới cọp cái này!

"Con gái xem xét chính là nhớ Diệp Thần, bằng không cái gì không thoải mái!"

Lý Hương Cầm đến cùng là nữ nhân, một chút xem thấu tiểu tâm tư Tô Tuyết Di, khuyên"Đứa nhỏ ngốc, giống nam nhân như ưu tú Diệp Thần, cả một đời làm sao có thể chỉ có một nữ nhân?"

"Mẹ, mẹ đến cùng muốn nói cái gì?"Tô Tuyết Di hồ nghi nói.

"Rất đơn giản, con phải làm ra lựa chọn!"

"Lựa chọn?"

"Hoặc là con cùng Diệp Thần ly hôn, hoặc là con tiếp nhận sự thật Diệp Thần có những nữ nhân khác!"

Lý Hương Cầm không nghĩ lại nhìn nữ nhi thống khổ, dứt khoát đem lời nói thấu"Cha con là không có bản lĩnh, chứ không hắn có bao nhiêu thiếu nữ mẹ cũng nhận, ai bảo chúng ta là nữ nhân đâu, đây chính là mệnh chúng ta!"

Chương 1083. Cọp cái phát điên!

"Lão bà, em nói như vậy thật giống như anh rất vô dụng đi!"

Tô Vạn Đạt không vui, nói lầm bầm"Nói Diệp Thần thì nói Diệp Thần thôi, làm gì phải kéo người ta theo?"

"Tôi nói sai sao?"

Lý Hương Cầm hung hăng vừa trừng mắt, Tô Vạn Đạt sợ

Tô Tuyết Di nghe được lời nói này rơi vào trầm tư, thật lâu nàng cắn chặt môi son, chậm rãi nói

"Tốt a, nếu như Diệp Thần không sợ thân thể kéo sụp, con, con có thể không so đo"

"Mẹ ủng hộ con!"

Lý Hương Cầm thấy nữ nhi rốt cục nghĩ thông suốt hết sức cao hứng, giật giây nói"Tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho Diệp Thần, để hắn về nhà đi!"

Tô Tuyết Di gật gật đầu, lấy điện thoại cầm tay ra vừa muốn gọi cho Diệp Thần, đột nhiên bên ngoài chuông cửa vang lên!

"Ai vậy, chẳng lẽ là thân gia tới? Lão Tô, đi mở cửa!"

""

Tô Vạn Đạt đang lướt tọp tọp lưu luyến không rời đứng dậy, đi tới cửa sau mở cửa ra, nhưng trước mắt xuất hiện lại là nữ

nhân tóc vàng mắt xanh, phía sau nàng còn đứng lấy hai tráng hán da đen cao to, cũng không phải vợ chồng Diệp Tử Long.

"Các người tìm ai?"

Tô Vạn Đạt nhìn xem mấy người ngoại quốc này hỏi.

"Nơi này là nhà Diệp Thần đi?"

Cách Manny nhìn chằm chằm Tô Vạn Đạt mỉm cười hỏi.

"Đúng vậy a, bất quá hắn không ở nhà!"

Tô Vạn Đạt nghe xong nữ nhân là tìm Diệp Thần, lập tức nhăn nhăn lông mày.

Tiểu tử thúi này chơi đến rất hay a, trong nước tìm nữ nhân coi như xong, còn đem nữ nhân nước ngoài trêu chọc tới, thật không sợ thận hư a!

"Vậy thì đúng rồi!"

Cách Manny nói xong nhấc chân liền hướng đi vào trong đi.

"Khoan đã, cô làm gì?"

Tô Vạn Đạt tranh thủ thời gian đưa tay ngăn lại, trầm giọng nói"Tôi không có để cô đi vào đi?"

"Hừ!"

Cách Manny một câu nói nhảm cũng không có, quay đầu đánh mắt cho tráng hán da đen sau lưng, tráng hán lập tức nhô ra cánh tay bóp lấy cổ Tô Vạn Đạt, đem hắn xách lên.

"Ngươi, các ngươi rốt cuộc là ai, con rể ta thế nhưng là Diệp Thần"Tô Vạn Đạt hai chân bay lên không, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nhìn xem Cách Manny.

Ba!

Nghe được Tô Vạn Đạt xách tên Diệp Thần, Cách Manny lúc đầu đã đi vào biệt thự, quay người một bàn tay hung hăng tát vào trên mặt Tô Vạn Đạt, âm thanh lạnh lùng nói

"Diệp Thần hiện tại tự thân khó đảm bảo, ít cầm hắn hù dọa ta!"

""

Cách Manny đánh xong người từ trên thân móc ra một khối khăn tay, xoa xoa tay, sau đó ném xuống đất dẫn người trực tiếp đi tới phòng khách.

"Lão Tô, có phải là thân gia"

Lý Hương Cầm lời còn chưa nói hết, ngẩng đầu thấy lão công mình bị người bóp cổ lập tức sững sờ, sau đó liền như cọp cái phát điên, từ trên ghế salon nhảy lên một cái nhào về phía tráng hán da đen, bên trong miệng không ngừng mắng

"Hỗn đản, vương bát đản, thả lão công bà ra!"

Phanh!

Tráng hán da đen một cước đá vào bụng dưới Lý Hương Cầm, trực tiếp đưa nàng đá bay ra ngoài, ngã trên mặt đất nửa ngày dậy không nổi.

Bất quá tráng hán cũng giật nảy mình, lão bà Hoa Hạ đều hung hãn như vậy sao?

"Mẹ!"

Tô Tuyết Di thấy thế kinh hãi, vội vàng tiến lên từ dưới đất đỡ dậy Lý Hương Cầm, đồng thời cắn răng nhìn về phía Cách Manny nói

"Cô, cô đến cùng là ai? Tại sao tới nhà tôi đánh người!"

"Tô Tuyết Di, xin chào!"

Cách Manny nhìn thấy trên mặt Tô Tuyết Di lộ ra một vòng nụ cười tà mị, nàng đi đến phòng khách ngồi ở trên ghế sa lon, một mặt giễu giễu nói"Hôm nay tôi liền muốn để Diệp Thần biết, kết cục khi đắc tội tôi là cái gì!"

Tô Tuyết Di nghe vậy đôi mi thanh tú không khỏi cau lại, cắn răng hỏi

"Diệp Thần làm sao đắc tội cô, cô đến cùng muốn làm gì?"

"Không cần phải gấp, cô rất nhanh liền sẽ biết!"Cách Manny lộ ra một vòng nụ cười quỷ dị, ngoắc ngón tay với một tên tráng hán da đen.

"Ha ha ha! Ta còn không có chơi qua nữ nhân Hoa Hạ đâu, da mịn thịt mềm nhất định rất thoải mái!"Tráng hán da đen thu được Cách Manny chỉ lệnh, mặt mũi tràn đầy nụ cười Trư ca, nhanh chân hướng phía Tô Tuyết Di đi đến!

"Ngươi dám!"

Lý Hương Cầm thấy thế không ổn, nghiêm nghị cảnh cáo nói"Nữ nhi của ta mang thai, các ngươi nếu ai dám đụng nàng một chút, Diệp Thần sẽ không bỏ qua các ngươi!"

"Mang thai?"

Cách Manny sáng mắt lên, một đôi con mắt như hồ ly lóe ra hàn quang nhìn xem Tô Tuyết Di có chút hở ra bụng dưới, cười gằn nói

"Quá tốt rồi, một thi hai mệnh! Diệp Thần, ai bảo ngươi đắc tội ta, đây chính là báo ứng ngươi!"

"Cứu mạng a!"

Tô Tuyết Di tự biết không địch lại, chỉ có thể lớn tiếng cầu cứu.

Nhưng cách Manny sớm đã đem bên ngoài'Thanh lý' , coi như Tô Tuyết Di hô phá cuống họng cũng không ai có thể tới cứu nàng.

"Hắc hắc, mỹ nữ trước theo giúp ta đi gian phòng bên trong thoải mái một chút đi!"Tráng hán da đen đi đến trước mặt Tô Tuyết Di, duỗi ra bàn tay to lớn muốn đem Tô Tuyết Di mang đi.

"Đi chết!"

Lý Hương Cầm thấy thế cũng là không thèm đếm xỉa, cũng không biết nàng từ chỗ nào rút ra khí lực, bắt lấy tay người da đen đồng thời cắn một cái xuống!

"Ngao!"

Chương 1084. Jerry?

Người da đen cũng không nghĩ tới Lý Hương Cầm bưu hãn như thế, dưới kịch liệt đau nhức một bàn tay vả vào trên mặt Lý Hương Cầm!

Ba!

Một tiếng vang giòn, Lý Hương Cầm chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, ngay sau đó liền ngã xuống đất ngất đi bất tỉnh nhân sự.

"Mẹ!"

"Lão bà!"

Cha con Tô Tuyết Di thấy cảnh này, lập tức tim như bị đao cắt, nhưng đối phương cao to đen hôi bọn họ không có biện pháp nào.

"Chi chi!"

Ngay tại lúc tráng hán da đen cầm lên Tô Tuyết Di, chuẩn bị đi bên cạnh phòng ngủ đột nhiên cảm giác dưới đáy chân mình có đồ vật gì đang động, cúi đầu xem xét nguyên lai là chỉ con chuột nhỏ!

"k!"

Tráng hán da đen gầm thét một tiếng, nhấc chân làm bộ liền muốn giẫm chết con chuột này!

Ai ngờ, không đợi tráng hán chân đạp xuống dưới, đột nhiên một trận sương mù màu trắng từ trên thân chuột nhỏ toát ra, tráng hán da đen vô ý thức thu chân về lui về sau mấy bước, đợi cho sương mù tán đi, tất cả mọi người chấn kinh!

Chỉ thấy một nam tử tuổi trẻ người mặc cẩm y màu trắng, cầm trong tay quạt giấy, dáng dấp da mịn thịt mềm xuất hiện ở trước mắt mọi người.

"Cái quỷ gì?"

Cách Manny giật mình, này bất thình lình toát ra một người đến, quá quỷ dị!

"Chậc chậc, chỉ bằng những rác rưởi các ngươi cũng dám đến chủ nhà quấy rối, thật sự là chán sống!"Nam tử nhẹ lay động quạt giấy trắng, một mặt lạnh nhạt biểu lộ nhìn bức cách còn rất cao.

"Ngươi đến cùng là ai?"

Cách Manny nhìn về phía nam tử trẻ tuổi, cắn răng hỏi.

"Ta gọi Jerry!"

"Chủ nhân lưu lại ta bảo vệ Tô tiểu thư, không nghĩ tới thật là có tên đầu sắt dám đến a!"Nam tử một mặt hài hước nhìn xem Cách Manny thản nhiên nói.

Không sai!

Người này chính là Chuột tinh lúc trước Diệp Thần thu phục.

"Jerry?"

Cách Manny sững sờ, cái này mẹ nó không phải chuột trong phim hoạt hình nước mỹ sao, chạy thế nào tới Hoa Hạ?

"Các ngươi là tự mình chết, hay là phải ta xuất thủ?"

Jerry cũng không có thói xấu gì lớn, chính là thích trang cái bức, trước khi giết người đều phải bức một cái

"Giết hắn!"

Cách Manny trong lòng sinh ra sợ hãi, vội vàng hướng về phía hai người bảo tiêu da đen rống to.

Hai tên tráng hán da đen phân biệt ném cha con Tô Vạn Đạt, gầm thét một tiếng hướng Jerry đánh tới!

"Không biết tự lượng sức mình!"

Jerry đứng tại chỗ không nhúc nhích, đợi đến hai cái tráng hán tới gần nhẹ nhàng giương lên quạt giấy trong tay.

Bịch! Bịch!

Tráng hán da đen song song ngã xuống đất, càng quỷ dị chính là sau khi ngã xuống đất, thân thể hai người lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được cấp tốc héo rút, chớp mắt liền trở thành hai cỗ thây khô!

Mà Jerry lại khép hờ hai mắt, tựa hồ dùng lực hút lấy cái gì, mặt mũi tràn đầy biểu lộ hưởng thụ!

""

Cách Manny thấy thế trợn tròn mắt, vạn vạn không nghĩ tới nhà Diệp Thần còn có chuột làm bảo tiêu, lại còn là chuột tinh kinh khủng như vậy!

"Tô tiểu thư, đừng sợ, có ta ở đây chỗ này không có nguy hiểm!"

Jerry đem người da đen bảo tiêu hút thành'Người khô' xong, hướng về phía Tô Tuyết Di nhếch miệng cười nói"Tiểu thư có thể liên hệ chủ nhân, nữ nhân này hẳn là dẫn đầu, xử trí như thế nào vẫn là để chủ nhân định đoạt đi!"

"Chủ nhân?"

Tô Tuyết Di sớm bị dọa mộng, tới một hồi lâu mới hồi phục

tinh thần lại, vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra bấm điện thoại Diệp Thần

Tỉnh thành, Trung Y Học Viện.

Diệp Thần tự mình đem Kiều An Na các nàng đưa đến cửa trường học.

"Sư đệ, nhìn thấy đệ không có việc gì liền tốt, chúng ta về Ninh Châu trước!"Kiều An Na nói.

"Ân, sư tỷ yên tâm đi, chỉ cần đệ không nguyện ý, chỉ là một trường học lại thế nào vây được đệ?"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

"Thối đệ đệ, hiện tại vây được đệ chỉ có Chu nhi đi?"

Liễu Nhược Hi ngữ khí u oán nói"Diễm phúc không cạn a, bất quá đệ cũng phải kiềm chế một chút, ban đêm đừng để eo gãy mát!"

"Ách"

Diệp Thần lúng túng gãi đầu một cái, có phải là Chu nhi lại cùng liễu Nhược Hi nói 'Thì thầm' cái gì?

"Làm sao có thể gãy được, trừ phi lão Diệp dùng sức quá mạnh!"Một bên Văn Tinh nhếch miệng cười nói.

"Đại gia ngươi!"

Diệp Thần hung hăng trừng Văn Tinh một chút, gia hỏa này không nói lời nào sợ người coi hắn là câm điếc sao?

Reng reng reng!

Vừa đưa tiễn Kiều An Na các nàng, điện thoại Diệp Thần liền vang lên, xem xét là Tô Tuyết di đánh tới!

"Nàng dâu!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nha đầu này rốt cục chịu tha thứ mình sao?

"Lão công, ngươi ở đâu a?"

Ai ngờ, trong điện thoại di động lại truyền đến thanh âm thất kinh Tô Tuyết Di"Mau trở lại đi, trong nhà xảy ra chuyện!"

"Cái gì?!"

Diệp Thần nghe xong lập tức cau mày, trầm giọng nói"Nàng dâu, anh còn đang tỉnh thành a, đến cùng xảy ra chuyện gì, từ từ nói!"

"Tô tiểu thư, để cho ta tới nói đi!"

Điện thoại đầu kia truyền tới một thanh âm của nam nhân.

Diệp Thần sững sờ, là tên vương bát đản nào nửa đêm chạy nhà hắn đi?

"Chủ nhân!"

Rất nhanh, trong điện thoại di động truyền đến thanh âm Jerry.

"Ai?"

Diệp Thần luôn cảm thấy cái giọng the thé, lại tiện hề hề này rất quen tai, nhưng hắn trong lúc nhất thời nhớ không nổi là ai.

Chương 1085. Di ngôn sau cùng!

"Ta là Jerry a!"

"Thảo!"

"Chủ nhân, ta là đực!"

Jerry rất buồn bực, chủ nhân dục vọng mạnh như vậy sao?

"Trong nhà đến cùng chuyện gì xảy ra, mau nói!"

"Có ngựa đại dương, nàng dẫn người đến biệt thự kiếm chuyện bị ta giết, chỉ còn lại nàng, xử trí như thế nào đâu chủ nhân!"

"Ngựa đại dương?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, sau một phen miêu tả Jerry hắn mới hiểu được, nguyên lai là Cách Manny.

"Chủ nhân, có muốn ta giết nàng hay không?"Jerry hỏi.

"Diệp Thần, giết ta, cam đoan ngươi sẽ hối hận, đời này ngươi cũng đừng nghĩ biết gen chiến sĩ ở đâu!"Cách Manny nghe xong dọa sợ, tranh thủ thời gian lớn tiếng gầm rú.

"Ngươi nhìn xem nàng, ta lập tức trở về!"

Diệp Thần sắc mặt âm trầm, nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

"Thần ca, xảy ra chuyện gì?"Viên Vũ phát giác Diệp Thần sắc mặt không đúng, hiếu kì hỏi.

"Trong nhà xảy ra chuyện!"

Diệp Thần cũng không giải thích thêm, nói xong thả người nhảy lên nhảy lên hư không, chớp mắt liền biến mất ở trong đêm tối!

Viên Vũ mấy người tới không kịp nghĩ kĩ, nhao nhao theo sát phía sau, mấy người rất nhanh liền biến mất không còn!

Nơi xa một mực có cảnh sát đang ngó chừng Diệp Thần, khi bọn người Diệp Thần ở tại dưới vạn chúng nhìn trừng trừng biến mất không thấy gì nữa, tất cả cảnh sát theo dõi đều trợn tròn mắt!

"Lưu ca, ta không phải hoa mắt đi, Diệp Thần bay, bay, bay mất?"Một cảnh sát trẻ tuổi dùng sức vuốt vuốt con mắt mình, ngữ khí khoa trương nói.

....."

Đồng bạn cảnh sát trẻ tuổi cũng là biểu lộ một mặt gặp quỷ, làm vài chục năm, hắn cũng là lần thứ nhất nhìn thấy có người có thể bay a!

"Lưu ca, chúng ta mau tới báo đi?"

"Không được!"

Lần này cảnh sát họ Lưu nhịn không được mở miệng, thấm thía nói:"Tiểu Lý, loại sự tình này đừng quản thật giả, chúng ta tốt nhất mở một con mắt nhắm một con mắt, nếu không không may chính là mình!"

"Vì cái gì?"Cảnh sát trẻ tuổi không hiểu.

"Người có thể bay sao? Hay là ngươi cảm thấy lãnh đạo đều là đồ đần?"

"Lui một vạn bước mà nói, coi như lãnh đạo là đồ đần thật tin,

nhưng Diệp Thần là tại dưới mí mắt chúng ta bay đi, trách nhiệm này ai đến gánh?"

"Ai vậy?"

"Đần chết ngươi đi, đương nhiên là loại binh lính cảnh không có bối cảnh như chúng ta, chẳng lẽ lãnh đạo sẽ vì ngươi cõng nồi sao?"

Lão Lưu trợn nhìn cảnh sát trẻ tuổi một chút, tiểu tử này không đi nhà máy đánh ốc vít đáng tiếc, cái gì mà làm cảnh sát.....

Ninh Châu, sơn trang Vân Đỉnh.

Jerry vừa cúp điện thoại, bên ngoài biệt thự truyền đến một trận tiếng bước chân, một giây sau Diệp Thần mặt mũi tràn đầy sát khí liền xuất hiện ở trước mắt mọi người!

"Lão công?"

"Diệp Thần?"

Cha con Tô Vạn Đạt nhìn thấy Diệp Thần không khỏi mở to hai mắt nhìn, vừa rồi gọi điện thoại Diệp Thần còn nói mình tại tỉnh thành, làm sao trong chớp mắt liền trở về Ninh Châu?

Diệp Thần vào nhà sau, lạnh lùng quét hiện trường một chút, khi hắn nhìn thấy cách Manny, ánh mắt bên trong dần hiện ra một vòng sắc bén hàn mang!

"Chủ nhân, ngài trở về rồi!"

Jerry cười híp mắt tiến lên nghênh đón, chỉ chỉ Cách Manny ngồi ở trên ghế sa lon run lẩy bẩy, cười gằn nói"Chính là em gái này, muốn giết một nhà Tô tiểu thư!"

Vừa dứt lời, Viên Vũ mấy người cũng nối đuôi nhau mà vào, nhìn thấy bảo tiêu da đen trên mặt đất bị hút thành người khô,

đám người sững sờ, Hấp Tinh Đại Pháp?

"Diệp, Diệp Thần, ngươi không thể giết ta!"

Cách Manny cố giả bộ trấn định, nuốt ngụm nước bọt nói"Chỉ cần ngươi tha ta một mạng, ta cho ngươi biết một bí mật lớn!"

Diệp Thần lạnh lùng lườm nàng một chút không nói chuyện, mà là đi thẳng tới bên người Tô Tuyết Di, nhẹ nhàng mà đưa nàng ôm vào lòng, ôn nhu an ủi

"Nàng dâu đừng sợ, có anh ở đây!"

"Cha, ngài trước mang tiểu Tuyết đi gian phòng, tối nay đừng ra!"

"Tốt!"

Tô Vạn Đạt trong lòng dự liệu được tiếp xuống sẽ phát sinh chuyện gì, nhanh lên đem nữ nhi đưa vào gian phòng, lại đem lão bà ôm vào phòng, ba một tiếng đóng cửa lại!

"Cách Manny!"

Diệp Thần lúc này mới chậm rãi quay đầu đi, một đôi con ngươi lạnh lùng nhìn chằm chằm gương mặt tinh mỹ của Cách Manny, âm thanh lạnh lùng nói

"Dám đụng đến người nhà ta, ngươi có mấy cái đầu?"

"Diệp Thần, ta đã nắm giữ nghiên cứu căn cứ gen chiến sĩ, còn có Đảo quốc sẽ lập tức nhằm vào Hoa Hạ, những này ta đều biết!"

"Chỉ cần ngươi không giết ta, ta đều nói cho ngươi!"Cách Manny vì cầu bảo mệnh, mở ra điều kiện.

"Hừ, ngươi cho rằng không nói, ta cũng không biết sao?"

Diệp Thần cười lạnh, nói xong như thiểm điện xuất thủ, hai mắt khép hờ, năm ngón tay mở ra chụp tại trên đỉnh đầu Cách Manny.

"Ngươi, ngươi muốn làm gì?"

Cách Manny sợ tè ra quần, nàng sợ Diệp Thần sẽ giống nhổ củ cải, đem đầu của nàng nhổ!

Ai ngờ Diệp Thần cũng không có làm như vậy, ngược lại một lát sau hắn buông lỏng tay ra.

"Đầu to, cậu thật đúng là đoán chắc!"

Diệp Thần hừ lạnh nói"Tiểu quỷ tử nghĩ triệu hoán Bát Kỳ Đại Xà đến Hoa Hạ làm loạn, còn nghĩ để Hoa Hạ phụ thuộc nước bọn họ, quả thực buồn cười!"

"Ngươi, ngươi làm sao lại biết?"Cách Manny nghe xong trợn tròn mắt.

"Cách Manny, đây chính là di ngôn sau cùng của ngươi!"

Chương 1086. Sửa ống nước?

Diệp Thần nói xong đưa tay một chưởng, Cách Manny liền gọi cũng không kịp gọi, trực tiếp hóa thành một đống tro tàn

"Chậc chậc, đáng tiếc!"

Một bên Văn Tinh bĩu môi nói"Em gái này dáng dấp còn không tệ, để cho tôi thử xe một chút lại giết tốt bao nhiêu!"

"Phi, tiểu tử Văn Tinh cậu trong đầu có phải là có tinh trùng quấy phá, làm sao cả ngày nghĩ đến việc này?"Viên Vũ nghe xong nhịn không được liếc mắt.

"Em gái ngươi!"

Văn Tinh nghe xong không vui, tinh trùng sinh trưởng ở trong đầu, đây không phải lẫn lộn đầu đuôi sao?

Diệp Thần đi đến cửa phòng ngủ gõ cửa một cái

"Nàng dâu, ra đi!"

Két!

Cửa phòng mở ra, Tô Vạn Đạt nhô đầu ra cẩn thận từng li từng tí ra bên ngoài tìm hiểu một phen.

"Cha, Cách Manny đi, ngài không cần sợ hãi!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Lão công!"

Vừa dứt lời, đột nhiên một đạo thân ảnh nhào vào trong ngực

Diệp Thần, Tô Tuyết Di ôm thật chặt Diệp Thần, toàn thân run rẩy nói

"Em thật là sợ a, anh đừng đi, về sau anh có bao nhiêu thiếu nữ em cũng mặc kệ ngươi, được không?"

""

Nha đầu này nghĩ thông suốt?

Diệp Thần cười khổ, đổi lại bình thường hắn khẳng định không nói hai lời đồng ý, nhưng Chu vương còn đang trường học chờ hắn, mình thế nhưng là đáp ứng trong vòng bảy ngày không rời không bỏ đâu!

"Diệp Thần, con tiến nhanh đi xem một chút mẹ vợ mình đi, nàng bị người xấu đánh ngất xỉu!"Tô Vạn Đạt mặt mũi tràn đầy lo lắng.

Mặc dù bình thường hắn không ít lần bị Lý Hương Cầm khi dễ, nhưng thời khắc mấu chốt hắn vẫn là rất quan tâm cọp cái nhà mình.

Diệp Thần gật gật đầu, đi vào gian phòng hơi xử lý một chút, Lý Hương Cầm liền tỉnh lại.

"Hỗn đản, không cho phép khi dễ nữ nhi của bà!"

Lý Hương Cầm vừa tỉnh mơ mơ màng màng lầm đem Diệp Thần coi như người da đen, nằm ở trên giường nàng giống mẹ thú nhe răng trợn mắt, tay chân trong hư không dừng lại loạn vạch

"Lão bà, không sao!"

Tô Vạn Đạt thấy thế vội vàng tiến lên trấn an Lý Hương Cầm"Diệp Thần trở về, người xấu đều đi!"

Lý Hương Cầm lúc này mới dần dần bình tĩnh trở lại, đợi đến

nàng triệt để khôi phục, mọi người mới đi vào phòng khách lần nữa ngồi xuống.

"Con rể, gái Tây kia là ai a?"

Xác nhận không có nguy hiểm, Lý Hương Cầm lại bắt đầu thăm dò Diệp Thần, hỏi"Sẽ không lại là nữ nhân con đi?"

"Khụ khụ, nàng không phải!"

Diệp Thần dở khóc dở cười, cách Manny ngược lại là nghĩ tới cùng hắn ngủ, nhưng bị mình cự tuyệt!

"Nhờ có Diệp Thần trở về!"Tô Vạn Đạt lòng còn sợ hãi.

"Cho nên, trong nhà vẫn là phải có nam nhân a, bằng không quá nguy hiểm!"Lý Hương Cầm nghiêm túc nói.

Tô Vạn Đạt nghe xong nhịn không được trợn nhìn Lý Hương Cầm một chút, lời nói này quá đả thương tâm người, hắn không phải nam nhân sao?

"Ông nhìn tôi làm gì?"

Lý Hương Cầm giận không chỗ phát tiết, hướng về phía Tô Vạn Đạt dừng lại rống"Lão Tô, ngày mai ông liền đi học công phu cho tôi, chuyện gì đều muốn dựa vào con rể, ông không xấu hổ sao?"

""

Thảo!

Nghe nói như thế Tô Vạn Đạt khí huyết áp tiêu thăng, miệng cọp cái này thật thiếu!

Hắn đều sắp bạc đầu, học cái gì công phu?

"Thần ca, tiểu quỷ tử bên kia cậu định làm như thế nào?"Lan Trần hỏi.

"Còn có thể làm sao?"

Không đợi Diệp Thần mở miệng, Văn Tinh thở phì phò đoạt trước nói"Lão Diệp hiện tại là phạm nhân, đâu thèm được nhiều như vậy!"

"Ân, lần này tôi ủng hộ Văn Tinh!"

Viên Vũ nghe vậy gật đầu nói"Là thời điểm để một ít người biết ai mới là là đại vương!"

"Dẹp đi đi, lão Diệp thành'Bom' ?"Văn Tinh cười xấu xa nói.

""

Âu Thiết Trụ một mực yên lặng không lên tiếng, dù sao ý nghĩ hắn rất đơn giản, hết thảy đều nghe Thần ca, về phần thu thập tiểu quỷ tử hay là Ưng Tương cũng không thành vấn đề.

"Lão công, đêm nay anh không đi đi?"

Tô Tuyết Di ôm eo Diệp Thần, tham lam hút lấy vị nam nhân trên người hắn, cơ thể cấp tốc có phản ứng, hai người rất lâu không có 'Dính nhau', đêm nay nhất định phải để Diệp Thần'Hiến lương' !

Thời gian nữ nhân mang thai, đối với nhu cầu phương diện kia tựa hồ phá lệ tràn đầy!

"Nàng dâu, chỉ sợ làm em thất vọng!"

Diệp Thần cười khổ, đem sự tình mình tại Trung Y Học Viện dạy học nói một lần, Tô Tuyết Di nghe xong quả nhiên mặt mũi tràn đầy biểu lộ thất vọng.

"Nam nhân lấy sự nghiệp làm chủ, mẹ nhìn rất tốt!"

Thời khắc mấu chốt Lý Hương Cầm mở miệng"Bất quá, các con là vợ chồng lại là người trẻ tuổi, luôn có nhu cầu phương diện kia đi? Con rể, con tối thiểu mỗi tuần một lần trở về!"

"Mẹ, mẹ nói nhăng gì đấy!"Tô Tuyết Di khuôn mặt đỏ lên, loại sự tình này sao có thể nói ra đâu, mắc cỡ chết được!

"Tốt, không có vấn đề!"Diệp Thần quả quyết đáp ứng.

Đoạn thời gian trước nhìn tin tức, một đôi vợ chồng mới cưới lão công lâu dài không ở nhà, kết quả mỗi ngày có nam nhân đi nhà hắn sửa ống nước, Diệp Thần cũng không muốn loại sự tình này phát sinh ở trên người mình.

Đêm đã khuya.

Tô Tuyết Di hàm tình mạch mạch mà nhìn xem Diệp Thần, biết rõ hắn muốn đi, nhưng chính là không nỡ buông tay.

"Thần ca, chúng ta đi trước!"

Bọn người Văn Tinh thấy thế nhìn nhau cười một tiếng, cũng không chuẩn bị về tỉnh thành, cáo từ sau rời đi biệt thự ai về nhà nấy.

Chương 1087. Quái vật!

"Lão Tô, chúng ta cũng đi thôi!"Lý Hương Cầm cười một tiếng.

"Đi đâu?"

Tô Vạn Đạt sững sờ, đêm hôm khuya khoắt này đi đến chỗ nào?

"Về chính nhà chúng ta, đần chết người!"Lý Hương Cầm nói xong không đợi Tô Vạn Đạt mở miệng, trực tiếp dắt lấy hắn liền hướng bên ngoài đi.

Trong biệt thự lập tức trở nên trống rỗng, chỉ còn lại có Diệp Thần cùng Tô Tuyết Di.

"Nàng dâu, đêm nay anh vẫn là phải trở về!"Diệp Thần mặt mũi tràn đầy xin lỗi nói.

"Trở về có thể, nhưng thời gian dài như vậy anh không có đụng em, anh nhất định phải cho em một cái trả lời chắc chắn hài lòng mới có thể đi!"

Tô Tuyết Di nói xong giống con con thỏ nhỏ, nhảy đến trên thân Diệp Thần, giống bạch tuộc chăm chú bóp chặt Diệp Thần, ôn nhu nói

"Lão công, mang em đi phòng ngủ!"

"Tuân mệnh!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, Tô Tuyết Di nghĩ thông suốt một số việc, cũng làm cho hắn nhẹ nhàng thở ra.

Rất nhanh, trong phòng ngủ liền truyền đến một trận tiếng thở gấp đã lâu

Qua trọn vẹn hai giờ, Tô Tuyết Di mới hài lòng tại trong ngực Diệp Thần ngủ say.

Diệp Thần nhìn xem nữ nhân trong ngực nhẹ nhàng thở dài, đều nói nữ nhân ba mươi như sói, 40 như hổ, làm sao vợ hắn mới chừng hai mươi giống như sói giống như hổ?

Chờ Tô Tuyết Di ngủ say, Diệp Thần mới rón rén xuống giường, mặc quần áo tử tế rời đi.

Trở lại ký túc xá viện y học, đã là rạng sáng, kết quả mới vừa vào cửa lại bị Chu Vương kéo đến trong phòng ngủ một trận'Giày vò' , nửa đêm mới kết thúc chiến đấu!

"Thảo!"

Sắp sửa trước Diệp Thần không khỏi cảm khái, loại 'Việc tốn thể lực' này đổi lại phổ thông nam nhân, còn không phải vài phút bị ép khô a!

Thời gian thoáng một cái đã qua, chớp mắt lại qua hai ngày.

Hai ngày này Diệp Thần ban ngày dạy học sinh, ban đêm bồi Chu vương, trôi qua cũng là thư giãn thích ý.

Nhưng mà, chính ban đêm hôm đó, một trận hạo kiếp lặng yên mà tới!

Mân Nam, hải vực.

Vì kiếm học phí đại học cho hài tử, ngư dân lão Từ không để ý trời đêm, vẫn tại bên trên phá thuyền đánh cá làm việc bắt cá.

"Lão Từ, nghe nói con của ngươi thi đậu Đại học 999, thật là khiến người ta ghen tị a!"

"Không giống tiểu tử nhà ta kia, đọc sách không được, cao trung vừa Tốt nghiệp liền đi tham gia quân ngũ!"

Hạ xong lưới đánh cá, đồng bạn bên trong miệng ngậm thuốc lá, đi đến bên người lão Từ mặt mũi tràn đầy hâm mộ nói chuyện phiếm.

"Tham gia quân ngũ rất tốt a, bảo vệ quốc gia nhiều quang vinh!"

"Kỳ thật chỉ cần hài tử thân thể khỏe mạnh, thật vui vẻ liền tốt, ta cũng không cầu mong gì khác!"

Lão Từ nghe vậy nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra miệng răng vàng khè, đồng bạn thấy thế đưa cho lão Từ một điếu thuốc, hai người từ hài tử đến nàng dâu mình cứ như vậy tán gẫu

Đột nhiên, mặt biển một trận sóng cả mãnh liệt, lão Từ đứng tại mũi tàu kém chút không có một bổ nhào ngã vào trong biển, còn tốt đồng bạn tay mắt lanh lẹ kéo lại hắn.

"Chuyện gì xảy ra, khí tượng cục không nói hôm nay có sóng gió a!"Lão Từ lòng còn sợ hãi, nhìn xem mặt biển đen nhánh không giải thích được nói.

"Có thể là gợn sóng đi?"

Đồng bạn vừa dứt lời, mặt biển đột nhiên nhấc lên một trận bọt nước to lớn, cao chừng ba bốn tầng lầu, đem bọn người lão Từ dọa cho phát sợ!

"Trời ạ! Các ngươi mau nhìn đó là cái gì?"Trên thuyền có người hoảng sợ nói.

Lão Từ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên, lập tức cả người đều không tốt!

Tại đèn thuyền chiếu xuống, chỉ thấy trên mặt biển thêm một cái hải quái to lớn, vật này mọc ra tám cái giống như rồng giống như đầu rắn, con mắt đỏ tươi, phần lưng bên trên mọc đầy rêu xanh, phần bụng thì nát rữa trạng chảy máu tươi, trên đỉnh đầu tung bay tám sắc mây đen, thân thể giống như tám tòa sơn phong thật lớn!

"Rống!"

Quái vật rống to một tiếng, mặt biển lập tức nhấc lên một trận kinh đào hải lãng, thuyền đánh cá lão Từ bọn họ kém chút liền bị nước biển bao phủ!

"Là, là Bát Kỳ Đại Xà!"

Thuyền trưởng là nam tử trung niên nghe thấy nhiều, khi hắn nhìn thấy vật này sau sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch!

"Chạy mau!"

Cũng không biết là ai rông cuống họng, lão Từ không để ý tới sợ hãi, quay đầu xông vào buồng nhỏ trên tàu liền muốn gia tốc đi thuyền, nhưng mà hết thảy đã trễ rồi

Bát Kỳ Đại Xà thích ăn người nhìn thấy nhiều người sống như vậy, lại như thế nào sẽ bỏ qua lão Từ bọn họ, chỉ thấy nó mở ra miệng lớn, lộ ra răng nanh to lớn hàn quang lập loè, bỗng nhiên hướng thuyền táp tới, liền đem cả người lẫn thuyền nuốt vào trong bụng!

Lão Từ nằm mơ đều không nghĩ tới, hắn chỉ là muốn giúp nhi tử kiếm nhiều một chút tiền học phí, kết quả lại mệnh tang hoàng tuyền.

Bát Kỳ Đại Xà ăn xong người, ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, ngay sau đó lại lặng yên không một tiếng động tiềm nhập đáy biển

Chương 1088. Quỷ a!

Mà tại bờ bên kia hải vực, phía trên Bảo đảo (Đảo Đài Loan) cũng tương tự phát sinh chuyện quỷ dị!

Quán ăn đêm Yêu Cơ.

Làm chiếu phim tối Bảo đảo nóng nhất buổi, hôm nay lại đèn báo hiệu lấp lóe, không có một người khách nhân dám vào xem!

Ngay tại nửa giờ trước, một nữ hài nhảy disco uống say đi nhà cầu, kết quả vừa mới tiến toilet liền nhìn thấy một bộ thi thể cùng giới đẫm máu ngã trên mặt đất.

Người chết thân thể tựa hồ bị dã thú gặm qua, khắp nơi mấp mô không gặp da thịt, chỉ lộ ra bạch cốt âm u dữ tợn kinh khủng!

Nữ hài kinh hãi sau khi, há miệng run rẩy báo cảnh sát, cảnh sát đến sau lập tức phong tỏa hiện trường, đồng thời từ pháp y thăm dò hiện trường.

"Triệu cảnh sát, người chết tình huống như thế nào?"

Cảnh sát dẫn đầu đợi một hồi, rốt cục vẫn là nhịn không được đến đây hỏi thăm pháp y.

"Kỳ quái, quá kì quái!"

Pháp y mặt mũi tràn đầy hoang mang, nhíu chặt lấy lông mày nói"Nàng lại là bị cắn chết!"

"Ai biến thái như vậy?"

Cảnh sát nghe xong cũng trợn tròn mắt, trên thân nữ hài chết

đi nói ít cũng có mười mấy cái vết thương, đều là cắn?

"Kỳ quái hơn chính là, từ vết thương để phán đoán, cắn nàng hẳn là mãnh thú, tỉ như một loại sư tử lão hổ!"Pháp y nói.

""

Nghe được pháp y phán đoán, cảnh sát càng thêm mộng bức, nơi này là quán ăn đêm cũng không phải vườn bách thú, lấy ở đâu sư tử lão hổ?

Nhưng mà, đúng lúc này điện thoại di động cảnh sát vang lên, hắn nghe không có vài câu cả người đều ngây dại, một nhà quán ăn đêm khác lại phát sinh án mạng, chết đồng dạng là nữ hài, ngay cả phương thức chết đều là giống nhau như đúc

Cùng lúc đó, đất liền thành thị Hoa Hạ cũng liên tục sinh chuyện.

Tề Lỗ, Đảo thành.

Trong nghĩa trang gió mát, mặt đất đột nhiên truyền đến một trận kịch liệt lắc lư.

Ngô lão đầu duy nhất tại nghĩa trang trực ban đang ngủ gà ngủ gật, bị một trận này lắc lư đánh thức, hắn ngẩng đầu nhìn phòng trực ban đồng hồ, đã hai giờ sáng!

Có phải là mình ngủ thiếp đi, sinh ra ảo giác?

Ầm ầm!

Ngay tại lúc Ngô lão đầu nghi hoặc, mặt đất lần nữa truyền đến một trận đung đưa kịch liệt, ngay sau đó trong nghĩa trang truyền đến một trận than nhẹ rống lên một tiếng!

""

Ngô lão đầu dọa đến gần chết, nháo quỷ?

Trong nghĩa trang đều là mộ người chết, ai ở bên trong làm ra động tĩnh lớn như vậy, ban đêm không có khả năng có người đến tế bái a!

Ngô lão đầu tiền lương ba ngàn vì bảo trụ phần công tác này, chỉ có thể đánh lấy đèn pin, cả gan hướng chỗ sâu nghĩa trang đi đến.

Đi tới đi tới, Ngô lão đầu đột nhiên nghe được một cỗ mùi hôi thối khiến người buồn nôn, đồng thời từ vùng giải phóng cũ nghĩa trang truyền đến trận trận thanh âm bẹp bẹp!

Ngô lão đầu vừa kinh vừa sợ nuốt ngụm nước bọt, cắn răng hướng vùng giải phóng cũ đi tới.

Nghĩa trang phân khu mới cũ, mặc dù đều là địa phương chôn người chết, nhưng vùng mới giải phóng người chết đều là hoả táng, vùng giải phóng cũ là bởi vì động dời công trình quá lớn, còn chôn lấy rất nhiều thi thể hoàn chỉnh!

Chờ Ngô lão đầu cả gan đi vào vùng giải phóng cũ, một màn trước mắt kém chút chấn kinh cái cằm hắn!

Chỉ thấy bên trong ngôi mộ vùng giải nghĩa trang phóng cũ, thêm một cái cự vật to lớn, Ngô lão đầu run rẩy tay nâng lên đèn pin vừa chiếu, phát hiện thứ này chính là cái khung xương to lớn, ngoại hình giống bò rừng, thân thể chừng cao mấy chục mét, nhưng toàn thân trên dưới không có một chỗ da thịt, tất cả đều là bạch cốt âm u!

Lúc này'Quái vật' Đang từ trong phần mộ đào ra hài cốt người chết, giống cọng khoai tây đồng dạng đưa vào bên trong miệng, cắn còn có thể nghe được tiếng giòn vang!

"Má ơi, quỷ a!"

Ngô lão đầu dọa đến hồn phi phách tán, quát to một tiếng, quay đầu liền chạy!

"Rống!"

Quái vật bỗng nhiên hất đầu, đen trong một đôi mắt bắn chỉ có lỗ ra hai đạo bạch quang, chính giữa Ngô lão đầu!

Một tiếng hét thảm truyền đến, Ngô lão đầu trong nháy mắt hóa thành một đống bạch cốt, tản mát trên mặt đất

Sáng sớm hôm sau.

Diệp Thần'Mệt nhọc' Cả đêm, sau khi tỉnh lại chuẩn bị kỹ càng ăn ngon cái sớm một chút, sau đó lại đi lên lớp cá biệt, nhưng ngay tại lúc hắn muốn ra cửa, lại bị Chu Vương gọi lại!

"Tướng công, hôm nay chàng có thể bồi bồi ta nhiều sao?"

"Chờ ta xong tiết học lại đến cùng nàng được không?"

Diệp Thần'Giày vò' Đến hai ba giờ rạng sáng, thật sự là không có tinh lực hầu hạ Chu Vương.

Chu Vương thần sắc phức tạp nhìn Diệp Thần một chút, cuối cùng khẽ cắn môi son gật đầu nói

"Tốt a, tướng công chàng nhiều trân trọng!"

"Nha đầu ngốc, nói cái gì trân trọng đâu, ta cũng không phải đi không trở lại!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, thông qua mấy ngày ở chung, hắn phát hiện Chu Vương so rất nhiều nữ nhân ôn nhu nhiều, tuy nói đồ ăn làm được không ra sao, nhưng người ta có phần tâm này a!

An ủi Chu vương vài câu, Diệp Thần mới rời khỏi ký túc xá.

Chương 1089. Hạn 7 ngày!

Chờ hắn vừa đi, hai hàng thanh lệ từ khóe mắt Chu Vương lặng yên trượt xuống, nhìn xem bóng lưng Diệp Thần đi xa, Chu Vương mang theo thương cảm nói

"Diệp Thần, nếu có kiếp sau, Chu nhi lại hầu hạ chàng, vĩnh biệt"

Vừa dứt lời, một màn quỷ dị phát sinh, chỉ thấy thân thể Chu Vương hóa thành điểm điểm tinh quang tiêu tán không gặp, phảng phất vô số đom đóm, khi Chu Vương triệt để hóa thành hư vô sau, một đạo cường quang thoáng hiện, chỉ để lại một cái quang cầu trên mặt đất!

Đồng thời, một đạo âm thanh hài nhi khóc nỉ non từ trong túc xá truyền ra

Lúc này Diệp Thần còn không hề hay biết, hắn vừa tới lớp cá biệt chuẩn bị lên lớp, lại phát hiện Hồng Hà ngồi tại hàng thứ nhất đại biến dạng!

Nguyên bản nàng mái tóc màu đỏ, một lần nữa nhiễm trở về tóc đen, quần áo trên người cũng phá lệ mộc mạc, nhìn không hề giống tiểu thái muội phản nghịch!

"Chào Diệp lão sư!"

"Ân, đều ngồi đi!"

Diệp Thần hài lòng nhẹ gật đầu, mặc dù chỉ dạy lớp cá biệt mấy ngày, nhưng hắn phát hiện những học sinh này kỳ thật đều thật thông minh, ngộ tính cũng rất mạnh, nhất là Hồng Hà thậm

chí có thể suy một ra ba, là chất liệu tốt học Trung y!

Mới vừa lên khóa không có mấy phút, đột nhiên lãnh đạo trường học nào đó vội vã chạy vào phòng học, nói với Diệp Thần

"Diệp lão sư, mấy Tây y giáo sư sát vách viện y học muốn tới trường học ta quan sát, hiệu trưởng chuẩn bị dẫn bọn họ đến lớp các ngươi dự thính, không có vấn đề đi?"

"Quan sát?"

Diệp Thần cười lạnh, viện y học Thiên Nam sát vách hắn cũng hơi có nghe thấy, nghe nói thỉnh thoảng chửi bới Trung Y Học Viện.

Hôm nay đột nhiên nói muốn tới quan sát, nói không chừng chính là chồn chúc tết gà, không có ý tốt!

"Khụ khụ, Diệp lão sư có thể cự tuyệt!"

Vị lãnh đạo trường học này đưa mắt liếc ra ý qua một cái, tựa hồ là nhắc nhở Diệp Thần cự tuyệt hắn.

Dù sao'Lớp cá biệt' Thanh danh quá kém, vạn nhất các học sinh nghỉ giữa khóa lại đánh nhau, mất mặt thế nhưng là toàn bộ Trung Y Học Viện.

Ai ngờ Diệp Thần cũng không cảm kích, nhếch miệng lên nói

"Không có vấn đề, lớp của ta cấp là ngưu nhất, bọn họ nghĩ đến học tập liền đến thôi!"

"Tê!"

Lãnh đạo nghe vậy khóe miệng co quắp một trận, có thể nói ra loại lời này da mặt Diệp Thần cũng thật là dày!

Nhưng Tống hiệu trưởng điểm danh muốn tới ban Diệp Thần,

Diệp Thần cũng không có cự tuyệt, vậy hắn cũng không có biện pháp, chỉ có thể âm thầm cầu nguyện tuyệt đối đừng xảy ra chuyện mới tốt a

Một lát sau, Tống Tử Văn thật dẫn một đám người đi vào lớp, đối phương mười mấy người, có nam có nữ, thậm chí còn có người ngoại quốc tóc vàng, đội hình có thể nói không nhỏ.

Mà dẫn đầu chính là phó hiệu trưởng viện y học Thiên Nam, nổi danh nội khoa giáo sư tỉnh, Chu Minh Nghĩa!

"Diệp lão sư, ta đến giới thiệu"

Vừa rồi vị lãnh đạo kia đến đây 'Mật báo' lời còn chưa dứt, liền bị Diệp Thần đánh gãy"Tôi đang cho học sinh lên lớp a, muốn nghe liền đi ngồi phía sau, không nghe cũng đừng mù quấy rối!"

"Cậu"

Chu Minh Nghĩa tức đến quá sức, ngược lại là Tống Tử Văn ở một bên âm thầm bật cười.

Bởi vì Chu Minh Nghĩa là có tiếng phản Trung y, thường xuyên sau lưng chửi bới Trung Y Học Viện, không nghĩ tới Diệp Thần vừa thấy mặt liền để hắn ăn quả đắng, quá hả giận!

"Chu giáo sư, nếu không chúng ta thay cái lớp?"Tống Tử Văn cười như không cười nói với Chu Minh Nghĩa.

"Hừ! Ta muốn ở đây, mao đầu tiểu tử còn trẻ như vậy cũng có thể dạy y học, ta ngược lại muốn xem xem hắn có bao nhiêu lợi hại!"

Chu Minh Nghĩa hừ lạnh một tiếng, thở phì phò đi đến phòng học đằng sau ngồi xuống.

"Chu hiệu trưởng đừng nóng giận, một hồi xem ta thu thập

tiểu tử này như thế nào!"

Một tâm phúc bên thấy thấy Chu Minh Nghĩa bị chọc tức, lập tức lấy lòng nói.

"Ân, nhất định phải làm cho tiểu tử này tới biết điều!"Chu Minh Nghĩa thấp giọng oán hận nói.

"Không có vấn đề!"

Tâm phúc nhếch miệng cười một tiếng, âm trắc trắc nhìn về phía Diệp Thần trên bục giảng.

"Hôm nay, chúng ta tới giảng huyệt vị thần kinh tê liệt!"

Diệp Thần vừa dứt lời, học sinh dưới đài nhao nhao móc ra bản bút ký, sợ bỏ qua Diệp Thần giảng giải.

Thấy cảnh này ngay cả Tống Tử Văn cũng ngẩn người, Diệp Thần mới dạy một tuần lễ, lớp cá biệt biến hóa lớn như thế sao?

Nhưng ngay tại lúc Diệp Thần giảng giải, tâm phúc Chu Minh Nghĩa đột nhiên lên tiếng đánh gãy

"Vị lão sư này, ngươi nói cái gì huyệt vị, thật tồn tại sao?"

"Đương nhiên tồn tại!"

Diệp Thần ngay từ đầu còn tâm bình khí hòa, dù sao không phải mỗi người đều hiểu Trung y, giải thích vài câu cũng không có gì.

"Nói đến thiên hoa loạn trụy, vậy ta liền nói đơn giản ví dụ, mặt đơ có thể trị hết không?"Tâm phúc một mặt cười xấu xa, bắt đầu đào hố cho Diệp Thần.

"Mặt đơ dùng châm cứu là có thể trị hết, vị lão sư này, ta nhìn ngươi cũng không giống mặt đơ a!"

Diệp Thần như thế nào nghe không ra đối phương khiêu khích ý vị, lúc này liền đáp trả.

Chương 1090. Mặt đơ!

"Ha ha ha ha!"

Lời vừa nói ra, trong phòng học cười vang, tất cả mọi người giống nhìn hầu tử trong vườn thú, đồng loạt nhìn về phía tên tâm phúc này.

"Ngươi"

Tâm phúc tức mặt đều tái rồi, cắn răng nói"Ta nhìn ngươi là thổi a, mặt đơ không có Tây y tham gia căn bản không có khả năng chữa khỏi, muốn ta nói cái gì châm cứu, huyệt vị, tất cả đều là mánh lới gạt người!"

Nghe nói như thế mấy tên lãnh đạo Trung Y Học Viện mặt đều đen, cái này mẹ nó không phải đến đập phá quán sao!

Diệp Thần nghe vậy lườm tâm phúc một chút, lập tức tà mị cười một tiếng nói

"Nếu ngươi không tin, vậy liền lên đài thử một chút, ta để ngươi biết có phải là gạt người hay không không được sao?"

"Cắt!"

Tâm phúc nghe xong mặt mũi tràn đầy khinh thường nói"Ta lại không có mặt đơ, làm sao thử?"

"Không không không, ta nhìn ngươi ấn đường biến thành màu đen, hai mắt vô thần, từ tướng mạo học thượng nói chính là một bộ suy dạng, hôm nay khẳng định không may, nói không chừng liền mặt đơ nữa nha?"Diệp Thần một mặt cười xấu xa đạo.

"Hồ nháo!"

Lần này Chu Minh Nghĩa có thể tìm được lấy cớ bão nổi, chỉ vào Diệp Thần cả giận nói"Ngươi đây là nhân thân công kích, người trẻ tuổi, không có học thức cũng đừng có dạy hư học sinh!"

"Trung y quả nhiên đều là lừa đảo!"

"Các bạn học, vẫn là đi Tây y học viện chúng ta đi, bằng không thất nghiệp các ngươi chỉ có thể đi bên đường bày quầy bán hàng đoán mệnh!"

""

Lão sư Tây y ở đây nhao nhao thuyết phục học sinh, một bên lãnh đạo Trung Y Học Viện trợn tròn mắt, tình cảm đám người này là đến nạy ra góc tường?

Nhưng bọn họ lại không cách nào cãi lại, bởi vì Diệp Thần xác thực quá mơ hồ, cùng thầy bói giống như.

Thế nhưng là, để những người lãnh đạo Trung Y Học Viện không nghĩ tới chính là, lớp cá biệt học sinh lại tin tưởng không nghi ngờ đối với Diệp Thần!

"Diệp lão sư, nguyên lai ấn đường biến thành màu đen chính là sẽ không gặp may a?"

"Không được, ta phải vội vàng ghi chép lại!"

"Nghe vua nói một buổi hơn hẳn đọc sách mười năm, Diệp lão sư, cám ơn ngài!"

""

Nhìn xem dáng vẻ các học sinh điên cuồng bút ký, bọn người Chu Minh Nghĩa trợn tròn mắt, đám này học sinh đều bị'Tẩy não' Đi, như thế hoang đường cũng tin?

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, đầu ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, một đạo chân khí mắt thường không thể thấy nhanh chóng bắn vào xương phía trên gò má tên tâm phúc kia!

"Hừ! Dạy hư học sinh, quả thực"

Tâm phúc vừa định nói quả thực táng tận thiên lương, nhưng lời đến khóe miệng lại nói không ra ngoài, hắn chỉ cảm thấy khóe miệng mình co quắp một trận, tựa như là không phải sai lệch?

"Tưởng chủ nhiệm, ngươi, ngươi, mặt của ngươi"

Một tên lão sư khác ngồi trong lòng bên cạnh mở to hai mắt nhìn, mặt mũi tràn đầy không thể tin nhìn xem tâm phúc.

Đám người cũng nhao nhao quay đầu hướng tâm phúc nhìn lại, đều là một mặt gặp quỷ biểu lộ!

Chẳng ai ngờ rằng, mặt tâm phúc thế mà thật tê liệt, miệng đều lệch ra đến không ra bộ dáng!

"Ta cứ nói đi, ngươi một mặt suy giống, không co quắp mới là lạ chứ?"Diệp Thần cố nén ý cười, chững chạc đàng hoàng trên đài nói.

""

Nghe xong lời này tâm phúc tức gần chết, kết quả chính là miệng càng thêm sai lệch!

"Robinson giáo sư, ngươi nhanh trị một chút cho Tưởng chủ nhiệm!"

Chu Minh Nghĩa trên mặt không nhịn được, quay đầu nhìn về phía người duy nhất đặc biệt mời tới trong nhóm người này.

Tên nam nhân tóc vàng này gọi Robinson, một mặt ngạo nghễ đi tới, cẩn thận kiểm tra một chút thản nhiên nói

"Chuyện nhỏ, thông qua loại dược vật chống bệnh độc đến tiến hành trị liệu là được, đưa đi bệnh viện đi, chỉ cần một tuần lễ ta là có thể trị tốt mặt co quắp của hắn!"

"Quá lợi hại Robinson giáo sư, thế mà một tuần lễ liền có thể để Tưởng chủ nhiệm khôi phục!"

"Đến cùng là chuyên gia Ưng Tương quốc, nếu là lên cho ta nửa tháng, còn chưa nhất định có thể trị hết đâu!"

"Cái này nếu là Trung y trị liệu, đoán chừng phải mặt đơ cả đời!"

""

Các lão sư Tây y học viện nghe xong, nhao nhao đập lên cái rắm cầu vồng Robinson!

Cũng không biết những người này có phải là quỳ lâu, tóm lại, bọn họ ngay cả lão tổ tông y thuật đều coi thường.

"Tất cả im miệng cho ta!"

Trong phòng học đột nhiên truyền đến một tiếng gầm thét, đám người tìm theo tiếng nhìn lại chỉ thấy Bành Quan cọ một chút đứng người lên, bỗng nhiên hất đầu hung hăng trừng mắt bọn người Chu Minh Nghĩa, cả giận nói

"Các ngươi biết cái gì, mặt đơ mà thôi, Diệp lão sư một ngày là có thể trị tốt!"

"Cậu là ai!?"

Chu Minh Nghĩa sững sờ, gia hỏa này là học sinh sao, làm sao ngưu bức ầm ầm?

Không chờ hắn kịp phản ứng, Lục Đào cũng mở miệng, hắn không lỗ mãng giống bành quan, nhưng ngữ khí lại càng là khinh

thường

"Cái nào dùng một ngày, lão Bành ngươi cách cục quá nhỏ, Diệp lão sư sau một tiếng đủ!"

"Không đúng, muốn ta nói Diệp lão sư một phút là được!"

""

Hồng Hà nhịn không được liếc mắt, đồng học này đều cái gì cách cục a, quá coi thường Diệp lão sư!

Chương 1091. Ba châm!

Nghe được các học sinh không chút kiêng kỵ thảo luận, Chu Minh Nghĩa tính tình cho dù tốt cũng nhịn không nổi, hướng về phía Tống Tử Văn cắn răng nói

"Tống hiệu trưởng, đây chính là học sinh trường học các ngươi sao, ngươi xem một chút bọn họ đều thành dạng gì, đem chữa bệnh xem như trò đùa sao?"

"Chu phó hiệu trưởng, nói còn quá sớm đi?"

Tống Tử Văn rất rõ ràng y thuật Diệp Thần, chỉ nghe hắn thản nhiên nói"Các học sinh còn nhỏ, không hiểu chuyện lắm, đối với Trung y cũng là kiến thức nửa vời!"

"Hừ, vậy còn không phải đều là các ngươi dạy dỗ, quả thực dạy hư học sinh, ta nhất định phải hướng bộ giáo dục phản ứng tình huống này!"Chu Minh Nghĩa nghĩa chính từ nghiêm nói.

"Không, ông hiểu lầm!"

Ai ngờ, Tống Tử Văn cười nhạt một tiếng, trầm giọng nói"Ý tứ của ta đó là, trị liệu chỉ là một cái mặt đơ, Diệp lão sư một phút đều không cần!"

"Cái gì?"

"Tống hiệu trưởng, ông nói đùa sao?"

Đám người nhao nhao mở to hai mắt nhìn nhìn về phía Tống Tử Văn, hoài nghi có phải là mình nghe lầm!

"Điên rồi, người Trung Y Học Viện đều điên rồi, không có một

cái bình thường, chúng ta đi!"Chu Minh Nghĩa khí đứng người lên, quay đầu liền muốn rời khỏi.

"Nếu như ta có thể trị hết hắn đâu?"

Trên giảng đài truyền đến một đạo thanh âm nhàn nhạt"Ông không hiểu Trung y coi như xong, về sau đừng khắp nơi nói Trung y không được, bằng không ta quất vỡ miệng ông!"

"Hỗn đản, ngươi nói cái gì!?"

Chu Minh Nghĩa chạy tới cửa sau, nghe được Diệp Thần nói như vậy lập tức dừng bước, hung tợn trừng mắt Diệp Thần.

"Ngươi điếc?"

"Ta nói ngươi lại chửi bới Trung y, ta liền miệng rộng quất ngươi!"Diệp Thần âm lượng đột nhiên đề cao, chấn động đến màng nhĩ mọi người đau nhức.

"Người Hoa chính là mạnh miệng!"

Robinson hừ lạnh một tiếng"Kỳ thật ngươi căn bản trị không hết mặt đơ, Trung y cũng chỉ là lừa gạt một chút người ngu trò xiếc thôi!"

"Xuẩn em gái ngươi!"

Diệp Thần trực tiếp liếc mắt, âm thanh lạnh lùng nói"Ta chỉ cần ba châm, là có thể trị tốt mặt đơ tên kia! Tống hiệu trưởng nói đúng, thật đúng là không dùng đến một phút!"

""

Đám người nghe vậy quai hàm đều rơi một chỗ, gặp qua khoác lác, nhưng cũng chưa từng thấy qua dạng thổi chết da trâu như Diệp Thần!

"Tốt!"

Robinson nổi nóng nói"Ta ngược lại muốn xem xem, ngươi làm sao tại bên trong một phút, chữa khỏi!"

"Không sai! Nếu như ngươi là ăn nói lung tung, ta khẳng định sẽ hướng thượng cấp phản ứng!"Chu Minh Nghĩa tức bất quá cũng lưu lại, đánh chết hắn đều không tin Diệp Thần có thể nói được làm được.

"Ta muốn trị tốt hắn nữa nha?"Diệp Thần một mặt hài hước nhìn xem Chu Minh Nghĩa.

"Hừ! Ngươi muốn trị tốt hắn, tùy ngươi ra điều kiện ta đều đáp ứng ngươi!"

"Thật?"

"Ta cũng không giống như một ít người, ăn nói lung tung! Nhiều người như vậy đều nghe được, ta tuyệt không đổi ý!"Chu Minh lòng căm phẫn phẫn nói.

"Tốt, đây chính là ngươi nói!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, lộ ra một vòng độ cong quỷ dị.

"Tống hiệu trưởng, làm sao bây giờ?"

"Mau nhường Diệp lão sư xuống, nói lời xin lỗi quên đi thôi, mặt đơ làm sao có thể một phút là có thể trị tốt?"

Những lão sư kia chưa quen thuộc Diệp Thần lại gấp, vạn nhất thượng cấp truy cứu xuống tới, học viện khẳng định phải không may, làm không tốt sẽ còn ảnh hưởng thưởng cuối năm của bọn họ a!

"Ngậm miệng!"

Tống Tử Văn nhướng mày, nghiêm nghị quát lớn"Ta tin tưởng Diệp lão sư, các người cũng học tập cho giỏi một chút cái gì gọi là chân chính Trung y!"

""

Mấy tên lão sư bị chửi huấn lại không dám cãi lại, chỉ có thể ở trong lòng chửi mắng Diệp Thần, tại sao phải thổi ngưu bức đâu, lần này dời lên tảng đá nện chân của mình đi!

Diệp Thần đi xuống bục giảng, vạn chúng nhìn trừng trừng hạ đi đến trước mặt tâm phúc, móc ra ngân châm mang theo người.

Tâm phúc nhìn thấy ngân châm nhọn ý thức liền muốn tránh, kết quả lại nghe Diệp Thần nói

"ÔNg tốt nhất chớ lộn xộn, bằng không tôi chọc lộn mù mắt cũng đừng trách!"

"Cậu"

Tâm phúc nghe xong tức gần chết, nhưng Chu Minh Nghĩa đưa cái ánh mắt cho hắn, tâm phúc đành phải ngoan ngoãn ngồi tại trên ghế.

Diệp Thần xuất ra ba cây ngân châm dài ngắn không đồng nhất, dùng cồn trừ độc sau, cực nhanh tại Địa Thương huyệt, Nghênh Hương huyệt, Thái Dương huyệt đối phương đâm xuống ba châm!

Tốc độ hạ châm nhanh chóng, nhận huyệt chi chuẩn, ngay cả lão sư cao tuổi Trung Y Học Viện cũng cảm thấy không bằng.

Theo ngân châm tại trong tay Diệp Thần một trận nhặt vò, tâm phúc cảm giác trên mặt mình nóng hầm hập, giống như đang trên lò thiêu.

"Nóng, nóng, nóng"

Tâm phúc gấp đến độ thẳng dậm chân, sẽ không phải là gia hỏa Diệp Thần này đâm sai chỗ đưa đi, vạn nhất hủy khuôn mặt làm sao xử lý?

"Trời ạ, sẽ không xảy ra chuyện đi?"

"Ta nhìn mặt Tưởng chủ nhiệm đều thành màu gan heo!"

""

Tâm phúc nghe xong hung hăng trừng người nói chuyện một chút, tên vương bát đản này có còn muốn xách chức danh hay không, lại còn nói mặt của hắn là màu gan heo?

Chương 1092. Xảy ra chuyện!

Đang lúc đám người ngừng thở lúc, Diệp Thần trực tiếp rút ngân châm, thản nhiên nói

"Tốt!"

Vừa dứt lời, chỉ thấy tâm phúc mặt lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được khôi phục bình thường, đám người thấy thế đều mặt mũi tràn đầy kinh ngạc!

"Cái này, cái này sao có thể?"

Chu Minh Nghĩa tiến lên dùng sức nhéo nhéo mặt tâm phúc, đau đến đối phương thẳng nhếch miệng.

Cũng mặc kệ hắn bóp thế nào, mặt tâm phúc đúng là khôi phục bình thường.

"Tống hiệu trưởng, lão sư trường học các ngươi vẫn là có có chút tài năng, cáo từ!"

Chu Minh Nghĩa cũng không ngốc, dưới mắt tam thập lục kế tẩu vi thượng kế, miễn cho Diệp Thần ra điều kiện.

"Khoang đã!"

"Ông mới vừa nói tôi nhắc tới điều kiện gì đều đáp ứng đúng không?"

Bởi vì cái gọi là sợ cái gì liền đến cái gì, không đợi Chu Minh Nghĩa đi ra phòng học liền bị Diệp Thần gọi lại.

"Cậu, cậu muốn làm gì, nói đi!"

Chu Minh Nghĩa bất đắc dĩ, lớn nhỏ hắn cũng coi như cái lãnh đạo, cũng không thể trước mặt nhiều người như vậy nuốt lời đi, nếu không truyền đi còn muốn lăn lộn hay không?

"Rất đơn giản, ông ra đứng dưới cột cờ sân trường, nói một trăm câu 'Tôi yêu Trung y' Là được rồi, không làm khó dễ đi?"Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng.

"Lẽ nào lại như vậy! Ngươi đây không phải làm người buồn nôn sao?"

Chu Minh Nghĩa nghe xong lúc này cự tuyệt, cái này mẹ nó là cách phạt học sinh, tên vương bát đản Diệp Thần này thế mà muốn dùng đến trên người hắn?

"Không nguyện ý?"

Diệp Thần cười lạnh"Cái kia còn có một cái biện pháp!"

"Biện pháp gì?"Chu Minh Nghĩa nhãn tình sáng lên.

"Ông từ nơi này nhảy đi xuống, cũng không cần đứng thao trường!"

"Quá mức!"

Tâm phúc nghe không nổi nữa, cả giận nói"Ta thay lãnh đạo đi đứng dưới cột cờ!"

"Tôi đánh cược với ông sao?"

Diệp Thần căn bản không để ý tâm phúc, loại tiểu nhân vật này còn chưa xứng hắn trừng phạt.

"Chu phó hiệu trưởng, qua mấy ngày họpban giáo dục, chuyện này nếu như truyền đến trong lỗ tai lãnh đạo, đối với ông cũng không tốt a!"

Thời khắc mấu chốt, Tống Tử Văn cười híp mắt nói với Chu Minh Nghĩa.

"Tốt lắm, ta đi!"

Chu Minh Nghĩa trong lòng cái kia khí a, không nghĩ tới Tống Tử Văn là cái đại âm bức, phía sau đâm đao, quá ghê tởm!

Vừa vặn đến thời gian tan học, các học sinh đi ngang qua sân trường thấy được một màn khiến người không biết nên khóc hay cười, chỉ thấy một lão nam nhân đứng dưới quốc kỳ, lớn tiếng hô hào

"Tôi yêu Trung y!"

Một lần lại một lần, đời này hắn đối với lão bà đều chưa nói qua buồn nôn như vậy

"Chậc chậc, Trung y chúng ta muốn quật khởi, ngươi xem người ta tuổi đã cao, còn yêu quý Trung y như thế!"

"Cảm động chết ta rồi, đây là học sinh cái ban nào, dáng dấp rất già a!"

"Đừng nói người ta như vậy, dáng dấp già cũng không phải lỗi của hắn, khả năng cả nhà của hắn đều lớn lên già, mang gen lão đầu a?"

""

Phốc!

Chu Minh Nghĩa vốn là khí cấp công tâm, nghe được các học sinh đi ngang qua nghị luận hắn như thế, tức giận đến tại chỗ phun ra một ngụm lão huyết, hai mắt vừa nhắm thẳng tắp hôn mê bất tỉnh

"Lãnh đạo!"

Tâm phúc thấy thế giật mình, vội vàng tiến lên đỡ lấy Chu Minh nghĩa, cả đám học sinh như vậy chật vật rời đi.

Diệp Thần cùng Tống Tử Văn bọn người đứng ở trên lầu thấy cảnh này không hẹn mà cùng lộ ra nụ cười.

"Diệp Thần, lần này cậu có thể tính vì trường học chúng ta thở dài một ngụm, bình thường Chu Minh nghĩa không ít chửi bới trường học của chúng ta, hôm nay rốt cục gặp báo ứng!"Tống Tử Văn cười to.

"Ai, đáng tiếc a!"

Ai ngờ, Diệp Thần xác thực nhẹ nhàng thở dài.

"Diệp lão sư, tức chúng ta cũng phát ra, có gì có thể tiếc?"Một thầy giáo già hiếu kì hỏi.

"Đáng tiếc Chu Minh nghĩa không có lựa chọn nhảy lầu, bằng không là xong hết mọi chuyện, cũng không sợ hắn sau khi đi ra ngoài tiếp tục loạn tước cái lưỡi!"Diệp Thần nhún vai, một mặt chân thành nói.

""

Đang lúc đám người cười cười nói nói lúc, đột nhiên, Trần Hương Lan khí thở hổn hển chạy lên lâu, thở không ra hơi nói với Diệp Thần

"Diệp, Diệp lão sư, cậu nhanh, mau trở lại ký túc xá nhìn xem, xảy ra chuyện!"

"Trần tỷ, tỷ từ từ nói, xảy ra chuyện gì?"

Diệp Thần nghe vậy trong lòng giật mình, thầm nghĩ không phải là Chu Vương nấu cơm, đem phòng ở đốt?

Không đúng!

Lấy tu vi Chu Vương, đừng nói là nấu cơm bốc cháy, liền xem như rừng rậm đại hỏa nàng cũng có thể một chưởng dập tắt a!

"Cậu đây vẫn là tự mình trở về xem đi!"Trần Hương Lan nhìn một chút bọn người Tống Tử Văn muốn nói lại thôi.

"Tốt, tôi lập tức trở về!"

Diệp Thần nói xong quay đầu liền hướng dưới lầu đi đến, nếu không phải cố kỵ có nhiều học sinh như vậy, hắn thả người nhảy lên liền bay trở về túc xá

Rất nhanh, Diệp Thần chạy tới dưới lầu túc xá, ngẩng đầu nhìn lên nhưng lại không có phát hiện có gì dị thường!

Nhưng chờ hắn móc ra chìa khoá, mở ra cửa túc xá xem xét, lập tức trợn tròn mắt!

Chỉ thấy cả phòng giống như vừa bị trộm vào, khắp nơi bị lật đến loạn thất bát tao, mà lại bên trong gian phòng không biết từ chỗ nào xuất hiện rất nhiều sợi tơ màu trắng, Diệp Thần đưa tay chạm đến một chút, sền sệt, giống y như sợi tơ trong cơ thể Chu Vương!

Chương 1093. Bảy ngày ước hẹn!

"Chu nhi, nàng ở đâu?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, nhện cũng không phải Husky, chẳng lẽ cũng thích phá nhà?

Sưu!

Đúng lúc này, một sợi tơ trắng từ trong phòng ngủ bắn ra, thẳng bức mặt Diệp Thần, cũng may hắn thân thủ thoăn thoắt, nghiêng người vừa né tránh được!

Nhưng tủ giày phía sau hắn thì không có may mắn như thế, bị tơ nhện bắn trúng trực tiếp nổ tung!

Bành!

Một tiếng vang trầm, hảo hảo một cái tủ giày lập tức chia năm xẻ bảy, giày Diệp Thần cũng bay khắp nơi đều là!

"Chu nhi, nàng làm gì!"

Diệp Thần có chút phát hỏa, đang yên đang lành nha đầu này hủy nhà làm gì a!

Đang lúc hắn chuẩn bị tiến phòng ngủ tìm Chu Vương 'Tính sổ sách', một cái tiểu gia hỏa để mông trần, thịt hồ hồ từ trong phòng ngủ bò lên ra!

"Ngọa tào!"

Diệp Thần bị hài tử này thình lình xuất hiện giật mình.

Tiểu gia hỏa lại toàn vẹn không thèm để ý, nàng nghiêng cái đầu nhỏ nhìn chằm chằm Diệp Thần xem đi xem lại, bên trong miệng phát ra một trận tiếng kêu bập bà bập bõm

"Ê a, ê a"

Tiểu gia hỏa duỗi ra tay nhỏ mập mạp, tại không trung bắt nha bắt, cũng không biết nàng muốn bắt cái gì! Hiển nhiên, hài nhi trước mắt chính là hài tử Chu Vương.

Tiểu gia hỏa dáng dấp sữa manh sữa manh, bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm hồng hồng, một đôi mắt to như nước trong veo vụt sáng vụt sáng, trên đầu ghim hai cái sừng biện cừu nhỏ, khẽ vấp khẽ vấp, giống hai con Thải Điệp bay múa, bên miệng còn có hai cái lúm đồng tiền nhỏ đáng yêu.

Hài tử là thật đáng yêu, nhưng nàng từ đâu xuất hiện?

Ngọa tào!

Chẳng lẽ mình bị tái rồi?

Nghĩ như vậy Diệp Thần cả người đều không tốt!

Tiểu gia hỏa thấy Diệp Thần nửa ngày không để ý nàng tựa hồ cũng tức giận, mở ra cánh tay thịt tút tút nhỏ hướng về phía Diệp Thần hét to lên

"Ê a, ê a, ba"

"Oa! Thật đúng là nữ nhi Chu Vương sao, há mồm liền mắng!"Diệp Thần bị chọc phát cười, đi đến bên người tiểu gia hỏa đưa nàng ôm vào trong lòng.

"Ba"

"Chu nhi có phải là tại nhà vệ sinh không?"

Diệp Thần nhẹ nhàng nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn tiểu gia hỏa, một cỗ mùi sữa thơm xông vào mũi.

Tiểu gia hỏa tại trong ngực Diệp Thần cũng rất hài lòng, nắm lấy lỗ tai của hắn liền không chịu buông tay, tựa hồ xem như 'Đồ chơi' mình

"Tướng công, chàng rốt cục trở về."

Đột nhiên, trước mặt Diệp Thần dần hiện ra một đạo tàn hồn rưỡi trong suốt, chính là Chu Vương!

"Chu nhi?"

Diệp Thần phát hiện vẻn vẹn một sợi tàn hồn, lập tức ý thức được không được bình thường, vội vàng hỏi

"Chuyện gì xảy ra, nàng làm sao lại thừa một đạo tàn hồn, nhục thân đâu?"

"Tướng công, ta đã chết!"

Chu Vương trong giọng nói lộ ra một tia thương cảm, chậm rãi đem trọn sự kiện một năm một mười tất cả đều nói cho Diệp Thần.

Nguyên lai, phụ mẫu Chu Vương bị người trong thần giới giết chết, chỉ còn lại nàng cùng Yêu Vương hai tỷ muội may mắn đào thoát.

Trăm ngàn năm qua nàng một mực tại tìm cơ hội báo thù, mà tu vi nhện tinh là có hạn mức cao nhất, cho nên muốn cùng thần giới giao thủ, nhất định phải tìm tới một người tu vi vô thượng hạn hoặc là thần!

Thần giới tự nhiên không người chịu giúp hai tỷ muội, mà võ

tu phổ thông Nhân giới căn bản không đạt được Chu Vương yêu cầu, thẳng đến Diệp Thần xâm nhập Yêu giới, Chu Vương từ trên người hắn nhìn thấy Thần thú huyết mạch, một khắc kia trở đi, nàng liền làm xong chuẩn bị hi sinh chính mình!

Nhện tộc có một môn tuyệt học huyết tế!

Dùng thân thể của mình, tế cho một người khác, từ đó làm cho thực lực đối phương mạnh lên, nhưng người huyết tế cũng sẽ tại bảy ngày sau đó hóa thành hư vô!

Chu Vương chính là khởi động huyết tế, dùng thân thể của mình thành toàn Diệp Thần!

"Chu nhi"

Diệp Thần nghe xong tim như bị đao cắt, hắn hiện tại mới hiểu được vì sao là 'Bảy ngày ước hẹn' , nguyên lai Chu Vương đã sớm biết mình chỉ có thể sống bảy ngày.

"Ê a, ê a, ma ma"

Đúng lúc này, tiểu gia hỏa ghé vào ngực Diệp Thần quay đầu, một đôi đen nhánh con ngươi trong suốt si ngốc nhìn chằm chằm Chu Vương

"Tướng công, nàng chính là nữ nhi chúng ta, Tiếc Duyên."Chu Vương nhìn thấy tiểu gia hỏa, bên trong ánh mắt tràn đầy đều là từ ái.

"Tiếc Duyên? Nàng, nàng thật sự là nữ nhi của ta?"

Diệp Thần há to miệng, nửa ngày không có lấy lại tinh thần, vạn vạn không nghĩ tới mình chỉ là ra ngoài lên một tiết khóa, trở về liền trở thành cha?

"Ê a, ê a thịch thịch"

Tiểu gia hỏa nãi thanh nãi khí quay đầu kêu một tiếng Diệp Thần.

Thật coi cha!

"Tướng công, bây giờ chàng kế thừa lấy tất cả tu vi ta, hi vọng một ngày kia chàng có thể thay Chu nhi báo thù!"Chu Vương thanh âm bi thiết, hai hàng thanh lệ trượt xuống.

"Chu nhi, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp để nàng phục sinh!"

Diệp Thần cố nén đau lòng, một cái tay ôm Tiểu Tiếc Duyên, một cái tay khác lấy điện thoại cầm tay ra bấm điện thoại Viên Vũ

"Đầu to, cậu mau tới tỉnh thành một chuyến, phải nhanh!"

Thời gian tàn hồn tồn thế cực kì có hạn, một khi tàn hồn biến mất, Chu Vương liền thật chết hẳn.

"Lập tức tới!"

Viên Vũ nghe ra ngữ khí lo lắng Diệp Thần, nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

Bên ngoài lầu ký túc xá.

Hai tên cảnh sát giám thị Diệp Thần mới vừa cùng đồng sự thay ca, kết quả là gặp một thân ảnh từ trên trời giáng xuống, ngay sau đó liền đi vào ký túc xá Diệp Thần .

Chương 1094. Ta mù, ta không thấy gì hết!

"Thần ca, đến cùng xảy ra chuyện gì?"

Viên Vũ vội vã đuổi tới ký túc xá Diệp Thần, kết quả vừa vào cửa cũng nhìn thấy tàn hồn Chu Vương, lập tức cả người đều sợ ngây người!

Càng làm cho hắn im lặng chính là, trên thân Diệp Thần còn nằm sấp một tiểu hài trần chụi

"Đầu to, hiện tại tôi cầu cậu giúp tôi một sự kiện!"Diệp Thần thần tình nghiêm túc nói.

"Thần ca, huynh đệ nhà mình đừng nói là cầu, chỉ cần tôi có thể làm được, cậu cứ mở miệng!"

"Cậu có biện pháp bảo trụ tàn hồn Chu nhi sao?"

"Cái này"

Nghe được điều thỉnh cầu này, Viên Vũ trong lúc nhất thời cũng gặp khó khăn, thời gian tàn hồn có thể lưu tại trên đời cực kì có hạn, muốn lưu lại cơ hồ là không thể nào!

"Tướng công, không nên làm khó hắn, Chu nhi cùng tướng quân ở chung mấy ngày đã rất thỏa mãn!"

Chu Vương cười một tiếng, thời gian dần qua tàn hồn cũng trở thành nhạt

"Viên đại đầu, cậu nhanh lên!"

Diệp Thần thấy thế không ổn, vội vàng thúc giục Viên Vũ.

"Trừ phi tôi đem Chu Vương mang về Long Hổ sơn, lấy uy năng sư tổ, có lẽ có thể bảo trụ một sợi tàn hồn này!"Viên Vũ vắt hết óc cuối cùng nghĩ ra biện pháp này.

"Đầu to, xin nhờ!"

"Chu Vương, ý của cô như nào?"Viên Vũ nhìn về phía tàn hồn Chu Vương.

Chu Vương nhìn một chút Diệp Thần, do dự nói"Tướng công, bảo trụ tàn hồn thì có ích lợi gì, nhục thân Chu nhi sớm đã hóa thành hư vô!"

"Yên tâm đi!"

Diệp Thần cắn răng, trầm giọng nói"Ta sẽ đích thân đi Minh giới, vô luận như thế nào nhất định phải giúp nàng tái tạo nhục thân!"

"Tướng công"

"Chu Vương, thời gian cô không nhiều lắm, vẫn là mau theo ta về Long Hổ sơn đi!"Viên Vũ thấy tàn hồn trạng thái càng ngày càng không ổn định, không khỏi nhíu nhíu mày.

"Y a y a"

Tiểu Tiếc Duyên ghé vào ngực Diệp Thần tựa hồ nghe đã hiểu Viên Vũ, ra sức hướng Chu Vương quơ tiểu bàn tay thịt tút tút, ra hiệu nàng mau chóng rời đi.

Cuối cùng, Viên Vũ xuất ra một đạo Thiên Sư phù, để Chu Vương gửi thân vào!

Trước khi đi, Chu Vương nhắc nhở Diệp Thần

"Tướng công, tối nay giờ Tý, chân khí Chu nhi sẽ tại trong cơ thể chàng bộc phát, chàng nhất định phải khiêng qua!"

"Nếu như thực sự chịu không được, có thể tìm cực âm chi vật khắc chế!"

"Tốt, ta đã biết!"

Diệp Thần cũng không có coi ra gì, giờ này khắc này tâm tư cả nhà hắn là như thế nào cứu sống Chu Vương.

"Thần ca, thời gian cấp bách tôi đi trước!"

Viên Vũ nói xong miệng niệm pháp quyết, đem tàn hồn Chu Vương cất vào bên trong Thiên Sư phù, sau đó nhanh chóng rời đi

Bên ngoài lầu ký túc xá.

Cảnh sát trẻ tuổi vừa đốt lên một điếu thuốc, còn chưa kịp rít liền thấy Viên Vũ từ ký túc xá ra, hắn thả người nhảy lên bay lên hư không.

"Bay bay bay"

Thuốc lá từ bên trong miệng cảnh sát trẻ tuổi rơi xuống, hắn mở to hai mắt nhìn dùng sức dùng tay lay cảnh sát thâm niên bên cạnh, ra hiệu hắn có người bay mất!

"Tiểu Lý, ta mù, ta không nhìn thấy gì cả, đừng gọi ta!"Cảnh sát thâm niên một mặt lạnh nhạt.

"..."

Đúng lúc này một cỗ chiếc xe màu đen có biển số đặc thù chạy nhanh đến, két một tiếng dừng lại tại trước bãi trong túc xá.

Cửa xe mở ra, bước xuống xe là một nam một nữ mặc áo đen, nam mặt chữ quốc dáng người khổng vũ hữu lực, nữ nhân tết tóc

đuôi ngựa mang theo kính râm, trước ngực mang theo một cái huân chương đặc thù, hai người nhìn khí thế đều rất mạnh!

"Các ngươi là ai?"

Cảnh sát trẻ tuổi thấy thế tiến lên hỏi thăm, dù sao đây là công tác của hắn.

Nữ nhân dùng khóe mắt quét nhìn lườm cảnh sát trẻ tuổi một chút, thản nhiên nói"Không nên hỏi đừng hỏi, ngươi còn chưa xứng biết ta là ai."

"Đùa nhau sao!"

Cảnh sát trẻ tuổi nghe xong lập tức nổi trận lôi đình, vừa muốn bão nổi lại bị cảnh sát thâm niên kịp thời chạy đến kéo lại, cười làm lành nói với nữ nhân

"Lãnh đạo, Diệp Thần ngay tại trên lầu."

"Uông Phỉ, chúng ta đi thôi!"

Nam áo đen không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, nữ nhân kiều hừ một tiếng, lắc lắc bờ eo thon mặt mũi tràn đầy khinh thường lên lầu.

Trong túc xá.

Diệp Thần ngồi ở trên ghế sa lon, trong đầu đều là mấy ngày nay cùng Chu Vương ở chung từng li từng tí.

Từ vừa mới bắt đầu Chu Vương kém chút hủy diệt Đảo quốc, lại đến về sau làm ra 'Hắc ám xử lý' , Diệp Thần kìm lòng không được cười, cô nàng này thế nhưng thật ra là một cô gái tốt, đáng tiếc

"Y a y a ba"

Tiểu Tiếc Duyên thấy Diệp Thần sững sờ không để ý nàng, có chút tức giận, bàn chân nhỏ cọ qua cọ lại tại trên đùi Diệp Thần, ý đồ gây nên Diệp Thần chú ý.

"Tiếc Duyên nữ nhi của ta?"

Diệp Thần lần đầu làm cha đem Tiểu Tiếc Duyên ôm vào trong ngực quan sát tỉ mỉ một phen, tiểu gia hỏa dáng dấp xác thực rất xinh đẹp, nhất là cặp mắt to đen lúng liếng kia cực kỳ giống Chu Vương!

Nhưng mà, một giây sau, Tiểu Tiếc Duyên liền đem đầu tiến đến ngực Diệp Thần, cắn một cái xuống dưới không ngừng mút lấy mút để!

Chương 1095. Chuyện quỷ dị!

"Tiểu gia hỏa, con đói bụng sao?"

Diệp Thần dở khóc dở cười, hiển nhiên Tiểu Tiếc Duyên là đang tìm uống sữa a, nhưng hắn nào có sữa?

Nghĩ nghĩ Diệp Thần vẫn là lấy điện thoại cầm tay ra gọi điện thoại cho Tần Mặc Diêu

"Sư tỷ, tỷ mau tới ký túc xá, đệ cần tỷ!"

"Cái này tốt a, tỷ lập tức tới!"

Tần Mặc Diêu đang muốn đi ra ngoài, tiếp vào Diệp Thần điện thoại nửa ngày không có lấy lại tinh thần!

Sư đệ cần mình?

Nghe giọng điệu vội vàng hống hống của hắn, chẳng lẽ

Nghĩ đến cái này Tần Mặc Diêu vội vàng xoay người đi trở về, đổi bộ y phục gợi cảm, lại phun ra chút nước hoa, thu thập đến mỹ mỹ đát lúc này mới đi đến hướng ký túc xá Diệp Thần.

Mà Diệp Thần vừa cúp điện thoại, bên ngoài liền truyền đến tiếng đập cửa.

"Sư tỷ nhanh như vậy?"

Diệp Thần sững sờ, đem Tiểu Tiếc Duyên đặt ở trên ghế sa lon, mình đi tới cửa mở cửa ra, kết quả trước mắt xuất hiện cũng không phải là Tần Mặc Diêu, mà là một nam một nữ hai người áo đen.

"Cậu là Diệp Thần?"

Áo đen nữ gỡ xuống kính râm, một đôi trong mắt to lóe ra quang mang hùng hổ dọa người.

"Cô là ai a?"

"Diệp Thần, chúng ta là quốc gia phái tới, có chuyện đi vào nói đi!"

Lúc này áo đen nam quay đầu nhìn thoáng qua, đưa ra muốn tiến gian phòng trò chuyện.

Diệp Thần nghe xong là quốc gia phái tới không khỏi cười lạnh, nhưng vẫn là để bọn họ tiến ký túc xá.

"Y a y a"

Tiểu Tiếc Duyên nhìn thấy người xa lạ khoa tay múa chân, cũng không biết là hoan nghênh hay là không chào đón.

"Nàng là?"

Nam nhân vào nhà nhìn thấy Tiểu Tiếc Duyên không khỏi sững sờ, tiểu gia hỏa sữa manh sữa manh, nhìn không tồi!

"Nữ nhi của tôi!"

"Cậu có hài tử?"

Tư liệu biểu hiện Diệp Thần vừa kết hôn, lấy ở đâu hài tử lớn như vậy?

"Nói chính sự đi, các người đến cùng là ai, tới tìm tôi làm gì?"Diệp Thần nói ngay vào điểm chính.

"Diệp Thần, chú ý thái độ của cậu!"

Ai ngờ, Uông Phỉ nghe được Diệp Thần hỏi như vậy, tại chỗ nghiêm nghị quát lớn"Chúng ta là đại biểu quốc gia đến, cậu nói chuyện khách khí một chút!"

"Không nói liền lăn!"

Diệp Thần vừa mất đi Chu Vương, trong lòng chính phiền đây, thấy nữ nhân khí diễm phách lối đương nhiên sẽ không nuông chiều nàng, trực tiếp liền để nàng lăn!

"Ê a cổ"

Tiểu Tiếc Duyên tựa hồ biết lão ba tức giận, ghé vào trên đùi Diệp Thần hướng về phía nữ nhân nãi thanh nãi khí 'Ăn' !

"Tiếc Duyên, là lăn không phải ăn!"

Diệp Thần cũng không nhịn được cười, thật sự là tri kỷ nhỏ bông bông của ba ba, nhỏ như vậy liền biết giúp đỡ mình.

"Ê a, ê a, cổ"

Cứ việc Tiểu Tiếc Duyên cố gắng uốn nắn mình, nhưng mà vẫn phát âm ra thành từ 'Ăn'

"Lẽ nào lại như vậy, thái độ gì đây!"

Uông Phỉ tức hổn hển, quay đầu hướng về phía nam áo đen bên cạnh cả giận nói"Chư Kiệt, nếu Diệp Thần không chịu phối hợp, cậu xem đó mà làm thôi!"

"Diệp Thần, chúng ta là người Đặc Tình Cục!"

Nam nhân áo đen Chư Kiệt nhíu nhíu mày, nói"Lần này tới tìm cậu, là bởi vì cả nước nhiều xuất hiện sự tình quỷ dị, nghĩ xin ra mặt hỗ trợ xử lý một chút!"

"Sự tình quỷ dị?"

"Không sai, cậu nhìn!"

Chư Kiệt nói xong từ trong túi công văn xuất ra một đài bản bút ký, sau khi mở ra đặt ở trước mặt Diệp Thần.

Diệp Thần tập trung nhìn vào, là một tấm ảnh chụp mộ địa dơ dáy bẩn thỉu không chịu nổi, trên mặt đất khắp nơi vung lấy um tùm hài cốt.

Cách bạch cốt cách đó không xa chính là một chuỗi vết trảo to lớn, mỗi một cái trảo ấn đều so xe con còn lớn.

"Tôi hỏi qua chuyên gia, bọn họ chỉ có vết trảo khủng long bạo chúa thời kỳ viễn cổ, có lẽ có lớn như thế!"Chư Kiệt ở một bên giảng giải.

""

Diệp Thần nhíu nhíu mày tiếp tục nhìn xuống, lần này là ảnh chụp cá voi, thi thể cá voi mắc cạn trên bờ cát thành một loạt, tất cả thân thể to lớn đều chỉ còn lại một nửa, một nửa khác giống như là bị thứ gì cắn mất!

Ngay sau đó là nhiều tên nữ thi trong phòng, kiểu chết các nàng gần như giống nhau, đẫm máu thi thể như bị chó gặm qua, toàn thân trên dưới không có một chỗ nơi tốt!

"Những hình này là lúc nào?"Diệp Thần khẽ nhíu mày, ngẩng đầu nhìn về phía Chư Kiệt.

"Hôm nay!"

Chư Kiệt loay hoay một chút máy tính, điều ra một đoạn video, nói"Diệp Thần, cậu xem một chút đoạn này, càng quỷ dị hơn!"

"Có đúng không?"

Diệp Thần tò mò mở ra video, tràng cảnh là tại trong siêu thị,

người đến người đi giám sát chợt nhìn rất bình thường.

"Lập tức tới ngay, cậu nhìn hắn!"

Chư Kiệt ngón tay chỉ một cái nam nhân trong video, hắn ngay tại trên kệ hàng siêu thị cầm đồ vật, ngay sau đó nam nhân quay đầu lại, kết quả một giây sau cả người liền hóa đá, trùng hợp có người từ bên cạnh hắn đi ngang qua không cẩn thận đụng một cái.

Phanh!

Nam nhân té ngã trên đất, trong nháy mắt biến thành một đống bột phấn

Diệp Thần xem hết video sắc mặt cũng dần dần ngưng trọng lên, như Chư Kiệt nói tới, vô luận là hình ảnh vẫn là video, đều rất quỷ dị!

"Y a y a"

Tiểu Tiếc Duyên nhìn thấy video, đột nhiên trở nên hưng phấn lên, thậm chí há mồm lộ ra hai viên răng nanh nhọn nhỏ!

Chương 1096. Hài tử đói bụng?

"Ồn ào quá, có thể đem vật nhỏ này giam lại hay không!"

Uông Phỉ rất không kiên nhẫn, nàng ghét nhất chính là tiểu hài, ngoại trừ khóc rống gì cũng không biết.

Ba!

Bên trong gian phòng truyền đến một tiếng vang giòn!

Diệp Thần như quỷ mị xuất hiện tại trước mặt Uông Phỉ, đưa tay một bàn tay rắn rắn chắc chắc quất vào trên mặt Uông Phỉ!

"Cậu, cậu dám đánh tôi?"

Uông Phỉ trong lúc nhất thời bị đánh cho hồ đồ, đợi nàng kịp phản ứng sau che lấy mặt bị đánh, hận hận trừng mắt Diệp Thần.

"Cô thì tính là cái gì, con gái Diệp Thần này đến phiên cô quát lớn?"

Diệp Thần mặt âm trầm, chỉ vào ngoài cửa thanh âm lạnh như băng nói"Các người không muốn chết, lập tức lăn ra ngoài cho tôi!"

"Hỗn đản!"

"Biết cha tôi là người nào không, tôi muốn cậu chết! Chư Kiệt, mau giúp tôi giết hắn!"Uông Phỉ nuông chiều từ nhỏ nào nhận qua cục tức này, lúc này tức giận đến muốn giết Diệp Thần.

"Họ Diệp, khinh người quá đáng đi?"

Chư Kiệt sắc mặt cũng khó coi, cắn răng nói"Cậu lập tức quỳ

xuống cho Uông Phỉ xin lỗi, nếu không hậu quả cậu đảm đương không nổi!"

"Lăn!"

Diệp Thần lạnh lùng nhìn xem Chư Kiệt, phóng xuất ra một luồng áp lực vô hình, trong nháy mắt để hai người này giống như thân phụ thiên quân, ngay cả thở đều thành một loại hi vọng xa vời!

Bịch! Bịch!

Uông Phỉ cùng Chư Kiệt căn bản gánh không được cỗ uy áp này, đồng loạt quỳ xuống!

"Sư đệ, ta tới rồi!"

Đúng lúc này Tần Mặc Diêu đi vào ký túc xá, lập tức liền cảm thấy cỗ vô hình uy áp này, Diệp Thần thấy thế đành phải thôi.

"Diệp Thần, cứ chờ lấy!"

Chư Kiệt rốt cục nhẹ nhàng thở ra, quẳng xuống một lời rồi thừa cơ kéo lên Uông Phỉ chật vật thoát đi ký túc xá.

"Sư đệ, bọn họ là?"Tần Mặc Diêu nhìn xem bóng lưng hai người hồ nghi nói.

"Người Đặc Tình Cục, đoán chừng là hai cái cá nhân liên quan!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, chỉ là hai người bình thường cũng dám ở trước mặt hắn diễu võ giương oai, chính là thích ăn đòn.

"Đặc cần cục?"

"Sư tỷ, đừng nói bọn họ!"

Diệp Thần miễn cưỡng cười một tiếng, đem Tiểu Tiếc Duyên ôm vào trong ngực nói"Tỷ vẫn là trước giúp đệ đem nàng giải quyết đi!"

"A, tiểu gia hỏa thật đáng yêu a! Nàng là ai, đệ làm sao không cho Chu nhi giúp đệ chiếu cố đâu?"

Tần Mặc Diêu trong giọng nói lộ ra vẻ thất vọng, nguyên lai nhu cầu Diệp Thần là mang hài tử

"Chu nhi nàng không có ở đây!"

Diệp Thần hít sâu một hơi, đem toàn bộ sự tình Chu nhi huyết tế, sinh con cho hắn nói cho Tần Mặc Diêu.

Nghe xong Diệp Thần giảng giải, Tần Mặc Diêu sớm đã nước mắt mục.

Mặc dù nàng cùng Chu Vương nhận biết thời gian không dài, nhưng cũng coi nàng là làm bằng hữu, không nghĩ tới tối hôm qua Chu Vương còn rất tốt hôm nay liền không còn

"Tiểu Tiếc Duyên, để tỷ tỷ ôm một cái!"

Tần Mặc Diêu lau đi khóe mắt nước mắt, nhìn Diệp Tiếc Duyên mũm mĩm hồng hồng trước mắt, trong lòng tự nhiên sinh ra một cỗ tình thương của mẹ.

"Y a y a"

Tiểu gia hỏa tựa hồ cảm thấy Tần Mặc Diêu thiện ý, thế mà chủ động tránh thoát Diệp Thần, bò tới trên thân Tần Mặc Diêu bắt đầu nũng nịu bán manh.

"Hài tử đáng thương!"

Tần Mặc Diêu ôm Diệp Tiếc Duyên hôn một chút, run giọng nói"Bất quá em yên tâm, mặc dù Chu nhi không có ở đây, nhưng tỷ

sẽ chiếu cố em tốt!"

Diệp Tiếc Duyên nghe không hiểu, tiểu gia hỏa một mực đem đầu chôn ở ngực Tần Mặc Diêu, dùng sức rút.

"Sư tỷ, tỷ nhìn hài tử có phải là đói bụng?"Diệp Thần cười xấu hổ nói.

"Chờ chút, tỷ đi mua một ít đồ vật cho Tiếc Duyên!"

Tần Mặc Diêu khuôn mặt đỏ lên, bởi vì nàng ý tưởng đột phát, nếu không mình cũng sinh đứa bé cho sư đệ đi, như thế Diệp Tiếc Duyên cũng sẽ không cô đơn?

"Tạ tạ sư tỷ!"

Diệp Thần nhếch miệng cười, còn tốt bên người có một nữ nhân, bằng không để một đại nam nhân như hắn chiếu cố hài tử thật đúng là có chút phí sức!

Chờ Tần Mặc Diêu rời đi, Diệp Thần tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho lão mụ đồng thời đem sự tình hài tử nói một lần.

"Con trai, con, con không phải nói đùa chứ?"

Sở Lan nghe xong sợ ngây người, mình nháy mắt lên chức bà?

"Mẹ, là thật, không tin mẹ nghe!"

Diệp Thần cười khổ, đưa điện thoại di động phóng tới bên tai Diệp Tiếc Duyên, đùa nàng nói"Tiếc Duyên, kêu bà nội!"

"Ê a oe"

"Trời ạ, nhi tử con, con để cho mẹ biết nói gì bây giờ?"

Bên đầu điện thoại kia Sở Lan nghe được thanh âm manh manh của Diệp Tiếc Duyên, tâm đều nhanh muốn hòa tan, bất quá

nàng rất nhanh lại kịp phản ứng, vội vàng hỏi

"Con trai, chuyện này thông gia biết sao?"

"Con sẽ nói cho Tuyết Di!"

"Không được, ban đêm mẹ và cha con đến tỉnh thành, vẫn là xem trước một chút cháu trai ruột lại nói!"

Sở Lan có chút không thể chờ đợi, âm thanh 'Oe' Diệp Tiếc Duyên kia Một mực quanh quẩn tại trong óc nàng.

Mà cùng lúc đó, Uông Phỉ cùng Chư Kiệt bị làm nhục một phen cũng về tới trên xe.

"Tức chết ta rồi, ta muốn để cha ta phái người đến, đập chết hỗn đản Diệp Thần này!"

Uông Phỉ nửa bên mặt sưng giống như đầu heo, nói xong thở phì phò lấy điện thoại cầm tay ra, làm bộ liền muốn gọi điện thoại phụ thân Uông Tinh.

Chương 1097. Thuê sát thủ?

Nhưng vào lúc này, một bên Chư Kiệt lại ngăn cản nàng.

"Chư Kiệt, cậu làm gì?"Uông Phỉ sững sờ, tức giận chất vấn.

"Hừ! Vẻn vẹn để quan phương thu thập họ Diệp, lợi cho hắn quá rồi!"Chư Kiệt âm trắc trắc nói.

"Cậu có ý tứ gì?"

"Tìm mấy tên sát thủ, trực tiếp xử lý hắn chẳng phải là càng hả giận?"

"Quá tốt rồi!"

Uông Phỉ nghe vậy trong mắt lóe lên một vòng hàn quang, nghiêm nghị nói"Còn có nữ nhi của hắn cũng không thể bỏ qua, tóm lại, ta muốn cả nhà của hắn chết!"

"Không trải qua cấp bàn giao nhiệm vụ....."

"Họ Diệp không có tỏ thái độ chính là cự tuyệt! Tiểu tử này là cao thủ, không có hắn chi viện Hoa Hạ cũng không chống được bao lâu!"Chư Kiệt cười gằn nói.

"Đã hắn là cao thủ, tìm ai có thể giết chết hắn?"Uông Phỉ hồ nghi.

"Yên tâm, ta tự có biện pháp!"

Chư Kiệt nói xong móc ra Laptop, thông qua thủ đoạn đặc thù tiến vào một cái trang web thần bí.

Ám Võng!

Trang web này tụ tập sát thủ đỉnh cấp toàn cầu, mỗi ngày đều sẽ có người tại bên trên Ám Võng tuyên bố nhiệm vụ ám sát, tuyên bố nhiệm vụ sau liền có sát thủ tiếp đơn, hoàn thành nhiệm vụ sau, cố chủ đem tiền chuyển cho Ám Võng là được rồi!

Chư Kiệt không thiếu tiền, treo thưởng 3 triệu đô la mỹ, muốn mệnh Diệp Thần!

Leng keng!

Nhiệm vụ vừa tuyên bố liền bị sát thủ nhận lấy, mà lại là mấy sát thủ đồng thời đoạt nhiệm vụ, cuối cùng ai giết Diệp Thần liền có thể đạt được khoản không ít tiền thuê này!

"Nhanh như vậy đã có sát thủ tiếp đơn?"Uông Phỉ sững sờ.

"Đương nhiên!"

Chư Kiệt nhếch miệng"Vốn mấy năm của sát thủ cũng không nhiều, nói cho cùng cũng là một bang quỷ nghèo!"

"Tốt, ta ngược lại muốn xem xem Diệp Thần chết như thế nào!"Uông Phỉ diện mục dữ tợn, hoàn toàn không giống một nữ nhân.

"Uông Phỉ, chờ Đảo quốc công hãm Hoa Hạ, cha ngươi vẫn là làm thống soái cảnh sát sao?"Chư Kiệt khép lại máy tính thuận miệng hỏi.

"Dĩ nhiên không phải!"

Uông Phỉ không khỏi đắc ý đạo"Okamura tiên sinh nói, hắn sẽ để cho cha ta làm tân lãnh đạo Hoa hạ!"

"Mẹ ta cũng có thể thăng quan!"

Chư Kiệt cười nói"Đến lúc đó toàn bộ địa khu phương bắc, đều thuộc về mẹ ta phụ trách!"

"A a!"

Hai 'Tiểu Hán gian' Nhìn nhau cười một tiếng, ngồi ở trong xe bắt đầu ước mơ 'Cuộc sống tốt đẹp' tương lai

"Hắt xì!"

Diệp Thần ngồi ở phòng khách không giải thích được hắt hơi một cái.

Bị cảm?

Nghĩ như vậy Diệp Thần mau đem Diệp Tiếc Duyên ôm vào trong ngực, tiểu gia hỏa mềm hồ hồ như cái túi chườm nóng, ôm cực kỳ thoải mái.

Chỉ chốc lát trong tay Tần Mặc Diêu dẫn theo bao lớn bao nhỏ đi đến.

"Oa! Sư tỷ, tỷ mua nhiều đồ như vậy?"Diệp Thần mở to hai mắt nhìn.

"Không có nhiều!"

Tần Mặc Diêu thả đồ vật trong tay xuống, than dài khẩu khí nói

"Tỷ mua cho Tiếc Duyên sữa bột, quần áo"

"Chậc chậc, sư tỷ đối với Tiếc Duyên thật tốt, đệ cũng bắt đầu ghen tị!"Diệp Thần cười trêu chọc nói.

"Ê a..... Ê a....."

Diệp Tiếc Duyên tựa hồ đối với đống đồ này cảm thấy rất

hứng thú, tay nhỏ phấn nộn nhắm ngay một cái túi nhựa màu vàng.

Sưu!

Một đạo tơ nhện màu trắng từ bên trên bàn tay nhỏ của nàng bắn ra, một giây sau, tơ nhện thu về, túi nhựa trong nháy mắt đến trong ngực Diệp Tiếc Duyên.

"Oa! Tiếc Duyên thật tuyệt!"

Tần Mặc Diêu cười, đến cùng là nữ nhi Chu Vương, từ nhỏ đã bật hack, về sau trưởng thành ai dám khi dễ nàng?

Trong túi nhựa chứa một bộ phục hài nhi, Tần Mặc Diêu tự mình giúp Diệp Tiếc Duyên mặc vào, lại cho nàng uống sữa bột, thẳng đến đút nàng ăn xong.

Tiểu gia hỏa ăn no sau trực tiếp ngay tại trong ngực Tần Mặc Diêu ngủ thiếp đi, lúc ngủ lông mi thật dài còn vụt sáng vụt sáng, đều sắp khiến tâm Tần Mặc Diêu manh hóa!

Đúng lúc này điện thoại Diệp Thần đột nhiên vang lên, xem xét là Ảnh Tử đánh tới.

"Thần ca, có người tại bên trên Ám Võng phát nhiệm vụ, muốn giết cậu!"Điện thoại kết nối, câu nói đầu tiên Ảnh Tử liền để Diệp Thần ngây ngẩn cả người.

"Giết tôi?"

Diệp Thần chính mình cũng không thể tin được, lại có thể có người muốn mời sát thủ đến giết mình?

Hắn quay đầu mắt nhìn Tiểu Tiếc Duyên ngủ say, đứng dậy đi trở về phòng ngủ, trầm giọng nói

"Có thể điều tra ra là ai chăng?"

"Là ai không rõ ràng, bất quá Địa chỉ tra được, là Hoa Hạ, mà lại ngay tại tỉnh Thiên Nam!"Ảnh Tử nói.

"Có chút ý tứ!"

Diệp Thần cũng không nghĩ tới là Chư Kiệt muốn giết hắn, dù sao người ta đánh lấy tên Đặc Tình Cục, còn không đến mức bỉ ổi như thế đi?

"Ảnh Tử, cậu đem nhiệm vụ tiếp xuống, chúng ta diễn xuất trò hay!"

"Minh bạch!"

Ảnh Tử cười lạnh, dám ở Ám Võng phát nhiệm vụ ám sát Thần ca, cũng không biết là ai chán sống

Lúc chạng vạng tối, vợ chồng Sở Lan tới, còn đem người một nhà Tô Tuyết Di cũng mang theo tới.

Đám người rất nhanh tại túc xá gặp đến Diệp Tiếc Duyên vừa tỉnh ngủ.

"Tiểu gia hỏa thật đáng yêu a, cùng Diệp Thần khi còn bé quá giống nhau, quả thực giống nhau như đúc!"

Diệp Tử Long nhìn thấy cháu gái ruột mình, ngay cả Sở Lan cho hắn nháy mắt cũng không thấy, hoàn toàn đắm chìm trong vui sướng làm ông nội.

Chương 1098. Đến, heo thúc ôm một cái!

"Diệp Thần, lần này cậu có chút quá phận đi, giải thích thế nào?"

Tô Vạn Đạt từ trước đến nay tính tính tốt, giờ này khắc này cũng không nhịn được có chút nổi nóng.

"Cha mẹ, việc này nói rất dài dòng!"

Diệp Thần do dự mãi, đem cố sự hắn cùng Chu Vương nói ra, một mực giảng đến Chu Vương chết.

"Ê a ma ma"

Diệp Tiếc Duyên vuốt vuốt mắt nhỏ, tựa hồ là nghe hiểu lời Diệp Thần nói, thế mà ghé vào trên đùi Diệp Thần mân mê cái mông nhỏ, thương tâm khóc ồ lên.

"Ai, hài tử đáng thương!"

Lý Hương Cầm nguyên bản còn đầy ngập lửa giận, nhưng nàng tất đúng là nữ nhân, nhìn thấy Diệp Tiếc Duyên thương tâm thút thít không khỏi mềm lòng.

"Con trai, chiếu nói như vậy Chu Vương cùng Tiếc Duyên chẳng phải là"

Diệp Tử Long xấu hổ vô cùng, hắn vốn muốn nói nhện tinh, nhưng lời đến khóe miệng lại nuốt trở vào.

"Cha, Chu nhi sớm đã hóa thành hình người, không khác nữ

nhân bình thường!"Diệp Thần nhìn ra Diệp Tử Long lo lắng, chủ động giải thích nói.

"Thì ra là thế, cái kia còn tốt!"Diệp Tử Long nghe xong triệt để nhẹ nhàng thở ra.

"Nàng dâu, em nói một câu đi."

Diệp Thần quay đầu nhìn về phía Tô Tuyết Di, cô nàng này từ vào cửa nhìn thấy Diệp Tiếc Duyên một khắc kia trở đi, một câu đều chưa nói qua, thần tình trên mặt cực kỳ phức tạp.

"Nữ nhi, theo mẹ nói cũng không thể trách Diệp Thần, dù sao cũng là Chu Vương chủ động, hắn tại cái Yêu giới gì chưa quen cuộc sống nơi đây, còn không phải mặc người chém giết?"

"Lão Tô, ông nói đúng không?"Lý Hương Cầm cũng nghĩ thông, trái lại thuyết phục Tô Tuyết Di.

"Tôi nhìn chưa hắn đi?"Tô Vạn Đạt nhíu mày trầm giọng nói.

"Lão Tô, thời khắc mấu chốt ông đừng có như xe bị tuột xích!"

Lý Hương Cầm mắt phượng trợn lên, hung hăng trừng Tô Vạn Đạt một chút, lão già này nói hươu nói vượn cái gì đâu, muốn nhìn nữ nhi ly hôn sao?

"Cha, người muốn nói cái gì cứ nói đi!"

Diệp Thần nhìn ra Tô Vạn Đạt trong lòng kìm nén đến hoảng, còn không bằng để hắn nói thoải mái đâu!

"Diệp Thần, ta có hai vấn đề, đầu tiên là đứa nhỏ này, con nói nàng là hôm nay xuất sinh? Tiếp theo, con nói Yêu giới, nhện, những này là thật sao?"Tô Vạn Đạt hồ nghi nói.

"Côn"

Diệp Thần vừa muốn giải thích, phòng khách đột nhiên thoáng hiện một vòng sáng bốc lên lục quang yếu ớt, ngay sau đó từ bên trong vòng sáng đi ra một gia hỏa thân người đầu heo!

"Ai nha, có thể tính tìm tới ngươi Diệp công tử!"

"Heo vương? Sao ngươi lại tới đây?"

Diệp Thần thấy rõ ràng là Heo vương không khỏi sững sờ, gia hỏa này không hảo hảo tại Yêu giới đợi, chạy Nhân giới tới làm gì?

Heo Vương muốn nói lại dừng, quét đám người một chút úng thanh nói

"Diệp công tử, bọn họ là?"

"Người nhà của ta, có chuyện gì ngươi nói thẳng đi!"

Diệp Thần đang lo làm sao giải thích cho Tô Vạn Đạt, Heo vương tới tốt hơn, sự tình Yêu giới cũng không cần hắn lãng phí nước miếng.

""

Diệp Tử Long bọn người nhìn thấy một 'Quái vật' thân người đầu heo Cùng Diệp Thần đối thoại, nhao nhao cả kinh trợn mắt hốc mồm!

Lý Hương Cầm dùng sức bóp bóp người một nhà, sợ lại hôn mê bất tỉnh!

"Yêu giới xảy ra chuyện lớn, ta phụng mệnh Yêu Vương đến đây, hi vọng Diệp công tử có thể làm viện thủ!"Heo vương hai tay ôm quyền nói.

"Đến tột cùng xảy ra chuyện gì?"Diệp Thần nhíu mày.

"Là Thánh Điện!"

Heo vương một mặt khổ qua, hậm hực nói"Lần trước đả thương người bọn họ, lần này toàn bộ Thánh Điện dốc toàn bộ lực lượng, nói là muốn san bằng Yêu giới ta!"

Thánh Điện?

Diệp Thần tỉ mỉ nghĩ lại, rốt cục nhớ lại!

Lần trước tại Yêu giới, có cái gia hỏa gọi Bích Trì cùng Hoa Lạc, không phải muốn cưới Yêu Vương, kết quả bị thu thập một trận, không nghĩ tới Thánh Điện thế mà có thể vì bọn họ dốc toàn bộ lực lượng?

"Heo vương, Yêu giới cùng Thánh Điện, ai thực lực càng mạnh!"

"Đương nhiên là Yêu giới ta!"

Heo vương ưỡn ngực, nhưng rất nhanh lại sợ, nói thẳng"Thế nhưng là sau lưng Thánh Điện có Thánh Vực chỗ dựa, đây chính là tồn tại ngay cả Thân giới đều không nghĩ gây a!"

"Yêu giới hiện tại thế nào?"Diệp Thần hỏi.

"Chúng ta cùng Thánh Điện đại chiến mấy trận, lúc đầu Yêu giới chiếm thượng phong, nhưng đột nhiên tới cao thủ Thánh Vực, dưới mắt Yêu giới tràn ngập nguy hiểm, Yêu Vương mới khiến cho ta mau tới mời Diệp công tử tiến đến hỗ trợ!"

"Tốt, ta sẽ đi!"

Diệp Thần gật gật đầu, thuận tay đem Diệp Tiếc Duyên ôm vào trong ngực, hôn một chút khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn nàng.

"Y a y a ba"

Tiểu gia hỏa tựa hồ rất hưởng thụ, chủ động đem một nửa khuôn mặt nhỏ nhắn khác thịt hồ hồ cũng xông tới cầu hôn hôn.

"Đây là khí tức nhện tộc?"

Heo vương nhìn xem Diệp Tiếc Duyên sữa manh, trừng lớn mắt heo hoảng sợ nói"Diệp công tử, đây là hài tử ngươi cùng Chu Vương sao?"

"Ân, đúng!"Diệp Thần gật đầu.

"Đến, heo thúc ôm một cái!"

Nghe được là hài tử Diệp Thần, Heo vương nhếch miệng cười một tiếng, mở ra hai tay to mọng làm bộ muốn ôm Tiểu Tiếc Duyên.

"Ê a"

Tiểu Tiếc Duyên nhìn thấy một gương mặt heo gần sát hướng mình, dọa đến một đầu nhào vào trong ngực Diệp Thần, dùng cái mông nhỏ chào heo vương!

"Khụ khụ, hài tử thật đáng yêu!"

Heo Vương mặt già đỏ lên, Diệp Thần thấy thế nói với"Heo vương, hài tử không hiểu chuyện! Ngươi trở về nói cho Yêu Vương, chờ ta xử lý xong chuyện Nhân giới, lập tức đi ngay Yêu giới!"

Chương 1099. Phận cẩu!

"Diệp công tử, sao hiện tại không cùng ta cùng nhau đi tới?"

"Thực không dám giấu giếm, Nhân giới cũng tràn ngập nguy hiểm, nhất là Hoa Hạ ta, cho nên ta không thể đi!"Diệp Thần trầm giọng nói.

"Tốt a, ta về trước đi phục mệnh, Diệp công tử cáo từ!"

Heo vương gật đầu, nói xong quay người đi vào bên trong vòng sáng, một giây sau liền theo vòng sáng hư không tiêu thất.

"Cha mẹ, lần này các người đều tin tưởng đi?"Diệp Thần quay đầu nhìn về phía bọn người Tô Vạn Đạt.

Tô Vạn Đạt không phản bác được, hắn sống cả một đời lần thứ nhất gặp heo có thể nói tiếng người, còn sinh trưởng người thân thể, thật là sống lâu gặp!

Lý Hương Cầm bị Heo vương dọa cho phát sợ, nghe được Diệp Thần hỏi như vậy sẽ chỉ liên tục gật đầu.

Mà Tô Tuyết Di cũng sớm nghĩ thông suốt, chỉ cần Diệp Thần không sợ thận hư, theo hắn đi giày vò đi

"Các vị, tôi đề nghị, tìm nhà trẻ cho Tiếc Duyên đi?"Sở Lan linh cơ khẽ động nói.

"Ý kiến hay, nhà trẻ Ninh Châu cũng không tệ!"

"Không được, hoặc là dứt khoát đến tỉnh thành mua phòng, giáo dục trong tỉnh khẳng định sẽ tốt hơn!"

"Đối, dù sao ta cũng không thiếu tiền!"

""

Trong lúc nhất thời, hai nhà người kỷ kỷ tra tra cùng tiến tới nghị luận cho hài tử đi học ở đâu, ngược lại đem Diệp Thần phơi tại một bên.

Bất tri bất giác, thời gian rất muộn, đám người cũng trò chuyện mệt mỏi.

Lý Hương Cầm ngáp một cái đưa ra cáo từ, vợ chồng Sở Lan cũng chỉ có thể lưu luyến không rời rời đi.

"Tiểu tử thúi, chiếu cố tốt cháu gái của mẹ, ban đêm đừng để nàng cảm lạnh"Trước khi đi Sở Lan vẫn không quên căn dặn một phen.

"“Con biết!"

Diệp Thần cười khổ, mặc dù Tiểu Tiếc Duyên vừa ra đời, nhưng năng lượng trong cơ thể nàng ẩn chứa đã đạt tới Hóa Thần cấp, nghĩ cảm lạnh cũng khó!

Đưa tiễn đám người, Diệp Thần trở lại phòng khách lại phát hiện Tiểu Tiếc Duyên không thấy!

Người đâu?

"Ê a, ê a"

Ngay tại lúc Diệp Thần hồ nghi, một đạo nãi thanh nãi khí từ nóc phòng truyền đến, Diệp Thần ngẩng đầu nhìn lên kém chút hộc máu!

Chỉ thấy tiểu gia hỏa dùng màu trắng tơ nhện đem mình bao trùm đến kín kẽ, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ ở bên ngoài, như cái kén tằm treo thẳng lắc lư ở đầu tường.

"Gâu gâu!"

Một trận tiếng chó sủa thê lương truyền đến, Diệp Thần lúc này mới phát hiện lão La cũng ở bên trong mạng nhện

Giờ phút này La Cực Thần coi là Tiểu Tiếc Duyên muốn ăn hắn, dọa đến liều mạng giãy dụa, nhưng mà mạng nhện quá bền chắc căn bản không tránh thoát.

"Ê a....."

Tiểu Tiếc Duyên ngại lão La quá ồn, tay nhỏ thịt hồ hồ trực tiếp đập vào bên trên đầu chó La Cực Thần, kém chút không đánh cho nát đầu hắn!

"Diệp tiểu hữu, nhanh mau cứu lão phu!"La Cực Thần kêu cứu.

Diệp Thần cũng là say, cùng một dưới mái hiên Bạch Hồ cùng Jerry đều vô sự, lão La cũng thật xui xẻo!

Thật tình không biết gen nhện trong cơ thể Tiểu Tiếc Duyên đã bắt đầu thức tỉnh.....

Đương đương đương.

Đúng lúc này, mười hai giờ nửa đêm tiếng chuông vang lên.

Diệp Thần vừa định đem La Cực Thần từ mạng nhện bên trong móc ra, đột nhiên, vùng đan điền truyền đến một hồi đau đớn!

Đau đến Diệp Thần mắt nổi đom đóm, thiếu chút nữa ngất đi!

Hắn lúc này mới nhớ tới trước khi đi Chu Vương nói, đêm nay giờ Tý chân khí của nàng sẽ ở trong cơ thể mình bộc phát!

Tâm niệm đến tận đây, Diệp Thần vội vàng ngồi xếp bằng, nhắm chặt hai mắt, điều động chân khí trong cơ thể phối hợp cùng chân khí Chu nhi.

Bên ngoài nguyên bản đêm đen như mực, đột nhiên sấm sét vang dội, mây đen trong nháy mắt hóa thành bảy sắc tường vân, nhao nhao lơ lửng tại trên không chỗ lầu ký túc xá Diệp Thần!

Trong lúc nhất thời cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy, trong túc xá Diệp Thần càng là cường quang lấp lóe, lộ ra dị thường quỷ dị!

Hai tên cảnh sát giám thị Diệp Thần, nhìn thấy tình cảnh này cũng dọa cho phát sợ, vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra hướng thượng cấp báo cáo

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu không ngừng mà từ cái trán Diệp Thần chảy ra, nhiệt độ cơ thể kịch liệt lên cao, toàn thân trên dưới không có một nơi làn da không phải màu đỏ, hắn cảm giác nhiệt huyết đang sôi trào như bị ném vào nồi hơi, lập tức liền bị đốt sống chết tươi!

Cực Âm Chi Địa!

Chu Vương nói qua một khi khó mà chịu đựng, cần cấp tốc tìm Cực Âm Chi Địa hóa giải thống khổ!

Nhưng bây giờ đi đâu tìm Cực Âm Chi Địa?

"Ê a, ê a"

Tiểu Tiếc Duyên treo ở nóc phòng lắc lư nhìn thấy dáng vẻ Diệp Thần khó chịu, gấp đến độ lớn tiếng kêu lên, lực lượng trong cơ thể hùng hậu để phương viên mười dặm đều nghe được tiếng la của tiểu gia hỏa!

Tần Mặc Diêu mới vừa vào ngủ, nghe được tiếng kêu của Tiểu Tiếc Duyên cọ một chút từ trên giường ngồi dậy.

"Xảy ra chuyện?"

Tần Mặc Diêu đôi mi thanh tú cau lại, mau mặc vào một kiện áo ngủ thật mỏng, cực nhanh hướng ký túc xá Diệp Thần tiến đến.

Chương 1100. Tẩu hỏa nhập ma!

Vừa ra khỏi cửa Tần Mặc Diêu liền bị cảnh tượng trước mắt chấn kinh, toàn bộ khu vực trường học giống như ban ngày, bầu trời tung bay thất thải tường vân, thiểm điện tại bên trong tầng mây như là con giun di chuyển qua lại, có thể xưng quỷ dị!

Không kịp nghĩ nhiều, Tần Mặc Diêu thả người nhảy vọt, liền tới đến trước lầu ký túc xá.

"Tần giáo sư, cô mau nhìn, mây trên trời đều biến sắc!"Trần Hương Lan cũng bị đánh thức, ngay tại trước lầu ký túc xá ngửa đầu nhìn tinh không.

"Trần tỷ, muội đi lên xem một chút sư đệ!"

Nói xong, Tần Mặc Diêu thân hình lóe lên liền biến mất không thấy.

Trần Hương Lan thấy thế hiểu ý cười một tiếng, đêm hôm khuya khoắt này, Tần giáo sư cùng Diệp lão sư quan hệ có chút mập mờ a

Khi Tần Mặc Diêu đi vào trước cửa túc xá Diệp Thần, lập tức nghe được bên trong phát ra tiếng kêu thảm thiết Diệp Thần!

Không tốt, sư đệ gặp nguy hiểm!

Tần Mặc Diêu lúc này phá cửa mà vào xông vào ký túc xá, kết quả liếc mắt liền thấy Diệp Thần ngã trên mặt đất, trên thân toát ra trận trận khói trắng, cả phòng như là lồng hấp nhiệt độ cực cao!

"Sư đệ!"

Thấy thế Tần Mặc Diêu cũng không đoái hoài tới sợ hãi, vội vàng tiến lên đem Diệp Thần từ dưới đất đỡ dậy, ý đồ xem xét tình huống hắn.

Kết quả, Diệp Thần bỗng nhiên vừa quay đầu lại, làm cho Tần Mặc Diêu sợ hãi!

Chỉ thấy Diệp Thần hai mắt đỏ tươi, như là dã thú khát máu, diện mạo vặn vẹo hoàn toàn giống như biến thành người khác.

"Sư đệ, đệ thế nào?"Tần Mặc Diêu lòng nóng như lửa đốt, không biết Diệp Thần tại sao lại biến thành dạng này.

"Ô"

Diệp Thần nhìn chằm chằm Tần Mặc Diêu nhiệt độ cơ thể cấp tốc kéo lên, trong cổ họng phát ra tiếng rên nhẹ cùng loại dã thú, một giây sau hắn liền đem áo ngủ trên thân Tần Mặc Diêu thô bạo xé rách rơi, hai tay như là kìm sắt ôm Tần Mặc Diêu vọt vào phòng ngủ!

Xuân phong nhất độ, cực điểm triền miên.

Thời gian dần qua tiếng gào thét Diệp Thần biến mất, chỉ có tiếng thở gấp Tần Mặc Diêu quanh quẩn tại trên không phòng ngủ

"Chậc chậc, Diệp tiểu hữu mệnh không có đến tuyệt lộ, quả nhiên rất có duyên nữ nhân!"

La Cực Thần tựa hồ quên mình là người đang ở hiểm cảnh, thấy dị cảnh ngoài cửa sổ dần dần biến mất, không khỏi cảm khái nói.

"Ê a chó quái"

Tiểu Tiếc Duyên lại một cái tát đập vào bên trên đầu chó La

Cực Thần, đập đến đầu hắn choáng hoa mắt muốn tự tử đều có, mình bị Diệp Thần bọn họ khi dễ coi như xong, không nghĩ tới một tiểu oa nhi cũng khi dễ hắn, quá mức!

Sáng sớm hôm sau.

Tần Mặc Diêu ung dung tỉnh lại, mở mắt phát hiện mình nằm tại trong ngực Diệp Thần, trong lòng lập tức giống như hươu con xông loạn!

"Sư tỷ, tỷ đã tỉnh?"

"Ân."

Tần Mặc Diêu gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, như mèo con đồng dạng co quắp tại trong ngực Diệp Thần.

"Tối hôm qua"

"Sư đệ, tối hôm qua đệ tẩu hỏa nhập ma!"

Tần Mặc Diêu ngẩng đầu, hàm tình mạch mạch mà nhìn xem Diệp Thần, ôn nhu nói"Có thể làm nữ nhân của đệ, ta rất hạnh phúc, đệ đừng có gánh nặng trong lòng!"

"Cám ơn sư tỷ!"

Diệp Thần lòng tràn đầy cảm động, cúi đầu khẽ hôn cái trán Tần Mặc Diêu một cái.

"Đúng rồi sư đệ, tối hôm qua đệ đến cùng thế nào?"Tần Mặc Diêu ôm Diệp Thần hỏi.

"Là chân khí Chu nhi!"

Diệp Thần đem trọn sự kiện một năm một mười nói cho Tần Mặc Diêu.

"Vậy bây giờ đệ là tu vi gì?"

"Đại La cảnh!"

"Sư đệ thật tuyệt!"Tần Mặc Diêu thực tình thay Diệp Thần cao hứng.

"Sư tỷ, đệ không chỉ tu vi bổng, phương diện khác cũng rất tuyệt đi?"Diệp Thần một mặt cười xấu xa đạo.

"Thối sư đệ, xấu sư đệ, liền sẽ khi dễ ta!"

Tần Mặc Diêu hờn dỗi không thôi, duỗi ra tay ngọc vặn lên một khối nhỏ thịt tại phần eo Diệp Thần, dùng sức vừa bấm!

"Ôi, sư tỷ đừng bóp thận người ta a, bóp hỏng tỷ sẽ hối hận!"

"Chán ghét!"

Đang lúc hai người trên giường dính nhau, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận vang động.

"Y a y a"

"Là Tiếc Duyên!"

Diệp Thần giật mình, tối hôm qua hắn thần chí không rõ, đều quên Diệp Tiếc Duyên còn treo ở bên ngoài 'Nhảy dây' a!

"Hài tử có thể là đói bụng, tỷ đi pha chút sữa bột cho nàng!"

Tần Mặc Diêu vội vàng từ trong chăn chui ra, nhưng khi nàng muốn mặc quần áo lúc lại sầu muộn, tối hôm qua Diệp Thần đem áo ngủ nàng phá tan thành từng mảnh, vậy phải làm sao bây giờ mới tốt?

"Sư tỷ, trước mặc y phục của đệ đi!"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, thân thể trần truồng rời giường đi đến tủ quần áo bên cạnh, vì Tần Mặc Diêu chọn lấy cái áo ngủ.

Tần Mặc Diêu nhìn xem Diệp Thần hở ra cơ ngực, còn có tám khối cơ bụng rắn chắc kia khuôn mặt không khỏi đỏ lên, tiểu tử thúi dáng người cũng không tệ lắm, khó trách nhiều nữ nhân thích hắn như vậy!

Hai người mặc quần áo tử tế vừa ra phòng ngủ, Tiểu Tiếc Duyên đang 'Lột' Cẩu tử La Cực Thần, nhìn thấy Diệp Thần ra tiểu gia hỏa nện bước nhỏ chân ngắn, mở ra hai đầu cánh tay nhỏ củ sen, rất là vui vẻ hướng hắn chạy tới.

Chương 1101. Cặn bã nam!

"Ê a ba"

Diệp Thần một tay lấy tiểu gia hỏa ôm vào trong ngực, La Cực Thần thừa cơ mau từ trên mặt đất bò lên, kéo dài mặt chó sinh không thể luyến nói với Diệp Thần

"Diệp tiểu hữu, ngươi dứt khoát đem lão phu nhốt vào nhẫn trữ vật đi, con gái của ngươi quá giày vò!"

"Lão La, chỉ giáo cho?"

Diệp Thần nhếch miệng cười một tiếng, trong lòng tự nhủ ngươi vốn là chó, để cho người ta lột nhiều chút không phải bình thường sao?

"Tối hôm qua cái đuôi của ta đều sắp bị nàng xé đứt, tại tiếp tục như thế, lão phu khẳng định sống không lâu, xin nhờ!"La Cực Thần khóc kể lể.

Hắn cũng không nghĩ tới, sinh thời sẽ bị một đứa bé con bức đến loại tình trạng này.

"Tiếc Duyên, về sau không cho phép kéo đuôi chó, biết sao?"Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn Diệp Tiếc Duyên nói.

"Ê a chó"

Tiểu Tiếc Duyên còn đang bi bô tập nói căn bản nghe không hiểu, ngược lại lại làm cái động tác kéo đuôi chó, dọa đến La Cực Thần trực tiếp chui vào dưới đáy ghế sô pha, mà phía dưới này đã sớm có Bạch Hồ cùng Jerry trốn tránh

Đúng lúc này vợ chồng Sở Lan lại tới, từ khi tối hôm qua gặp Diệp Tiếc Duyên, vợ chồng Sở Lan liền thời khắc nhớ tiểu gia hỏa, sáng sớm liền mang theo bữa sáng sang đây xem cháu gái!

Diệp Thần cũng rơi vào nhẹ nhõm, có người giúp hắn mang hài tử, hắn cũng có thể an tâm dạy học sinh.

"Cô, chú, cháu còn phải đi học, các người ăn trước!"Tần Mặc Diêu nhìn thấy vợ chồng Sở Lan một trận không hiểu tâm hoảng, ngay cả bữa sáng đều không để ý tới ăn liền vội vàng rời đi ký túc xá.

"A? Áo ngủ Tần giáo sư như thế nào là của nam?"

Diệp Tử Long nhìn xem bóng lưng Tần Mặc Diêu đi xa hồ nghi nói.

Sở Lan nghe xong lập tức cả người đều không tốt, vội vàng hỏi Diệp Thần"Con trai, con sẽ không cùng Tần giáo sư nàng"

"Mẹ, con cùng sư tỷ ở cùng một chỗ!"Diệp Thần biết lão mụ muốn hỏi điều gì, rất dứt khoát nhẹ gật đầu.

"Con"

Sở Lan muốn mắng cặn bã nam, nghĩ lại là con trai mình, lời đến khóe miệng vẫn là không nói ra miệng.

"Con trai, con thế nhưng phải kiềm chế một chút, tuổi quá trẻ đừng thận hư!"Diệp Tử Long nghe xong lại là cười trộm, kết quả lọt vào Sở Lan một trận trừng mắt.

Nam nhân đều đồng dạng, ăn trong chén nhìn trong nồi, lòng tham không đáy!

"Cha mẹ, các người giúp con mang Tiếc Duyên đi, con còn có việc đi trước!"

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, nói xong bước nhanh rời đi ký túc xá, vừa đi còn một bên nghĩ nào có nói nhi tử thận hư, có còn là thân sinh lão cha hay không?

"Tiểu tử thúi, cùng cha hắn, lúc tuổi còn trẻ phong lưu phóng khoáng chiêu nữ nhân thích!"Diệp Tử Long một mặt cười đắc ý nói.

"Hừ! Diệp Tử Long, lúc tuổi còn trẻ ông rất nhiều nữ nhân sao?"Sở Lan nghe xong lập tức mắt hạnh trợn lên, hung tợn trừng Diệp Tử Long một chút.

"Không có, không có, tôi nói đùa!"

Diệp Tử Long dọa đến rụt cổ một cái, quên cọp cái ở bên người, là không thể nói bất luận cái gì về khác phái, ngay cả muỗi cái đều không được

Diệp Thần vừa xuống lầu ký túc xá, cùng Trần Hương Lan lên tiếng chào, thuận tiện hỏi thăm một chút chuyện tiền trợ cấp.

"Tạ ơn Diệp lão sư, cục dân chính đã đem tiền trợ cấp còn thiếu phát qua, đều phát cho ta!"Trần Hương Lan mặt mũi tràn đầy cảm kích nói.

"Vậy là tốt rồi!"

Nghe được tin tức này Diệp Thần không khỏi cười lạnh, cái gì gọi là phát thiếu, rõ ràng là lãnh đạo cục dân chính gặp chuyện làm lớn chuyện, cho nên mới dùng tiền ngăn chặn miệng Trần Hương Lan.

Vừa dứt lời, một trận tiếng bước chân truyền đến.

Diệp Thần quay đầu nhìn lại lại là bầy đặc công, mà dẫn đầu chính là Uông Phỉ hôm qua bị hắn đánh qua!

"Họ Diệp!"

Uông Phỉ đi tới gần, ánh mắt bên trong lộ ra một cỗ sát khí, âm thanh lạnh lùng nói"Cậu hôm qua động thủ đánh tôi, việc này vẫn chưa xong đâu!"

"Diệp lão sư"

Trần Hương Lan nhìn thấy nhiều đặc công như vậy, dọa đến sắc mặt trắng bệch!

"Trần tỷ, tỷ về phòng trước đi, bọn họ không dám đụng đến tôi, yên tâm!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Tốt."

Trần Hương Lan tự biết giúp không được gì, chỉ có thể nghe theo Diệp Thần ý kiến, vội vàng về tới ký túc xá mình, xuyên thấu qua khe cửa lặng lẽ quan sát đến tình huống bên ngoài.

"Hừ! Diệp Thần cậu khẩu khí thật lớn!"

Uông Phỉ diện mục dữ tợn nói"Đừng tưởng rằng cảnh sát Thiên Nam không dám động tới cậu, tôi liền không tìm được người thu thập ngươi!"

"Dị địa dùng cảnh?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, đừng nhìn Uông Phỉ tuổi không lớn lắm, thủ đoạn lại rất lão luyện, mà lại có thể từ dị địa điều đến đặc công, có thể thấy được nàng bối cảnh cũng không đơn giản!

"Tính cậu thức thời!"

Uông Phỉ đắc ý dương dương cười, quay đầu nói với một đặc công sau lưng

"Hứa đội trưởng, đem Diệp Thần đưa đến phía sau núi trường

học đi, hôm nay tôi nhất định phải hung hăng giáo huấn hắn!"

"Vâng!"

Đặc công lĩnh mệnh, lúc này đối với hai tên thuộc hạ sau lưng đưa mắt liếc ra ý qua một cái, thuộc hạ một trái một phải ý đồ đi bắt Diệp Thần.

Chương 1102. Chó săn, Hán gian!

"Trợ Trụ vi ngược, muốn chết!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, vẻn vẹn hướng hai tên đặc công vừa trừng mắt, đối phương trong nháy mắt ngất, dưới vạn chúng nhìn trừng trừng trực tiếp ngã xuống đất không dậy nổi!

"Lẽ nào lại như vậy! Họ Diệp biết tà thuật, Hứa đội trưởng nhanh nổ súng, đập chết hắn!"Uông Phỉ thấy thế vừa sợ vừa giận, hướng về phía đặc công đội trưởng tức giận hét lớn.

Ken két!

Các đặc cảnh nạp đạn lên nòng, một giây sau giơ súng nhao nhao hướng Diệp Thần vọt tới!

Phanh phanh phanh!

Hiện trường lập tức như đốt pháo, tiếng súng không dứt bên tai, Trần Hương Lan trốn ở trong phòng càng là dọa đến nhắm mắt lại.

Mà cảnh sát ngồi chờ tại trong túc xá, thấy cảnh này cũng dọa cho phát sợ, vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra cầu chi viện, có thể lên cấp nhưng lại làm cho bọn họ làm như không thấy

Uông Phỉ đắc ý cười, lần này nàng cố ý dặn dò Hứa đội trưởng dùng đạn xuyên giáp, bởi vì Diệp Thần là võ tu, đạn phổ thông đối với hắn căn bản vô dụng, nhưng đạn xuyên giáp ngay cả xe tăng đều có thể bắn thủng, đối phó họ Diệp hẳn là cũng đầy đủ!

Nhưng nàng rất nhanh liền bị đánh mặt!

Súng vang lên qua đi, Diệp Thần đứng tại chỗ không nhúc nhích, một đạo chân khí trong suốt trạng tường ngăn tại trước mặt hắn, mà dưới chân Diệp Thần là trên trăm viên đạn xuyên giáp đặc chế!

"Cái này"

Các đặc cảnh cũng trợn tròn mắt, đạn xuyên giáp thế mà đều bị cản lại?

"Đi chết!"

Diệp Thần cũng hỏa, đám đặc công này không hỏi xanh đỏ đen trắng liền hướng hắn nổ súng, cái này đâu còn là cảnh sát, rõ ràng chính là tư nhân vũ trang!

"Ngươi, ngươi chớ làm loạn!"

Uông Phỉ lúc này mới cảm thấy sợ hãi, không ngừng mà lui về sau đi, ngoài mạnh trong yếu hù dọa Diệp Thần nói"Tôi, cha tôi là Uông Tinh, cậu giết cả nhà của tôi đều sẽ chết!"

"Yên tâm, tôi sẽ không để cho cô chết được thư thái như vậy!"

Diệp Thần cười lạnh, nói xong lòng bàn tay hướng lên chậm rãi giơ tay lên, lúc mọi người ở đây nghi hoặc, đột nhiên, Diệp Thần bỗng nhiên đưa bàn tay khẽ đảo hướng xuống!

Bành! Bành! Bành!

Những đặc công nổ súng kia trong nháy mắt bị ép thành bánh thịt, phảng phất bị ép thổ cơ từ trên thân vượt trên đồng dạng, hiện trường lập tức máu chảy thành sông, những cái vàng, đỏ, trắng kia đều là văng đầy đất, trong không khí tràn ngập một cỗ mùi máu tươi gay mũi

Thấy cảnh này, Uông Phỉ trong nháy mắt ngây ra như phỗng, cả người đều cứng đờ, đầu óc trống rỗng!

"Chỉ còn lại ngươi!"

Diệp Thần sắc mặt âm trầm, thân hình lóe lên qua trong giây lát liền đứng ở trước mặt Uông Phỉ, không chờ nàng kịp phản ứng, Diệp Thần như thiểm điện xuất thủ bóp lấy cổ Uông Phỉ, giống xách gà con đồng dạng đem xách lên!

"Thả, thả ra hỗn đản, tôi, cha tôi là"

Uông Phỉ đều nhanh sợ tè ra quần, vẫn còn đang uy hiếp Diệp Thần.

"Uông Tinh, không sai đi?"

Diệp Thần cười lạnh"Thiếu đi cái chữ vệ, đoán chừng cũng không phải người tốt lành gì!"

"Cậu nói bậy!"

Uông Phỉ vừa vội vừa tức, nàng hối hận tại sao muốn đơn độc tới đối phó Diệp Thần, tối hôm qua Chư Kiệt tìm xong sát thủ, nhưng nàng vẫn là nuốt không trôi khẩu khí này, kết quả không nghĩ tới Diệp Thần mạnh như vậy!

"Có phải là nói bậy, tppo lục soát một chút liền biết!"

Diệp Thần nói xong, áp dụng Sưu Hồn Đại Pháp đối với Uông Phỉ.

Rất nhanh, Diệp Thần đem tin tức trong đầu Uông Phỉ đều nắm giữ.

"Cha cô thật đúng là Hán gian!"

Diệp Thần mặt mũi tràn đầy khinh thường buông lỏng tay ra,

bịch! Uông Phỉ đặt mông ngồi sập xuống đất, từng ngụm từng ngụm hô hấp lấy không khí mới mẻ, ngay cả Diệp Thần mắng cha nàng là Hán gian cũng không đoái hoài tới phản bác.

"Còn tên họ Chư, toàn gia Hán gian coi như xong, còn đang bên trên Ám Võng tuyên bố nhiệm vụ tìm người giết ta, thật là sống ngán! Lập tức gọi điện thoại cho hắn, để hắn quay lại đây nhận lấy cái chết!"Diệp Thần thanh âm băng lãnh.

"Cậu, làm sao cậu biết?"

Thong thả lại sức Uông Phỉ, nghe được Diệp Thần những lời này như là gặp ma, mặt mũi tràn đầy chấn kinh nhìn xem hắn.

"Bớt nói nhảm, không muốn chết liền tranh thủ thời gian gọi điện thoại!"

"Tôi, tôi gọi!"

Uông Phỉ cắn răng, hận hận trừng Diệp Thần một chút, hừ lạnh nói"Diệp Thần, cậu không nên hối hận!"

"Chỉ là một tổ chó săn, cũng xứng để cho ta hối hận?"Diệp Thần khinh thường nhếch miệng.

"Tốt, cậu chờ!"

Uông Phỉ tức giận đến meo meo đều muốn nổ, Diệp Thần trái một câu Hán gian, phải một câu chó săn, quả thực giết người tru tâm!

Rất nhanh, điện thoại đả thông, điện thoại đầu kia Chư Kiệt biết được Uông Phỉ đơn độc đi tìm Diệp Thần, còn bị hắn đánh một trận, lập tức kêu gào nói

"Tiểu Phỉ đừng sợ, cứ để hắn chờ đợi, tôi lập tức dẫn người tới cứu cô!"

"Diệp Thần rất lợi hại, cậu đừng phớt lờ!"Uông Phỉ được chứng kiến năng lực Diệp Thần, đối với cái này rất là kiêng kị.

"Hừ! Yên tâm đi, mẹ tôi sợ tôi gặp nguy hiểm, cố ý năn nỉ Okamura tiên sinh phái tới ninja bảo hộ tôi, Diệp Thần hắn lợi hại hơn nữa cũng đánh không lại ninja đi?"

Chư Kiệt trong tiếng cười tràn đầy khinh thường, nói xong trực tiếp đặt xuống điện thoại.

""

Uông Phỉ nghe xong là ninja, trong lòng nhất thời lo lắng bất an, Diệp Thần nhẹ nhàng một chưởng là có thể đem người đập thành thịt muối, ninja tới sẽ không là tặng đầu người a?

Chương 1103. Bức Vương!

Rất nhanh, Chư Kiệt liền mang theo hai tên ninja hùng hùng hổ hổ chạy tới.

Lúc này Uông Phỉ ngồi tại bên trên bãi đất xi măng trước lầu ký túc xá, Diệp Thần ở bên cạnh nàng ngay cả dũng khí đứng đứng dậy cũng không có, sợ mình sẽ giống những cái đặc công kia, bị đập thành thịt muối!

"Họ Diệp, ngươi thật to gan!"

Chư Kiệt quét mắt hiện trường, ừng ực nuốt ngụm nước bọt, thanh sắc câu lệ nói"Mau thả Phi nhi, bằng không ngươi sẽ chết rất thảm!"

"Oắt con, chính là ngươi tại bên trên Ám Võng tìm người giết ta đi?"Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem Chư Kiệt, trong mắt lóe lên một vòng hàn mang băng lãnh.

"Ngươi, làm sao ngươi biết?"

Chư Kiệt sững sờ, vô ý thức nhìn về phía Uông Phỉ, em gái này bán mình?

"Không phải ta!"

Uông Phỉ vội vàng phủ nhận, đưa tay chỉ hướng Diệp Thần"Gia hỏa này không biết dùng cái gì tà thuật, bí mật của tôi đều bị hắn biết!"

"Cái gì?"

Nghe được Uông Phỉ nói như vậy, Chư Kiệt cắn răng cả giận

nói"Vậy thì càng lưu hắn ghê gớm!"

Nói xong, Chư Kiệt đưa cái ánh mắt cho hai tên người áo đen sau lưng, dùng tiếng Nhật nói

"Hai vị, xin giúp ta giết hắn!"

"Hại!"

Hai nhẫn giả cũng không có đem Diệp Thần coi ra gì, giết cái người Hoa mà thôi, tổ tông bọn họ cũng không phải chưa từng làm việc này, giết liền giết thôi!

"Sâu kiến!"

Diệp Thần đều chẳng muốn dùng mở mắt nhìn trúng hai người một chút, trực tiếp một chưởng vỗ ra, các Ninja còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, liền hóa thành hai đống tro cốt.

""

Thấy cảnh này Chư Kiệt trợn tròn mắt, ninja trong truyền thuyết cư nhiên không chịu nổi một kích như thế?

"Hai tiểu Hán gian, gọi điện thoại cho cha mẹ các ngươi đi!"Diệp Thần căn bản không để ý hai nhẫn giả chết, từng bước một hướng Chư Kiệt tới gần nói.

"Ngươi, ngươi chớ làm loạn, mẹ ta thế nhưng là Chư Mẫn!"

Chư Kiệt dọa đến liên tiếp lui về phía sau, run giọng cảnh cáo Diệp Thần nói.

"Chư Mẫn?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, thản nhiên nói"Độc tài liệu giảng dạy chính là mẹ ngươi chỉnh tới đi, thu tiểu quỷ tử bao nhiêu tiền?"

"Ngươi"

"Họ Uông có chết hay không không quan trọng, nhưng mẹ ngươi phải chết, độc hại thanh thiếu niên học sinh Hoa Hạ, tội không thể tha!"

"Ngươi dám!"

Chư Kiệt tức hổn hển, vốn cho rằng chuyển ra lão mụ có thể hù dọa Diệp Thần, không nghĩ tới gia hỏa này mềm không được cứng không xong a!

"Gọi điện thoại!"Diệp Thần thanh âm băng lãnh.

"Hừ, ta không đánh lại như thế nào, có gan ngươi giết ta!"Chư Kiệt nghiến răng nghiến lợi mạnh miệng nói.

"Đã ngươi muốn chết, ta liền thành toàn ngươi!"

Diệp Thần cũng không nói nhảm, nói xong đột nhiên xuất thủ bắt lấy một đầu cánh tay Chư Kiệt, nhẹ nhàng tách ra!

Răng rắc!

Cánh tay Chư Kiệt ứng thanh mà đứt, ngay sau đó khu ký túc xá liền truyền đến âm thanh Chư Kiệt kêu thảm như heo bị làm thịt!

Trần Hương Lan trốn ở ký túc xá thấy cảnh này, không khỏi hít vào ngụm khí lạnh, không nghĩ tới Diệp lão sư lợi hại như vậy đâu, khó trách Tiểu Thịnh muốn bái hắn làm thầy!

Chư Kiệt đoạn mất cánh tay sợ, không đợi Diệp Thần xuất thủ chịu đựng kịch liệt đau nhức nói hắn lập tức gọi điện thoại.

"Tiện cốt đầu!"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, quay đầu liếc qua Uông

Phỉ, Uông Phỉ dọa đến toàn thân khẽ run rẩy, tranh thủ thời gian cũng lấy điện thoại cầm tay ra bấm điện thoại lão ba.

Kinh thành.

Bên trong phòng họp 'Tường Đỏ', hình chiếu đem từng đoạn huyết án quỷ dị bắn ra tại phía trên tường trắng, thảm trạng khiến người rùng mình.

Trong đó một đoạn trong video, một con quái vật cao mấy chục mét từ khung xương tạo thành ngay tại vùng ngoại thành tùy ý cắn giết bách tính, hiện trường tiếng kêu rên liên hồi, đám người cách màn hình tựa hồ cũng có thể nghe được mùi máu tươi, trong nháy mắt, không khí hiện trường trở nên dị thường kiềm chế.

"Vương, hiện tại Hoa Hạ các nơi xuất hiện hung án quỷ dị, cảnh sát chúng ta đã thúc thủ vô sách, ngài đến nghĩ một chút biện pháp!"Uông Tinh thần tình nghiêm túc, trên thực tế trong lòng sớm trong bụng nở hoa, Hoa Hạ càng loạn hắn càng cao hứng.

Hoa Hạ tốt nhất bị diệt mất, như thế hắn liền có thể nhất phi trùng thiên!

Lưu Diệp thấy thế cười lạnh, nói bổ sung"Bộ tài chính xuất hiện thiếu hụt nghiêm trọng, Đảo quốc cùng Ưng Tương hai nước toàn diện kết thúc thương vụ lui tới cùng nước ta, tình huống mười phần nguy cấp!"

"Còn có, Bộ giáo dục Đảo quốc hôm qua phát hàm, hi vọng có thể để bọn họ xét duyệt tài liệu giảng dạy nước ta, nếu không sẽ mãi mãi quan bế con đường du học Đảo quốc!"Chư Mẫn tà mị cười một tiếng nói với Vương.

"Vương, là thời điểm làm ra quyết định, nếu không Hoa Hạ nguy hiểm, mọi người cũng muốn đi theo xui xẻo!"

Uông Tinh thừa cơ nổi lên nói với Hoa Hạ Vương, buộc hắn

làm ra lựa chọn.

"Lẽ nào lại như vậy! Các ngươi là nghĩ bức vương sao?"

Tào Viện Triều tham dự nghe vậy giận không kềm được, chỉ chênh lệch vỗ bàn đứng dậy chỉ vào cái mũi Uông Tinh mắng.

"Tào Viện Triều, ông nói chuyện khách khí một chút, hiện tại Hoa Hạ tình huống như thế nào ông không làm rõ ràng được sao?"

Uông Tinh không cam lòng yếu thế, lúc này phản bác"Hiện nay Hoa Hạ quỷ quái hoành hành, chẳng lẽ không đúng sao? Vương thân là nhất quốc chi quân, loại sự tình này đương nhiên muốn hắn quyết định xử trí như thế nào!"

Chương 1104. Ngửa bài!

Lời vừa nói ra, hiện trường đám người nhao nhao kinh ngạc, đây không phải bức thoái vị sao?

Chẳng ai ngờ rằng, chỉ là Uông Tinh thế mà lại có sao mà to gan như vậy, hắn đến cùng có gì cậy vào?

Hoa Hạ vương sắc mặt nghiêm túc, hắn quay đầu hướng thư ký ra hiệu, thư ký gật đầu đứng dậy đi đến đằng sau xuất ra một cái cặp công văn, từ bên trong xuất ra một chồng tư liệu thật dày, phân phát đến trong tay mỗi người phòng họp.

"Uông Tinh, Chư Mẫn, Lưu Diệp, các ngươi làm qua cái gì trong lòng hẳn là có ít đi!"Vương âm thanh lạnh lùng nói.

"Chúng ta làm qua cái gì?"

Chư Mẫn sững sờ, vừa vặn thư ký đem văn kiện phát đến trong tay nàng, nhận lấy xem xét lập tức mặt đều tái rồi, nguyên lai phía trên ghi chép chính là chứng cứ nàng cùng bọn người Uông Tinh phản quốc, mỗi một bút trướng, gặp qua người nào đều viết rõ ràng, còn có ảnh chụp làm chứng!

"Vương, ngài có ý tứ gì?"

Uông Tinh nhìn thấy những chứng cớ này, sắc mặt âm trầm nói"Chẳng lẽ ngài đã sớm phái người theo dõi chúng ta?"

"Đúng!"

Hoa Hạ Vương xanh mặt, trầm giọng nói"Ba người các ngươi phản bội quốc gia, chờ đợi các ngươi chính là quốc pháp nghiêm trị, mang bọn họ đi!"

Đám người nghe vậy sau khi tức giận, nhao nhao lên án bọn người Chư Mẫn, mắng to phản đồ!

"Ha ha ha ha!"

Ai ngờ Uông Tinh đột nhiên cười ha hả, ngay tại lúc mọi người nghi hoặc, lại nghe hắn nói"Ai dám bắt Vương Hoa Hạ tương lai, ta ngược lại muốn xem xem!"

"Phi! Không biết xấu hổ!"Tào Viện Triều nghe xong mắng"Họ Uông, ngươi ít người si nói mộng, thật sự cho rằng đến mấy cái quái vật, liền không ai có thể thu thập bọn chúng sao?"

"Hừ, Thần thú Đảo quốc, phàm nhân căn bản không có khả năng chống lại, liền xem như võ tu cũng không được!"Chư Mẫn thấy thế dứt khoát cũng không giả, trực tiếp ngả bài đạo.

"Ngươi quên còn có Diệp Thần sao?"

Tào Viện Triều cười lạnh"Chỉ là mấy cái quái vật tính là gì, Diệp Thần vài phút có thể đem bọn chúng xé nát!"

"Diệp Thần?"

Uông Tinh mãn mặt khinh thường nói"Hắn là rất lợi hại, nhưng thì tính sao, chỉ sợ tiểu tử này sớm đã buồn lòng với Hoa Hạ đi, ai bảo các ngươi giam lỏng hắn!"

"Hỗn đản!"

Đám người giờ mới hiểu được, lúc trước bọn người Uông Tinh vì sao cực lực muốn giam giữ Diệp Thần, nguyên lai bọn họ đã sớm tính toán kỹ!

"Ta nhìn chưa hẳn đi?"

Hoa Hạ Vương cười nhạt một tiếng, trầm giọng nói"Diệp Thần không sổ điển vong tông giống các ngươi, hắn là người Long lão

bồi dưỡng ra tới, là ta vệ sĩ trung thành nhất Hoa Hạ! Nếu các ngươi ngả bài, Tào tướng quân, gọi điện thoại cho Diệp Thần, để hắn nhìn xem xử lý đi!"

"Vâng!"

Tào Viện Triều lập tức lấy điện thoại cầm tay ra, nhưng điện thoại Uông Tinh lại trước một bước vang lên, ngay sau đó liền Chư Mẫn.

"Cái gì! Diệp Thần bắt cóc con?"

Uông Tinh kết nối điện thoại, liền nghe được tiếng khóc thê lương Uông Phỉ.

"Lẽ nào lại như vậy! Diệp Thần hắn có mấy cái đầu, dám đánh con!"Chư Mẫn biết được tay nhi tử bị Diệp Thần cưỡng ép bẻ gãy, lập tức giận không kềm được, trái tim đều đang chảy máu!

"Cha mẹ, các người mau tới đây đi!"

Uông Phỉ cùng Chư Kiệt gần như đồng thời nói"Các người lại không tới, Diệp Thần nói sẽ phải đem chúng ta đốt thành tro!"

"Hắn dám!"

Chư Mẫn giận không chỗ phát tiết, thời điểm sớm đi nàng liền nghe nói Diệp Thần sát tâm nặng, nhưng không nghĩ tới đối phương phách lối như vậy, thế mà còn muốn đem con trai của nàng đốt thành tro?

"Mẹ, hắn là thật dám a! Hai nhẫn giả Okamura tiên sinh, đã bị hắn đốt thành tro!"Chư Kiệt mang theo tiếng khóc nức nở nói.

"Cái gì?"

Lần này Chư Mẫn cũng luống cuống, tiểu tử Diệp Thần này khai hỏa táng trận a, làm sao vài phút là có thể đem người đốt

thành tro đâu?

"Vương, Diệp Thần tùy ý bắt cóc, tổn thương bách tính Hoa Hạ, ngài mặc kệ sao?"Uông Tinh tức hồ đồ rồi, thế mà còn nói ra loại lời này.

"Tào tướng quân, điện thoại thông sao?"

Hoa Hạ Vương không thèm để ý Uông Tinh, hắn thấy mấy người kia đã không có bất cứ uy hiếp gì, dưới mắt liền nhìn Diệp Thần

Tào Viện Triều gật gật đầu, điện thoại vừa kết nối hắn liền nói đối với điện thoại

"Diệp Thần!"

"Tào thúc!"

"Vương muốn theo ngươi trò chuyện!"Tào Viện Triều nói xong đưa điện thoại di động đưa đến trước mặt Hoa Hạ Vương.

Vương tiếp nhận điện thoại mở ra miễn đề, cười nhạt một tiếng nói"Diệp Thần, khoảng thời gian này ủy khuất ngươi, ở đây ta xin lỗi ngươi!"

"Vương, nói quá lời!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, hỏi"Đừng quên tôi cũng là con cháu Viêm Hoàng, có phải là muốn thu lưới?"

"Ân, thu lưới!"

"Tốt, vậy tôi cũng lười lưu hai tiểu Hán gian này!"Diệp Thần thanh âm băng lãnh.

"Không muốn a!"

Chư Mẫn nghe xong lời này dọa đến hồn phi phách tán, nàng chỉ một cái nhi tử như vậy, há có thể nhìn xem Chư Kiệt chịu chết?

"Diệp Thần, chỉ cần cậu không giết Tiểu Kiệt, bất kỳ điều kiện gì ta đều đáp ứng cậu!"Chư Mẫn lớn tiếng gầm rú nói.

"Bà cùng họ Uông đều phải chết, về phần hai tiểu Hán gian này cũng phải chết!"

Diệp Thần nói xong trực tiếp cúp điện thoại, khoát tay, Uông Phỉ cùng Chư Kiệt còn không có kịp phản ứng, liền hóa thành hai đống tro cốt

Chương 1105. Phải chết!

Mà lại, Diệp Thần cố ý vỗ xuống video phát cho Tào Viện Triều, còn kèm theo một câu ba cái Hán gian, phải chết!

Tào Viện Triều xem xét vui vẻ, mau nhường người đem hình video chiếu ra.

"Con của ta!"

"Phi nhi!"

Uông Tinh cùng Chư Mẫn nhìn thấy con của mình chết thảm, lập tức cảm giác trời cũng sắp sụp, Chư Mẫn hai mắt tối sầm, trực tiếp hôn mê bất tỉnh!

Bên cạnh Lưu Diệp ừng ực nuốt ngụm nước bọt, thầm nghĩ nguy hiểm thật, may mắn con của mình ở nước ngoài, bằng không thì cũng xong con bê!

"Đáng chết Diệp Thần, ta sẽ không bỏ qua ngươi!"Uông Tinh hai mắt đỏ tươi, tức hổn hển mà quát.

"Hừ! Họ Uông, ngươi cũng là Nê Bồ Tát sang sông, dựa vào cái gì không buông tha Diệp Thần, ngây thơ!"Tào Viện Triều hừ lạnh nói.

"Ta"

Nhưng mà, không đợi Uông Tinh nghĩ kỹ lời nói, trong phòng họp đột nhiên trống rỗng xuất hiện một bóng người lơ lửng phía trên tại bàn hội nghị, đem tất cả mọi người giật nảy mình!

"Diệp Thần? Cậu, Cậu đây là có chuyện gì?"

Tào Viện Triều tập trung nhìn vào là Diệp Thần, không khỏi mặt mũi tràn đầy giật mình.

"Ta nói qua, Hán gian phải chết!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Hỗn đản! Ta đập chết ngươi!"

Uông Tinh sớm đã mất lý trí, hắn lúc này đột nhiên từ bên hông rút ra một thanh súng ngắn tư tàng, trong hư không bóp cò hướng Diệp Thần!

Phanh! Phanh! Phanh!

Ba tiếng súng vang lên kinh đến đám người, cũng đưa tới cảnh vệ!

"Bảo hộ thủ trưởng!"

Cảnh vệ viên xông tới đoạt lấy súng ống trong tay Uông Tinh, đem gắt gao đặt tại dưới thân.

"Chết cũng không hối cải, đã dạng này ta liền đưa ngươi đi mười tám tầng Địa Ngục, vĩnh thế không được siêu sinh!"

Diệp Thần nói xong ngón tay trong hư không vẽ xuống một đạo pháp chú, một giây sau chỉ thấy dưới chân Uông Tinh đột nhiên biến thành một mảnh nham tương, bên trong nham tương kêu rên liên tục, xương tay tối như mực từ bên trong nham tương duỗi ra, đem Uông Tinh một chút kéo vào trong nham tương!

"Ngao!"

Uông Tinh kêu thảm một tiếng, ngay sau đó liền bị nham tương bao phủ, một giây sau hiện trường lại khôi phục như lúc ban đầu!

""

Mọi người thấy một màn này trợn tròn mắt, nhất là cảnh vệ vừa rồi khống chế Uông Tinh, mặc dù hắn trải qua huấn luyện đặc thù, nhưng ở một một nháy mắt nham tương xuất hiện, hắn vẫn là cảm nhận được một cỗ khí tức tử vong nồng đậm!

"Trời ạ, Diệp Thần lại có thể mở ra Địa Ngục Chi Môn?"

"Đây cũng không phải là phổ thông võ tu có thể làm đến, khó trách đều nói tu vi Diệp Thần nghịch thiên, quả thật như thế!"

""

Hiện trường các đại lão kịp phản ứng, lập tức nghị luận ầm ĩ.

"Chư Mẫn, Lưu Diệp, tự mình đứng ra ra chịu chết đi!"Diệp Thần quét hiện trường một chút, thanh âm lạnh như băng nói.

Bịch!

Lưu Diệp cũng không chịu được nữa, thẳng tắp quỳ xuống, dập đầu như giã tỏi, đau khổ cầu khẩn nói"Van cầu cậu Diệp Thần, tha ta một mạng đi!"

"Hán gian phải chết, lão đầu nói!"Diệp Thần thản nhiên nói.

Lão đầu?

Cái lão già họm hẹm nào hư hỏng như vậy, dạy những thứ này làm gì, Lưu Diệp muốn khóc!

Vừa vặn Chư Mẫn lúc này ung dung tỉnh lại, nhìn thấy Lưu Diệp quỳ trên mặt đất, lập tức hồ nghi nói

"Lão Lưu, ông làm cái gì vậy? Chẳng lẽ con của ông cũng bị Diệp Thần giết?"

"Nguyên lai ngươi còn có nhi tử!"

Diệp Thần sáng mắt lên, cắt cỏ tất trừ tận gốc, cơ hội tốt như vậy sao có thể bỏ lỡ.

Nghe được Diệp Thần nói như vậy, Lưu Diệp tức điên lên, hướng về phía Chư Mẫn lớn tiếng mắng"Thối bà tám, con mẹ nó ngươi ngậm miệng đi!"

"Cấu kết Đảo quốc làm độc tài liệu giảng dạy hại bao nhiêu học sinh, ngươi tiện nhân kia bất tử, thiên lý nan dung!"

"Lưu Diệp, ngươi điên rồi?!"

Chư Mẫn nghe xong Lưu Diệp lên nàng nội tình lập tức giận tím mặt, chỉ vào đối phương cái mũi mắng"Ngươi tên vương bát đản này, những năm gần đây tham ô vài tỷ, chẳng lẽ ngươi cái mông liền sạch sẽ sao?"

"Tiện nhân, ta giết ngươi!"

Lưu Diệp thấy sự tình bại lộ, trong lúc khó thở thế mà ngay cả Diệp Thần còn không sợ, như là báo đi săn thân hình cực kì cấp tốc, vọt tới trước mặt Chư Mẫn, nắm lấy đầu của nàng dùng sức vặn một cái!

Rắc!

Một tiếng vang giòn, cổ Chư Mẫn bị bẻ gãy, trong nháy mắt mất mạng!

"Nhìn không ra ngươi vẫn là võ giả!"Diệp Thần cười lạnh"Vậy ngươi liền càng phải chết!"

"Diệp Thần, ta liều mạng với ngươi!"

Tự biết khó thoát khỏi cái chết Lưu Diệp diện mạo dữ tợn quyết tâm cá chết lưới rách, ngoài miệng nói muốn tìm Diệp Thần liều mạng, dưới chân lại cấp tốc phóng tới Hoa Hạ vương, ý đồ

khống chế lại vương, từ đó uy hiếp đám người thúc thủ chịu trói!

"Chết!"

Diệp Thần một chưởng vỗ ra, Lưu Diệp kêu thảm một tiếng sau hóa thành một đống tro tàn

Đám người thấy thế hít vào ngụm khí lạnh, còn tốt Diệp Thần ở đây, bằng không Hoa Hạ Vương ra chút ngoài ý muốn liền phiền toái.

"Diệp Thần, cám ơn ngươi!"

Hoa Hạ vương mặt mũi tràn đầy thưởng thức nhìn xem Diệp Thần, người trẻ tuổi trung quân ái quốc, không phải là hắc bạch phân minh, là hạt giống tốt người lãnh đạo!

Diệp Thần vừa thu tay, Tào Viện Triều thừa cơ nói rõ với Diệp Thần tình huống Hoa Hạ dưới mắt, những quái vật kia ngay từ đầu còn trốn tránh làm chuyện xấu, hiện tại dứt khoát trắng trợn xuất hiện ở các nơi nghiệp chướng!

Chương 1106. Đại Tướng!

"Phạm Hoa Hạ ta, tất tru chi!"

Nói xong, thân ảnh Diệp Thần biến mất không gặp, chỉ để lại các đại lão mặt mũi tràn đầy chấn kinh trong phòng họp.

Có lẽ có ít người chỉ nghe nói qua danh hào Diệp Thần, nhưng từ hôm nay trở đi, thân ảnh Diệp Thần sẽ vững vàng ấn khắc tại trong óc mọi người!

Thật lâu, Hoa Hạ vương mới cảm khái nói"Hoa Hạ có kẻ này, thật là đại hạnh!"

"Thủ trưởng, sự tình lần trước muốn đề bạt Diệp Thần, nếu không thừa cơ hội này định ra đi?"Tào Viện Triều thừa cơ nói.

"Lão Tào, quân đội chuẩn bị đề bạt Diệp Thần đến cái cấp bậc nào?"Có người hỏi.

"Tạm định trung tướng!"

"Trung tướng làm sao đủ, ta nhìn lên Mã Đại tướng đi!"

"Đúng đúng đúng, trung tướng không xứng với thực lực Diệp Thần, ta cũng đồng ý đặc biệt đề bạt!"

Đám người ngươi một lời ta một câu, hiện trường trước đó không thiếu người cũng có phản đối đề bạt Diệp Thần, nhưng bây giờ những người này cũng thay đổi, nhao nhao yêu cầu cho Diệp Thần chức vụ cao hơn!

"Vương, ngài cảm thấy thế nào?"

Tào Viện Triều cùng mấy cái thủ trưởng quân đội nhìn về phía Hoa Hạ vương, dù sao loại cấp bậc đề bạt này vẫn là phải Hoa Hạ vương đồng ý.

Ai ngờ Hoa Hạ vương lại lắc đầu, Tào Viện Triều thấy thế sững sờ, chẳng lẽ thủ trưởng cảm thấy đề bạt quá độc ác?

"Diệp Thần là quốc chi lợi khí, từ hôm nay trở đi hắn chính là Trung Quân Đại tướng!"Hoa Hạ vương cười nhạt một tiếng nói.

"Đại tướng?"

Lời này vừa nói ra, ở đây tất cả mọi người khiếp sợ không thôi, tại niên đại hòa bình là không có Đại tướng, tối cao cũng chỉ thượng tướng mà thôi, kể từ đó Diệp Thần chẳng phải là người quân hàm tối cao?

"Tôi tán thành!"

Tào Viện Triều chậm qua thần hậu, cao hứng nói"Diệp Thần năng lực tuyệt đối xứng với cái danh xưng này!"

"Tôi cũng đồng ý."

"Tôi kiên quyết đồng ý thủ trưởng đề nghị!"

Các đại lão trong quân nghe vậy, lập tức nhao nhao giơ tay biểu quyết

Thiên Nam, Trung Y Học Viện.

Diệp Thần hồn về nhục thể, quét mắt hiện trường giải quyết hết Hán gian, nên thu thập những quái vật kia.

Mũi chân hắn một điểm nhảy lên hư không, đồng thời đem thần thức Đại La cảnh ngoại phóng, trong khoảnh khắc tình huống phương viên mấy ngàn dặm, toàn bộ bị hắn nhìn ở trong mắt!

"Thật là có nhiều yêu thú xâm lấn như vậy a!"

Diệp Thần sắc mặt âm trầm, thu hồi thần thức sau lập tức gọi điện thoại cho Viên vũ bọn họ, sau đó thân hình lóe lên biến mất ở trong hư không

""

Trần Hương Lan Trốn ở ký túc xá thấy cảnh này cả kinh trợn mắt hốc mồm, nàng há to miệng cẩn thận từng li từng tí đi tới, ngẩng đầu hướng trên trời nhìn một chút.

Diệp lão sư bay lên trời?

"Trần phu nhân, hôm nay cô nhìn thấy hết thảy, không cho phép nói với bất kỳ người nào, nếu không tự gánh lấy hậu quả!"

Đúng lúc này, một cảnh sát đi tới thần tình nghiêm túc nhắc nhở Trần Hương Lan.

"Biết, tôi ai cũng sẽ không nói!"

Trần Hương Lan liên tục gật đầu, loại sự tình này nói ra chỉ sợ cũng không ai tin tưởng đi?

Cùng lúc đó, Hoa Hạ phát sinh nhiều sự kiện quái vật tập kích người, thời gian dần qua tạo thành khủng hoảng phạm vi lớn, tất cả bách tính cũng không dám tuỳ tiện ra cửa.

Các loại lời đồn, tin tức bay đầy trời, một chút thế lực có ý khác, thừa cơ tại trên mạng trắng trợn tuyên truyền 'Hoa Hạ tận thế'!

Quốc gia mặc dù cực lực bác bỏ tin đồn, nhưng có một số việc thực lại không cách nào cải biến

Tề Lỗ, Đảo thành.

Một chỗ liệt sĩ nghĩa trang ngoại thành, không giống với ngày xưa yên tĩnh, lúc này trong nghĩa trang bên ngoài hỗn loạn tưng bừng!

Quân đội đem một đầu khung xương quái vật cự hình ngăn ở nghĩa trang, thương pháo thanh không dứt bên tai!

"Rống!"

Quái vật ngửa mặt lên trời gào thét, thân thể nhìn như cục kịch đột nhiên nhảy lên thật cao, tại không trung bỗng nhiên một trảo, đem máy bay trực thăng đạn đạo phát xạ hướng nó trong hư không đập đến nát bét!

Oanh!

Máy bay trực thăng bị thương nặng, lập tức nổ bể ra đến, hình thành một đoàn hỏa cầu thật lớn!

"Tập trung hỏa lực, xử lý hắn!"

Sĩ quan chỉ huy trận chiến đấu này thấy thế trong nháy mắt hai mắt tinh hồng, trong máy bay trực thăng hi sinh dù sao cũng là chiến hữu hắn a!

"Oanh! Oanh! Oanh!"

Trên mặt đất một loạt xe tăng lần lượt hướng quái vật phát xạ, đạn pháo chuẩn xác không sai lầm bắn tại trên thân quái vật vừa xuống đất!

"Ngao!"

Quái vật bị đau, nhưng đạn pháo cũng chưa tạo thành tổn thương tính thực chất đối với nó, ngược lại càng thêm chọc giận nó, chỉ thấy quái vật hướng về phương hướng phía xe tăng tức giận rống to!

Một trận gió lốc theo bên trong nó miệng thổi ra, mấy chiếc xe tăng nặng mấy chục tấn giống trang giấy đồng dạng bị thổi bay thật xa, cuối cùng nặng nề mà nện ở bên trong nơi xa trên mặt đất, trong nháy mắt đã mất đi sức chiến đấu!

"Vương bát đản, tập trung hỏa lực, đánh chết hắn!"

Chỉ huy sĩ quan thấy thế giận không kềm được, trong lòng càng là giống như đao cắt, trong khoảnh khắc lại tổn thất nhiều chiến hữu như vậy, không tức giận mới là lạ!

Chương 1107. Quái vật khắp nơi!

Nhưng xương cốt quái xương đao thương bất nhập, nó nâng lên một cước đạp xuống, liền có ít sinh mệnh đầu chiến sĩ bị đoạt đi, tình huống vô cùng thê thảm!

"Trời ạ! Ai có thể giúp chúng ta một tay!"

Sĩ quan ngửa mặt lên trời thở dài, máy bay xe tăng đều vô dụng, hắn còn có thể làm sao, cũng không thể ném quả bom nguyên tử xuống đây đi?

Quái vật xương cốt cách sở chỉ huy càng ngày càng gần, mắt thấy các binh sĩ không chịu nổi, sĩ quan vừa định hạ lệnh rút lui, lại nghe được phó quan bên cạnh ngữ khí kinh ngạc nói

"Đoàn trưởng mau nhìn, giống như có người tại giúp chúng ta!"

Thuận phó quan ngón tay phương hướng, sĩ quan nhìn thấy trăm mét có hơn thêm ra hai người cách ăn mặc bách tính.

Một người trong đó thân hình cường tráng, tay trái cầm thuẫn tay phải cầm búa, một người khác gầy gò, cầm trong tay một cây đồ vật màu đỏ bốc lên hỏa diễm, đoán chừng là côn củi lửa nông thôn đi?

"Hồ nháo, lão bách tính làm sao đi lên, mau cứu bọn họ ra ngoài!"Sĩ quan thấy thế lòng nóng như lửa đốt, hướng về phía phó quan la lớn.

"Vâng!"

Phó quan vừa định gọi người đi đem'Lão bách tính' Cứu, đột nhiên, hiện trường truyền đến một tiếng hổ gầm to lớn, đinh tai nhức óc!

Sĩ quan sững sờ, phóng tầm mắt nhìn tới chỉ gặp trong hư không đột nhiên xuất hiện một con Bạch Hổ hư ảnh to lớn, đang giương nanh múa vuốt với quái vật xương cốt, tựa hồ muốn xé đối phương thành mảnh nhỏ đâu!

"Cái này, đây là có chuyện gì?"

Sĩ quan chưa bao giờ thấy qua cảnh tượng huyền huyễn như thế, bên cạnh một cảnh vệ thấy thế hoảng sợ nói"Đoàn trưởng, Hoa Hạ chúng ta cũng có thần thú a, cái này, đây không phải Bạch Hổ đi?"

"Bạch Hổ?"

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, mà đúng lúc này đám người lại nghe được một tiếng bang bang tiếng phượng hót, ngay sau đó trong hư không một con Phượng Hoàng toàn thân xích diễm sắc, kéo lấy cánh chim thật dài thình lình xuất hiện ở trước mắt mọi người!

"Trời ạ! Là Phượng Hoàng!"

"Trời phù hộ Hoa Hạ, Thần thú rốt chúng ta cục xuất thủ, mọi người được cứu!"

"Bạch Hổ, Phượng Hoàng, cố lên!"

""

Tất cả mọi người sôi trào, kích động không thôi, bọn họ cũng là lần đầu tiên trong đời nhìn thấy Thần thú Hoa Hạ.

"Đoàn trưởng mau nhìn, người kia hắn"

Đột nhiên, một cảnh vệ lớn tiếng kinh hô, phía sau hắn tựa hồ bị cả kinh cũng không nói ra được.

Đám người tập trung nhìn vào cũng trợn tròn mắt, chỉ thấy người kia dáng người cường tráng, thế mà quơ trong tay cự phủ chủ động phóng tới quái vật xương cốt, xoay tròn cánh tay hướng chân quái xương cốt chém tới!

Lang đang!

Âu Thiết Trụ một búa chém vào trên đùi quái vật xương cốt, ngay cả đạn pháo đều không thể đánh tan xương cốt, trong nháy mắt bị chặt thành hai đoạn!

"Ngao!"

Quái vật xương cốt phát ra một tiếng phẫn nộ gào thét, mở ra miệng lớn bỗng nhiên hướng Âu Thiết Trụ hung hăng táp tới!

"Xương cốt tinh, ăn cái này đi!"

Văn Tinh một mặt hưng phấn, đã lớn như vậy hắn cũng là lần thứ nhất thấy quái vật chỉ có xương cốt, không có da thịt, thấy quái vật xương cốt muốn cắn Âu Thiết Trụ, hắn thả người nhảy lên lơ lửng tại hư không, ngay sau đó nhân kiếm hợp nhất hướng phía trong miệng quái vật xương cốt vọt vào!

"Đoàn trưởng, người kia thế mà lại, biết bay!"

"Chẳng lẽ đây chính là võ tu trong truyền thuyết ?"

""

Quái vật xương cốt cũng không nghĩ tới, có người dám'Tự chui đầu vào lưới' bắn về hướng trong miệng hắn, lúc này thay đổi chủ ý há to mồm chờ Văn Tinh tiến vào!

"Phá!"

Văn Tinh gầm thét một tiếng, cả người tính cả trường kiếm trong tay lập tức hóa thành một đoàn lửa cháy hừng hực!

Tam Muội Chân Hỏa!

Quái vật xương cốt cảm nhận được cỗ hỏa diễm mãnh liệt này quá sợ hãi, nhưng hết thảy đã trễ rồi, Văn Tinh như một đạo như lưu tinh xông vào bên trong miệng quái vật xương cốt, sau đó lại từ cái ót nó vọt ra!

"Ngao!"

Quái vật xương cốt hét thảm một tiếng, Âu Thiết Trụ thừa cơ nhảy lên thật cao, vung lên cự phủ trong tay từ trên hướng xuống một búa đánh xuống!

Răng rắc! Răng rắc!

Từng đợt tiếng xương gãy không dứt bên tai, quái vật xương cốt thân hình cực đại bị Âu Thiết Trụ một búa chém thành hai khúc, cuối cùng ầm vang ngã xuống đất, chỉ để lại một đống lớn mảnh xương vụn cặn

"Cắt! Xương cốt tinh cũng bất quá như thế mà!"

Văn Tinh từ trên trời giáng xuống, nhìn xem bạch cốt đầy đất, trên mặt đều là khinh thường chi tình.

"Văn Tinh, cậu thế nào biết nó gọi xương cốt tinh?"

"Đương nhiên, bên trong Tây Du Ký đều có, ngươi không biết sao?"

Văn Tinh nghiêm trang nói, Âu Thiết Trụ nghe vậy gãi đầu một cái, bên trong Tây Du Ký chính là Bạch Cốt tinh đi, thế nào thành xương cốt tinh?

Long Hải, Quảng trường Nhân Dân.

Cảnh sát phong tỏa bên ngoài, đang bắt một nữ nhân ngoại quốc khuôn mặt mỹ lệ, dáng người thon dài, toàn thân đều bị quần áo bó bao khỏa.

Quỷ dị chính là, trên quảng trường tán lạc đếm không hết tảng đá khối vụn, mà nữ nhân cũng một mực hơi lim dim mắt, biểu lộ mười phần lạnh nhạt.

"Lẽ nào lại như vậy! Đừng tưởng rằng ngươi là người ngoại quốc, liền có thể tại Hoa Hạ ta làm xằng làm bậy, đem nàng bắt lại!"

Cảnh sát lãnh đạo một tiếng gầm thét, mấy cảnh sát cùng nhau tiến lên.

"Hừ, người Hoa, muốn chết!"

Nào có thể đoán được nữ nhân hừ nhẹ một tiếng, ngay sau đó hai mắt bỗng nhiên vừa mở ra, kết quả một màn quỷ dị phát sinh

Chương 1108. Medusa!

Ngay tại một nháy mắt nàng mở mắt, đầu đầy tóc xanh đột nhiên hóa thành từng đầu rắn độc diện mạo dữ tợn!

"Cái này"

Mấy tên cảnh sát xông vào trước mặt, đột nhiên thân hình dừng lại trong nháy mắt hóa đá, ngay sau đó liền thẳng tắp hướng phía trước ngã xuống!

Đương!

Một tiếng vang giòn, một người mới vừa rồi còn sống sờ sờ, trong nháy mắt biến thành một đống cục đá vụn, cùng khắp nơi trên quảng trường có thể thấy được hòn đá giống nhau như đúc

Cảnh sát đằng sau thấy thế nhao nhao dừng bước!

Nhưng phàm là cảnh sát nhìn qua nữ nhân, vẫn là lục tục đổ xuống.

"Đáng chết! Tại sao có thể như vậy?"

Nơi xa cảnh sát lãnh đạo thấy thế, hận đến nghiến răng nghiến lợi, nữ nhân này cũng quá tà môn đi?

"Đừng nhìn con mắt nàng!"

Đúng lúc này, trong hư không truyền đến một tiếng hét lớn.

Đám người tìm theo tiếng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trong hư không bay tới hai đạo nhân ảnh, trong đó một người người khoác đạo bào, một người khác trên thân hiện ra thanh quang, cực

kỳ giống siêu Saiya trong manga!

"Lãnh đạo, bọn họ là ai a?"

"Ta không biết, có thể là thượng cấp phái tới cao thủ đi?"Cảnh sát lãnh đạo cũng là một mặt mộng bức.

"Các ngươi lui ra!"

Viên Vũ từ trong hư không chậm rãi rơi xuống, quay đầu nói với cảnh sát mặt mũi tràn đầy chấn kinh.

Đám cảnh sát tương hỗ liếc nhau một cái, lập tức tranh thủ thời gian thối lui ra khỏi quảng trường!

"Medusa!"

Viên Vũ xoay người lần nữa, lạnh lùng nhìn xem nữ nhân đối diện, cười lạnh nói"Không nghĩ tới yêu nhân phương tây cũng tới Hoa Hạ ta làm loạn, các ngươi thật to gan!"

Nghe được Viên Vũ giận mắng, đám cảnh sát lúc này mới tỉnh táo lại, nguyên lai nữ nhân này là nữ yêu Medusa tóc rắn phương tây thế giới, khó trách người trông thấy ánh mắt của nàng đều sẽ bị hóa đá.

"Ngươi lại dám cùng ta đối mặt?"

Medusa mở to hai mắt nhìn, hai người Hoa trước mắt này nhìn con mắt của nàng, thế mà vẫn không biến thành tảng đá?

"Lão Viên, Medusa giao cho ta đi!"

Lan Trần tiến lên một bước, cười lạnh nói"Vừa vặn cánh tay Kỳ Lân tôi tu luyện tới tầng thứ chín, cầm nàng luyện tay một chút!"

"Cậu lo lắng chút, nữ nhân này khó đối phó!"

Viên Vũ gật gật đầu, Medusa dù nói thế nào cũng là yêu nữ phương tây tiếng tăm lừng lẫy, cũng không phải cái nhỏ ma cà bông gì!

Nói xong, Viên Vũ từ trong ngực móc ra một đạo bùa vàng hướng trong hư không ném đi, bên trong miệng nhanh chóng niệm động lấy chú ngữ!

Bành!

Bùa vàng tại không trung nổ tung, trong nháy mắt hóa thành một đạo kim quang trong suốt đem toàn bộ quảng trường bao trùm.

"Đi chết!"

Medusa thấy thế giận tím mặt, cái người Hoa này thiết hạ kết giới, chẳng lẽ lo lắng cho mình sẽ chạy sao, xem thường ai đây!

Nói xong, chỉ thấy Medusa diện mục dữ tợn, bỗng nhiên hất đầu, những rắn độc đỉnh đầu kia như từng đạo mũi tên, phi tốc hướng Viên Vũ cùng Lan Trần bắn tới!

"Cánh tay Kỳ Lân!"

Lan Trần một tiếng gầm thét, trong hư không thình lình xuất hiện một đầu Kỳ Lân to lớn, lập tức hóa thành một đạo thanh quang chui vào trong cơ thể Lan Trần!

Một giây sau, chỉ thấy cánh tay phải Lan Trần lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được nhanh chóng bành trướng, đếm không hết phù văn; Tính cả mạch lạc cùng một chỗ hiện ra thanh quang, như con giun lít nha lít nhít xuất hiện tại bên trên cánh tay phải Lan Trần!

Oanh!

Lan Trần đón mấy rắn độc đấm ra một quyền, trong nháy mắt đem đánh nát!

"A!"

Medusa thấy thế phát ra một một tiếng rống thê lương, cả người lắc mình biến hoá, thế mà biến thành một đầu cự hình hắc mãng, thân rắn lớn chừng xe nhỏ, đầu rắn cực đại hiện lên hình tam giác chừng nặng mấy tấn, phun ra lưỡi rắn đến mấy mét dài, trên miệng rắn hai viên nhọn răng nanh, dưới ánh mặt trời phản xạ ra băng lãnh hàn mang!

"Tê tê!"

Medusa trừng xà nhãn lớn bằng đèn lông, phun ra lưỡi rắn, sau đó mở ra miệng lớn bỗng nhiên hướng Lan Trần cắn tới, ý đồ đem hắn một ngụm nuốt vào!

"Yêu nữ, chịu chết đi!"

Cánh tay Kỳ Lân Lan Trần một quyền ném ra, đúng lúc nện trúng ở phía trên đầu rắn to lớn.

Bành!

Một tiếng vang trầm qua đi, trong hư không truyền đến tiếng kêu thảm thiết Medusa, thân rắn thô to liều mạng lăn lộn trên mặt đất, Lan Trần chỉ dùng một quyền liền đem đầu Medusa đánh xuyên, máu rắn đỏ tươi bắn tung tóe khắp nơi, trong không khí cũng tràn ngập mùi máu tanh tưởi!

Viên Vũ thấy thế không đợi Medusa khôi phục, tay nắm pháp quyết triệt hồi kết giới, đồng thời đưa tới một đạo diệt ma Thiên Lôi!

Ầm ầm!

Bầu trời vang một tiếng thật lớn, một đạo thải sắc lôi điện cực kỳ hiếm thấy từ trên trời giáng xuống, công bằng vừa vặn bổ vào trên thân Medusa!

"Ngao!"

Medusa bị thương nặng lại là hét thảm một tiếng, thân rắn xụi lơ như bùn không nhúc nhích, trực tiếp đã mất đi sinh cơ

"Quá lợi hại!"

"Quả nhiên là cao thủ tại dân gian a, quay đầu cục cảnh sát nhất định phải khuếch trương chiêu, quảng nạp dân gian cao nhân!"

"..."

Chương 1109. Đạo góc tường lãnh đạo!

Nơi xa cảnh sát thấy một màn này không khỏi vui mừng khôn xiết, nhưng khi bọn họ muốn lên trước cùng nhóm Lan Trần trò chuyện chút, hai người lại thả người nhảy lên biến mất tại bên trong hư không

Đông Nam duyên hải.

Trên mặt biển bắt cá, vốn nên nên phi thường náo nhiệt tràn đầy thuyền đánh cá, nhưng bây giờ trên mặt biển mênh mông vô bờ một chiếc thuyền đánh cá đều không có.

Hôm nay, trên mặt biển liên tiếp xuất hiện thuyền đánh cá bị hủy, thậm chí sự kiện quỷ dị quân hạm bị đẩy vào đáy biển, đám người đối với vùng biển này nhao nhao sinh lòng sợ hãi, ai cũng không dám tùy tiện xâm nhập!

Trên mặt biển, Diệp Thần lơ lửng hơi có vẻ thân ảnh cô độc.

"Nguyên lai ngươi trốn ở chỗ này?"

Diệp Thần cúi đầu nhìn một chút nước biển xanh thẳm dưới chân, hắn có thể cảm ứng được một cỗ năng lượng cực mạnh liền giấu ở đáy biển.

Hô!

Một trận gió biển thổi qua, Diệp Thần theo gió mà động nhấc chân đạp mạnh một cước trên mặt biển!

Bành!

Mặt biển bình tĩnh nhấc lên một trận sóng lớn, giống như một viên bom nổ dưới nước đầu nhập đáy biển, rất nhanh, động tĩnh lớn hơn tới, mặt biển trở nên sóng cả mãnh liệt, ngay sau đó thân thể như một tòa núi nhỏ trồi lên mặt biển!

Vật này chiều cao gần trăm mét, mọc ra tám cái đầu giống như rắn giống như rồng, toàn thân trên dưới mọc đầy lân phiến đen nhánh, đồng thời một cỗ mùi hôi thối cực kỳ khó ngửi cũng theo đó mà đến!

"Ngươi chính là Bát Kỳ Đại Xà?"

Diệp Thần xoay đầu lại nhìn về phía quái vật, không nghĩ tới gia hỏa này là một con yêu thú tu vi siêu việt độ kiếp, đạt đến tiên cảnh!

"Ngao!"

Bát Kỳ Đại Xà ngửa mặt lên trời gào thét, toàn bộ mặt biển cũng đi theo rung động.

"Gọi cái rắm, đến Hoa Hạ ta làm loạn, tám cái đầu ngươi cũng không đủ giết!"Diệp Thần âm thanh lạnh lùng nói.

Bát Kỳ Đại Xà đã có thể nghe hiểu tiếng người, nghe được Diệp Thần nói như vậy, Bát Kỳ Đại Xà giận tím mặt, trong đó một viên đầu rắn bỗng nhiên há miệng, đếm không hết băng trùy từ miệng bên trong phun ra, hướng phía Diệp Thần kích xạ mà đi!

"Điêu trùng tiểu kỹ, cũng dám múa rìu qua mắt thợ!"

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, từ tốn nói một chữ

"Khốn!"

Vừa dứt lời, trong hư không đột nhiên xuất hiện một đầu gông xiềng lóe kim quang, một giây sau liền đem tám khỏa đầu rắn khóa

lại với nhau, cùng rau cải trắng giống như khóa thành một bó!

Ầm ầm!

Bát Kỳ Đại Xà bị vây tự nhiên không cam tâm, nó ra sức giãy dụa lấy, ý đồ thoát khỏi gông xiềng trói buộc, trên mặt biển lập tức sóng lớn ngập trời, ầm ầm rung động!

Diệp Thần cũng không có ngay lập tức đánh giết, mà là ôm cánh tay, như có điều suy nghĩ ở một bên nhìn con hàng này chơi đùa lung tung

Cùng lúc đó, Hoa Hạ đại loạn, các quốc gia cũng thông qua vệ tinh một mực tại quan sát.

Trước hết nhất chửi mẹ chính là tiểu quỷ tử, trong phủ Thủ tướng, khi phụ tá nhóm nhìn thấy quái vật xương cốt bị Âu Thiết Trụ một búa chém thành hai khúc, từng người tức mặt đều tái rồi!

"Baka! Hèn hạ người Hoa, thế mà hai chọi một, lấy nhiều đánh ít thắng mà không võ!"

"Giết thần thú Đảo quốc ta, tội không thể tha thứ!"

""

Nhóm quỷ tử kêu gào, tức giận mắng, nhưng không có một ai đủ lực lượng, cũng may ngoại trừ cự xương cốt trách bọn họ còn có những yêu thú khác

Phương tây chính khách cũng tại thời khắc chú ý việc này.

Lầu Năm Góc, trung tình báo tâm.

Khi mọi người nhìn thấy Medusa bị một quyền đánh chết sau, tất cả đều cả kinh trợn mắt hốc mồm!

"Đáng chết người Hoa, thế mà lợi hại như vậy?"

"Xong, chúng ta khẳng định sẽ gặp phải Hoa Hạ trả thù, ai có thể cứu lấy chúng ta, superman hay là Batman?"

"...."

Nhóm Ưng Tương cho túi bụi, cao tầng càng là hạ lệnh để tất cả hàng không mẫu hạm bổn quốc tranh thủ thời gian trở về, tùy thời làm tốt chuẩn bị phòng thủ.

Trái lại phương diện Hoa Hạ, tâm tính đã tốt lắm rồi!

Kinh thành, phòng tác chiến quân đội nào đó bí mật.

Hai đại lão quân chính tận mắt thấy Viên Vũ bọn họ nhẹ nhõm đánh giết quái vật, không khỏi nhao nhao giơ ngón tay cái lên!

"Hoa Hạ ta quả nhiên nhân tài xuất hiện lớp lớp a!"

Quân đội đại lão nhìn thấy Âu Thiết Trụ một búa đem quái vật xương cốt chém thành hai khúc, không khỏi quay đầu nói với thuộc hạ:"Người tài giỏi như thế, chính là quân đội chúng ta cần thiết, mau đem hắn chiêu tiến đội ngũ của chúng ta!"

"Thủ trưởng!"

Tào Viện Triều ở một bên giải thích nói"Hắn gọi Âu Thiết Trụ, là đồng đảng Diệp Thần, hắn từng nói qua đời này sứ mệnh chính là bảo hộ Diệp Thần"

Nói xong lời cuối cùng Tào Viện Triều chính mình cũng cười, Âu Thiết Trụ ngu ngơ này, một thân bản sự lại chỉ muốn làm bảo tiêu cho Diệp Thần, có tính đại tài tiểu dụng không?

"Lại là bằng hữu Diệp Thần?"

"Vâng!"

"Vậy quên đi đi, đem hình ảnh Mân Nam bên kia điều ra đến!"

Thủ trưởng cười xấu hổ cười, nghiêm chỉnh mà nói Diệp Thần hiện tại quân hàm còn cao hơn hắn, ai dám đi đào góc tường lãnh đạo?

Chương 1110. Không nổi một kích!

Mân nam, hải vực.

Bát Kỳ Đại Xà giày vò nửa ngày, rốt cục cũng mệt mỏi.

Đánh không lại liền chạy!

Bát Kỳ Đại Xà đã có linh thức hít sâu một hơi, chuẩn bị chìm vào đáy biển, thủy độn!

Nhưng Diệp Thần sớm đoán được nó sẽ làm như vậy, cong ngón búng ra, một đạo hàn khí bắn vào mặt biển, trong khoảnh khắc đem nước biển phương viên vài dặm trực tiếp đông lạnh thành khối băng!

Đông!

Bát Kỳ Đại Xà không chỉ có không thể chìm vào đáy biển, tám cái đầu rắn hung hăng đâm vào bên trên tầng băng cứng rắn, ném ra một cái hố băng thật lớn.

""

Giờ khắc này Bát Kỳ Đại Xà rốt cục ý thức được chênh lệch ở giữa mình cùng Diệp Thần, đáng tiếc thì đã trễ, một giây sau liền thấy Diệp Thần nhẹ nhàng vung tay lên!

Một đạo lam sắc kiếm quang cấp tốc lướt qua!

Bịch!

Mấy cái đầu Bát Kỳ Đại Xà ứng thanh rơi xuống đất, đồng loạt bị Diệp Thần cắt xuống, gọn gàng, trong nháy mắt mất mạng!

"Không chịu nổi một kích!"

Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, lấy tu vi Đại La cảnh hắn hôm nay, thu thập Bát Kỳ Đại Xà liền giống như chơi đùa.

Đưa tay nhìn đồng hồ, đầu to bọn họ hẳn là cũng không sai biệt lắm, nghĩ đến cái này Diệp Thần thân hình lóe lên, như quỷ mị biến mất tại trên mặt biển

Thế lực toàn cầu khắp nơi thông qua vệ tinh đều thấy được một màn này, trong lúc nhất thời có người vui vẻ có người sầu!

"Tiểu tử Diệp Thần này, thật ra sức!"

"Muốn ta nói Diệp Tướng quân chính là Định Hải Thần Châm Hoa Hạ!"

"Lần này giờ đến phiên tiểu quỷ tử sốt ruột"

Hoa Hạ quan phương trên mặt mỗi người đều tràn đầy nụ cười, mà lúc này Đảo quốc lại là một mặt cảnh tượng khác.

"Baka! Người Hoa sao dám giết Thần thú Đảo quốc ta!"

"Thủ tướng đại nhân, Hoa Hạ trả thù lập tức liền sẽ triển khai, chúng ta làm sao bây giờ?"

"Hoa Hạ từ trước đến nay tha thứ, không bằng cầu hoà đi?"

"Không được, chúng ta còn có thần thú đâu!"

Đảo quốc Vương Bột giận dữ, hung hăng vỗ bàn một cái, đám người lúc này mới kịp phản ứng, Đảo quốc xác thực còn có Tà Linh tại ngoại, chỉ bất quá không có ở đại lục Hoa Hạ, còn phải để tranh chấp Bảo đảo (Đảo Đài Loan).

Mà quốc gia phương tây như Ưng Tương thông minh nhiều, tranh thủ thời gian tổ chức hội nghị, nên như thế nào trấn an lửa giận Hoa Hạ!

"Jack nghị viên, chúng ta hẳn là lập tức khôi phục cùng Hoa Hạ hữu nghị, giải trừ hết thảy phong tỏa!"

"Không sai, chúng ta không thể tiếp tục như hiện tại, dù sao Hoa Hạ sớm muộn cũng sẽ quật khởi!"

"Jones, ngươi ngay cả Toktik đều muốn phong sát, quá mức!"

""

Nghị hội Ưng Tương quốc lẫn lộn cùng nhau, mọi người trong lòng đều rất rõ ràng, nếu như những quái vật này đi vào Ưng Tương quốc, bọn họ có thể bên trong thời gian ngắn như vậy giải quyết hết hay không?

Đáp án là không được!

Người thông minh đều không muốn làm mất lòng Hoa Hạ, cho nên'Họng súng' Nhất trí nhắm ngay những tên đề nghị phong sát nghị viên Hoa Hạ kia.

Tất cả mọi người gấp thành kiến bò trên chảo nóng, duy chỉ có Bảo đảo 'Vịnh vịnh' Không quyết định chắc chắn được! (Vịnh vịnh = Đài Loan)

"Các vị, quái thú Bảo đảo ta đã sát hại trên trăm đầu nhân mạng, cảnh sát quân đội đều xuất động, thế nhưng là ngay cả cái bóng đối phương cũng không tìm tới, làm sao bây giờ?"

Tỉnh trưởng Bảo đảo là một nữ nhân dáng dấp rất xấu, mặt dạng bẹp giống bị xe lu vượt trên đồng.

Tục xưng Bánh Hồng.

Giờ phút này, nàng chính mặt âm trầm liếc nhìn đám người phòng họp, giống như mọi người đều thiếu nợ nàng tiền không trả vậy!

""

Trong phòng họp lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người cúi đầu lựa chọn im lặng là vàng, cảnh sát cùng quân đội cũng không tìm tới hung thủ, bọn họ còn có thể thế nào?

"Nếu không"

Thật lâu, rốt cục có người cẩn thận từng li từng tí đề nghị"Chúng ta mời Hoa Hạ hỗ trợ đi?"

"Đánh rắm!"

Vẻn vẹn một cái đề nghị, kết quả là đưa tới tất cả mọi người ở đây kháng nghị!

"Ngươi thế mà muốn mời một cái đại lục ngay cả trứng luộc nước trà đều không ăn nổi hỗ trợ, truyền đi há không bị người cười rơi răng hàm!?"

"Không sai! Người ta có thể ăn được rau cải muối ớt cũng không tệ, nào có thời gian đến quản ngươi!"

"Lão Lại, cái chữ kia niệm phù đi?"

"Quản hắn niệm cái gì, dù sao chúng ta có thể tìm Đại Đảo quốc cùng Ưng Tương, chính là không thể tìm Hoa Hạ, mắc cỡ chết người!"

""

Trong lúc nhất thời, hội nghị thảo luận quái thú, nháy mắt biến hội nghị lên án Hoa Hạ.

Bánh Hồng nghe xong cảm thấy có đạo lý, nghĩ nghĩ lúc này gọi tới thư ký, trực tiếp tại hội trường cùng cao tầng Ương Tương nào đó câu thông video điện thoại.

Điện thoại kết nối, khi Bánh Hồng đem nhu cầu của mình nói xong, vốn nghĩ đối phương sẽ một lời đáp ứng, dù sao Bảo đảo là một con cờ quan trọng Ưng Tương cản tay Hoa Hạ, không giúp nàng mới là lạ chứ!

"Jack tiên sinh, hi vọng lần sau ngươi có thể tới chơi Bảo đảo, ta nhất định hảo hảo chiêu đãi ngươi, thuận tiện cũng ác tâm Hoa Hạ một phen!"Bánh Hồng tiện hề hề cười nói.

Chương 1111. Trứng luộc nước trà!

"Thăm em gái ngươi!"

Ai ngờ đối phương trực tiếp mắng, Jack vừa mở xong nghị viên đại hội, bị đồng liêu mắng cẩu huyết lâm đầu, hiện tại có thể tính tìm tới 'Nơi trút giận' , lúc này tức miệng mắng to

"Lão tử bay tới không đốt dầu sao, rảnh đến nhức cả trứng mới đi viếng thăm ngươi đây!"

"Còn có, một điểm thí sự tự mình giải quyết, đừng chuyện gì đều tìm ta lau cái mông cho ngươi, coi ta là người hầu cho ngươi sao, fck!"

Xả xong một trận, Jack trực tiếp cúp điện thoại, chỉ còn lại Bánh Hồng cùng một phòng toàn người trợn mắt hốc mồm

Chuyện gì xảy ra, Jack ăn thuốc nổ?

"Hừ! Ưng Tương có cái gì tốt phách lối, bọn họ không giúp chúng ta, còn có Đảo quốc đâu!"Trợ thủ Bánh Hồng thấy chủ tử bị mắng, ở một bên lòng đầy căm phẫn nói.

"Lập tức cho ta bấm Đảo quốc đại thần điện thoại!"Bánh Hồng sắc mặt càng âm trầm.

Chờ Đảo quốc đại thần điện thoại kết nối, Bánh Hồng một mặt nịnh nọt, đau khổ cầu khẩn nói"Hideyoshi đại thần, chúng ta nhất định sẽ không để cho Đảo quốc giúp không công!"

"Yo!"

Hideyoshi nghe vậy sáng mắt lên, ra vẻ khổ sở nói"Lần này giúp ngươi cũng được, nhưng Đảo quốc ta khẳng định sẽ có tổn thất, như vậy đi, xem ở phân thượng chúng ta là bằng hữu, một trăm ức Mĩ kim, chúng ta phái cao thủ tới giải quyết!"

"Cái này"

Bánh Hồng nghe xong sầu muộn, một trăm ức Mĩ kim cũng không phải số lượng nhỏ, đối phương rõ ràng chính là công phu sư tử ngoạm!

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu!

Bánh Hồng cũng không có biện pháp tốt hơn, cũng không thể mặt dạn mày dày đi cầu Hoa Hạ đi?

"Tốt, Hideyoshi đại thần, một trăm ức này chúng ta ra!" (1 ức = 100tr)

Bánh Hồng khẽ cắn môi, mặc dù lòng đang rỉ máu, nhưng cũng đành chịu chỉ có thể đồng ý.

"Yo, thành giao!"

Hideyoshi cúp điện thoại âm trắc trắc cười, quái thú ở Bảo đảo chính là Đảo quốc thả ra, Bánh Hồng lại là nổi danh oan đại đầu, người nhiều tiền ngốc oán ai đây?

Cúp điện thoại Bánh Hồng cũng rất thất vọng, một trăm ức Mĩ kim ra ngoài, nàng có thể tham ô tiền mất đi

"Lãnh đạo, ngươi nhìn Ưng Tương truyền đến video!"

Thủ hạ đem Laptop đưa tới trước mặt Bánh Hồng, cho đến lúc này nàng lúc này mới nhìn thấy hình tượng bọn người Diệp Thần đánh giết yêu thú.

Ai bảo ở Tiểu Đài Loan không có vệ tinh chứ?

"Không bằng chúng ta mời mấy người tới này hỗ trợ đi, vạn nhất Đảo quốc leo cây, chúng ta cũng sẽ không quá bị động!"

"Không sai, mấy người kia đều tuổi trẻ, dễ lắc lư, đem bọn họ lừa gạt đến Bảo đảo không khó lắm!"

""

Đám người ngươi một lời ta một câu, Bánh Hồng đang trầm tư một lát sau, gật đầu nói"Lập tức an bài đặc cần xử, vô luận như thế nào, phải tất yếu đem mấy người này mang đến Bảo đảo, chính là buộc cũng phải buộc đến cho ta!"

Đầu óc là cái thứ tốt, nhưng Bánh Hồng tựa hồ cũng không có cái đồ chơi này.

Đặc cần xử nếu là có năng lực bắt cóc Diệp Thần, trực tiếp để bọn họ đi giết yêu thú há không tốt hơn?

Thiên Nam.

Tỉnh thành, đường phố mỹ thực.

Diệp Thần cùng bọn người Viên Vũ ngồi tại trong một tiệm bún thập cẩm cay, uống vào rượu bia ướp lạnh, ăn xuyên xuyên nóng hầm hập, hài lòng không thôi!

"Không nghĩ tới ăn bún thập cẩm cay thoải mái như thế!"

Lan Trần đem một chuỗi phổi heo dính lấy súp cay màu đỏ đưa vào bên trong miệng, hít vào ngụm khí lạnh, mỹ tư tư nói.

"Lão Lan, đây mới là đồ vật lão bách tính ăn, cả ngày cậu ăn những nhân sâm tổ yến kia có cái gì dùng?"Viên Vũ cười nhạt một tiếng, nói xong trực tiếp đem một chuỗi trứng chim cút đưa vào bên trong miệng.

"Đầu to, tôi không cho phép cậu nói Lan Trần như vậy!"

Văn Tinh một mặt cười xấu xa nói"Nói không chừng người ta thận hư, ăn nhâm sâm tổ yến bổ thân thể đâu?"

"Thảo!"

"Lại nói, một hồi còn phải Lan Trần tính tiền đâu, đừng nói người ta như vậy!"

"Tiện nhân!"

Lan Trần tức giận trợn nhìn Văn Tinh một chút, gia hỏa này miệng cũng quá tổn hại!

"Thần ca, lần này tiểu quỷ tử công nhiên triệu hoán yêu thú tập kích Hoa Hạ, quan phương một điểm động tĩnh đều không có?"Viên Vũ đổi đề tài.

"Không vội!"

Diệp Thần nhếch miệng, cười lạnh nói"Diệt bên ngoài thì trước hết phải yên bên trong!"

"Lần này chủ yếu để một chút chó săn Hán gian hiện thân, về phần sự tình khác quốc gia tự nhiên sẽ có sắp xếp!"

"Thần ca, cậu không phải nói Bảo đảo cũng có yêu thú sao?"Âu Thiết Trụ hỏi.

"Đám người kia không cứu cũng được!"

Văn Tinh nghe xong nghĩa phẫn điền ưng nói"Không có việc gì liền sẽ buồn nôn Hoa Hạ, yêu thú tốt nhất đem bọn chúng đều diệt, bằng không tiểu gia ta sẽ diệt!"

"Ân, trước hết để cho bọn họ bồi yêu thú ăn một hồi trứng luộc nước trà đi, dù sao chúng ta ăn không nổi!"Diệp Thần một mặt cười xấu xa.

"Trứng luộc nước trà?" (một trong món ăn vặt nổi tiếng của tàu)

Âu Thiết Trụ vừa cầm lấy một cái trứng luộc nước trà, nghe được Diệp Thần nói như vậy do dự một chút vẫn là thả trở về, hắn sợ quá đắt Lan Trần không có tiền tính tiền

Chương 1112. Nữ tử thần bí!

"Thần ca, cậu đi, Tiểu Tiếc Duyên ai trông?"Lan Trần thuận miệng hỏi.

"Thất sư tỷ tôi!"

Nói lên Diệp Tiếc Duyên, Diệp Thần không khỏi cau mày nói"Yêu giới xảy ra chuyện, tối nay tôi liền đi Yêu giới!"

Nhóm người Văn Tinh nghe xong lúc này biểu thị bọn họ cũng phải đi, Diệp Thần gật gật đầu, mấy người tại bún thập cẩm cay ăn uống xong rời đi, lúc tính tiền Lan Trần ngược lại là sững sờ, thế mà hơn ba ngàn!

"Ngọa tào! Ngươi đây bán chính là bún thập cẩm cay hay là tiệc rượu a?"Lan Trần mặt mũi tràn đầy chất vấn.

"Đại ca, các người có mấy người đều nhanh đem cửa hàng ta ăn hết sạch, anh bạn kia một người ăn mười bát, ba ngàn khối không quá phận đi?"Chủ quán chỉ chỉ Âu Thiết Trụ khóc không ra nước mắt, những khách nhân này quá tham ăn.

""

Rời đi mỹ thực đường phố, bọn người Diệp Thần vừa định lên xe, lại đột nhiên nhìn thấy phía trước vây quanh một đám người, trong đám người còn không ngừng truyền đến tiếng hô hoán tê tâm liệt phế!

"Cứu mạng a, ai có thể mau cứu hài tử của tôi!"

Tiếng khóc thê lương thẳng vào lòng người, Diệp Thần nghe xong lập tức cải biến chủ ý, hướng đám người đi tới, bọn người

Viên Vũ thấy thế cũng đi theo.

Chen vào đám người Diệp Thần nhìn thấy bên cạnh một quán vỉa hè nhỏ, trên mặt đất nằm một cái tiểu nữ hài, bốn năm tuổi, trông coi bên cạnh là thiếu phụ một quần áo mộc mạc tuổi trẻ, tiếng khóc chính là thiếu phụ phát ra.

"Anh bạn, đến cùng chuyện gì xảy ra?"Văn Tinh quay đầu hỏi đám người một bên vây xem.

"Ai, nghe nói tiểu hài có tiên thiên tính bệnh tim, mẫu thân của nàng cũng không có tiền cho nàng trị, chỉ có thể ở bên đường bán điểm hạt dưa góp tiền thuốc men, thật đáng thương!"Người bên ngoài thở dài nói.

"Tôi là bác sĩ, để cho tôi thay hài tử xem một chút đi!"

Diệp Thần cúi người xuống, nói với phụ nhân.

"Ân, van cầu cậu bác sĩ, nhất định phải mau cứu hài tử của tôi, tôi quỳ xuống cho cậu!"Phụ nhân khóc đến lê hoa đái vũ, nói xong làm bộ muốn cho Diệp Thần quỳ xuống.

"Nữ sĩ, Thần ca nhất định sẽ giúp cô cứu sống hài tử, không cần quỳ xuống!"Lan Trần thấy thế vội vàng ngăn lại phụ nhân.

"Đều lui ra phía sau, để không khí lưu thông!"

Diệp Thần nói xong liền thay tiểu nữ hài đem lên mạch.

Đám người nghe vậy nhao nhao triệt thoái phía sau, bất quá có người nhìn thấy Diệp Thần trẻ tuổi như vậy, bắt đầu khe khẽ bàn luận.

"Hắn lại là Trung y, còn trẻ như vậy có thể làm sao?"

"Trung y có thể điều tâm bệnh đường sinh dục?"

"Ai, vẫn là tranh thủ thời gian gọi điện thoại cấp cứu đi, đừng lãng phí thời gian!"

""

Nghe được đám người nghị luận, phụ nhân tâm cũng nâng lên cổ họng, mặt mũi tràn đầy lo lắng nhìn xem Diệp Thần.

Giờ phút này Diệp Thần đã đại khái thăm dò mạch lạc tiểu nữ hài, chỉ thấy hắn móc ra ngân châm mang theo người, giải khai tiểu nữ hài quần áo, cực nhanh ở trên người nàng đâm vào mấy cây ngân châm.

"Oa, tiểu tử này tốc độ đâm ngân châm thật nhanh a!"

"Xem ra có chút thực lực đâu!"

""

Đám người vây xem bị châm cứu tuyệt kỹ Diệp Thần chinh phục, đối với hắn lại thêm mấy phần lòng tin.

Thật tình không biết, trong đám người một mực có ánh mắt tại quan sát Diệp Thần, thẳng đến hắn đâm vào ngân châm, con mắt chủ nhân mới hài lòng nhẹ gật đầu.

Qua một điếu thuốc qua đi, Diệp Thần mới đem ngân châm nhổ đi, nói với phụ nhân

"Vị nữ sĩ này, tâm mạch ứ máu ngăn chặn con gái của nữ sĩ đã thanh trừ, một hồi tôi lại mở cái phương thuốc cho cô, điều trị một đoạn thời gian liền có thể khỏi hẳn!"Diệp Thần cất kỹ ngân châm, cười nhạt một tiếng đối phụ nhân nói.

Phụ nhân nghe xong mặt mũi tràn đầy không thể tin nhìn xem Diệp Thần.

"Lão Diệp thế nhưng là thần y, hắn nói nữ nhi bà có thể khỏi

hẳn, liền khẳng định không có vấn đề!"Một bên Văn Tinh thấy thế bĩu môi nói.

"Thật sao, rất đa tạ cậu, Diệp lá bác sĩ?"

Phụ nhân nửa tin nửa ngờ, cứ việc nàng ước gì Văn Tinh nói là sự thật.

"Khụ khụ"

Đúng lúc này, tiểu nữ hài ung dung tỉnh lại, phụ nhân thấy thế kích động không thôi, ôm thật chặt hài tử đâu lẩm bẩm nói

"Tiểu Tuệ, nữ nhi ngoan của mẹ, làm cho mẹ sợ lắm rồi!"

"Mẹ, con không sao."

Tiểu nữ hài hiểu chuyện tùy ý phụ nhân ôm mình, ôn nhu nói"Tiểu Tuệ cảm giác ngực cũng không đau, thật thoải mái nha!"

"Diệp bác sĩ, cám ơn cậu đã cứu nữ nhi tôi!"

Phụ nhân lần nữa hướng Diệp Thần nói lời cảm tạ, Diệp Thần cười nhạt một tiếng, hắn thấy đây chẳng qua là tiện tay mà thôi mà thôi.

Đang lúc hắn chuẩn bị viết phương thuốc cho phụ nhân, thanh âm một nữ nhân truyền tới

"Không bằng thử một chút thuốc của tôi đi, dạng này hài tử khỏi hẳn sẽ nhanh hơn!"

"Cái gì?"

Diệp Thần quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử người mặc màu trắng cổ bào, chậm rãi đi vào đám người

"Oa, thật xinh đẹp a!"

Trong đám người lập tức truyền đến một tràng thốt lên.

Nàng này dáng dấp xác thực xinh đẹp động lòng người, một đầu như tơ lụa tóc đen theo gió phất phơ, má phấn hơi choáng, môi son tích thủy như anh đào, hoàn mỹ không một tì vết mặt trái xoan thẹn thùng ẩn tình, trơn mềm tuyết cơ, dáng người nhẹ nhàng, thoát tục thanh nhã, giống từ vẽ lên đi xuống tiên nữ.

Chương 1113. Đến Yêu giới!

"Mỹ nữ, cô nói như vậy là không tin y thuật lão Diệp sao?"Văn Tinh nuốt ngụm nước bọt, cười hì hì nhìn xem nữ nhân hỏi.

"Cũng không phải là tôi không tin vị Diệp công tử này, mà là thuốc của tôi xác thực thấy hiệu quả càng nhanh!"

Nữ nhân không để ý chút nào Văn Tinh, nói xong từ trên thân móc ra một cái bình sứ, từ bên trong đổ ra một viên dược hoàn màu ngà sữa.

Lập tức, một cỗ thảo dược mùi thơm ngát bay tới, nghe được người không khỏi mừng rỡ!

Diệp Thần hít mũi một cái, lập tức ý thức được nữ nhân lời nói là thật, lúc này đối với nàng cũng coi trọng một chút.

Nữ nhân nở nụ cười xinh đẹp, đem dược hoàn đưa cho phụ nhân ôn nhu nói

"Cô nương, cô tin tưởng tôi sao?"

"Ta, ta"

Phụ nhân do dự, tiểu nữ hài lại ngây thơ cười nói"Tin tưởng!"

"Đây đúng là hảo dược!"Diệp Thần thấy nữ nhân do dự, hảo tâm nhắc nhở một câu.

"Tạ ơn!"

Nghe được Diệp Thần nói như vậy, phụ nhân thật sâu nhìn nữ nhân một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn tin tưởng đối phương, tiếp

nhận dược hoàn đút cho nữ nhi ăn vào.

Dù sao bác sĩ nói mệnh nữ nhi chỉ có không đến nửa năm, mình bán hạt dưa nghĩ góp đủ tiền giải phẫu cơ hồ là không thể nào, phụ nhân bất đắc dĩ chỉ có thể cược một thanh này

Tiểu nữ hài ăn vào dược hoàn, sắc mặt lấy mắt thường có thể thấy được trở nên hồng nhuận!

Diệp Thần thấy thế cũng giật nảy cả mình, liền hắn đều không thể lập tức để tiểu nữ hài khôi phục, không nghĩ tới nữ nhân này lại có thể?

"Tốt, hài tử bệnh đã không ngại, cáo từ!"

Nữ nhân sờ lên tiểu nữ hài đầu, lộ ra một giọng nói ngọt ngào tiếu dung, lập tức quay người rời đi.

"Khoan đã!"

Diệp Thần vừa định đuổi theo hỏi cho ra nhẽ, nhưng quỷ dị chính là nữ nhân thế mà biến mất!?

"Ngọa tào! Người đâu?"

Văn Tinh quay đầu phát hiện nữ nhân không gặp, cũng là giật nảy cả mình!

"Nhân giới thế mà còn có cao thủ như thế?"

Diệp Thần cau mày, lấy tu vi Đại La cảnh hắn, thế mà để một người sống sờ sờ tại dưới mí mắt biến mất không thấy gì nữa, cái này không sống quỷ sao?

"Chậc chậc, cái mỹ nữ này không đơn giản a!"

Văn Tinh nhếch miệng, một mặt cười xấu xa nói với Diệp Thần"Lão Diệp, cậu tin hay không, tôi có loại dự cảm các cậu rất

nhanh lại sẽ gặp phải, làm không tốt cậu còn có thể đem nàng thu làm thập tam di đâu!"

"Đại gia ngươi!"

Diệp Thần tức giận trợn nhìn Văn Tinh một chút, gia hỏa này phá miệng từng khai quang, sẽ không lại bị hắn nói trúng đi?

Rất nhanh, bọn người Diệp Thần liền về tới viện y học ký túc xá.

"Y a y a ba"

Tiểu Tiếc Duyên trong phòng khách cùng Tần Mặc Diêu cùng một chỗ xem tivi, gặp Diệp Thần trở về tiểu gia hỏa cao hứng nhảy xuống ghế sô pha, nện bước nhỏ chân ngắn rất là vui vẻ hướng Diệp Thần chạy tới.

"Nữ nhi ngoan!"

Diệp Thần ôm lấy Tiểu Tiếc Duyên, tại trên khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm hồng hồng nàng hôn một cái, mùi sữa mùi sữa.

"Chậc chậc, đến cùng là có Yêu giới huyết mạch a!"

Văn Tinh không khỏi cảm khái, hài nhi mới xuất sinh mấy ngày, thế mà liền có thể chạy có thể nhảy!

"Đầu to, các cậu làm sao đều tới?"Tần Mặc Diêu hiếu kì hỏi.

"Sư tỷ, đệ muốn đi Yêu giới, Tiếc Duyên cũng cùng đệ cùng đi!"Diệp Thần nói.

"Yêu giới?"

Tần Mặc Diêu nghe xong lập tức đôi mi thanh tú cau lại nói"Các cậu đi thì thôi, mang lên Tiếc Duyên quá nguy hiểm đi?"

"Chu nhi thân tỷ tỷ còn không có gặp qua Tiếc Duyên, dù sao cũng là dì của hài tử, Chu nhi lại không có ở đây"Diệp Thần thở dài nói.

Nghe vậy Tần Mặc Diêu gật gật đầu, mặt mũi tràn đầy ân cần nói

"Vậy đệ cẩn thận một chút! Bên này có ta, đệ không cần lo lắng!"

"Ân, sư tỷ đệ đi!"

Diệp Thần không nghĩ trì hoãn, nói xong hắn mặc niệm khẩu quyết, trong hư không đưa tay vạch một cái, lập tức, một trương lóe ra yếu ớt lục quang thời không chi môn trống rỗng xuất hiện.

"Ê a ba"

Diệp Tiếc Duyên nhìn thấy Thời không môn trừng mắt một đôi tròn căng mắt to, tiểu gia hỏa tựa hồ cảm thấy khí tức Yêu giới, lộ ra thập phần hưng phấn, tay nhỏ tại không trung bắt nha chạm đất, không kịp chờ đợi vào cửa nhìn một chút!

Diệp Thần ôm Tiểu Tiếc Duyên, Viên Vũ bọn người theo sát phía sau cùng đi tiến thông hướng thời không chi môn Yêu giới

Yêu giới, Ngưu Lan hố.

Khi Diệp Thần bọn người từ Thời không môn xuyên qua tới, đi thẳng đến địa phương ăn cơm lần trước.

"Trâu bích phường?"

Văn Tinh nhìn thấy nhà kia quen thuộc tửu lâu, không khỏi hồ nghi nói"Gặp quỷ, người đâu?"

Cùng lần trước lúc đến cảnh tượng nhiệt náo khác biệt, lúc này Ngưu Lan hố ngay cả cái Quỷ ảnh tử đều không nhìn thấy,

từng nhà cửa đóng chặt, cùng giống như nơi này có ôn dịch.

"Chúng ta tới chậm?"

Diệp Thần cau mày, trong lòng mơ hồ có loại dự cảm bất tường.

"Thần ca, chúng ta vẫn là nhanh đi núi Cửu Long khoa Yêu Vương đi!"Viên Vũ nhắc nhở.

"Tốt!"

Đang lúc đám người chuẩn bị rời đi, đột nhiên, trong Trâu bích phường truyền đến một tiếng hét thảm, trâu kêu thảm!

Chương 1114. Bích Trì!

Một giây sau, chỉ thấy một bóng người phá cửa sổ mà ra, bị người từ Trâu bích phường lầu hai ném xuống, ngã rầm trên mặt đất trong nháy mắt không có sinh tức.

Diệp Thần tập trung nhìn vào, tựa như là phục vụ viên Trâu bích phường, lần trước còn chiêu đãi qua bọn họ đâu!

"Hừ, bản công tử muốn ăn miệng thịt bò mà thôi, lại dám kỷ kỷ oai oai, muốn chết!"

Trong Trâu bích phường truyền đến một thanh âm băng lãnh, ngay sau đó từ trong tiệm đi tới một nam tử tuổi trẻ người mặc bạch bào, cầm trong tay quạt giấy, tại phía sau hắn còn đi theo một đám người, xem xét chính là tiểu tùy tùng.

"A, đây không phải cái gì Bích Trì đó sao?"Viên Vũ con mắt độc, liếc mắt một cái liền nhận ra nam tử trẻ tuổi.

"Là các ngươi?"

Bích Trì quay đầu nhìn về phía bọn người Diệp Thần, sắc mặt trong nháy mắt âm trầm, cắn răng nói"Tốt, bản công tử đang muốn tìm những võ tu nhân giới các ngươi tính sổ sách đâu, không nghĩ tới các ngươi chủ động đưa tới cửa!"

Lần trước tại Cửu Long khoa Bích Trì bị Âu Thiết Trụ đánh đập một trận, một mực ôm hận tại tâm, không nghĩ tới nhanh như vậy liền có thể báo thù!

"Ngọa tào! Lần trước Thiết Trụ đánh ngươi, còn không có đã nghiền sao, lại muốn tìm đánh?"Văn Tinh một mặt cười xấu xa nói.

"Hỗn đản!"

Bích Trì nghe xong tức giận đến mặt đều tái rồi, hắn hung tợn trừng Văn Tinh một chút, gia hỏa này nói chuyện quá đáng ghét!

"Thằng nhãi ranh vô lễ!"

Một lão giả tóc trắng đứng tại bên cạnh Bích Trì gầm thét một tiếng"Chỉ là võ tu Nhân giới cũng dám lỗ mãng, nhìn lão phu như thế nào giáo huấn nhóm ngươi!"

"Chu hộ pháp, giết bọn họ!"

"Ngu xuẩn, Nhân giới võ tu sao dám khiêu khích Thánh Điện ta, quả thực buồn cười!"

""

Người đứng phía sau Bích Trì cũng kích động, theo bọn họ nghĩ võ tu Nhân giới đều là yếu gà, vài phút liền có thể miểu sát.

"Giết muội ngươi!"

Văn Tinh gầm thét một tiếng, dẫn đầu xông tới cùng lão đầu đánh.

Song phương giao thủ một cái, Văn Tinh liền hối hận, con chó lão già lại là tiên cảnh, hoàn toàn đánh không lại a!

"Thiết Trụ, tôi chơi không lại hắn, mau tới giúp tôi!"Văn Tinh một bên đánh một bên kêu gọi'Viện binh' .

"Rống!"

Âu Thiết Trụ cũng nghiêm túc, nghe được Văn Tinh cầu cứu hét lớn một tiếng vọt tới.

Lan Trần không muốn làm quần chúng ăn dưa, thả người nhảy

lên cũng gia nhập chiến cuộc, tạo thành cục diện ba đánh một

Lần này đến phiên Chu hộ pháp giật mình, không nghĩ tới võ tu Nhân giới mạnh như vậy, thể nội cũng đều có khí tức thần thú?

"Thiên Địa Vô Cực, càn khôn tá pháp, Lôi Thần sắc lệnh, mở!"Viên vũ ở một bên thấy thế đánh lên phụ trợ, yên lặng triệu hoán lôi quyết.

Ầm ầm!

Bầu trời một tiếng nổ vang, ngay sau đó một đạo thiểm điện tinh hồng từ trên trời giáng xuống, trực tiếp bổ vào đỉnh đầu Chu hộ pháp, lão đầu trong nháy mắt chết lặng, Lan Trần thừa cơ sử xuất cánh tay Kỳ Lân, trùng điệp một quyền nện ở ngực đối phương!

Phốc!

Chu hộ pháp phun ra một ngụm lão huyết, thân thể giống như diều đứt dây đồng dạng bay ngược ra ngoài, cuối cùng ngã ầm ầm trên mặt đất, mặc dù không chết nhưng cũng đã mất đi sức chiến đấu!

""

Thấy tình hình này, nhân mã phe Bích Trì kia tất cả đều ngậm miệng, vốn cho rằng Chu hộ pháp có thể nhẹ nhõm thu thập đám võ tu Nhân giới này, không nghĩ tới ngược lại bị đánh thành bị thương nặng?

Bích Trì vừa sợ vừa giận, cắn răng nói:"Nhân giới võ tu quá hèn hạ, lấy nhiều khi ít, còn bắn lén!"

"Không phục ngươi đi thử một chút!"

Văn Tinh cũng không nuông chiều tật xấu Bích Trì, trực tiếp

đáp trả.

"Tiểu tử, ngươi đừng quá phách lối!"

Bích Trì hừ lạnh một tiếng, uy hiếp nói:"Toàn bộ Yêu giới, ngoại trừ Cửu Long khoa ra đều bị Thánh Điện ta cầm xuống, thức thời lập tức tự phế tu vi, nếu không ta cam đoan các ngươi không thể sống lấy rời đi Yêu giới!"

Tự phế tu vi?

"Lão Diệp, gia hỏa này là kẻ ngu đi, thế mà muốn chúng ta tự phế tu vi?"Văn Tinh một mặt trêu tức nhìn xem Bích Trì.

Diệp Thần nghe vậy lại là cau mày, cũng bởi vì Yêu Vương không chịu gả cho Bích Trì, đánh hắn dừng lại, đối phương liền dốc hết toàn lực chiếm Yêu giới?

Không đúng!

Hiển nhiên đối phương là sớm có dự mưu, gia hỏa Bích Trì này lần trước nói không chừng chính là cố ý đến khiêu khích!

Càng nghĩ càng không đúng kình, Diệp Thần nhìn một chút Tiểu Tiếc Duyên ngủ say trong ngực, nhớ tới căng thẳng trong lòng Chu nhi trước khi qua đời!

Đây là cố thổ Chu nhi, nàng dùng tính mệnh cùng một đứa con gái, không phải là vì đổi lấy mình thủ hộ sao?

"Thế nào, các ngươi nghĩ kỹ chưa!"

Bích Trì cũng không phải đồ đần, xem sớm ra Diệp Thần là người dẫn đầu nhóm người này, thấy hắn nửa ngày không nói còn tưởng rằng đối phương sợ, không khỏi đắc ý.

"Đem hắn mang đi, chúng ta đi Cửu Long khoa!"Diệp Thần lườm Bích Trì một chút thản nhiên nói.

"Minh bạch!"

Âu Thiết Trụ nhếch miệng cười một tiếng, nhanh chân hướng Bích Trì bọn họ đi tới.

"Ngươi, các ngươi muốn làm gì, ta, ta thế nhưng là điện chủ chi tử Thánh Điện!"

Bích Trì thấy thế không ổn, vội vàng hô lớn với tùy tùng sau lưng "Nhanh, ngăn trở bọn họ!"

Chương 1115. Có ta ở đây, Yêu giới sẽ không xảy ra chuyện!

Nhưng đám người này căn bản cũng không phải là đối thủ đám người Văn Tinh, rất nhanh, đã bị đánh răng rơi đầy đất, Bích Trì cũng bị Âu Thiết Trụ như xách gà con xách trong tay.

"Ngươi, các ngươi chớ làm loạn a, bằng không cha ta sẽ không bỏ qua các ngươi!"Bích Trì sợ muốn chết, nhưng ngoài miệng vẫn là không ngừng uy hiếp Diệp Thần.

"Ngậm miệng!"

Văn Tinh ở một bên hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, hù dọa nói"Còn dám nói nhảm, cẩn thận Thần ca thả lão La ra, cắn rơi Đinh Đinh ngươi!"

""

Lão La là cái quỷ gì?

Đinh Đinh lại là vật gì?

Bích Trì một mặt mộng bức, bất quá nhìn dáng vẻ Văn Tinh nhe răng trợn mắt, hắn thật đúng là không dám nói thêm nữa.

"Đi thôi!"

Diệp Thần khoát khoát tay, hắn không nghĩ lãng phí quá nhiều thời gian tại trên thân những 'Con tôm nhỏ' này.

Yêu Vương núi, Cửu Long khoa.

Yêu Vương ngồi tại phía trên đại điện thủ tọa, hai bên theo thứ tự đứng đấy dưới tay nàng tứ đại kim cương, Sư Vương, Hổ Vương, Hầu Vương, Lang Vương, khác một bên thì là bọn người heo vương, Ngưu Vương.

Tất cả mọi người ánh mắt sáng rực nhìn xem một cái ông lão tóc xám trên đại điện.

Người này thân hình nhỏ gầy, con mắt như cá vàng ra bên ngoài phun ra, chợt nhìn giống như cùng được giáp cang bệnh, nhưng hắn lại là đại trưởng lão Thánh Điện.

"Yêu Vương, lão phu phụng mệnh đến đây là cho các ngươi một cơ hội cuối cùng!"

Lão đầu nhìn xem Yêu Vương cười lạnh, nói"Đem Yêu giới giao ra, từ nay về sau đối với Thánh Vực ta cúi đầu xưng thần, yêu cầu này không khó đi?"

"Phi! Lão tặc, Ưng Vương ta cái thứ nhất không đồng ý, trừ phi ngươi giết ta!"

Vừa dứt lời, Ưng Vương mọc ra một viên đầu ưng đứng dậy, trực tiếp hướng lão đầu mắng.

"Ngươi không đồng ý?"

Lưu Trường Phúc lườm Ưng Vương một chút, cười gằn nói"Mỏ ưng nham ngươi là cái thứ nhất bị Thánh Điện ta cầm xuống, ngươi có tư cách gì nói không đồng ý?"

"Ngươi"

Ưng Vương nghe vậy tức giận đến lá gan đau, bởi vì chuyện này hắn tại trước mặt chúng vương một điểm mặt mũi cũng bị mất, Lưu Trường Phúc tử lão đầu này lại vẫn cứ lấy chuyện này ra nói!

"Ngưu Lan Khanh, Mã Đầu Nham, Hổ Khiếu Nham, Trúc Khoa Nhãn Yêu giới chỉ còn lại Yêu Vương sơn Cửu Long khoa, Yêu Vương, ngươi cần phải hiểu rõ!"Lưu Trường Phúc mặt mũi tràn đầy đắc ý nói.

"Các ngươi căn bản không phải vì giúp Bích Trì báo thù, chỉ sợ sớm đã để mắt tới Yêu giới đi?"Yêu Vương kiềm nén lửa giận.

"Mặc kệ như thế nào, lão phu chỉ cấp ngươi thời gian một ngày, nếu như ngày mai lúc này ngươi còn không cho chúng ta đáp án, liền đừng trách Thánh Điện ta đại khai sát giới!"

"Tiễn khách!"

Yêu Vương cắn chặt răng ngà, không nghĩ tới người Thánh Điện dám uy hiếp trắng trợn như thế, nếu không phải kiêng kị người Thánh Vực, nàng sớm lấy tính mạng Lưu Trường Phúc!

Chờ Lưu Trường Phúc vừa đi, chúng vương lập tức nghị luận ầm ĩ.

"Yêu Vương, Diệp công tử nói hắn sẽ đến Yêu giới giúp chúng ta, làm sao còn không thấy bóng người đâu?"

"Hừ! Muốn ta nói Diệp Thần chính là hạng người ham sống sợ chết, vậy mà Chu vương còn cùng hắn đi, quả thực hoang đường!"

"Thánh Vực hộ pháp là Đại La cảnh, nếu như Chu vương ở đây liền tốt!"

""

Phốc!

Ngay tại lúc chúng Vương Thất miệng tám lưỡi, Yêu Vương ngồi tại chủ điện phía trên đột nhiên bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi!

"Yêu Vương!"

"Yêu Vương, ngươi thế nào?"

Một màn bất thình lình, dọa sợ tất cả mọi người, tứ đại kim cương vội vàng tiến lên điều tra tình huống Yêu Vương, kết quả phát hiện đối phương thụ nội thương rất nặng.

"Khẳng định là người Thánh Vực đả thương, đáng chết!"

Ngưu Vương hận hận cắn răng, hôm qua Yêu Vương cùng gia hỏa Thánh Vực hộ pháp, danh xưng'Thanh mộc đạo nhân' đại chiến một trận, mặc dù bảo vệ tính mệnh, nhưng lại bản thân bị trọng thương, bằng không Lưu Trường Phúc cũng không dám đến Cửu Long khoa trang bức!

"Muốn ta nói đáng chết chính là Diệp Thần!"

Sư Vương tính cách nóng nảy tức giận nói"Nếu không phải hắn Chu vương căn bản sẽ không đi, chúng ta cũng không cần sợ tên Thanh Mộc kia!"

Sư Tử Phong hắn là cái thứ hai bị Thánh Điện cầm xuống, giờ phút này hắn hận không thể đem người Thánh Điện sống cắn chết mới hả giận đâu!

"Ai đang nói ta nói xấu vậy, nói huyên thuyên sau lưng, xuống Địa Ngục sẽ bị cắt đầu lưỡi!"

Đúng lúc này, bên ngoài đại điện đến một đạo thanh âm trêu tức.

Đám người sững sờ, quay đầu hướng cửa điện nhìn lại chỉ thấy bọn người Diệp Thần nối đuôi nhau mà vào, càng làm cho đám người giật mình chính là bọn họ còn đem Bích Trì mang đến.

"Diệp Thần?"

Yêu Vương nhìn thấy Diệp Thần, cảm nhận được trên người hắn phát ra khí tức Đại La cảnh, trong lòng lập tức ngũ vị tạp trần, bởi vì nàng biết điều này có ý vị gì!

Đồng thời, nàng một đôi mắt đẹp cũng nhìn chằm chằm Tiểu Tiếc Duyên, đây chính là kết tinh muội muội cùng Diệp Thần?

Những người khác cũng thầm giật mình, lần trước gặp Diệp Thần hắn vẫn là tiên cảnh, làm sao một chút đột phá nhanh như vậy?

"Yêu Vương, có ta ở đây tuyệt sẽ không để Yêu giới xảy ra chuyện, ngươi yên tâm đi!"Diệp Thần cười nhạt một tiếng.

"Ân, bản vương tin tưởng ngươi!"

Chương 1116. Cửu Thiên Thánh Nữ?

Yêu Vương gật gật đầu, hai người phối hợp rất có ăn ý không có đề cập Chu nhi.

"Gia hỏa này là ta tại Ngưu Lan Khanh bắt được, xử trí như thế nào ngươi xem đó mà làm thôi!"Diệp Thần chỉ chỉ Bích Trì thản nhiên nói.

"Yêu Vương, nếu là ngươi dám đụng đến ta một cọng tóc gáy, ta cam đoan Yêu giới sẽ xui xẻo!"

Bích Trì tại trước mặt Yêu Vương kiên cường nói, ai bảo Âu Thiết Trụ bọn họ một lời không hợp liền đánh người đâu

"Diệp Thần, ngươi đi theo ta, ta muốn đơn độc cùng ngươi tâm sự!"Yêu Vương chịu đựng đau xót đứng người lên, đem Diệp Thần dẫn tới đình viện sau chủ điện, hai người tại trong một tòa lương đình ngồi đối diện nhau.

"Tiểu gia hỏa thật đáng yêu, nữ nhi muội muội ta?"

Yêu Vương sau khi ngồi xuống, ánh mắt vẫn dừng lại tại trên thân Tiểu Tiếc Duyên, lúc này Diệp Tiếc Duyên cũng tỉnh lại, nhìn thấy điệu bộ Yêu Vương lấy tay nhỏ trắng noãn y a y a kêu.

"Đúng!"

"Ta có thể ôm một cái nàng sao?"

"Có thể!"

Diệp Thần đem hài tử đưa cho Yêu Vương, một khắc Yêu Vương ôm lấy Diệp Tiếc Duyên này, bên trong ánh mắt tràn đầy từ ái, trên mặt cũng lộ ra nụ cười khó được.

"Ngươi thụ thương?"

"Một chút vết thương nhỏ, không đáng nhắc đến!"

Yêu Vương cười một tiếng, đùa đùa Tiểu Tiếc Duyên, sau đó nghiêm mặt nói"Diệp Thần, dưới mắt Yêu giới tràn ngập nguy hiểm, ta càng nghĩ vẫn là không nghĩ liên lụy ngươi, ngươi mau trở lại Nhân giới đi!"

"Không được!"

Diệp Thần nghe vậy kiên định lắc đầu, trầm giọng nói"Yêu giới cũng là địa bàn Chu nhi, ta nhất định phải giúp nàng giữ vững!"

"Ai, liền sợ kết quả là vẫn là thủ không được a!"

Yêu Vương nhẹ nhàng thở dài, nhìn một chút Tiểu Tiếc Duyên trong ngực, lại nhìn một chút Diệp Thần, trong lòng tựa hồ tại làm quyết định gì đó!

Diệp Thần duyệt nữ vô số, nhìn thấy ánh mắt Yêu Vương dần dần mê ly dọa kêu to một tiếng, nữ nhân này sẽ không phải cũng muốn huyết tế đi, hắn cũng không muốn một lần nữa!

"Yêu Vương, ngươi đừng suy nghĩ nhiều!"

"Chu nhi chết đã để ta rất áy náy, ta không thể lại để ngươi cũng hại chết!"Diệp Thần vội vàng nói.

"Nhưng Thánh Vực cao thủ đông đảo, coi như ngươi là Đại La cảnh lại có thể chống bao lâu đâu, huống chi cửu thiên Thánh nữ còn không có lộ diện, nàng muốn tới ai cũng cứu không được Yêu giới!"Yêu Vương thở dài nói.

"Cửu thiên Thánh nữ tu vi gì?"

"Nghe nói là đại đạo tôn cảnh, thần giới có thể đạt tới này cảnh giới cũng là có thể đếm được trên đầu ngón tay!"

"Vậy ta coi như nhờ ngươi tất cả chân khí, cũng không phải đối thủ người ta a!"Diệp Thần cười khổ.

"Cái này"

"Ngươi chớ để ý, trước tiên đem Bích Trì giam lại, tối thiểu cũng coi như một cái thẻ đánh bạc đàm phán, có việc ngày mai rồi nói sau!"

Yêu Vương hơi trầm tư sau nhẹ gật đầu, dù sao chuyện cho tới bây giờ nàng cũng không có biện pháp tốt!

Hai người trở lại chủ điện, Yêu Vương lập tức phái người đem Bích Trì nhốt vào địa lao!

"Lẽ nào lại như vậy! Yêu Vương, ngươi dám quan ta, cha ta sẽ không bỏ qua ngươi!"Bích Trì kêu gào nói.

"Kéo xuống!"

Yêu Vương khoát tay áo, thuộc hạ lôi lôi kéo kéo đem Bích Trì mang đi, chờ hắn vừa đi Yêu Vương mới khiến cho người chuẩn bị thịt rượu, chiêu đãi bọn người Viên Vũ đến đây viện trợ.

Yêu giới, Đại Vương Phong.

Thánh Điện điện chủ, Bích Lão Cửu đang cùng mấy cái trưởng lão cùng một chỗ, bồi Thánh Vực Thanh Mộc đạo nhân tại bên trong một tòa trúc uyển uống rượu.

"Lần này may mắn mà có Thanh Mộc hộ pháp, Thánh Điện ta mới có thể khỏi bị khi dễ, mọi người nâng chén kính hộ pháp một chén!"Bích Lão Cửu lấy lòng giơ ly rượu lên, mấy trưởng lão hộ

pháp bên cạnh cũng nhao nhao đứng dậy nâng chén.

"Bích điện chủ khách khí!"

Thanh Mộc đạo nhân khoát khoát tay, ngữ khí khinh miệt nói"Chỉ là Yêu giới mà thôi, Thánh Vực ta thế nhưng là tồn tại bao trùm phía trên lục giới, ai khi dễ người Thánh Vực, liền muốn tiếp nhận trừng phạt!"

"Thanh Mộc hộ pháp nói có lý!"Đám người nhao nhao phụ họa.

"Đúng, Bích điện chủ không nên quên, đem Ngưu Lan Khanh cùng Tuệ Uyển Khanh lưu cho ta, lão phu nhớ thương chút cây trà ở đây!"Thanh Mộc đạo nhân cười nói.

"Không có vấn đề, chỉ cần ngài thích, chỗ đó đều được!"

Bích Lão Cửu trên mặt treo đầy nụ cười, trong lòng lại tại đang máu, trong lòng tự nhủ địa phương tốt như vậy làm chút gì mua bán không tốt, ngươi nha không phải trồng cây trà, không uống qua trà đi!

Đúng lúc này, mấy tên đệ tử thở hồng hộc chạy tới, thở hổn hển nói

"Điện chủ, không, không xong!"

"Hỗn trướng!"

Bích Lão Cửu nghe xong hung hăng trừng thuộc hạ một chút, cả giận nói"Lão tử rất tốt, nhìn xem bộ dáng của các ngươi, một chút chuyện nhỏ liền vội vàng hấp tấp còn thể thống gì!"

"Thiếu điện chủ hắn, hắn"

"Tiểu tử thúi kia thế nào, lại coi trọng cô nương nhà ai?"

Bích Lão Cửu cau mày, đứa con trai này của hắn chính là đầu

'Tinh trùng' Mỗi ngày trong đầu cũng chỉ có nữ nhân, không biết tai họa bao nhiêu thiếu nữ, cái này nếu không phải thân sinh sớm bị hắn một chưởng vỗ chết!

"Không, Thiếu điện chủ bị bắt đi!"Thuộc hạ lắc đầu nói.

"Cái gì?"

Bích Lão Cửu nghe xong ngẩn người, lập tức giận tím mặt nói"Ai dám động đến nhi tử ta, có phải là Yêu Vương?"

Chương 1117. Người tính không bằng trời tính!

"Không không không!"

Thuộc hạ vội vàng giải thích nói"Là mấy cái võ tu nhân giới, lần trước chính là bọn họ đánh Thiếu điện chủ!"

"Chỉ là võ tu Nhân giới cũng dám lỗ mãng, chán sống!"

"Điện chủ, thuộc hạ đề nghị cầm xuống Yêu giới xong, trực tiếp cùng nhân giới khai chiến!"

""

Những trưởng lão hộ pháp uống rượu với nhau kia từng cái lòng đầy căm phẫn, theo bọn họ nghĩ bị Nhân giới võ tu khi dễ, quả thực chính là vô cùng nhục nhã!

"Bọn họ đem nhi tử ta chộp tới chỗ nào rồi?"Bích Lão Cửu nghiến răng nghiến lợi hỏi.

"Cửu Long khoa!"

"Hỗn đản!"

Bích Lão Cửu nghe xong tức mặt đều tái rồi, hắn vốn là dáng dấp đen thui, tức giận sắc mặt hắc lục hắc lục, giống như trúng độc.

"Quả nhiên là cùng Yêu Vương một đám! Ngay lập tức đi Cửu Long khoa, lão phu hôm nay liền muốn diệt bọn họ!"Bích Lão Cửu kêu gào nói.

"Bích điện chủ, an tâm chớ vội!"

Ai ngờ, ngay tại thời điểm Bích Lão Cửu gấp đến độ dậm chân, Thanh Mộc đạo nhân lại lên tiếng, chỉ nghe hắn thản nhiên nói

"Ngày mai bản tọa cùng đi với ngươi đi, hôm nay ngươi theo giúp ta đi Tuệ Uyển Khanh đi một chút!"

"Hộ pháp đại nhân, ngài đi Tuệ Uyển Khanh làm gì?"Bích Lão Cửu sững sờ.

"Ta nghĩ lại đi điều tra một chút địa hình, nhìn xem chủng loại cây trà ở đó!"

""

Bích Lão Cửu nghe xong kém chút thổ huyết, trong lòng tự nhủ nhi tử ta đều bị bắt cóc, ngươi nha còn để cho ta cùng ngươi đi trồng trà, đầu óc có bị bệnh không?

Cần phải cầm xuống Yêu giới, lại phải cậy vào Thanh Mộc hỗ trợ, rơi vào đường cùng Bích Lão Cửu chỉ có thể cắn răng, gật đầu nói

"Hết thảy mặc cho hộ pháp đại nhân an bài!"

"Nếu như thế hiện tại liền đi đi thôi!"

Thanh Mộc đạo nhân đứng người lên, lườm Bích Lão Cửu mặt đỏ tới mang tai một chút, trầm giọng nói"Bích điện chủ chớ hoảng, Yêu Vương tuyệt đối không dám giết con của ngươi, trừ phi nàng không muốn sống!"

"Hộ pháp đại nhân nói có lý, con ta chắc chắn bình yên vô sự!"Bích Lão Cửu chỉ có thể thuận Thanh Mộc.

Nhưng mà, hắn lại quên một câu làm sao tính được số trời

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thần vừa rời giường, liền nghe phía ngoài truyền đến một trận tiếng ồn ào.

Đang lúc hắn muốn ra ngoài tìm tòi hư thực lúc, Heo Vương lại xông vào, thở hổn hển nói"Diệp, Diệp công tử, người Thánh Điện đến, Yêu Vương ngay tại đại điện cùng bọn họ giằng co a!"

"Đi, ta đi xem một chút!"

Diệp Thần không nói hai lời, đi theo Heo Vương Nhất lên nhanh chóng đi tới chủ điện.

Bên trên chủ điện, Bích Lão Cửu mặt mũi tràn đầy nộ khí đứng tại trung ương, phía sau hắn là tất cả trưởng lão cùng hộ pháp Thánh Điện, Lưu Trường Phúc hôm qua tới trang bức cũng ở đây.

"Yêu Vương, lập tức giao ra nhi tử ta, sau đó lăn ra Cửu Long Khoa, nếu không đừng trách ta huyết tẩy Yêu giới!"

Bích Lão Cửu diện mục dữ tợn, tức sôi ruột!

Hôm qua mới nói tới Tuệ Uyển Khanh cùng Ngưu Lan Khanh, kết quả ban đêm Thanh Mộc lại muốn đi Ngô tam địa, cái này thế nhưng làm Bích Lão Cửu tức điên lên, thầm mắng Thanh Mộc là cái lòng tham không đáy, tiểu nhân nói không giữ lời!

"Khẩu khí thật lớn!"

Đúng lúc này, trên đại điện truyền đến một đạo thanh âm trêu tức

"Ai?"

Bích Lão Cửu nổi trận lôi đình, tìm theo tiếng nhìn lại kết quả liếc mắt liền phát hiện Văn Tinh dựa vào trên trụ đá, hắn chính một mặt khinh thường nhìn xem bọn người Bích Lão Cửu.

Bên cạnh Âu Thiết Trụ bọn họ cũng là một mặt bình tĩnh,

không có chút ý tứ sợ hãi nào.

"Chính là các ngươi buộc nhi tử ta đi?"

Bích Lão Cửu lúc này mới nhớ tới, hôm qua thuộc hạ tới báo buộc đi con của hắn chính là võ tu Nhân giới, trên đại điện đều là gia hỏa đầu thú thân người, hiển nhiên chính là mấy tên này!

"Không sai, chính là chúng ta!"

Diệp Thần từ hậu viện tới, vừa vặn nghe được Bích Lão Cửu thay Văn Tinh trả lời.

"Điện chủ, chính là tiểu tử này!"

Tiểu tùy tùng Bích Trì nhìn thấy Diệp Thần, chỉ vào hắn lớn tiếng nói"Hắn là tên nhân giới võ tu kia, chính là hắn hạ lệnh buộc đi Thiếu điện chủ!"

"Hỗn trướng!"

"Nhanh đem nhi tử ta giao ra, sự chịu đựng của ta là có hạn!"Bích Lão Cửu nghiến răng nghiến lợi, hung tợn trừng Diệp Thần một chút.

"Ngươi muốn nhi tử cũng được, rút khỏi Yêu giới, chúng ta liền đem tên kia trả lại cho ngươi!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Làm càn!"

Lưu Trường Phúc nghe vậy cả giận nói"Ngươi chỉ là một võ tu Nhân giới, lúc nào đến phiên ngươi nói chuyện!"

Không đợi Diệp Thần mở miệng, Yêu Vương lại khoát khoát tay ra hiệu Diệp Thần đừng xúc động, sau đó nàng nói với Bích Lão Cửu

"Bích điện chủ, ta có thể vì sự tình trước đó đánh Bích Trì xin

lỗi, Thánh Điện cùng Yêu giới vốn không ân oán, ta nguyện giao ra bộ phận thiên tài địa bảo, coi như bồi thường, như thế nào?"

"Lão phu"

Bích Lão Cửu lời đến khóe miệng, nghĩ nghĩ sửa lời nói"Tốt, chỉ cần ngươi thả nhi tử ta, việc này còn có lượn vòng chỗ trống!"

"Tốt, ta tin tưởng ngươi!"

Yêu Vương nói xong đưa cái ánh mắt cho thuộc hạ, thuộc hạ hiểu ý vội vàng dẫn người hướng phương hướng địa lao tiến đến.

"Mỹ nữ, lão vương bát đản này khẳng định lừa ngươi, đừng tin hắn!"Văn Tinh thấy thế hảo tâm khuyên nhủ.

Chương 1118. Bích Trì chết?

"Thằng nhãi ranh vô lễ!"

Bích Lão Cửu nghe xong phổi đều muốn tức nổ tung, hung hăng trừng Văn Tinh một chút, tiểu tử này dám mắng hắn vương bát đản coi như xong, còn không phải thêm cái chữ 'Già', mình rất già sao?

"Y a y a"

Đúng lúc này Diệp Tiếc Duyên nện bước nhỏ chân ngắn từ hậu viện đi ra, người trên đại điện nhìn thấy tiểu gia hỏa đều ngẩn người.

"Ba"

Tiếc duyên chớp mắt to đen lúng liếng, nhìn đám người một vòng, sau đó rất là vui vẻ chạy hướng Diệp Thần, chạy đến trước mặt nhẹ nhàng nhảy một cái giống con con thỏ nhỏ, nhảy tới trong ngực Diệp Thần.

Vừa rồi Diệp Thần trong lúc vội vàng quên Diệp Tiếc Duyên còn đang trên giường, bất quá tiểu gia hỏa thật thông minh, tỉnh lại không thấy được lão ba thế mà có thể tự mình tìm

"Yêu thai?"

Thanh Mộc nhìn thấy Tiểu Tiếc Duyên, trong mắt lập tức dần hiện ra một vòng vẻ tham lam.

"Đại gia ngươi!"

Diệp Thần nghe được Thanh Mộc nói Tiểu Tiếc Duyên là yêu

thai, trực tiếp mắng lên!

"Muốn chết, ngươi làm sao cùng hộ pháp đại nhân nói chuyện như vậy!"Người Thánh Điện nổi giận, đường đường cao thủ Đại La cảnh há lại cho võ tu Nhân giới nhục mạ?

"Đại nhân?"

Văn Tinh nghe xong thực sự nhịn cười không được"Hắn đại chỗ nào a, đầu hay là mông?"

"Hỗn đản!"

Lưu Trường Phúc nghĩ lấy lòng Thanh Mộc, nói xong thân hình lóe lên năm ngón tay thành trảo, tốc độ cực nhanh chụp vào phần cổ Văn Tinh!

Bành!

Ai ngờ, ngay tại Lưu Trường Phúc muốn được tay, đột nhiên một cái 'Mì vắt' Hướng trên mặt hắn hung hăng đập tới, tốc độ cực nhanh!

Lưu Trường Phúc vội vàng không kịp chuẩn bị bộ mặt bị đoàn đồ vật này đập trúng, ngao một tiếng hét thảm, ngửa mặt lên trời ngã trên mặt đất.

Đám người tập trung nhìn vào, nguyên lai là cầu tơ nhện!

Chỉ bất quá những tơ nhện này độ cứng cực mạnh, nói là tơ nhện, kỳ thật so tơ cầu thép còn cứng rắn gấp trăm lần!

"Ai dám đánh lén lão phu, đứng ra!"

Lưu Trường Phúc bị cầu tơ thép phá vỡ mặt, trong nháy mắt biến thành một con 'Mèo mướp' , thẹn quá thành giận hắn từ dưới đất đứng lên gầm thét lên.

"Bằng hữu Diệp Thần chính là bằng hữu bản vương, Lưu Trường Phúc ngươi là tự làm tự chịu!"Yêu Vương thản nhiên nói.

"Là ngươi?"

Lưu Trường Phúc hận hận trừng Yêu Vương một chút.

"Là bản vương, thì sao?"Yêu Vương thanh âm băng lãnh.

"Ê a chơi vui!"

Tiểu Tiếc Duyên cao hứng vỗ tay nhỏ, đột nhiên, nàng bất thình lình há mồm phun một cái, sưu, một đoàn cầu tơ nhện cực nhanh đánh tới hướng Lưu Trường Phúc!

Cũng may lần này Lưu Trường Phúc phản ứng rất nhanh, nghiêng người tránh khỏi!

Phanh!

Cầu tơ nhện bay qua sát mặt Lưu Trường Phúc, nặng nề mà nện ở bên cạnh trên vách đá, ném ra một cái hố to, cầu tơ nhện trực tiếp cắm ở bên trong.

""

Đám người thấy thế đều sợ ngây người, rõ ràng là cái tiểu gia hỏa ngay cả lời đều nói không rõ, nội lực nó cư nhiên thâm hậu như thế?

Diệp Thần cũng là dở khóc dở cười, lão mụ còn muốn tìm nhà trẻ cho tiểu gia hỏa, cái này có mà cùng bạn học đánh nhau

Lưu Trường Phúc đang muốn nổi bão, đột nhiên một trận tiếng bước chân truyền đến, ngay sau đó Yêu Vương lại có một thuộc hạ đi tới, chỉ thấy hắn thần sắc bối rối, đi đến bên người Yêu Vương thấp giọng rỉ tai vài câu.

"Chết?"

Yêu Vương nghe được thuộc hạ truyền đến tin tức cũng ngây ngẩn cả người, nửa ngày không có lấy lại tinh thần.

"Cái gì chết? Yêu Vương, nhi tử ta đâu?"

Bích Lão Cửu nghi ngờ nhìn xem Yêu Vương, nhíu mày chất vấn.

Yêu Vương thật sâu nhìn Bích Lão Cửu một chút, Bích Lão Cửu hơi trùng lại, một cỗ điềm không may xông lên đầu, ngay sau đó liền nghe được Yêu Vương thở dài nói

"Đi đem Bích Trì thi thể nhấc đến đây đi!"

"Cái gì thi thể, thi thể ai ?"Bích Lão Cửu nuốt ngụm nước bọt, cắn răng hỏi.

Yêu Vương trầm mặc, rất nhanh thuộc hạ lại trở về, đằng sau còn đi theo một bộ cáng cứu thương, phía trên nằm chính là thi thể Bích Trì!

"Tại sao có thể như vậy?"

Thấy là Bích Trì ngay cả Diệp Thần cũng ngây ngẩn cả người, rõ ràng chỉ là giam giữ, ai dám hắn giết?

"Nhi tử!"

Bích Lão Cửu nhìn thấy thi thể con trai mình, lập tức cả người đều không tốt, hai mắt trong nháy mắt trở nên đỏ tươi, thân thể cả người như như giật điện run lẩy bẩy.

"Bích Trì huynh!"

Lạc Hoa dáng dấp giống như đàn bà, nhìn thấy hảo huynh đệ của mình treo, thương tâm qua đi, hai giọt nhiệt lệ từ trên mặt non

mịn trắng nõn hắn lặng yên trượt xuống.

"Yêu Vương, ngươi thật to gan, dám giết Thiếu điện chủ chúng ta!"

"Thù này không báo, thiên lý bất dung!"

"Diệt Yêu giới, giết! Giết! Giết!"

Đám người Thánh Điện từng cái cảm xúc kích động, nhao nhao móc ra vũ khí của mình, làm bộ liền muốn đại khai sát giới!

Bọn người Sư Vương thấy thế lập tức khẩn trương lên, lập tức bày ra tư thế phòng ngự, không khí hiện trường trong nháy mắt trở nên giương cung bạt kiếm!

"Yêu Vương, ngươi giết nhi tử ta, hôm nay lão phu thề phải đem ngươi chém thành muôn mảnh!"Bích Lão Cửu từ nhi tử trên thi thể ngồi thẳng lên, hai mắt đỏ tươi hung hăng trừng mắt Yêu Vương giận dữ hét.

Chương 1119. Yêu thai!

"Bích Lão Cửu, ta không giết nhi tử ngươi!"

Yêu Vương giải thích nói"Bích Trì bị giam tại bên trong địa lao, ta cũng không biết hắn làm sao lại chết!"

"Ngươi không cần giảo biện, chính là ngươi giết nhi tử ta!"

""

Yêu Vương rất bất đắc dĩ, dưới mắt loại tình huống này chính là bùn đất tiến vào đũng quần, nói nó không phải phân cũng không ai tin!

Diệp Thần nhíu nhíu mày, đi đến bên cạnh thi thể Bích Trì quan sát tỉ mỉ một phen, trên người người chết không có một chỗ vết thương, khuôn mặt an tường cũng không giống bị nội thương thống khổ mà chết, làm sao đột nhiên liền chết?

Cùng nghi hoặc như Diệp Thần còn có Yêu Vương, nàng đôi mi thanh tú cau lại hồ nghi nói

"Địa lao thủ vệ bình yên vô sự, hảo hảo vì sao Bích Trì sẽ chết chứ?"

"Cắt! Nói không chừng là con của hắn đột phát chảy máu não a!"Văn Tinh bĩu môi nói.

"Bớt nói nhảm, hôm nay các ngươi đều phải chết!"

Bích Lão Cửu rút ra trường kiếm, mũi kiếm chỉ hướng Yêu Vương nghiến răng nghiến lợi nói.

"Khoan đã!"

Mắt thấy đại chiến hết sức căng thẳng, Thanh Mộc lại đột nhiên đứng dậy.

"Thanh Mộc đại nhân, ngài có ý tứ gì?"

Bích Lão Cửu cố nén nộ khí, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc mà nhìn xem Thanh Mộc.

"Nếu như các ngươi chịu đem yêu thai giao cho ta, chuyện này cứ tính như vậy, thế nào?"Thanh Mộc âm trắc trắc cười cười, đưa tay chỉ hướng Diệp Tiếc Duyên.

"Như vậy sao được, nhi tử ta chết!"

Bích Lão Cửu nghe xong lập tức không làm, cái quỷ gì yêu thai hắn không hiểu, hắn hiện tại chỉ muốn thay nhi tử báo thù!

"Ngươi im miệng cho ta!"

Ai ngờ, Thanh Mộc hung hăng vừa trừng mắt, tức giận quát lớn"Mệnh con trai ngươi sao có thể bù đắp được giá trị yêu thai, còn dám nhiều lời, đừng trách ta không khách khí đối với ngươi!"

""

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người Thánh Điện trợn tròn mắt.

Tình huống như thế nào?

Mà Thanh Mộc cũng lười giải thích, mà là hai mắt tỏa ánh sáng nhìn xem Tiểu Tiếc Duyên.

Nếu như dùng tinh huyết hài nhi nàng đến luyện đan, tuyệt đối có thể luyện ra Thần cấp phẩm tướng đan dược, như thế mình liền có hi vọng đột phá!

"Ngươi muốn nữ nhi của ta?"Diệp Thần lạnh lùng nhìn xem Thanh Mộc.

"Không sai!"

Thanh Mộc liên tục gật đầu, đồng thời dụ dỗ nói"Chỉ cần ngươi đem vật nhỏ giao ra, ta có thể tha các ngươi bất tử!"

"Cút mẹ mày đi!"

Diệp Thần trực tiếp mắng lên"Muốn nữ nhi của ta, ngươi liếm chân cho nàng cũng không xứng!"

"Không sai, lão đầu ngươi chỉ hợp ăn phẩn cháu gái ta, sao có thể ăn thứ thơm ngon!"

Văn Tinh chanh chua, một câu kém chút không có đem Thanh Mộc tức giận đến thổ huyết, ăn phẩn coi như xong, còn mẹ hắn không được ăn thứ khác, quá ghê tởm!

Bích Lão Cửu nghe xong lại tại trong lòng âm thầm gọi tốt!

Cứ như vậy, Thanh Mộc tức hổn hển khẳng định khẳng định phải xuất thủ!

"Hỗn đản! Tiểu tử ngươi đi chết!"

Quả nhiên, Thanh Mộc nghe được Văn Tinh, đưa tay cách không một chưởng vỗ ra.

"Lão Văn, cẩn thận!"

Diệp Thần nhìn ra được, Thanh Mộc tu vi cùng hắn đồng dạng đều là Đại La cảnh, Văn Tinh tuyệt không phải đối thủ của hắn!

Văn Tinh cũng trợn tròn mắt, không nghĩ tới đối phương mạnh như vậy!

Một chưởng vừa rồi nhìn như bình thường không có gì lạ, kì thực ẩn chứa bài sơn đảo hải chi uy, càng quỷ dị hơn là Văn Tinh muốn tránh đều tránh không xong, thân thể phảng phất bị cái gì hút vào, không thể động đậy, chỉ có thể nhìn một bàn tay hơi mờ trong hư không hướng bộ ngực mình đánh tới!

Thời khắc mấu chốt Diệp Thần đứng ra, đồng dạng một chưởng vỗ ra, cùng chưởng pháp Thanh Mộc rắn rắn chắc chắc đụng vào nhau!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn!

Cả tòa Yêu Vương điện bị chấn động đến rung động kịch liệt, một vòng sóng khí mắt thường không thể gặp hướng bốn phía kịch liệt khuếch tán!

Người tu vi hơi thấp, nhao nhao bị sóng khí hất tung ở mặt đất, miệng phun máu tươi!

"Cái này sao có thể?"

Thanh Mộc mặt mũi tràn đầy chấn kinh nhìn xem Diệp Thần, hồ nghi nói"Ngươi rõ ràng là Nhân giới võ tu, thể nội tại sao lại có thần thú cùng khí tức yêu tộc, ngươi rốt cuộc là ai?"

Bích Lão Cửu cùng người chúng Thánh Điện cũng trợn tròn mắt, Diệp Thần tuổi còn trẻ, lại có như thế tu vi nghịch thiên?

"Ta đã biết!"

Lạc Hoa lớn lên giống nữ nhân, nắm vuốt tay hoa biểu lộ khoa trương hoảng sợ nói"Nhện tộc có cái huyết tế, chỉ cần các nàng cùng nam nhân giao phối, là có thể đem tu vi nhận làm con thừa tự cho đối phương, Chu Vương cắm thẳng hiện thân, khẳng định là cùng gia hỏa này giao phối!"

"Giao em gái ngươi!"

Văn Tinh nghe xong lúc này nổi giận nói"Có biết nói chuyện hay không, cái này gọi yêu!"

""

"Đừng nói nhảm, lão đầu ngươi không cần phải để ý đến ta là ai, muốn chiến liền chiến!"Diệp Thần thanh âm băng lãnh, bá khí ầm ầm.

"Thật can đảm!"

Thanh Mộc trên mặt không nhịn được, cắn răng hỏi"Nếu ngươi cũng là cao thủ Đại La cảnh, có dám theo ta ra ngoài đánh hay không?"

"Tùy tiện!"

Diệp Thần thờ ơ nhún vai, nghĩ thầm khả năng lão đầu là cảm thấy trên đại điện bó tay bó chân ảnh hưởng hắn phát huy đi.

Chương 1120. Nghịch đại đao trước mặt quan công!

Nghe được Diệp Thần trả lời, Thanh Mộc khóe miệng lập tức treo lên một vòng độ cong giảo hoạt.

Nhân mã hai bên rất nhanh liền tới trên đất trống bên ngoài đại điện.

"Tiểu tử, yêu thai ta muốn, nội đan ngươi lão phu cũng coi trọng, thức thời đều ngoan ngoãn giao ra, nếu không ngươi sẽ chết rất thảm!"Thanh Mộc âm trắc trắc hướng về phía Diệp Thần nói.

"Ngớ ngẩn!"Diệp Thần khinh thường nhếch miệng.

"Chết!"

Thanh Mộc thấy Diệp Thần không nhìn mình, tức giận đến gầm thét một tiếng, giang hai cánh tay bên trong miệng nhanh chóng niệm động chú ngữ!

Hô!

Hiện trường lập tức gió nổi mây phun thiên địa biến sắc, bên trong Cửu Long Khoa hoa cỏ cây cối nhao nhao biến dị, không chỉ có mọc ra thật dài cành, mà lại cành như bạch tuộc đồng dạng mọc đầy giác hút, uốn lượn khúc chiết nhao nhao hướng Diệp Thần quấn quanh!

"Ngọa tào, Thụ Tinh hay là Bạch Tuộc Tinh?"

Văn Tinh thấy thế sững sờ, khó trách Thanh Mộc lão đầu muốn ra đánh, nguyên lai hắn còn giấu trò!

"Đây là hộ pháp tuyệt kỹ Thanh Mộc, đừng nhìn chỉ là một chút hoa cỏ, một khi Diệp Thần bị hấp thụ, trong nháy mắt liền sẽ biến thành người khô, chân khí trong cơ thể đều bị rút sạch!"Bích Lão Cửu cười lạnh nói.

"Hừ! Võ tu Nhân giới khẳng định chưa thấy qua thần thông như thế, tiểu tử này chết chắc!"

"Bích Trì huynh, họ Diệp lập tức liền sẽ đến bồi ngươi!"

""

Người Thánh Điện đều đang chờ nhìn Diệp Thần trò cười.

"Yêu Vương, chúng ta cần đi giúp Diệp công tử hay không?"Sư Vương thấy thế cau mày nói.

"Diệp Thần không có việc gì!"

Yêu Vương một mặt lạnh nhạt, tốt xấu là muội phu nhà mình, đương nhiên là tín nhiệm vô điều kiện.

'Thụ Tinh' phô thiên cái địa Trong nháy mắt đem Diệp Thần nuốt hết, chớp mắt liền không nhìn thấy bóng người Diệp Thần!

"Diệp công tử!"

Nhóm Heo vương thấy thế dọa sợ, sẽ không thật bị hút thành người khô đi?

"Ha ha ha! Tiểu tử, ngươi không giao nội đan, coi là lão phu liền không có cách lấy ngươi sao, ngây thơ!"

Thanh Mộc tùy ý cười to, so sánh mấy cái vườn trà, loại cao thủ Diệp Thần này nội lực càng có lực hấp dẫn!

"Đầu to, Thần ca không có sao chứ?"Âu Thiết Trụ có chút sốt ruột, siết chặt nắm đấm chuẩn bị liều chết cứu ra Diệp Thần.

"Thiết Trụ, cậu suy nghĩ nhiều!"

Văn Tinh bĩu môi nói"Hai võ tu cấp bậc giống nhau, lão Diệp thân thể khoẻ mạnh, lão đầu kia lại một bộ dáng vẻ gần đất xa trời cũng nhanh chết già, lão Diệp làm sao lại thua bởi hắn?"

"Tiểu tử, kế tiếp người phải chết chính là ngươi!"

Thanh Mộc đang đắc ý đâu, nghe được Văn Tinh nói hắn gần đất xa trời liền phải chết, tức giận đến kém chút nghĩ một ngụm cắn chết hắn!

"Người đáng chết là ngươi!"

Đúng lúc này, bên trong chồng 'Thụ Tinh' truyền đến một đạo thanh âm nhàn nhạt.

"Cái gì? Còn chưa có chết?"

Thanh Mộc nghe ra là thanh âm Diệp Thần, mặt mũi hắn tràn đầy biểu tình khiếp sợ, chỉ thấy những nhánh Thụ Tinh kia nhao nhao tách ra, có vẫn còn quấn quanh ở bên người Diệp Thần, giống như là sủng vật dính người đuổi đều đuổi không đi.

"Này làm sao có thể như vậy?"

Tất cả mọi người trợn tròn mắt, ngay cả Thanh Mộc chính mình cũng một mặt mộng bức.

"Lão quỷ, quên nói cho ngươi!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, cười lạnh nói"Ta là Thanh Đế chi thể, bên trong lục giới hoa cỏ cây cối ta đều có thể chưởng quản, ngươi cùng ta chơi chiêu này?"

"Ngươi, ngươi là Thanh Đế?"

Thanh Mộc ừng ực nuốt ngụm nước bọt, thầm nghĩ xong, sát

chiêu mạnh nhất của mình nháy mắt bị phá giải, bộ này còn đánh thế nào?

"Lão đầu, biết cái gì gọi là nghịch đại đao trước mặt Quan công sao?"Văn Tinh một mặt cười xấu xa trêu chọc nói.

Quan Công?

Đây cũng là ai?

Lúc này Thanh Mộc đã không để ý tới suy nghĩ nhiều, hắn hận hận trừng Diệp Thần một chút, cảnh cáo nói"Tiểu tử, ngươi mặc dù là Thanh Đế, nhưng đằng sau ta là Thánh Vực, ngươi dám đắc tội sao?"

"Thánh Vực lại như thế nào?"

Diệp Thần hừ lạnh nói"Dám mắng nữ nhi của ta là yêu thai, ta hiện tại liền đưa ngươi xuống Địa ngục!"

Nói xong, Diệp Thần bỗng nhiên đưa tay, hai đạo kiếm khí bén nhọn một đỏ một lam bắn ra, hướng phía Thanh Mộc bổ tới!

Thanh Mộc kinh hãi, vội vàng thả người né tránh!

Nhưng kiếm khí Diệp Thần quá nhanh, mặc dù Thanh Mộc đã hết sức né tránh, nhưng cánh tay trái hắn vẫn là bất hạnh bị kiếm khí màu đỏ chặt đứt, lập tức máu chảy như suối phun tới!

Càng quỷ dị hơn là, miệng vết thương như bị bàn ủi bỏng qua tư tư rung động!

"A!"

Một tiếng hét thảm, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu thuận cái trán Thanh Mộc chảy ra, tay cụt thống khổ kém chút để hắn cắn nát hàm răng.

Mà đổi thành một đạo kiếm khí màu xanh lam mặc dù bị Thanh Mộc tránh thoát, nhưng quần chúng ăn dưa đệ tử Thánh Điện đứng tại phía sau hắn lại xui xẻo!

Chỉ thấy kiếm khí bổ vào trong đám người, đem không ít thân thể đệ tử trực tiếp bị đánh thành hai nửa, đồng thời trong nháy mắt đông thành khối băng, quẳng xuống đất biến thành từng đống vụn băng!

"Chạy mau!"

Thanh Mộc tự biết không địch lại, quẳng xuống một câu chạy mau, thả người nhảy lên liền biến mất ở trước mắt mọi người.

Bọn người Bích Lão Cửu còn không có kịp phản ứng, lại bị bọn người Hổ Vương bao bọc vây quanh, cơ hội đánh chó mù đường, bọn hắn tự nhiên không chịu bỏ qua!

Chương 1121. Hồ tộc!

"Yêu Vương, ngươi muốn giết ta?"

Bích Lão Cửu cắn răng, không có cam lòng mà nhìn xem Yêu Vương xinh đẹp.

"Bớt nói nhảm, trước tiên đem Chuồng Ngưu trả lại cho lão tử!"

"Không sai, còn có Ổ Trúc của Lão Trư ta." (Trúc Khoa, Ngưu Lan Khanh ~ chuồng, ổ)

""

Chúng vương chuyện thứ nhất chính là hướng Thánh Điện yêu cầu địa bàn của mình.

Thấy Yêu Vương không nói, Bích Lão Cửu quyết tâm liều mạng, cả giận nói"Ngươi muốn giết ta cũng được, thả đệ tử Thánh Điện ta! Ta cảnh cáo ngươi, giết ta, Yêu giới cùng Thánh Vực coi như kết cừu oán, ngươi cần phải hiểu rõ!"

"Ta sẽ không giết ngươi!"

Yêu Vương suy nghĩ một lát sau, mặt âm trầm nói"Các ngươi đi thôi, bất quá về sau không cho phép lại đến Yêu giới ta làm loạn!"

"Ngươi không giết ta?"

Bích Lão Cửu nghe xong trong lòng sướng đến phát rồ rồi.

"Yêu Vương, ta cảm thấy không nên thả bọn họ đi!"Diệp Thần cau mày nói"Cừu oán đã kết xuống, nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, nếu

không thả hổ về rừng hậu hoạn vô tận!"

"Ta lại làm sao không biết?"

Yêu Vương nhẹ nhàng thở dài, ngữ khí yếu ớt nói"Diệp Thần, ngươi không biết Thánh Vực đáng sợ, ngay cả Thần giới cũng không dám tuỳ tiện trêu chọc!"

"Vạn nhất kinh động Cửu Thiên Thánh nữ, Yêu giới ta càng sẽ lâm vào chỗ vạn kiếp bất phục, cho nên ta cũng không có lựa chọn khác!"

"Mỹ nữ, ngươi nói nàng lợi hại như vậy, có thể cụ thể một chút sao?"Lan Trần hiếu kì hỏi.

"Ba ngàn năm trước, ngoại trừ Lục giới chúng ta ra, còn có một tiên giới!"Yêu Vương thần sắc ngưng trọng nhìn về phía phương xa, giống như đang nhớ lại một đoạn chuyện cũ khó quên.

"Tiên giới?"

Diệp Thần nghe vậy khẽ nhíu mày, vốn cho rằng Thần giới chính là tiên giới, không nghĩ tới vẫn là tách ra?

"Ngày nào đó, Tiên Ma hai giới đại chiến, song phương giết đến túi bụi, Cửu Thiên Thánh nữ đột nhiên nhúng tay tham gia, giúp Ma Giới đánh nát Tiên giới!"

"Các ngươi đã nghe chưa, không phải chiếm cứ, là đánh nát!"Yêu Vương trầm giọng nói.

"Mỹ nữ, Cửu Thiên Thánh nữ không phải người tốt sao, tại sao phải giúp Ma Giới?"Văn Tinh hết sức tò mò.

"Việc này một mực là bí mật, ai cũng không biết đến tột cùng vì sao, nhưng tiên giới từ đó cứ như vậy mẫn diệt."

"Vậy trong người tiên giới đi đâu?"

"Truyền ngôn người trong tiên giới nhao nhao trốn đến thần giới, cũng chỉ có thần giới có năng lực phù hộ bọn họ!"Một bên Sư Vương xen vào nói.

Đám người nghe vậy đều kinh ngạc, Cửu Thiên Thánh nữ thế mà giúp Ma Giới diệt tiên giới?

"Tốt a, là thả là giết, ngươi quyết định!"

Diệp Thần nghe xong cũng biết Yêu Vương khó xử, dù sao việc quan hệ toàn bộ Yêu giới, Yêu Vương quả quyết không dám đánh cược giết Bích Lão Cửu không có việc gì.

"Hừ! Yêu Vương, tính ngươi thức thời!"

"Bất quá, nhi tử ta chết vẫn chưa xong, chúng ta sớm tối có thể coi là rõ ràng bút trướng này, chúng ta đi!"Bích Lão Cửu hừ lạnh một tiếng, nói xong mang theo người Thánh Điện chật vật rời đi.

Yêu Vương cũng không có ngăn cản, chờ Bích Lão Cửu bọn họ đều đi, quay nói với Diệp Thần:

"Diệp công tử, cám ơn ngươi!"

"Đừng nói cám ơn, chuyện này ta nhìn vẫn chưa xong!"Diệp Thần cười khổ"Chờ xem, không quá ba ngày, Thánh Điện khẳng định sẽ một lần nữa giết trở lại!"

"Nếu như Diệp công tử có thể thức tỉnh Hồ tộc chi hồn, có lẽ Yêu giới ta còn có chỗ đảo ngược?"Yêu Vương mỉm cười cười nói.

"Hồ tộc chi hồn?"

"Diệp công tử quên, trong cơ thể ngươi là có Hồ tộc chi hồn!"

Diệp Thần vỗ trán một cái, suýt nữa quên mất việc này, bất quá nghĩ lại hắn lại hiếu kỳ hỏi"Yêu Vương, Hồ tộc không phải người Yêu giới ngươi sao, rất mạnh?"

"Hồ vương là người trong Tiên giới!"

Yêu Vương lắc đầu, nguyên lai năm đó Tiên Ma chi chiến, người Tiên giới khác đều đi Thần giới, duy chỉ có Hồ vương tới Yêu giới, thực lực cũng không thể coi thường, về sau bị người ám toán giam cầm thần hồn, cho nên tỷ muội Yêu Vương mới có thể thống lĩnh Yêu giới.

"Thì ra là thế, khó trách Nhân giới đều gọi Hồ Tiên!"Văn Tinh như có điều suy nghĩ, tự nhủ.

"Không đáng tin cậy!"

Ai ngờ Diệp Thần nghe xong lại quả quyết lắc đầu"Vạn nhất ngươi đã thức tỉnh Hồ vương, hắn chưa chắc sẽ giúp ngươi, ngược lại có khả năng một lần nữa đoạt lại bảo tọa kẻ thống trị Yêu giới!"

Mặc kệ Yêu Vương nói thế nào, Diệp Thần cũng không tính thức tỉnh Hồ vương, hắn mơ hồ cảm giác đây chính là con dao hai lưỡi, không cẩn thận rất có thể làm bị thương mình, vẫn là không muốn thức tỉnh tốt!

Bên kia, Bích Lão Cửu mang theo người Thánh Điện, nổi giận đùng đùng chạy về Đại Vương Phong.

"Điện chủ, thuộc hạ cảm thấy việc này không thể cứ như vậy coi như thôi!"

Lưu Trường Phúc ở một bên châm ngòi thổi gió nói"Yêu giới giết Bích thiếu gia cùng Chu hộ pháp, còn đem cánh tay Thanh Mộc hộ pháp chém đứt, giết nhiều người của chúng ta như vậy, nếu như cứ tính như vậy, truyền đi mặt mũi Thánh Điện ở đâu?"

"Có họ Diệp ở kia, ta có biện pháp nào?"

Bích Lão Cửu nổi nóng nói"Chẳng lẽ lại ngươi còn nghĩ Thánh

nữ tự mình đến xử lý việc này? Không đem trời đâm cho thủng lỗ, Thánh nữ cũng sẽ không lộ mặt!"

Chương 1122. Cùng chung chí hướng?

"Vậy chúng ta liền đem trời đâm cho thủng lỗ thôi!"

Lưu Trường Phúc từ khi bị Tiểu Tiếc Duyên làm cái 'Vai mặt hoa' Vẫn ghi hận trong lòng, cứ như vậy đi quá không cam tâm!

"Ngươi đâm hay là ta đâm?"

Bích Lão Cửu tức giận trợn nhìn Lưu Trường Phúc một chút.

Lưu Trường Phúc rụt cổ một cái, không nghĩ tới mình một câu trêu đến điện chủ không cao hứng, nhưng hắn chính là không cam tâm, luôn cảm giác mình quá thua lỗ!

Một đoàn người đi đến một mảnh rừng trúc, đột nhiên một trận âm phong phá đến!

"Ai!"

Bọn người Bích Lão Cửu cảm giác được một cỗ sát khí lạnh lẽo, trong nháy mắt đều cảnh giác lên.

"Mảnh rừng trúc này coi như không tệ, là cái nơi chôn xác tốt!"

Trong hư không truyền đến một tiếng cười lạnh, ngay sau đó một bóng người từ trên trời giáng xuống, đồng thời một cỗ uy áp cường hãn đánh tới, cơ hồ ép tới người không thở nổi!

"Yêu Vương?"

Bích Lão Cửu thấy rõ ràng tướng mạo người tới, lập tức nổi

nóng nói"Làm sao, ngươi hối hận nghĩ đuổi tận giết tuyệt?"

"Không được sao?"

Yêu Vương cười một tiếng, nhưng ở trong mắt Bích Lão Cửu, nụ cười của nàng lại là dị thường dữ tợn.

"Ngươi, ngươi không sợ Thánh Vực tìm phiền toái sao?"

Bích Lão Cửu vừa sợ vừa giận, luận tu vi Yêu Vương đúng là trên hắn, đánh là khẳng định đánh không lại, chỉ có thể dựa vào hù!

"Cho nên, các ngươi đều phải chết!"

Yêu Vương mỗi chữ mỗi câu, trong ngôn ngữ không có chút tình cảm nào, phảng phất nàng đang nói muốn giẫm chết một bầy kiến hôi.

"Làm càn! Lão phu liều mạng với ngươi!"

Bích Lão Cửu tốt xấu là điện chủ Thánh Điện, bị người liên tục nhục nhã cũng nhịn không được nữa, lúc này xuất thủ với Yêu Vương!

Các trưởng lão hộ pháp khác cũng nhao nhao sử xuất sát chiêu, thề phải chém giết Yêu Vương!

Mà Yêu Vương lại không chút hoang mang, đối mặt Thánh Điện vây công nàng chỉ là nhẹ nhàng nhảy lên, trôi nổi ở trong hư không làm cái kết ấn thủ thế kỳ quái.

Ngay sau đó mấy đạo kim quang từ lòng đất toát ra, tất cả đệ tử Thánh Điện khiếp sợ không thôi, dưới chân bọn họ đồng thời xuất hiện một cái pháp trận hình tròn nhanh chóng xoay tròn!

"Đây là cái gì?"

Một đệ tử vừa hỏi xong, chỉ nghe được Yêu Vương trong hư không nhe răng cười một tiếng, quát to"Kim quang hủy diệt trận, khải!"

Xoát xoát xoát!

Vừa dứt lời, kim quang bên trong pháp trận đột nhiên từ lòng đất toát ra, như là từng thanh từng thanh lưỡi dao, đem người đứng tại phía trên pháp trận cắt thành'Thịt nát'

Ngay cả Bích Lão Cửu cũng không có thể may mắn thoát khỏi, bất quá hắn tại trước khi chết lại bừng tỉnh đại ngộ!

Trước mắt Yêu Vương, không phải Yêu Vương!

"Ngươi đến cùng là ai?"

Bích Lão Cửu trước khi chết trừng mắt nhìn về phía người lơ lửng giữa không trung.

"Hắc hắc, ngươi cũng chết còn muốn biết nhiều như vậy làm gì?"

Yêu Vương nhếch miệng lên, một giây sau thân thể Bích Lão Cửu chia năm xẻ bảy, đồng dạng hóa thành một đống thịt nát

Một trận gió núi thổi qua, trong rừng trúc máu chảy thành sông, trong không khí tràn ngập một cỗ mùi máu tanh nức mũi, Yêu Vương nhìn xem 'Kiệt tác' mình âm trắc trắc cười nói

"Cửu Thiên Thánh nữ, lần này xem ngươi còn có thể tránh đi cái nào!"

Nói xong, Yêu Vương thân hình lóe lên, chớp mắt liền biến mất ở bên trong hư không.

Cửu Long khoa.

Bọn người Diệp Thần còn đang ăn miếng thịt bự, uống từng ngụm lớn rượu, mà Yêu Vương từ đầu đến cuối đang bồi cùng đám người.

Qua ba lần rượu, đồ ăn qua ngũ vị, Ngưu Vương đột nhiên mở miệng, hắn nấc rượu mang theo men say nói với Diệp Thần

"Diệp công tử, ngươi, ngươi không cảm thấy kỳ quái sao, Bích Trì làm sao đang tốt liền chết a, ai giết hắn?"

""

Đám người nghe vậy tỉnh rượu một nửa, vấn đề này xác thực đáng giá nghiên cứu thảo luận.

Nhưng Yêu Vương lại nói nàng hỏi qua người trông coi địa lao, tối hôm qua không có bất kỳ cái dị động gì, mà người trông coi tu vi cũng không cao, muốn làm được không đấu vết sát hại Bích Trì, căn bản không có khả năng!

"Oa! Ta đã sớm nói hắn khẳng định là cao huyết áp, đột nhiên chảy máu não chết!"Văn Tinh tùy tiện nói.

"Văn Tinh, cậu uống nhiều đi?"

Lan Trần tức giận lườm hắn một cái"Lấy tu vi Bích Trì, làm sao có thể có cao huyết áp, ngươi thế nào không nói bệnh tiểu đường tuột huyết áp đâu?"

"A, nói có lý, tên kia sẽ không là bệnh tiểu đường không cho hắn đánh insulin đi?"

"Thảo!"

Lần này ngay cả Viên Vũ đều nghe không nổi nữa, bước vào hàng ngũ võ tu tương đương với thoát xương tẩy tủy, cái gì cao huyết áp bệnh tiểu đường căn bản không có khả năng mắc, con

hàng Văn Tinh này hiển nhiên là uống nhiều quá!

"Diệp công tử, ngươi cảm thấy thế nào?"Yêu Vương quay đầu hỏi thăm Diệp Thần ý kiến.

"Nếu như không phải người bên trong làm"

Diệp Thần dừng một chút, cau mày nói"Có khả năng hay không là người ngoài làm?"

"Không có khả năng!"

Vừa dứt lời, Heo vương đong đưa cái đầu heo hắn, úng thanh nói"Người Thánh Điện không có khả năng giết người một nhà đi, khả năng thật sự là đột phát tật bệnh đâu?"

Văn Tinh sững sờ, không nghĩ tới còn có người cùng hắn 'Cùng chung chí hướng' ?

Chỉ tiếc, là đầu heo!

Chương 1123. Vu oan giá họa!

Tiệc tối sắp kết thúc lúc, đột nhiên một đệ tử Yêu giới vội vã chạy vào đại điện, thở hổn hển nói

"Yêu Vương, không, không tốt rồi! Xảy ra chuyện lớn!"

"Chuyện gì xảy ra, hảo hảo nói!"Yêu Vương thấy thế lập tức nhíu mày, một cỗ dự cảm bất tường xông lên đầu.

"Thánh, người Thánh Điện, toàn bộ chết!"

"Cái gì?!"

Nghe được tin tức này, cơ hồ tất cả mọi người chấn kinh, Yêu Vương càng là mặt mũi tràn đầy không thể tin, vội vàng hỏi"Người Thánh Điện làm sao chết, ở đâu?"

"Ngay tại Trúc Khoa, bị người từng khối từng khối chém nát!"

Thuộc hạ nói xong còn xuất ra một đầu roi da quanh thân có gai, tất cả mọi người gặp qua, đó là vũ khí Bích Lão Cửu.

"Hỗn đản, làm sao không chết ở Ngưu Lan Khanh, muốn chết tại Trúc Khoa ta!"

Heo Vương nghe được hù chết, Trúc Khoa là địa bàn của hắn, Thánh Vực nếu tới tìm phiền toái hắn đâu còn có đường sống?

"Tại sao có thể như vậy?"

Yêu Vương toàn thân xụi lơ, vô lực ngã ngồi trên ghế ngồi, trên mặt xuất hiện không ức chế được biểu lộ bối rối!

Đắc tội Thánh Điện nàng không sợ!

Nhưng nếu như Thánh Vực muốn truy cứu việc này, không may cũng không chỉ là Trúc Khoa, Yêu giới vô cùng có khả năng giống như tiên giới, bị Cửu Thiên Thánh nữ từ bên trong lục giới triệt để xóa đi!

"Yêu Vương, Thánh Vực sớm muộn cũng sẽ biết chuyện này, nếu không chúng ta"

Lang Vương nhìn một chút Diệp Thần, cuối cùng vẫn cắn răng nói"Chúng ta đi Nhân giới đi?"

"Vô dụng, bên trong lục giới, Cửu Thiên Thánh nữ tới lui tự do, căn bản trốn không thoát!"Chu vương lắc đầu.

"Hiện tại rất rõ ràng, có người nghĩ châm ngòi mâu thuẫn Yêu giới cùng Thánh Vực, bất quá là người nào, tại sao muốn làm như vậy, vẫn là cái nghi vấn!"Diệp Thần phân tích nói.

"Cái hỗn đản nào thất đức như vậy?"Heo Vương nghe xong nhịn không được mắng lên.

""

Nguyên bản một trận yến hội thật cao hứng, bởi vì ra loại chuyện này cũng chỉ có thể qua loa kết thúc.

Rời tiệc trước, Yêu Vương thật sâu nhìn Diệp Thần một chút, tựa hồ tại do dự cái gì.

"Yêu Vương, ngươi có việc?"Diệp Thần phát hiện Yêu Vương nhìn mình cằm chằm, không khỏi chủ động hỏi.

"Không có, không có việc gì Diệp công tử, sắc trời đã tối, để Tiểu Thiến mang các ngươi đi nghỉ ngơi đi!"Chu Vương thần tình trên mặt hơi có vẻ bối rối, nói xong vội vã rời đi chủ điện.

"Có cái gì tốt nghỉ ngơi?"

Văn Tinh nhếch miệng, một mặt bất đắc dĩ nói"Yêu giới liền cái ra dáng phòng ở đều không có, chỉ có thể ở trong sơn động, đã lớn như vậy tôi còn không có giống người nguyên thùy ngủ trong sơn động a!"

"Oa! Văn Tinh nhìn không ra a, cậu còn biết người nguyên thủy?"

Lan Trần mở to hai mắt nhìn, Văn Tinh cũng đọc qua sách lịch sử?

"Cắt! Lão Lan cậu xem thường ai đây, không phải chỉ là người nguyên thủy sao, tôi nghe người ta nói qua, chính là một đám người sống ở sơn động!"Văn Tinh đắc ý dương dương nói.

""

Lan Trần bó tay rồi, mình vẫn là đánh giá cao Văn Tinh, làm nửa ngày con hàng này là nghe người ta nói

Rất nhanh, bọn người Diệp Thần liền bị tỳ nữ Yêu Vương đưa đến địa phương nghỉ ngơi.

Nhìn trên khe núi trước mắt từng dãy hang động, Văn Tinh đột nhiên nghĩ người Hồi giới, coi như ngủ ở quán net cũng tốt so ngủ sơn động!

"Viên đại đầu, cậu có cảm giác đến khí tức chuột chũi hay không?"Văn Tinh cau mày nói.

"Không có, bất quá dung mạo cậu có điểm giống chuột chũi!"Viên Vũ lắc đầu.

"Thảo!"

"Diệp công tử, công tử là ngủ nơi này, hay là ngủ vương thất

đâu?"Tỳ nữ đột nhiên hỏi.

"Vương thất?"

Diệp Thần sững sờ.

Tỳ nữ gặp Diệp Thần không hiểu, thế là giải thích nói vương thất điều kiện tốt, nếu như Diệp Thần ngủ bên kia khẳng định thoải mái hơn.

Nghe được tỳ nữ, Văn Tinh lập tức xù lông, nổi nóng nói

"Mỹ nữ, ngươi đây không phải đối đãi khác nhau sao? Cho Diệp Thần an bài phòng xép xa hoa, để chúng ta ở sơn động, xem thường ai đây!"

"Đừng hiểu lầm!"

Tỳ nữ thấy thế vội vàng giải thích nói"Bởi vì Diệp công tử là tướng công Chu vương, dựa theo truyền thống nhện tộc, hắn cũng là tướng công Yêu Vương, cho nên nô tỳ mới hỏi Diệp công tử là ngủ chỗ đó!"

"Ngọa tào!"

Tỳ nữ không giải thích còn tốt, một giải thích liền đem Diệp Thần cũng bị lôi đến!

"Oa! Mỹ nữ không phải nói đùa sao, tôi liền nghe qua cùng hưởng xe đạp, lão công cũng có thể cùng hưởng?"Văn Tinh ngữ khí khoa trương nói.

"Thần ca, tôi nghìn tính vạn tính, cũng không tính được nhện tộc có cái truyền thống kỳ hoa này a!"

Lần này ngay cả Viên vũ cũng rất không tử tế cười ra tiếng heo kêu.

"Khụ khụ, ta vẫn là ngủ sơn động đi!"

Diệp Thần mặt mo đỏ ửng, Yêu Vương dáng dấp xác thực xinh đẹp, nhưng nàng là di mụ Tiểu Tiếc Duyên nha, mình nếu là ngủ nàng

"Diệp công tử không nguyện ý, vậy nô tỳ liền đi hồi báo Yêu Vương!"Tỳ nữ nói xong khom người rút lui.

"Y a y a vương"

Diệp Tiếc Duyên chu miệng nhỏ, tựa hồ tại oán trách Diệp Thần mang nàng ngủ sơn động, có vương thất làm gì không ngủ?

"Thần ca, nếu không cậu đi đi, dù sao các huynh đệ cũng đã quen!"Lan Trần nhếch miệng cười xấu xa.

"Đúng đúng đúng, tiểu chất nữ giao cho chúng ta trông! Lão Diệp, cậu liền mở rộng làm đi!"Văn Tinh xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, hung hăng giật dây Diệp Thần đi ngủ Yêu Vương.

Chương 1124. Thánh Vực đến yêu giới!

"Cút đi!"

Diệp Thần tức giận trợn nhìn mấy người một chút, ôm Tiểu Tiếc Duyên ê a'Kháng nghị' tiến vào bên trong sơn động nho nhỏ.

Cùng lúc đó, bên trên Đại Vương Phong.

Thanh Mộc đạo nhân đợi trái đợi phải cũng không thấy bọn người Bích Lão Cửu trở về, lập tức sinh lòng lo nghĩ.

Chẳng lẽ bọn họ bị Yêu Vương khốn trụ?

Đúng lúc này, một bóng người lảo đảo chạy trở về Đại Vương Phong, nhìn thấy Thanh Mộc đạo nhân Lưu Trường Phúc lập tức phịch một tiếng quỳ xuống đất, mặt mũi tràn đầy bi thiết nói

"Thanh Mộc hộ pháp, ngài muốn vì Thánh Điện ta chủ trì công đạo a!"

"Cái gì công đạo?"

"Bích Lão Cửu đâu, làm sao lại ngươi một người trở về?"Thanh Mộc nhíu mày hỏi.

"Điện chủ họ, bọn họ đều bị Yêu Vương giết!"Lưu Trường Phúc lòng vẫn còn sợ hãi nói.

"Cái gì?"

Thanh Mộc đầu tiên là sững sờ, lập tức giận tím mặt"Yêu

Vương thật to gan, nàng là muốn theo Thánh Vực ta khai chiến sao?"

"Khoan khoan, ngươi chạy thế nào ra?"

"Ta, ta có lẽ là may mắn đi"

Lưu Trường Phúc mặt mo đỏ ửng, lúc ấy thấy thế không ổn Lưu Trường Phúc quả quyết trốn ở dưới đáy một tảng đá lớn, lúc này mới trốn qua một kiếp.

Thanh Mộc nghe vậy sắc mặt âm trầm, lập tức cắn nát ngón tay, trong hư không viết xuống một đạo phù chú quỷ dị!

"Vực hồn chú?"

Lưu Trường Phúc nhìn thấy trong hư không lóe ra lục quang phù chú giật nảy cả mình!

Vực hồn chú ra, toàn bộ Thánh Vực đều sẽ thu được tin cầu cứu, ngay cả Cửu Thiên Thánh Nữ cũng không ngoại lệ!

Theo Thanh Mộc hét lớn một tiếng, phù chú lập tức tinh quang đại thịnh đâm vào người đều mở mắt không ra, ngắn ngủi mấy giây qua đi quang mang biến mất, phù chú cũng biến mất không thấy gì nữa!

"Thanh Mộc hộ pháp, chúng ta làm sao bây giờ?"Lưu Trường Phúc hưng phấn không thôi, hắn mơ hồ cảm giác xảy ra đại sự.

"Hừ, chờ người của chúng ta vừa đến, trực tiếp giết trở lại Cửu Long Khoa!"

Thanh Mộc nhìn một chút tay cụt mình, diện mục dữ tợn cắn chặt răng hừ hừ nói.

Qua ước chừng một điếu thuốc, hư không Yêu giới đột nhiên cuồng phong gào thét sấm sét vang dội, mây đen trên trời tập hợp

một chỗ nhanh chóng xoay tròn, ngay sau đó đếm không hết thiểm điện từ trên trời giáng xuống, trong lúc nhất thời thiên địa đều phảng phất đang run rẩy!

Thiểm điện tinh chuẩn nhao nhao rơi vào Đại Vương Phong, hóa thành từng đạo bóng người.

Trong chớp mắt, bên trên Đại Vương Phong liền lấy tụ tập mấy trăm đạo thân ảnh, đứng tại phía trước mấy người là một người khoác trường bào, đỉnh đầu tử quan, trên thân phát ra cường hãn khí tức, để Lưu Trường Phúc cũng không khỏi run lẩy bẩy.

"Thanh Mộc hộ pháp, ai đánh ngươi bị thương thành dạng này?"

Trong đám người đi tới một nam tử trung niên thân hình cao lớn, giống như núi nhỏ, người này chính là một trong Thánh Vực Tứ hộ pháp, tên hiệu Thiết Thần!

"Là một tiểu tử nhân giới!"

Thanh Mộc mặt mo đỏ ửng, nhưng vẫn là nói ra tình hình thực tế, dù sao đám người sớm muộn cũng sẽ biết.

"Cái gì, Nhân giới?"

"Thanh Mộc hộ pháp, ngươi thật sự là càng sống càng lùi, làm sao bị võ tu Nhân giới đánh thương thành dạng này!"

""

Thánh Vực đại trưởng lão nghe xong lập tức mặt lộ vẻ không vui, Nhân giới được công nhận tồn tại yếu nhất bên trong lục giới, không nghĩ tới Thanh Mộc ngay cả võ tu Nhân giới đều đánh không lại.

"Đại trưởng lão, là thuộc hạ vô năng!"

Thanh Mộc vội vàng giải thích nói"Bất quá tiểu tử nhân giới kia xác thực lợi hại, hắn cùng nhện tộc tằng tịu với nhau, thu được lực lượng Yêu giới, nếu không thuộc hạ tuyệt sẽ không thua!"

"Hừ!"

Đại trưởng lão râu tóc bạc trắng, nhìn như tiên phong đạo cốt hừ lạnh một tiếng"Nhân yêu tằng tịu với nhau lại như thế nào, lão phu đưa tay một cái liền có thể giết hắn!"

"Vâng vâng vâng, đại trưởng lão nói có lý!"

Thanh Mộc cũng không dám đắc tội lão đầu trước mắt, chớ nhìn hắn tuổi đã cao, nhưng người ta là Thánh Cảnh Tôn Giả, đừng nói Yêu giới, chính là đi Thần giới cũng tuyệt đối là một trong cao thủ đỉnh tiêm!

"Yêu giới thật to gan, biết rõ Thánh Điện đã được Thánh Vực ta che chở còn dám ra tay, lần này lão phu chắc chắn đồ diệt sạch sẽ Yêu giới!"

Nói chuyện đồng dạng là cái lão đầu, người này mang theo một cái mặt nạ quỷ quái, dáng người thấp bé, gầy như que củi, nhưng Thánh Vực không người dám đắc tội hắn, bởi vì hắn là một trong hai đại trưởng lão Thánh Vực, tên hiệu Mặt Quỷ nhị trưởng lão.

"Nhị trưởng lão chớ xúc động!"

Đại trưởng lão trầm giọng nói"Thánh nữ chắc hẳn cũng nhận được tin tức, hết thảy hay là chờ nàng đến định đoạt đi!"

Mặt quỷ nghe xong nhẹ gật đầu, tại Thánh Vực, Thánh nữ không có lên tiếng ai cũng không dám vọng động.

Cửu Long khoa.

Diệp Tiếc Duyên giống con con mèo nhỏ đồng dạng ghé vào ngực Diệp Thần, hai cha con đều ngủ được phá lệ thơm ngọt.

"Diệp Thần, chạy mau a!"

Đột nhiên, bên tai truyền đến tiếng kêu Yêu Vương, trong nháy mắt đem Diệp Thần tỉnh lại.

Hắn bỗng nhiên mở mắt quay đầu nhìn về phía ngoài động, chỉ thấy mặt ngoài trên trời rơi xuống tử lôi, Yêu Vương bị một cái nữ tử áo trắng khống chế, hai người đang hướng cửa hang hắn đi tới.

Diệp Thần sắc mặt đại biến, hắn đem Diệp Tiếc Duyên nhẹ nhàng chuyển đến một bên, thả người vọt lên trong nháy mắt vọt tới ngoài động!

Chương 1125. Giấc mộng!

"Buông ra Yêu Vương!"

Diệp Thần một tiếng gầm thét, nhưng chờ hắn thấy rõ ràng nữ tướng mạo tử áo trắng, không khỏi hoảng sợ nói

"Là ngươi?"

Nữ tử không phải người khác, chính là nữ nhân lần trước tại Nhân giới cho tiểu nữ hài một viên linh đan liền biến mất, không nghĩ tới tại đây lại gặp, nàng đến cùng là ai?

Nữ tử áo trắng nhìn thấy Diệp Thần cũng ngẩn người, hiển nhiên nàng cũng không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp được Diệp Thần.

"Diệp Thần, ngươi biết Cửu Thiên Thánh Nữ?"Yêu Vương càng là ngoài ý muốn.

"Cái gì, nàng, nàng chính là Cửu Thiên Thánh Nữ?"

Diệp Thần mở to hai mắt nhìn, Cửu Thiên Thánh Nữ trong truyền thuyết ngay cả Thần giới đều muốn kị nàng ba phần, thế mà chính là cái nữ tử cứu người này?

"Ê a"

Trong động đột nhiên truyền đến nãi thanh nãi khí Tiểu Tiếc Duyên, tiểu gia hỏa tựa hồ không ghé vào trên thân Diệp Thần liền ngủ không yên.

"Lão La!"

Diệp Thần thấy thế hô một câu.

"Gâu gâu!"

La Cực Thần từ dưới giường tỉnh táo mắt buồn ngủ chui ra, cọ một chút nhảy đến trên giường, kết quả vừa nhảy tới liền bị Tiểu Tiếc Duyên bóp chặt cổ, ôm thật chặt ngủ thiếp đi.

""

Cửu Thiên Thánh Nữ đem một màn này nhìn ở trong mắt, đột nhiên cười một tiếng, chủ động buông ra tay bắt lấy Yêu Vương, thản nhiên nói

"Diệp công tử, đó là con gái của ngươi?"

"Đúng, ngươi muốn làm gì?"

Diệp Thần cảnh giác nhìn xem Cửu Thiên Thánh Nữ, em gái này nếu là dám động đến nữ nhi hắn, liền xem như bạo thể cũng phải cùng với nàng liều mạng!

"Không cần khẩn trương, bản tôn nhìn ngươi cũng không giống đại ác nhân, ta nguyện ý nghe một chút giải thích của ngươi!"

"Ngươi là sự tình Thánh Điện mà đến đây đi!"

Diệp Thần cũng không ngốc, nghe được Cửu Thiên Thánh Nữ nói như vậy, nói thẳng"Hết thảy đều cùng ta, còn có Yêu giới không quan hệ!"

Nói xong, Diệp Thần đem trọn sự kiện một năm một mười nói một lần.

"Thánh nữ, ta thề với trời, Thánh Điện xảy ra chuyện thật không quan hệ cùng Yêu giới ta!"Yêu Vương vội vàng nói bổ sung.

Cửu Thiên Thánh Nữ nghe xong Diệp Thần giảng thuật, trầm tư một lát sau hỏi

"Diệp công tử, nếu như bản tôn tin ngươi nói tới, vậy ngươi cảm thấy là ai giết Thánh Điện đệ tử?"

"Khó mà nói!"

Diệp Thần nhún vai, nói thẳng"Bất quá có một chút, có thể thần không biết quỷ không hay giết Bích Trì diệt đi Thánh Điện, khẳng định là cái gia hỏa tu vi cực cao, hẳn không phải là người bên trong Yêu giới!"

Cửu Thiên Thánh Nữ nghe xong có chút gật đầu, Diệp Thần cũng không phải không có lý.

Một bên Yêu Vương lúc này lại mở miệng nói

"Nhện tộc ta cùng Ngạo Thiên Thần giới có mối hận cũ, chẳng lẽ là hắn tới?"

"Ngạo Thiên?"

Nghe được tục danh người này, Cửu Thiên Thánh Nữ hỏi"Là Thần giới Thiên Linh Sơn chi chủ, Ngạo Thiên sao?"

"Không sai, chính là người này."Yêu Vương gật đầu.

"Như thế nói đến"

"Thánh nữ, nghe nói ngươi từng hủy đi tiên giới, có phải là người bọn họ trả thù hay không?"Diệp Thần nghe xong Yêu Vương hướng trên người mình ôm trách nhiệm, vội vàng đem chủ đề chuyển di.

Ý thức được thất ngôn Yêu Vương trong nháy mắt mồ hôi lạnh chảy ròng, cảm kích nhìn Diệp Thần một chút.

"Đã dạng này, bản tôn tạm thời sẽ không ra tay với Yêu giới, chờ ta tìm ra hung phạm lại định đoạt sau!"Cửu Thiên Thánh Nữ trầm ngâm một lát sau nói.

"Tốt, Thánh nữ có cái gì phải giúp một tay, cứ mở miệng!"

Yêu Vương nghe xong lập tức nhẹ nhàng thở ra, nguy hiểm thật, Yêu giới kém chút liền hủy ở trong tay nàng.

Cửu Thiên Thánh Nữ trước khi đi, quay đầu nhìn về phía Diệp Thần, mỉm cười nói

"Diệp công tử ngươi tu vi tuy thấp, nhưng tâm địa thiện lương, y thuật tinh xảo, bản tôn thích ngươi rồi!"

""

Nói xong Cửu Thiên Thánh Nữ hư không tiêu thất, chỉ còn lại Diệp Thần một người đứng tại trong gió lộn xộn, em gái này là khen hắn, hay là tổn hại hắn?

Đột nhiên, trước mắt một vệt kim quang thoáng hiện, Diệp Thần theo bản năng hai mắt nhắm nghiền, chờ hắn lần nữa mở mắt lúc mới phát hiện mình vừa rồi chẳng qua là giấc mộng.

Tiểu Tiếc Duyên vẫn như cũ an tĩnh ghé vào bên trên bộ ngực hắn ngủ say!

Ngay tại lúc hắn vẻ mặt hốt hoảng, ngoài động lại truyền đến tiếng kêu Yêu Vương

"Diệp Thần, ngươi đã tỉnh chưa, ra một chút!"

""

Hơn nửa đêm này Yêu Vương sao lại tới đây?

Diệp Thần rời giường đi ra ngoài động, liếc mắt liền thấy Yêu Vương sắc mặt tái nhợt đứng tại ngoài động, cùng dáng vẻ trong mộng giống nhau như đúc.

"Ngày mai theo giúp ta diễn một màn kịch, để gia hỏa núp

trong bóng tối mình hiện thân!"Yêu Vương đi thẳng vào vấn đề nói.

"Diễn kịch?"

"Ân, đây cũng là ý tứ Cửu Thiên Thánh Nữ!"

"Khoan khoan!"

Diệp Thần nghe xong vội vàng chặn lại nói"Ngươi nói Cửu Thiên Thánh Nữ, ta không phải nằm mơ?"

"Đó không phải là mộng!"

Yêu Vương cười khổ nói"Nàng là đại đạo địa tôn cảnh tu vi, tùy thời có thể tiến vào trong đầu của chúng ta, đương nhiên cũng có thể tại bên trong huyễn cảnh giết chúng ta!"

""

Diệp Thần bó tay rồi, Yêu Vương thấy thế an ủi hắn"Diệp Thần, lấy thiên phú của ngươi tương lai tu vi tuyệt sẽ không tại phía dưới Thánh nữ, mà lại tu sĩ sau độ kiếp đều có thể tiến vào não hải người khác, cũng không đủ là lạ!"

Chương 1126. Gia hỏa âm người!

"Vậy hôm nào ta cũng phải thử một chút!"

Nghe được Yêu Vương lời nói này Diệp Thần tâm niệm vừa động, hôm nào đi trong mộng mấy vị sư tỷ nhìn một cái?

Hai người lại hàn huyên trò chuyện, Yêu Vương trước khi đi đột nhiên gương mặt xinh đẹp ửng đỏ nhìn xem Diệp Thần, ôn nhu nói

"Diệp Thần, nếu như ngươi có cần, ta có thể thay thế muội muội hoàn thành."

"Ách, tạm thời không có, cám ơn Yêu Vương!"

Diệp Thần lúng túng gãi đầu một cái, mặc dù Yêu Vương dáng dấp rất xinh đẹp, nhưng trong lúc nhất thời thật sự là khó mà 'Ngoạm ăn' A!

Yêu Vương nghe xong hơi có vẻ thất vọng rời đi, Diệp Thần tranh thủ thời gian về tới hang động.

Trên tiktok nói không sai, nam hài tử ra ngoài nhất định phải cẩn thận, nếu không hơi bất lưu thần liền bị nữ nhân ghi nhớ

Ngày kế tiếp, Diệp Thần tỉnh lại ôm Tiểu Tiếc Duyên chuẩn bị ra ngoài hít thở mới mẻ không khí, thuận tiện cũng đem La Cực Thần bọn chúng đều phóng ra.

"Bạch Hổ, Jerry, tối hôm qua ta cùng Yêu Vương đối thoại các ngươi đều nghe được đi, giúp ta lưu ý một chút, nhìn cái gia hỏa

núp trong bóng tối kia đến cùng là ai!"Diệp Thần nói.

"Tốt, giao cho chúng ta!"

Bạch Hồ nói xong sưu một tiếng chui vào rừng cây cách đó không xa, Jerry dễ dàng hơn, trực tiếp khoan thành động biến mất

"Diệp tiểu hữu, lão phu thì sao?"La Cực Thần cảm thấy mình bị xem nhẹ, tranh thủ thời gian lắm miệng hỏi một câu.

"Ngươi vẫn là bồi Tiếc Duyên đi, nàng chỉ thích lột ngươi!"Diệp Thần thản nhiên nói.

""

Vừa dứt lời, liền thấy bọn người Viên Vũ ở tại cửa hang lén lén lút lút nói cái gì, thấy Diệp Thần ra cũng đều ngậm miệng lại.

"Các cậu nói cái gì đó, lải nhải!"Diệp Thần hỏi.

"Khụ khụ, Thần ca sớm a, tối hôm qua vất vả!"Lan Trần nhếch miệng cười một tiếng, trên mặt lộ ra nụ cười có nam nhân mới nhìn hiểu.

"Vất vả?"

Diệp Thần sững sờ, buồn bực nói"Tôi lại không có mất ngủ, có cái gì vất vả?"

"Lão Diệp, cậu như này không tử tế, tối hôm qua Yêu Vương rõ ràng hướng ngươi thổ lộ, thịt mỡ đưa đến bên miệng cậu không ăn?"Văn Tinh một mặt cười xấu xa nói.

"Đại gia ngươi!"

Diệp Thần cuối cùng hiểu được, tình cảm mấy tên này tối hôm qua đều không ngủ ở nghe lén đâu?

"Trở lại chuyện chính, hôm nay tìm các cậu tới là có chuyện muốn nói!"

"Theo lễ hỏi?"Văn Tinh một mặt tiện hề hề biểu lộ.

"Thảo!"

Diệp Thần tức giận trợn nhìn nhìn hắn một chút, sau đó đem sự tình tối hôm qua Yêu Vương thương lượng với hắn nói một lần.

"Dẫn xà xuất động! Yêu Vương chiêu này tốt, tôi cũng muốn biết gia hỏa âm chúng ta là ai!"Viên Vũ gật đầu nói.

"Đi!"

Diệp Thần nói xong đem khí tức tự thân hoàn toàn phóng thích, sau lưng mấy người Viên Vũ cũng nhao nhao hiện ra 'Chân thân' , trong hư không Thanh Long Bạch Hổ, Chu Tước Huyền Vũ thình lình hiển hiện, một đoàn người hướng phía chủ điện Yêu Vương mau chóng đuổi theo!

"Nguyên lai là mệnh cách Thần thú!"

Trong hư không, lơ lửng hai đạo thần hồn như ẩn như hiện, nhìn thấy bọn người Diệp Thần cử động, một người trong đó không khỏi hồ nghi nhìn về phía đồng bạn

"Đám tiểu tử nhân giới đằng đằng sát khí, bọn họ muốn làm gì?"

"Đi xem một chút liền biết!"

"Nói có lý!"

Cứ như vậy, hai đạo thần hồn giấu ở bên trong tường vân, một mực theo đuôi Diệp Thần bọn họ rất nhanh liền đến Yêu Vương điện.

Nhưng mà, khiến người ngoài ý chính là Diệp Thần cùng Yêu Vương vừa thấy mặt liền rùm beng, ngay sau đó song phương liền ra tay đánh nhau

"A, Yêu Vương cùng tiểu tử này không phải bằng hữu sao, sao lại đánh nhau?"

"Để bọn họ đánh đi, cũng miễn cho chúng ta xuất thủ! Chờ Yêu Vương nguyên khí đại thương, ta lại đi trừng trị nàng, cũng coi như tiểu tử này giúp ta một tay!"

Nói chuyện chính là một thần hồn người mặc thanh bào, là người trẻ tuổi, nhìn tuổi cùng Diệp Thần không xê xích bao nhiêu.

"Ngạo huynh, vậy ngươi sẽ còn giúp ta thu thập Cửu Thiên Thánh Nữ sao?"Một đạo thần hồn khác hỏi.

"Thánh Vực bao trùm bên ngoài lục đạo, Thần giới đã sớm bất mãn hắn! Thừa dịp cơ hội lần này, chỉ cần ta có thể thu nàng, vị trí Thần giới chi chủ tương lai khẳng định là ta!"Ngạo Giao gật đầu cười lạnh.

"Cửu Thiên Thánh Nữ tu vi thâm bất khả trắc, Ngạo huynh có chắc chắn hay không?"Tiêu Cốc hỏi.

"Đương nhiên là có nắm chắc!"

Ngạo Giao một mặt đắc ý nói"Lại nói, ngươi không phải có Khổn Tiên Tỏa sao?"

"Vô luận như thế nào, ta nhất định phải đem Cửu Thiên Thánh Nữ tru sát!"Tiêu Cốc trong mắt chứa hung quang.

"Cửu Thiên Thánh Nữ ta ngược lại thật ra không có hứng thú, thứ ta muốn lấy được nhấy, vẫn là Tru Tiên trận đồ giấu ở nhện tộc!"Ngạo Giao híp híp mắt, khóe miệng lộ ra một vòng độ cong giảo hoạt

Hai người đang nói, bọn người Diệp Thần chiến đấu cũng chuẩn bị kết thúc, Yêu Vương'Thảm bại' !

Thấy cảnh này, Ngạo Giao cùng Tiêu Cốc rất là giật mình, võ tu Nhân giới thế mà mạnh như vậy!

"Yêu Vương, không muốn chết liền mở ra yêu tộc chi môn!"Diệp Thần đem một thanh trường kiếm hàn quang lập loè chống đỡ tại chỗ cổ trắng noãn Yêu Vương, thanh âm lạnh như băng nói.

"Hừ! Ngươi nằm mơ!"

Yêu Vương đem đầu cong lên, thấy chết không sờn.

"Đã dạng này, cũng đừng trách ta lòng dạ độc ác!"

Chương 1127. Trúng kế!

Diệp Thần nói xong đánh cái ánh mắt cho bọn người Lan Trần một bên, đám người hiểu ý cười một tiếng, một giây sau liền đem tù binh Yêu giới 'Tứ đại kim cương' Sư Vương từng tên đánh giết!

"Diệp Thần, ngươi lớn mật!"

Yêu Vương thấy thế gấp, Ngạo Giao giấu ở hư không cũng trợn tròn mắt, không nghĩ tới võ tu Nhân giới sát phạt quả quyết như thế!

"Ngạo Giao huynh, ngươi nghe nói qua yêu tộc chi môn sao?"Tiêu Cốc hiếu kì hỏi.

"Thời kỳ Thượng Cổ, yêu tộc vì trốn tránh Thần tộc truy sát, tập chúng yêu chi tinh huyết mở ra một cái không gian bí mật, lại xưng 'Yêu huyết quật' ngay cả Thần tộc đều một mực không thể tìm tới ở đâu!"Ngạo Giao nhíu mày.

Giờ phút này hắn không khỏi hồ nghi, hắn là Tru Tiên trận đồ ngay tại bên trong Yêu huyết quật?

Mà Diệp Thần hùng hổ dọa người như thế, hắn là gia hỏa này cũng biết Tru Tiên trận đồ tồn tại?

Càng nghĩ Ngạo Giao trong lòng càng sốt ruột, bọn người Diệp Thần giết người không chớp mắt, nếu là Tru Tiên trận đồ bị bọn họ nắm bắt tới tay, xâm nhập Thần giới còn đến mức nào?

Tục ngữ nói, sợ cái gì liền đến cái đó!

"Yêu Vương, ngươi nếu không mở ra yêu tộc chi môn, giúp ta đạt được Tru Tiên trận đồ, ta liền đem Yêu giới ngươi giết sạch,

ngươi xem đó mà làm thôi!"Diệp Thần lớn tiếng nói.

"Hỗn đản!"

Trong hư không Ngạo Giao tức đến nhức cả trứng, hắn tốn sức tâm tư châm ngòi quan hệ Yêu giới cùng Thánh Vực, vốn nghĩ Yêu Vương đánh không lại Cửu Thiên Thánh Nữ, cuối cùng nhất định sẽ mở ra yêu tộc chi môn, như thế mình liền có thể thừa dịp loạn đi vào cướp đi Tru Tiên trận đồ!

Nhưng đám người Diệp Thần này quá không có phẩm, muốn hái nhặt quả đào có sẵn?

Quả nhiên, nghe được Diệp Thần 'Uy hiếp' Yêu Vương cắn răng, thế mà thật đồng ý.

"Tốt, hi vọng ngươi nói lời giữ lời, cầm tới đồ vật thả đám người Yêu giới ta!"

""

Ngạo Giao cùng Tiêu Cốc hai mặt nhìn nhau, Yêu Vương dễ dàng như vậy liền khuất phục?

Ngay sau đó, Yêu Vương từ trong ngực móc ra một cái pháp khí tạo hình quỷ dị, trong hư không vẽ một vòng tròn, bên trong miệng nhanh chóng niệm động lấy chú ngữ, rất nhanh, một đạo truyền tống môn lóe thanh quang liền xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Diệp Thần trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng, nhưng mà Ngạo Giao giấu ở hư không lại gấp, cả giận nói

"Vương bát đản, muốn hái quả đào không dễ dàng như vậy, Tiêu Cốc huynh, chúng ta đi!"

Trong sơn động nào đó Cửu Long Khoa, Ngạo Giao cùng Tiêu

Cốc ngồi xếp bằng bỗng nhiên mở mắt, lập tức nhanh chóng đứng dậy xông ra ngoài động.

Trước điện Yêu Vương, Diệp Thần thấp giọng nói với Yêu Vương

"Xem ra hắc thủ phía sau là hướng về phía Cửu Thiên Thánh Nữ đến, ngươi đem bí mật lớn nhất Yêu giới đều bày ra, nhưng vẫn là không ai hiện thân!"

"Ta cũng cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ là ta đoán sai?"

Yêu Vương đang buồn bực, đột nhiên, trong hư không truyền đến một tiếng nhe răng cười, ngay sau đó Ngạo Giao cùng Tiêu Cốc từ trên trời giáng xuống, xuất hiện ở trước mắt mọi người.

"Các ngươi là ai?"

Yêu Vương lạnh lùng nhìn xem hai người, trên thân phát ra một cỗ sát khí ngập trời.

"Chậc chậc, quả nhiên giống như truyền ngôn, Yêu Vương là cái đại mỹ nữ!"Ngạo Giao khoảng cách gần đánh giá Yêu Vương một chút, cười lạnh nói"Ngay cả ta là ai cũng không biết, ngươi quên Nhện tộc kém chút bị ai diệt?"

"Ngươi là người Thần giới?"

Yêu Vương nghe vậy giật nảy cả mình, không nghĩ tới là gia hỏa Thần giới đang làm trò quỷ.

"Ngươi tại sao muốn hãm hại ta, châm ngòi quan hệ Yêu giới ta cùng Thánh Vực!"Yêu Vương cố nén tức giận chất vấn.

"Ta mới lười nhác quản Yêu giới ngươi cùng Thánh Vực, ta chỉ muốn muốn Tru Tiên trận đồ!"

"Nguyên lai ngươi là người Thần giới?"

"Không sai, phụ thân ta Ngạo Thiên ngươi biết đi?"Ngạo Giao âm thanh lạnh lùng nói"Năm đó nhện tộc ngươi không biết tốt xấu, chính là không chịu giao ra Tru Tiên trận đồ, kết quả thảm tao đồ diệt, nếu không phải vì cầm tới món bảo vật này lưu một người sống, ngươi cho rằng mình còn có thể sống được nói chuyện với ta sao?"

"Hỗn đản, nguyên lai ngươi là nhi tử Ngạo Thiên lão tặc!"

Yêu Vương nghe xong tức giận đến toàn thân run rẩy, cắn răng nói"Hôm nay, bản vương nhất định phải đưa ngươi chém thành muôn mảnh!"

"Ngươi dám không?"

Ngạo Giao ngửa cổ lên tử, mặt mũi tràn đầy ngạo nghễ nói"Ta chết đi, Yêu giới ngươi liền đợi đến Thần giới trả thù đi!"

"Ngạo huynh, nếu như ngươi đạt được Tru Tiên trận đồ cũng đừng quên giúp ta đối phó Cửu Thiên Thánh Nữ!"Tiêu Cốc nhắc nhở.

"Ngươi là ai?"Yêu Vương nhíu mày nhìn về phía Tiêu Cốc.

"Ta là Tiêu Cốc Nhập Vân Phong, ngươi có phải cũng muốn giết ta hay không?"

"Ngươi, ngươi là người Tiên giới?"

"Nếu biết cũng đừng nhiều lời, tranh thủ thời gian đem Tru Tiên trận đồ giao cho Ngạo huynh, nếu không tự gánh lấy hậu quả!"Tiêu Cốc xụ mặt uy hiếp nói.

Ngạo Giao nghe vậy ngửa mặt lên trời cười to, cười xong lại hung tợn trừng mắt Diệp Thần, hừ lạnh nói

"Nhân giới tiểu tử, Tru Tiên trận đồ há lại phàm nhân các

ngươi có khả năng đụng vào, thức thời tranh thủ thời gian cút cho ta, có bao xa lăn bao xa!"

Tuy nói hắn cùng Tiêu Cốc cùng là Thái Ất cảnh, so Diệp Thần còn kém một cái cấp bậc, nhưng ỷ có Thần giới chỗ dựa, căn bản không có đem bọn người Diệp Thần để vào mắt.

"Thần giới làm sao có loại ngu xuẩn như ngươi?"

Chương 1128. Một chưởng!

"Thần ca, tôi còn tưởng rằng người Thần giới rất thông minh đâu, nguyên lai đều là con lừa ngốc, đều phải chết còn đang kỷ kỷ oai oai!"Văn Tinh khinh thường nhếch miệng, mặt mũi tràn đầy khinh bỉ nói.

"Hỗn đản, ngươi nói ai là con lừa ngốc đâu!"

Ngạo Giao nghe xong giận tím mặt"Chỉ là Phàm Nhân Cảnh cũng dám lỗ mãng, đi chết!"

Ở tại Thần giới, trước Độ Kiếp gọi chung Phàm Nhân Cảnh, nói xong Ngạo Giao một chưởng vỗ hướng Văn Tinh.

"Muốn thương tổn huynh đệ của ta, ngươi hỏi qua ta sao?"Diệp Thần nhẹ nhàng khoát tay, lập tức một cỗ khí tức sóng biển ngập trời càn quét mà đi, trực tiếp đem xương bàn tay Ngạo Giao chấn vỡ!

Ngạo Giao hét thảm một tiếng, trên mặt trong nháy mắt lộ ra thống khổ vẻ dữ tợn!

Mà Tiêu Cốc bên cạnh hắn bị liên lụy, bị cỗ khí tức này chấn động đến ngũ tạng lục phủ đều lệch vị trí, phốc một ngụm máu tươi phun ra!

"Tiểu tử, ngươi muốn chết!"

Ngạo Giao vừa muốn sử xuất sát chiêu, đột nhiên, hắn cảm thấy một cỗ khí tức càng mạnh xuất hiện.

"Ai?"

Ngạo Giao kinh hãi, quay đầu nhìn lại mới phát hiện, chẳng biết lúc nào sau lưng xuất hiện một cái bạch y nữ nhân, mà phía sau nàng đi theo một đám cường giả, chính chậm rãi hướng hắn đi tới.

"Cửu, Cửu Thiên Thánh Nữ?"

Tiêu Cốc thấy rõ ràng dung mạo đối phương, trong nháy mắt hóa đá!

Xong con bê!

Hắn theo kế hoạch đảo loạn Yêu giới đem Cửu Thiên Thánh Nữ dẫn xuất, thừa dịp nàng lẻ loi một mình lúc, dùng Khổn Tiên Tỏa đem chế phục, nhưng bây giờ xem ra nguyện vọng tan vỡ!

"Hỗn đản, hai người tiểu tặc các ngươi, giết đệ tử Thánh Vực ta, phải bị tội gì!"Thánh Vực đại trưởng lão gầm thét một tiếng, lập tức đất trời rung chuyển.

"Cửu Thiên Thánh Nữ, ngươi, các ngươi muốn làm gì?"

Ngạo Giao trợn tròn mắt, hắn lúc này như bánh mì kẹp, kẹp ở giữa Yêu giới cùng Thánh Vực, muốn chạy cũng không kịp.

Cửu Thiên Thánh Nữ không nói một lời, chỉ là lạnh lùng nhìn xem hai người này.

"Ta, cha ta là Ngạo Thiên, ngươi cũng chớ làm loạn!"

Ngạo Giao thật sợ, Cửu Thiên Thánh Nữ tu vi thâm bất khả trắc, quả quyết không phải loại con tôm nhỏ hắn dám chọc, mà lại nữ nhân này tay không diệt đi tiên giới, sát phạt quả đoán ai không sợ?

"Nguyên lai là nhi tử Ngạo Thiên!"

Cửu Thiên Thánh Nữ cuối cùng mở miệng, Ngạo Giao nghe

xong nhẹ nhàng thở ra, nghe Cửu Thiên Thánh Nữ giống như biết hắn cha, vậy liền dễ làm nhiều!

Ai ngờ, Cửu Thiên Thánh Nữ lời kế tiếp lại đem Ngạo Giao trực tiếp sợ tè ra quần!

"Nghe nói Ngạo Thiên con cái rất nhiều, giết một tên chắc hẳn hắn cũng sẽ không để tâm chứ?"

"A?"

Ngạo Giao nghe xong đối phương động sát tâm, vội vàng quát với Tiêu Cốc ở một bên"Tiêu Cốc, nhanh tế ra Khổn Tiên Tỏa, nhanh lên!"

"Ta, ta, ta"

Lúc này Tiêu Cốc sớm đã dọa đến sắc mặt trắng bệch, hắn biết rõ tình cảnh của mình, coi như có thể sử dụng Khổn Tiên Tỏa khóa lại Cửu Thiên Thánh Nữ lại như thế nào, đám 'Sài lang hổ báo' phía sau nàng kia trong nháy mắt liền sẽ nhào lên, đem hắn xé thành khối vụn!

"Hỗn đản!"

Ngạo Giao thấy thế không ổn, dứt khoát một chưởng vỗ tại phía sau lưng Tiêu Cốc!

Tiêu Cốc vội vàng không kịp chuẩn bị bị Ngạo Giao một chưởng vỗ bay, thân thể trực tiếp vọt tới Cửu Thiên Thánh Nữ, mà Ngạo Giao thì thừa cơ thả người nhảy lên hư không ý đồ chạy trốn.

"Muốn chạy?"

Cửu Thiên Thánh Nữ khinh thường cười lạnh, chậm rãi nâng lên ngọc thủ sum suê trong hư không nhẹ nhàng vồ một cái!

Oanh! Oanh!

Hai tiếng nổ mạnh, thân thể Ngạo Giao cùng Tiêu Cốc đồng thời nổ tung thành mảnh vỡ, lập tức huyết vụ tràn ngập, trong không khí tràn ngập một cỗ mùi máu tươi khiến người buồn nôn, nội tạng văng đầy đất!

"Gâu gâu!"

La Cực Thần ngồi xổm ở Diệp Thần dưới chân dùng sức nuốt ngụm nước bọt, nhìn chằm chặp nửa khối trong đống rơi xuống kia, thơm quá, thơm quá!

"Đáng chết, lão phu thật sự là nhịn không được!"

La Cực Thần chưa ăn điểm tâm, không bị khống chế vọt tới, một ngụm đem gan ăn vào trong miệng

Đến tận đây sự tình cuối cùng tra ra manh mối, chân tướng rõ ràng.

"Thánh nữ, cám ơn ngươi!"Yêu Vương đi đến trước mặt Cửu Thiên Thánh Nữ, mặt mũi tràn đầy chân thành nói.

"Không cần cám ơn ta, bản tôn chỉ là thay Ngạo Thiên quản giáo một chút hắn cái dòng dõi bất tranh khí này mà thôi!"Cửu Thiên Thánh Nữ một mặt lạnh nhạt.

"Yêu Vương, ngươi phải làm chuẩn bị cho tốt, Thần Tiên hai giới vạn nhất trách tội ngươi làm sao bây giờ?"Diệp Thần nhắc nhở.

"Cái này"

Yêu Vương cũng sầu muộn, chỉ có thể xin giúp đỡ nhìn về phía Cửu Thiên Thánh Nữ.

"Nếu như bọn họ tìm ngươi, ngươi liền nói cho những tên kia,

người là ta giết tốt, chỉ là việc nhỏ không cần phải nói?"

""

Đám người không phản bác được, Văn Tinh càng là âm thầm líu lưỡi, vốn cho là mình trang bức rất lợi hại, không nghĩ tới Cửu Thiên Thánh Nữ mới là cao thủ trong cái này!

"Bản tôn đi!"

Cửu Thiên Thánh Nữ nói xong xoay người rời đi, đi không có mấy bước lại quay đầu nhìn về phía Diệp Thần, cười một tiếng nói"Diệp công tử, lấy tư chất của ngươi lưu tại Nhân giới đáng tiếc, nếu như nguyện ý đến Thánh Vực đi ta!"

Chương 1129. Tru Tiên Tứ Kiếm, Sơn Yêu Giáp?

"Tạ ơn, ta tạm thời còn không nghĩ 'Di dân'!"Diệp Thần nói đùa.

"Di dân?"

Cửu Thiên Thánh Nữ sững sờ, lập tức hiểu được, gật đầu nói"Diệp công tử, một ngày kia chờ ngươi nghĩ thông suốt, tùy thời đến Thánh Vực ta!"

"Nhất định!"

Đưa tiễn Cửu Thiên Thánh Nữ, Diệp Thần cũng không chuẩn bị người hồi giới, trước khi đi hắn hiếu kì hỏi Yêu Vương cái gì là Tru Tiên trận đồ.

"Tru Tiên trận đồ đây là vô thượng pháp trận chúa tể thiên đạo sát phạt, từ Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm tạo thành, tiên nhân đại đạo địa tôn cảnh trở xuống rơi vào trong trận hẳn phải chết không nghi ngờ, liền xem như đại đạo địa tôn cảnh, muốn thoát khỏi trận pháp bối rối cũng phi thường khó khăn!"Yêu Vương giải thích nói.

"Oa! Mỹ nữ cô có loại pháp bảo này, còn cần sợ Thần giới sao?"Văn Tinh nghe xong hoảng sợ nói.

"Nếu là có đơn giản như vậy liền tốt!"

Yêu Vương thở dài nói"Không nói đến Thần giới cao nhân đông đảo, chỉ bằng vào một cái Tru Tiên trận đồ là không đủ! Coi như có thể, muốn lấy được Tru Tiên trận đồ cũng không phải chuyện

dễ!"

"Chỉ giáo cho?"Diệp Thần hồ nghi.

"Tru Tiên trận đồ tuy bị phong ấn tại yêu tộc chi môn, nhưng tiên trận không chỉ có Thần thú thủ hộ, đồng thời còn có thượng cổ đại thần bày ra kết giới, liền xem như Cửu Thiên Thánh Nữ đi vào, cũng chưa chắc có thể cầm tới Tru Tiên trận đồ!"

""

Diệp Thần nghe xong không khỏi ngạc nhiên, ngay cả Cửu Thiên Thánh Nữ đều không được, vậy Ngạo Giao coi như không chết tiến vào Hồ tộc chi môn, đoán chừng cũng không ra được đi?

"Đáng tiếc, pháp bảo lợi hại như vậy ai cũng lấy không được!"Viên Vũ nghe xong cũng rất cảm thấy tiếc hận.

"Chưa hẳn!"

Ai ngờ Yêu Vương lại lắc đầu, ánh mắt ấm nhu mà nhìn xem Diệp Thần"Diệp công tử có thể, trong cơ thể hắn tập tam đại khí tức nhân, thần, yêu, có lẽ tương lai không lâu, Yêu giới còn cần Diệp công tử đâu!"

"Yêu Vương ngươi quá để mắt ta!"

Diệp Thần khám phá không nói toạc, Yêu Vương tự biết đắc tội Thần Tiên hai giới, lúc này nói lời này là sớm cho hắn phòng hờ!

"Thần ca, chúng ta đi thôi!"

Lan Trần nhìn ra Diệp Thần muốn đi, chủ động nói.

"Tốt! Yêu Vương, cáo từ! Tiếc Duyên, cùng dì bái bai đi!"Diệp Thần nhéo nhéo Tiểu Tiếc Duyên cười nói.

"Ê a bái bai!"

Diệp Tiếc Duyên quơ tay nhỏ mập mạp, nãi thanh nãi khí cười cười với Yêu Vương.

"Diệp Thần, bản vương có cái yêu cầu quá đáng, có thể lưu lại Tiếc Duyên hay không, theo giúp ta mấy ngày?"Yêu Vương đột nhiên nói.

Đối mặt Yêu Vương thỉnh cầu, Diệp Thần hiển nhiên chưa chuẩn bị xong, bất quá Yêu Vương nói nàng tưởng niệm muội muội, nhìn thấy Tiểu Tiếc Duyên tựa như thấy được Chu Vương

Diệp Thần do dự một hồi, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Tiểu gia hỏa vốn là có một nửa huyết thống yêu tộc, tiểu hài Nhân giới cũng không thể tổng ở nhà bà nội đi, như thế bà ngoại sẽ không cao hứng!

"Nữ nhi ngoan, con tại Yêu giới chơi, qua mấy ngày ba ba lại đến đón con được không?"Diệp Thần ôm Tiểu Tiếc Duyên hôn một cái cười nói.

"Ừ."

Ai ngờ Diệp Tiếc Duyên thế mà không chút do dự nhẹ gật đầu, chỉ chỉ Hổ Vương cùng Sư Vương bên cạnh, âm thanh như trẻ đang bú nối

"Ê a mèo hoa lớn, thích!"

Hổ Vương""

Sư Vương""

Nếu là đổi lại người khác nói bọn họ là đại cẩu chó, Hổ Vương cam đoan không thể không miệng cắn chết hắn, ai là mèo hoa lớn, rõ ràng là lão hổ tốt a!

"Trời xanh có mắt, lão phu rốt cục giải thoát!"

La Cực Thần ăn đến miệng đầy máu rất là vui vẻ chạy về đến, vừa vặn nghe được Diệp Tiếc Duyên muốn lưu lại cực kỳ cao hứng, miễn cho mỗi ngày lại bị tiểu gia hỏa kéo tại bên trong hang nhện đi ngủ

"Cáo từ!"

Diệp Thần đem Diệp Tiếc Duyên lưu lại, vừa muốn đi lại bị Yêu Vương gọi lại"Diệp Thần, ngươi chờ một chút!"

"Còn có việc sao?"

"Mấy vị bằng hữu này của ngươi đang sắp đột phá, có lẽ ta có thể giúp bọn họ một chút sức lực!"

Yêu Vương nói xong tay tại trong hư không nhẹ nhàng vung lên, theo mấy đạo thanh quang thoáng hiện, một giây sau trong tay nàng liền nhiều bốn khối miếng sắt lớn chừng bàn tay, dưới ánh mặt trời, bên trên miếng sắt còn nổi lên một tầng ngân quang hơi mỏng.

"Sơn Yêu Giáp!"

"Nguyên lai Xuyên Sơn Vương đưa cho Yêu Vương, thật sự là tiện sát ta cũng!"

"Chúng ta tìm Sơn yêu Giáp trăm năm, không nghĩ tới đang ở trước mắt!"

""

Sư Vương bọn người nhìn thấy Sơn Yêu Giáp, nhao nhao nói một câu xúc động.

"Sơn Yêu Giáp là cái gì?"

Diệp Thần tò mò nhìn 'Miếng sắt' trong tay Yêu Vương, từ biểu lộ đám người khoa trương đến xem, nhất định là đồ tốt!

"Đây là áo giáp Xuyên Sơn Vương đời trước Yêu giới lưu lại, có thể chống đỡ cản ngàn vạn kiếp lôi!"Yêu Vương giải thích nói.

"Xuyên Sơn Vương?"

"Chính là Tê Tê đi?"Âu Thiết Trụ úng thanh nói.

Yêu Vương gật gật đầu, lập tức nhẹ nhàng khoát tay, bốn mảnh Sơn Yêu Giáp trong lòng bàn tay đẳng không mà lên, chậm rãi bay đến trước mặt bọn người Viên Vũ.

Văn Tinh cầm Sơn Yêu Giáp quan sát tỉ mỉ một phen, quay đầu mắt nhìn Âu Thiết Trụ bên cạnh, chớp mắt, cười nói

"Thiết Trụ, nếu không cậu cắn một cái nhìn xem là làm bằng vật liệu gì?"

"Tôi mới không cắn đâu!"

Âu Thiết Trụ quả quyết cự tuyệt, gia hỏa Văn Tinh này một bụng ý nghĩ xấu, hắn mới không mắc mưu đâu!

Chương 1130. Tin tức Tivi!

Văn Tinh xấu hổ cười một tiếng, Thiết Trụ càng ngày càng khó lừa, thật sự là đau đầu!

"Đầu to, không bằng thừa dịp Sơn Yêu Giáp nơi tay, ngay tại Yêu giới đột phá đi!"Diệp Thần nghĩ nghĩ nói.

"Tốt!"

Viên Vũ đã sớm nghĩ phóng thích chân khí dẫn phát lôi kiếp, nhưng trong lòng tổng sợ hãi, dù sao mười cái võ tu Độ Kiếp kỳ, có chín cái là bị Thiên Lôi đánh chết, không có trăm phần trăm nắm chắc hắn cũng không dám tuỳ tiện nếm thử!

Nói xong, Viên Vũ ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng!

Cơ hồ cũng ngay lúc đó, một đạo hồng quang từ trong cơ thể hắn bắn ra xông thẳng tới chân trời, toàn bộ tầng mây bị choáng nhuộm thành một mảnh đỏ bừng.

"Đem tinh huyết nhỏ tại bên trên Sơn Yêu Giáp, sau đó hướng đỉnh đầu ném đi, nhanh!"Yêu Vương thấy thế vội vàng nhắc nhở.

Viên Vũ sau khi nghe được làm theo, vạch phá đầu ngón tay đem một giọt máu tươi nhỏ tại bên trên Sơn Yêu Giáp, hướng đỉnh đầu quăng ra!

Một màn Thần kỳ phát sinh!

Chỉ thấy Sơn Yêu Giáp trong hư không lập tức phát sinh biến hình, trong chớp mắt liền hóa thành một bộ thiếp thân áo giáp, từng mảnh từng mảnh bám vào tại trên thân Viên Vũ, giống y như thánh đấu sĩ thánh y

"Ngọa tào, quá khốc đi!"

Lan Trần thấy thế đã đợi không kịp, hắn cũng đem tinh huyết dung nhập Sơn Yêu Giáp, chuẩn bị độ kiếp!

Âu Thiết Trụ cùng Văn Tinh theo sát phía sau, bốn người đồng thời triệu hoán lôi kiếp, trong lúc nhất thời trên bầu trời mây đen mật bố lôi âm thanh ù ù, thiểm điện đầy trời vạch phá bầu trời, như trường xà múa, lợi kiếm ra khỏi vỏ!

Bọn người Viên Vũ thả người nhảy lên bay lên hư không, chờ đợi lôi kiếp đến!

Răng rắc!

Đạo thiểm điện thứ nhất đánh xuống, vừa vặn bổ vào trên thân Viên Vũ, nếu là không có Sơn Yêu Giáp Viên Vũ có lẽ đến ngạnh kháng sét đánh, nhưng có Sơn Yêu Giáp mang theo, Viên Vũ chỉ cảm thấy trên thân thoáng run lên, cũng không có cảm giác quá thống khổ!

Ầm ầm!

Tiếng sấm càng lúc càng lớn, thiểm điện cũng như mưa rơi đánh xuống, nhao nhao bổ vào trên thân bốn người Viên Vũ!

Cửa điện Yêu Vương, bọn người Hổ Vương thấy thế cũng không khỏi nuốt ngụm nước bọt, bốn người đồng thời độ kiếp đúng là hiếm thấy, thanh thế quá to lớn!

Qua một hồi lâu, tiếng sấm ẩn lui, mây đen cũng dần dần tán đi, bọn người Viên Vũ chậm rãi rơi xuống!

"Lão Viên, chúc mừng các cậu, độ kiếp thành công!"

Diệp Thần cười vui vẻ, lần này tới Yêu giới hỗ trợ mặc dù hắn không được đến cái gì, nhưng mấy cái huynh đệ thành công độ

kiếp, chính là báo đáp Yêu giới cho mình tốt nhất!

"Ngọa tào, Sơn Yêu Giáp quá trâu rồi ~!"

Lan Trần đi tới, biểu lộ khoa trương nói"Bị sét đánh tôi đều không có cảm giác gì, chỉ có chút tê dại mà thôi!"

"Tôi cũng không có cảm giác gì!"Âu Thiết Trụ úng thanh nói.

"Thiết Trụ, cậu là ngoại lệ! Cậu mặc hay không mặc hẳn là đều không có cảm giác gì, dù sao da dày thịt béo!"Văn Tinh nhếch miệng cười nói.

"Tôi muốn đánh cậu!"

"Trụ ca, Trụ gia, em sai rồi!"

Nghe xong Âu Thiết Trụ muốn đánh mình, Văn Tinh lập tức nhận sợ, cái khờ hàng này một đôi thiết quyền thật sự là chống đỡ không được a!

"Mấy vị đều là bằng hữu Diệp Thần, mấy món Sơn Yêu Giáp này liền tặng cho các ngươi đi!"Yêu Vương nở nụ cười xinh đẹp nói với mọi người.

"Yêu Vương"

Bọn người Sư Vương nghe xong gấp, nghe nói Xuyên Sơn Vương chỉ lưu lại bốn mảnh Sơn Yêu Giáp, Yêu Vương một chút đưa hết cho?

"Oa! Mỹ nữ, vậy ta cám ơn ngươi trước!"Văn Tinh cũng không hiểu cái gì gọi là khách khí, nghe được Yêu Vương nói như vậy lập tức vui vẻ tiếp nhận.

Diệp Thần thật sâu nhìn Yêu Vương một chút, nữ nhân tốt có tâm kế, khó trách có thể tại Yêu giới là vua.

"Yêu Vương, cám ơn ngươi, chúng ta đi!"

Diệp Thần mỉm cười, lập tức dẫn bọn người Viên Vũ rời đi.

Chờ Diệp Thần bọn họ vừa đi, Hổ Vương trầm giọng nói"Yêu Vương, Diệp công tử mặc dù giúp chúng ta, nhưng không cần thiết đem bảo vật Xuyên Sơn Vương đều tặng cho bọn họ đi?"

"Đúng vậy a, ta cũng cảm thấy không ổn!"Sư Vương phụ họa nói.

Yêu Vương quay đầu lườm hai người một chút, thản nhiên nói"Đắc tội Thần, Tiên hai giới, Yêu giới đại kiếp vừa mới bắt đầu, ta làm như vậy là hi vọng Diệp Thần lần sau còn có thể giúp chúng ta, hiểu không?"

""

Diệp Thần chưa có trở về trường học, mà là theo bọn người Viên Vũ trở về Ninh Châu.

Sơn trang Vân Đỉnh.

Một nhà Diệp Tử Long cùng một nhà Tô Vạn Đạt đều tại, nhìn thấy Diệp Thần lẻ loi một mình trở về không khỏi nhíu mày.

"Nhi tử, cháu gái ta đâu, con làm sao không có mang nàng đến?"Diệp Tử Long bất mãn nói.

"Di mụ Tiếc Duyên muốn mang mấy ngày, con cũng không tốt cự tuyệt"Diệp Thần cười khổ.

"Vậy con trở về làm gì?"

""

Diệp Thần bó tay rồi, không có đem Tiểu Tiếc Duyên mang về, mình ngay cả nhà cũng không thể trở về?

Ban đêm, cơm nước xong xuôi người một nhà ngồi ở phòng khách xem tivi, nói chuyện phiếm.

Vừa vặn trên TV xuất hiện nơi nào đó phương nam một tin tức thê tử giết trượng phu, còn đem thi thể giấu ở trong tủ lạnh.

Mặc dù quan phương còn không có cho ra kết luận, nhưng Lý Hương Cầm lại Sê Lốc 'Holmes', nhìn thấy cái tin tức này chắc chắn nói

Chương 1131. Tuần trăng mật?

"Nam này khẳng định làm chuyện gì đó rất có lỗi với lão bà mình, bằng không lão bà tuyệt đối sẽ không hạ sát thủ!"

"Không sai, nói không chừng chính là bạo lực gia đình, hoặc là chính là khắp nơi hái hoa ngắt cỏ!"Sở Lan thân là nữ nhân, vô cùng đồng ý quan điểm Lý Hương Cầm.

"Hừ!"

Lý Hương Cầm tựa hồ còn tức giận, hung hăng trừng Tô Vạn Đạt một chút.

"Lão bà, em trừng anh làm gì?"Tô Vạn Đạt dọa đến hạ bộ xiết chặt.

"Tô Vạn Đạt, đừng cho là tôi không biết, ông ở dưới đáy chậu hoa nhà giấu năm trăm khối, không sai đi?"

"Cái này"

"Tôi cảnh cáo ông, đừng có lại để cho tôi phát hiện ông tàng tư tiền thuê nhà, bằng không tôi đi mua ngay cái tủ lạnh lớn!"Lý Hương Cầm cảnh cáo nói.

""

Ngọa tào!

Cọp cái này muốn mua tủ lạnh lớn muốn làm gì?

Tô Vạn Đạt kinh xuất mồ hôi lạnh cả người, còn tốt Lý Hương Cầm chỉ tìm tới tiền dưới đáy chậu hoa, trong khe ghế sô pha còn

không có tìm tới

Hiện đại nữ nhân thực ngưu bức!

Phan Kim Liên tốt xấu còn cho Võ Đại Lang ăn miệng thuốc cho, bây giờ tốt chứ, trực tiếp băm ném trong tủ lạnh!

Đúng lúc này điện thoại di động Diệp Thần vang lên, xem xét là Tào Viện Triều đánh tới.

"Tào thúc!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng nhận nghe điện thoại.

"Diệp Thần, có chuyện quân đội nghĩ trưng cầu ý kiến của cậu!"Tào Viện Triều nói ngay vào điểm chính.

"Trưng cầu ý kiến của cháu?"

"Đương nhiên, bây giờ cậu là Đại tướng quân đội, rất nhiều chuyện đều muốn cậu gật đầu!"

"Chuyện gì?"

Diệp Thần đối với cái gì Đại tướng không hứng thú, bất quá có thể để cho Tào Viện Triều đêm khuya gọi điện thoại đến, chắc hẳn không phải cái việc nhỏ lông gà vỏ tỏi gì, bằng không gọi điện thoại cho hắn chính là Tào Dương.

"Bảo đảo hi vọng phương diện Hoa Hạ có thể nhớ tới tình đồng bào, giúp bọn họ đuổi đi hung thú ở trên đảo!"Tào Viện Triều nói thẳng.

"Đồng bào?"

Nghe được cái từ này, Diệp Thần khinh thường nhếch miệng, cười lạnh nói"Lúc này nhớ tới là đồng bào, lúc bọn họ cùng tiểu quỷ tử hố khe một mạch nói xấu Hoa Hạ, tại sao không nói là đồng

bào, lúc Ưng Tương chó săn, tại sao không nói là đồng bào?"

"Nhất là cái nữ nhân mặt bánh nướng kia, tổ tiên nàng chính là tiểu quỷ tử đi?"

"Mặt bánh nướng?"

Tào Viện Triều sững sờ, nhưng rất nhanh liền kịp phản ứng, cười nói"Quan tâm nàng bánh nướng vẫn là bánh nướng đâu, ta cũng không nghĩ chim đàn bà ngu xuẩn kia, mà dù sao Bảo đảo là quốc thổ chúng ta, cũng không thể bỏ mặc không quan tâm đi?"

"Kỳ thật quốc gia âm thầm phái người đi qua một lần, đáng tiếc đều không phải đối thủ quái vật kia!"

"Tào thúc, ý của chú là ta không đi không được?"Diệp Thần nhíu mày.

"Không, nếu như cậu không đi, ai cũng không làm gì được cậu, điểm này ta vẫn là biết đến!"Tào Viện Triều bất đắc dĩ cười khổ.

"“Cháu suy tính một chút đi!"

"Tốt, ta chờ tin tức cậu! Đúng, nếu như cậu đi, mang lên Tào Dương đi, tiểu tử này gần đây khổ tâm tu luyện, ta cũng muốn để hắn đi lịch luyện một chút!"

Hai người hàn huyên vài câu, Diệp Thần lúc này mới cúp điện thoại.

"Lão công, ai vậy?"

Tô Tuyết Di thấy sắc mặt Diệp Thần không tốt lắm, không khỏi tò mò hỏi.

"“Người Quân đội, nói là muốn để anh đi Bảo đảo giúp bọn họ giải quyết một điểm nhỏ phiền phức!"

Diệp Thần miễn cưỡng cười một tiếng, nói thật hắn là thật tâm không muốn giúp, đám người kia ngày bình thường ngưu bức ầm ầm, thật muốn có bản lĩnh đi dùng trà lá trứng đập chết quái vật a!

"A, Bảo đảo là chỗ tốt a!"

Lý Hương Cầm sáng mắt lên, cười nói""Con rể ta chính là có bản lĩnh, ngay cả Bảo đảo có phiền phức đều muốn xin! Nữ nhi, nếu không chúng ta cùng Diệp Thần cùng đi chứ, con coi như tuần trăng mật!"

""Con không muốn đi!"

Tô Tuyết Di nghe xong quả quyết cự tuyệt, từ khi mang thai sau nàng liền biến lười, hận không thể cả ngày nằm ở trên giường mới dễ chịu.

"Mẹ nghe nói nữ nhân Bảo đảo dung mạo xinh đẹp, vừa nóng tình"

"Mẹ, con muốn đi!"

Lý Hương Cầm lời còn chưa dứt, Tô Tuyết Di lập tức cải biến chủ ý, miễn cho gia hỏa Diệp Thần này tại Bảo đảo lại mang nữ nhân trở về

Diệp Thần đem hết thảy nhìn ở trong mắt dở khóc dở cười, mình còn giống như không có đồng ý muốn đi đi?

"Nhi tử, cha và mẹ của con cũng đã lâu không có du lịch, nếu không chúng ta cùng con đi thôi!"Diệp Tử Long đột nhiên nói.

"Cái này tốt a!"

Diệp Thần nghĩ nghĩ đồng ý, lúc này phát cái tin tức cho Tào Viện Triều, vô cùng đơn giản một chữ đi!

Ngày kế tiếp, ánh nắng sáng sớm xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, chiếu xạ tại trên giường đơn phòng ngủ trắng noãn.

Tô Tuyết Di giống đầu bạch tuộc đồng dạng, ôm thật chặt Diệp Thần, tối hôm qua nàng hướng Diệp Thần 'Yêu cầu' Nhiều lần, kết quả đem chính mình mệt mỏi nổi không tới

Ai nói chỉ có mệt chết trâu, không có cày xấu ruộng?

Leng keng!

Bên ngoài truyền đến một trận chuông cửa, ngay sau đó liền truyền đến thanh âm Lý Hương Cầm

"Tới, ai vậy sáng sớm!"

"Ai nha, tìm Diệp Thần a, hắn còn đang ngủ đâu, nếu không cháu uống trước chén trà đi?"

Chương 1132. Khinh người!

"Tạ ơn a di!"

Thanh âm Tào Dương.

Diệp Thần nghe xong vội vàng rời giường mặc quần áo tử tế, sau khi rời giường đánh răng rửa mặt xong rời đi phòng ngủ.

"Lão Diệp!"

Tào Dương ngồi ở phòng khách nhìn thấy Diệp Thần ra, hứng thú bừng bừng tiến ra đón cho Diệp Thần một cái gấu ôm, bên trong miệng còn nói lầm bầm

"Ta quá ngưu bức, thế mà có thể ôm đến Đại tướng còn sống!"

"Thảo!"

Diệp Thần tranh thủ thời gian đẩy ra Tào Dương, tức giận nói"Sáng sớm liền để cho tôi bạo nói tục, tiểu tử cậu!"

"Hắc hắc, người ta thực sự nói thật mà!"

Tào Dương nhếch miệng cười một tiếng, lập tức lại trở lại chuyện chính đạo"Máy bay đã chuẩn bị xong, chúng ta khi nào thì đi?"

"Chờ một lát!"

Diệp Thần đưa tay nhìn đồng hồ, chờ Lý Hương Cầm các nàng đều chuẩn bị kỹ càng, lúc này mới xuất phát.

"Lão Diệp, cậu mang người nhà đi liệu có tiện không?"Tào

Dương gặp Diệp Thần mang nhà mang người hảo tâm nhắc nhở.

"Không có cách nào, vợ tôi cứ muốn đi!"

Diệp Thần nhún vai, bất quá hắn cùng Tô Tuyết Di sau khi kết hôn vẫn tại Ninh Châu, lần này coi như tuần trăng mật cũng không tệ.

Người một nhà trùng trùng điệp điệp rời đi biệt thự, trực tiếp đi phi trường tỉnh thành, rất nhanh liền ngồi lên chuyên cơ bay thẳng Bảo đảo

Rất nhanh, máy bay hạ xuống ngay tại sân bay Bảo đảo nào đó.

Cửa Cabin mở ra, máy bay bọn người Diệp Thần hạ cánh, mấy nam nhân người áo đen Âu phục giày da, mặt mũi tràn đầy ngạo nghễ tiến lên đón, dẫn đầu chính là nam nhân đeo kính râm, nhìn thấy Diệp Thần cùng Tào Dương chỉ là lãnh đạm nói

"Là quân đội đại lục đi, theo chúng ta đi đi!"

"Ông là ai a?"

Tào Dương thấy thái độ đối phương, lập tức nổi trận lôi đình.

"Chúng ta là Cục Đặc Cần Bảo đảo, phụ trách nhận điện thoại dàn xếp, các cậu an tâm chờ lấy bị trưởng quan tiếp kiến là được!"Nam nhân thản nhiên nói.

"Chờ tiếp kiến?"

Diệp Thần nghe xong tức cười, lúc này nói"Chuyển cáo trưởng quan nhà ông, tôi không có thời gian chờ! Mặt khác, nếu như hắn muốn để tôi xuất thủ, trừ phi quỳ gối trước mặt tôi cầu tôi, nhớ kỹ! Lão Tào, chúng ta đi!"

Nói xong, Diệp Thần mang theo người nhà trực tiếp rời đi, Tào

Dương hừ lạnh một tiếng vứt cho đối phương một cái bóng lưng, chỉ còn lại bọn người áo đen này trong gió lộn xộn, người đại lục ngưu bức như vậy sao?

"Hừ! Chỉ là gia hỏa trứng luộc nước trà đều không ăn nổi, có cái gì tốt phách lối!"

"Chúng ta hạ mình tới đón cơ, đám người này vẫn còn thái độ như thế, quả thực quá phận!"

"Còn dám để trưởng quan chúng ta quỳ xuống cầu hắn, thật là một cái cuồng đồ!"

""

Người áo đen tức điên lên, tại bên trong suy nghĩ của bọn họ mình là áp đảo phía trên người Hoa, há có thể bị không để ý tới?

"Thật sự cho rằng Bảo đảo chúng ta cần bọn họ sao, lần trước phái tới người còn không phải cái rắm dùng không có!"

Nam kính râm dẫn đầu âm thanh lạnh lùng nói"Chúng ta giống như thực báo cáo, chắc hẳn trưởng quan biết tình huống này cũng sẽ không chim bọn họ!"

Bên kia, bọn người Diệp Thần tao ngộ đã bị quân đội biết được, lúc này phái người an bài cho bọn họ một cái khách sạn khác.

"Con rể, người Bảo đảo quá không có lễ phép đi, để con hỗ trợ vẫn là cái này thái độ?"

Chờ tiến vào khách sạn, Lý Hương Cầm thở phì phò nói với Diệp Thần"Mẹ nhìn con cũng đừng giúp bọn họ, người một nhà chúng ta thật vui vẻ du lịch tốt bao nhiêu!"

"Yên tâm đi, bọn họ sẽ đến cầu con!"Diệp Thần cười lạnh.

Từ một khắc dưới máy bay kia trở đi, Diệp Thần liền cảm nhận được một cỗ yêu khí mãnh liệt bao phủ tại toàn bộ trên không Bảo đảo, bằng vào mặt bánh cùng thủ hạ nàng tuyệt đối không phải đối thủ con yêu thú này!

Cùng lúc đó, trưởng quan Cục Đặc Cần Bảo đảo cũng biết việc này.

"Lẽ nào lại như vậy, người Hoa quá không có lễ phép!"

Trưởng quan tức giận đến vỗ bàn một cái, tức giận quát lớn"Chúng ta để cho bọn họ tới hỗ trợ, là để mắt những người kia, một đám đồ vật không biết tốt xấu!"

"Cổ trưởng quan, chúng ta làm sao bây giờ?"Thuộc hạ người áo đen hỏi.

"Cái gì làm sao bây giờ?"

Trưởng quan cổ trai khinh thường nhếch miệng, hừ lạnh nói"Ta một mực phản đối đại lục viện trợ, mời Đảo quốc cùng Ưng Tương hỗ trợ không tốt sao, làm gì mời một bang gia hỏa trứng luộc nước trà đều không ăn nổi!"

"Hắc hắc, trưởng quan anh minh!"

"Bất quá, người ta tốt xấu phái người đến đây, chúng ta muốn biểu thị một chút hay không?"

"Hừ! Phái người dẫn bọn họ đi ăn một lần cơm thịt kho, nếm thử tư vị thịt, miễn cho người ta nói chúng ta hẹp hòi!"Cổ trai thản nhiên nói.

"Ý kiến hay, nghe nói đại lục chỉ có lúc sau tết mới ăn thịt!"Thuộc hạ nghe xong lập tức giơ ngón tay cái lên.

"Đúng, lại cho mấy bao cải bẹ, đại lục thích ăn cái này!"

""

Nghe được trưởng quan an bài như thế, bọn thuộc hạ cảm động không thôi, có thể để cho người đại lục ăn được thịt ăn tết sớm, tuyệt đối là thiên đại ban ân!

Cũng may Diệp Thần bọn họ không nghe thấy đoạn đối thoại này, bằng không không thể nhổ một bãi nước bọt!

Ban đêm, Diệp Thần bồi tiếp người nhà ở chợ đêm Bảo đảo dạo phố.

Chương 1133. Quái vật xuất hiện!

Cách khách sạn không xa liền có cái đường phố chợ đêm, tại cái địa phương nho nhỏ này, lại có mấy trăm quán ăn nhỏ, quầy hàng nhiều, người càng nhiều, rộn rộn ràng ràng, mỗi cái quầy hàng đều có thật nhiều người vây quanh, chỉ trỏ, chọn chọn lựa lựa.....

Cả con đường ngoại trừ tiếng rao hàng, còn có mùi thơm mỹ thực xông vào mũi, xen lẫn đồ nướng hun khói lửa cháy mùi, nơi này đặc sắc nhất có mì cắt lát, hàu ốp lết, xúc xích to dài, chao, gà rán cực lớn cùng đủ loại mỹ thực.

"Lão bản, đây là cái gì?"

Tô Tuyết Di nhìn thấy một cái bánh mì rỗng, bên trong chất đầy các loại đồ ăn không khỏi hiếu kì hỏi.

"Bánh mì quan tài!" (Coffin bread)

"Cái gì?"

Nghe được cái tên này, ngay cả Diệp Thần một bên đều kinh hãi, cái đồ chơi này ăn nhiều điềm xấu a!

"Chậc chậc, xem xét các ngươi chính là du khách đại lục, quá không kiến thức đi, Bánh Mì Quan Tài tại Bảo đảo (Đảo Đài Loan) chúng ta rất hot đây này!"Bán hàng rong nghe ra khẩu âm Tô Tuyết Di không phải người địa phương, mặt mũi tràn đầy khinh bỉ nói.

"Thảo! Cái đồ chơi này lưu cho tổ tiên nhà ngươi ăn đi!"

Tào Dương tính tình nóng nảy cũng nhịn không được nữa, trước đó ở phi trường bị người khinh bỉ coi như xong, hiện tại ngay cả bày quán nhỏ đều xem thường người đại lục, đám người Bảo đảo này con mắt dài đến đỉnh đầu?

"Hử! Dám mắng ta, người đại lục ngươi nghĩ bị đánh sao?"Bán hàng rong trừng mắt, hung tợn nhìn xem Tào Dương.

Bán hàng rong kêu gào rất nhanh đưa tới chú ý của những người khác, biết được Diệp Thần bọn họ là đại lục đến, lập tức hợp nhau tấn công!

"Đại lục tử, nơi này là Bảo đảo, muốn phách lối chạy trở về đại lục các ngươi đi!"

"Không sai, dám đến bên này nháo sự, ngứa da đi!"

"Trở về ăn trứng luộc trong nước trà của các ngươi đi!"

""

Đám người hùng hùng hổ hổ, Tào Dương tức đến siết chặt nắm đấm, cái này nếu là ở Kinh Thành, hắn sớm thu thập đám gia hoả này!

"Quá mức!"

Lý Hương Cầm thực sự nghe không nổi nữa, cả giận nói"Con rể ta là đến giúp Bảo đảo làm việc, các ngươi đều khách khí một chút được không?"

"Bảo đảo chúng ta muốn tiền có tiền, muốn người có người, chuyện gì cần người đại lục hỗ trợ, nói đùa!"Có người lúc này phản bác.

"Bảo đảo có yêu thú, chẳng lẽ các ngươi không biết sao?"Tào Dương cau mày nói.

"Đùa!"

"Xem xét các ngươi chính là du khách, chẳng lẽ lại biết còn bắt yêu sao, coi mình là Lâm Chính Anh sao!"Bán hàng rong mặt mũi tràn đầy khinh thường, lập tức dẫn tới một trận phình bụng cười to.

"Một đám ngớ ngẩn!"

Diệp Thần trong nháy mắt không có tâm tình dạo phố, địa phương nhỏ lòng người ngực đều nhỏ hẹp như thế sao, vẫn là nói bọn họ ếch đáy giếng tốt đâu?

"Hỗn đản, ngươi mắng thử một câu nữa!"Bán hàng rong trực tiếp quơ lấy một thanh dao gọt trái cây, hung thần ác sát trừng mắt Diệp Thần.

"Lão công"

Tô Tuyết Di cũng bị chiến trận này dọa sợ, không nghĩ tới người Bảo đảo không hữu hảo như thế.

"Không cần sợ, bọn họ rất nhanh liền sẽ xui xẻo!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, một cỗ yêu khí chính lặng yên đánh tới, chỉ bất quá người bình thường không cảm ứng được mà thôi.

"Đánh rắm, ta nhìn ngươi thật sự là muốn ăn đòn, nếu ngươi không đi ta thu thập ngươi tin hay không?"Một mặt mũi tràn đầy dữ tợn, bán hàng rong cánh gà nướng uy hiếp nói.

"Nàng dâu, chúng ta về khách sạn!"

Ai ngờ Diệp Thần không có chút tức giận nào, ngược lại tà mị cười một tiếng, ôm bờ eo thon Tô Tuyết Di trực tiếp rời đi.

Tào Dương thấy thế sững sờ, cái này không giống tác phong

lão Diệp a!

Lý Hương Cầm cũng nhẫn nhịn đầy bụng tức giận đi theo về tới khách sạn, nàng thề cả một đời cũng không tới Bảo đảo.

Trở lại khách sạn, Diệp Thần đứng tại trước cửa sổ sát đất, ánh mắt chiếu tới chính là vừa rồi đầu đường phố mỹ thực kia.

"Lão Diệp, cậu hôm nay không thích hợp a, bị người mắng đều không nói lại?"Tào Dương thực sự nhịn không nổi, chạy đến gian phòng Diệp Thần hỏi thăm.

"Ha ha, tôi cần gì phải cùng những người chết này so đo chứ!"Diệp Thần nhún vai.

"Người chết?"

"Cậu nhìn bên kia!"

Tào Dương sững sờ, thuận phương hướng ngón tay Diệp Thần nhìn lại lập tức mở to hai mắt nhìn!

Chỉ thấy đường mỹ thực trên không tầng mây đột nhiên hồng quang lấp lóe, lại một phiến khu vực kia sấm sét vang dội, nhìn mười phần quỷ dị!

"Ngọa tào! Chẳng lẽ là yêu thú ẩn hiện?"Tào Dương quay đầu, chấn kinh nhìn về phía Diệp Thần.

"Không sai!"

Diệp Thần nhếch miệng, cười lạnh nói"Kỳ thật tôi nhìn những bán hàng rong kia đều là bách tính phổ thông, còn nghĩ giúp bọn họ một chút! Bất quá những người này xem thường tôi, vậy liền không cần thiết mặt nóng đi thiếp mông lạnh!"

"Lão Diệp, tôi ủng hộ cậu!"

Tào Dương nghe xong hả giận nói"Đám người Bảo đảo này, tự cho là đúng, để bọn họ ăn chút đau khổ cũng là nên!"

Vừa dứt lời, chỉ thấy một mặt quỷ đỏ thân hình to lớn, cao chừng mấy tầng lầu từ trên trời giáng xuống, tướng hung ác dữ tợn, một đầu loạn phát, trên đỉnh sừng dài, thân da đỏ chót, thân trên trống trơn, thân dưới mặc quần khố, cầm trong tay thiết trượng.

"A!"

Tô Tuyết Di vừa vặn cũng thấy cảnh này, dọa đến lớn tiếng hét rầm lên.

Diệp Thần thấy thế vội vàng kéo lên màn cửa, dặn dò"Nàng dâu, em tại khách sạn chờ anh, đừng đi ra ngoài!"

"Lão công, anh đi đâu a?"

Chương 1134. Cơm thịt kho cùng trứng luộc nước trà?

Tô Tuyết Di dọa đến gương mặt xinh đẹp trắng bệch, đã lớn như vậy nàng còn là lần đầu tiên nhìn thấy quái vật kinh khủng như vậy, so quỷ quái trong phim ảnh đáng sợ nhiều!

"Anh cùng lão Tào đi ra ngoài một chút, lập tức liền trở lại!"Diệp Thần mỉm cười, nói xong lôi kéo Tào Dương trực tiếp rời khỏi phòng.

"Lão Diệp, chúng ta đi trừ yêu?"

"Trừ cái rắm!"

Diệp Thần bĩu môi khinh thường, trong lòng tự nhủ ta chỉ là chuyển sang nơi khác tiếp tục xem trò hay mà thôi

Tào Dương tranh thủ thời gian lấy điện thoại cầm tay ra chuẩn bị quay, trở lại trong nước, rất nhanh trong nước liền truyền đến tư liệu yêu thú.

Đây là thủ lĩnh quỷ tộc Đảo quốc, người xưng Tửu Thôn Đồng Tử.

Tương truyền hắn chuyên lấy huyết nhục phụ nữ hài đồng làm thức ăn, am hiểu câu dẫn xử nữ, cũng đem nhũ phòng nữ tính cắt lấy ăn hết.

Tửu Thôn Đồng Tử phân biệt có hai bộ gương mặt "Thiếu niên tuấn mỹ" Cùng"Xấu xí ác quỷ", hình thái nhân loại lúc là cái siêu cấp mỹ nam tử, thuận tiện mê hoặc nữ tử, mà hình thái bây giờ, chính là xấu xí ác quỷ!

Trong lúc nhất thời, toàn bộ quảng trường mỹ thực loạn cả một đoàn!

Người trên đường phố chạy trốn tứ phía, tiếng kêu rên liên hồi, cách thật xa đều có thể nghe được.

Tửu Thôn Đồng Tử tựa hồ là tiến giai, không chỉ ăn nữ nhân, nam nhân cũng ăn không sót, hắn tiện tay nắm lên người qua đường ném vào trong miệng, căn bản không hề cố kỵ!

"Ngọa tào! Làm sao yêu thú tại Bảo đảo làm càn như vậy?"Tào Dương thấy thế cũng bị kinh hãi.

"Mặc kệ nó, khả năng yêu thú cũng đói bụng, ra tìm trứng luộc nước trà ăn đi!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, người Bảo đảo nhất định phải vì mình kiêu ngạo cùng tự đại tính tiền

Đột nhiên, hư không đường phố mỹ thực xuất hiện một loạt phật văn kim sắc to lớn, những phật văn tự này lớn chừng cái đấu, hiện lên hàng dọc hướng Tửu Thôn Đồng Tử nhanh chóng đánh tới!

"Lão Diệp cậu mau nhìn, những cái phật văn kia từ chỗ nào đến?"Tào Dương thấy thế kinh hô.

"Tụng phật kinh?"

Diệp Thần nhíu nhíu mày, nhưng rất nhanh lại lắc đầu nói"Đáng tiếc những người trong này Phật môn tu vi quá thấp, căn bản không phải đối thủ yêu thú!"

Vừa dứt lời, những phật văn lóe kim quang này hung hăng đâm vào trên thân Tửu Thôn Đồng Tử!

"Rống!"

Diện mục dữ tợn Tửu Thôn Đồng Tử bị đau phát ra một tiếng gầm thét, hung hăng vừa quay đầu lại, ngay sau đó liền bắt đầu phản kích.

Phật văn cũng không có thể cho yêu thú này vết thương trí mạng!

Chỉ thấy hắn mở ra miệng lớn, hướng về phía mấy đại hòa thượng đối diện gầm rú một tiếng, bên trong miệng trong nháy mắt bay ra một cỗ sương mù màu đen, sương mù hướng phía hòa thượng nhanh chóng đánh tới!

Mấy tên hòa thượng thấy thế vội vàng thiết trí kết giới ý đồ ngăn cản, đáng tiếc thì đã trễ, không đợi kết giới thiết trí hoàn tất, sương mù đã xem đoàn bọn họ bao trùm vào trong.

Ngắn ngủi vài giây đồng hồ qua đi, mấy tên hòa thượng liền hóa thành khung xương trắng hếu, vô cùng thê thảm

Diệp Thần đem hết thảy nhìn ở trong mắt, trong lòng không có chút rung động nào!

Đừng nói cái gì quỷ đồng bào, liền xem như chí thân, nếu như thường xuyên đâm đao phía sau, ai lại nguyện ý phản ứng?

Đông đông đông!

Đúng lúc này bên ngoài truyền đến một tràng tiếng gõ cửa.

"Ai vậy?"

Tô Tuyết Di chưa tỉnh hồn chạy tới mở cửa ra, trước mắt xuất hiện lại là hai cái nam tử áo đen lạ lẫm.

"Các ngươi tìm ai?"

Tô Tuyết Di đánh giá đối phương một chút, thấy trong tay đối phương còn cầm một cái hộp, không khỏi hồ nghi hỏi.

"Chúng ta tới tìm Diệp Tướng quân, hắn ở chỗ này đi?"

Nói chuyện chính là trung niên nam mày rậm, ngoài miệng nói tướng quân, trên mặt biểu lộ lại rất dáng vẻ phẫn nộ.

Bất quá bên cạnh hắn một đồng bọn xấu xí nhìn thấy Tô Tuyết Di, không khỏi hai mắt tỏa sáng, một đôi con mắt gian giảo từ đầu đến cuối chăm chú vào bộ ngực đầy đặn Tô Tuyết Di, chỉ còn thiếu chảy ra nước miếng.

"Lão công, có người tìm anh!"

Tô Tuyết Di phát giác được ánh mắt đối phương không có hảo ý, nhưng vẫn là quay đầu hô một câu.

"Chúng ta đi vào!"

Nam mày rậm xác định Diệp Thần tại gian phòng, đẩy ra Tô Tuyết Di dẫn đồng bạn đi thẳng vào.

"Người, các người làm cái gì vậy?"

Tô Tuyết Di đôi mi thanh tú cau lại, người Bảo đảo đều thô lỗ như thế sao?

Trong phòng khách, Diệp Thần cùng Tào Dương đang ngồi ở trên ghế sa lon, nhàn nhã tự đắc ngâm trà, trong không khí hương trà bốn phía.

"Diệp Tướng quân, cậu có ý tứ gì?"

Mày rậm nam thấy cảnh này lập tức giận không chỗ phát tiết, mặt mũi tràn đầy lửa giận nói"Đại lục phái cậu đến không phải du lịch, là giúp chúng ta đối phó yêu thú, đường phố mỹ thực yêu thú nháo sự cậu tại sao không đi xử lý nó!"

"Cậu là ai a?"

Diệp Thần lườm người kia một chút nhàn nhạt hỏi.

"Vị này là đại đội trưởng Đội Tác Chiến Cục Đặc Cần chúng ta!"

Đồng bạn nam mày rậm thấy Diệp Thần một bộ dáng vẻ hờ hững lạnh lẽo cũng hỏa, quát lớn"Diệp Tướng quân, ngươi đừng quá tự cho là đúng! Nhìn xem trưởng quan đối với các ngươi tốt bao nhiêu, cố ý để đội trưởng đưa tới cơm thịt kho cùng trứng luộc nước trà cho các ngươi, những vật này tại đại lục các ngươi rất khó ăn vào a, có thịt a!"

Chương 1135. Tửu Thôn Đồng Tử!

Lời này vừa nói ra, bọn người Diệp Thần ngược lại là mơ hồ!

Tất cả mọi người giống nhìn đồ đần nhìn xem gia hỏa xấu xí này, hắn đến cùng muốn nói cái gì?

Mà nam mỏ nhọn coi là Diệp Thần nghe được có thịt đến, đắc ý dương dương nói"Hảo hảo làm việc cho Bảo đảo chúng ta, cam đoan ngươi ngày ngày đều có thịt ăn, rất không tệ đi?"

"Lão Tào, tin tức Bảo đảo bế tắc như thế sao?"Diệp Thần quay đầu nhìn về phía Tào Dương, cái này đều niên đại gì Bảo đảo còn tưởng rằng nội địa ăn không nổi thịt?

"Ai, cũng do mặt bánh nướng thôi, cả ngày tẩy não người ta, không nghĩ tới ngay cả người mình cũng tẩy não, thật sự là say!"

Tào Dương cũng rất bất đắc dĩ, hiện tại người Hoa thậm chí đều chán ghét thịt, học được dưỡng sinh ăn các loại dinh dưỡng phẩm, rau quả có đôi khi so thịt còn đắt hơn a.

"Diệp Tướng quân, cậu không nên lãng phí thời gian, nhanh đi đối phó yêu thú!"Nam mày rậm lấy một loại giọng điệu thượng cấp ra lệnh thuộc hạ nói.

"Ngươi tính là cái gì, cũng xứng hạ mệnh lệnh cho lão Diệp, tranh thủ thời gian mang theo cơm thịt kho ngươi cút đi!"Tào Dương tức giận nói.

"Ngươi"

Nam mày rậm nghe xong tức giận đến trứng nhức cả trứng, đám gia hỏa ngay cá thịt đều không kịp ăn này quá dã man, thế mà để hắn cút đi?

"Tôi nói qua, trừ phi người các người đi cầu tôi, bằng không đừng nghĩ tôi xuất thủ!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Hừ! Đừng tưởng rằng đại lục thật rất ngưu, chúng ta còn có Ưng Tương cùng Đảo quốc, có thể giúp chúng ta đây!"Nam mày rậm nổi nóng nói.

"Chậc chậc, trí thông minh này của ngươi là thế nào sống tới ngày nay?"

Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm mà nhìn xem nam mày rậm, cười lạnh nói"Yêu thú chính là Tửu Thôn Đồng Tử của Đảo quốc, ngươi chẳng lẽ không biết sao?"

"Cái này, đây không có khả năng, ngươi là nghĩ châm ngòi ly gián!"Nam mày rậm sững sờ, lập tức phản bác.

""

Diệp Thần không thèm để ý hắn, đối với một người vờ ngủ, gọi thế nào cũng sẽ không tỉnh lại!

"Đội trưởng không xong, mau nhìn bên ngoài!"

Đột nhiên, nam mỏ nhọn bên cạnh lớn tiếng hoảng sợ nói.

"Chuyện gì xảy ra?"

Nam mày rậm xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh rơi xuống đất xem xét, lập tức dọa đến da đầu đều tê!

Chỉ thấy Tửu Thôn Đồng Tử chẳng biết lúc nào đã xuất hiện tại bên ngoài khách sạn, lúc này đang lườm hai con mắt đỏ đèn lồng, gắt gao nhìn xem căn phòng này của Diệp Thần!

"Diệp, Diệp Tướng quân, ngươi, ngươi còn không mau đi đối phó nó!"Nam mày rậm gấp, hướng về phía Diệp Thần hô.

"Chỉ là sâu kiến, cũng xứng ta xuất thủ?"

Diệp Thần khinh thường cười lạnh một tiếng, lập tức quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ thoáng vừa trừng mắt, hai đạo lăng lệ sát khí phóng thích!

Tửu Thôn Đồng Tử bên ngoài cảm nhận được cỗ sát khí này, dọa đến quay đầu liền chạy, nam mày rậm cùng đồng bạn của hắn thấy thế sợ ngây người, yêu thú bị Diệp Thần trừng mắt liếc liền đi, điều này có thể sao?

"Đội trưởng, yêu thú nhất định là nhìn thấy ngài ở đây, cho nên hù chạy!"Nam mỏ nhọn lập tức vỗ rắm cầu vồng.

"Ân, nếu như hắn không xuất thủ, vậy ta liền chuẩn bị xuất thủ!"

Nam mày rậm nuốt ngụm nước bọt, trước mặt người đại lục mình đương nhiên không thể nhận sợ, mặc dù hắn lòng dạ biết rõ mình có bao nhiêu sợ hãi, nhưng tuyệt không thể biểu hiện ra ngoài.

"Các ngươi đi thôi!"

Diệp Thần lười nhác nhìn hai thằng hề này diễn kịch, khoát khoát tay không nhịn được nói"Nói cho trưởng quan các ngươi biết, Tửu Thôn Đồng Tử đã biến dị, các ngươi cũng chờ chết đi!"

"Ngươi, ngươi ít hù dọa chúng ta, chúng ta đi!"

Nam mày rậm cắn răng, kỳ thật hắn biết Diệp Thần không phải nói chuyện giật gân, việc này còn cần tranh thủ thời gian báo cáo thượng cấp mới được.

"Ngu xuẩn!"

Chờ nam mày rậm đi, Tào Dương nhịn không được bạo nói tục.

"Lão Tào, không cần cùng loại người này so đo, chờ bọn họ lại ăn mấy cái thiệt thòi lớn, tự nhiên là cúi đầu!"Diệp Thần cười lạnh.

""

Sự tình chính như Diệp Thần sở liệu, đêm nay Tửu Thôn Đồng Tử xuất hiện để quan phương Bảo đảo quá sợ hãi, bọn họ phái ra cao tăng chùa miếu bị miểu sát, càng là sĩ khí tổn hao nhiều!

Bảo đảo, biệt thự.

"Bánh tỷ, yêu thú lại tại khu vực phồn hoa nháo sự, lại tiếp tục như thế toàn bộ Bảo đảo liền xong rồi, chúng ta bây giờ nên làm cái gì?"

Trong phòng họp cỡ nhỏ, một trung niên nam kiểu tóc Địa Trung Hải, mặt mũi tràn đầy mướp đắng mà nhìn xem mặt bánh nướng ngồi tại thủ tịch vị trí, người lãnh đạo hiện tại Bảo đảo, bánh tỷ.

"Người Đại lục phái tới đâu, chết?"

Bánh tỷ sắc mặt âm trầm, mặt vốn là giống bánh nướng giờ phút này cực kỳ giống bánh nướng cháy

"Nói lên người đại lục ta liền đến khí!"

Lãnh đạo Cục Đặc Cần nghe vậy, lập tức cả giận nói"Bọn chúng căn bản không nghĩ tới muốn giúp chúng ta, hiện tại liền ở tại khách sạn a, ta hoài nghi tiểu tử họ Diệp kia là đến xem chúng ta trò cười, thiệt thòi ta còn đưa cơm thịt kho cho bọn chúng ăn!"

"Đúng, hắn còn nói muốn chúng ta tự mình đến nhà đi mời hắn, hắn mới bằng lòng xuất thủ đâu!"

Chương 1136. Soái ca!

"Cái gì?"

Trong phòng họp đám người nghe được lời nói này, lập tức sôi trào!

"Khẩu khí thật lớn, người đại lục quả thực cuồng vọng!"

"Hừ, chúng ta không muốn chim hắn, Địa Cầu rời đi ai cũng sẽ chuyển!"

"Bánh tỷ, dù sao chúng ta có tiền, không sợ không ai giúp!"

""

Bánh tỷ biết được thái độ bọn người Diệp Thần cũng rất nổi nóng, thuộc hạ lại làm cho nàng căm tức hơn!

Lần trước cho Đảo quốc 10 tỷ đô la mỹ cầu bảo hộ, kết quả mấy ngày trôi qua, đối phương ngay cả sợi lông đều không có phái tới một cây, bánh tỷ cũng không phải đồ đần, hiển nhiên là bị đối phương lừa!

Nhưng nàng lại không dám bão nổi, dưới cái nhìn của nàng Đảo quốc mới là chủ tử của nàng, nào có ác khuyển cắn chủ nhân?

"Người nhà họ Diệp cũng tới Bảo đảo, nếu không chúng ta trói lại người nhà của hắn thế nào?"Lãnh đạo Cục Đặc Cần đề nghị.

"Không được!"

Bánh tỷ nghe xong lắc đầu liên tục, Diệp Thần dù sao cũng là đại biểu quân đội Hoa Hạ đến, sự tình làm lớn chuyện Đảo quốc

cũng chưa chắc giữ được nàng.

"Bánh tỷ, vậy ngươi nói làm sao bây giờ?"Thuộc hạ nhao nhao nhìn về phía bánh tỷ.

"Không có biện pháp, vì toàn đảo bách tính, chỉ có thể ủy khuất các vị!"

Bánh tỷ đảo mắt, ra vẻ thương tâm nói"Các vị đang ngồi ở đây đều là quan tốt viên yêu dân như con, mặc dù Diệp Thần cố tình gây sự, nhưng chúng ta không thể nhìn bách tính thảm tao yêu thú sát hại, chỉ có thể đến nhà đi mời hắn!"

"Bánh tỷ, tư thái chúng ta thả quá thấp đi, Diệp Thần hắn xứng sao?"Cục trưởng Cục Đặc Cần nổi nóng nói.

"Không sai, tiểu tử kia khẳng định sẽ cố ý làm khó dễ, bánh tỷ ngươi đi không thích hợp!"

"Ta không nói muốn đi đi?"

Bánh tỷ cười nhạt một tiếng, quét mắt đám người trợn mắt hốc mồm, nói"Các ngươi đại biểu ta đi là được, vô luận như thế nào nhất định phải để cho Diệp Thần xuất thủ đuổi đi yêu thú!"

"Vậy, vậy vạn nhất hắn muốn chúng ta quỳ xuống cầu hắn thì sao?"

"Tống bộ trưởng, cách cục lớn một chút! Ngươi nhìn những người Đảo quốc kia, mỗi ngày quỳ đến quỳ đi cũng bớt đi khối thịt, quỳ liền quỳ đi không có gì lớn!"Bánh tỷ nghĩa chính từ nghiêm nói.

""

Đám người nghe vậy nhao nhao nhịn không được ở trong lòng thầm mắng bánh tỷ, bà già này đàm cái rắm cách cục, cách cục

ngươi lớn ngươi đi a!

"Tốt, hội nghị kết thúc, các ngươi lập tức đi khách sạn mời Diệp Tướng quân đi!"Bánh tỷ nói xong đứng dậy, nắm vuốt mông lớn to mọng ngang đầu ưỡn ngực rời đi phòng họp.

"Đáng chết, chẳng lẽ chúng ta thật muốn đi cầu người đại lục kia?"Cục Đặc Cần lãnh đạo nổi trận lôi đình, nói xong đưa trong tay chén trà hung hăng nện xuống đất.

"Ai, bánh tỷ lên tiếng, chúng ta có thể làm sao?"

""

Một đám quan lớn Bảo đảo bất đắc dĩ, chỉ có thể quyết định trong đêm đi mời Diệp Thần.

Mà Diệp Thần giờ phút này sớm đã nằm ngủ, nhục thể của hắn giống 'Gấu bông' bị Tô Tuyết Di ôm thật chặt, mà thần hồn sớm đã xuất khiếu, tìm khí tức Tửu Thôn Đồng Tử, đi tới quán bar tối Bảo đảo.

Lúc này đã trời vừa rạng sáng, không ít nữ tử tuổi trẻ ăn mặc trang điểm lộng lẫy uống xong Túy Miêu, khả năng chính nàng cũng không biết là bị nam nhân kia mang ra quán bar.

Diệp Thần thần hồn lơ lửng tại hư không, một chút quét tới rất nhanh liền khóa chặt một đôi nam nữ tuổi trẻ từ trong quán bar đi tới.

Nữ nhân say mèm, đường đều đi bất ổn, chỉ có thể dựa vào tại trên thân nam nhân, đôi tuyết trắng trước ngực kia hơn phân nửa trần trụi bên ngoài, mười phần hút nhãn cầu người!

Nam nhân lại rất thanh tỉnh, dáng dấp lại soái khí, rất soái ca!

"Uống, uống, tiếp tục em còn muốn uống"Nữ nhân đổ vào

trong ngực nam nhân, bên trong miệng lẩm bẩm nói hàm hồ không rõ.

"Bảo bối, anh dẫn em đi một chỗ, cam đoan để em uống đủ!"

Nam nhân âm trắc trắc cười nói, nói xong hắn nhìn bốn phía một phen, lôi kéo nữ nhân đi đến một chỗ góc tối, thả người nhảy lên, như diều hâu vồ gà con, đem nữ nhân mang tới hư không.

"Bay, em bay"

Dưới tác dụng cồn, nữ nhân toàn vẹn không biết mình sắp gặp xui xẻo.

A Lí Sơn.

Danh sơn Bảo đảo, nam nhân trong khoảnh khắc liền đem nữ nhân dẫn tới đỉnh núi.

Một trận băng lãnh gió núi thổi qua, nữ nhân lúc này mới hơi thanh tỉnh một chút, nàng ngắm nhìn bốn phía, đầy bụng nghi ngờ nhìn về phía nam nhân hỏi

"Soái ca, cái này, đây là nơi nào, không phải nói tiếp tục uống sao?"

"Khặc khặc!"

Nam nhân không có trả lời, mà là phát ra một tiếng cười khiến người rùng mình, ngay sau đó hắn lắc mình biến hoá, gương mặt đẹp trai biến thành mặt quái vật dữ tợn kinh khủng, răng nanh thật dài từ bên trong miệng lồi ra, vừa nhọn vừa dài, giống như lợn rừng!

"Quỷ a!"

Nữ nhân thấy cảnh này rốt cục tỉnh rượu, quay người liền muốn chạy, nhưng Tửu Thôn Đồng Tử như thế nào lại để'Con mồi'

Đào tẩu, chỉ thấy hắn cười lạnh, đưa tay trong hư không một trảo, nữ nhân liền giống bị cái gì hút lại, cả người thân thể trong nháy mắt bị hút tới!

"Không cần sợ, ta chỉ cần một kiện đồ vật trên người ngươi!"

Chương 1137. Ngươi hơn cả Lão La?

Tửu Thôn Đồng Tử mắt bốc lục quang, nhìn chằm chằm bộ ngực đầy nữ nhân đặn nuốt ngụm nước bọt, tùy ý cười gằn nói.

Vừa dứt lời, Tửu Thôn Đồng Tử tay phải huyễn hóa thành một thanh lưỡi dao, tùy thời đều có thể cắt bỏ đôi sung mãn này

"Cứu mạng a!"

Nữ nhân dọa đến hoa dung thất sắc, giật ra cuống họng hét to lên.

Nhưng đêm khuya đỉnh núi ngay cả bóng ma đều không có, vô luận nàng như thế nào kêu to đều không làm nên chuyện gì!

Mắt thấy nữ nhân liền muốn mệnh tang nơi này, trong hư không đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm băng lãnh

"Buông ra nữ nhân kia!"

Tửu Thôn Đồng Tử giật nảy cả mình, bỗng nhiên quay đầu lại đã thấy thần hồn Diệp Thần xuất hiện ở sau lưng mình.

"Rống!"

Tửu Thôn Đồng Tử yêu tính đại phát, lúc này buông ra nữ nhân, mở ra miệng lớn cắn về phía Diệp Thần, ý đồ đem thần hồn thôn phệ!

"Muốn chết!"

Diệp Thần mắt hổ trừng một cái, đem chân khí cường giả Đại La cảnh phóng thích, trên đỉnh núi lập tức cuồng phong gào thét.

Tửu Thôn Đồng Tử trước một giây còn diện mục dữ tợn, một giây sau liền sợ, dừng bước lại mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nhìn xem Diệp Thần, khi hắn phát hiện Diệp Thần tay nắm pháp quyết muốn đối phó mình, bịch một tiếng trực tiếp quỳ xuống!

"Đại, đại thần tha mạng!"

Tửu Thôn Đồng Tử toàn thân run rẩy, tại trước thực lực tuyệt đối yêu thú so với nhân loại thông minh nhiều, một câu ngoan thoại đều không có, chỉ muốn như thế nào giữ được tính mạng!

"Chỉ là yêu thú cũng dám ở quốc thổ Hoa Hạ ta làm loạn, muốn chết hay là muốn sống?"Diệp Thần âm thanh lạnh lùng nói.

"Đại thần, đây là Bảo đảo, không tính quốc thổ Hoa Hạ đi?"Tửu Thôn Đồng Tử giải thích.

"Xem ra ngươi vẫn là muốn chết!"

"Không không không!"

Tửu Thôn Đồng Tử nghe xong dọa đến liên tục khoát tay nói"Bảo đảo chính là quốc thổ Hoa Hạ, ai dám nói không phải, ta cắn hắn!"

"Ngọa tào! Ngươi cầu sinh dục rất mạnh a, so lão La mạnh hơn nhiều!"

Diệp Thần cười nhạt một tiếng, các loại hung thần ác quỷ gặp nhiều, yêu thú 'Thức thời' giống Tửu Thôn Đồng Tử thật đúng là hiếm thấy

Lão La?

Mặc dù Tửu Thôn Đồng Tử không biết Diệp Thần nói tới ai,

nhưng mặc kệ nó, chỉ cần có thể còn sống là được!

"Giúp ta làm một chuyện, ta mới có thể tha cho ngươi một cái mạng!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"Cái này"

"Không làm chết ngay bây giờ!"

"Xử lý! Nhất định phải xử lý!"

Tửu Thôn Đồng Tử nghe xong sợ choáng váng, vội vàng hỏi"Đại thần, chuyện gì cần ta cống hiến sức lực?"

"Ta không muốn nhìn thấy người Đảo quốc bình yên vô sự, hiểu ta ý tứ sao?"

"Hiểu, ta liền về Đảo quốc, cam đoan để bọn họ đêm không thể say giấc!"Tửu Thôn Đồng Tử lời thề son sắt đạo.

"Tốt!"

Diệp Thần nhếch miệng lên, nói xong đầu ngón tay ngoắc ngoắc với Tửu Thôn Đồng Tử, lập tức một đạo thần hồn trong suốt từ thể nội Tửu Thôn Đồng Tử bay ra, hóa thành một cỗ sương mù bị Diệp Thần chộp vào trong lòng bàn tay.

"Thần hồn của ta!"Tửu Thôn Đồng Tử thấy thế kinh hãi.

"Sự tình làm xong, ta đem thần hồn trả lại ngươi, làm không xong, ngươi liền thần hồn câu diệt đi!"Diệp Thần thanh âm băng lãnh.

""

Tửu Thôn Đồng Tử cắn răng, vốn nghĩ đào tẩu sau liền mặc xác Diệp Thần, hiện tại xem ra muốn sống mệnh cũng chỉ có thể làm theo!

Cùng lúc đó, Diệp Thần vào ở khách sạn nghênh đón một cái khách nhân thần bí, nghe nói là cao thủ Đảo quốc phái tới.

"Quá tốt rồi, chúng ta cũng không cần đi tìm tiểu tử họ Diệp!"

"Hừ! Thời khắc mấu chốt vẫn là Đảo quốc đáng tin cậy!"

"Đại lục cho là chúng ta cần nhờ bọn họ, nằm mơ!"

""

Quan cao Bảo đảo cũng lười lên lầu tìm Diệp Thần, nhao nhao vây quanh cái cao thủ này, từng cái so điên cuồng còn hưng phấn.

Người này tên Yamamoto Isoroku, là cao thủ Cửu Cúc Nhất Phái, quan phương phải rất vất vả mới mang được hắn tới!

Mặc dù vào đông đã qua, nhưng Yamamoto Isoroku còn mặc một bộ áo lông màu đen, mặt không thay đổi ngồi tại đại đường khách sạn, không nói một lời.

"Yamamoto đại sư, ngài xem như tới!"

Bánh tỷ biết được 'Chủ tử' Phái người đến, rất là vui vẻ lại chạy trở về, tự thân vì châm trà đưa nước hết sức ân cần.

"Yo, bánh tỷ quả nhiên là hảo bằng hữu Đảo quốc ta, lương tâm thật to!"Yamamoto Isoroku cuối cùng mở miệng, cười như không cười nói với bánh tỷ.

"Hắn là, Yamamoto tiên sinh quá khách khí!"

Bánh tỷ bị người Đảo quốc tán dương, trong lòng đắc ý, kém chút đều quên mình họ gì.

"Yamamoto đại sư, ngài lúc nào có thể ra tay giúp chúng ta đối phó cái yêu quái kia a?"

Lãnh đạo Cục Đặc Cần lòng nóng như lửa đốt, dù sao chuyện này là Cục Đặc Cần hắn đang phụ trách, một ngày không giải quyết thì vẫn còn cục tội trên đầu, thời gian thực sự không dễ chịu a!

"Không vội không vội!"

Yamamoto Isoroku nhấp miệng trà xanh, một mặt lạnh nhạt.

Không vội?

Đám người nghe xong kém chút chửi mẹ, trong lòng tự nhủ cái này đều lửa cháy đến nơi còn không vội?

"Yamamoto đại sư, vậy, vậy ngài chuẩn bị lúc nào động thủ a?"

Bánh tỷ cũng gấp, tuy nói nàng là người phụ trách Bảo đảo, nhưng đối mặt người của 'Chủ tử' nàng lại không dám nói chuyện lớn tiếng, chỉ có thể bồi tiếp cẩn thận hỏi.

Chương 1138. Tên lừa gạt!

"Chuyến này ta nhất định sẽ giúp các ngươi thu con yêu thú kia!"Yamamoto Isoroku cười nói.

"Ai nha, đa tạ Yamamoto đại sư!"

Không đợi đám người cao hứng ba giây, Yamamoto Isoroku tiếng nói nhất chuyển, nói thẳng"Bất quá lần này ta bốc lên nguy hiểm tính mạng, không xa vạn dặm đến Bảo đảo trừ yêu, phí tổn vẫn là không thể ít!"

"Phí tổn?"

Bánh tỷ nghe xong ngẩn người, mình không phải cho đảo quốc 10 tỷ đô la mỹ rồi sao?

"Ý của ta là, cá nhân ta cần phí vất vả, ngươi, hiểu lời ta muốn nói chứ?"Yamamoto Isoroku thản nhiên nói.

"Khụ khụ, ta hiểu!"

Bánh tỷ mặc dù tuổi đã cao, nhưng nghe đến Yamamoto vẫn là mặt bánh đỏ lên, trong lòng tự nhủ lão nương làm sao lại hiểu ngươi gia hỏa, lão nương lại chưa thử qua!

"Yamamoto đại sư, vậy ngài muốn bao nhiêu phí tổn?"Lãnh đạo Cục Đặc Cần hỏi.

"Yên tâm đi, ta là người tu đạo, tiền tài chính là vật ngoài thân, ý tứ một chút là được rồi! Thôi thì 100 triệu đô la mỹ đi!"Yamamoto Isoroku dừng một chút nói.

""

Nghe được đối phương ra giá, bánh tỷ cùng thuộc hạ nàng toàn trợn tròn mắt, không phải nói tiền tài chính là vật ngoài thân sao, một trăm triệu đô la mỹ cũng gọi ý tứ một chút?

"Các ngươi không nguyện ý?"

Yamamoto Isoroku nhíu nhíu mày, thấy bánh tỷ một mặt dáng vẻ thịt đau, lúc này thở phì phò đứng người lên nói"Đã như vậy, ta đi!"

Nói xong, Yamamoto Isoroku liền muốn rời khỏi!

"Khoan khoan!"

Bánh tỷ thấy thế gấp, vội vàng nói"Tiền này chúng ta cho, chỉ cần Yamamoto đại sư có thể giúp chúng ta diệt trừ yêu thú, một trăm triệu Đô la mỹ chúng ta nhận!"

"Xem ra các ngươi còn không quá tin tưởng thực lực d"

Yamamoto Isoroku hừ lạnh một tiếng, lập tức tại trong hành lang khách sạn tay nắm pháp quyết, đám người sững sờ, Yamamoto đây là muốn làm gì?

"Đối mặt gió táp đi!"

Theo Yamamoto hét lớn một tiếng, đột nhiên một trận gió lốc đối diện thổi tới, vừa vặn từ cửa chính quán rượu thổi tới, giữ cửa đồng đều thổi đến ngã trái ngã phải!

Thấy cảnh này, đám người nhao nhao hét lên kinh ngạc!

"Trời ạ, thế mà Yamamoto không hổ là đại sư a, thế mà có thể hô phong hoán vũ!"

"Một trăm triệu này đáng giá!"

"Bánh tỷ, ta nhìn việc này không nên chậm trễ, ngàn vạn không

thể để cho Yamamoto đại sư buồn lòng, tranh thủ thời gian tiền thu đi!"

""

Đám người nghị luận ầm ĩ, bánh tỷ cũng buông xuống một tia lo nghĩ sau cùng, thản nhiên biểu thị nguyện ý cho một trăm triệu thù lao này!

"Trước đưa tiền!"

Kết quả, Yamamoto Isoroku một câu, kém chút để bánh tỷ nghẹn quá tức đi, cái này mẹ nó chính là người tu hành Đảo quốc sao, thí sự không có làm trước hết đòi tiền?

Bất quá trước mắt nàng cũng không có cách, chỉ có thể phân phó người đem một trăm triệu đô la mỹ chuyển cho tài khoản Yamamoto Isoroku!

Thu được tiền Yamamoto Isoroku đắc ý cười, chỉ thấy hắn một lần nữa ngồi trở lại ghế sô pha, hai chân khoanh lại nhắm mắt mà ngồi

"Yamamoto đại sư, ngài đây là?"Bánh tỷ hồ nghi.

"Ta dùng ý niệm tại xua đuổi yêu thú, không nên quấy rầy ta!"Yamamoto trầm giọng nói.

""

Đối với Yamamoto giải thích, không có người đưa ra chất vấn, dù sao vừa rồi người ta một câu'Đối mặt gió táp đi' Liền có thể triệu hoán đến gió lớn, loại thủ đoạn này tuyệt đối so ra mà vượt thần tiên.

"Thanh tràng!"

Bánh tỷ ra lệnh một tiếng, khách sạn đại đường trong nháy

mắt chỉ còn lại có một bang làm quan cùng Yamamoto Isoroku, đám người nín thở ngưng thần đều đang nhìn Yamamoto.

Nhưng vào lúc này, một bóng người đi vào khách sạn.

"Tiên sinh, không có ý tứ, ngươi không thể vào!"Quản lý đại sảnh thấy thế vội vàng ngăn lại Diệp Thần, không muốn để hắn đi vào.

"Ta ở chỗ này, vì cái gì không thể đi vào?"

Diệp Thần thấy được bọn người bánh tỷ cố ý hiện ra chân thân, bánh tỷ bọn họ cũng phát hiện Diệp Thần, lãnh đạo Cục Đặc Cần vừa nhìn thấy Diệp Thần lập tức nổi trận lôi đình, nổi giận đùng đùng hướng hắn đi tới!

"Để hắn tiến đến!"

Lãnh đạo Cục Đặc Cần một tiếng gầm thét, lập tức ngăn tại trước mặt Diệp Thần, cười lạnh nói"Diệp Thần, chúng ta đã không cần ngươi hỗ trợ đối phó yêu thú, xin ngày mai liền rời đi Bảo đảo, nơi này không chào đón ngươi!"

"Ngươi điên rồi?"

Diệp Thần giống nhìn đồ đần đồng dạng nhìn xem têm màu, âm thanh lạnh lùng nói"Ngươi là ai a, ta biết ngươi sao?"

"Diệp Tướng quân, La bộ trưởng nói đúng!"

Bánh tỷ lúc này cũng đi tới, mặt âm trầm nói"Cao thủ Cửu Cúc Nhất Phái tới giúp chúng ta, không cần đại lục các ngươi nhúng tay!"

"Cửu Cúc Nhất Phái?"

Diệp Thần nhíu mày, yêu thú chính là Cửu Cúc Nhất Phái thả ra, bọn họ có thể dời lên tảng đá nện chân của mình?

"Ngươi không động thủ chính là muốn tiền đi?"Lãnh đạo Cục Đặc Cần mặt mũi tràn đầy miệt thị nói.

"Ta đòi tiền?"

"Hừ! Diệp Thần, ngươi nghĩ quá đẹp!"

Lãnh đạo Cục Đặc Cần tựa hồ rất không thích Diệp Thần, lại hừ lạnh nói"Chúng ta có Yamamoto đại sư hỗ trợ, có tiền cũng sẽ không cho ngươi!"

"Ngu xuẩn!"

Diệp Thần trợn nhìn lãnh đạo Cục Đặc Cần một chút, hắn vốn định hiện ra chân thân tìm bánh tỷ nói chuyện trở về vấn đề, không nghĩ tới Cửu Cúc Nhất Phái thật đúng là phái người đến?

Bất quá, khi hắn nhìn thấy Yamamoto ngồi ở trên ghế sa lon đả tọa, lập tức bó tay rồi!

Cái này không phải chính là người bình thường sao, trong người không có một tia chân khí, cũng dám xưng hô mình đại sư?

Rõ ràng chính là tên lừa gạt!

Chương 1139. Ai khoác lác?

"Ngươi đừng xem, chúng ta đã cho Yamamoto đại sư một trăm triệu Đô la mỹ, hắn đáp ứng giúp chúng ta đối phó yêu thú!"

Bánh tỷ sợ Diệp Thần'Đoạt mối làm ăn' Quấy rầy đến Yamamoto, lập tức để cho người ta ngăn tại trước mặt Yamamoto.

"Chậc chậc, loại trí thông minh như ngươi đi đại lục, đoán chừng làm người trấn giữ thị trấn đều quá sức!"

Diệp Thần nhịn không được nói với bánh tỷ"Tại Bảo đảo làm người lãnh đạo, không cần dùng đầu óc sao?"

"Hỗn đản, ngươi nói cái gì! Dám mắng bánh tỷ, cẩn thận ta chế tài ngươi!"Lãnh đạo Cục Đặc Cần cùng quan lớn nghe được Diệp Thần, từng cái tức giận đến mặt đỏ tía tai, tức giận trừng mắt Diệp Thần.

"Ngươi dùng cái gì chế tài ta, nước thải trong đầu sao?"Diệp Thần một mặt cười xấu xa mà nhìn xem lãnh đạo Cục Đặc Cần.

"Lẽ nào lại như vậy!"

Lãnh đạo Bộ công thương Bảo đảo nhảy ra, cả giận nói"Đừng quên, đại lục Phú x Khang là xí nghiệp Bảo đảo chúng ta, ta chỉ cần một câu để Quách lão bản đem nhà máy nhốt lại, đại lục các ngươi liền đợi đến phá sản đi, đến lúc đó đừng nói dùng trà lá trứng, ngay cả rau xanh các ngươi cũng không mua nổi!"

"Ban đêm các ngươi uống nhiều quá đi, làm sao say thành dạng này?"

Diệp Thần dở khóc dở cười, đám người Bảo đảo này thật sự là

tự đại đến trong xương tủy, chỉ là một cái Phú x Khang, liền dám nói để đại lục phá sản, trong đầu đều rót gạo cháo đi?

Đúng lúc này, một người áo đen vội vàng chạy vào, tại bên tai lãnh đạo Cục Đặc Cần nhỏ giọng nói vài câu.

Lãnh đạo Cục Đặc Cần nghe xong lập tức mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng nói với bánh tỷ

"Lãnh đạo, vừa lấy được tin tức, yêu thú kia rời đi Bảo đảo, hiện đang phóng về phương hướng Đảo quốc!"

"Thật? Quá tốt rồi!"

Bánh tỷ cùng quan lớn Bảo đảo nghe xong sướng đến phát rồ rồi, những ngày này yêu thú tại Bảo đảo tùy ý hoành hành, xem mạng người như cỏ rác, bọn họ sớm bị bách tính mắng thảm rồi, bây giờ cái 'Tai họa' này Rốt cục chịu đi sao?

Yamamoto chậm rãi mở mắt ra, lấy giọng điệu đại sư nói với mọi người "Yêu thú đã bị ta đuổi đi, các ngươi không cần phải lo lắng!"

"Ai nha, yêu thú đi Đảo quốc, sẽ không tạo thành phiền phức cho Đảo quốc đi?"Lãnh đạo Cục Đặc Cần đột nhiên kinh hô.

"Yamamoto đại sư, chuyện này thế nhưng không quan hệ cùng chúng ta a!"

"Có thể để cho yêu quái đi Hoa Hạ làm loạn sao, tuyệt đối không nên đi Đảo quốc, bằng không bọn họ sẽ trách ta!"Bánh tỷ nghe được lãnh đạo Cục Đặc Cần mới hồi phục tinh thần lại, cái này nếu là 'Chủ tử' trách tội xuống, nàng thế nhưng ăn không tiêu.

"Bánh tỷ không cần lo lắng, ta có thể đuổi đi yêu thú, coi như nó đến Đảo quốc cũng không dám làm loạn, chỉ có thể ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói!"Yamamoto Isoroku một mặt lạnh nhạt

nói.

"Yamamoto đại sư thật lợi hại, ngồi ở chỗ này đều có thể đem quái vật đuổi đi!"

"Thật không hổ là đại sư Cửu Cúc Nhất Phái, so với những người đại lục vô dụng kia tốt hơn nhiều!"

"Trời phù hộ Bảo đảo ta! Cảm tạ vô tư Đảo quốc, giúp chúng ta đuổi đi tà ma!"

""

Lấy bánh tỷ cầm đầu, chúng quan viên Bảo đảo không ngừng ra sức vỗ rắm Yamamoto Isoroku, Yamamoto cũng rất được lợi, trên mặt đều là đắc ý biểu lộ.

Diệp Thần một mặt nghiền ngẫm biểu lộ nhìn xem Yamamoto, cười lạnh nói

"Tiểu quỷ tử, Tửu Thôn Đồng Tử thật là ngươi đuổi đi sao?"

"Baka!"

Yamamoto nghe được Diệp Thần gọi hắn tiểu quỷ tử, lúc này nổi nóng nói"Ngươi là ai, dám chất vấn ta?"

"Yamamoto đại sư, đừng phản ứng hắn, gia hỏa này là đại lục đến, không có bản sự gì!"

"Diệp Thần, ngươi tốt xấu cũng là tướng quân Hoa Hạ, tâm tư đố kị cũng quá mạnh đi!"

"Đúng vậy, người đại lục quá không có cách cục!"

""

Một đám quan lớn Bảo đảo nhao nhao đem'Họng súng' Nhắm

ngay Diệp Thần.

"Ngớ ngẩn!"

Diệp Thần chỉ chỉ Yamamoto Isoroku, âm thanh lạnh lùng nói"Đó là tên lừa đảo, các ngươi không nhìn ra được sao? Đã như vậy, ta để Tửu Thôn Đồng Tử cùng các ngươi gặp mặt một lần đi!"

"Cắt! Ngươi khoác lác đi, yêu quái đi hay về còn có thể nghe ngươi chỉ huy?"

"Bánh tỷ, ta đề nghị ngay lập tức đem Diệp Thần trục xuất, miễn cho hắn phá hư quan hệ hữu hảo giữa chúng ta cùng đảo quốc!"

""

Diệp Thần không thèm để ý những người này, nói xong đem thần hồn Tửu Thôn Đồng Tử phóng thích ra ngoài, lập tức hư ảnh một con quái thú dữ tợn xuất hiện tại đại đường khách sạn, dọa đến đám người bánh tỷ sắc mặt trắng bệch!

"Trời ạ! Cái này, đây quả thật là quái vật kia?"

"Hắn làm sao cùng một chỗ với Diệp Thần, chẳng lẽ là một đám?"

"Yamamoto đại sư, ngươi không phải đuổi đi quái vật sao?"

Quan lớn Bảo đảo dọa đến run lẩy bẩy, mà Yamamoto Isoroku cũng trợn tròn mắt, chỉ thấy Diệp Thần đối với quái vật kia thản nhiên nói"Tửu Thôn Đồng Tử, tên tiểu quỷ tử này nói là hắn đuổi ngươi đi, các ngươi cố gắng tâm sự đi!"

"Rống!"

Tửu Thôn Đồng Tử gầm thét một tiếng, toàn bộ khách sạn đều phảng phất run rẩy.

Yamamoto Isoroku thấy thế trợn tròn mắt, kỳ thật hắn chính là tên lừa gạt, đến Bảo đảo cũng chính là vì lừa gạt tiền, không có nghĩ đến gặp gỡ yêu thú!

Tửu Thôn Đồng Tử tuy nói chỉ là thần hồn hiện thân, nhưng Yamamoto Isoroku vẫn là bị dọa đến hỏng mất, nếu như quái vật trước mắt thật sự là Tửu Thôn Đồng Tử, đây chính là Yêu Vương đảo quốc a!

Chương 1140. Nhạc mẫu ham lợi!

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Yamamoto bịch một tiếng quỳ trên mặt đất, dùng sức quỳ lạy.

"Yêu Vương đại nhân, thật xin lỗi, là ta thấy tiền sáng mắt xin tha cho ta đi!"

""

Thấy cảnh này, bọn người bánh tỷ trợn tròn mắt, Yamamoto mới vừa rồi còn một bộ bộ dáng đại sư, giờ phút này thế mà quỳ xuống đất cầu xin tha thứ?

"Không đúng, khẳng định là Diệp Thần dùng cái yêu pháp gì, để đại sư thần chí không rõ!"Lãnh đạo Cục Đặc Cần cắn răng nói.

"Không sai, bằng không người Đảo quốc dũng cảm như vậy, tuyệt sẽ không cầu xin tha thứ!"

"Diệp Thần, ngươi quá hèn hạ, thế mà ám toán Yamamoto đại sư!"

Đám người lúc này mới lấy lại tinh thần, đường đường Cửu Cúc Nhất Phái đại sư, làm sao có thể quỳ lạy quái vật đâu?

"Một bầy kiến hôi!"

Diệp Thần ánh mắt băng lãnh"Hôm nay ta liền thu hồi Bảo đảo, giết trước những cặn bã các ngươi tế cờ!"

"Hỗn đản, nơi này là Bảo đảo, Diệp Thần ngươi muốn làm

gì!"Lãnh đạo Cục Đặc Cần không có chút nào sợ, tục ngữ nói cường long khó ép địa đầu xà mà!

"Chết!"

Diệp Thần lười nhác nói nhảm, tiện tay một chưởng, lãnh đạo Cục Đặc Cần lập tức hóa thành một đống tro tàn, ngay cả mảnh xương vụn cặn đều không có còn lại!

"Ngươi, ngươi là ma quỷ!"

Bánh tỷ vốn là mọc ra một đôi mắt ca, thấy thế suýt nữa thì trợn lác cả mắt, dọa đến đặt mông ngã ngồi trên mặt đất, kết quả vừa vặn ngồi tại bên trên tro cốt lãnh đạo Cục Đặc Cần

"Giết người rồi, đại lục xâm phạm rồi!"

"Cảnh vệ, cảnh vệ!"

"Diệp Thần, ngươi đây là muốn cùng Bảo đảo ta khai chiến sao?"

Hiện trường lập tức loạn cả một đoàn, Diệp Thần lạnh lùng nhìn xem những người này, đối mặt cảnh vệ móc súng với hắn, trực tiếp hai đạo kiếm khí vạch ra, một đám cảnh vệ trong nháy mắt đầu dọn nhà.

Yamamoto Isoroku thừa dịp loạn tranh thủ thời gian co cẳng liền chạy, bằng bản sự mình lừa một trăm triệu, cũng không thể tiền còn không chưa vào túi, mệnh đã bay rồi!

"Người trở ngại Hoa Hạ thống nhất, phải chết!"

Diệp Thần thanh âm băng lãnh, nói xong tay nắm pháp quyết hét lớn một tiếng"Bạo!"

Bành! Bành! Bành!

Thân thể Bánh tỷ cùng thuộc hạ nàng, nhao nhao giống như pháo hoa chợt nổ tung, toàn bộ đại đường khách sạn trong nháy mắt đầy đất máu tươi, nội tạng bắn tung tóe khắp nơi!

Quản lý trốn ở đằng sau đại sảnh thấy thế, dọa đến hồn cũng bị mất!

Giải quyết bọn người bánh tỷ, Diệp Thần nhìn xem huyết thủy đầy đất nhíu nhíu mày, địa phương quỷ quái này không thể ở, vẫn là về nhà đi!

"Đại, đại lão đừng giết tôi, tôi không phải người bánh tỷ!"

"Bảo đảo là Hoa Hạ, tôi là người Hoa, thật, tôi nguyên quán là Mân Nam!"Quản lý phát hiện Diệp Thần hướng hắn đi tới, dọa đến tại chỗ tiểu trong quần, vì cầu bảo mệnh tranh thủ thời gian biểu trung tâm.

"Ta không nói muốn giết ngươi đi, trả phòng!"Diệp Thần thản nhiên nói.

"A?"

Quản lý trợn tròn mắt, không ngờ người anh em này là đến trả phòng?

Đêm đó, chuyện Bảo đảo phát sinh liền truyền khắp toàn cầu, Đảo quốc cùng Ưng Tương lập tức đưa ra kháng nghị, hai bên cùng nhau hướng quan phương Hoa Hạ tạo áp lực, yêu cầu cho cái thuyết pháp!

Hoa Hạ vương biết được việc này sau, lại là không nhịn được cười ra tiếng.

Bảo đảo rốt cục vẫn là muốn trở về, không có phí một binh một tốt, Diệp Thần một người giải quyết!

Vì ứng đối bức bách Ưng Tương cùng Đảo quốc, Hoa Hạ vương trong đêm tổ chức hội nghị, thương lượng việc này làm sao bây giờ, là lập tức tiếp nhận Bảo đảo, hay là nói lại cùng Ưng Tương quần nhau một chút.

"Diệp Thần quá xúc động!"

Có người không khỏi oán giận nói"Hắn đem cao tầng Bảo đảo đều giết, quốc tế ảnh hưởng thực sự quá xấu!"

"Ta ngược lại không cảm thấy như vậy!"

Quân đội lập tức có người đứng ra phản bác"Đám cháu trai Bảo đảo kia chính là thích ăn đòn, Diệp Tướng quân làm rất đúng!"

"Nhưng ngươi nghĩ tới ảnh hưởng quốc tế sao?"

"Cần sao?"

"Không cần sao?"

""

Hai bên kịch liệt tranh luận, cuối cùng Hoa Hạ vương nghĩ nghĩ nói"Ta xem chuyện này vẫn là phải hỏi một chút ý kiến của Diệp Thần!"

"Tôi lập tức liên hệ Diệp Tướng quân!"

Thư ký tranh thủ thời gian an bài, rất nhanh video điện thoại liền tiếp thông.

Lúc này Diệp Thần vừa kêu tỉnh bọn người Tô Tuyết Di, chuẩn bị dẫn bọn họ rời đi Bảo đảo, điện thoại kết nối xong đám người đầu tiên nghe thấy chính là tiếng oán giận Lý Hương Cầm

"Con rể, ngươi con cái quỷ gì, khuya khoắt để chúng ta đổi khách sạn!"

"Tô Vạn Đạt, ông nhanh lên, mang hết cốc với kem đánh răng theo, bằng không thua thiệt lớn!"

""

Bọn người Hoa Hạ vương dở khóc dở cười, không nghĩ tới Diệp Thần một thế anh hùng, lại có nhạc mẫu nương ham món lợi nhỏ tiện nghi như thế?

"Vương, ngài biết?"

Diệp Thần cũng không có tị huý, ngay trước mặt Tô Tuyết Di các nàng nhận nghe điện thoại.

Lý Hương Cầm nhìn thấy những đại nhân vật trong video kia, dọa đến há to miệng nửa ngày nói không ra lời, con rể thế mà còn có thể cùng Hoa Hạ vương trò chuyện video?

"Ân, ta đều biết!"

Hoa Hạ vương cười nhạt một tiếng, hỏi"Hiện tại Ưng Tương cùng Đảo quốc đều đang hướng chúng ta tạo áp lực, ta muốn nghe xem ý kiến của ngươi."

Chương 1141. Hỏng!

"Hai tên này không cần phản ứng!"Diệp Thần nói thẳng.

""

Trong phòng họp một trận trầm mặc, người quân đội cố nén ý cười, bọn họ đã sớm muốn mắng như thế!

"Khụ khụ, vậy ý của ngươi là?"Hoa Hạ vương cũng lúng túng, dám ăn nói như vậy, Diệp Thần đúng là độc nhất.

"Đảo quốc lập tức liền muốn xui xẻo, Ưng Tương đợi chút đi, ta xong chuyện liền thu thập hắn!"Diệp Thần thản nhiên nói.

""

Hiện trường lần nữa lặng ngắt như tờ, Đảo quốc lập tức sẽ xui xẻo? Xảy ra chuyện gì?

"Vương, ta chuẩn bị trở về, có việc tối nay trò chuyện!"Nói xong Diệp Thần trực tiếp cúp điện thoại.

""

Đám người lần nữa bị lôi đến, dám chủ động cúp điện thoại Hoa Hạ vương, Diệp Thần cũng là đệ nhất nhân!

"Vương, Diệp Tướng quân có phải là uống nhiều hay không?"Bên cạnh có người bây giờ nhìn không nổi nữa, lắm miệng hỏi một câu.

"Lập tức điều động vệ tinh trên không giám sát Đảo quốc!"Hoa Hạ vương nói với người quân đội.

"Minh bạch!"

Quân đội cũng muốn biết Đảo quốc đến tột cùng xảy ra chuyện gì, lúc này hạ lệnh đem hình ảnh vệ tinh truyền đến phòng họp.

Lúc này, Đảo quốc đang lâm vào trong một mảnh khủng hoảng, Tửu Thôn Đồng Tử trở lại Đảo quốc biến trở về hình thái ác quỷ, tại Đông Kinh phồn hoa nhất tùy ý làm bậy, những tiểu quỷ tử kia tựa như 'Lạt điều', từng cây bị hắn ném vào bên trong miệng!

Toàn bộ Đông Kinh lập tức biến thành núi thây biển máu, quân đội xuất động máy bay trực thăng vũ trang, ý đồ tiêu diệt Tửu Thôn Đồng Tử.

Nhưng Tửu Thôn Đồng Tử cũng không phải ăn chay, hóa thành yêu thú cao mười mấy tầng lầu, một bàn tay vỗ xuống, máy bay vũ trang trực thăng Đảo quốc tựa như con muỗi đồng dạng bị nó đập đến thất linh bát lạc!

Mà lại, Diệp Thần âm thầm thâu nhập một tia chân khí Đại La cảnh cao thủ ở trong cơ thể nó, Tửu Thôn Đồng Tử thực lực kinh khủng hơn, không ra nửa giờ, toàn bộ khu vực phồn hoa nhất Đông Kinh liền bị hủy đến không sai biệt lắm!

"Baka!"

Thủ tướng Đảo quốc biết được tình huống này, tức giận đến hung hăng vỗ bàn một cái, đối với thuộc hạ đến đây báo cáo quát lớn"Tửu Thôn Đồng Tử là yêu thú Đảo quốc ta, nó điên rồi sao?"

"Đại nhân, ta cũng không biết a, bất quá ngài cũng không cần lo lắng, Cửu Cúc Nhất Phái đã có cao thủ tiến đến!"Thuộc hạ nơm nớp lo sợ nói.

"Đáng chết, đến cùng là chuyện gì xảy ra, nó không tại Bảo đảo đột nhiên chạy về, ở trong đó nhất định có nguyên nhân, nhanh đi

tra cho ta!"

"Cái này"

Thuộc hạ nghe xong lập tức muốn nói lại thôi.

"Có chuyện mau nói, có rắm mau thả!"Thủ tướng thật phát hỏa, trực tiếp văng tục mắng.

"Nghe nói Bảo đảo hướng phương diện Hoa Hạ cầu cứu rồi!"Thuộc hạ vội vàng nói.

"Cái này ta biết, nhưng Hoa Hạ phái đi người ngược lại giết Bánh tỷ các nàng, chúng ta đang khiển trách Hoa Hạ đây, ngươi nói với ta việc này làm gì?"

"Đại nhân, người Hoa Hạ phái đi Bảo đảo là Diệp Thần!"Thuộc hạ mặt mũi tràn đầy mướp đắng nói.

"Là hắn?"

Thủ tướng Đảo quốc nghe xong cái tên này, lập tức đau đầu muốn nứt, tiểu tử này gần đây quá khỏe khoắn, hắn còn đang suy nghĩ biện pháp hi vọng có thể diệt trừ Diệp Thần, không nghĩ tới đối phương xuất thủ trước!

Đúng lúc này, một tên thuộc hạ khác vội vã chạy tới báo cáo

"Thủ tướng đại nhân, phía trước truyền đến tin tức, Cửu Cúc Nhất Phái thất bại!"

"Cái gì?"

Thủ tướng mở to hai mắt nhìn, Tửu Thôn Đồng Tử là Cửu Cúc Nhất Phái thả ra, làm sao thu không trở lại?

"Còn có, Tửu Thôn đã rời đi Đông Kinh!"Thuộc hạ nói.

"Yo!"Thủ tướng nghe xong lúc này mới tốt hơn một chút.

"Sau đi rời đi Đông Kinh, Tửu Thôn yêu thú lại đi Kanagawa"

"Baka! Tên vương bát đản ngươi có chuyện có thể duy nhất một lần nói xong sao?"

Thủ tướng đều tức muốn nổ tung phổi, Kanagawa cách Đông Kinh rất gần, cứ tiếp như vậy sẽ trực tiếp hỏng hết!

"Đại nhân, người Cửu Cúc Nhất Phái nói, trên người Tửu Thôn có chân khí cường giả, tốt nhất vẫn là tìm tới cường giả kia, để hắn bỏ qua Đảo quốc chúng ta!"Thuộc hạ thở dài nói.

"Cường giả? Diệp Thần?"

"Đúng!"

""

Thủ tướng nghe xong trợn tròn mắt, mình vừa bị Ưng Tương giật dây muốn xử phạt Hoa Hạ, không nghĩ tới báo ứng đến mức nhanh chóng như thế, quả thực khiến người vội vàng không kịp chuẩn bị a!

Hoa Hạ.

Trong phòng họp mọi người thấy Tửu Thôn Đồng TửĐại sát tứ phương' , trên mặt mặc dù mặt không biểu tình, nhưng trong lòng đều trong bụng nở hoa!

Nhớ năm đó tiểu quỷ tử tại Hoa Hạ không ít tác nghiệt, hiện tại rốt cục gặp báo ứng đi!

Đúng lúc này, thư ký đi tới, nhỏ giọng nói vài câu tại bên tai Hoa Hạ vương.

"Đem điện thoại tiếp vào đi!"Hoa Hạ vương gật đầu.

"Vương, điện thoại của ai?"

"Thủ tướng Đảo quốc!"

"Tiểu quỷ tử rốt cục nhịn không nổi đi, ta cược hắn khẳng định là để xin tha!"Đại lão Quân đội nào đó cười vang nói.

Quả nhiên, điện thoại kết nối xong, Thủ tướng Đảo quốc liền biểu thị ra ý muốn hòa giải.

"Ban Cưu Thủ tướng, vậy ngươi không chế tài Hoa Hạ ta?"

"Diệp Thần tại Bảo đảo làm ra hết thảy, ngươi cũng không khiển trách?"Hoa Hạ vương cười nhạt một tiếng.

"Hoa Hạ vương, ngươi hiểu lầm!"

Chương 1142. Bảo đảo vương!

Đảo quốc Thủ tướng Ban Cưu mặt dạn mày dày nói"Ta chưa từng nói qua muốn xử phạt Hoa Hạ a, về phần sở tác sở vi Diệp Tướng quân, ta cảm thấy đại khoái nhân tâm!"

"Loại Hán gian ăn cây táo rào cây sung giống Bánh tỷ kia không xứng còn sống, lãng phí không khí!"

"Nếu Ban Cưu Thủ tướng nói như vậy, ta coi như là hiểu lầm đi!"Hoa Hạ vương thỏa mãn gật gật đầu.

"Hoa Hạ vương, làm phiền ngươi để Diệp Tướng quân dừng tay đi!"Ban Cưu đau khổ cầu khẩn.

"Tốt a, ta sẽ cùng Diệp Thần câu thông, về phần hắn ngừng tay hay không, ta cũng không có cách nào cưỡng cầu!"

"Tạ ơn Hoa Hạ vương, ngài nói chuyện khẳng định dễ dùng!"

Ban Cưu cũng không đoái hoài tới thân phận Thủ tướng, chủ động đập lên cái rắm Hoa Hạ vương.

"Không cần phải nói những này, chúng ta đến điểm thực sự a!"

Hoa Hạ vương cũng không tốt lừa gạt, trực tiếp mở ra điều kiện"Ta muốn cắm cờ lên đảo câu cá, ngươi không có ý kiến đi?"

"Cái này"

Ban Cưu do dự, hòn đảo này mặc dù không lớn, nhưng chiến lược địa vị trọng yếu, huống chi để Hoa Hạ chen vào, về sau Đảo quốc liền thành chê cười!

"Xem ra Ban Cưu Thủ tướng còn chưa đủ thành tâm, vậy liền về sau trò chuyện tiếp đi!"Hoa Hạ vương nói xong cũng muốn tắt điện thoại.

"Khoan khoan!"

Ban Cưu nghe xong gấp, cắn răng nói"Tốt, ta đồng ý!"

"Ân, vậy cứ thế quyết định!"Hoa Hạ vương cười nhạt một tiếng, nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

"Đúng là mẹ nó hả giận!"

"Tiểu quỷ tử lần này ăn quả đắng, nhìn hắn về sau còn dám cùng Hoa Hạ ta đối nghịch hay không!"

""

Trong phòng họp hoan thanh tiếu ngữ, đây là một trận thắng lợi không có khói lửa, mà người để Hoa Hạ lấy được thắng lợi chính là Diệp Thần.

"Các vị, nếu như thu hồi Bảo đảo, để Diệp Thần làm người phụ trách Bảo đảo, các ngươi có ý kiến sao?"Hoa Hạ vương quét đám người một chút hỏi.

"Không có!"

"Ta đồng ý, lúc này không ai có thể hơn Diệp Thần!"

""

Đại đa số người đều đồng ý, chỉ có người quân đội rầu rĩ không vui, Diệp Thần là 'Định Hải Thần Châm' quân đội, Hoa Hạ vương đây không phải nạy ra góc tường sao?

Bên kia, bọn người Diệp Thần sớm đã đăng ký bay trở về trong nước.

Trên đường đi Tào Dương còn đang phàn nàn Diệp Thần không gọi hắn cùng một chỗ đối phó yêu thú, kết quả sau khi hạ xuống tiếp vào điện thoại lão ba, biết được Diệp Thần đem bánh tỷ các nàng cũng xử lý, quốc gia chuẩn bị để Diệp Thần làm người lãnh đạo Bảo đảo, Tào Dương triệt để không bình tĩnh!

"Ngọa tào! Lão Diệp cậu muốn phát đạt!"Tào Dương sau khi cúp điện thoại mặt mũi tràn đầy sùng bái mà nhìn xem Diệp Thần"Cậu mà làm Bảo đảo vương, về sau tại Bảo đảo sẽ phải bảo bọc ca nha!"

"Bảo đảo vương?"

Diệp Thần sững sờ, khi biết được là Hoa Hạ vương quyết định, hắn cười nhạt một tiếng nói"Tôi đối với làm quan không hứng thú, lão Tào cậu thích, cậu đi làm đi!"

"Tôi ngược lại cũng muốn, nhưng quốc gia không cho a!"

Tào Dương nhếch miệng, đầu năm nay thật sự là hạn hạn chết, úng lụt úng lụt chết, chưa thấy qua người thăng quan so Diệp Thần còn nhanh.

Rất nhanh, Diệp Thần về tới sơn trang Vân Đỉnh, bọn người Tô Tuyết Di tối hôm qua đều ngủ không ngon, về đến nhà liền nằm ngáy o o.

Diệp Thần nhìn đồng hồ, gọi điện thoại cho Lan Trần, để hắn kêu lên Viên vũ bọn họ, chuẩn bị cùng một chỗ ăn bữa cơm lại về tỉnh thành.

"Thần ca, tôi vừa mới chuẩn bị liên hệ cậu đây!"

"Thế nào?"

"An Khả Hân xảy ra chuyện!"Lan Trần nói.

Diệp Thần nghe xong lập tức cau mày, trầm giọng hỏi"Ngũ sư tỷ xảy ra chuyện gì?"

"Nàng cùng Phượng Vũ Huyên cùng đi Thái Lan, sau đó liền mất liên lạc!"

"Hiện tại Kiều tỷ đang phát động hộ khách bên kia, giúp đỡ cùng một chỗ tìm các nàng a!"Lan Trần nói.

"Mất liên lạc?"

Nghe được cái từ này, Diệp Thần trong lòng căng thẳng, lập tức một cỗ lửa cháy vô danh liền vọt lên!

"Thần ca, cậu nói An Khả Hân sẽ không phải bị"

"Bị cái gì?"

"Sẽ không bị lừa ra nước ngoài bán thận đi?"

Lan Trần nuốt ngụm nước bọt, cười khổ nói"Gần đây nghe nói rất nhiều phạm tội, chuyện môn bắt người bán thận, còn chuyên bắt thận người Hoa!"

"Tôi xem ai dám!"

Diệp Thần nghe vậy một tiếng gầm thét, Lan Trần thấy Diệp Thần bão nổi vội vàng nói

"Thần ca, tôi chỉ theo miệng nói chuyện, cậu đừng nóng giận!"

"Đại sư tỷ tôi biết chuyện này sao?"

"Các nàng đều biết, tối hôm qua Dĩnh tỷ liền dẫn người đi Thái Lan!"Lan Trần gật đầu, hắn nói tới Dĩnh tỷ chính là Tam sư tỷ Diệp Thần, Thượng Quan Dĩnh.

Diệp Thần nổi trận lôi đình, xảy ra chuyện lớn như vậy hắn

giờ mới biết?

Cẩn thận hỏi một chút mới biết được nguyên lai hôm trước Kiều An Na liền gọi cho hắn thật nhiều điện thoại, nhưng Diệp Thần lúc ấy tại Yêu giới điện thoại không thông.

"Thần ca, cậu muốn đi Thái Lan tôi cùng đi với ngươi!"Lan Trần nói.

"Không cần!"

"Đúng rồi Thần ca còn có chuyện, Bảo đảo bánh tỷ các nàng đều bị người giết"

"Tôi giết, treo!"

""

Lan Trần im lặng, giờ phút này trong đầu hắn chỉ có bốn chữ thay trời hành đạo!

Diệp Thần cúp điện thoại sắc mặt âm trầm tới cực điểm, hắn nghĩ nghĩ gọi điện thoại qua cho Sát Sai trùm buôn thuốc phiện Miến quốc.

Chương 1143. Phản đồ!

"Diệp tiên sinh, ngài làm sao có thời gian gọi điện thoại cho ta?"

Sát Sai tiếp vào điện thoại Diệp Thần, ngữ khí so mèo con còn ôn nhu, đâu còn như trùm ma túy.

"Sát Sai, sư tỷ ta tại Thái Lan mất tích, ngươi tại hắc đạo Thái Lan hẳn là nhận biết không ít người đi, cảnh cáo bọn họ cho ta, ai dám động đến sư tỷ Diệp Thần ta, ta giết cả nhà hắn!"Diệp Thần thanh âm băng lãnh, cách điện thoại Sát Sai đều có thể cảm nhận được một cỗ sát khí nồng đậm.

"Diệp tiên sinh, sư tỷ ngài là?"

"An Khả Hân!"

"A, tôi biết nàng!"Sát Sai nghe xong tên An Khả Hân, lập tức nói"Tôi còn nghe qua nàng ca hát, đặc biệt dễ nghe!"

"Không sai, nàng trước kia là ca sĩ!"Diệp Thần gật đầu.

"Diệp tiên sinh yên tâm, tôi lập tức đi làm sự tình ngài bàn giao! Ai dám động đến một cọng tóc gáy An tiểu thư, tôi đem hắn băm cho cá sấu ăn!"Sát Sai lời thề son sắt nói.

"Nếu như ngươi tìm được nàng trước, đúng rồi còn có Tam sư tỷ ta, ta gửi hình của nàng cho ngươi, tìm tới các nàng lập tức liên hệ ta!"

"Minh bạch!"

Diệp Thần cúp điện thoại, thân hình lóe lên liền biến mất

không gặp

Thái Lan, phố người Hoa.

"Đường lão đại, có tin tức sư muội tôi sao?"

Quán rượu hải sâm Triều Sán, Thượng Quan Dĩnh ngồi tại văn phòng quản lý sắc mặt âm trầm, đối diện nàng là lão đại phố người Hoa, Đường Phong.

Người này dáng người khỏe mạnh, trước khi đến Thái Lan là á quân tán đả trong nước, nghe nói năm đó hắn bằng một đôi nắm đấm tại phố người Hoa đánh ra một phiến thiên địa, tuyệt đối là kẻ hung hãn!

"Thượng Quan tiểu thư, trước uống trà!"

Đường Phong mặc dù mặt mũi tràn đầy dữ tợn, lại yêu thích trà đạo, chủ động rót chén trà cho Thượng Quan Dĩnh, cười nói"Đây là thượng hạng Vũ Di Thủy Tiên, cô nếm thử!"

Thượng Quan Dĩnh nhíu nhíu mày, nhưng thịnh tình không thể chối từ vẫn là nâng chung trà lên nhấp một hớp nhỏ, đặt chén trà xuống tiếp tục hỏi

"Đường lão đại, tiền ngài thu, không phải nói hôm nay có tin tức sư muội tôi sao?"

"Các nàng tại Ba Đề Nhã!"

"Vậy còn không mang theo tôi đi?!"Thượng Quan Dĩnh nghe xong cau mày nói.

"Đừng nóng vội!"

Đường Phong nghe vậy khóe miệng treo lên một vòng độ cong giảo hoạt, cười gằn nói"Cô rất nhanh liền gặp được các nàng, bất quá, trước khi đi cô phải biểu thị một chút mới được!"

"Ông có ý tứ gì!?"

Thượng Quan Dĩnh vừa dứt lời, một trận cảm giác hôn mê đánh tới, nàng lập tức ý thức được không được bình thường, cắn răng hận hận trừng mắt Đường Phong

"Ngươi, ngươi thả cái gì trong trà?"

"Yên tâm, chính là thuốc ngủ đặc hiệu mà thôi!"

Đường Phong nuốt ngụm nước bọt, tùy ý cười nói"Ai bảo cô dáng dấp xinh đẹp như vậy a, trước hết để cho ta nếm thử, rồi lại tới đó đoàn tụ cùng các nàng!"

"Hỗn đản, ngươi"

Thượng Quan Dĩnh khí cấp công tâm, nàng muốn động thủ lại phát hiện mình toàn thân bất lực, bất đắc dĩ chỉ có thể hô lên với hai người Liên Minh Võ Đạo sau lưng

"Còn thất thần làm gì, mau giết hắn!"

Vừa vặn là thành viên thuộc hạ, nghe được Thượng Quan Dĩnh lại thờ ơ, chỉ là lạnh lùng nhìn xem nàng.

"Ha ha ha ha!"

Đường Phong một mặt hài hước nhìn xem Thượng Quan Dĩnh, giễu cợt nói"Mỹ nữ, cô vẫn là quá non! Coi là mang hai võ giả liền có thể hù dọa ta sao?"

"Các ngươi phản bội ta?"Thượng Quan Dĩnh minh bạch, thủ hạ nhất định là bị thu mua.

"Thượng Quan minh chủ, cô không thể trách chúng ta!"

Trong đó một nam nhân tuổi hơi dài trầm giọng nói"Chúng ta đi theo cô dốc sức làm nhiều năm, không có công lao cũng có buồn

rầu đi, nhưng cô cuối cùng lại cho một tên mao đầu tiểu tử làm minh chủ chúng ta, quá làm cho người hàn tâm!"

"Không sai!"

Một người trẻ tuổi khác hừ lạnh nói"Chúng ta đã quyết định đi theo Đường tiên sinh, hắn mở ra thù lao là Liên Minh Võ Đạo không cho được, Thượng Quan, cô vẫn là thúc thủ chịu trói đi, không phải đừng trách ta trở mặt vô tình!"

"Đi chết!"

Thượng Quan Dĩnh giận không kềm được, đem hết toàn lực một chưởng vỗ hướng người trẻ tuổi!

Đáng tiếc, thuốc Đường Phong quá lợi hại, một chưởng này đánh ra không chỉ có mềm mại bất lực, ngược lại là Thượng Quan Dĩnh mình lảo đảo một cái, kém chút té ngã trên đất.

"Hừ, mỹ nữ, đừng vùng vẫy, hôm nay cô nhất định bị ta cưỡi!"

Đường Phong đắc ý cười to, nói với người trẻ tuổi"Ngô Cương, các ngươi ra ngoài, ta phải bồi Thượng Quan mỹ nữ hảo hảo thoải mái một chút!"

"Vâng, đại ca!"

"Vô sỉ"

Thượng Quan Dĩnh nghe được người trẻ tuổi đổi giọng gọi Đường Phong đại ca, hận đến ngứa hàm răng!

Không được!

Tuyệt không thể để người cặn bã như Đường Phong làm bẩn, Thượng Quan Dĩnh tâm niệm đến tận đây, lúc này muốn cắn lưỡi tự sát, cho dù chết cũng không thể tiện nghi tên cặn bã này!

Nhưng vào lúc này, cửa phòng'Bành' Một tiếng bị người một cước đá văng!

Ngay sau đó, một đám người cầm súng vọt vào phòng, bô bô nói gì đó, họng súng đồng loạt nhắm ngay Đường Phong cùng hai tên phản đồ Liên Minh Võ Đạo!

Chương 1144. Diêm Vương Sống!

"Đừng nhúc nhích!"

Đường Phong thấy người Liên Minh Võ Đạo còn nghĩ phản kháng, tranh thủ thời gian ngăn lại, sau đó dùng tiếng Thái hỏi nhóm người này

"Các ngươi là ai?"

"Đường Phong, ngươi chán sống?"

Một dáng người thấp bé làn da ngăm đen, nhưng một đôi mắt lại đằng đằng sát khí áo sơmi hoa nam nhân đi đến trước mặt Đường Phong.

Cầm trong tay một tấm hình của người nọ, hắn nhìn một chút ảnh chụp, lại nhìn một chút Thượng Quan Dĩnh đã ngất đi, nhẹ gật đầu.

"Tây Trung?"

Đường Phong thấy rõ ràng người này sau kinh hãi, Tây Trung là người phát ngôn trùm buôn thuốc phiện Sát Sai tại Thái Lan, tên hiệu 'Diêm Vương Sống' , hắc đạo Thái Lan cơ hồ không ai dám trêu chọc, mình làm sao chọc tới hắn?

"Người Hoa giúp không có đắc tội các ngươi đi, ngươi tại sao lại muốn tới chỗ ta nháo sự?"

Đường Phong dù sao cũng là đại lão phố người Hoa, thời khắc mấu chốt coi như bảo trì bình thản.

"Ngươi chọc ta coi như xong, nhưng ngươi dám động nữ nhân Diệp tiên sinh, lão đại của chúng ta nói muốn đem ngươi chém thành muôn mảnh, sau đó cho cá sấu ăn!"Tây Trung cười lạnh, nói xong nâng lên súng ống đè vào trên trán Đường Phong.

"Khoan khoan!"

Thấy đối phương đến thật, Đường Phong gấp vội vàng nói"Ta cùng Sát Sai tiên sinh cũng có giao tình, ta muốn cùng hắn đối thoại!"

"Tốt, để ngươi chết được rõ ràng!"

Tây Trung đưa mắt liếc ra ý qua một cái cho tiểu đệ bên cạnh, tiểu đệ lập tức bấm điện thoại Sát Sai, Sát Sai được biết việc này vội vàng nói

"Trước đừng giết hắn, ta lập tức liên hệ Diệp tiên sinh, nhìn hắn như thế nào quyết định!"

Tiểu đệ cúp điện thoại, đem Sát Sai chuyển cáo Tây Trung.

"Diệp tiên sinh, đến cùng là cái Diệp tiên sinh nào?"Đường Phong khóc không ra nước mắt, hắn ngay cả họ Diệp cũng không nhận ra, cái này nếu là chết cũng quá oan uổng.

"Là Diệp Thần!"

Nam nhân lớn tuổi Liên Minh Võ Đạo mặt âm trầm, cảnh cáo Đường Phong nói"Đường tiên sinh, ngươi bỏ qua thời cơ phản kháng tốt nhất, chờ Diệp Thần tới mọi người chúng ta đều phải chết!"

"Diệp Thần? Hắn hắn rất lợi hại phải không?"

Đường Phong rất hiếu kì, ngay cả Sát Sai đều giúp người này làm việc, chẳng lẽ là con trai của đại lão nào đó Hoa Hạ, quan nhị

đại?

"Ai, Quên đi!"

Nam nhân mắt nhìn Thượng Quan Dĩnh ngất, thở dài nói"Mệnh trung chú định ta hôm nay muốn chết, ngươi cũng đừng hỏi nhiều!"

"Muốn chết còn không đơn giản?"

Tây Trung khinh thường nhếch miệng, vẻn vẹn một ánh mắt, tiểu đệ dưới tay hắn liền nhao nhao bóp cò!

Mấy chục tiếng súng vang lên sau, nam nhân lớn tuổi bị đánh thành cái sàng!

Nam nhân trẻ tuổi thấy thế dọa sợ, không nghĩ tới hắc bang Thái Lan hung ác như thế, một lời không hợp liền giết người, cảnh sát đều nghỉ ngơi?

"Tây Trung, quy củ trên đường, ta, ta có thể dùng tiền mua mệnh, ngươi nói cái giá đi!"Đường Phong cố giả bộ trấn định, nhìn xem tây thảo luận đạo.

"Đường Phong, xài bao nhiêu tiền đều vô dụng!"

Tây Trung nhún vai, nói"Ngươi động người không nên động, lại nhiều tiền cũng mua không được mệnh của ngươi! Lại nói, ngươi cảm thấy chúng ta thiếu tiền sao?"

""

Đường Phong nghe vậy trợn tròn mắt, trùm buôn thuốc phiện làm sao có thể thiếu tiền?

Đúng lúc này một trận tiếng bước chân truyền đến, đám người nhao nhao quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Diệp Thần mặt âm trầm đi đến, mà người đi theo phía sau hắn, chính là trùm buôn thuốc

phiện Tam Giác Vàng Sát Sai!

"Đại ca, Diệp tiên sinh!"

Tây Trung rất có nhãn lực, nhìn người tới vội vàng tiến lên nghênh đón, chỉ hướng Đường Phong nói với Sát Sai"Chính là gia hỏa này, muốn hại Thượng Quan tiểu thư!"

Sát Sai không nói chuyện, lẳng lặng mà nhìn xem Diệp Thần.

Diệp Thần mặt không biểu tình, đi đến trước người Thượng Quan Dĩnh đưa nàng từ dưới đất đỡ dậy kéo, sau đó quay đầu nhìn về phía Đường Phong, lạnh giọng hỏi

"Hai vị sư tỷ khác của ta đâu?"

"Ngài chính là Diệp tiên sinh?"

Đường Phong cái khó ló cái khôn, bịch một tiếng quỳ trên mặt đất, đau khổ cầu khẩn nói

"Diệp tiên sinh, ngài tha ta một mạng đi, ta có thể dẫn ngươi đi tìm ngài sư tỷ! Chuyện này không liên quan gì đến ta, đều là là họ, là bọn họ muốn đem Thượng Quan tiểu thư bán cho ta, nhưng ta không dám muốn a, thật!"

"Bán cho ngươi?"

Diệp Thần nghe xong nổi trận lôi đình, lạnh lùng nhìn về phía nam nhân trẻ tuổi.

"Đường Phong, tên vương bát đản ngươi nói hươu nói vượn!"

"Diệp tiên sinh, ta là người Liên Minh Võ Đạo, giúp đỡ Quan minh chủ đến tìm sư muội nàng."Nam nhân trẻ tuổi vội vàng giải thích nói.

Nhưng mà Diệp Thần không có dễ gạt như vậy, hắn nhìn một

chút Thượng Quan Dĩnh ngất đi, lại nhìn nam nhân trẻ tuổi bình yên vô sự, kết luận gia hỏa này đang nói láo!

"Phản bội sư tỷ ta, ngươi đi chết đi!"

Nói xong, Diệp Thần khoát tay, nam nhân trẻ tuổi còn chưa kịp kêu thảm, trực tiếp hóa thành một đống tro tàn, toàn bộ trong văn phòng trong nháy mắt tràn ngập một cỗ hương vị thịt nướng.

""

Thấy cảnh này, mọi người không khỏi kinh ngạc, Đường Phong càng là dọa đến run lẩy bẩy, hắn rốt cuộc biết loại ngoan nhân Sát Sai này vì cái gì đều cam tâm tình nguyện bị người thúc đẩy, thủ đoạn thần tiên Diệp Thần thật là đáng sợ!

"Nói, An tiểu thư ở đâu!"

Sát Sai xông đi lên, một bàn tay tát tại trên mặt Đường Phong, hung tợn hỏi.

"Tại, tại Ba Đề Nhã, trên tay Tang Khôn!"